THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

Quyển 1

: Quyển 1 - Chương 1
Chương 2: Chương 2
Chương 3: Chương 3
: Quyển 1 - Chương 4
: Quyển 1 - Chương 5
: Quyển 1 - Chương 6
: Quyển 1 - Chương 7
: Quyển 1 - Chương 8
: Quyển 1 - Chương 9
: Quyển 1 - Chương 10
: Quyển 1 - Chương 11
: Quyển 1 - Chương 12
: Quyển 1 - Chương 13
: Quyển 1 - Chương 14
: Quyển 1 - Chương 15
: Quyển 1 - Chương 16
: Quyển 1 - Chương 17
: Quyển 1 - Chương 18
: Quyển 1 - Chương 19
: Quyển 1 - Chương 20
: Quyển 1 - Chương 21
: Quyển 1 - Chương 22
: Quyển 1 - Chương 23
: Quyển 1 - Chương 24
: Quyển 1 - Chương 25
: Quyển 1 - Chương 26
: Quyển 1 - Chương 27
: Quyển 1 - Chương 28
: Quyển 1 - Chương 29
Chương 30: Chương Kết

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

Quyển 1

: Quyển 1 - Chương 1
Chương 2: Chương 2
Chương 3: Chương 3
: Quyển 1 - Chương 4
: Quyển 1 - Chương 5
: Quyển 1 - Chương 6
: Quyển 1 - Chương 7
: Quyển 1 - Chương 8
: Quyển 1 - Chương 9
: Quyển 1 - Chương 10
: Quyển 1 - Chương 11
: Quyển 1 - Chương 12
: Quyển 1 - Chương 13
: Quyển 1 - Chương 14
: Quyển 1 - Chương 15
: Quyển 1 - Chương 16
: Quyển 1 - Chương 17
: Quyển 1 - Chương 18
: Quyển 1 - Chương 19
: Quyển 1 - Chương 20
: Quyển 1 - Chương 21
: Quyển 1 - Chương 22
: Quyển 1 - Chương 23
: Quyển 1 - Chương 24
: Quyển 1 - Chương 25
: Quyển 1 - Chương 26
: Quyển 1 - Chương 27
: Quyển 1 - Chương 28
: Quyển 1 - Chương 29
Chương 30: Chương Kết

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 1

Vào một buổi chiều trên U Minh Cổ Đạo.

Nơi này quanh năm phủ đầy tuyết, lạnh buốt, ít người sinh sống, chỉ có những tay Kiếm Khách làm nhiệm vụ mới hay đi qua đây mà thôi.

Mặt trời lấp ló đằng sau những đám mây dầy và nặng, màu xám xịt. Ánh nắng ít khi nào xuất hiện ở đây. Cây cối ở đây lưa thưa, chúng khát ánh nắng như người ta khát tiền vậy. Thiếu ánh nắng chúng khô quắt lại khiến cảnh vật càng thêm ảm đạm.

Một con Sơn Miêu đang đi tìm cái ăn, nó mò mẫm bới tuyết lên để tìm xem có cài gì đớp được không. Biết đâu gặp may, nó lại tìm được một cái hang thỏ cũng nên.

Bỗng có tiếng động làm con Sơn Miêu ngẩng đầu lên, nó nhìn quanh quất, chả có gì cả. Nhưng mà rõ ràng nó vừa nghe thấy cái gì đó.

Con Sơn Miêu nhìn quanh cẩn thận rồi, lại tiếp tục đào bới. Nó chạm phải 1 cái gì đó, nó liền bới lên nhanh hơn. Tuy nhiên, cái thứ mà nó tìm thấy chẳng bõ công đào từ nãy tới giờ của nó tí nào. 1 thanh kiếm, dĩ nhiên là bằng sắt. Giá như cái bụng nó mà tiêu hoá được sắt thì tốt. Nó gạt thanh kiếm ra và lại đào bới tiếp.

Một tiếng ầm vang lên, lần này thì con Sơn Miêu dỏng cái đôi tai dài và chạy thẳng. Đến một cái hốc nhỏ, nó liền nấp vào. Cái giống Sơn Miêu này thực là tinh khôn, nó biết rằng chỉ cần cố gắng đợi 1 lúc nữa sẽ có cái ăn liền, mà thức ăn thì sẽ ê hề ra đó, chả cần phải đào bới làm chi cho mệt. Còn gì thú vị hơn cái chuyện thức ăn tự động nhảy vào mồm và chỉ có việc đớp chớ?

https://thuviensach.vn

Từ đằng xa, một tên Hổ Nhân đang lặng lẽ quan sát. Người hắn cao lớn, cơ bắp nổi cuồn cuộn như sóng ngoài biển Vọng Hải vậy, những tay Thần Thú đều như vậy cả. Tay hắn cầm 1 cái rìu khá nặng, trên lưỡi rìu có những đường nét hoa văn phát ánh sáng đỏ. Hắn nhìn quanh rồi thò tay vào cái túi hắn đeo bên hông và lấy ra một thứ.

Một cái đầu lâu, đầu người, chứ không phải là đầu của tộc thú. Người tộc thú chết đi sẽ trở về nguyên dạng của loài thú, chứ không mang hình dáng của người. Tên Hổ Nhân cầm cái đầu mà trong lòng hắn thấy thích thú. Cái đầu này là của một tên Kiếm Khách. Kẻ nào bị hắn giết đều bị hắn lấy thủ cấp. Hắn sưu tập là để tính xem số kẻ mà hắn đã giết. Hắn tính lại, có lẽ hắn đã phải sưu tầm được hằng trăm cái đầu lâu rồi.

Nhưng rồi hắn vứt cái đầu lâu đi, cái đầu lăn lộc cộc từ xuống chân đồi.

Tên Hổ Nhân gầm lên 1 tiếng, dãi trong miệng hắn văng tứ tung, rồi hắn lao xuống.

Nhưng không phải là một mình hắn, theo sau tên Hổ Nhân là hàng trăm vạn chiến binh Thần Thú và Tiên Thú. Chốc lát, cả quả đồi rộng lớn đang mang màu trắng xoá bởi tuyết bỗng nhiên bị phủ đen kịt lại bởi bọn chiến binh.

Ở quả đồi bên kia, một tên Kiếm Khách cũng đang chăm chú theo dõi, y đã nhận ra bóng dáng của tên thủ lĩnh bọn thú tộc. Tên Kiếm Khách dự định hôm nay bằng mọi giá, y phải giết chết tên thủ lĩnh đó. Số phận của Kiếm Tiên Thành phụ thuộc vào y, vào trận đánh này. Y là một vị tướng, nên vinh quang sẽ đến với y hoặc là mọi người dân của Kiếm Tiên Thành sẽ coi y như một kẻ tội đồ đời đời kiếp kiếp.” Không-Không thể thua được” -y tự nhắc nhở mình.

Y hít một căng lồng ngực, rồi thở ra. Y rút kiếm, thanh kiếm trắng, thanh kiếm mà y đã phải vất vả lắm mới có được, không phải bằng công sức, mà là thủ đoạn, y mới có được nó.

Y vung thanh kiếm lên, hàng vạn Kiếm Khách và Pháp Sư xông lên, hôm nay là trận đánh cuối cùng, những chiến binh sẽ chiến đấu tới cùng để bảo vệ Kiếm Tiên Thành.

https://thuviensach.vn

Những tiếng thét rầm trời của cả hai bên Nhân và Thú, và máu bắt đầu chảy.

Đằng xa kia, trên một đỉnh núi, một ông già đang nhìn đăm đăm xuống chiến trường. Ông lắc đầu, rồi chắp tay lại lầm rầm trong miệng:

Xin Thượng Đế hãy cứu rỗi linh hồn chúng con.

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Chương 2

Bác thợ rèn Lữ Hạ Đao tỉnh dậy sớm. Đáng ra bác phải mở cửa hàng, nhưng hôm nay có việc quan trọng.

Bác mở cửa ra, hít thở không khí buổi sáng sớm. Dạo này nhiều việc quá. Trong nhà vẫn còn hàng chục thanh kiếm của mấy tay Kiếm Khách nhờ sửa.” Chắc là tối nay về phải làm rồi” -bác thợ rèn uể oải nghĩ. Nhưng dù sao ở thành Nam Kiếm Tiên Thành này cũng dễ chịu, chứ không như ở thành Bắc, ồn ào lắm. Nơi đó có dinh làm việc của trưởng lão nên hàng trăm tay Kiếm Khách và Pháp Sư ra vào ngày đêm. Ngài thợ rèn cũng đã có tuổi, sắp ngũ tuần tới nơi rồi, trẻ trung gì nữa. Hàng ngày mà phải nghe tiếng bát nháo nhộn nhạo đó sao mà chịu được. Mất ngủ 1 đêm thôi là sáng ra không thể làm việc nổi.

Còn sáng sớm, nhưng cũng đã có người rồi. Lữ Hạ Đao thấy mấy tay Kiếm Khách hối hả đi ra cổng thành. Thỉnh thoảng lại thấy người của tộc Vũ đi qua.” Chà chà” -ngài thợ rèn tặc lưỡi, người ta bảo cấm có sai, có được vợ là con gái tộc Vũ quả là báu vật trên đời.” Đứa nào trông cũng xinh cả”, khổ nỗi con gái tộc Vũ lấy chồng tộc khác không nhiều. Bác thấy mấy thằng Kiếm Khách rủ rỉ tai nhau đang tìm cách nào để cưa cẩm, bác cười thầm, đó cũng là hình ảnh của bác thời trẻ mà.” Nhưng con gái tộc Vũ chảnh lắm mấy chú em ạ!”.

Bỗng nhiên một giọng nói làm bác trở về mặt đất:

-Bác có rèn không?

https://thuviensach.vn

1 đứa con gái tộc Vũ, xinh như mộng đang hỏi bác. Mái tóc ánh bạc, đôi mắt phượng, đúng kiểu mắt của con gái tộc Vũ. Nhưng dù gì bác thợ rèn cũng đã qua cái tuổi yêu đương rồi, nên bác cũng chỉ cho đó là bình thường thôi. Nhưng điều làm bác ngạc nhiên là đứa con gái đang nheo mắt nhìn một thứ ở dưới chân bác.

Bác ngó sang bên trái và nhìn thấy một đống giẻ rách và rồi chợt hiểu ra bác nói vội:

-À không, hôm nay tôi bận rồi.

Dường như không để ý tới câu nói của bác thợ rèn, đứa con gái hỏi:

-Cái đống gì vậy bác?

-À, đống giẻ tôi định vứt đi nhưng mà ngại quá, để tạm đó đấy mà.

Nhưng đúng là hơi bất thường thật, cái đống giẻ to quá thể. Bác liền nói ngay:

-Vậy cô định rèn hay là sửa đồ?

Rút cục thì đứa con gái đã quay trở lại vấn đề:

-A, cái cung của cháu bị hư nhiều rồi, sáng nay định đem đi sửa sớm, nhưng hàng rèn ở thành Nam cũng nghỉ. Nghe nói là có tiệc ở đâu đó.

-Ừ, hôm nay là tiệc mừng thọ của bang chủ Hàn Thuyên của bang Hàn Thuỷ mà.

-À, ra vậy-Cô gái không lạ gì cái bang Hàn Thuỷ này cả. Đây là bang phái mạnh nhất hiện nay trong Hoàn Mỹ Giới, nổi lên từ sau cuộc Đại Hỗn Loạn 20 năm về trước. Cái bang này tiếng tăm cũng có mà tai tiếng cũng có. Không những là bang mạnh nhất Kiếm Tiên Thành mà còn là mạnh nhất Tổ Long Thành nữa. Tiếng nói của bang này cũng rất có trọng lượng ở các thành khác.

-Vậy-bác thợ rèn lên tiếng-khi nào cô cần lấy?

-Tối mai là cháu phải về Tích Vũ Thành rồi.

-Vậy thì không sao, chiều mai cô có thể đến lấy được.

-Ôi, thế thì may quá! Cháu cảm ơn!

Cô gái đưa cung cho bác thợ rèn.” Đồ khiêu chiến” -bác thợ rèn nhận ra bởi cái ánh sáng xanh nước biển của nó. Đồ khiêu chiến là phần thưởng của

https://thuviensach.vn

các trưởng lão chứng nhận cho các chiến binh đã có thể ra chiến trường. Bác thợ rèn hỏi vui:

-Làm khiêu chiến có mệt không?

-Cũng bình thường thôi bác ạ-cô gái cười.

-Vậy cô tên là gì?

-Cháu tên là Hoa Anh.

Bác thợ rèn ghi vào cuốn sổ "Hoa Anh, tộc Vũ, sửa đồ". Rồi bác rút 1 cái thẻ đưa cho cô gái:

-Cầm lấy, nhớ giữ cẩn thận. Chỉ là đề phòng những kẻ thích lấy đồ của người khác thôi mà.

-Dạ, thôi cháu đi đây.

"Lễ phép quá!" -Thảo nào người ta mê con gái tộc Vũ, giá như ngày nào bác thợ rèn gặp được những khách hàng như vậy, không như mấy thằng Kiếm Khách, nhờ vả người ta rồi lại còn hoạch hoẹ đủ các kiểu nữa chứ, những lúc đó bác chỉ muốn cho mấy thằng ôn con vài phát vả.

Cô gái niệm chú, đằng sau lưng xuất hiện đôi cánh trắng muốt. Người tộc Vũ có cánh từ lúc mới chào đời, khi lớn lên, để cho tiện họ có thể làm đôi cánh biến mất như khi người ta phong ấn vậy. Cô gái liền vỗ cánh bay đi.

Lúc này bác thợ rèn mới tới cái đống giẻ rách kia và nói:

-Dậy thôi, định nằm tới trưa à!

Cái đống giẻ cựa quậy, rồi một cánh tay nhô ra từ trong đống giẻ khua khua trước mặt bác thợ rèn:

-Cho ngủ thêm tí "nựa" đi!

Bác thợ nhại lại:

-Thôi mày," ngãy" hôm nay tao "cõn" việc "bẫn"!

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 4 phút và 13 giây -----

Cái đống giẻ phát tiếng cười, rồi từ trong đống giẻ chui ra một người. Y mặc một chiếc áo rách, cái quần đã ngả màu, y mang bên mình một thanh kiếm gỉ ngoèn gỉ ngoét, đêm qua trời lạnh quá nên y đã vớ được bất cứ cái gì ở ngoài đường để đắp lên người, trông cái đống giẻ mới bẩn thỉu làm sao. Y cười rồi nói:

https://thuviensach.vn

-Bác đuổi tôi hả?

-Không đùa đâu, hôm nay có việc bận thật.

Trông vẻ mặt nghiêm trang của bác thợ rèn, tên Kiếm Khách cũng chẳng muốn đùa nữa. Y đứng dậy rồi đi thẳng.

Lúc ngồi, y trông còn đỡ, lúc đứng lên nom mới thảm hại, cái áo khoác ngoài rách như tổ đỉa, cái quần thì rách ngang dọc tung hoành, những miếng rách còn buông thõng tận xuống dưới gót chân.

-Này! -Bác thợ rèn gọi lại.

Tên Kiếm Khách quay lại:

-Sao?

-Quay lại đây!

Tên Kiếm Khách ngạc nhiên, y có bỏ quên cái gì đâu vì hắn chẳng có gì để mà quên cả.

-Mày đưa thanh kiếm đây! Tao rèn lại cho!

-Ô, hôm nay hay thật! -Y cười ha hả, ngân lượng trong người chẳng có một đồng chứ chưa nói tới Kim Nguyên Bảo.

-Tao không đùa-Đoạn bác giật thanh kiếm trong tay hắn-Là một thằng Kiếm Khách mà lại để kiếm hỏng thế này à?

-Nói trước là tôi không có tiền đâu!

-Cái kiếm ghẻ của mày tao không thiếu. Trong nhà cả đống, thích thì tao cho mày luôn đấy. Đợi tí, tao rèn xong ngay đây.

Nói rồi bác thợ rèn vào trong nhà.

Vợ bác thợ rèn đứng ở đó, cong môi lên trách chồng:

-Ông thật là vẽ chuyện, sắp tới giờ đi rồi đấy, mà cái thằng đó làm gì có tiền trả, nằm vạ vật ở cổng nhà mình suốt tháng nay rồi.

Bác thợ rèn không trách vợ, đàn bà ai chả thế, so đo tính toán thiệt hơn. Bác chỉ nói:

-Không sao tôi sửa nhanh thôi mà!

-Mà cái thằng đó không hiểu từ đâu ra, sao nó lại nghèo đến mức độ ấy chứ?

-Hình như hắn đến từ Uất Hận Thành.

-Sao? -Bà vợ hơi hoảng hốt-hắn tới từ Uất Hận Thành à? Sao ông biết?

https://thuviensach.vn

-Nghe mấy tay Kiếm Khách bảo vậy.

-Liệu có sao không?

-Ôi-Bác thợ rèn khoát tay-Tên này hiền khô, thường hay bị chúng nó bắt nạt lắm, có lúc bị vồ còn chẳng nói năng gì cơ mà. Mà Bố Hàn cũng là người đến từ Uất Hận Thành đấy chứ.

Một lúc sau bác trở ra cửa. Bác trả lại kiếm cho tên Kiếm Khách rồi hỏi:

-Thế ở luôn đây à?

-Tức là sao?

-Không định về Uất Hận Thành sao?

-Sống còn khoẻ thế này thì về Uất Hận Thành làm gì? -Tên Kiếm Khách cười.

-Còn nhớ luật "Tử" chứ?

Bác thợ rèn hỏi như vậy là để xem có đúng là hắn đã từng sống ở Uất Hận Thành không. Nói là "sống" bởi vì chỉ có người trong Uất Hận Thành mới biết được luật ấy. Những kẻ đã đến Uất Hận Thành đều phải bỏ xác tại đó. Chỉ có một số người ngoài biết được luật này, có thể đếm trên đầu ngón tay. Số là bác thợ rèn thường hay được trưởng lão Kiếm Tiên thường mời qua chơi, một hôm uống nhiều, rượu vào lời ra, thế là ngài trưởng lão đã kể cho bác nghe luật "Tử" của Uất Hận Thành. Lắm thằng Kiếm Khách ba hoa bốc phét rằng mình đã từng sống ở Uất Hận Thành, tới lúc hỏi luật "Tử", mấy cu cậu ấm a ấm ớ:" Làm gì có cái luật đó!"," Lâu quá nên tôi quên rồi".

Tên Kiếm Khách phì cười, y nói:

-Bác biết à? Biết rồi thì nói làm chi cho mệt!

-Tao quên rồi, mày nhắc lại đi. -"Xem ra chú mày cũng như lũ kia mà thôi".

Tên Kiếm Khách lại cười, cười xong hắn đọc rõ ràng:

-Giết thẳng tay, không mảy may thương xót, yêu bản thân, không yêu ai, không thương ai, giết để tồn tại, người chết là ta còn. Vì rằng chẳng ai đáng tin cả, chỉ có bản thân là đáng tin cậy nhất. Vì vậy phải loại bỏ hết những cái không đáng tin đi, tới lúc chỉ còn lại một màu trắng xoá mà thôi.

https://thuviensach.vn

“Đúng là hắn đã sống ở Uất Hận Thành thật”. Giờ đây bác thợ rèn đang đánh giá lại cái tên Kiếm Khách ở trước mặt mình.” Rủi nói năng không phải nó cho mình bay thì làm sao?”

Nhưng giọng nói của tên Kiếm Khách đã xua tan mọi ý nghĩ của bác thợ rèn:

-Nè, bác bảo là cho tôi mấy cái kiếm cơ mà. Thế đâu?

Trước mặt bác bây giờ chỉ là một tên Kiếm Khách nghèo nhưng vui tính.” Nói chuyện với mấy cái thằng này đâm lại dễ chịu”, bác thợ rèn mắng té tát:

-Mỡ đấy con ạ, có biến ngay không ông cho vài lát dao bây giờ.

Tên Kiếm Khách cười sằng sặc, y chạy ra xa rồi nói:

-Đấy, bố già có giỏi ra mà chém đi!

Bác thợ rèn chỉ cười:

-Thôi, biến đi!

-Tối tôi lại ngủ nhờ ngoài cửa nhé!

-Ừ!

Bác thợ rèn nhìn tên Kiếm Khách, cuộc đời đúng là khổ thật, có những kẻ không có cả tiền để ăn nữa, nhất là đối với một thằng Kiếm Khách, để kiếm gỉ nhoét ra thì đúng không có gì đáng khinh bằng.

Y không có tên, nói đúng hơn là bác thợ rèn không biết tên hắn, chỉ thấy bạn hắn gọi hắn là “Xích Vân”. Không tên, không tuổi, chỉ biết rằng là sinh ra ở Uất Hận Thành. Hắn về Kiếm Tiên làm gì chứ? Nghe mấy thằng bạn bảo hắn muốn làm việc ở đây.” À, ra thế, vậy thì có đến thiên thu con ạ!”. Muốn làm việc thì phải vào bang phái, chứ như cái tên Kiếm Khách này, chẳng chịu vào đâu cả, thì làm sao mà làm việc trong dinh của trưởng lão được, thân cô thế cô, sao địch nổi với chúng nó.

-Thử nhờ Bố Hàn vậy.

Xua chuyện đó ra chỗ khác, bác thấy trời nóng quá, tháng 6 rồi còn gì, chắc là nhà bác phải đi nghỉ hè ở Tích Vũ Thành rồi.

*

* *

Tên Kiếm Khách nghèo đi được một quãng, thì đã có tiếng gọi:

https://thuviensach.vn

-Xích Vân!

Y quay lại, hai thằng bạn chí cốt của y. Một thằng tên là Hoài Tử, còn một thằng là Tôn Dương, cũng đều là những Kiếm Khách và Pháp Sư nghèo cả.

-Tao xin được việc rồi-Thằng Hoài Tử oang oang.

-Vào bang nào? -Xích Vân hỏi

-Hàn Thuỷ.

-Bang Bố Hàn hả? -Tôn Dương hỏi nhưng hắn lộ rõ vẻ khinh bỉ đối với cái bang đó.

-Sao mà phải phì hơi ra thế?

-Ghét thằng Hàn Phi con Bố Hàn bỏ mẹ. Thằng chó đó hay bóc ở chỗ tao lắm. Hôm qua tao vừa có tiền đã bị nó trấn nửa rồi.

-Biết làm sao được-Hoài Tử nói-chỗ đó là "thổ" của bang Hàn Thuỷ mà.

-Biết thế nhưng tức lắm!

-Thôi, nhịn đi. -Xích Vân nói-dây với chúng nó có ngày bị vồ cho, thằng nào mạnh thằng ấy làm bố người ta.

-Vậy ông thế nào đây? -Hoài Tử hỏi Xích Vân-Có vào bang Hàn Thuỷ không?

Xích Vân nghĩ ngợi, thôi cũng được, đành vào thôi, chứ cứ cái tình trạng này có ngày chết đói giữa đường.

-Cũng được-Y uể oải

-Thế còn thằng Dương?

-Hừm…đấy là mày rủ rao đấy, không thì ông mày còn lâu mới vào.

-Rồi, bây giờ tới nhà Bố Hàn đi, lão ấy đang mở tiệc, đến đó làm một tí để có thưởng. Đi thôi.

3 thằng kéo nhau đi. Tỉnh thoảng thằng Tôn Dương lại huých Xích Vân, hắn chỉ một đứa con gái tộc Vũ:

-Này, mày trông bé con Vũ Linh kia thế nào? Ổn đấy chứ?

-Thôi đừng có mơ đi mày, số mày mà lấy được con gái tộc Vũ thì tao đã không phải nghèo thế này rồi.

-Chả đến phần ông đâu ông ạ, bọn con gái tộc Vũ toàn lấy con nhà trâm anh thế kiệt chứ không đợi thằng khố rách áo ôm như ông đâu. -Hoài Tử

https://thuviensach.vn

cười-Mà cái thằng Hàn Phi toàn cặp bồ với mấy đứa con gái tộc Vũ cả, đúng là số nó đào hoa có khác.

-Thằng con vậy, chắc thằng bố cũng chẳng khá hơn-Tôn Dương độc địa.

-Chớ có nói bậy-Hoài Tử phản đối-Mày thì biết gì chớ? Đúng là mấy thằng con bố láo thật, nhưng Bố Hàn đứng đắn lắm, không như lão già Khuất Bá của bang Thái Nhật đâu.

-À-Xích Vân hỏi-Nghe nói lão già Khuất Bá còn "hăng máu" lắm thì phải?

-Ừa, cái thằng già đó vẫn còn hăng lắm, chỉ tổ lão già rồi, không thể trần cả đêm được, nghe nói lão chỉ toàn thích mấy đứa con gái cỡ chanh cốm thôi.

-Đúng là thằng già bỉ ổi. -Xích Vân đồng tình.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 5 phút và 14 giây -----

Hôm nay, bác thợ rèn Lữ Hạ Đao cũng như nhiều người khác nhận được thiệp mời tới dự lễ mừng thọ của ngài Hàn Thuyên. Năm nay làm to quá, cả nghìn người tới dự cơ mà. Trước đây, ngài Hàn Thuyên từng sống ở khu phố nghèo trong Kiếm Tiên Thành, nhưng không phải giờ đây khi đã có quyền uy rồi mà ngài quên đi tình xưa nghĩa cũ. Một số người đến phát điên lên khi nhận được thiệp mời dự lễ mừng thọ của ngài Hàn Thuyên, khoe vung chít cầy với hàng xóm. Ngài Hàn ăn ở có tình nghĩa lắm. Trước đây bác thợ rèn Lữ Hạ Đao thường hay rèn đồ và sửa đồ cho ngài, ngài Hàn cứ bảo:" Ở đây là tốt nhất, tôi chỉ tin tưởng bác thôi, những nơi khác làm ăn vớ vẩn lắm".

Ngài Hàn có tiếng là người hào hiệp, ai đến xin giúp đỡ cũng được ngài tận tình chỉ bảo. Và chưa ai phải ra về tay không cả. Ngài không bao giờ quanh co thoái thác, trái lại, ngài giúp đến nơi đến chốn. Khối kẻ giờ đây ấm no đề huề là nhờ có ngài. Anh phải coi mình là bạn của ngài, tới lúc đó, dù anh trơ thân kiết xác tới đâu cũng đã có ngài giúp đỡ, ngài lo cho anh như lo cho bản thân mình vậy. Đổi lại là gì chớ, nếu anh là thợ kim hoàn, Ngài Hàn lâu lâu lại tới chỗ anh và nhờ rèn vài cái đồ:" Dạo này tôi hơi thiếu cho mấy thằng em, cậu rèn hộ tôi nhé.", nếu anh là nhà buôn tiên thạch, Ngài Hàn lại nhờ anh nhập về giúp một số loại nguyên liệu để chế

https://thuviensach.vn

tạo một số thứ mà Ngài cần. Thế thôi, để trả ơn Ngài Hàn anh chỉ cần làm giúp ngài một số việc, toàn là những việc vừa sức với anh. Gì nữa? Được tiếng là gần gũi với Ngài Hàn, thành chỗ thân quen, lâu lâu còn được gọi là Bố Hàn cho thân mật, thỉnh thoảng Lễ Tết, anh biếu Bố Hàn một ít bánh, bánh màn thầu, Bố Hàn thích món này lắm. Người ngoài ai mà dị nghị được, hoàn toàn là biểu hiện sự tôn kính, thằng nào nghĩ là quà cáp hối lộ nào? Chỉ vớ vớ vẩn vẩn.

Ngày mừng thọ là một việc trọng đại, nên đích thân Bố Hàn ra cửa tiếp khách, gặp người nào ngài cũng niềm nở, tay bắt mặt mừng, ôm hôn thắm thiết. Dẫu là bậc phú gia địch quốc hay dân đen con đỏ, ngài đều tươi cười chào hỏi hết. Đó là cái chỗ khác người của Bố Hàn. Ngài coi trọng tình nghĩa lắm. Hôm nay Bố Hàn mặc chiếc áo đỏ, sau lưng thêu hình một con sông, biểu tượng bang Hàn Thuỷ. Người ta khen cái áo Bố Hàn đang mặc cắt khéo quá, nom Bố Hàn như trẻ vài tuổi ấy, còn phong độ lắm, khối em còn mê lắm, khéo chừng còn cưới được con gái tộc Vũ nữa kia!

Bác thợ rèn Lữ Hạ Đao xuống xe ngựa, hôm nay bác mặc một cái áo màu xám, cho nó hợp tuổi, trẻ trung gì nữa mà mặc đồ như bọn thanh niên. Vợ bác cũng mặc một cái áo màu xám cho phù hợp với cái thân hình của bà mà bác thợ rèn hay trêu là dáng của đồ trọng binh.

Thấy bác xuống xe, Bố Hàn liền ra đỡ tay bác:

-Ôi giời ơi, quý hoá quá, quý hoá quá!

Bác thợ rèn liền gỡ tay Bố Hàn ra:

-Ấy ấy, chết thật, bác để tự tôi, bác để tự tôi!

Bố Hàn ôm chầm lấy bác thợ rèn rồi vỗ vai bác:

-Thật quý hoá quá, lâu rồi sao bác không qua chơi, tôi mong bác lắm đấy. Bác còn nhớ nó chứ?

Bố Hàn chỉ vào người đứng cạnh bố, một tên cao lớn, tóc nâu quăn rì, cơ bắp nổi cuồn cuộn, khiến cái áo mà hắn đang mặc chỉ chực rách tung ra. Cái môi hắn cong tớn lộ rõ vẻ đa tình. Hắn gần 25 tuổi rồi, cặp bồ nhăng nhít cả lên, nay con này mai con khác, hắn tên là Hàn Vệ. Tất cả các Kiếm Khách trong Kiếm Tiên Thành phải dè chừng hắn, không phải vì người cha của hắn mà là hắn mạnh kinh người. Là một Kiếm Khách sử dụng trọng

https://thuviensach.vn

binh, cộng thêm sức khoẻ ít người có được nên các bậc cha chú cũng phải nhìn hắn mà dè chừng. Chính tay bác thợ rèn Lữ Hạ Đao đã rèn cho hắn 1 cái rìu khá mạnh.

Tuy nhiên, hôm nay thằng Hàn Vệ lại tỏ ra khá là lễ phép:

-Cháu chào bác, bác vẫn khoẻ chứ ạ?

-Không sao, cậu không cần phải chào hỏi lão già này làm gì!

-Ấy chết-Bố Hàn lên tiếng-Nhà phải có gia giáo chứ, bác đây là bậc tiền bối của nó, nó phải đón tiếp chào hỏi đàng hoàng chứ!

-Không sao, cây rìu tôi rèn cho cậu vẫn còn được việc đấy chứ?

-Bác quả là tay nghề cao, cái rìu rất tốt, ông già cháu bảo cấm có sai, bác đúng là thợ rèn giỏi nhất ở Kiếm Tiên Thành này.

-Cậu quá lời rồi! Lão già này có tài cán gì đâu!

-Bác khiêm tốn quá-Bố Hàn niềm nở-Thôi, Vệ, mày đưa bác vào trong đi con. Gặp lại bác sau! Tí nữa bác với tôi là phải chơi một chầu tuý luý đấy.

Hàn Vệ dẫn bác thợ rèn vào trong, nhà của Bố Hàn to quá, chứa được cả ngàn người. Người ta đi lại rộn rịp khắp sân. Hàng trăm bàn tiệc, hàng trăm bức hoành phi câu đối, tất cả mừng Hàn Lão Gia tròn 60 tuổi.

Bỗng nhiên có một tên Kiếm Khách chạy ra rủ rỉ vào tai Hàn Vệ. Hắn nghe xong liền nói với bác thợ rèn:

-Cháu có việc một chút, hai bác thông cảm-Đoạn hắn gọi một người-Mày, lại tao bảo, đưa hai bác đây tới bàn tiệc, khẩn trương lên! Thôi, cháu xin phép đi trước!

Hàn Vệ chạy ra ngoài cửa nhà, hắn thấy hai người vệ binh đang chăm chú nhìn vào bên trong, thỉnh thoảng họ lại ghi chép gì đó vào 1 quyển sổ.

Hàn Vệ quay sang nói với Ngài Hàn:

-Bọn vệ binh, bố ạ, chúng nó đến đây làm gì cơ chứ?

Bố Hàn nhún vai:

-Đây có phải là đất của tao đâu, ai làm gì kệ người ta chứ!

“Bọn khốn, chẳng nể nang người ta gì cả”. Hàn Vệ hùng hổ xông ra quát tháo mấy người vệ binh. Họ điềm nhiên giơ thẻ công vụ ra, thằng Hàn Vệ tức sặc tiết, hắn chửi thề rồi nhổ toẹt xuống chân người vệ binh, quay vào

https://thuviensach.vn

nhà. Hắn chờ hai người vệ binh mà đuổi theo hắn vào nhà là ăn đòn hội chợ liền. Nhưng 2 người vệ binh vẫn như không, họ lại tiếp tục ghi chép.

Hàn Vệ lại quay ra và nói với Bố Hàn:

-Bọn chó đó, chúng nó ghi hết lại tên những người đến dự đấy bố ạ!

Cái đó ngài Hàn biết thừa, đến dự lễ mừng thọ ngài hôm nay còn có những bang chủ của bang phái khác, phần nhiều cũng có đôi chút tai tiếng. Nhưng thế thì làm sao, chả lẽ mời tới dự tiệc cũng là tội lỗi sao? Cái thằng phổi bò Hàn Vệ chỉ tổ hay gây chuyện. Hắn hùng hổ, hăng máu, phần là tuổi trẻ, phần nhiều là tính cách của hắn. Tính hắn thích gây sự, gặp chuyện gì không vừa ý là giải quyết bằng vũ lực ngay, trái hắn với tính cách điềm đạm, trầm tĩnh của Ngài Hàn. Thằng này khoái kiểu "búa tạ" chứ hắn không thích kiểu "dùi xuyên". Cứ kiểu này thì làm sao mà ngài giao cho hắn việc nhà sau này được, làm bang chủ suốt ngày mà cứ đánh nhau thì "chúng nó" cho ăn cám sớm.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 7 phút và 3 giây -----

Thực ra ngài Hàn cũng hơi bực thật, nhưng đã ra ngoài đời là gặp chuyện ngang tai trái mắt, đâu phải chuyện gì cũng theo ý mình được. Phải biết nhẫn nhịn, một thằng yếu vẫn có thể chiến thắng được một thằng mạnh nếu biết nhẫn nhịn và chờ thời, việc gì phải báo thù ngay, sự trả thù là món càng để nguội ăn càng ngon mà.

Thằng con thứ hai của Ngài Hàn là Hàn Phi. Hắn đang ngồi ở trong để tiếp khách. Hàn Phi không có cái vóc dáng lực lưỡng như anh trai, người hắn nhỏ hơn, thấp hơn Hàn Vệ. Tuy vậy, những nét của hắn thì chẳng khác gì ông anh, cái môi cũng cong lên, tóc dài và xoăn. Hắn là một thằng đa tình hạng nặng, hơn cả Hàn Vệ, ngài Hàn thường hết sức bực mình về những lời bàn tán của thiên hạ về cái tính lăng nhăng trai gái của hắn, nay đã yêu một đứa, ngày mai hắn thấy một con nhỏ trông ngon mắt là bỏ luôn con cũ, theo con mới ngay. Nhưng ngoài chuyện đó thì hắn không có điều gì đáng chê cả. Hắn là một người con có hiếu, còn nhớ trước đây có lần ngài Hàn ốm nặng, hắn chạy bộ từ Tổ Long Thành vào nửa đêm, đi suốt năm hôm liền không nghỉ để về thăm bố. Hắn là Kiếm Khách sử dụng kiếm, thân thủ cực lanh lẹ, không những hắn học Kiếm Pháp Đại Sư, đích

https://thuviensach.vn

thân Bố Hàn còn dạy hắn những tuyệt chiêu mà ông có được từ thời trẻ. Phải nói hắn là một nhân tài hiếm có, phải nỗi mê gái quá, ngài Hàn cũng phân vân, mê gái có ngày hại đến thân. Bản thân Hàn Phi cũng biết điều đó chứ, nhưng biết mà hắn vẫn cứ lao vào. Nên Hàn Phi cũng không phải là một sự lựa chọn tối ưu nhất cho cái chức bang chủ.

Hàn Gia không phải toàn đàn ông. Khách khứa hôm nay đều để ý tới con gái Ngài Hàn. Cô là con thứ tư của Ngài Hàn, tên là Hàn Ngọc, một Pháp Sư, như mẹ cô vậy." Con bé trông xinh quá" -người ta kháo nhau vậy. Hôm nay trông cô lộng lẫy với bộ váy áo trắng muốt, phù hợp với mái tóc đen óng ả dài tới lưng của cô. Ngoài ra, cô còn rất mực lễ phép, kính trên nhường dưới, chả trách cả trăm thằng theo cô đến mê mẩn. Cô là một hình tượng cho vẻ đẹp của con gái tộc Nhân, là con gái đẹp nhất Kiếm Tiên Thành. Cô được ngài Hàn cưng chiều nhất trong số những người con của ông, nhưng không phải vì thế mà cô ỷ lại. Mới 19 tuổi thôi mà đã được thưởng đồ Quân Hàm bậc Hạ rồi, chuyện này xưa nay hiếm. Cô rất yêu quý những người anh trai của mình, chỉ trừ cái khoản bồ bịch của hai anh trai thôi. Bù lại, Hàn Vệ và Hàn Phi cũng thương yêu cô lắm. Nhưng chuyện sau này Ngài Hàn có truyền lại cho cô cái chức Bang Chủ hay không lại là chuyện khác." Đàn bà con gái dễ xúc động, nên chuyện dễ hỏng lắm" -Ngài Hàn bảo thế.

Vậy thằng con thứ ba của Bố Hàn đâu nhỉ, người ta mỏi mắt đi tìm. Ít thấy khi nào Ngài Hàn nhắc về đứa thứ ba của mình.

Ngài Hàn đang niềm nở đón khách, bỗng ngài thấy một người, áo khoác dài che kín người, tay cầm một thanh kích dài đang đứng trước cửa mình. Ngài lấy làm lạ, liền hỏi:

-Xin hỏi ngài là ai ạ?

Người lạ mặt cởi mũ trùm ra, anh ta có một gương mặt đầy đặn, mái tóc dài và thẳng, rẽ lệch sang một bên. Ngài Hàn đã nhận ra đó là ai, ngài vui quá, lòng ngài chộn rộn khó tả. Thằng Hàn Vệ đứng bên cạnh ngài chỉ tủm tỉm cười.

-Xem ra con đến đúng giờ đấy chứ. -Người lạ mặt lên tiếng.

Ngài Hàn vui quá, nhưng không hiểu sao ngài hét lên:

https://thuviensach.vn

-Thằng bất hiếu, mày vẫn còn vác mặt về đây được à? Cút đi ngay!

Tiếng Ngài Hàn hét to quá, mọi người bên trong ngó cả ra.

-Ô hay, vừa về mà bố đã định đuổi con đi sao?

Nói rồi tay Kiếm Khách đó thả chiếc kích xuống, ôm chầm lấy Bố Hàn.

-Thằng bất hiếu, thằng giời đánh thánh vật! Tao phải đánh tuốt xác mày ra! -Ngài Hàn nói vậy chứ ngài vui lắm, lâu rồi mới được nhìn ngắm thằng "Tiểu Quỷ" -Ngài gọi thằng con thứ ba của mình như vậy.

Hàn Vệ ôm lấy thằng em quý hoá của mình rồi vỗ vai:

-Mày thật là, đi lâu quá đấy, làm tao nhớ quá!

-Rồi! Thằng em này tối nay sẽ uống thâu đêm với đại ca, ổn chứ?

-Thế thì được, hay lắm! -Hàn Vệ cười sằng sặc-Vào đi, bà già mong mày lắm đấy!

Đứa con thứ ba của Ngài Hàn tên là Hàn Thanh. Anh là người con duy nhất không chịu sự quản chế của ông bố đầy quyền uy. Giờ đây anh đã 22 tuổi, có những đường nét thanh tú khiến ối cô con gái phải phát ghen. Quả thật, Ngài Hàn trước đây đã từng lo thằng con trai út lớn lên có thành một thằng đàn ông đích thực hay không. Anh là người được Ngài Hàn kỳ vọng nhất, bởi anh có tính trầm tĩnh, điềm đạm như của ngài vậy, một tư chất nhất thiết phải có ở một người thủ lĩnh. Nhưng 4 năm trước, anh lại tham gia vào đội chinh phạt của Tổ Long Thành, bất chấp chuyện ông già có đồng ý hay không. Tất nhiên là Ngài Hàn đâu chịu để thằng con chết mất xác trong Anh Hùng Trủng cơ chứ. Nhưng vấn đề là thằng Hàn Thanh nhất quyết đi, thành thử ra ông đã lên tiếng từ mặt nó trong một thời gian dài.

Nhưng rồi sự giận dữ cũng phải quên đi chứ, ai mà giận mãi được, nó đẳng nào cũng là con mình, nó đi cũng có cái lý của nó, nó lớn rồi ai mà bắt ép nó được, dù sao tới Anh Hùng Trủng cũng là một dịp tốt để học hỏi thêm kinh nghiệm. Chứ cứ loanh quanh luẩn quẩn ở bên ngoài làm cái gì. Nghĩ mà buồn cười, Ngài Hàn hồi trẻ còn ghê hơn cả mấy ông con của ngài bây giờ nhiều. Vì vậy, hôm nay Hàn Thanh về làm cho Ngài Hàn vui mừng lắm.

Và ông cũng tự hào về những đứa con của mình, và nhất là cái biệt hiệu Tam Khách mà giới giang hồ dành tặng cho 3 thằng con trai ông.

https://thuviensach.vn

Thấy anh trai mình trở về, Hàn Ngọc chạy lại ôm chầm lấy anh. Cô vui lắm, lâu rồi không được thấy mặt anh trai của mình. Cô hôn lên môi Hàn Thanh rồi vuốt đi vuốt lại khuôn mặt của ông anh mình. Hàn Phi cũng ra hỏi thăm thằng em quỷ sứ-hồi nhỏ Hàn Thanh là đứa quậy nhất nhà, và Hàn Phi là đối tượng mà cậu bé Hàn Thanh hồi đó trêu chọc suốt ngày.

-Mày đi đâu mà mất mặt suốt thế hả? -Hàn Phi hỏi.

-Bận quá, em không thể về nhiều được.

-Mẹ đang mong anh đấy-Hàn Ngọc nói-Cụ ở trong kia kìa.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 8 phút và 5 giây -----

Hàn Thanh đi tới cửa phòng mẹ mình, anh thấy một người quen, liền gọi:

-Lã Vân!

Người tên là Lã Vân đã nhận ra Hàn Thanh, y hết sức vui mừng:

-Chà, chà, lâu quá rồi!

-Mày vẫn khoẻ chứ?

-Khoẻ, mày hỏi câu này từ hôm trước rồi còn gì!

Thực ra, cách đây một tuần, Hàn Thanh đã gửi thư riêng về cho Lã Vân để hỏi y về một số chuyện.

Lã Vân người cao dỏng, mảnh khảnh. Y là con nuôi của Ngài Hàn, hồi còn nhỏ từng chơi rất thân thiết với Hàn Thanh. Khi y lên 8 tuổi thì ba mẹ y mất hết cả, thành ra y là một đứa trẻ mồ côi. Hàn Thanh hồi đó đã đưa y về nhà khi y đang trong tình trạng chết lả người vì đói. Ngài Hàn không hỏi han nhiều, ngài nhận luôn Lã Vân làm con nuôi. Y là một Pháp Sư dòng thuần, tức là ba mẹ y và cả tổ tông nhà y đều là Pháp Sư cả. Dòng thuần không nhiều, ở Kiếm Tiên Thành này còn ít lắm.

Lã Vân đã sống ở đây lâu rồi, và hiện giờ y đang giữ chức quân sư cho Ngài Hàn, một chức vụ mà ở tuổi y người ta cho là còn non quá. Nhưng Ngài Hàn đánh giá cao y, ngài thấy y mang trong đầu một trí tuệ tuyệt vời. Trong chiến đấu không nhất thiết phải sử dụng hoàn toàn sức mạnh, nếu khôn thì chiến thắng mà không cần nhiều công sức.

Thực ra Lã Vân không được giữ chức vụ quân sư, sống ở trong Hàn Gia mười mấy năm và được Ngài Hàn nuôi dạy chưa là cái gì cả. Ngài Hàn sinh

https://thuviensach.vn

ra ở Uất Hận Thành, nên giúp việc ngài phải là một người ở Uất Hận Thành, thấm nhuần luật "Tử" từ lúc còn ẵm ngửa. Vị trí quân sư trước đây là của lão già Tử Khách, nhưng lão đã ốm liệt giường được hơn năm nay rồi, thành ra, Ngài Hàn phải trám Lã Vân vào chức vụ quân sư vậy.

-Này mày nghĩ thế nào? -Hàn Thanh hỏi.

-Nghĩ gì?

-Cái chuyện hôm trước tao viết trong thư ấy.

-Về thằng Lỗ Quân đấy á?

-Ừ!

-Không được-Lã Vân gay gắt-Mày mà đưa một xu nào cho cái thằng chó ấy thì cứ liệu thần hồn với ông già. Mày đừng trách là lúc ấy cụ nổi cơn tam bành vì mày làm mất mặt cụ.

-Nó là "Tay tổ" ở khu chợ thành Tây Tổ Long đấy, thằng này quen biết nhiều lắm, nó quản lý khu chợ đó mà.

-Thế mày sợ nó à?

-Sợ thì không, vấn đề là nó sẽ gây rắc rối cho mình thôi. Nó đòi nộp cho nó 8 Kim Nguyên Bảo, hơi nhiều quá nhưng cứ đút vào mồm nó cho qua chuyện vậy.

-Mày không sợ thì mặc cha nó, nhất quyết không cho thằng bợm ấy xu nào cả, tao sẽ có cách giải quyết.

Số là Hàn Thanh muốn mở một cửa hàng nhỏ ở khu chợ sầm uất nhất Tổ Long Thành, anh kiếm được nhiều nguyên liệu nên muốn bán bớt để kiếm thêm thu nhập. Giấy tờ đăng ký đã được duyệt rồi, anh cũng đã nộp lệ phí, nhưng từ đâu nảy ra thằng Lỗ Quân bắt anh phải nộp lệ phí cho hắn, cái mà hắn gọi là "tiền trà nước". Thằng Lỗ Quân là người của bang Độc Tâm, một bang khá mạnh ở Tổ Long Thành, nhận thấy khu chợ thành Tây là mỏ vàng chưa được khai phá nên bọn chúng đã nhảy vào. Bất cứ gian hàng nào bán ở thành Tây đều phải nộp ra một phần sáu lợi nhuận cho chúng. Thành Tây là khu vực giao thương lớn, người từ khắp nơi đổ về đều đi qua thành Tây cả.

Bỗng có một tiếng nói làm hai người quay lại:

-Hai anh em bọn bay làm gì cãi nhau ghê thế?

https://thuviensach.vn

Là Hàn phu nhân, bà đã ngoại ngũ tuần rồi nhưng trông bà vẫn rất lộng lẫy với bộ y phục màu xanh. Mẹ nào con nấy, cô gái Hàn Ngọc xinh như vậy thì chắc chắn Hàn phu nhân phải đẹp rồi.

-Mẹ! -Hàn Thanh cười.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 9 phút và 21 giây -----

Ở dưới bếp, hàng trăm người đang qua lại, mùi thức ăn bốc lên thơm nức.

-Chúng mày nhanh tay lên! -Lão già to béo An Dương đang vỗ tay gọi bọn đầu bếp-Khách khứa đông đủ rồi đấy!

-Ông anh từ từ đã! -bọn đầu bếp bực dọc-Nấu ăn chứ có phải đánh nhau đâu!

-Thì lẹ lên!

Lão An Dương đang hết sức bực bội, người khí to béo nên lão thấy ngột ngạt ở chỗ này quá, chỉ có mùi thức ăn là ngon thôi. Lão rút cái khăn lau cái thân hình đồ sộ dầm dề mồ hôi của lão.

-Đại ca!

Lão quay ra, một thằng ôn đang gọi mình, thằng này lạ hoắc không biết ở đâu ra:

-Mày là thằng nào?

-Em là Hoài Tử, người bang mình đây mà!

Bang Hàn Thuỷ cả ngàn người, nhớ sao được thằng nào với thằng nào. Thôi trả lời cho qua chuyện:

-Ừ, có chuyện gì?

-Em có hai thằng bạn muốn vào bang mình đây. Nhưng phải có giấy công nhận của đại ca cơ!

-Nhiễu sự quá, để khi khác-Lão béo cáu điên người-Tao đang bận tùm lum đây, mày không thấy sao?

-Đại ca cứ viết giấy đi, bọn em sẽ làm chân chạy bàn cho!

Đúng là đang thiếu người chạy bàn thật," Thôi cứ viết cho nó cái giấy cũng được". Lão rút giấy trong túi ra, rồi tìm cái bút lông.

-Mày tên gì? -Lão Dương chỉ vào một thằng.

-Em là Tôn Dương.

https://thuviensach.vn

Lão cắm cúi viết rồi hỏi tiếp:

-Còn mày?

-Em là Xích Vân.

"Xích Vân", tên là lạ. Nhưng thôi đang bận túi bụi đây.

-Cầm lấy giấy này. Rồi nộp cho Phương Thác, mày biết nó rồi chớ?

-Có! -Hoài Tử nhanh nhẩu-Em biết!

-Rồi, giờ thì mặc áo vào ra ngoài kia chạy bàn, khẩn trương lên!

Lão nhìn Xích Vân," Tởm không chịu được" -Lão nghĩ thầm.

Ba thằng vội lấy áo đỏ mặc vào rồi chạy ra ngoài sân tiệc.

-Trông tao không khác gì con tôm mày ạ! -Tôn Dương ca cẩm.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 10 phút và 32 giây -----

Ngài Hàn đã phát biểu xong, cái bài phát biểu dài lê thê, giờ đây ngài đang cầm ly rượu đi khắp các bàn tiệc. Gặp ai ngài cũng niềm nở lắm, dường như tất cả mọi người ở đây thân thiết với ngài lắm. Theo sau ngài là hai thằng con trai.

-Chúc bang chủ sống lâu trăm tuổi-Trưởng lão Kiếm Tiên Thành chúc.

-Ấy, Trưởng lão nói quá rồi! Sống được tuổi này là phúc lắm rồi, ước gì được trăm tuổi chứ? Nào, mời mọi người cạn chén!

Cả bàn tiệc đứng lên và uống mừng Ngài Hàn.

-Bang chủ nhớ kiếm vợ cho mấy thằng con đi!

-Có, có, bác nào có mối liên hệ ngay với tôi nhá!

Cứ thế tiệc tới tận tối. Ngài Hàn đang ngồi trên một chiếc ghế, để cho bà con vui vẻ tiệc đêm. Ngài gọi Lã Vân:

-Thế nào?

-Dạ, nói chung là khách đi đủ. Duy có lão Khuất Bá là không đi thôi ạ.

-Không sao, tao và lão vẫn kình nhau thường xuyên. Hôm nay lão không đi cũng phải. Chắc thằng cha tức vì mình mời được Hạ Phong tướng quân và Thiên Thành Lão Giả đây, hai người khó mời nhất trong số tất cả những người khó mời, hay đấy, mà ta còn mời được cả quận thủ của Nam Kha Trại đi được cơ mà, xem ra lão Khuất Bá tức như chọc họng rồi.

-Không Không Đạo Nhân cũng không đi được. Nhưng ông ta có gửi tặng bác một cái bình cổ. Cháu ước chừng cái đó phải đáng giá hơn một

https://thuviensach.vn

trăm Kim Nguyên Bảo, không, có khi hơn.

Không Không Đạo Nhân là một hòn đá tảng, một cái nền để Ngài Hàn củng cố địa vị và quyền lực của mình ở Kiếm Tiên Thành và cả ở Tổ Long nữa. Một nhân vật tầm cỡ như vậy làm thế kể cũng nặng tình.

-Nhưng còn một chuyện không ổn-Lã Vân tiếp tục.

-Sao?

-Không thấy trưởng thôn của Ngư Thôn đâu cả. Mặc dù ông ta đã gửi thư đáp là nhất định sẽ đến.

-Không sao, có thể ông ta bận đột xuất gì đó. Đằng nào tới cuối tuần này ta chẳng gặp ông ta.

-Vậy thì ổn rồi.

-Ngài Hàn-Tiếng của lão béo An Dương-xuống đây nhảy đi.

Ngài Hàn là một người đứng đắn cũ kỹ nên từ chối khéo. Trông cái lão An Dương phục phịch vậy mà nhảy hăng ra phết. Bọn thanh niên đang hò reo hưởng ứng lão, thành ra lão càng nhảy hăng hơn.

-Mày nhìn xem, Vân, lão này còn sung sức nhỉ. -Ngài Hàn cười.

Ngài Hàn nhìn quanh và thấy Hàn Vệ đang ngồi tán phét với một lũ con gái.” Vẫn thế”.

-Hàn Phi đâu?

-Vẫn vậy, lại bắt một con nào đó rồi.

-Hừ, bọn bay sắp phải lấy vợ rồi, tao có một mối đấy, mày có ưng không thì tao dẫn mày đi.

-Thôi, bọn đàn bà nhiễu sự lắm. Cháu chúa ghét chúng nó.

-Mày chán không chịu được. Đằng nào vẫn phải lấy, làm một thằng đàn ông quyền to chức trọng tới đâu mà không có nổi vợ thì vứt, con ạ!

-Rồi, cháu biết rồi.

-Thằng Tiểu Quỷ đang ngồi với mẹ nó à?

-Vâng.

Cô con gái Hàn Ngọc chạy ra ôm cổ Ngài Hàn. Cô con gái rượu này được ông thương yêu nhất nhà, ông luôn nói phải kiếm bằng được một thằng chồng tử tế cho Hàn Ngọc.

-Bố hôm nay có vui không?

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn xoa đầu cô con gái:

-Mày hót vừa chứ, đang khát đây, rót cho tao một cốc rượu đi con.

Uống xong, ông ôm lấy cô con gái, nói nhỏ với cô:

-Hôm nay, mày trông có thằng nào được không con?

-Bố chỉ có đùa.

-Sao lại đùa, này-Ngài Hàn nháy mắt-Tao biết có một thằng khá hợp với mày đấy, để tao chỉ cho.

-Con không thích.

-Sao lại không, này nhé, con gái 19 tuổi đầu rồi, lo kiếm bạn trai đi, bây giờ còn đẹp còn mông má được thì cứ việc, chứ để đến lúc không thể sửa chữa được thì ế sưng ế xỉa con ạ.

-Bố đến hơn 30 tuổi mới lấy mẹ cơ mà, mẹ lúc ấy cũng đã 27. Sao giờ bố lại ép con lấy sớm chứ?

-Dốt lắm con ạ, tao lúc yêu mẹ mày thì còn ở trên chiến trường, đang là thời kỳ Đại Hỗn Loạn, lấy vào răng à? Chứ không là tao cũng phải lấy mẹ mày ngay rồi đấy. Mày trông mấy thằng anh mày kìa, lo mà học tập, là con gái thì có giá chớ!

-Xin bố, con thề là không bao giờ như hai ông anh quý hoá của con đâu. Hai lão ấy tới bây giờ vẫn không xác định được là yêu đứa nào cả.

-Dốt, chúng nó yêu lắm nên mới lựa chọn con nào ổn chứ, nhỡ đâu mà lấy phải đứa thuộc hàng "gỉ" thì làm thế nào? À... hay là…mày có rồi đấy hả con?

-Làm gì có-Hàn Ngọc đỏ bừng mặt lên.

-Ái chà, con bé này ghê thật, có bạn trai rồi mà không nói cho lão già này được một tiếng, dẫn tao đi ngay, xem mặt mũi thằng đó thế nào?

-Bố!

Ngài Hàn đang hết sức vui vẻ thì một tên gia nhân chạy lại nói nhỏ với ngài:

-Bẩm ngài, có việc quan trọng!

-Chuyện gì?

-Cả Ngư Thôn bị diệt sạch rồi!

-Cái gì?

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn choáng váng, ngài phải dựa tay vào cái ghế. Hàn Ngọc không biết chuyện gì, nhưng qua nét mặt của bố, cô biết rằng có gì rất hệ trọng đã diễn ra. Hàn Ngọc chạy lại đỡ bố:

-Có chuyện gì vậy bố?

-Không…không có gì.

Nhưng rồi Ngài Hàn lại đứng thẳng lên, đĩnh đạc:

-Ai báo tin này?

-Một người còn sống sót trở về, anh ta đang ở nhà sau.

-Dẫn tao đi. Ngọc, ra bảo mấy thằng anh, cả con nữa, xuống ngay căn nhà phía sau, còn Lã Vân nữa, mày theo tao!

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 11 phút và 41 giây -----

Ở Ngư Thôn này, tháng nào cũng phải mưa ít nhất là vài trận, còn nhiều là cả tháng. Hôm nay trời mưa rào to quá, suốt từ sáng tới giờ.

Mùi tanh tưởi của máu bốc lên lẫn với mùi nước mưa. Ruồi nhặng bay tứ tung, những con quạ đang đi ăn, chúng không ngờ là hôm nay lại nhiều thức ăn đến thế.

Xác người chết lăn ra khắp mặt đường Ngư Thôn, máu chảy lênh láng cùng với nước. Cả Ngư Thôn hôm nay bị giết sạch bởi một kẻ lạ mặt. Những cao thủ của Ngư Thôn cũng phải bỏ xác lại. Hắn quá mạnh.

….

Ngư Thôn hôm nay thật là nhộn nhịp, những người đánh bắt cá vừa mới đi biển về. Nhiều cá quá, mọi người đang rộn rịp chở cá đi. Ngài trưởng thôn phải làm việc khẩn trương mới được. Hôm nay là đại lễ mừng thọ của Ngài Hàn. Người dân ở Ngư Thôn đây đều chịu ơn Ngài Hàn cả, họ được ngài đưa về đây để sinh cơ lập nghiệp, cái vùng đất quanh năm chỉ có nước này bỗng chốc trở thành một cảng lớn, sầm uất. Mọi người biết ơn Ngài Hàn lắm nên dặn trưởng thôn nhớ biếu ngài cái gì quý vào. Trưởng thôn đã quyết định tặng Ngài Hàn một thứ, và Ngài Hàn sẽ nhớ đến ông bằng cái món quà này, món quà độc nhất vô nhị.

Bỗng ở cổng thôn xuất hiện một kẻ, mặc áo khoác dài che kín chân, màu đen, hắn đội cái mũ của áo khoác khiến không ai nhìn được mặt hắn cả.

-Anh bạn, có chuyện gì không? -Người vệ binh hỏi.

https://thuviensach.vn

Kẻ lạ mặt nói:

-Ta muốn một thứ.

-Thứ gì?

-Máu, các người có không? -Tên lạ mặt cười khẩy.

Hai người vệ binh nhìn nhau rồi cầm cây kích lên thủ thế, nhưng vừa ngẩng mặt lên đã không thấy kẻ lạ mặt kia đâu rồi.

-Nhìn gì thế?

Hai người giật mình quay ra đằng sau, hắn ở đó từ bao giờ.

-Chết. -Kẻ lạ mặt cười.

Tức thì một người, thân xác bị xẻ làm đôi. Còn người kia, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đầu đã lìa khỏi cổ. Máu phun ra như xối.

Những người vệ binh khác trông thấy liền bao vây kẻ lạ mặt.

Ngài trưởng thôn thấy có chuyện liền chạy ra xem:

-Cậu là ai?

Rồi nhìn thấy hai cái xác chết, ông ta lại nói:

-Cậu đã giết người! Đi theo chúng tôi, không thì cậu sẽ phải chịu đau đớn đấy!

Ông trưởng thôn vững dạ vì đã có hàng trăm vệ binh và những tay Kiếm Khách tốt nhất của Ngài Hàn ở đây rồi, lo gì.

Tên lạ mặt cởi mũ ra, hắn đeo mặt nạ màu trắng, hai tay cầm hai chiếc đoản kiếm. Hắn cười gằn rồi nói:

-Chào mừng đến với địa ngục!

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 12 phút và 41 giây -----

Hắn đi lầm lũi trong mưa. Hai thanh đoản kiếm tắm đẫm máu đã được rửa sạch nhờ nước mưa, mặc dù là lưỡi kiếm vẫn còn dính dính màu đỏ.” Hừ, kiếm của thằng Vô Ảnh còn đen cả lại vì máu đã bám quá lâu rồi, mùi nặng không chịu được”. Hắn bước đi, chậm chạp, hôm nay hắn đã giết cả một thôn,” không còn ai sống sót” -hắn cười.

-Có cần mạnh tay quá như vậy không hả, Quỷ Nhân?

Quỷ Nhân quay lại, một tên đang ngồi vắt vẻo trên mái nhà. Tên đó cũng ăn mặc giống như hắn vậy, tuy hắn không đeo mặt nạ như Quỷ Nhân nhưng trời mưa to làm Quỷ Nhân không thể thấy rõ mặt tên kia được.

https://thuviensach.vn

-Lấy được chưa? -Kẻ lạ mặt hỏi.

-Rồi-Quỷ Nhân ném cái túi cho tên lạ mặt.

Tên lạ mặt bắt lấy cái túi. Hắn giễu cợt:

-Lấy được một thứ như thế này mà ngươi phải thịt cả một thôn sao?

Quỷ Nhân cười:

-Ngươi cùng đội với ta lâu rồi mà không hiểu ta sao? Nếu là ngươi, ngươi cũng làm thế này, thậm chí còn hơn cả ta, đúng không hả Vọng Quái?

Vọng Quái cười sằng sặc, hắn vừa nói vừa cười, hắn cựa mình làm thanh đao to lằng nhằng xích mà hắn đeo sau lưng kêu lách cách:

-Cái khoản đồ sát thì ngươi phải hỏi Vô Ảnh chứ, sao lại hỏi ta? Mà có việc cho ngươi đây.

-Chuyện gì?

-Bọn ta đã nhất trí để ngươi tới Kiếm Tiên Thành.

-Làm gì?

-Tìm hắn. -Vọng Quái nói cụt lủn.

-Sao lại là ta?

-Dù sao người là người thân thiết với hắn nhất. Để ngươi đi là hợp đạo rồi còn gì.

-Xử lý à?

-Không cần, đằng nào thì hắn vẫn phải chết, ngươi chỉ có nhiệm vụ là theo dõi hắn thôi. Bọn tay chân của chúng ta là đã thấy hắn ở đó. Còn…

Thấy Vọng Quái ngập ngừng, Quỷ Nhân phát cáu:

-Sao?

-Giết được thì cứ việc.

Quỷ Nhân quay đi. Vọng Quái lại nói:

-Nếu ngươi có thể.

Quỷ Nhân dừng lại, hắn như nghĩ ngợi điều gì đó rồi lại tiếp tục đi. Vọng Quái nhảy từ trên mái nhà xuống, nói:

-Nếu muốn giết hắn, ta có thể đi cùng ngươi.

-Không, đây chuyện giữa ta và hắn. Ngươi đừng hiểu nhầm, ta luôn coi trọng công việc của tổ chức, nhưng đây là chuyện riêng, đằng nào ta cũng

https://thuviensach.vn

muốn gặp hắn.

-Ngươi muốn giết hắn hả?

-Có lẽ…hoặc là không.

-Ngươi biết là ngươi không thể giết hắn được mà. Nếu một đấu một, hắn mạnh hơn tất cả chúng ta, kể cả là Thiên Ma đi chăng nữa. Nói gì thì nói, hắn đã từng thủ lĩnh của chúng ta.

-Ngươi cũng sợ? -Quỷ Nhân hỏi.

Vọng Quái hít một hơi dài, hắn trở nên nghiêm trang lại, không còn giọng điệu vừa nói vừa cười nữa:

-Phải chấp nhận sự thật là một mình ta không thể tiêu diệt nổi hắn.

-Chân thật đấy, ông bạn! -Quỷ Nhân quay đi.

-Hắn là Tử Thần, là nỗi khiếp sợ. -Vọng Quái ngửa mặt lên trời.

Quỷ Nhân đứng lại, hắn cười, tiếng cười phát ra không tự nhiên đằng sau cái mặt nạ:

-Xem ra ngươi chẳng hiểu gì về hắn cả! Ông bạn của tôi ạ.

-Sao?

-Hắn không phải là Tử Thần gì cả.

-Vậy thì là cái gì?

-Hắn là chúa tể, chúa tể của Địa Ngục.

Vọng Quái cười," Thằng Quỷ Nhân này nói chẳng sai tí nào".

-Ngươi-Vọng Quái lấy hơi rồi nói tiếp-còn nhớ hình ảnh đó không?

Tự nhiên Quỷ Nhân thấy khó thở, hắn thấy khó chịu kinh khủng khi nghĩ về nó, hắn quay lại:

-Phải nói thật, ta vẫn còn sợ.

-Cỡ nào?

-Không thể diễn tả bằng lời.

-Ta hiểu.

Nói rồi cả hai quay đi, đường ai nấy đi, chẳng nói với nhau một tiếng nào…

Quỷ Nhân vừa đi, vừa thấy lạnh gáy, hình ảnh đó vẫn ám ảnh hắn suốt cho tới bây giờ…

https://thuviensach.vn

Một chiến trường, hàng triệu xác chết ngổn ngang, mùi tanh tưởi bốc lên đến phát buồn nôn.

Một kẻ đứng giữa chiến trường, trong tay thanh kiếm đẫm máu, đôi mắt trắng dã như của Thần Chết, hắn cười. Hắn cười vì hắn được giết người, được ngửi mùi máu. Tấm áo giáp trên người hắn tắm đến thấm máu của những kẻ bị hắn giết.

Quỷ Nhân đã bình tĩnh lại, hắn tiếp tục bước đi, chậm chạp…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 13 phút và 45 giây -----

-Rất mừng là mọi người đã có mặt đủ.

-Thế Quỷ Nhân đâu?

-Hắn đi tới Kiếm Tiên rồi. -Vọng Quái uể oải nói.

-Vậy hôm nay, ngươi tập họp chúng ta là có việc gì hả Thiên Ma?

-Ta thông báo với các ngươi là Quỷ Nhân đã lấy được nó. Ta cũng không hiểu tại sao nó lại ở trong tay cái lão trưởng thôn ghẻ đó chớ?

-Cái thứ mấy rồi?

-Cộng thêm với cái mà Vô Ảnh và Huyết Tà tìm được trong Anh Hùng Trủng, chúng ta đã có hai cái.

11 kẻ mặc áo đen đang đứng nói chuyện với nhau trên một ngọn đồi ở Bích Đào Lâm. Đáng ra phải là 12 nhưng thiếu mất Quỷ Nhân.

-Không có Quỷ Nhân ở đây thì "khuyết" đấy.

-Không sao-Thiên Ma nói-Ta sẽ thông báo lại cho hắn sau.

-Vậy kế hoạch tiếp theo là gì đây? -Một tên có vẻ nôn nóng.

-Đừng sốt ruột vậy chứ, Hắc Băng, ngươi là chúa làm hỏng chuyện.

-Hừ-Tên Hắc Băng có vẻ giận dỗi.

-Bây giờ-Thiên Ma nói tiếp-mục tiêu tiếp theo là Thiên Lệ Chi Thành. Vọng Quái, ngươi đi nhé?

-Được thôi.

-Nghe nói trên đó có mấy thằng oắt con lăng xăng với đồ Hoàng Kim đấy-Hắc Băng cười.

Tất cả bọn chúng cùng cười như thể đồ Hoàng Kim là một cái gì đó rất nực cười đối với chúng vậy.

https://thuviensach.vn

-Được rồi, Vọng Quái-Thiên Ma vừa nén cười vừa nói-Cứ việc thịt bọn trên đấy thả phanh nếu người cho là cần thiết. Thế ông nào đi Vạn Kiếp Thành đây, Bạch Nhật và Tuyệt Sát nhé?

-Tuỳ ông anh lựa chọn thôi.

-Thôi, vậy thì chấm dứt ở đây!

-Vậy còn hắn thì sao? -Hắc Băng lên tiếng.

Những tràng cười về đồ Hoàng Kim chưa dứt từ nãy giờ đột nhiên im bặt lại.

-Việc đó để sau-Thiên Ma nói-đằng nào chúng ta cũng sẽ giết hắn, không sớm thì muộn.

-Hắn là kẻ bị nguyền rủa. -Một tên nói.

-Tên Quỷ Nhân đã nói về hắn-Vọng Quái nói-Dường như chúng ta vẫn đánh giá sai về hắn.

-Quỷ Nhân bảo gì?

-Quỷ Nhân bảo hắn còn hơn Tử Thần, hắn là Diêm Vương.

-Hắn nói đúng-Một tên khác nữa nói-Chúng ta vẫn chưa hiểu hết về hắn.

-Vậy điều gì đã làm hắn bỏ đi chứ? -Một kẻ khác hỏi-Ta thực sự không thể hiểu được. Ngươi nghĩ sao Thiên Ma?

-Ta không rõ-Thiên Ma trả lời-Nhưng sau hôm đánh nhau với một kẻ tên là Thanh Long, các ngươi biết đấy, hắn liền bỏ chúng ta đi.

Những tên mặc áo đen không nói với nhau gì cả.

Rồi thấy đã đến lúc nên đi, Thiên Ma nói:

-Thôi, giải tán. Có gì ta sẽ báo lại với các ngươi sau.

Cả bọn kéo nhau xuống. Thiên Ma liền nói nốt cho đồng bọn của mình:

-Các ngươi đừng quên..

Cả bọn quay đầu lại nhìn Thiên Ma.

-Mục đích cuối cùng của chúng ta là Uất Hận Thành, các ngươi hiểu chứ?" Tu Viện Bất Kiếp" của chúng ta có trách nhiệm đó.

-Bọn ta nhớ rồi. -Vọng Quái nói.

Bọn chúng kéo nhau đi, như đạo quân từ địa ngục vậy.

Thiên Ma ngửa mặt lên trời…

Các bánh xe cổ xưa đã bắt đầu chuyển động.

https://thuviensach.vn

Mới chỉ bắt đầu thôi.

thay đổi nội dung bởi: Get Backer, 24-03-2008 lúc 05: 18 PM. Lý do: Tự động gộp 2 bài viết liên tiếp

The Following 152 Users Say Thank You to Get Backer For This Useful Post:

[Thu gọn/mở rộng danh sách cảm ơn]

Get Backer

Xem hồ sơ

Gởi nhắn tin tới Get Backer

Tìm bài gởi bởi Get Backer

#2

Old 24-03-2008, 05: 19 PM

Get Backer Get Backer is offline

Banned

Tham gia ngày: Mar 2008

Đến từ: Uất Hận Thành

Bài gởi: 951

Default

-Vậy tên đó có đặc điểm gì không? -Ngài Hàn hỏi.

Căn phòng leo lét ánh sáng từ cái ngọn đèn dầu, trong căn phòng chật hẹp. Người sống sót từ Ngư Thôn về đang nằm liệt trên giường, cố gắng trả lời câu hỏi của Ngài Hàn.

-Hắn mặc áo khoác.. đen.. dài tới chân, mũ trùm đầu, đeo một chiếc mặt nạ…

-Vậy hắn có nói gì không?

-Hắn lấy một vật…từ trưởng thôn chúng tôi..

-Vật gì?

-Tôi.. không biết…hắn nói gì đó đến Bất…Bất..

-Bất gì?

-Tôi không…nhớ nữa…

-Thôi bố ạ-Hàn Ngọc lên tiếng-hãy để cho anh ta nghỉ ngơi, đợi anh ta dưỡng sức rồi hỏi sau cũng được.

https://thuviensach.vn

-Thôi vậy, Hàn Phi, mày bảo thằng nào đó tới nhà Dược Sư An Thiệu Bình đi, nhớ chăm sóc anh ta cẩn thận.

Cánh cửa phòng mở toang, Lã Vân đứng đó, nói:

-Bác, An Dương và Lăng Khê có tin.

Ngài Hàn quay lại nói với các con:

-Thôi bọn bay ra ngoài tiễn khách hộ tao cái.

Ông vừa ra tới cửa thì Hàn Ngọc nói:

-Bố, nhớ giữ sức khoẻ.

Ngài Hàn vuốt tóc đứa con gái yêu của mình rồi nói:

-Rồi, bố nhớ, thôi, ra giúp mấy thằng anh mày đi con.

Tới phòng làm việc, Bố Hàn thấy lão béo An Dương và lão Lăng Khê đã ngồi đấy. Hai lão già An Dương và Lăng Khê là những chiến binh thân cận với ngài từ thuở còn hàn vi. Hai lão nắm trong tay hàng trăm Kiếm Khách và Pháp Sư sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

-Theo các "chân rết" của tôi-Lăng Khê lên tiếng-Tên đeo mặt nạ hạ sát cả Ngư Thôn hôm nay có cái tên là Quỷ Nhân. Hắn ở trong một tổ chức gọi là "Tu Viện Bất Kiếp" hay nói gọn lại là Bất Kiếp Viện. Người ta từng thấy hắn xuất hiện ở Tổ Long Thành cách đây 2 tháng, từ đó đến nay không ai thấy hắn xuất hiện nữa.

-Sao tôi chưa nghe cái tên này bao giờ?

Lã Vân rót một cốc rượu, Lăng Khê uống cạn để lấy hơi.

-Cho bác in ít thôi con, Vân-Rồi lão tiếp tục nói với Ngài Hàn-Tôi cũng không biết cái tổ chức này. Chưa có việc làm nào gây chấn động cho tới hôm nay.

-Có biết thành viên nào của tổ chức đó không?

-Không-Lần này tới lượt tới lão An Dương-nhưng nghe nói tổ chức này có 12 thành viên và một thủ lĩnh. Nhưng thấy thiên hạ bảo là tay thủ lĩnh đã rời bỏ khỏi tổ chức ấy rồi.

-Nghĩa là chúng rất mạnh-Ngài Hàn nói-Vụ này khó rồi đấy!

Ngài Hàn quay ra gọi Lã Vân:

-Gọi Thiết Thủ và bọn Cửu Diệu về đây!

An Dương hỏi:

https://thuviensach.vn

-Có nhất thiết phải sử dụng chúng không? -An Dương hỏi.

-Trước mắt-Ngài Hàn trầm ngâm-Theo dõi Bất Kiếp Viện, sau này, bức bách quá mới sử dụng bọn chúng.

-Tôi nghĩ nên điều động cả Hàn Vệ, Hàn Phi và Hàn Thanh! -Lăng Khê lo lắng.

-Không nhất thiết, đó chỉ là sự lựa chọn cuối cùng

-Tôi cho rằng chuyện này phải sử dụng tới 3 đứa con trai-đội Tam Khách của ngài rồi. Bởi vì bọn Bất Kiếp Viện tới từ một nơi…-Lăng Khê khẳng định.

-Nơi nào?

-Quê cũ của chúng ta, Uất Hận Thành.

-Và ý ông là…

-Chỉ có người của Uất Hận Thành mới chống lại được người của Uất Hận Thành. Và cả chúng ta-những lão già thích an nhàn-sẽ phải lao vào vụ này.

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Chương 3

Trong một đại sảnh ở Uất Hận Thành.

Chính giữa sảnh là một chiếc bàn tròn lớn. Năm người đang ngồi đối diện với nhau.

Trong sảnh có những chậu cây, lá xanh mướt, mùi lá trà bốc lên thơm phức, trái hẳn với ngoài kia, bộ mặt thật của Uất Hận Thành.

-Hôm nay-Một người mặc chiếc áo xanh, tay ông ta mân mê một con dao nhỏ-Chắc các vị cũng đã biết tôi triệu tập các vị tới để làm gì rồi đấy.

-Ngư Thôn hôm nay-Một người khác nói, ông ta nhấp một ngụm trà để nhấp giọng-Đã bị thịt sạch rồi.

-Vâng, đúng là như vậy. Và hung thủ có cái tên là Quỷ Nhân, hắn ở trong một tổ chức là Bất Kiếp Viện.

-Nhưng chuyện đó thì liên quan gì tới chúng ta-Một người khác hỏi.

-Xem ra, ngài đã để ý tới cái vườn rau của mình quá mức rồi đấy, ngài Hạc Tú của tôi ạ!

Ngài Hạc Tú nhún vai:

-Tôi từ lâu chẳng muốn quan tâm tới chuyện ngoài kia nữa rồi, các ngài nói gì nhanh lên, mấy cái cây của tôi cần được chăm bón.

-Vậy ngài có biết ai là kẻ đứng đầu tổ chức ấy không?

-Ai?

-Thằng đệ tử quý hoá của ngài, Thiên Ma.

Ngài Hạc Tú trầm ngâm một lúc, rồi lại cười:

-Kệ nó, đằng nào nó cũng còn là đệ tử của tôi nữa đâu.

https://thuviensach.vn

-Vấn đề nếu như thế thì không có gì để nói, cái chính là Ngư Thôn đó đụng chạm tới ông bạn cũ của chúng ta-Hàn Thuyên.

-Lão già Sát Thủ đó hả?

-Và còn nữa, mục đích cuối cùng của Bất Kiếp Viện, theo như tôi biết-Một người khác lên tiếng-Là cái Uất Hận Thành này.

-Chúng muốn gì ở Uất Hận Thành này?

-Cái đó thì chịu, nhưng có vẻ như chúng đang tìm cái gì đó.

-Bọn chúng mạnh cỡ nào? -Ngài Hạc Tú hỏi.

-Chúng đều từ nơi này-Uất Hận Thành.

-Có ai biết bọn chúng không?

Một người đọc lên, như là bài học thuộc lòng vậy:

-Thiên Ma, Huyết Tà, Dạ Nhãn, Vọng Quái, Quỷ Nhân, Bạch Nhật, Tuyệt Sát, Hắc Băng, Vô Ảnh, Hắc Hổ, Bắc Hải, Mộng Dụ và…

-Ai?

-Con Quỷ của Uất Hận Thành.

-Cả hắn nữa à?

-Nhưng nghe nói hắn rời bỏ Bất Kiếp Viện lâu rồi. -Một người nữa cung cấp thông tin.

-Xem ra tụi này khó nhằn rồi đấy-Hạc Tú trầm ngâm, ông ta lại đưa chén trà lên uống.

-Bọn này đều sinh ra ở Địa Ngục, nơi còn tăm tối hơn cả Hạ Giới Uất Hận Thành này.

-Vậy chúng ta nên làm gì đây?

-Bất Kiếp Viện mà tấn công vào đây thì tôi e là bọn Thất Đỉnh Ma và cả Ngũ Thánh Điện chúng ta sẽ phải chống đỡ vất vả đấy.

-Ý ngài là?

-Có lẽ phải nhờ tới Hàn Thuyên Sát Thủ thôi.

-Ngài đánh giá cao bọn Bất Kiếp Viện như vậy sao?

-Chỉ có ông ta, con quái vật Thiết Thủ, bọn Cửu Diệu và đặc biệt là Tam Khách mới trị nổi Bất Kiếp Viện. Chỉ có điều…

-Sao?

https://thuviensach.vn

-Nếu bọn Bất Kiếp Viện lôi kéo được Con Quỷ đó quay trở về với chúng thì hết cách.

-Không, cũng chưa phải là hết cách. Nếu thực sự con quỷ đó về đây thì phải nhờ tới anh ta.

-Ngài định nói…

-Đúng, là anh ta, Thiên Tử của Uất Hận Thành. Người duy nhất tới bây giờ có thể đối đầu được với Con Quỷ đó.

-Chúng ta phải tham dự vào chuyện này thôi. Nếu không, rất có thể một thời kỳ Đại Hỗn Loạn sẽ xảy ra lần nữa.

Một thoáng im lặng trôi qua, rồi một người khác hỏi:

-Ngài Hạc Tú!

-Vâng? -Ngài Hạc Tú nhã nhặn.

-Thiên Ma đã tới đâu rồi?

-Tôi không chắc, nhưng có lẽ…

Ngài Hạc Tú thở dài, 4 người còn lại chăm chú theo dõi.

-Có lẽ Thiên Ma đã vượt qua “Cánh Cửa Cấm” rồi, và tôi chắc là hắn đã gần tới được cái ngưỡng của Con Quỷ Uất Hận Thành.

Hạc Tú đứng dậy. Ngài bước ra cửa, trong lòng ngài buồn mênh mang khi nghĩ về thằng đệ tử của mình.

-Ngài biết hắn sẽ vượt qua “Cánh Cửa Cấm” ngay từ ngày đầu nhận hắn rồi phải không? -Một người nói vọng lại.

-Đúng, tôi biết điều đó-Hạc Tú quay lại-Tôi biết hắn sẽ vượt “Cánh Cửa Cấm” , nhưng tôi không bao giờ nghĩ hắn sẽ đi xa như vậy.

-Và vì vậy, ngài đã bỏ hắn đi?

Ngài Hạc Tú không nói thêm câu nào nữa, ngài bước thẳng ra cửa. Cánh cửa đá đóng sầm lại sau lưng ngài.

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 4

Ngài Hàn nằm trên cái ghế bành trong phòng ngủ. Lúc này, Ngài muốn yên tĩnh một mình.

Căn phòng chỉ có duy nhất ánh sáng của cái đèn dầu trên mặt bàn.

Chốc chốc, ông lại đưa cái tẩu hút thuốc lên miệng, rít một hơi dài. Mùi thuốc thật thơm và dễ chịu, dường như cái tẩu thuốc cũng biết nịnh người.

Món thuốc làm từ Phù Linh, một loại thảo dược. Thuốc có mùi thơm nhẹ, chứ không nặng và gắt như Hoàn Hồn Thảo. Ngài Hàn xưa nay chỉ thích món thuốc làm từ Phù Linh, những thứ khác, ngài chỉ hút qua loa gọi là cho biết.

Khói của thuốc Phù Linh lạ lắm, nó không chịu tan vào không khí ngay, nó cứ luẩn quẩn trước mặt người hút, đã được một làn hơi trong phổi rồi, lại được ngửi thêm một lần nữa, thật không còn gì thú bằng.

Đám khói đang ở trước mặt Ngài hàn và ông liền đưa tay lên quờ quạng vào đám khói.

Đôi tay ông sang trái rồi sang phải, chốc lại đưa lên rồi lại hạ xuống. Đám khói dần dần có hình thù.

Cuối cùng ông đưa tay lên vuốt vuốt lại phần trên cùng đám khói.

Một hình ảnh quen thuộc hiện ra trước mắt ông.

Một toà thành hình tròn, bên trong là những ngôi nhà mọc lên san sát, chúng cao dần, cao dần và cuối cùng ở trung tâm thành là một toà tháp, cao vượt hẳn lên.

Ngài Hàn nhớ tới nơi đó, nơi ngài đã sinh ra. Ngài nhớ chứ ngài không thương. Nơi đó không phải là chỗ để bày tỏ tình yêu hay bất cứ cái gì liên

https://thuviensach.vn

quan tới tình cảm.

Ngài Hàn nhắm mắt lại, nhớ tới quãng đời thơ ấu của mình.

6 tuổi, bắt đầu được người cha dạy kiếm thuật. 8 tuổi, vào cuộc thi "Sinh tử", cuộc thi mà bất cứ đứa trẻ nào của nơi đó cũng phải tham gia. 12 tuổi, thành viên của đội quân chính quy của Uất Hận Thành. 14 tuổi, vào đội "Biệt Sát". 17 tuổi, đội trưởng đội "Biệt Sát", vừa năm đó thì cha của Ngài Hàn chết trên chiến trường. 20 tuổi, được tuyển lựa vào đội bảo vệ Sầu Lệ Điện. 25 tuổi, được trở thành bậc Trung, thoát khỏi số phận bậc Hạ mà trước đây ông phải chịu đựng. 35 tuổi, trở thành người thân cận của Thiên Tử Uất Hận Thành, đồng thời là người quản lý Ai Oán Đường, trên cả Ngũ Thánh Điện.

Những tưởng Ngài Hàn đã thoả mãn được ước nguyện của mình, ông đã làm được những việc mà người cha trước đây của ông không bao giờ làm được. Nhưng Ngài thấy khó chịu ở đây, ngài không thể sống để chiến đấu cho bản thân được nữa. Ngài phải tìm một cái gì khác.

Và thế là, hơn một năm sau, ngài bỏ đi. Ngài đi tới Kiếm Tiên Thành. Bỏ mặc lại cái chức Đường chủ của Ai Oán Đường.

Ngài Hàn không bao giờ muốn trở lại nơi đấy nữa.

Nhưng rồi số kiếp bắt ngài lại phải dính líu tới nó, dường như ai có liên quan tới Uất Hận Thành muốn rời bỏ nó đều không thể làm được.

Ngài suy nghĩ tới những điều mà mình đã nói với các con vài giờ trước.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 25 giây -----

-Vậy là bọn con sẽ phải tham gia vụ này sao? -Hàn Vệ hỏi.

-Đúng, tao không thể lo cho bọn bay được, tiền không thể giải quyết được chuyện này.

Hàn Phi không lo lắng lắm, hắn cũng quen với những chyện thế này rồi. Nhưng hắn vẫn có chút băn khoăn:

-Tức là bất cứ lúc nào cũng có thể bị chết?

-Đúng!

-Không! Bố! -Hàn Ngọc nói-Chúng ta có thể nhờ Hạ Phong tướng quân hoặc quận thủ Nam Kha Trại, chẳng phải bố quen biết rất nhiều những nhân vật có thế lực và sức mạnh sao?

https://thuviensach.vn

-Đúng, bố không phủ nhận điều đó. Nhưng con không hiểu, con gái của ta, bọn chúng không phải là người của Hoàn Mỹ Giới, bọn chúng thuộc về một nơi khác. Chẳng ai trong Hoàn Mỹ Giới ngăn cản được chúng ngoài chúng ta.

-Không-Hàn Ngọc bướng bỉnh-Chúng cũng là Kiếm Khách hay là Pháp Sư mà thôi, chẳng lẽ cứ phải chúng ta mới có thể tiêu diệt chúng, bao nhiêu cao thủ ngoài kia đấy như!

Ngài Hàn nhìn 3 thằng con trai, bọn nó lắc đầu.” Hàn Ngọc còn quá nhỏ để hiểu chuyện này”.

-Hàn Ngọc. -Ngài Hàn mệt mỏi.

-Vâng.

-Con có biết tại sao con mới 19 tuổi thôi mà đã được thưởng đồ Quân Hàm bậc Hạ rồi không?

-Đó là vì con chịu khó tập luyện, con luôn luôn chịu khó. Đúng không ạ?

-Một phần, nhưng cái chính là con và các anh con được thừa hưởng dòng máu từ ta-một con người sinh ra và lớn lên ở Uất Hận Thành. Nên nhớ rằng, những chiến binh của Uất Hận Thành là những kẻ có bản năng sinh tồn cao nhất trong thế giới này. Và ở Uất Hận Thành, những kẻ như các anh con, Thiết Thủ, bọn Cửu Diệu, hoặc thậm chí là cả ta và hai ông bạn già của ta không thiếu.

Hàn Ngọc quay ra nhìn các anh, bọn họ đều gật đầu với cô. Cô liền hỏi bố:

-Chẳng phải Tổ Long mới là nơi tập trung nhiều nhất các cao thủ của Đại Lục Hoàn Mỹ sao?

Ngài Hàn cười, cái cười có đôi phần gượng gạo, không giống như ngài mọi ngày chút nào:

-Đúng, nhưng phải nói thật là nếu tập hợp tất cả các cao thủ của Tổ Long lại cũng không thể đấu lại Ngũ Thánh Điện và Thất Đỉnh Ma hợp lại. Đấy là còn chưa nói tới bọn Bất Kiếp Viện.

-Con phải vào vụ này-Hàn Ngọc gắt lên-con không thể để cho lúc nào cái chết cũng luẩn quẩn quanh ngôi nhà này!

https://thuviensach.vn

-IM ĐI! -Ngài Hàn quát lên-CON THÌ BIẾT GÌ CHỨ? MỘT ĐỨA OẮT NHƯ CON THÌ LÀM ĐƯỢC GÌ?

Hàn Vệ, Hàn Thanh và Hàn Phi giật mình. Từ bé tới giờ Hàn Ngọc chưa từng bị Ngài Hàn quát mắng bao giờ. Vậy mà giờ đây trông Ngài Hàn thật khủng khiếp, khuôn mặt ngài tím hẳn lại chứng tỏ ngài đang hết sức giận dữ. Ai chứ Bố Hàn mà cáu lên thì thật không có gì đáng sợ bằng.

Hàn Ngọc rơm rớm nước mắt, Ngài Hàn thấy mình đã lỡ lời liền an ủi con bé:

-Xin lỗi, ta đã không phải.

Ngài Hàn ngồi phịch xuống ghế rồi ngài nói với Hàn Ngọc:

-Ngọc, con phải hiểu rằng ta thương yêu con nhất nhà, hơn bất cứ người nào khác.

Hàn Vệ thấy hơi tự ái.” Nói thế khác nào ông già bảo ghét mình. Thật là…”

-Cho nên-Ngài Hàn tiếp tục-Ta không thể để con dính vào chuyện này được, nó quá nguy hiểm. Phải nói thật rằng, trình độ của con bây giờ không thể làm gì được dù là gãi ngứa cho chúng cũng chưa xong, chỉ tổ nạp mạng cho chúng thôi. Đến ta cũng còn chưa dám….

Hàn Ngọc đã hiểu, nếu Ngài Hàn mà còn phải nói câu “Chưa dám đối đầu với bọn chúng” thì cô phải hiểu Bất Kiếp Viện mạnh tới mức độ nào.

-Nhưng nếu con muốn chiến đấu thì ta có một điều kiện!

-Là gì ạ?

-Một tháng nữa là sinh nhật mừng con tròn 19 tuổi phải không?

-Dạ vâng.

-Vậy năm sau là con đã 20 rồi. Vì vậy, ta ra điều kiện, nếu như trong khoảng thòi gian từ ngày sinh nhật của con năm nay cho tới ngày sinh nhật năm sau, con phải dành được phần thưởng đồ Quân Hàm bậc Thượng thì lúc đó con mới tạm gọi là có thể tham gia chiến đấu cùng chúng ta. Nếu con không dành được phần thưởng trong thời gian ta đã gia hạn thì con sẽ mãi mãi phải đứng ngoài cuộc, chịu chứ?

-Bố-Hàn Thanh nói-Như vậy thì khác nào chơi khó nó, anh em con lên 23 hoặc 24 mới dành được phần thưởng đó, bây giờ nó vẫn còn non lắm.

https://thuviensach.vn

-Mày không phải lo, Hàn Ngọc sẽ tự quyết định chuyện của nó. Thế nào, Ngọc, con đồng ý không?

Hàn Ngọc không chút đắn đo, giơ tay lên thề:

-Con thề!

-Thế thì được-Ngài Hàn cười-Vậy mới đáng mặt con ta!

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 4 phút và 54 giây -----

Ngài Hàn cười, Hàn Ngọc là một con bé có chí khí không thua gì thằng con trai cả.

“Sau này, nó sẽ là một nhân tài đấy”

*

* *

-Thằng khốn, sao mày không bảo trước là có cả khoản rửa bát tới khuya chứ? -Tôn Dương gầm gừ với Hoài Tử.

Trước mặt Tôn Dương là cả một chồng bát vĩ đại, hắn rửa từ tối tới giờ vẫn chưa xong. Có những cái hắn chỉ nhúng qua chậu nước một lượt, thế là xong, vậy mà vẫn không ăn thua. Bát nhiều quá thể.

Hoài Tử ngượng ngịu, dù gì thì hắn vẫn không nghĩ là sẽ có chuyện rửa bát tới khuya cả:

-Làm sao mà tao biết được!

-Thôi đi, hai đứa chúng mày, rửa nhanh lên rồi còn về! Giờ Tý rồi đấy!

Cả bọn lại cặm cụi rửa, chỉ có mỗi 3 thằng ngồi đây rửa bát, không hiểu mấy thằng gia nhân của nhà này làm cái gì chứ?

Cầu được ước thấy, lão béo An Dương bước vào. Lão nhìn quanh rồi hỏi:

-Có mỗi mấy đứa bọn bay rửa thôi à?

-Dạ!

-Thế những thằng khác đâu?

-Bọn họ bảo là có công chuyện nên đùn việc cho bọn em!

-Mấy thằng khốn, thế mà chúng nó dám bảo là rửa xong rồi, đang ngồi đánh bạc ở trên kia. Chúng nó tưởng tao không bao giờ tới chỗ này chắc. Ma cũ bắt nạt ma mới rồi.

Lão béo phẩy tay:

https://thuviensach.vn

-Thôi bọn bay về đi, giờ Tý rồi. À, bọn bay chưa có việc gì làm phải không?

-Dạ vâng-Hoài Tử trả lời-Bọn em chưa tìm được việc gì cả!

Lão An Dương ngẫm nghĩ một lúc rồi xoa xoa cái bụng phệ của mình:

-Thôi được, 2 ngày nữa chúng mày tới đây để nhận việc, được chứ?

-Dạ.

-Thôi về đi!

3 thằng vừa bước ra cửa thì lão An Dương gọi lại:

-Khoan, thằng nào ở lại đây tao nhờ một tí thôi!

3 thằng nhìn nhau, thằng Tôn Dương thì đã buồn ngủ díp hết cả mắt lại rồi, thằng Hoài Tử cũng chẳng khá hơn. Thấy vậy, Xích Vân bảo:

-Thôi bọn bay về trước đi! Tao về sau cũng được!

-Ừ, cám ơn mày, thôi mai gặp lại nhé! -Hoài Tử nói.

-Ừ!

-Thôi, tụi tao về đây! -Tôn Dương ngáp một cái sái quai hàm.

Lão An Dương rót một khay trà nóng nghi ngút khói, vừa rót lão vừa hỏi:

-Mày tên là Xích Vân à?

-Dạ.

-Nãy có mấy thằng bạn ở đây tao không tiện nói. Nói thật mày đừng tự ái, chả lẽ mày không kiếm nổi được bộ quần áo tử tế hơn sao?

Xích Vân cười:

-Em là thằng vạ vật ngoài đường phố, ngân lượng chẳng có lấy một đồng, tiền ăn còn không đủ, lấy đâu ra?

Rót khay trà xong, An Dương tới cái tủ quần áo dành cho gia nhân, trong này vẫn còn lại mấy bộ, lão chọn lấy một bộ rồi đưa cho Xích Vân:

-Đây, cho mày, cái bộ mày đang mặc đáng làm giẻ lau nhà được rồi đấy. Vào trong kia mà thay!

Xích Vân đứng trước cái gương đã cũ và xỉn màu. Y cởi áo ra.

Khắp cả cánh tay và lưng y đều có những hình xăm màu đen, những hoa văn và hoạ tiết hết sức cầu kỳ và bí hiểm, y chỉ nhớ rằng từ lúc y sinh ra đã có hình xăm đó trên người rồi.

https://thuviensach.vn

Xích Vân đi ra, lúc này trông y đỡ hơn hẳn. Người trông đỡ xo dụi hơn nhiều.

-Đấy-lão An Dương nói-Trông thế này còn đỡ.

Nói đoạn rồi lão đưa khay trà cho Xích Vân:

-Mang khay trà lên cho Hàn phu nhân, mày biết phòng bà ấy không? Không biết à? Ra khỏi cửa rồi rẽ phải, đi thẳng tuốt lên, thấy ngôi nhà có cái gậy phép treo ở trước cửa thì đó là phòng của bà ấy! Rồi, đi đi.

Xích Vân vừa đi được một quãng thì đã nghe thấy tiếng quát của lão An Dương:

-Lũ khốn, dậy, không tao cho ăn đòn cả lũ bây giờ, chưa rửa bát xong mà chúng bay dám kêu là rửa xong rồi để cho mấy thằng lính mới ngồi dưới kia rửa à?

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 5 phút và 56 giây -----

Hàn phu nhân ngồi trên chiếc giường con. Trong phòng còn có Hàn Thanh và Hàn Ngọc.

Bà quý Hàn Thanh hơn cả trong ba người con trai. Nói vậy không phải là bà ghét Hàn Phi và Hàn Vệ. Tất cả chúng nó đều là con bà thì làm sao mà bà ghét chúng nó được. Chẳng qua là Hàn Phi và Hàn Vệ khô khan lắm. Không phải chúng nó không yêu mẹ, mà là 2 thằng này không phải là dạng người có thể tâm sự được. Thành ra có mỗi Hàn Ngọc là chia sẻ với bà chuyện vui chuyện buồn mà thôi. Hàn lão gia thì bà không muốn quấy quả, ngài có nhiều việc để lo nghĩ rồi, bà không muốn ngài phải bận tâm vè chuyện của mình.

-Đành vậy thôi-Hàn phu nhân nói-Nếu như không làm thì chúng ta sẽ bị mất vị thế trong võ lâm, người ta sẽ chê là không rửa được hận, làm mất mặt bố mày lắm.

-Nhưng tên sát nhân đó mạnh như vậy cơ mà, sức hắn chọi trăm người, người đời phải hiểu cho chúng ta chứ?

-Vấn đề là-Hàn phu nhân tiếp lời- Chẳng có mấy người hiểu được sức mạnh của Uất Hận Thành cả.

-Sao lại vậy-Hàn Ngọc nói-Uất Hận Thành đã tồn tại hàng nghìn năm rồi, chẳng lẽ không ai biết tới nó ư?

https://thuviensach.vn

Hàn phu nhân cười:

-Uất Hận Thành không bao giờ giao du với thế giới bên ngoài, chỉ có những người đã từng chiến đấu với Uất Hận Thành mới biết được sức mạnh khủng khiếp của nó thôi, mà phần lớn những người đó đều chết hết cả nên cũng chẳng mấy ai biết được Uất Hận Thành là như thế nào.

-Mẹ đã bao giờ tới Uất Hận Thành chưa? -Hàn Thanh hỏi.

-Chưa, đến bố mày là người đã sống ở nơi đó suốt cả thời trẻ còn không về lần nào kể từ khi ông ấy rời bỏ Uất Hận Thành cơ mà!

-Sao bố lại bỏ đi? -Hàn Thanh thắc mắc-Chẳng phải bố đã từng là đường chủ của Ai Oán Đường, chỉ đứng dưới Thiên Tử của Uất Hận Thành mà. Sao đã vinh quang như vậy rồi, bố còn bỏ về Kiếm Tiên để làm tướng ở đây chứ?

-Ta không biết nhưng trực giác của người phụ nữ cho ta biết. Mặc dù ông ấy chưa bao giờ nói ra nhưng ta hiểu điều đó.

-Là gì ạ? -Hàn Ngọc tò mò.

-Khuya dữ rồi nghen, bọn bay về phòng nghỉ đi!

-Khoan, mẹ hát cho con nghe đi! -Hàn Thanh nói, anh ngả đầu vào lòng Hàn phu nhân-hát ru ấy.

-Khuya rồi, hát cái gì?

-Đúng đấy, mẹ hát đi! -Hàn Ngọc hưởng ứng.

-Bọn bay to đầu ngần này rồi thì ru cái nỗi gì?

-Mẹ cứ hát đi!

-Như trẻ con vậy-Hàn phu nhân cười-Hay tao đọc "Vạn cổ sáng thế ca" vậy?

-Không, bài đó nhàm quá rồi. Mẹ hát đi!

Hàn phu nhân chuẩn bị hát thì có tiếng gõ cửa. Bà hỏi:

-Ai vậy?

-Tôi mang trà tới cho lệnh bà.

-Vào đi.

Cửa mở, Xích Vân bước vào, tay bưng khay trà nghi ngút.

-Anh để ở kia, nhờ anh rót luôn hộ tôi. -Hàn Ngọc nói.

-Mẹ hát đi! -Hàn Thanh giục.

https://thuviensach.vn

Hàn phu nhân cất tiếng hát. Tiếng hát của bà trong và mượt mà. Hàn Thanh và Hàn Ngọc đã nghe nhiều rồi nhưng họ vẫn thấy hay.

Hàn phu nhân đang hát bài "Bóng người Kiếm Khách", bài hát mà bất cứ đứa trẻ nào ở Kiếm Tiên cũng đã từng nghe.

-Lệnh bà hát hay thật! -Xích Vân cắt ngang.

Hàn phu nhân ngừng hát. Hàn Ngọc bực mình, tự nhiên cái tên gia nhân này xen vô chuyện của người ta.

Hàn phu nhân cười:

-Cậu cũng thích bài này sao?

-Không, đây là lần đầu tiên tôi nghe!

-Vậy tức là sao?

-Tôi nghe mẹ tôi hát một bài khác cơ!

-Này anh-Hàn Ngọc gắt-Mẹ con tôi đang tâm sự sao anh lại chen vào vậy?

-Hàn Ngọc! -Hàn Thanh nhỏ nhẹ-Cứ để cậu ta nói! Vậy mẹ anh hát bài gì?

-Tôi không nhớ nữa. Nhưng nó khác với giai điệu mà lệnh bà đang hát.

-Ồ, có nhiều bài ru chứ. Bây giờ anh có thể về bảo mẹ anh hát cho một bài mà! -Hàn phu nhân cười.

-Bà ấy chết từ lâu rồi nên giờ chẳng có ai hát cho tôi cả.

Xích Vân cười. Hàn Thanh và Hàn Ngọc nhìn mẹ. Tên này nói mà chẳng có chút cảm xúc gì cả. Hắn nói mẹ mình chết mà cứ như không vậy.

Hàn phu nhân nhìn vào đôi mắt hắn, ánh mắt lạnh lẽo, cô hồn. Hệt như ánh mắt của Ngài Hàn khi bà gặp ông lần đầu tiên.

-Này cậu-Hàn phu nhân nghiêm nghị-Sao cậu có thể nói về người mẹ đã mất của mình một cách vô cảm vậy?

-Vô cảm à? -Mặt Xích Vân đờ ra hết như một đứa trẻ đang được người ta dạy những bài học vỡ lòng của cuộc sống-Vô cảm tức là không có cảm xúc phải không? Vậy cảm xúc là như thế nào?

-Này anh! -Hàn Ngọc gắt.

-Nào! -Hàn phu nhân trách con-Vậy cậu không biết cảm xúc là gì sao?

-Tôi thật sự không biết.

https://thuviensach.vn

-Là cảm xúc của con người như vui, buồn, giận dữ.

-Vậy sao? Tôi có thể có cảm xúc không?

"Điên" -Hàn Ngọc nghĩ bụng.

-Có, đã là con người thì ai cũng có cảm xúc.

-Cám ơn lệnh bà! -Nói rồi Xích Vân bước ra cửa, mặt y rạng rỡ sự vui sướng.

Hàn phu nhân gọi:

-Này cậu!

Xích Vân chạy đi, không nghe thấy Hàn phu nhân gọi

Giờ thì Hàn phu nhân đã hiểu vì sao mà tên này lại hỏi về cảm xúc như một kẻ khùng vậy.

-Đây là tên điên khùng nhất mà con từng gặp! -Hàn Ngọc nói.

-Mày thì hiểu gì?

-Hắn điên mà mẹ-Hàn Ngọc nói-Sao lại có người không biết cảm xúc là gì chứ?

-Có, người của Uất Hận Thành.

-Mẹ nói vậy là có ý gì? -Hàn Thanh hỏi-Mẹ cho rằng tên đó là người của Uất Hận Thành ư?

-Ta không rõ. Nhưng ta có linh cảm như vậy.

-Vậy ngày xưa bố cũng như vậy sao? -Hàn Ngọc hỏi.

Hàn phu nhân nhớ lại:

-Ừ, ngày xưa mẹ gặp ông ấy, ông ấy chỉ có biết tới chém giết, ông ấy không biết tình yêu là như thế nào, thậm chí không biết là mình đang vui hay giận nữa. Ông ấy chỉ có niềm vui duy nhất là đánh nhau ở trên trận địa. Người của Uất Hận Thành chẳng có xúc cảm, họ chỉ tìm thấy được sự bình yên trong tâm hồn khi ở trên chiến trường hoặc khi chết đi mà thôi.

-Chẳng lẽ người của Uất Hận Thành sống với nhau chỉ có chém giết thôi sao?

-Nếu không sao gọi là Uất Hận Thành chứ?

-Tại sao cái tên đó lại vui khi được mẹ giảng giải về cảm xúc như vậy?

-Có vẻ như anh ta đang đi tìm thứ đó.

-Thứ gì?

https://thuviensach.vn

-Thứ mà những con người người ở Uất Hận Thành không có.

-Vậy đó có phải là lý do bố rời bỏ Uất Hận Thành không?

-Thôi, muộn lắm rồi đấy-Hàn phu nhân nói.

Hàn Thanh và Hàn Ngọc hiểu là không nên làm phiền mẹ nữa.

-Sao mặt anh đăm chiêu vậy?

-Em hãy để ý tới người gia nhân vừa rồi một chút!

-Sao vậy?

-Anh có cảm giác là lạ về anh ta.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 6 phút và 58 giây -----

Xích Vân đi trên con đường vắng tanh, đã qua giờ Tý nên mọi người đi ngủ cả rồi. Hai bên đường, các cửa sổ đã đóng chặt lại.

Y thấy bài hát mà Hàn phu nhân hát hay quá.

Lúc này y cũng muốn hát, bài hát ru mà người mẹ của y đã từng hát cho y nghe.

Ở Uất Hận Thành, người ta không bao giờ hát ru cho trẻ con lúc còn nhỏ, người ta chỉ hát ru khi đứa trẻ lên 6, độ tuổi mà bất cứ đứa trẻ nào ở đó cũng đã tập chiến đấu và đã bắt đầu có ý thức.

Y không nhớ khuôn mặt của mẹ mình, y chỉ nhớ tiếng hát của bà, tiếng hát không trầm ấm như Hàn phu nhân mà lạnh ngắt, không chút tình thương.

Y thấy nhớ bài hát đó.

Y ngó quanh, không có ai cả, và y bắt đầu hát, mỗi lúc một to hơn. Người ta mà nghe y hát lúc này thì không hiểu y đang hát hay đang rên rỉ nữa.

Này hỡi người con của Uất Hận Thành

Hãy rời vòng tay mẹ, ra ngoài kia, trong màn đêm giá lạnh

Con đừng bao giờ nghĩ tới những thảm cỏ mướt xanh

Vì ở điều đó ở nơi đây không có

Trên đường đi chỉ có mùi máu tanh

Dòng sông cuồn cuộn cuốn trôi người lữ khách

Để lại mình ta và Uất Hận Thành.

Con của ta, đừng nghĩ tới người mẹ của con làm chi

https://thuviensach.vn

Bởi ta cũng chẳng tốt như con nghĩ
Hãy cầm vũ khí, đó mới là mẹ của con
Để ra ngoài kia quyết một trận sống còn.
Khắp nơi đây màu đỏ bởi máu tươi
Lũ chuột háu ăn bò bên dưới
Bọn quạ quẩn quanh tìm xác người.
Đừng sợ, con của ta, đừng có sợ
Nhìn thấy chúng cứ nhắm mắt làm ngơ.
Muốn ta yêu thương? Con đừng chờ mong
Tình thương yêu làm cho con yếu lòng
Những cảm xúc, trước hiểm nguy chỉ làm con lạnh cóng
Bỡ ngỡ trước cuộc đời trùng điệp như cơn sóng
Hãy vứt hết, bỏ đi những tình cảm trong tâm hồn
Uất Hận Thành sẽ dạy cho con lớn khôn.
Yêu bản thân, chiến đấu vì bản thân
Không nước mắt, không xót thương, chẳng cần lòng từ nhân
Mạng sống của mình, con không thể để mất
Hãy giết tất cả những kẻ muốn giết con
Hãy mạnh tay, không cần phải thương xót
Quy luật ngàn đời vậy: người chết là ta còn.
Ta vuốt mái tóc trên khuôn mặt còn khờ dại
Hát cho con mà lòng ta đau tê tái
Cuộc đời trầm luân như ngoài biển Vọng Hải
Âm thanh vang lên bay xa mãi
Tiếng chuông vang vọng: nguyện hồn ai?

Xích Vân hát xong, thấy bài hát chẳng hay tí nào cả. Tại sao bài hát này không hay bằng bài hát mà Hàn phu nhân đã hát chứ?

Y mỉm cười, y thấy mình đã đúng khi theo Hoài Tử về đây.

Y thấy Kiếm Tiên Thành đẹp quá, y ngửa mặt lên trời, bầu trời đêm long lanh sao như dát bạc, những ngôi sao băng đang bay thành từng đàn về hướng Bắc, y còn thấy cả một dải sáng mềm mại như một tấm lụa mỏng. Tại sao ở Uất Hận Thành, y không bao giờ thấy những thứ này, bầu trời Uất

https://thuviensach.vn

Hận Thành bao giờ cũng mang màu xám xịt, từng đàn quạ ngày đêm bay xà quần tìm xác chết.

“Nóng quá, phải tắm một cái”. Thời tiết thật thất thường, mới đêm qua còn lạnh vậy mà hôm nay đã ngốt không chịu được.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 8 phút và 1 giây -----

Hoa Anh đang nhẩn nha bên bờ Kiếm Tiên Hồ.

Cô đang rất vui vẻ, nhiệm vụ đã hoàn thành tốt đẹp. Giờ đây cô cảm thấy mình đã có khả năng cưỡi thú rồi.” Nên cưỡi con gì bây giờ nhỉ? “Phi Tuyệt Báo hay Đạp Tuyết Hùng ?”

Cô ngồi xuống, dựa lưng vào một tảng đá và bỏ tay nải xuống. Cái tay nải rơi phịch xuống và làm rớt ra một thứ.

Hoa Anh nhặt lên, cô nhìn nó và mỉm cười.

Một tấm thẻ mỏng bằng gỗ, trên có ghi những dòng chữ đen:

Tên: Hoa Anh.

Tuổi: 21.

Tộc: Vũ Mang.

Cấp bậc: tổng đội trưởng đội vệ binh Tích Vũ Thành

Hoa Anh còn trẻ nhưng đã là tổng đội trưởng đội vệ binh, một cấp bậc khá cao ở Tích Vũ Thành. Cấp bậc này cho phép Hoa Anh có thể dự vào những cuộc họp cấp cao của nội bộ Tích Vũ Thành, có quyền bỏ phiếu để thông qua những dự luật mới, có quyền phủ quyết những dự luật cho là không phù hợp, đó là thời bình. Còn nếu như là chiến tranh thì chức vị này còn trở nên quan trọng hơn nữa. Nó chỉ đứng sau chức Thống Soái, và tổng đội trưởng đội vệ binh là người có quyết định cuối cùng về việc giữ thành hay bỏ thành, phản công ra bên ngoài hay nằm yên tại chỗ. Một chức vị cao nhưng cũng khá nặng nề, thời bình thì không nói, nếu là thời chiến thì chỉ cần một quyết định sai lầm thôi sẽ dẫn đến sự tiêu vong của thành thậm chí là cả tộc nữa.

Nhưng thôi, không nghĩ tới chuyện ấy nữa. Gió từ ngoài Kiếm Tiên Hồ thổi vào mát rượi. Hoa Anh thấy đê mê, cô thấy bỗng dưng buồn ngủ quá. Rồi Hoa Anh thiếp đi, mái tóc bạc rủ xuống đôi môi óng ánh hồng của cô

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 9 phút và 7 giây -----

https://thuviensach.vn

Xích Vân đi qua cổng thành. Mấy người vệ binh chặn lại hỏi y đi đâu, y bảo muốn ra ngoài dạo mát, họ hỏi cho xem giấy tờ tuỳ thân. Và y rút ra, người vệ binh cho y qua và hỏi "Lại tìm em nào à?", y cười "Có đấy, đang đi tìm đây !". Mấy người vệ binh cười với nhau "Thằng này láu gớm, nhớ kiếm em nào xinh vào nhá !".

Thực ra Xích Vân làm quái có giấy tờ tuỳ thân, lang thang vạ vật từ nơi khác tới đây thì ai người ta làm giấy cho? Y nhớ cái hôm đầu tiên, y, Hoài Tử, Tôn Dương trốn ở dưới gầm xe ngựa để vào Kiếm Tiên. Cái gầm chật chội, thỉnh thoảng lại còn bị rận đốt nữa chớ, ba thằng nằm bên trong ngọ ngoạy liên tục và suýt chút nữa là bị vệ binh phát hiện.

Vào được Kiếm Tiên rồi, khó nữa là phải kiếm được cái giấy tuỳ thân, nhiều lúc có việc cần ra ngoài thành thì chìa cái mặt mo ra à? Không được, và thế là Hoài Tử đã gặp được một thằng thương nhân chợ đen. May phước tổ cho hắn là cái thằng chợ đen ấy cũng tốt, hắn chỉ bán lậu các loại nguyên liệu với giá cao thôi, còn cái chuyện làm giả giấy tuỳ thân thì hắn lấy cũng rẻ, 10000 ngân lượng, tên này cũng là người di cư bất hợp pháp mà. Chứ vớ phải thằng khác thì nó chém cắt cổ cho.

Xích Vân vừa đi vừa tung tăng. Y nhớ lại lời Hàn phu nhân: " Đã là con người thì ai cũng có cảm xúc".

Y đang đi xuống dốc thì gặp một đôi trai gái. Họ vừa đi vừa cười, hai người như thể dán dính vào nhau. Ánh mắt họ tràn ngập niềm hạnh phúc tưởng như cả thế giới này chỉ còn là của riêng họ vậy. Chốc chốc chàng trai lại hôn lên môi cô gái, anh ta hết vuốt tóc rồi lại sờ lên khuôn mặt cô gái.

"Thế là sao nhỉ ?". Xích Vân tự hỏi, tại sao hai người con gái và con trai kia lại ôm nhau chứ, tới bây giờ y vẫn không hiểu điều đó. Thường ngày y vẫn thấy chuyện đó, và những lúc như vậy y hỏi Hoài Tử: "Như vậy gọi là gì hả mày?". Hoài Tử nhìn Xích Vân và hắn giảng giải với một vẻ thông cảm: "Đó là tình yêu", " Tao không hiểu" , "Từ từ rồi mày sẽ hiểu, khi nào mày mến một ai đó hoặc được một người khác yêu thương, mày sẽ hiểu tình yêu là như thế nào" , "Thế như tao yêu mày được không ?" , "Thằng điên, ông cho mày nhừ tử bây giờ" , "Á à, đánh bố hả?".

https://thuviensach.vn

Xích Vân lại bước đi, y nghe thấy tiếng người con gái cười ngất bởi một câu chuyện vô vị mà người con trai đang kể.” Không lẽ tình yêu lại như vậy sao ?”

Xua tan những ý nghĩ đó ra khỏi đầu, Xích Vân đi nhanh xuống dốc. Cái bể tắm của y là Kiếm Tiên Hồ, y thường hay xuống đó để tắm. Trời lạnh thì chịu, chứ hôm nào nóng là phải tắm ngay. Cũng may là ở Kiếm Tiên không có mùa đông. Thành được che bởi những rặng núi cao nên không bị gió từ Phạt Mộc Lĩnh thổi xuống. Chứ không thì người Xích Vân hôi như cú.

Hồ Kiếm Tiên đây rồi, nóng quá, phải cởi áo ngay. Đang cởi thì y thấy một người.

Một cô gái đang nằm dựa vào một tảng đá, tay ôm một cái túi.” Tộc Vũ” , Xích Vân nhận ra bởi cái vòng nhỏ có cánh ở trên đầu cô gái.

Xích Vân tiến lại gần. Bầu trời hôm nay sáng quá, y thấy rõ mặt cô gái, khuôn mặt trái xoan được phủ bởi một mái tóc bạc dài tới cằm. Làn da trắng mịn màng sau tấm áo lụa mặc bên trong áo giáp.” Xinh quá” , Xích Vân nghĩ thầm.

Y chợt nhớ tới đôi trai gái vừa nãy, y cũng muốn thử cái cảm giác được ôm một người con gái là như thế nào, “Tại sao chàng trai lại hạnh phúc khi ở bên cô gái nhỉ?”.

Y chợt nhớ tới lời của Hoài Tử: “Khi mày mến một ai đó hoặc được một người khác yêu thương, mày sẽ hiểu tình yêu là như thế nào”.

Xích Vân từ từ đưa tay tới gần mặt cô gái, mồ hôi trên người y vã ra như tắm, sắp chạm được vào khuôn mặt rồi thì những ngón tay của y co lại, “Chết tiệt, sao lại thế này?”

Y lấy hết sức duỗi những ngó tay ra và chạm vào mặt cô gái.

Có cái gì đó chạy qua cánh tay Xích Vân, y rụt ngay đôi tay lại.

Một cảm giác là lạ mà y chưa từng bao giờ biết đến.

Xích Vân lại hít một hơi, y ngồi hẳn xuống, lần này y áp cả bàn tay lên khuôn mặt cô gái.

Mẹ ơi, trời đang nóng mà sao da con bé nó mát rười rượi thế này? Má nó mềm quá, làn da hồng căng mọng lên. Xích Vân thấy cả cánh tay mình bỗng trở nên mát theo, y không còn thấy nóng nữa. “Trời nóng thế này thì

https://thuviensach.vn

cứ ôm một đứa con gái là không nóng nữa sao? Thế này thì khỏi phải tắm làm chi! ”.

Bất chợt cô gái động đậy, Xích Vân giật mình. Y muốn chạy mà đôi chân y không cho y chạy. Mặt Xích Vân như đần ra, mồ hôi trên người y lại túa ra.

Cô gái vẫn đang ngủ, cánh tay của cô đưa lên gãi một bên má.

Và cô gái ngả vào lòng Xích Vân.

Xích Vân không còn thấy mát nữa, lúc này thì y đang nóng rực cả người lên. Y hết há hốc miệng rồi lại ngậm vào.

Rồi Xích Vân lại vòng cánh tay qua ôm lấy bờ vai của cô gái. Y nhìn xuống, gương mặt cô gái đang mỉm cười. Y thấy từ trong sâu thẳm tâm hồn mình có cái gì đó đang đánh thức y.

“Khi mày mến một ai đó hoặc được một người khác yêu thương, mày sẽ hiểu tình yêu là như thế nào.”

Xích Vân cúi mặt xuống, mùi thơm thoang thoảng hương hoa trên mái tóc của người con gái làm y thấy tim mình như đập nhanh hơn mấy lần.

Xích Vân đặt đôi môi của mình lên môi của cô gái.

Giá như y nhìn ra xung quanh lúc này thì y sẽ thấy đẹp lắm, bầu trời lấp lánh hàng vạn ngôi sao băng, mặt nước hồ Kiếm Tiên long lanh ngũ sắc. Những cánh hoa màu hồng nhạt đang rơi lả tả xuống vai y mà y không biết.

Hoa Anh thấy mình đang đi trên một cánh đồng đầy hoa vàng, và thấy một người phía trước đang gọi mình. Một chàng trai thanh tú, mái tóc dài ôm gáy đang vẫy gọi cô. Người mà cô xưa nay ngưỡng mộ. Cô đã yêu người ấy từ lâu rồi nhưng chưa có dịp thổ lộ lòng mình. Hoa Anh chạy lại và ôm người ấy.

Hoa Anh mở choàng mắt, cô thấy một kẻ đang ôm hôn mình và như không nghĩ ngợi gì cô lấy hết sức đấm một cú vào bụng tên khốn đó.

Xích Vân ngã ngửa ra đằng sau, y còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị một cú đá vào giữa ngực. Y lại bị văng về đằng sau.

Hoa Anh đứng đó lấy tay chùi lên miệng, cô như ghê tởm trước nụ hôn của tên lạ mặt kia. Cô không lạ gì với những kẻ này cả, “Cũng may là hắn còn chưa làm gì mình.”

https://thuviensach.vn

-Sao cô lại đánh tôi? -Xích Vân lồm cồm bò dậy.

-Sao à? Đồ khốn, đồ bỉ ổi, lợi dụng lúc ta đang ngủ sao? -Hoa Anh cáu tiết.

-Tôi có làm gì cô đâu?

Xích Vân không hiểu cái chuyện ôm một người con gái thì xấu xa ở chỗ nào?

-Ngươi…. -Hoa Anh bực mình thật sự, cô lao vào Xích Vân và lấy đầu gối đè lên ngực hắn, đoạn cô rút con dao ở sau dây lưng ra, con dao hộ thân mà cô vẫn mang theo người và định đâm tên vô lại.

Cô chợt dừng lại, mái tóc dài ôm gáy của tên này giống người ấy quá. Nhưng khuôn mặt thì khác hẳn, đôi mắt màu xám lạnh lẽo và u buồn, khác xa với đôi mắt của người ấy.

Cô đã bình tĩnh lại và thả Xích Vân ra.

-Đau quá! -Xích Vân ôm lấy ngực.

-Cút! Đừng để ta nổi điên lên! - Hoa Anh gầm gừ.

-Nhưng tôi…

-TA BẢO NGƯƠI CÚT CƠ MÀ !!!

Xích Vân thấy cô gái làm dữ quá nên co giò chạy thẳng.

Y chạy đi nhưng y không giận cô gái, y thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết. Dường như y đã tìm thấy thứ mà y đã theo đuổi bấy lâu nay.

Hoa Anh vội đứng dậy, chỗ này không an toàn rồi “Cũng may tên vừa rồi chỉ là một tay Kiếm Khách hạng bét nên mình mới đánh hắn được chứ gặp phải tên khác như kiểu mặc đồ Hoàng Kim thì…”.

Hoa Anh đứng dậy, “Về Hiệp Ẩn Thôn ngủ tạm vậy.”

Cô đưa tay lên miệng, sao cô thấy mình lạ quá, nụ hôn của tên vừa rồi sao lại lạ đến thế, sao đôi mắt hắn lại buồn đến thế. Không, không, mình nghĩ vớ vẩn rồi!

Xích Vân đã hiểu vì sao mình lại có cảm giác đó, một cảm giác mà y chưa bao giờ có, mặc dù rằng nó mới láng máng trong y.

Y thấy hôm nay trời đẹp quá.

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 5

Hàn Phi đã tỉnh dậy, không hiểu sao hôm nay hắn lại dậy sớm.

Đêm qua hắn đã không ngủ với bất cứ một đứa con gái nào. Một việc mà mọi đêm hắn vẫn thường làm.

Hắn ngáp một cái rõ to, rồi lặng lẽ xuống nhà.

Hắn đi tới một cái bể cá trong vườn nhà mình, hắn ngó xuống bể cá.

Một thằng có mái tóc dài lượn sóng, cái mũi thẳng và cao, đôi mắt màu nâu. Hàn Phi đang nhìn lại cái hình ảnh của mình trong bể cá.

Rồi bất chợt hắn làm cái chuyện mà người ta trông thấy sẽ bảo là điên. Hắn thò tay xuống nước và té lên mặt.

Hàn Phi lên nhà, hắn mở tủ, lấy một bộ quần áo mà hắn đã cất kỹ lưỡng bấy lâu nay. Hắn giở ra và mặc lên người.

Cái áo khoác trắng, dài tới đầu gối, hơi loe ra một chút, có những viền đỏ và đen, cổ đứng và cứng. Hắn cài hết khuy lại, che kín cổ. Cái quần cũng trắng toát, hắn cho ống quần vào trong cái giày cao cổ màu nâu.

Hắn thắt dây lưng cho chắc rồi tới một cái rương ở góc nhà, cái rương dài và hẹp màu nâu xỉn do không được đánh bóng lau chùi thường xuyên.

Hắn lấy một chiếc chìa khoá và mở cái rương.

Bên trong là một bọc vải dài, Hàn Phi gỡ dây buộc hai đầu ra.

Một thanh trường kiếm, một kỷ niệm đáng nhớ đối với Hàn Phi.

…

-Hàn Phi! -Tiếng Ngài Hàn gọi.

Hàn Phi đang nghịch với thằng em Hàn Thanh ngoài sân. Hàn Thanh lúc đó còn thấp và bé hơn ông anh mình bây giờ nhiều. Hai đứa vật nhau trên

https://thuviensach.vn

bãi cỏ.

-Dạ!

-Vào đây bố bảo!

Hàn Phi quay ra bảo em:

-Đi chỗ khác chơi đi, ra chơi với lão Vệ đi, tao vào đây một lát.

-Nhớ ra ngay đấy!

-Ừ!

Hàn Phi bước vào nhà. Ngài Hàn đang ngồi trên ghế.

-Ngày kia sinh nhật mày hả?

Hàn Phi thấy hơi bực, là bố mà không nhớ ngày sinh của con mình:

-Dạ.

-Thế mày muốn bố tặng quà gì?

Hàn Phi thấy phấn chấn lên một chút. Hắn thích một thanh kiếm, hắn muốn có một thanh kiếm xịn:

-Con muốn một thanh kiếm, giống kiếm Hoàng Kim ấy!

Ngài Hàn cười ngất:

-Cha bố ông, ông còn oắt con thế này, đồ Quân Hàm bậc Hạ còn chưa nhận được thì Hoàng Kim cái nỗi gì?

Hàn Phi hơi ngượng, mà đúng thật, hắn còn là một tay kiếm hạng bét thì cầm thanh kiếm Hoàng Kim sao được.

-Thôi được rồi, tao sẽ tìm cho mày, thôi, ra ngoài đi!

Thấy mình bị đuổi ra hơi đột ngột, Hàn Phi lặng lẽ bước ra ngoài.

Rồi 2 ngày sau cũng tới sinh nhật hắn, khách khứa đến nườm nượp, còn Hàn Phi ngồi lặng lẽ trong phòng. Hắn đang giở những món quà ra, hắn thấy một tấm áo giáp được làm rất cẩn thận, bên ngoài hộp quà có chữ" Của mẹ". Hắn lại giở món quà khác, là quà của Hàn Thanh, một cái dây chuyền bằng bạc trắng. Quà của Hàn Ngọc là một cái áo được thêu rất khéo. Quà của ông anh cả Hàn Vệ là một cuốn sách nhỏ và mỏng dính, trên có đề dòng chữ "Cẩm nang tán gái toàn tập-Hàn Vệ, anh mày". Hàn Phi mỉm cười. Hắn mở các gói quà khác ra, hắn còn nhận cả cái hộp bánh to bự của lão béo An Dương, một chiếc nhẫn của lão còm Lăng Khê. Một quyển sách "Toàn thư Kiếm Khách" của Lã Vân. Và còn nhiều món quà khác nữa.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn rất thất vọng.

Không thấy quà của Ngài Hàn đâu cả.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 11 phút và 29 giây -----

Hắn ấm ức vô cùng, con bé Hàn Ngọc sinh nhật năm ngoái đã có cả chục món quà do chính tay Ngài Hàn mua. Hắn chẳng được như Hàn Ngọc và Hàn Thanh suốt ngày được Ngài Hàn chiều chuộng, cũng không như Hàn Vệ hay được Ngài Hàn gọi vào để tán dóc. Trong đám con, Ngài Hàn ít nói chuyện với hắn nhất và cũng ít quan tâm tới hắn nhất.

Hắn ngồi thu lu trong góc giường như một con chó bị người ta xua đuổi. Mặc kệ những tiếng gọi của Hàn Ngọc, hắn vẫn ngồi đấy.

Đang chán đời, hắn nghe thấy tiếng lão béo An Dương:

-Hàn Phi, Ngài Hàn muốn gặp cậu!

Hàn Phi uể oải dậy, hắn đi qua sân, mọi người vẫn đang chè chén say sưa, không ai để ý thấy hắn đi qua cả.

Hắn bước vào phòng Ngài Hàn, ngài đang hút thuốc Phù Linh, mùi thuốc thơm phức.

-À! Phi đấy à?

Ngài Hàn cười rồi bảo hắn ngồi xuống.

-Sinh nhật vui không?

"Vui thế chó nào được" -Hàn Phi nghĩ bụng.

-Dạ, vui ạ.

-Không thấy quà của ta nên buồn phải không?

-Dạ…không…

-Đợi ta một lát.

Ngài Hàn tới cái tủ đằng sau và lấy ra một chiếc hộp dài, ngài đặt nó trước mặt Hàn Phi.

-Mở ra đi!

Hàn Phi mở ra, một thanh trường kiếm, lưỡi kiếm dài tới bảy gang, hơn hắn những thanh kiếm bình thường khác. Kiếm chỉ có cán và lưỡi, không có phần ngăn cách. Trên mặt lưỡi kiếm có chạm chìm hình một bông hoa và những dây leo mềm mại.

-Đây là…

https://thuviensach.vn

-Một thanh kiếm đặc biệt. Nó không phải là của ta, nó là của người đội trưởng cũ của ta khi còn ở Uất Hận Thành.

-Sao bố lại có nó?

-Người đội trưởng ấy đã chết lâu rồi, người ấy là người bạn thân thiết của ta, người ấy cũng như người cha thứ hai của ta.

-Bố đã bao giờ dùng nó chưa?

-Duy nhất một lần.

Hàn Phi nâng thanh kiếm lên, hắn lại hỏi:

-Sao bố lại cho con?

Ngài Hàn ngồi xuống ghế, ngài nói nhỏ, trái hẳn với giọng nói sang sảng thường ngày:

-Thanh kiếm này có ý nghĩa rất lớn đối với ta, vì nó mà ta đã rời bỏ Uất Hận Thành. Vì vậy ta trao cho con tức là ta đặt rất nhiều kỳ vọng vào con.

Hàn Phi ngạc nhiên, hắn thì được Ngài Hàn kỳ vọng cái gì?

-Con thì kỳ vọng cái gì?

Ngài Hàn nói với Hàn Phi một cái giọng thân thương mà hắn chưa từng nghe bao giờ:

-Ta biết con trách ta vì con không được chiều như Hàn Thanh và Hàn Ngọc, hay cũng không được tâm sự với ta như Hàn Vệ. Nhưng vì sao ư? Hàn Ngọc và Lã Vân đã có tư chất là Pháp Sư thì ta không nói, nhưng Hàn Vệ và Hàn Thanh thì chúng nó không theo nghiệp của ta. Chúng nó cũng không có tư chất để học kiếm, vì vậy chúng nó đã đi theo con đường mà chúng nó đã chọn. Còn con, con là người con duy nhất của ta tiếp tục đi trên con đường của ta, một Kiếm Khách đúng nghĩa của nó. Ta không những muốn con trở thành một Kiếm Khách giỏi, mà ta muốn con là một Kiếm Khách dùng kiếm mạnh nhất Hoàn Mỹ đại lục, thậm chí có thể là cả Uất Hận Thành nếu như con quyết tâm.

Hàn Phi nhìn lại thanh kiếm, nó thực ra cũng chỉ là một thanh trường kiếm bình thường, nó chẳng cả phát sáng lấp lánh như những thanh kiếm khác.

-Nhưng thanh kiếm này…nó không…có gì..

Ngài Hàn hiểu ý Hàn Phi:

https://thuviensach.vn

-Nó không tầm thường như con tưởng đâu, con nên nhớ rằng con cầm trên tay thanh kiếm của Từ Tuyên, huyền thoại Kiếm Khách của Uất Hận Thành. Ông ấy là người đã cho ta mạng sống, không có ông ấy, ta chẳng còn cơ hội sống tới ngày hôm nay.

-Vậy là vì cứu bố mà ông ấy đã chết?

Ngài Hàn thở dài:

-Đúng.

-Vậy bố có tìm cách cứu ông ấy không?

-Có.

-Và…

-Đúng ta và đồng đội đã không thể cứu nổi ông ấy.

2 cha con im lặng một lúc. Rồi Ngài Hàn bảo:

-Có muốn thử nó không?

-Dạ có!

-Theo ta ra ngoài sân đi.

Hàn Phi mang theo kiếm. Lòng hắn thấy vui, dù sao thì Ngài Hàn cũng không phải là không yêu hắn, chẳng qua ông bày tỏ tình cảm theo cách của mình mà thôi.

2 bố con đã ra vườn, Ngài Hàn bảo Hàn Phi:

-Cầm kiếm lên đi!

Hàn Phi càm kiếm lên, hắn cầm theo cách của hắn. Hắn không cầm kiếm theo kiểu thông thường, hắn không cầm xuôi mà hắn cầm ngược, tức là cầm giống kiểu dao găm để đâm.

Và Hàn Phi đã thấy có vấn đề.

Cầm theo kiểu của hắn rất khó chém, phải nói thẳng ra là không chém được. Hắn thử đâm, cũng không đâm được, lưỡi kiếm dài quá, lúc chiến đấu thật sẽ không thể đâm chính xác.

-Cầm trường kiếm không thể cầm theo kiểu của con được đâu! Muốn dùng trường kiếm thì phải cầm theo đúng chính quy, đó là điều cơ bản nhất.

Hàn Phi không muốn cầm theo kiểu chính quy, nói đúng hơn là hắn không thể cầm được.

Hàn Phi cầm xuôi và nâng thanh kiếm lên.

https://thuviensach.vn

Bàn tay phải của hắn đau nhói, hắn bỏ kiếm xuống và ôm lấy tay.

Ngài hàn chạy lại xem xét tay của hắn:

-Lại thế nữa à?

Ngài Hàn động viên Hàn Phi:

-Phải cố gắng thôi con ạ, nếu không con chẳng bao giờ cầm được thanh kiếm đó đâu, cũng không thể trở thành Kiếm Khách số một được.

Ngài Hàn đứng dậy và đi ra sân trước để tiếp khách.

Hàn Phi ngồi trơ trọi một mình, hắn nhìn thanh kiếm.

“Ta phải sử dụng được nó.”

…

Ngài Hàn đã tiếp khách xong, khách khứa cũng đã về hết.

-Anh Phi đâu hả bố? -Tiếng con bé Hàn Ngọc.

-Chắc nó ngủ rồi, thôi con cũng đi ngủ đi.

-Ứ, con muốn chơi với anh Phi cơ.

Ngài Hàn thấy bắt đầu có những hạt mưa rơi xuống.

-Thôi, vào nhà đi, mai chơi với anh sau.

Con bé Ngọc phụng phịu, Ngài Hàn dỗ:

-Rồi, cứ về phòng ngủ đi. Mai chơi với anh ấy cũng được mà.

-Thôi vậy, chúc bố ngủ ngon!

-Ừ.

Ngài Hàn thơm lên má con bé rồi quay về phòng mình.

-Phi nó đâu ông? Sinh nhật nó mà chẳng thấy nó đâu cả. -Hàn phu nhân hỏi chồng.

-Chắc đi ngủ rồi.

Trời mưa nặng hạt hơn. Ngài Hàn về phòng của mình, Hàn phu nhân thì ngủ với Hàn Ngọc.

Ông ngả người lên chiếc ghế bành và bắt đầu thiu thiu ngủ.

Nhưng có tiếng kiếm chém làm ông tỉnh giấc.

“Không thể thế được”.

Ngài Hàn bật dậy, cầm cái ô chạy ra ngoài sân.

Hàn Phi đang cầm kiếm đứng trong mưa, hắn vẫn cầm theo cách của hắn, và có vẻ như hắn đang cố tập chém vào thân cây.

https://thuviensach.vn

Hàn Phi định giơ kiếm lên chém tiếp thì Ngài Hàn quát:

-Ta đã nới với con thế nào rồi? Dùng trường kiếm không thể cầm kiểu đó, ra ngoài chiến trường không tiêu diệt được đứa nào thì đã bị chúng nó thịt mất rồi!

-Không-Hàn Phi cãi- Con không thể cầm kiểu chính quy, trừ phi bố thay cái tay khác cho con!

-Thằng đàn bà! -Ngài Hàn bực mình-Có những người bị mù mà vẫn trở thành Kiếm Khách tài năng, còn con chỉ có một cái tật nhỏ đó mà không cố gắng được sao? Thật uổng công ta đã kỳ vọng vào con!

-Không, bố không hiểu!

Ngài Hàn quát to, trong mưa có thể nghe rõ từng lời:

-CHÍNH CON MỚI LÀ KẺ KHÔNG HIỂU, CHẲNG AI CẦM TRƯỜNG KIẾM NHƯ CON CẢ !!! HÃY TRẢ LẠI TA THANH KIẾM ĐÓ, CON KHÔNG ĐỦ TƯ CHẤT ĐỂ DÙNG NÓ !!!

Hàn Phi gầm lên:

-ĐÂY LÀ QUÀ SINH NHẬT CỦA CON, KHÔNG AI ĐƯỢC LẤY NÓ ĐI !!! CON SẼ CHỨNG MINH CHO BỐ THẤY CON SẼ TRỞ THÀNH KIẾM KHÁCH MẠNH NHẤT ĐẠI LỤC NÀY VÀ CẢ UẤT HẬN THÀNH NỮA. CON SẼ CHO BỐ THẤY, CON SẼ SỬ DỤNG THANH TRƯỜNG KIẾM NÀY MÀ KHÔNG CẦM THEO KIỂU CHÍNH QUY, CON MUỐN ĐI THEO CON ĐƯỜNG MÀ CON ĐÃ LỰA CHỌN !!!

Ngài Hàn nhìn thẳng vào đôi mắt hắn.

“Ánh mắt rất kiên định”.

Ngài Hàn nói:

-Hãy đi theo con đường mà con muốn đi.

Ngài Hàn bước vào nhà, ngài để mặc lại Hàn Phi ở đó.

“Con trai ta, hãy đi theo con đường mà con muốn đi.”

Một Kiếm Khách lạ đấy, cầm kiếm ngược.

Chưa ai cầm trường kiếm ngược bao giờ cả.

“Không, ta tin nó, nó sẽ trở thành niềm tự hào của ta.”

Một Kiếm Khách không tuân thủ quy tắc.

https://thuviensach.vn

Bất Luật Kiếm Khách à?

Ngài Hàn cười.

…

Hàn Phi ngắm thanh kiếm, không còn là Hàn Phi 15 tuổi thuở nào nữa.

Hắn đã đi theo con đường mà hắn đã lựa chọn. Và hắn tin là hắn đã đúng.

Bất Luật Kiếm Khách.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 12 phút và 36 giây -----

Thiên Lệ Chi Thành là một thành đặc biệt, nó lơ lửng giữa bầu trời. Được xây dựng gần 2 vạn năm trước để loài người tránh khỏi tuyệt diệt cho nạn Đại Hồng Thuỷ gây ra. Nếu bay lên đây thì ít nhất là phải mất nửa canh giờ.

Thành có một sân hình tròn rất lớn ở giữa, ba góc là ba toà tháp cực lớn, có thể chứa hàng vạn người, nối với sân bằng những dây xích khổng lồ.

Không khí trên này hơi loãng nên nếu chiến đấu ở đây thì thể lực sẽ bị giảm sút rất nhanh. Nếu cố gắng quá mức có thể chết.

Vọng Quái nhảy phịch xuống, hắn lấy cái kiếm đeo trở lại lên người, những dây xích chạm vào lưỡi kiếm kêu lách cách. Kiếm của hắn vừa chiến đấu được, vừa bay được.

Hắn bỏ mũ trùm đầu ra. Khuôn mặt vuông, cái cằm chẻ và khoẻ, tóc vàng, dài xoã vai. Mắt lúc nào cũng có vẻ ngốn ngấu chực ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

“Nó đang ở đây. Điện thờ Hoả Thần Chúc Dung.”

Kể ra phải phá huỷ cái thành này thì hắn cũng hơi tiếc, đang đẹp thế này mà…

Hắn cười rồi bước đi.

…

-Ngươi có chắc là Vọng Quái sẽ lấy được nó không Thiên Ma?

-Đừng sốt ruột, Hắc Băng, ngươi sao mà nóng vội thế?

-Nếu bọn chúng sử dụng vũ khí cuối cùng thì ta e là hắn bị thịt mất, đáng ra nên cử thêm một người nữa đi.

https://thuviensach.vn

-Hê, Hắc Băng ngang ngạnh mọi ngày đâu rồi, ngươi phải hiểu là ta đã tính kỹ rồi chứ!

-Ngươi tính cả chuyện bọn Thiên Lệ Chi Thành dùng cái đó rồi à?

-Đúng.

-Ngươi chắc là Vọng Quái ổn chứ?

-Ừ!

-Chẳng lẽ cả cái đó cũng không làm gì được Vọng Quái sao?

-Nếu không sao gọi hắn là Vọng Quái chứ? -Thiên Ma cười

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 6

Ngài Hàn đã tỉnh dậy.

Lã Vân đã ở ngay bên cạnh ngài.

-Vân à. -Ngài Hàn ngái ngủ.

-Dạ.

Ngài Hàn vươn vai một cái rồi hỏi:

-Lăng Khê tới Ngư Thôn rồi à?

-Dạ, đi từ đêm qua.

Ngài Hàn đã cử ông bạn Lăng Khê tới Ngư Thôn xem xét tình hình. Ngư Thôn là một trong những nơi Ngài Hàn quản lý, chỗ đó là một hải cảng lớn nên lợi nhuận từ việc đánh thuế các tàu bè qua lại và việc phân phối độc quyền hải sản đã đem lại cho Hàn Gia những khoản lợi nhuận kếch sù. Thực ra, Ngư Thôn cũng chẳng liên quan quái gì tới Ngài Hàn cả, đó có phải là chỗ thân thiết gì với mình đâu? Thằng cha trưởng thôn là một tay xu nịnh, bợ đỡ. Vừa mới còn dưới quyền người ta thì còn cung kính lắm, đến lúc lên trên người ta rồi thì ra vẻ dương dương từ đắc, chẳng coi ai ra cái chết mẹ gì. Đa Bảo Hồ Tăng là một ví dụ, Ngài Hàn không thực sự thân thiết với ông ta lắm, nhưng ngài rất kính trọng ông ta, một người làm việc nghiêm túc. Ông ta đã nhận lời của Ngài Hàn nhờ quản lý Ngư Thôn một thời gian. Thế rồi cái tên trưởng thôn ấy về, lúc đầu chỉ là một tay chạy giấy, không biết hắn làm thế nào mà người ta lại biểu quyết hắn lên làm trưởng thôn chứ. Ừ, thì cho hắn lên làm trưởng thôn, ngài chấp nhận. Thế là vừa lên một cái đã đè đầu cưỡi cổ người ta rồi. Về cái khoản thuế má thì không nói, cái đó thằng Lã Vân quản lý rồi, nhưng hắn đòi mọi người mỗi

https://thuviensach.vn

tháng phải đóng góp vào cái quỹ "Phát triển kinh tế" do hắn lập ra, mà phát triển cái gì? Phát triển kinh tế cho Ngư Thôn á? Cho hắn thì có. Đa Bảo Hồ Tăng biết nên không chịu nộp cho hắn, hắn bực và lệnh đuổi ông ta đi. Phong Phá Thiên đã gửi thư thông báo cho Ngài Hàn về chuyện này. Ngài sôi máu lên và bắt hắn phải đến Kiếm Tiên trong dịp lễ mừng thọ của ngài để hỏi chuyện cho ra nhẽ, nếu không đi được thì cùng lắm là đến cuối tuần là phải có mặt ở đây, nếu không thì cái chức trưởng thôn của hắn đi đời. Chắc tên trưởng thôn sợ mất ghế nên đã gửi thư phúc đáp là nhất định sẽ đến, cho dù có Đại Hồng Thuỷ thì hắn cũng sẽ chèo thuyền để tới !! Thằng nịnh hót. Ngài Hàn chúa ghét những thằng như vậy. Nhưng thôi, đã có không có tình thì ít ra cũng phải có nghĩa. Hắn đằng nào cũng là người bang mình.

Ngài Hàn hỏi Lã Vân:

-Phong Phá Thiên cũng bị thịt rồi à?

-Dạ không, may là hôm đó anh ta phải tới Tổ Long để giải quyết chút vụ rắc rối nên không bị sao cả.

-Còn những người khác?

-Có mỗi thợ rèn La Tứ Hải là bị thương nặng nhưng cũng đã qua cơn nguy kịch.

-Mày lo chu đáo đấy!

-Dạ không có gì.

Ngài Hàn rất bằng lòng với Lã Vân, y theo ngài lâu rồi nên cũng có cái tính điềm đạm vậy, bình tĩnh trước những việc khó khăn. Chứ không nổi xung lên như Hàn Vệ: "Con phải băm vằm thằng khốn ấy ra".

-Dạ, còn lão Tử Khách thì đang dần bình phục lại.

-Vậy sao, khi nào lão ra thì mày và lão sẽ cùng giữ chức quân sư.

-Dạ…

-Mày đừng hiểu lầm. Tao không có ý gạt mày ra. Mày còn trẻ, có những quyết định táo bạo hơn những ông già chúng tao, nhưng có một số chuyện mày xử lý hơi non. Vì vậy, tao để cho Tử Khách ở đây để hỗ trợ mày, lão ta biết những chuyện thế nào thì nên xử lý kiểu gì, nhưng lão già rồi nên

https://thuviensach.vn

không thể có những quyết định nhanh nhậy như bọn bay được. Mỗi người hỗ trợ nhau một chút, phát huy thế mạnh, khắc phục những điểm yếu.

-Liệu ông già Tử Khách có…

-Tao biết mày ngại ông ta bị phiền chứ gì, chẳng cần nói thì ông bạn già của tao cũng hiểu quyết định của tao. Lão sinh ra trước mày gần nửa thế kỷ đấy nhóc ạ!

-Dạ, cháu hiểu rồi.

-Thiết Thủ và bọn Cửu Diệu về chưa?

-Chúng nó về từ đêm qua và đi ngay sau khi nhận được lệnh của An Dương.

-Thế cũng được.

Ngài Hàn xuống dưới nhà, và đi qua sân, thấy Hàn Phi đã đứng ở đấy với thanh trường kiếm của mình.

-Sao? -Ngài Hàn hỏi- Ngủ với bọn đàn bà lâu quá nên quên hết các đường kiếm rồi hả mày?

Hàn Phi cười, hắn xoay thanh kiếm nhanh như chong chóng trên tay của mình.” Cầm trường kiếm mà sử dụng như đoản kiếm” -Lã Vân nghĩ thầm. Người duy nhất Lã Vân biết có kiểu cầm trường kiếm đặc biệt như thế là Hàn Phi. Và cũng chỉ có Hàn Phi là có thanh trường kiếm đặc biệt này, các kiếm bình thường thì lưỡi kiếm chỉ dài khoảng 4 gang tay hoặc 4 gang rưỡi là cùng. Đằng này kiếm của Hàn Phi dài tới 7 gang, kiếm đòi hỏi kỹ thuật sử dụng phải rất linh hoạt, nếu không đường kiếm sẽ bị rối và đối thủ sẽ phát hiện được sơ hở ngay. Lưỡi kiếm hơi cong, nhỏ và mỏng nhưng lại không uốn dẻo được nên sử dụng càng khó. Hơn nữa Hàn Phi không thể cầm kiếm xuôi được nên hồi đầu Lã Vân nghĩ hắn không bao giờ sử dụng được thanh kiếm đó, cầm xuôi còn khó nữa là cầm ngược.

Nhưng thông minh đến mấy cũng có lúc nhầm, Lã Vân không ngờ rằng Hàn Phi đã sử dụng được trường kiếm. Thân thủ của Hàn Phi lanh lẹ nên hắn có thể tấn công từ phía sau đối thủ trong nháy mắt, vì vậy đòi hỏi phải có loại vũ khí thích hợp như dao găm hoặc đoản kiếm. Trường kiếm không thích hợp cho việc ám sát. Nhưng Hàn Phi đã khắc phục được nhược điểm lưỡi kiếm quá dài của trường kiếm. Xem ra cách cầm ngược của hắn cũng

https://thuviensach.vn

cái hay, ép sát kiếm vào cánh tay và vòng ra sau lưng, và vẫn có thể dùng tốc độ được ngon lành. Lưỡi kiếm dài nên Hàn Phi có thể đứng cách đối thủ một khoảng và chém thoải mái mà không sợ bị đối thủ phản ứng lại. Vả lại kiếm của hắn cũng nhẹ, không, phải nói là rất nhẹ, một kỹ thuật đúc kiếm chỉ có ở Uất Hận Thành, kiếm nhẹ, lưỡi mỏng nhưng không thể uốn dẻo, lại hơi cong khiến vừa đâm được vừa chém được. Thoạt nhìn chỉ để dùng đánh chính diện nhưng cái thằng Hàn Phi đã biến nó thành một thứ vũ khí ám sát cực kỳ lợi hại.

Nhưng đấy là ám sát và trường hợp đối thủ không kịp phản ứng, nhưng nếu phải đánh tay đôi và đối thủ cũng có tốc độ nhanh nhạy như hắn thì phải làm thế nào?

Kẻ hạ sát cả Ngư Thôn theo như những gì Lã Vân phán đoán thì cái tên Quỷ Nhân đó có tốc độ rất nhanh, đến nỗi không có ai kịp làm gì dù là phản kháng lại thì đã bị hắn thịt mất rồi.

Nói thẳng là Lã Vân thấy cái tên Quỷ Nhân đó là hung thần của những chiến binh dùng phép thuật như Vũ Linh hay Tiên Thú chẳng hạn, thậm chí là cả Pháp Sư. Y suy nghĩ nát óc mà vẫn không nghĩ ra cách nào có thể trị được tốc độ của hắn. Các chiến binh dùng phép thuật phải mất một vài giây để thi triển thuật, mà một vài giây đối với những bọn Kiếm Khách Ám Sát như Hàn Phi hay tên Quỷ Nhân thì đó là cả vấn đề. Nháy mắt một cái đã không thấy hắn đâu, chưa kịp hoảng hốt thì đã “bay” rồi. Vũ Mang thì còn khả dĩ đối đầu được nhưng muốn bắn chúng nó cũng khó, di chuyển nhanh thế liệu ngắm có chính xác không hay chỉ tổ bắn phí tên?

-Thôi-Ngài Hàn bảo Lã Vân- đưa tao tới chỗ người đưa tin hôm qua đi!

Lã Vân thoáng thấy Ngài Hàn mỉm cười, y biết điều đó. Ngài tự hào về Hàn Phi, mà tự hào cũng đúng, Hàn Phi đã vượt qua những giới hạn của kiếm rồi. Và Lã Vân cảm thấy càng ngày Hàn Phi càng tiến tới cái trình độ của Ngài Hàn.

Dù sao thì Lã Vân cũng không phải nhìn người để ngẫm đến ta, y chỉ nhận xét về Hàn Phi thôi. Kiếm Khách và Pháp Sư là 2 lĩnh vực hoàn toàn khác nhau, liên quan gì chứ? Vả lại, trình độ của mình đến đâu, Lã Vân biết rõ.” Dòng thuần thì phải khác chứ” , Lã Vân nhếch mép cười.

https://thuviensach.vn

Đang đi thì gặp Hàn Vệ, Hàn Thanh và Hàn Ngọc đang đi ngược lại.

-Chào bố! -Con bé Hàn Ngọc nhanh nhẩu.

-Ừ, bọn bay đi đâu vậy, ra luyện công à?

-Dạ vâng.

-Thế thì ra luôn đi, thằng Phi đang ở đó.

Nói rồi Ngài Hàn đi thẳng.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 15 giây -----

3 anh em ra đến sân thấy Hàn Phi đang luyện kiếm ở đó.

-Chưa thấy ai cầm kiếm kỳ lạ như ông anh em cả! -Hàn Ngọc ngồi xuống một cái ghế đá.

-Vậy mày không biết là nó không thể cầm bình thường được sao? -Hàn Vệ nói.

-Sao lại vậy?

-Thê ông già không nói cho mày nghe à?

Hàn Ngọc ngơ ngác:

-Không.

-Thật là, tao phải xem lại mày có phải là em gái tao không mất !!!

-Vậy tức là sao hả anh? -Hàn Ngọc quay ra hỏi Hàn Thanh.

-Lão Vệ nói đúng, anh phải xem lại em có phải là em gái anh không mới được!

-Nói đi mà, em thực sự không biết!

Hàn Thanh và Hàn Vệ nhìn nhau, Hàn Thanh thở dài rồi nói:

-Lão Phi bị tật ở tay.

-Sao lại bị tật?

-Tại vì bố.

-Tức là thế nào?

-Hồi bé Hàn Phi có nghịch - Hàn Vệ tiếp lời – lúc nó 5 tuổi, hồi đó mày còn đang ở dạng phát triển trong bụng bà già, và một hôm bị ông già cho ăn đòn, ai dè ông già quật trúng vào tay nó, tí nữa thì gãy xương, quật đúng 2 ngón tay trỏ. Vì chuyện này mà bà già giận ông già tới mấy tuần liền.

-Bố chả lẽ ác vậy sao? Anh chỉ nói đùa!

https://thuviensach.vn

-Thực ra là ổng lỡ tay, mà cái con ranh này, mày đã bao giờ bị ăn đòn đâu mà biết! Ông già chắc cũng chả muốn kể cho mày nghe đâu!

-Hứ, ai bảo các anh quậy cho lắm vào. Thế xong rồi sao nữa?

Đường kiếm của Hàn Phi kêu vun vút trong không khí, những cành hoa gần đó lay động dữ dội.

-Đến lúc tập kiếm. -Hàn Vệ nói tiếp-Hôm đầu thì không làm sao, đến hôm thứ hai thì ngón tay trỏ của nó sưng vù lên, phải nghỉ mất mấy ngày. Về sau nó phải cầm ngược lại. Khi cầm xuôi, muốn đánh kiếm chính xác thì ngón tay trỏ phải giữ kiếm chắc, tay của nó bị tật rồi nên không thể cầm chắc được. Còn nếu cầm ngược lại thì chỉ cần ngón tay cái và cổ tay cử động linh hoạt là được. Vì vậy, Hàn Phi đã cầm theo kiểu ngược lại và bởi cách cầm ấy nên nó chỉ sử dụng được dao găm và đoản kiếm mà thôi và trở thành một Kiếm Khách Ám Sát.

-Nhưng tại sao bây giờ anh ấy lại dùng trường kiếm, chẳng phải trường kiếm là vũ khí chuyên để tấn công trực tiếp hay sao?

-Thanh trường kiếm đó là quà sinh nhật của bố -Hàn Thanh trả lời- Ông già muốn Hàn Phi trở thành một Kiếm Khách thực sự và không phải là Ám Sát nữa. Nhưng ông anh ngoan cố của chúng ta đã không nghe theo và sử dụng trường kiếm theo cách của ông ấy. Đến bây giờ trình độ sử dụng kiếm của ông anh chúng ta khiến anh không biết trường kiếm dùng để đánh chính diện hay để ám sát nữa.

-Nhưng em chưa từng thấy ai cầm ngược kiếm bao giờ cả!

-Thế nên anh mày mới đặc biệt! -Hàn Vệ nói.

-Nhưng theo em biết thì cầm trường kiếm kiểu ấy chém không chính xác. Nếu như cầm xuôi thì khả năng lấy đà lớn, quãng đường kiếm chém cũng lớn vì vậy sát thương rất cao. Còn cầm kiểu này thì lấy đà phải sử dụng nửa thân người có tay cầm kiếm thì lực chém mới đủ mạnh, vả lại vì cầm ngược nên quãng đường mà kiếm chém ít hơn nhiều so với cầm xuôi.

-Chà chà -Hàn Thanh cười-Cô em tôi là một Kiếm Khách từ bao giờ thế?

-Biết thế tao với mày là con gái có phải hơn không Thanh, được ông già dạy dỗ thì sướng nhẩy !!! -Hàn Vệ nói.

https://thuviensach.vn

-Thôi nào, các anh nói tiếp đi.

-Đúng, mày nói không sai-Hàn Vệ trả lời-Cầm ngược trường kiếm đúng là bất lợi nhưng không phải là không có ưu điểm.

-Ưu điểm gì?

-Nếu cầm xuôi kiếm, thì đúng là quãng đường mà thanh kiếm chém được là rất lớn và sát thương rất cao. Nhưng nếu mà chém hụt thì địch thủ đâm chính diện dễ như bỡn, tới lúc đó thì giơ tay ra mà đỡ, hoặc thằng nào né được thì né. Cách cầm của Hàn Phi hay ở chỗ giả sử nó có chém hụt đi chăng nữa thì bởi vì quãng đường đi của kiếm có giới hạn, hơn nữa vì cầm ngược nên cổ tay chuyển kiếm về tư thế phòng thủ ngay lập tức, và kiếm của nó là kiếm nhẹ nhất trong các kiếm mà tao từng gặp nên chuyện đó không khó khăn gì với Hàn Phi cả.

-Nhưng tấn công kiểu ấy rất khó khăn! -Hàn Ngọc cự nự.

-Đúng, vì lưỡi kiếm dài mà cầm ngược nên việc tấn công hết sức khó, vì vậy Hàn Phi đã nghĩ ra cách đánh mà chỉ nó có.

-Chẳng lẽ phải quay lưng lại sao?

-Đúng, không sai, bởi vì chỉ khi quay lưng lại thì mới phát huy được toàn bộ sức mạnh và ưu điểm của trường kiếm.

-Nhưng như thế thì nguy hiểm quá! Đối thủ chém vào lưng như bỡn!

-Thế em đã thấy ông anh của em bị thương bao giờ chưa? -Hàn Thanh hỏi.

-Chưa, nhưng mà…

-Khi xoay lưng lại với đối thủ thì đúng là rất nguy hiểm, đây là điều tối kỵ trong Kiếm Pháp. Nhưng Hàn Phi được trời phú cho cái cổ khá dẻo cộng thêm cái cảm giác mà chỉ nó có.

-Cảm giác gì?

-Hàn Phi có thể đoán được đối thủ định tấn công từ hướng nào nhờ âm thanh mà kiếm quét vào không khí. Cái chuyện này không phải là khó, rất nhiều các cao thủ đã biết điều này, chẳng qua là họ không tập luyện thường xuyên thôi.

-Và khi quay lưng lại như vậy -Hàn Vệ tiếp lời- Đối thủ không thể nhìn thấy Hàn Phi đâm kiếm từ hướng nào bởi vì cái lưng đã che đi rồi.

https://thuviensach.vn

-Vậy ra ông anh em giỏi thật, em tưởng lão chỉ có hú hí với con gái suốt ngày thôi. Thảo nào người ta gọi anh ấy là Bất Luật Kiếm Khách.

-Dù sao thì vẫn phải cố thôi, mặc dù Hàn Phi đã tới được những giới hạn của kiếm nhưng bọn Bất Kiếp Viện có lẽ cũng phải ngang ngửa với chúng ta đấy, không có khi còn hơn.

-Các anh được gọi Tam Khách, trong số những tay Kiếm Khách mạnh nhất hiện nay mà!

-Mình đã giỏi thì đời người còn có người giỏi hơn mình. Phải như bố kia: “Làm cho bạn bè không thấu hiểu hết những điểm mạnh của mình mà để cho kẻ thù phóng đại những điểm yếu của mình.” Thế mới là Kiếm Khách giỏi !!

-Mày lại bắt đầu ca ngợi ông già rồi đấy Thanh! Nhưng dù sao nó nói cũng đúng đấy, Ngọc! Những kẻ như bọn tao ở Uất Hận Thành không thiếu đâu!

Hàn Ngọc cúi đầu, con bé được coi là một tài năng ở Kiếm Tiên Thành. Nhưng Kiếm Tiên chỉ là cái ao so với đại lục Hoàn Mỹ, còn rất, rất nhiều cao thủ ngoài kia.

Hàn Thanh nhìn con bé, dù sao nó cũng đã hết sức cố gắng rồi, ở tuổi này có mấy ai đã nhận được đồ Quân Hàm bậc Hạ cơ chứ, anh lên 21 tuổi mới nhận được cơ mà.

Hàn Vệ đang nghĩ tới Hàn Thanh, thằng này mới đi có 4 năm thôi mà đã trở thành một Kiếm Khách có tiếng trên giang hồ với cây thương của nó. Điều làm cho Hàn Vệ ngạc nhiên là 21 tuổi Hàn Thanh mới nhận được Đồ Quân Hàm bậc Hạ mà chỉ 2 năm sau, tức là bây giờ, nó đã đi tới cực hạn của Trường Binh rồi, tốc độ quá nhanh. Chứng tỏ rằng Hàn Thanh trong những năm đó đã chiến đấu cật lực, vậy mà hắn lại chỉ có toàn đi với bọn đàn bà. Xem ra, hắn bị hai ông em qua mặt mất!

-Thôi, luyện tập đi bọn bay, Bất Kiếp Viện không chờ chúng ta đâu. -Hàn Vệ nói.

Hàn Thanh lấy một cây thương trên giá vũ khí gần đó, Hàn Vệ cũng lấy một vũ khí mà hắn ưa thích là cái rìu to bản.

-Mày đã tới đâu rồi?

https://thuviensach.vn

-Bây giờ em có thể chiến đấu với đại ca được đó!

-Chưa thấy ai như mày, hồi bé, là em trai út mà suốt ngày đòi đánh nhau với tao!

-Đùa thôi, thằng em này phải kiêng nể ông anh Hoả Trọng Đế của mình chứ, đúng không nào? -Hàn Thanh cười.

-Thằng lỏi con "Tiểu Quỷ" này!

-Anh bắt đầu gọi em là Tiểu Quỷ từ bao giờ vậy?

-Học ông già, và nghe bọn giang hồ gọi vậy! Không phải Tiểu Quỷ, mà là Trường Thương Tiểu Quỷ chứ gì?

Hàn Phi quét kiếm một vòng, những cánh hoa rơi lả tả xuống đất.

-Đó là những bông hoa em trồng đấy! -Hàn Ngọc hét lên.

Hàn Phi cười:

-Bọn Bất Kiếp Viện mà tới đây thì khỏi hoa với hoét gì nữa!

Hàn Ngọc không nói gì, rồi hỏi anh:

-Anh chiến đấu được với Bất Kiếp Viện chứ?

-Phải cố gắng thôi, em ạ!

Hàn Phi lia thanh kiếm qua một cánh hoa đang rơi, cánh hoa bị chẻ 2 phần giống hệt nhau, mỏng hơn một tờ giấy.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 27 giây -----

….

Ngài Hàn tới phòng khách, ông ngồi xuống ghế và nhấp một ngụm trà.

-Mày đã sắp xếp công việc cho anh ta chưa?

-Cháu đã để anh ta làm việc ở dưới nhà kho.

-Thế cũng được.

Hàn phu nhân bước vào, bà mang theo một cái hộp nho nhỏ trong tay.

Lã Vân biết ý nên xin phép ra ngoài.

Hàn phu nhân ngồi đó, đan một cái áo, vừa đan bà vừa hỏi chồng:

-Thê ông nhất thiết phải tham gia à?

Ngài Hàn trầm ngâm:

-Có lẽ vậy, đối thủ lần này không đơn giản.

-Có cần tôi giúp không?

-Cứ bình tĩnh, ta không nên nóng vội.

https://thuviensach.vn

-Gia đình vừa mới họp mặt mà đã có chuyện rồi.

-Biết làm sao được, chuyện đến đột ngột quá, chẳng biết sau vụ này còn sống được nữa không.

Ngài Hàn nói với một vẻ mặt lạnh tanh, chuyện sống chết đối với ông là một thứ không có gì đáng để nói lắm, hồi còn ở Uất Hận Thành, cái chết lúc nào mà chả có, tháng nào cũng có hơn chục người chết, đa phần là bị giết bởi những cuộc thanh toán lẫn nhau giữa các bang hội, có khi là chẳng vì cái gì, thấy kẻ nào giết được là giết.

Ngài Hàn nhấp một ngụm trà, mùi trà thơm quá.

Ông bất giác để ý tới bàn tay trái của mình, một vết sẹo dài, chạy dọc suốt long bàn tay. Trên mu bàn tay cũng có một vết sẹo y hệt như thế. Đó là vết sẹo của cuộc Đại Hỗn Loạn cách đây gần nửa thế kỷ về trước.

Một thời kỳ không ai không nhớ, Ngài Hàn vẫn nhớ rõ cái ngày mình có vết sẹo này.

Hàn phu nhân thấy chồng đang ngắm cái vết sẹo, cũng để yên chẳng nói câu gì. Vết sẹo đó rất có ý nghĩa với Ngài Hàn. Nó là lý do mà Ngài Hàn đã rời bỏ Uất Hận Thành để về đây…

…

Lã Vân hỏi lại lần nữa:

-Anh chắc là như vậy chứ?

-Dạ, tôi khẳng định chắc chắn.

-Thôi, vậy anh hãy gọi ông An Dương tới đây.

-Vâng!

Lã Vân hơi choáng một chút nhưng sự điềm đạm tới băng giá của y làm y trấn tĩnh lại ngay.

Y quay về phòng khách…

Y cảm thấy một thời kỳ nữa lại sắp bắt đầu…

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 32 giây -----

Vọng Quái tiếp tục bước đi, hắn nhìn thấy một đứa con gái, tuổi mới đôi mươi, làn da trắng thập thò sau tấm áo lụa làm bản năng của hắn hơi trỗi dậy một chút. Mẹ khỉ, đứa con gái xinh như thế kia lại đi một thân một

https://thuviensach.vn

mình, thằng chó nào chịu được? Nói có sai đâu, một thằng ranh con đã chạy theo đuổi con bé kia rồi, miệng nói tay múa tùm lum. Vọng Quái thấy mình đáng ra nên nghỉ ngơi một chút, lắm đứa con gái xinh thế này thì tội gì mà không thịt lấy một vài con, để thế kia phí của lắm!

Hắn cười và lại bước đi…

Tới cổng của dinh trưởng lão Thiên Thành đây rồi. Cái dinh không to lắm, nhưng cũng rộng rãi. Từ đây, hắn thấy cái đền thờ của Hoả Thần Chúc Dung cách chừng mấy trăm bước chân, cái mục đích mà hắn đến đây. Nhưng phải vào dinh trưởng lão cái đã…

2 người vệ binh chặn cửa nói với hắn:

-Đi đâu?

Vọng Quái không muốn lâu la mất thời gian nên hắn nói:

-Lấy nhiệm vụ.

-Thế thì ra chỗ người ngồi bàn kia-Tên vệ binh chỉ-Trưởng lão đang bận chuyện với người của bang Độc Tâm.

Tên vệ binh nhấn mạnh vào bang Độc Tâm như thể: “Người của bang Độc Tâm đang nói chuyện thì chớ cắt ngang vào kẻo rắc rối lôi thôi”.

Vọng Quái cười nhạt hắn bước vào và không làm theo lời của người vệ binh. Hắn tới thẳng chỗ trường lão Thiên Thành đang nói chuyện.

Người tiếp chuyện với trưởng lão là một tên mặt mũi bắt mắt đối với con gái, mặc một bộ đồ khá là thời trang. Cạnh bên tay phải là một thanh kiếm phát ánh sáng vàng nhạt-“Hoàng Kim à ?” - Đúng như lời Hắc Băng nói, có mấy thằng oắt con lăng xăng với đồ Hoàng Kim thật. Vọng Quái thấy hơi buồn cười, “thằng này để ra đấy như cố tình cho bàn dân thiên hạ thấy đây.”

-Trưởng lão! -Vọng Quái cười sằng sặc- lâu không gặp ngài rồi!

Trưởng lão nhìn lên, một tên lạ hoắc ở đâu ra tự nhiên bắt quen với mình.

Tên đang nói chuyện với trưởng lão tỏ ra bực mình, một tên cận vệ sau lưng hắn hầm hè:

-Này, mày là ai? Có biết đây là hương chủ Lỗ Quân của bang Độc Tâm không?

https://thuviensach.vn

Vọng Quái làm như thể không nghe thấy cái chữ "hương chủ" , hắn lại nói với trưởng lão:

-Ngài trưởng lão, tôi không phải là người thích rầy rà nên tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề luôn, ngài hãy giao cái Hắc Đế Ấn ra đây, tôi không muốn phải sử dụng bạo lực, ngài già cả rồi, nên nghĩ thoáng đi một chút!

Trưởng lão như không tin vào tai mình, làm sao mà tên này biết Hắc Đế Ấn chứ?

Tên Lỗ Quân bực mình thật sự. Thằng cận vệ của hắn quát Vọng Quái:

-Này, cái thằng kia, mày có biến khỏi đây không?

Vọng Quái vẫn cười.

Lỗ Quân hất đầu, thằng cận vệ của hắn rút kiếm xông tới.

Nhưng hắn vừa mới rút kiếm ra thì Vọng Quái đã chụp tay vào cổ hắn, nhấc bổng lên.

Tên cận vệ của Lỗ Quân nghẹn ứ, mặt hắn tím lịm lại:

-Đại… ca.. cứu..

Mấy người vệ binh thấy có chuyện liền xông vào, chốc đã vây kín quanh Vọng Quái, có cả những tên cận vệ của Lỗ Quân cũng xông vào nữa.

-Thả nó ra-Lỗ Quân gầm gừ.

Vọng Quái cười, hắn lắc cổ tay một cái. Tên cận vệ mắt như lồi ra, miệng sủi đầy bọt.

Vọng Quái thả cái xác chết xuống. Hắn lại nói tiếp:

-Chúng ta đi chứ, trưởng lão?

Lỗ Quân chẳng nói chẳng rằng vung thanh kiếm vào Vọng Quái.

Hắn sững sờ khi thấy Vọng Quái chặn thanh kiếm của hắn bằng tay không. Thanh kiếm bị giữ lại bởi đôi bàn tay trái đeo găng hở ngón của Vọng Quái.

Vọng Quái lấy tay phải chặt vào thanh kiếm. Thanh kiếm gẫy làm đôi.

Lỗ Quân còn chưa kịp hiểu cái gì thì một cú đấm lao vào ngực hắn, trong phút chốc hắn tưởng quả đấm đó như một quả chuỳ hạng nặng giáng vào ngực. Người Lỗ Quân bay về phía sau mười mấy trượng.

Vọng Quái thò tay vào cổ trưởng lão và dứt ra một thứ như dây chuyền, có đeo một mặt phù chạm trổ tinh xảo.

https://thuviensach.vn

-Ngươi…-Trưởng lão hét lên.

-Cám ơn ngài!

Tức thì những người vệ binh và tay chân của Lỗ Quân xông vào…

…

-Này, Thiên Ma -Hắc Băng nói- Ngươi còn nhớ trận Thặng Thuỷ trước đây không?

-Nhớ chứ! –Thiên Ma gật đầu, một vài lọn tóc trắng xoá rũ ra từ trong cái mũ trùm- Hồi đó, Vọng Quái là đội trưởng của trận tập kích đó mà, thằng nào ở Uất Hận Thành lại không biết cái đó chớ?

-Ta nhớ hồi đó ngươi đã là Bậc Trung, chắc chắn là có kiểm tra về số thiệt hại thì phải?

-Ờ, nhưng mà sao?

-Thiệt hại thế nào?

-Quân Uất Hận Thành chỉ có một tiểu đội, trong khi bọn chinh phạt của Tổ Long có hơn 5000 người, toàn là Thần Thú và Kiếm Khách Trọng Binh nhận đồ Quân Hàm bậc Thượng cả…

-Chà…

-Ngươi tặc lưỡi cái gì?

-Ta nhớ là quân của Uất Hận Thành chết hết…-Hắc Băng tủm tỉm.

-Ừ -Thiên Ma cười ngặt nghẽo- Quân ta chết hết, còn bọn Tổ Long…

…

Vọng Quái vung cú đấm vào một kẻ chắn đường trước mặt hắn..

…

-Nghe nực cười thế nào ấy! -Hắc Băng ho vì sặc cười.

-Ừ, bọn tiểu đội thì bị đội chinh phạt Tổ Long diệt hết, mà lại còn không chém được thằng nào nữa chứ!

-Nhưng…-Hắc Băng không nói được nữa vì buồn cười quá.

-Bọn Tổ Long thì bị thằng Vọng Quái thịt sạch! -Thiên Ma bò ra cười.

…

Vọng Quái thẳng bước tới điện thờ Hoả Thần.

Đằng sau hắn là hàng trăm xác chết máu me tràn trên sân của Thiên Lệ Thành, tạo thành vũng màu đỏ kịt. Coi rất thê thảm. Rất nhiều người từ ba

https://thuviensach.vn

ngọn tháp ngó ra nhưng không ai dám làm gì.

Trưởng lão đang đứng trước điện thờ, ông ta niệm chú rồi đặt tay lên một bức tượng trước mặt.

Một luồng lửa lớn bốc lên từ điện thờ, Vọng Quái lấy tay che mắt cho khỏi chói.

Hắn mở mắt ra, một luồng lửa khổng lồ cao như thanh kiếm khổng lồ ở Kiếm Tiên Thành, mang hình dạng một chiến binh mặc bộ giáp.

Hoả Thần Chúc Dung.

Hoả Thần vung hai đôi tay lên, một quả cầu lửa ở giữa hai bàn tay đang lớn dần.

“Toi rồi !” -Vọng Quái nghĩ thầm.

Hắn rút thanh đao to đằng sau lưng ra, tiếng lách cách của xích đã không còn nghe thấy so với tiếng nổ ầm ầm liên tục từ trên quả cầu lửa.

Hoả Thần Chúc Dung ném quả cầu lửa xuống. Vừa lúc đó, Vọng Quái đưa thanh đao ra chắn trước mặt.

Tiếng nổ long trời lở đất vang lên, người dân ở Kính Hồ Cư và Tổ Long đang chỉ lên trời. Đằng xa kia, một luồng lửa đang xuyên thủng những đám mây bay ngang qua.

…

Một cái hố lớn ở giữa sân Thiên Lệ Thành.

Trưởng lão thở phào, dù sao thì cái lỗ đó có thể sửa chữa lại được.

Điều đáng tiếc là trưởng lão đã phải nhờ tới linh hồn của Hoả Thần để cứu nguy, phải mất 1 năm nữa thì mới có thể sử dụng lại thuật này. Nhưng cái tên lạ mặt kia quá mạnh, đành phải thế thôi!

Trưởng lão mỉm cười nhưng ông như chết điếng người đi khi nghe một giọng nói:

-Ngài vui sớm vậy!

Trưởng lão quay lại nhìn, tên lạ mặt kia vẫn còn sống sót, áo trên người hắn bị rách tứ tung, khuôn mặt thì rớm máu chảy từ bên má xuống. Nhưng thanh đao của hắn thì vẫn chẳng hề hấn gì.” Không thể thế, lẽ ra nó phải bị nung chảy rồi chứ, kể cả là đồ Hoàng Hôn hay Hoàng Kim mạnh nhất cũng không thể chịu được ngọn lửa của Hoả Thần Chúc Dung !”

https://thuviensach.vn

-Toi mất cái áo của ta rồi!

Vọng Quái đứng dậy, hắn cười:

-Hoả Thần Chúc Dung chỉ có vậy thôi sao? Không nướng nổi thanh Bá Đao này của ta sao?

Hắn cắm thanh đao xuống đất, đất bị nứt ra:

-Cho ngài Hoả Thần chiêm ngưỡng một chiêu của Uất Hận Thành này!

Hắn niệm thuật.

Người dân Kính Hồ Cư giật mình, nước dưới hồ tuôn lên trên không trung cuồn cuộn như dòng thác chảy ngược. Trong phút chốc cả cái hồ đã cạn sạch nước.

Luồng nước khổng lồ tuôn lên không trung, ngài trưởng lão không thể tin vào mắt mình nữa. Người dân ở 3 ngọn tháp chạy tán loạn, có người còn bị xô cả ra ngoài, rơi xuống những dây xích.

Hoả Thần nói một tiếng lớn:

-Công Công!

-Ta không phải là Công Công, nhưng ngài nên gọi ta là Công Công từ bây giờ đi!

Vọng Quái niệm thuật.

-Thiên Niên Thuỷ Thuật! Thuỷ Đao Cuồng Bá Diệt Thuật!

...

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 4 phút và 45 giây -----

…..

Ngài Hạc Tú đang ngồi bên một chiếc bàn con. Ngài đang đọc một cuốn sách, một chuyện tao nhã ở nơi mệnh danh là Địa Ngục Sống này. Xung quanh là những cây hoa nở rộ, hoa đẹp lắm, nhưng cũng rất nhiều gai, đâm tua tủa hơn những cây bình thường được trồng ở nơi khác. Một cái cây cao, đang ngày càng lớn dần để thoát khỏi những cây leo đang bóp nghẹt thân cây của nó. Đến cả những thứ vô tri giác cũng cạnh tranh, giết nhau để sống.

Một tên gia nhân vào thưa:

-Thưa ngài, có đại nhân Diệp Thu tới thăm!

Ngài Hạc Tú nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

https://thuviensach.vn

-Mời ông ấy vào.

-Vâng.

Nói rồi ngài lại tiếp tục đọc sách.

Lúc sau, một người vào. Người này cao lớn, da ngăm, khuôn mặt vuông ăn rơ với chòm râu quai nón trắng. Lông mày cũng trắng nốt. Đôi mắt sâu và hẹp nhưng không lộ vẻ hiểm ác.

-Ông biết Thiên Lệ Thành sập tiệm rồi chứ? -Ngài Diệp Thu lên tiếng.

-Có-Ngài Hạc Tú rót một chén trà- Nghe phong phanh đâu là thằng Vọng Quái thịt. Uống đi, trà nhà đấy, thơm lắm.

Ngài Diệp Thu uống chén trà. Trà hơi ngăm một chút nhưng rất thơm.

-Đến cả linh hồn Hoả Thần cũng chịu nó –Ngài Diệp Thu để chén trà xuống.

-Bọn Thiên Lệ Thành từ hơn nửa thế kỷ nay chỉ toàn ăn chơi nhảy múa, không như cái thời Ngũ Bá trước kia nữa rồi. Chỉ dựa vào Hoả Thần mà đòi chống lại thanh Bá Đao của Uất Hận Thành sao? Ngu xuẩn!

-Ngu thì ngu, chúng ta vẫn có việc.

Ngài Diệp Thu đặt một tập giấy lên mặt bàn.

-Gì đây? -Hạc Tú hỏi.

-Ít ra cũng nên có chút thông tin. Già rồi, còn minh mẫn nữa đâu.

Ngài Hạc Tú lật xấp giấy.

-Tập hồ sơ lấy từ Mật Nội, cũ lắm rồi. Mới chỉ tìm thấy của Quỷ Nhân và Vọng Quái, 2 thằng nổi tiếng nhất. Còn những đứa khác đang tìm tiếp.

Ngài Hạc Tú đọc một tập giấy. Chữ đã mờ nhưng vẫn còn đọc được chán.

Hồ sơ của thành viên Biệt Sát (chỉ lưu hành nội bộ)

Tên: La Thất.

Tuổi: 17.

Bí danh: Quỷ Nhân.

Nghề nghiệp: thành viên đội Biệt Sát.

Đặc điểm nhận dạng: tóc hung, đeo mặt nạ trắng.

Đã tốt nghiệp qua kỳ thi “Ải Tử”.

Thành tích: hoàn thành 120 nhiệm vụ cấp Hạ Trung.

https://thuviensach.vn

72 nhiệm vụ cấp Trung.

30 nhiệm vụ cấp Thượng.

16 nhiệm vụ cấp Bán Tử.

7 nhiệm vụ cấp Vô Tồn.

-Ông lấy cái này ở đâu ra, ngoài Thiên Tử và Đường chủ ra thì không ai được lấy hồ sơ trong Mật Nội mà?

-Cái vườn rau làm ông chẳng chú ý gì tới thế sự cả. -Ngài Diệp Thu trầm ngâm- 2 năm trước đã có quy định mới là Ngũ Thánh Điện sẽ quản lý Mật Nội. Hôm đó ông không đi thì đành chịu vậy.

Nói rồi ngài Diệp Tú lại chỉ vào xấp giấy:

-Đây là bản mật, chỉ có những người quản lý chúng ta mới được đọc thôi.

-Ông lại dạy tôi rồi, trước kia cũng thế có khác gì đâu.

-Nói khỏi quên. Bản hồ sơ bình thường thì chỉ có bí danh và chức vụ thôi. Còn…

-…bản này thì chỉ có Mật Nội lưu giữ. Khổ lắm, nói mãi.

-Được rồi. Thế thì đi thẳng vào vấn đề luôn. Thằng Quỷ Nhân này đã rời bỏ Uất Hận Thành 4 năm trước, tức là lúc nó 19 tuổi.

-Ờ, mà cái thằng này làm những 7 nhiệm vụ cấp Vô Tồn cơ à?

-Đúng, một tài năng hiếm thấy. Thiên tài Hàn Thuyên đến bây giờ mới chỉ làm 11 nhiệm vụ Vô Tồn thôi.

-Thằng này là Kiếm Khách Ám Sát à?

-Ừ, tốc độ khủng khiếp chưa từng thấy. Khéo chăng có Hàn Phi con trai của Hàn Thuyên mới trị nổi nó.

-Thằng nhóc Hàn Phi cũng là Ám Sát hả?

-Ừ, nó cầm cây Kiếm Hoa của đội trưởng chúng ta.

Im lặng một lúc, cả 2 người đều không nói gì.

Rồi ngài Diệp Thu phá tan bầu im lặng:

-Tôi cũng vừa phát hiện, trong tủ hồ sơ của Thiên Ma cũng có một bản y hệt như thế này. Có lẽ, hắn đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng cho công việc. Tôi cũng không biết làm thế nào mà hắn có được bản này, trừ phi hắn đột nhập vào Mật Nội.

https://thuviensach.vn

Ngài Hạc Tú lại giở xấp giấy tiếp theo.

Hồ sơ thành viên đội bảo vệ cấp Thượng (tuyệt mật)

Tên: Xuân Liệt.

Tuổi: 19.

Bí danh: Vọng Quái.

Nghề nghiệp: Đội trưởng đội thứ tư của Ai Oán Đường.

Đặc điểm nhận dạng: tóc vàng, dài. Có nốt ruồi đuôi mắt trái.

Thành tích: hoàn thành 95 nhiệm vụ cấp Trung

64 nhiệm vụ cấp Thượng

24 nhiệm vụ cấp Bán Tử

6 nhiệm vụ cấp Vô Tồn.

-Ông chắc cũng không lạ gì cái thằng này nữa-Diệp Thu nói.

-Ừ, cái trận Thặng Thuỷ đó thì đến cả đứa con nít của Uất Hận Thành cũng biết.

-Nói tóm lại một câu là thằng Quỷ Nhân và Vọng Quái là 2 đứa mạnh nhất, đứng sau Thiên Ma.

-Nói rõ hơn đi.

-Quỷ Nhân là một Kiếm Khách Ám Sát, tốc độ vào dạng nhanh nhất từ trước tới nay. Ngư Thôn là một bằng chứng rõ rệt. Vào năm 19 tuổi, hắn được đề cử vào vị trí đội trưởng đội Biệt Sát. Nhưng cũng năm đó thì hắn ra đi. Vọng Quái với thanh Bá Đao thì không phải nói nhiều. Duy có một điều mà chúng ta chưa biết là hắn có lượng chân khí đến kinh người. Theo một số nhân chứng kể lại thì chân khí của Vọng Quái dường như là vô hạn. Đó cũng là một cách lý giải vì sao mà hắn có thể chiến đấu được một lúc với 5000 người một lúc. Nhưng hắn có nhiều chân khí thế thì tôi chịu không biết lý giải như thế nào.

Ngài Diệp Thu uống ngụm trà thì nói tiếp:

-Bất Kiếp Viện do con Quỷ Uất Hận Thành lập ra. Nhưng không hiểu sao hắn lại bỏ giữa chừng, giờ đây Thiên Ma là thủ lĩnh. Bọn chúng làm gì thì chúng ta không biết nhưng có điều chắc chắn mục tiêu của chúng là Uất Hận Thành.

-Thế còn những đứa khác?

https://thuviensach.vn

-Sở dĩ tôi nói Quỷ Nhân và Vọng Quái mạnh nhất là bởi vì chúng ta chưa biết tí gì về những đứa còn lại. Nhưng nghe đâu chúng mạnh ngang ngửa với Thất Đỉnh Ma đấy, thậm chí có thể còn mạnh hơn. Nói thật, Bất Kiếp Viện mà đánh vào đây thì một mình Ngũ Thánh Điện chúng ta chưa chắc đã đỡ nổi đâu.

-Ừm…

-Tuy nhiên, có một tên đặc biệt lưu ý.

-Gì?

-Vô Ảnh. Tôi chưa từng nghe thấy ai kể về hắn. Nhưng nghe nói hắn có một thanh kiếm màu đen.

-Sao lại đen?

-Nghe nói là thanh kiếm ấy dính máu người lâu quá thành ra máu bị đặc lại và phủ một màu đen. Và thanh kiếm ấy có mùi rất nặng.

Hai người im lặng một hồi.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 5 phút và 47 giây -----

Ngài Hạc Tú lại giở sách ra đọc.

Ngài Diệp Thu thấy vậy liền hỏi:

-Sách gì vậy?

Ngài Hạc Tú lật cuốn sách. Hàng chữ “Cách chăm bón cây cảnh” nổi lên.

-Những cuốn sách như thế này không bao giờ có ở Uất Hận Thành.

-Tôi mượn một quyển sách của ông được không? -Ngài Diệp Thu hỏi.

-Cứ tự nhiên.

Ngài Hạc Tú lấy ra một đống sách. Diệp Thu tìm và ông thấy một quyển sách có nhan đề “Tình yêu thương”.

Ngài Hạc Tú nói:

-Cuốn ấy là của Hàn Thuyên tặng tôi cách đây 10 năm trước.

Ngài Diệp Thu cầm cuốn sách, ra đến cửa ngài quay lại hỏi:

-Liệu đây có phải là lý do mà Hàn Thuyên đã rời bỏ Uất Hận Thành không?

Ngài Hạc Tú vẫn đọc sách, không đưa mắt lên nhìn:

-Tôi không rõ.

https://thuviensach.vn

-Ông biết điều đó. Và tôi thấy…

Ngài Hạc Tú nhìn lên:

-Ông muốn nói gì?

-Con Quỷ Uất Hận Thành đang đi tìm cái đó và hắn đang đi lại con đường mà Hàn Thuyên trước đây đã đi.

Ngài Hạc Tú lại cúi xuống.

-Và ông cũng muốn đi thử con đường đó phải không? -Diệp Thu hỏi tiếp.

-Thế ông cũng…

-Đúng, chúng ta giống nhau, đều muốn bước đi thử trên con đường của đội trưởng và Hàn Thuyên đã đi.

-Ông muốn đi lúc nào?

Ngài Diệp Thu thấy câu hỏi này hơi mập mờ. Tuy nhiên, ngài cũng trả lời:

-Bất cứ lúc nào. Tuổi già đã cản trở chúng ta, lúc nào ông sẵn sàng, chúng ta có thể đi. Nhưng bây giờ tôi vẫn được ổn định lắm.

Ngài Hạc Tú mỉm cười, cái cười đầu tiên của ngài trong vài chục năm qua:

-Tuổi tác không có ý nghĩa, con đường ấy luôn rộng mở. Nhưng nó còn khó hơn cả con đường trên Địa Ngục của Uất Hận Thành.

Diệp Thu không nói gì.

Ngài Diệp Thu bước ra khỏi cửa thì ngài Hạc Tú nói lại:

-Con đường ấy khó lắm, tôi cũng chưa muốn đi.

-Nhưng ông vẫn sẽ đi. -Diệp Thu mỉm cười.

-Ông còn lạ gì tôi nữa đâu.

-Phải nói thật, tôi rất khâm phục Con Quỷ của Uất Hận Thành. Hắn biết con đường ấy chông gai hơn bất cứ con đường nào khác nhưng hắn vẫn dấn thân vào.

Nói rồi Diệp Thu bước đi thẳng.

Ngài Hạc Tú mỉm cười, con đường ấy ngài sẽ đi.

Nhưng chưa phải là bây giờ.

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 7

Mày nói khoác vừa chứ! - Hoài Tử cười.

-Tao thề với hai đứa chúng mày luôn, nói sai câu nào tao bị phanh thây câu ấy! - Xích Vân gân cổ lên. Hoài Tử và Tôn Dương không chịu tin đêm hôm qua y đã ôm và hôn được một đứa con gái, mà là con gái tộc Vũ hắn hoi.

-Mày nói khoác cũng phải nghĩ một tí chứ! – Tôn Dương ra vẻ hiểu biết - Cỡ mày mà có được một đứa xâu xấu yêu là tốt lắm rồi, lại còn đòi con gái tộc Vũ nữa chứ, nổ vừa thôi ông!

-Nói với hai đứa chúng mày chán không chịu được! – Xích Vân bực mình, hai thằng này chẳng hiểu gì về y cả.

-Thôi, chấm dứt chuyện đó ở đây, đi ăn cái gì đi, tao đói rồi!

Hoài Tử và Tôn Dương kéo nhau đi, hai thằng lại tán dóc với nhau về một chuyện gì đó. Xích Vân đi đằng sau, y mỉm cười.

“Việc quái gì phải bắt hai đứa chúng nó tin mình, tự mình thấy vui là được rồi.”

Xích Vân thấy tay chân mình như đang nhảy múa, hắn đuổi theo hai thằng bạn:

-Đợi tao với, mấy thằng kia !!

….

-Vậy Thiên Lệ Thành là sập tiệm rồi à? -Ngài Hàn hỏi Lã Vân.

-Vâng, theo như người đưa tin báo lại thì điện thờ Hoả Thần ở đó đã bị phá huỷ hoàn toàn. Tên lạ mặt đã cướp đi một cái gì đó trong điện thờ.

-Còn gì nữa không?

https://thuviensach.vn

-Khá lạ là cái thành ngập tràn nước, theo như người ta kể lại thì kẻ lạ mặt đã sử dụng một loại thuật gì đó liên quan tới Thuỷ Thuật.

-Cái tên đó cầm kiếm à?

-Sao bác biết?

-Thế thì là thanh Bá Đao rồi.

Ngài Hàn rít một hơi trên cái tẩu thuốc, đồng thời ngài lôi cái thư mà Lã Vân đưa cho vừa nãy ra để đọc.

-Bá Đao?

Ngài Hàn vừa nói, vừa đọc thư:

-Là thanh đao được chế tạo từ Uất Hận Thành. Người tạo ra thanh đao này là một tên thợ rèn khát máu ở Địa Ngục.

-Cháu chưa hiểu lắm…

-Nơi thấp nhất ở Uất Hận Thành là Hạ Giới, trong Hạ Giới có một khu riêng gọi là Địa Ngục. Chính nơi này đã sản sinh ra những chiến binh mạnh mẽ nhất nhưng cũng khát máu nhất. Hồi trước khi ta còn ở Địa Ngục, ta đã từng gặp người thợ rèn đó.

-Bác đã gặp?

-Đúng.

-Ông ta là người như thế nào?

-Vô cùng tài năng, là vua của các thợ rèn, ông vua của chế tạo binh khí, nhưng cũng là kẻ bệnh hoạn nhất mà ta đã từng biết. Hắn không có tên tuổi, chẳng ai biết hắn từ đâu đến. Hắn luôn tìm mọi cách để cho vũ khí của hắn ngày càng mạnh hơn. Ta nghe nói, hắn đã từng rút xương người, nghiền nhỏ để pha vào kiếm trong quá trình tôi luyện. Hắn cũng đã từng trộn máu người với thép, và sản phẩm của quá trình đó là thanh Bá Đao, một trong những loại binh khí mà hắn ưng ý nhất. Một thời gian sau, khi ta đã ở đây, có nghe tin hắn đã chết rồi.

-Thanh Bá Đao như thế nào?

-Tên thợ rèn đã đi khắp các chiến trường, hắn mang theo một cái hồ lô. Khi trận chiến kết thúc, hắn lấy máu vào trong cái hồ lô đó. Khi đã đầy bình, hắn bỏ ra ngoài biển Vọng Hải, một mình rèn kiếm, với máu người và xương cốt, hắn đem trộn với một thanh thép nặng được rèn sẵn từ trước, cứ

https://thuviensach.vn

thế ròng rã hơn hai năm trời, hắn đã gần có được một thanh kiếm hoàn chỉnh. Khi thanh kiếm còn nóng đỏ, hắn đã vứt nó xuống biển Vọng Hải lạnh giá. Về sau đã có kẻ lấy được thanh đao này.

-Sao bác biết?

-Mày còn nhớ trận Thặng Thuỷ cách 5 năm trước không?

-Cháu nhớ chứ, chuyện đó khá nhiều người biết. 5000 chiến binh cao cấp của Tổ Long Thành bị diệt sạch.

-Đúng rồi đấy, hậu quả trên chiến trường đó cũng như Thiên Lệ Thành bây giờ, lênh láng nước cùng với máu. Chẳng có vật gì trong thế gian này mềm nhũn bằng nước, thế mà lại to vô hạn, sâu vô cùng. Kẻ sử dụng thanh Bá Đao đó chắc chắn là mạnh cỡ xêm xêm ta đấy, phải có công lực thâm hậu mới sử dụng thanh đao đó.

Lã Vân thấy nên chuyển sang vấn đề quan trọng hơn, ngồi đây mà nói về thanh Bá Đao thì cả ngày cũng không hết.

-Thư của ai vậy bác?

-Của thằng Hà Gia Đoàn. Nó mời tao tới Tổ Long Thành một chuyến.

Ngài Hàn gọi Hà Gia Đoàn là thằng vì lão ít tuổi hơn Ngài Hàn. Còn đối với Lã Vân, lão là bậc cha chú. Hà Gia Đoàn là bang chủ bang Độc Tâm, bang này chỉ đứng thứ hai sau Hàn Thuỷ.

Thấy Lã Vân ngấp nghé cái thư, Ngài Hàn hiểu, nó là quân sư của mình, nên cho nó đọc.

-Này- Ngài Hàn đưa lá thư- đọc đi!

Lã Vân cầm lá thư, trên thư là những dòng chữ đậm và thẳng thớm.

Hà Gia Đoàn xin gửi lời chào tới bang chủ Hàn Thuỷ, Hàn Thuyên sư huynh.

Đầu tiên cho phép tiểu đệ gửi lời chúc sức khoẻ tới sư huynh và gia đình. Tiểu đệ đang có dự định tới Kiếm Tiên Thành chơi một chuyến. Ngặt nỗi công việc bề bộn, tiểu đệ chưa thể qua để hỏi thăm sư huynh được, mong sư huynh xá tội.

Tiểu đệ xin mạn phép được nói, tiểu đệ và sư huynh quen biết nhau cũng đã lâu. Cùng là bang chủ, tiểu đệ hiểu được những nỗi vất vả và khó nhọc của huynh. Tiểu đệ rất tiếc khi nghe tin Ngư Thôn đã bị phá huỷ, bản thân

https://thuviensach.vn

tiểu đệ cũng rất căm phẫn, muốn tìm ra ngay kẻ nào đã làm chuyện này, trên giang hồ sư huynh là thuộc bậc huynh trưởng, cố nhiên tiểu đệ cũng phải giúp một tay. Nhưng có một chuyện không may đã đến với tiểu đệ, hẳn sư huynh cũng đã biết, Thiên Lệ Thành, địa bàn của đệ đã bị đánh sập. Tiểu đệ muốn biết kẻ nào đã gây ra, chúng ta là những người trên giang hồ, đều biết là phải rửa mối hận này, nếu không người đời sẽ chê cười chúng ta. Vì vậy, rất mong sư huynh tới Tổ Long Thành một chuyến, cùng giải quyết vấn đề, tiện thể cùng bàn về việc của sư huynh luôn. Tiểu đệ đã gửi thư mời tất cả các bang chủ lớn khác, vì vậy, kính mong sư huynh đừng lỡ hẹn.

Thời tiết ở Kiếm Tiên Thành đang nóng và có thể sẽ ngày càng nóng hơn, sư huynh nên tới đây nghỉ ngơi để gìn giữ ngọc thể.

-Ngày càng nóng hơn à? Xem ra bác phải đi chuyến này thật rồi.

-Mày hiểu vấn đề nhanh đấy.

-Lão Hà Gia Đoàn đang nghi ngờ chúng ta có dính líu vào vụ Thiên Lệ Thành

-Cái đó cũng dễ hiểu, hai vụ tấn công, cách nhau có vài canh giờ, đến là tao cũng có thể nghi ngờ. Người đi đêm không có tội nhưng không thể cấm chó không cắn được. Bọn Độc Tâm chả kém chúng ta là mấy đâu, vả lại tao không thích đánh nhau ngay tại đây.

-Liệu có…

-Không sao, sớm muộn gì họ cũng nhận ra chúng ta không phải là thủ phạm vụ này. Cái làm tao lo nhất là lợi dụng tình hình rối ren này bọn Bất Kiếp Viện thừa cơ chọc phá, gây ra những hậu quả khó lường về sau này.

-Dạ.

-Chắc là lão già Khuất Bá cũng đi nhỉ?

-Dạ, đương nhiên, lão già đó thấy mùi lợi ở đâu là xồ đến liền.

-Trong thời gian tao vắng mặt, ai sẽ quản lý nhà đây? Mày nghĩ để bà nhà tao làm được không?

-Dạ, cháu nghĩ nên để các anh em quản lý thì tốt hơn. Bác gái chỉ nên góp ý đằng sau thôi.

Ngài Hàn nghĩ ngợi, rồi đồng ý:

-Ừ, cũng được, thế mày chọn đứa nào?

https://thuviensach.vn

-Hàn Vệ.

Ngài Hàn hơi nheo mắt lại một chút:

-Có chắc không đấy? Mày biết thừa tính Hàn Vệ rồi còn gì? Sao không chọn Hàn Thanh?

-Cháu nghĩ là bác hiểu chuyện này hơn cháu.

Ngài Hàn bóp trán suy nghĩ.

Rồi ngài nở nụ cười nhẹ.

Thằng Lã Vân này xem ra đã học được khá nhiều từ ngài.

Nó đã trưởng thành và bây giờ có thể đưa ra những quyết định đúng đắn

Thế này Ngài Hàn không phải lo về Lã Vân nữa.

-Thôi được, vậy mày đi chuẩn bị cho tao.

-Dạ.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 7 phút và 54 giây -----

Thiên Ma ngồi dựa vào gốc cây, lôi từ trong người ra một cái ống tròn, hắn mở nắp ống, rút ra một tấm vải được cuộn chặt.

Thiên Ma trải tấm vải ra. Tấm vải dài cỡ độ ba bốn gang tay, trên tấm vải là bản đồ của Đại Lục Hoàn Mỹ. Hắn gõ tay vào cái điểm có chữ Liên Quân Doanh Địa.

-Ngươi lấy cái này ở đâu ra đấy? -Hắc Băng ngồi ở bên cạnh.

-La Lạp. Bà ta có gửi một tấm bản đồ cho Uất Hận Thành. Nó được cất trong Mật Nội.

-Sao La Lạp lại gửi tấm bản đồ cho Uất Hận Thành?

-La Lạp có mối quan hệ bí mật với Uất Hận Thành. Trong thời gian đi ngao du sơn thuỷ, bà ta đã vẽ lại tấm bản đồ này. Tấm bản đồ khá quan trọng, nó giúp người ta có thể xác định rõ mình đang ở đâu. La Lạp phải mất 6 năm để vẽ lại Đại Lục Hoàn Mỹ. Có nhiều nơi mà chỉ có mình bà ta đi qua, vì vậy, khá nhiều kẻ muốn có nó, như Thiên Ma ta là một ví dụ điển hình. La Lạp đã cất giữ tấm bản đồ trong Uất Hận Thành mà cái thành của chúng ta thì ngươi còn lạ gì. Tất nhiên, hồi còn làm việc trong Mật Nội, ta có ghi chép lại một cách cẩn thận tấm bản đồ. Lấy nó thì không hay ho gì cả.

https://thuviensach.vn

-Thế ngươi muốn gì ở Đại Lục Hoàn Mỹ nữa? -Hắc Băng ngả ngốn xuống thảm cỏ xanh mướt bên dưới.

-Ta chẳng cần quái gì ở cái Đại Lục này, ngoại trừ những thứ mà chúng ta đang đi tìm. Nơi cất giữ bí mật nhiều nhất chính là Uất Hận Thành. Ta vẫn chưa hiểu hết về nó.

-Hiểu hết Uất Hận Thành sao? -Hắc Băng cười khẩy-Tham vọng của ngươi lớn quá đấy!

-Tất nhiên là như vậy rồi.

Hắc Băng lăn người vào tấm bản đồ, rồi chỉ ngón tay vào chỗ Liên Quân Doanh Địa:

-Định thịt chỗ này à?

-Có thể.

-Chỗ này thì có cái gì đâu.

-Thế mới cần thịt. Nơi đây là liên minh của ba tộc, vì vậy đánh vào chỗ này sẽ làm tan rã mối liên minh đó. Mang tiếng là Liên Quân nhưng thực ra chỉ cần đụng chạm tới nhau là có chuyện hay liền.

-Đừng bảo với ta là ngươi lại gây ra thời kỳ Đại Hỗn Loạn mới chứ?

-Có thể đấy, bởi vì những mục tiêu tiếp theo của chúng ta khá mệt. Cần phải tạo ra sự hỗn loạn thì mới rảnh tay làm việc được.

-Vạn Lưu Thành thì tính thế nào đây? Nó là cái khó nhất đấy.

-Vạn Lưu Thành không phải khó xử lý nhất, chỉ mang cái tiếng là nơi ra vào Tiên Giới và Ma giới mà thôi, không sớm thì muộn nó sẽ sập.

-Vậy ngươi để ai xử lý nó đây?

-Để cuối cùng, đích thân ta sẽ đánh sập tiệm cái thành đó.

-Sao không để Vô Ảnh hay Hắc Hổ đi? Hai tên đó đang rỗi việc mà, cử bọn họ đi luôn!

-Hai thằng tính khí hiếu sát đó ngươi còn lạ gì, chúng nó vào đấy chỉ tổ làm cho cái thành nát như cám. Cái vấn đề lớn nhất chính là Uất Hận Thành.

-Và…

-Ngươi hiểu ta đấy. Ừ, hắn, Con Quỷ Uất Hận Thành và Thiên Tử của Uất Hận Thành nữa, còn Ngũ Thánh Điện, Thất Đỉnh Ma. Mệt lắm!

https://thuviensach.vn

-Ngươi không tính tới những địch thủ bên ngoài sao?

-Tất nhiên là ta không quên. Nhưng phải chờ xem động tĩnh bọn chúng thế nào đã.

-Ngươi điều tra hết về những kẻ có khả năng đọ với chúng ta chưa?

-Có. Nguy hiểm nhất là Hàn Thuyên. Chắc là ngươi biết ông ta chứ?

-Dĩ nhiên, ông ta được gọi là Sát Thủ. Một con người tài năng xuất chúng.

-Ta cũng mong được gặp ông ta một lần. Còn hai ông bạn già của ông ta nữa, An Dương và Lăng Khê thì khỏi phải nói. Hai ông già đó mà liên thủ thì ta cũng chịu.

-Ai bảo ngươi tấn công vào Ngư Thôn, địa bàn của ông ta làm gì?

-Thế thì ai bảo thằng trưởng thôn cất cái đó trong người?

-Ta chịu ngươi rồi.

-Tiếp theo là Tam Khách, những đứa con của Hàn Thuyên. Hàn Vệ với cái tên Hoả Trọng Đế, hắn là địch thủ đáng để Vọng Quái nhà ta quan tâm. Tiếp theo là Hàn Phi với cây Kiếm Hoa nổi tiếng, gọi là Bất Luật Kiếm Khách, Quỷ Nhân thế nào cũng xí phần tên này, cho hai tên Ám Sát mạnh nhất Đại Lục đấu với nhau, xem ai thắng. Cuối cùng là Hàn Thanh, Trường Thương Tiểu Quỷ, khá nổi đấy, cái này gãi vào chỗ ngứa của Vô Ảnh rồi.

-Còn ai không?

-Có một con bé tên là Hàn Ngọc, nhưng nó còn bé quá. Tuy nhiên đặc biệt lưu ý tới Thiết Thủ và Lã Vân.

-Thiết Thủ thì đến ta cũng chưa dám dây vào, nhưng cái thằng Lã Vân có gì đáng ngại?

-Hắn không yếu như người tưởng đâu, Lã Vân là Pháp Sư dòng thuần, đặc biệt có một trí tuệ siêu phàm. Ngươi biết đấy, có trí tuệ thì khả năng chiến thắng rất lớn.

-Thế còn Cửu Diệu?

-Cũng rất nên lưu tâm, cẩn thận thì tốt hơn. Ta từng có ý nghĩ nếu cho Thất Đỉnh Ma và Cửu Diệu chiến nhau thì bên nào thắng?

-Ngươi rách việc quá.

-Chỉ là một cách so sánh thôi mà.

https://thuviensach.vn

-Này, ngươi có nghĩ những chiến binh trên Thiên Linh Sơn xuống đây không, ta thấy Bất Kiếp Viện mình đang làm dữ quá, từ tối hôm qua tới giờ là đánh sập hai địa điểm. Mà lại toàn là những địa điểm nóng cả, đấy là còn chưa kể tới cái Vạn Kiếp Thành sắp bị Bạch Nhật và Tuyệt Sát cho ra bã tới nơi rồi.

-Ngoài những người mang dòng máu Uất Hận Thành ra, ta chẳng ngán ai hết. Cho dù có là chiến binh từ Thiên Linh Sơn đi nữa. Tuy nhiên, ta dự định sau khi làm cỏ xong Kính Hồ Cư, chúng ta sẽ nghỉ một thời gian và chuyển mục tiêu lên phía Tây Bắc. Cái gì cũng nên từ từ, chớ nóng vội. Các ngươi nên theo sự chỉ đạo của ta thì tốt hơn.

-Thì ngươi là thủ lĩnh, bọn ta không nghe ngươi thì nghe ai?

-Đúng rồi đấy.

Thiên Ma đưa tay lên định chạm vào má Hắc Băng thì bị Hắc Băng gạt ra:

-Đừng có làm vậy, khó coi lắm!

Thiên Ma thấy giọng của Hắc Băng khá nghiêm túc, không giống với giọng cợt nhả hàng ngày nên thôi.

Hắc Băng lăn ra thảm cỏ ngủ, người hơi co lại một chút. Hắc Băng có tính thích ngủ, và có thể ngủ ở bất cứ chỗ nào ngủ được.

-Ban ngày rồi mà ngươi vẫn ngủ sao? -Thiên Ma hỏi.

Hắc Băng không trả lời.

Thiên Ma quay ra với cái tấm bản đồ của mình.

….

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 8 phút và 56 giây -----

Thiên Ma dụi mắt, chắc đang là giờ Tỵ rồi, mặt trời đã lên cao, chiếu ánh nắng qua những tán lá thưa của một khu rừng gần Bích Đào Lâm. Hắn cuộn lại tấm bản đồ và cho vào cái ống.

Hắc Băng vẫn đang ngủ, người cuộn tròn lại. Những chiếc lá đang ở trên cánh tay Hắc Băng từ bao giờ. Thiên Ma phủi những cái lá đó đi.

Thiên Ma dừng lại một chút. Bàn tay của hắn đang mơn man trên cánh tay của Hắc Băng.

https://thuviensach.vn

Hắn đưa tay lên chầm chậm, rồi lùa tay vào trong cái mũ trùm của Hắc Băng. Hắn cảm nhận được sự ấm nóng đang lan toả trên đôi bàn tay hắn. Thiên Ma chồm cả người tới, ghé sát vào mặt của Hắc Băng.

Thiên Ma không kịp thở. Bàn tay của Hắc Băng siết lấy cổ hắn, những ngón tay dài với móng màu bạc và nhọn đang đâm sâu vào trong da thịt của Thiên Ma.

-Ngươi có tin là ta giết ngươi ngay bây giờ không Thiên Ma?

-Ngày nào ngươi cũng nói câu này rồi-Giọng nói Thiên Ma hơi nghẹn, nhưng hắn vẫn bình tĩnh như chẳng có gì xảy ra-Có câu nào mới hơn không?

Thiên Ma lại chồm người tới trước hơn nữa. Móng tay của Hắc Băng lại nghiến vào cổ hắn, Thiên Ma có thể cảm nhận máu đang rỉ ra từ cổ mình. Nhưng hắn vẫn cười:

-Có muốn giết ta không?

Hắc Băng thấy mắt Thiên Ma sáng quắc lên khiến Hắc Băng hơi rợn người.

Hắc Băng nới lỏng bàn tay ra.

Thiên Ma biết mình đã thắng, hắn gỡ những ngón tay của Hắc Băng ra, rồi hắn đưa lên mũi và hít hửi như thể sắp đánh chén một món ăn vậy. Hắn liếm những giọt máu trên đầu ngón tay của Hắc Băng.

Hắc Băng đưa tay lên cổ hắn:

-Có đau không?

Thiên Ma nắm tay Hắc Băng rồi đặt vào những vết trên cổ mình:

-Ngươi để lại cho ta khá nhiều vết sẹo đấy!

Thiên Ma ghé sát mặt mình vào mặt của Hắc Băng.

-Hai ngươi thật là…-Một giọng nói vang lên làm Thiên Ma quay đầu lại đằng sau.

-Dạ Nhãn đấy à?

Một kẻ đang lơ lửng trên không trung với một đôi cánh màu đen, hắn hạ người xuống, đôi cánh thu lại sau lưng và biến mất, để lại những hạt bụi óng ánh rơi xuống thảm cỏ.

https://thuviensach.vn

-Đi đường xa vất vả nhỉ! -Thiên Ma đi tới, phủi bụi trên cánh tay của Dạ Nhãn. Rồi hắn ôm lấy Dạ Nhãn từ đằng sau.

Dạ Nhãn và Hắc Băng nhìn nhau, cái tên Thiên Ma này lúc nào cũng vậy.

-Hết Mộng Dụ rồi lại đến Hắc Băng, bây giờ ngươi lại tính cả ta nữa hả Thiên Ma?

-Ồ, ông anh có những đường nét khiến ta phải ngưỡng mộ đấy! Mà ta đâu có giống ông anh, suốt ngày chỉ có hám gái, còn ta là người hưởng thụ cái đẹp!

Dạ Nhãn cười, hắn đẩy Thiên Ma ra rồi nói:

-Không đùa nữa, hai thằng Bạch Nhật và Tuyệt Sát đang ăn chơi phè phỡn trên Vạn Xà Đảo đấy!

-Kệ hai đứa nó, hai tên này tính vậy rồi, ai nói được, ngươi không cần phải lo, vài ngày nữa là Vạn Kiếp Thành nghỉ việc ngay.

-Và có thông tin nữa đây, Hà Gia Đoàn, bang chủ Độc Tâm đang triệu tập một cuộc họp lớn giữa các bang phái, chắc là chuyện của chúng ta rồi.

-Ừ, sẽ có một số việc phải lo đây.

-Vọng Quái gửi lại cái này.

Dạ Nhãn đưa cái túi, từ trong túi phát ra một ánh sáng màu đỏ.

Thiên Ma cầm lấy cái túi rồi đưa vào trong người.

-Vọng Quái ổn chứ? -Hắc Băng hỏi.

-Bị thương sơ sơ chút đỉnh. Hắn tiếc cái bộ áo lắm đấy!

Hắc Băng cười nhẹ, rồi đứng dậy.

-Đi đâu vậy? -Thiên Ma hỏi.

-Về Tích Vũ Thành một chuyến. Ngươi có đi với ta không?

Thiên Ma hơi lưỡng lự, còn khá nhiều việc ở đây nên hắn thấy đi về Tích Vũ Thành không khả dĩ lắm. Còn chuyện Hắc Băng đi đâu thì hắn không thể cấm được.

-Đi không? Ở Tích Vũ nhiều con gái đẹp lắm.

Dạ Nhãn giật mình. Hắn quay ra nhìn Thiên Ma.

Hắc Băng cũng đã hiểu mình vừa nói một câu không nên nói tí nào.

https://thuviensach.vn

Hắc Băng thấy cả cổ mình bị xiết bởi cánh tay của Thiên Ma, hắn ở sau lưng Hắc Băng nhanh đến nỗi Hắc Băng không kịp phản ứng. Mặt hắn ghé sát vào mặt Hắc Băng.

-Ngươi đi với ta lâu rồi mà không hiểu ta sao Hắc Băng? Ta không thích cái kiểu nói đó-Thiên Ma nói với một cái giọng thì thầm nhưng buốt lạnh tới tận óc.

-Ta lỡ lời…-Hắc Băng thấy hơi sợ.

-Thôi đi Thiên Ma, ngươi đừng để bụng những câu nói như vậy chứ? Hắc Băng không có ý gì xấu đâu.

Thiên Ma không xiết cổ Hắc Băng nữa. Hắn ghì chặt Hắc Băng vào người mình, tay kia thì nắm chặt tay của Hắc Băng:

-Ta xin lỗi.

-Không sao đâu mà. -Hắc Băng nhỏ nhẹ.

Dạ Nhãn thở phào, cái tên Thiên Ma này chẳng có gì xấu, chỉ tội là hơi quá mà thôi. Trong Bất Kiếp Viện, ai cũng biết Thiên Ma có tình cảm đặc biết tới Mộng Dụ, Hắc Băng và nhất là Con Quỷ Uất Hận Thành. Tình cảm ấy của Thiên Ma, Dạ Nhãn nghĩ đến bây giờ vẫn không hề thay đổi.

-Vậy... -Thiên Ma đã trở lại với cái giọng vui vẻ của hắn mọi khi – Ta sẽ về Tích Vũ Thành với Hắc Băng một chuyến, có gì ngươi cứ gửi thư, hoặc không thì bay về đó vậy.

-Xa vậy sao?

-Ngươi chịu khó vậy. Ta muốn đi chơi với Hắc Băng.

Nói rồi Thiên Ma quay đi. Hắn thấy một bông hoa huệ, loài hoa của chết chóc. Bông hoa trắng muốt như Bạch Ngọc, Thiên Ma ngắt bông hoa rồi thốt lên:

-Đẹp quá!

Dạ Nhãn tới gần Hắc Băng rồi hỏi:

-Ngươi có thích Thiên Ma không?

-Trước đây ta vô cùng ghét hắn…

Hắc Băng bỏ đi. Vừa đi vừa nói:

-Nhưng bây giờ thì ta không biết…

Dạ Nhãn cười thầm, “Hắc Băng cũng như Mộng Dụ mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Hắn nhảy lên, qua cả ngọn cây, đôi cánh màu đen xuất hiện sau lưng, Dạ Nhãn bay vút đi…

Thiên Ma ngả vào người Hắc Băng, Hắc Băng thấy hơi khó chịu:

-Ngươi thật là…

-Sao?

-Ngươi không thấy đi thế này khó khăn sao?

-Vậy hả, để ta…

Thiên Ma bế xốc Hắc Băng lên trên đôi tay của mình, hắn cười:

-Thế này được chưa?

Rồi hắn thơm lên má của Hắc Băng.

Hắc Băng thấy bây giờ mình không phải là chỉ thích Thiên Ma nữa rồi…

thay đổi nội dung bởi: Get Backer, 24-03-2008 lúc 05: 42 PM. Lý do: Tự động gộp 2 bài viết liên tiếp

The Following 117 Users Say Thank You to Get Backer For This Useful Post:

[Thu gọn/mở rộng danh sách cảm ơn]

Get Backer

Xem hồ sơ

Gởi nhắn tin tới Get Backer

Tìm bài gởi bởi Get Backer

#4

Old 24-03-2008, 05: 43 PM

Get Backer Get Backer is offline

Banned

Tham gia ngày: Mar 2008

Đến từ: Uất Hận Thành

Bài gởi: 951

Default

Lã Vân đang gấp những bộ quần áo của mình để cho vào tay nải.

Tới Tổ Long Thành cùng với Ngài Hàn có y, Lăng Khê và một số người tuỳ tùng. Lăng Khê vừa mới từ Ngư Thôn về đã phải đi ngay. Chuyện lần này rất phức tạp, khó có thể giải quyết một sớm một chiều. Y đang tính

https://thuviensach.vn

xem nên xử lý thế nào về chuyện Ngư Thôn, bây giờ không phải là lúc dùng vũ lực bởi vì dùng vũ lực không ăn thua với Bất Kiếp Viện, toàn là những kẻ tới Địa Ngục của Uất Hận Thành, muốn chết không toàn thây thì cứ việc nhảy vào. Y chẳng dại gì và Ngài Hàn cũng có quá thừa khôn ngoan để biết rằng bây giờ chưa phải là lúc để đánh nhau với Bất Kiếp Viện. Mấy hôm nay, anh em họ Hàn tập luyện chẳng qua là đề phòng tình huống xấu nhất. Nghĩ mà xem, Hàn Thuỷ là bang phái mạnh nhất Đại Lục, vậy mà Bất Kiếp Viện lại dám tấn công vào Ngư Thôn, chứng tỏ bọn chúng mạnh về lực cỡ nào mới làm thế. Và khi đã thịt Ngư Thôn rồi, có gì dám đảm bảo là bọn chúng sẽ không đến đây để giết toàn bộ Hàn Gia chứ? Chúng nó đụng chạm tới mình rồi, chả lẽ mình lại không trả thù, và để cho mình không trả thù, chúng nó chỉ có cách duy nhất là giết mình mà thôi. Vì vậy, chuẩn bị trước vẫn là hơn.

Lã Vân cũng nghĩ tới cái bang Thái Nhật ở Kiếm Tiên, cái bang này có thái độ chống đối ngầm đối với Hàn Thuỷ. Và đặc biệt Lã Vân cực ghét thằng già Khuất Bá. Mẹ kiếp! Có đời thủa nhà ai, ngoài lục tuần, sắp lên thất thập tới nơi rồi mà còn suốt ngày đi quật gái không hả giời! Đã vậy, lại còn toàn quật những đứa con gái mới có mười sáu, đôi mươi, con nhà người ta mà lão cũng vân vê, săn đón không khác gì thằng trai tơ mới lớn chuẩn bị yêu đương. Ngài Hàn, ngoài mặt vẫn cung kính gọi Khuất Bá là huynh trưởng, còn trong bụng và trước mặt Lã Vân, ngài không ngần ngại chửi thằng: “ Thằng chó già! “. Đã tật hám gái, lão già này còn rất nhỏ mọn, người ta đến nhờ vả lão, lão ghi chép cẩn thận tên từng người vào một cuốn sổ, kể cả chuyện người ta đến nhờ lão cho vay khoảng 100 ngân lượng, lão cũng tính vào, coi như là một món nợ để sau này người ta phải giả lão, thường ngày thằng già này đi ăn tại những cửa tiệm ở thành Bắc Kiếm Tiên, ăn xong không thèm trả tiền cho người ta. Cũng tội cho những ông chủ quán, làm ăn buôn bán đâu phải dễ, cóp nhặt đồng một đồng hai, bây giờ đương dưng có một thằng ở đâu ra tới ăn không của mình, ăn xong lại còn không tính tiền, chó nào mà chịu được! Có ông chủ tiệm đã cứng rắn đòi Khuất Bá trả tiền, chặn không cho lão về, lập tức bị lão cho ăn một chưởng khiến người đó bị thương nặng. Hôm đó Ngài Hàn đi ngang qua đã

https://thuviensach.vn

nói thẳng vào mặt Khuất Bá trước bàn dân thiên hạ: “ Tôi nói thật với huynh, là bang chủ thì không phải mình muốn cái gì cũng là được đâu, ngay như tôi, có chỗ cắm là thành Bắc, dược sư An Thiệu Bình nằm trên đất của tôi, nhưng khi con tôi ốm, tôi nhờ ông ấy chạy chữa, tôi vẫn phải trả tiền bình thường. Nay huynh cắm đất trên Nam thành, sao huynh không ở đất của mình mà ăn, huynh lại đến thành Bắc này làm gì, đã vậy huynh ăn của người ta lại không trả tiền, người ta giữ huynh lại là đúng, huynh lại còn đánh người. Chẳng phải là huynh đang làm trò cười cho thiên hạ sao? Các bang chủ khác cũng nhìn vào việc này và họ chỉ coi huynh là một kẻ hống hách ngạo ngược mà thôi, để đến lúc bang Thái Nhật của huynh trơ trọi, xem nó có tồn tại nổi trong một năm không ?”. Tất nhiên là lúc ấy Khuất Bá cứng miệng, lão buộc phải trả tiền ăn và tiền bồi thường cho người chủ tiệm và lão ra về với cái tai đã chuyển sang màu tím lịm. Ngay chiều hôm ấy, Khuất Bá cho vài thằng đệ tử lên thành Bắc quậy những chỗ của Ngài Hàn, ngờ đâu mấy thằng ranh con bố láo bị Hàn Vệ cho một trận thừa sống thiếu chết. Biết rõ cái tính nhỏ mọn của Khuất Bá, Ngài Hàn đã bảo Hàn Vệ đứng canh ở thành Bắc, thấy thằng nào gây sự là đập luôn. Kể từ sau vụ này, Khuất Bá ra mặt kình nhau với Ngài Hàn, và luôn cố gắng tìm ra những chỗ hở của Hàn Thuỷ để gây sự. Lã Vân cười thầm, bang Thái Nhật vì thế càng ngày càng giảm uy tín trên giang hồ, bây giờ chỉ còn đứng thứ bảy, tám mà thôi. Khuất Bá chỉ già về thể chất, chứ còn đầu óc thì ngu lâu hết chỗ nói. Lão già cậy là một Pháp Sư lâu năm trên giang hồ, quen biết với những nhân vật thần thế ở Tổ Long Thành mà thích dùng vũ lực lúc nào cũng được chắc? Không thể không nói Khuất Bá mạnh, nhưng lão quên rằng hậu sinh khả uý, bây giờ ối thằng mạnh đang ở ngoài kia, vả lại Khuất Bá đang ngày càng già đi, sức lực cũng kém dần, gây sự với người ta thì sau này chỉ có chết. Bang Thái Nhật đã xác định là chỉ còn tồn tại được ít lâu nữa thôi.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 2 giây -----

Lã Vân đang xếp quần áo thì cửa phòng y mở ra, Hàn Thanh bước vào. Hàn Thanh ngồi xuống một cái ghế, anh tự rót cho mình một chén trà, uống xong rồi hỏi Lã Vân:

https://thuviensach.vn

-Mày tính bao lâu thì về đây?

Lã Vân nhún vai:

-Tao sao biết được, chắc mày cũng nghe cụ nói rồi đấy. Chuyến này đi không đơn giản.

Hàn Thanh cười, anh vuốt cái mái tóc lệch che mắt của mình sang một bên để nhìn Lã Vân:

-Mày vẫn vậy, nói kiểu nước đôi, không bao giờ nói thẳng. Bao giờ mày cũng đưa ra hai khả năng. Sống lâu với ông già rồi nên nhiễm tính hả?

-Mày trách tao được sao? Sự đời là thế, trong cái tốt có cái xấu, trong trắng có đen. Đó chẳng phải là bài học cơ bản mà ông già dạy chúng ta sao?

-Nhất mày rồi, thảo nào ông già cho mày giữ chức quân sư. Đưa ra nhiều quyết định đúng đắn nhỉ?

Lã Vân nheo mắt, hình như Hàn Thanh đang nói mát mẻ y thì phải, "đưa ra nhiều quyết định đúng đắn", hay là Hàn Thanh giận mình chuyện không đề nó tạm thời làm bang chủ khi Ngài Hàn đi vắng. Lã Vân hỏi thẳng:

-Mày giận tao đấy à?

Hàn Thanh tỏ vẻ ngạc nhiên:

-Giận gì?

-Cái chuyện Hàn Vệ…

Hàn Thanh cười lớn. Anh nói:

-Mày sống lâu bên ông già nên nhiễm nặng tính của cụ rồi. Tao nói đùa một câu thế mà mày cũng cho là tao giận mày sao?

-Nhưng mà…

-Tao biết. Ông anh Vệ tính tình nóng nảy, đụng một tí thì đánh nhau. Hàn Phi thì chả có bang chủ cái gì hết, lão ấy chỉ có gái. Tao biết lâu nay ông già vẫn có ý cho tao kế nghiệp bang chủ. Nhưng mày cũng già dặn đấy, để lão Vệ quản lý khi ông già đi vắng là đúng. Nếu tao lên thì người ta bàn tán, cho rằng con trưởng mà lại không được bố tín nhiệm, gây ra bất hoà anh em nội bộ trong gia đình, không hay.

-Tao tưởng mày lại để bụng chuyện đó.

https://thuviensach.vn

-Mày coi thường tao quá đấy. Nhưng chính mày cũng biết là tao không bao giờ chấp chuyện đó rồi phải không?

-Ờ..

-Mày đúng là càng ngày càng lọc lõi hơn rồi đấy. Vân ạ.

-Đừng khen tao cái kiểu đó chứ!

-Mày chẳng có gì để khen, ngoại trừ càng ngày mày càng giống ông già hơn mà thôi, đó là điểm đáng khen duy nhất của mày.

Lã Vân cười, vẫn cái cười lặng lẽ của y, cái thằng Hàn Thanh hay đùa cợt nên y chẳng giận gì. Chơi với nhau từ bé nên Lã Vân hiểu rõ Hàn Thanh như hiểu bản thân mình vậy.

Quân sư là một vị trí vô cùng phức tạp, cả về bản chất lẫn bề ngoài. Những bang phái lớn trên giang hồ đều có một chức vụ là quân sư. Nó quan trọng không kém vị trí Phó bang chủ. Ngài Hàn đã tạo ra cái vị trí quân sư này ngay từ hồi mới lập bang Hàn Thuỷ. Có thể hiểu quân sư là người cố vấn cho bang chủ những vấn đề mà bang chủ thấy không ổn. Quân sư không phải là người đưa ra quyết định, nhưng chính quân sư là người ảnh hưởng tới quyết định đó. Quân sư cũng được tham gia vào những công việc tối mật của bang phái, bang chủ biết cái gì thì quân sư biết cái đó, và muốn đánh đổ bang phái thì chỉ có quân sư mới có khả năng ấy. Nhưng chuyện phản bội đừng hòng bao giờ có trong suy nghĩ của Lã Vân, y đã chịu ơn Hàn Gia quá nhiều, và y biết rõ nếu phản bội Ngài Hàn sẽ có kết cục như thế nào.

Thường thường, những cuộc họp giữa các bang phái, hay những vụ làm ăn, trên danh nghĩa Ngài Hàn đều phải đi. Nhưng không phải lúc nào ngài cũng có thể đi và có những cái không đáng để đi. Vì vậy, những lúc như thế Lã Vân sẽ thay mặt Ngài Hàn. Lắm lúc có thể đe nẹt người ta nhưng nhiều phen y cũng phải muối mặt. Đành phải như vậy, vai trò của quân sư là thế, công việc có thành công hay không phụ thuộc vào cái tài ăn nói của quân sư tới đâu. Việc gì cũng nên giải quyết qua lời nói trước, sau không được mới tính đến vũ lực.

Lã Vân đã sống trong Hàn Gia từ khi tám tuổi. Y nhớ rõ cái ngày đầu tiên mình về sống trong gia đình họ Hàn, Ngài Hàn lúc đó còn trẻ hơn bây

https://thuviensach.vn

giờ nhiều, ngài nhìn thẳng vào mắt của Lã Vân và hỏi:

-Cháu có muốn sống trong gia đình ta không?

Lã Vân đồng ý ngay. Thực ra lúc đó, y chẳng nghĩ gì tới tình nghĩa cả, chẳng qua lúc đó y quá đói và cũng chẳng có chỗ nào dung thân mà thôi. Nhưng càng về sau Lã Vân nhận ra rằng Ngài Hàn đối xử với y còn hơn một đứa con đẻ. Biết y là một Pháp Sư nên Ngài Hàn đã nhờ Lăng Khê và Hàn phu nhân dạy dỗ. Ngài Hàn không bắt ép sau này Lã Vân phải làm gì, tiếp tục trờ thành một Pháp Sư giỏi hay làm việc cho ngài. Chính Lã Vân đã đề nghị với Ngài Hàn để y được làm việc cho ngài, năm ấy Lã Vân 14 tuổi. Lúc đó Ngài Hàn rất ngạc nhiên nhưng ngài không giấu được sự vui thích:

-Này, mày hãy suy nghĩ cho cẩn thận, mày có biết tao làm gì không?

Khi ấy, Lã Vân không hề biết tới sự tồn tại của Thiết Thủ, Cửu Diệu và cả nơi đã sinh ra Ngài Hàn nên y chưa cảm nhận được sức mạnh của ngài và bang Hàn Thuỷ. Nhưng Lã Vân vẫn quả quyết với Ngài Hàn rằng y sẽ tận trung với ngài cho tới lúc chết. Ngài Hàn mỉm cười và xoa đầu y:

-Thế thì được, nhóc, bây giờ mày đã chính thức là người của Hàn Thuỷ.

Ngài Hàn đã nhận Lã Vân làm con nuôi, ngài chăm sóc Lã Vân như con ruột nhưng ngài thường xuyên nhắc nhở Lã Vân về bố mẹ đẻ của y. Hằng năm, cứ tới ngày giỗ của bố mẹ đẻ Lã Vân, Ngài Hàn lại cùng với y tới nghĩa trang dành cho những chiến binh của Kiếm Tiên hy sinh khi làm nhiệm vụ. Ngôi mộ của bố mẹ Lã Vân chỉ có chữ, chứ không hề có thi thể. Bố mẹ Lã Vân đã chết trên chiến trường Tế Kì Pha, và mãi mãi không bao giờ tìm thấy xác. Ngài Hàn nói với Lã Vân:

-Không bao giờ mày được quên bố mẹ đẻ của mình. Cho dù bố mẹ mày có là phường trộm cắp hay gái điếm đi chăng nữa, mày vẫn phải kính trọng họ, vì đơn giản họ là người đã sinh ra mày. Đằng này, bố mẹ mày là người đã hy sinh trên chiến trường, những con người đáng để người ta phải cung kính cúi đầu. Tao cho dù có nuôi nấng mày thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là cha nuôi mà thôi. Hãy nhớ lấy điều ấy, Vân ạ.

Ngài Hàn đã dạy Vân những bài học đầu tiên của cuộc đời như thế. Và điều đó đã làm cho Lã Vân già dặn, hiểu đời rất nhiều so với tuổi còn trẻ

https://thuviensach.vn

của mình.

Hàn Thanh đứng dậy, anh nói:

-Thôi, có gì phải chuẩn bị thì mày sắp xếp cho xong đi, tao không làm phiền nữa.

-Khoan đã, này, cái chuyện thằng Lỗ Quân thế là xong rồi nhé, đừng đòi hỏi tao gì nữa đấy.

-Ờ, đương dưng ở đâu có người xử lý nó, kể cũng hay.

Hàn Thanh chuẩn bị bước ra cửa thì anh quay lại hỏi Lã Vân:

-Vân này, mày đã ở trong Hàn Gia được bao lâu rồi?

Lã Vân thấy hơi lạ, tuy nhiên y cũng trả lời:

-Tao bằng tuổi mày mà, vậy thì…mười bốn năm rồi.

-Vậy…hãy sống tiếp trong Hàn Gia, đừng để là mười bốn năm.

Lã Vân hiểu ý Hàn Thanh, chuyến đi này lành ít dữ nhiều, không thể chắc chắn mạng sống có còn hay không, nhưng Lã Vân đã chuẩn bị tinh thần cho chuyện này nên ý nói luôn:

-Đừng lo, tao còn thọ lắm, không đứt gánh ngay bây giờ được đâu. Tao còn nhiều việc phải làm.

Hàn Thanh cười, Lã Vân giờ đã trở thành một bản sao của Ngài Hàn thật rồi.

-Thế thì được.

Hàn Thanh bước ra và đóng cửa lại. Lã Vân lại quay ra với đống quần áo của mình.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 17 giây -----

Ngài Hàn đang sắp xếp lại những giấy tờ cho ngăn nắp. Tính ngài cẩn thận, không muốn những giấy tờ quan trọng văng mỗi nơi mỗi chỗ. Vừa xếp ngài vừa nói:

-Mày nhớ những gì tao nói chưa, Vệ?

-Dạ.

-Cố gắng kiềm chế một chút, tao không bảo mày chịu nhục, nhưng nếu muốn làm gì thì nên bàn bạc với Hàn Thanh, hiểu chứ?

-Con hiểu rồi.

https://thuviensach.vn

Hàn Vệ hiểu rõ bố đang nói gì, ý của Ngài Hàn là mặc dù hắn tạm thời giữ chức bang chủ, nhưng có việc gì thì phải hỏi ý kiến thằng em. Hàn Vệ không lấy đó làm giận. Hắn biết cái tính nóng nảy của mình. Năm mười sáu tuổi, vì có xích mích với một thằng ranh bên bang Thái Nhật, cháu của Khuất Bá mà hắn đấm vỡ mũi nó. Hậu quả là Ngài Hàn phải đứng ra lo tiền thuốc thang cho thằng ôn con và xin lỗi lão già Khuất Bá. Mà thật ra cũng chẳng phải vô cớ hắn đánh người, ai bảo thằng ôn con kia láo với hắn. Một buổi trưa nắng nóng, Hàn Vệ đi về sau khi vừa mới thua bạc cháy túi, hắn cúi mặt xuống mà đi, không biết về ăn nói thế nào với Ngài Hàn đây. Tiền đó là tiền Ngài Hàn đưa cho Hàn Vệ để hắn mua quần áo cho hai thằng em. Máu con đen con đỏ, bao nhiêu ngân lượng trong người hắn đốt sạch. Kiểu này về thế nào cũng bị Ngài Hàn chửi cho, tính ngài ghét nhất chuyện cờ bạc. Đang nghĩ xem làm thế nào để thoát tội, Hàn Vệ va phải một thằng nhóc. Hắn liền xin lỗi và định đỡ nó dậy, ai ngờ bị thằng ôn chửi: “Không có mắt à, thằng chó !”. Đang lúc thua bạc, lại bị một thằng ranh đứng chưa đến vai mình chửi thẳng vào mặt như thế, thằng nào mà không tức. Không cần biết đó là ai, một cú đấm, hai cái lên gối vào mặt, thằng ranh bị gãy mũi. Hậu quả không phải nói nhiều, Ngài Hàn lại còn biết thêm thằng con trai hay đi đánh bạc nữa nên Hàn Vệ dám chắc hôm ấy là cơn giận dữ khủng khiếp nhất của Ngài Hàn mà hắn từng biết.

-Cho dù Bất Kiếp Viện có làm gì đi nữa, mày cũng không được manh động, phải đợi tao về, nhớ chưa?

-Dạ.

Hàn phu nhân bước vào tay bà xách một cái túi.

-Quần áo của ông tôi chuẩn bị đủ rồi đấy.

Rồi bà quay sang Hàn Vệ:

-Hình như thằng Thanh đang tìm con đấy.

Hàn Vệ hiểu ý, hắn liền ra ngoài luôn.

-Bà nhớ để ý tới chúng nó một chút.

-Chúng nó lớn rồi, hãy để chúng nó tự quyết định thì hơn.

-Biết là thế, nhưng bà cố gắng trông chừng Hàn Vệ.

-Thôi được rồi.

https://thuviensach.vn

Hàn phu nhân hiểu rõ những đứa con mình hơn ai hết, nên bà thấy Ngài Hàn nói vậy cũng có lý.

-Vậy bao giờ ông về?

-Chắc là phải một tháng nữa đấy.

-Dù sao thì ông cũng chưa bao giờ tới Tổ Long Thành kể từ lần ấy cả.

Ngài Hàn không thể quên được cái lần cuối cùng ngài tới Tổ Long Thành.

-Một chuyến đi dài. -Ngài Hàn nói.

-Nhưng đừng dài quá.

-Đúng, không nên dài quá.

Hai vợ chồng Ngài Hàn cùng cười, chỉ có họ mới hiểu vì sao mình cười.

….

Xích Vân đang nằm trước cửa nhà bác thợ rèn Lữ Hạ Đao. Đang là giờ Dậu, mặt trời đã bắt đầu lặn xuống. Thực ra, giờ này không phải là lúc y nằm ở đây. Nhiều người tới lò rèn trố mắt ra nhìn một cái xác nằm thẳng cẳng giữa cửa. Người ta bảo nhau: "Ăn mày" và nói với bác thợ rèn " Sao không đuổi nó đi? ". Bác thợ chỉ cười và không nói gì.

Xích Vân cứ nghĩ đi nghĩ lại chuyện đêm hôm qua, cả ngày hôm nay y chỉ nghĩ tới chuyện đó, cái mặt lúc nào cũng mơ màng nghĩ đến chân trời xa xăm ngoài kia khiến thằng Hoài Tử ngạc nhiên: "Mày ôm được một đứa con gái thật đấy à ?".

Y vẫn chưa hiểu lắm về việc hai người khác giới có cảm tình với nhau được gọi là gì, nhưng rõ ràng là y thấy mình muốn được như thế một lần nữa. Kể cả cô gái đó có giết y thật thì cũng được. Lại nói tới cô gái, Xích Vân nhớ như in khuôn mặt đó, mái tóc đó, đôi môi đó, y muốn tìm cô gái ấy một lần nữa.

Đang sung sướng với mấy cái ý tưởng của mình, Xích Vân nghe thấy tiếng gọi:

-Uống không?

Bác thợ rèn, người nhễ nhại mồ hôi đang đưa một cốc trà cho hắn. Xích Vân không khát, y chẳng thấy khát tí nào cả. Y khoát tay:

-Thôi.

https://thuviensach.vn

-Đang tơ tưởng em nào đấy?

Hình như bác thợ rèn đang đọc được tư tưởng của Xích Vân thì phải. Đúng, từ đêm qua tới giờ, hắn chỉ nghĩ về cô gái ấy. Sao trên đời này lại có cô gái xinh đến thế, yêu đến thế nhỉ?

Bác thợ rèn nói, nhưng không phải là nói với Xích Vân:

-A, chào cô!

Xích Vân không để ý, y vẫn nằm miên man suy nghĩ.

-Cô tới lấy đồ hả? Hoa Anh phải không?

-Dạ, đúng ạ.

Xích Vân giật mình, y nhận ra giọng nói này, giọng nói ở Kiếm Tiên Hồ đêm qua. Xích Vân ngẩng mặt lên và y đã nhận ra người quen.

Chính là cô gái mà Xích Vân đã ôm ở Kiếm Tiên Hồ.

Hoa Anh nhìn xuống cái kẻ đang nằm vạ vật trước cửa nhà bác thợ rèn. Tên này đang nhìn cô không chớp mắt. Hoa Anh nheo mắt lại, rồi mắt cô mở to ra, môi mím chặt.

-Đây, của cô đây.

-Bao nhiêu ạ? -Giọng của Hoa Anh hơi lạc đi và lúng túng.

-Năm ngàn năm trăm. Cái cung bị hư hơi nặng một chút.

Hoa Anh rút ra một đồng bạc và một đồng kẽm đưa cho bác thợ rèn. Trả tiền xong cô đi ngay, đi nhanh và gấp gáp.

Xích Vân trố mắt ra nhìn, miệng y hết há hốc rồi lại ngậm vào.

Bác thợ rèn cũng không lạ lắm về chuyện này, thằng đàn ông nào lại không há hốc miệng trước một đứa con gái xinh như vậy chứ?

-Này, sao vậy?

Xích Vân không trả lời.

Bác thợ rèn nói đùa:

-Đuổi theo đi chứ!

Đuổi theo, đúng rồi, sao Xích Vân còn ngồi ì ra đây làm gì chứ?

Y đứng dậy, bằng cả hai chân và tay như một con chó thấy mồi. Xích Vân chạy theo hướng cô gái vừa đi.

Đến lúc này bác thợ rèn ngạc nhiên, chẳng hiểu chuyện gì cả.” Bọn trẻ thời nay điên hết cả rồi”, bác cười thầm trong bụng.

https://thuviensach.vn

…

Xích Vân chạy, y đã thấy cái mái đầu màu bạc kia rồi. Người đi đường đông quá, khiến y vừa chạy vừa phải nhảy lên vì sợ lạc mất cô gái.

Hoa Anh có cảm giác là lạ, cô quay lại và thấy một cái bóng lủi ngay vào cái hẻm bên cạnh.

Cô lại tiếp tục đi.

Xích Vân ngó đầu ra, cô gái quay mặt đi rồi. Y lại tiếp tục đuổi theo.

Do không để ý, Xích Vân đã va phải một đám người, y ngã dụi xuống mặt đất.

-Kìa anh bạn, đi đứng cẩn thận chứ! -Một người có dáng thấp đỡ y dậy.

Xích Vân nhìn lên, một người có khuôn mặt già dặn với đôi mắt sâu. Đi cùng với người này còn có hai người nữa, một người già, với chòm râu đen nhưng còn rất nhanh nhẹn, còn người kia thì trẻ, cao dỏng. Tất cả họ đều mang tay nải, có lẽ chuẩn bị cho một chuyến đi dài.

-Ồ, không, không, tôi xin lỗi.

Xích Vân đứng dậy, và lại chạy tiếp. Tuy nhiên, vừa chạy y vừa ngoái cổ ra đằng sau. Sao tự nhiên y có cảm giác là lạ về người vừa rồi, người ấy mang một hơi thở và ánh mắt rất quen thuộc.

Và Ngài Hàn cũng đang tự hỏi mình, cái cảm giác quen thuộc không biết vì sao lại chảy rạt rào ở trong người lúc này, ngài quay lại và thấy ông bạn già Lăng Khê cũng hơi nheo mắt lại một chút.

-Thôi, đi nào!

Ngài Hàn lại tiếp tục đi, trong phút chốc ngài thoáng thấy một cái thành lớn hiện ra trong đầu mình, đúng, cái cảm giác mà chỉ có nơi đó có. Không phải, nó quá quen rồi, đây là một cảm giác lạ nhưng rất thân thuộc.

Ngài tự hỏi mình đã thấy cái gì nhưng không trả lời được.

-Có chuyện gì không bác? -Lã Vân hỏi.

-À, không…không có gì. Hai người đi nhanh lên. -Ngài giục Lã Vân và Lăng Khê.

Đứng cách sau lưng ba người bọn họ một đoạn có một kẻ mặc chiếc áo khoác đen với mũ trùm che mặt. Hắn nhìn Ngài Hàn qua khe mắt của chiếc mặt nạ.

https://thuviensach.vn

….

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 43 giây -----

Hoa Anh băng qua một đồng cỏ trên Bằng Trình Khách Sạn.

Xích Vân hết nấp vào cây này rồi lại cái cây khác. Y bực bội hết sức vì không có cách nào nhìn được rõ mặt cô gái.

Cô gái nhảy qua một hòn đá lớn cao quá đầu người. Xích Vân chạy lại, y leo lên tảng đá.

Y chẳng thấy cô gái đâu ngoại trừ một cái cung đã giương lên sẵn cùng với mũi tên phát ánh sáng đỏ.

-Xuống đây. -Hoa Anh gằn giọng.

Xích Vân ngoan ngoãn xuống, bây giờ chỉ cần ngo ngoe một tý là y sẽ dính Chí Mệnh Thỷ vào đầu ngay lập tức.

-Ngươi đi theo ta làm gì?

Xích Vân cứng miệng không biết nói năng ra sao.

-Hôm qua ngươi khiếm nhã với ta, ta đã tha không giết. Bây giờ ngươi lại còn theo ta để làm gì?

Rồi Hoa Anh quát một câu khiến Xích Vân giật bắn người:

-Biến!

Xích Vân lủi thủi quay đi, Hoa Anh hạ cung xuống và cũng quay gót đi.

Xích Vân lại gắng gượng, y lấy hết can đảm để hỏi:

-Này, cô…

-Cái gì? –Hoa Anh cáu tiết.

-Cô đi đâu vậy? -Xích Vân lúng búng.

Hoa Anh lại quay đi, chẳng them nói với y câu nào cả.

-Cô…

Hoa Anh gầm lên:

-TÍCH VŨ THÀNH, ĐƯỢC CHƯA, GIỜ NGƯƠI LÀM ƠN BIẾN ĐI CHO TA NHỜ !!!

Xích Vân lại cười, lần này y toét miệng ra cười:

-A, cám ơn.

Rồi y lại tung tẩy đi. Hoa Anh nhìn theo, lẩm bẩm trong miệng “ Thằng điên”.

https://thuviensach.vn

…

-Đi đâu vậy Thanh? -Hàn Vệ hỏi

-Em xuống Hiệp Ẩn Thôn có chút chuyện, huynh và mọi người ở nhà cứ ăn cơm trước đi.

-Làm gì dưới đó vậy?

-À, hồi trước có gửi ông chưởng quỹ vài viên Kim Nguyên Bảo ấy mà, xuống đó lấy luôn thể.

-Thế mày ngủ luôn ở đó à?

-Không, lấy xong em về ngay.

-Thế thì đi nhanh lên, qua giờ Dậu rồi đấy.

-Vâng.

Hàn Thanh định đi ngay nghe thấy tiếng anh mình gọi lại:

-Này!

Hàn Thanh ngó vào:

-Sao cơ?

-Đi không mang cái gì theo à?

-Mang…gì?

Hàn Vệ chạy vào nhà, hắn mang một cái kích rồi ném cho Hàn Thanh:

-Cầm lấy!

Cái kích này là vũ khí yêu thích của Hàn Thanh, anh đã dùng nó từ ngày nhận đồ Quân hàm Bậc Thượng. Cái kích rất dẻo, màu trắng này có tên là Bạch Xà Kích.

-Nhưng chỉ xuống Hiệp Ẩn Thôn thôi mà!

-Nhỡ có chuyện thì sao?

-Ừ…

Nói rồi, Hàn Thanh đi ngay. Vừa đi vừa nghĩ ngợi.

…

Tích Vũ Thành, đúng rồi, Xích Vân sẽ về đó, nhưng lấy đâu ra tiền đây.

Y vay thằng Hoài Tử và Tôn Dương cũng được, nhưng dạo này chúng nó cũng túng, không thể vay được.

A, phải rồi, chẳng phải vài hôm nữa y sẽ làm việc trong bang Hàn Thuỷ hay sao, đúng, làm vài ba nhiệm vụ là có tiền tới Tích Vũ Thành liền. Tới

https://thuviensach.vn

lúc đó, y sẽ đi tìm cô gái đó. Mà cô gái tên là…à, Hoa Anh. Trời ơi, sao cái tên hay thế nhỉ?

Xích Vân nhìn thấy quạ, ừ thì quạ. Mà quạ hôm nay trông cũng không đáng ghét như mọi ngày, chúng cũng đẹp đấy chứ nhỉ? Xem ra ông trời cũng chiều lòng người.

Cả bầy quạ đang lởn vởn trên đầu Xích Vân, chả sao, y thấy chẳng có vấn đề gì, tâm trạng y đang rất vui vẻ.

Nhưng mà quạ à?

Sao lại có quạ ở đây? Có xác chết nào đâu? Làm gì có mùi máu?

Xích Vân ngước mặt lên, cả bầy quạ đang bay thành vòng tròn trên đầu y.

-Xem ra con bé ấy dễ thương thật.

Xích Vân nhận ra giọng nói này. Y tìm nơi phát ra tiếng nói đó.

-Đằng sau đây này.

Xích Vân giật mình. Một kẻ mặc áo khoác đen với mũ trùm kín mặt.

-Đã lâu rồi không gặp.

-Quỷ Nhân. -Xích Vân thở ra.

Quỷ Nhân đưa tay để một con quạ đậu lên.

-Ngày nào ở Uất Hận Thành chúng cũng đi tìm thức ăn. -Quỷ Nhân nói – Chúng không bao giờ được người ta yêu quý vì bản tính ăn xác chết và tiếng kêu của chúng. Quạ không bao giờ có thể thay đổi được bộ lông đẹp như công, hay tiếng hót hay như chim hoạ mi cả vì bản chất không thể thay đổi.

-Ngươi…

-Chúng ta cũng như vậy mà thôi. Có đúng không …

Quỷ Nhân bước tới.

-hả Xích Vân…

Xích Vân sẵn sàng với thanh kiếm đeo bên hông.

-Con Quỷ của Uất Hận Thành ?

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 8

Đội trưởng Từ Tuyên thấy hơi mệt.

Cuộc họp đêm qua kéo dài tới tận giờ Sửu, về đến lều của mình, Từ Tuyên chỉ được ngủ một lát. Rõ ràng ông vừa mới nhắm mắt mà, sao bây giờ đã phải dậy rồi?

Sắp tới giờ Mão, nhưng bây giờ đang là mùa đông, trời vẫn tối thui nên Từ Tuyên phải thắp đèn lên để viết giấy. Ánh sáng từ cây nến hắn lên khuôn mặt đã ngoài bốn mươi tuổi, mái tóc lưa thưa những sợi bạc, khuôn mặt đó chốc chốc nheo lại rồi dãn ra. Những dòng chữ trên mặt giấy hơi nghiêng và mảnh.

Từ Tuyên gấp tờ giấy lại và bỏ vào trong một phong thư. Ông vuốt nó lại cho phẳng phiu rồi nhét xuống hộc bàn.

Ông bước ra cửa lều, vươn vai một cái rồi bắt đầu đi về phía trước, con đường hẹp và tối trong một doanh trại của Uất Hận Thành ở Đặng Lung Sơn, cách Tổ Long Thành năm mươi dặm về phía Đông Bắc.

Cuộc họp đêm qua đã làm ông nghĩ ngợi rất nhiều.

*

* *

Từ Tuyên đang đứng trước một cái bàn tròn, có năm người ngồi xung quanh và một người ngồi ở giữa.

-Cậu đã sẵn sàng chưa Từ Tuyên? -Người ngồi ở giữa cất tiếng hỏi.

-Vâng, tất cả theo sự chỉ đạo của Ngài.

-Tốt, vậy cậu hãy ngồi xuống đi.

-Dạ vâng.

https://thuviensach.vn

Từ Tuyên ngồi xuống cái ghế, lúc này bụng dạ ông như đang có lửa đốt.

-Vậy cậu không hối tiếc khi nhận nhiệm vụ này chứ?

Từ Tuyên hơi tần ngần, ông vẫn chưa biết nhiệm vụ lần này là gì mà cả Ngũ Thánh Điện và Thiên Tử phải tới đây.

-Mong ngài nói rõ hơn.

Thiên Tử nhìn Ngũ Thánh Điện, họ đều gật đầu. Ông ta bắt đầu nói:

-Vậy, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề, nhiệm vụ lần này là nhiệm vụ cấp Vô Tồn.

"Vô Tồn à? Thế này thì căng rồi." Từ Tuyên nghĩ.

-Đội "Bạch" của cậu sẽ làm chuyện này, bởi vì trong các đội thì đội của cậu là mạnh nhất, ưu tú nhất.

-Nhưng mục tiêu là gì, thưa ngài?

-Giết Hi Vỹ, tướng quân của tộc Vũ, hiện đang đóng quân ở Tổ Long Thành, giờ Mùi ngày mai sẽ xuất phát.

-Vậy hắn đang ở đâu, thưa ngài?

Thiên Tử lại nhìn Ngũ Thánh Điện. Lần này, một người trong Ngũ Thánh Điện lên tiếng:

-Chúng tôi cũng không thể biết hắn đang đóng ở khu nào, chỉ biết hắn đang ở Tổ Long Thành.

Từ Tuyên đứng phắt dậy, ông cúi đầu;

-Với tất cả lòng kính trọng và sự phục tùng, tôi xin từ chối!

Thiên Tử lắc đầu, ông biết rõ Từ Tuyên sẽ phản ứng như thế này.

-Từ Tuyên, cậu hãy ngồi xuống.

-Nhưng…

-Cậu hãy ngồi xuống!

Đây là mệnh lệnh, Từ Tuyên phải miễn cưỡng ngồi.

-Tôi biết, không có tung tích và nơi ở rõ ràng, các cậu không thể hành động, nhưng cậu phải hiểu chúng ta đang trong thế bí.

Từ Tuyên không nói gì, ông hiểu rõ điều đó. Thiên Tử lại nói tiếp:

-Việc ký Hiệp Ước với Kiếm Tiên Thành đã làm khó cho chúng ta, ít nhất là trong lúc này. Họ đã tổn thất một lượng quân lớn trong trận ở Kính

https://thuviensach.vn

Hồ Cư do sự phản bội của Hi Vỹ. Bây giờ bọn họ đang hối thúc chúng ta điều binh đánh Tổ Long Thành.

-Nhưng…

-Cậu hãy để tôi nói hết. Kiếm Tiên Thành làm thế với ba mục đích, thứ nhất, nếu chúng ta thắng, thì coi như họ đã trả thù được Hi Vỹ. Thứ hai, nếu chúng ta thua, Uất Hận Thành sẽ bị tổn thất nặng và càng làm cho họ có lợi trong việc loại trừ Uất Hận Thành ra khỏi Đại Lục từ nhiều thế kỷ nay. Thứ ba, nếu chúng ta thoái thác không đi, thì họ sẽ có cớ nói rằng chúng ta vi phạm Hiệp Ước, lúc đó, cả ba tộc sẽ liên minh lại với nhau để tấn công Uất Hận Thành. Tôi nói cậu hiểu chứ?

Dĩ nhiên là Từ Tuyên hiểu rất rõ, nhưng ông không nói gì.

-Vì vậy, chúng ta chỉ có một lựa chọn, đó là phải thắng, và giết chết Hi Vỹ, vậy thôi.

-Nhưng chúng ta không có thông tin gì về Hi Vỹ hay sao, chẳng lẽ không tìm được hắn đang ở chỗ nào sao?

-Đó là điều bất thường mà ta đang lo ngại, các Tiên Thú và Vũ Mang đã dò rất kỹ nhưng vẫn không hề thấy hắn đâu, mặc dù họ đã được xem đi xem lại hình vẽ chân dung Hi Vỹ rồi.

-Có thể là một cái bẫy, bọn Kiếm Tiên Thành muốn trừ khử chúng ta. -Từ Tuyên nói.

-Đúng, có thể là một cái bẫy. Nhưng kể cả không tìm ra Hi Vỹ, chúng ta cũng không thể nói với Kiếm Tiên rằng là không tìm thấy hắn, lúc ấy sẽ chỉ làm tăng thêm sự nguỵ biện của họ về sự yếu kém của chúng ta mà thôi.

-KHÔNG! -Từ Tuyên đứng thẳng dậy-TÔI KHÔNG THỂ ĐỂ ĐỒNG ĐỘI CỦA MÌNH CHẾT MỘT CÁCH VÔ ÍCH NHƯ VẬY ĐƯỢC!

-CẬU KHÔNG BIẾT MÌNH ĐANG LÀM GÌ ĐÂU, TỪ TUYÊN! -Một người trong Ngũ Thánh Điện đã mất bình tĩnh.

-NGÀI MUỐN NHỮNG NGƯỜI CỦA TÔI CHẾT SAO, NGÀI NGUYÊNTRÍ?

Ngài Ngyên Trí gầm lên:

-VẬY CẬU MUỐN UẤT HẬN THÀNH BỊ HUỶ DIỆT SAO, ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ NGUYỆN VỌNG CỦA CẬU!

https://thuviensach.vn

Nguyên Trí và Từ Tuyên nhìn nhau, hai người bọn họ như thể sắp quyết chiến tới nơi. Bàn tay của Từ Tuyên nắm chặt và run run, trong khi Nguyên Trí nhìn đang nhìn với ánh mắt thách thức.

-Hai người thôi đi! - Một người trong Ngũ Thánh Điện nói - Đây không phải là nơi để cãi nhau, hãy để Thiên Tử quyết định.

Thiên Tử ngồi lặng im, nhìn thẳng vào Từ Tuyên và nghĩ ngợi. Rồi bất chợt ông nói:

-Các vị ra ngoài một lúc, ta muốn nói chuyện với Từ Tuyên.

Các vị trong Ngũ Thánh Điện nhìn nhau, chẳng ai bảo ai, họ kéo nhau ra khỏi chiếc lều.

Lúc này trong lều chỉ còn lại Từ Tuyên và Thiên Tử.

Thiên Tử kéo một chiếc ghế lại, ngồi đối diện với Từ Tuyên. Bây giờ Từ Tuyên có thể nhìn rất rõ mặt của Thiên Tử, một khuôn mặt gầy gò với một lốt dao chém chạy suốt mang tai bên phải, chòm râu trắng dài tới ngực, đôi mắt sâu hoắm nhưng không lạnh lẽo.

Thiên Tử nói với Từ Tuyên bằng một giọng trầm và nhỏ:

-Ta hiểu con.

Từ Tuyên lặng im.

-Con đã từng là học trò của ta, vì vậy ta hiểu con rất rõ.

Thiên Tử rót một chén trà rồi đưa cho Từ Tuyên:

-Uống đi nào.

-Cám ơn, sư phụ…

-Cầm lấy.

Từ Tuyên đành cầm lấy chén trà và đưa lên uống. Vị trà mới ngon làm sao, cốc trà ấm nóng làm ông thấy mình đã bớt đi sự cáu giận ban nãy.

Thiên Tử nói:

-Con là học trò ưu tú nhất ta đã từng dạy, con không giống với những đứa khác trong đội của ta.

Đến lúc này Thiên Tử trầm ngâm nhớ lại:

-Hồi đó, ta đã dạy sáu đứa, trong đó có con. Còn nhớ mấy thằng bạn của con không?

https://thuviensach.vn

Từ Tuyên nhớ rõ khuôn mặt, tính cách năm người bạn của mình. Một thời hết sức vui vẻ.

-Khi chưa nhận con, những đứa trẻ ấy chỉ biết tới chuyện làm thế nào để càng ngày càng mạnh hơn, bọn chúng ganh đua nhau để sau này có được danh hiệu Quỷ Kiếm. Ta phải thừa nhận rằng năm thằng nhóc đó là những nhân tài mà ngàn năm Uất Hận Thành mới sản sinh ra một lần. Nhưng ta vẫn không bằng lòng về chúng, ta thấy chúng thiếu một cái gì đó cho tới khi con đến.

Thiên Tử uống một ngụm trà rồi nói tiếp, Từ Tuyên vẫn lặng im.

-Con luôn vui vẻ, đó là điểm đặc biệt của con, ngày nào con cũng nở nụ cười. Con là đứa chuyên bày trò trêu chọc mọi người, tới giờ ta vẫn nhớ cái vụ con giấu quần áo của ta khi ta đi tắm, có đúng là con không?

Tới lúc này, Từ Tuyên đã nở một nụ cười, mặc dù vẫn còn gượng gạo, nhưng đây là lần đầu tiên ông cảm thấy thoải mái kể từ khi bước vào cái lều này:

-À, dạ, vâng.

-Lần đó ta không thể tìm ra đứa nào đã làm trò đó. Nhưng ta chắc chắn là đã từng bắt tận tay con thả gián vào trong bát canh của ta, lúc đó ta phạt con thế nào nhỉ?

Lần này thì Từ Tuyên toét miệng cười:

-Sư phụ đã phạt con phải chạy mười vòng quanh Huyết Trường.

-Đúng rồi. -Thiên Tử cười-Con còn sợ chuyện đó nữa không?

-Vâng, cái chân của con đã mất cảm giác gần hai tuần sau lần chạy đó.

Thiên Tử lại nói tiếp:

-Ừ, còn nhớ Văn Diễn không?

Văn Diễn là bạn thân nhất của Từ Tuyên.

-Dạ, làm sao quên được ạ?

-Ta nhớ nó đố kỵ với con vì con giỏi hơn nó. Văn Diễn thường cố gắng trong mọi mặt để tỏ ra là không thua kém con, cho tới khi con cứu nó ra khỏi cánh rừng đằng sau Uất Hận Thành.

Từ Tuyên cười, nhưng không hiểu sao mặt ông lại sa sầm xuống:

-Sao sư phụ lại nhắc tới chuyện cũ?

https://thuviensach.vn

Thiên Tử thở dài, ông nói:

-Ta xin lỗi vì đã nhắc lại chuyện của Văn Diễn và đám bạn của con.

Im lặng một lúc rồi Thiên Tử tiếp tục:

-Năm ấy ta đi cùng Văn Diễn, bị Kiếm Tiên Thành vây từ phía, Văn Diễn đã phải mở đường máu để cứu ta. Một mình nó chiến đấu với cả Kiếm Tiên.

Từ Tuyên thấy tim mình như bị xé nhỏ, ông vẫn nhớ cái ngày ấy, người ta báo tin rằng Văn Diễn đã bị chết. Xác của Văn Diễn bị bọn lính Kiếm Tiên kéo về, đem làm mồi cho cá, chuyện đó vẫn làm Từ Tuyên đau lòng tới bây giờ.

-Nhưng như vậy thì sao, vì sao sư phụ lại nói chuyện cũ?

-Con biết rằng ở Uất Hận Thành, khi một người trong một đội bị thương, nếu không thể chiến đấu nữa sẽ bị bỏ lại. Nhưng khi ta bị thương, Văn Diễn không những đã cứu ta, nó đã chấp nhận bỏ xác lại để đổi lấy việc ta được sống. Tất cả là vì con đấy.

-Sao lại vì con?

-Văn Diễn nói rằng con đã cứu nó, vì vậy nó phải đền ơn con. Nó thề sẽ bảo vệ Uất Hận Thành tới cùng để sau này con sẽ đổi lại tên.

-Đổi lại.. gì?

-Văn Diễn nói rằng trước đây con từng nói với nó sẽ đổi tên Uất Hận Thành sang Tĩnh Thành, cái tên nguyên thuỷ.

Từ Tuyên nhớ, nhưng hồi đó ông mới có mười bốn tuổi, chỉ là một câu nói chơi thôi, vậy mà Văn Diễn cho là thật sao?

-Văn Diễn biết rằng mình sẽ chết nếu cứu ta, nhưng nó vẫn làm như vậy. Vì sao chứ? Sau lần được con cứu ra khỏi cánh rừng đó, Văn Diễn đã thay đổi rất nhiều. Và cả những đứa bạn còn lại của con nữa, chúng cũng thay đổi, chúng đã tìm ra được thứ mà chúng thấy còn quan trọng hơn cả sự nghiệp Kiếm Khách. Có lẽ vì thế mà sáu người học trò của ta giờ chỉ còn con và Hãn Đồ. Bốn người kia đã chết, ta phải nói thật những ngày sau khi nhận được tin chúng chết, ta thấy cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa, vì vậy ta đã có ý định tự vẫn bằng cách luyện tập “Cánh Cửa Cấm”.

-Sư phụ…

https://thuviensach.vn

-Tất nhiên ta đã bình tâm lại, thấy nhiều việc còn phải làm nên thôi, nhưng ta đã học tới tầng thứ bảy của "Cánh Cửa Cấm" và bây giờ hậu quả là thế này đây.

Thiên Tử cởi tấm áo chùng ra, Từ Tuyên giật mình, khắp người Thiên Tử đầy những hình xăm hoa văn màu đen, hết sức cầu kỳ. Từ Tuyên thấy tay phải của Thiên Tử, những hình xăm đã dần chuyển sang màu đỏ.

-Sư phụ…người… sao người có thể thành ra thế này?

Thiên Tử mặc áo vào.

-Cánh Cửa Cấm, môn Kiếm Pháp của Hắc Đế, Hắc Đế là một Kiếm Khách. Ông ta đã để lại Cánh Cửa Cấm ở Uất Hận Thành này. Hắc Đế là vị đế vương mạnh nhất trong Ngũ Đế, ông ta đã đi tới sự bất diệt, sự đáng sợ và huỷ diệt của kiếm. Chưa một ai đã từng đi xa như ta khi luyện Cánh Cửa Cấm cả. Nhưng cái giá phải trả cho môn Kiếm Pháp này những hình xăm, những hình xăm ấy sẽ hàng ngày hàng giờ rút cạn sinh khí cơ thể. Khi nó chuyển sang màu đỏ, tức là thời gian sống sắp hết.

-Sư phụ…-Từ Tuyên thảng thốt.

-Ừ, còn sống được ít lâu nữa thôi.

Thiên Tử thoáng thấy khoé mắt của Từ Tuyên ươn ướt, ông cười:

-Thôi nào, thằng đệ tử mít ướt của ta!

-Nhưng…

-Con hiểu ta đã nói gì từ nãy rồi đấy. Vì Uất Hận Thành mà các bạn của con đã chấp nhận hy sinh để bảo vệ nó. Có những thứ, để đạt được, ta phải trả một cái giá quá đắt. Nhưng các bạn của con đã tin tưởng thứ mà con đã truyền cho họ, những thứ mà con đã dạy cho họ, con đã thay đổi họ, và thậm chí con đã thay đổi cả ta nữa. Nói vậy, ta không bắt ép đi chuyến này, cái đó là con tự quyết định, và ta dám đảm bảo là mình sẽ chết ngay nếu như nhận được tin báo tử của con. Hãy suy nghĩ cho kỹ.

Từ Tuyên đang nhớ tới Văn Diễn, ông nhớ từng cái nốt ruồi trên khuôn mặt, cái tính bừa bãi cẩu thả của người bạn thân.

Không, Từ Tuyên không thể…

*

* *

https://thuviensach.vn

Từ Tuyên bước đi, ông co người lại vì lạnh. Trời năm nay rét quá. Mọi năm bình thường thôi, sao năm nay lại lạnh thế nhỉ?

“Có những thứ để đạt được sẽ phải trả một giá đắt”.

Từ Tuyên mỉm cười, ông bước đi nhanh hơn để tới gặp những thành viên trong đội Bạch của mình.

…

-Có thật là cậu chế ra cái nỏ này không? -Thiên Tiễn hỏi.

-Thật mà. -Dương Du nháy mắt-Và một số thứ khác nữa.

-Toàn nói xạo, thôi, giới thiệu cái nỏ đi.

Dương Du đưa cái nỏ lên và bắt đầu thuyết minh:

-Đây nhá, này, dưới bụng nỏ là một hộp tên. -Đoạn, Dương Du tháo cái hộp ở phía dưới. Cái hộp chia làm ba ngăn, mỗi ngăn đựng một mũi tên. -Có tất cả mười lăm ngăn trong một hộp như thế này, khi nào cậu bắn xong một mũi tên, thì kéo cái cần ở dây lên, đấy, thấy chưa, tên sẽ tự động được đưa lên. Ở chỗ này có ba khe, tên có thể đưa lên ba khe bắn này cùng một lúc, chỉ việc kéo cần ở bên trái này, rất tốt khi nào cậu không muốn dùng Liên Xạ. Tôi phải mất khá lâu mới nghĩ ra được cái nỏ này đấy!

-Chà, hay thật. Nhưng mang tối đa là bao nhiêu hộp như thế này?

-Tôi đã chuẩn bị rồi, những hộp này làm bằng Thiết Mộc nên rất nhẹ, có thể mang đi gần mấy chục hộp như thế này. Vì tôi là Vũ Mang dùng nỏ nên không cần nhiều tên như Vũ Mang dùng cung các cậu.

-Ờ, trông cũng được đấy.

Dương Du và Thiên Tiễn đang ngồi ở một góc lều, còn bên cạnh họ là ba cô gái, họ đang tán dóc, ba người tên là Tuyết Hạ, Bách Yến và Bích Nhi.

-Này, hôm trước, cậu có nhớ là đội trưởng có nói gì đó đến chuyện sẽ đề cử Hàn Thuyên lên làm đội trưởng không? -Tuyết Hạ hỏi.

-Có. -Bích Nhi ve vẩy cái đuôi cáo khá dày và to của mình- Ừ, thì sao, Hàn Thuyên xứng đáng quá còn gì nữa? Cậu phản đối à?

-Không, mình không có ý đó, Hàn Thuyên rất xứng đáng. Vấn đề là ở chỗ đội trưởng sắp phải chuyển sang nơi khác, nghe nói là Đường chủ của Ai Oán Đường thì phải.

https://thuviensach.vn

-Đội trưởng đi thì mình biết trêu chọc ai nữa đây? -Bách Yến nói.

-Thiếu gì, Dương Du kia kìa! -Bích Nhi huých Tuyết Hạ, rồi cả hai cười bò ra.

-Này, đừng có lôi tôi vào đấy chứ! -Dương Du phản đối.

-Ai nói chuyện với cậu? -Bách Yến nói mát mẻ. Dương Du đành quay mặt đi, không nói gì.

-Ồ, thế mà có người muốn nói chuyện đấy. -Tuyết Hạ đế vào.

-Đừng trêu mình nữa. Này, nghe mình nói này. -Bách Yến vuốt lại mái tóc màu bạch kim của mình cho đỡ vướng-Hôm nay, nghe nói là chúng ta sắp phải làm nhiệm vụ khó đấy.

-Khó cỡ nào, chắc không phải là Vô Tồn đấy chứ?

-Không, làm gì đến nỗi là Vô Tồn, trừ phi là nhiệm vụ giết tướng địch. Nhưng bây giờ, tướng quân Hi Vỹ của Vũ Tộc không biết ở đâu cả thì làm sao mà cấp trên ra lệnh cho chúng ta được chứ.

-Ừ, đúng rồi đấy, không có nơi cụ thể thì làm thế nào được. Ít ra thì cũng phải khoanh vùng chứ.

-Nhưng giả sử-Bích Nhi hỏi-Nếu có nhiệm vụ phải giết Hi Vỹ, hai cậu có giết hắn không?

Bách Yến và Tuyết Hạ nhìn nhau, nói như vậy tức là Hi Vỹ là tộc Vũ, mình cũng là tộc Vũ thì có nên chém giết nhau hay không?

-Có. -Tuyết Hạ trả lời-Bởi vì cũng chỉ cùng là một tộc mà thôi, chẳng có gì phải luyến tiếc. Nếu gặp nhau bình thường thì không sao cả, nhưng cấp trên hạ lệnh thì phải làm.

-Nhưng như vậy…

-Mình hỏi cậu nhé-Bách Yến nói-Hai tháng trước, ở Lâm Tín Trấn, cậu phải thực thi nhiệm vụ là tiêu diệt trung đội của Thú tộc, vậy cậu có cảm giác gì khi giết bọn họ không?

-Ừ, thì…trước lúc chiến đấu, mình hơi do dự một chút…

-Nhưng, cuối cùng vào trận thì cậu vẫn tiêu diệt bọn họ như thường và chẳng có chút áy náy. Đơn giản là vì cậu là người của Uất Hận Thành, chúng ta là những con người bị ruồng bỏ, trong mắt của những người dân Đại Lục, chúng ta chỉ là những kẻ đáng bị tiêu diệt, vậy thôi.

https://thuviensach.vn

Bích Nhi ôm lấy cái đuôi ra trước ngực, rồi nằm xuống, gối đầu lên đùi của Tuyết Hạ.

-Đành vậy. Mà sao trời lạnh quá, bây giờ mình chỉ muốn nhủ một giấc.

Một tiếng trống văng vẳng ngoài kia, Bách Yến vươn vai:

-Giờ Mão rồi, sao đội trưởng vẫn chưa đến nhỉ?

Có tiếng động nho nhỏ, cái tai cáo của Bích Nhi khẽ động đậy trên mái tóc đỏ nâu. Nhân lúc Bách Yến không để ý, cô ta thò cái tay tới.

Bách Yến phát vào tay của Bích Nhi khiến Bích Nhi rụt tay lại, kêu lên:

-Đau! Sao lại đánh mình chứ?

Bách Yến nhặt một đồng tiền lên rồi đưa ra trước mặt Bích Nhi:

-Đến tiền của mình mà cậu cũng không tha sao?

Bích Nhi ra vẻ ngây thơ:

-Đâu có, mình thấy rơi định nhặt lên cho cậu mà!

-Cái con hồ ly này! Tiên Thú tốt tới đâu cũng không bao giờ chừa cái tật láu cá và ranh mà cả.

-Đừng phê phán mình như vậy chứ!

-Vậy hả? -Bách Yến thọc tay vào sườn của Bích Nhi.

-Buồn, đừng có cù mình nữa! -Bích Nhi vừa cười vừa cố gắng gỡ tay Bách Yến ra.

Căn lều hơi tối, chỉ có hai chiếc nến được đốt lên, nhưng vẫn nhìn rõ được một đám người ngồi ở giữa. Tiếng hàm răng nhai một thứ gì đó chốc chốc lại vang lên.

-Bớt ăn uống đi một chút được không hả An Dương, đây là quả táo thứ năm cậu gặm kể từ lúc tới đây rồi đấy!

-Lại phàn nàn rồi, Lý Nhuệ, ăn uống là một thú vui tao nhã, cậu phải hiểu điều đó chứ!

Lý Nhuệ nhìn Hàn Thuyên, chịu cái thằng này rồi.

-Dẹp chuyện ăn uống đi, này, Thuyên - Hạc Tú hỏi - Cậu có biết nhiệm vụ lần này là gì không? Sao đội trưởng phải triệu tập mọi người vào cái lúc mà đáng ra người ta còn ở trong chăn chứ?

Hàn Thuyên gãi đầu:

https://thuviensach.vn

-Tôi không rõ, đội trưởng chỉ nói là gọi các cậu tập trung vào giờ Mão thôi, nói xong đi luôn, tôi không kịp hỏi. Mà hình như là tới gặp Thiên Tử thì phải.

-Có khi là làm nhiệm vụ Vô Tồn đấy! -Một người lên tiếng, rất nổi bật với mái tóc trắng như tuyết và thân hình cao lớn.

-Đừng có gở mồm như vậy chứ, Diệp Thu, chuyến này mà phải làm Vô Tồn thật thì về cậu chết với tôi. -Một người lên tiếng, khuôn mặt với gò má hơi hóp vào, mắt trũng và đôi lông mày rậm, khá đẹp trai tên là Tử Khách.

-Chỉ là một ý kiến thôi mà. -Diệp Thu nhún vai.

Một người có dáng gầy gò, vỗ vỗ tay vào cái bụng hơi phệ của An Dương:

-Các cậu có đồng ý với tôi là tên này sẽ bị rớt lại phía sau không?

Cả đám cười rần, An Dương cũng cười. Anh chàng này với tay còm Lăng Khê là hai người bạn thân của nhau nên Lăng Khê có đùa quá trớn thì cũng chẳng có gì xảy ra cả.

-Thuyên, cậu bảo béo là tốt hay gầy là tốt? -An Dương hỏi.

-Cái đó hả, còn tuỳ thuộc xem các cậu có bản lĩnh thế nào, đúng không hả HạcTú? -Hàn Thuyên nháy mắt.

-Tức là thế nào? -Lăng Khê nghi ngờ.

Hạc Tú chẹp miệng, rồi hất đầu về phía đám con gái:

-Thì đấy, hai cậu có giỏi thì cứ việc, lúc đó xem béo tốt hơn hay gầy tốt hơn.

Bích Nhi để ý là Hạc Tú đang nói tới đám con gái nên quay ra với Hạc Tú:

-Này, Hạc Tú, cậu tế nhị hơn một chút có được không?

-Ơ, tôi có nói gì sai đâu, Lăng Khê và An Dương rất thích các cậu, có đúng không bọn bay?

Cả đám con trai cười rộ, Bách Yến sửng cồ lên:

-Cả đời này, ai thì tôi không biết, chứ An Dương và Lăng Khê thì không bao giờ, đúng không chị em?

-Đúng rồi, béo và gầy đều xấu cả. -Tuyết Hạ đế thêm.

-Ừ-Hạc Tú bĩu môi-Nhưng mà những người vừa vừa. Chẳng hạn…

https://thuviensach.vn

Hạc Tú lăn ra chỗ Dương Du, nắn nắn xoa bóp vai anh ta, điệu bộ của Hạc Tú trông rất buồn cười:

-Như cậu này chẳng hạn, Bách Yến nhà ta thích những người vừa phải thôi, nhỉ?

Lúc này thì cả bọn trong lều cười rũ rượi, duy có Dương Du và Bách Yến là ngượng chín cả mặt.

-Thế hai vị còn lại thì sao hả Tú? -Hàn Thuyên hỏi.

-Thuyên-Tuyết Hạ phản đối-Cả cậu cũng hùa vào với Hạc Tú sao?

Hạc Tú chồm dậy, ra ôm lấy Bích Nhi:

-Tôi xí phần con hồ ly này rồi, các cậu chớ đụng vào!

Lý Nhuệ và Tử Khách vỗ tay:

-Được, được, được đấy Tú!

Bích Nhi đỏ mặt, đẩy Hạc Tú ra:

-Gớm chết đi được! Thả tôi ra!

-Trời đang lạnh lắm -Hạc Tú tinh quái-Mình thích thế này, ấm vô cùng!

Bách Yến và Tuyết Hạ cười ngặt nghẽo.

-Bỏ ra!

Bích Nhi thúc vào bụng Hạc Tú, tuy nhiên anh chàng này thấy chẳng đau gì cả.

-Đi! -Hạc Tú đứng đậy, rồi kéo tay Bích Nhi-Ra đây mình bảo!

Bích Nhi cũng đứng dậy rồi đi theo Hạc Tú. Lý Nhuệ nói với theo:

-Này, có gì về nhớ trao đổi kinh nghiệm với anh em nhé!

-Rồi, tôi sẽ kể lại tỉ mỉ, chi tiết!

Cả đám con trai lại cười rộ lên, duy có Diệp Thu thấy hơi lạ nên nói nhỏ với Hàn Thuyên:

-Này, đừng có bảo với tôi là Hạc Tú với Bích Nhi…

-Thế cậu không biết à?

-Biết gì?

-Thật là…Hai đứa chúng nó khoái nhau lâu rồi.

Diệp Thu hơi ngẩn người ra, nhưng mắt anh ta bắt đầu hấp háy:

-Thế…đã có gì chưa?

-Có gì là có gì?

https://thuviensach.vn

-Thì…đấy! -Diệp Thu nháy mắt.

-À, à, ừ nhỉ, tôi chưa bao giờ hỏi Hạc Tú cả, tí vào ta thử hỏi hắn xem.

-Cái thằng Hạc Tú này thế mà gớm thật, xí được con hồ ly ranh ma, láu cá và nghịch ngợm nhất đám con gái. Mà trước đây Hạc Tú với Bích Nhi là hay cãi nhau lắm cơ mà, sao giờ lại…

-Hơ, cái đó thì ai mà biết được, chuyện tình duyên khó nói lắm.

Hàn Thuyên mỉm cười.

Mọi người trong đội Bạch này, trước khi gặp nhau cũng đều giống như mọi người khác ở Uất Hận Thành, lầm lì, không nói năng nhiều, và chỉ quan tâm tới bản thân mình. Ngay như anh, Hạc Tú, An Dương và Lăng Khê, trước đây từng ở trong đội Biệt Sát một thời gian dài, nhưng những gì mà họ biết về nhau chỉ là tên tuổi và mặt mũi như thế nào mà thôi.

Cho tới khi Hàn Thuyên có lệnh tập trung vào đội Bạch, ấn tượng đầu tiên của anh và mọi thành viên trong đội về đội trưởng Từ Tuyên là một người nói rất nhiều. Đội trưởng không hỏi nhiều lắm về chuyện trước đây mọi người từng làm ở đâu, mà ông hỏi về tên tuổi, sở thích của mỗi người. Lúc đó, các thành viên chỉ nói về tên và nơi trước đây từng làm, còn những vấn đề khác thì rất gượng gạo, thậm chí như Lý Nhuệ gay gắt: “Tôi không có sở thích hay gì cả”. Nhưng đội trưởng chỉ cười: “Từ từ rồi cậu sẽ nói thôi”. Đội trưởng giới thiệu về mình, tên là Từ Tuyên, sở thích rất nhiều, Hàn Thuyên không nhớ lắm, nhưng đại loại như là khoái ăn uống, ngủ li bì tới sáng, thích chạy bộ…Nhiều lắm! Và sau hai tuần làm quen với đội trưởng, mọi thành viên trong đội, kể cả Hàn Thuyên, đều có một nhận xét chung: “Đội trưởng Từ Tuyên là kẻ điên khùng nhất tôi từng gặp !”.

Cứ như vậy, sau hai tháng, mọi người cũng quen dần với tính cách “điên khùng” của đội trưởng. Rồi một ngày, trong lúc nghỉ mệt, đội trưởng kể một câu chuyện vui, Hàn Thuyên không cười, nhưng lúc đó anh cảm thấy bụng của mình hơi rộn lên một chút. Lần thứ hai, một câu chuyện khác, Hàn Thuyên hơi mỉm cười, lúc ấy anh thấy Tử Khách quay mặt, cố ém giọng mình đi bằng một tiếng ho khan. Tới lần thứ ba thì anh cười thật, cười to lắm, Hàn Thuyên là người đầu tiên cười trong cả đội, và kéo theo những người khác cũng cười theo. Đội trưởng dường như không bao giờ

https://thuviensach.vn

hết chuyện, như chuyện hồi trước ông nghịch ngợm, khi sư phụ mình đi cầu tiêu, ông liền lấy thanh gỗ chặn cửa. Càng ngày, chuyện của đội trưởng càng làm cho những thành viên trong đội cười thoải mái hơn.

Nhưng có những lúc rất lạ, một hôm mặt của đội trưởng xịu xuống, không nói năng gì, tự nhiên cả đội cũng lây theo. Không ai nói gì, Hàn Thuyên thấy lạ, hình như đội trưởng mà không vui thì chẳng có chuyện gì trên cõi đời này là vui hết.

Hàn Thuyên hỏi đội trưởng, thì đội trưởng nói rằng hôm nay là ngày giỗ một người bạn của ông. Hàn Thuyên không hiểu, người khác chết thì chuyện đó có liên quan gì tới mình? Đội trưởng chỉ cười gượng: "Cậu cứ hiểu một cách đơn giản thế này, người ấy rất thân với cậu, hay chơi cùng cậu, rồi một ngày người ấy chết, cậu không còn ai chơi cùng nữa, lúc ấy cậu thấy thế nào ?".

Hàn Thuyên vẫn không hiểu lắm, nhưng anh đã phần nào láng máng nhận thức được, tuy vậy, anh lại hỏi đội trưởng:

-Vậy khi bạn của ông chết, ông sẽ làm thế nào?

-Tất nhiên là buồn, nhưng…

-Rồi sao nữa?

-Vẫn còn nhiều người đang đợi ta ngoài kia.

Đội trưởng lại cười, cái cười rất khó hiểu. Hàn Thuyên muốn biết cái cười ấy là như thế nào…

Khi đã hiểu được những cảm xúc của bản thân, Hàn Thuyên lại hỏi: "Vậy những người khác như thế nào, có giống mình không ?". Và đội trưởng Từ Tuyên gợi ý: "Hãy thử tìm hiểu về người khác ", anh ngạc nhiên khi biết được cái sở thích khá kỳ cục của Hạc Tú là khoái chăm bón cây, như An Dương khoái ăn uống, và đặc biệt là hay ăn vụng. Trong khi Lý Nhuệ lại rất ư là ưa cái chuyện nằm ngủ ở bãi cỏ trên bờ sông Hàn Thuỷ. Hoặc tỷ như đám con gái, Bích Nhi có đặc tính rất thích những cái gì hình tròn, lóng lánh một chút, nói tóm lại là tiền, hay như cô nàng Bách Yến thích chuyện vẽ, những bức tranh cô vẽ rất thật, rất đẹp mặc dù phong cảnh của Uất Hận Thành chẳng đẹp đẽ gì. Mỗi người một sở thích, một đặc điểm khiến cho Hàn Thuyên không còn chúi đầu vào kiếm thuật và các cách giết

https://thuviensach.vn

người nữa, anh cảm thấy thú vị với việc nói chuyện, tâm sự với người khác, và đội trưởng Từ Tuyên chính là cây cầu nối tất cả các thành viên trong đội lại với nhau.

Đã bao nhiêu năm rồi? Ba năm, ừ, ba năm. Khoảng thời gian anh không thể nào quên được, biết bao nhiêu nhiệm vụ, bao nhiêu trận chiến đã trải qua, và cũng nhiều những kỷ niệm. Trận đánh ở Vọng Hải, một ngày mưa tầm tã và rét trên biển, hàng trăm chiếc thuyền ngổn ngang, hàng vạn xác chiến binh trôi nổi lềnh phềnh, trong đó có Hàn Thuyên. Anh bám vào một mảnh gỗ, toàn bộ thân người ngâm dưới nước đã tê liệt hoàn toàn, anh chỉ còn cử động được tay và đầu. Khuôn mặt tím tái, môi xám ngoét, lông mày phủ một lớp tuyết mỏng. Hàn Thuyên kêu rất to nhưng chẳng có ai đáp lại, đúng là Vô Vọng Hải, "Mình sẽ chết ". Hàn Thuyên bắt đầu tuyệt vọng, anh dần thả tay ra, nhưng có tiếng gọi: "Thuyên, Thuyên ơi !!! ". Hàn Thuyên như bừng tỉnh, anh không thả tay ra nữa, anh đưa tay lên làm dấu hiệu, nhưng cánh tay cũng đã tê liệt dần, anh không thể bám vào mảnh gỗ nữa. Hàn Thuyên chìm dần, dưới mặt nước, anh nhìn thấy ánh mặt trời, sao mà đẹp quá! Hàn Thuyên nhắm mắt lại, nhưng có cái gì đó chạm vào tay anh, một bàn tay khác đang kéo anh lên. Sau đó, Hàn Thuyên chẳng còn biết gì cả, tới lúc tỉnh dậy, anh thấy bên cạnh mình là Bích Nhi và Hạc Tú. Hạc Tú kể lại đội trưởng đã cứu anh, ông không bỏ anh, ông lùng khắp mặt biển với hy vọng anh còn sống. Và ông đã đúng. Lúc ấy, không hiểu sao Hàn Thuyên lại quý mến đội trưởng tới vậy, ông không giống như những người đội trưởng khác, ông yêu quý những người đội viên của mình, không bỏ mặc họ mặc dù luật của Uất Hận Thành là phải bỏ lại những người bị thương để tiếp tục nhiệm vụ.

Bây giờ…

Hàn Thuyên cảm thấy quý mến tất cả những thành viên của đội Bạch. Anh khoái cái tính tham ăn của An Dương, hay cái tật lắp ba lắp bắp trước mặt con gái của Dương Du, anh cũng thấy cái kiểu ham tiền của Bích Nhi có gì đó đáng yêu. Tuyết Hạ rất quan tâm tới người khác, tận tình giúp đỡ khi các bạn gặp khó khăn khiến Hàn Thuyên mến cô từ lúc nào. Anh thích những trò đùa của bộ đôi Lý Nhuệ và Tử Khách, hay như anh bạn to lớn

https://thuviensach.vn

Diệp Thu, trông có vẻ lầm lỳ, nhưng kỳ thực đã nói thì nói tới bến, hơn cả đội trưởng. Hoặc Thiên Tiễn, khá am hiểu về cuộc sống, hơi già dặn một chút. Không phải vô cớ anh nói tập trung vào giờ Mão mà các thành viên đã tới đây từ rất sớm, họ muốn nói chuyện, muốn một ai đó hiểu mình.

Đang chuyện trò rôm rả thì một người bước vào lều, hơi lạnh từ bên ngoài tràn vào làm Hàn Thuyên quay về với thực tại. Anh đã nhận ra người đi vào, tất cả thành viên đội Bạch đứng lên và cúi đầu:

-Chào đội trưởng!

Đội trưởng Từ Tuyên cười, đó là lời chào của ông:

-Ừ, đợi tôi lâu chưa? Các cậu thông cảm, lạnh quá, không đi nhanh được! Mà Hạc Tú với Bích Nhi vào đi chứ!

Bích Nhi bước vào, mặt đỏ bừng, còn Hạc Tú thì gãi đầu gãi tai:

-Đội trưởng chẳng tâm lý gì cả, đang ấm mà lại…Đau !!

Bích Nhi véo tay Hạc Tú, cả đám cười lớn, đội trưởng cũng cười:

-Cậu còn được ấm, chứ tôi thì chẳng bao giờ có ấm với lạnh cả!

Mọi người lại cười tiếp, Bách Yến nói:

-Sao đội trưởng không tìm một người để cho ấm?

-À, già rồi, còn ma nào nữa, nhưng với danh nghĩa là đội trưởng, tôi sẽ phải quên mình để lo cho các đội viên, này, Dương Du-Đội trưởng nói-Bách Yến đang rất lạnh đấy!

Dương Du cười trừ, trong khi cả đám con trai cười ngặt nghẽo, Tử Khách tiếp lời:

-Đội trưởng ơi! Thằng này mang tiếng là Xạ Thỷ Quỷ mà nhát lắm!

-Đừng bắt nạt Dương Du nữa! - Đội trưởng nói- Nhưng mà như Tử Khách gợi ý, cậu sẽ phải tham gia một lớp học đặc biệt với tôi, nhé?

Đám con trai lại cười nữa. Dương Du là người hơi trầm tính, hay bị các bạn bắt nạt và trêu chọc. Biết Dương Du có cảm tình với Bách Yến, nên đám con trai thường lấy chuyện đó ra để đùa cợt với nhau.

-Thôi! -Mặt đội trưởng nghiêm lại-Hôm nay, chúng ta có nhiệm vụ đây! Mọi người ngồi xuống đi!

Các thành viên ngồi xuống, đội trưởng rất vui tính, nhưng khi vào công việc thì ông khá nghiêm khắc và tỉ mỉ. Hàn Thuyên hiểu điều đó, đội

https://thuviensach.vn

trưởng muốn tất cả các thành viên trong đội được an toàn và hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Đội Bạch là một trong bốn đội của trung đội "Hạn Tuyền", trung đội Hạn Tuyền gần giống với đội Biệt Sát, nhưng khác ở chỗ Biệt Sát chuyên thực hiện các vụ ám sát ở những nơi bình thường, còn Hạn Tuyền chuyên thực hiện ám sát ở các trận địa và cũng nguy hiểm hơn. Các nhiệm vụ của Hạn Tuyền thường là hỗ trợ cho đại quân của Uất Hận Thành, phá hoại kho lương thực, vũ khí của địch, và cao nhất là ám sát tướng địch ngay tại trận địa. Tính chất công việc của đội Biệt Sát là độc lập, cần kỹ năng cá nhân, vì vậy, các thành viên đội Biệt Sát có thể còn trẻ, khoảng mười ba, mười bốn có thể gia nhập. Hạn Tuyền thì khác, với tính chất là ám sát kiêm chiến đấu trên trận địa nên các thành viên cần có sự kỷ luật, biết hỗ trợ cho nhau nên tuổi các thành viên trong Hạn Tuyền thường là từ 20 tới 25. Đa số các đội viên trong Hạn Tuyền đều trưởng thành từ Biệt Sát, nên họ thường đáp ứng được những đòi hỏi cần thiết của công việc.

Hạn Tuyền có bốn đội, tên là Bạch, Vô, Thái, Cảnh. Mỗi đội có một đội trưởng chỉ huy. Số lượng thành viên khoảng từ 20 người trở xuống. Đội Bạch có 12 thành viên, sáu Kiếm Khách là Hàn Thuyên, An Dương, Hạc Tú, Diệp Thu, Lý Nhuệ, Tử Khách ; hai Vũ Mang là Thiên Tiễn và Dương Du ; hai Vũ Linh là Tuyết Hạ và Bách Yến; Lăng Khê là Pháp Sư và Bích Nhi là Tiên Thú. Từ Tuyên là đội trưởng của đội Bạch. Theo nhiều người, đội Bạch được coi là ưu tú nhất, có khả năng chiến đấu cơ động nhất của Uất Hận Thành. Đội Bạch có thể chia làm hai tổ chiến đấu riêng biệt, Từ Tuyên biết cách sắp xếp vị trí chiến đấu hợp lý nên sức mạnh của đội là rất lớn. Đội Bạch đã hoàn thành năm nhiệm vụ cấp Vô Tồn, một thành tích rất đáng nể phục, chưa từng có đội nào làm được như vậy từ trước tới giờ.

-Hôm nay, chúng ta sẽ phải vào trong Tổ Long Thành, nhiệm vụ cấp Vô Tồn.

Tử Khách chẹp miệng một cái rồi nói:

-Nói có sai đâu! Diệp Thu nhà ta là gở mồm lắm!

-Làm sao tôi biết được! Tôi có phải… -Diệp Thu nhún vai.

https://thuviensach.vn

-Thôi! -Đội trưởng cắt ngang- Nhiệm vụ là tiêu diệt Hi Vỹ, tướng quân tộc Vũ.

-Hắn ở đâu, thưa đội trưởng? –Bích Nhi hỏi.

Im lặng một chút, rồi đội trưởng nói:

-Vào trong Tổ Long, khi nào tìm thấy hắn và tiêu diệt hắn, lúc đó nhiệm vụ sẽ kết thúc.

Các thành viên nhìn nhau, rồi bất chợt Lăng Khê cười:

-Đội trưởng, đừng đùa nữa!

-Tôi không đùa, chuyện này hoàn toàn nghiêm túc, đây, đây là giấy mệnh lệnh của Thiên Tử Uất Hận Thành, có cần xem không?

Mọi người đều nhìn thấy con dấu triện màu đỏ của Thiên Tử.

Lý Nhuệ ngơ ngác, cặp lông mày nhíu lại rồi nói:

-Đội trưởng, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, chuyện này thật điên rồ!

Tuyết Hạ cũng đồng tình:

-Ít ra cũng phải cho một địa điểm chung chung, sao lại bắt chúng ta đi tìm, Tổ Long rộng như vậy, muốn tìm Hi Vỹ cũng khó, mà có khi chẳng có tên Hi Vỹ nào ở trong thành cả!

Tất cả thành viên đều tỏ ra khó chịu, không ai muốn chết một cách vô ích cả.

-Tôi hiểu, bản thân tôi cũng phản đối chuyện này. Nhưng quả thật chúng ta không còn sự lựa chọn nào cả, chúng ta đã ký hiệp ước với Kiếm Tiên Thành. Bây giờ bọn họ đang thúc ép chúng ta tấn công Tổ Long.

-Hiệp ước chỉ là gió thoảng mây bay! – Thiên Tiễn nói – Chúng ta cũng có thể phá bỏ hiệp ước, như Tích Vũ Thành đã làm với Kiếm Tiên Thành.

-Đúng, Thiên Tiễn, cậu nói không sai, trong thời kỳ Đại Hỗn Loạn này, các hiệp ước chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng cậu phải hiểu, sở dĩ Tích Vũ Thành có thể phản bội vì bọn chúng có lý do. Vạn Hoá Thành hứa với Hi Vỹ là sẽ cùng với Tích Vũ Thành đánh chiếm lại Bàn Ty Lĩnh, nơi mà Kiếm Tiên Thành kiểm soát, nơi đó có thể vừa công vừa thủ, vừa hỗ trợ cho các chiến trường khác, đổi lại Tích Vũ sẽ phải tiêu diệt đạo quân chủ lực của Kiếm Tiên trong một doanh trại cách đó 2 dặm. Hi Vỹ thấy được điều đó nên hắn không ngại ngần ra lệnh bí mật cho quân đánh úp. Lợi

https://thuviensach.vn

dụng sự mất cảnh giác của Kiếm Tiên về việc ký hiệp ước đồng minh, cộng thêm sự tin tưởng của tộc Nhân về mối quan hệ lâu đời với tộc Vũ, Hi Vỹ đã đốt sạch doanh trại, giết hơn 1 vạn chiến binh chỉ trong một đêm. Ngay sau đó, Tích Vũ và Vạn Hoá đã ký hiệp ước đồng minh, đánh chiếm được Bàn Ty Lĩnh. Bây giờ bọn Tích Vũ đã có đồng minh là Vạn Hoá, mặc dù hiệp ước chỉ là mong manh, nhưng ít ra sẽ có tác dụng trong thời gian này. Còn Uất Hận Thành chúng ta, phá bỏ hiệp ước, liệu có ai muốn đồng minh với chúng ta không? Chắc chắn là không, cả đại lục này chỉ mong ngóng cái ngày Uất Hận Thành bị tiêu diệt. Phá bỏ hiệp ước lúc này, chỉ tạo thời cơ ngàn năm có một cho ba thành kia bắt tay nhau để dẹp bỏ chúng ta. Và hơn nữa, Kiếm Tiên Thành còn có sự hậu thuẫn rất lớn từ Ngũ Hành Tộc, ba thành tấn công vào Uất Hận Thành thì không sao, nhưng nếu cả gia tộc Ngũ Hành từ Thiên Linh Sơn xuống đây thì thật là tồi tệ.

Mọi người nhìn nhau, đội trưởng nói không sai, để cả Ngũ Hành Tộc xuống đây thì thật không hay chút nào cả.

-Không còn lựa chọn nào sao? -Bách Yến hỏi.

-Nếu có thì tôi đã không phải tới đây.

Mọi người lặng thinh, tiếng gió thổi rin rít ngoài căn lều.

-Vậy – Hàn Thuyên hỏi – Khi nào thì xuất phát, thưa đội trưởng?

-Giờ Mùi ngày hôm nay. Hãy chuẩn bị cho tốt. Có thể phải ở trong thành lâu đấy.

Đội trưởng bước ra ngoài, hơi lạnh lại phả vào bên trong kèm theo một ít bông tuyết.

-À! -Đội trưởng Từ Tuyên quay lại, khuôn mặt ông lại trở về với trạng thái luôn luôn mỉm cười- Các bạn đi với tôi một lát!

Nói rồi, đội trưởng nhanh nhẹn bước đi, cả đám Hàn Thuyên và các bạn nhìn nhau, sắp làm nhiệm vụ rồi còn đi đâu nữa?

-Tới chiều mới phải làm cơ mà! Nhanh chân lên, mấy anh bạn trẻ, đi lề dà lề dề quá! Nhanh lên!

Cả đám đành bước theo đội trưởng.

…

https://thuviensach.vn

Đội Bạch đã đi ra khỏi doanh trại, theo đội trưởng Từ Tuyên lên một quả đồi. Nhờ những cây tùng cổ thụ bao bọc quanh đỉnh đồi nên gió chỉ khẽ lướt nhẹ, vuốt ve ôm mặt người ta. Tuyết hôm nay rơi dày, phủ trắng xoá cả một tán cây. Mặt đất màu trắng, thỉnh thoảng lấm tấm màu xám của những hòn đá tảng.

Cả đám Hàn Thuyên không thấy đội trưởng đâu cả, ông ấy vừa mới lên trên này mà…

-Sóc tuyết à? -Thiên Tiễn nói. Anh chạy tới tán cây trước mặt, một cái bóng trắng vụt đi, thoăn thoắt leo lên cây cao.

Thiên Tiễn nhìn lên, chẳng có gì cả.

-Biến đâu mất rồi?

-Kia kìa! -Tuyết Hạ chỉ tay, một con sóc trắng muốt, chen giữa vào những tán cây nửa xanh nửa trắng.

Bích Nhi tiến tới, cô nàng ve vẩy cái đuôi cáo của mình, rồi giơ tay hướng về con sóc:

-Xuống đây nào, bé cưng!

Con sóc ngó nghiêng cái đầu như dò xét, rồi nó trèo xuống, nhảy vào vòng tay của Bích Nhi.

-Đẹp quá! -Bích Nhi bế con sóc, như người mẹ ẵm trẻ vậy.

Bách Yến và Tuyết Hạ cũng tranh nhau ôm con sóc. Đám con gái thích những gì đáng yêu một chút.

Hạc Tú nhìn tới nhìn lui, rồi quay ra hỏi Hàn Thuyên:

-Đội trưởng đâu rồi?

-Tôi không biết, tìm nãy giờ…

Hàn Thuyên nghe thấy tiếng vun vút, anh giơ tay lên, một quả cầu tuyết đập vào tay anh.

-Chơi ném tuyết không? -Giọng của đội trưởng.

Mọi người quay ra, đội trưởng đang cầm trong tay một trái tuyết tròn và nặng.

-Hồi còn bé, khi nào rỗi, tôi và các bạn thường lên Phạt Mộc Trường chơi ném tuyết, có cả sư phụ đi nữa, vui lắm!

Không ai nói gì, đội trưởng lại nói tiếp:

https://thuviensach.vn

-Và tôi đã học được cái trò này…

Đội trưởng tung quả cầu tuyết lên cao, quả cầu bay lên, rồi hạ xuống, rơi trúng mặt Dương Du lúc đó đang nhìn lên. Cả đám con trai nhìn Dương Du rồi cười ầm.

-Sao cậu tồ quá vậy, Du? -Lăng Khê nói.

Anh chàng Dương Du lấy hai tay lau khuôn mặt đầy tuyết, Bách Yến chạy ra rút một cái khăn rồi đưa cho Dương Du:

-Lau đi.

Mặt Dương Du đần ra, Tử Khách liền nhận hộ:

-Thay mặt nó, tôi nhận vậy!

-Ai nói chuyện với cậu, cầm lấy, Dương Du.

Dương Du cầm lấy cái khăn nhưng chẳng còn biết làm gì nữa.

-Cậu thật là…

Bách Yến giật cái khăn, lau khuôn mặt của Dương Du. Cô lau nhẹ nhàng, chốc chốc lại vén mớ tóc xoã và dài của Dương Du ra cho đỡ rối.

-Chà, chà! -Đội trưởng tặc lưỡi- Dương Du, cậu phải cảm ơn tôi cái gì đi chứ? Cứ để thế mà coi được à?

Mọi người cười ầm lên, Bách Yến đỏ mặt tưng bừng.

-Vậy có ai chơi không? - Đội trưởng hỏi lại.

Tiếng cười im bặt lại.

-Đội trưởng! -Lý Nhuệ hỏi.

-Ừ?

-Những người bạn của đội trưởng đâu?

Đội trưởng Từ Tuyên hơi kém vui một chút, nhưng ông vẫn tươi cười trả lời:

-À, đội trưởng đội Vô, Hãn Đồ, anh bạn của ta.

-Nhưng tôi nghe nói còn bé, đội trưởng từng học với năm người cơ mà!

Hàn Thuyên đá vào chân Lý Nhuệ, Lý Nhuệ hiểu ý, anh ta liền vội chữa lại:

-À, thôi, không có gì, bỏ qua đi đội trưởng!

-Không sao! -Đội trưởng Từ Tuyên tươi cười- Biết một chút cũng không sao. Tôi có năm người bạn, nhưng bốn người đã hi sinh mất rồi.

https://thuviensach.vn

Mọi người im lặng, đội trưởng Từ Tuyên nói tiếp:

-Vì Uất Hận Thành mà bọn họ đã hy sinh, và cả vì lời hứa của tôi nữa…

-Lời hứa? -Diệp Thu ngạc nhiên.

Đội trưởng ngước mặt lên, nhìn về một cõi xa xăm:

-Tôi đã từng hứa với họ, một ngày nào đó, tôi sẽ trở thành Thiên Tử của Uất Hận Thành, lúc ấy, tôi sẽ đổi tên Uất Hận Thành.

-Đội trưởng định đổi thành gì? -Lý Nhuệ hỏi.

-Tĩnh Thành, Uất Hận Thành mãi mãi không bao giờ có được sự tươi vui, ấm áp như những nơi khác. Nhưng ít ra nó có thể trở về được một toà thành trầm lặng, nó đang thiếu một thứ.

-Thứ gì? -Hàn Thuyên hỏi.

Đội trưởng mỉm cười.

-Đó là thứ mà mọi người đều có, chỉ Uất Hận Thành là không có. Cậu sẽ hiểu, không thể nói suông được.

-Tôi… có thể cảm nhận được không, đội trưởng? -Hàn Thuyên hơi hấp tấp, đội trưởng có thể thấy được ánh mắt đầy khát khao của anh.

-Cậu may mắn đấy, cậu đang cảm nhận được nó. Cậu đang sống chung với nó.

-Nhưng…

-Dần dần cậu sẽ hiểu.

Đội trưởng không nói nữa, ông lại vo viên một cục tuyết.

-Có ai chơi không?

Mọi người vẫn lặng im.

-Tôi tưởng các bạn thích, nhưng không thì thôi, chúng ta về nào!

Một nét không vui hiện ra trên mặt đội trưởng. Tuy vậy, ông vẫn vui vẻ bước xuống đồi. Truyện Thiên Đế Kiếm copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi. com

-Đội trưởng!

-Gì vậy, Bách Yến?

Ngay sau đó, một trái cầu tuyết bay vào mặt đội trưởng.

-Ném người ta xong rồi định bỏ đi sao, đội trưởng?

Đội trưởng vuốt sạch khuôn mặt, ông cười lớn:

https://thuviensach.vn

-Này, chớ chọc tức tôi, tôi rất giỏi trong trò ném tuyết đấy. Các cậu…

Một trái tuyết khác đập vào đầu đội trưởng, lần này thì là Tuyết Hạ ném.

-Vậy đội trưởng chấp hết bọn tôi nhé!

Đội trưởng nhìn Tuyết Hạ với ánh mắt gườm gườm, Tuyết Hạ thấy mình có vẻ hơi quá trớn.

-Vậy thì…Chơi thôi còn gì nữa !! - Đội trưởng hét lên.

Ngay sau đó là cơn mưa ném tuyết, Hàn Thuyên không để ý, bị một trái tuyết đập vào mang tai.

-Sao lại ném tôi, Tú?

-Thời kỳ Đại Hỗn Loạn này không có thoả hiệp.

-Thế thì cậu sẽ chết với tôi !!!

Buổi sáng hôm ấy, cả đội Bạch chơi trò ném tuyết, Hàn Thuyên cảm thấy cuộc đời này thật là đẹp.

…

-Mệt quá, hôm nay chú nào bị dính đạn nhiều nhất? -Tử Khách oang oang. Anh ta ngồi xuống một cái bàn, bây giờ là lúc ăn trưa. Mới có giờ Tỵ, nhưng vì chiều nay đánh lớn nên quân sĩ phải ăn sớm để còn chuẩn bị.

Nhà ăn là một cái lều rất rộng và cao, chứa được cả nghìn người, có ba khu riêng, một khu dành cho các thủ lĩnh và tướng, một khu dành cho các chiến binh thuộc bậc Trung, như đội trưởng các đội thuộc Biệt Sát, các thành viên thuộc trung đội Hạn Tuyền, đặc biệt đội bảo vệ Ai Oán Đường, Sầu Lệ Điện cũng có ở đây theo chỉ thị tăng quân hỗ trợ của Thiên Tử. Khu còn lại rộng nhất dành cho các chiến binh bậc Hạ.

-Dương Du là cái chắc! –Thiên Tiễn nói – Có sai đâu, Bách Yến đang lau mặt cho hắn kia kìa, hay là thằng này cố tình để bị ăn đạn vậy?

-Có thể lắm! - An Dương nói, đoạn lấy một đôi đũa gõ xuống mặt bàn - Thằng này trông vậy mà ghê lắm!

-Thôi, đừng trêu Dương Du nữa! - Tuyết Hạ ôn tồn - Cậu đang tìm cái gì đấy hả, Bích Nhi?

Bích Nhi đang cúi xuống gầm bàn để tìm một cái gì đó, cô nàng ngửa người lên rồi nhìn quanh quất:

-Ơ…

https://thuviensach.vn

-Sao? Cậu mất gì à? -Tuyết Hạ hỏi.

Bích Nhi không nói. Cô nàng lại cúi người xuống gầm bàn.

-Có món gì chưa? Mà Bích Nhi đang tìm cái gì vậy? -Bách Yến và Dương Du vừa ngồi xuống bàn.

-Con hồ ly này hình như vừa bị mất cái gì đó. -Tuyết Hạ nói.

Hàn Thuyên lấy cái bình rượu, rót ra hai bát, đưa một bát cho Hạc Tú:

-Uống đi!

Hạc Tú cầm lấy bát.

-Rõ ràng là…-Mặt Bích Nhi lo lắng.

-Sao? -Tuyết Hạ gắt.

Hàn Thuyên và Hạc Tú cụng bát rồi uống.

-Mình vừa mới nhìn thấy một đồng tiền ở đây cơ mà, sao biến đâu mất rồi? -Bích Nhi phụng phịu.

Cả bàn cười ầm lên, còn Hàn Thuyên và Hạc Tú chết sặc vì rượu chạy lên mũi.

-Sao mọi người lại cười, có gì đáng cười chứ? -Bích Nhi có vẻ không bằng lòng.

-Cậu…-Lý Nhuệ chảy nước mắt – Không thể định nghĩa cậu là gì nữa rồi!

Bích Nhi ngồi xuống, hơi ngượng một chút. Bách Yến véo cái má trắng hồng của cô:

-Chịu cậu rồi!

…

Hàn Thuyên đang xếp những con dao găm vào trong hộp.

Anh cầm lấy vũ khí của mình. Một thanh đao, lưỡi bé và cứng, trên mặt đao có những hoa văn phát ánh sáng bạc. Kỷ vật của người cha đã mất, Bạch Hàn Đao là tên của nó.

Hàn Thuyên xoay thanh đao một vòng.

-Ấy !!!

Lý Nhuệ đang ở đằng sau, suýt nữa bị thanh đao chém vào mặt.

-Ồ, tôi xin lỗi!

-Cẩn thận một chút chứ!

https://thuviensach.vn

Lý Nhuệ, một tay xách thương, một tay xách bộ áo giáp, đặt phịch lên mặt bàn.

Cái bàn dài và rộng, trên bày la liệt các loại vũ khí. Chủ yếu là dao găm, giỏ đựng tên, phi tiêu, các loại bùa, thuốc trị thương. Mỗi thứ được sắp xếp thành thứ tự riêng, gọn gang và dễ lấy.

Lý Nhuệ lấy một con dao, xoay nó tít mù trên bàn tay mình.

-Mang bao nhiêu "bé" thì vừa đây? -Lý Nhuệ hỏi.

-Vài chục thôi, chuyện bắn và tầm xa đã có hai chú vịt nhà ta lo. -Hàn Thuyên hất đầu về phía Thiên Tiễn và Dương Du.

-Đừng nói vậy chứ Thuyên! -Thiên Tiễn cười.

-Rồi, hai cậu mà để cho cái gì ở tầm xa thịt chúng tôi thì chịu trách nhiệm nhé!

Thiên Tiễn lắc đầu. Anh ta đang đặt những bó tên vào một tấm vải lớn, rồi gùi chúng lại, thắt chặt sợi dây bao quanh.

-Bao nhiêu đấy? -Dương Du hỏi.

-Cả chỗ này là bốn trăm cái. Với cái này nữa.. -Thiên Tiễn chỉ vào một gùi đựng tên khác, nhưng nhỏ hơn nhiều – Là hơn năm chục cái. Hôm nay đánh nhau với bọn Vũ không lo thiếu tên. Thế còn cậu?

-Mang được hai mươi hộp tên. Chắc cũng đủ.

Diệp Thu và Hạc Tú bước vào, hai người bọn họ cũng đang chuẩn bị cho trận đánh chiều nay. Diệp Thu mang theo một Thiết Quyền và một cái rìu lớn. Còn Hạc Tú thì mang theo song kiếm.

-Vẫn dùng cái này à? -Hạc Tú nói.

-Ừ!

Diệp Thu đeo cái găng tay sắt vào xong, rồi nhét cái rìu ra sau lưng, buộc dây đeo thật chặt.

Bích Nhi ngắm cuộn vải tròn màu đỏ, cô đang suy nghĩ, rồi như đã quyết định, cô bỏ nó vào cái túi đeo đằng sau hông.

-Có nhất thiết phải dùng tới nó không vậy? -Bách Yến vừa hỏi vừa mặc tấm áo giáp.

-Chưa biết, nhưng mang theo cho chắc ăn.

Bích Nhi nhét hàng chục cuộn vải vào trong túi quân dụng của mình.

https://thuviensach.vn

-Mang nhiều thế? -Tuyết Hạ hỏi.

-Ừ, nhỡ đâu phải ở trong thành thì làm thế nào?

Không khí trong lều khá căng thẳng. Mọi người không nói năng gì nhiều lắm.

-Nhớ mang đủ thuốc đấy, Tuyết Hạ! - Hàn Thuyên nhắc nhở.

-Rõ rồi. Tôi và Bách Yến sẽ lo chu đáo mà!

Tử Khách, An Dương và Lăng Khê vào sau cùng.

-Không mang theo đồ ăn sao, An Dương? – Lăng Khê châm chọc.

-Vào đấy đủ sợ rồi, không tự cắn lưỡi là còn may! – An Dương nhún vai.

Lăng Khê quay ra với các vũ khí của mình, một thanh Pháp Kiếm, hàng trăm lá bùa. Anh ta lấy khá nhiều bùa có chữ Hoả và Thuỷ, còn bùa Kim, Mộc, Thổ lấy ít hơn một chút.

-Cậu định thêu rụi cái thành sao, Lăng Khê? - Tử Khách nói kháy.

-Đừng nói người ta vậy chứ!

Một lúc sau, tất cả mọi người trong đội Bạch đã chuẩn bị xong. Cái bàn vũ khí nhiều như vậy nhưng đã vơi đi quá nửa.

-Đi thôi, mọi người! – Hàn Thuyên ra lệnh. Trong đội Bạch, anh là người được đội trưởng Từ Tuyên giao cho việc quản lý đội khi ông vắng mặt. Với tài năng và sự điềm đạm vốn có nên không ai nghi ngờ chuyện sau này anh sẽ trở thành đội trưởng đội Bạch cả.

Các thành viên nối nhau ra khỏi căn lều. Trời rất rét và lạnh. Cả đám đi, không ai nói với nhau câu nào.

-Lạnh quá! – Bích Nhi ôm lấy cái đuôi của mình.

Hạc Tú thấy vậy nhanh nhẩu đưa cho Bích Nhi cái áo khoác anh ta đang mặc:

-Mặc cái của mình này!

Bích Nhi nhận lấy cái áo:

-Ờ…mình cám ơn! - Mặt Bích Nhi hơi đỏ lên một chút.

Anh chàng Hạc Tú cảm thấy khoái, mặc dù điều đó không có liên quan gì tới cái áo cả.

-Này! - Diệp Thu vỗ vai Hạc Tú.

https://thuviensach.vn

-Gì?

Diệp Thu ghé vào tai Hạc Tú nói nhỏ:

-Đã có gì chưa đấy?

Hạc Tú hơi thẹn một chút:

-Ờ, thì…

-Sao?

-Có…Tình cảm chút ít…

-Không, không phải cái đó. Mà là…

Hạc Tú ngớ người ra, rồi như chợt hiểu, anh chàng đấm vào vai Diệp Thu.

-Cái cậu này, thật là…Tôi không phải là loại người đó!

-Hỏi thăm thôi mà!

…

Cả đội Bạch đã tới căn lều mà đội trưởng Từ Tuyên nói. Căn lều rộng, bên trong có tiếng ồn ào một chút, chắc là có nhiều người.

Hàn Thuyên vén cửa lều đi vào.

-À, đến rồi à? - Đội trưởng Từ Tuyên cười.

Hàn Thuyên nhận ra đội Vô cũng đang ở đây. Anh nhìn thấy người quen.

-Thuyên à, chào!

Một giọng nói nhẹ như gió lướt qua. Hàn Thuyên quay lại.

Một khuôn mặt hơi dài, mắt xanh lơ, mái tóc nâu, tay phải cầm một con dao, người này luôn luôn có tính chơi dao ở mọi lúc mọi nơi. Anh ta tên là Tần Mạnh Uy.

-À, cậu!

Hai người nắm tay nhau. Tần Mạnh Uy nói:

-Vẫn khoẻ chứ? À, Tú, chào!

Hạc Tú cũng nhận ra người này, anh chàng cũng nắm tay Tần Mạnh Uy. Mạnh Uy còn bắt chuyện với An Dương và Lăng Khê nữa.

Một tiếng cãi nhau đằng sau khiến Hạc Tú quay lại.

-Tại sao cậu không mang dây chuyền? - Một anh chàng nói với một cô gái.

https://thuviensach.vn

-Tôi không thích cái đó, được chưa? - Rồi cô gái đùng đùng bỏ đi.

Chàng trai gặp ánh mắt của Hạc Tú liền cười gượng và đi chỗ khác.

-Đó là Chu Văn - Mạnh Uy nói - Cậu ấy ở trong đội của tôi!

-Vậy sao?

-Thôi, các cậu ngồi lại nhé, tôi có việc

Mạnh Uy đi ra khỏi căn lều.

-Lâu lắm không gặp, cậu ta thay đổi nhiều quá! – Hàn Thuyên ghé vào tai Hạc Tú.

-Ừ, bốn năm rồi còn gì nữa!

Tần Mạnh Uy trước đây ở cũng đội Biệt Sát với Hàn Thuyên, Hạc Tú, Lăng Khê và An Dương. Tới năm 20 tuổi, Hàn Thuyên vào đội bảo vệ Sầu Lệ Điện, còn Mạnh Uy vào ngay đội Vô, Hạc Tú, An Dương và Lăng Khê cũng vào ngay đội Bạch, nhưng đội Bạch lúc đó chưa hoạt động được vì thiếu người. Sau vài tháng, Hàn Thuyên chuyển vị trí vào đội Bạch, muốn đi thăm Mạnh Uy, nhưng vì công việc nhiều nên Hàn Thuyên chưa có thời gian.

Mạnh Uy được coi là một đối thủ ngang ngửa của Hàn Thuyên, với sở trường chuyên dùng dao găm, một loại vũ khí kén người sử dụng, Mạnh Uy là thành viên chiến đấu mạnh nhất trong đội Vô. Chính đội trưởng Từ Tuyên đã khen ngợi rằng Mạnh Uy là người có thể đối thủ mà Hàn Thuyên nên dè chừng. Nhưng thiên hạ bàn tán thế nào, Hàn Thuyên và Mạnh Uy vẫn coi nhau là những người bạn.

Miên man suy nghĩ, Hàn Thuyên không nghe thấy người gọi:

-Hàn Thuyên!

Hạc Tú thúc nhẹ vào sườn Hàn Thuyên: “Kìa! “

Hàn Thuyên nhận ra người đang gọi mình, đó là đội trưởng Hãn Đồ. Ông ta có một khuôn mặt vuông, mái tóc vẫn đen nhánh, không lốm đốm bạc như đội trưởng Từ Tuyên, và có lẽ do bởi hai người chơi với nhau nên Hãn Đồ cũng bị ảnh hưởng tính cách của Từ Tuyên, ông nở một nụ cười:

-Làm việc tốt chứ, anh bạn?

-À, vâng! Cám ơn ngài!

https://thuviensach.vn

-Nói chuyện một tí đi! Tôi rất muốn được nói chuyện với người được mệnh danh là Hàn Đao này!

-Tiếp chuyện ông bạn già của ta cho tốt nhé, Thuyên, lão ta hơi cục tính đấy! - Đội trưởng Từ Tuyên nháy mắt.

-Đừng nghe lời lão già đó, anh bạn trẻ, ta rất niềm nở mà.

Đội Bạch và đội Vô nói chuyện với nhau, đây là một dịp tốt để mọi người học hỏi lẫn nhau. Tất cả mọi người trong trung đội Hạn Tuyền đều là những người ưu tú, vì vậy, họ đều có những mặt mạnh riêng mà đáng để những người khác ngưỡng mộ.

Đột nhiên tất cả im bặt lại, không nói gì nữa, một người mặc chiếc áo khoác bước vào, cởi chiếc mũ trùm ra. Người này đi cùng với vài người nữa.

Tất cả các mọi thành viên Hạn Tuyền đều kính cẩn cúi người:

-Ngài Thiên Tử!

Thiên Tử liền nói ngay:

-Thôi, các vị bỏ qua mấy cái thứ này ngay, rườm rà phức tạp quá!

-Sư phụ thật là người khoáng đạt! – Hãn Đồ nói.

Các thành viên đều cười. Thiên Tử là một người rất thoải mái, ông nói:

-Cậu thật là…Nhưng bây giờ, đang là công việc, hãy gọi ta là Thiên Tử.

-Vâng, thưa sư phụ! – Từ Tuyên nói.

Lại một tràng cười nữa vang lên.

-Cậu là người hay làm người khác cười lắm, Tuyên.

Thiên Tử nghiêm giọng lại:

-Nhưng bây giờ là công việc, không có chuyện khôi hài ở đây!

Mạnh Uy nói nhỏ với Hàn Thuyên:

-Giống nhau như đúc, đội trưởng Hãn Đồ cũng vui tính, nhưng hễ vào việc là căng thẳng lắm!

-Chẳng khác gì đội trưởng Từ Tuyên của tôi! Đều cùng là sư phụ và học trò cả.

Thiên Tử lệnh cho một người dải một tấm vải treo lên vách lều. Một tấm bản đồ khá rộng và tỉ mỉ, đó là bản đồ của Tổ Long Thành.

https://thuviensach.vn

-Hai đội trưởng ở đây đều đã nói với các cậu về chiến dịch lần này. Tôi cũng không cần phải nói nhiều nữa. Thực sự không ai muốn làm chuyện này cả, nhưng tình thế bắt buộc, đành đổ lỗi cho ông trời thôi.

Thiên Tử lấy một cây gậy dài và mảnh, chỉ lên tấm bản đồ:

-Ở Tổ Long Thành hiện nay có 100 vạn quân Tích Vũ. Chúng ta sẽ tấn công chính diện vào cửa Bắc, đại quân ta sẽ phá cổng thành. Đội Bạch và đội Vô sẽ đi cùng với đại quân, chúng ta sẽ cố gắng che chắn để các cậu không bị phát hiện, đặc biệt là đội Bạch. Khi phá xong cổng, đội Vô có nhiệm vụ hỗ trợ đại quân đánh chiếm cổng Bắc, chắc chắn chúng ta sẽ đẩy lui được bọn Vũ, lúc ấy, đội Bạch lập tức vào bên trong thành, tìm Hi Vỹ và giết hắn. Để cho công việc tìm kiếm của đội Bạch thuận lợi, đại quân đã chuẩn bị đóng hào, lập luỹ ngay tại cổng thành Bắc. Còn đội Vô sẽ bắt tất cả những kẻ mà chúng ta đã nêu tên, nhớ là phải bắt sống, nếu tìm được Hi Vỹ thì giết ngay, không cần phải hỏi. Hi Vỹ không thể bỏ trốn, thành Nam đã có Kiếm Tiên đóng ở sông Lưu Phương, U Lan Thôn, U Lan Cốc, ta đã cử người theo dõi ở đó, nếu Kiếm Tiên thoả hiệp với Hi Vỹ và để hắn chạy thoát, chúng ta có thể huỷ bỏ hiệp ước ngay lập tức, nhưng chuyện đó gần như là không thể xảy ra, Kiếm Tiên vẫn còn đau sau khi bị Tích Vũ phản bội nên bọn họ chắc chắn sẽ giết Hi Vỹ nếu gặp hắn và tất cả những kẻ nào có cánh ở trên đầu, trừ người của Uất Hận Thành. Còn thành Tây, đã có quân ta đóng ở Khoáng Trường và sông Chu Tước. Nhớ, đội Vô phải bắn pháo hoa xanh khi bắt được Vũ Tộc Ẩn Giả. Như vậy cơ bản là xong. Ai có ý kiến gì không?

Mạnh Uy giơ tay.

-Có gì không, anh bạn trẻ?

-Thưa, ngài chắc chắn trong số những kẻ chúng tôi phải bắt sống có Vũ Tộc Ẩn Giả không?

-Chắc chắn, các Vũ Linh và Tiên Thú đã theo dõi bà ta không ngừng nghỉ mấy ngày nay.

-Nếu bà ta chống cự quá mức, chúng tôi…

-Bất đắc dĩ mới phải dùng lựa chọn đó. Tốt nhất là bắt sống, điều này sẽ làm có lợi cho chúng ta trong việc thoả hiệp.

https://thuviensach.vn

-Vâng.

Bích Nhi giơ tay lên.

-Rồi, cô gái, có gì sao?

-Thưa ngài, nếu như chúng tôi không thể tìm được Hi Vỹ thì tính sao đây?

Thiên Tử nhăn trán, rồi hỏi:

-Cô ở đội Bạch?

-Dạ, vâng.

-Ta hiểu tâm trạng của mọi người trong đội Bạch. Thông tin được đưa về liên tục, chúng ta sẽ cố gắng hết sức. Tiện đây…

Thiên Tử lấy một cái ống từ trong người ra.

-Từ Tuyên sẽ giữ cái ống này, trong trường hợp chưa tìm được Hi Vỹ mà bị vây hãm, hãy bắn pháo hiệu này lên. Ta sẽ cử quân vào bên trong để cứu các cậu ra. Trong trường hợp có tin Hi Vỹ không có ở trong thành, chúng ta sẽ bắn pháo hiệu màu vàng. Tất cả đã hiểu chưa?

-Vâng. -Bích Nhi trả lời.

Thiên Tử thở dài, ông lại nói nốt:

-Có một điều cần lưu ý…

Mọi người đang rất lắng nghe. Gió bên ngoài thổi rin rít.

-Ngoài tộc Vũ, bên trong thành còn hơn 1 vạn dân thường, họ bị kẹt lại ở Tổ Long. Hãy cố gắng giảm sự tàn sát xuống mức thấp nhất có thể. Mọi người hiểu ý tôi chứ?

Không ai nói gì hết.

-Thôi, vậy đi đi! – Thiên Tử khoát tay.

…

Hơn 180 vạn quân của Uất Hận Thành đang tiến về phía cổng thành Bắc của Tổ Long Thành.

Hàng trăm lá cờ màu đen giương cao, tiếng trống đánh liên tục không ngừng nghỉ. Tiếng bước chân xào xạo trên mặt tuyết.

Đi ở giữa đoàn quân là đội Bạch và đội Vô. Những người lính khác đeo những cái khăn màu đen ở trên cổ.

https://thuviensach.vn

-Mang đủ tên không đấy, hai cậu? - Đội trưởng Từ Tuyên nói với Thiên Tiễn và Dương Du.

-Vâng, đủ cả. Có thể chiến đấu liên tục trong ba ngày được.

-Tốt.

Đội trưởng Từ Tuyên lại chạy xuống cuối với Tuyết Hạ và Bách Yến.

-Hai cô có….

Tiếng của đội trưởng bị át đi bởi âm thanh của tù và.

-Xin lỗi đội trưởng, chúng tôi không nghe rõ !! - Tuyết Hạ phải hét lên.

-Có mang đủ mọi thuốc không?

-Đủ rồi ạ! – Bách Yến nói.

Đội trưởng chạy lên hàng đầu với Hàn Thuyên.

-Tí nữa phân ra hai tổ nhé! - Đội trưởng nói.

-Vâng, nhưng chia thế nào đây?

-Cậu đi với Hạc Tú, Diệp Thu, Dương Du, Tuyết Hạ, Tử Khách. Tổ thứ hai là những người còn lại.

-Thế đội trưởng?

-Tôi sẽ hành động một mình.

-Liệu có…

-Không sao, cậu hãy nói với những thành viên khác đi.

Hàn Thuyên đi xuống dưới.

Đội trưởng Hãn Đồ chạy lại cùng với đội trưởng Từ Tuyên.

-Lát nữa… - Hãn Đồ nói – Khi nào chúng tôi và đại quân đánh được mặt ngoài và tiến vào bên trong, các cậu mới bắt đầu vào, hiểu chứ?

-Rõ rồi, nếu giết được Hi Vỹ, nhớ bắn pháo hiệu đấy!

-Được rồi!

Đội trưởng Từ Tuyên không nói gì nữa. Mọi việc như vậy là đã ổn.

Tuyết rơi dày nên khó nhìn được đường phía trước, tuy nhiên, Từ Tuyên đã thấy cái ánh sáng mờ mờ đằng xa, đó là ánh sáng từ Tứ Đại Kim Cương, bốn pho tượng khổng lồ của Tổ Long.

Một bông tuyết rơi vào tay Từ Tuyên, ông đưa tay lên nhìn, rồi xoa vào tuyết, bông tuyết tan đàn rồi biến mất hẳn.

Từ Tuyên nheo mắt lại.

https://thuviensach.vn

Như tuyết vậy…

…

-Tổ Long đây rồi! - Hạc Tú nói.

Trước mặt đội Bạch là Tổ Long Thành. Toàn thành sừng sững, to lớn, trong khi con người lại thật bé nhỏ. Ánh sáng mặt trời đã le lói đằng kia.

Đại quân Uất Hận Thành dừng lại. Từ đây, Hàn Thuyên có thể thấy những người của tộc Vũ đứng trên cổng thành, rõ ràng đã có sự chuẩn bị trước.

Không khí im lặng một cách đáng sợ.

-Đã nhớ chưa, Hàn Thuyên? - Đội trưởng Từ Tuyên thì thầm.

-Vâng.

-Khi vào trong thành, lập tức chia ngay thành hai tổ. Không được chậm trễ.

Ở đằng sau, Bách Yến đang ghé vào tai Dương Du:

-Cậu còn giữ cái khăn không đấy?

-À, có – Dương Du lúng búng.

-Cẩn thận nhé, tí nữa không thể đi cùng nhau được rồi.

Dương Du không biết nói sao. Trông anh chàng ngượng ngịu đến buồn cười.

-Cậu…

-Sao? – Bách Yến quay ra.

-Mình…

Bách Yến cười, cô hôn nhẹ lên má của Dương Du.

-Cẩn thận đấy.

Dương Du chẳng biết nói gì ngoài chuyện mặt đỏ tưng bừng.

Có tiếng nói đằng xa, Hàn Thuyên nghe không rõ, nhưng ngay sau đó, tất cả những chiến binh không phải của đội Bạch đứng bên cạnh anh lập tức giơ khiên lên.

-Bắt đầu rồi! - Từ Tuyên nói.

-Cúi xuống đi, các bạn! – Hàn Thuyên nói ra đằng sau.

Toàn bộ thành viên đội Bạch khom người xuống, ngay sau đó, những người lính khác che khiên ở phía trên, khiên che khá kín, Hàn Thuyên chỉ

https://thuviensach.vn

thấy chút tia sáng lọt xuống mặt mình.

Tiếng tù và thổi vang khắp mọi nơi. Đội quân bắt đầu di chuyển về phía trước, đội Bạch cũng phải đi theo trong tư thế khom lưng hết sức khó chịu.

-Bực mình quá! – An Dương nói.

-Chỉ cách khoảng gần một ngàn bước chân thôi, vào trong đấy rồi đừng kêu là chạy nhiều nhé! - Diệp Thu nói.

An Dương cười khành khạch.

Đi khoảng bốn trăm bước, Hàn Thuyên nghe thấy tiếng vun vút, nhưng không phải gió, mà là tên bắn xuống.

-Sao tối thế này? - Tử Khách hỏi.

-Tên đấy! – Hàn Thuyên hét lên.

Đội Bạch đang ở dưới những tấm khiên nên không nhìn thấy cả một đợt mưa tên bay xuống, che khuất cả ánh nắng mặt trời. Dù khiên đã che rất tốt, nhưng một vài người trong đội quân đã ngã xuống. Tiếng tên đâm vào khiên nghe ầm hết cả tai Hàn Thuyên, tưởng như là đá rơi xuống thì đúng hơn.

-Mẹ kiếp! - Hạc Tú chửi rủa. Một mũi tên rơi xuống đất, cách chân Hạc Tú có vài đốt ngón tay.

Đằng sau đội quân Uất Hận Thành, các máy bắn đá đã lên dây. Các tay điều khiển máy bắn đang đốt những viên đá đã được tẩm dầu sẵn, lửa bùng lên ngùn ngụt.

Một người đứng lên trên một mỏm đá, tay phất cờ và gào lên:

-Bắn!

Hàng chục hòn đá lửa bay đi, lao tới, đập vỡ những thứ gì nó chạm phải trên toà thành. Có những tên lính Tích Vũ bị đá đè chết ngay lập tức. Những mảng tường của toà thành rơi xuống, vỡ nát thành nhiều mảnh.

Tên và đá bay liên tục, hai bên đều đã bị tổn thất, nhưng có vẻ Uất Hận Thành ít thương vong hơn.

Cuối cùng thì đội quân tiên phong đã dừng lại.

Tất cả bọn họ đều chia đôi đội hình ra để cho một chiếc xe phá thành đi vào. Những người kéo xe là các Thần Thú to cao lực lưỡng, cơ bắp cuồn

https://thuviensach.vn

cuộn. Cổng thành làm bằng thép và có Kết Giới bảo vệ nên không thể dùng chưởng lực để phá được.

Một tiếng động rất lớn ở trên đầu Lý Nhuệ, ngay sau đó, anh thấy người lính bên cạnh khuỵu chân xuống, song người lính lại đứng ngay dậy.

-Chúng nó ném đá đấy!

Nhiều người lính không chịu nổi sức nặng của những hòn đá ném xuống nên ngã xuống.

Ngay lập tức, ở phía sau, đội Vũ Mang của Uất Hận Thành, với sự bảo vệ của những tấm khiên, đã bắn lên cổng thành, yểm trợ cho đội phá thành ở bên dưới. Tên bắn rất rát nên lính Tích Vũ không dám ló mặt nhiều.

Tiếng cổng thành bị phá kêu đinh tai nhức óc. Đội Bạch đang thắt cho nhau những dải băng màu trắng vào cánh tay để làm dấu hiệu.

-Tuyên à…- Đội trưởng Hãn Đồ nói.

-Có gì vậy?

-Cẩn thận.

Từ Tuyên nhìn vào mắt của người bạn, rồi ông ôm lấy Hãn Đồ.

-Hẹn gặp lại.

Hãn Đồ buông Từ Tuyên ra rồi chạy lên phía trước cùng với những thành viên đội Vô.

-Đi nhé, Thuyên! - Mạnh Uy nói.

-Cẩn thận đấy!

Hàn Thuyên quay về đằng sau, tiếng nói hoà vào tiếng mưa tên, tiếng đá và tiếng rên la:

-Nhớ, tìm trong một canh giờ, xong tập trung tại trung tâm Tổ Long Thành, rõ chưa?

-Rõ! - Mọi người đồng thanh.

Cả đội Bạch luồn bên dưới tiến sát tới cổng thành.

Một tiếng ầm lớn vang lên, cánh cửa đã bị sập.

-Lên! - Đội trưởng Hãn Đồ hét.

Đội Vô cùng với đại quân tiến lên phía trước. Mạnh Uy là người đầu tiên bước vào, anh ta nhảy lên cổ một tên lính đâm thẳng con dao xuống,

https://thuviensach.vn

máu bắn lên mặt Mạnh Uy. Ngay lập tức, tiếng da, xương bị chém đứt vang lên.

Những tên lính Tích Vũ đằng sau đứng thành hàng giương cung lên bắn.

-Hà Liên! - Mạnh Uy hét.

Một Tiên Thú tên là Hà Liên niệm thuật, toàn bộ đội Vô được bao phủ bởi một vòng sáng xanh lục. Tên bay đến nhưng gặp phải vòng sáng xanh thì bị đẩy ra hoặc gẫy làm đôi.

Đội Vô, được sự bảo vệ của vòng sáng đó lập tức xông lên. Đội trưởng Hãn Đồ rút một cây sáo đen rất dài, đầu sáo bật ra một lưỡi kiếm, ông chém xả vào mặt một tên lính, máu túa ra trên thanh kiếm. Mạnh Uy phi con dao vào một tên lính định bắn lén đội trưởng Hãn Đồ, con dao cắm vào cổ tên lính, hắn chỉ kịp "Ứ" lên một tiếng, máu tràn ra miệng rồi gục xuống.

-Vào đi, Tuyên! – Hãn Đồ hét.

Đội trưởng Từ Tuyên cùng đội Bạch lao vào. Tuy nhiên, họ không chiến đấu ở đây. Nhiệm vụ của đội Bạch là ở trong kia.

-Chia ra nhanh! - Từ Tuyên nói.

Hai tổ của đội Bạch, tổ của Hàn Thuyên theo hướng Đông của thành, tổ của Lý Nhuệ theo hướng Tây của thành. Bọn họ chạy rất nhanh và mất hút trong đám quân hỗn chiến.

Đội trưởng Từ Tuyên dừng lại một chút, rồi ông chạy như bay về phía trước, nhằm thẳng trung tâm Tổ Long Thành.

…

Thiên Tử đang đứng trên một đỉnh đồi, trước mặt ông là cả một trận địa. Đứng từ đây cũng có thể nghe thấy tiếng quân Uất Hận Thành reo hò đánh vào thành Bắc.

Một người trong Ngũ Thánh Điện đi lên, nói với Thiên Tử:

-Đã xong, thưa ngài, đội Bạch đã vào bên trong.

-Có đánh chiếm được thành không?

-Mặc dù lính Tích Vũ có ít hơn, nhưng được bảo vệ rất chắc chắn. Tuy quân ta có thế thượng phong trong lúc này, nhưng muốn chiếm thành ít nhất cũng phải một ngày rưỡi.

-Đội của Ai Oán Đường và Sầu Lệ Điện đã tập trung đủ chưa?

https://thuviensach.vn

-Sẵn sàng ứng cứu đội Bạch bất cứ lúc nào.

Thiên Tử đi đi lại lại, khuôn mặt hơi lo âu.

-Mong ngài đừng quá lo lắng, đội Bạch là đội ưu tú nhất của Uất Hận Thành, sẽ không có gì xảy ra đâu.

-Ừ.

Một bông tuyết rơi xuống tay của Thiên Tử, ông xoa bông tuyết, nó tan dần rồi biến mất.

Đúng rồi, Từ Tuyên rất thích tuyết. Thiên Tử cười thầm.

…

Đội của Hàn Thuyên chạy như bay trên con đường trống trải, chốc chốc Hàn Thuyên lại thấy một số người dân chạy loạn.

-Dừng lại! – Hàn Thuyên giơ tay lên, ra hiệu cho cả đội.

-Nấp đi! – Hàn Thuyên nói.

Mỗi người nấp ở một chỗ khác nhau. Trên cổng một tường thành, khá nhiều lính Vũ Mang đang tuần tra, đây là một chốt chiến đấu bên trong, quân Uất Hận Thành tấn công vào đây sẽ bị cản lại. Chắc chắn là còn rất nhiều đơn vị của Tích Vũ bên trong nữa.

Hàn Thuyên ra hiệu cho Dương Du bằng một động tác cưa tay qua cổ và che miệng.

Dương Du gật đầu, bây giờ không phải là Dương Du nhút nhát hằng ngày nữa, mắt anh ta loé lên tia máu. Dương Du chạy tới một bức tường, nấp sau những bụi cây rậm rạp.

Dương Du đưa chiếc nỏ lên, báng nỏ đặt vào vai, mắt ngắm theo hướng mũi tên, mũi tên đang chỉ thẳng vào cổ một tên lính.

Dương Du lẩm bẩm trong miệng:

-Con cầu xin thần Thượng Đế. Hãy cứu rỗi linh hồn chúng con, những kẻ bị nguyền rủa. Người nhân từ và độ lượng vô cùng…

Dương Du kéo ngón tay trỏ, mũi tên bay trúng cổ họng tên lính, mắt hắn lồi ra, máu sủi trong miệng rồi đổ vật xuống.

Kéo cái lẫy xuống, một mũi tên khác lại trồi lên, Dương Du ngắm bắn tên tiếp theo.

Cứ thế từng tên một bị hạ mà bọn lính không hề hay biết.

https://thuviensach.vn

-Đứa thứ mười ba! – Dương Du lẩm bẩm.

Tên lính quay về phía sau, hắn nhận ra những tên đồng đội của mình đã chết.

Mũi tên bay đi.

-Có kẻ…

Lời nói của tên lính kết thúc bằng một âm thanh của cái thanh quản bị mũi tên xuyên qua.

-Khỉ thật, xui quá! – Dương Du chửi thầm.

Ngay lập tức, những tên lính Tích Vũ mở cổng và xông ra, rất đông, cả một trung đội.

-Ra đi! – Hàn Thuyên hét lên.

Diệp Thu là người xông ra đầu tiên với một cú vung ngang tay vào mặt một tên lính. Tiếng xương cổ gãy kêu đến "Rắc" một cái. Hạc Tú chém song đao như kiểu một cái kéo, đầu tên lính rơi xuống, bửa làm đôi. Máu phun tung toé.

Hàn Thuyên chém ngang kiếm, tên lính bị cụt đầu, chém cái thứ hai, một tên lính người xẻ đôi. Đường kiếm của Hàn Thuyên nhanh gọn, dứt khoát, không rườm rà.

Có hai lính Tích Vũ bay lên không trung và vận lực.

-Tuyết Hạ! – Hàn Thuyên hét.

Tuyết Hạ đưa tay niệm thuật, và xoay chiếc Pháp Kiếm của mình một vòng. Vừa lúc ấy, những luồng sét từ những tên Vũ Linh bắn xuống.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Đội Bạch không hề hấn gì, nhờ có Kết Giới chống phép thuật của Tuyết Hạ.

Những tên Vũ Linh thấy vậy, liền niệm thuật, nhằm thẳng vào Tuyết Hạ.

Nhưng bọn chúng thấy một cái bóng ở trước mặt. Một thứ như móng vuốt cào vào mặt một tên Vũ Linh, hắn kêu thét đau đớn rồi ngã xuống, tên thứ hai chưa kịp hiểu chuyện gì thì thấy một kẻ đang ngồi trên cổ mình với cái vuốt vắt chéo qua cổ.

Tử Khách nghiến răng kéo hai tay mang vuốt của mình, cái cổ của tên lính bị xé toạc, những tiếng cơ và xương cổ đứt đan xen nhau, máu rớt từ

https://thuviensach.vn

cái cổ rơi xuống đất như xối.

Bọn Tích Vũ không biết ở đâu ra đông đến thế, Hàn Thuyên gọi Hạc Tú:

-Tú, ra tay đi!

Hạc Tú nhảy vào giữa đám quân Tích Vũ, lấy chuôi của hai thanh kiếm lắp lại, xoay một vòng, được một thanh kiếm duy nhất, có hai lưỡi. Hạc Tú xoay thanh kiếm tới đâu, máu phun ra đến đấy. Kiếm hai lưỡi của Hạc Tú rất tốt khi bị bao vây và đánh với số lượng đông.

-Cổ.

Thanh kiếm xuyên họng một tên lính.

-Tay.

Thanh kiếm quét qua làm một cánh tay của tên lính rớt xuống, hắn lăn lộn dưới đất với cái tay đã bị cụt.

-Tú !!! Cẩn thận!

Một tiểu đội lính Tích Vũ giương cung lên nhằm thẳng Hạc Tú.

Hàn Thuyên xông lên phía trước, đôi chân guồng hết cỡ.

Các thành viên đội Bạch phải nấp vào một chỗ, Hàn Thuyên sắp dùng thuật.

Lính Tích Vũ lại quay sang Hàn Thuyên. Những cái cung với tên phát ánh sáng xanh.

Là Liên Xạ.

Tên bay vào người của Hàn Thuyên.

Rồi xuyên qua người Hàn Thuyên.

Chỉ là ảo ảnh.

-Lạnh quá! - Một tên lính thốt lên, rơi cả cái cung xuống.

Ngay lập tức, ngực tên lính có một khe phun ra máu. Tên thứ hai đứt đầu, tên thứ ba xẻ tan mặt. Cứ như thế toàn tiểu đội lính Tích Vũ bị diệt sạch.

Những tên khác đã thấy cái bóng của Hàn Thuyên, chúng giương cung bắn. Nhưng chưa kịp bắn thì luồng hơi lạnh đã tới và kèm thêm máu phun xuống mặt đất. Cả đội lính Tích Vũ bị Hàn Thuyên giết hết, những cái cây bên cạnh cũng bị chém nhiều phát vào thân, đá thì vỡ nát. Thuật vừa rồi của Hàn Thuyên là Tàng Ảnh Hàn Đao, yêu cầu tốc độ rất nhanh và sự chính

https://thuviensach.vn

xác tuyệt đối, vì tốc độ nhanh như vậy, kiếm khí của thuật toả ra rất nhiều khiến mọi vật xung quanh đều chịu ảnh hưởng như bị kiếm thật chém vào. Cho nên, các thành viên của đội Bạch phải nấp, nếu không muốn bị chết oan.

-Xong rồi! – Hàn Thuyên gọi – Các bạn ra đi.

Các thành viên đội Bạch ra ngoài, mặc dù Hàn Thuyên không còn dùng thuật nữa, nhưng không khí vẫn lạnh buốt người.

Nhưng không phải đã hết, có vẻ như vẫn còn rất đông bọn lính Tích Vũ đằng sau nữa, chúng lại xồ ra.

-Để tôi! - Diệp Thu nói.

Lấy cây rìu, Diệp Thu niệm thuật, cây rìu phát ánh sáng trắng:

-Địa Niên Hoả Thuật! Thiên Hoả Cuồng Long!

Diệp Thu đập cái rìu xuống, đất nứt toác, một con rồng lửa bay ra từ lưỡi rìu, bay thẳng tới bọn lính Tích Vũ. Tiếng nổ lớn vang lên, tất cả bọn lính bị hất cả về phía sau, máu bết ra mặt tường thành. Tất cả đều chết ngay tức khắc sau đòn vừa rồi.

-Đi thôi! – Hàn Thuyên gọi.

Cả tổ lại chạy về phía trước và truy tìm Hi Vỹ.

…

Mạnh Uy nhảy lên, chạy trên mặt tường, tránh những mũi tên từ thuật Liên Xạ của Vũ Tộc Ẩn Giả.

Đội Vô đã tìm được Vũ Tộc Ẩn Giả, nhưng bà ta rất ngoan cố chống cự, bà ta đã kéo cả đội Vô vào tận bên trong thành Bắc.

-Thằng nhóc, ngươi chỉ được đến thế sao? Lủi như một con chuột vậy! – Vũ Tộc Ẩn Giả hét lên. – Ta sẽ giết hết bọn Uất Hận Thành các ngươi !!!

Mạnh Uy phải một mình chiến đấu với Vũ Tộc Ẩn Giả, đội trưởng và những người còn lại đang chiến đấu ngoài kia vì bị lính Tích Vũ phục kích.

Mạnh Uy lao tới Vũ Tộc Ẩn Giả, khua con dao như chong chóng.

Hai con dao găm chéo nhau, Vũ Tộc Ẩn Giả tránh được, bức tường đằng sau bà ta bị xẻ sâu vào bên trong.

Ẩn Giả bay lên không trung, vừa bay và kéo cung. Mạnh Uy phi một con dao lên và niệm thuật:

https://thuviensach.vn

-Địa Niên Kim Thuật! Vạn Mệnh Kiếm Thuật!

Một con dao găm biến thành hàng nghìn con dao khác bay thẳng về phái Vũ Tộc Ẩn Giả.” Thuật gì lạ vậy? “, Ẩn Giả tự hỏi.

“Chỉ là che mắt thiên hạ, thằng nhóc đáng thương, có quà cho mày đây! “.

-Địa Niên Lôi Thuật! Cuồng Lôi Thiên Ưng!

Một con chim ưng sét lao ra từ cây cung của Ẩn Giả, xem ra Vạn Mệnh Kiếm Thuật của Mạnh Uy không chống nổi được thuật của Ẩn Giả. Con chim ưng thẳng tiến về phía Mạnh Uy, những con dao bị xé làm mấy mảnh khi con chim lướt qua.

Mặt đất bị rung chuyển.

Hãn Đồ quay lại, ông không biết Mạnh Uy có một mình đấu với Vũ Tộc Ẩn Giả được không? Vũ Tộc Ẩn Giả đã từng dẫn quân đánh vào tận Hoàng Hôn Thánh Điện, khiến bọn Thượng Cổ Ác Ma kinh sợ, không bao giờ dám ra ngoài quấy nhiễu Đại Lục nữa. Bà ta là một tướng tài, kinh qua trận mạc lâu năm.

“Không, Mạnh Uy sẽ làm được! “. Đội trưởng Hãn Đồ tin là như vậy.

Khói ở dưới đất bốc lên mù mịt sau khi Cuồng Lôi Thiên Ưng lao xuống. Mạnh đến đâu, dù là Thần Thú cũng không thể đứng dậy ngay nếu trúng Cuồng Lôi Thiên Ưng của Vũ Tộc.

Vũ Tộc Ẩn Giả quay đi, “Một thằng nhóc mà đòi đấu với ta sao? Nực cười! “

Nhưng bà ta hơi lầm.

Một con dao bay ra từ đám bụi mù phía dưới, Ẩn Giả chỉ kịp nghiêng đầu trong tích tắc, da mặt bà ta bị lưỡi dao sượt qua và chảy máu.

“Cái gì? Sao lại như thế ?”.

Ẩn Giả bay lên cao, nấp sau một cái cột đá lớn. “Không thể thế! Nó tránh được Cuồng Lôi Thiên Ưng sao? “

Hai lưỡi dao bay qua bên trái và phải của Ẩn Giả, bà ta thấy lưỡi dao có dây ở đằng sau.

Hai con dao vòng lại, quấn vào nhau và sợi dây bắt đầu kéo về phía Ẩn Giả.

https://thuviensach.vn

“Không xong rồi! “

Ẩn Giả hụp người xuống, sợi dây cắm vào cột đá, kêu một tiếng chói tai, chiếc cột nứt ra và bắt đầu đổ xuống.

Ẩn Giả bay ra, chiếc cột rơi xuống bên dưới, làm vỡ cả một tường thành.

Đang ở trên không trung, Vũ Tộc Ẩn Giả thấy Mạnh Uy lao tới, khoảng cách quá gần, không thể du dùng cung được.

Mạnh Uy đâm con dao xuống. Có lẽ không thể bắt sống được rồi.

Nhưng Mạnh Uy hơi lầm, Vũ Tộc Ẩn Giả rút ra một thanh đoản kiếm, đỡ lấy con dao của anh ta. Ai trong tộc Vũ cũng mang theo đoản kiếm để đề phòng bị đối thủ áp sát.

Mạnh Uy đâm con dao thứ hai, Ẩn Giả lấy ngay cung ra đỡ, tay của Mạnh Uy chạm vào tay của Ẩn Giả. Vũ Tộc Ẩn Giả lên gối, Mạnh Uy lấy đầu gối của mình đỡ lại.

Mạnh Uy rơi xuống một tường thành, anh đặt chân xuống một cách nhẹ nhàng.

Nhưng anh thấy không ổn.

Vũ Tộc Ẩn Giả bắn một mũi tên lên khuông trung, rất nhanh, bà ta niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Tiễn Trận!

Hàng vạn mũi tên từ trong hư không hiện ra, lao xuống Mạnh Uy như mưa rào.

“Phen này hết thoát! “ – Vũ Tộc Ẩn Giả cười thầm.

Mạnh Uy hết sức bình tĩnh, anh nhanh tay lấy ra 6 con dao từ trong túi quân dụng đeo đằng sau hông. Mỗi tay kẹp ba con.

-Địa Niên Kim Thuật! Liên Hoa Đao!

Tên rơi xuống đâm thủng cả tường thành, không có khả năng nào tránh né được Tiễn Trận của Vũ tộc.

Tường thành thủng lỗ chỗ do những mũi tên, bụi mù mịt.

Vũ Tộc Ẩn Giả định bay xuống xử lý đội Vô ở bên dưới.

Nhưng có ánh sáng khiến bà ta phải dừng lại.

Trong đám khói, Ẩn Giả thấy một nụ hoa sen.” Sao lại có hoa sen ở đây ?”.

https://thuviensach.vn

Đám khói tan hẳn, trước mặt Vũ Tộc Ẩn Giả là một nụ hoa sen bằng sáu thanh kiếm ghép vào nhau, những mũi tên cắm chi chít trên nụ hoa kiếm đó.

-Thuật gì quái đản thế này? – Vũ Tộc Ẩn Giả hét.

-Liên Hoa Đao. - Một giọng từ tốn vang lên - Thuật phòng thủ tuyệt đối bằng kiếm của Uất Hận Thành.

Vũ Tộc Ẩn Giả quay lại, Hãn Đồ đang đứng ở bên dưới bà ta, không chỉ có đội trưởng, các thành viên đội Vô cũng đứng ở bên dưới. Đội lính phục kích của Ẩn Giả đã bị tiêu diệt.

Nụ hoa sen bằng kiếm mở, Mạnh Uy bước ra từ bên trong, không hề hấn gì.

Đứng lơ lửng trên không trung, Vũ Tộc Ẩn Giả không biết làm gì cả.

-Hãy đầu hàng đi, Vũ Tộc Ẩn Giả, chúng tôi hứa sẽ không làm tổn hại tới bà.

-Đừng có mơ! - Ẩn Giả hét lên, bà ta bay vút lên không trung, hướng đôi cánh về phía Nam. Không ai trong đội Vô đuổi theo.

Mạnh Uy gọi một thành viên đội Vô:

-Làm đi, Hoả Nghi!

Một cô gái tên là Hoả Nghi, đặt cây gậy phép của mình xuống, hướng ánh mắt về Vũ Tộc Ẩn Giả và niệm thuật.

Đang bay, Vũ Tộc Ẩn Giả thấy tay của mình như dính cái gì đó. Bà ta giơ lên.

Một lá bùa có chữ Mộc.

Lúc Mạnh Uy đâm con dao thứ hai xuống, tay của Mạnh Uy và tay Vũ Tộc Ẩn Giả chạm nhau.

“Chết rồi !”. Vũ Tộc Ẩn Giả định tháo tấm bùa.

-Thiên Niên Mộc Thuật! Mộc Hãm Nhân!

Từ tấm bùa mọc ra những dây leo và gỗ, quấn lấy Vũ Tộc Ẩn Giả, đôi cánh Tượng Tâm của bà ta cũng bị dây leo cuốn chặt, không cử động được.

-Ta đã quá sơ suất rồi!

Vũ Tộc Ẩn Giả rơi từ trên cao xuống. Đội trưởng Hãn Đồ nói:

-Dĩ Lượng!

https://thuviensach.vn

Tay Lang nhân Thần Thú tên là Dĩ Lượng chạy như bay, nhảy qua những tường thành, đỡ Vũ Tộc Ẩn Giả đang rơi.

-Xong rồi. - Đội trưởng Hãn Đồ thở dài.

Các thành viên đội Vô nhảy xuống dưới. Mạnh Uy nhảy tới chỗ của đội trưởng Hãn Đồ.

-Có mệt không? – Hãn Đồ hỏi.

-Hơi, tôi bị tổn hao khá nhiều chân khí rồi.

-Tại vì dùng thuật Liên Hoa Đao phải không?

-Vâng.

-Đành vậy, đối phó với Tiễn Trận chỉ có cách đó. Vậy cậu còn sức ra ngoài thành không?

-Vâng, ra ngoài thành thì không có vấn đề gì, tôi vẫn chiến đấu được thêm sáu canh giờ nữa.

-Thế thì được, xuống thôi!

Hãn Đồ và Mạnh Uy nhảy từ trên tường thành xuống đất.

-Đội trưởng!

Một Vũ Mang chạy lại.

-Có chuyện gì không, Hoàng Tiến?

-Đoàn xe đến rồi!

Đội trưởng Hãn Đồ chạy đi, từ đằng xa ông thấy một đoàn xe đi tới.

Đoàn xe có những con Truy Phong Báo kéo, và một trung đội đi theo bảo vệ. Những bánh xe gỗ kêu lộc cộc trên mặt đường, tránh những mũi tên bắn của lính Tích Vũ hai bên đường. Vì đang ở sâu bên trong thành Bắc, nên Thiên Tử hạ lệnh cho một đoàn xe vào để chở các tù binh ra bên ngoài. Đoàn xe dừng lại, những con báo gầm lên vì bị dây chão kéo vào mõm, một người trong xe nhảy xuống.

-Các cậu là ai? - Đội trưởng Hãn Đồ nói.

-Ngài là đội trưởng Hãn Đồ của đội Vô?

-Đúng.

-Thiên Tử có lệnh đưa đoàn xe vào đây để chở tù binh ra ngoài.

-Hiểu rồi, chúng tôi đã bắt tất cả như nhiệm vụ đã đề ra.

-Có bao nhiêu người?

https://thuviensach.vn

-Ba mươi, toàn các nhân vật cấp cao của Tích Vũ và một số của Vạn Hoá Thành.

-Được rồi, hãy chuyển lên xe ngay lập tức.

-Hiểu rồi. Này các bạn - Đội trưởng Hãn Đồ nói – Đưa tất cả tù binh lên xe, khẩn trương lên!

Mạnh Uy hỏi:

-Sao không đưa ra ngoài bằng Phi hành Thú tộc?

-Nhìn lên trời đi!

Mạnh Uy nhìn lên, những tia sét, những luồng lửa bắn phá liên tục. Một trận hỗn chiến trên trời đang xảy ra giữa tộc Vũ của Uất Hận Thành và Tích Vũ Thành. Một Vũ Mang bị rơi xuống ngay dưới chân Mạnh Uy, chết ngay lập tức, ngực bị cắm đầy tên.

-Lính của ta. - Đội trưởng Hãn Đồ nói.

Mạnh Uy nhìn người lính, tất cả đều là tộc Vũ, vậy mà chém giết nhau tàn nhẫn vậy sao?

-Đưa tù binh ra, khẩn trương lên!

Đội trưởng Hãn Đồ rút cái ống pháo, đốt nó, một luồng ánh sáng xanh nổ ở trên trời.

…

Đội trưởng Từ Tuyên đang chạy về phía trước, tiếng chân nhẹ nhàng, không ai nghe thấy được.

Ông dừng lại.

Có cái gì đó đang ở sau ông.

Từ Tuyên cúi người xuống, không sai, một mũi tên sượt qua tóc.

Từ Tuyên quay lại, hai tên Vũ Mang của Tích Vũ đang truy sát ông. Có vẻ như chúng đã thấy ông từ trên cao.

Một mũi tên khác lao tới, xoáy như bông vụ, ánh sáng đỏ như máu.

-Nhân Niên Huyết Thuật! Long Hiện!

Luồng sáng xanh từ tay đội trưởng phát ra, lao vào Chí Mệnh Thỷ, một tiếng nổ ầm vang lên. Khói bay mù mịt.

Cả loạt tên bay tới, đội trưởng Từ Tuyên nấp sau một cột đá.

Ông nhìn cây kiếm của mình.

https://thuviensach.vn

Một tên Vũ Mang xuất hiện bên trái với mũi tên phát ánh sáng vàng. Hắn niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Dẫn Nhi Bất Pháp!

Đội trưởng Từ Tuyên lao tới, mũi tên bay đi, Từ Tuyên nghiêng cổ, mũi tên chỉ cách má ông một đốt ngón tay. Đội trưởng Từ Tuyên vung cây kiếm vào cổ tên lính.

Nhưng ông đã dừng lại, thanh kiếm đang dí vào cổ tên Vũ Mang.

-Sư huynh! – Tên Vũ Mang hét lên, như không thấy kiếm của Từ Tuyên, hắn gạt ra, chạy lại, ôm lấy một tên Vũ Mang nằm dưới đất. Do không hiểu nhau, tên Vũ Mang này đã giết đồng đội của mình.

-Sư huynh! – Tên Vũ Mang quằn quại với đồng đội. Mũi tên cắm vào ổ bụng tên Vũ Mang, máu chảy ra không ngớt, thấm ướt cả đôi tay tên Vũ Mang còn lại.

“Anh em sao? “.

Từ Tuyên dí thanh kiếm vào cổ của tên Vũ Mang, nhưng hắn không để ý, hắn vẫn quằn quại với cái xác của anh mình.

Rồi đột nhiên, hắn gào lên, khản cả tiếng, anh của hắn đã chết.

Đội trưởng Từ Tuyên không giết hắn, ông bỏ đi.

Ông nghe thấy tiếng kiếm đâm thủng bụng và một tiếng kêu.

Đội trưởng Từ Tuyên, không quay lại nhìn, và vẫn đi thẳng về phía trước.

…

Một đội lính Tích Vũ chạy qua khu thành Tây, ước chừng vài trăm tên.

Tên đi đầu đang chạy rất nhanh. Nhưng hắn không để ý thấy hai lá bùa có chữ Hoả hai bên đường.

Lăng Khê từ trong góc niệm thuật:

-Thiên Niên Hoả Thuật! Hoả Phá!

Một tiếng nổ lớn vang lên, hai lá bùa phát nổ, những tên đi đằng trước bị bắn tung lên, người cháy như than.

-Ra nào! – Lý Nhuệ hét.

Thiên Tiễn lao ra trước, bắn một lúc ba mũi tên liền, ba tên lính gục xuống.

https://thuviensach.vn

-Cẩn thận, Thiên Tiễn! – Lăng Khê gào lên.

Thiên Tiễn đã thấy một tên lính chuẩn bị bắn mình. Anh chạy tới, nhảy lên, chân phải đá văng cây cung, xoay người, chân trái đạp vào ngực tên lính, ngay lập tức rút tên, bắn vào miệng tên lính đang há hốc lúc hắn còn ở trên không trung. Hắn chết trước khi kịp chạm đất.

An Dương trông mập vậy mà kỳ thực lại rất nhanh, thanh đao của anh ta vung tới đâu, bọn lính chết như ngả rạ.

-Địa Niên Kim Thuật! Vạn Kiếm Quyết! – An Dương niệm thuật.

Hàng trăm thanh kiếm đâm xuyên qua người bọn lính Tích Vũ, máu me rớt đầy xuống mặt đất. Cánh đồng kiếm nhuốm đầy máu.

Đằng kia, Lý Nhuệ với cây thương của mình đang dẹp đường những kẻ cản bước tiến của anh ta.

Lý Nhuệ đâm thẳng cây thương vào một tên lính, máu phụt ra đằng sau lưng. Lý Nhuệ kéo cây thương lại, đạp vào tên lính khiến hắn bay ra đằng sau.

Một đội lính đang gương cung về phía Lý Nhuệ.

Bích Nhi dải một tấm vải, và niệm thuật:

-Triệu Hồi Thuật!

Gần một chục con Hoả Nham Quỷ, phát ánh sáng đỏ ké hiện ra, chúng chạy về phía trước, cản những mũi tên đang bay tới, lớp da làm bằng đá khiến chúng chẳng hề hấn gì sau đợt tên. Những con Hoả Nham vung tay, đập thẳng vào người những tên lính, nhiều tên bị gãy xương, chết ngay lập tức.

An Dương xoay thanh đao một vòng, máu từ những tên lính phun ra tạo thành hình tròn xung quanh anh ta.

Một đợt mưa tên màu đỏ bay tới An Dương.

-Thiên Niên Thổ Thuật! Thạch Môn Quan! – Lăng Khê niệm thuật.

Một bức tường bằng đá rất dày nổi lên trước mặt An Dương như một cánh cổng lớn, tiếng nổ vang lên, nhiều mũi tên xuyên qua bức tường, gần chạm tới mặt An Dương.

-Tốt đấy, anh bạn! – An Dương cười.

Lăng Khê lại tiếp tục niệm thuật:

https://thuviensach.vn

-Nhân Niên Thuỷ Thuật! Huyền Băng Thuỷ Long Thuật!

Lăng Khê xoay Pháp Kiếm một vòng, một con rồng nước lao ra như lũ, cuốn trôi bọn lính, xô chúng vào tường, chết ngay tại chỗ, máu chảy ra lênh láng với nước.

Một tên lính Vũ Mang đang cầm một con dao, đứng đằng sau Bách Yến. Hắn đâm dao xuống.

Tay cầm dao của hắn bị Bách Yến nắm chặt.

-Không nên như vậy! – Bách Yến nói.

Một cú đá từ dưới lên, vào cằm tên lính, rất nhanh, Bách Yến xoay người lại, niệm thuật:

-Nhân Niên Lôi Thuật! Lôi Liên!

Luồng sét phát ra từ tay Bách Yến nhằm thẳng người tên lính khi hắn đang trên không trung. Tên lính rớt xuống, máu chảy ra bên khoé miệng, mắt trợn trừng.

Bích Nhi niệm thuật, một luống khí đen xuất hiện dưới chân cô, rồi một quả cầu màu xanh bay về phía lính Tích Vũ, quả cầu phát nổ, bọn lính bị bay về đằng sau.

Bỗng rất nhiều luống sét bắn về phía Bích Nhi, cô gái phải nhảy sang một bên để né. Những tên Vũ Linh đi ngựa.

Lý Nhuệ từ đâu ra, chạy về phía những tên Vũ Linh đi ngựa. Anh ta hết chạy sang trái rồi sang phải để tránh Vũ Tiễn và Long Quyền Phong, mặt đất bị xới tung bởi chưởng lực của Vũ Linh.

Lý Nhuệ xoay cổ tay, đầu chiếc thương bật ra một lưỡi câu liêm, Lý Nhuệ khom người xuống, kéo câu liêm vào chân ngựa, máu ngựa tràn ra, con vật đổ vật xuống kéo theo cả chủ ngồi ở trên. Lý Nhuệ đâm thương, máu của một tên lính phun lên mặt anh, dính bết lại. Cứ như vậy, toàn đội Vũ Linh đi ngựa bị giết gần hết.

Cái chân ngựa lại rời ra, người cưỡi ngựa ngã xuống đất, Lý Nhuệ định đâm.

Một khuôn mặt trắng trẻo ở trước mặt anh.

“Con gái! “.

https://thuviensach.vn

Lý Nhuệ quay lại nhìn đội của mình, không ai nói gì với anh cả, họ quay đi, để mặc anh ở đó.

Anh quay lại nhìn cô gái, phải nói là rất xinh, khuôn mặt hồng với đôi mắt to tròn.

Lý Nhuệ nghe thấy tiếng hò reo của quân Uất Hận Thành đang tiến vào thành Bắc.

Anh quay lại nhìn cô gái, cô gái cúi gầm mặt.

Lý Nhuệ nhắm nghiền mắt, anh đâm mũi thương xuống, một tiếng "Ứ" vang lên.

…

-Rồi, đưa hết tù binh lên rồi!

-Đi thôi, mọi người! - Đội trưởng Hãn Đồ nói. - Mạnh Uy! Cậu đi với Hoả Nghi, Hoàng Tiến, Dĩ Lượng, Tiêu Khang, Nhất Bảo, đi trên xe của tù nhân, tôi và các thành viên khác sẽ đi đầu để chặn bọn lính!

-Rõ! Đi thôi các bạn!

Đội trưởng Hãn Đồ ngồi trên xe đầu tiên, người cưỡi báo quật roi, con báo rống lên và bắt đầu chạy.

Mạnh Uy cùng với đồng đội nhảy lên đoàn xe tù nhân.

-Chúng nó bắn Chí Mệnh Thỷ thì làm sao? – Tiêu Khang nói, khuôn mặt anh ta nhuốm đầy máu khô.

-Yên tâm. – Dĩ Lượng nói - Bọn nó không biết xe nào của tù nhân nên không dám bắn bừa đâu!

-Đi thôi - Mạnh Uy nói với người điều khiển báo.

Chiếc xe rung lên rồi bắt đầu di chuyển.

Xe của đội trưởng Hãn Đồ đi đầu tiên trên đường, tên bắn vào xe như mưa từ những ngôi nhà hai bên đường.

Hãn Đồ lấy cây sáo của mình, lấy hết hơi thổi một âm thanh đến rít tai, không khí gợn sóng, lao về phía trước, những tên lính bị dính âm thanh nổ tung người thành từng mảnh.

Ở đằng sau, Hoàng Tiến và Nhất Bảo dùng cung bắn ra từ trong xe, thỉnh thoảng cái xe lại rung lên bởi sức công phá của Kinh Lôi.

-Bị chặn rồi, dừng lại! - Đội trưởng Hãn Đồ gào lên.

https://thuviensach.vn

Đoàn xe dừng lại, các chiến binh bảo vệ chạy lên phía trước để chiến đấu với một đội lính đang cản đường. Mạnh Uy và đội của mình nhảy xuống để chiến đấu.

Hoàng Tiến lên cung, và niệm thuật:

-Địa Niên Lôi Thuật! Kinh Lôi!

Mũi tên bay đi, trúng vào một tên, luồng sét từ ngực hắn toả ra xung quanh khiến những tên khác đứng cạnh bị chết tại chỗ.

Lang nhân Dĩ Lượng bổ hai cây rìu của mình xuống đất, một tiếng nổ lớn, những tên lính bị hất lên không trung.

Mạnh Uy và Tiêu Khang tả xung hữu đột trong một ngôi nhà ở ven đường, bọn lính Tích Vũ nấp ở trong này bắn xuống đoàn xe.

Tiêu Khang vung cây kiếm vào người một tên lính, tên lính đổ vật xuống, người chia làm ba mảnh, máu như đổ xuống mặt sàn.

Trong khi đó ở bên dưới, đội trưởng Hãn Đồ cũng đang chiến đấu rất vất vả, Hà Liên đã phải trợ ông bằng cách triệu hồi những con Ấu Cuồng Lang Quỷ, phá rối đội hình của lính Tích Vũ. Truyện Thiên Đế Kiếm copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi. com

Một tên lính Vũ Mang lao tới, hắn cầm đoản kiếm, nhè vào người Hãn Đồ.

Hãn Đồ xoay cây sáo, đầu cây sáo nhô ra một mũi kiếm, đội trưởng nhằm vào cổ họng tên lính.

Lưỡi kiếm của đội trưởng Hãn Đồ xuyên qua cổ họng tên lính, mặt của Hãn Đồ và mặt tên lính dí sát vào nhau, tên lính cười với cái miệng nham nhở đầy máu, đội trưởng không hiểu vì sao hắn cười. Ông ấn ngang thanh kiếm, lưỡi kiếm xé tan cổ như xé giấy, đầu tên lính rơi xuống.

-Trợ mình với, Nhất Bảo! – Hoàng Tiến hét.

Nhất Bảo thay vào vị trí bắn của Hoàng Tiến, anh ta giương nỏ và niệm Dẫn Nhi Bất Pháp. Chưởng lực trúng vào một tên Vũ Linh.

Hoàng Tiến lấy một cái cung và chuẩn bị dùng Tiễn Trận.

-Hoàng Tiến! - Nhất Bảo hét.

Hoàng Tiến chỉ kịp quay sang trái, một mũi tên Chí Mệnh Thỷ găm vào giữa ngực Hoàng Tiến. Anh ta bị bay về phía sau, đập người vào thành xe.

https://thuviensach.vn

Nhất Bảo đã nhìng thấy kẻ bắn lén, anh ta giương cây nỏ:

-THẰNG CHÓ ĐẺ !!!

Chưởng Tạc Lôi lao vào người tên lính, hắn bị sét đánh cháy sém người.

-Tiến! Tiến!

Mạnh Uy thấy tiếng kêu của Nhất Bảo.

-Sao rồi? – Tiêu Khang hỏi.

-Có vẻ không ổn. Xử lý nốt bọn trên này đi! Tôi xuống xem!

Mạnh Uy nhảy ra từ cửa sổ xuống mặt đất.

-Bảo! Bảo! Cậu đâu?

-Đây, ở đây!

Mạnh Uy chạy theo tiếng gọi, anh tới chỗ Nhất Bảo. Hoàng Tiến bị mũi tên đâm vào giữa tim, máu chảy ra từ vết thương thấm đầy tay của Nhất Bảo.

Mạnh Uy thụp người xuống.

-Đừng! Đừng! Tiến, cố gượng đi, ra ngoài thành chúng ta sẽ cứu cậu!

Hoàng Tiến cười, anh ta gắng nói:

-Không đâu…dính…Chí Mệnh Thỷ…không được đâu…

Máu từ miệng Hoàng Tiến lại ộc ra, chảy ròng trên tấm áo giáp.

-Xin…lỗi, Mạnh Uy…không đi.. cùng…cùng…cậu…được nữa…

Rồi Hoàng Tiến gục đầu xuống.

-HOÀNG TIẾN!

Đội trưởng Hãn Đồ thấy tiếng hét của Nhất Bảo. Ông quay lại:

-Ai vậy, Mạnh Uy?

-Hoàng Tiến!

-Cậu ấy sao rồi?

Dĩ Lượng và Hà Liên cũng đang chú ý lắng nghe, mặc dù họ đang chiến đấu. Tiêu Khang cũng đứng ra gần cửa sổ hơn.

Chẳng có gì cả.

-TÔI HỎI CẬU HOÀNG TIẾN SAO RỒI!

-CHẾT RỒI! HOÀNG TIẾN CHẾT RỒI! - Mạnh Uy gào lên.

Hà Liên nhìn Dĩ Lượng, cả hai không nói gì, họ lại chiến đấu tiếp.

Tiêu Khang nhảy xuống, anh ta nói:

https://thuviensach.vn

-Đưa cậu ấy lên xe đi!

Nhất Bảo và Tiêu Khang đưa xác Hoàng Tiến lên xe, Vũ Tộc Ẩn Giả ngồi sau, mặc dù bị cuốn bởi những dây leo thít vào cổ nhưng bà ta vẫn cười:

-Đây là quả báo của các người đó!

Tiêu Khang định đâm kiếm tới, Nhất Bảo giữ anh ta lại:

-Thôi, thôi đi!

Khuôn mặt của Tiêu Khang căng ra, vết xăm hình rồng trên mang tai bên trái dài hết cỡ.

-Hãy cẩn thận với lời nói của bà, không thì cái thân thể bà sẽ bị chia làm hai mươi tám mảnh ngay lập tức đấy!

Đội trưởng Hãn Đồ và quân lính đã dẹp xong bọn lính Tích Vũ.

-Lên xe thôi!

Đội Vô lên hết trên xe. Đoàn xe lại tiếp tục đi.

…

Đội Bạch đã tập trung đủ tại chỗ Tứ Đại Kim Cương. Bọn họ đang nấp dưới những bụi cây.

-Có gì bất thường không? - Đội trưởng Từ Tuyên hỏi.

-Không có gì!

-Bây giờ là ở trung tâm Tổ Long rồi. Trong này vẫn chưa có gì xảy ra cả. Bích Nhi!

-Có!

-Vào bên trong thám thính đi!

Bích Nhi niệm thuật, cô ta biến thành một con cáo nhỏ. Con cáo chạy vút đi, biến mất đằng sau những bức tường.

-Đội Vô bắn pháo xanh rồi đấy! Vũ Tộc Ẩn Giả bị bắt rồi!

-Vậy hả? Thế thì chúng ta phải hoàn thành nhiệm vụ nhanh lên mới được.

…

Trong xe, một chàng trai với khuôn mặt gầy, đôi mắt màu xanh nước biển, mái tóc dài chẻ lệch. Anh ta nhìn ra bên ngoài từ cái cửa con của xe.

https://thuviensach.vn

Một ông già, trên tay bế một đứa bé. Trên ngực đứa bé là cả một vũng máu tươi với một mũi tên cắm vào. Nó bị bắn nhầm khi chạy loạn. Người ông của nó đang bế nó, đi sâu vào một con hẻm. Chu Văn nhìn theo, họ đi đâu?

Ông già đó đi vào con hẻm, Chu Văn cứ nhìn mãi. Tiếng xe lộc cộc, trên xe có Hà Liên và Hoả Nghi, chẳng ai nói gì với nhau

Chu Văn nhìn Hà Liên. Khuôn mặt của Hà Liên trắng và mịn, đôi mắt vừa, cân xứng với khuôn mặt, mái tóc dài rủ xuống vai. Chu Văn định nói nhưng miệng anh ta cứng lại

-Có chuyện gì không? – Hà Liên hỏi.

-Ờ, chuyện hôm trước…

-Chuyện gì?

-Hôm trước, mình có nói là…

-Cậu điên rồi! Đừng trẻ con vậy!

Chu Văn xịu mặt xuống.

Lại có tiếng nổ nữa.

Đoàn xe của đội trưởng Hãn Đồ lại phải dừng lại.

Hà Liên và Chu Văn lại phải nhảy ra để chiến đấu.

Chu Văn vung cây Trường Đao của mình tới tấp, bọn lính Tích Vũ đổ xuống liên tục.

-Địa Niên Băng Thuật! Hàn Băng Nhận Vực!

Một cánh đồng băng lạnh buốt mọc từ dưới đất, đâm thẳng lên bọn lính Tích Vũ, những cột băng nhọn đâm hàng chục cái xác, máu nhảy thành dòng làm những cột băng chuyển sang màu đỏ.

-Địa Niên Kim Thuật! Liên Châm Vũ Khúc! – Hà Liên niệm thuật.

Từ trong hư không, xung người Hà Liên, cả một loạt kim châm bằng thép bắn về phía lính Tích Vũ, kim bắn dày và liên tục, hàng loạt lính Tích Vũ ngã xuống.

-Trợ mình! Hoả Nghi!

Trước mặt Hà Liên là cả đội lính Vũ Mang với đoản kiếm lao tới.

-Thiên Niên Thổ Thuật! Trầm Nhạc Thuật!

https://thuviensach.vn

Bức tường bằng đá cao hơn chục trượng nổi lên từ dưới đất, trước mặt Hà Liên, nó đổ ập về đằng trước, đè chết hàng chục tên lính.

Hà Liên chạy về phía trước, cô nhảy qua những cái xác ở dưới chân.

-Liên! Bẫy! - Hoả Nghi kêu lên.

Hà Liên chỉ kịp nhảy lùi lại, những mũi tên từ tứ phía bắn vào cô, gần như che kín mọi chỗ hở. Hà Liên đã rơi vào trận địa của bùa Kim.

Tiếng thét và tiếng tên gãy vang lên.

-Có chuyện gì rồi? - Tiểu Quyền vừa hỏi, vừa luyện Long Quyền Phong về phía đám lính. Tay anh ta phải băng bó sau khi bị trúng tên.

-Không biết! – Dĩ Lượng nói - Cậu ra xem đi, tôi cản bọn này cho!

Dĩ Lượng hoá thành một con sói đen tuyền, lao vào một tên lính, cắn tới tấp vào cổ, máu túa ra, lan trên những cái răng sắc nhọn của con sói.

Tiểu Quyền chạy vụt đi.

Nhan Tâm vung cây gậy sắt vào mặt một tên lính, tiếng sọ bị vỡ vang lên. Anh ta lại thúc gậy vào bụng một tên khác, hất lên không trung rồi vụt gậy xuống, xương sườn nát vụn.

-Tâm! - Mạnh Uy gọi.

-Gì vậy?

-Hình như có chuyện rồi!

-Ai?

-Hà Liên thì phải! Đánh giúp tôi bọn này!

-Ừ!

Cây gậy sắt của Nhan Tâm biến thành cây côn tam khúc rất dài. Anh ta vòng hai khúc côn vào cổ một tên lính, dây xích quấn vào cổ, Nhan Tâm kéo sang một bên, cổ tên lính gãy ngay tức thì.

Tiếng sáo trầm vang lên, âm thanh như chuỳ giáng vào ngực tên lính, hắn thổ ra cả đống máu, nằm vật xuống.

Đội trưởng Hãn Đồ ngồi xuống, thổi một âm thanh cao đến chói tai, chân của bọn lính bị đứt, máu tràn ra trên mặt đất.

Hà Liên ngẩng đầu lên, Chu Văn đang đứng trước mặt, anh ta hỏi:

-Cậu.. có sao không?

-Mình không sao! Cậu…! Chu Văn!

https://thuviensach.vn

Chu Văn bị hàng chục mũi tên cắm vào người, máu trên miệng anh chảy xuống cổ, xuống cằm, chỏ thành từng giọt xuống đất. Chu Văn không đứng nổi nữa, anh khuỵu chân, quỳ xuống trước Hà Liên.

-Mình…xin lỗi…tên nhiều quá…

Cả đợt mưa tên vừa nãy cắm chi chít xung quanh Hà Liên, nhưng cô không hề hấn gì, Chu Văn đã cứu cô.

-Văn! Văn! Sao cậu…? Sao lại thế này? – Hà Liên gào.

Mạnh Uy, Tiểu Quyền, Hoả Nghi đứng đằng sau, không ai trong số họ làm gì cả.

-Liên à…mình…muốn nói…mình…quý..

-Mình biết! Mình biết cậu thích mình! Mình đã đọc bức thư ấy rồi, mình biết là của cậu! Nhưng sao lại thế này?

-Ơ…chẳng biết…nữa…

Hà Liên ôm khuôn mặt nhuốm máu của Chu Văn, mặt cô chạm vào mặt Chu Văn, nước mặt ràn rụa, từng giọt nước mắt của Hà Liên chảy xuống mặt Chu Văn, lăn xuống khoé miệng, hoà vào với máu. Hà Liên vừa hôn Chu Văn vừa nói nghẹn:

-Mình biết vì sao cậu hay trêu chọc mình mà! Đừng, Văn, đừng! Đừng chết!

-Cậu…dây…chuyền…- Giọng Chu Văn yếu ớt.

-Đây mà! Mình vẫn đeo cái dây cậu tặng đây mà! – Hà Liên lôi trong cổ ra một cái dây bằng bạc – Mình vẫn đeo nó suốt, mình thích nó lắm! Mình không muốn nói là đeo thường xuyên trước mặt cậu! Cậu ngốc lắm! Sao lại cứu mình chứ?

-Chẳng…biết…Liên…mình yêu…yêu…

-Đừng nói nữa mà!

Chu Văn cầm cái dây chuyền, dây chuyền ướt đẫm máu từ bàn tay anh. Anh mỉm cười.

Chu Văn gục đầu xuống.

-CHU VĂN!

Hà Liên gục đầu vào ngực Chu Văn, tay cô không thể ôm được người Chu Văn vì tên đâm quá nhiều.

https://thuviensach.vn

Đội trưởng Hãn Đồ đứng đó, ông cảm thấy bụng mình như bị ai đó đâm vào. Chu Văn là một người tốt,

Hoả Nghi đỡ Hà Liên dậy:

-Thôi, chúng ta phải đi.

Hà Liên đứng dậy, nước mắt trào ra không ngớt. Mạnh Uy đánh mắt bảo Hoả Nghi đưa Hà Liên lên xe.

-Đưa Chu Văn lên đi! - Mạnh Uy nói.

Tiểu Quyền và Nhan Tâm phải gỡ hết những mũi tên trên người Chu Văn ra. Con đường lặng ngắt, chỉ có tiếng da thịt và cơ bị đứt do rút tên ra. Lúc đầu rút tên, máu còn chảy, bây giờ rút tên ra máu cũng chẳng chảy nữa.

Nhan Tâm và Tiểu Quyền khênh xác của Chu Văn, đưa vào trong xe.

Đôi mắt sói của Dĩ Lượng đăm đăm nhìn, một giọng nói đằng sau:

-Cậu ổn chứ, Dĩ Lượng? - Giọng của Tiêu Khang.

-Ừ.

-Chu Văn là người tốt. Tôi biết cậu rất thân với cậu ấy.

Dĩ Lượng không nói gì.

-Tôi không chơi với Chu Văn nhiều lắm, nhưng bây giờ tâm trạng của tôi cũng giống như cậu vậy.

-Đó là vì cái gì?

-Tôi không biết nữa, Chu Văn không phải là người thân của tôi, nhưng lúc này tôi cũng thấy như khi Hoàng Tiến chết vậy.

Tiêu Khang bước đi.

-Chu Văn nói cậu ấy quý tất cả những thành viên đội Vô.

-Vậy…không có gì lạ về việc tôi cảm thấy buồn và muốn giết hết tất cả bọn Tích Vũ khi cậu ấy chết cả.

Lang nhân Dĩ Lượng cất tiếng tru của loài sói. Tiếng tru vang khắp Tổ Long Thành, mặt đất xung quanh Dĩ Lượng rung chuyển.

Đội trưởng Hãn Đồ lên xe, ông hỏi Mạnh Uy:

-Có gì?

-Hai người đã chết, Tiêu Khang bị thương ở tay, nhưng không nặng lắm. Nhất Bảo bị ở chân, có lẽ là phải nằm một tuần.

https://thuviensach.vn

Một người bước lên xe, mái tóc đen dài buộc đuôi ngựa, đôi môi đỏ hồng, cô gái này là Kiếm Khách duy nhất của đội Vô, tên là Băng Tiên. Tay cầm một thanh kiếm dài đẫm máu, máu còn giỏ từng giọt xuống sàn xe.

-Người điều khiển báo đâu rồi?

-Dưới kia. – Băng Tiên nói.

Đội trưởng Hãn Đồ nhìn xuống, người điều khiển báo đã chết, mũi tên xuyên qua cổ anh ta.

-Tất cả lính đi theo bảo vệ đoàn xe, trừ đội Vô chúng ta đều đã chết hết cả rồi. – Băng Tiên tiếp lời.

Hãn Đồ quay lại phía sau, xác những người lính Uất Hận Thành nằm chất bên trong, máu dính hết lên thành xe, tạo thành những vệt dài. Đội trưởng Hãn Đồ lấy tay áo chùi đi, nhưng máu không sạch mà còn lan ra rộng hơn, ông không chùi nữa.

-Cậu cưỡi báo đi, Mạnh Uy. Qua chỗ này là đến chỗ quân ta rồi.

-Vâng.

Những bánh xe gỗ lại bắt đầu lăn lộc cộc trên mặt đường.

…

-Tiếng hú ở đâu vậy? – Thiên Tử hỏi.

-Chắc là của Dĩ Lượng, Lang nhân của đội Vô.

-Ai đó đã chết rồi sao?

Ngũ Thánh Điện nhìn nhau, Lang nhân chỉ cất tiếng hú khi có người chết.

-Thưa ngài… - Một người trong Ngũ Thánh Điện nói.

Thiên Tử nhìn Tổ Long Thành một lúc lâu.

-Rồi, tiếp tục đi, Vương Mãn.

Ngài Vương Mãn chỉ tay lên tấm bản đồ:

-Đội Vô đã ra được rồi, giờ này họ đang đi tới chỗ quân ta, không còn nguy hiểm nữa.

-Ừ…

-Theo như các Vũ Linh vừa báo tin, đội Bạch đã tập trung tại Tứ Đại Kim Cương.

-Vậy…

https://thuviensach.vn

-Chắc chắn giờ này là đang hỗn chiến ở đó, bọn Tích Vũ đã tìm thấy họ rồi.

-Liệu có thoát được không?

-Nguy hiểm là ở chỗ, theo như quân ta thông báo lại, bọn Tích Vũ đang rút vào, tử thủ ở bên trong, quân ta vẫn chưa tiến công được. Có vẻ như chúng rút như vậy là để xiết vòng vây đối với đội Bạch. Hiện nay, đội Bạch hoặc là phải chạy thoát ngay hoặc là phải trốn, nếu không sẽ chết ở trong, 100 vạn quân Tích Vũ đánh nhau với một tiểu đội. Thiên Tử, Ngài nên suy nghĩ cho kỹ, tiếp tục nhiệm vụ hay huỷ bỏ?

Thiên Tử nheo mắt, 100 vạn quân với một tiểu đội của Uất Hận Thành…

-Vẫn chưa đến mức đáng lo lắng. – Thiên Tử nói - Đội Bạch sẽ biết mình phải làm gì, lợi thế về địa hình nhà cửa trong thành sẽ giúp họ ẩn náu. Vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ được.

-Vâng, tôi cũng nghĩ vậy, 100 vạn quân trong một địa hình phức tạp như Tổ Long, nếu biết cách chiến đấu thì vẫn không có gì đáng ngại. Nhưng bọn Tích Vũ đang tấn công từng đợt, và dồn dập, tôi e là đội Bạch chưa chắc sẽ chịu nổi tới trưa mai.

-Tôi biết, nhưng hiện giờ ta nên ngồi yên tại đây. Có gì thì tuỳ cơ ứng biến.

-Vâng, có lẽ nên như ngài nói, đưa ra kế sách lúc này cũng chẳng giải quyết được gì.

Vừa lúc ấy thì ngài Nguyên Trí hớt hơ hớt hải chạy lên.

-Có chuyện gì vậy?

Ngài Nguyên Trí dừng lại, thở hồng hộc.

-Cứ từ từ, có chuyện gì vậy? – Thiên Tử nói.

Nguyên Trí nói bằng cái giọng gần như là thì thào:

-Vừa có tin. Bọn Kiếm Tiên có vẻ đang xỏ mũi chúng ta. Hình như chả có cái thằng chó chết nào là Hi Vỹ ở trong thành cả.

…

Thanh Kiếm Hoa chém chéo xuống, người tên lính bị xẻ ra làm hai phần, rơi bịch xuống mặt đất, máu phun vào mặt của đội trưởng Từ Tuyên.

https://thuviensach.vn

Đội Bạch đang chiến đấu trên hai cây cầu bắc qua cái hồ ở Tổ Long Thành. Xác chết, những mảnh cơ thể ngập ngụa trên mặt hồ. Nước hồ đã chuyển sang một màu đỏ rực, cả cái hồ mùi bốc lên tanh lọm như một nồi cá ươn.

Một đội trưởng đội lính Tích Vũ đang định bắn đội trưởng từ trên không trung.

Nhưng một bàn tay rắn chắc vung vào mặt hắn, tên đội trưởng rơi từ trên cao xuống cây cầu.

Hắn cố gượng dậy, đôi cánh muốn vẫy để bay lên.

Nhưng cả một thanh đao đâm thẳng xuống bụng hắn, An Dương đứng ở trên cán đao. Cây cầu làm bằng đá từ Luyện Ngục Hoả Sơn thủng một lỗ lớn do thanh đao đâm xuống, cây cầu thứ hai ở bên dưới đã cản được nhưng bị một hố nứt toác, trong hố là cái xác của tên đội trưởng lính Tích Vũ, mắt trợn trừng, miệng há ra. Cái hố thành một vũng đầy máu.

Con Lang Ngoại Bà to bằng một toà nhà cỡ trung bình đang ngoạm những tên lính, lắng ra vào tường, ném xuống hồ. Bích Nhi ngồi ở trên cổ con sói và điều khiển nó.

Trên không trung, Bách Yến và Tuyết Hạ đang chiến đấu với một tổ Vũ Linh, Lôi Liên, Vũ Tiễn bắn không ngớt.

Cái vuốt có hai lưỡi của Tử Khách dài tới ba gang tay, anh ta quét một cái, cánh tay của một tên lính chia làm ba phần. Đâm cả hai vuốt vào cổ một tên khác rồi kéo ngang ra, máu chảy xuống mặt đất thành dòng.

Diệp Thu với cây rìu của mình hạ một lúc nhiều tên lính, Dương Du yểm hộ đằng sau với những phát Chí Mệnh Thỷ, Tạc Lôi, Kinh Lôi.

-Lý Nhuệ đâu? – Hàn Thuyên hỏi.

-Bên dưới với Hạc Tú! – Lăng Khê trả lời.

Lý Nhuệ và Hạc Tú chiến đấu ở cây cầu bên dưới.

Hạc Tú giẫm phải vào một vũng nước. Anh ta liếc xuống.

Không phải nước mà là máu, máu trong một cái hố nứt toác với một cái xác bên trong.

-Gì đây?

-Chắc là của An Dương! – Lý Nhuệ nói.

https://thuviensach.vn

Cây thương của Lý Nhuệ bay lên không trung.

Lý Nhuệ đá vào chuôi cái thương đang rơi, cây thương lao vun vút, xuyên qua bụng hàng chục tên lính, máu phun ra như mưa phùn.

Lý Nhuệ cầm cây thương, một cái bóng vụt qua trước mặt anh.

"Gì vậy ?"

Một tiếng nổ vang lên, Lý Nhuệ quay lại nhìn.

-Tiếng gì vậy? Cậu bay lên xem sao, Thiên Tiễn!

Thiên Tiễn bay vút lên không trung, đôi cánh màu đỏ của anh ta phập phù trong gió.

Pháo hoa màu vàng.

-Pháo màu vàng!

-Pháo màu vàng! - Đội trưởng Từ Tuyên hét lên. – Rút thôi !!

Hàn Thuyên và mọi người đều quay lại.

-Rút khẩn trương lên! - Đội trưởng Từ Tuyên nói lại.

-Tới bây giờ mới bắn pháo hiệu sao? – Hàn Thuyên mệt mỏi – Rút thôi, An Dương!

An Dương chạy về phía Hàn Thuyên.

-Bây giờ mới rút sao?

-Ừ!

-Bọn Kiếm Tiên chó chết, chúng nó xỏ mũi ta rồi!

-Về rồi tính! Chạy nhanh lên! – Lăng Khê nói.

Lý Nhuệ chạy ở bên dưới, anh muốn về lúc này. Cái chết của cô gái Vũ Linh đã làm anh suy nghĩ rất nhiều.

Một ánh sáng nho nhỏ vừa loé lên, đội trưởng Từ Tuyên quay đầu lại.

-LÝ NHUỆ! NÉ NGƯỜI SANG TRÁI ĐI! - Đội trưởng Từ Tuyên hét lên.

Lý Nhuệ, theo bản năng, đã cảm giác thấy có gì đó đằng sau mình. Anh ngả người về bên trái, một con chim ưng sét vụt qua, đâm thẳng vào bức tường trước mặt Lý Nhuệ và phát nổ. Trong phút chốc, Lý Nhuệ thấy mắt bên phải của mình nóng khủng khiếp và như đang rữa ra, một thứ ấm ấm chảy dài xuống cằm.

Tiếng thét vang lên.

https://thuviensach.vn

Cánh của con chim ưng đã quét qua mắt Lý Nhuệ.

-Lý Nhuệ!

Dương Du chạy đằng sau, lôi Lý Nhuệ ra sau một tảng đá. Lý Nhuệ, tay bưng mắt, chảy đầy máu, miệng không ngừng chửi rủa:

-Lũ chó đẻ, bọn mất dạy! Bọn Vũ Mang chó đẻ, chúng nó bắn mù mắt tôi rồi, tôi phải lột sọ chúng nó!

-Im mồm! – Dương Du quát – Có thằng Vũ Mang chó đẻ vừa mới cứu cậu đây! Kêu ca cái gì! NẰM IM XUỐNG! ĐỪNG CÓ NGỬA ĐẦU LÊN, CHÚNG NÓ BẮN LỦNG SỌ BÂY GIỜ!

Lý Nhuệ vẫn không ngừng chửi rủa:

-Bọn chó…tao sẽ giết hết chúng mày!

-Đã bảo là im mồm cơ mà! Tuyết Hạ!

Tuyết Hạ hớt hải bay xuống, vừa phải né những đợt tên bắn.

-Bỏ tay ra nào, Nhuệ, chịu khó một tý! Du, xử lý mấy thằng CHÓ CHẾT KIA HỘ CÁI! - Tuyết Hạ phát cáu khi tên bắn tới tấp vào chỗ họ.

-Mẹ khỉ, mấy người đâu rồi? – Dương Du gào lên.

Một tên lính giương cung bắn, hai mũi tên của Liên Xạ bay đi, cắm thẳng đùi của Dương Du.

Dương Du kêu lên một tiếng, tay ôm lấy cái đùi nhểu máu.

-TỔ SƯ BỌN CHÓ ĐẺ BẮN BỐ MÀY! – Dương Du gào trong sự đau đớn.

Tên lính vừa rồi lại gương cung chuẩn bị bắn tiếp, hắn đưa tên lên tầm mắt.

Một mũi tên bay tới, chẻ mũi tên đang lên dây của tên lính làm đôi, xuyên thủng mắt hắn.

-Bắn lén là hèn hạ! – Thiên Tiễn nói.

Lý Nhuệ bỏ tay ra, cả một khoảng mắt của anh ta như bị dao cắt, máu tuôn ra đầy trên tay Tuyết Hạ.

-Mở mắt ra! - Tuyết Hạ nói.

-Đau lắm, đau… - Lý Nhuệ gào.

-Mình biết, cậu chịu khó đi. Mở ra nào!

https://thuviensach.vn

Lý Nhuệ lấy hết sức mở mắt, từ trong mắt, máu lại trào ra, chảy xuống, ướt tấm áo lụa của Tuyết Hạ. Lý Nhuệ lại kêu la đau đớn.

-Im nào! Cậu có sao không Dương Du?

-Không đến nỗi!

Bách Yến đang rút những mũi tên từ đùi Dương Du, anh ta cắn chặt răng chịu đựng.

-Đau thì cứ kêu! Không phải chịu làm gì! – Bách Yến nói.

-Rồi, băng cho mình đi!

Bách Yến lấy từ trong túi đeo trên lưng một chai thuốc, một tấm vài trắng. Cô rắc món thuốc trắng, mịn như bột lên vết thương của Dương Du, thuốc làm từ Dưỡng Tâm Thảo cùng một số loại thảo dược khác. Rắc thuốc xong, cô lấy tấm vải băng lại.

-Đi được không?

-Vẫn còn tốt.

-Lần sau phải cẩn thận đấy!

Bách Yến quay sang Tuyết Hạ.

-Thế nào?

-Mắt không ảnh hưởng, chỉ thương nặng bên ngoài, nhưng hơi bỏng vì sức nóng của Cuồng Lôi Thiên Ưng nên không rắc thuốc trực tiếp được. Cậu mang lá Bà La Tử không?

-Có đây.

Bách Yến lôi ra cả nắm lá, Tuyết Hạ lấy một chiếc lá, rắc thuốc lên, rồi vò lá. Lá Bà La Tử bắt đầu chảy nước, hoà với thuốc, loại lá này rất tốt trong việc đắp lên những vết thương hở.

-Chịu đau một tý, Lý Nhuệ!

Diệp Thu đứng ở bên dưới một cái cây, anh ta hỏi Hàn Thuyên:

-Cuồng Lôi Thiên Ưng à?

-Ừ.

Hàn Thuyên nhìn sang đội trưởng Từ Tuyên, ông gật đầu.

-Các cậu tìm ngay cái thằng chó Hi Vỹ ấy cho tôi! – Hàn Thuyên hét - Hắn đang ở đây!

https://thuviensach.vn

Đội Bạch không chạy nữa, họ quay lại tiếp tục chiến đấu. Mỗi người một hướng chia nhau tìm. Hi Vỹ đang ở đây, trong thành này chỉ có hai người dùng được Tiễn Trận và Cuồng Lôi Thiên Ưng là Vũ Tộc Ẩn Giả và Hi Vỹ. Vũ Tộc Ẩn Giả đã bị bắt, giờ chỉ có Hi Vỹ mà thôi.

-Chạy đâu? – Lăng Khê đã thấy cái bóng đang lủi đi. – Thiên Niên Thổ Thuật! Phù Thạch Lao Thuật!

Mặt đất nứt toác, những khối đá mọc lên thành những cổng vòm thấp như bụng của con thuyền khi lật ngược lên, cái bóng lủi rất nhanh, nó vừa kịp thoát ra khi bức tường đá đóng kín lại.

Diệp Thu phi cây rìu, cái bóng hụp đầu xuống, cái rìu đập vỡ cả một mảng tường thành ở đằng sau, cái bóng ôm lấy mặt. Song nó lại vụt đi.

Cái bóng đang chạy đột nhiên dừng lại, trước mặt hắn là một người cao, mặc bộ áo màu xám, trên tay cầm thanh trường kiếm, đầu lưỡi kiếm, những giọt máu đang giỏ xuống.

-Làm tướng mà phải lủi như một con chó như vậy sao? - Đội trưởng Từ Tuyên mỉa mai.

Cái bóng cởi tấm khăn che mặt, một khuôn mặt nhỏ thó với đôi mắt láo liên, miệng chúm lại như thổi lửa.

-Bây giờ ta đã hiểu vì sao thiên hạ có cái câu “ngứa mắt” rồi.

Hi Vỹ cất một cái giọng giống tiếng kim loại chạm nhau rất khó nghe:

-Còn bọn Uất Hận Thành các ngươi thì không phải là ngứa mắt, mà là đáng bị người ta phỉ nhổ!

-Sự phỉ nhổ là chuyện giữa một con người đối với một con chó phản bội.

Hi Vỹ biến sắc mặt, hắn gầm gừ:

-Ta không có thời gian đôi co với ngươi.

-Đằng nào thì cũng đánh nhau. AI đây? Hi Vỹ, một thằng phản thầy, ngươi giết Nhạn Tưởng, sư phụ mình của mình chỉ vì cái chức tướng quân Tích Vũ Thành. Xem ra Vũ Tộc Ẩn Giả đã có một con chó trung thành đấy chứ? Đáng ra thời kỳ Đại Hỗn Loạn đã chấm dứt, chỉ vì sự lường gạt của ngươi mà bây giờ chúng ta lại phải nhọc công đưa ngươi lên bàn thờ.

-Hừ, ngươi thì biết gì chứ?

https://thuviensach.vn

-Ngươi tưởng là Vũ Tộc Ẩn Giả cho ngươi lên làm cái chức tướng quân thật đấy à? Con mụ đó chẳng cần quái gì tới cái chuyện ngươi sống hay chết cả!

-Đúng, Vũ Tộc Ẩn Giả không cần thiết chuyện ta sống hay chết. Vì vậy, ta mới để con khốn đó ở ngoài thành Bắc cho bọn ngươi bắt đấy chứ!

-Ngươi sắp đặt trước?

-Không sai, chỉ cần nói là có một số người từ Vạn Hoá có thông tin về Hắc Đế Ấn, con mụ đó nổi ngay máu tham mà!

-Bỉ ổi!

-Đừng nói ta bỉ ổi, bọn Kiếm Tiên cũng chẳng kém đâu! Ngươi tưởng là bọn chúng không biết ta ở chỗ nào thật chắc? Bọn chúng biết thừa ta đang ở thành Tây, có mục tiêu rồi, bọn ngươi chỉ cần đột nhập thành, giết phăng ta đi là xong, chẳng cần phải dẫn cả đại quân thế này. Vậy thì sao chứ? Bọn chúng muốn mượn tay ta tiêu diệt đội Bạch các ngươi, chúng biết thừa thế nào đội Bạch các ngươi cũng được cử đi. Vì thế, bọn chúng lấy thời cơ này để tiêu diệt đội chiến đấu mạnh nhất Uất Hận Thành. Ngay cả việc bọn chúng đưa ra cái tin là không có ta ở trong thành cũng nhằm làm cho đội của ngươi bị rối loạn. Kết quả là hai thằng đội viên của ngươi đó!

Đội trưởng Từ Tuyên cười lớn:

-Cái đó bọn ta biết từ lâu rồi, ngươi nhắc lại làm gì, vì thế chúng ta đã có sự chuẩn bị trước rồi. Sau vài tháng nữa, bọn Kiếm Tiên Thành tha hồ nhận xác từ Tứ Phương Trại.

-Xem ra bọn ngươi cũng bỉ ổi chẳng kém gì!

-Có một điều nghịch lý là sự bỉ ổi và khốn nạn luôn có trong tâm thức của những kẻ được đà lấn tới. Vì vậy phải sử dụng sự hèn hạ để trị cái hèn hạ! Truyện Thiên Đế Kiếm copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

-Đúng rồi đấy! Ngươi có biết rằng ngươi chính là mục tiêu trong trận chiến này không?

-Ta?

-Đúng, ngươi là chiến binh mạnh nhất của Uất Hận Thành hiện nay, có thể sánh ngang với Ngũ Thánh Điện, vì vậy, nhiệm vụ của ta ngày hôm nay

https://thuviensach.vn

chính là tiêu diệt ngươi.

Đội trưởng Từ Tuyên cười

-Ta chẳng phải là người mạnh nhất, ngươi và bọn Tích Vũ nhầm rồi.

-Đúng, ngươi không phải là mạnh nhất, nhưng chúng ta sẽ triệt tiêu dần những cái mạnh đó.

-Có đủ sức giết ta không?

-Ngươi nên hỏi lại mình đi thì hơn, 100 vạn quân đấy, ngươi và đội của ngươi định thoát ra kiểu gì?

-Ngươi nên nhớ rằng đội Bạch có thể chiến đấu được tới tận trưa mai, đến lúc ấy đại quân Uất Hận Thành đã vào được đây rồi!

-Ờ, không sai! Nhưng… - Hi Vỹ rút cái cung ra - Đội của ngươi có chiến đấu được đến trưa mai hay không tuỳ thuộc xem ngươi có giết được ta không đã!

Đội trưởng Từ Tuyên nâng thanh kiếm lên:

-Vậy à, thích thì chiều!

-Ngươi có biết là mình đang chiến đấu vì cái gì không đấy?

-Đương nhiên là ta hiểu rất rõ.

-Còn ta, ta chẳng hiểu cái quái gì!

-Vậy sao ngươi còn đánh?

-Tất cả chỉ vì lòng tham của bọn Tích Vũ, ta chỉ là kẻ chỉ đâu đánh đấy mà thôi!

-Vậy ngươi không sợ chết?

-Thế ngươi cũng vậy?

-Hai ta đều như vậy!

-Thế hả?

Sau đó là tiếng kiếm chạy dài trên mặt đất.

…

Ngài Nguyên Trí sốt ruột, bồn chồn không yên, ông đi qua đi lại, lớp tuyết ở bên dưới hằn sâu cả chục vết giầy. Bên cạnh ông là những thành viên đội Biệt Sát, với khăn đen che kín mặt.

Pháo hiệu đã bắn được gần một canh giờ rồi, nhưng vẫn chưa có thông tin gì về đội Bạch cả.

https://thuviensach.vn

Nguyên Trí đang đứng trên một con đường mòn, mưa rơi rát cả mặt. Đội quân Uất Hận Thành, kẻ bị thương, kẻ còn sống đang cố sức chạy, trước mặt Nguyên Trí là một người, mái tóc bết nước mưa và máu. Anh ta nói với ông:

-Ngài đi với Thiên Tử đi! – Văn Diễn gào lên trong mưa.

-Không được! Cậu phải đi với chúng tôi! Bọn Kiếm Tiên đông lắm, có cả Ngũ Hành Tộc nữa, một mình cậu chống làm sao được? – Nguyên Trí hét - Đừng làm điều dại dột!

-Ít ra thì cũng có người cầm chân được bọn chúng!

-Vậy thì tôi sẽ ở lại với cậu!

-Không, ngài phải bảo vệ Thiên Tử! Đi đi!

-Mẹ kiếp! Nói vẫn không hiểu à? – Nguyên Trí túm lấy áo Văn Diễn – Cho dù cậu có làm gì đi nữa vẫn không thay đổi được tình thế lúc này đâu!

-Bỏ ra! – Văn Diễn gạt tay Nguyên Trí khỏi áo mình – Tôi biết tôi có thể làm gì!

Văn Diễn chạy về phía sau, cứ thế mất hút trong cơn mưa tầm tã.

-Văn Diễn! – Nguyên Trí gào lên.

-Họ về rồi!

Ngài Nguyên Trí sực tỉnh, ông vẫn đang đứng ở trong doanh trại. Một người lính đã hét lên.

-Họ về rồi! – Người lính hướng về một đoàn xe đang chạy trên tuyết.

“Muộn quá” – Nguyên Trí nghĩ thầm.

-Mấy người ra đi! – Ông nói với các thành viên Biệt Sát.

Đoàn xe đã dừng lại, các thành viên đội Biệt Sát đưa tư trong xe ra những tên tù binh, từng người một.

Vũ Tộc Ẩn Giả được đưa xuống, bà ta hướng cái nhìn đầy khinh rẻ vào Nguyên Trí khiến ông muốn cho mụ ta vài cái vả vào mặt. Nhưng nhìn khuôn mặt hết sức trẻ trung và xinh đẹp của Vũ Tộc Ẩn Giả nên ông nguôi đi phần nào, chẳng thằng đàn ông nào cưỡng lại được trước một người phụ nữ hấp dẫn cả, nhiều tên lính cũng đang đưa con mắt dò xét vào Ẩn Giả.

-Đưa bà ta vào xuống căn lều cuối cùng doanh trại, Thiên Tử sẽ gặp bà ta ở đó!

https://thuviensach.vn

Các thành viên Biệt Sát đẩy Vũ Tộc Ẩn Giả:

-Đi thôi!

-Đừng có động cái bàn tay bẩn thỉu của ngươi vào người ta! - Ẩn Giả rít lên.

-Bà muốn đi thế nào? Hay là cái khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp của bà sẽ rớt xuống đây? - Một thành viên Biệt Sát dí kiếm lên cổ bà ta. Ngài Nguyên Trí để mặc đấy, không làm gì.

Vũ Tộc Ẩn Giả nghĩ rằng bắt sống bà ta tức là Uất Hận Thành sẽ không giết vì bà có trị rất lớn trong việc thoả hiệp.

-Ngươi muốn giết ta, được! Cứ thử xem.

-Bà nên hiểu một số luật của Uất Hận Thành. – Nguyên Trí nói – Chúng tôi bắt bà vì lệnh của Thiên Tử, nhưng nếu bà không đi hoặc chống cự, chúng tôi sẽ giết bà bất cứ lúc nào. Bà chỉ có giá trị trong việc thoả thuận ở bên ngoài, còn ở đây, bà chẳng là gì hết, ở Uất Hận Thành, giết chính là thoả thuận. Bây giờ bà hoặc đám tù binh kia chết, Thiên Tử cũng chẳng quan tâm.

Vũ Tộc Ẩn Giả nhìn lại thành viên Biệt Sát đang dí kiếm lên cổ bà.

-Có đi không? – Anh ta nói.

Vũ Tộc Ẩn Giả nuốt một cục to đang chẹn ngang cổ họng và phải chịu bước đi.

Mạnh Uy cùng với các thành viên Biệt Sát đưa những xác chết xuống xe.

-Từ từ thôi! - Những cái xác được đưa lên cáng, máu chảy xuống, mặt đất pha giữa cái màu trắng và màu đỏ.

-Trông ngực cậu ta này!

-Bê bết máu!

-Mẹ kiếp!

Xác của Hoàng Tiến và Chu Văn nằm trên cáng. Hà Liên đứng trước xác của Chu Văn, cô lấy tay bụm miệng, đôi vai run lên từng hồi, từng giọt nước mắt chảy dài, ướt đẫm bàn tay.

Các thành viên Biệt Sát và những người lính nhìn Hà Liên, họ hết nhìn xác của Chu Văn rồi lại nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Ngài Nguyên Trí nhìn cái xác chết, ông cúi đầu, vò tay vào mớ tóc rối:

-Thôi, các cậu! Làm cho xong đi!

Những người lính lại bắt đầu làm việc, nhưng mặt họ cúi gầm xuống, thỉnh thoảng lại lấm lét nhìn lên.

-Thôi! – Băng Tiên an ủi Hà Liên – Qua rồi, đừng khóc nữa! Vào lều đi.

Băng Tiên đỡ Hà Liên đi vào trong lều.

Đội trưởng Hãn Đồ đang nói chuyện với ngài Nguyên Trí.

-Đội của cậu thế nào rồi?

-Hai người đã chết, ba người bị thương, còn lại sáu người vẫn ổn.

-Hãy chuẩn bị đi.

-Chuẩn bị…

-Có thể các cậu sẽ phải vào Tổ Long lần nữa.

-Sao lại…Thế đội Ai Oán Đường và Sầu Lệ Điện đâu?

-Ba người trong Ngũ Thánh chúng tôi và các đội đó phải về Đặng Lung Sơn.

-Có chuyện gì?

-Bọn Vạn Hoá đang hành quân, chúng định đánh úp vào doanh trại của ta.

Đội trưởng Hãn Đồ thở một cách nặng nhọc, ông nói:

-Tôi không chắc những người trong đội của tôi muốn quay trở lại đâu, thưa ngài, hai thành viên trong đội của chúng tôi đã chết.

Ngài Nguyên Trí quay đi:

-Có những thứ không phải lúc nào cũng theo ý mình.

-Từ Tuyên là bạn tôi, bây giờ tôi cũng đang sốt ruột không kém, nhưng như ngài nói, không phải việc gì cũng theo ý mình, các thành viên đội của tôi sẽ không ra ngoài đấy nữa đâu.

-Tôi đã cản Văn Diễn.

Mặt của Hãn Đồ dãn ra, ông nói như thì thầm:

-Ngài nói thế là sao?

Nguyên Trí ngửa mặt, những bông tuyết rơi xuống trắng lông mày của ông.

-Tôi đã ngăn cản Văn Diễn, nhưng cậu ấy vẫn cứ đi.

https://thuviensach.vn

-Ngài…

-Văn Diễn biết là mình sẽ chết, nhưng mà cậu ấy vẫn cứ đi.

Hãn Đồ không nói gì cả.

-Có những thứ… - Nguyên Trí nói - Để đạt được nó ta phải trả một cái giá quá đắt.

-Vậy sao…

-Tôi có lỗi với tất cả các bạn của cậu, kể cả Từ Tuyên và cả chính cậu nữa. Đáng ra tôi đã phải ngăn cản chuyện đưa đội Bạch và đội Vô tham gia vào việc này.

-Nhưng chẳng phải ngài đã cáu với Từ Tuyên về việc cậu ấy từ chối làm nhiệm vụ sao?

Nguyên Trí thở dài.

-Con người là vậy, họ không muốn làm một việc, nhưng tình thế và lý trí lại bắt họ làm.

-Ngài…

-Tôi chẳng ưa gì cái chuyện để cậu và đội Vô vào trong thành một lần nữa. Chiến trường không phải là nơi mà người ta có thể muốn ra thì ra, muốn vào thì vào. Nơi đó là tận cùng của sự sợ hãi và bản năng sống.

-Vậy…

-Có tin bọn Tứ Vũ Tích đang đến Tổ Long Thành.

-Sao? Tứ Vũ Tích?

-Đúng, bọn chúng đang tới. Tôi không chắc đội Bạch có thể chiến đấu cả 100 vạn quân với Tứ Vũ Tích không.

-Chúng đến từ hướng nào?

-Chúng bay từ hướng Đông, không nhanh chân cản chúng lại thì Từ Tuyên sẽ gặp rắc rối đấy.

Hãn Đồ không biết nói ra sao nữa, ông ôm trán.

Ngài Nguyên Trí đi qua trước mặt ông.

-Đi hay không tuỳ cậu. Nửa canh giờ nữa gặp lại tôi, không muốn đi thì cứ nói, tôi sẽ cử đội Thái hay đội Cảnh cũng được.

Hãn Đồ rối tung cả đầu lên, vào trong Tổ Long lần nữa thì ông không ngại, nhưng còn các đội viên, nhất là Hà Liên, thì tính sao đây?

https://thuviensach.vn

-Tôi không thể vào được nữa! – Hãn Đồ hét lên.

Nguyên Trí quay lại, ông nhìn thấu vào mắt Hãn Đồ.

-Vẫn còn nửa canh giờ.

-Không, tôi không thể vào!

Nguyên Trí cười gượng, ông nói:

-Văn Diễn tuy chết…

-Đừng nói nữa!

-Nhưng các thành viên thuộc tầng lớp đứng đầu gia tộc Ngũ Hành đi hôm ấy không còn ai sống sót.

Hãn Đồ nín thinh, ông không thể nói gì.

-Tôi không hiểu vì sao Văn Diễn có thể làm như vậy, nhưng tôi thấy ý thức chiến đấu của cậu ấy là vì muốn bảo vệ Thiên Tử.

-Ngài…

-Tôi vẫn không hiểu được quan hệ giữa Văn Diễn và Thiên Tử gọi là gì, nhưng tôi chắc chắn đã có một động lực gì đó thúc đẩy Văn Diễn khiến cậu ấy có thể chết vì sư phụ của mình.

Hãn Đồ lặng im.

-Cho nên, cậu đi thì có thể cứu được cho Từ Tuyên.

-Sao ngài lại nghĩ như thế? Một mình đội của tôi không chắc có thể chiến thắng ngay được Tứ Vũ Tích! Không thể đánh kịp chúng để vào cứu Từ Tuyên đâu! Đánh với bọn này ít ra cũng phải hai canh giờ!

-Ai bảo cậu và đội của cậu? Cậu phải chiến đấu một mình với Tứ Vũ Tích, còn các thành viên sẽ phải vào trong nữa để cứu đội Bạch.

-Điên rồi! Thứ lỗi cho tôi, ngài điên thật rồi! Một mình tôi không thể đấu nổi với Tứ Vũ Tích. Ít ra cũng nên cho các đội khác đi cùng.

-Không được! Chỉ một đội đi thôi, không thì lấy ai ở lại chiến đấu? Nhỡ đâu quân địch đánh vào đây thì sao? Quân ta đã phải bớt đi đội Ai Oán Đường và Sầu Lệ Điện rồi đấy.

Hãn Đồ lặng im.

Nguyên Trí cười:

-Yên tâm, đằng nào thì cậu vẫn cầm cự được với chúng nó kia mà! Chắc chắn các đội Ai Oán Đường và Sầu Lệ Điện sẽ về kịp để cứu các cậu ra.

https://thuviensach.vn

-Trên lý thuyết là như vậy, nhưng mà…

-Mà tôi chắc cũng chả cần đến mấy đội đó thì cậu vẫn thắng được Tứ Vũ Tích.

-Sao ngài lại nói vậy?

-Con người, ai cũng có bản năng của loài thú vật cả…

-Tức là…

-Là chuyện với đàn bà.

-À…- Hãn Đồ gãi tai.

-Và ở trên chiến trường, khi bị dồn vào chỗ chết con người sẽ bộc lộ đầy đủ bản năng để sinh tồn của mình. Nhưng sau chuyện của Văn Diễn tôi đã hiểu phần nào…

-Ngài hiểu gì?

-Khi con người ta chiến đấu vì một cái gì đó thì không chỉ có bản năng mà cả lý trí nữa, giống như một con thú có ý thức nên người ta sẽ chiến đấu tới chết cho cái mà người ta theo đuổi. Vả lại…

Ngài Nguyên Trí quay đi:

-Tôi nghe Thiên Tử nói cậu là người có bản năng sinh tồn cao nhất, hơn cả Từ Tuyên và Văn Diễn, tôi nghĩ cộng thêm cả tình thế của đội Bạch bây giờ, chắc là cậu sẽ hiểu.

Hãn Đồ đứng đấy, tuyết rơi phủ trắng vai áo đen của ông.

“Chiến đấu vì một cái gì đó”.

…

Vũ Tộc Ẩn Giả ngồi trên một cái ghế ở giữa lều, người vẫn bị cuốn chặt bởi dây leo và gỗ. Hai người thuộc đội Biệt Sát đi qua đi lại trước mặt bà ta.

Một người đưa đôi tay lên mặt của Vũ Tộc Ẩn Giả.

-Đồ khốn, người định làm gì? - Ẩn Giả rít qua kẽ răng, người giãy giụa trong đám dây leo.

-Chả trách người ta bảo bà xinh đẹp nhất tộc Vũ, đã gần 60 năm rồi vậy mà khuôn mặt và cơ thể như 20 tuổi vậy.

-Đồ bỉ ổi! - Ẩn Giả nhổ toẹt vào mặt người lính. - Bọn ngươi là lũ khốn nạn!

https://thuviensach.vn

Người lính lau cái khăn che mặt dính nước miếng, anh ta cười:

-Bà đừng nói như thế. Thời kỳ Đại Hốn Loạn này cuối cùng chỉ nhằm về Uất Hận Thành, chửi người khác nhưng thực chất lại phải dựa vào họ.

-Ngươi thì biết cái gì? Ngươi chẳng là cái quái gì cả!

Người lính Biệt Sát ghé sát khuôn mặt vào mặt Vũ Tộc Ẩn Giả:

-Tất cả chỉ vì Hắc…

-Dừng lại. - Một giọng nói nghiêm nghị vang lên. - Cậu không nên nói ở đây!

Hai người lính quay ra cửa lều, họ liền cúi đầu:

-Ngài Thiên Tử!

Vũ Tộc Ẩn Giả phì hơi, lộ rõ vẻ coi thường. Hai người lính Biệt Sát đưa ánh mắt đầy sát khí về phía Ẩn Giả.

-Thôi! Hai cậu ra ngoài đi! Đừng nên để ý những lời nói đó.

Hai người lính Biệt Sát ra ngoài căn lều nhưng họ vẫn ngoái nhìn Vũ Tộc Ẩn Giả với ánh mắt khá đáng sợ.

Thiên Tử mang theo một cái thứ được bọc ở trong vải thô. Ông đặt nó ở góc lều.

-Cô không nên nói những câu khó nghe ở đây. Biệt Sát không phải là chỗ để đùa đâu, đến ta cũng không có quyền giám sát họ.

Ẩn Giả cười khẩy.

-Đừng nên có thái độ như vậy. Khi nói chuyện cần thoải mái, cho dù trước mặt mình là kẻ thù.

Thiên Tử ra đằng sau Vũ Tộc Ẩn Giả, ông rút ra một con dao.

-Nhưng nếu đối phương không chịu nói chuyện tử tế thì phải có cách khác.

Thiên Tử đâm con dao xuống. Những sợi dây leo đứt phựt, những khúc gỗ cũng được tháo ra.

Thiên Tử lấy một cái ghế, ông ngồi trước mặt Ẩn Giả.

-Ngươi muốn gì? – Vũ Tộc Ẩn Giả hỏi.

-Hãy xưng hô lịch sự một chút. Ta đã sống gần được một thế kỷ, còn cô mới có 60 năm, chỉ là tuổi con ta thôi.

https://thuviensach.vn

Vũ Tộc Ẩn Giả nuốt nghẹn, đôi mắt bà ta long lên nhưng rồi lại thôi trước đôi mắt sâu hoắm của Thiên Tử.

-Vậy ông muốn gì ở tôi?

-Đấy, có phải là dễ nghe hơn không? Uống một chút gì nhé!

Thiên Tử đưa cho Ẩn Giả một cốc trà nghi ngút khói.

-Tôi không khát. – Ẩn Giả làu bàu.

-Cầm đi, ở đây cô không có quyền lựa chọn.

Ẩn Giả lại như thấy đầu mình muốn nổ tung vì bực bội, tuy nhiên bà ta cầm lấy cái cốc.

-Uống đi. – Thiên Tử ra lệnh.

Ẩn Giả nhìn cốc trà, hơi lưỡng lữ một chút.

-Nếu ta muốn cô chết thì đội Vô đã không phải nhọc xác đưa cô về đây. Truyện Thiên Đế Kiếm copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi. com

Ẩn Giả nhìn Thiên Tử rồi bà ta uống một ngụm.

-Rồi, bây giờ ta vào vấn đề. – Thiên Tử nói – Ta thật không hiểu sao cô có thể thoả hiệp với Vạn Hoá Thành về việc phản bội Kiếm Tiên chứ? Quan hệ giữa hai tộc Nhân và Vũ quan trọng ra sao chắc cô hiểu rõ hơn tôi.

-Ừm, ông chỉ là người ngoài cuộc thì hiểu cái gì?

-Thế mà ta lại hiểu rất rõ đấy. Khởi nguồn từ đâu thì kết thúc ở đó.

Thiên Tử đi tới cái bàn đằng sau, lấy một cái gương, ông đặt nó trước mặt Ẩn Giả.

Trong gương, một khuôn mặt trẻ trung của một cô gái đã lớn, những đường nét hết sức thanh tú và tao nhã đủ khiến cho bất kỳ người đàn ông nào phải xiêu lòng.

-Thực sự tôi cũng không có gì lạ lắm về việc trẻ trung của cô. Ngay từ lúc 20 tuổi, cô đã nổi danh là xinh đẹp nhất tộc Vũ rồi. Mọi người đều nghĩ rằng cô có khả năng tu luyện đặc biệt nên mới giữ được thể chất thanh xuân tới bây giờ.

-Ông thì biết gì, nếu không phải tu luyện thì là cái gì? Chẳng lẽ có thuốc hồi xuân à?

-Thuốc hồi xuân thì cũng có, nó là phương thuốc của Tân Xuân Bách Diễm. Nhưng cái đó không có tác dụng lâu dài. Nếu muốn trẻ trung mãi thì

https://thuviensach.vn

người ta phải liên tục uống thứ thuốc ấy. Chỉ có Thánh Tiễn Tâm Pháp của tộc Vũ mới có khả năng đó, và một minh chứng là người đang ngồi trước mặt ta đây.

Mặt Ẩn Giả như đờ ra, bà ta run run:

-Sao ông biết?

-Ta đã nói, mọi thứ xuất phát từ đâu thì sẽ kết thúc ở đấy.

-Ông biết gì về Thánh Tiễn Tâm Pháp?

-Gần như toàn bộ, nhưng vì là Kiếm Khách nên ta không học nó. Ta chỉ biết trên cơ sở lý thuyết thôi.

Ẩn Giả im lặng.

-Cô vốn là người của Ngũ Hành Tiễn, một chi khá lớn trong dòng họ Ngũ Hành. Tổ tiên Ngũ Hành Tiễn đã xuống vùng đất phía Tây Nam, lập ra Tích Vũ Thành. Không phải vô cớ mà tất cả Ẩn Giả của ba tộc đều trẻ trung và cường tráng mặc dù các người đã qua 60 tuổi. Bởi vì mỗi người đều học một Tâm Pháp bí truyền của gia tộc Ngũ Hành. Có đúng không, cô gái?

Ẩn Giả cúi mặt, bà ta không ngờ là Thiên Tử lại biết nhiều đến thế.

-Thời kỳ Đại Hỗn Loạn có thể nói là khởi nguồn từ sự bất hoà giữa hai bang phái đầu tiên của Đại Lục là Hạ Hoa Đăng và Tuyết Sa. Nhưng bên trong nó thực chất tranh giành Hắc Đế Ấn.

Cô chắc chắn đã từng tự hỏi mình vì sao có thể giữ được thể chất thanh xuân đến độ những thằng nhóc sinh sau cô hàng chục năm vẫn khao khát được Vũ Tộc Ẩn Giả cho một cái hôn lên trán, thậm chí là vào môi? Trong quá trình học Thánh Tiễn Tâm Pháp, sự thông minh quá đáng của cô đã khám phá ra rằng, trên Đại Lục này đang tản mát nhưng thứ gọi là Hắc Đế Ấn.

Thánh Tiễn Tâm Pháp đã đem lại cho cô sự sống, quá trình tập luyện nó đã làm biến đổi thể chất, giúp cơ thể có khả năng tồn tại rất lâu, có thể nói là gần như bất tử. Nhưng khổ một điều, khuôn mặt cô là của một cô gái trong trắng, còn trí tuệ của cô là của một bà già hơn 60 tuổi, đầy toan tính và thủ đoạn. Cô đã nhận ra rằng, mới chỉ có Thánh Tiễn Tâm Pháp thôi mà sức mạnh của nó đã lớn đến thế, nên cô khao khát muốn biết được cái khởi

https://thuviensach.vn

nguồn của nó, cô muốn biết được đằng sau Thánh Tiễn Tâm Pháp và các Tâm Pháp khác là cái gì, ta nói không sai chứ?

Hồi đầu, cô tham gia giải quyết chuyện giữa Hạ Hoa Đăng và Tuyết Sa là hoàn toàn có mục đích tốt đẹp, mong muốn mọi người sống trong hoà bình, nhưng khi biết được chuyện Hắc Đế Ấn là thứ mà Hạ Hoa Đăng và Tuyết Sa tranh giành, dã tâm vốn có của cô trỗi dậy, cô đã dùng mưu kế để có được Hắc Đế Ấn. Và bang chủ Hạ Hoa Đăng là Bất Giang Thanh đã ngoan ngoãn giao cho cô Hắc Đế Ấn, và Lã Phi Hổ - Bang chủ Tuyết Sa - cũng ngoan ngoãn giao nốt cho cô cái thứ hai. Hai người đó hiện nay đang sống ở trên trời do sự thanh toán lẫn nhau và họ không bao giờ biết được Hắc Đế Ấn có sức mạnh đến đâu, nếu biết thì chẳng bao giờ họ đưa cho cô một cách ngây thơ thế đâu.

Nhưng như thế thì chẳng có gì để nói, vấn đề là Nhân Tộc Ẩn Giả và Thú Tộc Ẩn Giả đều có chung dòng máu Ngũ Hành Tộc với cô, hai người đó cũng thông minh không kém cô là mấy. Nhưng thông minh không có nghĩa là biết điều. Việc có chung một dòng máu không làm các người động lòng lắm. Mỗi kẻ đều có mục đích và thủ đoạn, tất cả vì Hắc Đế Ấn, cuối cùng dẫn đến thời kỳ Đại Hỗn Loạn. Nhưng ta cũng phải công nhận rằng các ngươi cũng vô cùng thông minh khi che đậy cuộc chiến này dưới danh nghĩa bảo vệ và tranh giành các vùng đất. Người ngoài thì không ai có thể nhận ra được thực chất bên trong là cái gì.

Rồi thì sao? Ngũ Hành Tộc tất nhiên không thể ngồi nhìn cái chuyện con cái trong gia tộc mình đánh giết lẫn nhau, việc phản bội của cô là một ví dụ về việc Ngũ Hành Tộc không biết nên bệnh vực đứa con nào của mình, nên Hội Đồng Trắng - tổ chức quản lý cao nhất trong Ngũ Hành Tộc – đã họp bàn với nhau. Nhưng chính trong Hội Đồng Trắng cũng xảy ra sự chia bè phái, phe ủng hộ Ngũ Hành Tiễn của cô, phe Ngũ Hành Huyết của Nhân Tộc Ẩn Giả và phe Ngũ Hành Ma của Thú Tộc Ẩn Giả. Sự mâu thuẫn đẩy lên cao nhất, nếu ta nghĩ không nhầm, chính là cái chuyện cô đã phản bội lại tộc Nhân, ta nghe nói Thiên Linh Sơn hôm ấy có xảy ra vài cuộc chiến nho nhỏ làm tuyết lở thì phải?

https://thuviensach.vn

Nhưng sự thông minh của cô đã làm cho cô có hướng giải quyết ngay tức thì. Trong lần vào Hoàng Hôn Thánh Điện, cô đã biết được rằng Hắc Đế chính là người nắm giữ toàn bộ những bí mật của Đại Lục, trong đó có bí mật về Toàn Thiên Vạn Tâm Pháp, những dòng chữ cổ của tộc người Tật Phong nói rằng "mọi bí mật Hắc Đế đều cất giữ tại Địa Ngục của Đại Lục Hoàn Mỹ". Sự thông minh tới mức đáng sợ của cô đã nói ngay với cô rằng không phải Ma Giới là Địa Ngục, mà Địa Ngục ở đây chính là Uất Hận Thành. Cô cũng cực kỳ am hiểu về lịch sử, cô biết rằng Uất Hận Thành trước đây vốn là một nhà tù vĩ đại của Hoàng Đế. Nhưng nó đã trở thành một nơi huấn luyện chiến binh của Hắc Đế khi Hắc Đế chiếm lại được vùng đất này. Cái tên Uất Hận Trại ra đời và sau này khi thời đại Ngũ Đế sụp đổ, nơi đây gọi là Uất Hận Thành.

-Sao ông lại biết được nhiều như thế? – Vũ Tộc Ẩn Giả thảng thốt – Sao ông biết những dòng chữ cổ trên Hoàng Hôn Thánh Điện?

-Tôi đã vào Hoàng Hôn Thánh Điện rồi.

-Một mình?

-Phải.

-Đừng nói khoác! Không một ai dám vào Hoàng Hôn Thánh Điện một mình! Kể cả là người đã nhập Tiên Giới hay Ma Giới!

-Cô nên hiểu về người Uất Hận Thành một chút. Những con quái vật không bao giờ tấn công đồng loại của chúng, và cô hiểu người của Uất Hận Thành là cái gì rồi đấy.

Vũ Tộc Ẩn Giả nín lặng, bà ta không thể nói được gì. Bà ta được coi là người đầu tiên vào Hoàng Hôn Thánh Điện, nhưng bây giờ bà mới biết Thiên Tử Uất Hận Thành mới là người đầu tiên vào cái chốn đáng sợ đó.

-Biết được cái đích cuối cùng là Uất Hận Thành, cô đã có một cuộc gặp gỡ bí mật với những người thuộc dòng cao cấp nhất trong Hội Đồng Trắng cách đây khoảng một tuần. Kể cũng hay, cô làm thế này, một mặt xoa dịu sự bực tức của những người trong Ngũ Hành về việc cô phản bội tộc Nhân. Mặt khác, cô cung cấp cho họ thông tin về Toàn Thiên Vạn Tâm Pháp, cô không đủ sức để chiến đấu với Uất Hận Thành nên cần sự giúp đỡ. Nhưng ta cũng thấy lạ là cô cung cấp cho họ rất chi tiết về những gì được viết bên

https://thuviensach.vn

trong Hoàng Hôn Thánh Điện. Cái này ta không biết bên trong cô có thủ đoạn gì không, nhưng cách nhìn nhận con người của ta cho biết thực sự cô muốn tìm lại quá khứ và vinh quang của Ngũ Hành Tộc, cô muốn tìm mối liên hệ giữa Ngũ Hành Tộc và Thần Bàn Cổ thực chất là như thế nào? Cái đó rất đáng khen, ta nói thật lòng. Tuy là một người thủ đoạn và toan tính, nhưng ta biết cô thấy thực sự có lỗi sau chuyện phản bội tộc Nhân. Điều đó đã dằn vặt cho cô rất nhiều, phải không?

Vũ Tộc Ẩn Giả không nói gì, Thiên Tử quá già dặn, gần một thế kỷ sống trên cõi đời đã làm Thiên Tử hiểu rõ con người như lòng bàn tay mình vậy.

-Nhưng sự đáng ghét của cô là ở chỗ, cô lại muốn trừ khử Uất Hận Thành. Tuy vậy, ta không trách cô nhiều lắm về chuyện ấy, những gì Hắc Đế gây ra cho nhân dân Đại Lục, ta hiểu. Hắc Đế chính là vị Thiên Tử đầu tiên của Uất Hận Thành, và tất nhiên, là một con quỷ khát máu. Nhưng tiện đây, ta muốn nói một chút để cô đánh giá một phần nào con người của Hắc Đế. Hắc Đế có một tuổi thơ không mấy êm đềm, nếu không muốn nói là bạo lực và đẫm máu. Ông ta tên thật là Khánh Đoan Thái, là đứa con thứ của Khánh Đoan Thuật, vị vua của đất nước Tĩnh Quốc cổ, ở phía trên Phạt Mộc Trường ngày nay. Thời đó, mới chỉ có tứ đế, chưa có Ngũ Đế. Khánh Đoan Thái là một người ôn hoà, ông ta không có ý định lên làm vua của đất nước Tĩnh Quốc. Nhưng người anh cùng cha khác mẹ của Đoan Thái là Đoan Nhược và mẹ Đoan Nhược là Hoàng Hậu Đặng Lan, hai người này luôn muốn tìm cách trừ khử Đoan Thái mặc dù Đoan Thái không có ý định tranh cướp ngôi vua, và vua Đoan Thuật cũng đã tuyên bố và viết lại di chúc là Đoan Nhược sẽ lên ngôi. Nhưng sự đời phức tạp, khi đã lên được vị trí cao, không ai muốn người khác cướp đi. Và mẹ của Đoan Thái là Thanh Mai Quý Phi đã bị Hoàng Hậu Đặng Lan ném vào ngục, bà ấy bị Hoàng Hậu Đăng Lan chặt bỏ hết chân tay, khoét mắt, cắt lưỡi. Thanh Mai Quý Phi, trở thành một kẻ không còn có thể tàn phế hơn, sống thoi thóp trong nhà ngục được gần một tháng thì chết, cũng may là có người lính thương tình cho bà ấy ăn những đồ ăn thừa lấy từ bọn tù nhân và nước lã nên mới

https://thuviensach.vn

sống được một tháng. Đoan Thái thì bị giam ở hậu cung chặt trong sự cô đơn tuyệt vọng.

Nhưng rồi một ngày, có xảy ra chiến tranh giữa Tứ Đế, Tĩnh Quốc là đất nước chư hầu của Hoàng Đế. Vì không thể giết Đoan Thái vì Đoan Thái là con vua, nên đây là cơ hội để cho mẹ con Đoan Nhược trừ khử Đoan Thái bằng cách đẩy Đoan Thái ra chiến trường. Ta không có nghe bất cứ ai nói gì về khoảng thời gian mà Đoan Thái ra trận, có thật là ông ta đã đi chiến đấu không? Hay là đi nơi khác? Không ai biết, chỉ biết là mười năm sau, Đoan Thái trở về, và ông ta đã trả thù người anh và Đặng Lan Hoàng Hậu theo đúng cái cách mà Đặng Lan đã đối xử với Thanh Mai Quý Phi. Một mình Đoan Thái vào hoàng cung, giết sạch bất cứ ai cản đường ông ta. Đoan Thái trở thành vua của Tĩnh Quốc, và từ đó ông ta bắt đầu tiến hành công cuộc chinh phục xuống phía Nam. Luôn ra trận với một bộ quần áo vải màu đen, nên Đoan Thái được gọi là Hắc Đế. Hắc Đế tàn bạo, giết người vô số, có lẽ quãng đời tuổi trẻ đau khổ, sự luyện kiếm theo hướng ma quỷ đã tàn phá gần hết tâm hồn ông ta.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 16 giây -----

Vũ Tộc Ẩn Giả nhếch mép cười, bà ta nói:

-Đương dưng thì ông lại đi kể chuyện lịch sử ở đây. Nhưng để tôi nói, Hắc Đế vẫn là Hắc Đế, hắn là kẻ chết hơn cả ngàn lần vẫn không thể rửa sạch tội lỗi đâu. Xem ra ông già quá đâm nói nhiều đấy!

Thiên Tử cười, tiếng cười của ông bạt cả tiếng gió vun vút ngoài lều:

-Đúng, già rồi! Nên lắm chuyện thật!

Nói rồi Thiên Tử lôi từ trong cổ ra một chiếc dây chuyền, dây đeo một thứ bằng kim loại, miếng kim loại ấy được chạm hình mặt quỷ, khá ghê rợn.

Thiên Tử giơ chiếc dây chuyền ra trước mặt Vũ Tộc Ẩn Giả:

-Biết nó không?

Vũ Tộc Ẩn Giả nheo mắt nhìn, rồi miệng bà ta như ríu lại, môi giần giật:

-Cái này…dây chuyền…dây chuyền của Hắc Đế!

-Nó không phải là thần thoại. Chiếc dây chuyền của Hắc Đế là có thật. Vậy cô có biết nó là cái gì không?

https://thuviensach.vn

Ẩn Giả không thể tin vào mắt mình nữa, trước mặt bà ta là chiếc dây chuyền của Hắc Đế. Món bảo vật mà có đổi ra hàng trăm vạn Kim Nguyên Bảo cũng không bao giờ mua được. Nó là vô giá.

-Không…đơn thuần… - Ẩn Giả run run.

-Đúng, nó không đơn thuần chỉ là dây chuyền. Nó là chìa khoá, chìa khoá để đến với mọi bí mật. Đây là bảo vật cuối cùng để mở ra cánh cửa ở Địa Ngục Uất Hận Thành. Không có nó, các Hắc Đế Ấn chỉ là vô nghĩa.

-Tôi…tôi…

-Ta biết cô rất muốn có nó, con người không ai chịu đựng được những bí mật. Nhưng có những thứ không phải muốn là được.

Thiên Tử lấy cái thứ ở góc lều vừa nãy, ông mở những cái dây thừng buộc hai đầu ra.

-Tuy nhiên, cô đã dành cả đời để tìm Hắc Đế Ấn. Vì vậy, cô cũng nên được thưởng.

Thiên Tử mở tấm vải, một thanh kiếm. Trên lưỡi kiếm có các hoa văn nhỏ, xếp thành hàng như chữ. Cán kiếm được chạm nổi những hình vẽ về một vùng núi, hết sức sống động. Phần ngăn cách cán và lưỡi được chạm chìm hình người đang bị xiềng xích.

-Cái này… - Vũ Tộc Ẩn Giả không thể chịu đựng nổi nữa, bà ta vồ vào thanh kiếm. Nhưng Thiên Tử không cản bà ta.

-Uất Ma Kiếm! Thanh kiếm của Hắc Đế! Thanh kiếm chỉ có trong truyền thuyết!

Thiên Tử đặt đôi tay gầy guộc như cành cây khô lên tay Vũ Tộc Ẩn Giả.

-Chẳng phải cô rất căm ghét Hắc Đế sao?

Vũ Tộc Ẩn Giả như ý thức lại được hành vi của mình, bà ta bỏ thanh kiếm xuống.

-Ta biết được tâm trạng của cô bây giờ. Uất Ma Kiếm và chiếc dây chuyền này là hai kỷ vật của Hắc Đế. – Thiên Tử ném cái dây chuyền lên thanh kiếm - Với hai thứ này, thì không cần phải dùng Hắc Đế Ấn vẫn có thể mở được cánh cửa Địa Ngục Uất Hận Thành. Với một điều kiện là người mở ra phải học “Cấm Môn Quan” hay chính là Cánh Cửa Cấm.

-Tôi nghe nói ông đã học tới tầng thứ bảy trong Cánh Cửa Cấm?

https://thuviensach.vn

-Không sai.

-Vậy chừng đó đã đủ sức mở cánh cửa Địa Ngục chưa?

Thiên Tử thở dài.

-Rồi, có tất cả mười ba tầng học Cánh Cửa Cấm, học qua tầng thứ sáu đã có thể mở được rồi.

-Vậy ông…

-Không, ta chưa bao giờ mở cánh cửa Địa Ngục cả.

-Tại sao? Tại sao chứ? – Vũ Tộc Ẩn Giả không dấu được sự thất vọng – Ông có thể đi tới được sự bất diệt khi mở cánh cửa đó ra! Ông sẽ biết được mọi thứ về Đại Lục Hoàn Mỹ, sao ông không mở, tại sao, tại sao?

Thiên Tử chẳng nói gì, mặt ông buồn mênh mang.

-Ta đã nhận ra rằng…Mọi thứ mà ta đang làm mới là bí mật. Bản thân ta mới là cái để ta khám phá, còn những thứ bí mật kia chỉ là những thứ để người ta tranh giành nhau bằng máu và nước mắt.

-Nhưng mà nó đang trong tầm tay của ông! Mọi thứ, Ngũ Hành Tộc, Thần Bàn Cổ, Nữ Oa, Thần Thượng Đế, Long Cung, và Uất Hận Thành! Đúng rồi, ước mơ lớn nhất của một con người chẳng phải là thấu hiểu Uất Hận Thành sao? Ông chắc chắn đã mở rồi, đừng gạt tôi!

Thiên Tử cười nhạt, ông nói:

-Cô có biết số phận của Hắc Đế không?

Câu hỏi của Thiên Tử làm Vũ Tộc Ẩn Giả khó chịu, “ông ta thích vòng vo quá thể” :

-Có! Chết, chết! Bị Liên Minh Tứ Đế giết!

-Có chắc không?

-Chắc! Chuyện đó chẳng ai là không biết cả!

-Vậy cô có bao giờ đặt ra câu hỏi, khi Hắc Đế bị tứ đế giết, cánh cửa Địa Ngục Uất Hận Thành lại không mở ra không? Tứ Đế hoàn toàn có sức mạnh để mở nó ra cơ mà!

Đúng rồi, sao Vũ Tộc Ẩn Giả lại có thể bỏ qua chi tiết này được nhỉ? Theo như người đời kể, Hắc Đế bị đánh úp ở Uất Hận Thành, Hắc Đế đã đại chiến với Tứ Đế ở một nơi sâu dưới mặy đất, nơi đó mọi người không biết là gì, nhưng Ẩn Giả đó chính là Địa Ngục Uất Hận Thành. Vậy tại sao

https://thuviensach.vn

Hắc Đế chết rồi mà Tứ Đế lại không mở cánh cửa Địa Ngục do chính tay Hắc Đế phong ấn chứ?

-Khó hiểu chứ gì? Thực ra Tứ Đế không bao giờ tới được Địa Ngục Uất Hận Thành, một mình Hắc Đế đã chiến đấu với cả đội quân liên minh hôm ấy. Tứ Đế không bao giờ được như Hắc Đế, kể cả người tài ba nhất là Hoàng Đế. Lúc đó, cả đội quân chỉ còn lại một mình Hắc Đế, nhưng nói gì thì nói, ông ta đã chiến thắng. Nhưng rồi sao? Hắc Đế đã đem chôn hai bảo vật của mình dưới khu đất Địa Ngục Uất Hận Thành. Còn ông ta thì tự sát. Vì sao? Thực ra Hắc Đế đã là Thiên Đế rồi, Thiên Đế của vạn vật, ông ta đã nắm trong tay mọi bí mật và sức mạnh của Đại Lục, ông ta có thể điều khiển mọi thứ, nhưng sao Hắc Đế lại tự sát?

Vũ Tộc Ẩn Giả như mơ hồ, bà ta chẳng nói được gì.

Thiên Tử mở tấm vải lều, từng bông tuyết rơi vào mặt Thiên Tử.

-Có lẽ sự cô đơn làm con người ta cảm thấy chán nản.

Vũ Tộc Ẩn Giả nhướn mắt, bà ta hỏi:

-Cô đơn?

-Sự cô đơn làm tâm hồn con người ta trở nên chai sạn. Và khi đã tới mức không thể chữa lành, người ta chẳng còn lý do để sống nữa.

Vũ Tộc Ẩn Giả cúi đầu.

-Cô có đứa học trò nào không?

Ẩn Giả đặt tay lên trán, cả đời bà chỉ đi tìm Hắc Đế Ấn và chiến trận, bà không có bất cứ người học trò nào cả.

-Không…

-Ta có sáu đứa học trò, vui lắm.

-Hình như là Từ Tuyên phải không?

-Đúng, và Văn Diễn nữa.

Ẩn Giả mở to đôi mắt, bà ta không ưa Uất Hận Thành, nhưng bà không hề tán đồng với cách trả thù của Kiếm Tiên Thành đối với Văn Diễn. Bà nghe nói xác của Văn Diễn bị quật vào đá tới mức nát nhừ rồi bị thả xuống Kiếm Tiên Hồ.

-Ta cũng rất muốn biết đằng sau cánh cửa Địa Ngục Uất Hận Thành là cái gì, nhưng ta nhận ra…có những thứ ở ngay trước mắt mà ta không hề

https://thuviensach.vn

hay biết nó là một bí mật. Có lẽ đến cuối đời, Hắc Đế đã nhận ra điều ấy.

-Tôi…

-Ta là một người may mắn, ta đã được sống một cuộc đời theo đúng nghĩa con người. Mọi thứ mà ta đang có mới là cái để ta tìm hiểu.

Vũ Tộc Ẩn Giả nhìn Uất Ma Kiếm.

-Cô đừng sốt ruột, cánh cửa Địa Ngục cũng như Hắc Đế thôi. Nó cũng cô đơn và nó đang chờ người đến với nó. Những người biết đợi chờ thì không có cái gì là quá lâu cả.

Ẩn Giả ngửa mặt, bây giờ bà đã hiểu.

-Vậy…cô sẽ giúp tôi trong việc thoả hiệp này chứ? Chiến tranh đã quá lâu rồi.

Vũ Tộc Ẩn Giả nói khẽ:

-Vâng, tôi sẽ…

Thiên Tử nở một nụ cười:

-Vậy mới được!

Ẩn Giả định nói nhưng bà ta lại thôi.

-Có chuyện gì sao?

Ẩn Giả khẽ nói:

-Từ Tuyên…

Thiên Tử hơi cau mày, ông nhìn xoáy vào đôi mắt của Ẩn Giả:

-Nó sẽ ổn, ta tin là như vậy.

-Tứ Vũ Tích đang đến…

-Ta biết. Ta sẽ làm mọi thứ để có thể giúp đỡ Từ Tuyên.

Vũ Tộc Ẩn Giả cúi đầu, bà đang suy nghĩ rất nhiều.

-Ta đã chuẩn bị một căn lều khá tươm tất cho cô rồi đấy, hãy nghỉ tạm tại đó.

Ẩn Giả cúi đầu, bà không ngờ tại cái nơi mà bà căm ghét này, bà đã hiểu ra mọi chuyện.

-Tôi có nghe đội Vô của ngài…

-Có, sự hy sinh là một phần tất yếu của chiến trường. Nhưng vẫn có những người buồn, dĩ nhiên.

-Tôi…tôi không nghĩ ông là một người đáng sợ như người ta vẫn bảo.

https://thuviensach.vn

-Bây giờ, cô đã hiểu mọi thứ rồi sao?

Ẩn Giả không nói gì.

-Ở đây, ta đã có những ngày tháng vui vẻ, hơn nhiều so với những con người chỉ sống với máu ở Uất Hận Thành. Uất Hận Thành đang chờ được giải thoát.

Hai người lính Biệt Sát vừa nãy bước vào.

-Hai cậu đưa Ẩn Giả xuống căn lều mới đó, đừng để bà ấy bị phiền phức bởi bất cứ cái gì, hiểu chứ?

-Vâng.

Vũ Tộc Ẩn Giả bước ra khỏi căn lều, bà ngoái lại nhìn Uất Ma Kiếm nằm trơ trọi trên bàn.

-Ngài có chắc sự chờ đợi là hay không?

-Có chứ - Thiên Tử cười - Sự chờ đợi cũng là một cách tốt để nhìn lại bản thân mình.

-Nhỡ sau khi ra khỏi đây, tôi lại tiếp tục đi tìm Hắc Đế Ấn thì sao?

-Mỗi con người đều có sự lựa chọn của riêng mình, đi tìm Hắc Đế Ấn cũng là một sự giải thoát khỏi những thứ tầm thường để đến với cõi vĩnh hằng. Có điều là nên tìm kiếm như thế nào mà thôi, chẳng ai thích chuyện phải đổ máu để giành giật cả.

-Dường như ngài là một người đã tìm được thứ mà mình hằng mong ước rồi thì phải.

-Đúng, ta rất may mắn. Ta đã tìm được.

-Tôi…có thể…đến Uất Hận Thành không?

Hai người lính Biệt Sát nhìn nhau, chưa một ai từng nói câu này bao giờ cả.

-Được chứ! Cô định tới lúc nào?

-Tôi sẽ đến…nhưng chưa phải là…bây giờ.

-Uất Hận Thành sẽ chờ, tuy nhiên nó cô đơn quá lâu rồi nên nó sẽ hơi thú tính khi cô đến thăm. Hiểu chứ?

-Tôi hiểu.

-Không có gì là quá muộn cả. Uất Hận Thành sẽ chờ cô tới.

-Vâng.

https://thuviensach.vn

Ẩn Giả cúi người, đây là lần đầu tiên bà ta tỏ ra có phép khi tới đây.

-Chào ngài Thiên Tử.

Hai người lính Biệt Sát ngớ người ra.

-Cô đi cẩn thận. – Thiên Tử cũng cúi đầu.

Bóng Vũ Tộc Ẩn Giả mất hút trong đám tuyết rơi.

Thiên Tử nhìn tuyết, tuyết đẹp lắm, nhưng cũng buồn lắm. Mùa đông như một cô gái xinh đẹp nhưng kiêu sa khó gần, chẳng ai thích mùa đông cả.

Thanh Uất Ma Kiếm nằm trên bàn, kỷ vật của một con người bị ruồng bỏ. Một con người cô đơn tuyệt vọng. Người ấy giống như mùa đông, giống như Uất Hận Thành.

Thiên Tử nhìn về phía Tổ Long Thành, người học trò của ông đang chiến đấu trong đó.

…

-Giết!

Đội quân Uất Hận Thành đang cố gắng tiến công vào thành Bắc.

Lính Tích Vũ đứng thành hàng trên mái nhà, bắn loạt mưa tên xuống quân Uất Hận Thành. Nhiều người đã ngã xuống.

Bỗng những con hổ từ đâu ra nhảy vọt lên, lao vào giữa đám lính, chúng lấy chân trước vả vào mặt những tên lính, lấy răng ngoạm vào bất cứ cái cổ nào đang động đậy. Những dòng máu nóng hổi tràn xuống.

Xác người chết tràn ngập cổng thành Bắc, màu đỏ của máu pha với màu trắng của tuyết.

Một tên lính Tích Vũ định chạy trốn, hắn quay ngược trở lại, chạy về đằng sau, nhưng một thanh kiếm quét qua chân hắn, tên lính đổ ập người xuống. Hắn lăn lộn, gào rống với cái chân bị cụt và nhầy nhụa máu. Một người lính Uất Hận Thành đứng trước mặt hắn, tay cầm đoản kiếm đẫm màu đỏ, vai đeo cung, trên đầu có một đôi cánh.

-Đừng! Đừng…giết tôi! – Tên lính Tích Vũ gào lên, tiếng hắn lọt thỏm vào tiếng kiếm chém và tiếng kêu la - Cậu cũng là…người tộc Vũ mà! Đừng giết tôi!

https://thuviensach.vn

Người lính Vũ Mang của Uất Hận Thành ghé sát mặt xuống tên lính Tích Vũ:

-Đây là chiến tranh.

-Hãy tha…cho tôi! Tôi cầu xin cậu! Tôi van cậu! – Tên lính Tích Vũ trào cả nước mắt ra, đôi tay đỏ như bởi máu của hắn đặt lên vai người lính Uất Hận Thành và lắc dữ dội – Tha cho…tôi!

-Tôi là người Uất Hận Thành.

Người lính Vũ Mang đâm thanh đoản kiếm vào cổ họng tên lính. Máu bắn lên mặt anh ta, dòng máu chảy dài xuống cằm. Tên lính lồi mắt, miệng hắn ứ máu, hai lỗ mũi phập phồng, cố gắng hít nốt những hơi thở cuối cùng.

-Xin lỗi, người anh em.

Người lính Vũ Mang rút kiếm, anh ta đỡ cái xác chết nằm dựa vào tường, rồi lại tiếp tục chiến đấu.

-Rút vào thôi! - Một tên lính Tích Vũ hét, hắn ra lệnh cho toàn đôi quân rút vào trong cái cổng ở giữa thành Bắc, ngoài cổng thành lớn, bên trong thành Bắc vẫn còn một cổng nữa, nhỏ hơn.

Lính Tích Vũ cố gắng chạy vào bên trong, chiếc cổng ở bên trong thành Bắc từ từ đóng lại. Lính Tích Vũ không còn để ý tới quân Uất Hận Thành đằng sau nữa, bọn họ chỉ nhăm nhăm lao về cái cổng.

Cổng đã đóng lại, những tên lính không chạy vào kịp đấm liên hồi vào cổng sắt, bàn tay đỏ ửng vì đau nhưng họ vẫn đấm và gào:

-Mở ra! Mở ra! Cho chúng tôi vào! Mở ra!

Quân Uất Hận Thành ở đằng sau, không người lính nào làm gì với đám quân bị bỏ lại.

Lúc này, không còn lại bất cứ lính Tích Vũ nào ở bên ngoài, ngoại trừ những người đã chết.

Đám lính Tích Vũ quay về phía sau, quân Uất Hận Thành vây kín mọi chỗ hở có thể chạy được, lính Vũ Mang của Uất Hận Thành đã giương cung sẵn.

-Đầu hàng đi. - Một người đội trưởng của Uất Hận Thành nói – Các người hãy về quân đội của chúng ta.

https://thuviensach.vn

Đám lính Tích Vũ nhìn nhau.

Họ nghe thấy đằng sau cánh cửa sắt, quân Tích Vũ đang rút sâu vào bên trong, không ai ra giúp đỡ họ cả.

Những người lính Tích Vũ, không ai bảo ai, họ giương cung lên.

Mũi tên bay vun vút, máu bắn xối xả lên cánh cửa sắt.

Im lặng, chỉ còn lại tiếng gió.

Người đội trưởng tiến đến những những cái xác lính Tích Vũ, anh ta không nói gì, chỉ lặng lẽ cúi đầu.

Những người lính Uất Hận Thành đằng sau cũng cúi đầu. Còn những người lính Vũ Mang thì đặt những cái cung tên trước mặt, quỳ sụp xuống và lạy.

-Các người xứng đáng được tôn trọng.

…

Thân của một cái cây bị nổ tung do trúng thuật Long Hiện.

Mặt đất vương vãi những mũi tên bị gãy.

Đội trưởng Từ Tuyên và Hi Vỹ đã đấu với nhau được nửa canh giờ, xem ra Từ Tuyên có vẻ trội hơn so với Hi Vỹ.

Từ Tuyên vung tay, từ trong ống tay áo, hai con dao găm phóng tới Hi Vỹ.

Hi Vỹ cúi người xuống. Hắn bắn tên về phía Từ Tuyên. Nhưng mũi tên bay vào tường, không thấy Từ Tuyên đâu cả.

“Đằng sau” , Hi Vỹ vung tay trái, một bàn tay khác đỡ lấy tay của hắn.

Đội trưởng Từ Tuyên lấy tay phải đặt vào sườn Hi Vỹ, ông kéo tay trái của hắn, còn tay phải nâng cả người Hi Vỹ hất ra đằng sau, rất nhanh, Từ Tuyên lấy chân trái làm trụ, xoay người đạp chân phải vào bụng của Hi Vỹ.

Hi Vỹ cảm thấy bụng mình đau kinh khủng, tưởng chừng như bị văng về phía sau nhưng hắn lại thấy cổ áo mình bị đội trưởng Từ Tuyên kéo lại ngay tức thì, Từ Tuyên lấy cả cánh tay phải đập lên ngực Hi Vỹ, lực tay quá mạnh khiến Hĩ Vỹ bay lên phía trên. Truyện Thiên Đế Kiếm copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi. com

Tay Hi Vỹ vẫn nắm chặt cung, mặc dù ngực và bụng hết sức đau, hắn vẫn rút tên, lên dây cung. Hi Vỹ quay ngược người lên và bắn, hắn không

https://thuviensach.vn

nhầm, đội trưởng Từ Tuyên đang lao xuống với thanh kiếm trắng xoá.

-Địa Niên Kim Thuật! Chí Mệnh Thỷ!

-Địa Niên Kim Thuật! Hạ Hoa Kiếm!

Bao quanh người đội trưởng Từ Tuyên là một bông hoa lớn, Chí Mệnh Thỷ xoáy tít, một tiếng nổ lớn.

Hi Vỹ xoay người, từ sau lưng hắn, một đôi cánh hiện ra, Hi Vỹ bay ngang, vừa lúc ấy, bông hoa phóng xuống đất, lại một tiếng nổ nữa, mặt đất phía dưới tạo thành một cái hố sâu.

Đội trưởng Từ Tuyên nhìn lên, ông nhìn thấy đôi cánh đằng sau Hi Vỹ, không phải đôi cánh mà là cặp cánh thì đúng hơn, sau lưng Hi Vỹ có những sáu cái cánh, màu vàng rực.

-Lục Hoành Thiên à? Xem ra ngươi không phải là hạng tầm thường. -Từ Tuyên nói.

Hi Vỹ không nói năng gì, hắn niệm thuật.

-Nhân Niên Huyết Thuật! Thiên Tiên Vũ Thuật!

Từ cánh của Hi Vỹ, những cái lông màu vàng bắn xối xả về phía Từ Tuyên.

Từ Tuyên chạy vụt qua bên trái, ông nhảy qua những mái nhà, những cái lông vũ vàng choé không bình thường, chúng đuổi theo Từ Tuyên như thể ông có một lực hút gì đối với chúng vậy.

Từ Tuyên nhảy lên tường, những mũi tên lông vũ cũng theo ông lên tường, ông luồn qua bụi cây, chúng đâm thủng cả bụi cậy để lao qua.

Hi Vỹ lại tiếp tục niệm thuật, hàng loạt những cái lông vũ lại bay ra từ đôi cánh của hắn.

Từ Tuyên không biết xử lý thế nào, tên bay quá nhanh, nó gần như bằng với tốc độ của ông. Lúc này không thể dùng bất cứ thuật gì phòng thủ được.

Tới chỗ quặt, Từ Tuyên bỗng không dùng chân khí lên đôi chân để chạy nữa. Dồn chân khí lên chân quá nhiều để chạy sẽ làm ông không kiểm soát được tốc độ của mình.

Tiếng nổ chói tai đằng sau Từ Tuyên, một số mũi tên lông vũ lao vào tường, khiến bức tường nát vụn.

https://thuviensach.vn

Từ Tuyên lại vận khí vào chân chạy tiếp, những mũi tên khác tiếp tục đuổi theo ông.

-Thế là thế nào? - Từ Tuyên vừa chạy vừa ngẫm nghĩ.

Ông chạy dọc lên tường thành, những mũi tên theo sát gót. Cứ thế Từ Tuyên chạy lên tuốt phía trên bức tường.

-Xem ngươi chạy đâu? – Hi Vỹ cười thầm.

Bỗng Từ Tuyên nhảy lộn người lại, ông không dùng bất cứ sự vận khí nào. Người rơi tự do từ không trung xuống.

Những mũi tên không đuổi theo Từ Tuyên, chúng bay thẳng lên trên trời và phát nổ.

-Ra vậy. - Từ Tuyên cười.

Sắp chạm đất, Từ Tuyên phải vận khí vào chân để đáp xuống mặt đất, những mũi tên khác lại vòng vào người ông.

Nhưng Từ Tuyên không chạy nữa, ông cứ để những mũi tên lao vào người.

-Nản rồi sao? – Hi Vỹ tự nhủ.

Từ Tuyên nghiêng người sang trái, những mũi tên bay vọt về đằng sau, phát nổ, cả một khoảng đất đằng sau Từ Tuyên bị xới tung lên.

-Cái gì? – Hi Vỹ há hốc mồm.

Đội trưởng Từ Tuyên cười, ông nói:

-Thuật hay đấy, nếu như ta không phát hiện sớm thì đã chết từ lâu rồi.

Hi Vỹ cứng miệng.

-Cặp cánh Lục Hoành Thiên của ngươi được tạo ra nhờ quá trình học Thánh Tiễn Tâm Pháp, đúng không?

Hi Vỹ không nói gì. Mặt hắn tím lịm.

-Cặp cánh ấy là nhờ quá trình luyện tập của người học Thánh Tiễn Tâm Pháp, hoàn toàn là được tạo ra từ sự biến đổi chân khí trong cơ thể. Vì vậy, Lục Hoành Thiên chính là một dạng chân khí đặc biệt, có thể kết tụ lại thành một cặp cánh.

-Ngươi…

-Cho nên, đôi cánh ấy có thể phát ra thuật, nó đặc biệt nhạy cảm với các loại chân khí phát ra từ đối thủ. Nhất là đối với một người thường xuyên

https://thuviensach.vn

vận chân khí vào chân như ta để phát huy tốc độ.

-Sao ngươi biết?

-Sư phụ của ta, Thiên Tử Uất Hận Thành có nói về đôi cánh này, thuộc đẳng cấp thứ tư trong Thập Toàn Tiễn, đây là đẳng cấp Thượng. Còn khả năng của nó như thế nào thì đến hôm nay ta mới biết.

Hi Vỹ không biết nói gì, hắn cảm thấy như đang đâm đầu vào một mớ bòng bong.

-Nhưng ta cũng không hiểu vì sao ngươi lại biết tới Thánh Tiễn Tâm Pháp, thứ đó chỉ dành cho Vũ Tộc Ẩn Giả thôi. Hay là học lóm phải không?

Hi Vỹ không nói gì.

-Thánh Tiễn Tâm Pháp không có sách vở ghi chép lại, cũng không có hình vẽ miêu tả. Các Tâm Pháp chỉ được truyền bằng khẩu quyết qua những người thuộc thế hệ dòng họ Ngũ Hành. Vì vậy, không có tài liệu gì, ngươi đã lén xem Vũ Tộc Ẩn Giả tập và bắt chước theo, có đúng không?

Hi Vỹ lặng im.

-Vậy là ta đã đoán không nhầm. Nội công của ngươi chỉ ở mức độ bình thường, mặc dù ngươi đã đạt đẳng cấp thứ tư trong Thập Toàn Tiễn. Nếu ngươi và Vũ Tộc Ẩn Giả đấu với nhau, ta tin là Ẩn Giả thắng, mặc dù bà ấy mới đạt đẳng cấp thứ năm. Việc học lóm của ngươi là bằng mắt, nên những thứ ngươi tập chỉ là thuật và phát chân khí. Thánh Tiễn Tâm Pháp và các Tâm Pháp khác đều cần có thời gian để biến đổi chân khí trong cơ thể sao cho phù hợp với từng loại thuật. Cái đó thì ngươi hoàn toàn không biết.

Hi Vỹ đỏ bừng mặt, Từ Tuyên quá thông minh, hắn cũng không ngờ là Từ Tuyên lại biết nhiều đến thế, và chỉ cần qua một trận giao đấu, Từ Tuyên đã có thể đánh giá thực lực của hắn.

-Ta không tin trong một đêm, hơn một vạn lính Kiếm Tiên Thành lại chết nhanh như thế, chắc chắn ngươi đã sử dụng loại thuật này trong lần đó.

Hi Vỹ thấy không thể cứ ậm ừ mãi được, hắn nói:

-Đúng. Vậy có sao không?

-Vậy thì ta đã hiểu vì sao Vũ Tộc Ẩn Giả lại ghét ngươi rồi.

-Người thì hiểu cái gì?

https://thuviensach.vn

-Để ta đoán nhé. Sau cái vụ tiêu diệt quân Kiếm Tiên Thành bằng loại thuật này, Ẩn Giả biết ngươi đã lén học Thánh Tiễn Tâm Pháp, nên bà ta càng ghét ngươi hơn.

Hi Vỹ thấy đầu mình nóng ran.

-Ngươi dám giết cả sư phụ của mình để có được chức tướng quân Tích Vũ Thành. Vũ Tộc Ẩn Giả đã thấy được cái sự phản phúc của ngươi. Bà ấy biết rằng sau này, không sớm thì muộn, ngươi cũng sẽ phản lại bà ta để chạy theo những cái gì có lợi cho mình. Việc học lén Thánh Tiễn Tâm Pháp của ngươi là một minh chứng rõ ràng. Nhưng ta cũng phải công nhận là ngươi rất thông minh, ngươi không biết khẩu quyết Thánh Tiễn mà lại có thể học lên đẳng cấp thứ tư, chứng tỏ ngươi cũng đã luyện tập rất nhiều, nghiên cứu từng chiêu thức, không chừng ngươi lại có thể học lên đến Nhất Phi, đẳng cấp cao nhất của Thập Toàn Tiễn cũng nên.

-Nói nhiều quá! – Hi Vỹ bực mình – Ngươi câm bớt mồm cho ta nhờ!

-Con người thường ghét những ai nói ra điểm xấu của mình. - Đội trưởng Từ Tuyên bước tới – Ta nói nãy giờ là để hiểu nhau một chút, làm tướng cần biết đối thủ của mình là như thế nào. Không thì…

Một chiếc lá dưới chân đội trưởng Từ Tuyên nhẹ bay lên.

“Cái gì? Hắn đâu rồi ?” , Hi Vỹ không thấy Từ Tuyên đâu cả.

-…sẽ chết nhanh hơn đấy!

Từ Tuyên đang ở trên không trung, bên phải Hi Vỹ, ông vung kiếm vào Hi Vỹ.

Hi Vỹ lấy cung của mình đỡ lại. Hắn bay vụt ra chỗ khác.

Từ Tuyên chạy ở bên dưới đuổi theo Hi Vỹ. Bên trên, Hi Vỹ không thể dùng thuật để tấn công vì tốc độ của Từ Tuyên quá nhanh, bây giờ là lúc cần phải giữ chân khí, hắn không muốn mạo hiểm.

Kiếm đến từ mọi hướng, Hi Vỹ hết đỡ bên phải rồi lại bên trái, cả trên và dưới, bóng kiếm loang loáng, hắn không thể bay theo hướng mà mình muốn.

Hi Vỹ phải đáp xuống một vườn đào. Hắn không thấy kiếm chém tới nữa. Dường như đội trưởng Từ Tuyên cố tình dồn hắn tới chỗ này.

https://thuviensach.vn

-Có nhận ra chỗ này không? - Đội trưởng Từ Tuyên đứng ở trên bờ tường.

Hi Vỹ nhìn quanh, những cây anh đào lớn, hoa hồng nhạt, những đám tuyết bám trên các cành cây, thỉnh thoảng từng hạt tuyết lăn nhẹ xuống những cánh hoa rồi rơi xuống đất.

-Vườn đào ở Tổ Long Thành Tây.

-Ngươi…chọn chỗ này để chiến đấu à?

Một cánh hoa rơi vào tay Từ Tuyên, ông đưa lên và xoa nhẹ vào nó:

-Chỗ này là nơi các đôi trai gái thường tới đây hẹn hò, các gia đình cũng thường đến vào những ngày lễ. Một nơi đẹp, ta cũng muốn tới đây để thư giãn một chút, chứ không phải là đánh nhau như thế này.

-Lời nói sáo rỗng.

-Vì ngươi có bao giờ biết cảm nhận cái đẹp.

Hi Vỹ cười khẩy:

-Biết đẹp sao ngươi còn đánh nhau ở đây?

-Ngươi chẳng hiểu gì. Vì…

Đội trưởng Từ Tuyên vò nát cánh hoa.

-…trên chiến trường, không có quy tắc, chỉ có sống và chết, đó là quy tắc.

Từ Tuyên chạy tới, vung kiếm. Hi Vỹ khoác cung, rút thanh đoản kiếm đeo sau hông đỡ lại.

Hi Vỹ rút một mũi tên đâm vào mặt Từ Tuyên, Từ Tuyên nắm lấy mũi tên, ngả đầu về bên phải, đoạn kéo mũi tên về phía sau. Hi Vỹ bị theo đà, hắn chúi người về phía trước, Từ Tuyên lấy vai phải thúc vào mặt Hi Vỹ.

Hi Vỹ bị choáng, hắn loạng quạng, Từ Tuyên xông tới, quét kiếm vào chân Hi Vỹ.

Mặc dù bị choáng nhưng Hi Vỹ vẫn kịp nhảy lộn lên không trung, đồng thời bắn một mũi tên xuống Từ Tuyên.

Từ Tuyên né người, ông nhảy vọt lên, chém từ phía dưới, Hi Vỹ xoay người theo chiều chém của kiếm, thanh kiếm cắm ngập vào trong đám hoa đào, những cánh hoa bắt đầu rơi lả tả xuống đất.

https://thuviensach.vn

Hoa rơi mỗi lúc một dày, Từ Tuyên và Hi Vỹ đã đấu được trăm chiêu nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Đội trưởng Từ Tuyên biến mất, Hi Vỹ không nhìn thấy đâu, nhưng hắn thấy những cánh hoa dưới mặt đất phải rẽ sang hai bên như có khí ở giữa đẩy ra vậy, tạo thành một con đường hoa.

"Nhanh quá", Hi Vỹ nghĩ thầm." Nhưng có thể theo đường hoa bị rẽ mà bắn".

Hi Vỹ rút tên, hắn giương cung, nhằm vào chỗ con đường hoa chuẩn bị tới.

"Đây rồi".

Mũi tên lao vút đi, đúng lúc con đường hoa lao tới.

"Giữa đầu".

Nhưng mũi tên chẳng trúng cái gì, ngoại trừ nó lao thẳng vào tường.

"Cái gì? Rõ ràng là…"

Có tiếng kiếm chạy.

"Thôi chết! Nhanh thế này sao ?"

Hi Vỹ nhảy lên, một cái bóng lướt qua bên dưới hắn, sau khi cái bóng lướt qua, con đường hoa vừa nãy mới đi qua, lao vào một cái cây, thân cây bị chẻ làm đôi, cái cây đổ ập xuống, hàng trăm cánh hoa lại bay lên.

Hi Vỹ chạy tới một thân cây, hắn nấp ở đằng sau.

"Nhanh đến nỗi cả gió cũng không theo kịp sao ?"

Hi Vỹ mải nhìn cái cây vừa rồi mà không để ý tới một bóng kiếm đang lao vào mặt.

Hi Vỹ nghiêng đầu, hắn nhảy sang một bên, rồi lùi về đằng sau.

Đội trưởng Từ Tuyên đứng trước mặt hắn, mặt ông lạnh tanh, đôi mắt không chớp.

Có cái gì đó chảy dài, Hi Vỹ sờ lên mặt, mặt hắn bị một vết cắt, không sâu nhưng chỉ chậm tí nữa là cái đầu hắn đã bị xẻ đôi rồi.

Những cánh hoa rơi xuống, dày đặc, Hi Vỹ lại thấy Từ Tuyên mất hút.

Hi Vỹ bắn một mũi tên, mũi tên cắm vào ngực đội trưởng Từ Tuyên.

Người đội trưởng Từ Tuyên như tan chảy, cuối cùng là một đám hoa hình người.

https://thuviensach.vn

“Hoa à ?”

Hoa rơi dày đặc trước mặt Hi Vỹ như một tấm vải lớn.

Tấm vải hoa đột nhiên xẻ đôi như bị rách, vết rách ấy tiến tới Hi Vỹ.

-Tàn Hoa Kiếm!

…

Mạnh Uy chạy trên con đường đông nghịt dân chạy loạn ở thành Bắc, ai cũng chỉ mang theo một tay nải mà thôi, không có thời gian để mang theo của cải. Lúc này đã qua giờ Dậu được nửa canh giờ rồi, đường tối, chỉ có lớp tuyết ở bên dưới là còn dễ nhìn.

Theo sau Mạnh Uy là những thành viên của đội Vô.

-Cậu không sao đấy chứ? Liên? - Mạnh Uy hỏi.

-Mình ổn.

Mạnh Uy nhìn Hà Liên, đôi mắt vẫn cô gái vẫn còn đỏ ngầu vì khóc mặc dù trời đang tối.

*

* *

-Cái gì? – Nhan Tâm mở to đôi mắt - Đội trưởng, đừng nói đùa như thế! Bây giờ không phải là lúc đùa đâu!

-Cậu đã bao giờ thấy tôi đùa khi làm việc chưa? - Đội trưởng Hãn Đồ mất kiên nhẫn.

Nhan Tâm vò đầu, anh ta rít lên:

-Điên rồi! Điên rồi! Đội trưởng! Sao lại bắt chúng ta vào trong đó nữa? Thế đội Ai Oán Đường và Sầu Lệ Điện đâu?

-Doanh trại của chúng ta bị Vạn Hoá Thành đánh úp, ba người trong Ngũ Thánh Điện và các đội đó đã phải về ứng cứu rồi.

Hoả Nghi và Băng Tiên nhìn nhau, họ không thể nghĩ là lại phải vào trong Tổ Long lần nữa.

-Khoan, đội trưởng! Tôi hỏi một chút! Thế đội Bạch đang ở đâu? – Dĩ Lượng hỏi.

-Có lẽ ở tận thành Nam.

Dĩ Lượng nghiến răng kèn kẹt:

-Thế thì khác nào đẩy chúng ta vào chỗ chết!

https://thuviensach.vn

Tiêu Khang nói:

-Chúng ta đã mất hai Vũ Mang có khả năng chiến đấu, hơn nữa Tiểu Quyền, Vũ Linh duy nhất của đội lại đang bị thương. Đội trưởng, ngài nên suy nghĩ lại đi.

Đội trưởng Hãn Đồ nhắm mắt, ông thở dài:

-Thực sự, tôi không hề muốn các bạn phải vào trong Tổ Long lần nữa. Nhất là tình trạng của Hà Liên hiện nay.

Mọi người quay lại nhìn Hà Liên, cô gái vẫn đang nắm chặt chiếc dây bạc đẫm máu, nước mắt không ngừng tuôn ra, chảy trên khoé miệng.

-Nếu các bạn không muốn đi, thì hãy ở lại.

-Thế còn… - Mạnh Uy nói.

-Tôi sẽ đi với đội khác.

Đội trưởng Hãn Đồ bước ra cửa lều, mọi người trong đội Vô nhìn nhau.

…

Đội trưởng Hãn Đồ lấy dao găm bỏ vào trong túi quân dụng của mình. Xung quanh ông, những người lính khác cũng đang chuẩn bị vũ khí để vào trong Tổ Long Thành.

-Đội trưởng…

Hãn Đồ quay lại, Hà Liên đang đứng đằng sau ông.

-Tôi…Tôi sẽ đi cùng đội trưởng.

Hãn Đồ nhìn cô gái, ông dừng lại ở đôi mắt, mắt của Hà Liên đỏ nhừ nhưng cô không khóc nữa.

-Ở lại đi, cô không nên vào đó nữa.

-Không, đội trưởng vào đó là vì Từ Tuyên, tôi hiểu.

Hãn Đồ dừng lại, ông ngập ngừng một chút.

Hà Liên liền với những lá bùa, cho vào cái túi, cô nói:

-Chu Văn rất tốt với tôi.

Hãn Đồ nhìn Hà Liên.

-Nhưng tôi lại không đáp lại tình cảm của cậu ấy.

-Liên…

-Tới khi cậu ấy chết, tôi mới hiểu, đừng để những gì mà ta tiếp nhận trôi khỏi tầm tay. Tôi thấy hối tiếc vì đã không nói với Chu Văn là tôi rất yêu

https://thuviensach.vn

cậu ấy. Tôi rất đau khổ.

-Vậy…

-Nhưng khóc mãi cũng chẳng ích gì. Đội trưởng có một người bạn từ nhỏ nên đội trưởng hiểu hơn tôi.

Hãn Đồ nhìn vào mắt của Hà Liên.

-Vì thế, tôi không muốn ai phải chịu những mất mát gì nữa.

Hãn Đồ mỉm cười.

-Đội trưởng!

Hãn Đồ quay lại, ông thấy các thành viên đội Vô đi tới.

-Chúng tôi sẽ vào với đội trưởng.

-Tiểu Quyền, cậu ở lại đi. Cả Tiêu Khang nữa.

-Không sao đâu! – Tiêu Khang nói – Chúng tôi vẫn ổn.

Mọi người trong đội Vô liền lấy các vũ khí.

Đội trưởng Hãn Đồ hỏi Mạnh Uy đang đứng ở bên cạnh:

-Nhan Tâm đâu?

-Chắc là cậu ấy không đi nữa.

Đội trưởng thở dài:

-Đành vậy.

…

Nhan Tâm đứng ở cửa lều, tay anh ta vung vẩy túi dao găm. Tuyết rơi phủ trắng mái tóc ngắn của Nhan Tâm.

-Đừng có đi! Các cậu điên rồi! – Nhan Tâm hét.

Mọi người trong đội Vô không ai quay lại. Chỉ còn Mạnh Uy đứng trước mặt anh ta.

-Cậu sợ sao? - Mạnh Uy hỏi.

-Đúng! Tôi nói thẳng đấy! Lắm thằng cứ suốt ngày rêu rao cái bài ca muôn thuở: chết nhẹ tựa lông hồng, để trở thành anh hùng cái thế, xả thân vì lý tưởng cao đẹp. Tôi phỉ nhổ vào câu nói ấy! Bọn chúng chẳng biết gì về chiến trường cả!

Mạnh Uy cười nhẹ, anh lắc đầu.

-Đừng nói với tôi là cậu không sợ! – Nhan Tâm bực mình.

-Tôi cũng sợ.

https://thuviensach.vn

-Thế sao cậu còn đi?

-Vì…

Mạnh Uy nắm lấy một bông tuyết đang rơi.

-Bạn của tôi, Hàn Thuyên đang ở trong.

-Nhưng cậu ta là người của đội Bạch, cái đó chẳng liên quan gì tới chúng ta cả!

-Cậu ấy đã cùng ở đội Biệt Sát với tôi.

-Nhưng các cậu chẳng biết gì về nhau ngoài những cái tên! Các cậu chẳng quan tâm tới sự sống chết của nhau! Điều đó đủ để nói, cậu không đáng phải xả thân chỉ vì cứu cậu ta!

Mạnh Uy thở dài.

-Có lẽ trước đây là như thế…Nhưng bây giờ thì khác…

-Khác gì?

-Tôi và Hàn Thuyên thường hay làm nhiệm vụ cùng nhau.

-Sao nữa?

-Có những lúc chúng tôi cùng ngủ trong rừng, những lúc bị vây hãm, những lúc chạy trốn. Làm việc với nhau lâu nên tôi biết được tính cách của cậu ấy và cậu ấy hiểu được tôi, mặc dù chúng tôi chưa bao giờ nói ra. Và khi vào đội Vô…

-Thì sao?

-Tôi đã nhận ra rằng Hàn Thuyên là người bạn của tôi, người hiểu tôi nhất chính là cậu ấy.

-Nhưng mà…

-Nó cũng giống như quan hệ giữa đội trưởng Từ Tuyên và đội trưởng Hãn Đồ vậy.

-Cậu biết gì?

-Tôi không biết quan hệ giữa đội trưởng Từ Tuyên và Hãn Đồ tới đâu, nhưng đội trưởng Hãn Đồ có lẽ dám hi sinh tính mạng để cứu bạn của mình.

Nhan Tâm không nói gì.

-Tình bạn không phải chỉ là chơi với nhau, nó phải trải qua nước mắt, sự khổ đau, sự ngờ vực và trong im lặng, và đối với hai người đội trưởng của

https://thuviensach.vn

chúng ta, là cả trên chiến trường. Ở chính những nơi ấy, tình bạn mới thêm sâu sắc.

-Tôi…

-Cậu có quý mọi người trong đội Vô không?

-Có. Điều đó là dĩ nhiên.

-Vậy thì người bạn này của cậu đang ra chiến trường. - Mạnh Uy quay đi – Tôi không muốn mất đi những người bạn, như Hoàng Tiến và Chu Văn, bọn họ đã đi, vì vậy, tôi không muốn phải mất ai nữa.

Nhan Tâm nhìn theo bóng của Mạnh Uy.

-Mạnh Uy!

-Sao vậy?

-Cậu tin là mình có thể cứu đội Bạch sao?

-Không chắc. Nhưng tôi muốn đi, có thể tôi cứu được họ chăng?

…

-Mọi người lên đi!

Các thành viên lại lên xe, những cái xe chật hẹp chở lính. Những con báo kéo xe đang gầm lên từng hồi.

Nhan Tâm đứng ở đằng sau, nhìn đoàn xe.

Đoàn xe chuẩn bị đi, thì có hai người Kiếm Khách chạy tới.

-Đội trưởng Hãn Đồ, đội trưởng Hãn Đồ!

Hãn Đồ nhìn ra, ông nói:

-Hai cậu hình như ở trong đội Thái phải không?

-Vâng! Tôi là Duy Kì, còn cậu này là Tôn Hạo.

-Có chuyện gì không?

-Chúng tôi sẽ đi với đội Vô.

-Sao lại thế?

-Đội trưởng Nhật Minh đội Thái cử chúng tôi đến để giúp đội của ngài!

-Phải vào sâu bên trong thành Nam đấy!

-Không sao! Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

-Vậy lên xe đi!

Hai người lên xe, đội trưởng Hãn Đồ thấy Nhan Tâm.

Ông nhìn vào mắt của Nhan Tâm rồi mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Nhan Tâm nhìn cây gậy sắt của mình, cây gậy sao nóng thế này? Trời đang lạnh mà cây gậy lại nóng. Hình như nó đang hối thúc Nhan Tâm.

Đoàn xe chuyển bánh.

-Đợi tôi với! – Nhan Tâm hét.

Nhan Tâm chạy theo đoàn xe. Anh bám vào thành xe rồi leo lên.

-Đi nào! Nhan Tâm! Đi thôi!

Nhan Tâm chui vào bên trong, Mạnh Uy cười:

-Không muốn tôi chết sao?

-Đừng nói vậy! Chúng ta sẽ còn trở về. – Nhan Tâm nói.

Mạnh Uy cười. Đoàn xe nhằm thẳng hướng Tổ Long Thành.

*

* *

Mạnh Uy phải dẫn cả đội Vô vào bên trong, đội Bạch đã bắn pháo hiệu đỏ.

"Đội Bạch đang bị vây hãm và hình như đã không thể tiếp tục chiến đấu".

-Này, Mạnh Uy. – Tiêu Khang hỏi – Như vậy là đội Bạch có người bị thương sao?

-Chắc là như vậy. Nếu không, họ đã không bắn pháo hiệu.

-Ai bị thương mà phải ngừng chiến đấu vậy?

-Nếu tôi nghĩ không nhầm thì đó là đội trưởng Từ Tuyên.

-Sao lại thế? – Băng Tiên nói – Sao đội trưởng Từ Tuyên lại bị thương được?

-Không biết. Nhưng nếu một thành viên bị thương mà cả đội Bạch phải ngừng chiến đấu, không ai khác là đội trưởng Từ Tuyên.

-Vậy có cứu được đội Bạch không?

-Trong khoảng một canh giờ nữa, chúng ta có cứu được họ hay không, điều đó phụ thuộc vào chính họ mà thôi. Bây giờ tôi nghĩ đội Bạch đang phải chạy trốn trong thành Nam.

…

Một đám bốn người, với những đôi cánh dài và rộng, đang bay trong mưa tuyết, hướng về thành Nam.

https://thuviensach.vn

Đám người đó mặc những bộ áo giáp trắng và khăn che kín mặt.

Bỗng một người trong đám người đó dừng lại.

-Ai vậy?

Trước mặt đám người là một người, ông ta đứng ở trên thành, tay cầm một cây sáo dài.

-Hình như là Hãn Đồ, đội trưởng đội Vô của Uất Hận Thành?

-Là ta.

-Vậy ngươi đến đây là để cản Tứ Vũ Tích bọn ta vào trợ chiến cho Hi Vỹ?

-Đúng.

-Vậy ngươi…suy nghĩ kỹ chưa?

-Rất kỹ là đằng khác.

-Thế thì bọn ta sẽ chơi đùa với ngươi một lúc.

Tứ Vũ Tích, mỗi người rút ra một vũ khí. Một người rút ra cung, người đằng sau rút ra nỏ, một người nữa rút ná, còn người cuối cùng rút ra một cái vòng.

“Ba Vũ Mang, một Vũ Linh, khó nhằn đây”.

Hãn Đồ hướng ánh mắt về phía thành Nam, pháo hiệu đỏ, pháo hiệu nguy cấp đã được đội Bạch bắn hơn một canh giờ rồi.

“Từ Tuyên, cậu phải sống, đừng để tôi phí hoài công sức”.

-Ngươi có gì để nói trước khi chết không? Hãn Đồ?

Hãn Đồ quay lại, ông nhếch mép cười:

-Ngươi hỏi sai rồi.

-Sai chỗ nào?

Hãn Đồ chỉ ngón tay về phía Tứ Vũ Tích:

-Các ngươi nên hỏi mình đã chuẩn bị gì trước khi chết?

Tứ Vũ Tích nhìn nhau.

Một mũi tên được bắn ra, ngay sau đó, một âm thanh chói tai vang lên, bức tường thành trên cao nổ nát vụn.

…

Hơn một canh giờ trước.

-Tàn Hoa Kiếm!

https://thuviensach.vn

Vết rách trên tấm vải hoa lao tới Hi Vỹ từ bên trái, hắn ngửa người về phía sau, ngã xuống.

Tấm vải hoa tan thành nhiều mảnh, đội trưởng Từ Tuyên đứng ở đằng sau, những cánh hoa rơi lả tả xuống, phủ lên vai đội trưởng.

-Chút nữa là ngươi "phân thân" rồi đấy. - Đội trưởng Từ Tuyên nói.

Hi Vỹ nhìn xuống ngực mình, bây giờ hắn mới cảm thấy đau. Áo giáp đã bị xẻ ngang, Hi Vỹ cảm thấy máu mình đang chảy, ướt tấm áo vải ở bên trong.

Hi Vỹ lôi từ đằng sau cái túi ra một viên thuốc, đưa lên miệng và nhai.

-Viên cầm máu à?

Đội trưởng Từ Tuyên lao tới, ông lấy tay xách cổ Hi Vỹ:

-Đứng dậy!

Hi Vỹ bị đội trưởng Từ Tuyên đập cả chuôi kiếm vào mang tai phải. Hi Vỹ bị choáng.

Từ Tuyên lấy cùi chỏ tay trái thúc vào mặt Hi Vỹ, rồi đạp thẳng vào bụng Hi Vỹ, Hi Vỹ bay vào tường, rơi cả kiếm và cung cầm trên tay.

Hi Vỹ né người sang trái, thanh kiếm đâm vào vai của hắn. Chậm chút nữa là kiếm đâm thẳng vào tim.

-Ngươi hãy chấp nhận cái chết đi, Hi Vỹ. Mọi việc đều do ngươi gây ra, bây giờ là lúc ngươi phải trả.

-Không bao giờ!

Hi Vỹ gào lên, từ sau lưng hắn, cặp cánh Lục Hoành Thiên hiện ra, nó ôm vào người đội trưởng Từ Tuyên, Từ Tuyên nhảy lên, sáu cái cánh chạm nhau tạo thành tiếng nổ lớn.

Hi Vỹ lấy lại cái cung và kiếm, hắn bay vọt lên, hướng về phía Nam Tổ Long Thành.

"Thôi chết rồi" , đội trưởng Từ Tuyên hoảng hốt. Ông chạy như bay đuổi theo Hi Vỹ.

Hi Vỹ bay, hắn không gặp bất cứ trở ngại nào. Đội trưởng Từ Tuyên phải leo qua những mái nhà, không theo kịp được hắn, Từ Tuyên đã bị chậm nhịp so với Hi Vỹ nên càng lúc ông càng bị hắn bỏ xa. Bây giờ ông không thể dùng chân khí vào chân để chạy nữa, ông đã hao tổn nhiều sức.

https://thuviensach.vn

Hàn Thuyên đang né những những đợt tên từ phía lính Tích Vũ.

Mặc dù phải chống đỡ vất vả, nhưng đội Bạch đã đẩy được quân Tích Vũ về thành Nam.

Lý Nhuệ phải băng một bên mắt, tấm vải trắng loang lổ những vệt máu. Dù vậy, Lý Nhuệ vẫn không giảm đi sức chiến đấu, tuy có hơi khó chịu về việc phải nhìn một bên mắt.

-Đội trưởng ra sao rồi? - Tử Khách nói.

-Cậu hỏi thế thì tôi chịu! - Hạc Tú trả lời. Đoạn chém bay đầu một tên lính.

Hàn Thuyên thấy một cái bóng với đôi cánh vàng rực lửa ở sau lưng. Anh biết đó chính là Hi Vỹ. Đội trưởng Từ Tuyên sao rồi?

Hàn Thuyên lao về phía Hi Vỹ, trong phút chốc anh thấy hắn cười, nhưng mặc kệ, anh vẫn lao về phía hắn.

Luồng khí lạnh nổi lên và lao về phía lính Tích Vũ

Tàng Ảnh Hàn Đao đã tiêu diệt gần như cả đội lính.

“Tốc độ của thằng này cũng chẳng kém Từ Tuyên là mấy, nhưng mày đã đi quá xa rồi, nhóc ạ !”.

Hàn Thuyên nhận ra anh đã đi quá xa đội của mình. Nhưng đâm lao thì phải theo lao, anh chạy nhanh tới Hi Vỹ, hắn đang đứng trên một tường thành nham nhở máu và gạch vỡ.

Hi Vỹ túm lấy cổ áo của hai người lính Tích Vũ đứng cạnh mình.

-Tướng quân! Ngài làm gì vậy? - Một trong hai người lính hét lên.

-Cần có những sự hi sinh! Hai ngươi xứng đáng đấy!

-Không! Tướng quân!

Hi Vỹ đẩy hai người lính về phía Hàn Thuyên, hắn rút tên và niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Khốn Phược Thỷ!

Hai người lính bị Hi Vỹ đẩy về phía Hàn Thuyên, theo cảm tính, Hàn Thuyên vung kiếm qua bụng của bọn họ. Máu phun xuống đất.

Nhưng anh thấy một mũi tên màu da cam đang lao tới mình. Hàn Thuyên túm lấy cổ áo một trong hai người lính, lấy làm khiên che, mũi tên đâm xuyên qua bụng người lính.

“Chết rồi” , Hàn Thuyên giật mình.

https://thuviensach.vn

Xung quanh người Hàn Thuyên, những sợi chân khí vàng và mảnh như sợi chỉ đan xen vào tay anh. Khốn Phược Thỷ làm cho đối phương không thể cử động được trong một thời gian. Hàn Thuyên bất động, anh không thể cử động được gì, ngoại trừ đôi mắt, anh nhìn người lính ở trước mặt. Người lính mở to đôi mắt và không chớp, miệng đầy máu, khuôn mặt vẫn còn như không thể tin được chuyện gì vừa xảy ra.

-Bắn nó đi! – Hi Vỹ gào lên.

Đội lính Vũ Mang nhìn nhau, không ai muốn bắn vào đồng đội mình cả.

-TA NÓI CÁC NGƯƠI CÓ NGHE RÕ KHÔNG, BẮN ĐI !! – Hi Vỹ gầm lên.

Những người lính tập hợp lại, bọn họ đứng thành hàng, đông đến cả một trung đội.

Hạc Tú đã nhìn thấy những gì đang diễn ra.

-Thuyên! Thuyên! - Hạc Tú gào lên, anh muốn chạy tới, nhưng đám quân Tích Vũ quá đông, chém không xuể.

Đội trưởng Từ Tuyên đã tới nơi.

Hi Vỹ giương cung về phía đội trưởng, hắn nói:

-Thế nào? Ngươi chọn cái gì đây, Từ Tuyên?

Hàn Thuyên đánh mắt về phía đội trưởng, anh muốn gào lên nhưng cổ họng anh cứng đờ ra.

Đội trưởng Từ Tuyên nhìn về phía Hàn Thuyên, cả một trung đội đang niệm thuật Liên Xạ, bây giờ mà bắn thì chẳng khác gì Tiễn Trận cả.

Từ Tuyên ngẫm nghĩ.

“Một người khôn ngoan thì phải nghĩ tới bản thân mình trước”.

Đội trưởng Từ Tuyên nâng kiếm.

Ông vận chân khí rồi chạy về phía Hàn Thuyên.

“Chọn nhầm rồi !”.

Hi Vỹ nhảy ra hướng sau lưng đội trưởng Từ Tuyên, lên cung hai mũi tên, hắn niệm thuật:

-Địa Niên Băng Thuật. Hàn Băng Thỷ.

Từ Tuyên vung kiếm, cản đợt mưa Liên Xạ. Ông kéo cả Hàn Thuyên và xác của người lính đã chết.

https://thuviensach.vn

Đội trưởng thấy nhói ở bụng, nhưng ông vẫn chạy tiếp.

Rồi thấy không thể chịu hơn được nữa, đội trưởng ngã xuống.

-Đội trưởng! – Hàn Thuyên hét lên. Anh đã dần cử động được.

Tiếng hét của Hàn Thuyên đến tai Hạc Tú. Hạc Tú cũng đã thấy, mắt anh như đờ ra.

-Đội trưởng.

Hi Vỹ đứng cười, hắn nói:

-Đội trưởng của ngươi đã sai rồi!

Hàn Thuyên đẩy tên lính ra, anh đến chỗ đội trưởng.

-Đội trưởng! Đội trưởng!

Từ Tuyên run bần bật vì lạnh, Hàn Băng Thỷ đã ảnh hưởng lên cơ thể của ông. Mũi tên đâm xuyên qua sau lưng, lồi cả mũi ra đằng trước bụng.

- Đây là số phận của ông ta, chiến trường là thế.

-CÂM MỒM! – Hàn Thuyên hét.

-Uất Hận Thành các ngươi có luật, phải bỏ lại những người bị thương để tiếp tục nhiệm vụ.

Hàn Thuyên hướng ánh mắt đầy sự uất hận về phía Hi Vỹ:

-Ngươi…phải chết!

-Ta đằng nào thì cũng chết. Nhưng ta sẽ giết hết các ngươi trước, bây giờ ngươi chạy hay là chiến đấu?

Hàn Thuyên vớ lấy thanh Hàn Đao của mình.

Hi Vỹ lắc đầu:

-Chọn nhầm rồi.

Sáu cái cánh sau lưng Hi Vỹ vòng về phía trước, những cái cánh phát sáng. Hi Vỹ giương cung, những luồng chân khí từ đôi cánh tụ lại trên đầu mũi tên.

Hàn Thuyên lao tới Hi Vỹ.

-Nhân Niên Thiên Huyết Thuật. Đoạt Mệnh Thỷ!

Mũi tên lao nhan, xoáy vun vút kéo theo cả một vệt sáng trắng ở đuôi. Hàn Thuyên vung đao đón lấy mũi tên.

Tiếng nổ lớn, bụi đất bay mù mịt trước mặt Hi Vỹ.

https://thuviensach.vn

Một thanh đao rơi xuống chân Hi Vỹ, hắn nhìn nó. Thanh đao phát ánh sáng bạc và toả ra hơi lạnh đến buốt người.

Hi Vỹ nhặt thanh đao lên, rồi không hiểu sao, hắn giắt thanh đao ra sau hông.

Hi Vỹ thấy sau đám bụi mù, một bóng người.

Hàn Thuyên, tay dính máu, Đoạt Mệnh Thỷ quá mạnh, đã làm văng thanh đao ra khỏi tay anh. Chân khí của Đoạt Mệnh Thỷ đã làm tay của Hàn Thuyên bị thương.

-Đấy là ngươi lựa chọn. – Hi Vỹ nói. Hắn giương cung.

Một bàn tay đang nắm lấy mũi tên của hắn, Hạc Tú đứng trước mặt Hi Vỹ.

-Làm gì? - Hạc Tú gầm gừ.

Hạc Tú vung kiếm, Hi Vỹ né được, hai người lại đấu với nhau.

Hàn Thuyên thấy các thành viên khác đã tới để trợ chiến cho anh.

Tuyết Hạ ngồi thụp xuống, xem xét vết thương.

-Thế nào? – Hàn Thuyên hỏi.

Tuyết Hạ lắc đầu:

-Khó lắm. Mũi tên cắm vào sườn trái. Phải mang về doanh trại mới lấy ra được. Mà bây giờ, điều đó là không thể.

Hàn Thuyên nghĩ ngợi.

-Phải ở lại trong thành thôi. – Hàn Thuyên nói.

Đội trưởng Từ Tuyên kéo áo Hàn Thuyên, giọng ông thở hổn hển vì lạnh:

-Đừng…có ngu ngốc thế! Ra khỏi đây đi!

-Không! Tôi phải cứu đội trưởng!

-Đồ…ngu! Ra khỏi đây ngay! - Đội trưởng Từ Tuyên đẩy Hàn Thuyên.

Hàn Thuyên, mắt long sòng sọc:

-Bây giờ không thể ra được nữa! Tôi sẽ cứu ông, ta sẽ chờ quân tiếp viện tới!

-Thằng…cứng đầu! Ta đã nói là…ra khỏi đây ngay!

-Bây giờ tôi là đội trưởng! Ngài phải nghe theo tôi! Diệp Thu!

Đội trưởng Từ Tuyên ngất đi.

https://thuviensach.vn

Diệp Thu chạy tới chỗ Hàn Thuyên.

-Hãy đỡ đội trưởng đi! Chúng ta sẽ ở lại trong thành!

Diệp Thu hết nhìn đội trưởng, rồi lại nhìn Tuyết Hạ:

-Có chắc không đấy?

-Tôi sẽ chịu mọi trách nhiệm! Đỡ đội trưởng dậy!

Diệp Thu khoác vai đội trưởng.

Hàn Thuyên lôi từ trong áo đội trưởng Từ Tuyên ra một cái ống, anh hướng cái ống lên trời và mở nắp, một luồng ánh sáng màu đỏ bay lên trên trời và nổ.

Hàn Thuyên đã mất Bạch Hàn Đao, anh lấy cây Kiếm Hoa của đội trưởng. Mặc dù tay vẫn còn đau khi đối đầu với Đoạt Mệnh Thỷ, nhưng Hàn Thuyên vẫn gắng cầm kiếm.

Các thành viên khác nghe thấy tiếng nổ, họ quay đầu lại.

-Rút thôi! - Tuyết Hạ hét.

-Đi thôi! Hạc Tú! – An Dương gào lên.

Hạc Tú không chiến đấu với Hi Vỹ nữa, anh chạy theo đội của mình.

-Đi đâu đây? - Diệp Thu hỏi.

-Bất cứ chỗ nào.

Hàn Thuyên quay sang Bích Nhi:

-Cậu hãy ra ngoài xem xét tình hình như thế nào đi! Có gì cứ lần theo mùi của chúng tôi! Được chứ?

-Rõ!

Bích Nhi biến thành một con cáo nhỏ, chạy theo hướng khác, mất hút sau những bức tường.

Đội Bạch chạy về con đường phía trước, hướng Nam.

Đám lính Tích Vũ đuổi theo sau đội Bạch.

Lăng Khê niệm thuật:

-Thiên Niên Thổ Thuật! Phù Thạch!

Một bức tường bằng đá nổi lên chặn trước mặt đám lính, chúng không thể đi được. Truyện Thiên Đế Kiếm copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi. com

-Phá cái tường đó ra! – Hi Vỹ hét.

https://thuviensach.vn

Quân lính Tích Vũ đứng thành hàng dùng thuật bắn phá bức tường đá.

Hi Vỹ nhìn xuống, vai và ngực hắn đang nhểu máu bởi kiếm của Từ Tuyên.

“Kẻ đi săn đã trở thành con mồi rồi”.

…

Nguyên Trí đứng ngồi không yên. Ông đi đi lại lại trong căn lều.

Pháo hiệu đội Bạch đã bắn được hơn một canh giờ rồi. Nhưng sao vẫn chưa có tin gì cả?

Tấm vải lều mở ra. Nguyên Trí cúi đầu:

-Ngài Thiên Tử!

-Ừ.

Nguyên Trí nhìn lên, Thiên Tử mặc áo giáp và mang theo kiếm.

-Ngài định vào Tổ Long? – Nguyên Trí hỏi.

-Không. Ta sẽ về doanh trại, ở đó đang bị vướng.

-Có cần tôi…

-Không cần đâu. Cậu và Quang Thanh hãy ở lại đây.

-Vâng.

-Đồng thời bắn pháo hiệu, goi đội Ai Oán Đường và Sầu Lệ Điện về.

-Sao lại thế?

-Chắc không cần phải làm phiền họ nữa. Một mình ta và ba người trong Ngũ Thánh Điện là đủ rồi. Kiếm Tiên không chịu tấn công vào thành Nam. Chúng ta sẽ phải nói chuyện lại với bọn họ.

-Ngài Thiên Tử! Bọn Vạn Hoá đông lắm, hình như còn hơn cả chúng ta! Có lẽ tôi cũng nên đi, để Quang Thanh ở lại đây!

-Ta nói là không cần rồi mà.

Nguyên Trí thấy ánh mắt của Thiên Tử đang bao trùm khắp căn lều, ông thấy mình thật nhỏ bé so với Thiên Tử.

-Vâng.

-Khi các đội đó về, dốc toàn quân đánh Tổ Long, kể cả Biệt Sát. Không cần lo về doanh trại đằng sau nữa. Bằng mọi giá đêm nay phải chiếm được thành.

-Ngài…

https://thuviensach.vn

-Cứ như vậy đi.

Nguyên Trí ngập ngừng, nhưng rồi ông nói:

-Vâng. – Nguyên Trí cúi đầu.

Thiên Tử bước ra khỏi căn lều, Nguyên Trí cũng ra theo.

-Ngài hãy cẩn thận.

Thiên Tử nhìn Nguyên Trí.

-Được rồi.

Thiên Tử đi xuống con đường mòn trên đồi.

Nguyên Trí đi xuống căn lều lớn ở phía trên doanh trại. Ông bước nhanh trên mặt tuyết.

Nguyên Trí mở cửa lều, mùi tanh xộc ngay vào mũi, người nào lần đầu tiên tới chỗ này đều nôn ngay lập tức. Nhưng Nguyên Trí cũng đã quen rồi, vả lại ở Uất Hận Thành, cái mùi này lúc nào cũng có.

Hàng trăm xác chết nằm thành hàng la liệt dưới đất, những người bị thương thì đang được các Vũ Linh và Pháp Sư chữa trị.

Nguyên Trí cúi xuống, cô gái Vũ Linh đang cố gắng rút tên ra khỏi lồng ngực một người lính.

-Chịu đau một chút.

Một người rút mũi tên, người lính đau đớn, anh ta hét lên.

-Thôi nào. – Cô gái bên cởi tấm áo giáp của người lính, lớp da của người lính này đã chuyển sang một màu xanh lục, và những vết loét, nham nhở máu đang ăn sâu vào bên trong. Người này đã trúng phải Xà Hạt Thỷ.

Cô gái đặt tay lên vết loét và niệm thuật:

-Thanh Tâm Chú.

Ánh sáng loé lên trên bàn tay cô gái.

Cô thả tay ra, vết loét vẫn như cũ.

-Thế nào? – Nguyên Trí hỏi.

Cô gái lắc đầu.

-Bị trúng tên được hơn một canh giờ rồi, sống được đến lúc này là cả một nỗ lực. Tôi đã cho uống thuốc, nhưng không có tác dụng.

Nguyên Trí nhìn người lính.

-Anh…sẵn sàng chưa? – Cô gái hỏi.

https://thuviensach.vn

Người lính gật đầu, tay anh ta ghì chặt vào vết loét trên ngực.

Cô gái Vũ Linh đặt tay lên cổ người lính:

-Tôi xin lỗi.

Cô gái liền niệm thuật.

-Nhân Niên Lôi Thuật.

Một luồng sét loé qua cổ người lính, mắt anh ta trợn trừng, cô gái vuốt mắt cho anh ta.

-Hãy yên nghỉ.

Cô gái Vũ Linh lấy tấm chiếu, đắp lên người lính, rồi tới chỗ những người bị thương khác.

Nguyên Trí tới chỗ khác, ông nhận ra hai cái xác.

Xác của Hoàng Tiến và Chu Văn, hai thành viên đội Vô.

Nguyên Trí gọi một người tới:

-Này cậu!

Người này, áo dính đầy máu, hai đôi bàn tay cũng thế.

-Vâng?

-Đừng đưa hai người này chôn với ai khác, hãy để họ lại.

-Vâng.

Có tiếng ồn, Nguyên Trí quay lại. Một người Vũ Linh đang vật lộn với một tên dơ dáy bẩn thỉu.

-Chỉ một ít máu thôi mà!

-Cút! Nơi đây không phải là chỗ để ngươi xin!

Tên dơ dáy bẩn thỉu rút ra một con dao, hắn nói:

-Ra chỗ khác! Không tao giết mày đấy!

-Thử xem!

Tên dơ dáy đâm con dao xuống, nhưng Nguyên Trí đã tóm lấy tay hắn.

-A, ngài Nguyên Trí của Ngũ Thánh Điện! – Tên dơ dáy cất giọng ngọt ngào.

Nguyên Trí đấm thẳng vào mặt tên dơ dáy, hắn ngã dập dụi xuống đất, máu từ miệng và mũi hắn chảy ra ồng ộc.

-Đó, máu đó, lấy đi!

https://thuviensach.vn

Nguyên Trí biết người này, và tất cả mọi người trong Uất Hận Thành đều biết hắn. Tên này là tay thợ rèn ở Địa Ngục, hắn có một sở thích bệnh hoạn là lấy hồ lô đi khắp các chiến trường để lấy máu. Hắn đánh giá theo cách của hắn, máu nào phù hợp, hoặc hắn cảm thấy được, hắn sẽ lấy.

-Ngài Nguyên Trí! Tôi sắp hoàn thành tác phẩm rồi! Cho tôi một ít máu đi!

Ngài Nguyên Trí rút ra một thanh kiếm, dí vào cổ hắn:

-Sao ngươi không bao giờ tự lấy máu mình? Hay để ta giúp ngươi nhé?

Tên thợ rèn thấy sợ, Nguyên Trí nổi tiếng là không biết đùa, không chừng hắn bị mất đầu ngay tại đây.

-Chỉ…là…đùa thôi mà! Ngài đừng nóng!

Nói rồi tên thợ rèn lủi ra khỏi căn lều.

Nguyên Trí thở một cách nặng nhọc, ông bước ra khỏi lều, nhìn về phía Tổ Long Thành.

“Cậu phải sống, Tuyên, đừng chết.”

Rồi ông đi xuống dưới kia, để bắn pháo hiệu gọi đội Ai Oán Đường và Sầu Lệ Điện về.

…

Âm thanh từ cây sáo vang lên, cái cột bằng đá bị xẻ đôi như có kiếm chém.

Những viên đạn nhỏ xíu bay vọt qua mang tai đội trưởng Hãn Đồ. Sém tí nữa là ông mất tai để nghe.

Đội trưởng Hãn Đồ nấp sau một bức tường, ông phải trốn, không thể chiến đấu trực tiếp với Tứ Vũ Tích được.

Tứ Vũ Tích là đội chiến đấu cao cấp của Tích Vũ Thành. Gần giống như đội Hạn Tuyền. Tứ Vũ Tích có bốn người, tên của họ theo đặc điểm vũ khí họ sử dụng: Nhất Tiễn, Nhị Đạn, Tam Thỷ, Tứ Pháp. Tứ Vũ Tích nổi tiếng giết người nhanh gọn, chiến đấu được trong bất kỳ hoàn cảnh nào, bất cứ nơi đâu. Trận chiến trên đỉnh núi Thiên Ma Nhai là một minh chứng, cả một đại quân Vạn Hoá Thành đã bị Tứ Vũ Tích diệt sạch vì họ biết lợi dụng địa thế, cách sắp xếp đội hình hợp lý.

Trời rất tối, Hãn Đồ không thể nhìn được.

https://thuviensach.vn

Có cái gì loang loáng trước mặt ông.

Hãn Đồ né người sang trái, một mũi tên cắm phập xuống dưới mặt đất.

Chiến đấu với Vũ Mang vào ban đêm là một việc Hãn Đồ cho là ngu xuẩn nhất ông từng làm cho tới lúc này. Mắt của người tộc Vũ nổi tiếng tinh tường, kể cả là trời tối. Bây giờ ông không thể nhìn thấy tên và đặc biệt là đạn nhỏ xíu, chỉ cần lộ ra cái gì là mất mạng ngay. Vì vậy Hãn Đồ phải nấp và trốn tránh nãy giờ.

“Bây giờ phải giải quyết chuyện tên và đạn”.

Tên bắn trong không khí là loại âm thanh khó nghe nhất, phần vì tên bay quá nhanh, phần vì tên nhỏ, sức cản của không khí đối với nó là thấp nên gần như không phát ra tiếng động.

“Phải nhắm mắt lại thôi, không thể chần chừ được nữa”.

Hãn Đồ nhắm mắt lại và ông bắt đầu nghe.

Trong tai ông, tiếng gió kêu rin rít, ông chỉ nghe thấy tiếng gió và hơi thở của mình mà thôi.

Hãn Đồ cố gắng tập trung, trời mùa đông mà mồ hôi trên mặt ông vã như tắm.

Có tiếng.

Hãn Đồ vừa kịp xoay người, mũi tên bay sượt qua vai ông, Hãn Đồ thấy vai mình ấm dần và đau nhói.

“Không, không được mở mắt !”

Mở mắt lúc này chỉ làm cho hoảng loạn về tinh thần.

Hãn Đồ tập trung hơn nữa, tai ông đã cảm nhận thấy tiếng phần phật của cái gì đó.

Lại một âm thanh nữa, lần này bé hơn nhiều, Hãn Đồ thấy tai phải của mình nghe rõ hơn, ông ngửa đầu về đằng sau, một viên đạn bé xíu bay vọt qua mặt. Hãn Đồ nghe thấy tiếng vỡ của gạch do viên đạn.

“Được rồi !”.

Hãn Đồ đã nghe thấy tiếng kéo cung, dây cung kéo kêu kèn kẹt, và cả tiếng dây của ná nữa.

Hãn Đồ cúi người xuống, mũi tên và viên đạn bay chéo nhau ngay trên đầu.

https://thuviensach.vn

Nhưng lại có một âm thanh khác.

Hãn Đồ nhảy về đằng sau, một mũi tên cắm phập xuống đất.

“Sao lại không nghe thấy tiếng kéo cung ?”

“Tai chỉ nghe được âm thanh trong một khoảng không gian xác định”.

“Vậy thì mũi tên này xuất phát ngoài tầm có thể nghe thấy của ta”.

“Chắc chắn là Tam Thỷ, người này dùng nỏ, nên đứng ở đằng sau bắn yểm trợ”.

Nhất Tiễn ở trên không trung, hắn nhìn xuống đội trưởng Hãn Đồ đang ở bên dưới.

“Tên Hãn Đồ này nghe bằng tai à ?”

Nhất Tiễn quay sang Nhị Đạn, Nhị Đạn cũng đã thấy Hãn Đồ đang chiến đấu bằng tai.

“Chân khí là thứ không thể phát ra âm thanh”.

Nhất Tiễn quay sang Tứ Pháp, Tứ Pháp gật đầu hiểu ý.

Tứ Pháp cầm chiếc vòng và niệm thuật. Chiếc vòng sáng loá.

-Địa Niên Kim Thuật! Tam Thần Lôi Trận!

Tứ Pháp đưa cái vòng ra trước mặt, một khối sáng màu hồng đen hình tam giác hiện ra, bao trùm cả người Tứ Pháp, hình tam giác ấy ở trong một vòng tròn, trên mặt hình tam giác đó có rất nhiều các hoa văn như dòng chữ cổ.

“Loại ánh sáng này khi nhắm mắt vào sẽ không cảm nhận thấy gì cả. Hãn Đồ, ngươi đang nghe bằng tai, thử xem ngươi có đỡ nổi không ?”

Hãn Đồ nghiêng đầu liên tục.

“Sao chúng nó lại đứng yên một chỗ thế nhỉ? Sao không bắn nữa ?”

Tay của Tứ Pháp đặt ở tâm hình tam giác, những hạt bụi màu hồng từ ba đỉnh tam giác tụ lại vào tay hắn.

“Đứng nguyên một chỗ à ?”

Tay của Tứ Pháp bắn ra một luồng sét màu hồng lớn rộng cả chục trượng về phía Hãn Đồ.

Mặt đất nổ tung, cả một khoảng đất bị cày xới.

Tứ Pháp nhìn bãi đất, hắn quay sang Nhất Tiễn.

-Chưa xong đâu. - Nhất Tiễn nói.

https://thuviensach.vn

-Tiếng sáo… - Nhị Đạn nghe thấy tiếng sáo.

Ở dưới, đội trưởng Hãn Đồ đang thổi sáo, ông không bị hề hấn sau đòn vừa rồi.

-Hình như hắn đã dùng âm thanh để đỡ Tam Thần Lôi Thuật thì phải.

Hãn Đồ không thổi sáo nữa.

-Chưa ai chống đỡ nổi loại thuật này của ta cả. - Tứ Pháp nói.

Hãn Đồ vẫn nhắm mắt, ông cười:

-Sở trường của ta là dùng âm thanh để chiến đấu.

-Nhưng âm thanh không thể cản chân khí.

-Thổ Thuật chỉ có Thiên, không có Địa và Nhân. Lôi Thuật của Vũ Linh cũng vậy, chỉ có Địa hoặc Nhân, không có Thiên, dùng Lôi Thuật mà có Thiên hoạ chăng là Thượng Đế. Lôi Thuật của Vũ Linh các ngươi dựa trên chân khí trong cơ thể gọi là Nhân hoặc là kết hợp với vũ khí gọi là Địa mà phát sinh, Lôi của các ngươi không phải là Lôi của trời. Lôi Thuật dựa vào môi trường chiến đấu, nếu ở dưới nước thì Lôi Thuật sẽ mạnh hơn, nếu gặp Hoả, Lôi cũng chẳng tăng thêm sức mạnh, nếu gặp Mộc thì coi như Lôi Thuật không có ý nghĩa. Nhưng ở môi trường nào cũng phải có Khí, nhờ có Khí mà Lôi Thuật mới phát sinh được. Ta là người sử dụng âm thanh nên chuyện đẩy Khí để Lôi Thuật của ngươi đi hướng khác không có gì khó lắm. Nhưng nếu mà là Lôi từ trên trời đánh xuống thì ta đã không có thời gian đứng đây tán dóc với các ngươi.

-Nói vậy, nếu có một môi trường đặc biệt không có Khí thì Lôi Thuật của ta sẽ không thể phát sinh?

-Chắc là như vậy. Mặc dù ta không biết có tồn tại loại môi trường đó không, nhưng ta chắc chắn là Lôi Thuật không thể phát sinh khi không có Khí.

-Xem ra ngươi khá thông minh đấy.

-Quá khen rồi.

-Tuy vậy, bọn ta sẽ khử ngươi ngay bây giờ. Thử xem ngươi có sống nổi qua hôm nay không?

Hãn Đồ nghe thấy tiếng vỗ của cánh bay đi, rồi ông không nghe thấy gì nữa.

https://thuviensach.vn

“Bọn này đã bay ra khỏi tầm nghe của ta rồi”.

Một mũi tên bay tới, Hãn Đồ né người sang một bên.

“Không thể để thế này được, thế nào cũng sẽ dính đạn”.

Hãn Đồ lại nhảy sang chỗ khác, những viên đạn bé xíu rơi xuống đất, từ dưới đất hàng chục những cái chông sắt mọc lên.

“Phải tìm ra Tam Thỷ trước, giải quyết xong tên này mới làm việc được”.

“Nhưng tìm hắn kiểu gì đây? Là Vũ Mang dùng nỏ nên hắn sẽ nấp rất kỹ và một chiến binh kinh nghiệm sẽ không bao giờ đứng yên một chỗ”.

“Phải xác định vị trí ba tên còn lại đã”.

“Âm thanh khi phát ra sẽ tác động vào vật, bất kỳ cái gì cũng vậy, thế mới có chuyện màng nhĩ trong tai rung nên con người mới nghe thấy âm thanh. Các vật cũng sẽ rung, nhưng con người khó cảm nhận được”.

“Ta cần có âm thanh phản lại để xác định vị trí”.

Hãn Đồ thổi một tiếng sáo chói tai rất dài.

Rồi ông ngừng thổi.

Tiếng phần phật của lông vũ vang lên trong tai ông.

“Một…”

“Hai…”

“Ba…”

Hãn Đồ không nghe thấy tiếng thứ tư, ông căng tai ra.

Tai bên trái nghe rõ hơn, một tiếng phất nhẹ của cái lông.

“Bên trái, năm trăm bước chân. Đi thôi !”

Hãn Đồ chạy vụt đi, ông len lỏi qua những bức tường, tên, đạn và sét đuổi theo ông sát gót.

Một mũi tên đỏ rực bay tới Hãn Đồ, ông xoay đầu về bên trái.

“Thằng ngu! Ngươi tự nói mình ở chỗ nào rồi đấy !”

Hãn Đồ nhảy lên, ông vung cây sáo, đầu cây sáo bật ra lưỡi kiếm.

Tam Thỷ đỡ lại, hắn nhảy lùi về đằng sau.

“Không kịp đâu !”

Hãn Đồ thổi sáo, một làn sóng đi qua người Tam Thỷ. Tam Thỷ bị xẻ đôi người.

https://thuviensach.vn

“Xong tên này”.

Hãn Đồ nhảy lên phía trên tường thành. Ông có thể nghe thấy tiếng phần phật từ cánh của ba người.

-Hình như Tam Thỷ chết rồi. - Nhị Đạn nói.

-Ừ. - Nhất Tiễn tỉnh bơ.

Hãn Đồ ríu lông mày:

-Đồng đội của ngươi chết mà ngươi nói vậy được à?

-Tam Thỷ là tên yếu nhất trong chúng ta, hắn chỉ được cái tài ngắm chuẩn mà thôi. Và bọn ta cũng đã tính đến chuyện hắn là kẻ chết trước tiên rồi.

-Đồ trơ trẽn! – Hãn Đồ nói.

-Không có thời gian đấu võ mồm với ngươi. Chúng ta sẽ chơi tiếp.

…

Mạnh Uy đâm thẳng con dao vào cổ một tên.

Nhan Tâm và Tiêu Khang thì đang loay hoay với một đám lính Tích Vũ ở trên mái nhà. Trời tối nên khả năng chiến đấu của hai người này đã giảm đôi chút.

Tiêu Khang chạm vào một người, anh ta vung kiếm ra đằng sau:

-ĐỒ NGU! TÔI ĐÂY CHỨ AI! – Nhan Tâm lấy gậy đỡ kiếm.

-Đứng đằng sau người ta thì kêu lên!

-Đang đánh thế này thì kêu cái gì!

Tiêu Khang niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Thập Nhị Bát Sát!

Cả đám lính phía trước bị lưỡi kiếm đi qua, mỗi tên lính đều bị xẻ ra làm chục mảnh, từng mảnh rơi bịch xuống mặt đất.

-Nhanh gọn. – Tiêu Khang thở.

Hai thành viên đội Thái là Duy Kì và Tôn Hạo cũng chiến đấu chẳng kém so với Mạnh Uy là mấy. Và có vẻ họ còn quen chiến đấu trong ban đêm nữa.

Băng Tiên thì đang chiến đấu ở bên dưới.

Cô thấy một cái bóng nhỏ, loắt choắt chạy vào trận địa, cái bóng ấy đang ở trước tầm ngắm của một tiểu đội giương cung để bắn.

https://thuviensach.vn

-BÉ CON! NẰM XUỐNG! NẰM XUỐNG ĐI!

Băng Tiên định chạy tới nhưng quân lính Tích Vũ cản lại.

Một người chạy qua mặt Hoả Nghi, vừa chạy vừa gào:

-Cháu ơi! Cháu ơi!

-Hoả Nghi! Hoả Nghi! – Băng Tiên gào.

Hoả Nghi đã nhìn thấy mọi chuyện, cô đặt tay xuống đất:

-Thiên Niên Thổ Thuật! Phù Thạch!

Bức tường đá nổi lên từ dưới tay cô, nó chạy về phía trước để chắn cho đứa bé, nhưng tên đã bắn.

Cái bóng bé nhỏ ấy ngã xuống đất.

Ngay sau đó là tiếng gào:

-Cháu ơi! Trời ơi, cháu tôi!

Băng Tiên nhìn cái bóng nhỏ ấy, bức tường đá đã không nổi kịp để chắn tên, trong bóng tối, Băng Tiên nhìn rõ cả một thứ đen và dài cắm trên cái bóng.

Băng Tiên gạt những tên lính Tích Vũ ra, cô nhảy qua bức tường đá, tấn công lính Tích Vũ đứng đằng sau:

-Lũ khốn!

*

* *

Mạnh Uy nhìn bà già, bà ta lăn lộn với đứa bé nằm dưới đất.

Tiểu Quyền đặt tay lên vết thương trên ngực đứa bé:

-Thanh Tâm Chú.

Chẳng có gì xảy ra cả.

Hà Liên hỏi:

-Có được không?

Tiểu Quyền lắc đầu, anh nói:

-Tôi xin lỗi bà, con bé đi rồi.

Bà già lại gào lên:

-Cháu ơi, sao cháu lại bỏ ta thế này? Cháu ơi? Bọn khốn nạn giết cháu ta rồi!

https://thuviensach.vn

Băng Tiên nhìn bà già, cô đang tự hỏi mình sao không chạy ra sớm hơn, nếu không thì đứa bé đã không chết.

Bà già vẫn cứ khóc mãi, tuyết rơi phủ lên người bà ta thành một lớp dày.

Mạnh Uy nói:

-Đi thôi, mọi người.

Nhan Tâm hỏi:

-Thế còn…

-Cứ để bà ấy lại.

Mạnh Uy đi trước, những người khác cũng lần lượt đi theo.

Hà Liên gọi:

-Băng Tiên! Đi thôi!

Băng Tiên phủi lớp tuyết trên người bà già, cô cởi tấm áo khoác đang mặc, đắp lên người bà ta.

Rồi Băng Tiên chạy đi. Tiếng khóc của bà già vẫn vang lên trong gió.

…

Lý Nhuệ nằm dựa vào tường, Tuyết Hạ bắt đầu cởi tấm vải băng mắt của anh ra.

-Mình có bị chột không?

Tuyết Hạ cười nhẹ:

-Không đâu. Nhưng sẽ có sẹo đấy.

-Mình sẽ bớt đẹp trai đi phải không? Ối! Từ từ thôi!

Tuyết Hạ tháo tấm vải ra, mắt của Lý Nhuệ đã đỡ nhiều mặc dù bây giờ vẫn chưa thể phân biệt được đâu là mắt và đâu là vết thương, nhưng ít ra máu cũng không chảy nữa.

-Đẹp trai thì cậu làm gì? - Tuyết Hạ lấy nắm lá và bôi lên vết thương.

Lý Nhuệ nhăn mặt vì xót:

-Không thì làm sao mà tán cậu được?

Tuyết Hạ cười:

-Đừng có ngốc vậy.

Hạc Tú nhìn ra ngoài qua ô cửa hẹp, con đường vắng lặng, chỉ có tuyết rơi và xác người chết.

Tử Khách ngồi xuống bên cạnh, mái tóc dài của anh ta phất phơ với gió.

https://thuviensach.vn

-Không hiểu Thuyên nghĩ cái gì nữa. - Tử Khách nói.

-Cậu ấy đã làm đúng rồi.

-Cậu cũng phản đối tôi sao?

-Cậu nghĩ xem, nếu chúng ta định mở đường máu ra ngoài thì đã chẳng còn ai.

Tử Khách nín thinh.

-Mà Bích Nhi cũng chưa về nữa. - Hạc Tú nói.

Tử Khách nhìn ra ngoài đường, mắt anh nhìn vào màn đêm dày đặc tuyết.

*

* *

Đội Bạch đã tới được một ngôi nhà nhỏ sau khi chạy trốn khỏi sự truy sát của lính Tích Vũ.

-Đưa đội trưởng vào trong đi! – Hàn Thuyên nói.

Diệp Thu đưa đội trưởng vào gian nhà bên trong.

-Tôi thật không hiểu cậu nghĩ gì nữa! - Tử Khách nói - Bọn khốn đó mà vây đến đây thì coi như chúng ta đi đời cả lũ!

-Việc đầu tiên là phải cứu đội trưởng đã!

-Chỉ vì đội trưởng mà cậu làm tính mạng của đồng đội nguy hiểm hay sao?

-Bây giờ bọn Tích Vũ đang vây chúng ta, nếu phá vòng vây để ra ngoài thì chắc chắn sẽ có thương vong!

-Ít ra thì cơ hội sống cũng cao hơn! Làm kiểu này thì coi như là chúng ta chết chắc rồi!

-Đã bắn pháo hiệu rồi! Chắc chắn quân Uất Hận Thành sẽ vào cứu chúng ta!

-Cậu vừa nói quân Tích Vũ đang vây chúng ta! Vậy thì cậu có chắc quân Uất Hận Thành sẽ vào đây trong đêm nay không?

-Tôi có thể nói chắc chắn.

-Vậy thì cậu nhầm rồi! Tự nhiên lại phải cứu đội trưởng, mặc dù ông ấy là đội trưởng nhưng luật là luật, cậu phải bỏ ông ấy lại đây!

-Đồ ích kỷ! Cậu chỉ lo tới bản thân mình mà thôi!

https://thuviensach.vn

-Đó không phải là ích kỷ! Tôi chỉ lo lắng cho toàn đội thôi!

Hàn Thuyên chỉ tay thẳng vào mặt Tử Khách:

-Bây giờ tôi là đội trưởng ở đây! Mọi quyết định mà tôi đưa ra, tôi sẽ chịu trách nhiệm! Cậu hãy im miệng lại!

Tử Khách nóng tiết, anh lao vào Hàn Thuyên:

-Cậu nói cái gì hả?

-Đồ ngốc!

Hai người vật lộn nhau, Thiên Tiễn, Hạc Tú, An Dương và Lăng Khê phải chạy vào can: Truyện Thiên Đế Kiếm copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi. com

-Thôi! Hai cậu này! Đừng làm trò trẻ con ở đây!

Tuyết Hạ và Bách Yến cũng tới để lôi hai người ra:

-Mình xin hai cậu đấy! Đừng đánh nhau nữa!

Cuối cùng, phải nhờ tới đôi tay rắn chắc của Diệp Thu mới lôi nổi Hàn Thuyên ra khỏi Tử Khách:

-Tử Khách! Thôi đi! Hàn Thuyên giờ là đội trưởng! Cậu hãy suy nghĩ cho thấu đáo một chút! Bây giờ ra ngoài kia cũng chẳng khác tình hình trong này là mấy! Ít ra ở đây, chúng ta còn tạm an toàn!

Tử Khách thấy mọi người không đồng tình với hành động của mình, anh quay đi, miệng không ngừng chửi rủa.

Hàn Thuyên không nói gì.

-Cậu phải hiểu… - Hạc Tú nói – Hàn Thuyên làm thế là có lý do, cậu ấy đã được đội trưởng cứu sống một lần.

-Nhưng…cậu ấy phải hiểu là chúng ta đang ở trong tình thế khó!

-Thì cậu ấy đã giải quyết rồi còn gì! Nếu không giờ này chúng ta đang phải mệt mỏi ở ngoài kia, chẳng có thời gian nghỉ như thế này đâu.

Tử Khách không nói gì.

-Và tất cả chúng ta…đều chịu ơn của đội trưởng. Lúc này chính là lúc để trả ơn đội trưởng đấy.

-Ơn gì?

Hạc Tú thở dài:

-Trước đây cậu có bao giờ nghĩ sẽ ngồi và tâm sự với một người không?

https://thuviensach.vn

Tử Khách lắc đầu.

-Trước đây tôi cũng vậy, tôi chỉ chăm lo cho tôi và kiếm của tôi. Nhưng khi vào đội Bạch, tôi nhận ra rằng, có những thứ còn quan trọng hơn cả việc học kiếm.

-Thứ gì?

-Như cậu chẳng hạn.

-Tôi?

-Ừ.

-Sao lại thế?

-Không chỉ cậu, mà tất cả mọi người trong đội Bạch. Khi thiếu vắng một người, tôi và tất cả những người khác đều cảm thấy không vui.

-Là vì sao vậy?

Hạc Tú cười:

-Vì những gì trong ba năm qua, bây giờ tôi có thể nói cậu là một người bạn của tôi rồi đấy.

Hạc Tú lại quay ra nhìn bên ngoài, tuyết vẫn rơi.

Tử Khách lặng im. Anh nhìn Hạc Tú, Hạc Tú vẫn đang cười, vì anh là bạn của Hạc Tú sao?

Tử Khách đi vào bên trong, An Dương đang tu một túi nước.

-Cậu bảo là không mang theo đồ ăn cơ mà!

An Dương uống xong, vỗ vỗ vào cái túi:

-Nhưng đây là đồ uống!

Tử Khách đưa tay ra:

-Cho tôi một hớp!

An Dương nói:

-Thế có gì đổi lại không?

Tử Khách cười, anh lôi từ trong túi ra một quả táo:

-Cái này nhé?

An Dương cười:

-Đùa đấy! Này!

An Dương lẳng cái túi về phía Tử Khách. Tử Khách bắt được, anh nói:

-Nhưng để mãi thấy cộm lắm!

https://thuviensach.vn

Anh ném quả táo về phía An Dương.

-Thế thì tôi xin nhé!

An Dương gặm táo, Tử Khách đi về gian nhà sau, anh vừa đi vừa uống, còn nghe thấy tiếng An Dương nói:

-Lần sau chọn quả ngọt hơn nhé, quả này hơi chua!

Tử Khách tới chỗ Hàn Thuyên, tay của Hàn Thuyên đã được băng lại.

-Uống không? - Tử Khách hỏi.

Hàn Thuyên nhìn anh, rồi toét miệng:

-Đang khát!

Hàn Thuyên lấy cái túi tu ừng ực.

-Của An Dương phải không?

-Ừ.

-Hắn nói là không mang đồ gì đi cơ mà?

-Nhưng đây là đồ uống.

Hàn Thuyên cười.

Tử Khách ngồi xuống, anh nói:

-Tôi xin lỗi.

Hàn Thuyên nói:

-Không sao. Tôi hiểu mà.

Tử Khách nhìn vào buồng trong:

-Đội trưởng ra sao rồi?

-Lăng Khê và Bách Yến đang làm. Ta đợi thêm tí nữa.

-Cậu có nghĩ chúng ta có thể thoát khỏi đây không?

-Sao lại không chứ? Đừng bi quan quá, cùng lắm là chiến đấu tới tận trưa mai chứ gì.

Tử Khách định hỏi, nhưng anh không nói được.

-Sao thế? – Hàn Thuyên hỏi.

-Cậu…có coi tôi là bạn không?

Hàn Thuyên nhìn vào mắt Tử Khách, anh nói:

-Vậy cậu nghĩ sao?

Tử Khách không nói gì.

-Để nói được chứ “bạn” từ đáy lòng, khó lắm.

https://thuviensach.vn

-Vậy phải như thế nào?

-Mạnh Uy và tôi đã chiến đấu cùng nhau. Mọi tính cách và đặc điểm của ấy, tôi đều biết rõ. Ngược lại, Mạnh Uy cũng hiểu tôi. Tôi chưa bao giờ nói cậu ấy là bạn tôi cả. Nhưng thực tế cậu ấy đã là bạn của tôi rồi.

Tử Khách im lặng.

-Chẳng lẽ những gì mà chúng ta đã làm trong ba năm qua là vô nghĩa sao? – Hàn Thuyên hỏi.

Hàn Thuyên đứng dậy, anh cười:

-Vì vậy, cậu đã trở thành một phần trong đời tôi rồi.

Hàn Thuyên đi vào nhà trong. Anh để lại cái túi nước:

-Cảm ơn.

Tử Khách ngồi đó, anh nhìn theo Hàn Thuyên.

“Không vô nghĩa đâu”.

“Cậu đã trở thành một phần cuộc đời tôi”.

…

Viên đạn nhỏ xíu bay vọt qua mặt Hãn Đồ.

Tứ Pháp luyện Lôi Trận, bốn bột sét từ bốn hướng lao vào người Hãn Đồ và nổ tung.

-Vẫn dùng âm thanh để chống sao?

Tiếng sáo vang lên, nhưng đã yếu hơn, để có luồng khí mạnh hơn khí của Lôi Thuật, Hãn Đồ phải vận chân khí. Cả một khoảng đất rộng lớn phía Đông Tổ Long Thành bị chưởng lực của Hãn Đồ và Tứ Vũ Tích cày xới tung lên. Thành và nhà đổ nát hết cả. Hãn Đồ đã bị hao tổn nhiều chân khí.

Một loạt âm thanh vang lên trong tai Hãn Đồ, ông nhảy vọt lên không trung. Hàng trăm viên đạn găm vào tường, Liên Xạ của Đạn là loại nguy hiểm nhất vì đạn nhỏ, khó nhìn mà sức sát thương cao.

“Cần tiêu diệt Nhị Đạn trước”.

Hãn Đồ tới chỗ Nhị Đạn, ông vung cây sáo, tên Nhị Đạn này khá nhanh, hắn đỡ được các đường kiếm của Hãn Đồ.

Nhị Đạn nhảy lên không trung, hắn kéo dây ná và niệm thuật:

-Địa Niên Băng Thuật! Tiểu Băng Điểu!

https://thuviensach.vn

Từ cái ná của Nhị Đạn, hàng chục con chim băng lao về phía Hãn Đồ. Hãn Đồ nhảy qua bên phải.

-Chưa hết đâu.

Những con chim băng lại vòng về phía lưng Hãn Đồ.

Hãn Đồ xoay người, thổi rít sáo, sóng khí lao đến những con chim băng khiến chúng nổ nát vụn.

“Cứ kiểu này thì không ổn”.

Có tiếng động dưới đất.

Một mũi tên lớn lao lên từ mặt đất, Hãn Đồ chỉ kịp ngửa người trong tích tắc, mũi tên bay chéo sượt qua vai ông, đúng vào vết thương vừa nãy, đau đến xé vai, nhưng Hãn Đồ vẫn cố gắng đứng vững.

Đuôi mũi tên có xích kéo, sợi xích bỗng căng ra.

“Lại chơi trò này à ?”

Hãn Đồ nằm hẳn người xuống đất, đầu mũi tên vừa rồi bật ra hai lưỡi dao bên cạnh giống như cái neo, mũi tên kéo ngược trở lại về phía Hãn Đồ, đúng lúc ông vừa năm xuống. Cái neo ấy cắm ngập vào tường, kêu ken két.

“Tai dùng để nghe âm thanh”.

‘Nhưng nếu âm thanh quá lớn, có thể làm cho đầu bị ảnh hưởng”.

Hãn Đồ nhảy lên, ông chạy tới chỗ Nhị Đạn.

Nhị Đạn lên dây ná:

“Chiêu này hết đỡ”.

-Địa Niên Băng Thuật! Đại Băng Vô Thần Điểu!

Cả một con chim ưng băng khổng lồ lao ra từ cái ná của Nhị Đạn, con chim băng ấy kéo theo cả những mũi lao băng đi quanh mình.

“Bình tĩnh nào”.

Tiếng nổ lớn vang lên, bụi bay mù mịt, con chim băng vỡ, phát ra hàng trăm mảnh băng nhỏ bay tứ phía.

“Ngoan cố? Vẫn còn sống à ?”

Hãn Đồ vụt ra từ đám khói, ông cầm ngược sáo, chém về phía Nhị Đạn, hắn đỡ kiếm bằng cây ná.

-Ngươi là kẻ ngoan cố nhất mà ta từng gặp!

-Quá khen!

https://thuviensach.vn

-Nhưng cũng tổn hại nhỉ.

Mặ của Hãn Đồ bị nhiều vết xước, vai của ông còn bị vài mảnh băng nhỏ cắm vào. Con chim băng vừa nãy đã phát tán những mảnh băng bé xíu, thuật đó hoàn toàn có thể tiêu diệt được cả một trung đội trong nháy mắt.

-Xem ra ngươi không thể chịu hơn được nữa. - Nhị Đạn nói.

-Nhưng ít ra thì ngươi cũng chết luôn thể.

-Đồ…

Nhị Đạn nhìn thấy khe thổi của cây sáo ở ngay trước mặt.

-Đó là lý do ta cầm ngược.

Hãn Đồ đặt miệng lên khe thổi, rít một âm thanh sắc nhọn. Nhị Đạn buông cái ná, ôm lấy đầu, hắn tưởng chừng như có hàng trăm con dao bên trong đầu chực đâm thủng để thoát ra ngoài.

“Có gió, khí đang thay đổi”.

Hãn Đồ xách cổ Nhị Đạn, ông đẩy hắn sang bên trái, một luồng sét đâm thẳng vào lưng Nhị Đạn.

Tứ Pháp là người vừa dùng Lôi Liên.

-Tên khốn! - Tứ Pháp gầm lên.

-Chiến trường là thế!

-Vậy thì…ta sẽ cho ngươi thấy!

Nhất Tiễn bay vọt lên cao, hắn không muốn bị chết bởi chưởng lực của Tứ Pháp.

Tứ Pháp xoay cái vòng, từ cái vòng, một luồng gió nổi lên dưới chân hắn.

“Phong Thuật à ?”

Những hạt bụi màu hồng hiện ra trong không khí, những đám khí màu đen bốc ra từ người Tứ Pháp. Mặt đất rung chuyển.

“Ta cũng phải liều ván này thôi”.

Hãn Đồ hít một hơi. Ông niệm thuật:

-Nhân Niên Phong Thuật! Phá Phong Thuật!

Nhất Tiễn từ trên cao phải lấy tay che mặt, thuật chưa phát ra mà bụi đã bay lên cay xè mắt.

https://thuviensach.vn

“Tứ Pháp chuyên sử dụng Lôi Thuật, nhưng chiêu thức khủng khiếp nhất của Tứ Pháp là Phong Thuật, Hãn Đồ, xem ra để Tứ Pháp phải dùng chiêu này thì ngươi tới số thật rồi !”

Cây sáo của Hãn Đồ phát sáng, ông đã sẵn sàng.

Tứ Pháp gầm lên:

-Nhân Niên Phong Thuật! Cuồng Phong Vô Mệnh!

Những hạt bụi hồng và luồng khí đen bay đi, kèm theo cả một cơn gió mạnh khủng khiếp, nó cuốn trôi tất cả những gì ở bên dưới, đất, đá và cả những bức tường thành.

Tiếng sáo đã vang lên, một luồng gió từ phía sau Hãn Đồ thổi về phía trước, và chạm với cơn gió từ thuật của Tứ Pháp, tiếng nổ lớn trong không trung. Một quả cầu chân khí ở giữa hai cơn gió hiện ra, những luồng khí đen và hạt bụi hồng tuôn cuồn cuộn vào quả cầu chân khí đó. Quả cầu xoáy rất nhanh, những bức tường bị cuốn vào nó vỡ vụn.

Những cục đá và mảng tường thành cứ lơ lửng, hai luồng gió đẩy nhau khiến chúng cứ nhùng nhằng ở giữa. Một số hòn đá bay vọt lên trên, qua mặt Nhất Tiễn, Nhất Tiễn phải bay lên cao hơn nữa.

“Tên Hãn Đồ cũng là cao thủ của Phong Thuật”.

Luồng gió của Tứ Pháp đẩy gió của Hãn Đồ đi một đoạn khá dài. Quả cầu chân khí cũng tiến dần tới Hãn Đồ hơn.

“Chiến đấu vì một cái gì đó”.

“Ta không thể chết ở đây được”.

Hãn Đồ lại hít một hơi, ông gắng sức thổi ra. Quả cầu chân khí bị đẩy ngược lại.

Nhưng Hãn Đồ không thể chịu lâu hơn được nữa, ông đã hết hơi, chân khí cũng đã gần cạn.

Luồng gió sau Hãn Đồ không còn nữa, ông thả cây sáo xuống.

“Xin lỗi cậu, Từ Tuyên”.

Quả cầu lao về phía Hãn Đồ và phát nổ.

Thành Đông tan hoang.

Hãn Đồ thấy mình đang đi vào một cõi trắng xoá, ông thấy tuyết.

“Này, cậu chơi với tôi đi !”

https://thuviensach.vn

“Làm gì vậy? Cậu là ai ?”

“Tôi là Từ Tuyên! “

Hãn Đồ mở choàng mắt, trước mặt ông, ngổn ngang những bức tường, tảng đá.

Tên Tứ Pháp ở đằng xa, hắn đang quỳ.

Dòng máu chảy ra khắp người Tứ Pháp, tên Nhất Tiễn ở bên trên không làm gì cả.

Hãn Đồ đi tới, ông bước chầm chậm, tên Nhất Tiễn vẫn để cho ông đi.

Hãn Đồ thấy tấm khăn trắng che mặt Tứ Pháp thấm màu đỏ. Ông cởi tấm khăn ra.

Một khuôn mặt của người phụ nữ đã ngoài ba mươi tuổi, đôi mắt cô ta nhìn Hãn Đồ. Miệng cô mấp máy:

-Ông… ông nói…chiến trường là…như vậy sao?

Hãn Đồ nhìn người phụ nữ, cô ta đã dồn hết chân khí cho đòn Cuồng Phong Vô Mệnh vừa rồi, vừa đúng lúc đẩy được quả cầu thì chân khí đã cạn, sự cố gắng quá mức đã làm cô ta bị tổn thương nội tạng.

-Chiến trường…tôi cũng chưa hiểu nó.

-Vậy sao…tôi có thể…hiểu…không?

-Những người khi chết trên chiến trường là những người hiểu rõ nhất về nó.

Người phụ nữ mỉm cười, mắt cô ta hướng về phía chân trời tối mịt đằng kia.

Hãn Đồ vuốt mắt cho người phụ nữ. Tứ Pháp quỳ ở đó, mái tóc phấp phới, dường như cô ta đã hiểu chiến trường.

-Bây giờ còn ta và ngươi! - Nhất Tiễn nói.

Hãn Đồ hướng ánh mắt đầy căm thù về phía Nhất Tiễn:

-Ba người đồng đội của ngươi đã chết, vậy mà ngươi vẫn bình thản như thế sao? Thật uổng phí cho họ!

-Chiến trường là như thế! Ngươi đã nói rồi còn gì!

-Thế thì ta sẽ giết ngươi!

…

https://thuviensach.vn

Hàn Thuyên ngồi dựa vào tường, bầu trời ngày càng tối hơn, đã qua giờ Tuất khá lâu rồi.

Căn nhà tối om, chỉ còn chiếc nến sáng ở phòng bên trong, nơi đội trưởng đang nằm.

Lăng Khê đi ra, anh ta thở một cái đánh sượt.

-Thế nào? – Hàn Thuyên hỏi.

-Khó lắm.

Hàn Thuyên thấy bụng mình cồn cào.

-Nói rõ hơn xem nào.

-Mũi tên cũng bình thường, nhưng thời gian chạy trốn của chúng ta quá lâu, không kịp chữa trị. Bây giờ hàn khí đang phát tác trong cơ thể đội trưởng. Tôi không thể dùng Hoả Thuật để cứu được, nếu như lúc trước thì có thể, nhưng giờ làm vậy không khác nào giết đội trưởng, mũi tên băng sẽ tan vào bên trong, làm đông cứng mạch máu.

-Còn cách gì không?

-Hiện thời đội trưởng đã uống thuốc giảm đau. Nhưng nếu để thế này thì không chắc qua nổi đêm nay. Tuy vậy vẫn còn cách…

-Cách gì?

-Trực tiếp rút tên ra, sẽ rất đau, nhưng hiện giờ chỉ còn cách này.

Hàn Thuyên nhăn mặt, rút trực tiếp Hàn Băng Thỷ ra khỏi người thì sẽ đau đớn khủng khiếp. Anh vò đầu:

-Mà không biết giờ này quân tiếp viện đã tới chưa?

Lăng Khê đi vào phòng bên trong.

Hàn Thuyên đi tới phòng bên ngoài.

An Dương và Tử Khách nằm dài, hai anh chàng này đang chợp mắt một chút.

-Bây giờ mà hai tên này vẫn có thể ngủ được sao? Lại còn ngáy nữa!

-Thượng Đế ở bên cạnh bảo vệ chúng ta - Diệp Thu nói - Thế thằng nào ở bên cạnh chúng nó?

-Diêm Vương.

Diệp Thu cười, cái đầu với mái tóc trắng lắc lư.

-Có thấy động tĩnh gì không? – Hàn Thuyên hỏi.

https://thuviensach.vn

Thiên Tiễn ngồi bên cạnh nói:

-Không. Này!

-Sao?

-Cậu có chắc quân tiếp viện sẽ đến đây trong đêm nay không? Tôi bắt đầu tuyệt vọng đấy.

-Tôi không rõ, nhưng bây giờ chúng ta nên hy vọng, điều đó sẽ tốt. Tuyệt vọng có hại lắm.

Thiên Tiễn cười:

-Cũng được.

Hàn Thuyên nói vậy nhưng thực ra anh cũng đang rối cả bụng, anh đang nghĩ, có thật quyết định mình đưa ra là đúng không?

Hàn Thuyên tới chỗ Lý Nhuệ.

-Đỡ chưa?

-Cũng tạm rồi.

-Từ nay cậu khỏi tán gái nhé!

-Bạn với nhau mà cậu lại trù dập người ta vậy sao?

-Đùa đấy! Thôi, nghỉ đi!

Tuyết Hạ đang cắt những miếng vải trắng bằng dao, cô lau đôi tay đầy máu của mình.

-Không có nước, đành lau tạm vậy. - Tuyết Hạ nói.

-Để mình cắt cho.

Hàn Thuyên cắt miếng vải đưa cho Tuyết Hạ, miếng vải trắng toát giờ đầy những vết máu khô từ tay cô gái.

-Liệu quyết định của mình có là sai lầm không? – Hàn Thuyên hỏi.

Tuyết Hạ cười:

-Cậu là người rất tự tin cơ mà.

-Nhưng mình bắt đầu bi quan rồi.

-Cậu là người ưu tú nhất trong đội, mọi quyết định của cậu đưa ra, mình đều cho là đúng. Nếu như giờ này ở ngoài kia thì chúng ta đã chết rồi.

-Nếu như mình đưa ra quyết định mở đường máu ra ngoài thì cậu nói sao?

https://thuviensach.vn

-Mình sẽ nói: “Bên trong này chúng ta sẽ bị vây hãm, rất nguy hiểm, cậu đã làm đúng”.

Hàn Thuyên cười:

-Một cách bên vực chăng?

-Không, bởi vì hai quyết định ấy đều như nhau cả. - Tuyết Hạ cười.

Hàn Thuyên nhìn vào đôi mắt màu tím của Tuyết Hạ. Cô gái đang vui.

-Làm người thủ lĩnh thật khó. Mình hiểu. - Tuyết Hạ nói.

Hàn Thuyên im lặng.

-Nhưng cậu đã giúp cho bọn mình sống tới lúc này, bọn mình phải cảm ơn cậu.

-Sao lạ vậy?

Tuyết Hạ đứng lên:

-Vì những gì trong ba năm qua khiến mình thấy hạnh phúc rồi.

Hàn Thuyên nhìn theo Tuyết Hạ, anh thấy mình đã phấn chấn lên một chút.

-Thuyên! - Tiếng của Hạc Tú.

-Gì?

-Bích Nhi về rồi!

Hàn Thuyên ngó ra cửa sổ, một con cáo bé nhỏ đang luồn qua những bức tường đổ nát. Truyện Thiên Đế Kiếm copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi. com

-Dậy! Diệp Thu! Gọi hai thằng quỷ dậy!

Diệp Thu lay An Dương và Tử Khách:

-Dậy! Quân địch đến rồi!

An Dương bật người lên, tay cầm đao khua bừa ra phía trước:

-Đâu? Đâu? Đứa nào?

Không thấy ai cả, An Dương quay sang trách móc:

-Cậu lại lừa tôi rồi! Đang ngủ!

-Không thế sao cậu dậy được! Bích Nhi về rồi!

Mọi người đã ra các vị trí chiến đấu, đề phòng có quân địch theo dõi.

-Nhanh lên! – Hàn Thuyên thì thầm.

Con cáo còn cách ngôi nhà vài chục bước chân. Nó chạy vụt tới.

https://thuviensach.vn

Con cáo hiện thành hình người. Bích Nhi chạy đến:

-Đây rồi!

Hạc Tú thấy một cái bóng trên mái nhà, có màu xanh lục mờ mờ.

-ĐẰNG SAU! - Hạc Tú hét lên.

Bích Nhi không kịp phản ứng, mũi tên màu xanh lục bay đến, cắm vào bả vai phải của cô gái.

-Mẹ kiếp!

Hạc Tú chạy ra ngoài, một tay cố gắng lôi Bích Nhi vào, còn tay kia thì vung kiếm gạt những mũi tên đang bay tới. Thiên Tiễn và Dương Du cố gắng yểm trợ anh từ những ô cửa sổ.

Hạc Tú đã đưa Bích Nhi vào trong, Hàn Thuyên đỡ lấy cô gái.

Bích Nhi thều thào:

-Không ra được…đâu! Bọn chúng…đông lắm!

-Biết rồi! Tuyết Hạ! Tuyết Hạ!

Tuyết Hạ phải chạy lại, đỡ Bích Nhi vào bên trong.

Quân lính Tích Vũ xồ ra cả đống, ô cửa sổ buồng trong bị đạp tung, một tên lính Tích Vũ nhảy vào, hắn giương cung bắn đội trưởng Từ Tuyên đang nằm miên man bất tỉnh.

Cánh tay sạm, và to lớn của Diệp Thu nắm lấy tay tên lính. Tay của tên lính đó bị bẻ quặt ra đằng sau, tiếng xương gãy vang lên giòn như cành cây bị bẻ, những mảnh xương vụn vỡ ở bên trong đâm vào cơ thịt, tên lính chết ngay vì không thể chịu nổi đau đớn.

Một tên lính khác định mon men tới chỗ Bách Yến thì bị cái vuốt của Tử Khách đâm thẳng vào miệng, máu chảy xối xả trên lưỡi vuốt.

Toàn đội Bạch đang bị lính Tích Vũ tấn công, ngôi nhà nhỏ trong chốc lát đã thấm đầy máu.

…

Một con cáo nhỏ đang ngửi, nó đã nhận ra mùi.

Con cáo ấy hoá thành người, đó là Hà Liên, cô vẫy tay ra hiệu, từng bóng người tuồn lên phía trên.

-Đây rồi! - Mạnh Uy nói. Trước mặt anh, đội lính Tích Vũ đang tấn công vào ngôi nhà nhỏ. Ngay đằng sau bức tường, hàng chục tên lính đang

https://thuviensach.vn

bắn tới tấp.

Từ đây, anh có thể nhìn thấy cái bóng của Hạc Tú đang chém giết quân lính.

Đội Vô đang nấp sau bức tường, họ đã tới chỗ đội Bạch.

-Duy Kì!

Duy Kì chạy lại chỗ của Mạnh Uy.

-Cậu lên xử lý giùm bọn trên kia được chứ?

-Vâng.

-Nhan Tâm, cậu ném mảnh giấy đi, đội Bạch sẽ nhận ra chúng ta.

-Rõ.

Duy Kì cúi người xuống, anh ta bước chầm chậm về phía đám lính đang nấp sau tường.

Nhan Tâm rút từ trong người ra một tờ giấy cỡ lòng bàn tay, anh thổi nó.

Hạc Tú thấy đã mệt, chiến đấu không ngừng nghỉ suốt từ chiều tới giờ đã làm anh tổn hao chân khí nhiều, mặc dù đã được nghỉ ban nãy, nhưng chừng đó vẫn chưa thấm vào đâu.

Đội Bạch càng lúc càng bị dồn vào bên trong, các thành viên đã gần như rã rời. Đến cả Diệp Thu cũng đã uể oải.

Hạc Tú thấy một mảnh giấy màu trắng, nó lơ lửng trong không khí.

-Đội Vô đến rồi! - Hạc Tú hét lên.

Hàn Thuyên như bỏ được gánh nặng đang làm oằn ruột mình. Tự nhiên anh cảm thấy mình như được tiếp thêm sức mạnh, anh cầm cây Kiếm Hoa chém bay đầu tên đứng trước mặt.

Những tên lính Tích Vũ đang nấp sau bờ tường, chúng thấy đám lính đang tấn công vào ngôi nhà bị dạt hết cả ra bên ngoài. Những tên lính này lại giương cung lên chuẩn bị bắn tiếp.

-Vui quá nhỉ? - Một giọng nói đằng sau những tên lính.

Những tên lính đồng loạt quay mặt lại thì đầu của chúng cũng đồng loạt rớt xuống, máu bắn đầy lên áo giáp của Duy Kì.

Một tên đội trưởng lính Tích Vũ trên mái nhà đã nhìn thấy, hắn gào lên:

-Bắn nó đi! Bắn nó đi!

https://thuviensach.vn

Cả đội lính Tích Vũ quay sang Duy Kì, nhưng chưa kịp bắn, những con dao găm từ đâu bay tới, cắm vào cổ từng tên một.

Tên đội trưởng còn chưa hiểu cái gì vừa diễn ra, những lưỡi dao móc với dây đằng sau cuốn vào người hắn. Mạnh Uy đứng đằng sau lưng hắn, mỗi tay kẹp ba cán dao, những con dao của anh có thể tách ra làm đôi, lưỡi nối với cán bằng một sợi dây trắng và mảnh. Những sợi dây thít vào người tên đội trưởng.

Mạnh Uy nghiến răng kéo hai tay, những sợi dây đan nhau cắm ngập vào người tên đội trưởng, cứ thế mà chia nhỏ cơ thể, những sợi dây màu trắng giờ đã trờ thành màu đỏ kịt.

-Có cần phải như vậy không? – Băng Tiên đứng đằng sau.

Mạnh Uy thở một cách nặng nhọc:

-Đây là chiến trường.

…

Nguyên Trí đang đứng bên ngoài trời đầy tuyết, trước mặt ông một đội quân mặc toàn đồ đen, khăn che kín mặt, đông đến hơn hai trăm người.

-Các cậu đã nhớ rõ chưa? – Nguyên Trí hỏi.

-Rõ! – Những người mặc đồ đen đồng thanh.

-Đi đi!

Những người lính mặc áo đen đó chạy xuống con đường tên đồi.

Một người tới bên cạnh Nguyên Trí. Nguyên Trí nói

-Quang Thanh à?

-Ông có chắc là dùng toàn bộ đội Biệt Sát thế này là hay không? Biệt Sát không thực sự để dùng cho chiến trường mà. – Quang Thanh nói.

-Thiên Tử đã lệnh là phải đánh bằng được Tổ Long Thành ngay trong đêm nay.

-Ừm…

-Đội Sầu Lệ Điện và Ai Oán Đường đi chưa?

-Rồi. Tôi đã bảo họ đi rồi.

Nguyên Trí gật gù.

-Không biết Thiên Tử có ổn không? – Quang Thanh trầm ngâm.

…

https://thuviensach.vn

Chiến trường Đặng Lung Sơn đầy tiếng gầm rú của quân Vạn Hoá Thành.

Thiên Tử cầm thanh Uất Ma Kiếm, tả xung hữu đột vào giữa đại quân Vạn Hoá, không kẻ nào cản được bước tiến của ông. Mặc dù đã hơn 90 tuổi, nhưng thể chất của Thiên Tử vẫn hết sức tráng kiện, những bắp tay lớn và rắn chắc, đôi chân chuyển động linh hoạt theo từng đường kiếm.

Một tên Hổ Nhân lao tới, hắn định vồ lên người Thiên Tử, nhưng cánh tay của Thiên Tử tóm vào cổ hắn, đập dập xuống đất.

Ba người trong Ngũ Thánh Điện cũng không kém phần uy dũng, họ không quá khó khăn trong việc một mình đẩy lui cả cánh quân của Vạn Hoá về phía sau.

Quân Uất Hận Thành đang dần chiếm ưu thế so với quân Vạn Hoá.

Bỗng có một tiếng rống át hết cả tai Thiên Tử.

Những tên lính Thần Thú trước mặt Thiên Tử chạy dạt ra.

Thiên Tử nhìn thấy một con vật, nói đúng hơn là quái vật. Thân hình nó to khủng khiếp, gấp ba gấp tư cái cổng thành Bắc Tổ Long Thành, da sần sùi như đá, cái mõm bè bè, có hai răng nanh thòi cả ra ngoài. Con quái có những bốn cái mắt, màu đỏ ké. Đôi chân trước có những móng vuốt, bám đầy bùn đất. Cái đuôi lúc dựng lên thì cao gần bằng thanh kiếm khổng lồ ở Kiếm Tiên Thành.

-Đại Cực Quái à? – Thiên Tử nheo mắt.

Ba người trong Ngũ Thánh Điện đã nhìn thấy con quái vật. Họ đứng đằng sau Thiên Tử và trợ chiến bất cứ lúc nào.

-Có vẻ bọn Vạn Hoá muốn chơi tới cùng đây, chúng mang theo cả Đại Cực Quái sao? - Một người nói.

-Con quái vật của các quái vật.

Quanh cổ Đại Cực Quái là những dây xích sắt to. Gần như cả một đại quân Thần Thú mới kéo nổi nó. Con quái vật dường như hết chịu nổi cái cảnh xiềng xích, nó lắc đầu dữ dội, hàng trăm tay Thần Thú bị bay lên không trung.

Con quái vật tiến dần trước mặt Thiên Tử, nó ghé sát cái mõm xuống Thiên Tử, thở phì phì. Vạt áo choàng của Thiên Tử bị hơi của nó thổi tung

https://thuviensach.vn

lên. Thiên Tử chỉ lớn bằng một nửa so với răng nanh con quái vật.

Thiên Tử không sợ hãi, hay giơ kiếm thủ thế, ông nói:

-Ngươi cũng phải đến đây sao? – Thiên Tử nói trước mặt con quái vật.

Con quái lắc lư cái đầu, cái miệng hơi mở ra một tý.

-Chúng ta cũng như nhau, đúng không? Vậy sao ngươi không giúp ta?

Con Đại Cực Quái lại lắc lư cái đầu.

-Thật đáng tiếc. Chúng ta lại phải thanh toán nhau rồi.

Đại Cực Quái ngửa đầu, nó gầm lên một tiếng vang vọng khắp chiến trường, rồi đập cả đôi chân trước xuống người Thiên Tử. Mặt đất rung chuyển. Thiên Tử tránh được, ông nhảy lên mõm con quái vật.

…

-Thiên Tử sẽ ổn thôi, chúng không cần lo lắng. – Nguyên Trí nói.

-Sao ông chắc chắn như vậy?

-Vi đơn giản ông ấy là Thiên Tử Uất Hận Thành.

…

Đội Bạch và đội Vô đã phải di chuyển qua một ngôi nhà khác, nhằm tránh sự truy sát của quân Tích Vũ.

Hàn Thuyên gọi Hạc Tú lại một chỗ.

-Phải lấy ra thôi. – Hàn Thuyên nói

-Bằng tay không à?

-Chỉ còn mỗi cách ấy.

-Còn thuốc sát trùng không?

-Hết rồi. Lý Nhuệ và Dương Du dùng hết rồi.

-Ta thử hỏi đội Vô xem.

-Ừ. Để tôi.

Hàn Thuyên chạy qua phòng bên, anh nói:

-Cho tôi hỏi, ở đây có ai còn thuốc sát trùng không?

Duy Kì ngồi ở góc phòng anh ta lôi từ trong túi mình ra một cái bọc bằng vải:

-May quá! Tôi vẫn còn lại một chai mang đi dự phòng đây!

Hàn Thuyên lấy cái bọc, tháo những tấm vải đã cũ, một chai nước lóng lánh ở bên trong.

https://thuviensach.vn

-Cám ơn. – Hàn Thuyên nói.

-Không có gì.

Bách Yến và Hà Liên đang cẩn thận cởi tấm áo giáp của Bích Nhi, rút tên phải cởi hết áo, kể cả áo trong, vì vậy chỉ có ba cô gái ở trong này mà thôi.

Mũi tên Xà Hạt Thỷ vẫn cắm trên vai Bích Nhi, do lính Tích Vũ quấy nhiễu nên từ nãy tới giờ, Bích Nhi vẫn chưa thể rút tên.

-Mình sợ lắm! – Bích Nhi rên rỉ.

-Mình biết! – Bách Yến nói – Rút Xà Hạ Thỷ rất đau, nhưng không rút ra bây giờ thì những vết loét do độc tố sẽ ăn dần vào cơ thể, chịu khó đi!

Hà Liên đã cởi hết áo Bích Nhi, bờ vai trắng của Bích Nhi bị tên cắm sâu, máu chảy dài xuống lưng, một vết loét nho nhỏ đã bắt đầu xuất hiện và nhỏ bằng hạt đậu.

Bách Yến lấy dao găm, đưa lên miệng Bích Nhi:

-Ngậm đi.

Bích Nhi ngậm cán dao, không được la lớn, nếu không sẽ bị lính Tích Vũ phát hiện.

-Cậu sẵn sàng chưa? – Hà Liên hỏi.

Bích Nhi gật đầu.

Hà Liên nắm mũi tên rồi rút.

Mũi tên bị vướng vào cơ, máu lại chảy xuống, Bích Nhi đau đớn, cô gục đầu vào lòng Bách Yến, nước mắt chảy ràn rụa, răng cắn chặt vào cán dao, nước miếng rớt xuống miệng cô, Bách Yến phải lấy khăn lau.

-Cố gắng một chút.

Hà Liên, tay trái lấy vải thấm máu đang chảy xuống, tay phải cố lựa cho mũi tên không kéo đứt mạch máu khi rút ra, mũi tên cứ ngọ ngoạy trong vết thương khiến Bích Nhi tưởng muốn chết ngay bây giờ.

Hà Liên rút nhanh mũi tên.

Mũi tên được rút ra, đầu mũi tên vẫn còn sáng một màu xanh, Bích Nhi thấy vai mình như bại đi. Cô nghiến chặt răng vào cán dao, nước mắt tuôn xuống không ngớt.

-Được rồi! – Hà Liên nói.

https://thuviensach.vn

Bách Yến đặt tay lên vết loét và niệm Thanh Tâm Chú, vết thương bắt đầu liền lại thành một màng mỏng.

Bách Yến lau mặt đầy nước mắt của Bích Nhi, rồi cùng Hà Liên băng lại bả vai nhầy nhụa máu. Tấm vải trắng giờ đã chuyển sang một màu đỏ.

Hàn Thuyên nói với An Dương:

-Tôi lấy hết nước nhé.

An Dương thấy tiếc cái túi nước, nhưng rồi anh ta cũng nói:

-Ừ, đành vậy.

Hàn Thuyên lấy cái túi, rồi đem ra, đổ vào một cái chậu nhỏ tìm thấy trong ngôi nhà đổ nát, anh không đổ hết cái túi mà chỉ đổ một nửa.

Rồi anh đổ chai thuốc vào chậu, chất lỏng trong suốt nhưng mang mùi hăng và nặng của Hoàn Hồn Thảo.

-Bắt đầu chưa? - Tuyết Hạ hỏi.

-Đây, Bích Nhi thế nào rồi?

-Ổn.

-Cậu mang vào đi.

Tuyết Hạ mang chậu nước vào phòng bên trong.

Hàn Thuyên chạy ra, anh gọi Mạnh Uy:

-Nhờ cậu một chút.

Mạnh Uy đi tới, anh hỏi:

-Có chuyện gì?

-Tôi nhờ cậu, cậu có thể cắt đầu mũi Hàn Băng Thỷ không?

-Rút tên à?

-Ừ.

-Nguy hiểm lắm!

-Bây giờ chỉ còn cách này, nếu không đội trưởng Từ Tuyên của tôi sẽ chết.

Mạnh Uy nhìn vào mắt Hàn Thuyên, đôi mắt sâu và ánh mắt rất kiên định.

-Tôi sẽ giúp. - Mạnh Uy nói.

-Cám ơn.

*

https://thuviensach.vn

* *

Hàn Thuyên và Lý Nhuệ vào phòng trong, căn phòng được thắp hai ngọn nến. Trong ánh nến tù mù, leo lắt vì gió bên ngoài lùa vào, Mạnh Uy thấy đội trưởng Từ Tuyên nằm đó, ông nằm nghiêng người vì mũi tên cắm từ đằng sau. Cả đội Bạch và đội Vô đang ở đây, còn hai người khác là Duy Kì và Tôn Minh thì canh ở bên ngoài.

-Sẵn sàng chưa? – Lăng Khê hỏi.

-Rồi. Cậu đã cho đội trưởng uống thuốc chưa?

-Một viên giảm đau, một viên cầm máu.

An Dương và Thiên Tiễn cầm hai cây nến, họ đưa nến lại gần vết thương của đội trưởng cho rõ.

Cái áo khoác và áo giáp ở bên trong của đội trưởng đã được cởi hết ra.

Đội trưởng Từ Tuyên đã tỉnh dậy, ông nhìn thấy mọi người đang ở xung quanh mình:

-Mọi…người…

Hàn Thuyên nói:

-Đội Vô đang ở đây, chúng ta sắp ra khỏi đây rồi, đội trưởng.

-Tôi đã nói…là đi.. cơ mà…

-Ông đừng nói nữa. Chúng tôi sẽ cứu ông, bằng mọi giá!

Đội trưởng Từ Tuyên không nói nữa, ông thấy trước mặt là một Hàn Thuyên, một người thủ lĩnh.

-Ngậm cán dao đi, đội trưởng. - Tuyết Hạ đưa cán dao đặt lên miệng đội trưởng Từ Tuyên, ông ngậm cán dao.

Hàn Thuyên, hai tay cầm vải, anh nắm vào Hàn Băng Thỷ, mặc dù đã lót vải nhưng anh vẫn thấy buốt hết tay.

Với con dao đã được rửa nhờ thuốc sát trùng, Mạnh Uy cúi xuống, nheo mắt lại.

-Chịu khó, đội trưởng.

Mạnh Uy đặt lưỡi dao lên gần đầu mũi tên và bắt đầu cưa từ từ, cần phải cưa đầu mũi tên có ngạnh để khi rút ra không làm tổn thương nội tạng bên trong. Mặc dù không phải là người trị thương, nhưng Mạnh Uy sử dụng dao

https://thuviensach.vn

giỏi và độ chính xác của anh trong những vết cắt là rất cao nên Hàn Thuyên đã nhờ anh cắt đầu mũi tên.

Lưỡi dao ấn xuống, khiến mũi tên nâng đuôi lên, Hàn Thuyên đã cố gắng giữ cho mũi tên không động đậy quá nhiều, nhưng thân mũi tên cứ động đến những cơ bên trong, đội trưởng Từ Tuyên nhắm chặt mắt, lông mày ông ríu lại hết cỡ, miệng không ngừng phì hơi, ông thở mạnh và liên tục, khuôn mặt đỏ ửng lên.

Bách Yến lau mặt đội trưởng, mùa đông mà mặt đội trưởng túa mồ hôi ra như tắm.

Tiếng kèn kẹt của lưỡi dao vang lên đều đều trong không khí im lặng.

Cuối cùng thì đầu mũi tên cũng rơi xuống.

Hàn Thuyên nắm đuôi mũi tên, anh bắt đầu kéo chầm chậm ra khỏi bụng đội trưởng. Từ Tuyên cảm thấy từng bộ phận trong bụng ông như bị một cái gì đó lôi ra, ông đau đớn đến mức cái cán dao bằng sắt bọc vải mà ông ngậm trong miệng tưởng như sắp vỡ nát.

Mũi tên được rút ra, viên cầm máu đã phát huy tác dụng, ở chỗ vết thương, máu không ộc ra mà chỉ chảy thành một dòng nhỏ.

-Hạc Tú! - Tuyết Hạ nói - Lấy mình thêm vải.

Hạc Tú cắt ra một miếng vải dài rồi đưa cho Tuyết Hạ, Tuyết Hạ xé tấm vải làm đôi, bịt lên vết thương đằng sau, còn Hạc Tú thì bịt vết thương đằng trước bụng.

-Không dùng Thanh Tâm Chú sao?

-Vết thương thực ra vẫn bị nhiễm khuẩn, phải để hở vết thương để khi về doanh trại có thể chữa tiếp, làm vậy máu sẽ chảy nhưng viên cầm máu sẽ có tác dụng tới tận sáng mai. Nếu quân tiếp viện tới sáng mai vẫn không kịp đến đây, thì mới bắt buộc phải dùng Thanh Tâm Chú. – Lăng Khê giảng giải.

Hàn Thuyên ném toẹt cái mũi tên băng dính đầy máu xuống đất.

-Rồi! Cái tiếp theo đi, Mạnh Uy!

Mạnh Uy lại cưa đầu mũi tên tiếp theo. Âm thanh khó chịu và đau đớn vang lên.

-Rồi!

https://thuviensach.vn

Hàn Thuyên lại nắm đuôi mũi tên và chuẩn bị kéo ra.

-Chịu khó, đội trưởng, mũi tên cuối cùng rồi. - Tuyết Hạ nói.

Hàn Thuyên rút tên.

Nhưng anh cảm thấy không ổn.

Anh không thể rút nổi mũi tên, nó kẹt cứng lại ở bên trong.

-Sao thế? - Mạnh Uy hỏi – Tôi chưa cắt hết đầu mũi tên hay sao?

-Thôi chết rồi! – Lăng Khê nói - Từ từ, Thuyên!

Lăng Khê tới xem xét, anh thử kéo mũi tên, nó vẫn không suy suyển.

-Bắn xuyên qua xương sườn rồi! – Lăng Khê nói.

Hàn Thuyên hỏi:

-Thế là sao?

-Không thể rút được.

-Phải rút thôi! Bây giờ không còn cách nào đâu! – Hàn Thuyên nói.

Bất chợt mũi tên Hàn Băng Thỷ bốc khói, thân mũi tên dần ướt.

-Chết rồi! Hàn Băng Thỷ đang tan!

-Rạch bớt vết thương ra! - Hạc Tú nói.

-Đúng rồi, tôi sẽ rạch bớt, như vậy có thể kéo dễ hơn.

Mạnh Uy rạch bớt chỗ mũi tên cắm vào, mặc dù đã uống thuốc giảm đau nhưng đội trưởng Từ Tuyên hết sức đau đớn, người ông giãy lên khiến mọi người phải cố sức đè ông xuống.

Hàn Thuyên cố gắng kéo mũi tên nhưng vẫn không có gì thay đổi cả. Đội trưởng Từ Tuyên thấy xương mình như đang nát vụn.

Mũi tên đã dần xuống.

Tiếng cạch vang lên.

Hàn Thuyên đã quá sức, anh đã bẻ gãy cãi mũi tên.

-Thôi chết rồi!

-Phải lấy ra nhanh! Lấy trực tiếp! – Hàn Thuyên nói.

Tuyết Hạ và Lăng Khê nhìn nhau, lấy mũi tên bằng cách cho tay vào bên trong cơ thể để lấy ư?

-Hai người còn chờ gì nữa.

Tuyết Hạ lấy cái chậu thuốc sát trùng dội lên tay Hàn Thuyên, đôi tay anh bốc một làn khói nhẹ.

https://thuviensach.vn

-Cố chịu, đội trưởng!

Hạc Tú và Mạnh Uy bị khăn lên vết thương.

Hàn Thuyên đưa hai ngón tay trỏ và ngón tay cái vào bên trong trong vết thương, anh thấy tay mình như đã bắt được mũi tên ở trong ổ bụng, tay anh cứ nhập nhằng giữa cái nóng của máu và cái lạnh của mũi tên Hàn Băng Thỷ, nhưng khiến anh rợn nhất là tay của mình đang tiếp xúc vào từng nội tạng cơ thể đội trưởng.

Mùi tanh xộc ngay lên mũi Hạc Tú, trong phút chốc anh đã nhìn thấy cái xương và nội tạng bên trong cơ thể của đội trưởng qua ánh sáng của nến, mặc dù đã quen với chuyện này, nhưng Hạc Tú vẫn không tránh khỏi quay mặt ra ngoài và muốn nôn ngay lập tức. Những người khác trong đội Vô cũng không thể chịu đựng được tiếng kêu của đội trưởng Từ Tuyên, Hoả Nghi chạy ra ngoài, cô không thể chịu đựng hơn được.

Đội trưởng Từ Tuyên không thể chịu đựng hơn được nữa, ông giãy giụa một hồi rồi ngất lịm đi, miệng đầy bọt.

-Thấy chưa?

-Mẹ kiếp! Nó cứ tuột đi thế này!

-Nhanh lên!

-Khổ lắm, chẳng thấy đâu cả!

Trong phút chốc, Hàn Thuyên như đã nắm được cái mũi tên gãy, nhưng anh lại để tuột mất.

Không thể được nữa.

Hàn Băng Thỷ đã tan vào người đội trưởng.

Hàn Thuyên rút ngón tay ra khỏi ổ bụng đội trưởng, tay anh nhảy đầy nhầy nhụa máu, và bốc lên cái mùi không bao giờ có thể ngửi được.

-Không kịp rồi. – Hàn Thuyên nói.

Đội Bạch như không thể tin nổi điều này.

Đội trưởng Từ Tuyên sẽ chết, và đó là điều chắc chắn.

Vừa lúc đó, Duy Kì chạy vào:

-Bọn Tích Vũ tới rồi! Hình như là cả Hi Vỹ nữa!

…

Tiếng nổ vang khắp thành Đông Tổ Long.

https://thuviensach.vn

Đội trưởng Hãn Đồ phải né những đợt tên bắn xuống liên tiếp từ Nhất Tiễn. Mũi tên rơi tới đâu, đất bị xới lên đến đó.

Âm thanh vun vút cứ vẳng trong tai Hãn Đồ, nghe thấy nơi nào có tiếng động, ông liền tránh chỗ đó ra, trên lý thuyết là vậy, nhưng không phải lúc nào cũng tránh được toàn bộ tên.

Áo của Hãn Đồ đã có nhiều vết rách, đi liền với nó là những vết thương.

-Ngươi ngán rồi sao? - Nhất Tiễn cười, hắn lấy một mũi tên, bắn về phía đội trưởng Hãn Đồ rồi niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Bội Thuật!

Mũi tên biến thành một mũi lao, xoáy tít.

Đội trưởng Hãn Đồ vận chân khí để chặn mũi lao.

Mặt đất rung chuyển.

-Ngươi đã cố gắng. - Nhất Tiễn nói. – Nhưng mọi chuyện cũng sắp kết thúc rồi.

Vai của đội trưởng Hãn Đồ đã bị ngạnh của cái lao chém qua, vai ông chảy rất nhiều máu.

Hãn Đồ gục xuống, ông đã gần như cạn sạch chân khí.

Nhất Tiễn bay xuống, hắn tiến tới đội trưởng Hãn Đồ.

“Phải sống, phải sống! Không thể chết !”

Hãn Đồ nghe thấy tiếng gió như bị cản lại.

Gió như vấp phải một vật gì đó, nó không thổi tới chỗ ông. Hình như nó bị cản bởi một thứ gì đó.

Bây giờ, nếu mở mắt, ông sẽ bị áp đảo về tinh thần ngay lập tức, đối thủ vẫn gần như là vẹn toàn, trong khi ông mình mẩy đầy vết thương, hơn nữa, mắt không thể nhìn thấy gì trong bầu trời đầy mưa tuyết thế này, lúc đó tinh thần sẽ hoảng loạn vì không biết mũi tên bay từ hướng nào.

-Ngươi thua rồi! - Nhất Tiễn đứng cách ông khoảng mười bước chân rút cung, mũi tên Trí Mệnh Thỷ phát sáng.

Hãn Đồ vận khí vào chân, ông vừa kịp thoát khỏi cái chết, mũi tên cắm sâu xuống đất.

-Vẫn còn ngoan cố sao? Ta sẽ cho ngươi chết!

Hãn Đồ nhảy vọt lên.

https://thuviensach.vn

Những tiếng gió không đều, lúc có lúc không.

Liệu có phải …. ?

Đúng rồi! Tháp Tứ Quang!

Tháp Tứ Quang là bốn ngọn tháp được xây dựng vào thời Hoàng Đế năm thứ năm, thực ra tháp là một toà nhà lớn, được xây dựng bằng đá tôi luyện đặc biệt trong Luyện Ngục Hoả Sơn ở Phạt Mộc Trường. Trên đỉnh mỗi tháp có một hệ thống những chiếc vòng tròn kim loại đan xen nhau, vòng nọ đan vòng kia và được gắn vào một vòng tròn lớn, hệ thống đó làm xoay liên tục không ngừng nghỉ quanh năm suốt tháng, trải qua hàng chục thế kỷ, đó là Tuyệt Tận. Những kiến trúc sư tài ba và hàng triệu thợ rèn, thợ kim hoàn mất gần mười năm để tạo ra nó. Mỗi tháp đứng sau một vị thần trong Tứ Đại Kim Cương, vào ngày Hạ Chí, vào đúng giờ Ngọ, mặt trời sẽ đi vào giữa trung tâm Tổ Long Thành, ánh sáng tích tụ tại các Tuyệt Tận, những ánh sáng đó lại được phản về trung tâm Tổ Long Thành, hay chính là Long Sảnh, một khu đất lớn chính giữa Tổ Long Thành, trên mặt hồ, được tạo nên từ đá Thanh Khố Thạch, khi bốn ánh sáng đó giao nhau, một luồng ánh sáng duy nhất sẽ hiện lên thành một cột sáng lớn. Trên mỗi tháp có các bệ hướng vào trong, một người lên đó sẽ làm lễ, và bắt đầu mở ngày lễ Thái Dương trong vòng ba ngày.

Hãn Đồ nhớ dưới chân tháp này có một cửa vào.

Ông lao người xuống, lúc này thì ông phải mở mắt.

Kia rồi, cánh cửa kia rồi, may mắn làm sao, nó chưa hề bị tổn hại gì.

Tránh đợt tên Liên Xạ từ Nhất Tiễn, Hãn Đồ vừa chạy vừa thổi ra một luồng âm thanh du dương, cánh cửa sắt như được ai đó đẩy liền từ từ mở ra.

Hãn Đồ nhảy vào bên trong.

Bên trong tối như mực, nếu đóng cửa lại sẽ không thấy gì, coi như mù.

Ông thở ra, tiếng thở nhỏ lọt thỏm trong không khí, chứng tỏ bên trong toà tháp rất rộng lớn.

Nhất Tiễn nhìn cánh cửa sắt và nhìn vào trong.

Rất tối.

https://thuviensach.vn

Nhất Tiễn cười, hắn định bắn nát cổng nhưng hắn lại thôi. Nhất Tiễn đi vào và đóng cái cổng.

-Ngươi nhầm rồi! Hãn Đồ! Ngươi có biết vì sao mà người ta gọi Vũ Mang là sát thủ của bóng đêm không?

Hãn Đồ chỉ nghe thấy tiếng lùng bùng trong tai, rất đúng ý ông. Ông xé ông tay áo thành hai miếng vải nhỏ rồi đút vào hai lỗ tai.

Hãn Đồ tách cây sáo của mình ra làm đôi, trong bóng tối, tay ông sờ thấy sáu sợi dây. Mỗi nửa thân sáo được nối với nhau bằng những sợi dây như dây đàn.

Trong bóng đêm, hai cái đốm nhỏ lập loè, là hai mắt của Nhất Tiễn.

-Loại thuật cao cấp của Vũ Mang. - Nhất Tiễn nói.

Trong mắt Nhất Tiễn, hắn nhìn thấy một luồng chân khí đang chuyển động.

-Vĩnh biệt!

Hãn Đồ kéo tay trên những dây đàn.

…

-Ngươi không thể như Từ Tuyên được đâu! – Hi Vỹ hét, hắn bắn Liên Xạ về phía cái bóng đang di chuyển với một luồng khí trắng trên mặt đất.

Hàn Thuyên rẽ người, anh thấy tốc độ của mình đã bị giảm đáng kể.

Thanh Kiếm Hoa của đội trưởng quá dài, khiến cho một người quen cận chiến như anh không thể phát huy Tàng Ảnh Hàn Đao với thanh kiếm như thế này được, Tàng Ảnh Hàn Đao cần có sự chính xác, Hàn Thuyên đã quen với Bạch Hàn Đao nên cầm trường kiếm đối với anh rất khó khăn.

Mắt của Hi Vỹ rất tinh nên hắn có thể biết được Hàn Thuyên tấn công từ hướng nào. Chỉ có tốc độ của đội trưởng Từ Tuyên mới làm mắt hắn không theo kịp mà thôi.

Thanh Kiếm Hoa chém ngang, Hi Vỹ né người, hắn nhảy lộn, rút tên và lên dây cung, toàn thân người hắn phát sáng:

-Địa Niên Kim Thuật! Đoạt Mệnh Tiễn!

Mũi tên xoáy với tốc độ khủng khiếp, toàn bộ đất đá bên dưới bị Khí của Đoạt Mệnh Thỷ cuốn vào tạo thành một đống đá bay kèm với mũi tên.

https://thuviensach.vn

Hàn Thuyên né người trong cái chớp mắt, anh đổ vật xuống. Đoạt Mệnh Tiễn bay qua vai, đâm thẳng vào tường, tiếng nổ long cả đất, những mảng tường thành khổng lồ bắn tung toé lên không trung rồi vỡ nát khi rơi xuống đất.

Hàn Thuyên nằm trên đất, tay của anh đã bị chân khí của Đoạt Mệnh Tiễn làm ảnh hưởng tới cánh tay phải, máu chảy ròng xuống đất.

-Thực ra Đoạt Mệnh Tiễn chưa phải là mạnh nhất. – Hi Vỹ bước tới.

Hàn Thuyên cố gắng đứng dậy.

-Mạnh nhất là Tuyệt Tàn Vô Mệnh Tiễn. Loại thuật thuộc đẳng cấp cao nhất của Thánh Tiễn Tâm Pháp. Đoạt Mệnh Tiễn chưa bằng được một phần mười uy lực của nó. Ta vẫn chưa tới mức ấy.

Hàn Thuyên hướng ánh mắt về phía Hi Vỹ, anh thấy hắn đang cười.

-Ngươi đã chết. – Hi Vỹ nói.

Hàn Thuyên nhắm mắt.

“Mày là ai? Là Hàn Thuyên, đứa con trai của gia tộc họ Hàn, gia tộc máu của sông Hàn Thuỷ. Mày thuộc về nơi đó, chỉ có máu, không có lòng yêu thương !”

Tiếng nói ấy làm Hàn Thuyên mở bừng mắt.

Ánh mắt ấy nhìn thẳng vào Hi Vỹ.

“Quỷ” – Hi Vỹ giật mình.

Không hắn loá mắt rồi, làm gì có quỷ ở đây, trước mặt hắn chỉ là kẻ sắp chết, nhưng sao ánh mắt tên này khó chịu thế nhỉ?

-Ta sẽ dùng thuật này – Hàn Thuyên nói – Ta định dùng nó để kết thúc cuộc đời của một kẻ, nhưng bây giờ ta sẽ kết thúc ngươi trước.

Hi Vỹ nheo mắt.

-Ngươi tên là gì?

-Hàn Thuyên.

Hi Vỹ giật mình, hắn nghĩ tới Hàn Thuỷ, con sông độc nhất chảy qua Uất Hận Thành, có một gia tộc nổi tiếng ở đó với con sông này, gia tộc nổi tiếng họ Hàn.

-Có phải ngươi là người của dòng họ Hàn Lão Đế không?

-Phải.

https://thuviensach.vn

-Ngươi muốn giết ai?

-Một kẻ.

-Kẻ nào?

-Kẻ đã lấy đi tâm hồn ta.

Hàn Thuyên chạy tới, anh niệm thuật:

-Nhân Niên Băng Thuật! Hàn Băng Kiếm Thuật!

Mạnh Uy và mọi người đang phải chống đỡ rất vất vả, lính Tích Vũ quá đông.

Anh nhìn về đằng kia, Hàn Thuyên đang một mình chiến đấu với Hi Vỹ.

-Cậu làm được không? – Hà Liên nói.

-Được! – Bích Nhi gượng, bả vai vẫn còn đau.

-Lùi lại đi! – Hà Liên hét.

Bích Nhi lôi ra cái cuộn vải màu đỏ, cô không ngờ là phải dùng tới nó, trước khi ra trận, cô đã rất đắn đo về cuộn vải này.

Toàn bộ các thành viên đã lùi lại về phía sau, chỉ còn Bích Nhi đối mặt với hàng ngàn quân Tích Vũ.

Trải cuộn vải, Bích Nhi niệm thuật:

-Triệu Hồi Thuật! Hoả Chu Tước!

Một ngọn lửa lớn bùng lên từ trong cuộn vải, ngọn lửa ấy hoá thành một con phượng hoàng lửa khổng lồ, sải cánh dài cả trăm trượng, con phượng hoàng lao về phía đám lính. Một tiếng nổ lớn.

Các Vũ Linh và Vũ Mang của Uất Hận Thành đang ở trên cao của Tổ Long Bắc có thể thấy cả một vệt lửa dài chạy khắp thành Nam.

Lính Tích Vũ đã chết gần hết sau thuật vừa rồi.

Con phượng hoàng bắt đầu đảo chiều bay, nó vòng lên rồi lao thẳng xuống Bích Nhi.

-Phong Ấn Thuật!

Vừa kịp lúc con phượng lửa há cái miệng, một luồng sáng bốc lên, con phượng biến thành một ngọn lửa bé rồi chui vào trong cuộn vải.

Bích Nhi đóng tấm vải rồi buộc chặt dây.

-Xong!

Hạc Tú nhìn về đằng sau, Hàn Thuyên vẫn đang chiến đấu một mình.

https://thuviensach.vn

Anh chạy về hướng đó.

Hi Vỹ đã mừng quá sớm, và bây giờ thì hắn đang phải lãnh hậu quả.

Tốc độ của Hàn Thuyên bây giờ không còn kém đội trưởng Từ Tuyên nữa. Không những nhanh mà Hàn Thuyên còn kéo theo cả những dải băng lạnh toát trong không khí, vừa gây sát thương, vừa tạo một vùng hàn khí quanh người Hi Vỹ. Đã bị thương, hàn khí còn làm cho cơ thể không thể truyền chân khí một cách liên tục. Mấy lần Hi Vỹ định dùng thuật, nhưng chân khí không theo ý muốn của hắn.

"Trước mặt".

Hi Vỹ né người, một dải băng lạnh toát cứa qua mặt hắn, máu chảy dài.

Nhưng không hiểu sao Hi Vỹ lại cười.

Hàn Thuyên dừng lại, anh thở hồng hộc.

-Ngươi đã tự hại mình rồi, Hàn Thuyên!

Thanh Kiếm Hoa quá dài khiến cho Hàn Băng Kiếm Thuật không thực sự chính xác, hơn nữa chiến đấu suốt từ giờ Mùi tới giờ Hợi đã làm Hàn Thuyên cạn hết chân khí.

-Bây giờ ngươi còn chân khí không? – Hi Vỹ nói. Mặc dù cơ thể bị đầy vết chém nhưng hắn vẫn đủ sức giương cung.

Hàn Thuyên cố gượng.

"Mày phải sống, Thuyên. Bản năng tồn tại của mày đâu rồi ?"

Tiếng nói ấy vang lên trong đầu Hàn Thuyên.

Anh ghét tiếng nói ấy.

Mũi tên Dẫn Nhi Bất Pháp bay tới.

Hàn Thuyên dồn sức vào đôi tay đánh văng mũi tên ra.

Anh dồn hết lượng chân khí còn lại trong cơ thể, rồi nhảy lên không trung.

Hi Vỹ cũng đã mệt, hắn buông cung xuống, tên đã hết.

Hi Vỹ liền đưa tay niệm thuật:

-Nhân Niên Huyết Thuật! Lục Hoành Phi Thuật!

Cặp cánh Lục Hoành Thiên xuất hiện sau lưng Hi Vỹ, đôi cánh ấy phát ra một luồng chân khí vàng rực, bắn thẳng lên Hàn Thuyên.

https://thuviensach.vn

Hàn Thuyên dồn sức vào thanh Kiếm Hoa, anh không còn gì để mất nữa:

-Địa Niên Kim Thuật! Hàn Đao!

Xung quanh thanh Kiếm Hoa, cả một vệt băng trong không trung đi xuống, va chạm với chân khí của Lục Hoành Phi Thuật.

Khí phát ra mạnh, làm rung chuyển cả mặt đất, tuyết bắn lên rồi rơi xuống như mưa. Cuối cùng, một trận nổ lớn ở trên không trung.

Hi Vỹ mệt mỏi, hắn cúi đầu và thổ ra cả đống máu.

Nhưng…

Hi Vỹ nhìn lên, Hàn Thuyên vẫn lao xuống, tay cầm kiếm trong tư thế đâm.

Hi Vỹ rút thanh kiếm đeo đằng sau ra, thanh kiếm trắng và lạnh.

Bạch Hàn Đao.

Hi Vỹ thấy cổ của Hàn Thuyên đang hở.

Máu bắn tung toé trên đất.

…

-Vĩnh biệt! - Nhất Tiễn gào.

Hãn Đồ kéo tay trên những dây đàn.

-Địa Niên Phong Thuật! Lục Huyền Phát!

Nhất Tiễn thấy mắt hắn quay cuồng một cách không cần thiết. Thân thể chao đảo như muốn quỵ xuống.

Nhất Tiễn định dùng thuật Cuồng Lôi Thiên Ưng. Nhưng đầu óc đang đau như bị một cây gậy sắt đập vào, hắn thả mũi tên.

Con chim ưng sét phát sáng, nó lao về một phía. Tiếng nổ lớn vang lên, cánh cửa sắt bị vỡ nát.

Nhất Tiễn chạy ra ngoài, tay ôm đầu. Hắn ngã xuống đất và nằm quằn quại.

Đội trưởng Hãn Đồ từ trong bước ra. Ông tiến lại gần hắn.

-Bên trong Tháp Tứ Quang được xây bằng loại đá rất nhẵn. Ở trong không gian được xây bao bọc bằng một loại vật liệu như vậy, âm thanh lùng bùng như trống đánh khó nghe do không thể phản xạ. Nếu âm thanh

https://thuviensach.vn

càng trầm, lúc đó, tai sẽ bị ù và mất tập trung. Ta đã dồn lượng chân khí cuối cùng để tạo ra âm thanh đó.

Nhất Tiễn vẫn ôm chặt đầu, nhưng hắn đứng dậy và loạng choạng.

-Kết thúc rồi! – Hãn Đồ chạy tới chém dọc kiếm.

Nhất Tiễn ngả người, lưỡi kiếm quét qua cánh tay trái, máu phun thành vòi, cánh tay hắn rơi bich xuống đất.

Lưỡi kiếm lại vung xuống, lần này là cánh tay phải, một tiếng bịch nữa vang lên.

Máu thấm đầy trên tuyết.

Nhưng Nhất Tiễn không kêu, hắn cắn chặt môi đến nỗi môi hắn ứa máu, chảy xuống cằm. Tấm khăn trắng đeo trước mặt Nhất Tiễn thấm đầy máu.

-Ngươi thua rồi! – Hãn Đồ quay lưng lại.

Nhất Tiễn rên rỉ:

-Đứng…lại…

Hãn Đồ quay lại, tên Nhất Tiễn này đang cố gắng đứng dậy dù hai tay đã bị cụt.

Nhất Tiễn hổn hển:

-Ta…là…Nhất Tiễn của Tứ Vũ Tích…

-Kể cả ngươi là thánh, mất hai tay rồi thì định chiến đấu tiếp sao?

-Ta là…người tộc Vũ…ta là Nhất Tiễn…Ta hi sinh vì nhiệm vụ…vì nhiệm vụ cao cả…

Nhất Tiễn lấy miệng kéo tấm khăn che mặt. Một khuôn mặt còn rất trẻ, trẻ hơn cả Tứ Pháp.

Nhất Tiễn nghiêng người, tên trong túi vải rơi xuống đất.

Hắn đá một mũi tên lên không trung, rồi chạy tới chỗ đổ nát, đá tiếp cây cung lên, rồi hắn nhảy lên cao.

Hai chân đạp vào cung, Nhất Tiễn lấy miệng kéo dây cung với mũi tên, máu từ hai bên vai hắn chảy ròng xuống đất.

-Địa Niên Kim Thuật! Tử Tâm Tiễn!

Mũi tên bay xuống, đội trưởng Hãn Đồ nhảy lui về đằng sau mấy chục bước.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi chạm đất, một tiếng nổ, hàng ngàn mũi tên khác bắn ra tứ phía, những mũi tên ấy bay cả về phía Nhất Tiễn.

Nhất Tiễn cười, nhiệm vụ của hắn đã kết thúc.

…

Hi Vỹ đâm thanh Bạch Hàn Đao lên.

Hàn Thuyên đang trong tư thế rơi nên không thể tránh được.

Anh đưa tay trái ra phía trước.

Thanh Bạch Hàn Đao đâm thủng lòng bàn tay trái Hàn Thuyên, xuyên ra mu bàn tay, anh nén lại một tiếng kêu, rồi cắn chặt răng đâm thanh Kiếm Hoa.

Thanh Kiếm Hoa đâm thẳng vào bụng Hi Vỹ.

Máu phun tung toé trên mặt đất.

Bàn tay trái của Hàn Thuyên run run, vừa đau bởi kiếm đâm lại vừa lạnh tới tận óc do hàn khí của thanh đao.

Hi Vỹ thổ máu, mặt hắn đang ở gần mặt Hàn Thuyên, hắn thấy đôi mắt của Hàn Thuyên, đôi mắt đầy sự hận thù và trống trải.

“Quỷ”.

-Tất cả chấm dứt. – Hàn Thuyên nói.

Hi Vỹ cúi mặt, hắn cố gắng thở:

-Vậy…đây là chiến trường…

-Đây là chiến trường.

-Thế…thì…chưa kết thúc đâu…

Hàn Thuyên ấn thanh kiếm xuống, lưỡi kiếm rạch đứt ruột Hi Vỹ.

Hi Vỹ mở to mắt, hắn đã nhìn thấy, chiến trường đây rồi, chiến trường đang ở đây.

Hàn Thuyên rút kiếm, Hi Vỹ đổ người về đằng sau, hắn ngã xuống tuyết.

Hàn Thuyên thả thanh Kiếm Hoa đẫm máu xuống, anh nghiến răng rút thanh Bạch Hàn Đao. Tay của anh lại phun máu xuống tuyết.

-Thuyên!

Hạc Tú và Tuyết Hạ vừa tới nơi.

-Cậu… - Tuyết Hạ rên lên.

https://thuviensach.vn

Cô lấy một tấm vải trắng, rắc thuốc rồi băng lại.

Hạc Tú nhìn xác chết của Hi Vỹ, anh nói:

-Sao đây?

-Lấy trong túi…áo tôi.

Hạc Tú lấy ống pháo trong túi áo Hàn Thuyên, anh mở ống rồi đốt, cục pháo bay lên rồi nổ thành một màu tím trên trời.

Nhiệm vụ kết thúc.

…

Chân núi Đặng Lung Sơn.

Gió thổi.

Tuyết rơi.

Hàng trăm vạn xác chết.

Thiên Tử đứng giữa chiến trường. Trước mặt ông, con Đại Cực Quái nằm thành một đống lớn, máu chảy khắp người con quái vật.

Tay của Thiên Tử bị cào xé ghê rợn, máu tuôn khắp người ông.

Ba người trong Ngũ Thánh Điện ở đằng sau, người họ cũng đầy máu.

-Ngài Thiên Tử! Ngài không sao chứ?

Thiên Tử ôm cánh tay đầy máu của mình, rồi nói:

-Không sao. Về trại thôi.

Thiên Tử quay gót, những người lính còn lại của Uất Hận Thành cũng đi theo Thiên Tử, còn lại chưa đến nghìn người. Lá cờ đen của Uất Hận Thành bay phấp phới trong gió.

…

-Vĩnh biệt! - Nhất Tiễn gào.

Hãn Đồ kéo tay trên những dây đàn.

-Địa Niên Phong Thuật! Lục Huyền Phát!

Nhất Tiễn thấy mắt hắn quay cuồng một cách không cần thiết. Thân thể chao đảo như muốn quỵ xuống.

Nhất Tiễn định dùng thuật Cuồng Lôi Thiên Ưng. Nhưng đầu óc đang đau như bị một cây gậy sắt đập vào, hắn thả mũi tên.

Con chim ưng sét phát sáng, nó lao về một phía. Tiếng nổ lớn vang lên, cánh cửa sắt bị vỡ nát.

https://thuviensach.vn

Nhất Tiễn chạy ra ngoài, tay ôm đầu. Hắn ngã xuống đất và nằm quằn quại.

Đội trưởng Hãn Đồ từ trong bước ra. Ông tiến lại gần hắn.

-Bên trong Tháp Tứ Quang được xây bằng loại đá rất nhẵn. Ở trong không gian được xây bao bọc bằng một loại vật liệu như vậy, âm thanh lùng bùng như trống đánh khó nghe do không thể phản xạ. Nếu âm thanh càng trầm, lúc đó, tai sẽ bị ù và mất tập trung. Ta đã dồn lượng chân khí cuối cùng để tạo ra âm thanh đó.

Nhất Tiễn vẫn ôm chặt đầu, nhưng hắn đứng dậy và loạng choạng.

-Kết thúc rồi! – Hãn Đồ chạy tới chém dọc kiếm.

Nhất Tiễn ngả người, lưỡi kiếm quét qua cánh tay trái, máu phun thành vòi, cánh tay hắn rơi bich xuống đất.

Lưỡi kiếm lại vung xuống, lần này là cánh tay phải, một tiếng bịch nữa vang lên.

Máu thấm đầy trên tuyết.

Nhưng Nhất Tiễn không kêu, hắn cắn chặt môi đến nỗi môi hắn ứa máu, chảy xuống cằm. Tấm khăn trắng đeo trước mặt Nhất Tiễn thấm đầy máu.

-Ngươi thua rồi! – Hãn Đồ quay lưng lại.

Nhất Tiễn rên rỉ:

-Đứng…lại…

Hãn Đồ quay lại, tên Nhất Tiễn này đang cố gắng đứng dậy dù hai tay đã bị cụt.

Nhất Tiễn hổn hển:

-Ta…là…Nhất Tiễn của Tứ Vũ Tích…

-Kể cả ngươi là thánh, mất hai tay rồi thì định chiến đấu tiếp sao?

-Ta là…người tộc Vũ…ta là Nhất Tiễn…Ta hi sinh vì nhiệm vụ…vì nhiệm vụ cao cả…

Nhất Tiễn lấy miệng kéo tấm khăn che mặt. Một khuôn mặt còn rất trẻ, trẻ hơn cả Tứ Pháp.

Nhất Tiễn nghiêng người, tên trong túi vải rơi xuống đất.

Hắn đá một mũi tên lên không trung, rồi chạy tới chỗ đổ nát, đá tiếp cây cung lên, rồi hắn nhảy lên cao.

https://thuviensach.vn

Hai chân đạp vào cung, Nhất Tiễn lấy miệng kéo dây cung với mũi tên, máu từ hai bên vai hắn chảy ròng xuống đất.

-Địa Niên Kim Thuật! Tử Tâm Tiễn!

Mũi tên bay xuống, đội trưởng Hãn Đồ nhảy lui về đằng sau mấy chục bước.

Nhưng khi chạm đất, một tiếng nổ, hàng ngàn mũi tên khác bắn ra tứ phía, những mũi tên ấy bay cả về phía Nhất Tiễn.

Nhất Tiễn cười, nhiệm vụ của hắn đã kết thúc.

…

Hi Vỹ đâm thanh Bạch Hàn Đao lên.

Hàn Thuyên đang trong tư thế rơi nên không thể tránh được.

Anh đưa tay trái ra phía trước.

Thanh Bạch Hàn Đao đâm thủng lòng bàn tay trái Hàn Thuyên, xuyên ra mu bàn tay, anh nén lại một tiếng kêu, rồi cắn chặt răng đâm thanh Kiếm Hoa.

Thanh Kiếm Hoa đâm thẳng vào bụng Hi Vỹ.

Máu phun tung toé trên mặt đất.

Bàn tay trái của Hàn Thuyên run run, vừa đau bởi kiếm đâm lại vừa lạnh tới tận óc do hàn khí của thanh đao.

Hi Vỹ thổ máu, mặt hắn đang ở gần mặt Hàn Thuyên, hắn thấy đôi mắt của Hàn Thuyên, đôi mắt đầy sự hận thù và trống trải.

“Quỷ”.

-Tất cả chấm dứt. – Hàn Thuyên nói.

Hi Vỹ cúi mặt, hắn cố gắng thở:

-Vậy…đây là chiến trường…

-Đây là chiến trường.

-Thế…thì…chưa kết thúc đâu…

Hàn Thuyên ấn thanh kiếm xuống, lưỡi kiếm rạch đứt ruột Hi Vỹ.

Hi Vỹ mở to mắt, hắn đã nhìn thấy, chiến trường đây rồi, chiến trường đang ở đây.

Hàn Thuyên rút kiếm, Hi Vỹ đổ người về đằng sau, hắn ngã xuống tuyết.

https://thuviensach.vn

Hàn Thuyên thả thanh Kiếm Hoa đẫm máu xuống, anh nghiến răng rút thanh Bạch Hàn Đao. Tay của anh lại phun máu xuống tuyết.

-Thuyên!

Hạc Tú và Tuyết Hạ vừa tới nơi.

-Cậu… - Tuyết Hạ rên lên.

Cô lấy một tấm vải trắng, rắc thuốc rồi băng lại.

Hạc Tú nhìn xác chết của Hi Vỹ, anh nói:

-Sao đây?

-Lấy trong túi…áo tôi.

Hạc Tú lấy ống pháo trong túi áo Hàn Thuyên, anh mở ống rồi đốt, cục pháo bay lên rồi nổ thành một màu tím trên trời.

Nhiệm vụ kết thúc.

…

Chân núi Đặng Lung Sơn.

Gió thổi.

Tuyết rơi.

Hàng trăm vạn xác chết.

Thiên Tử đứng giữa chiến trường. Trước mặt ông, con Đại Cực Quái nằm thành một đống lớn, máu chảy khắp người con quái vật.

Tay của Thiên Tử bị cào xé ghê rợn, máu tuôn khắp người ông.

Ba người trong Ngũ Thánh Điện ở đằng sau, người họ cũng đầy máu.

-Ngài Thiên Tử! Ngài không sao chứ?

Thiên Tử ôm cánh tay đầy máu của mình, rồi nói:

-Không sao. Về trại thôi.

Thiên Tử quay gót, những người lính còn lại của Uất Hận Thành cũng đi theo Thiên Tử, còn lại chưa đến nghìn người. Lá cờ đen của Uất Hận Thành bay phấp phới trong gió. Truyện Thiên Đế Kiếm copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi. com

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 54 giây -----

Đội trưởng Từ Tuyên mở mắt, trước mặt ông là Hàn Thuyên, bàn tay trái băng bó.

https://thuviensach.vn

-Cậu đấy à?

-Hi Vỹ chết rồi, đội trưởng. Nhiệm vụ hoàn thành rồi.

Đội trưởng Từ Tuyên khẽ gật đầu, ông cười:

-Tốt, tốt lắm.

Mọi thành viên đội Bạch đứng xung quanh ông, ai cũng hết sức buồn bã, họ mang một khuôn mặt nặng trĩu.

-Tôi…sắp chết rồi.

Bách Yến nói:

-Không đội trưởng, ngài sống rồi, chúng tôi đã lấy mũi tên rồi!

-Nói dối mà cũng không biết cách, tôi đang lạnh tới thấu xương đây.

Bách Yến im lặng.

-Chiến trường là thế…tôi xin lỗi…không thể đi cùng các bạn rồi…

-Không! – Bích Nhi nói - Đội trưởng sẽ đi với chúng tôi tới cuối đời, chúng ta sẽ chơi tuyết, chúng ta sẽ về Phạt Mộc Trường chơi tuyết!

Đội trưởng Từ Tuyên lắc đầu, ông cười nhẹ:

-Đừng ham tiền nữa…nhé. Hãy đối xử với Hạc Tú cho tốt, đừng bắt nạt cậu ấy…

Bích Nhi không nói gì, mắt cô gái ngân ngấn nước.

-An Dương à, ăn ít đi…sau này không chạy được đâu… Lăng Khê thì ăn uống nhiều lên, người gầy rộc rồi đấy…

Lăng Khê và An Dương im lặng, Lăng Khê cố nuốt một thứ đang chèn ngang cổ họng nhưng không nuốt nổi.

-Bách Yến cứ vẽ tranh đi, tôi sẽ xem từ trên trời…Tuyết Hạ, cô tốt lắm, tôi cảm ơn…Dương Du, đừng nhút nhát nữa, cậu là Xạ Thỷ Quỷ cơ mà… Thiên Tiễn, đừng nghiêm túc quá, đôi lúc nên đùa một chút…Diệp Thu, cậu hãy nói nhiều lên nhé…

Mọi người im lặng, Tuyết Hạ, đôi mắt long lanh nhìn mãi đội trưởng.

-Tử Khách và Lý Nhuệ đừng trêu chọc mọi người quá đáng đấy…còn Hàn Thuyên…

Đội trưởng dừng lại.

-Khi về tới doanh trại…vào lều của tôi…dưới hộc bàn có bức thư…

Gió lùa vào trong căn qua những ổ cửa đã hỏng, mang theo tuyết.

https://thuviensach.vn

Đội trưởng Từ Tuyên nắm lấy một bông tuyết, ông thở mạnh:

Tôi sinh ra ở Uất Hận Thành…

Tôi là con người…

Tôi từng hỏi sư phụ…

Người Uất Hận Thành có biết khóc không?

Sư phụ nói…

Người Uất Hận Thành không biết khóc…

Tôi không tin…

Giờ tôi đã hiểu…

Người Uất Hận Thành như tuyết vậy…

Đi mãi, đi mãi để tìm một thứ…

Bây giờ tôi hiểu…

Vì sao con người lại không muốn chết…

Đội trưởng Từ Tuyên bật khóc, nước mắt của một con người gần năm mươi tuổi, từng giọt nước mắt chảy dài xuống cằm đội trưởng.

Nếu tôi nói tôi không sợ chết, tôi đang nói dối…

Tôi đã sống với những người bạn…

Có lúc tôi đã rất vui, có lúc rất buồn…

Các bạn tôi đã ra đi…

Nhưng tôi đã tìm được những con người mới, những cảm xúc mới…

Vậy thì tại sao…

Tôi lại không thể buồn khi mình sắp phải xa những cảm xúc ấy chứ?

Bích Nhi cũng khóc theo, cô vuốt mái tóc lốm đốm bạc của đội trưởng:

-Đừng! Đội trưởng đừng nói nữa!

Đội trưởng Từ Tuyên lại cười, những giọt nước mắt lăn vào khoé miệng.

Tôi sắp đi…

Các bạn có nhìn thấy gì không?

Tuyết đang rơi kìa…

Đẹp lắm…

Xin lỗi…

Tay đội trưởng Từ Tuyên buông thõng xuống. Bông tuyết trên tay ông cũng tan biến.

https://thuviensach.vn

-Đội trưởng! - Hạc Tú hét.

Bách Yến thổn thức, cô quỵ xuống đất.

Tiếng khóc của ba cô gái vang lên trong không gian.

Hàn Thuyên nhìn đội trưởng, đôi mắt anh trơ trọi nhìn.

Lý Nhuệ giữ một vẻ mặt dửng dưng, anh quay ra đằng sau, nhưng từ đôi mắt bị thương của anh, một dòng máu chảy xuống.

Diệp Thu nhớ lại đội trưởng rất thích tuyết, anh thấy mình cũng như tuyết vậy.

Toàn đội Bạch chìm trong im lặng và tiếng khóc của ba cô gái.

Mạnh Uy và đội Vô đi vào, họ đã thấy tất cả.

Hai người của đội Thái là Duy Kì và Tôn Hạo, không ai bảo ai, họ quỳ xuống.

Đội Vô cũng vậy, họ quỳ xuống trước một con người.

Từng đám tuyết bay lơ lửng, nhưng rồi cũng tan biến.

-Sự tôn trọng của những lòng tôn trọng.

…

Nguyên Trí giật mình, tim ông tự nhiên thấy đập nhanh hơn bình thường, ông chạy ra bên ngoài.

Tuyết rơi dày, gió thổi tốc hết cả tấm áo choàng của Nguyên Trí.

“Cậu…đi rồi sao ?”

Nguyên Trí ngồi thụp xuống, khuôn mặt ông đờ ra.

Tuyết đang rơi.

…

Đội Bạch và đội Vô phải chiến đấu với đám tàn quân Tích Vũ.

Tất cả mọi thành viên đang đẩy lui quân Tích Vũ.

Hàn Thuyên chiến đấu như một con thú, anh giết người với mọi chiêu thức tàn bạo nhất có thể.

Mạnh Uy đứng đó.

Tiếng kiếm.

Máu chảy.

Chiến trường.

Anh nhìn lại mình và những người khác.

https://thuviensach.vn

Ai đó nói…

Người Uất Hận Thành chỉ tìm được sự bình yên trong tâm hồn khi ở trên chiến trường mà thôi…

Quân Tích Vũ vẫn đông, chúng đang dồn đội Bạch và đội Vô vào một chỗ.

Bỗng những cái bóng đen vụt qua.

Lính Tích Vũ đổ rạp xuống.

Đội Biệt Sát đã tới.

Đằng kia những người mặc áo trắng trong đội Ai Oán Đường và Sầu Lệ Điện đang chiến đấu, theo sau họ là đại quân Uất Hận Thành.

Những cỗ xe được kéo bởi Truy Phong Báo đã tới.

Một người nhảy xuống:

-Đội trưởng Từ Tuyên đâu?

Hàn Thuyên và mọi người im lặng.

Dường như người lính đã hiểu, anh ta nói gì đó với mấy người lính đằng sau, còn anh ta quay lại:

-Mấy người lên hết xe đi, chúng tôi sẽ đưa các cậu ra ngoài thành.

Các thành viên đều lên trên xe, duy còn lại Hàn Thuyên, anh vẫn đứng đấy.

Xác của đội trưởng được đặt trên cáng rồi đưa ra xe.

Những con Truy Phong Báo gầm lên, chiếc xe bắt đầu chuyển động.

-Thuyên! Lên xe thôi!

Hàn Thuyên nhảy lên xe, chiếc xe rung lên rồi từ từ đi về phía trước.

Ngồi trong xe, Hàn Thuyên nhìn ra cửa sổ, cảnh vật cứ vụt qua mắt anh, những xác chết trên đường, phủ kín bởi tuyết và máu.

Tuyết rơi rồi.

…

Những bóng đen đang chạy trên những bức tường đổ nát.

Bọn họ đang tìm kiếm.

-Đến muộn quá.

Những cái bóng nhìn về phía trước, một người mặc áo đen, đang ngồi trước một tảng đá lớn, phía sau tảng đá đó, mũi tên cắm chi chít.

https://thuviensach.vn

-Đội trưởng Hãn Đồ!

…

Đoàn xe đã về đến trại.

Những xác chết được khiêng vào căn lều lớn đằng kia.

Các thành viên đội Bạch và đội Vô xuống xe.

Băng Tiên và Hà Liên ngồi bệt xuống mặt tuyết, họ gục đầu vào nhau:

-Về rồi, chúng ta về rồi.

Nhan Tâm và Tiêu Khang, hai người nằm hẳn xuống mặt tuyết, Mạnh Uy đứng trước mặt, anh nói:

-Hai cậu định ngủ ở đây à?

-Có lẽ vậy.

Mạnh Uy nhìn sang đội Bạch, ai nấy đều buồn bã, anh hiểu điều đó.

Bất chợt anh nghĩ đến đội trưởng Hãn Đồ, không biết đội trưởng ra sao rồi?

-Ổn chứ? Các cậu? - Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Mạnh Uy quay ra, đội trưởng Hãn Đồ đang đứng đó, tay của ông phải băng bó.

-Đội trưởng, ngài không sao chứ?

-Bị thương chút đỉnh. Từ Tuyên đâu?

Mạnh Uy im lặng, miệng anh cứ ríu lại.

Hãn Đồ thở dài:

-Dù sao thì…tôi cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi.

Hãn Đồ quay đi, ông không vào trong kia để gặp mặt bạn mình.

Mạnh Uy nhìn theo.

…

Xác của Từ Tuyên được để ở dưới đất.

Đội Bạch đang đứng ở đây.

-Hàn Thuyên đâu? - Tử Khách hỏi.

-Cậu ấy nói có chút việc. - Hạc Tú trả lời.

Tử Khách quay ra, anh nhìn đội trưởng, ông nằm đấy, khuôn mặt thanh thản.

*

https://thuviensach.vn

* *

Này, Tử Khách - Tiếng của đội trưởng Từ Tuyên.

-Vâng?

-Cậu có muốn đi khỏi Uất Hận Thành không?

Tử Khách ngạc nhiên:

-Sao đội trưởng lại nói vậy?

-Tôi hỏi thật đấy!

-Ừm…Tôi nghĩ mình không nên rời bỏ Uất Hận Thành.

-Vì sao?

-Vì ở đây, có ngài, đội trưởng ạ, và những thành viên đội Bạch nữa.

-Cậu đừng nịnh hót chứ!

-Tôi nói thật mà!

*

* *

Lăng Khê nhìn người đội trưởng của mình, anh chẳng nhớ gì về ông, ngoại trừ…

Lăng Khê không muốn ăn nữa, anh cảm thấy đã no lắm rồi.

-Ăn đi chứ! Cậu nhìn An Dương mà học tập kìa! - Đội trưởng Từ Tuyên nói.

An Dương ngồi đối diện với Lăng Khê, bên cạnh anh ta là một chồng bát.

-Cậu bớt ăn uống đi một chút không Dương? – Lăng Khê nói.

-Đừng cấm tôi.

Đội trưởng Từ Tuyên cười.

-Đội trưởng này – Lăng Khê hỏi – Ngài đã có ai hồi còn trẻ chưa?

-Anh bạn láu cá quá đấy! - Từ Tuyên cười – Có lẽ là không, hồi đó tôi mải chinh chiến nên không để ý gì tới chuyện đấy cả.

Lăng Khê mỉm cười.

-Nhưng bây giờ các cậu còn trẻ, hãy tìm cho mình một người, đừng như ta.

-Vậy ngài không có người nào thật sao?

https://thuviensach.vn

-Không…Nhưng đâu phải nhất thiết là chuyện nam nữ? Có những thứ cũng có thể làm người ta quý mến được mà.

An Dương ngừng ăn, anh hỏi:

-Vậy bây giờ đội trưởng có ai khiến ngài quý mến chưa?

-Có.

-Ai vậy?

-Các cậu thử đoán xem.

Lý Nhuệ nhìn đội trưởng bằng con mắt còn lành lặn của mình.

Lý Nhuệ đang nằm bên bờ sông Hàn Thuỷ. Bên cạnh anh là Diệp Thu.

-Hai cậu khoái ra đây nhỉ?

Lý Nhuệ quay lại, đội trưởng Từ Tuyên đang đi tới.

Ánh mặt trời đang dần tắt đằng kia, tia nắng ấm đang nhảy múa trên mặt nước. Hôm nay không có những đám mây đen, cũng không có quạ, bầu trời vàng nhạt, từng đám mây lững thững bước đi. Lần đầu tiên trong đời, Lý Nhuệ thấy con sông Hàn Thuỷ đẹp như thế này.

-Đẹp quá phải không? - Đội trưởng Từ Tuyên nói.

-Vâng.

-Ở Kiếm Tiên Thành, những cảnh đẹp như thế này lúc nào cũng có.

-Đội trưởng - Diệp Thu hỏi – Có phải trên bờ sông này có một gia tộc họ Hàn không?

-Đúng, người cuối cùng trong gia tộc ấy bây giờ là Hàn Thuyên.

-Một câu chuyện buồn.

-Vậy cho nên các cậu hãy sống vui vẻ với cậu ấy, được chứ?

-Liệu cậu ấy có thể thay đổi không?

-Chỉ có các cậu mới thay đổi được cậu ấy.

-Đội trưởng chắc chứ?

-Khi không cô đơn nữa, người ta sẽ thay đổi.

Tuyết Hạ vẫn khóc, cô nhớ một người luôn vui vẻ…

Bách Yến đã vẽ xong, cô liền đưa trước mặt đội trưởng:

-Đội trưởng thấy thế nào?

Đội trưởng Từ Tuyên cầm bức tranh, ông nheo mắt rồi cười:

-Vẽ thật đấy!

https://thuviensach.vn

-Sao lại thật? Phải đẹp chứ!

-Vậy Uất Hận Thành có đẹp không?

Bách Yến im lặng.

-Nói vậy thôi. Hôm nào chúng ta xuống Phạt Mộc Trường rồi hãy vẽ, được chứ?

Tuyết Hạ hỏi:

-Đội trưởng đã bao giờ tới Kiếm Tiên Thành chưa?

-Rồi. Tôi đã đến.

-Nơi đó rất đẹp phải không?

-Đúng, rất đẹp, rất yên bình.

-Vậy đội trưởng có bao giờ muốn đến đó?

-Có. Tôi nói thật là mình rất muốn.

-Vậy sao đội trưởng không bỏ đi khỏi Uất Hận Thành?

-Tôi đã từng hỏi Tử Khách câu hỏi đó.

-Vậy cậu ấy nói sao? – Bích Nhi hỏi.

-Cậu ấy bảo ở đây cậu ấy có mọi người nên cậu ấy không muốn đi.

Hạc Tú vẫn nhớ cái ngày đầu tiên mà đội trưởng biết được sở thích của mình.

Những cây hoa đang được tưới tắm.

-Té ra là cậu thích chơi cây cảnh.

Hạc Tú giật mình, đội trưởng đang ở đằng sau, anh ngợng chín cả mặt:

-Đội trưởng…sao ngài…

-Không phải ngượng, tôi cũng thích hoa mà, thế cho nên trên thanh kiếm của mình tôi đã chạm chìm hình bông hoa đấy chứ!

Đội trưởng cầm lấy cái gáo trên tay Hạc Tú rồi vẩy lên những cánh hoa hồng nhạt.

-Cây cũng như con người, sinh trưởng ở đây thì cảm xúc cũng như vậy.

Hạc Tú nhìn hoa, hoa đẹp thật nhưng dưới hoa là những dây leo có gai đâm tua tủa.

-Đừng để mình phải thu hẹp lại, cậu hiểu không?

Dương Du đang nghĩ về một số thứ

-Sao cậu thích Bách Yến mà không nói ra?

https://thuviensach.vn

-Tôi...

-Làm con trai mà nhát quá. - Đội trưởng Từ Tuyên nói.

-Tên này mắc bệnh khó nói, đội trưởng ạ. - Thiên Tiễn cười.

Đội trưởng Từ Tuyên vỗ vai Dương Du:

-Đừng để trong lòng, không sau này sẽ hối hận đấy.

Tấm vải lều mở ra, Thiên Tử đi vào, tay trái của ông phải băng bó.

Tất cả mọi người trong lều đều cúi đầu:

-Ngài Thiên Tử

Thiên Tử ra hiệu thôi, ai nấy lại trở về với công việc của mình. Truyện Thiên Đế Kiếm copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi. com

Thiên Tử đi xem một lượt tất cả những người lính, ông hỏi thăm những người bị thương, kéo tấm chiếu che mặt cho những người đã chết.

Rồi Thiên Tử tới chỗ đội Bạch.

-Nhiệm vụ xong rồi sao?

Hạc Tú nói:

-Vâng, Hi Vỹ đã chết.

-Xem ra chúng ta cần phải nói chuyện với Kiếm Tiên thôi. Bọn họ cố tình nói rằng không có Hi Vỹ ở trong thành.

Thiên Tử nhìn Từ Tuyên.

Khuôn mặt ấy, mái tóc ấy.

Rất thanh thản.

Thiên Tử nhìn một lúc, rồi ông đi sang chỗ khác, không chú ý gì tới người học trò của mình.

-Những người dân thế nào? – Thiên Tử hỏi Nguyên Trí

-Chết quá nửa, số còn lại đang ở tạm trong một khu.

-Hãy mở những căn lều mới, đưa họ vào.

-Vâng.

…

Hàn Thuyên mở cái hộc bàn nhỏ.

Một bức thư, anh mở phong thư và lấy ra một tờ giấy.

Trong thư, những dòng chữ nghiêng và mảnh.

https://thuviensach.vn

Hãy đi đến nơi mà cậu muốn, con trai ta. Đi đi, ngoài kia, cậu phải học nhiều thứ, rồi hãy mang nó về đây.

Hàn Thuyên nhìn bức thư.

Anh gấp lại rồi cho vào trong người.

…

Giờ Sửu.

Căn lều lớn đã vắng người, chỉ còn lại một vài Vũ Linh đi kiểm tra lại những xác chết và những người bị thương.

Tấm vải lều mở ra, Thiên Tử bước vào.

Ông ra hiệu cho những người còn ở lại ra ngoài.

Ông muốn yên tĩnh.

Thiên Tử bước chầm chậm tới một cái xác đã phủ chiếu.

Ông mở tấm chiếu, khuôn mặt quen thuộc, mái tóc lốm đốm bạc.

Thiên Tử quỳ xuống trước cái xác ấy.

Con trai ta…

Con đang nghĩ gì vậy…

*

* *

Buổi sáng trên Phạt Mộc Trường.

Thiên Tử ngồi xuống một tảng đá. Ông vừa chơi tuyết với lũ học trò của mình.

-Sư phụ! - Thằng nhóc Từ Tuyên chạy tới trước mặt Thiên Tử.

Ông tươi cười quay ra, trông Từ Tuyên chạy lạch bạch với đôi chân ngắn đến ngộ:

-Gì vậy nhóc?

-Sư phụ không chơi nữa à?

-Thôi, để ta nghỉ một lát. Ra chơi với bọn nó đi.

Đằng kia, một thằng nhóc khác đang gọi Từ Tuyên:

-Tuyên! Ra chơi đi!

-Văn Diễn gọi đấy! – Thiên Tử nói.

-Đợi tôi một lát! - Từ Tuyên nói to.

Rồi Từ Tuyên quay sang Thiên Tử:

https://thuviensach.vn

-Sư phụ, con hỏi một câu được không?

-Rắc rối quá! Thôi được rồi, chuyện gì?

-Con có phải là con người không?

-Ừ, là con người, nhưng sao?

-Vậy…con nghe nói con người có thể khóc phải không?

Thiên Tử nheo mắt:

-Đúng.

-Người Uất Hận Thành có bao giờ khóc không ạ?

Thiên Tử nhìn vào mắt của Từ Tuyên, đôi mắt ấm áp và đầy đặn, khác xa đôi mắt sâu hoắm và lạnh của ông.

-Không.

-Sao lạ vậy? Chúng ta ở phương Bắc, người Kiếm Tiên cũng ở phương Bắc, họ là người, chúng ta cũng là người, vậy sao họ có thể khóc, mà chúng ta lại không?

-Lớn lên con sẽ hiểu vì sao mà người Uất Hận Thành không khóc.

Từ Tuyên xịu mặt xuống.

-Nhưng ta nói không, chứ thực ra là có thể.

-Sao ạ?

-Có thể một ngày nào đó, người Uất Hận Thành sẽ khóc. Sớm thôi.

-Vậy sư phụ đã bao giờ khóc chưa?

Thiên Tử thở dài:

-Chưa. Con trai ta. Đừng bao giờ nghĩ đến khóc, khóc xấu lắm.

-Vậy ạ.

-Thôi! – Thiên Tử xoa đầu thằng nhóc Từ Tuyên – Ra chơi với các bạn đi!

*

* *

Thiên Tử nhìn Từ Tuyên, bao nhiêu năm rồi, kể từ cái ngày Từ Tuyên lần đầu tiên hỏi ông câu hỏi ấy?

Những người học trò đang gọi ông.

Thiên Tử nhìn xuống cánh tay mình, những vết xăm đã chuyển sang màu đỏ rực.

https://thuviensach.vn

Ông đưa tay lên khuôn mặt Từ Tuyên. Thằng nhóc Từ Tuyên vẫn còn bé lắm, sao nó đã đi trước ông rồi?

Người Uất Hận Thành có biết khóc không, sư phụ?

Một giọt nước mắt chảy ra từ đôi mắt của Thiên Tử, nó lăn xuống khoé miệng, mặn chát và đắng ngắt. Chín mươi năm, chín mươi năm, lần đầu tiên, Thiên Tử đã thấy mình khóc, sao nước mắt lại đắng thế? Vậy đây là cảm xúc cuối cùng mà ông đã tìm kiếm bấy lâu nay sao?

Con trai ta, người Uất Hận Thành không khóc.

Nhưng có thể khóc…

Thiên Tử nghe thấy tiếng gió rít ngoài kia.

Tuyết đang rơi.

Sư phụ này, người Uất Hận Thành là gì?

Tuyết, con trai ta, tuyết. Tuyết trắng.

Thiên Tử ngồi đó, ông buông đôi tay khỏi khuôn mặt người học trò.

Rồi Thiên Tử nhắm mắt lại.

Nguyên Trí đã đứng sau lưng Thiên Tử.

Ông nhìn Thiên Tử.

Rồi Nguyên Trí quỳ xuống, ông gục đầu xuống đất.

-Thiên Tử băng hà rồi!

-Thiên Tử băng hà rồi!

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 35 giây -----

Doanh trại Uất Hận Thành vang lên tiếng tù và.

Người người trong trại quỳ xuống.

Vũ Tộc Ẩn Giả ngồi trong lều. Bà nghe thấy tiếng tù và lớn.

-Thiên Tử băng hà!

Ẩn Giả nghe thấy tiếng nói đó vang khắp doanh trại.

Những người lính canh Ẩn Giả cũng quỳ xuống, họ không để ý tới bà đang đứng ở cửa lều.

Vũ Tộc Ẩn Giả đi vào trong.

Bản thân ta cũng là một bí mật.

https://thuviensach.vn

Trong lều, Vũ Tộc Ẩn Giả quỳ xuống, bà đưa tay lên ngực theo đúng nghi lễ trang trọng nhất của người tộc Vũ đối với những người đã khuất.

-Xin nhận của kẻ hèn mọn này.

…

Hai ngày sau cuộc chiến.

Toàn bộ mọi người của Uất Hận Thành mặc đồ trắng.

Mạnh Uy đang đứng trong lễ tang của Thiên Tử.

Có những người anh chỉ biết mặt như đội trưởng đội Ai Oán Đường và Sầu Lệ Điện, hoặc đội trưởng đội Biệt Sát. Bên cạnh anh là đội trưởng Hãn Đồ, khuôn mặt ông vẫn tỉnh như thường. Nhưng qua một đêm, khuôn mặt ông đã già xọn đi, mái tóc bắt đầu bạc.

-Ngài…không sao chứ? - Mạnh Uy hỏi.

Hãn Đồ nói, giọng ông hơi lạc:

-Không sao.

Cạnh anh là Hạc Tú và những thành viên đội Bạch, duy có Hàn Thuyên là không có mặt.

Khắp doanh trại, lá cờ trắng được giương lên.

Nguyên Trí bước lên phía trước, tay ông cầm bó hoa huệ, đặt trước quan tài.

-Người là Thiên Tử đời thứ ba mươi hai của Uất Hận Thành. Người được tôn trọng với tất cả lòng thành kính và sự khâm phục.

Tất cả mọi người quỳ xuống.

Tuyết rơi, phủ trắng chiếc quan tài.

*

* *

-Hà Liên đâu? – Mạnh Uy hỏi Nhan Tâm.

-Tới mộ của Hoàng Tiến và Chu Văn rồi. Mọi người đang ở đó, chúng ta đi thôi.

Mạnh Uy nghe xong, anh liền đi tới ngọn đồi trắng trước mặt.

-Đi đâu vậy? – Nhan Tâm hỏi

-Tới chỗ Hàn Thuyên.

…

https://thuviensach.vn

Hãn Đồ đứng nói chuyện với Nguyên Trí.

-Vậy mọi chuyện kết thúc chưa?

-Vũ Tộc Ẩn Giả đã đồng ý vận động Tích Vũ Thành rời khỏi cuộc chiến này, có lẽ là vài tháng nữa sẽ có hoà ước. – Nguyên Trí nói.

-Ừm. Vậy Tích Vũ Thành còn ai không?

Nguyên Trí thở dài:

-Một trăm vạn người, chết hết.

-Thế còn ta?

-Hai mươi vạn người chết trong Tổ Long, ba mươi vạn chết ở Đặng Lung Sơn.

Hãn Đồ ngửa mặt, tuyết đang rơi.

-Trong vòng mười năm tới, chúng tôi sẽ cố gắng thành lập ra một đội mới, gọi là Thất Đỉnh Ma. Đội này sẽ kế nhiệm chúng tôi làm Ngũ Thánh Điện sau này.

-Ai vậy?

-Những người trong đội Bạch và đội Vô.

Hãn Đồ im lặng, rồi ông nói:

-Vậy ai sẽ kế nhiệm Thiên Tử đây?

-Chúng tôi đang thảo luận. Thiên Tử mới sẽ lên ngôi sau hai tháng nữa, mặc dù vẫn chưa biết là ai.

Hãn Đồ thở dai.

-Chúng ta tới mộ của Từ Tuyên thôi.

-Cậu đi một mình đi!

-Sao vậy?

-Tôi không đủ tư cách để gặp Từ Tuyên.

Nguyên Trí lầm lũi đi trong mưa tuyết.

…

Hàn Thuyên đứng ở trước một gò đất.

Trên gò đất đó có miếng gỗ và hàng chữ.

Đội trưởng đội Bạch - Từ Tuyên.

Trên gò đất, những bó hoa huệ được đặt lên.

-Chúng tôi về trước, Thuyên! - Hạc Tú nói.

https://thuviensach.vn

-Ừ, các cậu về trước đi!

Các thành viên đội Bạch kéo nhau xuống con đường quanh đồi, Tuyết Hạ ở lại một chút, cô khoác lên vai Hàn Thuyên cái áo.

-Cẩn thận kẻo cảm lạnh đấy!

Rồi Tuyết Hạ cũng đi xuống.

Hàn Thuyên đứng đó, tuyết rơi phủ lên tóc của anh.

Người đội trưởng ấy đã đi rồi.

Một người đến bên mộ của Từ Tuyên, người đó đặt bó hoa huệ xuống.

-Mạnh Uy à?

Sau Mạnh Uy là đội trưởng Hãn Đồ.

Mạnh Uy đứng đó, anh cũng không biết nói gì lúc này.

-Cảm ơn cậu, Mạnh Uy – Hàn Thuyên nói.

Mạnh Uy cũng không đáp lại, anh nhìn đội trưởng Hãn Đồ rồi đi xuống chân đồi.

Đội trưởng Hãn Đồ đứng đó.

Ông nhìn ngôi mộ.

*

* *

-Này! Chơi với tôi đi!

-Làm gì vậy? Cậu là ai?

-Tôi là Từ Tuyên.

-Cậu muốn gì ở tôi?

-Tôi muốn chơi cùng cậu, ta xuống Phạt Mộc Trường đi!

-Không được, sư phụ đã nói là không xuống đó khi chưa được phép, mà cũng xa lắm!

-Đi đêm nay thôi, sáng mai ta về cũng được.

*

* *

Hàn Thuyên quỳ xuống mặt tuyết, tay anh cầm thanh Kiếm Hoa.

-Cậu không phải quá đau buồn, chiến trường là như vậy.

-Ta phải chấp nhận nó sao?

-Đúng, phải chấp nhận nó. Có những thứ ta phải trả một cái giá quá đắt.

https://thuviensach.vn

-Kể cả là tình bạn?

Hãn Đồ nhíu lông mày:

-Có lẽ là như vậy.

Hãn Đồ đi tới, ông đặt một vòng hoa lên ngôi mộ.

Tay Hàn Thuyên cầm lưỡi kiếm thanh Kiếm Hoa, anh để nó ra trước ngực mình.

Anh cầm cả hai tay, đôi tay run run, anh hỏi:

-Đội trưởng Hãn Đồ.

-Gì vậy?

-Người Uất Hận Thành có biết khóc không?

-Không.

Lưỡi kiếm bắt đầu chảy ra những dòng máu từ đôi bàn tay trái vẫn phải băng bó của Hàn Thuyên, những giọt nước mắt của anh rơi xuống lưỡi kiếm, hoà với máu rồi chảy xuống tuyết. Hàn Thuyên khóc không thành tiếng, vai anh run rẩy, tay nắm chặt lưỡi kiếm khiến máu càng chảy ra nhiều hơn.

-Vậy…tại sao…tại sao…tôi lại khóc…đội trưởng?

Hãn Đồ nhìn thanh kiếm đầy máu, ông quay đi:

-Cậu nhầm rồi. Người Uất Hận Thành không khóc đâu.

Đôi mắt trũng của Hãn Đồ cứ chảy ra những dòng nước mắt, chạy xuống cằm rồi rớt xuống mặt tuyết, nước mắt chảy vào những nếp nhăn sâu trên khuôn mặt.

-Không…khóc đâu.

Tuyết vẫn rơi.

Âm thanh vang lên bay xa mãi

Tiếng chuông vang vọng: nguyện hồn ai?

….

Ngày ấy, bốn mươi năm trước, trận chiến tại Tổ Long Thành giữa Tích Vũ Thành và Uất Hận Thành. Một trong những cuộc chiến tàn khốc nhất của thời kỳ Đại Hỗn Loạn.

Những con người đã đi mãi, như những bông tuyết, không biết về đâu.

Có những người đã tìm được cái mà họ muốn.

https://thuviensach.vn

Nước mắt và máu vẫn chảy.

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 9

Hàn Vệ ăn không ngon.

Bát cơm đầy ứ trước mặt Hàn Vệ, hắn nhìn đã thấy nản.

Mặc dù không thiếu các món ngon, nhưng Hàn Vệ thấy nuốt không trôi.

-Ăn đi. Sao ngồi mãi thế! – Hàn phu nhân giục con.

Hàn Vệ nói, giọng hơi ngượng:

-À, dạ, mẹ ăn đi!

Hàn Ngọc nhìn anh trai, cô cũng thấy hơi lạ. Thường ngày, Hàn Vệ ăn rất ngon miệng và là người ăn nhiều nhất nhà. Bỗng dưng hôm nay trở trời hay sao mà hắn chán ăn.

Hàn Phi thì vẫn ăn uống như thường, Hàn Vệ ra sao thì cũng không liên quan gì tới hắn, trước tiên là phải no bụng đã.

-Mẹ à? – Hàn Ngọc nói – Có khi anh con đang yêu đấy!

-Bậy nào! – Hàn Vệ bực mình.

Rồi thấy đúng là khó ăn thật, Hàn Vệ đứng dậy:

-Con xin phép.

-Ăn uống kiểu gì kì vậy mày? – Hàn phu nhân nói – No chưa?

-Dạ, con hơi mệt.

-Vậy tao phần bát cơm cho nhé?

Hàn Vệ ậm ừ cho qua chuyện:

-Vâng.

*

* *

Hàn Vệ ngồi trên cái ghế trong phòng.

https://thuviensach.vn

Cái ghế này là chỗ của Ngài Hàn, bây giờ nó tạm thời thuộc về Hàn Vệ.

Hàn Vệ ngồi, chân gác thượng lên cái bàn làm việc. Ngồi kiểu này khá giống và thích hợp cho một thằng du côn ngoài chợ.

Hàn Vệ gác tay lên trán, mắt hắn nhắm nghiền, rất thư thái, mà kì thực đầu óc hắn đang rối lung tung beng cả lên, chốc chốc lại thở dài một cái.

Có tiếng cửa mở, chân bước nhẹ và chậm, kiểu đi này thì chỉ có Hàn Phi, Hàn Thanh thì bước vững chãi, nhanh nhẹn và chắc chắn. Hàn Vệ đã quen với tiếng bước chân của mọi người trong nhà nên hắn vẫn biết ai đang đi vào mà không cần nhìn.

Tuy vậy, Hàn Vệ vẫn nói:

-Phi à?

Không có tiếng trả lời, đúng là Hàn Phi, thằng này có tính hỏi không bao giờ nói ngay.

Hàn Phi kéo một cái ghế lại, hắn ngồi bắt chân chữ ngũ rồi cười:

-Lo cho thằng em hay là sợ nó chết rồi về không biết ăn nói với ông già thế nào ư?

Hàn Vệ bực mình thật, Hàn Phi đi guốc trong bụng hắn, nhưng hắn không thể chịu được cái kiểu ăn nói của Hàn Phi, mặt Hàn Vệ dãn ra, lông mày đưa qua đưa lại tạo thành sóng:

-Nhiều lúc mày nói những cái câu thối không ngửi được, Phi ạ! Thằng Thanh hay mày đều là em trai ruột của tao! Chúng mày mà chết thì tao còn đứng nguyên đấy để cho ông già nhổ vào mặt à? Và tao không phải là cái loại người chỉ biết nghĩ cho bản thân mình!

Hàn Phi cười khẩy, hắn uống nốt cốc trà, rồi lại nói:

-Vậy, lúc gặp nguy hiểm, một trong hai ta phải chết, anh sẽ cứu thằng em này hay cứu bản thân mình trước?

Hàn Vệ không nói gì.

-Nói gì thì nói. – Hàn Phi trầm ngâm – Anh em trong một nhà, thậm chí là tình máu mủ, chưa chắc đã khiến người ta phải động lòng. Chuyện anh em tàn hại lẫn nhau chỉ vì những thứ quyền lợi trước mắt, anh còn lạ gì.

Hàn Vệ lắc đầu đuối lý. Hàn Phi nói năng khó nghe, nhiều lúc như là đấm vào tai, nhưng những gì mà nó nói đều đúng cả. Chuyện anh em tàn

https://thuviensach.vn

ruột tàn hại lẫn nhau không hiếm. Bang Độc Tâm sở dĩ mạnh, bởi vì bang chủ Hà Gia Đoàn không những tài năng, mà lão ta nổi tiếng là giết người không cần quan tâm đó là ai, kể cả là người thân trong gia đình. Chức bang chủ bang Độc Tâm đó vốn là của anh trai ruột lão, Hà Gia Viên. Hà Gia Viên ngạo ngược, tham lam, tàn bạo, Hà Gia Đoàn giết hắn. Xét về mặt xã hội là trừ hại cho giang hồ, nhưng nếu xét về mặt đạo đức thì đó là chuyện đáng để người ta xúc xiểm. Ai dám đảm bảo là Hà Gia Đoàn giết anh trai mình là để trừ hại cho mọi người, hay chỉ là mượn cớ đó để giành lấy vị trí bang chủ? Chẳng ai biết, chỉ có Hà Gia Đoàn biết, nhưng ít nhiều người ta cũng hiểu. Và chắc chắn là Ngài Hàn hiểu, sống hơn sáu mươi năm trên cõi đời có thể tạm gọi là đủ để người ta hiểu những chuyện gì gọi là khó hiểu.

-Nói vậy thôi. – Hàn Phi nói – Dù sao em cũng nói vậy để anh nên giữ cái nghĩa tình, thời buổi ngày nay khó quản lý được chính mình lắm.

"Nói vậy còn được" – Hàn Vệ nghĩ.

-Thằng Thanh có thể tự lo cho mình, vả lại đang yên đang lành, làm sao mà xuất hiện bọn Bất Kiếp Viện ở đây được?

-Cũng không chắc, nhỡ đâu chúng nó đến đây để xử lý mình thì sao?

-Thì mặc đấy, một thằng khôn ngoan có bao giờ nghĩ đến cái chuyện đánh nhau với Tam Khách ở ngay Kiếm Tiên Thành không?

-Đừng tự tin vậy. Mày không nghe ông già nói là cái thằng vào Thiên Lệ Chi Thành ấy, một mình nó đấu được với Hoả Thần Chúc Dung hay sao?

Hàn Phi cười:

-Anh không đọc sách rồi, hoặc ông già nói chưa kỹ. Đó chỉ là phách của Hoả Thần thôi, không phải là hồn và cũng không phải là bản thể của Hoả Thần. Nếu là hồn hay bản thể thì làm gì có chuyện một mình đánh nhau với Hoả Thần. Có là thánh!

-Thế là thế nào? Sao tao cóc hiểu gì cả? Mỗi thành đều có các vị thần cai quản đấy như? Lại còn hồn và phách là thế nào?

-Trong quyển sách "Hoàn Mỹ biên sử", người ta đã nói rất kỹ rồi sao?

Hàn Vệ đăm chiêu như đang suy tư về một cõi xa xăm đầy tính hoài niệm cao cả và thiêng liêng, nhưng rốt cục hắn lại nói một câu chẳng xứng tầm tí nào:

https://thuviensach.vn

-Cái quyển đó hả? Tao nhớ là đã nát tươm khi đánh nhau với thằng Hàn Thanh hồi nó còn bé rồi.

Hàn Phi lắc đầu ngán ngẩm.

-Thôi. Mày nói rõ cho tao nghe xem nào.

-Có thể nôm na là thế này. Các vị thần không như con người, hay nói chung là những đứa có hình người vì em không biết định nghĩa bọn tộc Thú là cái giống gì. Con người có một bản thể và một linh hồn, không có phách. Linh hồn con người khi chết đi thì đi về đâu là chuyện của nó, ai mà biết được, có thằng nào chết rồi mà viết sách được thì tốt. Còn các vị thần có bản thể hay là xác cũng không sai, có hồn, có phách. Vào lúc Oán Linh quấy nhiễu, các vị thần đã để lại phách của mình ở nhân gian để bảo vệ con người. Phách chỉ là một phần tách ra từ bản thể, nên sức mạnh cũng bị giảm theo. Tuỳ thần nào mà có nhiều phách, em chỉ thấy người ta nói Hoả Thần Chúc Dung có năm phách, trong khi Thuỷ Thần Công Công có những tám phách. Chẳng biết đâu mà lần!

-Nói tóm lại là các thần đều có phách?

-Có thể nói là như vậy.

-Vậy muốn tiêu diệt thần thì phải tiêu diệt cái gì?

-Hồn. Hồn trú ngụ trong bản thể, nếu bản thể bị tổn thương thì hồn cũng tổn thương, không biết thần thế nào, chứ người thì chưa ai làm được chuyện hồn thoát xác cả. Nhưng cái đó là trên lý thuyết, chứ ai mà tin được.

-Ờ, hay đấy, vậy là tao diệt được thần chăng?

-Rồi, tiêu diệt Hoả Thần xong thì lấy đâu ra lửa?

Hàn Vệ phì cười:

-Mày tin vào thần quá đấy. Tao biết Hoả Thần Chúc Dung là người đã cho nhân gian ngọn lửa, nhưng mày quên rằng con người có thể tạo ra lửa, Mộc sinh Hoả, không nhớ sao?

-Biết là vậy, nhưng …

-Nếu phụ thuộc vào thần mãi, thì con người chỉ càng ngày càng ngu đi mà thôi. Hàng thế kỷ nay, chẳng phải con người đã bắt đầu vượt ra sự kiểm soát và thống trị của thần hay sao? Con người mới thực sự là đáng sợ nhất

https://thuviensach.vn

trong thế giới này. Chẳng phải các vị thần đều phải cúi đầu trước Hắc Đế - vị Thiên Đế của Đại Lục này là gì?

Hàn Phi ngẫm nghĩ, Hắc Đế quả thật đã vượt ra mọi cái giới hạn của thế gian, để rồi trở thành Thiên Đế, cái tên chỉ dành cho vị thần tối cao nhất tạo ra thế giới, hơn cả Thượng Đế. Đúng là con người có những khả năng vô biên.

-Dù sao, sách vẫn là sách, nhiều thứ chỉ là tao phách của cổ nhân mà thôi. – Hàn Vệ cười. - Suốt ngày ngồi chúi mũi vào sách, rồi đem những thứ trong sách ra để loè bịp thiên hạ và nói khoác thì cả ngày không hết.

Hàn Phi cười. Hàn Vệ không hay đọc sách, nói đúng hơn cho đỡ văn hoa thì Hàn Vệ chẳng bao giờ đọc sách cả. Hàn Vệ sống lăn lộn ở ngoài đường từ lúc bé. Và Hàn Phi hiểu rằng cuộc đời mới thật sự là quyển sách lớn nhất, không có mở đầu và cũng chẳng có kết thúc. Hồi ấy, hắn vẫn tự hỏi rằng có thật là Ngài Hàn bỏ bê không quan tâm tới Hàn Vệ hay là ngài cố tình để Hàn Vệ sống ngoài đường phố? Cái đó Hàn Phi chịu, nhưng hắn chắc chắn một điều là Hàn Vệ biết và hiểu rõ luật đời, mặc dù tính có hơi nóng. Hàn Phi nhớ hồi trước, Hàn Vệ đi chơi đêm về, Ngài Hàn cấm cửa không cho vào, thế là Hàn Vệ phải ngủ lại ngoài đường. Chuyện Hàn Vệ đánh nhau với ai, gây gổ cái gì, thậm chí là chém người gây thương tích, Ngài Hàn không quan tâm, hay nói đúng hơn là ông biết nhưng mặc đấy, để cho tự Hàn Vệ giải quyết. Thế cho nên năm mười sáu tuổi, Hàn Vệ bị bọn du đãng đánh hội đồng lúc đêm khuya, và đáng nhớ nhất là cái lần Hàn Vệ bị một thằng Kiếm Khách mạnh hơn bắt quỳ xuống hôn cái giầy của nó vì Hàn Vệ đánh thằng đàn em của thằng Kiếm Khách ấy. Hàn Vệ đánh không lại vì, còn non, và quá háo thắng. Có lẽ đó là cái lần nhục nhất mà Hàn Vệ đã từng chịu đựng trong đời.

Và sau này Hàn phu nhân có nói lại cho Hàn Phi, hắn đã đúng. Ngài Hàn không phải không quan tâm tới Hàn Vệ, mà thậm chí ngài còn cử người theo dõi Hàn Vệ liên tục. Mọi hành động của Hàn Vệ, Ngài Hàn biết hết. Nhưng ngài để cho Hàn Vệ tự quyết định cuộc sống của mình. Ngài tâm niệm rằng, những đứa con trai có bản lĩnh và thực sự có thể sống được trong mọi hoàn cảnh thì nó phải tự suy nghĩ và quyết định lấy, chứ không

https://thuviensach.vn

phải là có người chỉ dẫn này nọ. Hàn phu nhân mặc dù xót con khi chứng kiến thằng nhóc Hàn Vệ, người lúc nào cũng thâm tím vì đánh nhau. Nhưng bà cũng theo ý chồng. Ngài Hàn rất kính trọng bà, nhưng chuyện dạy con thì Ngài Hàn đã giao khoán là phải để ông dạy. Có thể người thiên hạ chê cười rằng ông không quan tâm tới con cái, có nhà mà lại để cho thằng nhóc suốt ngày lang bạt khắp chốn. Nhưng người ta nói thế nào, thì Ngài Hàn cũng chỉ cười xoà thôi. Chẳng ai hiểu, chỉ có Ngài Hàn và những ông bạn già của ngài hiểu rằng, đó chính là cách giáo dục trẻ con của người Uất Hận Thành. Và Ngài Hàn không sai, Hàn Vệ lớn lên đã tự suy nghĩ được, mình cần phải làm gì, cần đối xử với mọi người như thế nào. Hàn Vệ đi theo con đường riêng của hắn, hắn không học kiếm, mà hắn học trọng binh. Câu đầu tiên Hàn Vệ nói với Ngài Hàn là " Con muốn tìm thầy", Ngài Hàn đã hiểu đến lúc cho Hàn Vệ trở thành một Kiếm Khách đích thực chứ không phải là một Kiếm Khách đường phố. Ngài thấy Hàn Vệ đã đủ chín chắn để học, chứ không phải học rồi để đánh nhau. Và Hàn Vệ đã từng bước trở thành một Kiếm Khách mạnh nhất Kiếm Tiên Thành, mang cái biệt danh Hoả Trọng Đế, cái tên đủ làm những thằng lang bạt trong con phố nghèo Kiếm Tiên Thành khiếp sợ. Và cái tên ấy đủ khiến mọi kẻ trên giang hồ biết rằng, chớ có lôi thôi với Hàn Vệ, hoặc là yên lành, hoặc là có máu. Nhưng Hàn Vệ đã quá thừa sự khôn ngoan để biết rằng nên giữ mình, chớ có lấy chuyện mình mạnh để uy hiếp người khác. Không thiếu những thằng ỷ lấy cái mạnh của mình để bắt nạt thiên hạ và những thằng đó kiểu gì cũng có ngày bị người khác trị cho. Vì thế, gần một năm nay, Hàn Vệ đã cố gắng tập cho mình vào trong khuôn phép, tránh chuyện giận quá mà mất khôn.

Nhưng Hàn Vệ lớn lên trên đường phố, nên tính cách của hắn cũng đường phố luôn thể. Hàn Vệ gần như là vô địch trong chuyện ăn nói thiếu văn hoá. Sống ngoài đường quen đã ảnh hưởng lên chuyện nói năng của Hàn Vệ. Trước mặt Ngài Hàn và Hàn phu nhân, hắn vẫn nói năng lễ phép, nhưng trước mặt những đứa em, mọi câu nói năng bậy bạ và vô văn hoá, hắn cứ tuôn ra tồng tộc. Hàn Ngọc là con bé lễ phép, gia giáo nhất nhà cũng bị ảnh hưởng đôi chút thì còn nói gì đến hai thằng em trai và đứa em nuôi suốt ngày tiếp xúc với ông anh cả yêu dấu. Và lối sống của đường phố cũng

https://thuviensach.vn

làm cho Hàn Vệ trở nên gan lỳ và nguy hiểm hơn. Đến bây giờ, Hàn Phi vẫn không biết cái thằng Kiếm Khách làm nhục Hàn Vệ trước đây biến đâu, do sợ quá hay là bị Hàn Vệ cho nằm ngủ dưới Kiếm Tiên Hồ rồi?

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 52 giây -----

-Thôi – Hàn Phi thở dài - Bọn Bất Kiếp Viện không có thì giờ tới đây đâu. Mà có đến thì chúng nó cũng chẳng giải quyết cái gì cả.

-Nên cẩn thận trước thì hơn, chúng nó mà kéo hết tới đây thì khó sống.

-Không đâu. Theo như ông già nói, thì cái thằng Quỷ Nhân gì đó, và thằng đấu với Hoả Thần Chúc Dung ấy, chúng nó hành động một mình, không đi theo hội. Vì vậy, sẽ không có chuyện chúng nó kéo đàn tới đây được.

-Ừ, cũng phải.

-Vả lại, chúng nó đánh sập cái Ngư Thôn, tức là chúng nó phải biết mình đang dây vào ai. Bất Kiếp Viện tự biết mình mạnh, nhưng chúng nó cũng không thích cái chuyện đánh nhau với ta. Chúng nó đánh Ngư Thôn, có lẽ vì tìm kiếm cái gì đó quan trọng nên bắt buộc mới đánh. Chẳng thằng nào thích mua rắc rối vào mình cả, có thằng điên nào tự dưng ra làm thịt cả cái thôn ấy không? Nếu giờ chúng ta tạm ngồi yên, thì Bất Kiếp Viện cũng sẽ ngồi yên đó.

-Vậy ngồi yên mãi sao?

-Chắc chắn là không rồi. Kiểu gì sẽ có đánh nhau lớn, chẳng phải ông già đã nói để chúng ta chuẩn bị tinh thần rồi đấy như? Vấn đề bây giờ phải xác định lý do mà Bất Kiếp Viện đánh mình đã.

-Nhưng cẩn thận thì vẫn hơn. Nhỡ đâu chúng nó tới đây để triệt mình luôn thì sao?

-Cũng phải.

Hàn Phi bất giác nhìn lên bàn, hắn thấy quả cầu thuỷ tinh đựng nước, bên trong có thanh kiếm nhỏ và cát trắng xoá. Hàn Phi lắc mạnh quả cầu, thanh kiếm chuyển động nhẹ, cát trong quả cầu rơi xuống như tuyết.

-Ông già vẫn còn giữ cái này sao?

-Ừ, từ hồi cưới bà già đến giờ, ông già vẫn giữ, mày cẩn thận, nó mà vỡ là mày cũng “vỡ” luôn thể!

https://thuviensach.vn

Hàn Phi phì cười, Hàn Vệ nhiều lúc nói những câu dễ khiến người ta hiểu nhầm sang ý nghĩa khác quá.

Hàn Phi lau cho quả cầu bóng lên, rồi cẩn thận đặt lên cái bệ. Quả cầu này là của Hàn phu nhân tặng Ngài Hàn hồi Ngài Hàn cưới phu nhân. Quả cầu qua hàng chục năm mà vẫn sáng bóng và được đặt trang trọng như thường.

-Nhân nói chuyện cưới xin. – Hàn Vệ tiếp lời – Mày lo mà cưới vợ đi, không có để rồi sau này chẳng còn thời gian mà nghĩ tới chuyện ấy nữa đâu. Đàn ông có tuổi là phải lo lắng những chuyện quan trọng hơn rồi, không ai hơi đâu nghĩ đến cưới gả.

-Lo làm gì, anh cũng đã lấy vợ đâu?

-Thì đằng nào tao cũng phải lấy, cùng lắm là trong ba năm nữa. Mày cũng lo dần đi là vừa, sắp có chuyện rồi mà cứ đủng đỉnh như không ấy!

-Sớm muộn gì, lão Khuất Bá bây giờ vẫn đang tìm ý chung nhân đấy như? – Hàn Phi dài giọng.

-Con chó khắm ấy tao không chấp, nói trắng ra là không chấp được! Có ai đời sắp lên bảy mươi rồi mà còn đi quật gái! Chỉ khiến cho thiên hạ nó khinh như chó thôi. Mà tao nghe nói dạo này mày đang tằng tịu với con Doãn Ái, con gái Thất Hiền Sứ Giả phải không?

-Đúng. Nhưng mà sao?

-Con đĩ.

Hàn Phi nhăn mặt:

-Sao lại nói người ta thế? Con bé ấy dễ thương thật mà!

-Ừ, nó dễ thương, nhưng không dễ chịu. Con đó mới bỏ chồng được một tháng rồi phải không?

Hàn Phi chữa lại:

-Gần một tháng.

-Ừ thì gần một tháng. Mày quen nó được hai tháng rồi phải không?

-Ừ, nhưng mà sao?

-Tức là mày đi lại với nó lúc nó đang có chồng chứ gì?

Hàn Phi đáp, mặt tỉnh khô:

-Có thể nói là như vậy.

https://thuviensach.vn

-Thế thì mời mày đạp ngay cái con đượi ấy cho tao nhờ! Nó chấp nhận chuyện qua lại với mày khi nó đang có chồng! Nó dám bỏ chồng để theo mày! Thử hỏi đến lúc mày cưới nó rồi, mày có dám đảm bảo là nó không đưa đẩy với thằng khác không?

Hàn Phi ngẫm nghĩ, hắn cũng chẳng thích con bé ấy lắm, mặc dù nó đúng là dễ thương và xinh thật, trước Hàn Phi thực sự yêu Doãn Ái, nhưng tính cách đỏng đảnh của con Doãn Ái khiến hắn không ưa, hắn tính bỏ rồi, nhưng Doãn Ái cứ bám riết lấy Hàn Phi, hắn cũng chưa nỡ bỏ luôn. Vả lại, trong thành hắn chưa tìm đâu ra được đứa nào xinh hơn con Doãn Ái cả.

-Mà tao nghe nói hồi tuần trước, mày bỏ ra hơn một trăm Kim Nguyên Bảo chỉ để mua cho nó cái guốc gì đó phải không?

-Sao anh biết?

-Tao nghĩ con Doãn Ái nó yêu cái túi tiền của mày hơn là yêu mày đấy. Tiền không mua được tất cả, nhưng mua được gần như tất cả, mất tiền không phải là mất tất cả nhưng mất gần như tất cả. Đến lúc mày hết tiền, liệu con Doãn Ái ấy có giúp mày không, hay là bỏ theo thằng khác? Hết tiền rồi phải sang nơi khác để làm con chó cho người ta sai bảo, nhục lắm! Vả lại, mày không phải là ông già, có thể đi lên bằng hai bàn tay trắng. Nhìn luôn ngoài chợ đi, lắm thằng chẳng có xu nào trong người để ăn, mày tiêu hoang như thế không thấy phí à?

Hàn Phi nghĩ Hàn Vệ nói cũng đúng, con Doãn Ái bám riết lấy hắn không phải để ôm hôn hắn mà là để nũng nịu như con nít đòi mẹ mua cho cái gì đó. Và, hắn cũng không phải là Ngài Hàn, ngài có thể vực dậy cả gia đình. Hồi năm mười tuổi, Hàn Gia bị phá sản do không thể chịu nổi sự phá hoại ngầm của bang Thái Nhật, bang Hàn Thuỷ tan rã. An Dương và Lăng Khê lúc ấy phải ngủ ngoài đường, còn gia đình phải ở trong một căn nhà rách nát, đúng là cực khổ khi hồi đó con bé Hàn Ngọc mới có bốn tuổi đã phải nhịn ăn. Vậy mà Ngài Hàn đã vực dậy cả gia đình, cả bang Hàn Thuỷ để trở thành bang phái mạnh nhất Đại Lục bằng công sức và cả thủ đoạn. Hàn Phi chẳng bao giờ được như thế cả. Nghĩ lại hắn cũng thấy mình ngu lâu quá thể, tự dưng lại biếu không con đĩ kia hơn một trăm Kim Nguyên

https://thuviensach.vn

Bảo để nó mua một cái guốc hay giầy hoặc là hỗn hợp cả hai gì gì đó. Bây giờ nghĩ lại cũng tiếc.

-Mà mày đã đụng chạm con Doãn Ái cái gì chưa đấy?

-Chưa. Dạo này ít đi với nó. Mà anh biết em chẳng bao giờ làm chuyện ấy khi yêu rồi cơ mà? Chỉ có đi kỹ viện thì mới làm cái trò đó thôi.

-Kiểu gì thì kiểu. Tao không quan tâm. Một ngày đẹp trời, gió hiu hiu thổi, chim hót líu lo trên cành, tâm hồn con người đang bay bổng cùng với trời đất, thì tự nhiên con khốn đó xuất hiện ở cửa, tay bồng một thằng lỏi rồi nói với ông bà già: "Con là vợ của anh Phi, đây là con anh ấy", tao và thằng Thanh tự nhiên lên chức bác và chú. Nói thật với mày, không gì có thể cản được chuyện ông già ngồi một mình trong phòng không dám ra ngoài đường để nhìn mặt bàn dân thiên hạ nữa.

Hàn Phi thở dài, dù gì cũng nên nghe lời anh trai:

-Vậy…cứ để đó. Em cũng tính nghỉ con này rồi.

-Nghỉ luôn đi. Đàn bà là dễ dụ khị nhất nhưng cũng dễ lừa người nhất. Mày hiểu cái đó hơn tao mà. Nhân tiện, mày cũng nên xin lỗi thằng chồng con Doãn Ái đi. Mình làm sai rồi, vợ người ta mà mày lại đi tán tỉnh, mày không thấy là bàn dân thiên hạ nó chửi mày vì suốt ngày đi với gái không?

-Biết rồi. Nhưng nói thật là chẳng có con nào vừa ý em.

Hàn Vệ lắc đầu:

-Được một nửa bà già thì sao?

-Một phần mười đã là phúc lắm rồi.

Hàn Vệ hiểu thằng em trai. Hàn Phi yêu nhiều nên đồng nghĩa là cũng bỏ nhiều. Thiên hạ nói Hàn Phi bỏ nhiều vì tính trăng hoa. Nhưng thực ra có mấy ai biết được ý của Hàn Phi. Trong mắt những đứa con của Ngài Hàn, Hàn phu nhân là người phụ nữ đáng kính nhất. Bà là người dám lấy Ngài Hàn, một người của Uất Hận Thành, bà chịu thương nuôi bốn đứa con đẻ và cả đứa con nuôi Lã Vân. Hồi bang Hàn Thuỷ tan rã, bà không bỏ Ngài Hàn, bà chính là nguồn động viên lớn nhất để Ngài Hàn tiếp tục sống, tiếp tục tồn tại. Tới giờ Hàn Vệ vẫn còn nhớ cảnh hắn và những đứa em chia nhau một bát cơm Hàn phu nhân xin được ở đâu về, trong khi Hàn phu nhân đã mấy ngày không có gì bỏ bụng. Hàn Vệ thương mẹ, hắn phần lại

https://thuviensach.vn

cơm thì bị Hàn phu nhân gạt đi: “Chúng mày cứ ăn, không phải lo tao”. Sau này, Hàn Vệ nghe lời lão An Dương kể lại rằng, để có được bát cơm ấy cho anh em hắn ăn, không biết xin ai, người đời bèo bọt và vô tình lắm, Hàn phu nhân đã phải lạy lục, quỳ trước cửa nhà lão già Khuất Bá, điều mà Ngài Hàn không bao giờ làm. Lão già Khuất Bá để bà quỳ trước cửa suốt buổi trưa hè, tới chiều lão mới đem một bát cơm ra trước mặt Hàn phu nhân, gọi là có chút lòng nhân nghĩa. Hàn Vệ nghĩ lại, ăn bát cơm ấy, chẳng phải no bụng, mà là no nhục. Ngài Hàn biết được chuyện này, ông không trách Hàn phu nhân, điều ấy chỉ làm ông càng thêm quyết tâm trong việc vực dậy Hàn Thuỷ. Có lẽ không có Hàn phu nhân thì Ngài Hàn chẳng bao giờ làm nổi chuyện đó.

Vậy cho nên, Hàn Phi yêu nhiều là hắn muốn tìm một người con gái có những nét gì đó giống Hàn phu nhân. Hàn Phi yêu bằng một thứ tình cảm chân thành, đứa con gái nào cũng được hắn chiều chuộng và tôn trọng, và không bao giờ có chuyện ăn cơm trước kẻng, khi nào thấy bực bội về cái nhu cầu của một thằng đàn ông thì Hàn Phi mới ra kỹ viện. Khổ nỗi, những đứa con gái mà Hàn Phi yêu đều khôn, khôn nên không hiểu cho hắn, và khôn nên chúng yêu cái túi tiền của Hàn Phi hơn là yêu hắn.

-Thôi, về nghỉ đi, khuya rồi đấy. – Hàn Vệ nhắc – Mày tiện qua gọi thằng Phương Thác lên hộ tao.

-Em đi nghỉ trước.

Hàn Phi đứng dậy, hắn ra khỏi phòng, rồi thấy quên điều gì đó, Hàn Phi quay lại:

-Bà già có phần anh cơm.

Hàn Vệ nhìn, rồi hắn cũng nói:

-Ừ, tí nữa tao ăn sau.

-Ăn đi, không đói đấy.

Hàn Phi đi thẳng.

Hàn Vệ mỉm cười, thằng em trai hắn cũng tốt lắm, nhưng con trai lại để tình cảm của mình ra bên ngoài sao?

Hàn Vệ ra khỏi phòng làm việc, hắn vẫn thấy hơi chộn rộn một tí.

Nhưng hắn cười.

https://thuviensach.vn

Các em hắn đều đã trưởng thành cả rồi.

Hàn Vệ đi xuống nhà, hắn thấy đói bụng, nhưng lại vui.

...

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 6 phút và 2 giây -----

Từng con quạ bay xà quần trên Bằng Trình Khách Sạn.

Chúng đang chờ đợi, chúng đang chờ cái mùi quen thuộc, tanh và thối. Chúng sắp sửa được ăn, một cái xác chết, hơi ít, nhưng cũng được.

Xích Vân đang cầm kiếm thủ thế.

-Có đúng không…hả, Xích Vân…Con Quỷ của Uất Hận Thành?

Quỷ Nhân dần bước tới, vạt áo dài và đen của hắn bay phất phơ, mái tóc hung khẽ động đậy.

Xích Vân thấy lạnh bởi gió thổi, nhưng y cũng lạnh bởi cái sát khí nhè nhẹ của Quỷ Nhân. Y có thể cảm nhận được, hơi lạnh, và khi y cảm thấy lạnh quá mức thì lúc đó y đã chết dưới lưỡi kiếm của Quỷ Nhân, y biết rõ cái cảm giác của những kẻ trước khi bị Quỷ Nhân giết.

-Ta chẳng hiểu - Quỷ Nhân nói – Cái thằng Hoài Tử chó chết, biệt danh Thanh Long Kiếm ấy có gì khiến ngươi phải bỏ chúng ta chứ?

Xích Vân hơi nóng mặt:

-Cậu ấy là bạn ta.

Quỷ Nhân cười, giọng cười lấp ló sau cái mặt nạ trắng. Vai Quỷ Nhân rung lên từng hồi.

-Bạn! Ồ, Xích Vân, ngươi có bạn kìa!

Rồi đột nhiên Quỷ Nhân ngừng cười, hắn nói:

-Xích Vân, tỉnh lại đi, ngươi không có bạn.

Xích Vân gào lên:

-Hoài Tử là bạn của ta! Kiếm Tiên Thành là nhà của ta! Uất Hận Thành chẳng là cái gì cả!

Quỷ Nhân không cười, hắn vẫn bước tới, giọng nói ớn lạnh:

-Ngươi…đã phản bội rồi.

-Phản bội gì?

-Ngươi có bạn, đó là kiếm và áo giáp. Ngươi có nhà, đó là chiến trường. Ngươi có giường để ngủ, đó là xác người chất thành đống. Ngươi có chăn

https://thuviensach.vn

để đắp, đó là máu. Và Uất Hận Thành là người mẹ của ngươi! Uất Hận Thành chính là nơi ngươi sinh ra! Và đừng có nói câu bẩn tưởi Uất Hận Thành không là cái gì cả!

Xích Vân đứng nguyên, y vẫn cầm kiếm thủ thế.

-Sao chứ? Ngươi đã nói gì với chúng ta? Người Uất Hận Thành là những kẻ bị nguyền rủa, Hắc Đế là kẻ bị nguyền rủa! Ngươi nói rằng, cuộc sống của chúng ta là phải tiêu diệt những kẻ đã đày ải chúng ta, những kẻ đã mở ra cái số kiếp Uất Hận Thành! Ngươi nhìn lại đi! Kiếm Tiên Thành chính là những kẻ đày ải chúng ta! Bọn chúng đã làm gì chứ? Chúng khinh bỉ Uất Hận Thành, chúng tìm mọi cách để xoá bỏ Uất Hận Thành, những con chó đẻ đó! Ngươi biết, chúng ta là ai, là những kẻ sinh ra từ cái nhà tù của Hoàng Đế, những con người không còn cơ hội sống sẽ được sống tại Uất Hận Thành!

-Ta đã từng nói thế. – Xích Vân nói.

-Ngươi đã từng nói thế! Đúng rồi, ngươi đã từng nói thế! Vậy ngươi hãy giết hết chúng nó đi!

Xích Vân từ tốn:

-Giết người là tội ác.

Quỷ Nhân lắc cái cổ kêu đến cạch một cái như chuẩn bị chiến đấu:

-Hơn một năm sống ở Kiếm Tiên đã làm cho ngươi ngây thơ đi nhiều rồi đấy. Những gì ngươi nói trước đây đâu rồi? Đối với người hiền, kẻ ác là kẻ ác. Đối với kẻ ác, người hiền là kẻ ác. Đối với kẻ ác, kẻ ác khác có thể là người hiền, hoặc có thể là kẻ ác. Không có gì là tuyệt đối, đó chỉ là cách phân biệt của những kẻ thích phân biệt.

-Không. Ngươi nhầm rồi! Ác chính là tội lỗi. Người ác sẽ mãi là kẻ ác trong mắt của mọi người mà thôi!

Quỷ Nhân quay mặt như thể hắn ngán tới tận cổ những gì mà Xích Vân nói ra.

-Ngươi… - Quỷ Nhân nói – Có biết vì sao Thiên Ma lại yêu quý ngươi không?

Xích Vân không nói gì.

https://thuviensach.vn

-Ngươi đã cho hắn cuộc sống. Những mục đích của ngươi, những suy nghĩ của ngươi, ngươi đã để lại ở từng người trong Bất Kiếp Viện, đặc biệt là Thiên Ma. Hắn yêu ngươi bằng một thứ tình cảm, nếu không nhận rõ, có thể nghĩ rằng Thiên Ma là một kẻ bệnh hoạn ái nam ái nữ.

-Ngươi…

-Vậy cho nên - Từ ống tay áo của Quỷ Nhân, lưỡi đoản kiếm trồi ra – Ta sẽ thử làm cho ngươi suy nghĩ lại, nếu không được thì…

Một giọng nói vang lên từ sau lưng Xích Vân, những chiếc lá ở chỗ Quỷ Nhân đứng vừa mới kịp bay lên:

-…về gặp Diêm Vương luôn đi!

Xích Vân hụp đầu xuống vừa lúc lưỡi kiếm quét ngang qua.

Xích Vân lấy chân phải làm trụ, quét chân trái một vòng dưới đất. Quỷ Nhân nhảy lên, hắn đâm thanh đoản kiếm thứ hai xuống, Xích Vân lùi người tránh được. Lưỡi kiếm cắm ngập xuống mặt đất mềm.

Nhưng chưa hết, Quỷ Nhân lấy lưỡi kiếm cắm xuống đất ấy làm điểm tựa, hắn lôi cả người lao về phía trước, đạp vào người Xích Vân, Xích Vân lấy tay đỡ, nhưng lực chân rất mạnh nên y bị văng về phía sau.

Quỷ Nhân lại chạy tiếp, người hắn gần như rạp xuống đất khi chạy. Ban đầu, Xích Vân còn nhìn thấy cái bóng của Quỷ Nhân, nhưng dần dà mắt y cũng không thể theo kịp nữa, chỉ thấy bóng kiếm loang loáng khắp tứ phía.

“Bên phải !”.

Xích Vân đâm kiếm xuống, lưỡi kiếm của Quỷ Nhân định quét qua chân y bị cản lại. Quỷ Nhân vung tiếp thanh kiếm thứ hai vào cổ Xích Vân thì tay trái của Xích Vân tóm được.

Quỷ Nhân xoay cả hai tay của mình theo vòng tròn, Xích Vân bị xoắn tay nên tay của y bị trẹo, cả người Xích Vân xoay vòng trên không trung rồi rơi xuống đất.

Quỷ Nhân đá lên ngực Xích Vân, Xích Vây lấy hai tay ra đỡ, người y bay lên, Xích Vân vừa kịp quay lại, Quỷ Nhân đã ở phía trên, hắn tống một cú đá vào bụng Xích Vân. Xích Vân đau đớn, người y rơi xuống đất.

Quỷ Nhân lấy cú đạp vừa rồi như một điểm tựa để hắn nhảy cao hơn. Quỷ Nhân vòng xuống, chập hai thanh đoản kiếm lại với nhau, hắn xoáy

https://thuviensach.vn

người như mũi tên Trí Mệnh Thỷ, đầu lưỡi kiếm nhắm thẳng bụng Xích Vân.

-Địa Niên Kim Thuật! Hạ Thiên Kiếm!

Đầu lưỡi kiếm của Quỷ Nhân xoáy cùng với cơ thể, những luồng chân khí màu xanh phát ra từ người Quỷ Nhân.

Xích Vân vừa kịp chạm đất, mặc dù bụng vẫn rất đau nhưng y vẫn kịp bật sang bên trái.

Xích Vân tự cảm ơn cái mạng của y vẫn còn lớn. Lưỡi kiếm của Quỷ Nhân đục ngập một khoảng đất, hõm sâu xuống, và nát tươm huống chi là bụng của con người. Đây là một trong những kỹ thuật ám sát mạnh nhất của Quỷ Nhân, khi dính phải Hạ Thiên Kiếm, khả năng sống sót là không có. Toàn bộ nội tạng trong cơ thể sẽ bị chân khí chuyển động xoáy theo cơ thể của thuật Hạ Thiên Kiếm xé nát ra thành từng mảnh.

Quỷ Nhân bước ra từ đám khói mù mịt, giọng nói vang lên đều đều từ sau chiếc mặt nạ:

-Hơn một năm sống ở Kiếm Tiên. Không những ngươi trở nên ngây thơ hơn mà còn không phải là chính mình nữa. Xích Vân, con Quỷ của nỗi sợ hãi đâu rồi? Xích Vân, đứa con của những áng mây đỏ như máu trôi lững thững trên trời đâu rồi?

-Ta không phải là quỷ!

-Ngươi đang tự lừa dối bản thân mình đó thôi. Bi kịch lớn nhất trong cuộc đời là tự lừa dối chính mình. Ngươi không có cảm xúc. Điều tối kỵ của chiến binh là mang cảm xúc ra ngoài chiến trường.

-Ta có thể yêu! Và ta có những tình cảm của con người! – Xích Vân gào.

-Ngươi không hiểu được, con người có tình cảm, còn ngươi không phải con người, Xích Vân ạ. Ngươi là con quỷ, hiểu chưa? Quỷ. Quỷ không thể yêu thương. Quỷ chỉ có chém giết, đó chính là mục đích sống!

Xích Vân nóng mặt, y lao vào Quỷ Nhân, thanh kiếm trên tay quay tít.

-Đúng là ngây thơ! - Quỷ Nhân cười.

Quỷ Nhân đỡ kiếm của Xích Vân. Tay phải bị khoá, Xích Vân đấm tay trái thì cũng bị Quỷ Nhân bắt được.

https://thuviensach.vn

-Đường kiếm dở một cách tệ hại! Hình như đây là thành quả của lòng yêu thương thì phải?

-Câm cái mõm của ngươi lại! – Xích Vân gầm gừ như một con chó bị người ta trêu chọc mà không làm gì được vì vướng dây đang quấn quanh cổ.

-Ngươi tưởng rằng ngươi có thể sống yên ổn được chắc? Ngươi tưởng ngươi sẽ yên vui khi ở Kiếm Tiên Thành sao? Nãy giờ là ta còn nương tay đấy, bởi vì ngươi đã từng là thủ lĩnh của ta. Ngươi có biết là hắn cũng đang đi tìm ngươi không?

-Ai?

-Ngươi còn nghĩ ai? Ai là kẻ đang muốn săn ngươi chứ? Ngươi là người biết rõ nhất.

Xích Vân thấy quá mệt mỏi. Đã Quỷ Nhân, Bất Kiếp Viện, bây giờ cả cái tên đó cũng đang đi săn y.

-Ngươi nên hiểu, không một ai trong Bất Kiếp Viện muốn ngươi chết, kể cả ta. Giết ngươi bây giờ là quá dễ, nhưng ngươi là thủ lĩnh của chúng ta, là người mà chúng ta luôn phục tùng. Ngươi phải hoàn thành nốt công việc mà ngươi đã khởi xướng. Mà đó không hẳn là công việc nữa, mà là sứ mạng, là nhiệm vụ, hiểu chứ?

Xích Vân cố gắng như không nghe thấy gì cả, y thúc đầu gối lên, Quỷ Nhân lấy đầu gối mình ra đỡ lại, hắn nhảy về đằng sau.

-Ngươi nên nhớ, khi tên đó đến đây, hắn sẽ không buông tha ngươi đâu. Vì vậy, hãy tìm lại bản thân mình trước khi quá muộn, nếu không, ngươi sẽ bị hắn xẻ thịt đấy!

Xích Vân thở hổn hển, mặt y nhăn nhúm và run bần bật, y ghê tởm trước mọi lời nói của Quỷ Nhân.

-Nhưng dường như ngươi vẫn còn muốn trong sáng - Quỷ Nhân đưa kiếm lên – Vì vậy, ta sẽ làm ngươi vẩn đục đi một chút! Ngươi từng nói: không vẩn đục thì không thể giết người được!

Quỷ Nhân chạy đến và biến mất trước mặt Xích Vân.

...

https://thuviensach.vn

Hàn Thanh xách cây kích trên vai, vừa đi vừa gặm quả táo anh vừa mới hái trên đường.

Anh thấy mỏi vì phải xách cây kích, anh xoay ngang cây kích rồi vòng tay ra phái trước. Bây giờ mà có dây trói lại hai cổ tay thì sẽ giống như một phạm nhân vậy.

Táo vẫn mãi là táo, ăn rồi cũng ngán, Hàn Thanh thả quả táo còn nham nhở xuống đất.

Cánh đồng cỏ dập dờn, con đường phía trước mặt trống trải và đưa đẩy theo từng cơn gió.

Cảnh thanh bình quá, những lúc như thế này, con người dễ xúc động và nhớ nhung. Hàn Thanh cũng vậy.

Anh ra đi khỏi Hàn Gia từ năm mười tám tuổi, cái tuổi còn quá trẻ để vào Anh Hùng Trủng. Mặc cho lời can ngan của Ngài Hàn, anh vẫn đi.

Rồi sau cái lần vào Anh Hùng Trủng, Hàn Thanh thấy Ngài Hàn đã đúng phần nào. Nếu bây giờ có thể quay ngược thời gian, anh sẽ ở lại Kiếm Tiên Thành thêm một hai năm rồi đi cũng được. Anh Hùng Trủng quả là đáng sợ đối với những ai mới vào lần đầu. Những con quái vật gớm ghiếc, sự chạy trốn, sự sinh tồn, tất cả đều có trong Anh Hùng Trủng. Nếu không chiến đấu với toàn bộ sức lực và lòng dũng cảm, chắc chắn sẽ phải bỏ xác lại. Hàn Thanh bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy rợn người khi con Thanh Y Tử lao qua trước mặt anh, những cái móng vuốt sắc nhọn của nó sượt qua ngực, tấm áo giáp bị nứt ngang. Nếu lúc ấy, chỉ cần nhướn người qua một tý nữa là anh sẽ không thể tung tăng sống vui vẻ cho tới lúc này được.

Nhưng có nguy hiểm mới biết được bản chất con người. Hàn Thanh tiếp tục chiến đấu với những người đồng đội, anh không bỏ chạy mặc dù rất sợ hãi, con người lạ lắm, càng sợ lại càng muốn tiếp tục đối mặt với nó để xem sự sợ hãi của mình tới đâu. Và thành quả mà Hàn Thanh đạt được thật không uổng, Thanh Y Tử bị cây Bạch Xà Kích của anh đâm xuyên qua họng, con quái vật bị tiêu diệt bởi tay của một người trẻ tuổi. Từ ấy, Hàn Thanh bắt đầu nổi tiếng trên giang hồ. Anh rèn luyện không ngừng nghỉ, luôn có quyết tâm trở thành một Kiếm Khách sử dụng trường binh giỏi. Điều này, anh bị ảnh hưởng khá lớn từ Ngài Hàn, ngài hay nói với anh

https://thuviensach.vn

rằng, làm một thằng đàn ông phải có chút công danh, phải để người khác biết mình là ai, biết tới sự tồn tại của mình. Trải qua nguy hiểm trong những nơi như U Minh Cư, hoặc gần nhất là Hoàng Hôn Thánh Điện cách đây nửa năm, một mình chiến đấu, một mình sinh tồn, Hàn Thanh đã thực sự trở thành một nhân vật có tiếng tăm trong giới Kiếm Khách. Người ta nói đến chuyện ai có thể sống và chiến đấu một mình trong nguy hiểm, đó là Hàn Thanh. Tính tình vui vẻ và hay trêu chọc mọi người, lại là Kiếm Khách sử dụng trường binh, Hàn Thanh được người trên giang hồ gọi là Trường Thương Tiểu Quỷ.

Nhưng có danh tiếng, thì chưa chắc người ta đã nể mặt. Càng có danh tiếng, người đời lại càng muốn xem cái danh tiếng đó đến đâu, hoặc cũng có kẻ chẳng coi là cái gì sất. Hàn Thanh là người đầu tiên có thể một mình chống chọi trong những hang sâu, một mình chiến đấu với những quái vật kinh khủng nhất, tất nhiên là mọi đều khen ngợi. Nhưng cũng chẳng ít người nói: “Ôi dào, đã là cái gì đâu, chẳng qua làm như vậy để có chút tiếng tăm, chưa chết là còn may”. Con người thường thế, chẳng ai thích cái chuyện người khác có danh tiếng, họ cho đó chỉ là thứ tầm phào một thoáng một chốc, thậm chí còn chửi sau lưng với những lời lẽ cay độc. Nhưng ý nghĩ và mong muốn lại chẳng đồng điệu, bản thân họ cũng muốn có danh vọng, muốn người khác biết đến mình. Nhưng chẳng lẽ người ta lại nói toạc ra sao? Chắc chắn là không vì như thế chỉ có làm trò cười cho thiên hạ.

Và chuyện làm Hàn Thanh bực nhất là cái thằng Lỗ Quân. Nó biết Hàn Thanh đấy, nó biết Trường Thương Tiểu Quỷ đấy, nhưng nó vẫn cứ đặt điều đối với anh như thường. Nộp tám Kim Nguyên Bảo để làm lệ phí, lại còn phải nộp một phần sáu lợi nhuận hằng ngày, nếu tính lẻ từng ngày thì có vẻ ít, nhưng thực ra nếu dồn toàn bộ tiền cả tháng lại, và làm ăn khấm khá, thì số tiền ấy lớn biết chừng nào, đủ để mua một con Vân Tượng! Thằng nào mà không xót ruột? Vì vậy, các chủ cửa hàng thường khai bớt đi, hoặc là giấu tiền qua một chỗ nào đó. Cũng có khi phải kèn cựa, cãi lý bọn đi thu, để chúng nó không bắt nạt, các chủ cửa hàng hay liên kết với nhau, thường thường hai anh một hàng, thậm chí có lúc là bốn năm anh

https://thuviensach.vn

cùng một hàng. Nên nhiều lúc có chuyện dở khóc dở cười, hai anh chàng nọ mở chung một cửa hàng, muốn giấu tiền để khai bớt, một anh đi tìm nơi giấu, anh còn lại trông hàng. Sau khi bọn thu tiền của Độc Tâm đi, hai anh dọn cửa hàng, tới chỗ giấu thì túi tiền đã bị thằng nào nẫng mất. Tiền của chung, mất như vậy nên anh nào cũng tức. Tức rồi anh này chửi anh kia ngu, anh kia cãi rằng anh này không chịu làm còn kêu gì, lời qua tiếng lại rồi mất bình tĩnh, hai người xông vào ục nhau liền. Thiên hạ được một trận cười no bụng. Nhưng người ta cũng ngẫm lại: "Nhỡ đâu mình có lúc lâm phải cảnh đó ?". Chẳng ai nói trước được điều gì.

Hà Gia Đoàn, bang chủ Độc Tâm cũng chẳng phải là kẻ tầm thường. Lão ta có vị trí lớn trong thành phần lãnh đạo Tổ Long. Trưởng Lão và Hạ Phong Tướng Quân đôi khi phải nhún nhường Hà Gia Đoàn. Tổ Long có vệ binh, thì bang Độc Tâm cũng có quân riêng. Nghĩa là trong Tổ Long tồn tại hai chính quyền khác nhau, một là các vị lãnh đạo cao cấp của Tổ Long, hai là Hà Gia Đoàn. Bang Độc Tâm làm chuyện gì, các vị bô lão của Tổ Long không thể kiểm soát, bang Độc Tâm đánh ai, chèn ép ai, các vị để đấy, mặc thây thằng xấu số. Muốn yên thân thì rỉ tai nhau đừng có dây vào, vậy thôi.

Khu thành Tây Tổ Long là "thổ" của Độc Tâm, mọi chuyến hàng, mọi việc giao thương đều đi qua đây. Mà đã là "thổ" thì ta phải có luật. Hà Gia Đoàn nghĩ thế, và lão đã vớ bở ở chỗ này. Có chèn ép chúng nó, chúng nó cáu thì cũng chẳng sợ, ông không cần đập, nó làm gì mình? Chúng nó muốn chuyển sang thành khác, mày cứ việc chuyển! Rồi lại phải quay về đây ngay ấy mà! Tổ Long rộng ghê gớm, từ thành Tây sang thành Bắc hay Nam cũng phải mất một canh giờ chạy bộ, thằng nào đang cần gấp hàng nóng như nguyên liệu, chúng nó phải chạy lên tận đấy à? Có mà điên! Còn những thằng bán hàng, thằng nào chẳng muốn bán được ngay lập tức. Đa phần mọi chuyến hàng đều đi qua thành Tây, bởi vì nơi ấy là đầu mối của những tuyến đường quan trọng, Hoàng Hôn Thánh Điện, U Minh Cư đều ở phía Tây Nam hoặc phía Tây. Hơn nữa, Vạn Hoá Thành và Tích Vũ Thành đều ở hướng này, mọi sản vật quý hiếm đều đi qua thành Tây, có ông nào lại hâm hâm đi vòng lên phía Bắc để vào cổng Bắc Tổ Long chứ?

https://thuviensach.vn

Nói vậy, nhưng Hà Gia Đoàn chẳng phải là kẻ chỉ có ngồi mát ăn bát vàng. Đa phần người ta phải nhường lão, nhưng có khi lão lại nhường người khác. Tại sao? Tổ Long thì rút cục vẫn chỉ là Tổ Long, quanh đi quẩn lại là ở trong thành. Từ đây thành Tây lên thành Bắc đúng là có xa thật đấy, nhưng nếu đi ngựa thì cũng chẳng mất thời gian là bao, với lại, nếu chúng nó bị chèn ép quá, rủ hết nhau ra thành Bắc thì gay. Lúc ấy, thành Tây vẫn là nơi người ta đổ về, nhưng chợ thì ở trên kia, thế là người ta lên thành Bắc, hơi xa, nhưng muốn làm ăn được thì bắt buộc phải lên trên đó, còn hơn là không có Độc Tâm, thành Bắc là thuộc quyền quản lý của Trưởng Lão Tổ Long nên không có chuyện thu phí. Vậy Độc Tâm "hố" à? Không được, nên Hà Gia Đoàn cho dân buôn được xả hơi trong ngày cuối tuần. Hoặc anh nào bỏ tiền nhiều để có đất bán, Hà Gia Đoàn niềm nở góp ý chỗ này được, chỗ kia có lợi thế và được lão cho xem tận mặt liền, như là một người có trách nhiệm. Cái này thì Hàn Thanh phục lão Hà Gia Đoàn sát đất, lão chịu nhường một bước để tiến hàng chục bước. Con buôn được ve vuốt về tinh thần, nhưng đời nào Hà Gia Đoàn chịu lép thế? Cáu ở chỗ, Hà Gia Đoàn lại mở một sòng bạc lớn tên là Nhàn Thi Hội ở Thành Tây trong hai ngày cuối tuần. Oái ăm là sòng bạc đó chỉ mở trong hai ngày cuối tuần thôi! Vì sao không mở liên tục? Sòng Nhàn Thi Hội có mức giải thưởng cao hơn hẳn so với những sòng khác, nếu thắng thì không những anh có tiền của những thằng khác, mà nhà cái cũng sẽ trả cho anh, như một món tiền thưởng. Hời quá! Hời quá! Thằng nào mà chẳng muốn giàu nhanh? Và đánh bạc chính là con đường ngắn nhất. Nghe thì có vẻ là nếu thắng một trận thì tha hồ ăn tiêu xả láng. Đúng rồi đấy! Hà Gia Đoàn cần chúng nó ăn tiêu xả láng! Hàn Thanh cười thầm vì phục thằng cáo già. Có tiền trong tay thì chẳng lẽ để đấy? Tiền chỉ có giá trị khi tiêu xài, tiền nhiều nhưng không có chỗ tiêu thì tiền làm gì? Và khi tiêu hết, chúng nó sẽ lại tới sòng bạc với hy vọng kiếm ra tiền tiếp. Hàn Thanh biết thừa trong đánh bạc có một quy luật, đó là khả năng thắng rất ít, khi thắng một lần thì xác suất để trúng một lần nữa lại còn ít hơn, chẳng thằng nào giàu được nhờ chuyện đánh bạc. Vậy cho nên những thằng chủ sòng bạc không bao giờ lo chết đói, trừ phi thằng đó bị thua một ván đậm duy nhất, nhưng khả năng ấy là rất thấp, một

https://thuviensach.vn

trăm thằng chủ sòng thì họa hoằn một thằng sập tiệm. Vả lại, Hà Gia Đoàn mở sòng này trong hai ngày cuối tuần là có lý do. Cả tuần buôn bán, những thằng máu me đen đỏ sẽ dồn tiền kiếm được trong cả tuần để chơi bạc. Bang Độc Tâm không thiếu sòng bạc, nhưng sòng Nhàn Thi Hội ở Tổ Long Thành Tây trong hai ngày có thể đem lại nguồn thu bằng tất cả các sòng khác dồn lại.

Hàn Thanh không ưa Hà Gia Đoàn, và cả bang Độc Tâm, nên chuyện thằng Lỗ Quân bị một thịt có liên quan tới sự an nguy của gia đình, nhưng Hàn Thanh vẫn không khỏi thầm cảm ơn cái thằng đã giết Lỗ Quân, khiến anh khỏi bẩn tay. Nhưng Ngài Hàn đã từng nói: "Yêu ai phải biết cái dở của người ta, ghét ai phải biết cái hay của người ta". Hà Gia Đoàn là kẻ xảo trá, nhưng sự xảo trá ấy không hẳn là cái khôn vặt chợ búa, đó là sự đúc kết của bao nhiêu lần đắng cay tủi nhục của con người. Vì mạng sống, người ta phải biết mạnh mẽ để sống. Nói Hà Gia Đoàn nhẫn tâm và độc ác thì cũng đúng, nhưng nói lão biết dùng người, biết tình người thì cũng không sai. Và nói thẳng ra, Ngài Hàn là số một, thì Hà Gia Đoàn là người thứ hai mà Hàn Thanh nể phục.

Dù sao thì bang Hàn Thuỷ của Ngài Hàn cũng không dây dưa vào vấn đề bài bạc hay gái điếm. Hàn Thuỷ chỉ tập trung vào vấn đề vận chuyển và buôn bán. Có vẻ như một công việc bình thường, nhưng thực ra đầy sự toan tính và thủ đoạn. Nếu nói Ngài Hàn buôn bán gian lận, thất tín thì là sai, nhưng nếu nói ngài buôn những mặt hàng "nóng" và "cấm" thì cũng đúng, và lường gạt hay đút lót để chuyển hàng vào thành thì còn đúng nữa. Hàng nóng là những loại nguyên liệu, có khi khan hiếm mà đẩy lên giá cao. Như cách đây mấy tháng, Đề Luyện Du không biết bói ở đâu ra thì Hàn Thuỷ mang đến, nhiều không kể xiết. Nhưng nhiều thì lại đẩy giá cao lên gấp sáu bảy lần! Ngài Hàn biết thừa cái món Đề Luyện Du chúng nó cần để chế tạo binh khí trong quá trình tôi luyện thép. Vậy thì ta đang độc quyền cái này, sao lại không đẩy lên? Chúng nó sẽ phải mua thôi, xót ruột cũng phải mua! Ai bảo bọn Tổ Long cứ trông chờ cái mỏ dầu ở Khoáng Trường? Mà buồn cười ở chỗ, vừa hôm Hàn Thuỷ bán hết Đề Luyện Du, thì người ta lại tìm được mỏ dầu mới ở Khoáng Trường! Lúc này lắm thằng tiếc, nếu đợi thêm

https://thuviensach.vn

một hôm nữa thì có phải là không bị "hố" không? Buôn bán là vậy, không luồn lách, không hớt tay trên, những bang khác sẽ cướp của mình, nhún nhường chúng nó thì chỉ làm chúng nó khoái chèn mình. Đấy là hàng "nóng", còn hàng "cấm" thì mệt nữa. Đó là xác của những con quái vật đầu đàn, như Thanh Y Tử chẳng hạn. Bình thường là đàn Thanh Phương Tử, nhưng con mạnh nhất, khoẻ nhất đàn sẽ trở thành Thanh Y Tử. Hay là Tần Lăng, một con quái vật được sinh ra từ đất, cứ khoảng sáu tháng, mặt đất rung chuyển và nứt toác, một con Tần Lăng mới chui ra từ vết nứt ấy. Những con quái vật này có sức mạnh tu luyện qua một quá trình lâu dài, nên cơ thể chúng sẽ chứa nhiều những chân khí. Đặc biệt là xương, xương được chân khí tôi luyện nên có thể tốt hơn cả thép. Vì vậy, nếu có được những cái xương này trong quá trình tôi luyện vũ khí thì thật là tuyệt. Nhưng không phải tất cả đều tốt. Trong quá trình luyện, chuyện chân khí ma ám của quái vật len vào vũ khí là không thể tránh khỏi. Có thể vũ khí rất mạnh, nhưng người sử dụng nếu không biết cách chế ngự sẽ bị chân khí ma ám dần ăn vào cơ thể, phá huỷ các bộ phận nội tạng theo thời gian, võ công cao mấy mà không biết cách chế ngự cũng vứt. Ghét nữa là mỗi con quái vật đều phải có cách trị chân khí ma ám khác nhau. Chính vì điều này, nên chuyện dùng xương của quái vật để luyện kiếm đã bị cấm. Nhưng đâu phải tất cả mọi người đều có võ công thấp kém, khá nhiều cao thủ có đủ khả năng để chế ngự chân khí ma ám, và cái mà họ cần thì lại không có. Ngài Hàn biết được điều này nên bỏ công sức để thu thập những xác của quái vật ở khắp mọi nơi. Ngài không bao giờ giao việc này cho những thuộc hạ cấp thấp, một là những người này không đủ sức để làm việc đó, hai là Ngài Hàn không muốn phí phạm mạng người." Mạng sống là quý giá, được sống ở trên đời là quý giá", ngài luôn nói vậy. Vì thế, Ngài Hàn chỉ giao việc cho những người có đủ khả năng là Thiết Thủ và nhóm Cửu Diệu.

Hàn Thanh cũng không thiết tha gì lắm tới cái chức bang chủ Hàn Thuỷ, nhưng hai người anh của Hàn Thành cũng không thích cái chức bang chủ. Hàn Vệ chẳng qua làm bang chủ tạm thời vì Ngài Hàn đi vắng, Hàn Vệ là con trai trưởng lại không đỡ bố? Hàn Phi thì khỏi nói, võ công không thể

https://thuviensach.vn

chê, Bất Luật Kiếm Khách cơ mà. Nhưng Hàn Phi thích chuyện tán gái hơn chuyện bang chủ. Mặc dù Hàn Phi tán nhiều là vì Hàn Phi muốn tìm một cô gái giống Hàn Phu Nhân. Con bé Hàn Ngọc thì còn nhỏ quá. Thành ra, Hàn Thanh nghĩ Lã Vân mới thực sự là người có đủ tư chất làm bang chủ. Phép thuật của Lã Vân chỉ thuộc hàng khá, chưa thể gọi là đỉnh cao của Pháp Sư. Nhưng ông trời lại cho Lã Vân một cái đầu quá thông minh. Lã Vân là người trầm lắng, không ai có thể biết trong đầu Lã Vân đang nghĩ những gì, trừ Ngài Hàn và Hàn Thanh. Nhưng đôi lúc chính Hàn Thanh cũng tự hỏi có thật là Lã Vân đang nghĩ như thế không? Hay là hắn nghĩ khác?

Lã Vân ít chiến đấu, nhưng khi đánh nhau thực sự thì Lã Vân gần như là vô địch trong việc lợi dụng địa thế. Ngũ Hành chỉ có Kim, Mộc, Thuỷ, Hoả, Thổ. Bài học về Ngũ Hành thì đến cả đứa con nít lên ba cũng biết: Kim sinh Thuỷ, Thuỷ sinh Mộc, Mộc sinh Hoả, Hoả sinh Thổ, Thổ sinh Kim ; Hoả khắc Kim, Kim khắc Mộc, Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Thuỷ, Thuỷ khắc Hoả. Xếp Ngũ Hành theo đường “Sinh” và “Khắc” thì tạo ra một hình ngôi sao năm cánh gồm các đường "Khắc" trong một hình ngũ giác đường "Sinh". Đơn giản vậy thôi, thế mà Lã Vân có thể biến hoá cái ngôi sao ấy vô cùng. Đó là còn chưa kể tới “Tứ Trấn” , bốn nguyên tố phụ ngoài Ngũ Hành: Phong, Lôi, Băng, Huyết. Hay là “Thập Can” dùng trong quá trình luyện thuật để tạo ra thuật mới: Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý. Riêng Lã Vân có thể biến hoá “Thập Can” thành những loại thuật mà Hàn Thanh chưa từng thấy bao giờ. Và dòng thuần Pháp Sư còn có một loại chiến đấu đặc biệt là dùng quẻ trong “Bát Quái” , gồm tám quẻ: Càn, Khản, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài. Quẻ trong Bát Quái thường được dùng trong bói toán và xem phong thuỷ để xây nhà cửa. Nhưng đối với dòng thuần Pháp Sư ở Kiếm Tiên Thành, Bát Quái được dùng để chiến đấu và tạo ra những trận đồ, đòi hỏi người sử dụng phải có trí tuệ cao, biết quẻ nào có thể phối hợp mà lập trận. Mà vấn đề thông minh thì Lã Vân có thừa. Nói tóm lại, Lã Vân mới thực sự là người xứng đáng vào vị trí bang chủ nhất. Nhưng ý Ngài Hàn thế nào thì Hàn Thanh rõ, Lã Vân sẽ chỉ là Quân Sư mà thôi, và dường như Lã Vân lại rất khoái cái vị trí ấy.

https://thuviensach.vn

Miên man suy nghĩ mãi, Hàn Thanh lại nhớ người ấy.

Cô gái đó hiện đang ở Tổ Long Thành, anh mới đi có nửa tháng mà đã thấy nhớ cô rồi.

Hàn Thanh định bụng sẽ thưa với Ngài Hàn về chuyện anh có bạn gái. Nghĩ đến việc này, anh lại vừa vui vừa lo.

Nhưng có tiếng kêu khiến anh đứt mạch suy nghĩ.

Những con quạ đang bay thành vòng tròn, chúng kêu liên tục.

"Sao lại có quạ ở đây ?"

"Chẳng liên quan tới mình"

Hàn Thanh định đi tiếp, nhưng có cái gì đó níu anh lại.

"Nhưng chẳng lẽ có người chết à ?"

Hàn Thanh đi về hướng những con quạ đang bay.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 33 giây -----

Bánh xe ngựa lăn lộc cộc trên đường.

Ngài Hàn ngồi bên trong cùng với Lã Vân và Lăng Khê. Ông bạn Lăng Khê của ngài thì đã ngủ, có lẽ vì mệt, vừa từ Ngư Thôn về lại phải lên xuống Tổ Long Thành. Dù sao thì cũng đã có tuổi, già rồi.

Lã Vân thì đang nhìn ra ngoài ô cửa nhỏ, những người tuỳ tùng đang đi xung quanh trên con đường lộng gió.

Bất chợt, Lã Vân thấy cái nhẫn Ngài Hàn đang đeo trên tay phải. Ngài Hàn có hai nhẫn, một cái là nhẫn cưới ở bên tay trái. Còn cái nhẫn nạm ngọc đen này thì ở bên tay phải. Lã Vân nhớ rõ cái nhẫn này lắm, đó là quà tặng của Trưởng Lão Tổ Long Thành tặng Ngài Hàn cách đây một năm.

Thấy Lã Vân ngắm cái nhẫn, Ngài Hàn cười:

-Sao?

Lã Vân chợt tỉnh, y hơi lúng búng:

-Dạ…Không.

-Cái món này Trưởng Lão Tổ Long cho tao. Quà biếu ấy mà.

Gọi là quà biếu, tức là Ngài Hàn có nhận cả quà hối lộ nữa.

Lã Vân hiểu, Trưởng Lão Tổ Long đúng là biếu Ngài Hàn thật, và chân tình thật. Nhưng Lã Vân cũng hiểu chút ẩn ý mà Trưởng Lão gửi lại cho

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn lúc ấy. Bang Độc Tâm đang lấn át các vị bô lão Tổ Long, nên cần Ngài Hàn giúp đỡ. Nhưng cũng khó tránh được thâm ý rằng, Trưởng Lão đã rất thịnh tình, vậy cho nên Ngài Hàn hãy cư xử sao cho phải phép một chút, hồi ấy, Ngài Hàn đang là thành viên không chính thức trong thành phần ban quản lý Tổ Long, bây giờ vẫn thế. Cái này thì Ngài Hàn không trách Trưởng Lão, mình đã vào trong thành phần lãnh đạo Tổ Long, tức là người ta đã nể nang mình rồi, kể cả là thành viên không chính thức, nếu bất cứ chính sách nào đưa ra cũng sẽ phải qua tay Ngài Hàn. Cho dù tất cả đều tán thành, mà Ngài Hàn lắc đầu bảo chưa được, thì người ta sẽ phải xem xét lại. Vậy hãy xử sự sao cho đúng mực, đó là luật.

Thấy Lã Vân cứ nhìn cái nhẫn mãi, Ngài Hàn cười tiếp:

-Sao? Trông nó xấu à?

-Sao Trưởng Lão Tổ Long không nói thẳng với bác?

Ngài Hàn nheo mắt, rồi mỉm cười. " Tốt! Tính cách đầu tiên của một thằng đàn ông là phải thẳng thắn !". Nhưng ngài chưa kịp nói, thì ông bạn Lăng Khê của ngài đã nói:

-Vì lời đẹp thì không thật, nhưng dễ nghe, lời thật thì không đẹp, nên khó nghe.

Rồi Ngài Hàn cười, ông bạn Lăng Khê của ngài cũng cười. Lã Vân thấy hơi ngượng, so với Ngài Hàn và Lăng Khê, y chưa là cái gì cả.

Nhưng Ngài Hàn không cười vì chê Lã Vân còn non dại, ngài cười là vì y biết tự đánh giá mình tới đâu, "một người tài giỏi không phải là tài giỏi mà là người tự biết mình đứng ở đâu, đó mới là người tài giỏi".

-Vậy…- Lã Vân nói – Khi người ta tặng bác quà, bác sẽ làm gì?

Ngài Hàn nhướn mắt qua lại, rõ ràng ngài đang khoái chuyện Lã Vân hỏi ngài:

-Ừm…xem nào…còn phải xem nó là quà gì nữa.

-Nếu là quà biếu?

-Tao sẽ nhận, nếu thực sự người ta tặng vì lòng chân tình.

-Nếu là quà hối lộ để bác giúp người ta chuyện gì đó?

Ngài Hàn cười tủm tỉm:

-Có thể nhận, có thể không.

https://thuviensach.vn

-Chẳng phải nhận quà hối lộ là tự mua rắc rối sao?

Ngài Hàn nở một nụ cười hơi "quái" , ngài nói:

-Mày có biết cái bánh xe không?

-Dạ có.

-Mày có biết vì sao bánh xe đi được không?

Lã Vân nghĩ, rồi y nói:

-Vì tròn chăng?

-Đúng. Thế mày đã thấy ai đẽo xe hình vuông chưa?

-À. – Lã Vân vỡ lẽ.

-Nếu thẳng quá, góc cạnh quá, sẽ không đi được.

-Vậy phải cong ạ?

-Ừ. Cong mới đi được.

Rồi Ngài Hàn đưa bàn tay mình ra, ông lấy tay kia vẽ tượng trưng một hình bầu dục:

-Vậy nếu làm bánh xe như thế này có đi được không?

Lã Vân đã hiểu, Ngài Hàn đã dạy cho y hiểu nhiều thứ:

-Dạ, chắc chắn là không rồi.

-Vậy đó, nếu thẳng quá, chắc chắn không đi được. Nhưng nếu cong quá, cũng không đi được. Vậy nên ta sẽ ở giữa, thành hình tròn và đi được.

-Cháu nghĩ cũng chẳng cong.

-Sao vậy?

-Nếu xét hình tròn trên từng đoạn nhỏ, nó lại là thẳng.

Ngài Hàn cười, thằng nhóc Lã Vân là đứa mà ông ưng ý nhất, nó hiểu ông, hiểu cả ý của ông.

-Nhưng cũng phải cẩn thận.

-Dạ, cháu hiểu.

Như muốn dò xét, Ngài Hàn ra vẻ như bâng quơ:

-Hiểu gì?

-Nếu đường lồi lõm, phải đi chậm, và tránh những ổ gà.

"Xem ra thằng nhóc này mới thực sự là bang chủ tương lai của Hàn Thuỷ" – Ngài Hàn nghĩ.

"Nhưng Quân Sư lại hay hơn".

https://thuviensach.vn

…

Xích Vân nằm bệt trên đất, tay của y đã có những vết cứa, tuy những vết đó không sâu nhưng buốt và rát.

-Đứng dậy đi! - Quỷ Nhân nói.

Xích Vân lồm cồm bò dậy, tay của y bây giờ cầm kiếm cũng không vững nữa.

Quỷ Nhân chạy đến, hắn đâm thanh đoản kiếm vào người Xích Vân.

Xích Vân chỉ kịp né trong gang tấc, lưỡi kiếm sượt qua cái áo của y.

Quỷ Nhân thúc đầu gối lên bụng Xích Vân, Xích Vân đau đớn, chưa kịp làm gì thì y bị Quỷ Nhân đạp một cái bay về phía sau.

Trong Bất Kiếp Viện, Quỷ Nhân là kẻ có tốc độ nhanh nhất. Vì vậy, hắn là người có khả năng ra nhiều chiêu liên hoàn nhất. Võ thuật của Quỷ Nhân xuất phát từ phái Mặc Vạn, một phái võ thuật cổ của Uất Hận Thành. Mặc Vạn ra đời trong thời kỳ đầu của Uất Hận Thành, khi Uất Hận Thành còn là nhà tù của Hoàng Đế. Môn võ này không có người nào sáng lập hay nghĩ ra, đó là kết quả của những trận chiến đấu giữa các tù nhân trong nhà tù, một người nghĩ ra vài chiêu thức đơn giản, những người khác thấy vậy và biến tấu đi, tổng cộng ngày nay, Mặc Vạn có sáu bộ, sáu bộ này chia ra thành những dòng lớn. Mặc Vạn có ba dòng: Mặc Vạn Quyền có ba bộ, Mặc Vạn Khí có hai bộ và Mặc Vạn Huyễn chỉ có duy nhất một bộ. Mặc Vạn Quyền được tất cả các Kiếm Khách, Thần Thú và Vũ Mang Uất Hận Thành học vì nó giúp cho cơ thể có sức khoẻ dẻo dai và sức chịu đựng tốt, Mặc Vạn Quyền còn là cái nền để học các môn võ công khác, chính điều này đã giải thích vì sao mà các chiến binh của Uất Hận Thành bao giờ cũng mạnh hơn so với các chiến binh của Đại Lục. Mặc Vạn Khí được Pháp Sư, Tiên Thú và Vũ Linh học, Mặc Vạn Khí đề cao Nhân, chứ không phải là Địa hoặc Thiên. Bộ sách thứ nhất mang tên “Tiểu Thừa Khí Thuật” của Mặc Vạn Khí ngay từ đầu đã nói rằng: “Trong vấn đề về phép thuật, cần coi trọng về Nhân. Yếu tố quan trọng để tạo nên sự phát triển của phép thuật là Nhân, nếu Nhân chỉ ở mức trung bình, thì dẫu có Địa tốt, Thiên hay, thì cũng không thể làm gì được đối thủ”, Nhân trong Mặc Vạn Khí được coi là quan trọng nhất, Mặc Vạn Khí chú trọng vào việc thay đổi chân

https://thuviensach.vn

khí trong cơ thể con người, làm chân khí chuyển động điều hoà mà tạo ra thuật, nếu Nhân có tốt thì lúc đó mới có thể dùng Địa và Thiên mà phát huy hết sức mạnh của phép thuật.

Quỷ Nhân đạp chân phải, Xích Vân tóm được, y xoay chân Quỷ Nhân nhằm làm cho chân Quỷ Nhân bị gãy.

Dường như Quỷ Nhân cố tình để cho Xích Vân tóm chân mình, hắn xoay người, vạt áo dài và rộng toả ra trước mặt Xích Vân.

Xích Vân ngửa người về phía sau, vừa lúc hai con dao găm từ trong vạt áo Quỷ Nhân lao ra. Xích Vân thả chân của Quỷ Nhân.

Quỷ Nhân hạ người xuống đất.

-Có tiến bộ hơn rồi đấy! - Quỷ Nhân cười.

Xích Vân thấy một vài sợi tóc của mình rơi lả tả xuống đất.

-Chơi quyền thuật với ngươi một chút vậy! - Quỷ Nhân đút hai thanh đoản kiếm vào trong áo.

Quỷ Nhân lao tới và nhảy lên, hắn tống ba cú đá liên tiếp vào người Xích Vân, tất cả đều bị Xích Vân đỡ được.

Quỷ Nhân đang quay lưng lại với Xích Vân, hắn vung tay về phía sau, liền bị tay Xích Vân khoá chặt, tay kia cũng thế.

Tay Quỷ Nhân uốn một cái, như một con rắn, tóm lấy cánh tay Xích Vân, bây giờ người bị khoá tay lại là Xích Vân, y không cử động tay được.

Quỷ Nhân nhảy lên và đạp hậu. Người của Quỷ Nhân quá dẻo, trong tư thế khó như vậy mà hắn vẫn có thể nhảy được.

Hai chân của Quỷ Nhân đạp trúng ngực của Xích Vân, Xích Vân ngã về đằng sau, y ôm lấy ngực và thở dốc.

Quỷ Nhân xoay người trên không trung rồi vung cả chân phải xuống, Xích Vân đứng ngay dậy và thoát khỏi cú đá nhằm yết hầu vừa rồi.

“Chết! “ – Xích Vân giật mình.

Tưởng rằng đã hết đà, nào ngờ Quỷ Nhân lại lấy ngay chân phải làm điểm bật, hắn lại lộn người trên không trung, chân trái văng từ dưới lên vào mặt Xích Vân.

Xích Vân thoát được, y nhảy vội về phía sau.

-Đã khá hơn, tuy nhiên… - Quỷ Nhân lắc lư cái đầu.

https://thuviensach.vn

Mũi giày của Quỷ Nhân thòi ra một lưỡi kiếm, Xích Vân nhìn xuống ngực mình, cái áo đã bị rách.

-Ta thấy ngươi vẫn còn đang dao động lắm! Xích Vân ạ!

Không để cho Xích Vân mở miệng chửi tục, Quỷ Nhân lại tiếp tục xông vào.

Trong Mặc Vạn, Mặc Vạn Huyễn chỉ có duy nhất một bộ. Nhưng Mặc Vạn Huyễn mới thực sự là đỉnh cao của bộ võ công Mặc Vạn, nó được coi là một trong những đỉnh cao của quyền thuật. Người học Mặc Vạn Huyễn sẽ phải mất chí ít là mười sáu năm để làm một chuyện là "tập cơ" , các cơ sụn là thứ làm cho tay hoặc chân chỉ có thể đưa qua đưa lại trong một phạm vi nhất định, nếu những cơ sụn này bị vỡ thì người sẽ bị đau đớn khôn cùng. Nhưng Mặc Huyễn đã yêu cầu người tập phải làm những cơ ấy mềm ra, đến độ tay có thể dẻo, chân linh hoạt, lúc ấy mới bắt đầu học Mặc Vạn Huyễn. Mặc Vạn Huyễn có điều quan trọng là dùng sức bật làm cơ bản, tay và chân được đặc biệt chú ý. Những cú bật và nhảy lộn vòng trên không trung làm cho đối thủ hoa mắt và không biết là sẽ bị tấn công từ hướng nào, nhưng cũng tốn sức, nên người học phải có sức bền rất tốt. Mặc Vạn Huyễn có năm tầng học gồm: Tiểu Mặc Quyền, Tam Hoa Lý, Trung Phá Thể, Đạt Nhân Độ và đẳng cấp cao nhất là Huyễn Vô Thuật. Xích Vân chưa từng nghe ai đã học tới Huyễn Vô Thuật, nhưng người trong Uất Hận Thành có kể lại rằng, vào đời Thiên Tử thứ ba mươi hai, người đứng đầu Ngũ Thánh Điện tên là Nguyên Trí, đã đạt tới cảnh giới Huyễn Vô Thuật. Theo truyền thuyết, thì Huyễn Vô Thuật đưa người tập trở về với phái võ Mặc Vạn cổ xưa, không phải là phát triển cái mới mà là được cảm nhận Mặc Vạn theo đúng nghĩa của nó: uyển chuyển, nhanh nhẹn, tàn bạo, và không để cho đối thủ còn cơ thể lành lặn. Đối thủ chỉ có chết, nếu không chết thì cũng sẽ bị phá huỷ cơ thể thành tàn phế, rất dã man. Bởi lẽ, Uất Hận Thành không như những nơi khác, chẳng có gì là tình nghĩa giang hồ, chẳng có gì là lòng đại hiệp, tất cả những thứ ấy đối với Uất Hận Thành là rác rưởi. Phái võ Mặc Vạn lấy bản thân làm trọng, lấy sinh tồn làm lý, trong chiến đấu và trên chiến trường, không có luật, chỉ có luật sống hay chết. Những kẻ lấy tình nghĩa giang hồ gì đó để mà đối đáp, đối với Uất Hận Thành thì đó là cái

https://thuviensach.vn

nực cười và ngu xuẩn nhất. Trong chiến trường, kẻ nào đem lòng đại hiệp hay tình nhân nghĩa ra thì kẻ đó sẽ chết sớm, vậy thôi.

Xích Vân biết rõ Quỷ Nhân. Quỷ Nhân sinh ra tại Địa Ngục của Uất Hận Thành. Quỷ Nhân là đứa con của Mặc Vạn, bởi lẽ, ngay từ năm lên năm tuổi, Quỷ Nhân đã học Mặc Vạn. Năm tuổi đã phải chịu đựng những bài "tập cơ" hết sức khắc nghiệt và đau đớn. Không ai thấy nói về gia cảnh của Quỷ Nhân, chỉ biết rằng bố của Quỷ Nhân là một người "tù nhân" chính gốc, tổ tiên của Quỷ Nhân chính là những người tù trong Uất Hận Thành xưa kia, những con người sống hết mình vì bản thân và sự sinh tồn. Phái Mặc Vạn đã có một kẻ thừa kế xứng đáng, đó là Quỷ Nhân. Quỷ Nhân mới có hai mươi mốt tuổi, nhưng hắn đã đạt tới Trung Phá Thể. Trung Phá Thể làm cơ thể của người tập mềm ra, uốn dẻo cực tốt, nên có thể thoát khỏi những chiêu khóa của đối thủ, thậm chí còn có tác dụng "gậy ông đập lưng ông" , đối thủ sẽ bị đòn khoá của chính mình gây ra khó khăn. Như vừa nãy, Xích Vân đang ở thế chủ động khoá tay Quỷ Nhân, nhưng Quỷ Nhân đã vòng tay lại và tóm lấy cánh tay Xích Vân, khiến tay của y không thoát ra được, và hậu quả là Xích Vân lãnh trọn cú đạp vào người.

Nếu muốn học Mặc Vạn Huyễn, thì phải tinh thông Mặc Vạn Quyền và một phần Mặc Vạn Khí. Mặc Vạn Quyền có ba bộ, mỗi bộ tám quyển, Quỷ Nhân đã học toàn bộ Mặc Vạn Quyền. Mặc Vạn khí có hai bộ, mỗi bộ bảy quyển, Quỷ Nhân chỉ học bộ thứ nhất, bộ thứ hai hắn bỏ, không học. Sở dĩ như vậy là bởi vì: Mặc Vạn là võ thuật, chứ không phải là phép thuật. Mặc Vạn Khí chỉ là một nhánh của Mặc Vạn, nếu không muốn nói là khác hẳn so với Mặc Vạn. Mặc Vạn là môn võ thuộc về thể thuật, chứ không phải là môn võ phát ra chân khí để tạo chưởng lực như các môn võ khác, Mặc Vạn chỉ chú ý tới việc luân chuyển chân khí trong cơ thể mà tăng cường thể thuật. Chân khí chuyển động tốt và nhịp nhàng, sẽ giúp người tập luyện chiến đấu được trong một thời gian dài và bền bỉ, đồng thời chân khí cũng giúp cho việc tập các cơ và xương tốt hơn. Tuy nhiên, trong phái Mặc Vạn thì có một phần đóng góp rất lớn của những chiến binh phép thuật, nghe khá vô lý, nhưng là có nguyên do. Những chiến binh phép thuật không thể học võ thuật là một chuyện, còn chuyện họ chiến đấu với những người theo

https://thuviensach.vn

võ thuật thì lại là chuyện khác. Thấy cách vận chuyển chân khí của những người học Mặc Vạn, các chiến binh phép thuật nhận ra rằng, những người học Mặc Vạn đã làm cơ thể tới những giới hạn lớn về sự bền bỉ và tốc độ nhờ việc luân chuyển chân khí tới những bộ phận quan trọng khi chiến đấu. Khốn nỗi thời đó phần lớn những người học Mặc Vạn là các chiến binh chuyên về thể thuật, nên các chiến binh này không thể kiểm soát chân khí là chuyện không hiếm, đã từng xảy ra những trường hợp như vận chuyển chân khí quá nhanh và với một cường độ quá lớn, các thớ thịt không chịu đựng nổi nên vỡ nát bung ra. Chính vì thế, các chiến binh phép thuật đã nghiên cứu về cách vận chuyển chân khí trong cơ thể. Những người cổ rất thông minh và sáng tạo, họ nghĩ rằng: " Dùng chân khí là để phát ra thuật, vậy dùng chân khí lưu chuyển trong cơ thể thì có thể làm gì ?" . Những chiến binh Tiên Thú ở Uất Hận Thành là những người đi tiên phong trong vấn đề này, họ cũng là những người chữa trị bệnh và vết thương, nhưng Vũ Linh chuyên chữa ngoại thương thì Tiên Thú lại chuyên chữa nội thương, nên các Tiên Thú dần khám phá ra chân khí chuyển động như thế nào. Thuật chủ yếu phát từ tay, các Tiên Thú nhận ra khi lưu chuyển chân khí trong tay hay chân, chân khí sẽ phải đi qua vai, qua khớp tay và qua cổ tay, qua ba nơi này gọi là "Tam Hoa" , chân cũng có "Tam Hoa" là mào xương chậu, đầu gối và cổ chân, lượng chân khí được các "Tam Hoa" đóng góp nên tăng lên vì phải tiếp tục cho lần chuyển tiếp theo. Có thể hiểu nôm na là khi chân khí di chuyển qua tay, nó sẽ phải đi qua bả vai, tại đây bả vai sẽ lại tiếp tục đóng góp một phần chân khí để dòng chân khí ấy có thể đi tiếp. Cho nên, chân khí bị tiêu hao nhiều là chuyện đương nhiên. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà các chiến binh dùng Mặc Vạn lại cảm thấy rã rời và đau mỏi các cơ khi chiến đấu xong, thậm chí là các cơ thịt bị vỡ, căn bản những vị trí "Hoa" đó phải đóng góp chân khí thì dòng chân khí mới chạy được mà phát sinh thuật hay chưởng lực, nhưng nếu các "Hoa" phải phát chân khí quá nhiều thì chuyện các vị trí này có vấn đề không hay là điều chắc chắn.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 34 giây -----

https://thuviensach.vn

Các chiến binh Tiên Thú đã đẩy việc luân chuyển khí lên một cấp độ hoàn toàn khác. Họ đã tìm ra được cách sao cho thuật phát vừa mạnh, lại vừa tổn một lượng chân khí vừa phải. Tim là nơi phát chân khí, từ tim, chân khí được vận chuyển trong khắp cơ thể, các chiến binh Tiên Thú đã nghiền ngẫm việc luân chuyển chân khí trong các nội tạng của lồng ngực, và họ đã thành công khi biết phối hợp các bộ phận nội tạng, lượng chân khí được đẩy tới các bộ phận sẽ lớn và không bị cản trở bởi các "Tam Hoa" , và cũng làm cho "Tam Hoa" không phải bổ sung chân khí, và nếu muốn thuật có uy lực hơn, các "Tam Hoa" có thể đóng góp chân khí tuỳ theo ý muốn của người dùng thuật. Từ đấy, các chiến binh phép thuật ngày càng mạnh hơn. Các chiến binh võ thuật thấy cách này đã mở ra hướng đi mới cho Mặc Vạn, họ học hỏi cách luân chuyển chân khí qua những trận đấu sinh tử với những chiến binh phép thuật. Họ học tập cách vận chuyển chân khí, dù rất khó khăn, nhưng do có một thể chất khỏe và cái nền đã có từ trước, nên hơi lâu một chút, sau hơn một trăm năm kể từ ngày Mặc Vạn ra đời, tuyệt đỉnh Mặc Vạn Huyễn đã xuất hiện. Dù chưa ai tới được Huyễn Vô Thuật, trừ Nguyên Trí và những người sáng tạo ra nó, nhưng chỉ cần tới Đạt Nhân Độ thì đã là một cảnh giới khác, một khái niệm hoàn toàn khác về võ thuật.

Xích Vân oằn người ra khỏi những cú vả liên tiếp từ tay Quỷ Nhân.

Xích Vân đấm về phía trước, y bị Quỷ Nhân tóm được và Quỷ Nhân lôi cả người Xích Vân về phía sau, đồng thời thúc gối vào ngực Xích Vân.

Xích Vân đỡ được, tay kia của y đấm vào mặt Quỷ Nhân.

Quỷ Nhân trườn tay của mình trên tay Xích Vân, tay hắn như một con rắn và mổ vào vai trái của Xích Vân. Xích Vân đau đớn không thể chịu nổi, y thấy xương vai của mình như muốn rạn nứt.

Mặc Vạn Khí chuyên về phép thuật, chỉ dành cho các chiến binh chuyên phép. Nhưng nếu muốn học được Mặc Vạn Huyễn, thì phải hiểu và thành thục về việc luân chuyển chân khí. Bộ đầu tiên trong Mặc Vạn Khí là "Tiểu Thừa Khí Thuật" , bộ này nói về những cách luân chuyển chân khí từ cơ bản cho tới cao cấp. Còn bộ "Đại Thừa Khí Thuật" nói về những loại phép thuật được sáng tạo và phát triển trên cơ sở "Tiểu Thừa Khí Thuật" , chuyên về các loại phép thuật và cả tà thuật. Nghe nói rằng, nếu xếp cả bảy

https://thuviensach.vn

quyển trong bộ "Đại Thừa Khí Thuật" chồng lên nhau thì có thể cao bằng nửa người. "Đại Thừa Khí Thuật" không còn là võ thuật nữa, nhưng các chiến binh võ thuật vẫn có thể tham khảo, đồng thời học hỏi những kinh nghiệm để chống lại các thuật. Nhưng đó là chuyện hiếm, học "Tiểu Thừa Khí Thuật" đã đủ mệt, phải học trong mười năm mới có thể tạm gọi là hiểu biết và thành thục cách luân chuyển chân khí, huống chi "Đại Thừa Khí Thuật" học cả đời người chưa chắc đã xong.

Quỷ Nhân học Mặc Vạn từ lúc năm tuổi, khá sớm, hắn tập Mặc Vạn Quyền chỉ trong có năm năm, đầu óc thông minh và có tư chất của một thiên tài, hắn học "Tiểu Thừa Khí Thuật" trong sáu năm. Và khi tới mười sáu tuổi, Quỷ Nhân tiếp tục học Mặc Vạn Huyễn. Xích Vân lúc đầu cũng không hiểu sao hắn lại học nhanh đến thế, cứ cho rằng Quỷ Nhân có tư chất của một thiên tài đi, nhưng muốn học Mặc Vạn Huyễn thì phải "tập cơ" , quá trình này đòi hỏi người luyện phải chuyên cần và sức chịu đựng, ít nhất là trong mười sáu năm, lý thuyết như thế, thì Quỷ Nhân lên ba mươi hai mới có thể học Mặc Vạn Huyễn. Sau này Xích Vân mới biết, ngay từ ngày đầu học Mặc Vạn Quyền, Quỷ Nhân đã "tập cơ" . Cái này thì Xích Vân phải cúi đầu trước Quỷ Nhân, trẻ con lên năm, xương còn đang phát triển, chỉ cần sơ suất thì gãy tay như chơi, học Mặc Vạn Quyền còn nghe được, chứ "tập cơ" thì thằng nhóc nào chịu cho thấu? Vậy mà bố của Quỷ Nhân đã bắt hắn phải học, chịu đựng đau đớn để học Mặc Vạn. Và Quỷ Nhân đã thấm nhuần những bài tập ấy, đến nỗi, khi bố hắn chết trên chiến trường, Quỷ Nhân vẫn cứ đều đều "tập cơ" , chẳng cần đến bố hắn thúc giục và bắt ép khi còn bé nữa.

Nếu như Tiểu Mặc Quyền là những chiêu thức phát triển cao hơn của những quyền thuật trong Mặc Vạn Quyền, thì Tam Hoa Lý là sự giải phóng tay và chân khỏi những "Tam Hoa" , người tập đã thông thạo và nắm rõ quy luật luân chuyển chân khí. Còn Trung Phá Thể giúp người tập không còn bị gò bó trong những bài "tập cơ" nữa, tới đây người tập Mặc Vạn Huyễn hoàn toàn có thể tự do phát triển những chiêu thức cho riêng mình, kết hợp Mặc Vạn với vũ khí chiến đấu, hay sáng tạo những bài quyền mới, đây chính là điểm hay của Mặc Vạn Huyễn. Người tập tự biên tự diễn

https://thuviensach.vn

những chiêu thức mình nghĩ ra, hoặc mượn các bài quyền của môn phái khác, sau đó kết hợp với Mặc Vạn để tạo ra một loại võ công hoàn toàn mới.

-Sao ngươi cứ bo bo một chỗ thế hả Xích Vân? - Quỷ Nhân hét – Ngươi nên nhớ, ngươi đang là con mồi, và khi tên đó tới đây, nếu với cung cách này, đừng hòng sống nổi!

Xích Vân vung kiếm lên, Quỷ Nhân đỡ lại, dường như lực chém của Xích Vân đã có tác dụng, Quỷ Nhân bị bật lên cao.

-Vậy chứ! - Quỷ Nhân cười.

Xích Vân nhảy lên, y định tấn công tiếp.

Từ hai ống tay áo của Quỷ Nhân, hai thanh đoản kiếm lại trồi ra. Tay trái cầm xuôi kiếm, tay phải cầm ngược kiếm, Quỷ Nhân xoay ngang người, cả cơ thể hắn bắt đầu xoáy tròn, còn hai thanh đoản kiếm quay ở bên ngoài, tiếng rin rít của chân khí phát ra từ hai lưỡi kiếm. Xích Vân thấy một cơn gió lạnh buốt tràn xuống người mình.

Không còn cách nào khác, Xích Vân phải giơ kiếm đỡ. Thanh kiếm thứ nhất của Quỷ Nhân chém thẳng vào kiếm Xích Vân, gây ra một vết mẻ nhỏ, thanh kiếm thứ hai lại chém xuống tiếp, vào đúng vết mẻ đó, chính xác tuyệt đối. Cứ thế, tám nhát kiếm liên tiếp vung xuống, vết mẻ trên kiếm của Xích Vân ngày càng to ra.

Kiếm của Xích Vân bị gãy, Xích Vân buông thanh kiếm ra, cắn răng vì đau, tay của y bị chảy máu, cán kiếm đã nghiến vào tay Xích Vân, lực chém của Quỷ Nhân quá mạnh.

Quỷ Nhân đáp xuống đất, hắn cúi người, chân trái làm trụ, quét chân phải vào chân Xích Vân. Xích Vân ngã, nhưng chưa kịp chạm đất, Quỷ Nhân vẫn lấy chân trái làm trụ, xoay chân phải thêm vòng nữa, tống một đá vào ngực Xích Vân.

Xích Vân dùi dụi trên đất, y thổ ra cả đống máu tươi. Y tự thấy mình còn may chán, nếu trúng phải phát đạp như vừa rồi của Vọng Quái hay Hắc Hổ thì y không có thì giờ để lăn lộn ở đây, mà là nằm kỹ dưới ba tấc đất, mà không biết là ba tấc đất thật không nữa. Y chết đi thì ai chôn?

https://thuviensach.vn

-Ngươi có thể tránh được đòn vừa rồi, nhưng sự vui chơi của ngươi ở Kiếm Tiên Thành đã làm kiếm pháp của ngươi suy giảm, hơn một năm rồi đúng không? Hơn một năm ăn chơi nhảy múa, sướng chứ?

Xích Vân điên tiết, nhưng y không thể làm gì được, cái ngực của y vẫn đang đánh trống liên hồi.

-Hay là … - Quỷ Nhân cười – Con bé đó để cho ta nhé?

Xích Vân quay ngoắt sang, mặt y co lại, những nếp nhăn hiện ra, mắt y khép hết cỡ:

-Nói gì đấy?

-Để con bé ấy cho ta đi, trông nó cũng ngon lành lắm, ta sẽ cho nó nếm thử mùi đời một lần rồi giết. Ồ, không hay! Ta sẽ ném nó vào kỹ viện, cách đó hay hơn, ngươi thử nghĩ xem, con bé đó sẽ phải trải qua bao nhiêu thằng đàn ông chứ?

Mắt Xích Vân trắng dã, miệng y bạnh ra như một con chó dại muốn cắn người. Xích Vân không ôm lấy ngực nữa, Quỷ Nhân thấy người mình lạnh buốt và nỗi sợ hãi về cái hình ảnh kinh khủng đó ẩn sâu trong trái tim hắn lại trỗi dậy. Quỷ Nhân chùn bước, hắn lui về sau, ánh mắt của Xích Vân làm hắn thấy gáy mình đang nóng lên từng hồi. Quỷ Nhân trách mình đã nói hơi quá, hắn thì cần thiết gì tới đàn bà? Chẳng qua hắn muốn lên dây thần kinh cho Xích Vân hăng máu, ai ngờ lại đáng sợ như thế này.

Quỷ Nhân trấn tĩnh lại, hắn đã giết bao nhiêu người chứ? Hắn đâu có sợ cảnh đầu rơi máu chảy. Vậy mà bắt gặp cái đôi mắt Tử Thần của Xích Vân, hắn vẫn kinh hãi như ngày đầu tiên hắn nhìn thấy đôi mắt ấy vậy. Tất cả mọi người trong Bất Kiếp Viện, kể cả hai thằng bất trị Vô Ảnh và Hắc Hổ cũng đều phải nhún nhường trước ánh mắt của Xích Vân.

Nhưng ….

Bất Kiếp Viện là Bất Kiếp Viện.

Những kẻ trong Bất Kiếp Viện đều gần như ngang ngửa nhau, và không thể nói ai mạnh hơn ai.

Quỷ Nhân cóc ngán.

Hắn đã từng gặp con quái vật canh giữ cánh cửa Địa Ngục Uất Hận Thành.

https://thuviensach.vn

Xích Vân chỉ có hơn con vật đó một chút thôi.

-Vậy… ngươi đã có hứng chưa?

Xích Vân không trả lời, mắt y cứ chòng chọc về phía trước, những mạch máu trên thái dương nỗi rõ.

“Càng nguy hiểm, càng hứng thú” , Bất Kiếp Viện là như thế.

Quỷ Nhân cười, hắn niệm thuật:

-Địa Niêm Kim Thuật! Loan Nguyệt Tam Ảnh Kiếm!

Quỷ Nhân nhảy lên không trung, hai thanh đoản kiếm của hắn kéo cả một vệt sáng dài do chân khí phát ra, Quỷ Nhân lộn hai vòng rồi biến mất.

Bên trái, bên phải, trên đầu, ba cái bóng mờ mờ của Quỷ Nhân hiện ra và lao về phía Xích Vân. Không biết trong ba cái bóng ấy, đâu mới là Quỷ Nhân?

Xích Vân gồng tay, những luồng chân khí phát ra mãnh liệt.

Ba cái bóng Quỷ Nhân lao qua Xích Vân, một tiếng nổ lớn vang lên.

Tên Quỷ Nhân thật đã hiện ra, hắn xoay người một cách điệu nghệ trên bãi cỏ. Loan Nguyệt Tam Ảnh Kiếm là chiêu thức ám sát độc đáo chỉ một mình Quỷ Nhân có, người phải di chuyển liên tục trong ba vị trí, khiến mắt đối thủ nhìn thành ba người, muốn như vậy, chân khí chuyển qua chân phải chảy với một lượng lớn và nhanh, thuật này còn bắt các “Tam Hoa” giải phóng chân khí thì mới đạt tốc độ cao như vậy được.

Quỷ Nhân nhìn lại lưỡi kiếm của mình.

Không có máu.

Quỷ Nhân bực mình, hắn nói:

-Đây là chuyện riêng của chúng ta!

Xích Vân ngước nhìn lên, mắt của y không còn trắng dã nữa, nó đã trở về bình thường, đám khói dần tan, Xích Vân thấy một người quen. Tay anh ta cầm một cây kích trắng.

Y đã từng gặp người này khi bưng trà vào phòng Hàn Phu nhân.

Hàn Thanh.

...

Hàn Ngọc chống tay lên cằm, đôi mắt xanh biếc và trong của cô nhìn về phía trước.

https://thuviensach.vn

-Ăn không cho xong bữa đi, kỳ cục quá!

-Lúc nãy có thấy đói đâu mà ăn! – Hàn Vệ trả lời với một đống thức ăn còn lùng nhùng trong miệng.

Hàn Ngọc nhìn anh trai mình ăn mà thấy buồn cười quá, chưa kịp nuốt hết miếng này, Hàn Vệ lại tống miếng khác vào miệng.

Hàn Ngọc che miệng cười, nhưng không qua được ánh mắt của Hàn Vệ:

-Có gì đáng cười ở đây?

-Ăn uống thế này, sau đến nhà nhạc phụ, nhạc mẫu, người ta cũng kinh!

Hàn Vệ ăn xong, hắn chẹp miệng một cái rồi nói:

-Nhà nào không chấp nhận được thì thôi, đây cũng chẳng cần!

Vẫn cái kiểu ăn nói khó nghe ấy, nhưng Hàn Ngọc cũng đã quen rồi, cô chỉ cười.

Hàn Ngọc rót một cốc trà rồi đưa cho anh trai, Hàn Vệ uống xong rồi hỏi:

-Ngày kia mày tới Cổ Phong Khẩu à?

-Ừ, em đi lâu đấy.

-Bao lâu?

-Chắc khoảng nửa tháng. Rồi xuống Tích Vũ Thành luôn, vừa làm việc, rồi tham dự Lễ Thanh Lâm luôn thể.

Thanh Lâm là ngày lễ lớn nhất của Tích Vũ Thành, tháng Thân hằng năm hay chính là tháng bảy, người Tích Vũ Thành lại mở ngày hội đó. Thanh Lâm là cuộc hành hương của khách thập phương từ khắp Đại Lục đổ về để được cúi đầu trước thần Thanh Lâm, vị thần rừng trong tôn giáo Tiên Trúc của người tộc Vũ. Trong tuần lễ hội ấy, tha hồ để vui chơi trong Tích Vũ Thành. Cách đây ba năm, Hàn Vệ và các em đã từng được tới Tích Vũ Thành để dự ngày hội đó, nói chung thì hắn thấy lễ Thanh Lâm cũng bình thường, như lễ Thái Dương ở Tổ Long thôi. Cái mà hắn thích thú nhất là tha hồ được ngắm những đứa con gái tộc Vũ xinh như mộng, hồi ấy hắn đã suýt làm thịt được một đứa nhưng con bé ấy lại ỏng eo, vừa mới hôm trước còn quấn quýt quanh hắn lắm, vậy mà hôm sau đã đi với thằng khác rồi. Đành vậy, lễ Thanh Lâm là nơi để những đôi tình nhân đi chơi, và cũng là nơi để những ai chưa có một ý chung nhân thì tìm kiếm. Vậy cho nên,

https://thuviensach.vn

chuyện các chiến binh trong Kiếm Tiên vơi đi quá nửa để tới Tích Vũ trong tháng này thì cũng không có gì lạ. Và người thiệt thòi là Trưởng Lão Kiếm Tiên, đang nhiều việc mà tự dưng chúng nó đi chơi hết, mà chúng nó đi thì ngài cũng không cản được.

-Đang lúc chuyện nhà rối lên mà mày lại đi. – Hàn Vệ uể oải.

-Chỉ là đi làm việc thôi mà!

-Bất Kiếp Viện đến bây giờ là cái gì tao cũng chưa rõ, nhưng chuyện chúng nó mạnh đến đâu thì mày cũng hiểu, bây giờ con gái một mình đi xa thế, bảo tao không lo sao được?

Hàn Ngọc cười nhẹ, Hàn Vệ trông cục cằn lỗ mãng vậy chứ kì thực rất tình cảm. Nhưng là con trai nên Hàn Vệ cố gắng khô khan, không muốn để ai thấy mình đang trong trạng thái xúc động cả.

-Không sao, dù gì thì Bất Kiếp Viện cũng không có hơi đâu để mà bắt một đứa con gái như em cả.

-Chúng nó là chúng nó! Mình là mình! Chẳng lẽ mình lại biết chúng nó nghĩ gì chắc? Còn gì làm khó Bố Hàn bằng cái chuyện bắt cóc đứa con gái cưng chứ?

Hàn Ngọc phì cười.

-Tất cả mọi người trong Kiếm Tiên Thành đều biết mày, kể cả chuyện mày đi đâu, người ta cũng biết. Mày có dám chắc với tao là không có thằng nào đang theo dõi động tĩnh nhà mình không? Thằng Hàn Thanh nãy giờ đi đâu là có đứa đã biết rồi đấy! Một là tao, hai là những thằng bắt gặp nó trên đường!

Hàn Ngọc nghĩ cũng phải, cô còn chưa mạnh, lại thân con gái, không cần Bất Kiếp Viện, những thằng khốn rửng mỡ ở bên ngoài cũng đón chờ rồi. Lại còn bọn cướp đường nữa, sơn tặc, ai mà biết được!

-Tao sẽ để một thằng trong Cửu Diệu đi với mày. Có mấy thằng đó, an toàn hơn!

-Bọn họ đang đi thu thập tin tức mà! Gọi về làm gì, khổ ra!

-Còn thằng Kế Đô đang ở Kiếm Tiên Thành. Nó đang vướng việc nên mấy hôm nay chưa đi được.

https://thuviensach.vn

Kế Đô là một thành viên trong nhóm Cửu Diệu, Hàn Ngọc rất quý người này. Kế Đô rất mẫn cán trong công việc, lại là người được Ngài Hàn mang về nuôi từ khi anh ta còn là một đứa trẻ mồ côi trong khu phố nghèo của Kiếm Tiên Thành, cái tên Kế Đô là Ngài Hàn đặt, dựa theo tên của chín ngôi sao trên bầu trời. Kế Đô hơn Hàn Ngọc một tuổi. Thuở bé, Hàn Ngọc thường hay chơi đùa với Kế Đô, đôi lúc Hàn Ngọc còn thân với Kế Đô hơn cả những ông anh trai. Nhưng khi Kế Đô lên mười lăm, anh ta được Ngài Hàn đưa vào Cửu Diệu. Cửu Diệu là một nhóm sát thủ của Hàn Gia, thành phần chủ yếu là những người lớn lên trên con phố nghèo của Kiếm Tiên, được Ngài Hàn đem về dạy dỗ. Cửu Diệu là thứ mà các bang phái trên giang hồ ngán Hàn Thuỷ, chỉ có sau Tam Khách. Mặc dù là một người tốt, song Kế Đô vẫn là Kiếm Khách Ám Sát, nếu đã chiến đấu thì mọi chiêu thức tàn bạo nhất có thể giở ra, Kế Đô là một trong hai thành viên nổi trội nhất của Cửu Diệu. Hàn Ngọc lâu nay vẫn trao đổi với anh ta qua thư từ, vì công việc nên Kế Đô không còn về Hàn Gia thường xuyên nữa, cách tốt nhất để trao đổi với anh ta là qua thư. Kế Đô là người trầm tĩnh, nên mọi suy nghĩ tâm tư của anh chỉ có thể nói trên trang giấy mà thôi.

Hàn Ngọc không nói gì, mặt cô hơi đỏ lên một chút.

Hàn Vệ thấy em gái mình có ý thẹn, hắn đùa:

-Này, mày…có thích nó không?

-Anh nói ai?

-Không Kế Đô thì thằng nào?

-Vớ vẩn! Thôi, có cần gì nữa không?

-Không.

-Vậy em đi nghỉ đây.

Hàn Vệ nhìn theo, dù gì Hàn Ngọc vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng hãy để cho nó tự quyết định cuộc đời mình.

-Này! – Hàn Vệ gọi.

-Có gì sao? – Hàn Ngọc quay lại.

-Mày… chấp nhận chơi tới cùng đấy à?

-Chơi cái gì?

-Lời thách đố của ông già.

https://thuviensach.vn

-Bố! Đừng gọi là ông già!

-Ừ… thì bố!

-Em chấp nhận. Ngồi nguyên một chỗ mà đợi người ta bưng cỗ tới trước mặt mình thì chán lắm!

-Mày suy nghĩ kĩ chưa? Nên nhớ thằng Thanh là đứa ôn con gan lỳ nhất mà cũng phải qua hai mươi tuổi mới nhận được.

-Các anh là những người biết sống, biết sinh tồn, được gọi là Tam Khách. Em tuy chỉ là một đứa con gái, nhưng em có trong người dòng máu của bố, cũng như các anh thôi. Và vì cái gia đình này, em sẽ cố gắng hết mức có thể.

"Nói năng không khác ông già một tí nào"

-Vậy – Hàn Vệ nói – Em hãy cố gắng lên. Anh cũng mong chờ lắm.

Hàn Ngọc ngạc nhiên quá, lần đầu tiên cô nghe thấy Hàn Vệ gọi mình là em, sao mà khi nói cái từ ấy, trông Hàn Vệ lại thân thương đến thế?

Hàn Vệ đứng dậy, hắn quay trở về phòng làm việc.

-Em sẽ cố gắng! – Hàn Ngọc nói.

Hàn Vệ dừng lại, hắn mỉm cười. Em gái hắn sắp bước vào cuộc đời thật sự của một chiến binh rồi.

Đi tới cửa, hắn vẫy tay, một người bước tới, hắn khá to cao, nhưng vẫn còn thua Hàn Vệ, khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt dưới cặp lông mày rậm rì nhìn thẳng về phía trước và không dao động, hắn tên là Phương Thác.

-Bang chủ có dặn dò gì ạ? – Phương Thác nói.

-Anh hãy gọi Kế Đô về đây, và bảo nó tới phòng làm việc của ông già ta, đi nhanh lên!

Phương Thác cúi đầu, hắn đi ra cổng và mất hút vào trong bóng đêm.

Hàn Vệ bất chợt thấy hơi sững người lại một chút, hắn đã quên điều gì đó.

Hàn Thanh, em trai hắn.

…

Hàn Thanh vác cây kích lên vai, anh cười với Xích Vân:

-À, anh bạn, chúng ta đã gặp nhau.

Rồi anh quay sang Quỷ Nhân:

https://thuviensach.vn

-Xin thất lễ với các hạ, tại hạ là ….

Quỷ Nhân không thích cái kiểu nói năng cổ lễ, cái thời ấy đã qua lâu lắm rồi, bây giờ chỉ có người Tích Vũ Thành là vẫn còn giao tiếp theo phong cách ấy thôi.

-Không cần nói thế! - Quỷ Nhân làu bàu.

-Vậy, anh là người từ đâu vậy? – Hàn Thanh đã trở lại cách nói thông thường.

Quỷ Nhân nhìn khắp lượt người kẻ lạ mặt chen ngang chuyện của hắn, Quỷ Nhân chợt nhìn xuống cái kích trắng mà người đó cầm.

Bạch Xà Kích.

Trường Thương Tiểu Quỷ.

-Xem ra, hôm nay là cuộc gặp gỡ của những người thuộc về Uất Hận Thành rồi. - Quỷ Nhân cười.

Hàn Thanh hơi ngạc nhiên, chuyện anh là Trường Thương Tiểu Quỷ và là con Ngài Hàn thì ai cũng biết. Nhưng chuyện Ngài Hàn vốn là người Uất Hận Thành thì không phải ai cũng đã nghe.

-Anh bạn…biết cha ta?

-Hàn Thuyên Sát Thủ với thanh Bạch Hàn Đao, đã từng làm đường chủ Ai Oán Đường, quá nổi tiếng ở Uất Hận Thành.

-Vậy anh bạn cũng là…?

-Không sai, từ Uất Hận Thành, ta là Quỷ Nhân.

Hàn Thanh thấy hơi nóng máu lên một chút, Quỷ Nhân chính là tên đã hạ sát cả Ngư Thôn vào hôm kia.

Nhưng anh thấy lạ là cái anh chàng “dở hơi” – Hàn Ngọc nói thế - đến đây làm gì? Và tại sao tên Quỷ Nhân lại đánh anh ta? Hàn Thanh đưa ánh mắt dò xét khắp người này, anh để ý thấy những hình xăm trên ngực, cả trên cánh tay nữa đang lộ dần ra dưới những vết áo rách.

-Hắn cũng như chúng ta - Quỷ Nhân nói - Thuộc về Uất Hận Thành.

Xích Vân nhìn đăm đăm Hàn Thanh, bóng của anh ta bao trùm lên người y, ánh mắt anh ta đang soi vào tâm can y.

-Vậy... – Hàn Thanh tiếp lời – Sao ngươi lại đánh anh ta?

https://thuviensach.vn

Quỷ Nhân thấy oải quá mức, tự dưng cái tên này lại chen vào chuyện người khác:

-Ngươi…không cần thiết phải biết điều ấy. Ta muốn giết tên này thì đó là việc của ta, ai khiến ngươi can thiệp? Hãy đi khỏi đây, nếu không đừng có hỏi tại sao mình lại chết khi xuống âm phủ!

Hàn Thanh bật cười, tên Quỷ Nhân tự tin quá mức, hắn chẳng hiểu gì về anh cả.

-Anh bạn kiêu căng quá đấy! Người này ở trong bang Hàn Thuỷ của cha tôi, người trong bang bị đánh thì tôi phải can thiệp! Đúng chứ?

-Ừ, nó giống như là những cái thằng yếu đuối, tụ họp nhau lại thành hội để bắt nạt, ra oai với thiên hạ, lấy thịt đè người.

-Anh bạn có vẻ bức xúc với chuyện đó ghê lắm?

-Có lẽ thế. Vậy cho nên ta khoái chuyện giết sạch chúng nó.

-Nhưng cũng đừng phải làm sạch cả một thôn chứ? Cái gì cũng nên có giới hạn, anh bạn ạ!

-Ta đã nói gì với ngươi nhỉ? Đừng nhúng mũi vào việc của người khác, ông trời cho một cái mũi là để đừng có chọc ngoáy, thọc gậy bánh xe.

Hàn Thanh vẫn tươi cười:

-Nhưng nếu tôi cứ chọc gậy thì sao?

-Thì ta sẽ chặt phăng cái gậy ấy!

Gió nổi lên, Quỷ Nhân xông tới, đâm thẳng thanh kiếm vào bụng Hàn Thanh.

Một tiếng va chạm rất lớn.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 2 giây -----

Quỷ Nhân hơi run tay, thanh đoản kiếm của hắn đã bị chặn lại bởi thân Bạch Xà Kích. Quỷ Nhân cố gắng nghiến thanh kiếm vào định làm gãy Bạch Xà Kích, nhưng thân kích dẻo, nó cong lại nên thanh kiếm cũng không thể làm gì hơn.

-Đây có phải là cách giao tiếp thông thường của Bất Kiếp Viện không?

-Màn xã giao thông thường ấy mà.

Hàn Thanh tỳ thanh kiếm của Quỷ Nhân rồi vụt xuống, kiếm của Quỷ Nhân đang bị khoá nên hắn phải nhảy về đằng sau.

https://thuviensach.vn

-Bất Kiếp Viện các người đương dưng đánh vào Ngư Thôn, nếu các người có xích mích gì với Hàn Thuỷ chúng ta, sao không nói chuyện thẳng thắn, mà phải đang tâm giết cả trăm mạng người như thế?

Quỷ Nhân cười, tiếng cười của hắn cứ ẩn đằng sau cái mặt nạ khiến Hàn Thanh khó chịu.

-Ta không phải là kẻ rỗi hơi đến mức lúc nào cũng có thể giết người. Chỉ vì công việc của tổ chức thôi.

-Vậy ngươi và anh bạn này của ta có quan hệ gì?

-Hắn đi rồi.

Hàn Thanh quay lại đằng sau, người vừa nãy đã đi đâu mất.

Anh lại quay sang Quỷ Nhân:

-Anh ta biết ngươi chăng?

-Có lẽ có hoặc là không. Hắn đã từng quen biết ta. Nhưng giờ hắn không quen biết ta.

-Anh ta … quen biết Bất Kiếp Viện với các người sao?

-Ngươi nhiều chuyện quá đấy! Tuy nhiên, ta cũng muốn xem Trường Thương Tiểu Quỷ mạnh đến cỡ nào mà thiên hạ đồn ầm lên vậy.

Quỷ Nhân cắm thanh kiếm xuống đất, tay kia niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Phù Đao Hà Thuật!

Từ vết cắm kiếm ấy, một dòng kiếm đâm trồi liên tục lên trên mặt đất, nó chạy về phía Hàn Thanh.

Hàn Thanh nhảy lên không trung, anh đâm thẳng cây kích xuống. Quỷ Nhân né sang một bên, cây kích đâm xuyên xuống mặt đất. Quỷ Nhân trườn người quanh cây kích rồi đâm kiếm lên Hàn Thanh, nhằm vào cổ.

Hàn Thanh vận khí, anh niệm thuật:

-Nhân Niên Huyết Thuật! Phách Không Chưởng!

Chưởng phát ra, đẩy Quỷ Nhân xuống. Quỷ Nhân nhảy về đằng sau.

Hàn Thanh ngẫm lại chiêu vừa rồi của Quỷ Nhân, nhìn cái cách hắn trườn người quanh cây kích như con rắn vậy.

-Mặc Vạn phải không? – Hàn Thanh hỏi.

-Ngươi cũng biết à?

-Ta đã tập Mặc Vạn Quyền.

https://thuviensach.vn

Quỷ Nhân chẳng ngạc nhiên gì cả. Hàn Thanh là con trai của Hàn Thuyên, trước đây Hàn Thuyên đã từng là Đường chủ Ai Oán Đường nên chuyện ông ta tiếp xúc với những bộ sách cấm và tài liệu quan trọng trong Mật Nội là có thể hiểu được. Bản thân Quỷ Nhân có được bộ sách võ công Mặc Vạn là do tổ tiên của hắn truyền lại. Mặc Vạn Quyền và Mặc Vạn Khí thì người nào ở Uất Hận Thành cũng có, nhưng không phải ai cũng có tất cả. Không người nào ở Uất Hận Thành có bộ "Đại Thừa Khí Thuật", nó được cất kỹ càng trong Mật Nội. Còn Mặc Vạn Huyễn thì chưa từng nghe có sách vở ghi chép chứ đừng nói là lưu trữ. Quỷ Nhân học được Mặc Vạn Huyễn là do cha hắn truyền lại bằng khẩu quyết, khẩu quyết khá dài, được Quỷ Nhân ghi chép vào một quyển sổ tay nhỏ độ hơn trăm trang, hắn gọi nó là "bộ", nhưng cũng chỉ có đến Tam Hoa Lý thôi. Từ Trung Phá Thể trở đi, không có bất cứ tài liệu hay khẩu quyết nào cả, người tập luyện phải tự tìm hiểu lấy. Trong quá trình học Mặc Vạn Huyễn, nhiều lúc Quỷ Nhân thấy chán ngán vì không tìm ra được điểm mấu chốt để đạt tới Trung Phá Thể. Hắn đã từng hỏi Thiên Ma là trong Mật Nội có tài liệu gì về Mặc Vạn Huyễn không, Thiên Ma tìm lại trong trí nhớ của mình khi hắn còn làm việc ở đó và hắn nói rằng không có bất cứ tài liệu nào nói về Mặc Vạn Huyễn trong Mật Nội.

-Ngươi đã học tới Trung Phá Thể trong Mặc Vạn Huyễn rồi phải không?

-Am hiểu đấy.

-Đạt tới Trung Phá Thể, cơ thể của người tập luyện sẽ rất dẻo, như rắn vậy.

-Kể ra ngươi cũng khá thú vị đấy chứ! Nhưng…

Quỷ Nhân đặt tay lên chiếc mặt nạ:

-Mặc Vạn không chỉ có vậy đâu.

Quỷ Nhân biến mất.

Hàn Thanh đâm cây kích sang bên trái, anh đã nhìn thấy Quỷ Nhân, cây kích đâm thủng bụng hắn.

-Không hắn tốc độ là thắng! – Hàn Thanh nói.

Anh đã hơi nhầm, Quỷ Nhân tan biến. Đó chỉ là ảnh của hắn thôi.

https://thuviensach.vn

-Nhưng đa phần tốc độ là thắng! - Giọng của Quỷ Nhân sau lưng Hàn Thành.

Hàn Thanh vòng cây kích ra lưng, đỡ nhát chém xả xuống lưng. Anh uốn cong hết cỡ thanh Bạch Xà Kích, lưỡi của nó đâm về đằng sau.

Quỷ Nhân cúi đầu xuống. Hắn không ngờ cây kích này lại dẻo đến thế.

Quỷ Nhân quét chân một vòng dưới mặt đất. Hàn Thanh nhảy sang một bên, anh không thể đứng quá gần, rất nguy hiểm.

Các vũ khí trường binh có một nhược điểm rất lớn là trở nên vô dụng khí bị các loại vũ khí tầm gần áp sát. Kể cả thanh Bạch Xà Kích của Hàn Thanh, vừa công vừa thủ được, nhưng nếu cứ để Quỷ Nhân - một tay chuyên về đoản kiếm lại gần thì sẽ không ổn.

-Muốn chơi hả? – Hàn Thanh nói.

-Vẫn chơi từ nãy giờ đấy như!

Hàn Thanh vụt cây kích ngang mặt Quỷ Nhân, cây kích như chém vào hư không. Quỷ Nhân lại đang ở đằng sau Hàn Thanh, hắn đâm cả hai thanh kiếm xuống, nhằm thẳng gáy.

Có cái gì đó bay tới mặt Quỷ Nhân, hắn gạt sang một bên.

Một cái bóng sáng đang cuốn vào chân Quỷ Nhân, hắn nhanh chóng rút chân ra rồi lùi lại về phía sau.

Quỷ Nhân thấy thanh Bạch Xà Kích của Hàn Thanh đã tách ra làm đôi, mỗi phần được nối với nhau bằng một sợi xích rất dài.

“Được! Thằng này hay đấy! “ - Quỷ Nhân nghĩ.

Hàn Thanh cầm một đầu, giờ đây thanh Bạch Xà Kích giống như một cái côn nhị khúc, lưỡi kích văng tới tấp về phía Quỷ Nhân, hắn phải chống đỡ khá vất vả. Lưỡi kích hết sang trái lại sang phải, luồn lách trong không trung.

Quỷ Nhân gạt được lưỡi kích, hắn chạy nhanh về bên trái Hàn Thanh.

Hàn Thanh phi nửa thân kích mình đang cầm rồi tóm vào dây xích, đầu của nửa thân kích ấy thòi ra một lưỡi kiếm dài. Nó đâm thẳng về phía Quỷ Nhân.

Quỷ Nhân xoay người, lưỡi kiếm bay xoạt qua áo của hắn.

https://thuviensach.vn

Quỷ Nhân dừng lại, hắn không tấn công nữa, bây giờ là lúc để phân tích tình hình. Không thể vội vã.

Trường binh có nhược điểm là không thể đối phó khi bị áp sát, bởi vì các loại vũ khí này đều dài, nhưng chẳng ai lại làm trường binh ngắn đi, nếu thế người ta còn tao ra trường binh làm gì! Những kẻ lão luyện trong việc sử dụng trường binh, ai cũng biết tới một câu nói khá nổi tiếng: “Vì dài mà chết, dùng trường binh rồi cũng chết, thế thì tại sao không dài nữa đi ?” . Thực ra đây chính là chỗ kinh khủng của trường binh, các loại vũ khí tầm gần nếu không áp sát vào được thì sẽ bị trường binh xử lý ngay. Trường binh là loại vũ khí tấn công tầm xa thuộc hàng mạnh nhất, đứng sau cung nỏ và các loại phi tiêu. Nhưng nhiều khi trường binh còn lợi hại hơn cả cung nỏ. Và để tăng tầm xa của trường binh lên, một số người đã gắn những dây xích vào bên trong thân vũ khí trường binh. Quỷ Nhân có từng nghe một người tên là Nhan Tâm, trước đây đã từng đưa xích vào trong cây gậy sắt của mình, ông ta làm cho trường binh gần như là bất khả xâm phạm.

Xích nối hai nửa thân Bạch Xà Kích có rất nhiều điểm lợi. Khi bị các loại vũ khí như kiếm, dao găm tới gần, Bạch Xà Kích sẽ tách làm đôi, dùng như song kiếm, vừa công vừa thủ trong khoảng cách trung bình, khi ở xa, thì vô cùng nguy hiểm, xích dài khiến cây kích có thể tấn công trong một phạm vi rất lớn. Có thể tưởng tượng khi mở xích, Bạch Xà Kích giống như một cây côn, dây xích có thể quấn vào tay, chân hoặc cổ.

Quỷ Nhân quan sát kỹ lưỡng cây Bạch Xà Kích, hắn tính toán mọi khả năng có thể xảy ra. Trong chiến trận, điều tối kỵ là vội vàng.

Thuật của Quỷ Nhân bao gồm các loại thuật ám sát, chuyên lấy tốc độ để tấn công từ sau lưng. Mặc dù thanh Bạch Xà Kích có thể vừa công vừa thủ được trong tầm gần, nhưng Hàn Thanh là Kiếm Khách sử dụng trường binh, không phải là người dùng kiếm thạo, nên dù gì thì nếu áp sát được Hàn Thanh, Quỷ Nhân vẫn có lợi thế.

Nhưng Hàn Thanh đã học Mạc Vạn Quyền, điều này đã bù cho việc anh không quen sử dụng kiếm. Mặc Vạn Huyễn tuy rằng mạnh hơn Mặc Vạn Quyền, nhưng nên nhớ rằng, không có Mặc Vạn Quyền thì không có Mặc

https://thuviensach.vn

Vạn Huyễn. Mặc Vạn Quyền là cơ sở của Mặc Vạn Huyễn. Quỷ Nhân đã đạt tới Trung Phá Thể, hắn đạt được điều đó là nhờ khám phá ra điểm mấu chốt của nó. Bài tập đầu tiên trong Mặc Vạn Quyền là Hộ Thân Quyền, một bài tập khá đơn giản, chỉ là những cú đấm, cú đá hết sức thô sơ. Nhưng Quỷ Nhân đã phát hiện ra, bài tập ấy là điều cơ bản cho những bài tập về sau. Hộ Thân Quyền giúp xương cứng cáp và khoẻ, nếu tay dẻo mà xương không cứng thì không thể học nổi Trung Phá Thể. Trung Phá Thể yêu cầu người tập phải có cơ thể dẻo, nhưng nó cũng đòi hỏi xương phải cứng cáp thì khi ra đòn mới gây sát thương cao, xương cũng phải cứng thì mới dẻo được, chứ xương yếu thì không thể uốn cơ thể theo ý mình, đôi khi còn gãy xương. Vậy mới biết, không nắm vững những cái cơ bản thì không thể học được cái cao cấp, nhiều khi bỏ qua những thứ tưởng chừng rất đơn giản mà sau này có hối tiếc cũng đã muộn màng.

Tốc độ của Hàn Thanh cũng không phải là vừa, Loan Nguyệt Tam Ảnh Kiếm của Quỷ Nhân là chiêu thức mà Quỷ Nhân ưa dùng. Thuật quá nhanh khiến cho đối thủ không thể trở tay, vậy mà Hàn Thanh lại đỡ được chiêu ấy của hắn.

Quỷ Nhân lao về phía Hàn Thanh, hắn vòng hai thanh đoản kiếm ra sau lưng.

Hàn Thanh vung cây kích về phía Quỷ Nhân, vẫn như vậy, cây kích lại đâm vào không khí.

Lần này, Quỷ Nhân không vòng ra sau lưng nữa, hắn tấn công về bên trái. Hàn Thanh đỡ kiếm của hắn.

Quỷ Nhân đâm tiếp thanh kiếm thứ hai, Hàn Thanh lấy nửa thanh kích còn lại đỡ tiếp. Đoạn, anh vòng sợi xích vào kiếm của Quỷ Nhân.

Sợi xích quấn quanh thanh kiếm. Hàn Thanh rút ngược day xích, thanh kiếm tuột ra khỏi tay Quỷ Nhân, rơi về phía sau.

Quỷ Nhân đấm lên, dây xích lại vòng vào tay hắn.

-Chạy đâu? – Hàn Thanh nói.

Quỷ Nhân cười, hắn không cảm thấy đau, lớp áo khoác khá dày bên ngoài đã bảo vệ tay hắn không bị tổn thương.

https://thuviensach.vn

Quỷ Nhân cúi người xuống, chân phải tì chặt xuống đất, mũi giày chân trái nhô ra một lưỡi kiếm, hắn vòng chân lên hết cỡ, đâm về phía mặt Hàn Thanh giống như cái đuôi của con bọ cạp.

Hàn Thanh ngửa người về đằng sau, mũi kiếm sượt qua mái tóc của anh.

"Quá dẻo !" – Hàn Thanh nghĩ thầm.

Tay kia của Hàn Thanh phi lưỡi kích về phía Quỷ Nhân, Quỷ Nhân buộc phải rút tay của mình ra. Hắn lùi về sau chục bước.

Hàn Thanh không thể tin được là chân của Quỷ Nhân dẻo đến thế. Chân của tên này như không còn nối liền với xương chậu nữa, có thể vòng lên như đuôi của con bọ cạp. Chẳng lẽ đây chính là Mặc Vạn Huyễn sao?

Hàn Thanh rút sợi xích vào, thanh Bạch Xà Kích trở về nguyên trạng. Hàn Thanh lao về phía Quỷ Nhân, anh vụt ngang cây thương vào mặt hắn.

"Tấn công trực diện à? Khinh thường ta quá đấy !"

Quỷ Nhân lấy thanh kiếm còn lại đỡ, nhưng hắn thấy mình đã hơi chủ quan, cây kích chạm vào lưỡi kiếm của hắn liền cong lại và lấy chỗ va chạm làm điểm tựa, quật về phía mặt Quỷ Nhân.

Quỷ Nhân hụp đầu xuống, hắn lùi về đằng sau để tránh xa Bạch Xà Kích, cây kích này rất dẻo, và hắn không thể làm gãy cây kích được, những đòn tấn công dựa vào lực đàn hồi của nó rất nguy hiểm.

Hàn Thanh tiếp tục đâm cây kích về phía trước, Bạch Xà Kích bắt đầu dài ra nhờ dây xích, nó đâm về phía Quỷ Nhân.

Quỷ Nhân né người sang trái, cây kích đã đâm hụt.

"Cơ hội !" - Quỷ Nhân chạy nhanh như lướt trên mặt đất, hắn vung thanh kiếm quay tít ở trên tay.

Hàn Thanh kéo sợi xích và giật ngược lại. Lưỡi kích đâm hụt vừa rồi bật ra hai lưỡi khác nhỏ hơn ở hai bên.

Quỷ Nhân, theo bản năng, đã cúi đầu xuống, vừa đúng lúc lưỡi kích định chém phăng cổ hắn. Quỷ Nhân sờ thấy tóc vừa bị cắt đi vài sợi.

Hàn Thanh xoay cây kích, tay trái niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Băng Tuyên Nhân!

Hàn Thanh đâm kích về phía trước, mũi kích phóng ra một cột băng dài, nhọn hoắt lao vào Quỷ Nhân.

https://thuviensach.vn

Quỷ Nhân không né nữa, hắn cầm chắc thanh kiếm còn lại của mình, rồi chém vào cột băng đó, băng vỡ ra thành hàng trăm mảnh băng dài. Những mảnh vụn của băng đập liên tiếp vào chiếc mặt nạ của Quỷ Nhân.

Hàn Thanh vung kích, vẩy thanh kiếm vừa lấy được từ tay Quỷ Nhân ban nãy, thanh kiếm lao vun vút trong con mưa những mảnh băng vỡ. Quỷ Nhân xoay đầu, tóm gọn thanh kiếm một cách nhẹ nhàng.

Nhưng Quỷ Nhân phải làm việc ngay, Hàn Thanh đã lao đến trước mặt hắn, anh vớ lấy một cây băng đang rơi, vụt vào mặt Quỷ Nhân. Thanh đoản kiếm đỡ lại, cây băng vỡ đầu trên, Hàn Thanh vụt tiếp, thanh đoản kiếm kia cũng đỡ được, cây băng nát vụn.

Hàn Thanh đâm cây kích liên tiếp, Quỷ Nhân ngày càng bị đẩy ra xa. Thấy không nên đứng phòng thủ mãi, Quỷ Nhân nhảy lẹ ra đằng sau.

Hàn Thanh vụt cây Bạch Xà Kích xuống đất, luồng chân khí phát ra làm bắn tung những cây băng vỡ lên không trung, anh niệm thuật ngay:

-Nhân Niên Băng Thuật! Băng Xa Đạn!

Hàng ngàn cây băng vỡ bay vào Quỷ Nhân.

Thấy không còn sự lựa chọn nào khác, Quỷ Nhân thở dài:

-Đành vậy!

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 8 giây -----

Quỷ Nhân niệm thuật, người hắn biến mất, những cây băng đâm chi chít xuống đất.

Quỷ Nhân đã xuất hiện, hắn lắc đầu:

-Ngươi đúng là mạnh.

Hàn Thanh cười:

-Quá khen rồi!

-Ta cứ nghĩ ngươi chỉ là tên dựa vào thanh thế của gia đình mà nổi tiếng, bây giờ ta tin những chuyện mà ngươi từng làm trước kia là thật.

-Nếu mà ta chết rồi thì ngươi cho ta chỉ là thằng thùng rỗng kêu to phải không?

-Cũng không hẳn. Mỗi con người tự cố gắng là bản thân đã cảm thấy hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

-Ngươi…cũng là người hiểu biết, vậy tại sao lại tham gia vào Bất Kiếp Viện?

-Có thể là sở thích, nhưng quan trọng hơn đó là sứ mạng của chúng ta. Chúng ta đã sống vì bản thân quá nhiều rồi, bây giờ chúng ta cần có một mục đích mới hơn cho đỡ nhàm chán đi.

-Giết người?

Quỷ Nhân ngán, hắn nói:

-Ngươi…nghĩ rằng người Uất Hận Thành lúc nào cũng thích thú với chuyện chém giết à?

Hàn Thanh im lặng.

-Ta không thấy chuyện giết người là vui thích, trừ hai thằng bất trị trong Bất Kiếp Viện chúng ta. Có thể Uất Hận Thành đã sản sinh ra những chiến binh khát máu, nhưng đa phần người Uất Hận Thành không thích chuyện chém giết.

-Biết thế sao còn giết?

Quỷ Nhân giơ bàn tay mình lên, hắn nói:

-Đôi khi ta cũng tự hỏi rằng, sao ta lại giết người, và sao lại giết nhiều thế?

Có phải kiếm chỉ là công cụ giết người không, tại sao lại có kiếm?

Ta chẳng thể hiểu, tại sao người mẹ lại có thể chết vì đứa con mình, tai sao các đôi trai gái lại có thể vì nhau mà từ bỏ tất cả? Ta không hiểu!

Hàn Thanh nhớ lại cái đêm hôm qua, người gia nhân bưng trà cũng đã nói như thế này, người Uất Hận Thành thiếu cái gì?

-Suốt từ bé, ta chỉ có người bạn duy nhất, đó là bản thân ta. Nhưng giờ ta đã thấy chán chính bản thân mình, vì sao vậy?

-Tại sao ngươi không thử tìm bạn bè? – Hàn Thanh nói.

-Đã từng, nhưng hắn đã rời bỏ chúng ta, rời bỏ Bất Kiếp Viện.

“Là anh chàng đó chăng ?” - Một ý nghĩ bất chợt xuất hiện trong đầu Hàn Thanh.

-Vì không hiểu, nên…

Quỷ Nhân đưa tay lên chiếc mặt nạ và gỡ nó ra, nhưng trong đêm, Hàn Thanh chỉ nhìn thấy một con mắt phải đỏ như máu của Quỷ Nhân.

https://thuviensach.vn

-…sẽ đi tìm tới khi nào hiểu được thì thôi!

Đàn quạ trên đầu Hàn Thanh bay vần vũ, chúng kêu keng kéc trong đêm tối, những luồng gió lạnh thổi qua khiến Hàn Thanh hơi run một chút, đằng xa, những ánh chớp đằng xa lập loè làm nổi rõ những đám mây cuồn cuộn lũ lượt kéo nhau về phía Kiếm Tiên Thành.

-Một chiêu này thôi. - Quỷ Nhân nói - Trường Thương Tiểu Quỷ sẽ thành quỷ dưới địa ngục luôn.

-Tự tin quá nhỉ.

-Nhanh gọn nào!

Quỷ Nhân niệm thuật:

-Nhân Niên Huyết Thuật! Loan Nguyệt Thập Ảnh Vũ!

Quỷ Nhân biến mất.

Hàn Thanh không phải đợi lâu, những xái bóng của Quỷ Nhân xé tan đàn quạ, nhưng không phải là ba cái bóng như thuật trước nữa, giờ là mười cái bóng, sẽ phải chịu hai mươi nhát kiếm!

Hàn Thanh phải dùng Long Đằng, loại thuật nhảy để thối lui về phía sau, anh không thể đỡ thuật này như lần trước được, tốc độ quá nhanh và phạm vi tấn công quá rộng, Bạch Xà Kích không thể quản hết được.

Mặt đất nổ tung, Hàn Thanh đã thấy tay mình nóng lên.

Anh nhìn xuống, bây giờ cái tay trái của anh mới thấy đau, một vết cứa tuy không sâu, nhưng lại vào bắp tay, máu chảy ra khá nhiều.

Hàn Thanh xé áo, anh lấy miệng giữ lấy một đầu, còn tay phải thì băng bó.

Quỷ Nhân không tấn công ngay, Loan Nguyệt Thập Ảnh Vũ đã làm hắn thấy tổn hao nhiều chân khí, hắn không phải là Kiếm Khách có nhiều chân khí như Vọng Quái, các Tam Hoa cũng đã vận động nhiều nên hắn thấy hơi nhức và mỏi.

-Chơi tiếp chứ?

-Mấy lần nữa? – Hàn Thanh cười, mặc dù rất đau nhưng cười là một cái tật của anh.

-Một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Hàn Thanh nói cứng vậy, chứ anh cũng chẳng biết cách nào để trị thuật của Quỷ Nhân cả, không hổ danh là Kiếm Khách Ám Sát, không lẹ chân lẹ tay một tí là cái tay của Hàn Thanh đã bay đi từ đời nào.

"À, vẫn còn !"

Quỷ Nhân lại biến mất, Hàn Thanh đứng dậy, anh ném cây kích lên không trung rồi niệm thuật.

Mười cái bóng đen ngòm lại đổ xuống, sát khí mạnh đến độ những con quạ bay xung quanh bị loạng choạng mất phương hướng.

-Địa Niên Kim Thuật! Hỗn Kích Hộ Thân Thuật!

Thanh Bạch Xà Kích quay hỗn loạn quanh người Hàn Thanh.

Mười cái bóng của Quỷ Nhân lao tới, đất đá văng lên không trung. Đàn quạ bay tứ tán khắp nơi.

Quỷ Nhân xoay người trên mặt đất, hắn đứng yên tại chỗ.

Quỷ Nhân ôm ấy vai, máu chảy ròng, rớt xuống mặt cỏ.

-Hỗn Kích đúng là lợi hại thật!

Hàn Thanh không bị hề hấn gì, cây Bạch Xà Kích rớt xuống đất. Nó đã bảo vệ anh khỏi đòn tấn công vừa rồi.

-Cái này…- Quỷ Nhân nói - Giống như Liên Hoa Đao của Uất Hận Thành, thuật phòng thủ tuyệt đối. Ngươi lấy đâu ra cái chiêu này?

-Ta tự nghĩ ra nó.

-Vừa phòng thủ được, vừa tấn công được, thích hợp khi bị bao vây. Ta sẽ nhớ kỹ cái chiêu này của ngươi.

Quỷ Nhân đứng thẳng người lên, mặc dù vai đang chảy máu, nhưng hắn cũng đã quen với những vết thương rồi.

Hàn Thanh cũng thấy cánh tay mình đang làm ướt dần tấm vải bọc bên ngoài, lúc này cần phải về Kiếm Tiên Thành ngay. Nhưng đang chiến đấu cam go, cả hai bên đều đã mệt, chỉ cần một chiêu nữa sẽ quyết định thắng bại.

-Thôi! Dừng lại đi! Ta mệt rồi! - Quỷ Nhân nói.

Hàn Thanh ngạc nhiên, anh cứ tưởng tên Quỷ Nhân này sẽ phải giết anh bằng được.

-Sao ngươi lại … - Hàn Thanh nói.

https://thuviensach.vn

-Không, đừng mừng sớm vậy. Ta sẽ gặp lại ngươi sau, lúc ấy thì ngươi hãy chuẩn bị cho mình một cái mộ đi là vừa. Nhưng ngươi cũng thú vị đấy, nếu để ngươi chết ngay hôm nay thì không hay lắm, câu chuyện không hấp dẫn. Ta sẽ phải xem ngươi là người như thế nào, rồi sau giết cũng được.

Hàn Thanh cũng mừng thầm, nếu chiến đấu nữa, e là anh sẽ bỏ mạng tại đây mất.

-Khoan! – Hàn Thanh sực nhớ.

-Có điều gì sao?

-Trước khi đi, ngươi hãy nói cho ta biết anh chàng vừa rồi là như thế nào, và mục đích của các ngươi là gì?

Quỷ Nhân cười sằng sặc, hắn nói:

-Ngươi ngây thơ quá, công việc của chúng ta là bí mật, đâu có phận sự để cho ngươi biết?

-Chẳng phải ngươi muốn câu chuyện hấp dẫn sao?

Quỷ Nhân ngừng cười, lần này hắn ngó nghiêng Hàn Thanh như xem xét trên người anh có vật lạ gì không. Hắn lại cười tiếp, nhưng lần này, tiếng cười rung và nhẹ:

-Thú vị đấy! Thú vị đấy! Ngươi cũng là tên hay ho đấy chứ, thảo nào người ta gọi là Tiểu Quỷ!

Hàn Thanh nhếch mép, thành tật mất rồi, kể cả trước nguy hiểm, anh vẫn cười.

-Thôi được. Ta sẽ cho ngươi biết một chút ít. - Quỷ Nhân nói.

Hàn Thanh cố gắng lắng nghe, tiếng sấm cứ ùng oàng trên tai, trời sắp mưa lớn:

-Tên vừa nãy là Xích Vân, hắn đã từng ở trong Bất Kiếp Viện với chúng ta. Hiện giờ ta không biết hắn đang ở đâu trong Kiếm Tiên Thành, nhưng ta chắc chắn hắn đang đi cùng với một kẻ biệt danh là Thanh Long Kiếm.

-Đơn giản vậy thôi sao?

-Tuỳ ngươi nghĩ như thế nào thì nghĩ. Nhưng ta sẽ nói cho ngươi biết một chuyện.

-Chuyện gì?

-Xích Vân là kẻ “không thể hiểu”.

https://thuviensach.vn

-Không thể hiểu?

-Cuộc đời hắn như thế nào, đến ta là người thân thiết với hắn nhất cũng không biết rõ. Thực sự có những lúc mọi việc quá hiển nhiên, ta có thể đoán ra một cách dễ dàng, nhưng khi biết được mặt này, ta lại không thể hiểu được mặt kia. Địa Ngục có bao nhiêu tầng, thì cuộc đời của Xích Vân cũng là như thế, hết tầng nọ rồi lại tới tầng kia. Ta biết được việc làm trước kia của hắn, nhưng ta lại không hiểu tại sao hắn lại làm vậy? Thú vui chăng, sở thích chăng, hay chỉ là hắn cố tỏ ra như vậy? Việc hắn bỏ về Kiếm Tiên Thành với Thanh Long Kiếm, ta cũng không thể hiểu nổi sao hắn lại từ bỏ chứ?

-Vậy…Xích Vân là người như thế nào?

-Hắn…

-Sao?

-Kinh khủng hơn bất cứ ai trong Bất Kiếp Viện, mỗi người trong Bất Kiếp Viện chúng ta có thể đấu ngang ngửa được với Xích Vân, nhưng không hiểu tại sao, hoặc đã thành định kiến, rằng Xích Vân là kẻ mạnh nhất.

-Mạnh nhất ư? Tức là anh ta đã từng giết người?

-Ngươi hỏi cái câu chối tai quá! Đến ngươi cũng đã từng giết người vài lần rồi phải không?

-Những kẻ bất lương.

Quỷ Nhân ém tiếng cười chế nhạo của hắn trong cổ họng.

-Anh ta đã giết bao nhiêu người? – Hàn Thanh hỏi tiếp, tiếng sấm nổ chói tai.

-Để câu chuyện hấp dẫn, ngươi hãy tự tìm hiểu lấy. Tuy nhiên, ta cảnh báo ngươi…

-Cái gì?

-Ngươi có sợ hãi không?

-Đôi lúc, con người ai cũng thế.

-Rất thành thật, thế là tốt. Thế thì hãy nghe cho kỹ, tìm hiểu cuộc đời Xích Vân tức là ngươi đang đối mặt với nỗi sợ hãi, khi ngươi đối mặt với quá khứ của hắn, ngươi nên chuẩn bị tinh thần thì tốt hơn.

https://thuviensach.vn

-Quá khứ thôi, chứ là cái gì?

-Là cái chết.

Tiếng sấm nổ, ánh chớp xé tan bầu trời.

-Ta không hiểu. – Hàn Thanh nói.

-Tự tìm hiểu là tốt hơn. Nhân tiện đây, ta cũng nói luôn thể, người đứng đầu Bất Kiếp Viện bây giờ là Thiên Ma. Hoạt động của chúng ta như thế nào, ngươi hãy tự đi mà khám phá. Nhưng để cho câu chuyện, à, lại nói câu chuyện rồi, được gay cấn và ly kì, ta sẽ nói nốt một thứ, đó là mọi việc làm của chúng ta bây giờ chỉ hướng tới một mục đích duy nhất, đó là Uất Hận Thành. Nếu như ngươi vẫn tiếp tục cản ta như hôm nay, thì cứ việc, cản được thì cản, nếu không, mọi việc sẽ diễn ra theo như đúng kế hoạch mà Thiên Ma đã nói, câu chuyện sẽ chấm dứt tại Uất Hận Thành.

Những hạt mưa li ti bắt đầu rơi xuống cánh tay của Hàn Thanh, anh thấy những thông tin của Quỷ Nhân cho anh còn quá mập mờ, chẳng biết xuất phát từ đâu, nhưng có còn hơn không.

-Xem ra ngươi tự tin quá rồi đấy, Quỷ Nhân, ngươi cho ta khá nhiều chuyện, không sợ ta sẽ cản trở Bất Kiếp Viện sao?

-Ừ, thích thì cứ việc…nhưng mà…

Quỷ Nhân nghiêng nghiêng cái đầu, ra mặt thách thức:

-Có cản nổi không?

-Ít nhất, thì ta cũng có thể giết ngươi ngay bây giờ. Chơi tiếp chứ? – Hàn Thanh giơ kích lên.

Quỷ Nhân cười, trong phút chốc, hắn định lôi kiếm ra, nhưng rồi thu ngay lại:

-Thích thì vẫn chơi được. Nhưng ta nghe nói, ngươi có một người anh trai tên là Hàn Phi, người ta thường gọi hắn là Bất Luật Kiếm Khách phải không?

-Thì sao?

-Hắn cũng là Kiếm Khách Ám Sát thì phải, mặc dù ngươi rất thú vị, nhưng ta vẫn muốn đấu với hắn hơn.

-Không cần đâu, ta sẽ xử lý ngươi ngay bây giờ.

https://thuviensach.vn

-Đừng tự kiêu thế, ngươi rất mạnh, nhưng vết thương vừa nãy đã qua bắp tay rồi đấy! Còn cố gắng nữa là đời ngươi tiêu luôn thể.

Hàn Thanh không biết nói gì hơn, quả thực anh khó có thể chiến đấu tiếp.

-Ta nghĩ lại rồi, ngươi cũng có đối thủ.

-Ai?

-Một kẻ trong Bất Kiếp Viện chúng ta, tên là Vô Ảnh. Hắn rất căm ghét ngươi.

-Ta với hắn chẳng hề biết nhau, ta cũng chẳng biết Vô Ảnh, ta với hắn có thù oán gì?

-Không chỉ ngươi, mà tất cả bọn Kiếm Khách trường binh, hắn đều ghét. Tên đó là đứa bất trị nhất đấy, Thiên Ma cũng chẳng thể quản nổi hắn.

-Tức là thế nào?

Quỷ Nhân chẹp miệng, hắn thấy đã đến lúc nên đi:

-Có thể trước lúc giết ngươi, hắn sẽ cho ngươi biết chăng?

-Hắn mạnh đến mức giết ta được à?

-Ta chịu. Nhưng đến lúc chiến đấu với hắn, ngươi sẽ cảm thấy rất phấn khích đó!

Người Quỷ Nhân tan ra thành hàng chục con quạ bay tứ tán. Đàn quạ phía trên đầu Hàn Thanh cũng tan dần.

Hàn Thanh nhớ tới cánh tay anh đã quên khuấy tự lúc nào, bây giờ phải về Kiếm Tiên gấp, mưa bắt đầu nặng hạt.

“Câu chuyện càng lúc thú vị rồi đây”.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 15 giây -----

Mưa rơi nặng hạt, nước mưa chảy dài xuống mái nhà được lợp bởi những lớp rơm dày.

Ngài Hàn vừa ăn xong cơm tối, bữa ăn cũng đạm bạc thôi, chỉ có một ít cá khô, dưa muối nhưng Ngài Hàn cảm thấy ngon lạ lùng. Chắc tại ăn thừa mứa những món cao lương mĩ vị rồi, bây giờ ăn mấy cái thứ này đâm lại hay.

https://thuviensach.vn

Lăng Khê ngồi đối diện với Ngài Hàn, ông cũng vừa cùng ăn với Ngài Hàn. Đúng là ngon miệng, nhưng sao mà cái bụng ông cảm thấy hơi đầy đầy một chút, có lẽ già rồi, khó tiêu hoá được những đồ khô.

Ngài Hàn đã nghỉ chân tại căn nhà nhỏ của một ông lão dân chài trên bờ sông Thặng Thuỷ. Chuyến đi đã làm ông mệt mỏi, thật là phát điên lên khi phải ngồi trong cái xe ngựa xóc liên tục.

Người cháu của ông lão chài pha một ấm trà nghi ngút khói, cậu ta định bưng ra thì Lã Vân đỡ lấy:

-Cậu cứ để tôi.

-Cảm ơn.

Lã Vân bưng khay trà ra, y đặt trước mặt Ngài Hàn.

-Những người khác đi nghỉ chưa? – Ngài Hàn hỏi về những người gia nhân đi theo mình.

-Chắc giờ này họ ngủ rồi ạ.

-Ngủ à? Sớm thế? Giờ gì rồi?

-Sắp giờ Hợi ạ.

Lăng Khê uống một cốc trà, ông gọi Lã Vân:

-Này, ngồi xuống, uống luôn thể đi, con trai.

-Dạ thôi. Cháu xin phép ra ngoài.

-Mưa gió thế này mày đi đâu? Mệt thì đi nghỉ đi. – Ngài Hàn nhắc nhở.

-Cháu xuống cho ngựa ăn một tí.

-Tao tưởng là đã cho ăn rồi chứ?

-Dạ chưa. Những người gia nhân mệt quá nên cháu bảo họ đi nghỉ trước, để cháu cho ngựa ăn cũng được.

Lã Vân bước nhanh ra cửa, tay xách một cái ô. Kì thực là những con ngựa chưa ăn gì thật, đang hí ỏm lên ngoài kia vì đói. Nhưng Lã Vân cũng giữ ý không muốn can dự vào cuộc chuyện trò của Ngài Hàn và Lăng Khê. Hai ông già ngồi uống nước với nhau chỉ có bàn chuyện thế sự là nhiều, Lã Vân thấy mình chưa đủ tư cách lắm nên y lảng ra ngoài.

-Thằng Lã Vân còn trẻ mà cứ như ông cụ non ấy. – Lăng Khê nhận xét.

Ngài Hàn tặc lưỡi:

https://thuviensach.vn

-Dù sao thì nó cũng là đứa hiếm hoi có ý tứ, bọn trẻ thời nay quên hết phép tắc ngày xưa rồi.

-Thì ông cũng là người hay phá quy tắc còn gì!

Ngài Hàn cười.

Ông lão chài từ trong nhà đi ra, tay xách một cái vó, người mặc chiếc áo tơi và đội nón lá.

-Hai vị có cần gì nữa không? Để lão chuẩn bị… - Ông lão nói.

-Không dám quấy quả cụ nữa. – Ngài Hàn nói – Chúng tôi sẽ thanh toán tiền cho cụ vào sáng mai.

-Ôi chao! – Ông lão cười ngất - Tiền nong gì? Các người suốt ngày chỉ có tiền thôi! Đời người đâu phải cứ có tiền là được?

-Vâng, cụ dạy bảo rất đúng. – Ngài Hàn tiếp nhận lời nói của ông lão.

Lăng Khê hỏi:

-Trời mưa rồi, cụ còn đi cất vó sao?

-Mưa to, nước dâng lên, đi cất lúc này là hay nhất đấy!

-Vâng, cụ nói phải, nhưng tuổi già nên giữ gìn sức khoẻ.

-Ồ, đúng rồi! Phải giữ gìn sức khoẻ chứ, ta còn có đứa cháu, còn con thuyền ngoài kia, cuộc sống thật là vui! Vậy phải sống tiếp chứ!

-Vâng.

Nói rồi, ông lão bước ra ngoài cửa.

-Ông có nghĩ rằng đôi lúc mình muốn được như ông lão này không? – Lăng Khê hỏi.

-Có chứ, thư thái, an nhàn, thật là tao nhã. Nhưng tôi chỉ là một kẻ tầm thường. Tuổi già như ông lão này, mà vẫn khoẻ mạnh, vui thú với cuộc sống thật là bậc cao nhân.

-Chúng ta chỉ là những kẻ bình thường.

-Đúng rồi đấy.

Uống xong cốc trà, Ngài Hàn hỏi:

-Ông thấy năm nay thế nào?

-Căng đấy. Hà Gia Đoàn mời tất cả các bang phái lớn. Phía Bắc thì có Long Hổ, phía Tây thì có Anh Hùng Hội, Cuồng Sư. Mạn Đông có Ỷ Thiên mới nổi, bang này cũng “trọng” lắm, có thể nói là một thế lực mới. Còn

https://thuviensach.vn

bang Chu Tước vẫn thế, mạnh mẽ nhưng cũng nhiều chuyện. Phía Nam thì không có gì mới lắm, vẫn là Bát Đỉnh Điện nắm giữ. Còn ở Kiếm Tiên Thành chúng ta, vẫn còn Thái Nhật, dù yếu đi trong vài năm nay nhưng vẫn là bọn khó xơi.

Ngài Hàn lẩm nhẩm, trong những bang phái lớn đó, thì Hàn Thuỷ có quan hệ mật thiết nhất với Long Hổ. Long Hổ có một vùng đất rộng lớn là Phạt Mộc Trường, phía trên Kiếm Tiên Thành. Hàn Thuỷ có nhiều hàng "cấm" là lấy được từ Phạt Mộc Trường, Long Hổ cho phép Hàn Thuỷ tới đây. Bù lại, Long Hổ được một phần đất tại phía Bắc Kiếm Tiên và được tự do buôn bán trên đó, miễn không tranh giành với Hàn Thuỷ là được. Bang chủ của Long Hổ là Thạc Lữ, ông ta là người biết rõ tình lý, cương trực, đối xử "đẹp" với các bang phái khác, chứ không như thằng già Khuất Bá nhỏ mọn. Ngài Hàn cũng cố gắng thực hiện những lời đề nghị giúp đỡ từ phía Long Hổ, và ông ít khi để họ phải thất vọng.

Phía Đông thì Hàn Thuỷ có mối quan hệ với Cuồng Sư, bang này cũng có thể gọi là dễ tính, không khó khăn lắm trong việc nhờ vả. Hơn nữa, Ngài Hàn đã nhờ Cuồng Sư quản lý, trông nom giúp Ngư Thôn, bù lại, họ sẽ được một phần hoa lợi từ chỗ đó. Khốn nỗi là Ngư Thôn đã bị Bất Kiếp Viện đánh sập, nhưng như thế cũng không hẳn là thiệt hại. Theo Lăng Khê nói thì những người bị giết vào hôm đó có không ít các thành viên trong Cuồng Sư. Lúc này chính là thời điểm Cuồng Sư sẽ đứng về phía Hàn Thuỷ, họ cũng điên tiết vì không hiểu thằng nào vô cớ giết người của họ, nhưng phần khác là Cuồng Sư không thể chịu được chuyện họ đang hưởng sái những khoản lợi nhuận từ Ngư Thôn, bây giờ lại mất, mà mất ngay trước mặt mới điên! Cơm ăn áo mặc cả!

-Bây giờ, bọn Bất Kiếp Viện vẫn đang tiến hành kế hoạch của chúng. – Ngài Hàn nói - Chuyện của Độc Tâm tạm gác lại, chúng nó có tin mình hay không thì tuỳ, nhưng giờ phải hợp tác chặt chẽ với Long Hổ và Cuồng Sư. Nếu cần thì có thể liên kết thêm với Ỷ Thiên hoặc Chu Tước, tăng cường phía Tây, ta cần nhiều nguồn tin tức từ mọi nơi về Bất Kiếp Viện.

-Phía Nam thì sao?

https://thuviensach.vn

-Tạm thời lo yên mặt trên này đã, còn phía Nam sẽ tính sau, nhưng sau cuộc gặp ở Tổ Long, ta có thể thảo luận với Bát Đỉnh Điện. Bây giờ phải tạm gác chuyện chém giết qua một bên, lúc này không nên gây hấn với các bang phái khác. Chỉ tổ thiệt thôi, kể cả bọn Thái Nhật cũng nên hoà hoãn thì tốt hơn.

-Khoan, ông nói là chúng ta sẽ có quan hệ với Bát Đỉnh Điện sao?

-Thì sao?

-Bát Đỉnh Điện và Long Hổ vốn chẳng ưa gì nhau, chúng ta làm thế có…

-Long Hổ không thể trách chúng ta xấu chơi. Ta đã đối xử rất tốt với họ, và trong chuyện Ngư Thôn, người thiệt hại chính vẫn là Hàn Thuỷ. Sự liên kết này chỉ là của ta thôi, Long Hổ không có quyền quyết định, và Thạc Lữ không thể là người nhỏ mọn như vậy được. Ông ta chắc cũng thấy sự liên minh là cần thiết trong thời điểm này.

-Nhưng…

-Tất nhiên, vẫn không thể tránh khỏi chuyện Thạc Lữ thấy khó chịu.

-Thì đành vậy, ta ở giữa, vừa đấm vừa xoa vậy.

-Biết sao được, đành thế.

Rồi Lăng Khê hỏi tiếp:

-Vậy còn Uất Hận Thành thì tính sao đây?

Ngài Hàn khép hờ đôi mắt, ông đang nhớ lại về nơi đó.

-Cứ để yên đã, bây giờ liên kết với Uất Hận Thành cũng không phải chuyện hay, nhưng giữ liên lạc thì được.

-Cả cái đại lục này vẫn đang âm ỉ chuyện tiêu diệt Uất Hận Thành, nhưng bây giờ có muốn đụng đến cái con ruồi ở đấy cũng khó.

-Nói vậy thôi, bây giờ mà ba thành của ba tộc liên minh với nhau thì Uất Hận Thành cũng mệt đấy! Bọn trẻ ngày nay càng tiến bộ so với trước mà. Tốt nhất đừng để các bang phái khác biết chúng ta vẫn đang quan hệ với Uất Hận Thành.

-Không biết Hạc Tú ra sao rồi?

Ngài Hàn nhìn ngọn nến, ánh lửa cứ đưa qua đưa lại trong gió.

-Chắc vẫn trồng cây.

https://thuviensach.vn

-Vậy ba cô gái đâu?

-Tôi cũng không rõ nữa, Bích Nhi có lẽ vẫn trong Ngũ Thánh Điện, Bách Yến thì lang thang đâu đó để vẽ rồi.

-Tuyết Hạ thì sao?

Ngài Hàn đứng dậy, ông đi lên trên gác:

-Tôi…không rõ. Quá lâu rồi.

-Có muốn gặp lại họ không? Hàn Thuyên?

Ngài Hàn nghe rõ, sau bao nhiêu năm, Lăng Khê đã gọi đúng tên ông, chứ không phải là Ngài Hàn như thường ngày nữa:

-Có lẽ…có…

Lăng Khê nhìn theo Ngài Hàn, ông thấy nhớ lại ngày xưa, biểu hiện của tuổi già sợ chết chăng?

-Tôi đang tính – Ngài Hàn nói - Nếu Độc Tâm vẫn không hiểu, hoặc cố tình không hiểu cho chúng ta, thì sẽ phải xử lý ngay lập tức.

-Ông tự tin quá, ông thừa biết Hà Gia Đoàn như thế nào rồi mà.

-Đúng, rất mạnh. Nhưng nếu hắn không chịu cho chúng ta yên, thì phải dùng vũ lực thôi.

-Thế còn Bất Kiếp Viện?

-Nói thật nhé, chúng nó đúng là mạnh đấy, nhưng mà tôi cũng chẳng có ngán. Nếu Hàn Gia có mệnh hệ gì, chúng nó nên tự đào xác chôn mình trước đi là vừa, để tôi đến thì chẳng còn xác để chôn đâu. Chẳng qua nói chúng nó mạnh là để mấy đứa oắt nhà tôi cẩn thận thôi.

Lăng Khê cười mỉm, ông nháy mắt:

-Ông là kẻ coi thường Địa Ngục đấy.

-Tất nhiên, chúng ta đã sống ở đó chứ đâu.

-Thế còn cái chuyện đó?

-Chuyện gì?

-Tham vọng trước đây của ông…

Ngài Hàn nheo mắt:

-Sao ông lại hỏi thế?

-Ông vẫn còn mạnh lắm, điều đó với ông hoàn toàn có thể.

-Ông thử tôi phải không?

https://thuviensach.vn

Lăng Khê tủm tỉm:

-Sao ông biết?

-Ông vẫn thế.

-Vậy…

-Chuyện đó…có lẽ là thôi. Bây giờ, gia đình với tôi là quan trọng nhất. Khi ta cảm thấy gia đình trở nên đầm ấm, gắn bó, không muốn xa rời ai, luôn muốn giữ chặt mọi người bên mình, lúc đó ta đã già. Già rồi, chẳng thể làm nổi đâu.

-Nhưng nếu lại là thời kỳ Đại Hỗn Loạn, ông có muốn thử sức không?

Tiếng sấm nổ khá lớn, ánh chớp soi rọi vào căn phòng.

-Tôi không chắc…Nhưng tôi e dòng máu Hàn Thuỷ của mình sẽ khiến tôi mất bình tĩnh.

Ngoài kia, trong cơn mưa, Ngài Hàn và Lăng Khê vẫn có thể nghe thấy tiếng hát của ông lão chài, tiếng hát văng vẳng, át đi tiếng mưa và tiếng sấm.

Trời như trái cầu để ta tung

Ngạo nghễ tiến bước, mặt đất rung

Miệng cười tư lự, danh Thiên Đế

Dịch xê thiên hạ, xưng bá hùng

Nước mưa chảy xối xả qua tấm hiên, bắn những hạt nhỏ lên ống quần.

Hoải Tử co vào, hắn không muốn người mình ướt, đây là bộ quần áo duy nhất của hắn. Hôm nay mà ướt là mai không có gì mặc.

Hoài Tử nằm bắt chân chữ ngũ, hắn nằm trước cửa nhà người khác. Cũng phải thôi, hắn là thằng lang chạ, làm gì có nhà? Khu phố nghèo Kiếm Tiên chẳng có cái gì để che, ngoại trừ rác rưởi. Hắn đành phải tới đây vậy, chẳng biết nhà ai, việc ta thì ta cứ nằm.

Một đôi trai gái che ô đi qua, họ ôm lấy nhau, cùng cười với nhau, cùng nói với nhau, và cùng nhau hướng ánh mắt khinh bỉ về phía Hoài Tử.

Trông đôi trai gái, Hoài Tử nghĩ đến lễ hội Thanh Lâm, khoảng hơn một tháng nữa là mở ở Tích Vũ Thành. Chẹp! Hoài Tử tặc lưỡi. Lâu rồi hắn cũng chưa đi chơi đâu, hay là chuyến này rủ thằng Xích Vân và Tôn Dương

https://thuviensach.vn

đi? Hay đấy, nhưng mà tiền đâu? Hoài Tử vỗ tay lên trán, mai là hắn với Xích Vân vào Hàn Thuỷ rồi, làm độ một tuần là có tiền ngay ấy mà.

Cả ngày hôm nay, Kiếm Tiên Thành rộ lên chuyện Ngư Thôn bị một kẻ lạ mặt hạ sát. Người ta đoán này đoán nọ, rằng bang Hàn Thuỷ lại có xích mích với ai rồi, hoặc tỷ như Hàn Thuỷ bị bang khác đánh úp. Người ta còn kháo nhau, thằng già Khuất Bá khi nghe tin này đã sướng rơn, khỏi quật gái nữa! Xem ra cái tin này làm lão già thoả mãn hơn cái chuyện "làm việc" một đứa con gái tơ mới lớn. Và cả chuyện Ngài Hàn phải tới Tổ Long để tham dự cuộc họp giữa các bang phái nữa, có chuyện lớn rồi!

Kệ mẹ chúng nó! Liên quan quái gì tới mình? Mệt óc, bang này đổ thì ta vào bang khác, chả nhẽ cả cái đại lục này có mỗi Hàn Thuỷ thôi à? Trước đây, Hoài Tử từng có ý vào Anh Hùng Hội, nghe tiếng bang này có "thổ" lớn, lại được các bang khác nể phục, nhưng mà bang ấy ở xa quá, mãi tít xuống phía Đông. Thôi, ta ở lại đây vậy.

Một tiếng kim loại nhỏ va chạm vang lên, Hoài Tử thấy một đồng xu bằng sắt rơi xuống đất, đồng này chỉ có giá là mười lượng, bằng một một phần mười đồng thiếc có trị giá một trăm lượng, bé hơn nhiều so với đồng kẽm có giá là năm trăm lượng, bé nữa so với đồng bạc là năm ngàn lượng, chẳng là cái gì so với đồng vàng là mười ngàn lượng, đồng bạch kim năm mươi ngàn lượng. Và chỉ là hạt cát bay qua so với Kim Nguyên Bảo là một trăm năm mươi ngàn lượng.

Hoài Tử nhìn cái đồng thiếc ấy, hắn không nhặt. Người con trai đang cầm ô với cô gái vừa đánh rơi, anh ta cũng nhìn thấy đồng tiền và bắt gặp ánh mắt soi mói một cách thái quá của Hoài Tử.

-Nhặt lên đi chàng! – Cô gái nói.

-Thôi, em ạ. Ta chẳng cần làm gì, mấy cái đồng này nên để cho những đứa vạ vật như chó thì tốt hơn.

Cô gái nhìn Hoài Tử cười rũ rượi, đôi trai gái lại đi tiếp.

Đồng sắt gỉ nằm ướt sũng trong nước mưa.

Hoài Tử nhếch mép cười, hắn chửi với một câu không thể tục hơn, rồi nhặt đồng tiền bằng sắt, lau sạch, bỏ tọt vào túi áo. "Những thằng không

https://thuviensach.vn

biết cúi xuống để nhặt một đồng thì không đáng để có một gia tài". Xã hội cần những thằng chê tiền như thế này.

Mưa chẳng ngớt, đã vậy lại còn to hơn. Bực mình quá, nước ngập tới chỗ chân Hoài Tử rồi. Thôi! Phải ra ngoài cái miếu ở thành Bắc ngủ vậy. Cái miều này là nơi Kiếm Khách Đại Sư và Pháp Sư Đại Sư thường ngồi đàm đạo, khen hoa thưởng nguyệt. Hoài Tử cười phì ra đằng mũi vì thú chơi tao nhã của hai vị.

Hoài Tử chạy trong mưa, mái tóc dài đuôi ngựa của hắn ướt nhẹp, hắn cố gắng né vào bất cứ chỗ nào có mái hiên. Càng chạy trong mưa thì càng ướt, bực ghê!

Hoài Tử chạy qua con phố đầy rác và những vật dụng bỏ đi, hắn thoáng thấy những người như hắn, chạy đi để tìm chỗ trú.

Nơi đây là con phố nghèo trong Kiếm Tiên Thành. Nơi mà những con người tử tế, đàng hoàng, quý tộc không bao giờ tới và cũng không dám tới. Không bao giờ tới vì quá bẩn thỉu, chỗ này luôn bốc mùi hôi hám khiến chó cũng phải lè lưỡi và không dám tới vì những thành phần bất hảo, "mất dạy" , quân trộm cắp và bọn giết người đều ở đây, nếu muốn cái thân toàn mạng thì đừng có ghé vào chỗ này. Trưởng Lão Kiếm Tiên cũng chẳng đả động gì tới chỗ này, lạ thật! Nghe mấy thằng chuyên chôm chỉa bảo rằng Ngài Hàn đã vận động Trưởng Lão cứ để nguyên chỗ này cho ngài quản lý. Quản lý thì không thấy đâu, đánh nhau, cướp của giữa ban ngày vẫn diễn ra bình thường. Đến độ Trưởng Lão làm quá lên, Ngài Hàn mới uể oải cho quân đến gọi là dẹp trừ, được mấy hôm, rồi đâu lại hoàn đấy, sinh hoạt vẫn tấp nập như thường! Vậy đã có một luật bất thành văn, tất cả những kẻ không thuộc về nơi này đều bị ăn đòn khi đến đây, riêng Ngài Hàn thì được coi là thánh ở chỗ này.

Hoài Tử chạy vội, hắn phải đi nhanh hơn.

Bỗng Hoài Tử dừng lại.

Hắn thấy một người, nằm bẹp trên mặt đất sũng nước, áo của tên đó rách tơi tả, mái tóc dài ôm lấy gáy. Hắn đang tự cào xé khuôn mặt mình, những vết xước đỏ ửng lên, môi hắn rách ra và chảy máu.

Xích Vân.

https://thuviensach.vn

Hoài Tử chạy tới, hắn giật mình khi thấy Xích Vân nhìn lên.

-Mày hả Xích Vân? Sao nằm ở đây?

Xích Vân lảo đảo đứng dậy, đôi mắt hắn trắng dã, miệng vẫn còn dính máu, hắn cười, trông không khác một thằng bệnh hoạn.

Hoài Tử nhìn, thấy những vết rách thẳng và sắc trên áo, hắn hiểu ra mọi chuyện. "Vết kiếm chém".

-Gặp lại bạn cũ phải không? – Hoài Tử hỏi.

-Ừ! – Xích Vân cười, hắn hướng đôi mắt không tròng về phía Hoài Tử.

-Thằng Quỷ Nhân phải không?

-Mày biết hay vậy?

Hoài Tử lại hỏi tiếp:

-Nó nói gì với mày?

Xích Vân cười rống lên, hắn thè lưỡi ra như chó, rồi cất cái âm thanh khàn khàn trong cổ họng:

-À, à, nó bảo…bảo là…tao chỉ là thằng ngu…từ lúc về Kiếm Tiên, tao chỉ là thằng ngu…nói nói tao chẳng hiểu gì cả…

Hoài Tử im lặng.

-Tao không hiểu gì…đúng không, Tử? Tao…ngu vậy sao?

Hoài Tử đứng yên, bây giờ hắn cũng chẳng để ý tới bộ quần áo đang bị nước mưa xối xuống nữa.

-Hay là… - Xích Vân nở một nụ cười man rợ - Tao giết mày nhé…Tử? Có khi giết mày xong rồi, tao lại hiểu hơn chăng?

Xích Vân lao tới, hắn đấm vào Hoài Tử, nhưng Hoài Tử tóm lấy tay hắn, rồi vả một cái hộc máu mồm. Hoài Tử xách cổ áo Xích Vân, tống vào tường.

-Thằng chó này! – Hoài Tử gầm gừ - Mày quên những gì mày nói rồi à? Mày định trở về Bất Kiếp Viện sao? Mày quên lời hứa của mày rồi à? Mẹ kiếp, hay là tao phải cho mày nhừ xương ra hả?

Xích Vân cúi mặt xuống, hắn chẳng nói gì.

-Mày đã từ bỏ tất cả để về đây, vậy mà vừa nghe lời kích của thằng Quỷ Nhân, mày đã dao động rồi!

Xích Vân nói, giọng hắn ư ử:

https://thuviensach.vn

-Tao đã cố gắng…tao đã theo mày về đây…

Tao vui vẻ…tao thấy hạnh phúc khi ở đây…

Nhưng … tại sao chứ?

Làm người khó vậy sao?

Xích Vân ngẩng mặt. Hoài Tử thấy đôi mắt màu xám cô hồn của Xích Vân sau mái tóc rũ bết nước mưa, đôi mắt ấy ngấn nước, chảy dài xuống:

-Chẳng lẽ…tao muốn…làm người cũng không được sao? Tại sao chứ? Tại sao…tao phải là quỷ?

Vai Xích Vân run lên từng hồi, Hoài Tử thả tay, Xích Vân ngồi bệt xuống đất, hai tay áp mặt, những giọt nước mắt của Xích Vân hoà vào với nước mưa.

-Có khi…tao chết…tao chết thì hay hơn! – Xích Vân rống lên. Hắn vớ một thanh gỗ cùn nhọn đầu, toan đâm vào cổ, nhưng bị Hoài Tử đá văng ra.

-Thằng yếu đuối! – Hoài Tử hét.

Xích Vân ngồi dựa vào tường, hắn vẫn khóc.

-Sự mạnh mẽ không phải là ở chỗ chấp nhận cái chết! Mà là dám sống! Mày đã gạt đi mọi thứ, mày đã hiểu ra, mày đã về đây!

-Mọi người ghét tao!

-Thằng ngu! Không ai ghét mày! Tao và Tôn Dương đều coi mày là bạn!

Xích Vân lại gục mặt xuống.

-Vậy tại sao…tại sao…tao đã không là quỷ nữa, sao thằng đó vẫn đi săn tao?

Hoài Tử nhìn xuống, hắn nói:

-Vì những gì mày đã gây ra, thì không thể nào lại không có kẻ muốn trả thù mày được!

-Mày…vẫn không tha thứ cho tao sao?

Hoài Tử nhìn xuống, ánh mắt của hắn loé lên trong tia chớp.

-Tao phải chấp nhận sự thật rằng, ngày nào tao còn sống với mày, ngày đó tao còn nhớ rõ! Những gì mày gây ra cho tao, xứng đáng để tao phải giết mày!

Hoài Tử đặt tên lên giữa ngực, hắn vò cái áo:

https://thuviensach.vn

-Những vết thương mày đã gây ra cho tao, nó chôn chặt ở đây, tao đã cố gắng loại ra khỏi đầu óc và trong ý nghĩ. Nhưng dường như là không thể! Mỗi khi gặp mày, hoặc cả khi không có mày, những ký ức ấy vẫn cứ âm ỷ trong trái tim của tao!

Xích Vân không nói gì.

-Nhưng tao đã tha thứ cho mày, tao phải vượt qua sự căm thù, đôi lúc tự hỏi lại bản thân rằng tao có phải là một thằng ngu không? Nhưng tao đã quyết định coi mày là bạn.

Xích Vân vừa khóc vừa hỏi:

-Tại…sao chứ?

Hoài Tử ngửa mặt, mưa rơi xối vào mặt hắn:

-Vì mày đã biết hối hận.

Tiếng sấm nổ chói tai.

-Khi người ta biết hối hận, lúc đó sẽ bắt đầu lại một cuộc đời. Có thể những thứ mày gây ra sẽ không để cho mày sống đến trọn vẹn, nhưng mày đã biết hối hận, mày muốn sống cuộc đời của một con người. Rất nhiều kẻ đang muốn trả thù mày ngoài kia, nhưng mày phải sống, phải cho những kẻ đó thấy được sự thay đổi của mày.

-Chẳng lẽ…tao lại phải giết người sao? Như thế…có khác quỷ đâu?

-Đôi khi, để hiểu được cái tốt, người ta phải trải qua cái xấu. Có thể mày là đứa con của tội lỗi, nên không bao giờ thoát khỏi cái vòng chém giết. Nhưng tại sao mày không thử thay đổi mục đích của mày đi, lúc mày chém kiếm xuống, mày hãy tự hỏi rằng mình đang làm gì?

Xích Vân ngồi đấy, y vẫn khóc.

Hoài Tử quay gót, hắn thấy quá mệt mỏi.

-Mày – Hoài Tử nói – Đã biết hối hận, nhưng như thế là chưa đủ. Ai cũng có thể hối hận, nhưng để vượt qua sự hối hận ấy mà sống tiếp thì không phải kẻ nào cũng làm được.

Tao đã tha thứ cho mày, vậy đừng để tao phải tự dằn vặt mình để tha thứ cho mày lần nữa.

Hoài Tử đi thẳng, hắn bỏ mặc Xích Vân nằm đấy.

https://thuviensach.vn

Xích Vân nhìn xuống dưới mặt nước, gương mặt của một thằng yếu đuối và cam chịu, không thể kiểm soát bản thân.

Y đổ gục xuống đất sũng nước, rồi khóc vật vã.

“Tại sao…ta là quỷ ?”

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 37 giây -----

Quỷ Nhân ngồi trong một cái lán nhỏ dưới chân núi Nghĩ Tụ Sơn, hắn đang băng bó lại vết thương của mình. Ánh nến lập loè, leo lắt trong gió thổi.

Vết thương sâu, nhưng may không vào chỗ hiểm. Quỷ Nhân phải cởi trần, máu từ trên vai hắn chảy xuống ngực thành một vết dài. Hắn xuýt xoa vì những mảnh vải đang bó chặt lấy vết thương của hắn.

Có tiếng động sau lưng.

Quỷ Nhân nói:

-Mưa thế này mà ngươi vẫn tới à?

Trong ánh nến tù mù, Quỷ Nhân vẫn nhìn ra một kẻ mang đôi cánh màu đen ướt đẫm nước mưa, cả người hắn cũng thế. Tên này niệm thuật, đôi cánh sau lưng hắn biến mất.

-Mẹ khỉ - Dạ Nhãn phàn nàn – Vừa bay qua sông Thặng Thuỷ thì mưa. Mà sao ngươi lại ở cái chỗ chết tiệt này? Ban nãy ta lùng mãi Bằng Trình Khách Sạn, thấy dòng kiếm đâm thủng mặt đất, biết là thuật của ngươi rồi. Nhưng tìm chẳng thấy đâu!

Quỷ Nhân quay ra để Dạ Nhãn thấy vết thương của mình.

-Xích Vân vẫn mạnh thế sao?

-Không, của Trường Thương Tiểu Quỷ.

-Sao lại…Mà thuật gì vậy?

-Hỗn Kích Hộ Thân.

Dạ Nhãn gãi đầu, hắn chưa bao giờ nghe thấy loại thuật này cả:

-Thuật gì kỳ ôn thế?

-Nó lấy chân khí để điều khiển kích bay xung quanh người. Thuật tự nó nghĩ ra.

-À, vậy lúc ấy là dùng Loan Nguyệt Thập Ảnh Vũ phải không?

https://thuviensach.vn

-Ừ.

Dạ Nhãn cười sặc sụa.

-Cười gì chứ? - Quỷ Nhân hỏi.

-Ngu thật! Thấy cái kích bay như vậy mà còn xông vào!

Quỷ Nhân chẳng nói chẳng rằng, lấy ngay kiếm vung vào cổ Dạ Nhãn, Dạ Nhãn rút ngay một mũi tên từ trong áo chặn lại.

-Nóng tính thế? Mới đùa tí đã… - Dạ Nhãn ngọt nhạt.

Quỷ Nhân bực mình, hắn quay ra với vết thương.

-Mà sao ngươi không bao giờ bỏ được cái mặt nạ ra à? - Dạ Nhãn nói.

Quỷ Nhân chẳng nói gì.

Dạ Nhãn thấy mình hơi lắm chuyện, liền tỏ ra nghiêm túc:

-Vậy…Trường Thương Tiểu Quỷ mạnh vậy sao?

Lúc này Quỷ Nhân mới chịu mở mồm:

-Ngang ngửa ta đấy, xem ra thằng Vô Ảnh có việc rồi.

-Thế Xích Vân?

-Yếu như đứa con nít mới đẻ. Không ngờ là một năm ở Kiếm Tiên Thành đã làm hắn không còn là chính mình nữa, chỉ là thằng Kiếm Khách hạng bét.

Dạ Nhãn cười.

-Ngươi lại muốn gì đây? - Quỷ Nhân hỏi.

-Ngươi nên nhớ…Xích Vân đã hơn một năm không đụng đến kiếm.

Quỷ Nhân im lặng.

-Thế…

-Có, hắn có bị kích động. Ta đã khích hắn, nhưng khích quá thành ra tí nữa thôi là ta về âm phủ rồi.

Dạ Nhãn hơi rợn, hắn không muốn thấy ánh mắt của Xích Vân tí nào.

-Thế…ngươi lặn lội tới đây làm gì? - Quỷ Nhân hỏi.

-Có chút thông tin, và việc.

Quỷ Nhân lại tiếp tục băng vết thương.

-Có nghe không đấy? - Dạ Nhãn nói.

-Đang nghe. Tai ta có điếc đâu?

Dạ Nhãn thở dài, hắn bắt đầu “diễn thuyết” - Dạ Nhãn khoái cái này:

https://thuviensach.vn

-Công việc vẫn tiến triển, Vọng Quái đã lấy được cái nữa trên Thiên Lệ Thành mặc dù hắn có làm cái thành ấy sây xước chút đỉnh. Như vậy là chúng ta đã có hai cái. Bạch Nhật với Tuyệt Sát đang chuẩn bị làm thịt nốt Vạn Kiếp Thành…

-Chắc là đang chơi chán phải không?

Dạ Nhãn tặc lưỡi:

-Hai thằng ấy khoái cờ bạc và cá độ, ai nói được. Nhưng mà theo ta tính, chúng nó sắp hết tiền rồi, sẽ phải đi ngay ấy mà. Hai thằng này luôn luôn thua.

Quỷ Nhân cười.

-Hà Gia Đoàn, bang chủ Độc Tâm đang triệu tập cuộc họp giữa các bang phái lớn của Đại Lục. Có thể thằng già ấy nghi ngờ Hàn Thuỷ đánh sập Thiên Lệ Thành của hắn, trên thực tế là do Vọng Quái nhà ta. Nhưng sớm muộn gì hắn cũng biết là không phải. Vậy sẽ hơi rắc rối về sau này, các bang phái sẽ sớm truy nã chúng ta.

-Có, hôm nay ở Kiếm Tiên Thành là có gặp Sát Thủ Hàn Thuyên, thấy cầm tay nải, chắc là tới Tổ Long.

-Ông già ấy còn có thể làm khó chúng ta không?

-Mệt đấy.

-Ừ. Tiện nói luôn, Thiên Ma đang về Tích Vũ Thành.

-Hắn về đó làm gì?

-Đi chơi với Hắc Băng. - Dạ Nhãn tỉnh bơ.

-Việc đang ngập lên cổ, hắn đi đến đấy làm gì? - Quỷ Nhân bực.

-Không biết, mà cũng sắp đến lễ Thanh Lâm rồi còn gì!

-Hội với hè!

-Ta cũng không hiểu, nhưng mà…

-Sao?

-Có vẻ như Thiên Ma đã ngửi thấy cái gì đó ở Tích Vũ Thành, ta có thể cảm nhận được ý nghĩ của hắn.

-Còn gì nữa không?

-Có. Thiên Ma có giao cho ngươi đây.

-Chuyện gì?

https://thuviensach.vn

-Lên Phạt Mộc Trường một chuyến.

Quỷ Nhân nheo mắt, “trên đấy thì có cái khỉ gì ?”

-Phạt Mộc Trường thì có gì chứ?

-Ngươi có nhớ ở đó đã từng diễn ra trận chiến cuối cùng của thời kỳ Đại Hỗn Loạn không?

-Có. Ai cũng biết trận chiến ấy, trận đánh giữa Kiếm Tiên và Vạn Hoá, tàn khốc không kém trận ở Tổ Long giữa Uất Hận Thành và Tích Vũ, nhưng mà nó có liên quan gì tới công việc của chúng ta?

-Thiên Ma nói, trận chiến ấy đã bỏ sót một thứ.

-Thứ gì?

-Ta không biết, nhưng hắn nói là nếu ngươi tìm được bất cứ thông tin gì về cái gọi là “Tàn Dương” thì báo lại cho hắn.

-Tàn Dương?

-Ta cũng không rõ đó là cái gì. Thiên Ma nói là khi làm việc xong Kích Hồ Cư, hắn sẽ cho chúng ta biết sau. Nhưng hắn có gợi ý là nó có liên quan tới Ngũ Hành Tộc.

-Càng lúc càng rối rắm, đến ta là người trong cuộc cũng chẳng hiểu quái gì! Đang đi tìm mấy cái thứ đó, mệt đứt hơi, lại bắt ta đi tìm cái Tàn Dương làm gì?

-Chịu. Nhưng ngươi biết là Thiên Ma luôn có kế hoạch của hắn mà. Có vẻ như Ngũ Hành Tộc là thứ mà hắn thấy phải làm việc. Nếu ta không nhầm thì cái gọi là “Tàn Dương” không phải là thứ có thể giỡn được đâu.

Tên Thiên Ma này càng lúc càng làm Quỷ Nhân khó hiểu.

Nhưng mà thôi, Thiên Ma làm gì thì cuối cùng vẫn chỉ nhắm tới một thứ.

Uất Hận Thành.

…

Lã Vân ngáp một cái sái quai hàm, trời vẫn mưa to.

Còn khoảng tuần nữa là tới Tổ Long rồi, công việc sắp tới khiến cho Lã Vân nghĩ đến là thấy hơi oải. Cần phải đề nghị thêm một số điều khoản nho nhỏ với Long Hổ, bước đầu bắt tay quan hệ với Anh Hùng Hội. Nhưng điều làm Lã Vân đau đầu nhất là Bát Đỉnh Điện, Long Hổ và bang này

https://thuviensach.vn

chẳng ưa gì nhau, nếu không muốn là ghét ra mặt. Không phải là bang này chơi xấu, hay thất tín, mà là tranh chấp đất. Cái chỗ ấy là Vô Danh Đảo, hai bên đều cho rằng nó là của mình. Khốn ở chỗ, Vô Danh Đảo lại ở giữa giữa, nó không nhích về phía Bắc mà cũng chẳng đổ về phía Nam. Vậy ông nào cũng cho rằng đó là của mình, thành ra Vô Danh Đảo vẫn là Vô Danh Đảo, chẳng biết phân định chủ là ai. Nơi này không thiếu những vụ thanh toán lẫn nhau giữa Long Hổ và Bát Đỉnh Điện, đến nỗi sinh ra nghịch lý, người không sợ quái vật mà quái vật sợ người. Thấy người là những con quái vật lại chạy biến đi mất.

Liên kết với Long Hổ rồi, bây giờ lại bắt tay với Bát Đỉnh Điện thì không hiểu quan hệ của Long Hổ với Hàn Thuỷ sẽ đi tới đâu? Mà liên kết với Long Hổ rồi, giờ muốn bắt tay Bát Đỉnh Điện cũng khó vì "không ưa cái mặt" , mà không liên kết với Bát Đỉnh Điện cũng không được. Bát Đỉnh Điện làm chủ phương Nam, họ có thông tin ở đấy, Bất Kiếp Viện mà đi đâu, họ biết ngay. Khó là ở chỗ đấy, không liên kết với họ chỉ làm mình thiệt.

Còn Độc Tâm nữa. Không hiểu là Hà Gia Đoàn định chơi trò gì đây? Xem ra lão già này khiến cho Lã Vân bực mình, lão định làm gì bang chủ Hàn Thuỷ ở Tổ Long chứ? Thanh toán à? Có điên! Thanh toán ở ngay giữa cái nơi ban đêm còn tấp nập tiếng người thì làm gì? Và có chắc là làm việc nổi với Ngài Hàn không? Nhưng Lã Vân cũng không chắc Hà Gia Đoàn có ý muốn gây sự.

Lã Vân ong hết cả đầu, hắn nhìn qua cái bàn, thằng bé con, cháu ông lão chài - chủ ngôi nhà này cũng đang gật gà gật gù, thằng bé đang đợi ông nó về, Lã Vân thấy mệt mỏi, không biết là đã tới giờ Tý chưa?

Lã Vân lại ngáp cái nữa, y uống nốt cốc trà rồi chuẩn bị đứng dậy.

-Xin lỗi, cho tôi ngồi tạm đây một lúc được không? - Một giọng nói vang lên.

Lã Vân nhìn ra cửa, một người mặc chiếc áo tơi, đội mũ sụp mặt. Tay anh ta cầm một cái bọc vải to.

-Xin lỗi…tối rồi…- thằng nhóc nói.

https://thuviensach.vn

-Ồ không! – Người lạ mặt nói – Tôi chỉ qua đây, trú tạm một chút rồi đi ngay, cậu có thể cho tôi một cốc trà được không?

Thằng nhóc buồn ngủ, nhưng nghe người này nói, nó cũng thấy mình tỉnh lên một chút. Thằng nhóc chạy vào buồng trong.

Người lạ mặt cởi chiếc áo và mũ. Anh ta có vóc dáng như Hàn Thanh, người này cao và khoẻ, dưới ánh nến tù mù, Lã Vân có thể thấy đôi mắt sáng và trong của anh ta.

-Tại hạ có thể ngồi đây được không? - Người lạ mặt nói với Lã Vân.

-Không sao, ngồi đi!

Người lạ mặt ngồi xuống, vững chãi và không dao động.

-Xin hỏi các hạ…

Lã Vân hơi ngán cách nói năng của người Tích Vũ Thành, rườm rà và không tự nhiên, mặc dù đây là cách giao tiếp khá lịch sự và có phép:

-Tôi ở Kiếm Tiên. – Lã Vân nói.

-À, ra vậy. Vậy không cần nói theo cổ lễ nữa nhé?

-Anh cứ tự nhiên.

-Vâng, tôi là thương nhân ở Tổ Long, có việc xuống Kiếm Tiên, đi đường gặp trời mưa quá! Tiện hỏi, anh đang đi đâu đây?

Lã Vân thấy cách nói năng của người này khá dễ chịu, y cũng đáp:

-Tôi đi tới Tổ Long, cũng vì công việc mà.

-Chúng ta ngược đường nhau.

Thằng bé, cháu ông lão chài bưng ra một ấm trà và chén.

-Cảm ơn cậu.

Lã Vân và người lạ mặt ngồi nói chuyện với nhau cũng lâu, đủ chuyện trên trời dưới đất.

Bất chợt Lã Vân nhìn cái bọc vải, y thấy lạ.

-À - Người lạ mặt nói – Nói chuyện phiếm nhiều quá, quên chưa tự giới thiệu, tôi là Diên Túc, mới có hai mươi hai tuổi thôi.

-Tôi là Lã Vân. Chúng ta mải nói quá!

Thấy Lã Vân để ý cái bọc vải, Diên Túc cười, anh ta mở túi, đoạn chỉ từng cái:

https://thuviensach.vn

-Đây là tiền đi đường này, đây là giấy tuỳ thân của tôi này, đây là một chút Sinh Thiết tôi mang theo để gửi lại này, còn quần áo…

-Thế cái kia? – Lã Vân chỉ vào cái bọc dài nhất.

-À… - Diên Túc mở cái bọc, bên trong là một thanh kiếm, không phải là kiếm cấp cao, Lã Vân gõ vào lưỡi kiếm, âm thanh chắc và nặng, một thanh kiếm tốt và cũng không đến nỗi nào.

Diên Túc cười:

-Chỉ để phòng bị ấy mà, bây giờ cướp nhiều lắm. Tôi chỉ là thương nhân qua đường, đi đêm cũng rợn, mang theo phòng thân thôi.

Lã Vân cười, y uống một ngụm trà.

-À – Diên Túc hỏi – Anh bạn thấy ở Kiếm Tiên mấy ngày nay có người nào tên là Xích Vân không?

Lã Vân nhìn vào mắt Diên Túc, y đáp:

-Ồ, tôi xin lỗi, tôi không biết người nào tên là Xích Vân, nhưng có chuyện gì sao?

Diên Túc lôi từ trong áo ra một quyển sách nhỏ, anh nói:

-Tôi phải đưa cho cậu ta cái này, vật khá quan trọng.

-Vậy à? Tôi xem được không?

-Anh thông cảm, đây là chuyện riêng tư.

-Xin lỗi, tôi hơi sơ ý.

Diên Túc đứng dậy, anh ta mặc chiếc áo tơi vào và đội mũ.

-Tạm biệt anh bạn, có lẽ chúng ta sẽ có ngày lại gặp nhau!

-Tạm biệt!

Diên Túc ra cửa, rồi mất hút trong đêm.

Lã Vân nheo mắt nhìn, y đăm chiêu.

Y đã nhìn rất rõ đôi mắt của anh chàng tên là Diên Túc này.

Ánh mắt rất trong sáng.

Lã Vân đã từng thấy ánh mắt này, rất vô tư, không chút dao động, luôn vui vẻ, tràn ngập niềm vui và đặc biệt là háo hức.

“…là ánh mắt của kẻ đi săn”.

...

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 43 giây -----

https://thuviensach.vn

Hàn Vệ hỏi:

-Mày chắc chứ?

-Chắc, nó bảo là cứ việc cản nếu thích – Hàn Thanh nói – Đau!

Hàn Ngọc giữ cánh tay đầy máu của Hàn Thanh:

-Ngồi yên nào!

Hàn Phi ngồi bên, hắn quay ra hỏi anh:

-Bây giờ tính sao đây?

Hàn Vệ phì hơi, nguyên chuyện Hàn Thanh trở về nhà với cánh tay bị thương đã đủ làm hắn điên tiết lên rồi, từ nãy giờ hắn cứ lẩm bẩm chửi rủa thằng ôn con Quỷ Nhân kia.

-Đáng lý, theo cách làm việc của tao, thì từ nãy giờ cái Bằng Trình Khách Sạn đã bị tao xới tung lên rồi! Nhưng chúng mày biết đấy, ông già đã nói, tao cần phải bình tĩnh, bất cứ chuyện gì xảy ra cũng phải đợi ông già về!

-Chẳng lẽ cứ ngồi nguyên sao? – Hàn Phi nói.

-Tất nhiên là không thể là đứa con nít lên ba nhất nhất nghe các cụ được! Tình hình bây giờ đã khác rồi!

Hàn Thanh nói:

-Vậy giờ anh tính sao đây?

Hàn Vệ ngẫm nghĩ:

-Giờ cần phải hành động nhanh. Thứ nhất, chuyện mày can dự vào Bất Kiếp Viện, theo tao, không sớm thì muộn chúng nó cũng sẽ xử mày. Thứ hai, cần phải bớt đi một số thành viên trong Cửu Diệu, cần thì có thể gọi cả Thiết Thủ về đây. Thứ ba, trong trường hợp cần thiết, tao và thằng Phi sẽ phải ra mặt.

-Mà ai bảo mày can dự vào chuyện của người khác làm cái gì? – Hàn Phi nói – Chúng nó thanh toán nhau thì kệ chứ?

Hàn Thanh ngán ngẩm:

-Nào ai biết cái tên Xích Vân ấy ở trong Bất Kiếp Viện, em tưởng hắn chỉ là tên gia nhân trong nhà ta thôi.

-Gia nhân à? – Hàn Phi kinh ngạc.

-Em và Ngọc đã gặp hắn tối qua, hắn bưng trà vào phòng của mẹ.

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc nói:

-Tên này như một kẻ điên khùng vậy.

Hàn Vệ vò đầu:

-Mà sao lão An Dương đi lâu thế nhỉ?

Vừa nhắc đến, cánh cửa phòng đã mở ra, lão béo An Dương ục ịch bước vào, lão xuýt xoa khi thấy cánh tay của Hàn Thanh.

-Bác đi lâu vậy? – Hàn Vệ cáu.

-Tôi còn đang ngủ!

-Ngủ! Nhà đang có chuyện đây!

An Dương nhìn quanh, rồi lão hỏi:

-Phu nhân đâu?

Hàn Vệ hơi bực, lão béo này nói thế khác chi bảo hắn mồm còn hôi sữa mẹ, chưa đủ tuổi để quyết định việc trong gia đình, tính nóng nảy, hắn nói luôn:

-Chẳng lẽ bác coi tôi còn là con nít sao?

An Dương kỳ thực không có ý đó, nhà có chuyện lớn thế này, đáng ra Hàn phu nhân nên có mặt ở đây. Với lại, tính của Hàn Vệ thế nào, lão biết rõ, thằng này thuộc dạng trâu bò, nhưng không phải đầu óc nó cũng trâu bò nốt. Nên nhớ Hàn Vệ đã sống ngoài đường từ bé, mọi việc đời nó đều hiểu cả, có chăng, nó nóng tính và đôi lúc chỉ hành động theo ý chí bản thân là vì có cơ sở, Hàn Vệ mà điên lên thì không khác Bố Hàn mấy, như con ác thú và nhất là ánh mắt, giống như đúc.

-Nhưng cậu cũng nên thông báo cho phu nhân, chuyện thế này thì đằng nào phu nhân cũng biết, ta nên nói trước thì hơn!

-Cháu không muốn bà già thức dậy, chúng ta nên bàn trước với nhau đi!

“Thôi được, đằng nào bây giờ nó cũng là bang chủ” , lão béo An Dương ngồi xuống, thân hình nặng nề của lão ẹp xuống cái ghế khiến nó kêu cót két.

-Vậy bác nghĩ thế nào đây? – Hàn Vệ hỏi.

-Tôi cũng đang phân vân. Trong tình thế này, chúng ta nên tạm thời đừng manh động, ít nhất là từ đêm nay cho tới sáng mai, tôi dám cá là thằng Quỷ Nhân ấy vẫn còn ở ngoài kia.

https://thuviensach.vn

-Sao bác chắc vậy?

An Dương quên mất, bọn trẻ của Ngài Hàn chưa từng sống ở Uất Hận Thành nên chưa hiểu cách làm việc đơn lẻ của các chiến binh.

-Thằng Quỷ Nhân ấy bị thương phải không? Ừ, đầu tiên, nó sẽ phải trị thương đã, nhưng mặt khác, nó cũng án ngữ bên ngoài để xem có động tĩnh gì không. Nếu chúng ta động thủ, tức là chúng ta tự nói là sẽ tuyên chiến với Bất Kiếp Viện, thằng Quỷ Nhân sẽ đưa chúng ta vào danh sách cần phải đem đi "luộc chín" ngay. Nếu ngồi yên, nó sẽ tạm thời vuốt ve chúng ta một thời gian rồi sau thịt luôn thể.

-Bác nghĩ rằng Bất Kiếp Viện sẽ chơi chúng ta sao? – Hàn Thanh hỏi.

-Có phải thằng Quỷ Nhân ấy đã nói với cậu là "cản được thì cứ cản", đúng không?

-Vâng.

-Nếu thằng Lã Vân có ở đây, nó sẽ biết ngay rằng…

…

Dạ Nhãn đứng dậy, mưa đã ngớt.

-Đi đâu vậy? - Quỷ Nhân hỏi.

-Lên Vạn Xà Đảo, bảo hai thằng kia làm việc. Làm kẻ truyền tin khổ vậy đấy!

-Sao ngươi không gửi thư bằng chim ưng?

-Gửi thư thì có đến Tết Thái Dương năm sau chúng nó cũng chưa chịu đi! Mà nhớ đấy, có bất cứ thông tin gì về Tàn Dương thì báo lại cho ta, gửi bằng bọn chim ưng ấy, chúng nó sẽ phát hiện ra ta nhanh thôi.

Quỷ Nhân hỏi nốt:

-Này!

-Sao?

-Ngươi thấy ý Thiên Ma thế nào?

-Ý gì?

-Chuyện về Hàn Thuỷ.

Dạ Nhãn nghĩ, hắn nói:

-Thực ra, Thiên Ma biết thừa Hàn Thuỷ sẽ nhúng tay vào chuyện này rồi.

https://thuviensach.vn

-Vậy…

-Cho nên…

…

-Kể từ lúc Hàn Thanh chiến đấu với Quỷ Nhân. – An Dương nói.

…

-Ngươi nên chuẩn bị… - Dạ Nhãn nói.

…

-Từ bây giờ, gặp bất cứ đứa nào của chúng nó thì cứ thẳng tay tàn sát!

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 48 giây -----

Hàn Vệ ngồi trong phòng, hắn đặt tay lên trán.

Thằng Xích Vân, đã từng vào trong Hàn Gia này.

Hàn Thanh nói nó đã rời bỏ Bất Kiếp Viện, và bị Quỷ Nhân đánh cho thừa sống thiếu chết.

An Dương nói là đã từng gặp nó rồi, khuôn mặt cũng bình thường, nhưng ánh mắt của nó làm cho lão hơi khó chịu. Cả Hàn Thanh và Hàn Ngọc đều nói như thế.

Cô hồn, không cảm xúc.

An Dương đã đề nghị với Hàn Vệ là cho thằng Hàn Phi ra mặt.

Hàn Vệ nghĩ, lúc này Hàn Phi ra là còn quá sớm, Hàn Phi không phải là vũ khí, càng không phải lúc nào cũng có thể sử dụng tuỳ tiện.

Lúc này nếu Ngài Hàn còn ở đây, công việc sẽ giải quyết như thế nào?

Hàn Vệ nhăn trán, hắn vẫn không thể bằng Bố Hàn được.

Và cả thằng Thiên Ma chết tiệt nữa, nó là cái thứ gì nhỉ?

Nhưng có một điều chắc chắn là không thể đùa với thằng đó, thủ lĩnh Bất Kiếp Viện. Ngài Hàn cũng từng nói rằng, mỗi đứa trong Bất Kiếp Viện đều mạnh xêm xêm ngài, Hàn Vệ cũng không lấy đó làm sợ. Trình độ của hắn giờ đã gần như đuổi kịp Ngài Hàn, nếu không muốn nói rằng, về mặt thể lực, hắn hơn ngài khá nhiều.

Nhưng hắn lại không có trí tuệ siêu việt như ngài.

Hàn Vệ từng nghe Lăng Khê nói về tham vọng của Ngài Hàn, lúc ấy hắn còn bé nên chưa hiểu được. Khi lớn lên, Hàn Vệ mới cảm thấy cái tham

https://thuviensach.vn

vọng đó thật khủng khiếp, nhưng cũng thật mạnh mẽ và vĩ đại. Nhưng rồi tham vọng ấy mới được một nửa thì Ngài Hàn đã bỏ lưng chừng.

Không có trí tuệ siêu việt như Ngài Hàn, Hàn Vệ bỗng thấy mình yếu đuối, hắn có thể lo cho bản thân, nhưng hắn lại không thể lo cho người khác, hắn trách mình ngu lâu nông cạn. Tới việc Hàn Ngọc sắp đối mặt với nguy hiểm, hắn chỉ biết ngồi đây mà ra lệnh, không thể trực tiếp bảo vệ con bé.

-Suy nghĩ chán chưa?

Hàn Vệ giật mình, hắn ngước nhìn, một người phụ nữ đứng trước cửa, tay bà bưng một khay nước.

Hàn Vệ vội đứng ra khỏi cái ghế của Ngài Hàn, hắn nói, hơi ngượng:

-Mẹ…

-Ngồi đi, ai bắt mày phải nhường chỗ đó cho tao đâu! – Hàn phu nhân cười.

Nói thế, nhưng Hàn Vệ vẫn đứng yên đó, hắn không dám nhúc nhích. Ngài Hàn có thể không quản nổi thằng con này, nhưng trước mặt Hàn phu nhân, Hàn Vệ trở nên ngoan ngoãn và dễ bảo – Ngài Hàn nói thế.

-Ngồi đi! – Hàn phu nhân nói.

Hàn Vệ ngồi xuống, hắn không khuềnh khoàng nữa, mà ngay ngắn, nghiêm chỉnh.

-Thật là…mày sợ tao vậy sao? – Hàn phu nhân nói.

Hàn Vệ không sợ, hắn yêu quý mẹ lắm, vì yêu quý mẹ, hắn coi tình yêu ấy như thứ để tôn thờ và phục tùng. Hắn cho rằng, niềm hạnh phúc lớn nhất của hắn tới bây giờ là còn có mẹ.

-Mẹ.. biết chuyện rồi ạ?

Hàn phu nhân, mở cái nắp trên chiếc cốc ra, mùi Thông Kinh Thảo thơm và ngậy bốc lên làm Hàn Vệ hơi mất tập trung.

Hàn phu nhân nói, giọng bà trầm và ấm, Hàn Vệ cảm thấy hắn được giải thoát phần nào khỏi cái mớ bòng bong mà hắn đang giãy giụa trong đó:

-Mẹ có xem rồi, vết thương của nó cũng không đến nỗi nào. Nghỉ qua năm ngày là ổn thôi.

Hàn Vệ thở dài, dù sao thì cũng đã nguôi ngoai bớt phần nào.

https://thuviensach.vn

Hàn phu nhân đưa cốc nước cho Hàn Vệ, lá Thông Kinh Thảo nổi trên mặt nước màu nâu và trong:

-Uống đi cho đỡ mệt.

Hàn Vệ đón cái cốc bằng cả hai tay, hắn uống một hơi, nước lạnh và mát làm cái cổ họng khô đắng từ nãy giờ được tưới tắm thoải mái. Lá Thông Kinh Thảo làm người uống thật sảng khoái và dễ chịu.

-Thế còn Hàn Ngoc, con tính sao đây? – Hàn phu nhân hỏi.

Hàn Vệ hơi sặc, cái cổ hắn vừa được mát lạnh thì giờ lại nóng lên và ứ. Quả thật, hắn đau đầu kinh khủng về chuyện này. Thực ra chuyện Ngài Hàn đánh cuộc với con bé là có ý cả. Hàn Gia cần một thành viên mới để tăng cường sức mạnh và khả năng chiến đấu, bây giờ cho con bé Hàn Ngọc ra ngoài là hay nhất, nhưng dở ở chỗ thằng Thanh đã tự dưng làm khó chuyện. Không có gì đảm bảo là Bất Kiếp Viện không nhòm ngó Hàn Gia, có lẽ chúng nó vẫn chưa đến đây, vì hoạt động đơn lẻ, và trong Hàn Gia còn có Tam Khách, một lão béo và già nhưng đã quen với chuyện giết người với bản lĩnh thì khỏi nói, và khi Hàn phu nhân vẫn còn ở trong cái nhà này thì đố thằng nào dám bén mảng tới. Hàn Vệ chưa bao giờ được xem Hàn phu nhân chiến đấu nhưng có một điều chắc chắn, Ngài Hàn đã từng nói bà là Pháp Sư khiến ông ngán nhất từ trước tới giờ. Và đó cũng là lý do khiến ông lấy bà chăng? Chuyện của người già, làm cho đám con trẻ thấy khó hiểu.

Khi ra khỏi đây, tức là đối mặt với nguy hiểm, không còn sự che chở nữa. Có thể Hàn Ngọc an toàn khi có Kế Đô bên cạnh, nhưng nếu Bất Kiếp Viện có từ hai đứa trở lên thì chắc chắn chết. Giá như con quái vật Thiết Thủ vẫn còn ở đây thì hay biết mấy?

-Mẹ nghĩ cứ để nó đi thì tốt hơn.

Hàn phu nhân như đọc được ý nghĩ của Hàn Vệ.

-Nhưng con … - Hàn Vệ ngập ngừng - Thấy không ổn, bọn Bất Kiếp Viện đi săn thì làm thế nào? Kế Đô rất mạnh, nhưng nó không thể kham nổi hai đứa đâu! Thằng Quỷ Nhân đã kinh khủng vậy rồi, nói gì tới thằng Thiên Ma, thủ lĩnh của chúng nó. Hiện tại, cả thằng Xích Vân và thằng bạn có cái

https://thuviensach.vn

biệt danh Thanh Long Kiếm ấy đang nghĩ gì, bọn nó cùng giuộc với Bất Kiếp Viện hay không?

Hàn phu nhân trầm ngâm:

-Mạng sống rất quan trọng.

-Vâng, cho nên…

-Cho nên, hãy để Hàn Ngọc đi.

Hàn Vệ thấy lạ.

-Con nên hiểu rằng, mạng sống chỉ trở nên quan trọng khi phải đối mặt với nguy hiểm.

-Mẹ…

-Hàn Ngọc đã lớn, không còn là đứa bé khóc nhè như hồi nào nữa. Ta có thể chiến đấu với Bất Kiếp Viện, nhưng ta không thể bảo vệ được hết cho các con. Mỗi đứa phải tự bảo vệ lấy mình, cha tốt, mẹ yêu, anh quý, tất cả không thể nhờ cậy được. Trong chiến đấu, phải lo cho bản thân mình trước đã.

Lời nói của Hàn phu nhân cũng như Ngài Hàn, sắt đá và vô tình. Nhưng Hàn Vệ hiểu, trong chiến đấu, bản thân là quan trọng nhất, nếu bản thân không lo được, thì lo cho người khác sao đặng? Đã chiến đấu, thì bản năng sinh tồn là cao nhất, mạnh mẽ nhất, điều ấy như đã khắc sâu vào trong tâm can của Ngài Hàn và những người bạn của ngài.

-Liệu có… - Hàn Vệ ngập ngừng.

-Mẹ có thể yên tâm khi có Kế Đô ở bên cạnh Hàn Ngọc. Nhưng nếu con thấy chưa đủ, hoặc chưa an toàn, có thể gọi thêm ai đó trong Cửu Diệu về đây cũng được.

Đang nát óc suy nghĩ thì có tiếng gọi của Phương Thác:

-Thưa bang chủ! Kế Đô đã đến!

-Bảo cậu ta vào đây. – Hàn Vệ nói.

Một người bước vào, cả căn phòng như ùa hơi lạnh từ bên ngoài. Anh ta có dáng cao, người vừa vặn, chứ không mảnh khảnh như Lã Vân. Mái tóc trắng làm nổi bật cả căn phòng chỉ có ánh nến, đôi mắt nhìn thẳng về phía Hàn Vệ.

-Bang chủ! Hàn phu nhân!

https://thuviensach.vn

-Cậu đấy à? Lâu lắm ta không gặp! Khoẻ chứ? – Hàn phu nhân nói.

-Vẫn khoẻ, còn bác?

-Ừ, vẫn còn tốt lắm! Uống nước không? Lá Thông Kinh Thảo, ngọt lắm!

-Thôi, cháu không khát.

Hàn Vệ thấy hơi bực vì cách nói trống không của Kế Đô với Hàn phu nhân, nhưng Hàn phu nhân không giận. Có vẻ cách huấn luyện trở thành sát thủ của Ngài Hàn đối với Kế Đô đã làm anh ta mất đi một số thứ. Chắc chỉ có con bé Hàn Ngọc có thể làm Kế Đô chịu giãi bày lòng mình.

-Thôi, anh em có gì bàn bạc đi, ta về phòng đây.

-Mẹ đi cẩn thận! – Hàn Vệ nói.

-Bác đi nghỉ. - Kế Đô nói khẽ.

Ra đến cửa, như sực nhớ điều gì, Hàn phu nhân quay lại:

-Này, Vệ!

-Dạ? Có chuyện gì sao, mẹ?

-Con bảo là Xích Vân có đi cùng với một người tên là Thanh Long Kiếm phải không?

-Vâng, nhưng đó chỉ là biệt danh thôi.

-À…Thôi, ta đi đây.

Hàn phu nhân bước ra cửa.

Hàn Vệ quay lại với Kế Đô:

-Cậu biết rõ nhiệm vụ lần này rồi chứ?

-Vậy bang chủ đã quyết định…

Hàn Vệ lấy tay đặt lên trán:

-Rồi, để cho con bé đi. Từ nay cho tới năm sau, vào ngày sinh nhật nó, cậu phải đem Hàn Ngọc còn nguyên trạng về đây.

-Vâng.

-Nếu nó có chuyện gì…

Đôi mắt dã thú của Hàn Vệ nhìn qua những kẽ ngón tay, xoáy thẳng vào mắt Kế Đô:

-Đừng trách ta không nương tay!

Kế Đô nhìn vào đôi mắt ấy, ánh mắt rất đáng sợ, như ánh mắt của Ngài Hàn và làm cho anh thấy người mình nóng lên.

https://thuviensach.vn

-Tôi sẽ chịu trách nhiệm.

-Cậu đảm bảo chứ?

-Tính mạng! - Kế Đô giơ bàn tay trái lên, rút một con dao, rạch trên ngón tay cái làm dấu, máu từ đó chảy ra thành dòng nhỏ.

Hàn Vệ nhìn, Kế Đô đúng là một sát thủ lạnh lùng của Cửu Diệu.

-Thế thì cậu hãy chuẩn bị đi. Đêm nay ngủ lại đây, phòng tôi còn trống đấy.

-Bang chủ không ngủ sao?

-Ta còn có việc.

Hàn Vệ ngồi lại một mình trong phòng, hắn tựa vào cái ghế bành, rồi đôi mắt hắn nặng trĩu, bóng tối dần sụp xuống.

Ngoài kia, Hàn phu nhân bước đi, bà vừa đi vừa lẩm nhẩm cái tên ấy, nó làm bà rất quen thuộc.

Thanh Long Kiếm.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 4 phút và 50 giây -----

Buổi sáng sớm.

Gió rét thổi, tuyết rơi dày đặc. Chưa từng có ai lên được đây, cả những con Tuyết Lang, được coi là chịu được khí hậu khắc nghiệt này cũng chẳng có, cả một vùng đất phủ màu trắng xoá.

Một người đàn ông bước đi trên con đường dốc phủ đầy tuyết.

Mái tóc màu vàng óng ánh, người chỉ mặc một chiếc áo dài mỏng và trắng xoá, vậy mà anh ta vẫn thản nhiên đi về phía trước, thậm chí áo chỉ có che tới ngực, cổ để trần, để lộ ra một vết xăm hình sao năm cánh. Có vẻ như sự lạnh giá không làm gì nổi người này.

Người đàn ông đó vẫn bước đi, mây mù phía trước ngày càng dày hơn, tuyết rơi đặc hơn. Anh ta đi xuyên qua đám mây, trong phút chốc, anh ta thấy những cái bóng mờ mờ di chuyển, phát ra những âm thanh như hai hàm răng đang nghiến vào nhau.

Một cái bóng vọt tới trước mặt người này, cái bóng ấy trườn qua trườn lại quanh người anh ta rồi bỏ đi.

Có ánh sáng phía trước, người đàn ông bước tới, đám mây mù tan ra.

https://thuviensach.vn

Bầu trời xanh trong, ánh mặt trời soi rọi xuống nơi đây, đổ màu vàng lên trên mặt đất và cả người đàn ông, không còn giá lạnh nữa, không còn tuyết nữa mà là nắng ấm trải trên thảm cỏ mướt xanh. Người đàn ông nhìn sang hai bên, mây mù quàng xung quanh một đỉnh núi lớn. Anh ta cảm thấy mình như đang đứng trên một hòn đảo, còn mây bao quanh như biển cả. Anh ta cúi xuống, quơ nhẹ tay vào đám mây dưới chân, từng làn khói nhẹ bay lên. Dù đã đi rất nhiều lần, nhưng anh ta vẫn có cảm xúc thật khó diễn tả khi đến nơi này.

Nơi đây là đỉnh núi Thiên Linh Sơn.

Núi Thiên Linh Sơn là ngọn núi cao nhất trong Đại Lục, đỉnh của nó vượt qua cả mây, và chỉ chịu sự soi rọi của mặt trời. Chưa từng một ai lên được đỉnh núi Thiên Linh Sơn cả.

Trừ những người sống ở đây.

Gia tộc của thánh thần.

Người đàn ông bước đi, trước mặt anh ta là một toà tháp lớn và cao vút lên. Tháp có màu trắng nhưng ánh mặt trời đã làm nó chuyển thành màu vàng, chỉ có ban đêm mới làm toà tháp trở về đúng nguyên trạng.

Người đàn ông bước đi, anh ta thấy những người cũng như mình, đều mặc một chiếc áo dài và mỏng, khi thấy anh, những người khác cúi chào rất tôn kính, họ nói rất khẽ:

-Thiên Vũ đại nhân!

Thiên Vũ cũng chào lại, một số cô gái nhìn thấy anh, họ nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ và đầy sự khao khát. Thiên Vũ thấy hơi khó chịu với ánh mắt soi mói ấy.

Con đường phía trước mặt Thiên Vũ rải đầy hoa rơi từ những cây đào to lớn xung quanh, cánh hoa bay phất phơ trong gió, Thiên Vũ ngửi thấy mùi thoang thoảng đâu đây của hoa Nhược Lan Ngọc, loài hoa chỉ có duy nhất trên đỉnh Thiên Linh Sơn.

Thiên Vũ chậm rãi bước tới toà tháp, ngọn tháp cao sừng sững trước mặt anh, cánh cửa đá óng ánh ngũ sắc khổng lồ đang dần mở.

Tháp này được gọi là Bạch Thiên Trụ.

Cánh cửa đã mở rộng, Thiên Vũ bước vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Cả một không gian rộng lớn hiện ra trước mặt, Thiên Vũ nhìn lên, một mái vòm lớn và cao gần như vô tận, chẳng nhìn thấy đỉnh đâu, Thiên Vũ chỉ thấy một chấm sáng màu vàng chói mắt và nhỏ xíu ở phía trên, đó là nơi ánh sáng mặt trời chiếu qua.

Hai bên tường, và cả ở trên mái vòm, có những bức vẽ lớn về ba tộc Nhân, Thú, Vũ. Nét vẽ trau chuốt, cầu kỳ và tỉ mỉ tới từng chi tiết, Thiên Vũ đã xem những bức vẽ này nhiều lần, nhưng anh vẫn không khỏi thán phục và khen thầm trong lòng.

Có tất cả hai chục cây cột lớn, to đến độ ba chục người ôm không xuể đỡ lấy toà tháp, Thiên Vũ rờ nhẹ tay lên cột, mát lạnh và mềm mại với những đường nét hoa văn.

Những bức tượng lớn đứng ở đằng kia, cao lớn, uy nghi, sáu bức tượng là sáu chiến binh: Kiếm Khách, Pháp Sư, Vũ Mang, Vũ Linh, Thần Thú, Tiên Thú. Tất cả đều ở dưới một cái ghế bằng đá thuỷ tinh lấp lánh, nhưng cái ghế ấy không có ai ngồi. Thiên Vũ cũng không bao giờ dám mơ về cái ghế đó, nó là của "người ấy" , và cái ghế đó được gọi là Băng Ngai.

Nền của toà tháp được lát bằng loại đá nhẵn, sáng bóng khi ánh mặt trời chiếu vào. Mặt nền này, nếu nhìn từ trên cao, có thể thấy một hình ngôi sao năm cánh rất lớn, trang trí bằng những hòn đá đủ màu sắc lấp lánh. Trên mặt ngôi sao, rất nhiều hình vẽ ở xung quanh, nhưng lớn nhất là bức vẽ về một người đàn ông, ở giữa ngôi sao, tay chân dang ra, tay hướng lên trên, đỡ vòm trời, chân đạp xuống dưới mặt đất, khuôn mặt đầy vẻ đau đớn nhưng ánh mắt ông ta lại ánh lên niềm vui.

Thần Bàn Cổ.

Thiên Vũ nghe thấy tiếng hát đâu đây, nhẹ và vang nhưng có nhiều thanh âm khác nhau, vào mỗi buổi sáng, ở đây đều có một dàn đồng ca hát bài lễ cầu nguyện của dòng họ.

Ngũ Hành Tộc.

Người đi đâu? Người về đâu?

Để chúng con ở lại nơi đây

Nhân gian chìm đắm trong bể khổ

Chúng con là con của người

https://thuviensach.vn

Mang trong mình dòng máu cao cả

Hãy để chúng con được thấy người…

-Đã lâu rồi cậu không cầu nguyện nhỉ? - Một giọng nói vang lên.

Thiên Vũ quay lại, một người phụ nữ, bà cũng mặc áo trắng và dài thướt ở đằng sau, bà đi tới đâu, mùi hương của Nhược Lan Ngọc toả ra nhẹ nhàng tới đó. Tay bà cầm một cành hoa Nhược Lan, trắng muốt, những con chim Tiểu Yến – loài chim trên Thiên Linh Sơn – bao quanh lấy người bà. Đặc biệt, một khuôn mặt còn rất trẻ, ẩn sau mái tóc dài.

-Hộ Vương Lão Bà! – Thiên Vũ đặt tay lên ngực, kính cẩn nghiêng người.

-Cứ gọi ta là Phi Yến cũng được.

-Thưa Lão Bà, như vậy là trái nguyên tắc…

-Không sao! Ở đây không có người, cậu cứ gọi ta là Phi Yến.

Thiên Vũ hơi ngập ngừng, anh thấy cách gọi này thật làm anh khó xử.

-Vâng…thưa Lão Bà…

Phi Yến Lão Bà cười, Thiên Vũ có vẻ nguyên tắc quá, nhưng thôi, thế cũng hay, bà hơn tuổi Thiên Vũ nhiều, gọi là Phi Yến, nghe không ổn, chỉ có những người cùng cấp bậc với bà và Vô Chân Vương - chủ nhân của Băng Ngai mới gọi bà là Phi Yến.

Phi Yến Lão Bà bước nhẹ trên mặt đất, bà rờ tay lên những chiếc cột trắng.

-Nơi đây…cũng chỉ hơn một nửa Ai Oán Đường thôi…

Thiên Vũ nghe chữ Ai Oán Đường mà muốn phì hơi. Ai Oán Đường thuộc về Uất Hận Thành, anh căm thù nơi ấy.

-Đừng tỏ vẻ khó chịu vậy chứ! - Phi Yến Lão Bà cười.

Phi Yến Lão Bà đi về phía Băng Ngai, Thiên Vũ cũng bước theo bà.

-Ta đã đề nghị để cậu được vào Hội Đồng Trắng.

Thiên Vũ nghĩ Lão Bà nói đùa, Hội Đồng Trắng gồm những người có chức sắc cao, tu vị lâu năm trong Ngũ Hành Tộc, trẻ như anh, sao có thể được?

-Thưa Lão Bà… - Thiên Vũ nói.

https://thuviensach.vn

-Cậu là một trong những người tài năng nhất trong gia tộc, thực lực của cậu là không có gì để bàn cãi, điều này cũng làm ta cảm thấy tự hào vì cậu đã làm rạng danh dòng họ Ngũ Hành Huyết.

Thiên Vũ lặng im.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 5 phút và 54 giây -----

-Tuy nhiên, ta gọi cậu đến không phải là để thông báo chuyện cậu vào Hội Đồng Trắng, có nhiệm vụ cho cậu đây.

-Vâng.

Lão Bà quay lại, ánh mắt nhìn vào Thiên Vũ:

-Hai ngày qua, cậu biết chuyện gì rồi chứ?

-Thưa, có.

-Ừm, một tổ chức tên là Bất Kiếp Viện đã tàn sát người ở Ngư Thôn và Thiên Lệ Thành, ta không biết vì sao chúng lại tàn sát Ngư Thôn, nhưng Thiên Lệ Thành, chắc cậu hiểu…

-Vâng, tôi biết điều đó.

-Có lẽ Bất Kiếp Viện muốn làm truyền thuyết sống lại một lần nữa. Nhưng có thể là không, tạm thời chúng ta sẽ nghe ngóng tình hình xem thế nào đã, ta có nghe Hàn Thuỷ vào đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì đó.

-Hàn Thuỷ? Có phải là…

-Đúng, Hàn Thuyên. Hồi cậu còn bé, Hàn Thuyên đã bắt đầu thực hiện tham vọng của mình. Nhưng ta cũng không hiểu sao Hàn Thuyên lại bỏ giữa chừng, ông ta hoàn toàn có đủ khả năng và sức mạnh để thực hiện nó. Kể từ sau lần ấy, Hàn Thuyên đã rút về lặng lẽ và lập ra Hàn Thuỷ. Nhưng có lẽ, tham vọng của Hàn Thuyên vẫn khắc vào trong máu, khiến ông ta làm Hàn Thuỷ trở thành bang phái mạnh nhất Đại Lục.

-Hàn Thuỷ…

-Gia tộc máu của Uất Hận Thành, một câu chuyện buồn.

Thiên Vũ thấy ánh nắng càng lúc soi rọi vào trong tháp.

-Vậy tôi…

-Cậu hãy xuống Hạ Giới một chuyến. Tìm hiểu và thu thập chút tin tức về Hàn Thuỷ và cả Bất Kiếp Viện.

https://thuviensach.vn

Những người trong gia tộc Ngũ Hành có một cái cách gọi những người sống dưới đỉnh Thiên Linh Sơn và những nơi thấp hơn là Hạ Giới, Thiên Vũ thấy nhiều khi những người trong Ngũ Hành Tộc tự đề cao bản thân mình quá đáng, cho rằng mình là thánh thần, còn những người dưới kia đều là kẻ phàm, và thuộc đẳng cấp thấp.

-Nhưng quan trọng hơn…

-Có gì không ạ?

-Tìm tung tích của thiếu gia.

-Thiếu gia? Chẳng lẽ…

-Thiếu gia đã đi được hơn hai năm rồi. Cậu ấy là Vô Chân Vương, là người sẽ thừa kế cả gia tộc Ngũ Hành này.

-Lão Bà…

-Thiếu gia là niềm tự hào của Ngũ Hành Huyết, cậu ấy phải về đây, nội trong hai năm nữa, nếu không, Ngũ Hành Tiễn và Ngũ Hành Ma sẽ lấn át chúng ta.

-Nhưng hiện giờ, tôi không biết thiếu gia ở đâu…

-Đi tìm đi, có vẻ cậu ấy đang ở phương Bắc. Băng Ngai đang trống, cần phải có người ngồi lên, đó là thiếu gia.

-Tôi hiểu rồi.

-Ta có nhờ được một cô gái của Ngũ Hành Tiễn, dù sao thì cô ấy cũng là người rộng mở, không hẹp hòi như những người của Ngũ Hành Tiễn.

Từ trong ánh sáng mặt trời, một cô gái, cũng mặc chiếc áo trắng dài, khuôn mặt rất đỗi xinh đẹp, mái tóc dài tới thắt lưng, đôi mắt nâu nhìn vào Thiên Vũ.

-Tiên Hoa Tự à? – Thiên Vũ nói.

-Đã lâu không gặp anh – Hoa Tự nói.

-Hai người hãy đi với nhau, trong khoảng hai năm nữa, hãy tìm thiếu gia rồi đem cậu ấy về đây. - Yến Phi Lão Bà nói.

-Vâng.

Thiên Vũ và Tiên Hoa Tự rời khỏi tháp Bạch Thiên Trụ. Phi Yến Lão Bà nhìn Băng Ngai, nó thật đẹp đẽ nhưng vô chủ.

-Lão Bà? - Tiếng của Thiên Vũ.

https://thuviensach.vn

-Sao?

-Người nói rằng Hạ Giới là của những kẻ phàm trần, vậy Uất Hận Thành là cái gì?

Phi Yến Lão Bà không ngoảnh mặt lại, bà không muốn Thiên Vũ và Hoa Tự thấy được sự khó chịu của mình:

-Cậu nên nhớ…

Địa Ngục và Hạ Giới là hai nơi hoàn toàn khác biệt.

Lâu nay chúng ta tự nói mình là thần…Nhưng không ít kẻ cười chế nhạo và không phục…

Nhưng Uất Hận Thành đã khiến tất cả phải nói rằng: đó là quỷ…

Đó là sự khác biệt lớn…

Cậu hiểu chứ?

Thiên Vũ nhìn Hoa Tự, cô gái chẳng nói gì.

-Tôi hiểu.

Thiên Vũ cùng với Hoa Tự bước ra.

Phi Yến Lão Bà nhìn Băng Ngai.

Vô Chân Vương.

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 10

Buổi trưa nóng và mệt.

Phương Thác ghét trời nóng, không phải hắn người khí to béo như ông già An Dương cứ nực cả lên khi hè tới. Cái chính là oi, trời chẳng nóng hắn, nó cứ khó chịu, làm người mệt mỏi. Thời tiết thế này thật làm người ta phát điên lên khi thua tiền ở sòng bạc. Phương Thác chẳng ham hố gì cái trò đó, thắng thì ít mà thua thì nhiều, hắn đâu phải là người có nhiều tiền? Vị trí của hắn chỉ là phụ tá của lão An Dương và bây giờ kiêm thêm giúp việc cho Hàn Vệ.

Phương Thác nằm ườn lên cái ghế bành ở trong vườn nhà Hàn Gia. Bây giờ đang rỗi việc, hắn cần phải nghỉ ngơi một chút, được lúc nào hay lúc ấy, không vài hôm nữa, việc ùn tới, sức làm không xuể.

Đã hơn một tuần kể từ lúc Ngài Hàn đi tới Tổ Long Thành, hai hôm sau khi Ngài Hàn đi, thì Hàn Ngọc – cô con gái được Ngài Hàn yêu quý cũng đi tới Cổ Phong Khẩu. Phương Thác không rõ cô đi bao lâu, chỉ biết là Kế Đô ở trong Cửu Diệu phải đi theo bảo vệ. Có lẽ là đi khá lâu đấy! Phương Thác đoán vậy.

Hàn Gia đang xảy ra nhiều chuyện, những kẻ thuộc tổ chức Bất Kiếp Viện đã xử lý Ngư Thôn và Thiên Lệ Thành, phải có sức mạnh tới đâu, chúng nó mới làm nổi chuyện đó. Mà mỗi nơi ấy, chỉ cần một thằng là giải quyết xong! Rắc rối hơn, Độc Tâm ở Tổ Long Thành lại nghi ngờ Hàn Thuỷ gây ra vụ Thiên Lệ Thành, nhưng điểm này thì không thể trách Hà Gia Đoàn kiến thức nông cạn. Hai vụ tấn công, cách nhau chỉ có vài canh

https://thuviensach.vn

giờ, Ngư Thôn bị đánh vào buổi đêm. Vừa sáng hôm sau thì Thiên Lệ Thành bị sập, hỏi ai mà không nghi ngờ cho được?

Phương Thác uể oải đứng dậy, hắn cần phải giao việc cho thằng Tư Cát, đứa đàn em của hắn. Đã đến lúc cần phải gom những đứa ở khu phố nghèo lại để tuyển chọn, rồi đưa vào Hàn Thuỷ.

Phương Thác đi trên một cây cầu bắc qua cái ao nhỏ, mặt nước sóng sánh, những con cá ở phía dưới bơi lội chậm rãi. Bọn này như đang muốn trêu ngươi Phương Thác, trời đang nóng mà chúng nó lại được tắm mát, trong khi người hắn bắt đầu bốc lên cái mùi khó ngửi. Giờ Mùi rồi, ánh nắng gắt chiếu thẳng xuống gáy Phương Thác.

Khuôn mặt của Phương Thác nhấp nhô theo từng làn sóng gợn. Hắn nheo mắt, nhớ lại một số thứ.

Phương Thác sinh ra trong khu phố nghèo của Kiếm Tiên Thành. Hắn không bao giờ biết ai là người sinh ra mình nữa. Hắn chỉ nhớ rằng đã từng sống trong một ngôi nhà, rồi một người đem hắn đi, bỏ lại tại đấy.

*

* *

Một tên lang thang tìm thấy một thằng bé con đang quặt quẹo trong mưa bão. Tên lang thang ấy mang thằng bé về nuôi. Thằng bé được ăn, những thức ăn thừa mà hắn không biết từ đâu mang về. Thằng bé bập bẹ gọi tên lang thang đã mang nó về là bố.

Rồi cũng phải có một cái tên, bố của thằng bé đặt tên cho nó là Thác. Kể từ ấy, thật là dễ gọi, thằng bé suốt ngày gọi bố, và bố của nó cũng gọi nó là Thác. Bố thằng bé Thác bao giờ cũng đi vào buổi đêm, tới sáng hôm sau y mới về, có hôm y mang về một ít quần áo, hôm mang về những thứ vật dụng linh tinh, thậm chí thằng bé Thác còn trố mắt nhìn cái vòng vàng lấp lánh trên tay bố nó, đẹp lắm! Nhưng bố của Thác bao giờ cũng mang về cho Thác một cái bánh bao, tuy nguội nhưng ăn vẫn ngon. Có khi Thác ngồi ăn, nhưng bố của hắn lại chả có gì bỏ bụng, thằng bé bẻ nửa cái bánh rồi đưa cho bố, hai bố con ăn, thật là vui vẻ!

Thằng bé Thác ngày càng lớn lên, mười sáu tuổi, nhờ ăn bánh bao tối ngày, và cả những trận đánh nhau với bọn trẻ cùng khu phố. Thằng Thác to

https://thuviensach.vn

con, khoẻ mạnh hơn những đứa cùng lứa nhiều lần, nó đánh tất cả những thằng nào trêu chọc nó, ăn cướp của nó và muốn đánh nó. Thằng Thác đi ra đường cùng với bố, hắn thấy ai cũng nhìn hai bố con hắn với ánh mắt láo liên cùng nụ cười nhếch mép trên môi. Thỉnh thoảng, bố của hắn lại đi biệt tăm, một tháng sau mới về với thân thể bầm tím, tiểu tụy và cặp mắt sưng vù. Thác giận lắm! Thằng chó chết nào đã làm bố hắn ra nông nỗi này? Hắn gầm lên, nhưng bố hắn chỉ cười xoà và bảo thôi.

Dần dà, Thác cũng hiểu vì sao, bố của hắn là một tay ăn trộm, từ trước và cho tới bây giờ, vẫn là một tay ăn trộm. Bố hắn đã nuôi nấng hắn bằng đôi bàn tay quơ quào bất cứ cái gì mà y thấy trong đêm. Có những lúc y trót lọt, nhưng có khi bị người ta bắt được, y bị ném vào nhà lao trong Kiếm Tiên Thành, bị bọn vệ binh cho ăn đòn nhừ tử. Mẹ kiếp! Hắn thấy tất cả những thằng vệ binh đều đáng ghét như nhau, hắn muốn cái mặt chúng nó bị tàn phế bởi hai đôi tay rắn chắc của hắn. Và hắn thấy điên lên khi bọn ngoài đường phố nhìn bố của hắn với cặp mặt khinh bỉ. Và hắn hận lắm! Nếu thế, ta cũng trở thành một thằng ăn trộm luôn! Và hắn cũng bắt đầu đi trong đêm với bố.

Rồi một buổi tối, hắn đợi mãi không thấy bố về, hắn nghĩ chắc lại bị bắt rồi! Hắn chạy đi, và hắn đã trông thấy.

Một đám người đông đúc, tay cầm những cây gỗ to và chắc, liên tiếp quật xuống một người gầy gò nằm bên dưới, miệng không ngừng chửi rủa:

-Thằng khốn! Dám đi ăn trộm này! Ăn trộm này!

Chúng đạp cả chân lên mặt người đó, đám người đứng xung quanh chẳng ai can ngăn, đã thế họ lại còn cổ vũ:

-Đánh đi! Đánh chết nó đi! Cho chừa cái tật ăn trộm!

-Phải đấy, đánh tiếp đi!

Người gầy gò đó giơ tay lên xin tha, nhưng rồi tay của y đổ uỵch xuống, người không động đậy.

Thác nhìn cảnh tượng đó, Thác ngồi thụp xuống, nước mắt hắn trào ra, đôi vai hắn run rẩy, hắn sợ hãi.

Tất cả những gì sau đó, Thác chỉ nhớ, những tên vệ binh đến, bọn họ chẳng nói gì những người bị đánh, họ chỉ khiêng cái xác đó đi, ném văng

https://thuviensach.vn

lên xe ngựa, rồi xe ngựa chở cái xác ấy đi.

Thác đuổi theo, chiếc xe ngựa chạy nhanh hơn Thác nhiều, nhưng hắn vẫn đuổi.

Tới khu phố nghèo Kiếm Tiên, hai tên vệ binh dừng lại, chúng lôi từ trong xe ra cái xác, chẳng nói gì, lẳng vào đống rác rưởi.

-Những thằng này làm chúng ta mệt nhọc quá!

-Chết cho nhẹ nợ!

Thác nghiến răng kèn kẹt, tay của hắn nổi lên những đường gân căng thẳng, mắt hắn mở to hơn lúc nào hết, những dây mạch máu tràn ngập trong mắt hắn. Đúng rồi! Bọn vệ binh! Là chúng mày!

Hai tên vệ binh ngạc nhiên khi thấy một thằng nhóc, đứng chưa tới mũi mình cản đường, họ trông cách ăn mặc của nó, rách rưới, bẩn thỉu, họ nhận ra thằng này là người ở đâu:

-Mày làm gì đấy?

Thác không nói gì, miệng hắn sùi bọt mép, rồi hắn cất lên cái âm thanh rền rĩ:

-Đưa cái xác đi chôn ngay! Tử tế!

Hai tên vệ binh nhìn nhau rồi phá ra cười, chúng giễu cợt:

-A, bố con à!

-Này, mày cũng có bố à!

Thác chẳng nói chẳng rằng, hắn xông vào, rồi hắn chẳng nhớ gì nữa. Tới khi thoát khỏi trạng thái vô ý thức của mình, hắn thấy hai bàn tay mình đẫm máu, hai tên vệ binh nằm bẹp phía dưới, khuôn mặt biến dạng một cách lộn xộn với máu. Tay của một tên bị gãy và tím bầm.

Thác nhìn cái xác chết, hắn nhìn lâu lắm, chưa bao giờ hắn nhìn kỹ như thế này, hắn nhìn đôi bàn tay lạnh ngắt, đôi bàn tay ấy đã cho hắn sống và được sống.

Thác quay ra, một tên vệ binh vẫn đang ngắc ngoải.

Thác chậm rãi tiến lại, hắn vơ lấy hai chân của người vệ binh, nhấc lên, vung ra đằng sau rồi quật mạnh xuống đất như người ta bổ búa đóng cọc. Máu bắn tung toé vào khuôn mặt kinh hãi của tên vệ binh còn lại.

-Tha… cho tôi! – Tên vệ binh gào thét - Cậu bé…! Cậu có …thể mà!

https://thuviensach.vn

Thác cười, khuôn mặt đầy vẻ thú hoang của hắn nhăn lại:

-Đối với chúng tao, sự tha thứ là một điều xa xỉ.

Thác nắm tay lại, bóp cổ tên vệ binh, chẳng cần phải đợi lâu, tên vệ binh ngắc đầu xuống, tiếng xương gãy kêu răng rắc.

Thác đứng đấy, hắn bắt đầu đi.

Khu vườn ngôi nhà đông người đang kể cho nhau nghe những cú đánh của họ vào thằng ăn trộm, cả đang ông, phụ nữ và những người già, họ thấy thích thú khi thấy tên ăn trộm đó van lơn xin tha mạng, càng xin, họ càng đánh.

-Những loại ấy phải giết hết!

-Đúng rồi, những thằng thuộc khu phố đó phải giết hết!

Cánh cửa mở, một tên to lớn bước vào, đôi mắt đỏ ngầu, hắn cất tiếng:

-Ban nãy chúng mày đánh ai?

Cả đám hơn hai chục người, tay cầm gỗ, ngó nghiêng không hiểu từ đâu ra, nhưng họ nói:

-Mày định trả thù à? A, lại thêm một thằng nữa kìa! Các vị, còn chờ gì chứ?

Thác gầm gừ:

-Chúng mày đã giết bố tao!

Đám đông cười ồ, những tên đàn ông, những con đàn bà, và cả lũ khọm già móm mém cười. Thác điên lên.

-Ồ! Bố con kìa!

-Thằng ăn trộm ấy cũng có con à?

-Đánh chết nó đi!

Một cây gỗ vung vào tay Thác, hắn ôm tay đau đớn, những cây gỗ khác liên tiếp vụt tới.

Mày phải làm gì?

Bố mày chết rồi đấy!

Thác gầm lên, hắn giật lấy một thanh gỗ từ tay một tên, rồi vung loạn xạ, càng bị ăn đòn, hắn càng hăng, cơ thể hắn càng chịu đòn tốt. Thanh gỗ trong tay hắn bết máu.

https://thuviensach.vn

Thác bình tâm lại, cả khu vườn hơn hai chục người nằm rạp xuống đất, hắn thấy một con mụ già đang định lẩn đi.

-Đứng lại! – Thác hét.

Con mụ già bủn rủn chân tay, đứng nguyên tại chỗ. Thác bước tới, cây gỗ đập tan ống quyển, cánh tay. Xương bọn khọm già này dễ gãy lắm!

Thấy những kẻ đó vẫn còn đang ngắc ngoải, Thác lấy cây gỗ khác thay thế cây gỗ đã bị gãy. Hắn nhè vào từng cái đầu mà giã, chẳng cần phân biệt đó là ai, máu bắn lên khắp mặt hắn.

-Tha cho tôi! - Một tên ôm lấy chân Thác.

Thác rút chân lên, đạp gãy khuỷu tay của tên đó, rồi vung cây gỗ nặng nề xuống.

Có tiếng người thét, tiếng chạy rầm rập, đuốc sáng bừng qua khe cửa sắt. Thác buông cây gỗ, trèo qua bức tường rồi bỏ chạy.

Thằng Thác ngồi ở đó, hắn nhìn cái xác bố mà không biết làm gì nữa, hắn chửi rủa mình tại sao không ra cứu bố, chỉ cần hắn cáu lên, tất cả chúng nó sẽ phải biến ngay thôi mà! Nhưng tại sao chứ?

Xung quanh hắn, máu bắn be bét từ xác của hai tên vệ binh ban nãy. Hắn vẫn chưa thấy sự giận dữ của mình nguôi ngoai, hắn phải giết thêm vài đứa nữa!

-Đủ chưa? Cậu bé?

Thác quay ra sau, một người đàn ông vóc dáng thấp nhỏ đang nhìn hắn! Đây rồi, phải giết nó!

Thác lao vào, nhưng hắn bị người này huých vai một cái, hắn bay ra đằng sau, một chiến binh thực thụ, không phải là bọn khi nãy!

-Cậu là một con thú khó thuần. - Người đó nói.

Thác lại lao vào, cứ thế gần chục lần, và lần nào cũng bị đẩy ra, hắn thấy cơ thể to lớn của mình bắt đầu đau không thể tưởng được. Đây đúng là chiến binh, phen này hắn tới số rồi.

-Cậu…có buồn không?

Thác mở to mắt, hắn nhìn người đàn ông, đôi mắt ông ta cũng hệt như hắn vậy, lạnh lẽo, trống vắng.

-Ta cũng không còn cha mẹ nữa. - Người đàn ông đó nói.

https://thuviensach.vn

Thác ngồi thụp xuống, hắn gào lên, âm thanh vang vọng khắp những bức tường, đập vào nhau.

-Hãy để ông ấy yên nghỉ đi.

Thác bò tới cái xác của bố, hắn nâng cái xác trên đôi tay của mình.

Nấm mồ đã được đắp lên, người đàn ông đó đã đưa Thác và xác của bố hắn lên xe ngựa và ra ngoài thành. Hắn cắm một tấm gỗ lên nấm mộ và định khắc, nhưng hắn đờ ra, và không biết khắc gì.

-Có tên không?

Thác không trả lời, hắn chẳng biết, bao nhiêu năm qua, hắn chỉ gọi người ấy là bố.

-Bố…-Thác nói.

Người đàn ông đó đặt tay lên vai hắn, ông nói:

-Có khi ta không cần nhớ cái tên, chỉ cần người đó đã ở trong trái tim ta, thế là được.

Người đàn ông đó quay đi, ông ta nói với Phương Thác:

-Cậu đang bị truy nã đấy.

Thác giật mình, hắn phải làm thế nào bây giờ?

-Có đi theo ta không?

Thác quay lại.

-Ông… tại sao ông…

-Chúng ta sẽ thành gia đình, ta sẽ thay cha cậu, dù không thể tốt bằng ông ấy, nhưng ta sẽ cố gắng. Được chứ?

Thác đứng nguyên đó, hắn nhìn người đàn ông đang đi xa dần.

Không, hắn không thể mất một lần nữa!

-Ông gì ơi!

Người đàn ông cười, ông hỏi ngay:

-Cậu tên gì?

-Thác…

-Thác thôi sao? Từ nay ta sẽ gọi cậu là Phương Thác.

*

* *

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 7 giây -----

https://thuviensach.vn

Phương Thác đã được Ngài Hàn đưa về đây, hắn sống với lão béo An Dương, hắn cảm thấy mình đã lựa chọn đúng, Ngài Hàn đối xử rất tốt với hắn, và hắn không có lý do gì để không phục tùng Ngài Hàn cả.

-Đang làm gì đấy?

Phương Thác quay lại, Hàn Vệ đang đi cùng với lão béo An Dương.

Phương Thác hơn Hàn Vệ một tuổi, nhưng hắn vẫn coi Hàn Vệ là bậc huynh trưởng, phần vì Phương Thác tôn trọng Hàn Vệ. Hồi về Hàn Gia, Phương Thác và Hàn Vệ đã đánh bạn với nhau, hai đứa chuyên đi quậy phá khắp nơi. Đa phần tội lỗi của Hàn Vệ đều có sự đóng góp "tích cực" của Phương Thác. Vậy nên hai thằng cũng hay cùng chịu tội với nhau. Hàn Vệ bị phạt thì Phương Thác cũng bị phạt, Ngài Hàn không quan tâm đó là con đẻ hay con nuôi, đứa nào có lỗi là phạt tất!

Phương Thác là đệ tử của lão béo An Dương được hơn hai năm nay. An Dương luôn ca cẩm rằng Ngài Hàn đã giữ thằng này quá lâu, đáng ra nó phải học Đao thuật của lão sớm hơn nữa. Phương Thác vẫn đánh nhau ngoài đường phố, nhưng khi lên mười tám, hắn phải phụ việc giúp An Dương, và ông già Tử Khách, chủ yếu là công việc về quản lý, giấy tờ, nên hắn không để ý lắm tới việc luyện tập để trở thành một Kiếm Khách thực thụ. Tới lúc Ngài Hàn nhận thấy là thằng Phương Thác này phải trở thành một Hương chủ thì mới té ngửa ra là nó chẳng tập tành gì trong suốt mấy năm qua cả! Phải nhanh lên ngay! Ngài Hàn tự trách mình đã để Phương Thác làm cái việc chỉ thích hợp cho thằng quỷ con thích suy nghĩ và lý sự Lã Vân. Và thế là Phương Thác được giao cho lão béo An Dương. Gần hai mươi tư tuổi rồi, học đao lúc này là quá muộn! Bọn trẻ con của Ngài Hàn đã bắt đầu thành danh trên giang hồ rồi thì người ta chẳng biết Phương Thác là ai, tới bây giờ, Phương Thác còn chưa có đồ quân hàm bậc Hạ, thua cả con bé Hàn Ngọc. Nhưng muộn còn hơn không! Và lão béo lười nhác An Dương đã có một thằng đệ tử quá thích hợp, lão lười không muốn nói nhiều, không dạy tập nhiều, nhưng Phương Thác lại hiểu nhanh, đầy đủ tư chất, cộng thêm bản năng vốn có của một kẻ trên con phố nghèo Kiếm Tiên Thành, đã làm Phương Thác tiến bộ nhanh vượt bậc. Nếu so với Hàn Vệ lúc này thì Phương Thác vẫn còn kém, nhưng cứ cái đà này thì chẳng

https://thuviensach.vn

mấy chốc Phương Thác sẽ trở nên mạnh mẽ không kém Hàn Vệ. Tính Hàn Vệ lại quái đản, hắn thấy Phương Thác mạnh lên, không ghen tị mà còn khoái nữa. Nếu đợi thêm được vài ba năm nữa, chắc chắn Phương Thác sẽ trở thành một vũ khí chủ lực của Hàn Thuỷ, lúc ấy thì sức mạnh của Ngài Hàn sẽ được củng cố thêm vững chắc. An Dương đã đấu với Phương Thác, lão thấy mình đã già, nhưng phần nhiều là Phương Thác ngày càng mạnh hơn, mỗi trận đấu tập như thế, cả sư phụ lẫn đệ tử đều mệt rã rời. Nội lực của An Dương chẳng phải vừa, vậy mà thằng Phương Thác có thể chống ngang ngửa với lão. Thấy thằng đệ tử tiến bộ như vậy, lão béo An Dương ngày càng ra sức dạy cho nó và lão có thể yên tâm là Phương Thác sẽ kế thừa Đao thuật của lão.

-Bang chủ! – Phương Thác nói.

-Không cần nói thế, tôi không quen lắm.

-Vâng…

-Này – Lão béo An Dương nói – Tối nay, chúng ta qua nhà lão Tử Khách đi.

-Ông già ấy khá hơn chưa bác? – Hàn Vệ hỏi.

-Đỡ rồi, lão cũng khoẻ dần lên, xem ra lão già này đợi đến lúc nhà có chuyện mới chịu ra tay đây.

Hàn Vệ cười, rồi hắn quay sang Phương Thác:

-Cậu đi cùng chúng tôi nhé?

-Cũng được thôi.

Lão béo An Dương bước qua chiếc cầu, Phương Thác thấy không an toàn lắm khi cái cầu gỗ chịu sức nặng từ cơ thể của lão béo, những thớ gỗ cọ vào nhau kèn kẹt. Lão béo này có vẻ không được các loại đồ gỗ ưa thích nhiều.

-Vậy nhé…khoảng hai canh giờ nữa, chúng ta sẽ đi!

-Bác đi đâu vậy? – Phương Thác hỏi.

An Dương hấp háy mắt:

-Ra chỗ tên Tửu Tuý Vũ Sĩ đã, xin hắn một ít rượu ngon, lâu rồi không uống cùng với ông bạn của ta.

https://thuviensach.vn

An Dương hí hửng bước nhanh ra cửa, gương mặt không ngừng nghĩ đến sự sung sướng khi dòng rượu thơm, cay tràn vào cổ họng, uống rượu thú lắm, thằng đàn ông nào mà chưa uống rượu thì thật uổng phí công sức cha mẹ nó sinh ra!

Hàn Vệ quay sang Phương Thác, hắn nói:

-Này, cậu xuống phòng sách với tôi một lát được không?

Phương Thác nghĩ hôm nay trời dễ nổi bão. Thằng Hàn Vệ này thì sách vở cái nỗi gì? Quyển "Hoàn Mỹ Biên Sử" là sách gối đầu giường của các chiến binh mà hắn còn quăng nát tươm khi đánh nhau với thằng em Hàn Thanh thì nói gì tới quyển khác?

Thấy đôi mắt Phương Thác đang mở to một cách lạ lùng, Hàn Vệ vừa bực lại vừa buồn cười, hắn cũng thấy buồn cười chính bản thân mình:

-Này! Chẳng lẽ đọc sách cũng là chuyện lạ sao? – Hàn Vệ nói.

-Không, nhưng mà…

-Thực ra là có chuyện.

À, ra là có chuyện Hàn Vệ mới đọc sách, không thì còn lâu!

-Nhưng…Chuyện gì? – Phương Thác hỏi.

Hàn Vệ quay gót, Phương Thác cũng tự nhiên bước theo.

-Tôi muốn cậu giúp tôi tìm hiểu một chút về Uất Hận Thành…

…

Hoài Tử ngồi dưới mái của một ngọn tháp canh ở Kiếm Tiên Thành Nam, mặt trời nắng chói đang chậm chạp chiếu qua những khe tường. Bên cạnh Hoài Tử là thằng bạn của hắn.

"Thằng mất dạy, quân nhà vô giáo dục !" . Đó là lời nhận xét chung của hầu hết những người quý tộc và có học thức ở Kiếm Tiên Thành về Tôn Dương. Một thằng cao nhẵng, tóc ngắn loà xoà trên cái vành tai đeo đầy khuyên vòng như con gái. Tôn Dương quen với Hoài Tử cách hơn một năm khi Hoài Tử vừa mới lôi được Xích Vân ra khỏi Bất Kiếp Viện, từ đó hắn cũng như Xích Vân, theo Hoài Tử về Kiếm Tiên Thành. Những gì mà Hoài Tử biết về Tôn Dương không nhiều lắm, chỉ là một kẻ lang thang nay đây mai đó, vô định, và không có mục đích. Nhưng cái đó không can hệ, tất cả những gì thuộc về quá khứ đều là quá khứ, Tôn Dương là đứa vui tính,

https://thuviensach.vn

khoái đùa cợt hơn cả Hoài Tử. Đôi lúc, còn điên điên khùng khùng là đằng khác. Tôn Dương có cái trò làm Hoài Tử và Xích Vân không bao giờ dứt cười, đó là bắt chước giọng của người khác, giọng gì cũng giả được. Hắn bắt chước giọng của trưởng lão Kiếm Tiên, cố tình làm méo đi một chút, pha lẫn vào đó những câu nói tục tằn, hay hắn giả giọng một đứa con gái, eo éo một tý, duyên một tý, hấp dẫn một tý, và Tôn Dương thường dùng cái trò đó để trêu những thằng đi tìm "của lạ" vào ban đêm. Lắm lúc đùa quá, Tôn Dương bị người ta rượt đánh, nhưng lạ là chưa bao giờ có ai đuổi kịp được hắn cả.

Khi gặp Tôn Dương lần đầu tiên, cảm giác của Hoài Tử về hắn là một kẻ gần như sống mà chẳng để làm gì cả, những việc Tôn Dương làm rất bâng quơ. Ban ngày ngủ dậy còn quên cả rửa mặt, đi gần những đứa con gái xinh không còn chỗ nào để xấu nữa mà cũng chẳng có cảm giác gì, đi đường thì cứ nghĩ đâu đâu, chẳng chú ý gì cả, đến nỗi Hoài Tử tự hỏi trước đây Tôn Dương đi đường kiểu này đã đập đầu vào đá bao nhiêu lần? Hay đập nhiều quá thành ra ngu ngơ?

Nhưng thời gian đã làm thay đổi con người, giờ đây, Tôn Dương đã là đứa vui vẻ nhất trong bọn, hắn khoái cái chuyện đến một quán ăn nhỏ, rúc đầu vào trong bếp suốt cả ngày, nực kinh khủng với cái chảo nóng vào mùa hè, run cầm cập với những chồng bát đĩa trong chậu nước lạnh vào mùa đông, và chỉ nhận được một số tiền vừa đủ sống. Nhưng Tôn Dương lại lấy đó làm vui, và hắn có vẻ thích công việc ấy lắm.

-Xích Vân đi được mấy hôm rồi? – Tôn Dương hỏi.

-Vừa mới hôm qua.

-Mày lấy đâu tiền cho nó thế?

-Một mẹ già đáng yêu ngồi cãi cọ với bà Sư Thái, mẹ này phàn nàn Sư Thái lấy quá đắt cho cái việc đổi kiểu tóc của mụ sao cho duyên dáng hơn với thân hình ngang ngửa cái rìu hai lưỡi. Mẹ cãi nhau to quá, phì hơi, đánh rơi cái túi đang cầm trên tay, vừa đẹp thiên hạ đứng xung quanh, tao chỉ chờ có thế thôi.

-Mày nhanh tay đấy! Vậy có gì hay không?

https://thuviensach.vn

-Hay chớ! Cái túi có tám viên Kim Nguyên Bảo, một cái Hạng Liên to con, bằng vàng ròng pha ít bạc. Mày bảo có ngon không?

-Thế…

-Có, tao ném cho Xích Vân hai viên, tha hồ mà tiêu xài.

-Thế còn sáu viên kia nữa? Cái Hạng Liên?

-Tao có quên mày đâu? Đây! Còn Hạng Liên tao ném vào cửa hàng kim hoàn rồi, cũng kha khá tiền.

Hoài Tử lôi từ trong túi trong ra hai viên Kim Nguyên Bảo vàng choé, ném cho Tôn Dương. Tôn Dương bắt lấy, ném tọt vào túi quần.

-Vậy mày có gấp đôi bọn tao à? – Tôn Dương nói.

-Cái thằng này! Tao cho mày rồi còn gì nữa! Lại muốn đòi thêm đấy à?

-Có đưa ra đây không? Hả? Tao nói với mấy thằng vệ binh một câu là mày rũ xương ngay!

Hoài Tử cười, thằng Tôn Dương này thích đùa cợt quá thể, nhưng may đây là nói với Hoài Tử, không với thằng khác thì đã có án mạng rồi. Trong khu phố nghèo Kiếm Tiên này có một luật, những gì mà một đứa chôm chỉa được, phải chia cho những thằng khác. Vì cái luật này, nên một thằng chỉ có một hay hai thằng bạn, thậm chí có thằng còn chẳng kết bạn với đứa nào, và đôi khi luật cũng bị phá và những vụ đánh nhau vì cái luật này cũng thường xảy ra. Cho nên, càng ít thằng ăn cánh với mình thì càng tốt. Vì lẽ ấy, chẳng có hội hay nhóm nào ở khu phố nghèo này cả, thằng nào mạnh thằng ấy sống.

Cũng tốt khi Tôn Dương và Xích Vân là những đứa không ham hố lắm về tiền bạc, khi nào đói những món ngon và cần tiêu, chúng nó mới giở món ăn trộm. Dù sao, thì Hoài Tử và hai thằng bạn cũng đã quen với cái món bánh bao chay nhạt thếch rồi.

-Xích Vân bao giờ về đây? – Tôn Dương hỏi tiếp.

-Sao mày lại nói thế?

-Mày có nghĩ …

Hoài Tử không trả lời cái câu hỏi bỏ lửng đó, hắn cũng thấy khó xử.

*

* *

https://thuviensach.vn

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 29 giây -----

Hoài Tử nằm vắt vẻo trên cổng thành, thì thằng Xích Vân từ đâu lù lù tới.

Xích Vân, khuôn mặt với cái môi nặng hẳn xuống do bị Hoài Tử đấm đêm qua, quần áo vẫn còn hơi ẩm và bốc mùi.

-Mày … - Hoài Tử nhìn Xích Vân.

Xích Vân ngồi xuống cạnh Hoài Tử, y nhìn về phía chân trời đằng xa.

-Tao…nghĩ kỹ rồi. – Xích Vân nói.

-Gì?

-Thực sự tao không muốn trở lại như trước đây nữa. Mày nói đúng, tao không thể bỏ cuộc chỉ vì mấy lời nói khích của thằng Quỷ Nhân được.

Hoài Tử nhìn Xích Vân, mắt của Xích Vân đã về đúng nguyên trạng, không còn là đôi mắt trắng dã đáng sợ đó nữa. Hoài Tử cảm thấy bất an khi thấy ánh mắt đó.

-Nghĩ được như vậy là tốt.

Hoài Tử ngồi dậy, hắn hỏi:

-Mày…định về Tích Vũ Thành thật à?

-Ừ.

-Đừng đùa tao chứ? Cỡ mày thì làm gì có con bé nào đuổi theo?

Xích Vân không nói, y mơ màng nhìn về cõi xa xăm đằng kia.

“Cũng được, dù sao cũng là cách để nó khuây khoả”.

-Thế mày có tiền không mà đòi xuống đấy? Chả lẽ định đi bộ à? Gãy chân đấy! Phải đánh xe ngựa đi thôi.

-Ơ…

-Mày có định vào Hàn Thuỷ không?

-Không…

-Sao vậy?

-Hôm qua, có người ở trong Hàn Thuỷ đã chạm trán với thằng Quỷ Nhân, hắn thấy mặt tao rồi.

-Thằng nào?

-Tao không biết, nhưng hắn cầm cây kích trắng.

https://thuviensach.vn

-À…Trường Thương Tiểu Quỷ, Hàn Thanh, con trai thứ ba của Bang chủ Hàn Thuyên. Rất nổi tiếng đấy!

-Vậy cho nên…

-Cũng đúng. Mày không nên vào Hàn Thuỷ nữa, tao không chắc là thằng Quỷ Nhân có để lộ ra mày thuộc Bất Kiếp Viện hay không, nhưng nguyên chuyện mày đụng độ nó đã đủ làm Hàn Thanh nghi ngờ mày rồi.

Xích Vân gục đầu một cách cam chịu, vậy là hết hy vọng tới Tích Vũ Thành.

-Tao sẽ cho mày tiền. – Hoài Tử nói.

Xích Vân quay lại, hắn nhìn một lượt từ đầu đến chân Hoài Tử.

-Yên tâm. – Hoài Tử cười – Hôm nay tao đẹp trai hơn ngày thường nhiều!

*

* *

-Vậy là mày chôm? – Tôn Dương hỏi.

-Ừ.

Tôn Dương cười, hắn nhìn về đằng xa:

-Mày đúng là thằng khoái xen vào chuyện người khác, tự lo cho bản thân đi đã…

-Ừ, vậy nên giờ Xích Vân mới về đây với chúng ta chứ.

Tôn Dương không nói gì, hắn trầm tư suy nghĩ.

-Xích Vân cần có thời gian – Hoài Tử nói – Nó vẫn còn hỗn loạn lắm.

Tôn Dương mệt mỏi nằm hắn xuống, nền đá mát lạnh làm hắn thấy đỡ khó chịu cái ánh nắng gay gắt.

-Mày … có đi chơi đâu không? – Hoài Tử hỏi – Hay là ta đi đâu đó chơi đi? Lâu lắm rồi tao không thăm thú nơi nào cả!

-Mày không về đó nữa à?

Hoài Tử ngoảnh mặt qua chỗ khác:

-Đó không phải là nhà của tao. Tao không muốn về nữa.

-Nhưng đó là nơi sinh ra Thanh Long Kiếm.

-Thanh Long Kiếm toi rồi! Giờ chỉ có thằng Hoài Tử thôi!

-Mày căm ghét chỗ đó đến thế sao?

https://thuviensach.vn

-Đúng.

Tôn Dương nhìn Hoài Tử, hắn không muốn hỏi thêm nữa, sợ rằng Hoài Tử sẽ cáu với hắn nếu cứ lải nhải chuyện đó.

Một tiếng kêu keng kéc làm Hoài Tử mở choàng mắt, hắn nhận ra tiếng kêu ấy. Không thể thế được! Không thể!

Một con chim cắt bay nhanh về phía Hoài Tử, nó vụt qua, vừa đúng lúc Hoài Tử thò tay lên, tóm gọn cái chân của nó, móng của con chim cắt nghiễn vào ngón tay Hoài Tử khiến hắn cảm thấy đau.

-Cái con này… - Tôn Dương nói - …của Lâm Kiệt phải không?

-Đúng, là của hắn.

-Tao tưởng mày đã cắt đứt quan hệ với hắn rồi cơ mà!

-Đúng, tao đã thề không còn liên quan gì tới bọn chúng nữa, nhưng… sao hắn lại gửi tao cái này?

-Hình như nó mang thư… - Tôn Dương nói.

Hoài Tử cởi lá thư buộc ở chân con chim ra, lá thư chỉ là mảnh giấy, ngắn cũn.

Hoài Tử đọc xong, hắn đổi sắc mặt, miệng há hốc.

Tôn Dương giật lá thư, hắn cũng thấy toát mồ hôi.

-Thế này là…

Hoài Tử giật giọng:

-Nhanh! Tao và mày phải đến Tích Vũ Thành ngay! Xuống Thành Bắc, đăng ký ngay một chuyến xe ngựa, tốn bao nhiêu tiền cũng được!

Tôn Dương và Hoài Tử nhảy từ tháp xuống, qua những bậc tường rồi nhẹ đặt chân xuống đất, hai tên chạy như bay về phía thành Bắc.

Tờ giấy rơi trôi trên mặt đất, gió nhẹ làm tờ giấy đó lật lên, một dòng chữ được viết to và rõ.

Thiên Ma đang về Tích Vũ Thành.

Người bạn cũ.

Lâm Kiệt.

…

Một cô bé, chừng mười tuổi, tay ôm một con thỏ trắng muốt, hái những hoa Đương Tử Ly trắng.

https://thuviensach.vn

Cánh đồng cỏ xanh mướt, tỉnh thoảng lại được chấm những màu trắng của hoa Tử Ly, bướm bay chập chờn trong gió nhẹ. Ánh nắng vàng nhạt mơn man trên cánh đồng, từng giọt nắng nằm trên những ngọn cỏ, cánh hoa.

Con thỏ trong tay cô bé cảm thấy hơi chán, nó muốn chạy một lúc nên giãy nhẹ.

-Yên nào, để ta hái một ít hoa nữa! Rồi sẽ cho cậu chạy thoải mái!

Từ sau lưng cô bé xuất hiện một đôi cánh nhỏ, cô bé là người tộc Vũ.

Cô bé bay là là trên cánh đồng hoa Đương Tử Ly, chọn những bông hoa to nhất và trắng nhất, chốc chốc hoa đã đầy thành một bó trên tay cô bé.

Vì ôm nhiều hoa quá nên cô bé lỡ để rơi con thỏ xuống. Mãi mới được thả ra, con thỏ liền chạy vụt đi đâu mất.

Cô bé tìm mãi, gọi liên hồi nhưng chẳng thấy con thỏ quay lại.

Cô bé ngồi xuống, rồi ôm mặt khóc, con thỏ ấy là quà của mẹ cô bé nhân ngày sinh nhật, bây giờ để mất nó, không biết mẹ sẽ nói thế nào?

-Của bé phải không? – Có tiếng nói.

Cô bé ngước nhìn lên, con thỏ trắng muốt đang ở trên tay một người phụ nữ mặc áo choàng đen. Người phụ nữ ấy ngồi xuống rồi đưa con thỏ cho cô bé.

-Lần sau đừng để lạc nó nữa đấy.

Cô bé mừng rỡ ôm lấy con thỏ, rồi rối rít:

-Cảm ơn chị, em cảm ơn!

-Không sao, đừng có khóc nhanh thế, mất rồi phải cố mà đi tìm chứ.

-Vâng!

Cô bé nhìn kỹ khuôn mặt người phụ nữ, rất đẹp, ở dưới mái tóc đã được cài trâm gọn gàng. Đôi mắt cũng thế, đẹp và hiền nhưng sao nó cứ thăm thẳm, cô bé như bị hút vào đôi mắt ấy.

-Nhà em ở đâu? - Người phụ nữ hỏi.

Cô bé ngoảnh mặt chỉ tay về hướng Tây:

-Nhà em ở đó, đấy! Căn nhà có cái mái cỏ đấy!

-Đi hái hoa cho lễ Thanh Lâm phải không? - Người phụ nữ vuốt nhẹ lên mái tóc của cô bé. Cô bé thấy bàn tay ấm áp và mềm mại.

https://thuviensach.vn

-Vâng, mẹ bảo em đi hái đấy!

-Ừ, phải giúp mẹ chứ.

-Chị là người tộc Vũ phải không?

-Ừ, sao bé biết?

-Mắt của người tộc Vũ bao giờ cũng có Mục Quang sáng hơn so với mắt của người tộc khác. Chị về nhà em chơi không? Có nhiều hoa lắm! Mình đi nhé.

Người phụ nữ hơi lưỡng lự. Đã lâu cô không cảm nhận được mùi hương của các loài hoa rồi.

Những con bướm bay loạn lên, ánh nắng cũng như nhạt dần đi khi đôi chân với giày màu đen đang giẫm đạp lên từng ngọn cỏ.

Cô bé ngó ra phía trước, cả người phụ nữ cũng ngoái lại đằng sau để xem vì sao bướm lại tán loạn hết lên thế này.

Một người, cũng mặc áo choàng đen, chiếc mũ trùm của áo che kín mặt đang dần bước tới, và hắn ngó xuống cái khuôn mặt tròn và ngơ ngác của cô bé nhỏ.

-Này, nhóc con, làm gì thế? - Người đó cất tiếng hỏi.

Cô bé cảm thấy một luồng hơi lạnh từ người kia đang bao trùm người mình, xương sống thấy toát lên và rợn. Cô bé thấy sợ và nép mình sau người phụ nữ.

-Bé con, hoa đẹp đấy, tặng ta được không? - Người đó gằn giọng.

Cô bé lại càng nép hơn nữa, mắt cô bé rưng rưng như sắp oà khóc đến nơi.

-Thôi! – Người phụ nữ nói to – Ngươi đã nói với ta thế nào rồi hả?

Bắt gặp ánh mắt đó của người phụ nữ, kẻ lạ mặt chỉ thở dài và lắc cái đầu thật mạnh, lọn tóc dài trắng xoá từ trong mũ trùm xoã ra.

-Thôi - Người phụ nữ ôm lấy cô bé – Em đi chơi đi! Ta còn có việc, ta nhớ nhà em rồi, lần sau ta sẽ đến, được chứ?

-Vâng. – Cô bé đáp lại, giọng hơi gượng một chút.

-Đi đi.

Cô bé không bay nữa mà chạy, không nhanh lắm nhưng muốn tránh thật xa người lạ mặt kia, người đó chẳng giống người phụ nữ chút nào, chỉ có

https://thuviensach.vn

hơi thở thôi mà làm cô bé cảm thấy lạnh ngắt cả người.

Người phụ nữ nhìn theo bóng lũn cũn bé nhỏ, rồi quay sang người kia trách móc:

-Ngươi chẳng ra làm sao cả! Làm con bé sợ rồi đấy! May mà nó có ta, không thì ngươi định làm gì nó?

Người kia cười, hắn nói:

-Thấy nó giống mình phải không?

Người phụ nữ không nói gì.

-Hắc Băng?

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 30 giây -----

Gian phòng đọc sách của Ngài Hàn giống như một nơi chứa sách thì đúng hơn.

Từng cái kệ dài độ hai mươi bước chân, cao hơn đầu người, mỗi kệ chứa được hàng trăm cuốn sách. Trong phòng có tất cả mười kệ như thế này, đặt ngay ngắn, thẳng hàng, tạo thành những lối đi. Có thang để leo lên lấy những quyển sách đặt ở trên cùng.

Cái bàn bừa bộn sách, có hai người đang chúi đầu vào cái mớ đó. Phải nói đây là căn phòng Hàn Vệ chưa bao giờ vào trong cái nhà này. Vậy mà hôm nay, cái chuyện dễ làm trời nổi bão là Hàn Vệ đọc sách lại hiển hiện ra trước mặt Phương Thác.

-Có tìm được gì không? – Hàn Vệ hỏi.

-Tất nhiên là có, nhưng những quyển nói chi tiết, tỉ mỉ về Uất Hận Thành lại gần như không có. Các quyển chỉ đại khái, nào là “một ngôi thành nằm trên phương Bắc” , rồi lại “ không có tài liệu nào nói rõ hơn về sự tồn tại của nó”. Nói thế thì ai mà chẳng nói được.

-Không có quyển nào sao?

-Thực ra là cũng có đấy, chỉ sợ cậu không muốn nghe vì nó hơi dài.

-Cứ đọc đi, tôi cũng muốn nghe.

-Vậy thì phải hiểu rõ từ cái này đã.

Phương Thác lấy một quyển, khá dày và to, có tên là “Hoàn Mỹ - Các thời kỳ phát triển” , hắn mở trang đầu tiên.

https://thuviensach.vn

-Quyển đó là…

-Của La Lạp, dù sao thì bà ta cũng đi nhiều nơi hơn chúng ta lắm chứ!

Phương Thác bắt đầu nói rõ để Hàn Vệ hiểu, thực ra điều này khá cơ bản, nhưng Phương Thác dám cá là Hàn Vệ đã quên một số thứ.

-Hoàn Mỹ có năm thời kỳ phát triển. Thứ nhất, Thái Thượng Cổ, thời kỳ sơ khai tạo nên vạn vật, cái này thì con nít cũng biết là thần Bàn Cổ tạo nên thế giới. Bàn Cổ đã tách trời và đất ra làm hai nơi riêng biệt, và sau khi ông ta chết đi, vạn vật và các nguyên tố Ngũ Hành ra đời.

Hàn Vệ chăm chú lắng nghe, mặt nghệt ra như một đứa trẻ đang được thầy giảng giải cái hay của văn thơ vậy.

-Thời kỳ thứ hai là Hỗn Tam Giới. Thời kỳ này, các tộc người bắt đầu hình thành, ở phía Bắc có tộc Nhân chúng ta, ở Phía Tây thì có tộc Thú, phía Nam thì có tộc Vũ. Đặc điểm nổi bật ở thời này là sự hỗn loạn trong Tam Giới, yêu ma, ác quỷ ở Ma Giới hoành hành trong nhân gian. Điều này đã khiến cho thần linh phải xuống Nhân Giới để diệt trừ, cũng lâu, mất khoảng hơn một ngàn năm trăm năm, yêu ma mới chịu lui về Ma Giới. Sau đó, các thần đã gửi lại cho các tộc người sức mạnh để tự bảo vệ mình. Thời kỳ này cũng làm nên truyền thuyết về Ngũ Hành Tộc, nghe nói, Ngũ Hành Tộc có tháp Bạch Thiên Trụ, xây mất hai trăm năm mới xong, họ tự nói rằng Bạch Thiên Trụ là cột chống trời, Bạch Thiên Trụ đổ thì Hoàn Mỹ Đại Lục sẽ sụp đổ.

-Sao tôi nghe nó… vớ vẩn kiểu gì ấy?

-Thì Ngũ Hành Tộc nói vậy, ai chứng giám được! Tiếp nhé…

Phương Thác lại bắt đầu đọc bằng cái giọng chậm rãi, từ từ, và rất dễ gây buồn ngủ, Hàn Vệ đã rất cố gắng mở to mắt, song không thể tránh được vài cái ngáp vặt.

-Thời ký thứ ba là Nghiệp Tân Khai, thời kỳ này, đã có Kiếm Tiên Thành, Vạn Hoá Thành và Tích Vũ Thành, cả ba tộc bắt đầu mở rộng vùng đất của mình đi xa hơn, một vài cuộc chiến nhỏ tranh giành nhau các cùng đất. Cũng trong thời kỳ này, bắt đầu manh nha ý thức cần có một người đứng lên cai quản các vùng đất lớn.

Hàn Vệ ngáp dài.

https://thuviensach.vn

-Và thời kỳ thứ năm là Thiên Thượng Hoà, thời kỳ này chính là thời mà chúng ta đang sống, bắt đầu cách đây hai mươi năm.

-Khoan! – Hàn Vệ như tỉnh dậy sau một giấc mơ kỳ cục - Thời kỳ thứ tư đâu?

-Đừng nóng thế, có sau ắt có trước. Thời này là thời được ghi chép nhiều nhất đấy.

Phương Thác giở trang sau, hàng chữ rất lớn có đầu đề " Thượng Thiên Đế - Hậu Hỗn Loạn".

-Thời kỳ này bắt đầu từ việc xưng Đế của Võ Thái Lang, ông ta xây dựng Tổ Long Thành, chiếm cả một vùng đất lớn, từ Kính Hồ Cư cho tới tận Phạt Mộc Trường. Và Võ Thái Lang xưng là Hoàng Đế. Một thời gian sau, phía Nam có Xích Đế, phía Tây có Bạch Đế, phía Đông có Thanh Đế. Sau khi nước Tĩnh Quốc vào thời đó xảy ra chính biến, Khánh Đoan Thái cướp ngôi của Khánh Đoan Nhược, lên ngôi Đế, tự xưng là Hắc Đế, chiếm lại vùng Phạt Mộc Trường. Sử gọi thời kỳ này là Ngũ Đế Danh Đô, gồm có Đông Phương Thanh Đế, Nam Phương Xích Đế, Trung Cực Hoàng Đế, Tây Phương Bạch Đế và Bắc Phương Hắc Đế. Hắc Đế có tham vọng đánh chiếm xuống phía nam, nên đã mở đầu cho cuộc chiến tranh Ngũ Đế, vị đế này là chủ nhân của Uất Hận Trại, nơi sản sinh ra những chiến binh mạnh mẽ nhất, và Uất Hận Trại là cái bàn đạp để Hắc Đế tiến quân, chinh phục xuống phía Nam. Một vị Đế Vương tài năng, nhưng quá tàn nhẫn, cuối cùng đã phải chết dưới bàn tay của Liên Minh Tứ Đế.

-Bị giết ư?

-Không rõ, có nhiều giả thuyết quanh cái chết này, đa phần người ta đều nói Hắc Đế bị Tứ Đế giết, có tài liệu như quyển "Hành Thuật Nhân" có nói về môn kiếm pháp "Cấm Môn Quan" của Hắc Đế. Môn Kiếm Pháp "Cấm Môn Quan" là do Hắc Đế sáng tạo nên, nhưng do có quá nhiều tà thuật, sử dụng quá nhiều các thứ thuật liên quan tới quỷ nên Hắc Đế đã bị chính môn kiếm pháp này tàn phá cơ thể. Nhưng có một giả thuyết hiện nay được rất nhiều người lưu tâm, đó là Hắc Đế đã tự sát. Cái này có vẻ hợp lý hơn khi chuyện mâu thuẫn giữa cái việc Hắc Đế lên ngôi Thiên Đế mà lại bị Liên

https://thuviensach.vn

Minh Tứ Đế giết. Cho dù Tứ Đế là rất mạnh, nhưng chuyện giết Thiên Đế thì…nghe hơi kỳ cục..

-Được rồi, ta hãy để Thiên Đế sang một bên, tài liệu này có nói về Uất Hận Thành không?

Phương Thác lật lật trang giấy, hắn nói:

-Rất chung chung, có trong ba trang, La Lạp chỉ có thể viết đến thế. Bà ta không phải là người có đủ can đảm lắm để vào tận Uất Hận Thành mà viết về nó. Nhưng…

-Sao?

-Có một lời tựa của La Lạp về Uất Hận Thành.

-Tức là thế nào?

Phương Thác đưa quyển sách cho Hàn Vệ, Hàn Vệ thấy hàng chữ đen:

Hãy gạt bỏ sự sợ hãi sang một bên, những trang sách này không dành cho những người yếu đuối.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 4 phút và 48 giây -----

-Đợi ta với Hắc Băng! – Thiên Ma gọi.

Hắc Băng bước nhanh trên thảm cỏ, cô không thích lại gần Thiên Ma, mới có vài ngày trước, cô còn quý hắn, giờ thì cô thấy ghét hắn vô cùng.

Hắc Băng hơi nghẹt thở, Thiên Ma đã vòng lấy cánh tay ôm vào eo cô. Thiên Ma ôm rất chặt, mặc dù đã mặc áo khoác bên ngoài, nhưng Hắc Băng vẫn có cảm giác lạnh ngắt bởi bàn tay của Thiên Ma.

-Đợi ta đi… - Thiên Ma nói.

-Bỏ ra! - Hắc Băng cáu.

Thiên Ma chiều theo ý của Hắc Băng, hắn không muốn Hắc Băng bực mình, nhưng hắn vẫn cứ lẽo đẽo đằng sau.

Dường như chán chuyện có cái đuôi bám, Hắc Băng quay ngoắt lại, cô hét:

-Ngươi có biến không?

Thiên Ma cười, hắn vẫn cứ lại gần.

Hắc Băng cáu, cô rút một con dao từ trong tay áo rộng, phi về phía Thiên Ma, Thiên Ma biến mất.

https://thuviensach.vn

Thiên Ma ôm lấy Hắc Băng, hay nói đúng hơn là Hắc Băng để cho hắn ôm lấy. Tay của Thiên Ma lạnh ngắt, nhưng nó nắm rất chặt tay của Hắc Băng. Thiên Ma áp mặt mình vào mặt của Hắc Băng, hơi thở lạnh buốt và làm những lọn tóc trắng của Thiên Ma phất phơ.

-Ta đâu có ý gì với con bé đó? Thực ra ta định xin nó một vài cành hoa thôi mà!

-Nếu ta không có ở đấy, ngươi định làm gì nó?

Thiên Ma chẹp miệng, hắn cười:

-Uống máu nó chăng?

Hắc Băng giận dữ, cô đẩy Thiên Ma ra chỗ khác.

-Đồ tởm lợm!

Thiên Ma không đuổi theo Hắc Băng nữa, hắn cười nhẹ rồi chạy vụt vào cánh đồng Đương Tử Ly.

*

* *

Hắc Băng nằm trên cánh đồng cỏ, cô ngửa mặt lên trời.

Bầu trời đẹp quá, ánh mặt trời đang toả nắng nhè nhẹ xuống, từng đàn chim bay vút về phương Bắc. Cô nhìn đàn chim đó, tự nhiên lại thấy mình giống quá, tự do, muốn đi đâu thì đi.

Những ngày tháng đó, cô còn ở Tích Vũ Thành.

Hắc Băng không phải là người gốc Uất Hận Thành.

Ngày ấy, một trận chiến đã xảy ra, những kẻ cướp đường đã tấn công một đoàn xe nhỏ, bọn chúng mang theo một đứa bé gái.

Rồi toán cướp đó mang đứa bé gái đi khắp nơi, chúng bắt cô bé phải nấu cơm, dọn dẹp cho chúng. Thường thường, má cô bé là nơi mà bọn chúng trút vào khi không cướp được của ai. Cô bé bị đánh đập tàn nhẫn, đôi tay bị thương tới độ không thể cầm nổi bát. Cứ thế, một năm ròng.

Rồi toán cướp ấy đi qua Phạt Mộc Trường, chúng không biết rằng trên kia là cái gì, rồi chúng bị những người sống ở một nơi, tên là Uất Hận Thành giết hết, cô bé sợ hãi, chạy trốn, nhưng rồi bị một người bắt lại, đưa về Uất Hận Thành.

https://thuviensach.vn

Cảm giác đầu tiên của cô bé khi tới Uất Hận Thành là thoảng cái mùi tanh của máu. Bầu trời vần vụ những đám mây đen nặng và dày. Ánh sáng không chiếu nổi xuống đây, những cánh quạ đã che khuất hết rồi.

Cô bé bị ném vào một nơi mà những tên đàn ông vui thích khi đến, nhưng cũng ghê tởm khi về. Chẳng có nơi nào nhơ nhớp, bẩn thỉu hơn nơi đó, và ngày đầu tiên, cô bé đã phải tiếp một tên đáng tuổi bố cô, hắn giở cái bản năng khi trong phòng chỉ có một người đàn ông và một đứa con gái. Cô bé giãy giụa, rồi phải nằm bẹp người xuống, cam chịu trước gã đàn ông to khỏe.

Bao nhiêu năm rồi? Cô gái không nhớ nữa, chỉ biết từ khi vào đây, cô không được thấy ánh mặt trời nữa. Mình bao nhiêu tuổi rồi? Cô gái không biết, cô chỉ thấy cơ thể càng ngày càng lớn dần, những đường cong vốn có của con gái bắt đầu cong hơn. Và những gã đàn ông khi đến đây thường vui thích vào phòng của cô. Đứa con gái xinh lắm! Ngon lắm! Bọn nó nói thế.

Rồi một ngày như bao ngày khác, cô gái mở cửa sổ, cô thấy những con quạ bay lượn ngoài kia. Cô gái ghét quạ, nhưng giờ cô cũng muốn như chúng, được bay, được hét. Nhưng cô không thể. Cô thấy một gã đàn ông, người mặc áo khoác đen, đang ngước nhìn cô, lại thế, chúng nó nhìn cô chỉ vì cô là thứ để bọn đàn ông thèm thuồng.

Khi tiếp một tên đàn ông nữa, cô thấy mình như sôi lên, cô muốn thoát khỏi đây! Cô vùng vằng, cố gắng thoát khỏi cái đôi tay to như xà cột, nổi gân guốc. Rồi cô gái bị tát một cái, máu miệng hộc ra, tên đó vừa tát vừa chửi:

-Mày chỉ là con đĩ! Hiểu chưa, con đĩ?

Cô chỉ là một con đĩ, một con điếm, không hơn không kém, chỉ là thứ bọn đàn ông trao qua trao lại cho nhau, chúng nó đến chỉ để thoả mãn chúng nó thôi. Còn cô bị bỏ đấy, chúng nó thoả mãn xong, thì đẩy cô ra như một vật gì rất tởm.

Con mụ quản lý kỹ viện lại lên, mụ cho cô một trận thừa sống thiếu chết vì không phục vụ khách tử tế, cơn mưa roi mây cứ thế xả xuống đôi vai và lưng trắng hồng.

https://thuviensach.vn

Cô gái ngồi dựa vào tường, mái tóc rũ xuống và rối bời, trên người không có mảnh vải che thân, những vết roi đỏ tím lằn trên vai cô. Lưng đau vì roi quật vào, khuôn mặt vẫn còn rớm máu chảy ra từ miệng.

-Nhữ Băng, tiếp khách! - Tiếng mụ già quản kỹ viện.

Cô có tên là Nhữ Băng, tên đẹp lắm, do cha mẹ cô đặt. Họ thường đưa cô tới Lạc Anh Thôn để chơi, hái hoa Đương Tử Ly, cô nhớ lại ngày ấy, sao vui thế? Cô chỉ là cô bé, trong trắng, và đáng yêu.

Giờ thì sao?

Nhữ Băng chán ngán, cô ngồi nguyên đó, chẳng để ý tới cái cửa phòng được mở ra rồi lại đóng vào.

Một gã đàn ông đang nhìn cô, mái tóc của hắn dài, màu trắng xoá, hơi thở lạnh đến rợn người. Tên đó cúi xuống, hắn nhìn cô, cô quen cái kiểu nhìn này rồi, chúng nó để ý tới khuôn mặt và hau háu những thứ từ ngực trở xuống, bọn đàn ông chỉ có thế thôi.

Gã đàn ông không làm gì cô cả, hắn tới bên cái giường, lấy bộ quần áo dài, hắn bước tới chầm chậm rồi nhẹ đặt lên tay của Nhữ Băng.

-Mặc vào đi.

Lời của người này không hắn là mệnh lệnh, nhưng Nhữ Băng thấy nó có sức mạnh rất đáng sợ, cô đứng dậy, mặc bộ quần áo vào.

Tới chỗ thắt dây eo, tên đàn ông đó nhẹ gỡ tay cô ra, hắn buộc lại hộ cô một cách gọn gàng.

-Ra kia ngồi đi. – Tên đàn ông nói.

Nhữ Băng lại cái ghế trước bàn trang điểm, cô ngồi xuống, rồi chưa kịp làm gì, gã đàn ông đó liền vén mớ tóc của cô lên, và bắt đầu buộc lại một cách cẩn thận, cài trâm nhẹ nhàng. Tên này là đàn ông mà hắn lại có thể buộc tóc cho phụ nữ đẹp đến vậy, mái tóc rủ qua một bên che mắt phải, mượt thẳng xuống, Nhữ Băng trông xinh đẹp hơn bao giờ hết, và sẽ đẹp hơn nếu máu từ miệng cô không chảy nữa.

-Ta đã từng buộc tóc cho mẹ. – Gã đàn ông nói.

Nhữ Băng thấy lạ, trong Uất Hận Thành này chỉ có chém giết và máu người, tại sao tên này lại nhắc đến cái từ đó.

https://thuviensach.vn

Nhữ Băng định quệt máu ở trên miệng cho sạch thì tên đàn ông đó đã quệt hộ, hắn nắm lấy tay của Nhữ Băng. Bàn tay hắn lạnh ngắt và như muốn rút cạn luồng hơi nóng từ cơ thể Nhữ Băng.

-Đừng để những thứ nhơ nhuốc do kẻ khác gây ra làm bẩn tay của em.

Gã đàn ông bế bổng Nhữ Băng lên. Hắn đưa cô lại cái giường rồi ngồi xuống, hắn để Nhữ Băng ngồi sâu vào trong lòng hắn. Gã đàn ông ôm Nhữ Băng thật chặt, hơi thở lạnh và buốt phả vào mặt Nhữ Băng.

-Ta sẽ bảo vệ cho em. – Gã đàn ông nói.

Người của tên đàn ông này lạnh ngắt, nhưng Nhữ Băng lại thấy mình đang nóng dần lên, những vết thương do roi mây đã bắt đầu dịu đi. Nhữ Băng đê mê, cô như đang hưởng những giây phút tuyệt vời nhất, vòng tay của người này giống như vòng tay của cha cô, hết sức yêu thương và thắm thiết. Đôi tay rờ nhẹ trên khuôn mặt như sợ làm khuôn mặt đau, ôm lấy eo thật chặt. Nhữ Băng như đang sống lại.

Rồi người đàn ông đó đi, hắn không làm gì cô như những gã đàn ông khác, hắn nói với Nhữ Băng là hãy chờ hắn.

Nhữ Băng mong đợi, một tháng, cô vẫn thấy nhớ hắn, ba tháng, cô bắt đầu hoài nghi, rồi sáu tháng, cô gạt bỏ ý định hắn quay lại, tên đó cũng chỉ như những tên khác thôi.

Một ngày kia, Nhữ Băng đang vẩn vơ nghĩ đến mái tóc mà tên đàn ông đó đã buộc cho cô, đẹp lắm, rồi cô bắt đầu buộc lại, cuối cùng cũng mái tóc cũng đã giống như mái tóc mà hắn đã buộc cho cô.

Ở dưới nhà có tiếng nói chuyện, rồi to tiếng, hét, chửi rủa, tiếng kêu của rất nhiều người rồi sau đó im bặt.

Tiếng bước chân chậm rãi, cánh cửa phòng mở, gã đàn ông đó lại đến, hắn cười:

-Em đợi ta lâu quá phải không?

Nhữ Băng nhìn hắn như ngày đầu tiên cô gặp hắn, hắn đang cười.

-Con Quỷ đó giao cho ta nhiều việc quá, ta xin lỗi, không thể đến nhanh được.

Gã đàn ông đưa tay ra, hắn vuốt nhẹ lên mái tóc rồi cười:

-Em đã buộc được rồi sao?

https://thuviensach.vn

Rồi hắn lại bế bổng Nhữ Băng lên tay của mình, bộ quần áo trắng như tuyết của Nhữ Băng được hắn hít hửi và hắn khen:

-Thơm quá!

Hắn bế Nhữ Băng xuống cầu thang, rồi chầm chậm bước qua sàn nhà, Nhữ Băng mở to mắt rồi nhắm nghiền vào.

Gã đàn ông hôn nhẹ lên má Nhữ Băng, hắn nói:

-Ta đã nói, sẽ không để bất cứ cái gì nhơ nhuốc làm bẩn lên người em.

Nhữ Băng không muốn mở mắt.

Dưới sàn nhà là hàng chục xác chết, máu bắn như xối lên những cây cột, lan ra khắp sàn nhà, dính bết vào đôi giày của gã đàn ông.

-Đôi khi, để được tự do, ta cần phải tàn nhẫn một chút. – Gã đàn ông nói.

Nhữ Băng được hắn bế ra ngoài, cô gái thấy khí trời như đang ùa vào ngực mình, cho dù mùi có hơi lợm của máu, nhưng đã lâu lắm rồi, cô mới được ra khỏi đây.

Gã đàn ông đó nắm tay cô, hắn dắt cô đi, như không có chuyện gì xảy ra, những kẻ đi đường đều nhìn Nhữ Băng như có chuyện lạ, nhưng chúng phải cúi đầu xuống khi ánh mắt của gã đàn ông lướt qua. Mặt đường in vết giày đầy máu của hắn.

-Ta là Thiên Ma. Còn em là gì?

Cô gái đáp lại, từ tốn và hơi ngượng:

-Nhữ Băng…

-Vậy sao?

Rồi Thiên Ma nắm chặt tay của Nhữ Băng:

-Em có muốn đi theo ta không?

Nhữ Băng hơi rợn:

-Đi đâu?

Thiên Ma cười, hắn vòng tay qua vai Nhữ Băng:

-Tiêu diệt những kẻ cản bước đi của chúng ta.

Nhữ Băng dừng lại, cô căm ghét những kẻ đã đày đoạ cô, nhưng cô thấy Thiên Ma còn kinh khủng hơn cả những kẻ ấy, hắn giết người như giết ruồi muỗi.

https://thuviensach.vn

-Đi không?

Nhữ Băng ngập ngừng.

Thiên Ma cười, hắn thả tay Nhữ Băng, rồi bước về phía trước.

Không hiểu sao, Nhữ Băng lại chạy lên, cô nắm chặt tay Thiên Ma.

-Đừng…

Thiên Ma vuốt nhẹ tay lên khuôn mặt Nhữ Băng, hắn hôn nhẹ lên má cô:

-Từ nay em sẽ có tên là Hắc Băng.

Hắc Băng đã được tự do, cô giống như những cánh chim đó, bay lượn thoả thích, bay mãi, không cần biết chân trời phía trước có gì đang đón đợi.

Và Thiên Ma là người đã cho cô được giống như những cánh chim đó.

-Đẹp nhỉ?

Hắc Băng quay sang, Thiên Ma đã quay lại, hắn giấu cái gì đó sau lưng.

Hắc Băng lườm hắn rồi lại ngửa mặt lên trời.

-Ta nói thật đấy, chẳng qua ta chỉ hỏi con bé ấy thôi. Nó còn bé, ta không muốn hại nó.

-Thế tức là, nó lớn hơn tý nữa thì ngươi giết nó phải không?

-Không, ta không muốn vậy.

Lời nói rất nghiêm túc, Hắc Băng đã nguôi giận.

-Tặng ngươi này!

Thiên Ma đưa ra một bó hoa Đương Tử Ly, ánh mặt trời chiếu rọi vào làm bó hoa trở nên óng ánh.

-Tha lỗi cho ta nhé! – Thiên Ma cười.

Hắc Băng nhìn bó hoa, con gái thích nhất là được tặng hoa, vốn là như thế. Thoáng chốc cô mỉm cười, nhưng cô vẫn ra vẻ mặt khó chịu.

-Nhận đi mà! – Thiên Ma lay cánh tay Hắc Băng.

-Khi nào ngươi tìm được cho ta Đương Tử Ly màu hồng, ta sẽ tha thứ!

Thiên Ma đần mặt, hoa Đương Tử Ly trên đời này chỉ có duy nhất màu trắng, lấy đâu ra Đương Tử Ly màu hồng chứ? Nếu thế thì cá đã bay được trên mây!

-Ngươi…đùa ta đấy à? – Thiên Ma nói – Làm gì có Đương Tử Ly màu hồng?

https://thuviensach.vn

-Thế thì hãy đi tìm đi, tìm không được thì đừng gặp ta nữa.

-Ngươi… - Thiên Ma hoảng, hắn chẳng nói được câu gì.

Hắc Băng đứng dậy, cô bước về phía trước.

-Đứng lại! – Thiên Ma nói.

Hắc Băng vẫn đi tiếp.

-Màu đỏ được không?

-Tuỳ, cũng được thôi, đi tìm đi!

Hắc Băng cười, cô tính đùa Thiên Ma một chút.

Nhưng Hắc Băng giật mình, cô quay ngoắt lại " Chẳng lẽ ….?"

-Này, đừng! Đừng làm thế! - Hắc Băng hét lên.

Thiên Ma rút con dao găm, xẻ dọc bàn tay trái, máu phun ra tung toé, bắn lên bó hoa Đương Tử Ly.

Thiên Ma nắm lấy bó hoa, đưa ra trước mặt Hắc Băng, hắn cười:

-Được chưa?

Hắc Băng há hốc miệng, những cánh hoa Tử Ly trắng muốt tắm đẫm máu từ bàn tay của Thiên Ma.

-Ngươi…Đồ điên! Ngươi có biết máu đối với ngươi quan trọng thế nào không? Hả? - Hắc Băng gào lên.

Thiên Ma cười:

-Chỉ cần ngươi muốn…thế là được.

Hắc Băng gạt bó hoa xuống đất, nắm lấy tay Thiên Ma, bàn tay lạnh ngắt, nhưng máu thì nóng ran. Cô rút một mảnh vải trắng từ túi áo sau của mình:

-Ngươi…điên thật rồi…Điên rồi…

-Ta điên.

-Ngươi có biết là ngươi đã phung phí như thế nào không? Cơ thể ngươi sẽ không chịu đựng nổi đâu! Ngươi khác chúng ta!

-Thì có sao đâu!

Thiên Ma đổ người vào Hắc Băng, tay trái đầy máu của hắn nắm chặt tay Hắc Băng, rồi hắn ôm Hắc Băng, rất chặt.

-Ta sẽ làm tất cả vì Hắc Băng, được chứ?

https://thuviensach.vn

Hắc Băng thấy hơi nghẹn, tên Thiên Ma này đúng là điên thật rồi! Máu đối với Thiên Ma là một thứ còn hơn cả xa xỉ. Tự nhiên cô trách bản thân vì lời nói đùa của chính mình. Mắt Hắc Băng bắt đầu ướt.

-Đừng thế mà – Thiên Ma gạt tay qua mắt Hắc Băng – Ta sẽ không để ngươi phải khóc nữa đâu.

Cứ thế Thiên Ma ôm mãi Hắc Băng trên thảm cỏ, máu từ tay hắn vẫn chảy ròng xuống.

-Bỏ ra! Phải băng vết thương lại thôi! - Hắc Băng nói.

Thiên Ma để Hắc Băng chữa lại vết thương của mình, hắn thấy người hơi lả xuống một chút, có lẽ tại mất máu nhiều.

-Tha lỗi cho ta nhé… - Thiên Ma nói.

Hắc Băng không biết nói gì hơn, cô chỉ vuốt nhẹ mái tóc trắng của Thiên Ma. Mái tóc ấy như tan vào trong tay của Hắc Băng. Thiên Ma thật là…

“Ngươi ngốc lắm! ”.

…

-Vậy rốt cục Uất Hận Thành là cái gì? – Hàn Vệ hỏi.

Phương Thác giơ quyển sách, hắn nói:

-Tiền thân vốn là một nhà tù của Hoàng Đế khi Tĩnh Quốc còn là một nước chư hầu của ông ta. Nơi đó toàn giam giữ những kẻ phạm trọng tội, và đặc biệt là những kẻ có ý định làm phản. Nhà tù là một toà tháp lớn, cao, giam giữ phạm nhân toàn ở trên các tầng tháp, để cho phạm nhân có trốn được khỏi phòng giam thì cũng không thoát được khỏi tháp. La Lạp nói rằng trong nhà tù, chuyện đánh giết lẫn nhau là thường xuyên xảy ra, nên trong nhà tù đó, mùi máu bốc lên hằng ngày là chuyện đương nhiên. Nhưng cũng khéo là rất nhiều kẻ phạm tội, và rất nhiều kẻ muốn làm phản Hoàng Đế nên số phạm nhân được đưa về nhà tù ngày càng tăng dần lên. Sau này, khi Khánh Đoan Thái lên ngôi Hắc Đế, ông ta đã đánh chiếm nhà tù này, và ông ta đã lấy toàn bộ số phạm nhân trong nhà tù làm quân lính đặc biệt của mình. Hắc Đế đặt tên nơi đây là Uất Hận Trại, và trong thời gian là hai mươi năm, Hắc Đế đã dần thay quân đội của mình bằng đa số những người lính được đào tạo từ Uất Hận Trại. Uất Hận Trại giống như một thành trì riêng, có buôn bán, có trao đổi, thậm chí là cả hôn nhân nhưng chủ yếu vẫn

https://thuviensach.vn

là chém giết lẫn nhau, đây chính là lý do vì sao Hắc Đế là nhân vật bị phê phán và nguyền rủa trong lịch sử. Ông ta biến Uất Hận Trại thành một chiến trường, ra ngoài đường bao giờ cũng phải cảnh giác và trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Hắc Đế không để các chiến binh ra ngoài, mà ông ta giam giữ các chiến binh trong Uất Hận Trại, những kẻ muốn mình mạnh lên, không cách nào khác là phải giết người, còn những kẻ bị săn đuổi cũng không có cách nào khác là phải tự bảo vệ mình. Vậy nên, hình thành cái tai tiếng của Uất Hận Thành cũng không có gì lạ.

-Tôi có nghe nói Hắc Đế…

-Có, người đời bây giờ khá tin vào việc Hắc Đế là người đã giải thoát Oán Linh để chúng giúp sức ông ta thống trị Tam Giới. Tuy nhiên, một số vị sử gia có uy tín như Trưởng Lão Tổ Long, La Lạp, trưởng lão Hiệp Ẩn Thôn có giả thuyết rằng Hắc Đế không phải là người đã giả thoát cho Oán Linh, nếu cho rằng Hắc Đế là người giải thoát Oán Linh, thì ông ta cần gì phải lập nên Uất Hận Trại?

-Nhưng…

-Thực sự thì tai tiếng dễ làm cho người ta dính vào những việc không phải mình làm. Hắc Đế là Kiếm Khách có các loại thuật, nội công hướng về ma thuật và tà khí. Bản thân ông ta cũng là một con quỷ với “Cấm Môn Quan” hay chính là Cánh Cửa Cấm. Nhưng sự thật thế nào thì chẳng ai biết rõ.

-Vậy truyền thuyết thống trị Tam Giới của một kẻ nào đó thì sao?

-Truyền thuyết ấy là xuất phát lời nói của một người nào đó, rất nguy hại tới sự ổn định của Tam Giới. Nhưng lời nói ấy không phải là láo toét, mà là sự thật, nếu ai giam giữ được các vị thần tại một nơi được gọi là “Tuyệt Cực Địa” thì kẻ đó sẽ lên ngôi thống trị Tam Giới.

-Đừng nói Hắc Đế là kẻ phao tin này nhé!

Phương Thác cười:

-Cái này thì đúng không thể tin được. Hắc Đế là thần rồi, là Thiên Đế rồi! Tất cả các vị thần trong Tam Giới phải cúi đầu trước ông ta, ông ta chẳng cần phải đến các nơi Tuyệt Cực Địa làm cái gì, vậy mà vẫn thống trị cả Tam Giới trong một thời gian đó như.

https://thuviensach.vn

-Cái này thì cậu hơi sai một chút, không phải người nào cũng cúi đầu trước Thiên Đế.

Phương Thác nhăn trán, rồi hắn à lên một tiếng:

-Tôi quên mất.

-Nhớ ra chưa?

-Nhớ! Đại Thiện – Như Lai Phật Tổ.

…

Hắc Băng để Thiên Ma gối đầu lên đùi mình, cô ấp tay của mình lên khuôn mặt hơi tái của Thiên Ma. Tay của Thiên Ma đã được băng lại.

Cô thở dài, Thiên Ma đã mất máu, mặc dù chừng đó đối với một chiến binh thì không đáng kể lắm, nhưng đối với Thiên Ma, máu rất quan trọng, chỉ cần mất một lượng như vừa rồi, thể lực Thiên Ma sẽ giảm sút ngay. Thiên Ma khác so với người bình thường.

Hắc Băng lấy con dao găm, xoè bàn tay rồi đâm con dao xuống.

Tay cầm dao của Hắc Băng bị chặn lại, Thiên Ma đã tỉnh dậy từ lúc nào và tóm lấy tay cô.

-Ta đã bảo ngươi là không phải làm như thế rồi cơ mà! – Thiên Ma nói.

-Nhưng ngươi đang mất máu đấy!

-Không sao, ta sẽ vận khí một chút, rồi lại khoẻ ngay thôi.

Thiên Ma ngồi dậy, hắn hơi mệt một chút, Hắc Băng đỡ lấy hắn.

Thiên Ma duỗi tay, người hắn phát ra luồng chân khí nhẹ và lạnh, luồng chân khí đó chảy quanh người hắn.

Hắc Băng ngồi phía trước, cô đợi xem, nếu Thiên Ma không cầm cự được thì cô buộc phải dùng cách đó thôi.

Cuối cùng thì không có chuyện gì xảy ra, Thiên Ma thở mạnh, hắn cười:

-Không sao đâu mà.

Hắc Băng không cười, Thiên Ma đã khoẻ, tuy vậy, khuôn mặt vẫn còn hơi tái, mắt sụp xuống vì mệt. Nhưng có lẽ hắn không muốn Hắc Băng phải bận tâm nhiều tới chuyện của mình.

-Lại đây nào! – Thiên Ma nắm lấy tay Hắc Băng.

-Gì thế?

-Để ta ôm ngươi nhé!

https://thuviensach.vn

Hắc Băng mỉm cười, tên này ma lanh thật, hắn đợi lúc mình bị thương mới bắt đầu "nhõng nhẽo" với cô. Tuy vậy, Hắc Băng cũng lại gần, ngồi vào lòng Thiên Ma.

Thiên Ma ôm Hắc Băng rất chặt, hắn nói:

-Ta muốn ôm ngươi mãi.

-Nếu lần sau, ngươi còn tự cắt tay mình như thế nữa thì đừng có mơ.

-Được rồi, ta biết rồi.

Hắc Băng thấy đáng ra giờ này đã phải ở Tích Vũ Thành rồi, nhưng tại Thiên Ma cứ lăng nhăng, đi chơi hết chỗ nọ tới chỗ kia. Có khi qua lễ Thanh Lâm, cô cũng chưa về tới đó mất.

-Ngươi phải nhanh lên, đi chơi chán rồi. Ta cũng muốn về Tích Vũ nữa. - Hắc Băng nói.

-Từ từ đã, ta sẽ về Tích Vũ Thành, gần chớm lễ Thanh Lâm là được chứ gì? Với lại, có phải ta đi chơi suông đâu!

-Này, đừng nói là ngươi…

Thiên Ma nở một nụ cười tinh quái, hắn áp mặt mình lên má Hắc Băng, hít mạnh rồi nói:

-Ta sẽ không làm gì đâu, chỉ là tìm hiểu thôi, Tích Vũ Thành sẽ bình yên là được chứ gì?

-Chắc chứ?

-Chắc.

-Hứa đi!

-Ơ…cái đó thì…ta phải xem đã…

-Ngươi …

Chưa dứt lời thì Thiên Ma đã hôn Hắc Băng. Hơi thở lạnh của Thiên Ma tràn xuống lồng ngực của Hắc Băng, vừa lạnh, vừa sợ, nhưng cũng hạnh phúc.

-Ta hứa. – Thiên Ma nói.

Hắc Băng lờ đờ nhìn, cô không muốn lại tái diễn vụ Ngư Thôn hoặc Thiên Lệ Thành một lần nữa.

-Ta sẽ bảo mấy đứa giảm cường độ chém giết xuống – Thiên Ma nói - Nhưng ngươi không thể bảo chúng nó lùi lũi đi về khi bọn kia ngoan cố

https://thuviensach.vn

không chịu đưa những thứ ta cần được!

-Nhưng…

-Ta cũng chẳng ham gì chuyện chém giết, ngoại trừ thằng Vô Ảnh và Hắc Hổ. Chỉ tại chúng chẳng chịu đưa ra thôi, mà kể cũng lạ, chúng có biết tác dụng và sức mạnh của những thứ đó đâu mà cứ giữ khư khư nhỉ?

-Người ta không cảm thấy giá trị của nó, chỉ khi có kẻ khác cướp đi hoặc đánh mất, nó mới có giá trị.

Thiên Ma cười, hắn lại hôn lên má Hắc Băng:

-Ngươi nói đúng rồi đấy!

Hắc Băng nắm lấy tay bị thương của Thiên Ma, cô vuốt nhè nhẹ bàn tay đó.

-Bây giờ, chúng ta cần phải tìm hiểu về Tứ Thần một chút.

-Tứ Thần?

-Ừ, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Bốn vị thần của Thiên Giới.

-Có gì sao?

Thiên Ma hít một hơi rồi giảng giải:

-Bốn vị thần của Thiên Giới, được gọi là Tứ Thần Trấn Thiên.

-Khoan…Tứ Thần Trấn Thiên, chẳng phải là…

-Đúng, là tổ chức của tên Thanh Long Kiếm, hắn đã khiến Xích Vân rời bỏ chúng ta. Nhưng nên nhớ, tổ chức ấy chỉ lấy tên thôi, chúng không phải là thần.

Hắc Băng lặng im.

-Bốn vị thần này tương truyền là những người nắm giữ cánh cửa lên Thiên Giới. Trên trời, nếu lấy sao Bắc Đẩu ở chòm sao Đại Hùng làm khởi điểm để sắp xếp các vì sao, thì có tất cả hai mươi tám sao, có tên Nhị Thập Bát Tú. Mỗi phương chia nhau bảy ngôi sao.

Bảy sao Thanh Long ở phương Đông: Giác, Cang, Đê, Phòng, Tâm, Vy, Cơ.

Bảy sao Huyền Vũ ở phương Bắc: Đẩu, Ngưu, Nữ, Hư, Nguy, Thất, Bích.

Bảy sao Bạch Hổ ở phương Tây: Khuê, Lâu, Vị, Mão, Tất, Chuỷ, Sâm.

https://thuviensach.vn

Bảy sao Chu Tước ở phương Nam: Tinh, Quỷ, Liễu, Tỉnh, Chương, Dực, Chấn.

Theo truyền thuyết, mỗi vị thần này đã để lại nhân gian bảy viên ngọc, tượng trưng cho bảy ngôi sao mà họ nắm giữ, nếu tập hợp được tất cả Nhị Thập Bát Tú, thì chúng ta sẽ mở được cánh cổng tới Thiên Giới.

-Nhưng mục tiêu của chúng ta là Hắc Đế Ấn cơ mà!

-Nhưng có một ấn nằm trên Thiên Giới, cái đó thì ngươi tính sao?

-Sao ngươi biết?

-Trong Mật Nội, không gì là không có. Và một ấn nữa nằm ở dưới Ma Giới, chúng ta cũng sẽ phải tìm tiếp về Lục Ma Thiên Vương thôi.

Hắc Băng thở, cô thấy quá rối rắm và phức tạp.

-Những thứ đó…ngươi nghĩ bao giờ công việc mới xong đây?

-Năm năm, hoặc có thể cùng lắm là mười năm, phải căn đúng vào thời điểm ấy, thì kế hoạch của chúng ta mới hoàn thành.

-Ngươi cho rằng đi tìm những thứ đó nhanh vậy sao?

-Chắc, ta tin tên Dạ Nhãn sẽ tìm ra sớm thôi, không chừng hắn sẽ làm công việc của chúng ta hoàn thành nhanh hơn ấy chứ! Có thể chúng ta sẽ…

Thiên Ma ghì Hắc Băng vào người mình:

-…có thời gian với nhau trước khi về Uất Hận Thành…

Hắc Băng tựa đầu vào ngực Thiên Ma, dù sao thì với khả năng của Dạ Nhãn, công việc chắc cũng xong sớm.

-Sau khi làm việc xong Kính Hồ Cư – Thiên Ma nói – Ta sẽ đi khoảng hơn một tháng, hãy đợi ta nhé!

-Đi đâu?

-Tới Kỳ Bàn Cổ.

-Làm gì?

-Tìm một người.

-Ai?

-Con người của truyền thuyết, thật mà không thật, có mà không có.

-Ai mới được chứ?

-Thế ngươi nghĩ Kỳ Bàn Cổ có gì?

Hắc Băng như ngớ người ra, cô nói:

https://thuviensach.vn

-Này…đừng có đùa thế chứ!

-Đúng, đi tìm ông ta.

Thiên Ma ghé sát mặt vào Hắc Băng:

-Đại Thiện – Như Lai Phật Tổ.

...

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 17 giây -----

-Phật Như Lai, pháp lực vượt qua cái gọi là "giới hạn" – Phương Thác nói - Người duy nhất không bao giờ quỳ gối trước ai, cũng không bao giờ đứng trên ai. Một con người vĩ đại, có lẽ chỉ đứng sau thần Bàn Cổ.

-Có lẽ vậy. – Hàn Vệ nói – Ông ta là người không ai không kính trọng.

-Tôi cũng phải công nhận điều đó. Vì…

Phương Thác thở dài:

-Người phúc đức cũng đến cửa Phật để mong nhà cửa an vui. Còn…

-Những kẻ bị nguyền rủa thì đến để mong được cứu rỗi linh hồn. – Hàn Vệ tiếp lời.

Hai người im lặng, Hàn Vệ và Phương Thác đều nghĩ đến những quãng thời gian trước đây của mình.

-Nhưng…tôi nghĩ… - Phương Thác nói.

-Sao?

-Những kẻ muốn được cứu rỗi, lại chẳng bao giờ được cứu rỗi cả, cứ xoáy vào cái vòng luẩn quẩn của mình.

Hàn Vệ nheo mắt, có lẽ là như vậy chăng? Những kẻ bị nguyền rủa không bao giờ được cứu rỗi linh hồn chăng?

Và để phá tan bầu không khí hơi nặng, Hàn Vệ nói:

-Có quyển sách nào nói về Phật Như Lai không?

-Có thì có, nhưng để khi khác, các cuốn sách Phật Giáo nằm ở tít trên kệ kia cơ, hôm nào mang ra đọc sau cũng được. Mà tôi đang nói đến đâu về Thời Kỳ Thứ Tư nhỉ?

-Cậu đang dừng lại ở Uất Hận Thành.

-À, tiếp nhé!

Phương Thác lại giở cuốn sách, tiếp tục giảng giải:

https://thuviensach.vn

-Thời kỳ Đại Hỗn Loạn mở đầu bằng việc tranh chấp giữa hai bang phái Hạ Hoa Đăng của Kiếm Tiên Thành và Tuyết Sa của Vạn Hoá Thành. Đây có thể coi là hai bang phái đầu tiên của Đại Lục, bang chủ Bất Giang Thanh với Hạ Hoa Đăng và bang chủ Lã Phi Hổ với Tuyết Sa. Hai bang phái này thường có những xích mích về vấn đề đất đai, chỗ buôn bán, vấn đề khá là thường gặp, tuy vậy, nếu như thế thì chẳng có gì đáng nói, nó cũng giống như chúng ta bây giờ thôi. Điều quan trọng là những vụ tranh chấp hết sức căng thẳng, đến độ hai bang phái đánh lẫn nhau. Và trong một lần như thế, Tuyết Sa đã đánh xuống tận Hiệp Ẩn Thôn, chém giết luôn cả vệ binh và dân ở đây. Sự việc đã khiến cho các thành viên lãnh đạo ở Kiếm Tiên Thành tức giận, họ đòi Vạn Hoá Thành phải làm chuyện cho ra nhẽ. Lã Phi Hổ là người có tội, đáng ra chỉ cần đưa hắn lên pháp trường xử trảm là xong. Vấn đề oái ăm, Lã Phi Hổ là người có được vị trí chủ chốt trong thành phần lãnh đạo Vạn Hoá Thành nhờ tiền bạc và doạ dẫm vũ lực. Chuyện gì rồi cũng đến, hai thành đánh nhau liên miên trong vòng sáu tháng.

Tích Vũ Thành biết chuyện, họ không muốn lại xảy ra một thời loạn lạc như Ngũ Đế nữa. Vũ Tộc Ẩn Giả đã đến dàn hoà, vận động hai bang phái, có vẻ như câu chuyện đã sắp đến hồi kết thúc, thì bất ngờ, Lã Phi Hổ và Bất Giang Thanh đều bị ám sát, cách nhau có hai ngày. Mọi sự nghi vấn đều tập trung về Vũ Tộc Ẩn Giả, nhưng bà ta có bằng chứng ngoại phạm, từ Kiếm Tiên Thành tới Vạn Hoá Thành, bay với tốc độ nhanh nhất, kể cả với đôi cánh trong truyền thuyết là Hắc Tiên Phản cũng không thể bay được trong hai ngày. Nhưng cũng ngay sau đó, Vũ Tộc Ẩn Giả đã quay về Tích Vũ Thành mà không nói lời nào, khiến người ta không khỏi nghi ngờ. Điều đó càng làm cho Kiếm Tiên và Vạn Hoá không ngừng oán thán Tích Vũ, đã không thể giúp được gì, lại còn đổ thêm dầu vào lửa. Nhưng chỉ có Vạn Hoá gây chiến với Tích Vũ, Kiếm Tiên đã từng có Hiệp Ước Thiên Nhân Vũ tạo mối quan hệ bang giao đời đời kiếp kiếp với Tích Vũ Thành nên cũng không có động tĩnh gì. Còn Tích Vũ, thấy Vạn Hoá tấn công thì cũng thúc giục Kiếm Tiên trợ giúp. Và sau đó, đã hình thành nên thời kỳ Đại Hỗn Loạn. Trong mười năm đầu, Kiếm Tiên và Vạn Hoá liên minh với

https://thuviensach.vn

nhau chống lại Vạn Hoá, đánh chiếm được cả một khoảng đất lớn, thống lĩnh toàn bộ vùng trung tâm và đông, nam. Nhưng có một điều đáng trách của người tộc Vũ, Hi Vỹ đã phản bội lại Hiệp Ước Thiên Nhân Vũ, vì vùng đất Bàn Ty Lĩnh mà đang tâm giết hết một vạn chiến binh Kiếm Tiên, đánh chiếm Tổ Long Thành.

Trong khoảng mười năm trước khi xảy ra sự kiện Hi Vỹ phản bội, Uất Hận Thành vẫn là ngôi thành bí ẩn. Không hiểu vì lý do gì mà không một thành nào bắt tay với Uất Hận Thành. Uất Hận Thành không xâm chiếm, cũng không chiến đấu, nhưng cái vùng đất mang tên Uất Hận Thành thì không ai có thể cướp đi. Ba thành kia, không tuyên chiến, không phất cờ, mà vẫn liên tục đánh Uất Hận Thành. Có vẻ như Tích Vũ, Vạn Hoá, Kiếm Tiên căm thù nhau, nhưng họ căm thù Uất Hận Thành hơn cả, hoặc cũng có thể Uất Hận Thành có cái gì đó khiến ba thành muốn tiêu diệt Uất Hận Thành.

Sau sự kiện Hi Vỹ phản bội, Tích Vũ bắt tay với Vạn Hoá, còn Kiếm Tiên muốn tồn tại thì phải liên kết với Uất Hận Thành. Điều đó đã thể hiện trong trận chiến ở Tổ Long Thành giữa Tích Vũ và Uất Hận, một trong chín trận chiến tàn khốc và đau thương nhất thời kỳ Đại Hỗn Loạn, gọi là Cửu Chiến Bi Hận, cũng trong mấy ngày hôm đó, Vạn Hoá đã tấn công Uất Hận từ phía sau, trận ở Đặng Lung Sơn, cũng là một trong Cửu Chiến Bi Hận. Kiếm Tiên dù đã liên minh với Uất Hận Thành nhưng lại không làm gì để trợ giúp, trừ cái khoản tiến vào Tổ Long ăn mừng chiến thắng. Có vẻ như Kiếm Tiên muốn đẩy Uất Hận Thành vào chỗ chết. Sau khi xảy ra hai trận chiến tàn khốc đó, Uất Hận Thành tuy thắng nhưng đã bị tổn thất khá nặng, huyền thoại Kiếm Khách Từ Tuyên tử trận, Thiên Tử Uất Hận Thành cũng băng hà, năm mươi vạn chiến binh chết ngoài chiến trường đầy tuyết. Có lẽ là đổi lại cho việc Hi Vỹ bị giết, Vũ Tộc Ẩn Giả bị bắt và bà ta phải chấp nhận ký hoà ước. Còn Kiếm Tiên cũng chẳng sung sướng gì, hai tháng sau, Tứ Phương Trại bị Uất Hận Thành làm cỏ, thây người chết tràn ngập khắp sông Thặng Thuỷ, người Kiếm Tiên nên tự trách mình vì sao lại để Uất Hận Thành một mình chống lại Tích Vũ và Vạn Hoá.

https://thuviensach.vn

Những người gây ra sự tranh cãi là Vũ Tộc Ẩn Giả, Nhân Tộc Ẩn Giả, Thú Tộc Ẩn Giả. Họ không làm cách nào để thời kỳ Đại Hỗn Loạn chấm dứt, ngược lại, họ còn làm thời kỳ Đại Hỗn Loạn lún sâu thêm vào cái vũng bùn hỗn loạn. Người gây ra sự tranh cãi nhiều nhất chính là Vũ Tộc Ẩn Giả, khá nhiều người cho rằng Vũ Tộc Ẩn Giả là người đã thủ tiêu Bất Giang Thanh và Lã Phi Hổ. Bởi vì ngoài Vũ Tộc Ẩn Giả còn có Tứ Vũ Tích - tổ chiến đấu mạnh nhất Tích Vũ Thành, Hi Vỹ, người thân cận của bà ta, sau này hắn lên làm tướng quân Tích Vũ Thành. Ai dám đảm bảo là những kẻ đó không vào hùa với Vũ Tộc Ẩn Giả chứ? Nhưng nếu đúng là Vũ Tộc Ẩn Giả đã giết hai bang chủ đó thì động cơ của Vũ Tộc Ẩn Giả là gì? Câu hỏi ấy chưa ai trả lời được. Và tại sao Thú Tộc Ẩn Giả, Nhân Tộc Ẩn Giả lại không ngăn cản cuộc chiến này, mục đích gì? Và tại sao Uất Hận Thành lại là nơi không nói mà ai cũng muốn tiêu diệt nó? Rất nhiều câu hỏi, rất nhiều thứ cần được giải đáp.

Tuy nhiên, không hiểu vì lý do gì mà Vũ Tộc Ẩn Giả, sau khi được Uất Hận Thành trả tự do đã vận động Tích Vũ Thành rời khỏi cuộc chiến. Sau gần mười lăm năm, với sự vận động chính sách đình chiến không ngừng nghỉ của Vũ Tộc Ẩn Giả, Tích Vũ đã rút khỏi Đại Hỗn Loạn, kí kết bản hiệp ước có sự tham gia của những người lãnh đạo cao cấp thuộc Vạn Hoá, Kiếm Tiên và Uất Hận Thành. Tích Vũ Thành sẽ không bao giờ tham gia vào bất kỳ cuộc chiến tranh nào nữa, trừ chiến tranh với Oán Linh, Tích Vũ cũng khôi phục lại Hiệp Ước Thiên Nhân Vũ, đời đời là bạn của Kiếm Tiên, mọi vùng đất trước đây Tích Vũ chiếm, quân đội sẽ rút hết. Cũng sáu tháng sau việc ký kết đó, Uất Hận Thành cũng chính thức rút khỏi chiến tranh, các điều khoản ký kết cũng gần giống với Tích Vũ Thành. Còn Kiếm Tiên và Vạn Hoá vẫn chiến đấu với nhau, họ đã dành lấy nhiều thứ, bây giờ không phải nói bỏ là bỏ được. Cứ thế, chiến tranh cứ liên miên cho đến Ngày Của Sự Kết Thúc - trận chiến đẫm máu nhất của thời kỳ Đại Hỗn Loạn, đứng đầu trong Cửu Chiến Bi Hận, hơn cả trận Tổ Long Thành giữa Uất Hận và Tích Vũ. Trận chiến ấy đã diễn ra trên Phạt Mộc Trường, tổn thất hai bên quá nặng nề, Kiếm Tiên đã mất đi quá nửa số chiến binh, còn Vạn Hoá Thành đã mất toàn bộ số chiến binh, khiến tộc Thú gần như tuyệt

https://thuviensach.vn

chủng, người Vạn Hoá đã đánh một canh bạc quá lớn. Họ định đánh Kiếm Tiên từ mạn Phạt Mộc Trường, họ tưởng rằng họ đã hành quân khéo léo, và không ai có thể phát hiện, ai ngờ Kiếm Tiên đã chuẩn bị trước. Canh bạc quá lớn, sự trả giá cũng quá lớn. Sau trận chiến này, người ta đã nhìn lại, mình làm được những gì? Mình đã có gì? Không, tất cả chỉ là máu và nước mắt, đó là những thứ mà hai bên, và cả Đại Lục này nhận được trong thời kỳ Đại Hỗn Loạn. Một năm sau, người Kiếm Tiên và người Vạn Hoá ký bản hiệp ước chấm dứt chiến tranh trên toàn Đại Lục, thời kỳ Đại Hỗn Loạn kết thúc, mở ra một thời kỳ mới như bây giờ là Thiên Thượng Hoà.

Hàn Vệ uể oải, hắn thấy như được giả thoát khỏi mớ bòng bong sách vở mà hắn đã vô ý dấm vào. Mọi chuyện chẳng đi đến đâu cả, thông tin về Uất Hận Thành quá ít, và cũng chẳng có cái gì khiến hắn cảm thấy gợi mở về việc làm của Bất Kiếp Viện.

-Tôi thấy… - Hàn Vệ vươn vai - …chẳng có gì khiến tôi sáng sủa lên một chút!

-Ít ra, đó cũng là một bài ôn lại về Hoàn Mỹ Đại Lục, cậu đã quên nhiều rồi.

Hàn Vệ cười, hắn thở dài, nằm sóng sượt trên ghế.

-Có lẽ… - Phương Thác nói - …Đại Thiện - Phật Như Lai có thể làm cho thế giới này bớt đau thương hơn chăng?

Hàn Vệ bật cười khanh khách, hắn thấy câu nói ấy buồn cười quá.

-Sao lại cười? – Phương Thác hỏi.

-Nếu thế thì Phật Như Lai đã ra tay phổ độ chúng sinh từ lâu rồi. Nếu thế thì đã không có tội ác rồi.

Phương Thác cũng cười, nhưng hắn đứng dậy rồi sắp lại sách đưa lên kệ cho ngay ngắn:

-Nhưng…dù sao… - Phương Thác nói - Phật cũng là nơi ta tĩnh tâm.

Hàn Vệ không cười câu nói này, điều đó rất đúng. Hắn không biết Ngài Hàn đã giết bao nhiêu người khi còn ở Uất Hận Thành, đã phạm vào bao nhiêu điều tội lỗi khi về Kiếm Tiên Thành. Nhưng có điều chắc chắn là Ngài Hàn thường tới chùa, nghiên cứu kinh Phật, ngài nói rằng, ngài cảm thấy tâm hồn bớt đi phần nào tội lỗi khi được tĩnh tâm.

https://thuviensach.vn

-Nhưng… - Hàn Vệ nói – Ông già bảo không bao giờ vào chùa để thành sư, kể cả khi đã già, hoặc sống an nhàn.

-Sao lại thế?

-Vì ông già nói, ngoại trừ những người đắc đạo, cả đời làm việc thiện, tu tâm tích đức, thì những người khác vào chùa là một cái gì đó hèn nhát, không dám đối mặt với thực tế, với những gì mà mình đã làm ra, đã gây ra.

Phương Thác thấy quan điểm đó của Ngài Hàn có vẻ hơi khó chấp nhận lắm, khá nhiều người cắt tóc đi tu, trong đó có những bậc cao nhân, muốn tránh chuyện thị phi bụi trần, chẳng lẽ đó cũng là yếu đuối, không dám đối mặt với thực tại?

-Quan điểm của mỗi người khác nhau mà. – Phương Thác nói.

-Cũng đúng, mỗi người có một chính kiến của mình.

Phương Thác vươn vai, hắn nói:

-Thôi, bang chủ ở lại đây, có đọc nữa thì đọc, tôi phải xuống giao việc cho mấy thằng.

-Đã nói cứ gọi là Hàn Vệ cơ mà!

-Nhưng cậu không còn là Hàn Vệ thích quậy phá như trước nữa, bây giờ cậu là bang chủ…

Phương Thác cười, hắn bước ra khỏi cửa.

Hàn Vệ ngồi trên ghế, mỉm cười.

Ngài Hàn không muốn đi tu vì ngài muốn đối mặt với chính mình và thực tại.

Nhưng có lẽ, còn một lý do khác…

Cuộc đời này còn đẹp chán, tội gì mà phải cắt tóc đi tu!

Được sống ở trên đời là một điều hạnh phúc.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 18 giây -----

-Sao lại không có? – Hoài Tử phát điên.

-Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần nữa đây! – Trình Diêu cáu – Các chuyến xe ngựa đã đi hết rồi! Hiện giờ, chẳng còn chuyến nào cả, muốn đi, ít nhất phải đợi ba ngày nữa!

Hoài Tử, cùng một đám người đông nghịt la ó, chửi rủa.

https://thuviensach.vn

Hoài Tử và Tôn Dương đã chờ gần một canh giờ đồng hồ, nóng và mệt vì phải chen lấn để có được một chuyến xe ngựa. Vừa đến lượt hắn, xe ngựa đã đi hết, điên không thể chịu được!

Khu xe ngựa này do Trình Diêu quản lý, ai muốn đi đâu xa, phải qua chỗ Trình Diêu, nộp tiền để có được tấm giấy thông hành, sau đó mới được lên xe ngựa. Tuỳ theo việc muốn đi đâu mà tiền nhiều hay ít, nếu muốn tới Vạn Hoá hay Tích Vũ, chỉ mất một ngàn ngân lượng, còn tới Tổ Long Thành thì mất tới ba ngàn, còn tới những vùng núi cao như ở bộ lạc Tật Phong thì mất tới năm ngàn. Và tiền cũng phụ thuộc vào việc chọn loại xe có ngựa nào kéo, nếu chỉ ngựa bình thường thì không phải trả thêm gì cả, còn nếu đi xe do Đạp Tuyết Hùng hay Truy Phong Báo kéo thì "xoè" thêm ba trăm, hay cao cấp như Kì Lân thì phải trả thêm một ngàn.

Đám người dài dằng dặc đằng sau la ó phản đối, họ cũng như Hoài Tử, đợi suốt cả buổi chiều nắng nóng, bây giờ Trình Diêu phán cho một câu là hết xe, hỏi xem ai không bực? Trưởng Lão Kiếm Tiên nghĩ thế nào chứ, còn không là phải nâng cấp ngay cái nơi di chuyển này gấp! Để bàn dân thiên hạ bực mình thế này, không ổn đâu!

-Mẹ kiếp! – Hoài Tử sưng mồm - Đứng suốt cả buổi, nắng chảy hết cả quần áo ra, thế mà nó phán câu hết xe, bực không chịu được!

-Thế giờ mày tính thế nào đây?

Hoài Tử vò đầu.

Đám người bắt đầu lục tục đi về, một số bảo nhau xuống Hiệp Ẩn Thôn, hay là Tứ Phương Trại cũng được. Chịu khó đi xuống đấy một tý, may ra có xe.

-Bây giờ là giờ gì rồi? – Hoài Tử hỏi.

Tôn Dương cũng không biết, hắn định nói thì có bốn tiếng chuông vang lên và một tiếng trống, âm thanh phát ra từ chiếc tháp canh.

-Quá giờ Thân rồi, còn nửa canh nữa là đến giờ Dậu…

Hoài Tử lại ngẫm nghĩ, miệng không ngừng chửi tục.

-Hay là xuống Hiệp Ẩn Thôn? – Tôn Dương nói.

-Tao không chắc ở đó đã có xe, mày không thấy đám người vừa rồi kéo nhau xuống đó như? Mà cái chỗ di chuyển ấy bé hơn trên này nhiều, có khi

https://thuviensach.vn

hết mất rồi! Đang chuẩn bị lễ Thanh Lâm mà, chúng nó đi đông lắm!

-Cứ xuống tạm đó, nếu hết thì ta sang Tứ Phương Trại…

-Mày tha cho tao đi! – Hoài Tử làm động tác vái Phật – Tao không có sức đâu mà chạy xa thế! Nếu dùng thời gian chạy đến đó vào việc tới Tích Vũ, tao dám khẳng định là mình đã tới sông Nguyễn rồi!

-Chẳng lẽ chạy bộ?

-Ừ, rồi chân mày sẽ nhừ như món chân giò lợn được cho vào nồi hầm thật kỹ!

-Hết cách à? Mày không thấy thằng Hàn Phi chạy bộ liên tục về để thăm bố nó trong năm ngày à? Từ Tổ Long đấy!

-Đã nghe, nhưng tao còn nghe là thằng đó dùng Tạt Vân Bộ liên tục, đến mức chân nó sưng vù lên, nghỉ mất hai tháng, với chế độ chăm sóc đặc biệt!

-Mày chê nó chạy về thăm bố là chuyện vớ vẩn à?

-Tao có chê đâu? Vấn đề là dùng trò ấy sẽ tới Tích Vũ Thành thôi, nhưng Tích Vũ còn xa hơn cả Tổ Long, chạy được đến đó rồi gãy chân, không tìm thấy Xích Vân thì chết!

Tôn Dương sầm mặt, nếu Xích Vân mà gặp lại…

-Thế tính sao đây? Cãi nhau mãi mà chẳng có ích gì cả!

Hoài Tử lại trầm ngâm:

-Tao tính đi trộm bọn thú cưỡi, nhưng mà bây giờ chúng nó canh chuồng thú ghê lắm, cả chục loại bùa chứ ít đâu? Muốn phá cũng mất thời gian, dạo này bọn vệ binh đi tuần càng dày đặc. Lớ ngớ, chúng nó bắt cho thì mệt!

-Hay là…chôm đồ phi hành? Chúng nó cất trong bùa vải cuộn chặt, ta chỉ cần khéo một tý là lấy được thôi mà!

Hoài Tử chẹp miệng:

-Nhưng cần hai cái, một cái sao dùng được!

-Thì hai cái! Chôm hai cái!

-Thôi thì…cũng được…

Hoài Tử chậm chạp bước đi, Tôn Dương đi đằng sau.

-Mày…hoàn toàn có thể có những thứ đó! Chỉ cần mày hét lên một tiếng, chúng nó sẽ phải nộp cho mày thôi mà!

https://thuviensach.vn

Hoài Tử lắc đầu:

-Tao không muốn phải sử dụng tới vũ lực…điều đó không hay…

-Mày sợ?

Hoài Tử cúi xuống:

-Có lẽ, tao sợ tao mất bình tĩnh…

Tôn Dương hiểu, hắn không muốn phải đối mặt với Thanh Long Kiếm, một con người khác trong Hoài Tử.

-Tuy nhiên… - Hoài Tử nói.

-Sao?

-Nếu trong ngày mai, không săn được đứa nào, thì tao buộc phải bắt chúng nó nôn ra thứ mà mình cần.

-Này, mày cẩn thận đấy! Mày đã hứa…

-Tao đã hứa! Vậy nên, nếu để Xích Vân gặp lại Thiên Ma…

-Thì sao?

-Thì tao e là nó sẽ đáng sợ như trước đây…

…

Căn nhà có một khu vườn nhỏ, hoa mọc nhiều trong vườn, toả hương thơm, chim chóc và ong đến đây, như muốn cảnh thêm đẹp, từng đợt gió ghé thăm vào ngôi nhà, mang mùi hương bay xa.

Một cô gái ngồi ở giữa sân, khuôn mặt xinh đẹp, mái tóc đen dài tới lưng, mắt nhắm, hết sức thư thái và bình thản. Xung quanh cô là hàng trăm mũi tên bày ngổn ngang.

Cô gái đưa tay phải lên, tay trái niệm thuật, từng làn chân khí như sương phát nhè nhẹ trên tay cô gái.

Những mũi tên xung quanh động đậy, chúng từ từ dựng lên rồi lơ lửng trong không trung.

Cô gái chắp tay tiếp tục niệm…

Những mũi tên bắt đầu bay, chúng bay nhanh đến chóng mặt quanh cô gái, tạo thành một cơn lốc dày đặc mũi tên. Cánh hoa rụng gần đó cũng bị cuốn vào, và nhanh chóng nát vụn vì mũi tên đâm.

Có tiếng cửa mở.

https://thuviensach.vn

Cô gái hạ tay xuống, những mũi tên cũng ngừng bay, chúng rớt lả tả xuống đất.

Ở cửa là một cô gái khác, cũng rất trẻ và xinh đẹp. Mái tóc trắng, đôi mắt phượng.

Cô gái đang ngồi giữa sân cười:

-Hoa Anh đấy à?

Hoa Anh cười, cô khen:

-Thuật vừa rồi quả là lợi hại!

-Cũng bình thường thôi, về lâu chưa?

-Đệ tử vừa về là tới thỉnh an sư phụ ngay!

-Chỉ được cái nịnh nọt! Có quà cho ta không?

-Có mà! Đệ tử có quà cho sư phụ đây!

Hoa Anh đóng lại cánh cửa.

Một căn nhà nhỏ ở Bạch Lĩnh, cách Tích Vũ Thành ba mươi dặm về hướng Nam. Trên cửa, có tấm biển lớn, dòng chữ đã ố và xỉn cái màu vàng vốn có của nó.

“ Vũ Tộc Ẩn Giả Gia”.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 27 giây -----

Một người đàn ông và một người phụ nữ, họ nằm vật trên đất, đôi tay cầm kiếm không vững. Một cái bóng đang lùi lũi tiến đến, tay hắn mang một thanh kiếm đẫm máu, dưới chân hắn, người chết la liệt, máu bám lên giày, lên áo.

-Các ngươi… - Cái bóng đó nói.

Người đàn ông và người phụ nữ không nói gì, họ lại gượng dậy, tay run run cầm kiếm.

-…xứng đáng phải chết lắm. – Cái bóng cười như điên dại.

Cái bóng chém ngang thanh kiếm, hai người kia đỡ lại, nhưng lưỡi kiếm của tên kia quét qua quá nhanh và mạnh, kiếm của họ bị gãy và không thể che cho ngực và bụng.

Máu phun xối xuống đất.

https://thuviensach.vn

Một tiếng hét vang lên, mọi người trong cái xe ngựa ngoảnh lại, một người bật dậy, quần áo mặc xuềnh xoàng, thở hổn hển, mái tóc ôm lấy gáy của y bết lại vì mồ hôi.

Chiếc xe ngựa dừng lại, người đánh xe vén tấm vải lên, rồi ngó vào trong:

-Có chuyện gì vậy?

-Không, không có gì đâu… - Người đó vừa thở vừa nói.

Người đánh xe nhìn vào đôi mắt của tên đó, lạnh lẽo và cô hồn.

Rồi ông ta vén tấm vải lại, quật roi về phía trước, cái xe lại bắt đầu đi.

Xích Vân ngồi bệt xuống, dựa lưng vào cái ghế, y vẫn thấy hơi run khi nghĩ lại cái thứ đó.

Trong xe, có khoảng hơn chục người ngồi, mái xe thấp khiến người lên xuống phải khom lưng mà đi, tuy vậy, thời tiết cũng không đến nỗi bực bội lắm, chứ vào mùa hè ở Kiếm Tiên Thành bây giờ thì chắc là chết ngốt.

Xích Vân thấy lưng áo mình ướt sũng, y thấy sợ khi nhắm mắt lại, cơn ác mộng đó lại chui vào trong đầu y, khiến y vật vã và đau đớn. Và tránh chuyện buồn ngủ ấy, Xích Vân nhìn ra cửa sổ.

Cảnh bên ngoài trôi qua chầm chậm trước mặt Xích Vân, từng thân cây, từng khóm hoa đủ màu sắc đang lượn qua trong mắt y. Những con chim bé nhỏ bay trước mặt Xích Vân, nhưng chúng không dừng lại lâu trước đôi mắt của y. Có vẻ đôi mắt ấy khiến bọn chim không thích, hoặc chúng thấy đôi mắt của Xích Vân như mắt của kẻ thù.

Chiếc xe đi được quãng nữa, người đánh xe thấy hơi mệt, ông quệt tay lên trán đầy mồ hôi. Mặc dù đã đánh xe được hơn chục năm rồi, nhưng bây giờ, ông cũng có tuổi, sao đánh xe mãi được, mỗi tháng chỉ kiếm được khoảng tám ngàn ngân lượng, chi tiêu eo hẹp, vợ con cũng phải tằn tiện mà sống. Nghĩ lại mà ông thấy cái nghề đánh xe của mình khổ sở và vất vả quá!

Một cánh tay trắng và mịn giơ lên, một cô gái đang gọi xe ở đằng xa.

Người đánh xe đã thấy cô gái đó, ông nhận ra cái đuôi dày và to của Tiên Thú. Mặc kệ! Có mua giấy thông hành ở Kiếm Tiên đâu mà đòi lên xe! Vả lại, chẳng ai rửng mỡ mà dừng lại để đón một kẻ lạ hoắc, không biết

https://thuviensach.vn

ở đâu ra chặn xe mình! Bọn thổ phỉ, sơn tặc không có thiếu, người đánh xe nhìn quanh, núi non cũng trùng điệp và đằng kia còn có cả một khu rừng. Kệ nó! Ta cứ đi!

Dường như biết được ý nghĩ của người đánh xe, cô gái Tiên Thú đứng ra giữa đường xe chạy, chiếc xe lăn bánh ầm ầm tới.

“ Nó sẽ phải tránh ra thôi mà! “ - Người đánh xe nghĩ.

Bánh xe vẫn lăn và còn lăn nhanh hơn, cô gái Tiên Thú vẫn đứng nguyên đó.

“Tránh ra mau” - Người đánh xe bực.

Cô gái vẫn đứng nguyên.

“ Chết rồi “ - Người đánh xe giật mình.

Ba con Truy Phong Báo bị dây cương kéo đến bể mồm, những cái đai bằng da cứa vào những vết thương lâu ngày trên miệng của con báo, chúng gầm lên đau đớn.

Cô gái nằm ở trên mặt đất, người không động đậy.

-Đứng dậy đi! - Người đánh xe nói – Con báo còn chưa chạm vào người cô đâu! Định ăn vạ à?

Cô gái bật dậy, cười khanh khách:

-Xem ra bác cũng tinh tường đấy nhỉ? Tưởng người già dễ hoa mắt lắm chứ!

-Có chuyện gì đây? - Người đánh xe đanh giọng.

-Cho tôi đi nhờ chuyến xe này! Chỉ cần tới Tích Vũ Thành thôi mà!

-Chuyến này đi tới Tổ Long Thành! - Người đánh xe bực dọc.

-Bác chỉ có đùa, nếu đi Tổ Long, sao lại phải đi qua Liệp Hộ Tiêu Ốc làm gì cho xa? Tháng này, các chuyến xe ở Kiếm Tiên Thành chỉ có tới Tích Vũ Thành chứ đi đâu? – Đôi tai cáo của cô gái đung đưa.

Người đánh xe đỏ mặt vì ngượng, con nhỏ này thật là lắm chuyện!

-Kể cả là tới Tích Vũ Thành! - Người đánh xe nói – Cô cũng không có giấy thông hành, không thể lên xe được!

Từ các ô cửa sổ, người trong xe ngó ra và nói:

-Nhanh lên chứ!

-Bác còn định dừng lại tới bao giờ đây?

https://thuviensach.vn

Người đánh xe quay lại, gắt một vài câu rồi chuyển sang cô gái:

-Cô thấy đấy! Chúng tôi cần đi gấp!

Cô gái Tiên Thú thấy không xong, cô giở cái tay nải ra, lục một lúc rồi đưa ra trước mặt người đánh xe một đồng bạc:

-Bằng này đủ chưa?

"Năm ngàn lượng! Coi ta là cái gì chứ? " - Người đánh xe lại quất roi vào lưng những con báo. Chiếc xe bắt đầu đi.

-Khoan! – Cô gái lại nói - Thế này được chưa?

Một đồng vàng, người đánh xe nhìn cái đồng tiền lóng lánh và chói khi ánh mặt trời chiếu vào, mắt ông ta chăm chăm nhưng chiếc xe vẫn đi.

-Thế đây thì sao? – Cô gái hối thúc.

Người đánh xe nhìn xuống, hai đồng vàng, một đồng bạc, ba đồng tiền lấp lánh trong ánh nắng, hai mươi nhăm ngàn ngân lượng, bằng cả ba tháng tiền của mình!

Rồi người đánh xe ngó quanh, như không muốn ai thấy hành động của mình. Ông ta lấy ba đồng tiền từ tay cô gái, ném nhanh vào túi áo, rồi vén tấm vải sau lưng, ngó vào trong xe, vẫn còn thừa mấy ghế trống.

-Lên đi! - Người đánh xe hất đầu – Coi như cô may, tôi sẽ châm chước cho cô.

Cô gái Tiên Thú bước lên, cười thầm trong lòng, " có tiền, cái gì cũng dễ."

Cô gái khom lưng xuống, và bước tới cái chỗ ngồi đang bị bành trướng bởi một tên Nhân tộc, cả cái ghế có hai chỗ, thì nửa người này của hắn ở một chỗ, nửa người kia ở một chỗ. Mấy cái tên này là đàn ông mà chẳng có ý tứ gì sất! Nhất là trước mặt đang có một cô gái.

-Này anh! Cho tôi ngồi nhờ chút! – Cô gái Tiên Thú nói.

Xích Vân đang mơ hồ về một cõi gì đó xa xôi, y đang tính xem cô gái Hoa Anh đó đang ở đâu. Y sẽ phải làm gì khi gặp cô ấy, cứ nghĩ đến cái lúc môi của y chạm vào môi cô gái đó, cả thân thể mát rượi và nhẹ bẫng của Hoa Anh mà y đã được ôm, Xích Vân lại thấy mình nóng không chịu nổi. Y muốn so sánh xem có cái gì đã làm y cảm thấy vui sướng hơn cái chuyện được ôm và hôn một cô gái chứ?

https://thuviensach.vn

-Này anh! – Cô gái đẩy vai Xích Vân, hơi bực vì tưởng rằng y khinh khỉnh lời nói của cô.

Xích Vân giật mình, đến giờ y đã trở lại mặt đất.

Một cô gái Tiên Thú đứng trước mặt y, mái tóc nâu pha vàng, đôi mắt to tròn và lấp lánh, không giống đôi mắt phượng của Hoa Anh, Xích Vân không hiểu sao có cái gì đó nóng lên ở lưng y.

-Tôi ngồi đây được không? – Cô gái nói.

-À…vâng, cô cứ tự nhiên…

Xích Vân ngồi thẳng dậy, y thấy có cái gì đó hơi lạ trong đầu mình, tuy nhiên, lúc này, đối với y, Tích Vũ Thành mới là thứ mà y đáng quan tâm hơn cả, y lại chống tay lên cửa sổ, mắt nhìn ra bên ngoài.

-Anh cũng đi về Tích Vũ Thành sao? – Cô gái nói.

Xích Vân hơi lạ một chút, có lẽ tại y mãi nghĩ về Tích Vũ quá nên không chăm chú lắm đến lời nói của cô gái:

-À…vâng, tôi cũng đi về đó…

-Tôi cũng đi về Tích Vũ Thành, sắp đến lễ Thanh Lâm rồi, về đó cầu khấn xem có moi được tý tiền nào của thiên hạ không?

Xích Vân hơi buồn cười một chút, chẳng hiểu cô gái này nói thật hay là đang trêu chọc y không biết…

-Vậy anh đi một mình à?

-À…vâng, tôi đi một mình…

-Sao lại đi một mình? Không rủ bạn bè đi cùng sao?

-Không…tôi…

-Hay là anh đi một mình để tìm kiếm cô nào hợp ý mình ở Tích Vũ Thành, không muốn bạn bè cướp mất à? Đàn ông con trai các anh ích kỷ thật!

Xích Vân lại thấy miệng nhếch lên nữa, cô gái này đang trêu chọc y thì phải? Thấy cô gái này hay hay, y nói:

-Vậy cô cũng đi một mình sao?

-Ừ, bạn bè tôi đã đến đó cả rồi. Tôi còn bận một số chuyện nên chưa đi ngay được.

-Thế cô…

https://thuviensach.vn

-Đừng nghĩ tôi đến đó để tìm bạn trai. Chẳng có gì thú vị ở một gã đàn ông cả, bọn họ là một thứ khó hiểu, khiến tôi muốn phát điên vì những suy nghĩ quái đản của họ.

Xích Vân ém miệng cười, cô gái Tiên Thú thấy vậy nói ngay:

-Anh cười gì chứ? Chẳng lẽ điều đó không đúng sao?

-Thế còn cha cô?

Cô gái hơi thẹn vì lời nói quá đà của mình ban nãy, liền chưa ngay:

-Tất nhiên, cha tôi lại là một chuyện khác…

-Cô nói tất cả đàn ông đều như thế mà.

-Ừ, nó đúng với đại đa số, nhưng cha tôi có lẽ là ngoại lệ.

-Vậy, ông cô, hoặc những người thân của cô là đàn ông…tất cả đều khó hiểu à?

Cô gái Tiên Thú cười nhẹ một cái, xem ra cái tên người tộc Nhân này cũng vui tính đấy chứ!

-Cái anh này! Chuyện riêng tư của người khác, sao lại chen vào?

Xích Vân quay mặt đi, từ trước tới giờ, y chưa gặp cô gái nào lại bắt chuyện với hắn ngay thế này. Những cô gái khác ở Kiếm Tiên Thành thường nhìn y với ánh mắt nheo nheo khi thấy bộ quần áo rách rưới của y và cái mũi nhăn nhăn khi họ ngửi thấy cái mùi không mấy dễ chịu. Tuy vậy, Xích Vân không mong gì ở cô gái này lắm chuyện cô ta sẽ có thái độ đổi khác, chẳng qua là y đã thay bộ quần áo mới do thằng Hoài Tử chôm ở đâu về, và hôm qua y cũng tắm rồi. Lại nói tắm! Bây giờ thì tắm ở đâu? Tắm ngoài Kiếm Tiên Hồ quen rồi, bây giờ nghĩ đến chuyện ở trong nhà tắm, Xích Vân thấy bức bối khó chịu.

Một con chim sẻ lọt qua ô cửa sổ, vèo qua mặt Xích Vân, đậu trên tay của cô gái Tiên Thú.

-Anh có thích chim sẻ không? Khi còn bé, tôi thường chơi với chúng, nhà tôi ở trên sườn đồi, chim sẻ thường xuống lắm!

Mắt của cô gái ánh lên niềm vui, Xích Vân suy nghĩ mãi, chẳng hiểu sao cô gái này lại vui khi nhớ về thời ngày xưa thường chơi với lũ chim sẻ? Cái đó thì có gì vui chứ?

-À, mà anh tên là gì nhỉ? Tôi là Diêu Linh.

https://thuviensach.vn

-Xích Vân…

Diêu Linh giờ mới để ý tới đôi mắt cô hồn và lạnh lẽo như tuyết của Xích Vân, tròng mắt màu xám ẩn hiện đằng sau mái tóc dài của y. Có cái gì đó hơi rợn với ánh mắt này, Diêu Linh cảm thấy thế, đến cả con chim sẻ trên tay cô cũng bay đi mất khi ánh mắt của Xích Vân quét qua.

-À, Xích Vân à? Tên là lạ… - Diêu Linh nói.

-Có gì lạ? – Xích Vân cười.

-Thường thường, khi đặt tên "Vân" , nếu chỉ màu sắc người ta thường lấy chữ "Thanh" hoặc chữ "Bạch" , màu xanh và màu trắng. Tại sao lạ là chữ "Xích", sao mây lại có màu đỏ?

-Cô ghét màu đỏ sao?

-Hoa có màu đỏ thì được, lông thú có màu đỏ sẽ rất đẹp, nhưng mây đỏ thì tôi chưa thấy bao giờ.

-Vậy sao?

-Anh đã thấy mây đỏ bao giờ chưa?

-Có lẽ…chưa…

Diêu Linh không hỏi nữa, cô gái đã thấy mệt, đi đường cả ngày để bắt được một chuyến xe, bây giờ phải ngủ một lát.

Xích Vân cũng không để ý gì lắm tới cô gái, y lại nhìn ra cửa sổ.

Rồi y thấy vai mình đang có ai tựa vào, Xích Vân quay sang, Diêu Linh đã ngủ say rồi. Dường như cô gái không biết mình đang gối lên vai của Xích Vân.

Xích Vân thấy mình có cảm giác là lạ, nó không mãnh liệt lắm khi y ôm Hoa Anh. Nhưng có cái gì đó làm Xích Vân khang khác, nó hơi nhẹ, nhưng lại ấm áp và tràn đầy, cô gái Diêu Linh có cái gì đó khiến Xích Vân muốn che chở, muốn nâng niu và…

Xích Vân lại nhìn ra cửa sổ, y không muốn cái suy nghĩ của mình ngày càng phát triển thêm nữa. Suy nghĩ của một thằng đàn ông khi đang đứng trước một cô gái xinh đẹp, đều như nhau cả.

"Đã bao giờ anh nhìn thấy mây đỏ chưa ?"

Xích Vân lại nhớ đến những ngày đó.

Những đám mây đỏ lờ lững trôi.

https://thuviensach.vn

Thanh kiếm trên tay đẫm máu.

Một mình đứng trên chiến trường.

-Làm xong nhiệm vụ rồi chưa, hay là có lễ Thanh Lâm là về đấy? – Vũ Tộc Ẩn Giả hỏi.

-Thưa, đệ tử đã hoàn thành nhiệm vụ xong rồi. – Hoa Anh cười - Tiện thể…

Hoa Anh lôi từ trong tay nải ra một thứ được bọc vải, cô giấu nó ra đằng sau, rồi nói:

-Đệ tử đố sư phụ biết đây là quà gì?

Vũ Tộc Ẩn Giả nheo mắt, miệng cười, con bé Hoa Anh này hay đùa cợt lắm.

-Để ta đoán nhé! Ừm…cái gì ăn được chăng?

-Kìa sư phụ! Muốn thưởng món ăn ở Kiếm Tiên Thành thì phải đến tận đó, ai mang về được?

-Ừm…không phải à? Để xem nào…ta chịu thôi, ngươi có gì? Đưa đây ta xem.

Hoa Anh cười, cô cởi bọc vải ra, bên trong là một quả cầu thuỷ tinh, trong suốt. Trong quả cầu có một Kiếm Tiên Thành bé hơn vạn lần so với Kiếm Tiên Thành thật. Phủ lên Kiếm Tiên Thành tí hon này là cát.

-À, ngươi cũng biết sưu tầm đấy chứ?

-Sư phụ thử xem.

Vũ Tộc Ẩn Giả cầm quả cầu, tay bà phát một luồng chân khí nhẹ, cát bên trong quả cầu chuyển động tứ tung. Quả cầu làm bằng đá Linh Khố Thạch, trộn thêm với Tịch Thạch trên đỉnh Luyện Ngục Hoả Sơn, khiến quả cầu thực chất bằng đá mà lại trong suốt. Linh Khố Thạch khi trộn với Tịch Thạch, sẽ tạo ra một loại đá trong suốt, nhìn xuyên vào bên trong được, loại đá này có đặc tính là khá nhạy cảm với chân khí, nên khi người ta cho nước hoặc cát vào trong quả cầu, tay người cầm phát chân khí như thế nào, thì nước hoặc cát sẽ chuyển động như thế.

Hoa Anh ôm lấy Vũ Tộc Ẩn Giả, cô lay nhẹ:

-Đệ tử đã tặng quà sư phụ rồi đấy…

-Muốn học thuật chứ gì?

https://thuviensach.vn

-Sao sư phụ biết?

-Ngươi chỉ có thế! Ta còn lạ gì ngươi! Thôi, cũng được, ta sẽ dạy ngươi thuật mới…

-Đệ tử yêu sư phụ nhất! – Hoa Anh ôm chặt lấy Vũ Tộc Ẩn GIả.

-Không phải nịnh. Nhìn đây, ta sẽ dạy ngươi thuật này…

Ẩn Giả luyện chân khí, cát ở bên trong quả cầu bắt đầu chuyển động, lúc đầu vẫn còn hỗn loạn, rồi sau đó, những hạt cát trôi theo một hướng nhất định. Cuối cùng, cát ở trong quả cầu xoáy như một cơn lốc, nó giống như cơn lốc thường hay xuất hiện trên Sa Mạc Hải, cơn lốc đó thường mang theo bão cát, cơn lốc trong quả cầu cũng như thế, có khác là bé hơn so với cơn lốc trên Sa Mạc Hải rất nhiều lần.

-Có biết thuật này không? - Ẩn Giả hỏi.

Hoa Anh nheo mắt lại một chút, cô đã nhận ra cách luân chuyển chân khí của loại thuật này:

-Chí Mệnh Thỷ phải không ạ?

-Ừ, là Chí Mệnh Thỷ. Đặc điểm dễ nhận biết là cách luân chuyển chân khí của nó, xoáy, mạnh, đều, thuật này thuộc loại Điạn Niên Thuật. Khi chân khí phát ra, mũi tên sẽ xoáy theo chiều chân khí mà ta luân chuyển. Riêng Chí Mệnh Thỷ có kiểu phát chân khí đặc biệt này, các thuật khác của Vũ Mang thường phát chân khí để đẩy mũi tên đi, không thể dùng chân khí để xoáy như Chí Mệnh Thỷ. Loại thuật này có đặc điểm là càng xoáy chân khí mạnh thì sức công phá càng lớn, khi trúng người, các nội tạng sẽ bị chân khí xé rách, nếu vào phổi hoặc dạ dày thì cũng giống như là vào tim thôi. Chí Mệnh Thỷ còn được dùng để chống những loại thuật có tầm tấn công rộng, thuật này của Vũ Mang chúng ta có thể đấu lại được Long Hiện của Kiếm Khách nếu không muốn nói là mạnh hơn.

-Nhưng đệ tử vẫn còn…

-Không sao, ngươi cứ xem trước, hiểu được bao nhiêu thì hiểu, đơn giản là bài tập này giúp ngươi điều khiển chân khí của mình. Đừng tưởng xoáy chân khí là đơn giản nhé!

-Vậy trên Chí Mệnh Thỷ là gì?

https://thuviensach.vn

-Thực ra, là không còn gì nữa. Nhưng đối với Thánh Tiễn Tâm Pháp, có một số thuật được phát triển từ Chí Mệnh Thỷ, ví dụ như là thế này…

Những hạt cát trong quả cầu lại chuyển động, nhưng lần này, cát tạo ngay thành cơn lốc, và cơn lốc đó bé hơn, nhưng xoáy nhanh khủng khiếp, đến độ Hoa Anh nhìn nhầm thành một cột đá đặc. Kiếm Tiên Thành tí hon trong quả cầu sắp bật ra, dòng nước bên trong làm nó muốn vỡ nát.

-Sư phụ!

Ẩn Giả thôi không luyện chân khí nữa, nếu để lâu, quả cầu sẽ nát ra mất.

-Đó là Đoạt Mệnh Thỷ. Sức huỷ diệt lớn, thổi bay được ngôi nhà này trong nháy mắt.

-Còn gì mạnh hơn nữa không, sư phụ?

Ẩn Giả ấn ngón tay lên trán Hoa Anh:

-Học Chí Mệnh Thỷ đi đã, rồi ta sẽ cho ngươi xem những thuật mới hơn. Giờ cứ ngồi đó mà xem hết thuật của Vũ Mang thì cả ngày không hết!

-Dạ…

-Thôi, vào trong nhà nghỉ đi, đường xa mệt rồi.

Ẩn Giả đứng dậy, bà đi vào trong, nhưng Hoa Anh vẫn ngồi đấy.

-Tập ngay à?

-Vâng! – Hoa Anh giơ quả cầu lên.

-Thế thì tập với cung trước đi, ngươi chưa điều khiển chân khí xoáy được đâu, quả cầu sẽ vỡ đấy! Ngươi chưa thể xoáy chân khí một cách ổn định được.

-Đệ tử tưởng là phải xoáy chân khí trong phạm vi nhỏ trước chứ?

-Không, phải xoáy được mũi tên đã, khi nào mũi tên bắn xoáy được thì mới tập đến cái này. Ban đầu, cứ để chân khí trong cơ thể ngươi bộc phát thoải mái, làm thế nào cho mũi tên xoáy là được.

-Rồi…mới tập cái này ạ?

-Ừ. Phạm vi xoáy càng nhỏ, tức là chân khí dồn vào đó càng nhiều, như ban nãy, Đoạt Mệnh Thỷ làm cát trong quả cầu xoáy lại thành một khối đặc đó! Mà chân khí dồn càng nhiều, sức huỷ diệt càng lớn.

Hoa Anh đã vỡ lẽ ra nhiều thứ, nhưng…

-Sư phụ! Làm thế nào để chân khí xoáy bây giờ?

https://thuviensach.vn

Ẩn Giả cười:

-Tự tìm hiểu là tốt hơn. Tuy vậy, ta sẽ gợi ý một chút, hãy nhớ lại xem, Dẫn Nhi Bất Pháp có cách lưu chuyển như thế nào?

Hoa Anh thấy vẫn chưa hiểu lắm.

-Thôi! - Ẩn Giả nói - Để tập luyện sau, vào nấu cái gì ăn đã! Ta đói rồi!

Hoa Anh vui vẻ đứng dậy, cô dựa vào người Ẩn Giả:

-Sư phụ đói sao?

-Ngươi chỉ được cái lắm chuyện!

…

Thiên Ma rảo bước trên cánh đồng cỏ, và ngắm nghía xung quanh.

Bây giờ, Thiên Ma hơi thèm chạy, đã lâu lắm rồi – Thiên Ma thấy thế - hắn không còn luồn lách, không còn chạy trên những bức tường nhẵn nhụi không chỗ bám, không còn lướt người nhẹ như bóng ma trên mặt nước nữa. Đôi tay hắn cũng lâu rồi không hoạt động nhiều, ngoại trừ cái việc cầm đũa để gắp thức ăn và ôm Hắc Băng.

Thiên Ma nhớ tới những cảm giác đó, những cảm giác đan xen lẫn lộn trong tâm hồn. Sợ hãi, đôi mắt phải đảo liên tục, tay khua kiếm không ngừng, đôi chân phải chạy không nghỉ, mồ hôi túa ra lạnh hết sống lưng, vừa mừng thầm khi đã hạ được một kẻ thù, lại lo lắng khi một kẻ thù khác đang nhăm nhe giết mình, cảm thấy tội lỗi và tàn nhẫn, cảm thấy số mình còn may. Tất cả những cảm giác đó, chỉ xuất hiện cùng lúc khi ở trên chiến trường.

Và người đã đưa Thiên Ma ra chiến trường là Xích Vân.

Đã bao nhiêu năm rồi?

Không, mới có gần hai năm thôi, Thiên Ma nghĩ thầm, nhưng sao hắn lại cảm thấy dài đến thế? Và tại sao hắn lại nhớ tới những đám mây đỏ chứ? Hắn vẫn còn nhớ Xích Vân sao? Không! Làm quái có chuyện đó! Thiên Ma lắc đầu mạnh, hắn muốn gạt cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu, nhưng càng xua nó đi, Thiên Ma lại thấy mình đang tự lừa dối bản thân mà thôi.

-Suy nghĩ gì vậy? - Hắc Băng hỏi.

-Nghĩ ngợi một chút. – Thiên Ma trả lời.

https://thuviensach.vn

Hắc Băng thấy Thiên Ma có vẻ hơi trầm một chút so với ban nãy, cô cũng phần nào đoán ra được suy nghĩ của hắn.

-Nhớ Xích Vân phải không? - Hắc Băng nói.

-Ừ…

Thiên Ma không bao giờ dấu Hắc Băng điều gì, có thể Thiên Ma hay cợt nhả và ít khi nói thật tình cảm của mình với những thành viên khác trong Bất Kiếp Viện, nhưng đối với Mộng Dụ và Hắc Băng, hắn luôn nói thật. Nhưng các thành viên khác không lấy đó làm giận, tính cách của Thiên Ma như thế nào, mọi thành viên trong Bất Kiếp Viện đều rõ.

-Dù sao thì… - Hắc Băng ngập ngừng – Ta cũng không tán thành lắm cái việc Quỷ Nhân về Kiếm Tiên Thành tìm Xích Vân.

-Sao vậy?

Thiên Ma nắm tay Hắc Băng, hắn dắt cô đi chầm chậm. Bàn tay của Thiên Ma lạnh ngắt và khiến tay của Hắc Băng hơi run, tuy vậy, Hắc Băng cũng quen rồi. Nó lạnh như tuyết vậy.

-Xích Vân đã lựa chọn con đường của hắn - Hắc Băng nói - Hắn cảm thấy quá chán chường việc chém giết, nên hắn đã chọn cách về Kiếm Tiên Thành. Mỗi người đều có sự lựa chọn của riêng mình mà, giờ có dùng vũ lực mà ép hắn về thì cũng chẳng được ích gì cả…

-Nhưng…Xích Vân đã để lại cho chúng ta quá nhiều thứ, chẳng lẽ hắn bỏ đi như thế mà coi được sao? – Thiên Ma thở.

-Có lẽ, Xích Vân có ngầm ý muốn chúng ta cũng nên từ bỏ theo hắn…

Thiên Ma thở dài.

-Vả lại, ta cũng cảm thấy mệt mỏi… - Hắc Băng nói.

Thiên Ma quay lại nhìn, hắn ngó nghiêng Hắc Băng một chút.

-Ngươi… - Thiên Ma hỏi – Chán những thứ mà chúng ta đang làm ư?

Hắc Băng nép người vào Thiên Ma:

-Nhìn cô bé vừa nãy, ta lại nhớ…

-Nhớ gì?

-Những gì mà ta đã từng có, ta cảm giác rằng, những người mà chúng ta giết đều không đáng phải chết. Họ cũng có cuộc sống, cũng có gia đình, vậy tại sao ta phải phá huỷ niềm hạnh phúc đó của họ?

https://thuviensach.vn

Thiên Ma không nói gì.

-Vả lại, ai có thể sống mãi với quá khứ được?

Thiên Ma vẫn nắm tay Hắc Băng, hắn không giận, con gái thường thích sự yên bình.

-Nhưng – Thiên Ma nói – Quá khứ đã làm ta tồn tại tới bây giờ.

Hắc Băng lặng im.

-Chúng ta là những kẻ bị nguyền rủa, những thứ mà chúng ta tìm thấy và có được lại bị kẻ khác cướp đi, vì thế, ta phải nhẫn tâm mà sống thôi.

-Vậy tại sao Xích Vân lại có thể bỏ được sự nhẫn tâm đó?

-Ta cũng không hiểu lắm, ta muốn tìm hiểu xem đó là thứ gì? Tuy thế, ta vẫn nghĩ rằng, chỉ có nhẫn tâm mới sống nổi trên cõi đời này.

-Nói thế thì ngươi có thể nhẫn tâm giết ta vì mục đích của mình?

Thiên Ma cười, hắn vuốt nhẹ tay lên mái tóc Hắc Băng rồi chẳng nói gì cả.

Ánh hoàng hôn dịu nhẹ lan trên bãi cỏ xanh, tuy vậy, Thiên Ma vẫn đội mũ trùm của áo khoác. Thiên Ma không ưa ánh nắng và những cái gì sáng màu, hắn thích những màu tối và bóng đêm. Đứng cạnh Thiên Ma mà Hắc Băng cũng không thấy rõ mặt của hắn, cô chỉ nhận ra những lọn tóc trắng và dài.

-Thanh Long Kiếm là người như thế nào mà có thể lôi Xích Vân ra khỏi Bất Kiếp Viện được chứ? – Hắc Băng lay cánh tay Thiên Ma.

-Ta cũng không rõ lắm về hắn – Thiên Ma trả lời - Những gì mà ta biết về hắn cũng khá mù mờ, không rõ ràng, tuy vậy, có đôi điều ta biết về hắn. Ta cũng đã từng đấu với Bạch Hổ của Tứ Thần rồi nên cũng hiểu sơ sơ về tổ chức này.

-Nói đi…

-Thanh Long Kiếm là biệt danh, tên thật là Hoài Tử. Hắn đã từng tham gia vào tổ chức Tứ Thần Trấn Thiên, ba kẻ còn lại, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ như thế nào ta không rõ. Tổ chức này thành lập vào bao giờ ta cũng không biết, tuy nhiên, nghe nói tổ chức này có một đặc điểm là chuyên giết thuê.

-Giết thuê? Giống như bọn đâm chém mướn á?

https://thuviensach.vn

-Có thể là như thế. Tuy nhiên, những kẻ mà Tứ Thần Trấn Thiên giết đều là các nhân vật cao cấp, cách đây bốn năm, Tổ Long Thành đã từng một phen náo động vì có kẻ muốn giết Hạ Phong Tướng Quân. Rất may cho ông già đó là Tứ Thần đã không thực hiện được kế hoạch. Không phải do Tứ Thần không đủ sức giết Hạ Phong, mà là Hạ Phong đã có sự chuẩn bị trước, vệ binh đặc nghịt trong Thành Nam, kế hoạch ám sát của Tứ Thần đã bị lộ. Sau chuyện này, nội bộ trong Tứ Thần Trấn Thiên đã lục đục do nghi ngờ lẫn nhau, nhưng vẫn tồn tại dù mang nhiều bất đồng mâu thuẫn giữa các thành viên trong nhóm.

-Tại sao Tứ Thần Trấn Thiên lại ít người biết vậy?

-Không phải là ít người biết. Tiếng thì có nhiều người biết, nhưng sự thật về tổ chức này thì không phải ai cũng biết. Và chuyện họ ám sát các nhân vật cấp cao thì còn ít người biết nữa. Tuy nhiên, đối với các thủ lĩnh của bang phái thì khá nhiều người biết về tổ chức này. Tứ Thần Trấn Thiên là một tổ chứ trung gian, họ không thuộc về ai và ai cũng có thể chết bởi họ, phụ thuộc vào chuyện người ta trả bao nhiêu cho nhiệm vụ ám sát.

-Vậy…tại sao Tứ Thần Trấn Thiên tan rã?

-Hình như là tan rã ngay sau khi Thanh Long Kiếm đánh nhau với Xích Vân.

-Ai thuê Tứ Thần giết Xích Vân?

-Không. Chẳng ai thuê Tứ Thần giết Xích Vân cả. Theo ta biết thì Xích Vân đã làm cái gì đó khiến Thanh Long Kiếm tức giận đến nỗi mà hắn bị Thanh Long săn đuổi.

-Xích Vân đã làm gì?

-Nếu biết thì ta đã không huyên thuyên từ nãy giờ…

-Mà…Thiên Tử Uất Hận Thành cũng chẳng trị nổi Xích Vân, tại sao Thanh Long Kiếm lại có thể làm hắn quay về Kiếm Tiên Thành chứ?

Thiên Ma thở dài, cứ nghĩ đến chuyện đó, hắn lại thấy không thoải mái.

-Ta không rõ lắm về Thanh Long Kiếm, tuy vậy, những gì mà người ta nói về hắn cũng khiến ta phải suy nghĩ…

-Nói gì?

-Người ta nói Thanh Long Kiếm là kẻ không thể kiềm chế.

https://thuviensach.vn

-Tức là thế nào?

-Hắn không thích đánh nhau, hắn cố gắng giữ bản thân, nghe nói cả đời hắn mới chỉ có giết chóc hai hay ba lần gì đó.

-Vậy sao lại không thể kiềm chế?

Thiên Ma ôm Hắc Băng, có vẻ như hắn sợ cô cảm thấy rợn:

-Nhưng mà trong hai hay ba lần đó, mỗi lần hắn giết không dưới trăm mạng.

Hắc Băng thấy điều đó cũng bình thường, nhưng cô vẫn chưa hiểu lắm:

-Vậy là sao?

-Khi không thể kiềm chế nổi nữa, hắn bắt đầu rơi vào một trạng thái mà người ta hay gọi là cuồng sát, không ai có thể cản nổi hắn.

-Vậy sao?

-Trong Tứ Thần Trấn Thiên, Thanh Long Kiếm là người trầm lắng nhất nhưng cũng là kẻ nguy hiểm nhất. Trong lần giao đấu với Bạch Hổ, hắn ta nói rằng, ba thành viên còn lại trong Tứ Thần Trấn Thiên đều không thể lại gần Thanh Long Kiếm, và hắn cũng không muốn gần ai.

-Cô độc vậy sao?

Thiên Ma nhìn lên trời, hắn vuốt cái mái tóc của mình sang cho đỡ vướng:

-Nhưng xem chừng hắn đang có bạn.

Hắc Băng thấy hơi thở của Thiên Ma lạnh lẽo, nhưng cô thấy cái lạnh đó chỉ nhẹ và thoáng qua, chẳng lạnh hắn và vô tình, nó giống như tuyết.

Hắc Băng ôm sát lấy Thiên Ma, cô nói:

-Với lực của ngươi, tại sao không làm Thiên Tử Uất Hận Thành đi?

Thiên Ma xoa nhẹ lên đầu Hắc Băng:

-Hỏi thế là có ý gì?

-Nghi ngờ sao?

-Không…

Thiên Ma hít một hơi rồi thở dài:

-Thực ra, trước đây, ta cũng muốn điều đó. Nhưng mà ta đã gia nhập Bất Kiếp Viện mất rồi. Bây giờ, có muốn lật đổ Thiên Tử cũng khó, ta chưa đủ

https://thuviensach.vn

lực và sức mạnh cần thiết, một mình Bất Kiếp Viện không thể tự do vào Uất Hận Thành được.

-Nói vậy là ngươi có ý định lật đổ Thiên Tử?

-Cũng có thể. Muốn thì ta có thể đấu tay đôi với Thiên Tử được, nhưng mà chuyện lật đổ thì đó là một tương lai xa, rất xa.

-Tại sao ngươi lại bỏ sư phụ của mình đi?

-Một câu chuyện dài, điều này thì không thể nói cho ngươi được, đó là chuyện riêng…

-Hiểu rồi…nhưng, ông ấy còn quan trọng với ngươi nữa không?

-Ông ấy đã từ mặt ta, tuy nhiên, sự kính trọng của ta đối với ông ấy là còn nguyên vẹn. Việc làm của ta khiến ông ấy không vui cũng là điều dễ hiểu. Vả lại, ông ấy dạy ta là mong muốn sau này ta trở thành Thiên Tử.

-Thà ngươi làm theo ý của sư phụ, có phải đỡ không?

Thiên Ma ôm lấy Hắc Băng, hắn hôn nhẹ lên trán cô và nói:

-Làm Thiên Tử Uất Hận Thành có gì hay? Bây giờ, điều làm ta vui nhất là ở bên cạnh ngươi, hiểu chứ?

-Hiểu gì?

-Có thật là không hiểu không?

-Thật…

-Đừng đùa với ta…

-Ai đùa với ngươi? Ngươi chỉ nghĩ v…

Hai chữ “vớ vẩn” chưa kịp thoát khỏi miệng Hắc Băng, cả cánh tay của Thiên Ma đã vòng lấy cổ cô, hơi thở lạnh buốt lại tràn vào lồng ngực Hắc Băng.

Ánh chiều đang dần tàn.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 35 giây -----

CHƯƠNG 11.

Một buổi sớm như bao buổi sớm khác, mặt trời chưa lên hẳn. Những giọt sương vẫn còn đọng lại trên cánh hoa, nó lăn từ từ rồi rơi xuống, tan biến vào trong mặt đất.

https://thuviensach.vn

Lã Vân nhìn theo giọt sương đó. Vô danh, chẳng ai biết tới, chẳng làm được gì, ngoài cái chuyện chỉ để tô điểm cuộc đời, có thể lọt vào ánh mắt một ai đó rất nhanh, rồi biến mất khỏi suy nghĩ cũng rất nhanh, ra đi trong im lặng, không ai biết, không ai hay. Thật là nhàm chán!

Thông minh có thừa, tư chất không thiếu, nhưng Lã Vân đã tự làm khó mình bằng việc ở lại Hàn Gia. Mang tiếng là Pháp Sư giỏi, nhưng y chưa bao giờ biết mặt Hoàng Hôn Thánh Điện là như thế nào, Độ Kiếp Cốc cũng chưa từng qua. Trong khi những đứa con đẻ của Ngài Hàn trừ con bé Hàn Ngọc, đã trải qua hết nơi này tới nơi khác, giết hằng sa quái vật, đụng độ chiến trường Oán Linh. Còn đối với Lã Vân, con quái vật lớn nhất mà y từng trải nghiệm cũng chỉ tới Thanh Y Tử là hết đất. Mà chuyện đó cũng đã qua cách đây hai năm rồi. Các bí thuật của Pháp Sư, điều làm y tự hào chắc chỉ có mỗi dùng Thập Can và trận Bát Quái. Nhưng nếu ngẫm ra thì y cũng không thấy vẻ vang cho lắm. Thập Can biến hoá khôn lường, nhưng vẫn chỉ là mười can mà thôi, bỏ thời gian nghiên cứu và chuyển đổi thì tạo ra thuật mới là chuyện đương nhiên. Bát Quái trận là của riêng dòng Pháp Sư thuần, nhưng Lã Vân vẫn chưa thể dùng nó một cách hoàn toàn, các quẻ trong Bát Quái dưới bàn tay y vẫn chưa thể biến đổi đến mức kỳ ảo như cái danh tiếng của nó. “ Cái đáng sợ nhất khi đối mặt với dòng thuần Pháp Sư Kiếm Tiên Thành là khi họ dùng Bát Quái Trận, bốn phương tám hướng, nơi đâu cũng có nguy hiểm. Biến hoá khôn lường, không sợ số đông, tạo ra mọi thứ nhưng cũng có thể phá huỷ mọi thứ, nghịch chuyển cả thời gian “. Đó là lời nhận xét của Trưởng Lão Vạn Hoá Thành, nhưng lời nhận xét ấy chỉ càng làm Lã Vân ngán ngẩm. Y là người thừa kế lại Bát Quái Trận, là người duy nhất ở Kiếm Tiên Thành mang dòng máu Pháp Sư thuần, vậy mà y đang làm cái danh dự và niềm tự hào ấy đi dần vào ngõ cụt.

Kể ra thì Lã Vân không phải là không có điểm hay. Y đã giải quyết vô khối công việc của Hàn Thuỷ trong hơn một năm nay, chuyện lớn chuyện nhỏ, việc đại sự, đều qua tay y cả. Lã vân còn trẻ, nhưng y cũng đã chơi “rắn” không kém gì Ngài Hàn. Chuyện thằng già Khuất Bá khoái sinh sự cách đây nửa năm, ban đầu Lã Vân còn gặp tận mặt Khuất Bá, nói năng đường mật, lời lẽ có tình có lý. Nhưng khổ nỗi thằng già Khuất Bá không

https://thuviensach.vn

hiểu, đúng hơn là cố tình không hiểu, vẫn cứ giở trò quấy nhiễu Hàn Thuỷ, lấn hết chỗ này rồi chỗ kia, không nhường chúng thì bị chúng đập phá. Đã thế, Lã Vân không nói nhiều, chẳng cần hỏi ý kiến Ngài Hàn, chẳng cần thảo luận với An Dương và Lăng Khê, y cho Thổ Tú - một thành viên của Cửu Diệu đi xử lý những thằng ranh đã quậy phá. Thổ Tú đi vào đêm khuya để làm việc. Sáng sớm hôm sau, ngôi nhà của Khuất Bá là tâm điểm náo động khắp thành Nam, người gia nhân trong ngôi nhà ấy đã thét lên gần đứt thanh quản khi thấy sân nhà la liệt hơn chục xác chết, máu chảy ra như suối, mùi máu bốc lên đến buồn nôn. Sau vụ này, lão già Khuất Bá đã chùn, lão có thể lấn Ngài Hàn vì ngài không thích rắc rối và đánh nhau, nhưng lão không thể áp dụng điều đó với Lã Vân. Bây giờ không phải như ngày xưa nữa, đưa ra một vấn đề là phải giải quyết ngay, lớp trẻ ngày nay, nói là làm, chấp nhận hoặc không chấp nhận, cái chúng cần là kết quả, chứ không ề a như mấy ông già " tôi cần phải suy nghĩ đã ". Lão già cũng nghĩ, nếu cứ lấn Hàn Thuỷ theo cái kiểu này thì cũng chẳng được gì, Hàn Thuỷ có "thổ" lớn khắp cả Đại Lục, thì cái Kiếm Tiên này chẳng đáng là bao. Vả lại, dây dưa với Lã Vân thì cái sân nhà lão có khi lại tiếp nhận vài cái xác nữa cũng nên. Già rồi, có tuổi rồi, đấu với bọn trẻ sao lại? Nhỏ mọn, keo kiệt, nhưng Khuất Bá cũng là bang chủ Thái Nhật, có vị trí đáng kể trên giang hồ, lão cũng biết tiến, biết lui, biết nhịn. Vậy nên, cũng đã lâu rồi Khuất Bá đã không động chạm đến Hàn Thuỷ. Và người đã làm cho hai bang phái này tạm giữ được mối hoà hảo là Lã Vân.

Nhưng Lã Vân vẫn chẳng vui. Y thấy người đời coi chuyện đó là cách làm của một phường bất lương. Nói thế cũng hơi tội, chuyện của bang phái, có người trong bang phái mới hiểu. Bang phái đâu phải chỉ có chém giết nhau, rồi mang tiếng hành hiệp này nọ. Đó cũng là cuộc đấu trí giữa các bang chủ với nhau. Chuyện buôn bán làm ăn để nuôi sống bang đâu phải dễ. Ngày hôm nay chuyển hàng "cấm" trót lọt, ngày mai lại lo có thằng nào chơi đểu mình bằng cách đi báo vệ binh không? Bị chúng nó lấn đất bán, không thể sưng sỉa ra mà chửi nhau rồi đánh lộn. Thời đại này, vũ lực không giải quyết vấn đề, điều quan trọng là nó thử thách sự nhẫn nhục và sự quyết đoán của các bang chủ. Nói với nhau bằng lời không xong thì

https://thuviensach.vn

không có nghĩa là đánh nhau luôn, hai bang chủ mặt đối mặt nói với nhau. Ngài Hàn đã từng gặp tận mặt Thạc Lữ - bang chủ Long Hổ, hai người nói chuyện rất thẳng thắn, cái này tôi có thể giúp được, cái kia tôi không thể. Tuy thế, cũng phải tuỳ mặt, tuỳ tính cách mới ứng xử thế nào cho hợp lẽ. Đụng phải đứa nóng tính, nói năng dễ nghe thì nó mới chịu, hay gặp thằng thươn thẹo, thích dùng thủ đoạn, thì phải ngọt nhạt với nó, tránh để nó phật ý, bọn tiểu nhân dễ hại người, nhưng nếu nó đòi hỏi quá đáng, thì cũng phải toang thẳng vào mặt nó, để nó biết rằng: không phải cái gì cũng lấn lướt được. Những loại như thế này, tốt nhất nên tránh, cùng cực lắm mới phải hợp tác với chúng nó. Tóm lại là, việc làm bang chủ hết sức khó, không phải ngày một ngày hai mà có thể làm được. Nhưng Lã Vân biết thừa, trong con mắt của những kẻ được gọi là tử tế, bọn chúng chỉ coi Ngài Hàn như một thằng đầu trộm đuôi cướp, dù chúng nó không nói ra. Trưởng Lão Tổ Long, Không Không Đạo Nhân cũng chỉ coi Ngài Hàn như là một chỗ để thân quen, lâu lâu có thể nhờ vả, hoặc moi một ít tin tức về tình hình Tổ Long, chứ còn bảo bọn họ tôn trọng Ngài á? Đừng có nằm mơ!

Lã Vân thấy cũng nản lắm, có thể người trong bang phái kính phục y vì tài năng và sự thông minh của y. Nhưng người đời cũng chỉ coi y là một thằng vô lại, không hơn, người ta coi bang phái như một bọn du côn tập hợp nhau lại. Đôi lúc Lã Vân thấy quyết định ở lại Hàn Thuỷ là sai lầm, tài năng của y có thể phát triển hơn nữa, có thể tiến xa hơn nữa. Tài năng của y có thể làm được nhiều chuyện hơn nữa kia, có thể như tham vọng của Ngài Hàn lắm chứ?

Hay là rời bỏ Hàn Thuỷ đây?

Không! Thằng mất dạy! Lã Vân tự chửi mình. Y đã không thể có được xác của cha mẹ đẻ đem về chôn ở Kiếm Tiên Thành, đó là bất hiếu. Dù chuyện đó không phải do lỗi của y, lại càng không phải y muốn thế, nhưng Lã Vân vẫn tự nguyền rủa mình là một đứa bất hiếu khi nghĩ về cha mẹ đẻ. Ngài Hàn đã dang tay đón y, cho y được sống, ngài như cha mẹ đẻ của y. Bây giờ, Lã Vân muốn phản ngài sao? Có thể với trí thông minh của y, y hoàn toàn đôi đầu được với ngài, nhưng như thế, y lại vừa là một thằng bất

https://thuviensach.vn

hiếu - chống lại cha mình, vừa là một thằng bất nghĩa - phản lại người đã cưu mang mình.

Nhưng là một thằng đàn ông mà không thể làm gì cho đời sao?

Chẳng lẽ cứ bó gối trong Hàn Thuỷ sao?

Lã Vân gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu, tránh để nó tiến xa hơn nữa.

Chân núi Đặng Lung Sơn, gió thổi vi vu quanh tai. Lã Vân thấy hơi lành lạnh. Y tựa vào tảng đá sau lưng. Ngài Hàn và Lăng Khê bảo y đợi ở đây một chút, họ muốn lên trên đồi có chút chuyện.

Những người gia nhân đi theo cũng đang ngồi nghỉ. Họ là những người đã chịu ơn Ngài Hàn, họ thấy việc đi cùng ngài tới Tổ Long Thành chẳng có gì khó nhọc lắm. Những người gia nhân trong Hàn Gia chưa từng bao giờ phàn nàn rằng Ngài Hàn đối xử không tốt với họ, ngài dễ gần, nói chuyện thoải mái, hơn nữa tất cả bọn họ đều được ngài cứu giúp trong lúc hoạn nạn. Vậy cho nên, sự thành kính của những người này đối với Ngài Hàn cũng không có gì lạ.

-Cậu đã ăn gì chưa?

Lã Vân ngẩng đầu lên, một người gia nhân đưa cho y một chiếc bánh:

-Cậu ăn chút gì đi. Đường cũng không còn xa nữa đâu, nhưng ăn chút gì đó cho lại sức, chúng ta đã đi suốt đêm rồi.

Lã Vân nhìn chiếc bánh, bằng bột gạo, chẳng có gì khác, ăn nhạt toẹt. Tuy thế, y vẫn cầm lấy, chiếc bánh đã nguội ngắt.

-Cảm ơn.

Lã Vân nhìn cái giỏ trong tay người gia nhân, vẫn còn hai cái nữa. Y hỏi:

-Mọi người không ăn nữa sao?

-Chúng tôi no rồi. Hai cái này để phần Ngài Hàn và ông Lăng Khê.

Nói rồi người gia nhân đó đi ra chỗ khác.

Lã Vân nhìn theo, chiếc bánh đã nguội rồi, Ngài Hàn chắc cũng chẳng muốn ăn, bánh này chỉ dành cho những người nghèo, Lã Vân cá là những thằng nhóc trong gia đình giàu có chưa bao giờ từng ăn.

Lã Vân cắn chiếc bánh.

https://thuviensach.vn

Bánh đã nguội, nhưng sao vào bụng, Lã Vân lại thấy ấm lạ thường. Rất ngon và ngọt. Những món cao lương mĩ vị chẳng thể bằng cái bánh này. Y thấy mình trở lại bình thường, mọi suy nghĩ lợn cợn trong đầu y ban nãy đã biến đâu hết. Lã Vân thấy thư thái, cảm thấy mình như bao con người khác.

Lã Vân nhổm dậy, y đến chỗ những người gia nhân và bắt đầu nói chuyện với họ. Những câu chuyện thường nhật trong Hàn Gia, thật là vui vẻ.

Lã Vân đã nghĩ lại.

Thế nào Ngài Hàn cũng sẽ ăn những cái bánh đó và còn tấm tắc khen ngon nữa là đằng khác.

*

* *

Tấm gỗ đã sờn.

Những bông hoa đã mọc lên cạnh tấm gỗ, bãi cỏ phủ xanh mướt bên dưới.

Tay Ngài Hàn cầm vòng hoa huệ, ông cẩn thận đặt nó lên tấm gỗ.

Lăng Khê đứng ở đằng sau, ông lặng lẽ nhìn tấm gỗ.

-Không có gì, chỉ có hoa… - Ngài Hàn lặng lẽ nói.

-Nơi đây cũng đã có hoa rồi.

Lăng Khê ngửa mặt, mặt trời đã bắt đầu lên, từng ánh nắng chấp chới, soi xuống tấm gỗ.

-Ba tháng nữa mới đến ngày giỗ mà…

-Ừ…

-Lúc đó ông có tới đây nữa không?

-Chắc chắn là có.

Ngài Hàn đứng dậy, rồi thở dài:

-Thôi, xuống đi.

Lăng Khê vẫn muốn ở lại đây thêm lúc nữa, tuy vậy, nên đi sớm, sắp tới Tổ Long Thành rồi.

Hai người đi xuống con đường mòn dưới chân đồi.

Một bóng người xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Người này mặc bộ quần áo chùng, nhìn theo Ngài Hàn và Lăng Khê khá lâu. Rồi người đó quay lại với tấm gỗ, đặt dưới nó một bó hoa huệ. Người này rờ tay lên tấm gỗ, những hàng chữ đã mục, tuy vậy, nó vẫn nổi lên một cách mờ nhạt. Người đó tự nói với bản thân mình:

-Đã lâu không gặp, đội trưởng.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 34 giây -----

Mũi tên bay vọt đi, luồng chân khí nó kéo theo lảo đảo, mũi tên cắm vào thân cây.

Hoa Anh vứt cây cung xuống đất. Cô vò đầu, mái tóc trắng trước như dòng suối giờ rối lên và xơ.

Cả buổi sáng hôm nay đối với Hoa Anh đã thành công cốc. Chí Mệnh Thỷ vẫn luyện chưa thành. Mũi tên cô bắn đi cứ lảo đảo, chẳng thẳng cũng chẳng xoáy. Có lúc, cô tự nguyền rủa cái tộc Vũ Mang này sao lại sinh ra Chí Mệnh Thỷ làm gì.

Lần trước, khi gặp phải cái tên điên khùng ở Kiếm Tiên cứ lẵng nhẵng bám theo - lại nói tới cái tên đó, Hoa Anh bực mình không để đâu hết – Cô đã dí Chí Mệnh Thỷ lên đầu hắn, thực ra lúc đó cô chỉ doạ cho hắn sợ thôi. Hoa Anh vẫn chưa luyện Chí Mệnh Thỷ nên làm sao mà dùng được thuật? Cái tên đó chỉ là tay Kiếm Khách hạng bét nên không nhận ra chân khí trên mũi tên lúc đó không ổn định, nó cứ phát tán ra tứ phía chứ không tụ lại và xoáy đều. Bây giờ, tình trạng của Hoa Anh vẫn thế, lúc giương cung, chân khí cũng có xoáy đấy nhưng nó cứ lan ra, không tụ lại được, đến lúc bắn thì mũi tên bay như con chim non chập chững biết bay, thật là nản!

Chân khí lưu chuyển từ tim, qua bả vai, từ đây giữ lại, rồi đẩy xuống, chân khí thoát ra khỏi lòng bàn tay, phát sinh thuật. Dẫn Nhi Bất Pháp là một loại thuật cơ bản như thế, dựa vào cường độ luân chuyển chân khí mà phát ra thuật, tuy vậy, có một điều hơi khó. Nếu dồn chân khí nhiều thì tất nhiên uy lực càng lớn, nhưng lại không thể đẩy ra nhanh, lượng chân khí phải giảm bớt xuống, nhưng nếu quá ít chân khí thì phát ra rất nhanh nhưng uy lực chẳng đáng kể, thậm chí làm bị thương cũng khó. Vì vậy, Dẫn Nhi Bất Pháp chỉ thường dùng khi Vũ Mang phối hợp cùng tổ chiến đấu, chứ

https://thuviensach.vn

đánh tay đôi thì không thể. Chân khí phát ra, cũng có thể đem "trộn lẫn" với các nguyên tố. Ví dụ như chân khí trộn với "Kim" trong Ngũ Hành sẽ có Kim Thuật, điển hình là Liên Xạ, Kim Thuật làm một mũi tên biến thành nhiều mũi tên, đem trộn với "Băng" trong Tứ Trấn sẽ có Băng Thuật, điển hình là Hàn Băng Thỷ, thuật nếu trúng người sẽ làm đông cứng mạch máu. Nhưng Vũ Mang cũng rất nổi tiếng với Lôi Thuật, có Lạc Lôi, Kinh Lôi, Tạc Lôi, thuật này trúng người không những gây ngoại thương, mà còn gây nhiễu loạn chân khí trong cơ thể. Đặc biệt, Cuồng Lôi Thiên Ưng là loại thuật không những mang đủ những đặc điểm của Lôi Thuật, mà sức gây ra ngoại thương của nó cũng lớn như Hỏa Thuật vậy.

Tuy rằng Vũ Mang là tộc chiến binh thường dùng Lôi Thuật, nhưng họ nổi tiếng nhất với Kim Thuật, và Kim Thuật có sức sát thương lớn nhất của Vũ Mang là Chí Mệnh Thỷ chứ không phải là Tiễn Trận. Tiễn Trận có phạm vi tấn công rất lớn, nhưng nếu bị những loại thuật mang sức phòng thủ cao hoặc những thuật khác cũng có tầm tấn công lớn như Vạn Kiếm Quyết đối chọi thì có thể Tiễn Trận sẽ không phát huy tác dụng. Tiễn Trận thường phát huy ưu điểm của nó khi chiến đấu trên chiến trường hoặc gặp phải đàn quái vật đông. Chí Mệnh Thỷ thì khác, phạm vi tấn công chỉ là một đối tượng, nhưng bù lại, cho tới bây giờ, sức mạnh của nó là chưa có loại thuật nào cản nổi. Các Pháp Sư khi chiến đấu với Vũ Mang bao giờ cũng đề phòng bằng cách dùng liên tiếp các loại Thổ Thuật phòng thủ, như Phù Thạch Thuật tạo ra những bức tường đá rất dày nhằm cản trở Chí Mệnh Thỷ, nhưng đôi khi Chí Mệnh Thỷ còn đâm xuyên qua cả Phù Thạch Thuật. Đặc điểm của Chí Mệnh Thỷ là có dòng chân khí xoáy, chân khí xoáy có thể xuyên qua các vật cản, hơn nữa, chân khí sắc bén như dao, nên xoáy như vậy, lục phủ ngũ tạng sẽ bị phá huỷ hoàn toàn.

Nhưng tại sao mũi tên Hoa Anh bắn đi lại cứ lảo đảo là sao?

Cô không thể hiểu được, đã có gì sai chứ? Hay tại mình chưa xoáy chân khí đủ mạnh? Không, cô đã dồn chân khí một lượng vừa phải rồi, luồng chân khí phát ra cũng mạnh và nhanh. Nhưng mũi tên hình như chẳng tiếp nhận chút chân khí gì cả.

Hoa Anh ngồi bên bờ sông, lắc đầu chán ngán, mái tóc lại rối bời lên.

https://thuviensach.vn

-Ăn cái gì đi đã!

Hoa Anh quay lại, Vũ Tộc Ẩn Giả đang bước tới, tay xách một cái giỏ. Ẩn Giả nhìn quanh, những mũi tên nằm la liệt trên đất, trong khi cái cây nho nhỏ là đích nhắm lại chẳng hề hấn gì, có đâu chỉ là tróc lớp vỏ bên ngoài, Ẩn Giả che miệng cười.

-Sư phụ cười đệ tử sao? – Hoa Anh bực, đang lúc khó thế này, Ẩn Giả đã không giúp thì thôi lại còn cười nữa.

Vũ Tộc Ẩn Giả ngồi xuống cạnh Hoa Anh, bà lôi từ trong giỏ ra một cái bát có nắp đậy, rồi đưa cho Hoa Anh.

-Ăn đi! - Ẩn Giả nói – Ngon lắm đấy! Ta vừa mới nấu cho ngươi xong…

Hoa Anh mở cái nắp, bên trong là cháo, bốc lên mùi thơm lựng.

-Cháo thịt rùa à sư phụ?

-Ừ, thịt Thiển Thủ Toàn Quy, ngon lắm.

Hai người ăn xong bữa, mặt trời đã lên đỉnh đầu, từng ánh nắng chiếu xuống khuôn mặt trắng hồng của Hoa Anh. Dù sao thì bát cháo ngon tuyệt đã làm cô giảm bớt phần nào sự bực bội của mình.

-Vẫn chưa luyện được phải không? - Ẩn Giả hỏi.

Hoa Anh gãi đầu như để biện minh cho sự lực bất tong tâm của mình.

-Nói ta nghe xem, ngươi đã xoáy chân khí như thế nào.

Hoa Anh nắm lấy một lọn tóc của mình rồi xoắn dần, cô nói:

-Thông thường, chỉ cần dồn chân khí lên bả vai, rồi dồn nội công để chân khí thoát ra ngoài. Nhưng để xoáy chân khí thì…

-Thì sao?

-Đệ tử vẫn chưa làm được.

-Cứ nói ta nghe xem nào, cả buổi sáng ngươi tập như thế mà không rút ra được gì chắc?

-Ừm…

-Cứ nói đi, sai thì ta sửa. Có làm gì ngươi đâu mà sợ?

-Thôi được. Đệ tử sẽ nói nốt. Thì vẫn cứ dồn chân khí lên bả vai, nhưng tách nó ra làm hai phần, rồi dùng nội công, đẩy hai luồng chân khí xuống,

https://thuviensach.vn

hai luồng chân khí đó sẽ xoắn lại với nhau rồi tạo ra chân khí xoáy, có đúng không ạ?

-Thế ngươi làm thế nào mà tách được chân khí thành hai dòng ở trên bả vai?

-Dùng nội công đẩy vào giữa bả vai, chân khí chuyển từ tim lên ắt phải phân đôi. Nhưng mà…

Ẩn Giả tủm tỉm cười, Hoa Anh thấy thất vọng quá, chắc là nói sai mất rồi.

-Sai hả sư phụ?

Ẩn Giả xoa tay lên đầu Hoa Anh:

-Khá đấy! Có một buổi sáng mà đã hiểu được cách xoáy chân khí, ngươi học nhanh hơn ta! Hồi học Chí Mệnh Thỷ, ta đã mất nửa ngày để hiểu cách xoáy chân khí!

Hoa Anh thấy ngạc nhiên, Vũ Tộc Ẩn Giả được coi là người thông minh kiệt xuất, vậy mà cô lại học nhanh hơn Ẩn Giả sao?

-Tuy nhiên, ta đã luyện thành công Chí Mệnh Thỷ nhanh hơn ngươi.

“À, ra thế, sư phụ vẫn hơn mình nhiều! “ – Hoa Anh nghĩ thầm.

-Ngươi đã luyện thành công Chí Mệnh Thỷ rồi, mà ta cũng thấy lạ là với đẳng cấp hiện nay mà ngươi có thể học được Chí Mệnh Thỷ, đúng là chuyện lạ từ trước tới nay!

-Đâu có! – Hoa Anh đỏ mặt - Từ sáng tới giờ đệ tử đã làm được cái gì đâu…có cái cây con con cũng không hạ được nữa…

-Đúng là thế hệ trẻ các ngươi bây giờ khác nhiều so với thế hệ già cỗi chúng ta. Chỉ quan tâm tới kết quả cuối cùng, còn lại chẳng cần biết là mình đã đạt được những gì.

Hoa Anh thấy câu nói “thế hệ già cỗi” của Ẩn Giả có vẻ không hợp lý lắm, Ẩn Giả vẫn có một khuôn mặt hết sức trẻ trung và xinh đẹp như mới hai mươi tuổi. Điều này thì cô khá rõ, Ẩn Giả đã học Thánh Tiễn Tâm Pháp nên giữ được thể chất như thế này cũng không có gì lạ. Không riêng gì Vũ Tộc Ẩn Giả mà Nhân Tộc Ẩn Giả và Thú Tộc Ẩn Giả cũng thế, đều hết sức trẻ trung và tráng kiện, mặc dù tuổi của họ khi nói ra thì không dễ gì tin.

-Nhưng mà đệ tử… - Hoa Anh ngập ngừng.

https://thuviensach.vn

-Thôi được, ta sẽ cho ngươi thấy ngươi đã đạt được những gì.

Ẩn Giả lấy quả cầu thuỷ tinh ra khỏi túi áo. Bà đặt quả cầu lên cánh tay Hoa Anh rồi nói:

-Hãy vận chân khí théo đúng những gì mà ngươi đã nói với ta.

-Nhưng…

-Cứ làm đi.

Hoa Anh thở dài, cô đành làm theo ý sư phụ và bắt đầu vận chân khí theo đúng như lý thuyết mà cô đã nói lúc nãy.

-Vận chưa? - Ẩn Giả hỏi.

-Dạ…

-Ngươi xem này.

Ẩn Giả đặt quả cầu lên cánh tay Hoa Anh.

Hoa Anh thấy ngạc nhiên quá, cát trong quả cầu xoáy như cơn lốc, rất đều và đẹp nữa.

-Thế này là thế nào hả sư phụ?

-Tức là ngươi đã xoáy được chân khí rồi đó.

-Nhưng mà…

-Điều này thì cần phải tư duy một chút.

Vũ Tộc Ẩn Giả giương cung, luồng chân khí xoáy màu đỏ đặc trưng của Chí Mệnh Thỷ phát ra, bà nói:

-Bây giờ ngươi đặt quả cầu lên mu bàn tay ta, xem có chuyện gì không?

Hoa Anh cầm quả cầu, rồi để nó chạm vào mu bàn tay Ẩn Giả, cát trong qủa cầu xoáy lên.

-Vẫn xoáy chứ gì? Được rồi, giờ ngươi đặt quả cầu lên cẳng tay của ta.

Cát trong quả cầu vẫn xoáy tít lên như bông vụ.

-Vẫn xoáy mà, sư phụ!

-Rồi! Giờ đặt lên cánh tay của ta…

Hoa Anh lại đặt quả cầu lên cánh tay Ẩn Giả.

Thật lạ, cát trong quả cầu không xoáy lên nữa, mà nó trôi thẳng về một phía, rồi tụ lại thành một đống ở góc quả cầu.

-Thế này là… - Hoa Anh thốt lên.

Ẩn Giả cười, bà đặt cây cung xuống:

https://thuviensach.vn

-Bây giờ ngươi hiểu ra rồi chứ?

-Thì ra là thế! – Hoa Anh reo lên.

Ẩn Giả thấy cần giảng giải kỹ lưỡng, dù gì thì cũng phải cho con bé hiểu được bản chất vấn đề:

-Ngươi đã không sai khi nói cách xoáy chân khí, đó là kiến thức cơ bản nhất khi học Chí Mệnh Thỷ. Nhưng cần phải tư duy theo nhiều hướng thì mới có kết quả. Ngươi có thấy rằng khi bắn cung, khuỷu tay lại phải gập lại, chân khí cũng phải đi theo một đường gấp khúc như thế, cho nên đến cẳng tay nó sẽ không thể xoáy được nữa. Các Thần Thú hay Kiếm Khách thì họ khác chúng ta, đa số các thuật của họ dựa vào việc vung vũ khí, khi đó, tay của họ sẽ duỗi thẳng, nên có thể thoải mái xoáy chân khí ngay từ bả vai. Ngươi có thể để ý thấy Thiên Hoả Cuồng Long của Kiếm Khách sử dụng trọng binh cũng là một loại thuật phải xoáy chân khí, nhưng thuật đó dựa vào thể lực và nội công tạo ra nguyên tố Hoả là nhiều, chân khí họ phát ra ở mức độ vừa phải, vậy nên họ có thể tạo chân khí xoáy ngay từ bả vai được. Nói đến đây ngươi đã hiểu rồi chứ?

-Dạ, tức là khi dùng Chí Mệnh Thỷ thì phải dồn chân khí vào khuỷu tay rồi mới xoáy, đúng không ạ?

-Ừ, hiểu ra rồi đó.

-Nhưng mà…nếu duỗi thẳng tay thì chúng ta có thể tạo ra Thiên Hoả Cuồng Long sao?

-Không. Thể chất của người tộc Vũ không thể tạo ra Hoả. Nói vậy là hơi quá, thực ra là cũng có Liệt Diễm Chi Thỷ, dùng Hoả Thuật vào vũ khí để tăng sức mạnh, nhưng cái đó chỉ là loại thuật hỗ trợ. Thể chất của người tộc Vũ tạo ra nhiều nhất là Lôi Thuật và Kim Thuật. Dòng chiến binh duy nhất tạo ra Ngũ Hành là Pháp Sư, họ có thể tạo ra cả năm nguyên tố trong Ngũ Hành. Thể chất của Kiếm Khách thì cũng tạo ra các nguyên tố, nhiều là Kim Thuật, Hoả Thuật cũng có, Băng Thuật thì có nổi tiếng nhất là Hàn Băng Nhận Vực, Lôi Thuật cũng có, nhưng khi các Kiếm Khách sử dụng võ thuật thì họ dùng Huyết Thuật cộng với nội công để tạo ra chưởng lực, đây là một đặc điểm khá dễ thấy ở Kiếm Khách.

https://thuviensach.vn

Hoa Anh đã hiểu, tuy vậy, những thắc mắc của cô vẫn cứ xào xạo trong đầu:

-Nhưng…Tạo chân khí thành hai dòng ở khuỷu tay thì…

-Đúng, hơi khó, vì phải đẩy chân khí xuống, nơi này lại là chỗ dễ tổn thương. Nhưng tập lâu thành quen thôi mà.

Hoa Anh lại gãi đầu, Ẩn Giả vuốt mái tóc của cô xuống cho đỡ rối:

-Con gái để tóc xù lên khó coi lắm.

Thấy Hoa Anh vẫn cứ suy nghĩ mãi về Chí Mệnh Thỷ, Ẩn Giả nói:

-Đừng nghĩ nó phức tạp. Ngươi cứ để ý mà xem, khi trẻ con mới bắt đầu tập cầm đũa để gắp thức ăn, tuần đầu tiên, chúng nó rất chăm chú, chỉ nhìn tay của mình và gắp sao cho đúng, khá lóng ngóng. Tuần thứ hai, chúng đã bắt đầu cầm tốt và thoải mái hơn, không chú ý nhiều đến cái đũa nữa. Đến tuần thứ ba thì chúng vừa nói vừa ăn thoải mái, chẳng cần để ý tới tay mình nữa. Việc tập luyện cũng thế thôi, ai mà giỏi ngay từ đầu được? Tập lâu thành quen ấy mà…

-Dạ…

Ẩn Giả đứng dậy, Hoa Anh đang muốn thử ngay Chí Mệnh Thỷ để xem có khá hơn không.

-Thôi, ta về đây! Nhớ về sớm, đừng tập khuya quá, nhé!

-Tối sư phụ có mang cái gì ra không?

-Để ta xem… Có khi cho ngươi nhịn một bữa đâm lại hay.

-Sư phụ!

-Cứ từ từ đã… - Ẩn Giả tủm tỉm - Tập được thì ta cho ăn.

Nói rồi Ẩn Giả đi thẳng.

Hoa Anh nhìn theo Ẩn Giả, rồi cười. Sư phụ lúc nào cũng thích đùa.

Hoa Anh cầm cây cung lên, rồi bắt đầu tập Chí Mệnh Thỷ.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 5 phút và 52 giây -----

Hàn Phi không thích ngủ trưa. Mà bây giờ muốn ngủ cũng không được, trời đang nóng, đặt cái lưng đầy mồ hôi xuống giường thì bứt rứt không chịu nổi. Giá mà bây giờ có đứa con gái nào xinh xinh bên cạnh quạt cho hắn thì tốt biết mấy.

https://thuviensach.vn

Lại nói đàn bà. Hôm qua, Hàn Phi hết sức bực mình vì con Doãn Ái. Càng ngày, hắn càng thấy ả giống hệt như những gì mà Hàn Vệ đã cảnh báo với hắn trước đây. Ôm nó mà chẳng thấy có cảm giác gì, mắt nó nhìn đi đâu, chỉ nhăm nhăm vào con Cát Tường Kỳ Lân và bảo Hàn Phi mua. Chó chết thật! Vậy Doãn Ái yêu hắn hơn hay yêu con Kì Lân hơn? Hàn Phi cay đắng khi nhận ra sự thật rằng, con gái bây giờ chuộng tiền lắm. Mặc dù hắn biết rằng, khi lấy vợ về, phải có tiền nuôi vợ thì gia đình mới có hạnh phúc được. Nhưng về một mặt nào đó, Hàn Phi vẫn thấy không thoải mái. Nếu yêu như thế thì thật là chán chường, sau này hết tiền thì tình cũng hết chăng? Quả thực, bây giờ mà Hàn Phi lâm vào cảnh khốn quẫn, thì đừng hòng có đứa con gái nào yêu hắn, lúc đó hắn cũng chỉ như những đứa ở khu phố nghèo của Kiếm Tiên mà thôi.

Hàn Phi xuống nhà, hắn thấy thằng em Hàn Thanh của mình đang trầm ngâm ngồi đọc một tờ giấy.

-Mày đọc cái gì thế? – Hàn Phi cất tiếng hỏi.

-Thư đó mà…

-Của ai vậy?

Hàn Thanh không trả lời ngay, anh hơi ngập ngừng một chút.

-Chuyện riêng…

-Chuyện gì?

Nhìn nét mặt vừa vui, vừa ngượng của Hàn Thanh, Hàn Phi đoán ngay ra thằng em đang có vấn đề về tình cảm. Hắn liền giật lấy lá thư từ tay Hàn Thanh:

-Đưa tao xem nào!

Hàn Thanh không để ý nên bị ông anh giật mất thư, anh với lấy:

-Trả lại cho em đi!

-Mày để yên tao coi nào!

Hàn Thanh đành chịu, Hàn Phi muốn xem thì thôi, cứ để mặc vậy.

Điều đầu tiên Hàn Phi cảm nhận được khi cầm bức thư là dễ chịu, nét chữ nhỏ và đẹp, ngay ngắn, sạch sẽ. Chứ không như nét chữ của Hàn Vệ, vừa to vừa ẩu, mực lại còn dây ra nên khó nhìn. Văn hay đến đâu mà chữ xấu thì thật là…

https://thuviensach.vn

Thư cũng ngắn, không dài.

Gửi Hàn Thanh.

Bao giờ chàng về Tổ Long Thành vậy? Nhớ về sớm nhé, em đang có việc cần nhờ chàng đây.

Em nghe nói tuần trước có người đã tấn công vào Ngư Thôn, mà chỗ đó đối với Hàn Thuỷ quan trọng như thế nào, chàng hiểu, em không cần phải nói ra nữa. Đừng trách em lắm chuyện, em không can thiệp hay thắc mắc gì về việc làm của Hàn Thuỷ. Em chỉ muốn nói là chàng hãy cẩn thận, có thể tên sát thủ ấy có khúc mắc gì với Hàn Gia, vậy chàng hãy giữ gìn một chút. Em cũng nghe nói là bác trai đã tới Tổ Long Thành, em muốn xem mặt bác một chút, bang chủ Hàn Thuỷ nổi tiếng, vậy nên phải biết mặt thì mới thoả mãn trí tò mò được, đừng giận em nhé, em sẽ chỉ quan sát thôi, chứ còn trực tiếp gặp bác thì chàng đã nói là khi nào chàng đưa em về rồi giới thiệu mà.

Em đã lấy những thứ nguyên liệu còn tồn đọng trong kho của chàng rồi đấy, chàng để mãi chẳng để làm gì cả, bán được bao nhiêu rồi em đưa cho chàng sau, em không biển thủ đâu mà sợ, đừng nghĩ vớ vẩn nhé.

Mong gia đình chàng luôn mạnh khoẻ.

Yêu chàng nhiều.

Hàn Phi lật cái phong thư ở bên ngoài, thấy có hàng chữ: “Người gửi: Trúc Mai”.

-Trúc Mai à? Tên hay đấy!

-Thôi! Trả em cái thư đây! – Hàn Thanh nói.

Hàn Phi đưa bức thư, đoạn, hắn hỏi:

-Con bé trông thế nào mày?

Hàn Thanh gãi đầu:

-Ừ.. thì…được…

-Được á? Sao lại được? Được là không được! Không thể được! Nói kỹ cho tao nghe xem mày!

-Ờ thì…gọi là…cũng có nhan sắc…

-Sao lại cũng có? Này, tao biết rõ mày lắm! Ngày trước mày đã từng theo tao và lão Vệ đi tán gái ở Tích Vũ Thành nhân lễ Thanh Lâm rồi còn

https://thuviensach.vn

gì nữa? Mày thích những đứa hiền và xinh! Càng xinh thì tốt, mà càng hiền thì càng dễ thịt! Mày nói câu ấy chứ ai vào đây?

-Đấy là lúc còn bé…hiểu biết gì? Hồi đó mới mười tám tuổi, còn ngờ nghệch… – Hàn Thanh ngượng khi bị ông anh kể lại câu nói nổi tiếng của mình.

-Này này! Đừng nói với tao mười chín tuổi là còn vụng dại! Thôi, nói thẳng ra đi mày, có gì tao trợ giúp cho!

Thấy Hàn Phi làm quá, Hàn Thanh đành nói, lưỡi ríu cả lại:

-Ừ, thì…cũng xinh…

-Xinh như thế nào? Sắc sảo? Bí hiểm? Diễm lệ? Quý phái? Thơ ngây kiểu "em vô tội" ? Hay là cá tính nghịch ngợm?

-Hiền. – Hàn Thanh trả lời cụt lủn.

-À, nhưng thôi, tao hỏi câu ấy cũng bằng thừa, thằng nào mới có người yêu chẳng kêu con nhỏ của mình là xinh nhất! Thế nó người tộc gì?

-Nhân…

-Pháp Sư à?

-Không. Kiếm Khách.

-Ái chà! Kiếm Khách nữ cơ à? Thế nó thuộc loại gì đấy?

-Dùng trường binh và cả kiếm.

-Mày tốt số đấy! Sau này hai đứa lấy nhau thì hợp nhỉ? Thử nghĩ cái biệt danh nào cho phù hợp với phu nhân của Trường Thương Tiểu Quỷ nhỉ?

-Anh chỉ nói đùa!

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 6 phút và 57 giây -----

Hàn Phi cười, trong khi Hàn Thanh thì ngượng. Ai mà chẳng thế! Nói đến người yêu là ngượng trong khi kỳ thực lại rất muốn nói về vấn đề đó.

-Thôi, đùa chán rồi. – Hàn Phi nói – Nghe tao hỏi này, mày mới quen nó à?

-Không. Lâu rồi.

-Lâu là bao lâu?

-Được hai năm. Đi khỏi nhà được một năm thì gặp con nhỏ ở Thiên Ma Nhai, rồi cũng thành quen.

-Nó đi với mày suốt à?

https://thuviensach.vn

-Ừ.

-Kể cả vào Hoàng Hôn Thánh Điện nó cũng theo à?

-Ừ.

-Nói vậy là nó cũng mạnh?

-Mạnh thì chưa, nhưng cũng thuộc hàng khá. Nhưng anh hỏi thế làm gì?

-À, không, mày biết đấy, ai mà chẳng hỏi xem sức mạnh đến đâu. Mày biết mà!

-Nhưng cũng có ý để xem nó mạnh đến đâu để sau này nhỡ là kẻ thù của mình để dễ bề đối phó chứ gì?

-Mày cũng hiểu nhanh ý của tao đấy. Mày phải biết với tình hình hiện nay của nhà mình. Cái gì cũng nên cẩn thận.

-Hiểu rồi. Nhưng anh không cần phải lo đâu.

-Thế con bé hiền lắm à? Đến cỡ nào?

-Nói chung là hiền, đáng yêu.

-Thế thì không ổn. Nghe tao hỏi tiếp, nó đi theo mày khắp nơi chứ gì? Vậy vào Hoàng Hôn Thánh Điện, nó có theo mày tới cùng không?

-Có. Nhưng…

-Vẫn yêu mày như trước chứ?

-Tất nhiên.

-À, nếu đúng như mày nói vậy thì tao có thể yên tâm về con nhỏ này.

-Vừa nãy còn nghi ngờ, sao giờ đã tin nhanh thế?

-Con nhỏ này theo tao nghĩ có tính cách đối lập với vẻ bên ngoài của nó.

-Sao anh biết?

-Nó đã yêu mày hai năm, mà nếu đúng như mày kể là nó vẫn thích mày như thuở ban đầu thì chứng tỏ nó có lòng thuỷ chung. Khi vào Hoàng Hôn Thánh Điện, nó theo mày tới cùng, chứng tỏ nó là một con người mạnh mẽ. Mà mày biết thừa Hoàng Hôn Thánh Điện là như thế nào, sợ hãi, chạy trốn, vậy mà con bé vẫn theo mày tới giây phút cuối. Mà cái mũi của mày đứng có nở to ra như thế có được không?

Hàn Thanh cũng nhận thấy mũi của mình đang hơi phập phồng thật, anh cười:

-Chứng tỏ là em có con mắt tinh đời đó chứ!

https://thuviensach.vn

-Thôi. Dù sao tao nói vậy thì mày cũng đừng lấy đó là tất cả. Quên mất, mà từ này giờ tao chưa hỏi, con bé Trúc Mai đó có gia đình như thế nào?

-Cha mất rồi. Còn mẹ hiện đang sống ở U Lan Thôn.

-Gặp mẹ nó rồi à?

-Ừ, nói chung bà cụ tính cũng thoải mái và dễ chịu, không khắt khe xét nét lắm.

Hàn Phi đọc lại cái bức thư, rồi hắn nhướn mắt lên hỏi:

-Hình như mày định đưa nó về Kiếm Tiên chơi một chuyến phải không?

-Ừ, để giới thiệu ấy mà.

Hàn Phi nằm sóng xoài, rồi hắn thở dài:

-Thôi, tuỳ duyên tuỳ số, hai đứa chúng mày yêu nhau thì ai cản được. Tao chỉ muốn nói là mày cố mà đối xử tốt với nó, vậy thôi, dù gì nó cũng là con gái, cần được che chở.

Hàn Thanh thấy câu nói đó của Hàn Phi có chút gì buồn bã, anh cũng thấy Hàn Phi có vẻ hơi chán chường.

-Anh sao vậy? – Hàn Thanh hỏi.

-Chúng mày yêu nhau hai năm mà vẫn thắm thiết. Còn tao, chưa nổi hai tháng đã…

Hàn Thanh cũng hiểu, anh có nghe Hàn Vệ nói lại rằng ả Doãn Ái, ý chung nhân tương lai của Hàn Phi xem ra mê tiền lắm. Mà lúc Hàn Phi muốn bỏ thì ả lại giở bài khóc lóc, kể lể này nọ. Người đâu mà mặt trơ hơn đá! Mà Hàn Phi cũng khổ, hắn chọn Doãn Ái vì hắn tưởng ả nết na, thuỳ mị, ai ngờ vừa mới yêu nó được vài hôm mà nó đã ngốn của Hàn Phi gần một trăm Kim Nguyên Bảo. Ngài Hàn đã khá bực với Hàn Phi về chuyện này, ai đời có chồng mà còn đi lăng nhăng với thằng khác, mà thằng khác ở đây lại chính là thằng con ngài. Vì vậy, Ngài Hàn thường hay nhắc nhở Hàn Phi về chuyện con Doãn Ái, yêu đứa nào ngài không cấm, nhưng yêu một đứa như con Doãn Ái này thì phải xem xét lại. Và Hàn Phi thấy bây giờ những lời cảnh báo đó của Ngài Hàn và Hàn Vệ đang dần hiển hiện ra trước mắt hắn.

-Dù sao thì… - Hàn Thanh nói – Anh cũng nên suy nghĩ kỹ một chút về chuyện đó.

https://thuviensach.vn

-Tao biết chứ…tao biết những con bé mà tao yêu chỉ yêu tiền của tao, vậy nên tao mới thay chúng nó như thay áo…

-Biết thế sao anh còn yêu Doãn Ái làm gì?

-Chuyện đó…tao sẽ suy nghĩ lại…

Hàn Phi đứng dậy, hắn bước ra cửa.

-Đi đâu thế? – Hàn Thanh hỏi.

-Dạo quanh một chút, mày đi với tao không? Từ hôm mày về đến giờ, anh em mình chưa ngồi nói chuyện với nhau câu nào cả.

-Thế cũng được.

Hàn Thanh đứng dậy, và anh bắt đầu chuyến đi dạo với anh trai của mình.

-Mẹ kiếp!

-Chửi gì nữa?

-Rõ ràng là con báo ở đường "Thất" đã về đích trước rồi, thế sao chúng nó lại bảo là con báo ở đường "Tam" thắng chứ?

-Thì con ở đường "Tam" nhúi đầu lên trước mà. Ăn nhau ở chỗ đó, nó chỉ cần nhướn cái đầu lên một tý là thắng!

-Tổ sư chúng nó! Muốn ăn một ít tiền mà cũng không được!

-Thôi! Đừng rủa nữa. Chơi cá cược thì phải thế, may rủi mà!

-Biết là vậy nhưng tức không chịu được! Tiền đến mõm rồi mà còn bị tuột! Hỏi có điên không?

Hai kẻ mặc áo khoác đen dài đang cãi nhau ỏm tỏi trên con phố ở Vạn Xà Đảo, người đi đường thấy hai tên này cãi nhau ghê quá nên đều chú ý. Chắc lại thua bạc, hoặc là thua độ rồi! Vạn Xà Đảo là thiên đường của sòng bạc, trường đua, nơi đây tiền đổ về nhiều nhất. Lắm kẻ phất lên từ nơi này, nhưng cũng không ít kẻ trở thành mạt hạng cũng chính từ nơi này. Trò con đen con đỏ, biết sống ít chết nhiều mà vẫn lắm kẻ lao vào. Tuỳ thôi, cái này cũng giống như đóng tiền công đức vào chùa, ai cũng có thể chơi được, miễn là có tiền, không tiền thì mời biến đi chỗ khác. Cả con phố khoảng hai trăm cái nhà thì đã có hai chục nhà là các sòng bạc, lớn và nhỏ. Mà cũng thành một dây chuyền, có tiền là phải có người đẹp, mà người đẹp cũng có thể khiến người ta đổ tiền vào nhiều không kém đánh bạc là mấy. Vậy nên

https://thuviensach.vn

có cả một khu riêng trên Vạn Xà Đảo mà những người dân lương thiện chỉ biết nhìn nhau, ngán ngẩm gọi nó là "Dơ Lộ" – con phố bẩn, toàn tập trung những con điếm đứng ngoài đường ve vãn mời khách, phô những thứ mà cặp mắt của bất cứ thằng đàn ông cũng sẽ nán lại trong chốc lát.

Vạn Xà Đảo không thuộc về ai, không thuộc về bất cứ bang phái nào, mà nó là nơi tụ họp và thanh toán nhau giữa các bang phái. Các bang phái đều có phần ở trên đảo này, chính vì thế nảy sinh ra chuyện muốn tranh cướp nhau là chuyện đương nhiên. Không thiếu những vụ giết người ngay giữa thanh thiên bạch nhật trên đảo này. Nhưng có lẽ với sự nhẫn tâm và khôn ngoan của mình, Hà Gia Đoàn đã khiến Độc Tâm trở thành bang phái mạnh nhất, chỉ đứng sau Hàn Thuỷ. Hàn Thuỷ hơn Độc Tâm về nhiều mặt, nhưng về cái mặt sòng bạc, trường đua, nhà chứa thì Độc Tâm hơn Hàn Thuỷ nhiều.

Nói vậy không phải Hàn Thuỷ có ít "thổ" trên đảo này. Thực ra Ngài Hàn bang chủ Hàn Thuỷ đúng là ghét cờ bạc và gái điếm, nhưng thử nghĩ xem, tiền dồn về chỗ này hằng tháng cứ phải gọi là hơn nước. Mà ngài không thích chỗ này thì có thằng khác thích, tiền ngay trước mắt như thế mà bỏ qua được à? Nói gì thì nói, bang phái mạnh trước hết phải có thực lực mạnh, sau đó là nguồn dự trữ về tiền cũng phải mạnh, thiếu một trong hai cái là không được. Hàn Thuỷ đã có lực mạnh rồi, giờ tiền cũng phải mạnh nữa thì mới trụ nổi. Vậy nên, Lã Vân đã đưa ra đề xuất dồn tiền vào cái chỗ ăn chơi này. Ban đầu, Ngài Hàn phản đối ghê lắm, người già đứng đắn mà, sau rốt thì Lã Vân cũng thuyết phục được ngài, sòng bạc là thế, ai bắt chúng nó đến đâu? Tự chúng nó vác xác đến, mình chẳng lẽ để yên cái túi tiền nó rủng roẻng trước mặt à? Vả lại, Ngài Hàn mà không nhanh chân lên, chúng nó chiếm hết chỗ này thì sau tiếc không kịp kêu. Đành rằng cách vận chuyển hàng "nóng" và "cấm" ăn ghê thật đấy, nhưng rủi có ngày bị tóm thì làm thế nào? Các vị bô lão Tổ Long là muốn xử lý ngay những đứa nào buôn bán hai cái thứ đó, họ biết thừa Ngài Hàn chính là trùm chuyên buôn hàng "cấm" . Vậy nên, thỉnh thoảng Ngài Hàn lại phải làm cái việc gọi là "lâu lâu không gặp, nay Hàn mỗ có chút quà gọi là…". Còn đánh bạc, nhà chứa là hai thứ tự do, có tiền là mời vào cửa tất. Vậy nên Vạn Xà

https://thuviensach.vn

Đảo cũng là một nơi ổn định để kiếm tiền, ngoại trừ chuyện bang phái thanh toán lẫn nhau, đó lại là chuyện khác. Hàn Thuỷ cũng có "thổ" trên Vạn Xà Đảo, sòng bạc, trường đua, nhà chứa có hết, nhưng có vẻ Ngài Hàn vẫn không từ bỏ định kiến với nơi này, nên ngài giao quyền cho Lã Vân và các thuộc hạ, bản thân ngài vẫn khoái làm cái vụ vận chuyển hơn.

-Vào quán ăn cái gì đã, ta đói rồi! - Một tên áo đen nói.

Hai tên này bước vào tiệm ăn, gọi ra một ấm trà nóng. Trong quán, tiếng hò hét, chửi bới đánh nhau vang lên tưởng chừng rung cả cột nhà. Lại hai tên cay cú nhau về chuyện đánh bạc. Đấy, chúng nó lại bắt đầu đặt xem thằng nào thắng, dường như máu đen đỏ đã ngấm vào tận xương tuỷ của những kẻ này.

Một tên trong hai kẻ áo đen uống ừng ực, trà nóng mà hắn uống như nước nguội, vì hắn đang cay cú thua bạc. Rõ ràng con báo cửa Thất về trước, thế mà chúng nó dám bảo là cửa Tam.

-Ăn gì không? - Kẻ kia hỏi.

-Ăn à? Để ta xem đã! – Tên uống trà vừa nãy nói. Hắn bắt đầu dốc đủ mọi túi trên cái áo khoác ra để xem xét.

Hắn thở dài:

-Hết rồi! Chỉ còn lại hai đồng bạc. Ăn uống trên đảo, nếu không đánh bạc, thì chắc sống được qua tuần sau?

-Vậy à?

-Đúng, vậy nên hai đứa bọn bay nên đi xử lý nốt cái Vạn Kiếp Thành, không thì hết tiền nhanh đấy! - Một giọng nói chen vào giữa hai tên mặc áo đen.

Hai tên này quay lại, một kẻ khác ngồi đằng sau, cũng mặc áo khoác đen, một trong hai tên đã nhận ra kẻ chen ngang này, tuy mũ trùm che mặt, nhưng giọng nói thì đã quá quen thuộc.

-Dạ Nhãn à?

Dạ Nhãn cúi xuống, một cái ghế bay vọt qua đầu hắn, đập vào tường, vỡ tan tành. Dạ Nhãn chuyển chỗ, nhập hội với hai tên kia:

-Thế nào, Bạch Nhật, Tuyệt Sát, hai đứa ngươi đã hết tiền chưa?

Bạch Nhật ngồi cạnh Dạ Nhãn, hắn trả lời:

https://thuviensach.vn

-Thế ngươi có mang tiền không? Cho bọn ta vay!

-Mang tiền đi để các ngươi lại ăn chơi tiếp à?

Tuyệt Sát ngồi đối diện vẫn còn đang bực, hắn lại uống một ngụm trà nữa.

-Quỷ Nhân gặp Xích Vân rồi.

Bạch Nhật và Tuyệt Sát quay lại Dạ Nhãn, có vẻ như hai tên này cần một câu trả lời.

-Chẳng đi đến đâu cả. - Dạ Nhãn nói.

-Vậy Xích Vân vẫn ở đấy à? - Tuyệt Sát hỏi, chuyện đánh bạc đối với hắn là quan trọng, nhưng chuyện Xích Vân còn quan trọng hơn.

-Chẳng thay đổi quyết định, Quỷ Nhân dùng cả vũ lực mà hắn cũng không nghe.

Bạch Nhật và Tuyệt Sát nhìn nhau.

-Mà Quỷ Nhân tới Phạt Mộc Trường tìm "Tàn Dương" rồi…

Dạ Nhãn uống một cốc trà, rồi hắn phe phẩy tay cho đỡ nóng, tiếng đấm đá huỳnh huỵch vẫn vang lên.

-Thôi! - Dạ Nhãn nói – Hai ngươi đừng quá quan tâm chuyện đó nữa. Tập trung vào cái Vạn Kiếp Thành đi.

Dạ Nhãn đứng dậy.

-Hai ngươi hãy tìm cách lấy Hắc Đế Ấn, đừng có chơi trò vũ lực ngay.

-Này, ngươi nói gì vậy? - Tuyệt Sát hỏi.

-Ta cũng đâu tán thành. - Dạ Nhãn lắc đầu – Thiên Ma bảo vậy, chứ muốn nhanh gọn thì chỉ có giết là xong.

Dạ Nhãn bước ra khỏi quán, chẳng nói thêm lời nào.

-Ngươi nghĩ sao, Bạch Nhật?

-Chắc là Hắc Băng gợi ý mà. Con gái lúc nào chẳng thế.

-Thì ta đang hỏi ý ngươi, muốn xử lý kiểu nào?

Bạch Nhật rút từ trong người ta một tờ giấy trắng, hắn vân vê tờ giấy ấy:

-Thì cứ như Thiên Ma nói, nhẹ nhàng đã. Còn nếu chúng nó vẫn ngoan cố thì…

Tờ giấy trên tay Bạch Nhật đột nhiên cháy ở giữa thành chữ "Càn".

-…xử lý nhanh thôi.

https://thuviensach.vn

...

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 11

Hàn Phi và Hàn Thanh đang cùng bước trên con đường lớn ở Kiếm Tiên Thành. Ánh mặt trời cũng dịu nhẹ, không gay gắt. Tuy thế, con đường vẫn hơi vắng, buổi chiều ở Kiếm Tiên Thành thường ít người qua lại.

-Tay mày đã khỏi chưa? – Hàn Phi hỏi.

Hàn Thanh vén tay áo lên, bắp tay của anh vẫn được băng bằng miếng vải trắng.

-Vài ngày nữa là có thể tháo băng ra được rồi.

-Đừng có làm cái gì mạnh, không có vết thương lại toác ra đấy.

-Nghe rồi.

Hàn Phi thấy một đứa con gái xinh xắn đi ngang qua trước mặt. Lại gái! Cái lúc cần thì không thấy chúng nó đâu, bây giờ không cần thì chúng nó lại mọc ra. Thấy cần phải để đầu óc mình nghĩ quẩn quanh, Hàn Phi lại hỏi:

-Mà cái thằng Quỷ Nhân ấy mạnh cỡ nào mà làm mày bị thương?

-Mạnh. Không, phải nói là rất mạnh.

-Nói rõ hơn xem nào.

-Giống như anh, là một Kiếm Khách Ám Sát. Không những vậy, thằng Quỷ Nhân này còn tập cả Mặc Vạn Huyễn nữa.

-Mặc Vạn Huyễn à?

-Ừ. Người nó dẻo như con rắn vậy. Các khớp xương hình như không còn nối với nhau nữa, có thể tấn công mọi chỗ tuỳ thích.

-Vậy à?

-Sở trường của Quỷ Nhân là dùng song kiếm. Nó có cái chiêu gì ghê lắm, hình như là…em không biết tên…cái gì Thập ấy nhỉ? Xuất hiện mười

https://thuviensach.vn

cái bóng tấn công cùng lúc.

-Loan Nguyệt Thập Ảnh Vũ.

-Đúng rồi! Loan Nguyệt Thập Ảnh Vũ! Nhưng sao anh biết?

-Một trong những loại thuật nguy hiểm nhất khi kết hợp Mặc Vạn Huyễn với kiếm. Người dùng thuật phải giải phóng toàn bộ chân khí ở các Tam Hoa, cả tay cả chân, di chuyển liên tục mười vị trí ở trên không trung, một loại thuật gần như không chống đỡ được, ngoại trừ cái Hỗn Kích Hộ Thân Thuật của mày.

-Mạnh như vậy cơ à? Chẳng lẽ không thuật gì chống nổi à?

-Gần như vậy. Kể cả Thiên Hoả Cuồng Long mà không phát ra nhanh thì coi như đi đời. Cần phải có một loại thuật có khả năng phòng thủ cao như Thổ Thuật thì may ra chống đỡ nổi.

-Vậy Quỷ Nhân chỉ cần ra chiêu ấy là coi như chết chắc sao?

-Không, nếu biết được nó đang luyện thuật đó, chỉ cần nhảy ra khỏi chỗ mình đang đứng là được. Loan Nguyệt Thập Ảnh Vũ cần có thời gian để xác định khoảng cách từ mình tới đối thủ là bao nhiêu bước chân, sau đó mới vận chân khí một lượng phù hợp để dùng thuật. Tuy vậy, theo như lời mày kể thì tao nghĩ cái thằng Quỷ Nhân đó chắc chả cần phải rườm rà như tao nói làm gì, nó chỉ cần luyện thuật rồi giết mày ngay tức khắc, thế là xong.

-Nhưng anh bảo là phải xác định vị trí…

-Cái đó người ta gọi là cảm giác.

-Cảm giác?

-Người nấu ăn đôi khi không cần nếm họ cũng có thể ước lượng cho bao nhiêu muối thì vừa miệng thực khách, người thầy thuốc đôi khi không cần bắt mạch, chỉ cẩn dựa vào triệu chứng bên ngoài cơ thể bệnh nhân cũng có thể phần nào đoán ra một số loại bệnh thông thường dễ chữa. Kiếm Khách cũng vậy thôi, có thể đoán được ý đối thủ định tấn công vào đâu và cản lại hướng tấn công đó.

-Nói như vậy là thằng Quỷ Nhân không cần tính khoảng cách tới đối thủ là bao nhiêu bước chân, nó vẫn có thể vận ra một lượng chân khí vừa đủ, không thừa không thiếu cho thuật Loan Nguyệt Thập Ảnh Vũ sao?

https://thuviensach.vn

-Có thể nói là như vậy. Điều đó khẳng định rằng Quỷ Nhân đã từng chiến đấu rất nhiều mới có cảm giác như vậy.

Hàn Thanh vuốt tóc qua một bên cho đỡ nóng:

-Sao anh biết nhiều về thuật đó vậy?

-Hồi mày đi khỏi nhà, ông già đã dạy tao.

-Nhưng làm sao ông già biết Loan Nguyệt Thập Ảnh Vũ?

-Ông già không biết thuật đó, nhưng có nói lại với tao rằng, hồi còn là thành viên trong đội Bạch của Uất Hận Thành, có người đứng đầu Ngũ Thánh Điện là Nguyên Trí. Ông già không chắc chắn lắm về chuyện Nguyên Trí đã luyện thành Huyễn Vô Thuật, đẳng cấp cao nhất của Mặc Vạn Huyễn, nhưng Nguyên Trí đã từng sử dụng Loan Nguyệt Thập Ảnh Vũ và ông già đã tận mắt chứng kiến loại thuật đó.

Hàn Thanh thấy cái chủ đề lại bắt đầu nhằm vào Uất Hận Thành, anh thấy cần phải thay đổi đề tài:

-Không biết giờ này ông già tới Tổ Long Thành chưa?

-Chắc là sắp rồi. Hơn một tuần rồi còn gì nữa.

-Ừ. Mả cả cái Ngọc nữa…

Tự nhiên Hàn Phi lại nhớ con em gái, nó mới đi có một tuần thôi mà sao hắn thấy lạ. Thường ngày anh em cũng chẳng nói chuyện với nhau mấy, nhưng bây giờ không nghe thấy những tiếng cười nói của Hàn Ngọc, Hàn Phi lại nhớ nhung một điều gì đó.

-Không biết con bé có ổn không? – Hàn Phi nói bâng quơ.

-Chắc là ổn thôi, có Kế Đô đi rồi còn gì nữa.

-Nhưng còn hơn một năm nữa… Mà nó cũng chẳng chịu ở nhà để ăn nốt sinh nhật…

-Nhớ con bé sao?

Hàn Phi quay sang nhìn:

-Nếu tao bảo có?

-Thì không giống với anh mọi ngày chút nào. – Hàn Thanh cười.

Hàn Phi cũng cười, nhưng hắn không nói gì cả.

Hai anh em đi được một quãng thì gặp một người ăn mày, quần áo rách rưới đang bị một ông chủ quán ăn to béo bụng phệ xô ra khỏi cửa:

https://thuviensach.vn

-Cút! Ở đây không chứa chấp những loại như mày!

-Tôi xin ông! Tôi van ông đấy! Đã ba ngày nay tôi đã phải uống nước lã thay cơm rồi! Hãy cho tôi xin một bát cơm nguội thôi!

Những người qua đường thấy cảnh này, nhưng họ cũng chỉ nhìn qua một chút rồi đi ngay, chẳng liên quan gì tới họ cả.

-Thôi được – Ông chủ quán dài miệng – Ta sẽ cho ngươi ăn, thế có tiền không?

-Tôi…tôi… - Người ăn mày lúng búng, đã là ăn mày, thì có tiền hay không là chuyện ai cũng biết.

-Thế thì cút! Cút ngay lập tức! Có tiền thì tao sẽ cho ăn mày ăn đủ các món sơn hào hải vị! Còn không có tiền thì cơm thừa canh cặn cũng không có mà ăn! Cút!

Ông chủ quán xô người ăn mày một cái, người này ngã dùi dụi trước cửa.

-Biến ngay cho khuất mắt tao! Nếu mày còn xuất hiện một lần nữa thì đừng trách cái mạng mày yểu!

Người ăn mày nằm quằn quại trên mặt đất, mấy cô gái đi trước mặt anh ta vội vén cái váy gọn vào như thể người ăn mày này sẽ làm bẩn quần áo của mấy cô. Các cô bước qua, mặt khinh khỉnh, mũi nhăn lại khiến mặt các cô xấu đi, nhưng lại trở nên xinh đẹp và dễ thương khi nở một nụ cười đầy tình tứ lúc các cô thấy Hàn Phi và Hàn Thanh.

Người ăn mày ngước nhìn lên, thấy Hàn Phi và Hàn Thanh đang nhìn mình, anh ta hướng đến hai người một đôi mắt đầy sự khát khao và căm hận. Rồi người ăn mày đứng dậy, ra một góc nhà, ngồi thụp xuống đó, và lại hướng ánh mắt mong đợi về phía quán ăn.

Hàn Thanh nhìn Hàn Phi, Hàn Phi chẳng biểu lộ cảm xúc gì, và hình như anh còn thoáng thấy Hàn Phi nhếch mép cười - hoặc anh tự tưởng tượng ra như thế.

Người ăn mày vừa nãy ôm lấy bụng và quặn người lại, đói rã ruột ba ngày rồi, cái dạ dày òng ọc toàn nước đang sôi lên, cái đói đang giày vò anh ta. Chẳng có cái khổ nào khiến người ta đau đớn và quằn quại như cái đói cả.

https://thuviensach.vn

Hàn Phi bước vào tiệm ăn ban nãy, Hàn Thanh cũng đi theo. Quán ăn không có ai ngồi, đang buổi chiều mà, phải đến tối thì nơi đây đông nghẹt khách.

Vừa trông thấy Hàn Phi đi vào, ông chủ quán to béo ban nãy lại khệ nệ vác cái bụng chạy ra đon đả, ở Kiếm Tiên Thành này, ai cũng nhẵn mặt Hàn Phi cả.

-A, cậu Hàn Phi đấy à! Hôm nay cậu ăn gì? Mà đây là…

Ông chủ quán ngờ ngợ khi thấy Hàn Thanh, mặc dù trông khá khác nhau, nhưng đôi mắt thì giống hệt.

-Em trai tôi. – Hàn Phi nói.

-Ôi! Thật quý hoá quá! Vậy hai cậu ngồi xuống kia, tôi sẽ bảo đầu bếp làm ngay vài món…

-Không. – Hàn Phi nói – Tôi không ngồi đây.

-Vậy…cậu cần gì?

-Cho tôi một đĩa cơm thôi, thật ngon.

-Vâng…có ngay! – Ông chủ quán quay ngoắt vào phía trong rồi nói - Tiểu nhị! Cho ngay một đĩa cơm thật ngon lên đây!

Hàn Phi và Hàn Thanh ngồi xuống đợi. Hàn Thanh không hiểu Hàn Phi định làm gì. Hay là…

Ông chủ quán mang đĩa cơm ra, từng hạt cơm vàng rộm và chen lẫn vào đó là màu xanh của hành, những miếng thịt tôm đỏ bóng, thịt lợn được băm nhuyễn, mùi bốc lên thơm phức. Mặc dù không đói nhưng Hàn Thanh nghĩ rằng mình có thể ăn hết ngay cái đĩa cơm này.

-Bao nhiêu? – Hàn Phi hỏi cụt lủn.

-Ba mươi lượng, thưa cậu!

Hàn Phi ném toẹt hai đồng sắt lên mặt bàn. Ông chủ quán nhặt vội trước khi đồng tiền kịp rơi xuống đất và không để ý thấy mũi Hàn Phi nhăn lại như ngửi thấy mùi thối.

Hàn Phi không ăn đĩa cơm, hắn mang ra ngoài, Hàn Thanh theo sau, dường như đã đoán được ý của anh trai, Hàn Thanh nói:

-Cho anh ta sao? – Hàn Thanh hỏi.

-Ừ.

https://thuviensach.vn

Hàn Phi đến chỗ người ăn mày đang nằm. Người ăn mày thấy giày của Hàn Phi, anh ta nhìn lên, và đôi mắt bắt đầu hau háu vào đĩa cơm, nhưng dường như anh ta nghĩ Hàn Phi đang đùa cợt mình, chẳng ai hơi đâu lại mua đồ ăn cho một tên ăn mày cả. Người ăn mày nghiến răng kèn kẹt:

-Thằng chó đẻ! Mày tính chơi tao phải không?

Hàn Phi không nói, cũng chẳng đốp chát lại, hắn lặng lẽ đặt đĩa cơm xuống trước sự ngỡ ngàng của người ăn mày.

-Thế này…thế này là… - Người ăn mày lắp bắp, mặc dù cái mũi đang điếc đi bởi cái mùi thơm của đĩa cơm, nhưng mắt anh ta cứ dán chặt vào mắt Hàn Phi, đôi mắt Hàn Phi chẳng tỏ ý khinh thường, cũng chẳng tỏ vẻ cảm thông, đôi mắt ấy vẫn cứ lạnh tanh như thường ngày.

Rồi Hàn Phi quay gót, hắn chẳng muốn nhìn tiếp cái sự ngỡ ngàng của người ăn mày. Hàn Thanh cũng bước theo hắn.

Người ăn mày nhìn đĩa cơm, rồi anh ta bắt đầu ăn, ăn bằng thìa, bằng cả tay, như một con chó đói, từng hạt cơm chốc chốc lại ngấm thêm những giọt nước mắt lăn trên gò má người ăn mày, vừa ăn vừa nghẹn:

-Khốn…nạn…khốn nạn…

Hàn Thanh quay lại nhìn, anh cũng chẳng hiểu vì sao Hàn Phi lại mua đĩa cơm đó cho người ăn mày. Hàn Thanh định hỏi thì dường như Hàn Phi đã đoán được suy nghĩ đó của anh, hắn nói:

-Đừng bao giờ nhìn kẻ ăn mày với một ánh mắt cảm thông, cũng đừng bao giờ mở mồm nói câu “thương hại” . Những người ăn mày không cần sự cảm thông, cũng chẳng cần lời thương hại, cái họ khao khát là có được một bữa ăn tử tế.

Hàn Thanh lại nhớ đến chuyện đó, câu chuyện đã ăn sâu vào trong ký ức của anh.

-Lắm kẻ hay mở mồm nói câu “thương hại” khi thấy người ăn mày, nhưng bảo bỏ tiền để cho người ta một bữa cơm thì thoái thác, vậy thì đừng nói cái câu đó thì hơn.

-Có khắt khe quá không?

-Chỉ cần nhìn họ với ánh mắt bình thường và coi họ như bao người khác, thế là niềm an ủi lớn nhất của người ăn mày rồi.

https://thuviensach.vn

-Anh vẫn còn nhớ những lời đó sao?

Hàn Phi ngửa mặt:

-Nhớ…tao rất nhớ…

Hàn Thanh không nói gì.

-Nhìn người ăn mày đó… - Hàn Phi nói.

-Ừ…

-Mẹ trước đây…cũng như vậy…van xin hết chỗ nọ tới chỗ kia để được một bát cơm cho anh em mình…

Đó là câu chuyện vẫn ám ảnh Hàn Thanh tới tận bây giờ, và có lẽ cho tới suốt đời anh cũng không bao giờ quên chuyện đó.

Có lẽ không muốn cái ký ức ấy xâm chiếm suy nghĩ, Hàn Thanh nói với Hàn Phi:

-Bây giờ mình có đến thăm ông già Tử Khách không?

-Ừm…đi cũng được, mà từ hôm mày về, chưa gặp lão lần nào cả, vậy thì mua cho lão cái gì đã…

-Hình như ông già ấy khoẻ lên rồi phải không?

-Ừ. Hôm qua đã làm trận tuý luý với lão béo An Dương rồi, mấy cái lão già, bảo không chịu nghe, vừa mới ốm dậy đã nốc rượu ngay, tí nữa mày đừng mua cho lão rượu nữa, mua hoa quả hay cái gì thôi! Mà…

Do không để ý, Hàn Phi đã va vào một người, hắn liền quay ra xin lỗi ngay:

-Ồ! Xin lỗi, có sao không anh bạn?

-Không! Không có gì.

Hàn Phi nhìn lại, có hai người đang đứng trước mặt. Người mà hắn va phải trông không khác gì người ăn mày lúc nãy, có khác chăng là bộ quần áo của tên này đỡ xo dụi hơn mà thôi, đi theo tên này là một tên khác, cũng ăn mặc hết sức tồi tàn, không có gì đặc biệt ngoại trừ hai tai của hắn đeo rất nhiều khuyên như con gái.

Bốn người nhìn nhau một lúc rồi nhóm nào đi đường nhóm nấy.

Hai tên chạm trán Hàn Phi đi được một quãng rồi nói với nhau:

-Mày có thấy thằng vừa rồi không Tử?

-Có, Hàn Phi. Hình như đi theo nó là thằng Hàn Thanh thì phải.

https://thuviensach.vn

-Ừ. Mà không hiểu hai đứa nó đi vào buổi này làm gì nhỉ?

-Thôi, đừng có dây vào. Mệt đấy!

-Ý mày là gì?

Hàn Phi cũng đi được một quãng rồi ngoái đầu về đằng sau, hắn thấy hai tên vừa nãy cũng đang nhìn mình:

-Anh có cảm thấy gì không? – Hàn Thanh hỏi.

-Có.

-Xem chừng hai thằng này không phải vừa đâu.

Hoài Tử và Tôn Dương đang nhìn, hai anh em họ Hàn không đi nữa và cũng đang hướng ánh mắt về phía Hoài Tử.

-Mày nghĩ chúng nó đang có ý không hay về mình sao? – Tôn Dương hỏi.

-Chắc thế.

Từ tay của Hàn Phi, những cánh hoa anh đào bắt đầu rơi lả tả xuống, nhưng Hàn Thanh đã ngăn hắn lại:

-Đừng!

-Sao?

-Hình như là không phải.

-Sao mày biết?

-Chắc chắn là không phải. Đừng nên gây chuyện ở đây.

Hàn Phi không vận chân khí nữa, nghe đứa em trai nói vậy, hắn cũng không muốn gây rối ở đây. Nhưng có cái gì đó ở hai tên kia khiến hắn cảm thấy rất khác lạ.

Nhưng rồi Hàn Phi ngoảnh mặt lại, không để ý gì tới hai tên kia nữa.

-Đi thôi. – Hàn Phi gọi Hàn Thanh.

Hàn Thanh cũng đi nốt.

-Mày có nghĩ Hàn Phi đang nghi ngờ chúng ta không? – Hoài Tử hỏi.

Tôn Dương đang đánh giá lại hai anh em họ Hàn.

-Tao không biết. Nhưng chắc chắn là Hàn Phi đã cảm thấy điều gì đó ở chúng ta.

-Sao mày biết?

-Vì hơi thở của mày…

https://thuviensach.vn

Hoài Tử quay gót, hắn không muốn nghe tiếp nhưng lời của Tôn Dương vẫn đập vào tai hắn.

-…vẫn còn nặng tính sát khí. – Tôn Dương nói.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 14 giây -----

Một thằng nhóc con, tay cầm thanh đoản kiếm đẫm máu, mắt dáo dác nhìn quanh, nó cầm trên tay một cái lọ nhỏ bên trong đựng gì đó như nước. Và dường như thấy đã đủ an toàn, nó đưa cái lọ lên và định mở cái nắp.

-Đưa cái lọ đây. - Một tiếng nói vang lên.

Thằng nhóc ngước nhìn lên, một thằng nhóc khác, cũng thấp như nó, cái mặt cũng như nó, búng ra sữa. Và thằng nhóc vừa nói ấy cũng cầm trên tay một thanh đoản kiếm đẫm máu.

-Đưa tao cái lọ. - Thằng nhóc kia gầm gừ.

-Mày muốn cướp hả thằng chó?

-Mẹ kiếp! Có đưa đây không, hay là để tao giết mày hả?

Xung quanh hai thằng nhóc đang đấu võ mồm là hàng trăm xác chết trẻ con la liệt trong rừng. Những đứa trẻ đó đã chết, do tự giết nhau, và bị hai thằng nhóc này giết. Ánh trăng sáng nhợt nhạt chiếu xuống làm lộ rõ mặt đất

-Nào! Có đưa đây không?

Thằng nhóc có cái lọ giữ khư khư trong lòng, ánh mắt thách thức:

-Mày muốn có à? Thế thì đến đây!

Thằng nhóc quên mất! Ừ nhỉ, cái lọ đang ở trong tay mình, đúng rồi, nó đang trong tay mình. Mình có thể làm bất cứ điều gì với cái lọ này. Thằng nhóc hướng đôi mắt dòm rất kỹ về thằng đang đứng trước mặt mình, chú ý mọi hành vi của thằng này. Rồi thằng nhóc con từ từ đưa cái tay đang cầm kiếm xuống cái lọ.

-Mày mà đụng vào cái nắp lọ thì mày sẽ chết với tao! - Thằng nhóc kia gầm lên.

-Nó ở trong tay tao! - Thằng nhóc có cái lọ cũng hét – Nó là của tao!

Thằng nhóc đưa cái tay xuóng nắp lọ.

Rồi nó giật mình khi thấy bóng kiếm loang loáng vồ vào mặt.

https://thuviensach.vn

Xích Vân bật dậy, y thở dốc, lưng ướt đẫm mồ hôi.

Những cơn ác mộng đó lại bắt đầu hành hạ Xích Vân, cái đầu của y muốn nổ tung.

-Sao vậy hả?

Xích Vân quay sang bên cạnh, cô gái Diêu Linh đang chằm chặp nhìn vào y.

-Anh ổn chứ?

-Vâng…vâng…tôi ổn… - Xích Vân đáp, mặc dù cái mặt của y bây giờ chẳng nói lên ổn ở chỗ nào.

-Gặp ác mộng phải không?

Xích Vân không hiểu sao cô gái này có thể biết được suy nghĩ của y.

-Khi gặp ác mộng – Diêu Linh nói - Tốt nhất là nên suy nghĩ những thứ khác, đừng quẩn quanh cái giấc mơ không có thật đó nữa.

Xích Vân thở mạnh, rồi y hỏi:

-Thế thì sau khi trải qua ác mộng, cô làm gì?

Diêu Linh đảo mắt, miệng chúm chím:

-À… tôi sẽ nghĩ sang thứ khác, tỷ dụ như là…gì nhỉ? Như là tôi sẽ ra ngoài đi dạo, hoặc bày một trò nào đó để trêu chọc người khác…

-Trêu chọc người khác?

-Ừ. Khi tôi mua bán hàng, những tay thích kèo nhèo giá cả là những tên tôi ghét nhất. Vì vậy, khi bọn họ quay lưng đi, tôi khoái ném một con Trùng vào người họ, tất nhiên chỉ là loại trùng gây ngứa ngáy toàn thân thôi, loại trùng để chế ra thuốc ấy mà.

-Thế khi cô mua hàng?

-Thì tất nhiên là tôi ghét những kẻ nào ép giá!

Xích Vân che miệng cười, y chưa từng gặp cô gái nào thú vị như cô gái này.

-Anh cười gì chứ? – Diêu Linh nổi nóng.

-Chưa thấy ai như cô! Bán hàng thì bán đắt mà ghét người muốn mua rẻ, mua hàng thì muốn mua rẻ của người ta! – Xích Vân cười.

-Anh chẳng hiểu gì cả! – Diêu Linh bực – Ai mà chẳng muốn có nhiều tiền! Mà tôi cũng là người biết mua bán thế nào cho phải nhẽ! Tôi chưa

https://thuviensach.vn

từng ép giá ai cả! Ai mua là chuyện của họ!

Xích Vân lại cười tiếp, y không muốn cãi nhau tiếp với cô gái này.

-Nói chuyện với anh bực hết cả mình! – Diêu Linh quay ngoắt sang.

Xích Vân cười, y lại dựa lưng vào ghế, rồi lặng lẽ ngắm cảnh vật qua ô cửa sổ nhỏ. Chiếc xe chốc chốc lại xóc lên.

Diêu Linh nói vậy thôi, chứ kỳ thực cô chỉ muốn đùa với anh chàng này. Ai mà chẳng thích tiền! Đúng, nhưng mà cũng phải tuỳ lúc. Trong buôn bán, chuyện ép giá và mặc cả là thường tình. Đôi lúc cũng phải chịu chứ đâu phải mình muốn là được. Cả một khu chợ, một người bán loại hàng này, có giá cao hơn so với những hàng khác, không bán được thì chẳng ai nói gì, nhưng nếu có người mua thì những người bán khác sẽ lập tức đẩy giá cao lên bằng với mức ấy. Chẳng ai chịu kém cạnh ai cả.

Diêu Linh quay sang bên, cô thấy Xích Vân đang mải mê ngắm cái gì đó ngoài kia nên Diêu Linh có thể nhìn kỹ hơn khuôn mặt của Xích Vân.

Kể ra thì cái tên Xích Vân cũng chẳng có gì khiến Diêu Linh phải bận tâm lắm như những anh chàng khá điển trai ở Tổ Long Thành. Khuôn mặt của Xích Vân cũng bình thường, hơi góc cạnh, ăn mặc thì cũng bình thường nốt, nếu không muốn nói là quê mùa. Áo quần đã bạc màu hết, đôi chỗ nếu nhìn kỹ thì có vết vá nhỏ, đối với những người quý tộc thì Xích Vân như một con ruồi nhỏ đang nhí nháy trước mặt họ. Đằng thẳng ra thì Xích Vân chẳng bằng một cái móng tay của những chàng công tử ở Tổ Long Thành.

Nhưng như thế thì Diêu Linh đã chẳng tốn công nhìn Xích Vân từ nãy đến giờ.

Đôi mắt của Xích Vân có cái gì đó khiến Diêu Linh hơi sợ, tròng mắt màu xám - rất ít người có tròng mắt như thế này – cô hồn, lạnh lẽo, mặc dù chủ nhân đôi mắt rất thích cười. Đã thế, mái tóc dài phủ lên loà xoà lên trán khiến khuôn mặt Xích Vân càng thêm u ám. Diêu Linh không hiểu vì sao, cô lại có cảm giác rất muốn biết đằng sau đôi mắt Xích Vân là cái gì, mặc dù sự sợ hãi của cô lại trỗi dậy khi đối mặt với đôi mắt của Xích Vân.

-Tới đâu rồi nhỉ? – Xích Vân hỏi.

https://thuviensach.vn

Diêu Linh chưa kịp trả lời thì người đánh xe vén tấm rèm nói vào bên trong:

-Đến Lâm Tín Trấn rồi! Các vị xuống xe nghỉ một lát, khoảng một canh giờ, rồi chúng ta sẽ đi tiếp.

Mọi người trên xe lục tục xuống, Xích Vân và Diêu Linh là hai người xuống sau cùng. Trước mặt hai người bây giờ là một rừng những chiếc xe kéo. Hàng trăm người đổ về Lâm Tín Trấn này, họ cũng tới Tích Vũ Thành để dự lễ Thanh Lâm.

-Đi đâu bây giờ nhỉ? – Xích Vân hỏi.

-Ăn cái gì đi! – Diêu Linh nói – Đi suốt từ sáng tới giờ đau hết cả lưng, bụng tôi đói đang đói gần chết đây!

Xích Vân lại cười, lần này thì Diêu Linh nheo mắt lại tức tối:

-Có cái gì mà anh cứ cười suốt thế hả? Chẳng lẽ tôi là một con cáo đáng buồn cười đến thế sao?

-Tôi có cười cô đâu!

-Thế tại sao tôi bảo đi ăn mà anh cũng cười?

-Tôi cười cái khác!

-Cái gì?

-Miễn không phải cô là được chứ gì?

Diêu Linh tức đỏ mặt tía tai. Diêu Linh là một cô gái xinh đẹp và được rất nhiều anh chàng ở Tổ Long để mắt tới, họ thường chiều theo ý thích của cô, và đôi khi họ chiều cô cả những thứ cô không thích, họ không bao giờ để cô cáu gắt. Còn cái tên Xích Vân thì thật là hết chịu nổi! Đi với hắn có một ngày mà một câu Diêu Linh nói hắn cười, hai câu Diêu Linh nói hắn cười, như thể lời nói của cô đáng buồn cười lắm không bằng! Con gái ghét nhất chuyện lời nói của mình bị ai đó cười nhạo. Ban nãy Diêu Linh còn muốn tìm hiểu xem con người Xích Vân là như thế nào, bây giờ tràn ngập trong đầu cô là sự bực bội với cái tên này. Và trong đầu Diêu Linh bắt đầu nổi lên một ý tưởng man rợ là thả hàng chục con trùng ngứa vào người Xích Vân

Diêu Linh đùng đùng bỏ đi để lại Xích Vân với cái miệng há hốc. Rồi Xích Vân lại cười, không phải vì y thấy lời nói của Diêu Linh buồn cười,

https://thuviensach.vn

mà là cô gái này khiến y có cảm giác thích thú. Thực sự, ngoài hai thằng bạn chí cốt, chưa có ai nói chuyện với Xích Vân thoải mái như cô gái Diêu Linh này.

Xích Vân đuổi theo, y nói với Diêu Linh:

-Đằng kia có tiệm ăn, ta vào đó ăn gì đã rồi đi sau cũng được.

-Không cần!

Xích Vân nhướn lông mày hết sức tinh quái:

-Thế thì…thôi vậy, tôi đi ăn một mình nhé. Tí gặp lại sau! – Nói rồi Xích Vân lủi đi nhanh.

Diêu Linh đứng như trời chồng. Thường thường, khi cô giận dỗi, các anh chàng sẽ bám riết lấy cô để nịnh nọt, buông ra những lời nói có cánh, trong khi cái tên Xích Vân này lại coi cô là cái gì chứ? Mà đang bực, chỉ có cái tên này là cô có thể trút giận, chính hắn gây ra chứ ai? Không được, không thể để hắn đi được! Cô phải cho hắn biết được sự bực bội của mình.

Xích Vân chuẩn bị bước vào tiệm ăn thì Diêu Linh đã vọt lên trước.

-Tôi tưởng cô không cần ăn cơ mà? Đi theo tôi làm gì? – Xích Vân cười.

-Ai bảo tôi đi với anh? Tôi thích đi đâu thì đó là việc của tôi chứ! Anh nghĩ là tôi đi theo anh chắc? Đồ vô duyên!

-Nhưng mà rõ ràng ban nãy cô nương nói là…- Xích Vân dài giọng.

-Thế tôi nói vậy anh tưởng là thật à? – Nói rồi Diêu Linh ngúng nguẩy đi vào trong quán.

Xích Vân cười, cô gái này đúng là thú vị thật.

Trong quán khá đông người, ai cũng cảm thấy đói bụng sau một chuyến đi dài. Tiếng rì rầm bàn tán, nói chuyện làm huyên náo cả cái quán ăn.

Xích Vân vừa ngồi xuống thì một tay tiểu nhị ở đâu tới lăng xăng:

-Thật quý hoá quá! Quý khách muốn dùng gì để tiểu nhân gọi?

"Ăn gì đây ?" – Xích Vân tự hỏi. Trong người y lúc này có những hai viên Kim Nguyên Bảo, nên muốn ăn ngon cũng không phải là chuyện khó. Nhưng ăn thế thì mất thời gian lắm, chỉ được ở một canh giờ thôi, xong lại đi ngay. Xích Vân quay sang Diêu Linh:

-Thế cô nương muốn ăn gì đây?

https://thuviensach.vn

“Bực mình không chịu được, hắn biết thừa là chỉ ở lại trong một canh giờ nên thử mình xem gọi đồ đắt tiền hay rẻ đây mà! “, Diêu Linh bực bội. Liếc xung quanh, người ta cũng chỉ ăn bánh bao là chủ yếu, muốn đi nhanh tới Tích Vũ Thành mà.

Nhưng rồi như đã nghĩ ra một điều gì đó, Diêu Linh mỉm cười với Xích Vân một cách ác ý, rồi cô nói với tiểu nhị:

-Tiểu nhị! Mang cho tôi hai cái bánh bao nhân thịt!

-Rồi! Có ngay! Hai bánh bao nhân thịt nào!

Xích Vân thấy hơi lạ, y hỏi:

-Tôi đâu có thích ăn bánh bao! Ăn thế sao no được? Cả buổi sáng tôi đã ăn gì đâu?

Diêu Linh tinh quái:

-Muốn ăn nem công chả phượng thì gọi đi! Nếu vậy thì hai cái bánh bao đó sẽ là của tôi!

Xích Vân méo mồm. Bánh bao là cái món y ngán đến tận cổ, bởi vì ngày nào y cũng ăn cái món này ít nhất là một lần. Nhưng thôi, ăn cho qua chuyện, chen chân từ nãy giờ vào được cái quán ăn này đã mất cả đống thời giờ. Đến Tích Vũ Thành rồi thích ăn ngon cũng được.

Tiểu nhị mang cái đĩa trên có hai chiếc bánh bao ra, hắn mang thêm cả một ấm trà.

-Có rồi đây! Có rồi đây!

Mặc dù ngán cái món này, nhưng bụng đang đói nên Xích Vân chộp lấy ngay cái bánh bao.

-Ê! Từ từ đã! – Diêu Linh nói.

-Sao?

-Đưa cái bánh của anh đây!

-Cái bánh làm sao?

-Thì cứ đưa đây!

Xích Vân đưa bánh cho Diêu Linh. Cô gái bẻ cái bánh ra làm hai phần, một phần to hơn, một phần nhỏ hơn, Diêu Linh đưa phần nhỏ hơn cho Xích Vân.

-Thế là thế nào? – Xích Vân ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

-Thì tức là tôi sẽ được cái phần này.

-Thế còn cái bánh kia cô không ăn à?

-Đâu, tôi sẽ ăn cái bánh đó.

-Khoan! Thế chẳng lẽ cô tranh phần của tôi sao?

-Sao lại tranh phần? Đàn ông các anh khoẻ mạnh, phải nhường con gái chứ! Tôi yếu lắm, phải ăn nhiều mới có sức được!

Xích Vân há hốc miệng vì không biết cãi thế nào, ai lại đi tranh giành với con gái bao giờ, thiên hạ cười chết. Nhưng đi cả buổi sáng tới giờ, đói không chịu được.

-Cô để lại cho tôi một cái bánh đi! Từ sáng tới giờ, đói lắm!

-Thế anh muốn tranh giành với con gái sao?

Xích Vân cứng miệng, thôi, gặp phải đứa con gái tinh quái thế này thì chịu chứ biết làm thế nào? Xích Vân đành chấp nhận với cái bánh của mình, dù sao ở Kiếm Tiên y chịu đói cũng quen rồi, có khi chẳng có gì để mà ăn.

Diêu Linh hả hê, vì cô đã làm cho cái tên Xích Vân này phải chịu thua. Và cô cũng bắt đầu ăn bánh của mình và một nửa to hơn được bẻ từ bánh của Xích Vân. Phen này cô phải làm cho Xích Vân đói nhã ruột thì thôi, chuyến đi còn dài lắm, tới đêm nay mới nghỉ.

Nhưng càng ăn, Diêu Linh càng thấy cái cách trả thù của mình thật chẳng hữu dụng chút nào. Bánh bao nhân thịt đúng là ngon thật đấy, nhưng ăn một cái xong thì bứ không để đâu hết. Mà lúc ăn cô cũng uống mấy cốc trà, bây giờ cái dạ dày không thể ních thêm gì được nữa. Mà cái tên Xích Vân kia tưởng là sẽ đói, ai ngờ hắn vẫn tỉnh khô, chẳng có vẻ gì là để ý tới cái bánh mà Diêu Linh đang cầm cả.

-Ăn nữa đi! – Xích Vân nói – Đói thì gọi thêm cái nữa mà ăn. – Xích Vân nói.

Câu nói ấy của Xích Vân khiến Diêu Linh thấy khác lạ. Nhìn kỹ cái tên Xích Vân này, cô thấy hắn cũng…

-Ăn nốt đi này! – Diêu Linh đưa cái bánh cho Xích Vân.

-Tôi tưởng cô đói cơ mà!

https://thuviensach.vn

-Trông anh tha thiết cái bánh quá nên tôi thương ấy mà. Tôi là người có lòng nhân từ rộng lắm!

-Ai nhìn bánh của cô?

-Ăn cho nốt đi! Rồi trả tiền hộ tôi! – Nói xong Diêu Linh đi ra khỏi quán.

-Sao lại là tôi trả tiền? Này! – Xích Vân gọi với lại nhưng Diêu Linh dường như không nghe thấy gì.

Xích Vân nhìn cái bánh, rồi ăn nốt, đồ ăn là không được phí phạm. Vừa nhồm nhoàm y vừa gọi:

-Tiểu nhị! Tính tiền!

*

* *

Những con chim sẻ đậu trên cánh tay của Diêu Linh.

Diêu Linh nhìn mấy con chim sẻ, cô lại nhớ đến gia đình của mình.

-Mẹ ơi, sao cha đi lâu vậy mà vẫn chưa về? – Cô bé Diêu Linh tám tuổi, bé loắt choắt hỏi mẹ.

Mẹ Diêu Linh là một Tiên Thú, bà nhìn Diêu Linh với ánh mắt hơi buồn và trong thoáng chốc cô bé thấy có gì long lanh nơi mắt của mẹ, mẹ nói:

-Cha sẽ về sớm thôi.

-Cha đi hơn một năm rồi còn gì nữa? Cha đi lâu vậy? Chẳng lẽ cha quên mẹ con mình rồi sao?

-Bậy nào! - Mẹ Diêu Linh hơi nghẹn – Cha sẽ về thôi mà! Cha còn nhớ con lắm!

-Thật ạ? Sao mẹ biết?

-Ta biết chứ. Thôi, mẹ con mình đi hái dược thảo đi!

-Dạ vâng.

Đã hơn mười năm rồi kể từ lân Diêu Linh hỏi câu đó. Cô nhìn bầy chim sẻ đậu trên tay mình, rồi ve vuốt chúng.

-Cô thích chim sẻ như vậy sao?

Xích Vân ở đằng sau Diêu Linh, y đã leo lên quả đồi này và thấy Diêu Linh đang ở đây.

https://thuviensach.vn

-Tôi đã mua một ít đồ lương khô rồi đấy. – Xích Vân nói – Chúng ta sẽ đi tới chân núi Đoạn Cung Sơn rồi nghỉ tại đó vào tối nay.

-Ừ…

Xích Vân tiến lại gần, một lần nữa, bắt gặp những con chim sẻ lại vút đi khi thấy ánh mắt của Xích Vân.

-Hình như tôi không được động vật thích cho lắm… - Xích Vân cười ngượng.

-Không sao…

-Sao cô thích cái bọn chim chóc đó vậy?

-À, hồi còn bé, nhà tôi ở trên một quả đồi. Ở đó, chim sẻ đến nhiều lắm, ngày nào tôi cũng chơi với chúng.

-Chỉ có vậy thôi sao?

-Không chỉ là chơi. Bởi vì nơi đó, gia đình tôi đã sống rất đầm ấm, vui vẻ.

-Thì bây giờ cô về lại nơi đó với cha mẹ là được chứ gì?

-Ngôi nhà ấy không còn nữa.

-Tại sao lại không còn?

-Mẹ tôi đã chuyển vào trong Vạn Hoá Thành sống rồi.

-Thế cha cô?

-Ông mất rồi.

Xích Vân thấy mình vô duyên quá, tự dưng lại đi hỏi chuyện nhà người khác.

-À, xin lỗi… - Xích Vân lí nhí.

-Thôi, bỏ đi. Chúng ta xuống xe nào.

Diêu Linh bước đi, và cô không để ý tới một cuộn giấy rơi ra từ trong cái tay nải của mình.

Xích Vân đi đằng sau, y nhặt cuộn giấy lên, tháo sợi dây buộc rồi giở tờ giấy ra.

Một tấm bản đồ, nhưng hết sức đơn giản và không chi tiết. Giống như tự vẽ thì đúng hơn. Xích Vân nhìn thấy một cái dấu gạch chéo như là để ký hiệu đặt vào giữa Tích Vũ Thành. Hơn nữa, cũng có khá nhiều những dấu

https://thuviensach.vn

gạch chéo như thế này trên tấm bản đồ, và cái Xích Vân nhìn thấy gần nhất là ở Vạn Hoá Thành.

-Cái đó là của tôi.

Xích Vân giật mình. Diêu Linh đã để ý thấy đồ của mình bị rớt ra.

-Ít ra anh cũng phải hỏi ý kiến của người khác nếu muốn mượn đồ chứ?

Xích Vân đưa lại tấm bản đồ cho Diêu Linh, nhưng y thấy lạ là đáng ta cô nàng đã phải nổi đoá lên rồi, tại sao Diêu Linh lại chẳng nói gì nhỉ?

-Tôi xin lỗi… - Xích Vân nói.

-Không sao đâu mà. Lần sai muốn mượn gì thì phải hỏi.

-Cô…

-Tôi làm sao?

-À…không…không có gì…

-Thì đi thôi! Nhanh không xe ngựa chạy rồi đấy! – Diêu Linh nhoẻn miệng cười.

“Đáng yêu quá !” , Xích Vân ngây người ra khi thấy cái cười của Diêu Linh.

-Đi thôi! Đứng đó làm gì? Xe chạy mất bây giờ! – Diêu Linh gọi.

Như thoát khỏi giấc mộng, Xích Vân liền đuổi theo.

Diêu Linh không muốn cãi nhau với Xích Vân vào lúc này, cãi nhau với anh chàng này cũng hay, nhưng cô đang nghĩ về thứ khác.

Diêu Linh đến Tích Vũ Thành không phải để chơi.

Có việc quan trọng.

Không phải của người nào giao cho.

Mà là của chính Diêu Linh.

Phi Yến Lão Bà bước đi nhẹ nhàng tới Bạch Thiên Trụ. Tấm áo dài lướt thướt kéo theo những cánh hoa anh đào được phủ một màu vàng rực bởi nắng. Bãi cỏ bây giờ cũng được phủ lên một màu nắng như thế.

Cánh cửa đá Ngũ Sắc từ từ mở, Phi Yến Lão Bà đi vào trong.

Một cột sáng mờ ảo đang chiếu thẳng từ đỉnh tháp Bạch Thiên Trụ xuống chính giữa ngôi sao năm cánh, và thẳng vào ngực của hình vẽ Thần Bàn Cổ. Cột sáng này được gọi là Quang Kim, mỗi ngày, Quang Kim bắt đầu xuất hiện trong Bạch Thiên Trụ vào giờ Thìn, chiếu xuống một góc

https://thuviensach.vn

nghiêng xuống sàn tháp, sáng nhất và rõ nhất vào giờ Ngọ, lúc đó Quang Kim chiếu xuống sàn với một góc thẳng đứng, bắt đầu từ giờ Ngọ trở đi, Quang Kim bắt đầu lệch góc dần và biến mất vào giờ Thân. Nếu để ý, người ta sẽ thấy Quang Kim đã vẽ một đường thẳng từ cổng Ngũ Sắc cho tới Băng Ngai, vì vậy đường thẳng này còn được gọi là Quang Lộ, con đường chỉ có Vô Chân Vương đã lên ngôi mới được bước qua. Vì vậy, đã trở thành tục lệ, khi ai bước vào Bạch Thiên Trụ, người đó phải đi vòng men theo con đường bằng đá hoa cương bao quanh thành một vòng tròn bên ngoài ngôi sao Ngũ Hành trên mặt sàn tháp. Không một ai được phá lệ đó, kể cả đó là Phi Yến - Hộ Vương Lão Bà, người hộ giá cạnh Vô Chân Vương.

Một hành lang ở tầng trên, nhưng không có bậc thang hay cái gì dẫn lên hành lang đó cả, Phi Yến Lão Bà phi thân lên, đáp xuống hết sức nhẹ nhàng.

Lão Bà ngước lên, cũng có những hành lang như thế này ở trong Bạch Thiên Trụ, và có tất cả là một trăm cái hành lang thế này, chức sắc càng cao, càng được vào nhiều các hành lang, mỗi hành lang có hai chục căn phòng, mỗi phòng có nhiệm vụ riêng. Như ở bên kia đối diện với Lão Bà là phòng cầu nguyện, căn phòng lớn nhất trong hành lang thứ hai này, nơi đó có một dàn đồng ca hát bài lễ cầu nguyện vào buổi sáng sớm, hay như hàng lang thứ ba ở bên trên chủ yếu là nơi bàn việc của những người có chức sắc trong dòng họ, còn hành lang thứ sáu mươi tư là nơi họp của Hội Đồng Trắng. Nhưng bản thân Lão Bà mới được bước vào chín mươi chín hành lang, hành lang thứ một trăm là dành riêng cho Vô Chân Vương.

Phi Yến Lão Bà bắy gặp một cô gái đi từ trong căn phòng ra, tay bưng một khay trà, nhưng điều làm Lão Bà thấy lạ là khuôn mặt cô hơi sợ sệt như vừa thấy cái gì đó.

-Hộ Vương Lão Bà! – Cô gái vội cúi đầu xuống, có vẻ như cô hơi giật mình khi thấy Lão Bà.

-Ừ, sao, có chuyện gì với ngươi vậy?

-Dạ không…

-Có chuyện gì? Nói ta nghe, nếu được ta sẽ giải quyết giùm ngươi.

https://thuviensach.vn

-Không, thưa…chỉ là…có người trong phòng…

-Ai?

-Có người đợi Lão Bà…thôi, tiểu nhân đi đây…

Phi Yến Lão Bà thấy cách hành xử của cô gái khá kỳ cục, tuy vậy, bà cũng không hỏi thêm điều gì, rồi lặng lẽ bước vào trong phòng.

Căn phòng tràn ngập ánh nắng vàng.

-Cô đến rồi à?

Phi Yến Lão Bà quay sang, một ông già, tay chống gậy, râu trắng dài tới tận ngực, mái tóc cũng dài ngang ngửa như vậy. Nhưng cũng như Lão Bà, người già này cũng chẳng lộ vẻ gì gọi là già, chân bước nhanh nhẹn, mắt sáng như trong mắt có chân quang.

-Tâm Thiện Giáo Lão. – Lão Bà nói.

-Tôi chờ cô từ nãy giờ, có việc gì cũng nên đến sớm hơn một chút.

Tâm Thiện Giáo Lão là một thành viên trong Hội Đồng Trắng, cũng như Hộ Vương Lão Bà. Cả hai người đều thuộc dòng dõi Ngũ Hành Huyết, họ được mọi người trong dòng họ Ngũ Hành Huyết tôn kính và kính phục. Hộ Vương Lão Bà và Tâm Thiện Giáo Lão là hai người trong những người có nhiệm vụ cai quản, trông coi và bảo vệ quyền lợi của những người thuộc dòng họ Ngũ Hành Huyết.

-Tôi có thấy một cô gái đi từ đây ra… - Lão Bà tiếp lời – Ông làm gì khiến cô ta sợ vậy?

-À…không phải, thực ra thì…có một vị khách đến thăm chúng ta.

-Ai vậy?

Không cần đợi Tâm Thiện Giáo Lão trả lời, một người bước ra đằng sau tấm rèm cửa sổ. Người này dáng vẻ cao ráo, nhưng có một điều khiến ai cũng sẽ nhận ra rõ nhất, chiếc áo xanh đen khoác ở bên ngoài, mũ trùm che hết khuôn mặt, dường như muốn ngốn hết những ánh nắng mặt trời đang chiếu rọi vào căn phòng. Và đặc biệt, người này luôn xoay một con dao trên lòng bàn tay, con dao quay tít mù, được điều khiển rất khéo léo giữa các ngón tay.

-Tôi sẽ giới thiệu… - Tâm Thiện Giáo Lão nói với người mặc áo khoác xanh đen – Đây là…

https://thuviensach.vn

-Hộ Vương Lão Bà. - Người mặc áo khoác xanh đen nói ngay – Là người có quyền lực lớn nhất, đứng sau Vô Chân Vương trong Ngũ Hành Tộc.

-Vâng, có thể nói là như vậy.

Hộ Vương Lão Bà không biết người này là ai, nhưng nhìn cách ăn mặc, và đặc biệt là hơi thở bao trùm căn phòng, bà biết ngay người này đến từ đâu. Và bà cũng đã hiểu vì sao cô gái kia lại sợ hãi.

-Vậy, xin hỏi quý danh của các hạ? - Hộ Vương Lão Bà nói.

-Rất quen thuộc thôi. - Người lạ mặt đáp.

Người lạ cởi mũ trùm ra, một khuôn mặt già dặn, mắt xanh lơ, mái tóc nâu dài.

Tâm Thiện Giáo Lão giới thiệu:

-Đây là thủ lĩnh Ngũ Thánh Điện của Uất Hận Thành. Tần Mạnh Uy.

…

-Mạnh Uy đi rồi à? - Ngài Diệp Thu hỏi.

-Ừ. – Ngài Hạc Tú trả lời.

Hai người đang ngồi trên bờ sông Hàn Thuỷ, con sông bốc hơi lạnh buốt, chỉ có cỏ dại, sức sống mãnh liệt mới tồn tại được trên bờ sông Hàn Thuỷ, không một loại thực vật nào chịu được sức lạnh của con sông này.

-Vậy ông nghĩ liệu chuyến đi có đạt kết quả gì không?

-Tôi nghĩ chắc là được, Ngũ Hành Tộc sẽ phải chịu thôi.

-Điều gì làm ông chắc chắn vậy? - Diệp Thu hỏi.

-Vì Mạnh Uy không phải là người dễ từ bỏ mục tiêu.

…

-Tần mỗ rất hân hạnh khi được ghé thăm đến đây. - Tần Mạnh Uy đưa tay ra.

Lão Bà hơi lưỡng lự, tuy vậy, bà cũng làm một cái bắt tay xã giao với Mạnh Uy.

-Tháp Bạch Thiên Trụ này đúng là danh bất hư truyền. - Tần Mạnh Uy nói – Tôi rất lấy làm ngưỡng mộ trước những bức hoạ ở đây.

-Cám ơn vì lời khen tặng. – Lão Bà nói.

Tâm Thiện Giáo Lão thấy không nên sa đà quá, ông nói ngay:

https://thuviensach.vn

-Vậy hôm nay, Tần đại nhân ghé qua Thiên Linh Sơn này là có việc gì? Nếu được, bổn tộc Ngũ Hành Huyết sẽ hết lòng giúp đỡ.

Tần Mạnh Uy thấy vấn đề đã được nói đến, ông cũng không muốn dây dưa thời gian:

-Mất công lặn lội đường xa tới đây, vậy Tần mỗ xin nói vào chuyện chính luôn.

Tần Mạnh Uy nhìn khắp lượt hai người kia rồi nói:

-Chắc chắn, hai vị tiền bối cũng đã biết chuyện về Bất Kiếp Viện.

-Chúng tôi đã nghe, và chúng tôi cũng đang tìm hiểu về chúng. - Hộ Vương Lão Bà nói - Tuần trước, tôi đã cử người xuống dưới Hạ Giới để xem xét tình hình.

Nghe hai chữ "Hạ Giới" , Tần Mạnh Uy hơi bực mình, ông không thể nào ưa được cách gọi đó của Ngũ Hành Tộc.

-Vâng, Tần mỗ cũng không cần giải thích gì nhiều. Vậy, nói thẳng vào vấn đề luôn, Uất Hận Thành chúng tôi có một đề nghị.

-Ngài cứ nói… - Giáo Lão tiếp lời.

-Vâng, vậy tôi xin hỏi một câu, có phải Ngũ Hành Tộc các vị đang giữ "Tàn Dương" phải không?

Hộ Vương Lão Bà và Tâm Thiện Giáo Lão nhìn nhau, hai người hết ngạc nhiên rồi tỏ ra hơi khó chịu.

-Ý của ngài là gì? – Lão Bà nói.

-Tôi thật sự không biết Ngũ Hành Tộc có giữ cái đó không, nhưng nếu giữ thì chúng tôi muốn các vị đưa nó cho chúng tôi.

-Đại nhân thật thích đùa! – Tâm Thiện Giáo Lão cười, nhưng khuôn mặt thì hơi rúm lại.

-Tần mỗ không biết đùa, "Tàn Dương" có ảnh hưởng tới sự an nguy của Tam Giới, nếu các vị không đưa cái đó cho Uất Hận Thành, tôi e sẽ có chuyện chẳng lành.

Hộ Vương Lão Bà hít một hơi như để nén giận, nhưng bà vẫn tươi cười:

-Tần đại nhân, tôi thật sự phải nói với ngài rằng, Ngũ Hành Tộc chúng tôi không hề giữ Tàn Dương. Vật đó đã mất tích từ lâu rồi, trong Ngày Của Sự Kết Thúc, đại nhân hiểu chứ?

https://thuviensach.vn

Tần Mạnh Uy nhìn thẳng vào mắt Lão Bà, ánh mắt nén giận nhưng kiên quyết và nghiêm nghị.

"Nói thật".

-Vâng, nếu quả thật là như vậy, thì Tần mỗ cũng không dám quấy rầy nhiều.

-Vâng, vậy…còn gì nữa không? – Lão Bà mong muốn Mạnh Uy biến khỏi mắt bà ngay tức thì.

-À, có. - Mạnh Uy thoáng thấy sự thất vọng của Lão Bà - Thực ra, Uất Hận Thành chúng tôi cũng đề nghị thế này, chúng ta sẽ chia sẻ thông tin và hợp tác với nhau, ít nhất là trong thời gian này, các vị đồng ý chứ?

-Hợp tác…? – Tâm Thiện Giáo Lão nheo mắt, lần này ông không cười nữa.

-Vâng, tôi nghĩ Ngũ Hành Tộc nên hợp tác với Uất Hận Thành thì hơn, vì tình hình hiện nay…

-THẬT LÀ LỐ BỊCH! – Hộ Vương Lão Bà hét lên, tiếng hét vang vọng cả toà tháp – CÁC NGƯỜI NGHĨ NGŨ HÀNH TỘC CHÚNG TA LÀ CÁI GÌ CHỨ?

-Phi Yến, cô hãy bình tĩnh… - Giáo Lão nói.

Tần Mạnh Uy biết ngay Lão Bà sẽ phản ứng lại lời đề nghị của ông, nên ông cũng chẳng ngạc nhiên lắm, tay vẫn xoay dao như thường.

-Tần đại nhân… - Hộ Vương Lão Bà hít một hơi - …tôi có một vài điều muốn nói với ngài.

-Vâng, Tần mỗ xin lắng nghe.

Hộ Vương Lão Bà chậm rãi nói:

-Thứ nhất, điều tôi muốn nói với Tần đại nhân là Uất Hận Thành các ngài không tôn trọng chúng tôi. Một cuộc gặp gỡ như thế này, thì chí ít ra ngài phải báo trước, và Hội Đồng Trắng sẽ đón tiếp ngài chứ không phải là cuộc nói chuyện kiểu này. Mặc dù tôi là người có quyền lực chỉ đứng sau Vô Chân Vương, nhưng quyết định của tôi không phải là tất cả, quyết định tất cả là Hội Đồng Trắng. Và nếu ngài đến đây với một việc hệ trọng, thì ngài đã không hiểu rõ lắm về Ngũ Hành Tộc. Xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, người gặp tôi phải là một người có chức vụ tương đương, đó là Đường Chủ

https://thuviensach.vn

Ai Oán Đường, và nếu gặp Hội Đồng Trắng thì không những là Đường Chủ, mà có thể đích thân Thiên Tử Uất Hận Thành sẽ phải đến đây. Nói vậy, mong ngài bỏ quá, thủ lĩnh của Ngũ Thánh Điện, phải được coi là bậc kỳ nhân, tài năng xuất chúng của Uất Hận Thành thì mới được làm chức vụ đó, tôi rất khâm phục và kính trọng ngài. Nhưng quy định là quy định, ngài hiểu. Thứ hai, ngài đã coi Ngũ Hành Tộc chúng tôi như một nơi chứa chấp. Chúng tôi có lưu giữ tại đây những bảo vật trong Tam Giới, nhưng Tàn Dương, một thứ có sức mạnh hắc ám đến như vậy thì không bao giờ chúng tôi lưu giữ, có thể là vì chúng tôi bản lĩnh non kém, không đủ sức chế ngự nó, nhưng kể cả có chế ngự được, chúng tôi cũng không bao giờ giữ nó cả. Thứ ba, ngài nói rằng chúng ta nên hợp tác? Tôi e là không thể. Những gì mà Hắc Đế đã gây ra cho nhân dân Đại Lục, và cả những gì mà Hàn Thuyên đã suýt làm với chúng tôi, tôi nghĩ rằng để Ngũ Hành Tộc và Uất Hận Thành bắt tay nhau, thì có lẽ phải rất lâu nữa, cho dù hôm nay tôi có ủng hộ ý kiến của ngài, thì các thành viên trong Hội Đồng Trắng cũng sẽ không đồng ý. Ai có phận người nấy lo, Bất Kiếp Viện được sinh ra từ Uất Hận Thành. , thì Uất Hận Thành phải có trách nhiệm, con dại cái mang, không thể bảo chúng tôi cùng chịu chung hậu quả của Uất Hận Thành được. Chúng tôi thiết nghĩ các ngài giờ này nên bàn với nhau cách đối phó với Bất Kiếp Viện, kẻo bọn chúng lại gây ra những sự việc đáng tiếc như ở Ngư Thôn và Thiên Lệ Thành. Nói tới đây chắc ngài đã hiểu?

Tần Mạnh Uy vẫn xoay đều con dao trên tay, nhưng bất chợt ông không xoay nữa. Ông nói:

-Tẫn mỗ xin phép được có vài lời.

-Ngài cứ nói. – Giáo Lão tiếp lời.

Mạnh Uy bước đi chầm chậm, vừa đi vừa nói:

-Tôi xin được nói như thế này. Tôi rất tôn trọng Ngũ Hành Tộc.

Khi bước vào cửa Ngũ Sắc, tôi đã tuân thủ đúng luật lệ, không đặt một bước chân nào lên Quang Lộ.

Hiện giờ, Đường Chủ Ai Oán Đường của chúng tôi đang rất bận rộn, vì đau đầu về chuyện Bất Kiếp Viện, ông ấy không muốn xảy ra những gì

https://thuviensach.vn

đáng tiếc nên trực tiếp chỉ đạo công việc, vậy cho nên tôi phải thay thế ông ấy để đến nơi này.

Bà nói rằng chúng tôi phải tôn trọng Vô Chân Vương, vậy Ngũ Hành Tộc cũng phải biết tôn trọng Thiên Tử Uất Hận Thành. Người mà Thiên Tử cần gặp là Vô Chân Vương, chỉ có Vô Chân Vương mới đủ tư cách để gặp Thiên Tử của chúng tôi. Hội Đồng Trắng của Ngũ Hành Tộc nên biết điều đó.

-Tần Đại Nhân! – Lão Bà nói – Ngài đã quá lời rồi đấy!

-Phi Yến, cô bình tĩnh – Giáo Lão nói - Mời Tần đại nhân nói tiếp…

-Tôi xin nói tiếp. Ngũ Hành Tộc các vị nói rằng Hắc Đế đã gây ra đau thương, vậy tại sao các vị không tự vấn lại chính mình? Đại Hỗn Loạn xảy ra là do chính những người có chung dòng máu với các vị. Nhưng Ngũ Hành Tộc cũng không kiểm soát cuộc chiến đó, mà ngược lại, các vị còn để nó ngày càng mạnh mẽ hơn, có phải tất cả là vì Hắc Đế Ấn không?

Hộ Vương Lão Bà và Tâm Thiện Giáo Lão không thể nói được gì, họ chỉ biết lặng lẽ lắng nghe.

-Nhưng chúng tôi cũng không tính gì chuyện đó nữa, cái gì đã qua thì để cho nó qua.

Bây giờ, vấn đề nhức nhối hiện nay là Bất Kiếp Viện.

Uất Hận Thành đã sinh ra nghiệp chướng Bất Kiếp Viện, bọn chúng muốn phá hỏng sự bình yên của Tam Giới một lần nữa. Bản thân chúng tôi thấy mình có trách nhiệm phải giải quyết Bất Kiếp Viện.

Nhưng hai vị nên hiểu cho.

Bất Kiếp Viện không phải là tổ chức bình thường.

Mười ba thành viên của Bất Kiếp Viện là những chiến binh mạnh nhất từ trước đến nay của Uất Hận Thành, bọn chúng đều được sinh ra, trưởng thành từ Địa Ngục Uất Hận Thành, nơi tận cùng của sự sống.

Chúng tôi, Ngũ Thánh Điện, và những cận vệ, Thất Đỉnh Ma, cả Đường Chủ và thậm chí là cả Thiên Tử không chắc có thể chiến đấu nổi với Bất Kiếp Viện. Sự không chắc sẽ dẫn đến không tốt, không tốt thì sẽ không có gì cả. Vì vậy, việc liên kết với Ngũ Hành Tộc lúc này, tôi cho rằng đó là sự cần thiết. Theo như tin tức tôi vừa nhận được, thì Ngũ Hành Tộc, dù muốn

https://thuviensach.vn

hay không, cũng sẽ là một phần trong mục tiêu của Bất Kiếp Viện. Vậy nên, vì sự an toàn của Đại Lục tôi thiết nghĩ, sự hợp tác là cần thiết.

Xin thứ lỗi cho tôi được nói điều này.

Ngũ Hành Tộc các vị tự xưng là thần thánh.

Điều đó không sai, tôi phải thừa nhận.

Nhưng các vị cũng không nên quá tự cao tự đại.

Các vị nên nhớ, Bạch Thiên Trụ đổ thì Đại Lục Hoàn Mỹ sẽ sụp đổ.

Nhưng chưa chắc Uất Hận Thành đã sụp đổ.

Nếu Uất Hận Thành bị diệt vong.

Thì không những Đại Lục Hoàn Mỹ này sẽ biến mất…

Tần Mạnh Uy chỉ tay hướng lên trời:

-Mà cả cái tháp Bạch Thiên Trụ này cũng chẳng còn!

Hộ Vương Lão Bà mở to mắt, còn Tâm Thiện Giáo Lão cũng hết sức nén giận. Từ trước đến nay, chưa một ai dám nói những điều này về Ngũ Hành Tộc, mà bây giờ, Tần Mạnh Uy đã nói, mà lại ở chính nơi đây, đại bản doanh của Ngũ Hành Tộc, Bạch Thiên Trụ.

-Mong hai vị bỏ quá, Tần mỗ sẽ cẩn ngôn hơn. Có lẽ tại Tẫn mỗ không thể kiềm chế được.

Hộ Vương Lão Bà và Tâm Thiện Giáo Lão không nói được gì, có lẽ hai người vẫn còn hơi chấn động sau những lời nói đó của Tần Mạnh Uy.

-Nhân đây - Mạnh Uy nói – Hai vị chắc đều biết tới Con Quỷ Uất Hận Thành chứ?

Hộ Vương Lão Bà đã bình tĩnh lại:

-Vâng.

-Hắn tên thật là Xích Vân, từng là thủ lĩnh của Bất Kiếp Viện. Nhưng hiện nay Xích Vân đã rời bỏ Bất Kiếp Viện, thủ lĩnh hiện nay của tổ chức đó là Thiên Ma.

-Vậy là các ngài đã biết tới sự tồn tại của Bất Kiếp Viện?

-Chúng tôi đã từng biết Bất Kiếp Viện, nhưng hồi đó Bất Kiếp Viện hình như vẫn chưa đủ thành viên như bây giờ, và cũng không gây ra chuyện gì ghê gớm, ngoại trừ nó giống như một tổ chức chuyên tham gia vào các chiến trường.

https://thuviensach.vn

-Tham gia vào các chiến trường? – Giáo Lão hỏi.

-Không hiểu vì sao, nơi đâu có chiến trường là nơi đó có Bất Kiếp Viện, và hình như chúng tham gia vào chiến trường là chỉ để giết người. Tuy vậy, Uất Hận Thành chúng tôi đã có lỗi là không xử lý, hoặc truy nã tổ chức này ngay từ hồi ấy.

-Vậy bây giờ? – Lão Bà hỏi.

-Bất Kiếp Viện đã xác định mục tiêu, Hắc Đế Ấn là thứ chúng cần có, Tàn Dương là thứ chúng cần tìm, và Uất Hận Thành là mục đích cuối cùng của chúng.

-Vậy…

-Vậy nên, sự hợp tác chặt chẽ trong thời điểm này là vô cùng cần thiết. Ngũ Hành Tộc nên chuẩn bị sẵn sàng cho ngày hỏi thăm của Bất Kiếp Viện.

-Ngài cho rằng Ngũ Hành Tộc chúng tôi không đủ sức chống lại Bất Kiếp Viện sao, Tần đại nhân?

-Chỉ có người Uất Hận Thành mới hiểu người Uất Hận Thành. Tần mỗ không có ý chê rằng bản lĩnh của các vị thấp kém, tuy nhiên, chúng tôi không thể chắc chắn Bất Kiếp Viện có thể làm những thứ gì. Hiện nay chúng tôi đã có ở đây…

Mạnh Uy rút từ trong người ra một tập giấy rồi đưa nó cho Hộ Vương Lão Bà.

-Đây là hồ sơ của hai thành viên trong Bất Kiếp Viện, Quỷ Nhân và Vọng Quái, những kẻ đã gây ra hai vụ thảm sát ở Ngư Thôn và Thiên Lệ Thành. Hai tên này trước đây đều đã từng giữ những vị trí quan trọng và làm việc trong các đội quân của Uất Hận Thành, vậy nên chúng tôi có một ít thông tin về chúng.

-Vậy của những tên còn lại?

-Tất nhiên là có, nhưng cũng có một số trường hợp ngoại lệ, gần nửa thành viên trong Bất Kiếp Viện không có bất cứ hồ sơ nào lưu trữ trong Mật Nội. Trong đó có Xích Vân, không có bất cứ tài liệu, hay thông tin gì về tên này. Nhưng…

-Nhưng sao? – Giáo Lão hỏi.

https://thuviensach.vn

-Hắn chỉ được biết đến qua lời nói của những kẻ sống sót trở về.

-Tôi không hiểu. - Hộ Vương Lão Bà nói.

-Chỉ có những kẻ sống sót trong những chiến trường mà Bất Kiếp Viện đã từng tham gia mới biết đến sự tồn tại của Xích Vân, tất cả bọn họ đều gọi Xích Vân là Con Quỷ Uất Hận Thành.

-Không có ai biết tí gì về hắn sao?

-Gần như vậy. Những người may mắn không bị lưỡi kiếm của Xích Vân đụng đến chỉ biết…

…sợ hãi, lắp bắp một hai câu về hắn mà thôi.

-Họ nói gì? - Hộ Vương Lão Bà hỏi.

-Họ nói Xích Vân là hiện thân của Hắc Đế.

Hộ Vương Lão Bà thấy xương sống hơi lạnh đi một chút, đã lâu lắm rồi, cuộc sống ung dung tự tại trên Thiên Linh Sơn đã làm bà mất đi cảm giác sợ hãi. Bà quay sang Giáo Lão, Giáo Lão có lẽ vẫn giữ được sự điềm tĩnh của mình, ông không nói gì cả, chỉ lặng lẽ quan sát Tần Mạnh Uy.

-Vì vậy - Tần Mạnh Uy nói – Chúng tôi nghĩ, nên có một sự trao đổi ngay tại đây.

-Ngài muốn gì ở Ngũ Hành Tộc chúng tôi? – Lão Bà hỏi.

-Chúng tôi muốn đảm bảo sự yên lặng tại Thiên Linh Sơn, vì vậy, chúng tôi đề nghị thế này, Uất Hận Thành sẽ cử một đội tới chân đỉnh núi Thiên Linh Sơn, và giám sát mọi thứ có thể bén mảng tới chân ngọn núi này. Bất kỳ động tĩnh nào khiến đội đó cảm thấy không an toàn, họ sẽ gửi ngay mật báo về doanh trại đóng trên Phạt Mộc Trường. Và từ đó Phạt Mộc Trường sẽ thông báo cho Uất Hận Thành bằng cách riêng của chúng tôi, và trong trường hợp khẩn cấp, đại quân Uất Hận Thành sẽ tới để tiếp ứng cho Ngũ Hành Tộc

-Không phải là để giám sát chúng tôi nữa chứ?

-Tuỳ hai vị nghĩ, tuy nhiên, sự thành thật của người Uất Hận Thành được đo bằng máu chảy, hai vị nên nhớ điều đó.

Hộ Vương Lão Bà đã lấy lại được vẻ điềm tĩnh vốn có của mình, bà nói nhẹ nhàng:

https://thuviensach.vn

-Có lẽ, Tần đại nhân đã có một chuyến đi dài, vậy xin mời đại nhân ghé qua tệ xá nghỉ ngơi, thăm thú đó đây. Việc hệ trọng như thế này, có lẽ chúng tôi phải bàn chuyện với Hội Đồng Trắng. - Hộ Vương Lão Bà nói.

-Không, các vị nên quyết định ngay, việc vô cùng hệ trọng như thế này, không thể kéo dài thời gian.

-Tần đại nhân! - Hộ Vương Lão Bà nói – Ngài nên hiểu cho, hai người chúng tôi không phải là tất cả của Ngũ Hành Tộc. Sự việc này quá hệ trọng, nó có thể huỷ hoại Tam Giới, và ngài cũng chưa bàn chuyện này với những người đứng đầu của Ngũ Hành Tiễn và Ngũ Hành Ma, và ngài cũng phải đợi sự quay về của ba vị Ẩn Giả của ba tộc Thú, Nhân, Vũ. Tới lúc đó, công việc của ngài mới có thể tiến hành. Nếu ngài cảm thấy quá gấp, chúng tôi sẽ gửi thư để mời ba vị Ẩn Giả quay trở về Thiên Linh Sơn ngay lập tức.

-Tôi nghĩ, không cần phải nhiêu khê vậy đâu. Ở đây đã có thể quyết định rồi, đúng không?

Tâm Thiện Giáo Lão, thủ lĩnh Hội Đồng Trắng?

Hộ Vương Lão Bà là người có quyền lực cao nhất, chỉ sau Vô Chân Vương, bởi vì nắm trong tay các chiến binh của Ngũ Hành Huyết và trở thành tổng chỉ huy toàn bộ các chiến binh Ngũ Hành Tộc nếu xảy ra chiến tranh, nhưng người thông qua những gì hệ trọng liên quan tới cả gia tộc Ngũ Hành thì đó là Tâm Thiện Giáo Lão. Tâm Thiện Giáo Lão có trách nhiệm tổng hợp mọi ý kiến của các thành viên thuộc Hội Đồng Trắng, thảo luận với những người khác, suy nghĩ kỹ càng rồi mới đưa đến phán quyết cuối cùng. Thủ lĩnh của Hội Đồng Trắng là Tâm Thiện Giáo Lão, trong nhiều một số hợp có quyền lực ngang bằng với Vô Chân Vương. Kể cả Hộ Vương Lão Bà, nếu muốn đưa ra một ý kiến gì, nếu có ảnh hưởng tới sự an nguy của Ngũ Hành Tộc, cũng phải hỏi Tâm Thiện Giáo Lão.

Tâm Thiện Giáo Lão là người cao tuổi trong toàn bộ gia tộc Ngũ Hành. Hộ Vương Lão Bà tuy có quyền lực chỉ kém Vô Chân Vương, và dù Tâm Thiện Giáo Lão là người có chức vị kém hơn so với bà, nhưng Tâm Thiện Giáo Lão là người mà Lão Bà kính trọng nhất chỉ sau Vô Chân Vương.

-Vậy, Tâm Thiện Giáo Lão, tiền bối có quyết định như thế nào?

https://thuviensach.vn

Tâm Thiện Giáo Lão chậm rãi nói:

-Vậy Ngũ Hành Tộc chúng tôi có một điều kiện thế này, không biết Uất Hận Thành các vị có đồng ý không?

-Kẻ hậu sinh xin lắng nghe.

-Vậy tôi xin nói. Uất Hận Thành các vị hãy cho Ngũ Hành Tộc chúng tôi một vị trí trong Uất Hận Thành.

-Tức là…

-Tức là Ngũ Hành Tộc chúng tôi sẽ được quyền nắm giữ Hắc Đế Ấn và Tàn Dương. Cả Ngũ Hành Tộc và Uất Hận Thành sẽ tham gia vào cuộc truy tìm này, nhưng cho dù là Uất Hận Thành tìm được, thì cũng phải đưa nó cho Ngũ Hành Tộc, Tần đại nhân đồng ý chứ?

Tần Mạnh Uy nheo mắt.

Kể từ lúc bước vào Bạch Thiên Trụ, đây là lần đầu tiên ông cảm thấy mình khó xử.

Hắc Đế Ấn thuộc về Uất Hận Thành.

Bởi vì nó vốn là của Uất Hận Thành.

Tuy nhiên, Mạnh Uy lại xoáy tít con dao, ông nói:

-Vậy Tần mỗ cũng có một điều kiện.

-Mời Tần đại nhân.

-Chỉ cần một điều kiện thôi.

-Vâng.

-Nếu Uất Hận Thành xảy ra chuyện…

.. thì Ngũ Hành Tộc sẽ phải dốc toàn lực để ứng cứu…

…cho tới người cuối cùng…

…kể cả là Vô Chân Vương.

Ngài đồng ý chứ?

Tâm Thiện Giáo Lão?

Tâm Thiện Giáo Lão nheo mắt, lần này đến lượt ông cảm thấy khó chịu.

Nhưng…

-Tôi chấp nhận điều kiện đó. – Giáo Lão nói.

Hộ Vương Lão Bà quay sang, bà toan nói điều gì đó nhưng nhìn ánh mắt quả quyết của Giáo Lão, bà lại thôi.

https://thuviensach.vn

-Vậy… - Mạnh Uy nói - …tôi sẽ để lại một thứ chứng minh ở đây.

Mạnh Uy lấy con dao trong người ra, rạch lòng bàn tay của mình trước sự kinh ngạc của Hộ Vương Lão Bà và Tâm Thiện Giáo Lão. Ông ngửa bàn tay lên, máu đọng lại thành một vũng trên lòng bàn tay.

-Ngài…làm gì vậy? – Tâm Thiện Giáo Lão hỏi.

-Tôi sẽ để lại máu của mình ở Bạch Thiên Trụ. Nếu ngài đồng ý, thì hãy để lại máu của mình.

-Tần đại nhân! – Giáo Lão đã hơi xao động – Chúng ta có thể ký kết đàng hoàng…

-Tôi đã nói, Uất Hận Thành chúng tôi giữ lời hứa bằng máu.

Tần Mạnh Uy úp bàn tay xuống, máu chảy thành dòng xuống con dao hứng ở phía dưới. Màu đỏ chảy lan ra trên lưỡi dao.

-Tần mỗ sẽ để lại con dao này tại đây. Nếu tiền bối đồng ý, hãy để máu của tiền bối trên con dao này.

Mạnh Uy đặt con dao xuống cái bàn bằng đá ở bên cạnh. Rồi ông bước ra cửa.

-Ngài có thể để máu của mình trên con dao đó lúc nào ngài muốn, trong vòng mười năm. Còn bản thân Uất Hận Thành chúng tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình ngay từ bây giờ.

Vậy cho nên, ngài hãy làm sao để cho hành động của ngài tương xứng với lời hứa của người Uất Hận Thành.

-Ngài không sợ chúng tôi bội ước sao? – Lão Bà nói.

Tần Mạnh Uy cười, ông quay lại:

-Người của Ngũ Hành Tộc không biết bội ước.

Và người Uất Hận Thành không thích sự bội ước.

Mạnh Uy bước ra cửa, ông nhảy xuống dưới tầng dưới cùng của Bạch Thiên Trụ. Và vẫn đúng nghi lễ, ông bước theo vòng tròn, không đi vào Quang Lộ rồi Tần Mạnh Uy bước đi.

-Tần đại nhân! - Hộ Vương Lão Bà gọi.

-Vâng?

-Ngài không ở lại đây sao?

Tần Mạnh Uy cười:

https://thuviensach.vn

-Các vị sống ở nơi cao quá, leo lên đây đã tốn khá nhiều thời gian của tôi rồi.

-Ngài nói vậy là sao?

-Khôi hài thôi, thực ra tôi phải đi về để chuẩn bị…

-Chuẩn bị gì? Có liên quan tới công việc của chúng ta không? Nếu vậy thì có thể bàn ngay tại đây, Tần đại nhân.

-Không, thực ra chỉ là chuyện riêng.

-Vậy…không giữ ngài nữa.

-Cáo từ!

-Cáo từ! Tần đại nhân bảo trọng.

Mạnh Uy dần mất dạng sau cánh cửa Ngũ Sắc.

-Cô biết gì về người này? – Tâm Thiện Giáo Lão hỏi.

-Tần Mạnh Uy, từng ở trong đội Vô, Thất Đỉnh Ma, và bây giờ là thủ lĩnh Ngũ Thánh Điện, tài năng xuất chúng, giống như Hàn Thuyên. Đã từng tận tay bắt sống Vũ Tộc Ẩn Giả, một Kiếm Khách đặc biệt, chuyên sử dụng dao găm.

-Nhưng cô có biết gì về tính cách của hắn không?

-Cái này…tôi không biết nhiều lắm.

-Tần Mạnh Uy là người không thích đùa. Và hắn càng không thích lời hứa bị đùa giỡn.

-Vậy ngài sẽ chấp nhận điều kiện của Uất Hận Thành?

-Trước mắt, ta sẽ chấp nhận chuyện họ đóng quân trên Phạt Mộc Trường.

-Ngài nghĩ sự lựa chọn là đúng chứ? Chúng ta chưa nói chuyện gì với Hội Đồng Trắng cả.

-Tôi sẽ có cách của mình.

-Vậy còn điều kiện cuối cùng của Tần Mạnh Uy, ngài có thực hiện không?

Tâm Thiện Giáo Lão nhìn con dao đẫm máu ở trên bàn.

-Người Uất Hận Thành đã phải dùng tới máu, thì đó là chuyện không thể đùa. Tuy nhiên…

-Sao?

https://thuviensach.vn

-Chúng ta có quyền quyết định, có nên để máu tại con dao này hay không? Đó là quyền của chúng ta, Tần Mạnh Uy nói vậy, và nếu chúng ta không thực hiện lời hứa, họ cũng không có quyền bắt chẹt.

-Không lẽ Mạnh Uy để cho ông thoải mái như vậy sao?

-Không rõ. Nhưng tôi nghĩ, Tần Mạnh Uy đã có chủ ý.

-Tức là…

-Có lẽ, hắn không mong đợi việc chúng ta không để lại máu trên con dao này. Nhưng tôi nghĩ, nếu chúng ta không làm chuyện này, trong mười năm. Chuyện Ngũ Hành Tộc lâm vào chiến tranh là điều khó tránh khỏi.

-Tại sao là mười năm?

-Vì có một lời tiên tri rằng, trong mười năm nữa, cánh cửa Địa Ngục tại Uất Hận Thành sẽ mở, và tôi tin là Bất Kiếp Viện cũng biết tới điều này.

-Mười năm sao…

-Hoặc là khởi đầu cho nền hoà bình vĩnh cửu, hoặc sẽ mãi mãi là ngày tận thế.

...

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 1 giây -----

Vũ Tộc Ẩn Giả bước đi chầm chậm, từng cơn gió nhẹ khẽ đi qua, phảng phất lên gương mặt Ẩn Giả. Tay bà cầm theo một cái giỏ, trong có thức ăn của Hoa Anh. Con bé tập mệt, cho nó ăn ngon một chút, tự tay Ẩn Giả đã làm những món này, và Hoa Anh thích nhất là được ăn những món do Ẩn Giả nấu.

Cơn gió mát quá, Ẩn Giả thấy đầu óc mình như đang nhớ về một thời.

Tổ tiên của Ẩn Giả là những người thuộc dòng họ Ngũ Hành Tiễn, một phần trong gia tộc Ngũ Hành. Những con người đã rời bỏ đỉnh núi Thiên Linh Sơn ở phương Bắc xa xôi, xuống phía Nam khai phá, và lập nên Tích Vũ Thành.

Năm tuổi, cô bé Yên Nhạn đã học Thánh Tiễn Tâm Pháp, thành thạo bắn cung. Mười tuổi, trở thành tay cung tài năng, có tư chất nhất trong số những người cùng trang lứa ngày ấy. Hai mươi tư tuổi, cô gái Yên Nhạn trở thành tổng chỉ huy vệ binh Tích Vũ Thành, từ đó bắt đầu một cuộc đời dai dẳng chiến đấu. Và khi lên năm mươi tuổi, cô bé Yên Nhạn ngày nào đã trở

https://thuviensach.vn

thành Vũ Tộc Ẩn Giả, với những chiến công lừng lẫy, dẫn quân vào Hoàng Hôn Thánh Điện đánh Thượng Cổ Ác Ma, một mình vào Độ Kiếp Cốc ngăn quái vật không cho chúng tràn ra ngoài Đại Lục, tự tay giết chết Thanh Y Tử, Tần Lăng, cùng với đồng đội ngăn chặn Tuần Hải Dạ Xoa. Vũ Tộc Ẩn Giả được mọi người trong Tích Vũ Thành nể phục, vì những đóng góp của bà, đem lại bình yên cho Đại Lục.

Nhưng…

Không ít người chê trách Vũ Tộc Ẩn Giả.

Thời kỳ Đại Hỗn Loạn đã xảy ra.

Và đến bây giờ chính Ẩn Giả cũng thường tự vấn lại chính bản thân mình, tại sao lúc ấy bà lại có thể làm như vậy, để rồi gây ra đau thương đổ máu.

Mười chín tuổi, Yên Nhạn thích yêu đương, bề ngoài xinh đẹp hút hồn, cô gái yêu rất nhiều chàng trai, rồi cũng từ bỏ họ nhanh chóng. Nhưng một chàng trai đã làm Yên Nhạn rung động, một chàng trai bình thường, vẻ ngoài không có gì đặc biệt, nhưng chàng trai ấy luôn nỗ lực, luôn cố gắng hết mình, với mong muốn trở thành một chiến binh Vũ Mang tài năng. Đôi khi những cố gắng của chàng trai khiến bạn bè đồng trang lứa cười nhạo, cho rằng những việc làm của anh là điên khùng, nhưng Yên Nhạn lại yêu cái "điên khùng" ấy của chàng trai. Và Yên Nhạn đã không nhìn nhầm người, một anh chàng có vẻ rụt rè, nhưng sự nỗ lực tập luyện không ngừng nghỉ đã làm anh trở thành một chiến binh mạnh nhất Tích Vũ Thành ngày ấy, Yên Nhạn dù đã học Thánh Tiễn Tâm Pháp, nhưng cô thấy mình so với chàng trai còn quá xa, quá xa. Cô chỉ ỷ lại vào sự thông minh của mình, cho rằng Thánh Tiễn Tâm Pháp là vô địch, là bất khả chiến bại. Khi chiến đấu với chàng trai, cô mới nhận ra anh là một sự nỗ lực đến tột cùng. Rồi Yên Nhạn yêu chàng trai đó từ lúc nào không hay.

Hai người yêu nhau, yêu say đắm, họ sống chết vì nhau. Và ngày ấy, trong lần vào Hoàng Hôn Thánh Điện, chàng trai đó đã đỡ cho Yên Nhạn một nhát chém từ những cái móng vuốt sắc nhọn của lũ quái vật. Đôi tay đầy máu, gào khóc khản cổ trong tiếng thét của đồng đội, Yên Nhạn cố gắng đưa xác của người yêu ra ngoài nhưng buộc phải bỏ lại. Những người

https://thuviensach.vn

đồng đội phải mang Yên Nhạn ra ngoài, mặc cho cô giãy giụa trong đau đớn tuyệt vọng.

Sự nỗ lực, nỗ lực không ngừng nghỉ, nỗ lực đã giúp Yên Nhạn học thành Thánh Tiễn Tâm Pháp tầng thứ sáu, và cái ý định trả thù Hoàng Hôn trỗi dậy. Cô gái Yên Nhạn trở thành đội trưởng đội vệ binh Tích Vũ Thành, dẫn quân xộc thẳng vào Hoàng Hôn, khiến Thượng Cổ Ác Ma run sợ, con quái vật phải lẩn trốn và nó không bao giờ dám ló mặt ra Đại Lục nữa.

Thời gian dần trôi, và từng ấy năm đủ để làm thay đổi con người. Những dòng chữ cổ trên Hoàng Hôn Thánh Điện có liên quan tới Tâm Pháp đã thôi thúc Vũ Tộc Ẩn Giả tìm kiếm Hắc Đế Ấn. Bà muốn vươn tới sự bất diệt của những vị thần. Bà phải mạnh hơn nữa, phải tàn nhẫn hơn nữa.

Hay đó là sự tiếc nuối cho người đã khuất?

Rồi trận chiến Tổ Long Thành ngày đó, Ẩn Giả đã gặp Thiên Tử Uất Hận Thành. Mặc dù đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng Ẩn Giả lại thấy mình có cảm giác giống cái lần đối mặt với chàng trai trước kia, cảm thấy quá xa vời, không bao giờ vươn tới được.

Ẩn Giả chịu bao đau khổ khi mất những người đồng đội, nhưng bà vẫn suốt đời không thể nào quên được khuôn mặt của Thiên Tử Uất Hận Thành, nếp nhăn, mắt sâu hoắm, lốt dao chém chạy suốt mang tai bên phải. Một khuôn mặt chứa đựng sự đau khổ, sự sợ hãi còn hơn cả Ẩn Giả. Một con người chịu những đắng cay, sự tủi nhục ở Uất Hận Thành. Và ngày ấy, Ẩn Giả đã hiểu ra, không phải có sức mạnh là có tất cả.

Và Ẩn Giả đã nhận hai người làm đệ tử của mình.

Hoa Anh thở dốc, cô đã tổn hao quá nhiều sức lực cho Chí Mệnh Thỷ. Loại thuật này không những hao tổn cả chân khí, mà nội công cũng suy giảm.

Bỗng có một bàn tay xoa nhẹ lên đầu Hoa Anh:

-Tập lâu nhỉ?

-Sư phụ.

Trước mặt Hoa Anh, những mũi tên ngổn ngang, dồn lại thành từng đống trên mặt đất, những mảnh đá vỡ tung toé ở trên mặt đất.

-Tập được chưa? - Ẩn Giả cười.

https://thuviensach.vn

-Dạ…sư phụ xem thử…

Hoa Anh đứng lên, hơi loạng choạng một chút, thấy vậy, Ẩn Giả nói:

-Thôi! Ăn đi, rồi về nghỉ ngơi! Sáng mai ta xem cũng được!

-Không! Sư phụ hãy xem đệ tử dùng thuật…

-Ngươi đã mệt lắm rồi, không luyện được đâu. Chí Mệnh Thỷ không phải là loại thuật dùng được liên tục. Tim phải phát nội công để dẫn đường cho chân khí tạo ra Chí Mệnh Thỷ. Bây giờ ngươi đang mệt, luyện thuật đó vào lúc này là không thích hợp.

Hoa Anh cười:

-Đệ tử đã đợi sư phụ lâu lắm rồi…

Ẩn Giả lặng yên, thôi được, cho nó thử.

Hoa Anh hất một mũi tên lên ngang mặt mình bằng mui giày, cô tóm lấy nó rồi giương cung, nhắm thẳng vào một tảng đá lớn.

Chân khí bắt đầu toả ra trên thân mũi tên, nó xoáy tròn một cách mạnh mẽ, tạo ra một cơn gió thổi ngược lại mái tóc trắng của Hoa Anh.

“ Hơi quá rồi…” - Ẩn Giả nghĩ thầm.

Mũi tên bay đi. Luồng chân khí đỏ thẫm nó kéo theo cuốn bay lá dưới mặt đất.

Tảng đá nổ tung. Từng mảnh vụn của nó bay lên không trung rồi rớt xuống như mưa.

Ẩn Giả lại gần để xem xét.

Tảng đá đã vỡ nát. Nhưng không chỉ có thế.

Mũi tên không những phá tan tảng đá, nó còn cắm ngập xuống mặt đất đằng sau, tạo thành một cái hố xoáy trôn ốc.

-Được chưa, sư phụ? – Hoa Anh hỏi.

Ẩn Giả quay lại, bà không trả lời, chỉ mỉm cười.

Hoa Anh thấy chân mình không còn vững nữa, thân thể cô dần rớt xuống.

Trong nháy mắt Ẩn Giả đã tới bên và đỡ Hoa Anh trước khi cơ thể cô đổ vật xuống đất. Ẩn Giả dìu Hoa Anh nằm dựa vào gốc cây.

Bất giác, Ẩn Giả thấy cái gì đó, bà vén tay áo của Hoa Anh lên, khuỷu tay đỏ ửng và hơi sưng lên.

https://thuviensach.vn

“ Dồn chân khí quá nhiều đây mà “.

Ẩn Giả nhìn khuôn mặt đầy mồ hôi của Hoa Anh, bà vén mái tóc của cô sang một bên. Tập suốt cả chiều đến giờ đã làm Hoa Anh kiệt sức, khuôn mặt phờ phạc và hơi tái đi.

“Đã vất vả rồi”. - Ẩn Giả mỉm cười.

Rồi Ẩn Giả để Hoa Anh nằm đó, bà đi nhẩn nha trên bờ sông.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 5 giây -----

Hàn Thanh nói:

-Chắc chắn là không phải.

-Sao mày biết? – Hàn Phi nói – Mày mới chỉ đấu với thằng Quỷ Nhân thôi mà! Mày đã gặp đứa nào trong Bất Kiếp Viện đâu?

-Cảm giác…

-Cảm giác gì?

-Khi gặp Quỷ Nhân, em có một cảm giác…rất lạ…

-Như thế nào?

-Sợ hãi…đúng, sợ, nhưng càng sợ lại càng muốn chiến đấu, cảm giác này…em chưa từng thấy bao giờ…chỉ muốn chiến đấu đến chết…

-Vậy sao? Vậy hai thằng vừa rồi…

-Có lẽ chúng không phải hạng thường đâu. Thằng đeo khuyên tai thì không biết, nhưng cái thằng có mái tóc dựng ngược đó thì anh thấy đấy, hơi thở của nó có sát khí rất mạnh.

Hàn Phi nhăn trán suy nghĩ, đã hơn hai năm kể từ ngày Hàn Phi rời khỏi chiến trường Oán Linh. Hắn tính về nghỉ ngơi một thời gian rồi đi tiếp, nhưng hắn không ngờ là ở Kiếm Tiên lắm đứa con gái xinh thế, hắn bắt đầu chiến đấu từ năm mười lăm tuổi, chẳng biết gì về cái gọi là tình yêu tình đương mặc dù Hàn vệ khoái nhồi vào đầu hắn chuyện gái gẩm nhưng Hàn Phi không để ý. Tới lúc về thì hắn mới thấy mình đang thiếu thốn cái cảm giác cần có ở một thằng đàn ông và con gái Kiếm Tiên đã giữ chân hắn lại. Lâu lắm rồi, Hàn Phi mới lại gặp một đứa có hơi thở đáng sợ như thế. Tàn nhẫn và khát máu, hơi thở của một kẻ giết người.

https://thuviensach.vn

-Thực ra thì… - Hàn Thanh nói - …chắc là không có gì đâu, những kẻ mạnh như vậy không thiếu mà.

-Cũng phải.

-Nhưng anh có nhớ mặt thằng đó không?

-Có, mặt vừa phải, hơi gầy. Nhưng làm sao?

-Nếu lần sau gặp thì phải để ý nó một chút.

Hai người đang nói chuyện thì một tiếng gõ cửa vang lên. Hàn Phi hỏi:

-Ai vậy?

-Dạ, mời hai cậu xuống dùng cơm. - Giọng của một người gia nhân già.

-Vâng, chúng tôi ra ngay. – Hàn Thanh nói.

Hàn Thanh lại quay ra nói tiếp:

-Mà ông già đã đến Tổ Long chưa nhỉ?

-Ừm…tao tính là tối nay ông già đến rồi. Mà mày xem tình hình hiện nay thế nào?

-Trước mắt, chúng ta không thể biết Bất Kiếp Viện có mục đích gì. Tuần trước, Thiết Thủ và Cửu Diệu đã được ông già điều đi, nhưng từ đó đến nay vẫn chưa có tin tức gì. Có lẽ việc tổ chức thông tin của Bất Kiếp Viện là rất kín kẽ.

-Tổ chức thông tin? Tao tưởng chúng nó chỉ làm việc một mình?

-Không hẳn. Có thể chúng nó chỉ thông tin cho nhau về công việc nội bộ, nhưng chuyện chúng nó có bọn dưới trướng cung cấp thông tin thì em dám chắc khoảng tám phần mười là có.

-Nói tao nghe xem…

-Anh còn nhớ vụ Ngư Thôn chứ? Chuyện ông già tổ chức mừng thọ sáu mươi tuổi thì ai cũng biết, nhưng chuyện ông già cho hai thành viên của Cửu Diệu ở đó trấn giữ thì không phải ai cũng biết. Thằng Kế Đô và Thuỷ Diệu, hai đứa chúng nó thường trấn giữ ở Ngư Thôn. Em có nghe Lã Vân nói lại là hai hôm trước lễ mừng thọ, ông già có nói trước cả nhà là sẽ gọi Kế Đô và Thuỷ Diệu về phải không?

-Ừ, thực ra ông già nói với Lã Vân, lúc Lã Vân bước ra cửa, ông già phải nói to là: “ Gọi Thuỷ Diệu và Kế Đô về” với Lã Vân. Hôm mừng thọ,

https://thuviensach.vn

Kế Đô và Thuỷ Diệu có ở ngoài thành để giám sát các khách mời về Kiếm Tiên dự lễ mừng thọ.

-Đó, Quỷ Nhân tấn công vào Ngư Thôn đúng lúc Kế Đô và Thuỷ Diệu không có mặt, Lã Vân bảo là để trám chỗ của hai đứa, ông già đã đưa đến đó mấy chục thằng trong bang mình, trình độ kiếm thuật cũng thuộc tầm khá. Nhưng tầm khá thì không đủ để làm Quỷ Nhân bận tâm lắm, kết quả là Ngư Thôn sập tiệm.

-Vậy ý mày là…

-Đáng ra, nếu Kế Đô và Thuỷ Diệu còn ở đó thì Ngư Thôn không đến nỗi tan tành như vậy. Chuyện gì chứ đối mặt với Thuỷ Diệu và Kế Đô thì thằng Quỷ Nhân không thể ung dung tự tác như vậy được.

-Mày có nghi ngờ quá không đấy?

-Em nghĩ, chắc chắn thông tin nội bộ của Hàn Gia đã bị lọt ra ngoài. Anh có để ý hôm đó ông già nói có ai nghe thấy không?

-Rất nhiều người, gia nhân cũng đông không đếm xuể. Bận trang hoàng lại nhà cửa mà, ông già đang mải kê lại một số thứ nên mới nói to như vậy.

-Nhưng tại sao ông già lại bất cẩn vậy nhỉ? Ông già thừa biết một lời nói liên quan tới chuyện nội bộ có ảnh hưởng thế nào rồi mà?

-Không phải bất cẩn. Mà là không biết.

-Không biết?

-Đang bận như vậy, ai để ý tới lời nói của mình? Vả lại, cho dù thông tin này có lọt ra ngoài cũng chẳng ai quan tâm lắm. Đơn giản là vì Hàn Thuỷ có vị trí lớn trong võ lâm, tao thừa nhận các bang phái khác luôn muốn tìm cách lấn chiếm địa bàn Hàn Thuỷ. Nhưng mày để ý xem, hôm mừng thọ, ông già mời bang chủ của tất cả các bang phái lớn nhỏ tới dự tiệc, vậy bọn họ định đáp lại thịnh tình của ông già bằng cách đánh sập Ngư Thôn chắc? Nếu vậy thì thế nào ông già cũng phải lần ra thằng nào gây chuyện, chuyện bang phái thì mày biết đấy, ông già có thể nắm thông tin một cách nhanh nhất có thể. Nhưng khổ nỗi Bất Kiếp Viện nằm ngoài dự tính của ông già, ai mà biết có thằng tới xử mình ngay vào ngày mừng thọ chứ?

-Có lẽ vậy.

https://thuviensach.vn

-Nhưng mày nói đúng. Hình như Hàn Gia đang có gì bất ổn, không đương dưng thằng Quỷ Nhân lại tấn công đúng vào ngày hôm ấy được.

-Ai đó đã để lọt thông tin, hoặc cố tình để lọt thông tin thì phải.

-Thế còn Thiên Lệ Thành?

-Có lẽ chuyện này Bất Kiếp Viện không cần dùng nhiều thông tin lắm. Chỉ cần một thằng trong Bất Kiếp Viện mà trị luôn cả đám lính lẫn người của Độc Tâm, thịt luôn cả phách của Hoả Thần Chúc Dung. Nhưng theo em nghĩ, Bất Kiếp Viện đã tính đến cả khả năng Thiên Lệ Thành tự vệ bằng cách dùng phách Hoả Thần, và chúng thấy bản thân có thể đánh được nên kết quả là Thiên Lệ Thành sập thôi.

-Thế mày có nghĩ Độc Tâm đang bị Bất Kiếp Viện cài nội gián không?

-Cái này thì chịu! Nhưng rất có khả năng đó.

Hàn Phi thở dài, rất nhiều chuyện đang diễn ra trong nhà, Hàn Phi không ưa chuyện bang phái, nhưng những câu chuyện của bang phái bây giờ đang ảnh hưởng đến gia đinh, hắn không thích gia đình bị ảnh hưởng.

-Thôi! Xuống ăn cơm đi đã, có gì nói sau! – Hàn Phi đứng dậy.

Hai anh em xuống dưới nhà.

Thức ăn đã được dọn sẵn, Hàn phu nhân đang ngồi chờ, bà vẫn đan áo như thường lệ, thấy Hàn Phi và Hàn Thanh, bà nói:

-Hai đứa bay ngồi nói chuyện gì mà lâu thế?

-À, có chút chuyện ạ… - Hàn Phi nói.

-Thôi…ngồi xuống ăn đi…

Hàn Phi nhìn cái ghế ở bên cạnh, trước đây Hàn Ngọc thường ngồi ở đó, thường hay trêu Hàn Phi và Hàn Vệ trong bữa ăn. Giờ thiếu vắng con bé, Hàn Phi thấy mình kém vui hơn mọi ngày.

Nhưng không chỉ có vậy.

-Anh Vệ đâu hả mẹ? – Hàn Thanh hỏi.

-Nó ở phòng sách, bảo là nhà cứ ăn cơm trước.

Hàn Thanh quay sang Hàn Phi, trời hôm nay dễ nổi bão thật. Hàn Vệ mà ở trong phòng sách! Chắc là Hàn Thanh nghe nhầm.

-Sư huynh của con đang đọc sách? – Hàn Thanh hỏi.

-Ừ…nhưng mà sao?

https://thuviensach.vn

Căn phòng sách khá sáng sủa, hàng chục cây nến đã được thắp lên để tiện lợi cho công việc đọc sách, một việc làm vô bổ - Hàn Vệ hay nói vậy. Nhưng giờ xem ra Hàn Vệ đang chỉnh sửa lại cái ý nghĩ đó của mình. Cái bàn bừa bộn sách, cái đóng vào, cái mở ra, lộn hết cả lên.

Bìa sách màu đỏ, nổi lên một hàng chữ vàng " Ngũ Đế Danh Đô" , tác giả quyển sách là La Lạp. Hàn Vệ đang căng mắt ra để đọc.

"…Hắc Đế là vị Đế cuối cùng trong Ngũ Đế, còn gọi là Bắc Phương Hắc Đế. Tên thật là Khánh Đoan Thái.

Khánh Đoan Thái là con thứ hai của Khánh Đoan Thuật – vua của nước Tĩnh Quốc. Tĩnh Quốc là một đất nước cổ, đã từng tồn tại hơn hai trăm năm, nằm trên phía Bắc Phạt Mộc Trường, hiện nay vẫn còn một số di tích như thành trì, lăng mộ. Tĩnh Quốc đã từng là chư hầu của Quang Hoa Quốc – do Hoàng Đế Võ Thái Lang đứng đầu.

Khánh Đoan Nhược là con trai cả của vua Khánh Đoan Thuật với Hoàng Hậu Đặng Lan, Khánh Đoan Thái là con thứ hai của Khánh Đoan Thuật với Quý Phi Thanh Mai. Khánh Đoan Thái không có gì đặc biệt lắm, chỉ là một người ôn hoà và thích thu mình lại, không quan tâm tới đời sống và chính trị bên ngoài. Vì vậy, Khánh Đoan Thái không được vua cha yêu mến.

Vì vậy, không có gì khó hiểu chuyện Khánh Đoan Nhược được vua cha truyền ngôi. Nhưng sự đời oái ăm, Đoan Nhược là kẻ si mê quyền lực, y vốn đã không ưa Đoan Thái, nay lại có quyền lực nên Đoan Nhược ngày càng gây sức ép với Đoan Thái. Chuyện gì đến cũng phải đến, Thanh Mai Quý Phi, mẹ của Đoan Thái đã bị Hoàng Hậu Đặng Lan và Đoan Nhược tống vào ngục, và để mặc quý phi sống được hơn một tháng thì chết. Có nhiều truyền thuyết và tư liệu nói rằng Thanh Mai Quý Phi đã bị tra tấn dã man, hoặc cũng có nhiều ý kiến rằng Thanh Mai Quý Phi còn bị chặt bỏ hết chân tay rồi ném vào nhà lao. Đây là một số ý kiến cần được xem xét kỹ càng. Còn bản thân Đoan Thái thì bị giam trong cung, không được tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Nhưng dù gì Đoan Thái cũng là con vua, nên Đoan Nhược cùng lắm chỉ giam được Đoan Thái chứ không thể giết Đoan Thái.

Vài năm sau, Quang Hoa Quốc của Hoàng Đế và Kinh Vân Quốc của Bạch Đế xảy ra chiến tranh do những mâu thuẫn xung quanh vấn đề lãnh

https://thuviensach.vn

thổ. Và không lâu sau, Thiên Sơn Quốc của Thanh Đế và Liệt Phong Quốc của Xích Đế cũng bị lôi kéo vào cuộc chiến. Vì đây là chiến tranh giữa năm nước lớn nên các nước chư hầu cũng bị liên lụy. Tĩnh Quốc là chư hầu của Quang Hoa Quốc nên cũng phải tham chiến. Nhân cơ hội này, Khánh Đoan Nhược đã hạ chỉ đưa Khánh Đoan Thái ra ngoài mặt trận, vừa hoàn thành nghĩa vụ của một đất nước chư hầu, vừa dùng chiến trường để trừ khử Đoan Thái, vì Đoan Thái chỉ là một người bình thường, hoàn toàn không biết chút võ nghệ. Vào năm ra đi, Đoan Thái mới có mười bảy tuổi.

Hai năm sau khi Đoan Thái ra đi, Tĩnh Quốc nhận được tin mất tích của Đoan Thái. Và cho dù đã gắng sức tìm kiếm, nhưng không một ai tìm được tung tích của Đoan Thái. Đây là khoảng thời gian bí ẩn nhất trong cuộc đời Đoan Thái. Ông ta đã đi đâu? Đã làm gì? Không ai biết cả. Có nhiều truyền thuyết nói rằng Đoan Thái đã đi tới “Tuyệt Cực Địa” , vùng đất chỉ có trong tiềm thức của chúng ta. Và thậm chí, có người đã nói, Đoan Thái đã chiến đầu với các vị thần, có lẽ đây chỉ là một ý kiến tham khảo. Tuy nhiên, không ai có thể phủ nhận rằng Đoan Thái đã mạnh lên một cách không thể tưởng tượng nổi. Một chàng trai thư sinh, có vẻ ngoài yếu ớt, mười năm sau cái tin mất tích, Đoan Thái đã trở về Tĩnh Quốc, một mình vào trong hoàng cung, giết chết Đoan Nhược và những kẻ nào cản đường ông ta. Đoan Thái lên ngôi vua, và tự xưng là Hắc Đế.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 15 giây -----

Hắc Đế được biết đến như một vị Đế tàn ác và khát máu nhất từ trước đến nay, điều này có lẽ không cần phải đưa ra các dẫn chứng nữa. Tên tuổi của ông ta gắn liền với “Cấm Môn Quan” , môn Kiếm Pháp thuộc vào loại ma quỷ nhất từ trước tới nay. Và khi nhắc đến Hắc Đế, người ta không thể không nhắc tới Uất Hận Thành, nơi đã sản sinh ra những chiến binh mạnh mẽ nhất, hung bạo nhất của Đại Lục. Tiệp Liêm, vị sử gia vào đời Ngũ Đế, trong cuốn “ Truyền kỳ Đại Lục – đôi điều bàn luận” đã từng nói: “ Khi quân Uất Hận Thành xuất hiện, trời đất trở nên u ám, gió lớn nổi tứ phương, mây đen ùn ùn kéo tới, trên bước đường họ đi, không có một loài động vật nào dám bén mảng tới. Khí thế lạnh lẽo đến thấu xương, không biết họ mạnh hay yếu, tựa như đoàn quân Oán Linh vậy”.

https://thuviensach.vn

Sở dĩ Hắc Đế được gọi là Thiên Đế, là vì ông ta đã chiếm giữ Tổ Long Thành. Tổ Long Thành đứng trên đất có " Long mạch" , là huyết mạch của Đại Lục Hoàn Mỹ. Vì không muốn một kẻ làm náo loạn Tam Giới, các vị thần từ Thiên Giới đã xuống Nhân Giới để ngăn cản và tiêu diệt Hắc Đế. Đó là lần duy nhất các vị thần đã xuất hiện từ sau khi trừ dẹp ác ma trong thời kỳ Hỗn Tam Giới. Nhưng một lần nữa, Hắc Đế lại chứng tỏ sức mạnh đến không tưởng của mình. Ông ta đã tự tay hạ lần lượt các vị thần, chiến đấu ròng rã trong ba ngày ba đêm liên tục không ngừng nghỉ. Các vị thần của Thiên Giới, những người có quyền năng lớn nhất trong Tam Giới đã phải chịu thua, và tất cả các vị thần đó đã phải quỳ gối xuống dưới chân của Hắc Đế, và suy tôn ông ta là Thiên Đế, vị thần của các vị thần, cai quản toàn bộ Tam Giới. Đây là một trận đánh lịch sử và không thể nói ngay tại đây, chúng ta sẽ đề cập ở các phần sau.

Hoàng Đế không chịu cam tâm để Tổ Long Thành của mình rơi vào tay Hắc Đế, ông ta đã bí mật liên minh với ba vị đế còn lại là Thanh Đế, Bạch Đế và Xích Đế, ngầm chống đối và chuẩn bị ngày lật đổ Hắc Đế. Và do không phòng bị, lơi là chủ quan, Hắc Đế đã bị liên minh Tứ Đế hạ sát tại Uất Hận Thành. Nhưng có một câu hỏi đặt ra: tại sao Hắc Đế mang trong mình sức mạnh của một vị Thiên Đế, mà lại có thể chết một cách dễ dàng như vậy? Mặc dù sức mạnh của Tứ Đế là không có gì phải bàn cãi, nhưng chuyện Tứ Đế có thể giết Thiên Đế, thật sự cá nhân tôi thấy chưa hợp lý. Có khá nhiều giai thoại nói rằng Tứ Đế không thể giết nổi Hắc Đế, mà đó là do Hắc Đế đã tự sát. Đây cũng là một trường hợp đáng để chúng ta lưu tâm và tham khảo.

Hắc Đế cũng mang trong mình rất nhiều bí mật, và bí mật lớn nhất trong cuộc đời Hắc Đế, cũng có lẽ là bí mật trong lịch sử Đại Lục, đó là Hắc Đế Ấn. Không có một tài liệu hay giai thoại nào nói về những thứ được gọi là Hắc Đế Ấn. Khi Hắc Đế đánh chiếm xong Tổ Long Thành, và được suy tôn là Thiên Đế, trước toàn bộ những người có mặt tại đó, ông ta đã nói: " Các người muốn tiêu diệt ta? Hãy tìm Hắc Đế Ấn đi! Các người sẽ tìm ra câu trả lời cho những câu hỏi của lũ hèn kém các người! ".

https://thuviensach.vn

Có lẽ cuộc đời Hắc Đế là một chuỗi những sự kiện bí ẩn, và đây là nhân vật rất đáng để lưu tâm, nghiên cứu trong lịch sử. Còn rất nhiều những giai thoại, truyền thuyết về Hắc Đế nữa. Nhưng khuôn khổ cuốn sách có hạn, tôi chỉ đề cập được một số vấn đề đáng để nghiên cứu và có thể nghiên cứu được.

Trở lại với thời kỳ Ngũ Đế Danh Đô, chúng ta biết rằng…"

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 32 giây -----

Hàn Vệ đã nghiền ngẫm đoạn này suốt từ nãy đến giờ, hắn nhai đi nhai lại trong đầu về Hắc Đế. Và hắn đang chú ý tới một thứ khiến hắn quan tâm.

Hắc Đế Ấn.

Nó là cái gì?

Cánh cửa phòng bật mở, Hàn Vệ nhìn lên, Phương Thác đang đưa vào cho hắn một bát cháo thơm lựng.

-Hình như hôm nay, cậu rất thích đọc sách. – Phương Thác nói.

-Anh đừng có trêu tôi được không? – Hàn Vệ cười – Đôi lúc cũng phải nghiên cứu sách vở, kẻo ra ngoài chúng nó chửi là "vô học".

Phương Thác cười.

-Anh đã ăn gì chưa? – Hàn Vệ hỏi.

-Có, ban nãy tôi cũng ăn cháo rồi, Hàn phu nhân nấu ngon thật! Bà bảo tôi mang lên cho cậu.

Không phải ngẫu nhiên mà Hàn phu nhân lại nấu cháo vào buổi tối. Thực ra thì Ngài Hàn có tuổi, ông thấy mình không thể ăn theo kiểu như bọn trẻ được. Tối ăn no, bụng của người già lại không làm việc tốt nên sáng hôm sau thức dậy thấy mệt mỏi, nhiều lúc chỉ muốn ngồi một chỗ. Vậy nên Ngài Hàn bảo Hàn phu nhân nấu cháo để ông dễ tiêu hoá, và Hàn phu nhân hay nấu dư nên thường thường Hàn Vệ thích "xin ké" một ít. Và ăn lâu thành quen, Hàn Vệ cũng bào Hàn phu nhân nấu thêm cho mình. Hàn phu nhân vẫn thích tự nấu nướng lắm, bà đã quen với cuộc sống kham khổ trước kia rồi.

Hàn Vệ húp sụp bát cháo nóng một cái, xuýt xoa rồi thở mạnh, hắn hỏi:

-Này, anh có biết gì về cái gọi là Hắc Đế Ấn không?

https://thuviensach.vn

Phương Thác nhìn Hàn Vệ ngơ ngác một chút rồi hỏi:

-Cậu hỏi cái đó để làm gì?

Hàn Vệ đưa cho Phương Thác cái đoạn trong cuốn sách vừa nãy hắn đọc. Phương Thác nhìn lướt qua rồi nói:

-Thực ra thì…

-Thì sao?

-Chẳng ai biết Hắc Đế Ấn là cái gì cả. Tôi cũng chỉ nghe người ta nói đó là báu vật của riêng Hắc Đế.

-Chẳng biết gì sao?

-Chịu thôi.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 55 giây -----

Hàn Vệ lại húp soạt cái nữa, cháo nóng thơm lựng khiến cổ hắn phập phồng và hơi đỏ lên một chút.

-Tôi chưa nói với cậu. Có một mối đang đợi chúng ta…

-Chuyện gì?

-Long Hổ vừa gửi thư – Phương Thác rút từ trong người ra một phong bao - Gửi cho bang chủ.

Hàn Vệ đặt bát cháo đang ăn dở xuống, cầm lấy phong bao và rút thư ra. Hắn lia mắt một cái, rồi đọc lại lần nữa, xong Hàn Vệ bỏ thư xuống mặt bàn, cầm bát cháo lên húp tiếp.

-Có chuyện gì không, bang chủ? – Phương Thác nói.

-Đã bảo đừng gọi là bang chủ nữa. Thực ra có chuyện…

-Chuyện gì vậy? Thư nói gì?

-Phó bang chủ của Long Hổ - Truy Tấn nói là chúng ta tới để nhận hàng ấy mà.

-Hàng “cấm” ?

-Ừ. Của con Quần Lực đấy, không phải đùa đâu. Tiền thì ông già đã trả một nửa cách đây hai tháng rồi, bây giờ Long Hổ mới có xương của Quần Lực. Họ nói là đang đợi ở Phạt Mộc Trường.

Quần Lực là con quái vật mạnh nhất trong Luyện Ngục Hoả Sơn, không ai lạ lẫm gì lắm con quái vật này. Trưởng lão Kiếm Tiên Thành thường đưa

https://thuviensach.vn

nhiệm vụ này để thử thách các chiến binh trước khi công nhận họ có thể ra chiến trường.

Xương của Quần Lực thuộc loại "Nhu" , trong cách giám định xương, xương của quái vật chia làm hai loại, là "Cương" và "Nhu". Cương là loại xương thuộc tính nóng, chữa các bệnh thuộc về ngoại thương, và khi rèn vũ khí, nó thường được dùng vào các loại vũ khí như kiếm, chuỳ, hay là kích, cung. Nhu là các loại xương thuộc tính Hàn, chữa các bệnh thuộc nội thương, thường được dùng để rèn vào các loại vũ khí mang tính phép thuật như Pháp Bảo. Thực ra thì chuyện rèn đồ với xương quái vật không phải nhất nhất theo quy tắc, đôi khi có thể dùng các xương thuộc "Nhu" để rèn với các loại vũ khí kiếm, hoặc ngược lại, nói chung, đó là sự sáng tạo và kinh nghiệm của người rèn đồ.

Xương thuộc loại "Nhu" thì hơi khó giữ, vì xương mang nhiều chân khí. Khi lấy xương thuộc loại "Nhu" , người ta phải bảo quản cẩn thận, vì gặp không khí bên ngoài sẽ khiến xương bị mục dần dần rồi trở thành vật vô giá trị, khi di chuyện phải có vải hoặc lụa bọc bên ngoài thì xương mới giữ được tươi nguyên. Xương thuộc loại "Cương" thì dễ hơn, không cần phải quá cẩn thận về bảo quản, và vận chuyển cũng dễ dàng hơn. Vậy nên có thể di chuyển nguyên cả một bộ xương quái vật thuộc loại "Cương" , chứ xương thuộc loại "Nhu" thì phải chia nhỏ ra từng phần rồi mới mang đi được. Tuy thế, cái gì cũng có ưu điểm và nhược điểm. Xương "Nhu" tuy khó vận chuyển, nhưng khi rèn thì dễ vì chân khí tồn tại trong xương có thể nhanh chóng kết hợp với sắt thép. Còn xương loại "Cương" thì hơi khó hơn một chút, do bên trong chứa nhiều tuỷ và máu, nên khi luyện phải cẩn thận, chỉ cần hơi sai sót là cái xương ấy trở thành phế vật ngay. Xương "Nhu" mang chân khí và cũng chỉ cần chân khí để luyện, nên có thể róc sạch tuỷ và rửa sạch máu, còn xương "Cương" nhất thiết phải để lại máu và tuỷ thì mới luyện chung với vũ khí được. Nói chung, cái lĩnh vực này Hàn Vệ và Phương Thác cũng khá hiểu biết, nhưng cách phân biệt xương "Cương" và "Nhu" , cách vận chuyển sao cho xương còn giữ nguyên vẹn thì chỉ có Ngài Hàn biết. Không phải Ngài không dạy cho các con, mà là dạy cũng chẳng được ích gì, phải lăn vào thực tế, trải nghiệm qua mới biết được.

https://thuviensach.vn

-Họ vẫn còn để nguyên bộ xương tại đấy, chắc là phải đợi chúng ta đến giám định rồi mới cắt xương. – Phương Thác nói.

-Ừ. Dù sao thì cái bang Long Hổ này làm ăn cũng được.

-Nhưng mà cử ai đi đây? Hiện giờ Thiết Thủ và Cửu Diệu đi hết rồi.

-Hay là để tôi… - Phương Thác nói.

-Không, hiện giờ nhà đang thiếu mất ông già, anh phải ở lại đây để chỉ huy bọn bên dưới. – Hàn Vệ lắc đầu.

Bất chợt một giọng nói vang lên kèm theo tiếng đẩy cửa:

-Để tôi đi cho!

Hàn Vệ và Phương Thác quay lại, tiếng bước chân chậm nhẹ và quá quen thuộccủa Hàn Phi đang dần tiến đến hai người.

-Mày đi? – Hàn Vệ hỏi.

-Đúng.

-Đang thích ở đây vì có gái, sao bây giờ mày lại đột nhiên xin đi là thế nào?

-À. Lâu rồi không ra ngoài, giờ muốn đi một chút cũng không được sao?

Hàn Vệ quay sang Phương Thác một lúc, rồi hắn nói:

-Thôi được rồi, ngồi xuống đây tao bảo.

Hàn Phi ngồi xuống, hắn hơi để ý thấy cái bát cháo. Hàn Vệ nói:

-Có ăn không?

-Thôi, ăn một bát rồi.

-Nghe tao nói đây. Hiện giờ chuyện nhà như thế nào mày hiểu. Thực lực của mày đến đâu, tao biết. Nhưng nói đây không phải gở mồm, rủi mày gặp Bất Kiếp Viện ở trên Phạt Mộc Trường thì sao?

Phương Thác cũng nói:

-Tôi cũng vậy. Sức mạnh của cậu thì không có gì phải bàn cãi. Tuy nhiên, nếu như Bất Kiếp Viện đang có ý định đưa một thành viên trong Hàn Gia vào bẫy thì làm thế nào? Bức thư vừa rồi có khi cũng là một cái bẫy của Bất Kiếp Viện cũng nên.

-Không! – Hàn Vệ nói ngay – Tôi từng đọc thư của vị phó bang chủ Truy Tấn này rồi, cả chục bức của ông ta tôi đều đã đọc, đúng là nét chữ

https://thuviensach.vn

của Truy Tấn. Tuy nhiên, không loại trừ khả năng Bất Kiếp Viện đã biết bức thư này.

Hàn Phi thở dài:

-Thằng Thanh cũng nói với em rồi, nó nói hình như Bất Kiếp Viện đang cài người nội gián.

-Tức là thế nào?

Hàn Phi kể lại chuyện lúc nãy mà Hàn Thanh nghi ngờ cho Hàn Vệ và Phương Thác nghe. Nghe xong, Phương Thác nói:

-Vậy đấy! Rất nguy hiểm! Giờ chúng ta cũng không biết là Long Hổ có bị cài nội gián không. Có lẽ cậu Phi không nên đi chuyến này.

-Nhưng nếu không đi thì không được. – Hàn Phi nói – Bây giờ, phó bang chủ người ta đã đích thân viết giấy mời, mà mình cũng phải đi chuyến này. Không đi, để đấy họ nói rằng chúng ta không giữ lời. Vừa mới mệt mỏi chiến đấu với Quần Lực xong, có hàng rồi, đùng cái mình bảo không cần nữa, hỏi họ có bực không?

-Thế phải tính thế nào đây? – Phương Thác hỏi – Hay để tôi đi cũng được?

-Không. – Hàn Vệ nói – Đã nói rồi, anh phải ở lại để chỉ huy bọn bên dưới, không có anh, không quản nổi chúng nó đâu! Vả lại, Long Hổ đã mời như thế này rồi thì chúng ta phải cử người có địa vị lớn trong Hàn Thuỷ đi thì mới được. Nói vậy, anh đừng giận.

Thực ra thì Phương Thác cũng cảm thấy hơi tự ái chuyện đó. Hắn thấy mình vô giá trị trong những việc như thế này, nhưng sự tự ái rồi cũng tan nhanh. Phương Thác biết rằng đi nhận hàng "cấm" như thế này thì chỉ có Lăng Khê, An Dương, và thậm chí là Ngài Hàn cũng phải đích thân đi, cận vệ tâm phúc của Ngài Hàn là Thiết Thủ có đi thì Ngài Hàn cũng phải giử thư báo trước, chứng tỏ tầm quan trọng của chuyện này như thế nào. Buôn hàng "cấm" mà để lọt tới tai của mấy vị trưởng lão các thành thì Hàn Thuỷ chỉ có nước sập mà thôi.

-Hay là bảo bác An Dương? – Phương Thác nói.

-Không. – Hàn Vệ nói ngay – An Dương phải ở lại đây, lão nắm rõ nhất về các đội của Hàn Thuỷ, nhỡ xảy ra chuyện gì thì lão là thứ chủ chốt nhất

https://thuviensach.vn

trong Hàn Thuỷ. Kể ra mà còn lão Tử Khách ở đây thì tốt… - Hàn Vệ nhăn trán suy nghĩ.

Nghĩ ngợi chán, Hàn Vệ đành quay ra:

-Thôi được rồi, Hàn Phi sẽ đi.

-Khoan…có được không đấy? – Phương Thác ngờ vực.

-Được, riêng thằng Phi thì được. Hai năm trước, bang chủ Thạc Lữ của Long Hổ đã từng nhận nó làm con nuôi. Hồi ấy là…

-Anh em mình với ông già lên chỗ Long Hổ.

-Ừ, hồi ấy ông già lên Long Hổ để bắt tay quan hệ - Hàn Vệ nói với Phương Thác – Tôi và Hàn Phi được ông già cho đi theo, anh biết đấy, chẳng có gì tạo quan hệ tốt hơn là xây dựng tình nghĩa cả. Thế là thằng Phi này nghiễm nhiên thành con nuôi của ông già Thạc Lữ.

-Thế còn anh? – Phương Thác hỏi.

-Tôi hả? Tôi không thích chuyện đó lắm nên lấy lý do là còn nhiệm vụ quan trọng đang bị bỏ dở nên về trước.

-Ra vậy. Nhưng thôi, dẹp chuyện đó sang một bên, cậu chắc chắn là Hàn Phi sẽ không sao chứ?

-Không còn sự lựa chọn nào khác. Vết thương của thằng Thanh chưa lành hẳn, nó không thể đi lúc này được.

-Nhưng ít ra phải có người đi theo bảo vệ Hàn Phi chứ? – Phương Thác nói.

Hàn Phi trầm ngâm:

-Thực ra thì bảo vệ cũng bằng thừa. Bất Kiếp Viện chẳng ngán gì chuyện đông người cả. Theo em nghĩ – Hàn Phi nói với Hàn Vệ - Tốt nhất là em nên đi một mình. Bất Kiếp Viện cũng chưa biết mặt em nên sẽ không có gì xảy ra đâu.

Hàn Vệ thấy cũng có lý, tuy nhiên, hắn vẫn căng óc ra suy nghĩ.

Cuối cùng Hàn Vệ nói:

-Thôi thì…cực chẳng đã, đành để Hàn Phi đi vậy.

-Cậu chắc chứ? – Phương Thác nói – Có cần bàn với bác An Dương không?

https://thuviensach.vn

-Tôi nghĩ chắc chắn lão cũng sẽ nói thế này. Bởi vì chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác. Thế nhé, sáng mai mày đi luôn đi. – Hàn Vệ quay sang Hàn Phi - Giờ về phòng chuẩn bị quần áo gì thì nhanh lên, tao sẽ viết một bức thư hồi đáp cho Long Hổ, mày cần phải có bức thư ấy thì mới làm việc được, tao sẽ bàn thêm chuyện này với thằng Thanh, nghe chưa?

-Nghe rồi. – Hàn Phi nói.

Hàn Vệ quay sang bát cháo của mình, chợt hắn để ý thấy có một túm mạng nhện đen sì do bám bụi, mềm oặt đang ở trên trang sách đang đọc. Hàn Vệ ngước lên trần nhà.

-Sao lại có cái này ở đây? – Hàn Vệ nói.

-À, chắc là cái gác xép, lâu rồi không ai dọn nên bẩn đấy mà.

Hàn Vệ nhìn lên. Đúng là có một cái gác xép thật, muốn lên cái gác xép này thì phải bắc thang, trên đó toàn để những cái vật dụng linh tinh mà Ngài Hàn không dùng đến nữa.

Phủi cái đám bụi ra khỏi trang sách, Hàn Vệ lại bưng bát cháo lên ăn, tuy vậy, chuyện ngày mai Hàn Phi lại ra khỏi nhà khiến hắn hơi khó nuốt.

Ngồi một lúc rồi Hàn Phi đứng dậy, hắn hỏi Hàn Vệ:

-Có ăn nữa không đấy?

-Có, mới một bát cháo, sao no được?

Hàn Phi cười, hắn nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa.

-Thôi! – Hàn Vệ đứng dậy – Tôi cũng ra luôn đây, anh nhớ khoá cửa phòng cẩn thận.

-Vâng.

Hàn Vệ ra ngoài.

Phương Thác thu dọn đống sách vở, hắn để ý cái túm mạng nhện vừa rồi, cái gác xép có lẽ phải được lau dọn, để bẩn quá.

Phương Thác khoá cửa, hắn định cài chốt cửa vào. Nhưng dường như vẫn chưa an tâm, Phương Thác lại ngó vào trong lần nữa, ngó nghiêng một lúc rồi mới khoá lại.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 7 phút và 10 giây -----

https://thuviensach.vn

Đường phố Tổ Long Thành về đêm vẫn đông nghịt người. Đèn lồng ở các ngôi nhà làm rực sáng cả một con phố ở Thành Tây, tiếng mời chào, tiếng nói trao đổi, tiếng lọc cọc của xe ngựa, tiếng gọi nhau, tất cả khiến cho con phố trở nên sầm uất và nhộn nhịp.

-Này! Anh bạn, Sinh Thiết giá rẻ này!

-Ê! Cần một trăm Nguyên Mộc! Mang nhanh lên!

-Tránh đường ra nào! Có xe ngựa đây!

-Cái gì? Thịt tươi mà nó bán mười ngàn ngân lượng à? Thằng đó có điên không vậy?

-Mua đi! Thuốc nhuộm giá rẻ đây!

Những gian hàng tự dựng mọc san sát nhau, tiếng mời chào í ới khiến một chàng trai thở dài, chàng cảm thấy mình hơi bị phiền.

Nơi đây là Tổ Long Thành Tây, được coi là khu vực kinh tế quan trọng nhất của Tổ Long Thành, mọi chuyến hàng, mọi vật phẩm, tất cả đều đi qua đây. Ban ngày cũng như ban đêm, không ngừng nghỉ những tiếng mời mọc than vãn của người mua và người bán.

Chàng trai tiếp tục đi, anh không để ý lắm những viên Nhân Tiên Thạch rực đỏ của một gian hàng nọ. Hôm nay, anh chỉ muốn đi chơi cho vui.

Một ông già đang bon chen giữa dòng người đông nghịt, tuổi già chẳng chịu nổi sự ầm ỹ và chen lấn, người đang dồn lại thành từng đống để xem một vụ cãi lộn. Chẳng muốn nghe, nhưng những lời qua tiếng lại cứ đập vào tai ông già.

-Tôi đã nói là tôi trả đủ rồi!

-Tôi chẳng thấy anh bạn đưa tiền cho tôi lúc nào cả!

-Lúc anh quay đi, tôi đã để tiền lên bàn rồi! Bây giờ anh giữ tôi lại, còn nói tôi chưa trả anh là cớ làm sao? - Người này đập bộp tay xuống mặt bàn, mặt đỏ tía vì tức giận.

-Nếu anh nói vậy, thế tiền đâu? Anh đưa cho tôi khi nào? Đâu? - Người chủ hàng cũng tức giận không kém, những tia máu trong mắt anh ta bắt đầu nổi rõ.

-Tôi đặt tiền lên bàn của anh, tức là lúc ấy tiền đã là của anh! Anh không giữ tiền được, đó là lỗi của anh! Cớ sao lại còn bắt tôi phải đền bù lại cái

https://thuviensach.vn

chỗ tiền đã mất ấy? Anh không thấy mình vô lý sao? Hay là anh cầm tiền rồi, muốn xin thêm nữa? Nếu anh túng thiếu quá, xin thì tôi cho! Đừng giở cái trò ấy trước mặt bàn dân thiên hạ kẻo người ta chê cười!

Người kia bực mình giận dữ, cổ anh ta căng phồng lên:

-Tôi không phải là thằng ăn mày mà đi xin xỏ! Anh đừng có ra vẻ ta đây nhiều tiền mà muốn nói gì thì nói! Những hạng như anh, tôi gặp đầy rồi! Mang tiếng nhiều tiền nhưng bỏ ra vài lượng cũng khó khăn! Đôi khi còn ỉm đi không trả người ta nữa! Mẹ chó! Chơi sạch sẽ một chút đi! Xử bẩn kiểu ấy không hay đâu!

-Ừ! Thế thì mày đi với những cái thằng mạt hạng của mày ấy! Đúng không? Đi mà bán cho những thằng như mày ấy, con chó khắm ạ!

-Mẹ kiếp! Mày nói gì đấy, con chó đẻ?

Người chủ hàng đã mất bình tĩnh, anh ta nhảy lên, tung một cú đấm vào mặt người kia. Anh chàng nọ đã kịp thời né cú đấm.

Anh chàng nọ cũng chẳng vừa, anh ta vận chân khí, tung hết sức một chưởng Long Hiện vào người chủ hàng, nhưng người chủ hàng đỡ được. Tuy thế, lực của Long Hiện mạnh đến nỗi khiến người chủ hàng văng về đằng sau, xô vào đám người đang chen chúc, đám người đó đổ về phía sau, xô cả ông già đang cố gắng thoát khỏi đây. Ông già chân đã yếu nên ngã rạp người xuống đất.

May mắn, một cánh tay đỡ lấy ông già, ngã xuống đây xem chừng phải gãy ít nhất dăm ba cái xương.

Ông già ngước nhìn người đã giúp tuổi thọ của ông không bị rút ngắn lại. Một gương mặt rất đẹp trai, mái tóc đen và dài xuống cằm. Ánh mắt khá thân thiện và ông già có cảm giác thật dễ gần với đôi mắt ấy, ánh mắt của một chàng trai đầy lòng nhân hậu, sự từng trải cuộc sống đã giúp ông có nhận định ấy. Gương mặt này rất đỗi quen thuộc với ông già, mặc dù người có gương mặt này chẳng quen biết gì ông.

-Lão bá không sao chứ? – Chàng trai hỏi.

-Ồ! Cảm ơn! Cảm ơn Nhạ công tử!

-Có chuyện gì vậy lão bá? Hình như đang có rắc rối ở đây…

-Ôi dào! Lại cãi vã ấy mà!

https://thuviensach.vn

-Sao lại như vậy?

-Thì một ông mua hàng, trả tiền rồi, để trên mặt bàn. Không may là ông bán vừa lúc không để ý, chắc là có thằng nào đi qua thó mất! Mà thôi, cậu Nhạ việc gì phải quan tâm đến những chuyện như vậy?

Tiếng rèn rẹt của thuật Hổ Kích đang xẻ tan mặt đất, dân tình phải dạt qua một bên để tránh bị đòn oan. Hai người vừa nãy đang hăng máu đánh nhau, một người thì lăm lăm kiếm, người kia thì cầm cây thương dài, hai bên đằng đằng sát khí, xem chừng có thể giết nhau ngai tại đây.

-Cháu không chắc là chuyện này không đáng để quan tâm! Lão bá đứng cẩn thận, cháu phải ngăn họ lại! – Nói xong chàng trai chạy vút đi, không kịp nghe ông già ngăn cản.

Người cầm thương gầm lên:

-Trả tiền đây! Hoặc không sẽ là cái xác của mày!

-Muốn chơi à? Được thôi, tao sẽ chơi với mày đến tận khuya luôn!

Không thèm trả lời, người cầm thương xoay nhanh cây thương một cái, anh ta niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Hồi Mã Thương!

Tức thì trên mặt đất, những luồng chân khí hình trăng lưỡi liềm chém xối xả trên mặt đất, làm dập nát những lát gạch ở bên dưới, lao thẳng vào chân của người kia. Thuật Hồi Mã Thương rất nguy hiểm bởi tầm tấn công của nó là từ ngang bụng trở xuống, luồng chân khí sắc bén hơn dao cắt hết tất cả những gì cản đường nó. Chứng tỏ người bán hàng quyết ăn thua đủ đến cùng.

Người cầm kiếm cũng không phải vừa, anh ta không cam tâm để mất thêm một số tiền nữa. Một cái Hạng Liên, năm mươi ngàn ngân lượng, một đồng bạch kim chứ ít đâu? Người này nhảy lên, thoát khỏi Hồi Mã Thương, và đâm kiếm về phía trước, anh chủ hàng cũng không hề kém cạnh, đâm mũi thương lên.

Tức thì trong không trung, một bóng người nhảy vào giữa cuộc chiến, chỉ dùng tay không, vận chân khí đẩy sang hai bên:

-Nhân Niên Huyết Thuật! Phách Không Chưởng!

https://thuviensach.vn

Chưởng lực rất mạnh, nhưng không có ác ý, chỉ đẩy hai người kia ra xa. Hai anh chàng bực mình vì không biết kẻ nào đã nhảy vào phá đám và đang lên ý tưởng cho tên đó một trận để chừa cái thói thọc gậy bánh xe. Nhưng khi định thần nhìn lại thì họ đều ngớ mặt ra và thốt lên:

-Nhạ công tử?

Trong đám đông, những tiếng xì xào bắt đầu nổi lên. Người ta ghé vào tai nhau nói thầm hoặc chỉ trỏ về phía Nhạ công tử:

-Cậu ta đấy!

-Đó là Nhạ công tử phải không?

-Tưởng ai! Tôi gặp cậu ta suốt!

-Võ công lợi hại quá! Có thể dùng hai tay luyện Phách Không Chưởng!

-Ôi dào, dựa vào thanh thế ấy mà!

Nhạ công tử không nghe thấy những lời nói đó, nhưng anh biết thừa họ đang khen ngợi anh, trầm trồ thán phục anh, và mỉa mai anh. Nhưng Nhạ công tử đã quá quen với chuyện ấy rồi, anh cất lời:

-Hai vị hảo hán, có gì từ từ lựa lời nói! Cớ sao lại gây gổ mất đoàn kết như vậy? Chúng ta tuy không biết tên nhau, nhưng ít ra cũng phải nể mặt nhau một chút chứ!

Người chủ hàng ban nãy, đưa cây thương ra sau lưng như muốn che giấu hành động của mình, anh ta nói:

-Thật là vinh hạnh khi gặp Nhạ công tử ở đây! Võ công quả thực lợi hại! Đúng là danh bất hư truyền!

-Các hạ quá lời rồi, tại hạ chỉ có chút tài mọn thôi!

Người cầm kiếm cũng tra kiếm vào bao, anh ta muốn thanh minh:

-Vừa khéo! Có Nhạ công tử ở đây! Nhạ công tử, cậu hãy nói xem tôi đúng hay anh ta đúng? Tôi đã trả cho anh ta đúng năm mươi lượng để có được cái Hạng Liên này! – Nói rồi người này đưa chiếc dây chuyền lên trước mặt – Tôi đã đưa cho anh ta một đồng bạch kim, để trên mặt bàn! Vừa lúc quay đi thì anh ta giữ tôi lại, bảo rằng tôi chưa trả tiền! Cậu nói thế nào đây, Nhạ công tử?

Nhạ công tử ôn tồn hỏi người bán hàng:

-Các hạ có nhìn thấy vị huynh đệ này trả tiền không?

https://thuviensach.vn

-Không! Thề và cam đoan với cậu! Nếu tôi nói sai nửa lời, sẽ bị trời tru đất diệt!

-Lúc đó các hạ đang làm gì?

-Lúc đó tôi quay vào bên trong để lấy một ít đồ.

-Hiểu rồi, chả trách được…

Nhạ công tử cũng không lạ gì lắm chuyện này. Những khu chợ của các chiến binh là chợ tự phát, nên ở đây thường sinh ra những tay ăn cắp vặt. Khi anh chủ hàng quay đi, người mua vừa quay đi, thì tiền mất là chuyện đương nhiên. Những tên ăn cắp vặt thường có cái biệt tài tay nhanh và mắt tinh, huống hồ là cái đồng bạch kim sáng loá. Nhân lúc cả hai người này không để ý thì một tên nào đó đã nhanh tay lấy mất và tất nhiên sẽ dẫn đến hiểu lầm. Nhạ công tử cũng không nghĩ một trong hai người có ý gian lận. Người bán hàng thích tiền thật, nhưng họ biết là cái tiếng còn quan trọng hơn nhiều, tham lam một vài đồng tiền, để rồi sau này người ta cạch mặt không dám đến mua nữa, cái nào tốt hơn? Còn người mua thì cũng chẳng có gì phải chơi trò mua rồi "xù" . Bởi vì bản thân họ cũng là những người bán, ai cũng hiểu được cái cảm giác vất vả là như thế nào, vả lại trước đây từng có vụ giết người vì chơi trò gian lận kiểu này, ai mà muốn mang rắc rối vào mình chứ? Nhạ công tử cười thầm, may mà cái thằng ăn cắp đó tốt số, chứ bị người ta bắt được thì nó chỉ có nước bị ăn đòn nhừ tử, không ai thích chúng cả.

-Tại hạ xin nói thế này! - Nhạ công tử lên tiếng – Hai vị đây đều là những bậc anh hùng hào kiệt cả, đừng nên vị vài đồng tiền mà ra tay sát hại lẫn nhau khiến người giang hồ chê cười! Bản thân tại hạ cũng không thích phố phường lúc nào cũng cãi vã, chỉ muốn mọi người yên ổn buôn bán mà thôi! Vậy nên…

Nhạ công tử rút từ trong túi áo ra một đồng bạch kim đặt vào tay người bán hàng:

-Số tiền này coi như là đền bù cho các hạ! Các hạ đã phải vất vả, vậy mà tiền lại mất, thật không xứng đáng cho các hạ!

Người bán hàng hết sức ngỡ ngàng, người kia cũng chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, còn đám đông thì trố mắt nhìn.

https://thuviensach.vn

-Thế này…Nhạ công tử! Không được đâu! - Người bán hàng dúi lại đồng tiền – Không thể để công tử trả tiền được!

-Không! - Nhạ công tử đẩy tay lại - Để mọi người có thể yên ổn làm ăn, thì năm mươi ngàn lượng này có đáng là bao! Các hạ nhận đi!

Người mua hàng khi nãy đến gần Nhạ công tử nói:

-Không được, Nhạ công tử! Tôi chỉ muốn có sự công bằng thôi! Tôi có thể trả tiền được!

Nhạ công tử ôn tồn:

-Không! Các hạ cũng đã phải bỏ tiền ra rồi! Bây giờ lại bắt các hạ trả thêm nữa, vậy là cũng không công bằng cho các hạ!

-Vậy tại sao? – Người bán hàng hỏi - Tại sao công tử lại phải trả tôi năm mươi ngàn lượng? Tôi chưa bán gì cho công tử cả! Như vậy cũng không công bằng cho công tử!

-Không! Công bằng đấy chứ! Tại hạ chỉ muốn mọi người sống với nhau có tình có nghĩa, bản thân tại hạ cũng chưa giúp được gì cho đời! Nếu chỉ cần bỏ ra năm mươi ngàn lượng mà để giải quyết mâu thuẫn của hai vị, tại hạ rất sẵn lòng! Không có gì tốt hơn chuyện mỗi ngày làm một việc tốt cả! Thôi, tại hạ xin cáo lui, kẻo làm chậm trễ công việc của bàn dân thiên hạ!

Nói xong, Nhạ công tử đi ngay, đám đông rẽ sang hai bên cho chàng đi, đằng sau là những lời trầm trồ thán phục:

-Quả đúng là một trang nam tử đích thực!

-Nhạ công tử không phải chỉ dựa vào thanh thế gia đình! Cậu ta quả thực rất có năng lực của một người lãnh đạo!

-Người như vậy thực hiếm có!

Và rôm rả nhất là các cô gái, họ không tiếc lời để khen ngợi Nhạ công tử:

-Trời ơi! Các cậu có nhìn thấy mái tóc của thiếu gia không? Đẹp quá!

-Thiếu gia võ công cao cường thật! Mình chẳng có gì phải hối tiếc khi được làm thê tử của thiếu gia!

-Mình yêu cái ánh mắt của thiếu gia! Chao ôi! Hiền dịu làm sao!

-Thiếu gia đã có ý chung nhân chưa các cậu nhỉ?

-Hình như chưa đâu! Thiếu gia chưa yêu ai cả!

https://thuviensach.vn

Nhạ công tử vẫn bước đi, anh muốn cảnh thư thái và yên bình, anh ước mơ sau này mình sẽ trở thành một vị lãnh đạo của Tổ Long Thành, muốn giúp cho mọi người ngày càng sống tốt đẹp với nhau hơn. Tại sao phải chém giết làm gì cơ chứ? Thật là hạnh phúc khi sống trong cảnh thanh bình.

Tới ngã quẹo, Nhạ công tử suýt va phải một đám người, anh nhìn lại đám người đó. Một người đi giữa, đã có tuổi, dáng thấp, nhưng vẻ uy nghi của ông ta khiến anh cảm thấy mình phải nghiêm trang hơn, người bên phải cũng đã nhiều tuổi, nhưng người này gầy gò, và có vẻ hơi ốm ròm - Nhạ công tử hay gọi những người gầy như vậy. Còn một người nữa, trẻ nhất, có lẽ bằng tuổi anh, người mảnh khảnh, khuôn mặt mang nặng vẻ suy tư và trầm ngâm.

-Ồ! - Nhạ công tử nói – Xin lỗi lão bá!

-Không sao! - Người ốm ròm nói – Này, vị tiểu huynh đệ! Có biết quán trọ nào gần đây không?

-Các vị lần đầu tiên tới Tổ Long Thành? - Nhạ công tử nói.

-Ồ không! – Lần này người đi giữa lên tiếng, tiếng nói của ông ta trầm, nhưng chắc nịch, khiến Nhạ công tử như rơi vào trong từng lời nói của ông ta – Chúng tôi đã đến Tổ Long rồi, nhưng tại lần cuối chúng tôi đến đây là một năm trước! Bây giờ, hàng quán mọc nhiều, vậy muốn hỏi vị tiểu huynh đệ xem có quán trọ nào gần đây không thôi, trên thành Bắc đã hết cả rồi!

-A! Tại hạ đã hiểu nhầm các vị rồi! Thật là thất lễ quá! Đây - Nhạ công tử đưa tay chỉ - Cả dãy phố này có rất nhiều các quán trọ, tuy vậy chuyện chúng còn phòng trống e là hơi ít. Các vị có thể đi xa hơn chút nữa về phía trước, đó, gần chớm thành Nam, chắc là các quán trọ vẫn còn phòng cho các vị thôi!

-Chà! Thật tốt quá! Cám ơn vị tiểu huynh đệ!

-Không dám làm phiền các vị nữa!

Nhạ công tử đi về phía trước, và anh không để ý thấy ánh mắt dò xét của tên mảnh khảnh đang lướt qua người anh.

Lã Vân thấy người thanh niên vừa rồi cũng thuộc hạng nhà giàu, lắm của. Tuy nhiên, khí chất của anh ta khiến y có cảm giác khác hẳn so với

https://thuviensach.vn

những tên công tử hay khoe mẽ khác. Ăn nói có trên có dưới, lễ phép chuẩn mực. Đặc biệt, cách đi đứng mạnh mẽ và đường hoàng của anh ta khiến Lã Vân không nghi ngờ gì về suy nghĩ rằng người này có nội công thâm hậu. Đôi mắt của anh ta cũng khiến Lã Vân thấy nhẹ nhàng và dễ tiếp xúc.

-Nhìn gì vậy Vân? – Lăng Khê hỏi.

-À…dạ không…

-Mày đã sắp xếp chỗ ở cho những người gia nhân chưa? – Ngài Hàn hỏi.

-Dạ rồi. Có một khu nhà trọ dành cho những người đánh xe ở thành Bắc, cháu đã thuê rồi, họ có thể ngủ tại đó.

-Ừ, thế là tốt. Mà mai là cuộc họp bắt đầu đúng không?

-Dạ vâng! Trong khuôn viên của Hạ Phong Tướng Quân.

-Mày chuẩn bị kỹ những gì sau cuộc họp chưa?

-Dạ. Cháu ước chừng mai chúng ta phải nói chuyện với khá nhiều bang chủ.

-Thôi được rồi. Tạm biết như vậy đã. Mày ra quán nào đó thuê phòng trước đi, tao và ông bạn già muốn ra chỗ này một lát. Chúng tao sẽ tự biết tìm quán nào, mày mệt thì cứ ngủ trước đi, không cần đợi đâu.

-Vâng.

Lã Vân liền bắt đầu việc tìm kiếm quán trọ của mình. Còn Ngài Hàn và Lăng Khê thì rẽ lên đường vào khu trung tâm Tổ Long Thành.

-Đi đâu đây? – Lăng Khê hỏi.

-Tới gặp ông già Diệp Công một chút.

-Làm gì?

-Không đương dưng tôi lại đi gặp cái lão già gàn dở đó cho rếch chuyện. Tất nhiên là có việc.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 8 phút và 22 giây -----

Hoa Anh thấy mình đang trong vòng tay của người ấy. Chàng trai có mái tóc dài ôm gáy màu vàng, đôi mắt tinh nghịch đang ngắm nhìn cô. Hoa Anh tựa đầu vào ngực người ấy, cô thấy lòng mình thật hạnh phúc.

Nhưng cô lại thấy một người khác đang tiến đến, tên đó cũng mái tóc dài ôm gáy, nhưng màu đen kịt. Ánh mắt của hắn lạnh lẽo và cô hồn, khuôn

https://thuviensach.vn

mặt góc cạnh và u ám. Hắn không giống với người mà cô thương nhớ. Hoa Anh mở choàng mắt.

-Tỉnh rồi hả?

Vũ Tộc Ẩn Giả đang ở bên cạnh Hoa Anh.

Hoa Anh thấy đầu mình hơi nhức, toàn thân rã rời mệt mỏi.

-Ngươi đã ngủ được một canh giờ rồi đấy! - Ẩn Giả nói.

-Bây giờ lại giờ gì rồi sư phụ?

-Chắc sắp tới giờ Hợi rồi.

Hoa Anh để ý thấy bụng mình đang đói ngấu, tuy nhiên, thấy những mũi tên đang nằm chỏng chơ trên mặt đất, cô hỏi ngay và không quan tâm tới no đói nữa:

-Đệ tử tập được chưa sư phụ?

Ẩn Giả hít một hơi, Hoa Anh nín thở.

-Được rồi đó! – Ẩn Giả cười.

Hoa Anh nở một nụ cười tươi rói, nụ cười đầu tiên trong ngày, suốt từ sáng tới giờ, mặt Hoa Anh luôn mang một vẻ nhăn nhó khó chịu.

-Được rồi hả sư phụ? Được rồi ạ?

-Ừ.

-Hay quá! Hay quá!

Ẩn Giả cũng cười, bà thấy con bé Hoa Anh là lòng bà dù buồn đến mấy cũng sẽ tươi vui trở lại.

-Tuy nhiên…ngươi vẫn phải tập thêm nữa…

-Vâng…

-Ngươi xem này! - Ẩn Giả vén tay áo Hoa Anh lên – Ngươi đã dồn chân khí quá nhiều vào khuỷu tay, đây là nơi dễ bị tổn thương và cũng là nơi ngốn nhiều chân khí nhất. Chỉ nên dùng một lượng vừa phải, thuật của Vũ Mang đâu chỉ có Chí Mệnh Thỷ? Còn rất nhiều các thuật khác nữa, nếu trong trận chiến thật, ngươi không biết cách điều tiết chân khí phù hợp, nội công sẽ phải điều tiết theo nên thể lực sẽ bị giảm sút rất nhanh đó. Mà ngươi đâu còn lạ Vũ Mang chúng ta, thể lực không phải nhiều nhặn gì.

Vâng…

-Thế nên cầm lấy cái này mà tập.

https://thuviensach.vn

Ẩn Giả đưa cho Hoa Anh quả cầu nước.

-Với cái này, người có thể học cách điều khiển chân khí sao cho hợp lý và phù hợp với thực tế chiến trận.

Hoa Anh cầm lấy quả cầu, lại một bài tập mới! Tuy nhiên, để sau đã, bây giờ cô phải ăn.

-Học nhanh đấy! Xem ra ngươi có thừa hưởng chút ít trí thông minh của ta! - Ẩn Giả nói.

Ẩn Giả định chọc cho Hoa Anh cười, nhưng bà không hiểu sao con bé lại hơi sầm mặt xuống:

-Giá như còn Mệnh Trị thì… - Hoa Anh nói.

Lần này đến lượt Ẩn Giả sầm mặt xuống.

-Thôi - Ẩn Giả nói - Đừng nhắc đến nó nữa. Chuyện qua lâu rồi.

-Huynh ấy mới là một người thông minh như sư phụ.

-Bỏ đi, ta vẫn còn có ngươi, chuyện của Mệnh Trị thì cứ để thời gian bù đắp.

Hoa Anh thấy mình không đói nữa, giờ đây trong đầu cô tràn ngập hình ảnh Mệnh Trị.

Người mà cô hằng thương nhớ.

-À, ta quên mất, Tích Vũ Thành có gửi thư cho ngươi?

-Vậy ạ? Họ gửi lâu chưa sư phụ?

-Rồi. Nhưng ngươi đang ngủ nên ta không muốn đánh thức ngươi dậy. Này, cầm lấy.

Hoa Anh giở bức thư ra đọc, cô xem qua một lượt rồi mệt mỏi gấp thư lại.

-Trưởng lão gọi ngươi về để trông coi đội vệ binh phải không?

Ẩn Giả đã nhanh trí đoán ra được nội dung bức thư, Hoa Anh gật đầu:

-Vâng. Sắp đến lễ Thanh Lâm nên phải làm nhiều việc.

-Tối nay ngủ ở nhà ta rồi sáng mai về Tích Vũ Thành.

-Sư phụ có về Tích Vũ Thành không?

-Có. Ta đang muốn hỏi trưởng lão về tình hình phòng vệ. Ngươi biết đấy, tuần trước, hai vụ lớn đã xảy ra, Ngư Thôn và Thiên Lệ Thành đều bị một tổ chức tên là Bất Kiếp Viện đánh sập.

https://thuviensach.vn

-Có. Đệ tử có nghe, bọn chúng có vẻ rất mạnh.

-Không chỉ có mạnh, mà hình như chúng còn đến từ một nơi…

-Nơi nào ạ?

-Ngươi không lạ gì cái tên Uất Hận Thành chứ?

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 9 phút và 26 giây -----

Tôn Dương không thích vẻ mặt của Hoài Tử lúc này một tí nào. Cái mặt của nó bắt đầu dãn ra vẻ hết chịu đựng nổi.

Hai ngày nay, Tôn Dương và Hoài Tử đã tìm mọi cách để trộm thú cưỡi. Nhưng đúng như lời Tôn Dương nói, hoặc như Hoài Tử ca cẩm " Cái mồm mày sao thiêng thế? ", bây giờ người ta canh phòng chuồng nuôi cẩn thận lắm. Hàng chục loại bùa tạo Kết Giới, ngăn không cho trộm vào dắt thú đi. Mà muốn phá thì rất mất thời gian, chưa kể trong quá trình đó sẽ gây ra một số vụ nổ nho nhỏ đủ đánh thức chủ nhà dậy. Còn đồ phi hành thì khỏi nói, chúng nó phong ấn lại trong vải cuộn rồi giữ rịt trong người như vật báu. Chiều nay, Hoài Tử và Tôn Dương đã lập mưu định cướp cái phi hành. Công phu lắm! Tôn Dương nhà ta trở thành một vị khách từ phương xa trở về, và hắn nhắm con mồi đã được định sẵn. Đầu tiên hắn nói Kiếm Tiên Thành thay đổi nhiều quá! Và bảo rằng muốn biết con đường lớn trong Kiếm Tiên Thành là ở đâu, và tên kia cũng rất ư là thật thà, đưa hắn đi khắp mọi chỗ. Và tới một con hẻm, đã được định sẵn, Tôn Dương bảo vào thử xem. Trong con hẻm ấy, thằng Hoài Tử, cũng đã được định sẵn, cầm một cây gậy to, đợi lúc đi qua là bổ vào đầu, đảm bảo bất tỉnh vài canh giờ liền. Cái gì cũng đã được định sẵn trong kế hoạch của Tôn Dương, ngoại trừ con mồi. Tên đó không hiểu sao tin Tôn Dương đến sái cổ, dẫn hắn đi khắp Kiếm Tiên Thành, nhưng cái đầu của nó lại không được định sẵn. Tới con hẻm, không hiểu sao, tên đó như chột dạ, hoặc như cảm thấy nguy hiểm nên đã làm ra vẻ quan trọng, cáo từ đi trước, để mặc Tôn Dương đứng trơ mắt ếch nhìn con mồi tuột khỏi tầm tay. Dĩ nhiên là Tôn Dương không thể đuổi theo và bắt hắn vào con hẻm đó được, chẳng khác gì tự vả vào mặt mình. Một ngày đen đủi!

https://thuviensach.vn

-Mày bớt chút đi được không? – Tôn Dương nói - Cố gắng tới qua ngày mai đi.

-Qua ngày mai! – Hoài Tử gắt – Qua ngày mai có khi thằng Xích Vân còn lại cái xác thôi đấy!

Tôn Dương không trách Hoài Tử được. Xích Vân đang gặp nguy hiểm, gặp ai chứ gặp Thiên Ma thì chỉ có đánh nhau. Khó khăn lắm Hoài Tử mới khiến Xích Vân trở thành một con người, bây giờ hắn không thể để công sức của mình đổ xuống sông xuống biển chỉ vì cái thằng Thiên Ma chết tiệt kia được. Tôn Dương không rõ lắm về việc vì sao mà Xích Vân từ bỏ Bất Kiếp Viện vì hắn tới sau. Chỉ có Hoài Tử và Xích Vân là hiểu rõ được điều đó. Mỗi con người đều có một bí mật riêng, Tôn Dương cũng không gặng hỏi hai đứa nhiều.

-Thôi, có lẽ tao bắt buộc phải sử dụng phương pháp côn đồ vậy. – Hoài Tử nói - Chậm trễ ngày nào, thằng Xích Vân sẽ nguy hiểm ngày đó.

-Mày đã nói…

-Tao biết! – Hoài Tử bực – Tao đã nói là tao không đụng vào đao kiếm nữa. Nhưng mày nghĩ xem, mày có muốn thấy Xích Vân trở lại là một con quỷ không? Nó mới chính là đứa quan trọng ở đây!

-Thế mày định giết người sao?

Hoài Tử suy nghĩ một lát rồi nói:

-Không đến nỗi vậy đâu. Chỉ cần cho thằng nào đó ăn đòn một trận thôi.

Tôn Dương đứng dậy:

-Thôi vậy! Đã đến nước này thì mày cứ việc làm. Tao đi về thành Nam đây, nếu có rồi thì tìm tao trên tháp canh ấy.

-Mày không chờ tao à?

-Tao mệt lắm rồi, phải chợp mắt một lát…

-Mày không muốn thấy tao đánh nhau phải không?

Tôn Dương hơi khựng lại một chút, rồi hắn bỏ đi.

Hoài Tử thấy mình cũng đã mệt, cả ngày hôm nay chỉ rình xem có chôm được đồ phi hành không. Nhưng kết quả là hắn chẳng moi được tý gì.

Đến nước này thì không thể ngồi đây mà chơi nữa rồi, phải dùng vũ lực, chúng nó mới nghe! Hoài Tử chỉ ăn cắp, chứ hắn không trấn lột. Hắn

https://thuviensach.vn

không thích cái chuyện sấn sổ đánh một ông già chỉ vài ngân lượng.

Bởi vì Hoài Tử không thể tự kiềm chế mình khi đánh nhau.

Hắn cầu mong sao con mồi của hắn sắp tới ngoan ngoãn giao nộp cho hắn một cái phi hành. Chỉ cần doạ dẫm, cùng lắm thì đánh vài cái cho nó sợ. Hắn không muốn đánh thật sự.

-Xin lỗi vị huynh đệ – Có tiếng nói – Có thể cho tại hạ biết con đường lớn Kiếm Tiên Thành là ở đâu không?

Hoài Tử ngước nhìn lên, một người đội chiếc nón lá sùm sụp che mặt, song vẫn để lộ đôi mắt rất sáng và trong, anh ta cao lớn, tiếng nói trầm và dễ chịu. Tay người này cầm theo một bọc vải lớn.

Hoài Tử mở to mắt một chút, hắn nói khẽ khàng đon đả, khác hắn thường ngày:

-À, các hạ có thể đi theo con đường này, rẽ trái ở đoạn kia, đó là con đường lớn.

-Rất cảm ơn vị huynh đệ! Tại hạ xin cáo từ! – Nói xong người này đi ngay.

Hoài Tử nhìn theo, hắn nhếch mép cười:

-Đóng kịch cũng khéo nhỉ?

Người kia dừng lại, anh ta quay về phía Hoài Tử.

-Không thằng nào lại không biết con đường lớn ở Kiếm Tiên Thành – Hoài Tử nói – Có hoạ thằng mù dở mới không biết con đường đó! Nói dịu dàng và dễ nghe đấy! Nhưng lần sau nhớ hỏi cho “khôn” lên một chút!

-Nhận ra rồi à! - Người đội chiếc nón đáp.

-Cái đôi mắt đó của ngươi ta không lạ. Đi một chặng đường xa vất vả nhỉ?

-Có biết đang nói chuyện với ai không mà nói nghe có vẻ khinh thường vậy?

-Ta biết ngươi đang là cái gì, nhưng ta vẫn thích gọi ngươi là “Kẻ đi săn” , với lại ngươi cũng thích cái tên đó hơn. Ngươi cũng hay ra điều bác ái, nhân hậu lắm nhỉ?

-Ta luôn thực hiện điều đó, những việc ta làm chỉ là quét sạch bọn rác rưởi coi sinh mạng con người như rác rưởi các ngươi biến khỏi thế giới

https://thuviensach.vn

này! Không những ngươi, Xích Vân, mà cả Bất Kiếp Viện nữa! - Người kia cởi chiếc nón. Một khuôn mặt quá quen thuộc hiện lên trước mặt Hoài Tử.

-Ngươi tự tin quá đấy, Diên Túc ạ!

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 11 phút và 4 giây -----

Xích Vân nhìn ánh trăng đang chiếu xuống căn phòng trọ. Nhìn ánh trăng ấy, y lại nhớ về ngày trước.

Cô nàng Diêu Linh thì ở phòng bên cạnh. Sau chuyến đi dài mệt mỏi, hai người ở lại nhà trọ này. Cũng may nhà trọ còn vừa như in hai phòng trống, và tất nhiên không có chuyện nam nữ ở chung một phòng. Con gái chắc là không, chứ thằng đàn ông thì dễ nảy sinh ý tưởng đen tối lắm.

Ánh trăng nhợt nhạt, cũng như hồi ấy.

*

* *

Thằng bé thấy thanh kiếm loang loáng vồ vào mặt, nó nhỡ đánh rơi cái lọ xuống vì phải đưa kiếm lên đỡ.

-Xích Vân! Sao mày tàn nhẫn thế? Tao là bạn mày mà mày cũng có thể giết tao sao?

-Bạn à? - Thằng bé Xích Vân nghiến thanh kiếm xuống - Chẳng có bạn bè gì hết! Tao không có cái lọ ấy, tao sẽ chết! Mày không có cái lọ ấy, mày cũng sẽ chết! Tất cả chỉ vì mạng sống thôi! Mẹ kiếp, mở mồm nói câu bạn bè mà không biết ngượng!

-Thằng chó! Ai đã khổ sở để mày có được miếng bánh mì cho mày? Ai đã đánh nhau với những đứa to con hơn khi chúng nó định giết mày? Ai là người duy nhất chịu coi mày là bạn? Ai? MẸ KIẾP! THẰNG BẠN MÀY ĐÂY NÀY!

Xích Vân càng điên tiết hơn, nó nghiến thanh kiếm xuống, thằng nhóc kia phải sụm chân xuống để đỡ:

-Thằng khốn! Mày giúp tao! Rồi bây giờ mày kể lại chuyện đó để tao động lòng nhường mạng sống cho mày chắc! Bây giờ tao đã mười tuổi, và tao có năm năm với mày là bạn! Nhưng chừng đó không đủ để tao tiếc cái

https://thuviensach.vn

mạng sống của tao! Mày cũng muốn sống thôi! Mày cũng muốn tao chết để mày được sống!

Thằng nhóc kia gầm lên giận dữ, nó đẩy ngược về phía trước khiến Xích Vân lùi về đằng sau.

-Thôi được rồi Xích Vân! Như mày muốn, tao sẽ cho mày sống! – Nói rồi thằng nhóc ném cái lọ về phía Xích Vân – Mày uống hết đi! Rồi mày sẽ sống!

Xích Vân cầm cái lọ trong tay, nó nhìn thằng bạn rồi hỏi:

-Thế mày?

-Tao tất nhiên phải chết. Nhưng tao đã coi mày là bạn, vì vậy, tao có thể chết vì bạn, vì cho mày được sống.

Xích Vân không nói gì, nó nhìn cái lọ.

Thằng nhóc kia giơ kiếm lên và đâm thẳng vào bụng mình.

Máu phun tung toé.

-Cái…gì?

Xích Vân đã chạy đến và tóm vào lưỡi kiếm, máu chảy ròng trên mu bàn tay nó.

-Mày không thể chết được…

-Thế là sao?

Thằng nhóc Xích Vân cười một cách man rợ trong ánh trăng, dường như vết thương trên bàn tay chẳng làm nó đau đớn.

-Không ai có thể trở nên mạnh mẽ mà không qua sự khổ luyện! – Xích Vân nói – Vì vậy, mày vẫn còn có ích!

-Mày…

-Cho nên – Xích Vân giơ kiếm lên – Mày hãy chiến đấu với tao đi! Sư phụ nói mày mạnh hơn tao! Nhưng tao sẽ cho lão ấy thấy ngược lại! Yên tâm đi! Mày sẽ không phải oán hận khi chết dưới mũi kiếm của tao đâu!

-Mày! Thằng khốn nạn!

-Sao? Có vấn đề gì không? Lão già đó bảo rằng mày mạnh hơn tao nhiều lắm cơ mà, bây giờ mày sợ rồi à, tao yếu hơn cơ mà?

-Mày nói sư phụ như vậy à? - Thằng nhóc kia gầm lên – Mày không nhớ sư phụ đã nói, tình thương yêu bè bạn mới là tất cả hay sao?

https://thuviensach.vn

-À, ừ. Tao quên. Tình yêu thương bè bạn, vậy nên tao sẽ giết mày ngay tại đây!

-Mày quá tàn nhẫn rồi Xích Vân ạ! Mày vẫn luôn là một đứa bạn tốt!

-Chỉ khi nào tao ra khỏi đây! Tao sẽ tốt! – Xích Vân lại cười.

Thằng nhóc kia giơ kiếm lên:

-Mày đã ép tao rồi đấy Xích Vân! Mày cảm thấy thích thú khi giết bạn mình sao?

-Ừ, đúng rồi đấy! Mày sẽ giết tao chứ? Diên Túc?

*

* *

Xích Vân không muốn nghĩ thêm nữa, đó không phải là y! Không! Không phải! Xích Vân vò đầu.

Y cảm thấy ân hận vì những lời nói và hành động ngày đó.

-Ngươi không tiếc công việc để đến đây nhỉ, Diên Túc?

-Chừng nào Xích Vân còn sống, ta còn đi tìm hắn!

-Đừng bảo ngươi lại giở bài nhân nghĩa ở đây nhé, cái đó thối lắm, ta không ngửi được đâu!

-Ngươi thì biết gì chứ? – Diên Túc nói lớn – Xích Vân không phải là một con người, nó là một con quỷ! Những gì hắn gây ra còn khiến ngươi cũng phải ghê sợ, hắn làm tổn thương cả ngươi nữa, vậy tại sao ngươi còn bảo vệ hắn?

-Vì ta chấp nhận cậu ta là bạn.

-Nực cười! Ôi, Hoài Tử! Ta đang cười đây này! Xích Vân thì bạn bè gì chứ? Cuộc thi "Sinh Tử" cách đây mười bốn năm, Xích Vân đã muốn giết ta! Hắn muốn giết ta vì muốn chứng minh rằng hắn mạnh hơn ta! Không chỉ có thế, hắn còn sát hại quá nhiều người! Đến cả sư phụ, hắn còn muốn giết, thử hỏi xem hắn có đáng chết không? Thiên Ma bỏ thầy, nhưng tên đó không bao giờ có ý định sát hại người đã dạy dỗ mình cả!

Hoài Tử lắc đầu chán ngán:

-Ngươi không hiểu được.

-Hiểu gì?

https://thuviensach.vn

-Xích Vân đã thay đổi, cậu ta đã phải rất cố gắng, vật lộn với chính bản thân để trở về đây, sống như một con người bình thường. Xích Vân có tội lỗi, nhưng chẳng lẽ ngươi không thể tha thứ cho cậu ta sao?

-Bản tính khó đổi, ác thú khó thuần. Cho dù ngươi có làm thế nào đi nữa thì Xích Vân sẽ không thay đổi được bản chất của hắn. Được một thời gian thôi.

-Ngươi chỉ biết nhìn nhận một phía!

-Tuỳ ngươi nghĩ thế nào thì nghĩ. Uất Hận Thành không thể bó buộc mãi trong sự ghê tởm của người đời được! Và cái thứ đang bó buộc nó là Xích Vân.

-Ngươi không quan tâm đến ước mơ muốn làm người của Xích Vân sao?

Diên Túc nhìn Hoài Tử thật lâu, rồi anh nói:

-Ta sẽ không giết Xích Vân nữa.

-Ngươi định làm gì?

-Cách giết người tốt nhất là đập tan ước mơ và khát vọng sống của hắn. – Diên Túc nói.

-Ngươi suốt ngày nói nhân ái, tình nghĩa, nhưng chẳng qua chỉ là nói mồm thôi! Ngươi cũng dùng thủ đoạn bỉ ổi đó như!

-Ta đã sống theo tôn chỉ đó, ta muốn Uất Hận Thành không bị người ta khinh rẻ! Và ta không thể chịu đựng được cái việc Xích Vân đang phá nát những cố gắng đó của ta!

-Xích Vân đã thay đổi rồi, ta nhắc lại lần nữa.

-Người giang hồ nói: Có nợ thì phải trả.

-Dẹp ngay mấy cái câu ấy đi, ta nghe mà ngứa tai lắm.

-Ngươi cũng thế thôi, như Xích Vân.

Hoài Tử lặng im.

-Hoài Tử, Thanh Long Kiếm. – Diên Túc nói, anh đang hết sức giận dữ - Sát thủ trong Tứ Thần Trấn Thiên, bị truy nã gắt gao tại các thành trong Đại Lục. Mỗi lần giết hại vài trăm mạng người.

-Nếu nói thế thì ngươi hỏi xem ngươi đã giết bao nhiêu người?

https://thuviensach.vn

-Ta có thể ngửa mặt lên trời nói rằng ta đã giết hơn ngươi. Nhưng những kẻ ta giết đều là phường vô lại, súc sinh như ngươi đấy Hoài Tử! Ngươi không giết người theo cách thông thường, ngươi tàn sát những gia tộc! Ngươi giết hết cả trẻ con, phụ nữ! Gia tộc họ Thường ở Tổ Long Thành đã bị ngươi giết sạch! Gia tộc họ Nhan trong cuộc hành hương qua Tầm Mộng Cảng đã bị ngươi giết hết! Xác họ trôi nổi trên mặt biển, nước đỏ ngầu bởi máu! Những kẻ thuê đã trả bao nhiêu tiền để Tứ Thần Trấn Thiên các ngươi giết người thế? Các ngươi nghĩ sinh mạng người là gì?

-Ta đã thay đổi, ta cũng đã tự hối cải với những hành động của mình. Đánh kẻ chạy đi, không ai đánh kẻ chạy lại, ngươi không hiểu sao?

-Lời nói sáo rỗng.

-Nói với ngươi phí lời! Vậy bây giờ ngươi muốn gì? Xích Vân không có ở đây!

-Nó đâu?

-Ngươi nghĩ ta nói cho ngươi chắc?

Diên Túc chẹp miệng:

-Thôi được rồi…không sao, dù gì, hôm nay ta cũng sẽ giết ngươi. Ta phải dẹp bớt những kẻ như ngươi mới được.

Dứt lời, Diên Túc xông tới tung một cú đấm vào Hoài Tử. Nhưng cú đấm đó bị chặn lại ngay lập tức.

-Tự tin vừa thôi – Hoài Tử cười gằn - Cẩn thận nói trước bước không qua đấy!

-Ta có cơ sở để tin rằng ta có thể giết được ngươi chứ. Ngươi có biết đang đối mặt với ai không?

-Biết chứ, nhưng kể cả ngươi là thánh ta cũng sẽ chơi với ngươi.

-Vậy à?

Diên Túc xoè bàn tay ra, vận lực, rồi phát nội công, chưởng lực đẩy Hoài Tử về phía sau.

Diên Túc lại lao tới. Anh tấn công tới tấp về phía Hoài Tử. Những cú đánh của Diên Túc không phải là đấm thông thường, mà sử dụng mu bàn tay, lòng bàn tay là chủ yếu. Đôi khi còn tấn công bằng cùi chỏ. Diên Túc

https://thuviensach.vn

uyển chuyển nhẹ nhàng mà lực đánh vẫn mạnh kinh người khiến Hoài Tử chống đỡ rất vất vả.

Hoài Tử biết loại quyền này.

Yển Quyền.

Loại quyền thuật rất đặc biệt, nén chân khí xuống dưới cẳng tay. Khi tấn công, ngoài ngoại lực do tay gây ra, còn có chân khí trong bàn tay sẽ phát nội lực, mà chân khí không hề giảm xuống chút nào. Vậy cho nên, mỗi cú đánh của Yển Quyền là một chưởng lực. Điều này khiến đối thủ phải phát chân khí trong cơ thể để đối chọi lại nếu không muốn bị thương, và như vậy đối thủ sẽ bị giảm sút dần chân khí.

Thực ra, Yển Quyền cũng là một nhánh của bộ võ Mặc Vạn, nó dựa vài cái nền của Mặc Vạn để phát triển. Hoài Tử chỉ biết đến đó, còn tường tận loại võ công này như thế nào thì hắn chịu.

Càng lúc, những cú đánh của Diên Túc làm cho Hoài Tử thấy tay mình như bỏng rát. Hắn phải dồn chân khí để đỡ lại những cú đánh của Diên Túc. Nhưng Diên Túc tấn công quá dồn dập làm cho Hoài Tử luôn phải trong tình trạng dồn chân khí, bàn tay không chịu được nên đỏ ửng lên.

Diên Túc đẩy tay về mặt Hoài Tử, Hoài Tử gạt ra rồi phản công trở lại. Hoài Tử tấn công như vũ bão, nhưng Diên Túc đều cản được hết. Hơn nữa, Hoài Tử còn thấy tay mình bị đau rát vì chân khí của Diên Túc đang gián tiếp tấn công vào cơ của hắn. Chỉ cần tiếp xúc với hai tay của Yển Quyền, địch thủ sẽ sớm cảm nhận được máu trong tay của mình như đang chảy ngược.

Hoài Tử tung một cú đá, Diên Túc cúi người xuống, anh lấy hai tay đẩy lên.

Hoài Tử phải dồn chân khí xuống tay để đỡ, bàn tay hắn ngày càng đau hơn.

Tay của Hoài Tử đã cản được cú đánh của Diên Túc, nhưng nội lực của Diên Túc quá mạnh khiến tay Hoài Tử bật ra, để lộ ngực.

“ Thôi chết rồi! “ – Hoài Tử đã cảm thấy cái chết cận kề.

Diên Túc xuống tấn, hai chân đứng vững chãi, còn tay thì nhanh chóng dùng thuật.

https://thuviensach.vn

“ Hai bả vai, hai bên sườn “.

-Nhân Niên Huyết Thuật! Yển Quyền Thuật! Nhị Thập Ngũ Huyệt Thuật!

Diên Túc nhắm vào bả vai phải của Hoài Tử, động tác nhanh hơn gió, chỉ nghe thấy tiếng vun vút của chân khí:

-Tả Thượng Nhất Chưởng!

Hoài Tử thấy có cái gì trong người mình đang chạy qua tim, hắn đau đớn, mắt căng ra.

Diên Túc tấn công vào sườn bên trái:

-Hữu Hạ Nhị Chưởng!

Hoài Tử lại thấy cái đó đi xuyên qua tim mình, mắt hắn như muốn nổ tung vì đau đớn.

“ Bả vai trái! “

-Hữu Thượng Tam Chưởng!

Cứ thế, hai bên sườn và hai bả vai của Hoài Tử bị Diên Túc tấn công liên tiếp. Bốn nơi này là những nơi quan trọng trên cơ thể, chúng có nhiệm vụ tạo nội công để xác định hướng đi cho chân khí. Nếu bốn nơi này bị tổn thương thì chân khí không thể phát ra được. Chẳng mấy chốc, máu đã tràn xuống miệng Hoài Tử. Cái thứ đó đang xuyên qua tim Hoài Tử liên tục tựa như bị dao đâm.

-Tả Hạ Thập Thất Chưởng!

Hoài Tử không thể chết được, hắn còn nhiều việc, hắn còn nhiều thứ phải làm.

-Hữu Thượng Nhị Thập Nhất Chưởng!

Máu tràn ra, ướt hết áo của Hoài Tử, hắn phải nghĩ ra cách gì đó, không chết mất!

-Tả Thượng Nhị Thập Tam Chưởng!

-Hữu Hạ Nhị Thập Tứ Chưởng!

Cái thứ đó tràn lên cổ Hoài Tử, nhưng đúng lúc đó Hoài Tử đã nghĩ ra. Hắn phát chân khí, người hắn bốc ra một luồng sương màu xanh trong suốt.

Là thuật Tạt Vân Bộ, ép chân khí ra ngoài cơ thể, chân khí sẽ tạo gió khiến người dùng thuật có thể chạy nhanh hơn và suy trì trong một thời

https://thuviensach.vn

gian. Nhưng lúc này Hoài Tử lại phát ra thuật đó làm gì?

Diên Túc đã hiểu, tuy thế anh vẫn kết thúc, xoè bàn tay, dồn nội lực, tống thẳng vào yết hầu của Hoài Tử:

-Tử Huyệt Nhị Thập Ngũ Chưởng!

Hoài Tử bắn về phía sau, lao vào một đống những thùng gỗ khiến chúng vỡ tan tành, Hoài Tử nằm im đó, không động đậy.

Máu rớt ra trên mặt đất. Diên Túc nhìn kỹ xem Hoài Tử đã chết chưa.

Nhị Thập Ngũ Huyệt Thuật tấn công vào năm điểm, hai bả vai, hai bên sườn và yết hầu. Đầu tiên, dùng một chưởng đánh vào bả vai phải, chân khí trong tay sẽ kích thích chân khí trong người địch thủ hoạt động và khiến nó chạy xuyên qua tim với một cường độ cực lớn và nhanh. Khi xuống dưới sườn phải, lại dùng một chưởng đánh vào đó, khiến luồng chân khí giết người đó chạy sang bả vai trái. Cứ đánh như thế, chân khí chạy liên tục qua bốn vị trí này và nó tấn công tim liên tục gây ra nội thương. Tới chưởng thứ hai mươi tư, chân khí dồn lên yết hầu, đánh chưởng thứ hai mươi nhăm vào đó, chân khí đẩy thẳng xuống và phá nát lồng ngực. Một trong những truyệt kỹ mạnh nhất của Yển Quyền.

Nhưng…

-Dậy đi! – Diên Túc nói – Ngươi muốn nằm đến bao giờ?

Hoài Tử lồm cồm đứng dậy, hắn còn cười như thể Nhị Thập Ngũ Huyệt Thuật chỉ làm hắn chảy máu là cùng:

-Nguy hiểm thật! Chút nữa là ta bay về gặp Diêm Vương rồi.

-Ngươi đã dùng Tạt Vân Bộ để tống hết chân khí trong cơ thể ra ngoài. Luồng chân khí trong yết hầu của ngươi lúc đó cũng được thoát ra hết khiến chưởng thứ hai mươi nhăm của ta không phát huy được tác dụng.

-Lâu lâu mới gặp mặt mà đã nặng tay vậy sao? – Hoài Tử cười, hắn quệt hết máu trên miệng.

Một luồng sát khí khủng khiếp bao trùm lấy Diên Túc, anh cảm thấy khó thở và nghẹn trong cổ. Vạt áo của Diên Túc bắt đầu tốc lên một cách dữ dội.

Diên Túc đã bình tĩnh trở lại, anh mở cái túi lớn của mình ra, rồi lấy bọc vải dài nhất, gỡ day buộc, trong là một thanh kiếm.

https://thuviensach.vn

“ Đến lúc này thì không thể đùa với tên Hoài Tử rồi “ – Diên Túc nghĩ.

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 12

Bầu trời vần vụ những đám mây nặng nề và đỏ như máu.

Lửa vẫn còn cháy âm ỉ trên những lá cờ, xác người chết la liệt khắp cánh đồng cỏ.

Thiên Ma bước đi chậm rãi, hắn lật từng cái xác lên, xem có tìm được cái gì đó hay hay không?

Quỷ Nhân đi bên cạnh Thiên Ma, hắn thì không thế. Hắn chẳng muốn tìm cái gì cả, một trận chiến mệt mỏi, vậy mà Thiên Ma vẫn còn sung dữ! Đánh một trận tơi bời khói lửa thế này rồi mà Thiên Ma vẫn tỉnh rụi như thường. Quỷ Nhân quay sang các thành viên khác trong Bất Kiếp Viện, ai nấy cũng đều mệt mỏi cả, Vọng Quái khoẻ như thế mà cũng phải khom lưng thở dốc. Đến cả Vô Ảnh cũng ngồi yên trên cái xác chết, chẳng buồn động đậy. Cái tên Thiên Ma này đúng là quái vật!

Thiên Ma dừng lại một chút, hắn nhắc nhở:

-Ngồi ra chỗ khác đi Hắc Băng! Mấy cái xác ấy toàn máu thôi, ngồi lên bẩn lắm!

Hắc Băng chẳng muốn nghe nữa, cô mệt lử người, chân tay như muốn rã hết ra. Trận chiến vừa rồi đúng là quá mệt mỏi đối với cô.

-Ngồi ra chỗ khác đi mà! – Thiên Ma bế xốc Hắc Băng lên rồi hắn đặt cô ngồi ra chỗ khác. Tay Thiên Ma bám đầy máu từ áo của Hắc Băng.

Thiên Ma hỏi:

-Xích Vân đâu?

Hắc Băng hất đầu về phía trước, Thiên Ma nhìn lên, Xích Vân đang lại gần hắn. Chiếc áo khoác của Xích Vân chẳng hiểu bám phải cái gì mà bốc

https://thuviensach.vn

mùi tanh lọm, thanh kiếm hắn cầm nhoe nhoét máu.

-Làm thế ngươi không sợ Mộng Dụ ghen à? – Xích Vân cười.

Thiên Ma quay lại, hắn thấy Mộng Dụ đang nhìn hắn. Tuy thế, Mộng Dụ cúi đầu xuống ngay, quá mệt.

-Mộng Dụ hiểu cho ta mà! – Thiên Ma gãi đầu.

-Ai cũng hiểu ngươi cả! Duy có Hắc Băng và Mộng Dụ là không hiểu thôi! – Xích Vân cười phá lên.

Các thành viên khác cũng bật cười, nhưng vì quá mệt mỏi nên tiếng cười chẳng thoát ra được, nó cứ chẹn ngang cổ họng một cách khó chịu.

-Thế nào đây? – Xích Vân hỏi.

-Hai mươi vạn quân của Kiếm Tiên Thành, ngươi bắt chúng ta làm việc quá nhiều đấy.

-Khoảng tầm tầm thế này thì các ngươi may ra mới khá lên được. – Xích Vân nói, ánh mắt hắn hướng về phía Quỷ Nhân.

-Ngươi không sợ chúng ta sẽ bị truy nã sao? Nửa năm qua, dính ít nhất gần chục vụ xêm xêm cỡ này rồi đấy.

-Ai mà biết chúng ta đã làm việc này? Có ai nghĩ rằng mười ba người lại có thể giết được đạo quân hai mươi vạn người không?

-Thế chúng ta vừa làm cái gì đấy?

Xích Vân ngoảnh lại, bãi chiến trường rộng lớn tràn ngập xác chết, mùi tử khí bốc lên nồng nặc.

-Có ai còn sống để kể về Bất Kiếp Viện nữa đâu?

-Nhưng nhỡ đâu còn sót tên nào đó? – Thiên Ma hỏi vặn.

Xích Vân cười nhạt, mắt hắn trắng dã:

-Thế hắn có đủ dũng cảm để nói lại về Bất Kiếp Viện không?

Đôi mắt tử thần của Xích Vân như quét khắp mọi nơi, khiến Thiên Ma thấy hơi rợn người. Những người khác cũng đều cảm thấy thế.

Xích Vân lững thững bước đi, hắn leo lên một mỏm đá cao, rồi đứng trên đó. Gió thổi lồng lộng hất tung vạt áo của Xích Vân, một mình hắn độc tôn giữa nền trời đỏ thẫm. Không hiểu sao Thiên Ma thấy thật đáng ngưỡng mộ, thật đáng để cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Các thành viên trong Bất Kiếp Viện cũng vậy, trước mặt họ là Xích Vân, nhưng tất cả họ đều cảm thấy đó là một vị Đế vương.

-Ngươi muốn gì hả Xích Vân? – Thiên Ma hỏi.

Xích Vân quay lại:

-Muốn gì là muốn gì?

-Những việc ngươi làm … Có phải ngươi muốn có cả thiên hạ không?

Im lặng một lúc, Quỷ Nhân muốn nghe rõ mục đích của Xích Vân, những thành viên khác cũng đều cố gắng lắng nghe.

-Không. – Xích Vân nói cụt lủn.

Thiên Ma như nghe nhầm, vậy tổn bao công sức với Hắc Đế Ấn để làm cái gì? Những người khác cũng không tin vào điều Xích Vân nói.

-Sao lại thế? – Thiên Ma hỏi dồn – Bá chủ thiên hạ là giấc mơ của các vị Ngũ Đế! Vậy với Hắc Đế Ấn, ngươi định làm gì? Ngắm thôi à?

Xích Vân cười lớn, hắn ngửa mặt lên trời:

-Đầu óc ngươi chỉ đến đó thôi à?

-Thế là thế nào?

Xích Vân nhìn khắp một lượt, hắn nói:

-Vậy các ngươi nghĩ ta chiêu tập các ngươi, lập nên Bất Kiếp Viện để làm gì?

Không ai trả lời, vì không có sức đâu mà mở miệng, hơn nữa, cũng chẳng ai biết. Tất cả mọi người chỉ vì câu nói của Xích Vân: “ Ta muốn các ngươi và ta đi tìm Hắc Đế Ấn “.

-Cái ta cần không phải là thiên hạ…

-Thế thì là cái gì?

Cơn dông bắt đầu ập tới, gió càng lúc mạnh hơn trên bãi chiến trường. Xích Vân nói:

-Ta muốn biết vì sao ta lại sinh ra?

Ta muốn biết vì sao ta lại đứng ở nơi này…

Ta muốn biết vì sao ta lại là Con Quỷ?

Ta muốn biết vì sao tất cả phải sợ ta?

Cái ta cần không phải là thiên hạ…

*

https://thuviensach.vn

* *

Thiên Ma vẫn nhớ những lời nói đó.

Hắc Băng đi bên cạnh, cô thấy Thiên Ma lại bắt đầu suy tư như chiều mấy hôm trước.

-Ngươi có nhớ trước đây Xích Vân đã nói gì không?

-Nói gì?

-Ta ngưỡng mộ hắn là vì câu nói đó.

Hắc Băng nhớ lại, câu nói gì nhỉ?

-Nói gì? - Hắc Băng không nhớ.

Thiên Ma cười, hắn ôm Hắc Băng rồi hôn nhẹ lên trán cô:

-Từ từ rồi sẽ nhớ thôi …

Thiên Ma vẫn còn nhớ như in những gì mà Xích Vân đã nói ngày hôm ấy.

Cái ta cần không phải là thiên hạ…

Cái ta cần là tất cả…

…

Thành Nam Tổ Long Thành. Giờ Thìn.

Khuôn viên trong dinh thự của Hạ Phong Tướng Quân hôm nay thật đông đúc và náo nhiệt hơn ngày thường. Đông đúc và náo nhiệt vậy chứ đố bà con dân thường nào dám đến gần. Bởi hôm nay, cuộc họp giữa các bang phái khắp Đại Lục Hoàn Mỹ sẽ diễn ra ở đây. Còn toà nhà rộng lớn ở đây là Long Mệnh Đường, nơi họp của các vị thuộc thành phần lãnh đạo Tổ Long. Tuy thế chẳng có ai vào vì một lý do rất đơn giản - cửa không mở.

Trong sân còn có các cô gái hầu rượu, từng ly rượu bằng sứ chứa thứ rượu đỏ óng sóng sánh và thơm nhẹ, kiểu này khéo lắm ông chưa họp đã say rồi.

Ngài Hàn đã đến đây từ sớm, ngài không thích đến chậm để bắt người ta phải chú ý, phô trương thanh thế như những bang phái khác. Với lại hôm nay, ngài cũng là nhân vật chính trong cái mớ rắc rối mà Hà Gia Đoàn đang chuẩn bị tạo ra cho ngài, vì thế, ngài đã tới đây trước tiên, ngài muốn xem lời bàn tán của thiên hạ như thế nào để còn tuỳ cơ ứng phó.

https://thuviensach.vn

Lã Vân và Lăng Khê đang ở cạnh ngài, hai người cũng chẳng lấy gì để ý lắm những chuyện xung quanh, những việc như thế này họ gặp thường xuyên rồi.

-Sao chưa thấy mấy tay lắm chuyện đâu nhỉ? – Lăng Khê ghé vào tai Ngài Hàn. Tiện tay, ông lấy luôn một ly rượu từ cái đĩa ở trên tay các cô gái.

-Họ đến ngay ấy mà. Ồ! Xin chào vị huynh đệ! Lâu ngày mới gặp! – Ngài Hàn tay bắt mặt mừng với một người xa lạ. Người này có khuôn mặt hơi bủng, hai gò má hóp lại như bị thiếu ngủ.

Tuy thế, người này cũng bắt tay Ngài Hàn, ra vẻ mừng rỡ:

-Hàn huynh! Thật là diễm phúc khi gặp huynh ở đây! Tiểu đệ có lỗi quá! Mấy tháng qua đi toàn những nơi khỉ ho cò gáy, suýt lạc đường, không đến thăm huynh được! Dạo này, sức khoẻ của Hàn huynh vẫn ổn định chứ?

Lã Vân cũng nhấp chút rượu, y không uống được nhiều, nhưng rượu ngon thế này thì không thể bỏ qua, không quá chát, mùi thơm nồng của trái nho đang làm cổ y thoải mái.

Lã Vân không thường gặp người này, nhưng y biết khá rõ về ông ta. Tên thường gọi là Đan Đạo, một dược sư phiêu bạt khắp nơi trong Đại Lục Hoàn Mỹ. Ông ta trước đây từng là bang chủ của một bang phái rất lớn tên là Tầm Đạo Phái, làm chủ cả một vùng miền Nam rộng lớn trong Đại Lục, hồi đó Hàn Thuỷ vẫn chỉ là một bang hội nhỏ. Sau này, vì những khúc mắc nội bộ trong bang, Tầm Đạo Phái dần tan rã, bản thân Đan Đạo cũng không còn thiết tha gì tới những vụ thanh toán, giết chóc trên giang hồ nữa, ông ta bỏ đi, và trở thành một người lữ khách phiêu bạt.

Đan Đạo được người đời truyền tụng là một trong những vị dược sư có y thuật thuộc vào hàng bậc nhất trên Đại Lục. Có người nói tài năng y thuật của Đan Đạo còn cao thâm hơn cả Tân Xuân Bách Diễm – cũng là một dược sư thích phiêu bạt trong giang hồ. Nhưng thực hư thế nào chắc chỉ có mình Đan Đạo là biết rõ. Cách đây hai năm, Đan Đạo đã tới Kiếm Tiên Thành, vừa khéo hồi ấy Ngài Hàn bị mắc chứng " tụ khí " - loại bệnh do chân khí tích tụ lâu ngày tại các cơ do thi triển quá nhiều thuật, gây chứng đau nhức mỗi khi cơ thể muốn sử dụng thuật hoặc khi thời tiết trở mùa.

https://thuviensach.vn

Loại bệnh này thường hay gặp ở các người cao tuổi thời trẻ chiến đấu, đến lúc về già, bệnh " tụ khí " bắt đầu trở thành một gánh nặng. Bệnh không gây nguy hiểm chết người, nhưng nó đau âm ỉ khiến người ta khó chịu. Và không có lý do gì khiến Ngài Hàn lại không mời Đan Đạo về chữa cho mình. Cách chữa bệnh cũng rất đơn giản, lấy lá Hùng Hoàng và Dưỡng Tâm Thảo đun trong ấm khoảng hai canh giờ, đem ra cho vào một bọc vải, gạn hết nước rồi chườm lên chỗ đau nhức, tự nhiên vài tuần sau bệnh của Ngài Hàn đã thuyên giảm. Và Đan Đạo được Ngài Hàn tôn làm khách quý, hậu tạ một số tiền nho nhỏ - vài viên Kim Nguyên Bảo gọi là chút tấm lòng. Đan Đạo cũng không phải là người thích ra vẻ sĩ diện, ông ta nhận lấy, cái gì có qua thì cũng phải có lại, người ta chữa bệnh cho mình mà không hậu tạ thì nghe có thông không?

-Chào ngài Lăng Khê! – Đan Đạo tươi cười. Lăng Khê cũng nắm tay Đan Đạo rất chặt.

-Vâng! Đã lâu ngài không ghé qua chỗ chúng tôi chơi!

Đan Đạo cũng thấy Lã Vân, ông ta vỗ vai y:

-Thế nào anh bạn trẻ? Đã lấy vợ chưa?

Lã Vân hơi ngượng, y chỉ cúi đầu lễ phép:

-Kính chào Đan tiền bối!

-Tôi bảo nó rồi đấy chứ! – Ngài Hàn cười – Nhưng nó có chịu nghe tôi đâu!

Mọi người cười rộ lên, Lã Vân thấy các ông già sao hay hỏi những người trẻ tuổi như y về chuyện vợ con nhỉ?

Để cho Ngài Hàn và Đan Đạo nói chuyện, Lăng Khê nháy Lã Vân:

-Đi một vòng xem nào!

-Để xem xét lời bàn tán của thiên hạ phải không ạ?

Lăng Khê cười, thằng nhóc Lã Vân này đúng là một bản sao đích thực của Ngài Hàn, vừa nói thế mà nó đã hiểu ngay ý của ông. Lăng Khê muốn đi một vòng để cố gắng lắng nghe lời bàn tán của thiên hạ về chuyện Hàn Thuỷ với Độc Tâm. Dù nó không thực sự có ý nghĩa quyết định xem Hàn Thuỷ có giải quyết được vấn đề không, nhưng nếu Hàn Thuỷ có tháo gỡ được chăng nữa, mà người đời nói ngược lại thì mọi cố gắng chẳng có

https://thuviensach.vn

nghĩa lý gì. Thử tưởng tượng xem, anh không đi ăn trộm, anh bị người ta vu oan là ăn trộm, anh chứng minh được rằng anh không ăn trộm, nhưng hàng xóm láng giềng người ta bàn tán về anh: " Thằng ấy là ăn trộm đấy! " thì anh vẫn sẽ là một thằng ăn trộm, đơn giản thế thôi.

Ngài Hàn sau khi huyên thuyên với Đan Đạo một lúc về nhà cửa vợ con, ông mới hỏi thầm:

-Thế hôm nay tại sao vị huynh đệ lại có mặt ở đây?

Đan Đạo ngó nghiêng một lúc rồi mới nói một cái gì đó mà chỉ Ngài Hàn mới nghe thấy.

Trong khuôn viên lúc này rất đông người, nhưng chủ yếu là bang chủ của các bang phái nhỏ hoặc vừa. Những ông lớn thì chưa thấy xuất hiện. Duy có Ngài Hàn là ông lớn ở đây, nhưng ngài ăn mặc bình thường nên ít người nhận ra ngài. Tuy thế đã có người nhận ra:

-Hàn bang chủ!

-Hàn bang chủ? - Người ta lặp lại.

Và không có gì lạ khi tất cả mọi người bắt đầu đổ xô tới tấp vào Ngài Hàn.

-Thấy không, Vân? – Lăng Khê nói – Cái địa vị và sức mạnh đã giúp ông già Hàn Thuyên của chúng ta được người ta đổ xô đến như vậy đấy!

-Cháu cũng chẳng thấy lạ gì cả. Chẳng qua bây giờ ông cụ có thanh thế, có tiềm lực, lắm kẻ nhảy vào muốn núp bóng nhờ vả là chuyện bình thường.

-Ừ, thế con có tin là cũng những kẻ này hồi trước đã từng đuổi thẳng cổ Hàn phu nhân ra ngoài cửa khi bà đi xin bát cơm hồi chúng ta gặp khó khăn không?

-Cháu nhớ chứ! Mẹ kiếp! Bác có nhận ra thằng kia không? Đó! Cái thằng đứng bên cạnh cái cây ấy! Thằng đó đó! Hồi nhà ta khó khăn, nó nhổ thẳng vào bác gái khi bác ấy xin hắn một ít tiền!

-Đành thế thôi con ạ! Đời nó là thế, đành phải chấp nhận mà sống thôi.

Lã Vân thực tình muốn sống có đạo lý. Khổ nỗi, không phải ai cũng như y. Những người biết đạo lý thì ít, mà bất lương vô đạo thì nhiều, hoàn cảnh ấy bắt buộc con người ta phải nhẫn tâm mà sống thôi.

https://thuviensach.vn

Những lời bàn tán về Ngài Hàn chưa kịp dứt, thì người ta lại chuyển sang chủ đề mới, vì ở cửa có người vừa bước vào. Người này râu tóc chỗ đen chỗ trắng chứng tỏ đã có tuổi, nhưng thân hình cao lớn vạm vỡ của ông ta đã hiển hiện lên trước mắt Lã Vân một sự thật rất khó tin rằng người này gần sáu mươi tuổi.

Thạc Lữ - bang chủ Long Hổ.

Hai năm trước, trong dịp Ngài Hàn lên Phạt Mộc Lĩnh, Lã Vân đã gặp bang chủ Thạc Lữ. Không nói chuyện với vị bang chủ này nhiều, nhưng qua tính cách và lời nói của ông ta với Ngài Hàn, Lã Vân đánh giá rằng đây là một người đáng tin cậy, tính tình cương nghị, thẳng thắn. Điều đó thể hiện qua mối làm ăn của Ngài Hàn với bang chủ Thạc Lữ. Xương của các quái vật cỡ lớn thì mọi người đều biết cả, bán đi một khúc thôi thì tiền nhiều không kể xiết chứ đừng nói cả bộ. Thạc Lữ lại là chủ của vùng đất Phạt Mộc Lĩnh nên chuyện người của ông ta hay ra vào Luyện Ngục Hoả Sơn là điều dễ hiểu. Nếu vì lợi nhuận, Thạc Lữ có thể tự vận chuyển xương quái vật tới Tổ Long Thành được, chuyện đó với ông ta không khó khăn lắm. Nhưng thế thì còn gì để nói! Thạc Lữ là người giữ chứ tín, ông ta đã chấp nhận để cái vụ xương xẩu cho Ngài Hàn, và đổi lại sẽ là tiền hưởng lợi khoảng hai phần mười số tiền mà Ngài Hàn thu được. Nhưng cái quan trọng lớn hơn là Ngài Hàn cũng chấp nhận để bang Long Hổ buôn bán ở thành bắc Kiếm Tiên, và cả trên đất của Hàn Thuỷ ở Tổ Long Thành. Phạt Mộc Lĩnh lắm loại sản vật, tài nguyên, nhưng lại ít chỗ buôn bán, có mỗi Phạt Mộc Trường nhỏ bé, và nơi ấy cũng không thực sự thuận tiện cho việc buôn bán lắm. Người ít, khách từ phương xa tới cũng hiếm khi ghé thăm chỗ này. Mà đem hàng lên Vạn Kiếp Thành hoặc ra Vạn Xà Đảo thì tiền đánh thuế đi biển hoặc đường bộ đã khiến người ta đủ chết rồi chứ mong ngóng gì buôn với bán nữa. Thế là Long Hổ bắt tay với Hàn Thuỷ và hưởng lợi thôi! Ngài Hàn còn ràng buộc hơn nữa bằng cách cho Hàn Phi nhận Thạc Lữ làm nghĩa phụ, cái này thì đúng là hơn cả dây thừng! Nói đùa vậy – Lã Vân tự cười, dù sao thì Ngài Hàn với Thạc Lữ là chỗ tâm giao cả, vì buôn bán làm ăn nên người ta phải một tí chút gọi là điều kiện, kẻ bên ngoài không hiểu thì cho đó là lợi dụng lẫn nhau.

https://thuviensach.vn

Bang chủ Thạc Lữ nói chuyện, chào mừng và bắt tay từng người, cho đến cuối cùng ông gặp Ngài Hàn:

-Hàn huynh! - Thạc Lữ bắt tay Ngài Hàn, ông nhẹ mỉm cười.

Ngài Hàn cũng rất thịnh tình:

-Thạc sư đệ!

Thạc Lữ và Ngài Hàn cùng kéo nhau ra chỗ khác và nói chuyện. Chẳng cần nghĩ Lã Vân cũng biết thừa rằng hai người đang nói về chuyện sắp xảy ra trong hôm nay.

-Hàn huynh tính thế nào đây? - Thạc Lữ hỏi - Tiểu đệ thấy có gì không ổn lắm. Chuyện hai bang phái thì tự gặp nhau mà giải quyết, việc gì phải nhiêu khê rách việc đến độ mời tất cả bang phái trong giang hồ đến đây?

-Ta cũng thấy bất ổn từ lâu rồi. Hà Gia Đoàn là kẻ như thế nào, đệ hiểu đấy. Nhưng đệ có nghĩ hắn định giở trò không?

Thạc Lữ nghĩ ngợi rồi nói:

-Huynh thông minh xuất chúng, chắc huynh phải hiểu chuyện gì chứ?

-Ta thì thông minh gì? Nhưng đệ nghe này, có biết ta vừa gặp ai không?

-Ai?

-Đan Đạo.

-Vậy sao? Ông ta xuất hiện ở đây làm gì?

-Nói nhỏ chứ! Thực ra ông ta có một số thông tin về Hà Gia Đoàn, và ta cũng láng máng biết vì sao lại có một tổ chức là Bất Kiếp Viện tấn công vào Thiên Lệ Thành rồi, cái chuyện Ngư Thôn thì cần xem lại.

-Thế là chuyện gì?

Ngài Hàn ghé sát vào tai Thạc Lữ và thì thầm rất lâu.

Thạc Lữ hơi căng thẳng, ông nói:

-Huynh chắc chứ?

-Có lẽ vậy. Vì thế hôm nay đệ phải giúp ta một chút. Hiểu chứ?

-Đệ hiểu.

Tiếng nói chuyện lại trầm xuống, vì lại một người nữa ở cửa bước vào. Người tộc Vũ, còn trẻ, cơ thể rắn rỏi, mái tóc dài màu trắng không thể nào che đi cặp mắt chim ưng mang vẻ hơi dữ tợn. Phải mất một lúc Lã Vân mới nhớ ra đây là Tam Thuận, bang chủ bang Ỷ Thiên. Bang phái này mới nổi

https://thuviensach.vn

trong thời gian gần đây, được gọi là thế lực mới của miền Đông Đại Lục. Thành phần chính của bang chủ yếu là người tộc Vũ, người tộc khác muốn gia nhập bang phải qua một cuộc kiểm tra hết sức chặt chẽ - theo như những gì Lã Vân biết. Ỷ Thiên cũng là bang phái mạnh nhất ở Tích Vũ Thành giống như Hàn Thuỷ ở Kiếm Tiên Thành. Bang chủ Tam Thuận thì quản lý ở miền đông, còn phó bang chủ Ỷ Thiên có tên là Huyết Hồng thì ở lại Tích Vũ Thành quản lý, ban đầu người ta cứ tưởng nhầm đây là hai cánh riêng.

Và người ta cũng để ý thấy cô gái tộc Vũ đi đằng sau Tam Thuận. Một cô gái rất đẹp, khuôn mặt kiều diễm, nhưng ánh mắt sắc bén của cô ta khiến Lã Vân thấy cô gái này không phải là người dễ để những tên đàn ông như hắn đùa cợt. Theo sau Tam Thuận và cô gái này còn có vài Vũ Mang ở trong bang, người nào cũng mang cung tên đầy đủ như là ra chiến trận vậy.

Lã Vân không nghĩ mang theo hầu cận thế này là một sự phô trương. Bang phái nào mới nổi thì phải tỏ rõ uy lực của mình thì mới mong đứng vững trên giang hồ, bởi hay tồn tại cái thói quen là ma cũ bắt nạt ma mới. Ai mà ưa cái chuyện thằng khác nổi lên hòng giành ăn với mình. Nghe lời đồn của thiên hạ thì bang chủ Ứng Chính Bình của Cuồng Sư đã từng hạ lệnh cho những tên sát thủ bậc nhất trong bang đến ám sát Tam Thuận nhưng không thành, và những tên sát thủ đó còn bị Tam Thuận giết hết. Và có lẽ điều này đã làm Ỷ Thiên trở thành một thế lực mới.

-Sư huynh thấy Ỷ Thiên thế nào? - Thạc Lữ hỏi Ngài Hàn.

-Cũng được. Mới thành lập có một năm thôi mà được như thế này, phải nói là rất đáng để quan tâm đấy.

Lại có một đám người nữa bước vào. Lần này thì Lã Vân nhận ra ngay bang chủ Ứng Chính Bình của Cuồng Sư. Người cao và thanh, đôi mắt có bề ngang khá hẹp, một con người khó đoán. Ứng Chính Bình không phải là một kẻ xảo quyệt, nhưng ông ta là một người khôn ngoan. Và đôi lúc sự khôn ngoan của ông ta khiến người khác thấy khó chịu. Cuồng Sư hùng cứ một miền Đông Đại Lục nhờ các đầu mối cảng biển. Ngay cả cái Tầm Mộng Cảng nằm ở miền Nam Đại Lục, miền Nam là " thổ " của Bát Đỉnh Điện, vậy mà Bát Đỉnh Điện lại không thể ăn hết được cả cái miếng bánh

https://thuviensach.vn

Tầm Mộng Cảng vì một nửa đã bị Cuồng Sư lấy mất, cố nhiên là Bát Đỉnh Điện không vừa lòng. Song Ứng Chính Bình lời lẽ khôn ngoan ngọt nhạt, lại vận động thêm cả Trưởng lão Tổ Long đứng ra dàn hoà, Bát Đỉnh Điện vào thế bí. Đến cả Trưởng lão Tổ Long đứng ra khuyên can rồi mà còn đòi đấu lý thử hỏi có mất mặt không? Các bang phái tiếng là hùng cứ một phương thật đấy, nhưng nên nhớ rằng, các vị trưởng lão và quận thủ mới là những người để cho bang phái hoạt động. Chứ đòi đánh nhau, kình ra mặt với các vị thì hoạ là thằng điên! Bang phái mạnh cỡ nào, đông cỡ nào, liệu có bằng được các doanh trại Liên Quân không? Đó chính là lý do vì sao các vị trưởng lão và chức sắc Tổ Long Thành chẳng ngán gì Độc Tâm cả. Sự tình nó là như thế, vậy nên Bát Đỉnh Điện đành ngậm bồ hòn làm ngọt cho Cuồng ăn chung cái Tầm Mộng Cảng vậy. Nói chung, liên minh với Cuồng Sư cũng được và không có gì đáng phàn nàn, nhưng vẫn phải cẩn thận thì tốt hơn.

Lã Vân để ý thấy ánh mắt của Ứng Chính Bình và Tam Thuận gườm gườm nhau, tuy thế cái đó chẳng nói lên hai bang chủ này căm ghét nhau vì rằng hai người này đang bắt tay nhau nồng ấm, cười nói hết sức nhã nhặn lịch thiệp. Và Ứng Chính Bình cũng không quên ra chào, làm một cái ôm thân mật với Ngài Hàn, nói chuyện với ngài rất lâu - Lã Vân dám chắc là chuyện của Ngư Thôn, một lúc sau Ứng Chính Bình ra chỗ khác, nói chuyện với Đan Đạo.

-Sao không thấy phó bang chủ Truy Tấn của Thạc bang chủ tới đây? – Lăng Khê hỏi Thạc Lữ.

Mặc dù là bang chủ, nhưng Thạc Lữ vẫn giữ phép vì ông kém tuổi Lăng Khê:

-Ồ, không! Tiểu đệ để cho cậu ta ở lại Phạt Mộc Lĩnh, giải quyết một số chuyện. – Nói đến đây, Thạc Lữ quay sang Ngài Hàn:

-Tuần trước, đệ có bảo Truy Tấn gửi thư bảo người của huynh lên lấy “hàng” nếu người của đệ hạ được con Quần Lực.

-Vậy sao? Chắc là được không?

-Chắc là được, chuẩn bị rất kỹ càng mà. Khéo chừng giờ này là có “hàng” cho huynh rồi đấy.

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn thấy hơi bồn chồn một chút. Mọi khi những lần lấy hàng thế này toàn là ngài tự đi, hoặc không thì là Lăng Khê hoặc An Dương, cùng lắm là Thiết Thủ. Bây giờ ở Hàn Gia cũng chẳng có Thiết Thủ, Hàn Vệ thì là bang chủ, bận việc. An Dương thì đang quản lý đội của mình và cả đội của Lăng Khê nữa nên chắc chắn cũng không đi được. Phương Thác thì chưa đến lượt đi lấy "hàng" và cũng không thể đi, vì phải quản lý bọn tiểu tử ở bên dưới. Thế nên chỉ có thể là Hàn Thanh hoặc Hàn Phi đi thôi. Nhưng Ngài Hàn nghiêng về khả năng Hàn Phi đi nhiều hơn vì phó bang chủ Truy Tấn chưa chắc đã biết mặt Hàn Thanh. Truy Tấn chỉ biết mặt Hàn Vệ và Hàn Phi thôi. Tuy thế, tất cả mọi dự liệu của Ngài Hàn đã hơi chệch đi một chút, vì ngài nghĩ xương Quần Lực chắc phải độ gần cuối tháng này mới có.

Điều làm ngài lo lắng là Hàn Phi giờ đang ra ngoài một mình.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 11 giây -----

Lần này bước vào không phải ai khác là lão già Khuất Bá. Dáng già ra vẻ lụ khụ khú đế, Khuất Bá phải nhờ đến mấy cô gái hầu rượu trong khuôn viên ra đỡ hai tay mới đi được. Tuy vậy, Lã Vân biết thừa lão già này còn sung chán, chẳng qua lão làm dáng vậy để được sờ vào cái làn da ngân ngấn, nõn nà của mấy cô gái. Lã Vân thấy vừa buồn cười, vừa bực mình với cái thằng già này. Theo sau lão là đám tuỳ tùng khá đông, tên nào tên nấy nghênh ngang, chẳng coi ai ra cái cóc khô gì. Cũng phải thôi, Khuất Bá già vậy nhưng còn mạnh lắm, Lã Vân không bao giờ dám nghĩ rằng trình độ pháp thuật của y lại vượt mặt lão già này cả. Ghét lão nhưng vẫn phải công nhận là lão giỏi.

Lão già Khuất Bá đã nhìn thấy Ngài Hàn, mặc dù căm ngài tới tận xương, nhưng lão già lại lộ ra cái mặt không lẫn vào đâu được là đang gặp mặt người bạn tri âm tri kỷ, mồm móm mém:

-Hàn đệ!

Ngài Hàn cũng kịch chẳng kém, chân phải ngài đưa lên trước, hai tay ngài dang ra, khuôn mặt nở nụ cười tươi rói làm lộ mấy cái răng hơi xỉn của ngài:

https://thuviensach.vn

-Trời! Khuất huynh! Thật thất lễ quá! Tiểu đệ có tội khi không ra đón huynh!

-Nào phải ai xa lạ đâu! Hàn đệ còn phải lo nhiều chuyện lớn hơn cơ mà, sao phải tiếp lão già như ta làm gì cho rối đầu óc?

“ Nhiều chuyện lớn! Vừa sáng ra đã nói đểu “ – Lã Vân hằn học. Lão Khuất Bá đang cố tình mỉa mai chọc tức Ngài Hàn. Tuy thế Ngài Hàn chẳng bực mình, ngài cũng nói:

-Chết thật! Tiểu đệ phải bị phạt tội chứ! Huynh yếu rồi mà phải để mấy cô gái vừa rồi ra đỡ, đệ thấy thật có lỗi!

Lần này thì đến lượt Khuất Bá bực mình, Ngài Hàn đang ngoáy vào cái tật hám gái của lão. Tuy thế, hôm nay lão già Khuất Bá muốn xem xem Ngài Hàn sẽ phải trơ mặt thế nào khi gặp Hà Gia Đoàn. Và dường như lão rất mong chờ cuộc họp bắt đầu.

-A, Thạc sư đệ! Lâu rồi không gặp!

Thạc Lữ cũng như Ngài Hàn, không ưa lão già Khuất Bá nhưng vẫn phải dang tay và nhe răng ra cười với lão.

Đám người trong sân đang nói chuyện thì họ lại bắt đầu xì xào khi một ông lớn nữa xuất hiện. Bang chủ Minh Chí Bảo của Bát Đỉnh Điện đã tới. Làm chủ cả phương Nam, bao luôn cả Hoàng Hôn Thánh Điện, Bát Đỉnh Điện thực sự là một bang phái lớn. Hơn tám ngàn thành viên trong bang, chia nhau thành từng nhóm, mỗi nhóm khoảng gần một trăm thành viên, đóng ở từng vùng nhất định, đánh thuế khắp các tuyến đường dẫn tới Tổ Long Thành Tây và Nam. Hơn thế nữa, Bát Đỉnh Điện còn liên minh với cả bang Chu Tước ở miền Tây nên Bát Đỉnh Điện còn được hưởng lợi nhờ những sản vật dồi dào từ miền Tây Bắc đem về. Và cũng chẳng ngạc nhiên khi bang chủ Nguyên Phong của Chu Tước - một Hổ Nhân của Tộc thú đi ở bên cạnh. Cái bộ mặt lạnh như băng, thân hình nhỏ của Minh Chí Bảo đi với bộ mặt hung hãn, người to lớn choán gần hết lối đi của Hổ nhân Minh Chí Bảo đâm lại hợp với nhau. Người ta kháo nhau rằng bang chủ Nguyên Phong của Chu Tước là một Hổ nhân mạnh nhất của Vạn Hoá Thành hiện nay, sức khoẻ thuộc vào hàng ít ai bì kịp, nhưng đầu óc lại không tỉ lệ nghịch với sức khoẻ, người ta thường nói những tay mạnh về cơ bắp

https://thuviensach.vn

thường dốt nát về trí tuệ. Nguyên Phong không phải vậy, Hổ nhân này rất biết nhìn xa trông rộng. Cái hồi Bát Đỉnh Điện mới nổi, chính Nguyên Phong đã ngỏ ý về việc liên minh với Bát Đỉnh Điện. Tay Hổ nhân này thấy Bát Đỉnh Điện sắp mang lại cho Chu Tước những nguồn lợi mới, và Nguyên Phong đã dốc sức giúp đỡ cho Minh Chí Bảo xây dựng Bát Đỉnh Điện để tới ngày hôm nay, hình thành một liên minh Tây Nam vững mạnh. Không biết là vì ngẫu nhiên, hay là do người ta kháo nhau, cái thế liên minh của Bát Đỉnh Điện và Chu Tước sao giống như đang bao vây lấy Tích Vũ Thành, đe dọa tới Ỷ Thiên.

Khi Minh Chí Bảo bước tới Ngài Hàn và chuyện trò, Lã Vân thấy bang chủ Long Hổ - Thạc Lữ đã đi đâu mất, dường như ông ta muốn tránh gặp mặt Minh Chí Bảo.

-Quan hệ giữa Long Hổ và Bát Đỉnh Điện không thể tháo gỡ nổi sao? – Lã Vân thì thầm với Lăng Khê.

-Có thể, nếu mỗi người biết điều đi một chút.

Sự thực, nếu tính theo thời gian thì Long Hổ là chủ của Vô Danh Đảo vì Long Hổ đã tới đây trước. Nhưng Bát Đỉnh Điện không hề biết chuyện này, họ cũng đặt chân lên đảo và không hề biết tới sự tồn tại của Long Hổ trên đảo cho tới khi hai bên chạm trán nhau. Chuyện ban đầu chỉ là vài thằng vô danh tiểu tốt của hai bên chém giết lẫn nhau, không có gì khiến người ta phải bận tâm. Miếng vải quan hệ bạn bè giữa Long Hổ và Bát Đỉnh Điện bắt đầu có một vết rách con con, bé xíu, và hoàn toàn có thể vá lại tốt. Nhưng đằng sau miếng rách ấy là cái dùi Vô Danh Đảo. Hai bên ban đầu còn ngọt nhạt, huynh đệ tương phùng lắm, sau bắt đầu cãi cọ, văng tục rồi cuối cùng là trả đũa lẫn nhau. Minh Chí Bảo không phải là kẻ hẹp hòi, nhưng ông ta cũng chẳng là người rộng rãi gì. Đang bực mình vì không biết xử lý Cuồng Sư như thế nào, thì gặp phải chuyện Long Hổ, cố nhiên là ông ta trút mọi sự bực bội vào Long Hổ, cứ chuyến hàng nào của Long Hổ tới Tổ Long Thành hoặc Vạn Hoá Thành, Bát Đỉnh Điện và Chu Tước chặt thuế cao gấp mấy lần bình thường khiến nhiều chuyến hàng của Long Hổ phải bỏ dở. Long Hổ cũng chẳng kém cạnh gì, len chân vào Tổ Long Thành, ra sức làm giảm uy tín của Bát Đỉnh Điện bằng việc phanh phui

https://thuviensach.vn

những vụ đánh thuế vô lý trước mặt các vị trưởng lão Tổ Long và hệ quả tất yếu là Bát Đỉnh Điện phải dỡ gần ba phần mười những trạm thu của mình. Long Hổ còn dốc sức để chiếm cái Vô Danh Đảo. Bang chủ Thạc Lữ đã từng nói: " Nói năng lịch sự, dễ nghe, đối xử tốt đẹp, thì các vị huynh đệ có tới xin cái chức bang chủ Long Hổ, Thạc mỗ cũng sẵn sàng nhường. Còn nếu giở bài vũ lực, dùng thủ đoạn tiểu nhân thì Thạc mỗ cũng sẽ dùng những thủ đoạn ấy đối đáp lại ". Thế là cái miếng vải quan hệ bạn bè giữa Long Hổ và Bát Đỉnh Điện đã bị cái dùi Vô Danh Đảo chọc cho thủng một miếng rách to toảng hoảng, khiến bây giờ người ta muốn khâu lại cũng chẳng biết bắt đầu khâu từ đâu.

Đang trò chuyện thì tiếng trống, tiếng tù và nổi lên.

Và một đám người rất đông ở ngoài cửa đang bước vào. Người đứng dồn lại để xem vị khách mới đến. Một người đàn ông, tóc trắng xoá dài tới tận lưng, miệng mang một bộ râu cũng trắng và dài vĩ đại tới độ ông ta phải thắt nó quanh hông như một cái dây lưng. Tuy thế khuôn mặt không có gì gọi là già, cặp mắt có mục quang uy nghiêm đến kinh người, Lã Vân tưởng như mình đáng ra phải cúi đầu trước đôi mắt ấy. Lã Vân cũng đã gặp đôi mắt ấy rồi, cách đây một năm, nhưng cảm giác uy nghiêm của nó vẫn khiến y kính phục. Người này tên là Diệm Tư Thống, bang chủ của Anh Hùng Hội, được xếp vào hàng cao tuổi trong hàng ngũ các bang chủ ở đây, chỉ kém lão già Khuất Bá. Diệm Tư Thống là bang chủ của Anh Hùng Hội gần bốn chục năm nay, làm bang chủ từ lúc ba mươi tuổi, chinh chiến khắp các chiến trường, từng chứng kiến bao sự đổi thay thăng trầm của chốn giang hồ, có lẽ đây là nhân vật đang có nhiều ảnh hưởng nhất đến sự an nguy, hoà bình giữa các bang phái trên Đại Lục, và chỉ đứng sau Ngài Hàn. Nhưng hôm nay Ngài Hàn lại đang ở thế bí, nên tiếng nói của Diệm Tư Thống mới là quan trọng nhất, có ảnh hưởng nhất. Không biết Tư Thống có ủng hộ Ngài Hàn không, nhưng Lã Vân thấy ông ta qua bên chỗ Ngài Hàn:

-Hàn đệ! Lâu ngày không gặp!

-Diệm huynh!

Và dường như không muốn bàn dân thiên hạ nghe thấy, sau khi đánh lừa mọi người bằng vài câu hỏi xã giao thông thường, nhân lúc mọi người

https://thuviensach.vn

không để ý, Diệm Tư Thống nói nhanh và gần như là thì thào:

-Bình tĩnh! Hết sức bình tĩnh! Đệ hiểu ý ta chứ?

-Đệ hiểu rồi!

Bắt gặp ánh mắt soi mói của Lã Vân, Tư Thống lại chuyển tông ngay lập tức, cố tình nói to để mọi người xung quanh nghe thấy:

-Này! Hôm nào ta và đệ xuống Vô Ưu Hà thả thuyền trôi sông, uống rượu một bữa nhé!

Ngài Hàn cũng hoà nhịp với Tư Thống, phối hợp ăn ý:

-Được như thế thì còn gì bằng! Phải bắt vài con cá nhắm rượu chứ sư huynh?

-Đúng rồi! Đúng rồi!

Tuy thế, Diệm Tư Thống đã hơi cẩn thận quá mức, ông ta không biết Lã Vân là người của Ngài Hàn. Cách đây một năm, nhân dịp cuộc họp toàn thể các thành viên có chân trong tổ chức lãnh đạo Tổ Long, Lã Vân đã được dịp nhìn thấy Diệm Tư Thống, tuy vậy y chỉ đứng từ xa quan sát, và cuộc họp ấy chỉ có các vị bang chủ và trưởng lão mới được vào, Lã Vân phải đứng ở ngoài chờ. Nên Diệm Tư Thống không biết mặt Lã Vân là chuyện đương nhiên.

Lã Vân cười, một lúc nào đó y sẽ trở thành một Ngài Hàn chăng?

Có thể lắm chứ.

Sống trong cái chốn bang phái nhiễu nhương lắm thủ đoạn này, người ta phải sống giả dối và bắt buộc phải sống giả dối. Ghét nhau đến mấy, căm thù nhau đến mấy, khi gặp mặt vẫn phải huynh đệ như thường. Muốn giết nhau thì ra chỗ khác. Ghê gớm độ như Long Hổ và Bát Đỉnh Điện, kình nhau như thế mà Thạc Lữ với Minh Chí Bảo vẫn tay bắt mặt mừng, nói năng thân mật thì phải hiểu người ta giả dối như thế nào. Không ai lại đi chửi nhau trước mặt bàn dân thiên hạ như thế này cả. Và không nói ai cũng biết Thạc Lữ và Minh Chí Bảo thân nhau lắm, thân đến độ hai người ra ngoài kia sống mái với nhau thì chẳng có gì lạ! Nhưng đó là cái việc nó lè lè ra trước mắt rồi thì không nói làm gì. Bây giờ Lã Vân đố ai nghĩ ra cái chuyện nay mai Chu Tước và Bát Đỉnh Điện sẽ đối đầu nhau đấy? Nói ra nghe vô lý, nhưng quá đơn giản. Lục lại chuyện thì người ta sẽ nhận thấy

https://thuviensach.vn

mặc dù câu kết với nhau chặt chẽ, nhưng trong lòng cái liên minh Tây Nam, Chu Tước – Bát Đỉnh Điện ấy đang tồn tại những bất đồng. Minh Chí Bảo là người hay tận dụng, ông ta đánh thuế cả những chuyến hàng của Chu Tước chở về Tổ Long Thành, chẳng qua là muốn kiếm thêm, tất nhiên là mức độ đánh thuế nhẹ hơn so với những chuyến hàng khác rất nhiều lần. Nhưng chính sự tận dụng một cách không cần thiết này của Minh Chí Bảo làm bang chủ Chu Tước – Nguyên Phong không vừa lòng. Đường đường Chu Tước đã dốc sức, xây dựng, vực dậy Bát Đỉnh Điện, cứu giúp Bát Đỉnh Điện trong những lúc khó khăn nhất, giờ Bát Đỉnh Điện lại quay sang thu thuế Chu Tước, hỏi có khác thằng con giờ quay lại bắt chẹt ông bố nó không? Đánh thuế vài ba ngàn lượng, đối với Chu Tước chẳng là cái khỉ mốc gì, nhưng ở đây nó động chạm vào lòng tự ái của người ta, cái này thì Lã Vân thấy Chí Bảo đã có một bước đi hơi lệch và sai sót. Nhưng không chỉ vậy, Nguyên Phong nhiều lần chẳng cần hỏi ý kiến của Minh Chí Bảo ra sao, tự cho những thằng cấp dưới trong bang mở những trạm thu thế mới ở thành Tây. Cái này thì đúng là sai thật. Mặc dù Nguyên Phong đã có ơn nghĩa với Minh Chí Bảo trong việc xây dựng Bát Đỉnh Điện, nhưng Đoạn Cung Sơn thuộc " thổ " của người ta, nay ông nhảy vào với cái lý do " tôi đã giúp nó, tôi là người nâng đỡ nó, vậy những thứ của nó tôi cũng có thể dùng " thì ai mà ngửi được! Thậm chí, khi Bát Đỉnh Điện có chân trong thành phần lãnh đạo Tổ Long, Chu Tước nhiều khi còn tự tiện trả lời thay cho Bát Đỉnh Điện, chẳng cần hỏi người ta có đồng ý hay không? Chí Bảo tự ái rằng mình bị Nguyên Phong lấn lướt. Nguy hiểm nhất là động chạm vào lòng tự ái, nên giờ chỉ cần một tác động nhỏ thôi là Chu Tước và Bát Đỉnh Điện sẽ quay lại với nhau liền, mặc dù chuyện đó là còn lâu, nhưng nếu cứ tiếp tục tình trạng này thì chẳng ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng không phải tất cả đều giả dối. Có khi sự chân thực giúp người ta có thể sống khoẻ và rất khoẻ là đằng khác. Và điều ấy chẳng có gì thuyết phục hơn cái minh chứng về Ngài Hàn đang ở trước mặt Lã Vân. Lã Vân có thể sống giả dối, y có thể lừa người và thậm chí lừa được cả chính bản thân mình. Nhưng để có thể chân thật thì y không thể làm được, riêng cái điểm này thì y phải bái phục Ngài Hàn. Muốn giả dối, muốn lừa lọc, với trí

https://thuviensach.vn

thông minh của mình thì Ngài Hàn dư sức làm điều đó. Nhưng ngài không thích vậy, ngài muốn dùng sự chân thật để thuyết phục mọi người. Không phải ngẫu nhiên mà lời nói của Ngài Hàn lại có sức nặng của một trái núi, không phải ngẫu nhiên mà người ta kính phục ngài. Tất cả đều xuất phát từ sự chân thật. Còn nhớ trước đây, khi đề nghị với Cuồng Sư về việc nhờ bang này quản lý giùm Ngư Thôn, Ngài Hàn không những cho họ được hưởng hai phần mười những lợi nhuận từ việc buôn bán ở đây, ngài còn giúp họ mở những bãi xe chở hàng từ Ngư Thôn ra. Cuồng Sư chuyên về biển, nhưng về đường bộ bang phái này lại yếu, vì những bãi đánh xe đều đã bị các bang phái khác chiếm hết rồi, thành ra mỗi lần mang hàng về, lại phải nhờ bang khác chuyển hộ mình, rất tốn kém. Nay được Ngài Hàn giúp đỡ như vậy, làm sao mà Cuồng Sư không cảm kích cho được? Ứng Chính Bình là người có chút gian xảo, nhưng khi Ngài Hàn thật tình giúp đỡ, ông ta cũng phải nghĩ: " À! Người ta đã giúp đỡ mình như vậy rồi, giờ mình lại không giúp cho người ta, đánh bài chơi xấu, thử hỏi có trái đạo lý không? Thiên hạ nó chửi vào mặt cho! ". Vì thế nên Cuồng Sư cũng có rất nhiều ưu đãi, họ đánh thuế những chuyến hàng đi biển của Hàn Thuỷ xuống còn bảy phần mười, trực tiếp cử người dẫn đường cho những chuyến hàng của Hàn Thuỷ để tránh phải gặp bọn hải tặc. Sự chân thật nó là như vậy, nhường người ta cái này, anh được người ta hậu tạ cái kia. Nhưng nếu chân thật mà sống ngon vậy thì cái xã hội này đã thái bình rồi! Không phải Lã Vân không thể sống thật, mà là y không biết cách sống thật. Cái lý do Lã Vân phục Ngài Hàn là ở chỗ ngài biết thật có mức độ như thế nào. Xã hội này lắm thằng ngu, nhưng những thằng khôn ngoan thì cũng chẳng thiếu. Khôn ngoan thì nghi ngờ. Sự chân thật quá mức sẽ khiến người ta nghĩ thành giả dối. Có thể anh rất thật rất chân tình, anh nhường người ta, anh có sự ưu đãi với người ta, nhưng anh nhường quá, ưu đãi quá cho nhiều thứ không đâu thì người ta nghi ngờ là cái chắc. Không đâu lại mọc ra cái thằng nhân nhượng mình đến thế, nó nhường mình thế này chắc là có ý đồ gì đây! Và thế là bao dự định của anh là đổ bể hết. Ngài Hàn nói thẳng luôn với Ứng Chính Bình: " Đệ giúp ta, ta giúp đệ, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, đều muốn sống yên ổn cả thôi! " và sự thẳng thắn này làm Ứng Chính Bình luôn túc

https://thuviensach.vn

trực trong thâm tâm sự kính trọng Ngài Hàn. Thế nên chân thật chưa chắc đã tốt, thật quá mức sẽ làm hại đến thân, phải biết đặt lòng chân thật vào đúng chỗ, sự thật là thứ để người ta khó tin.

Nhưng Cuồng Sư đã hơi chủ quan trong vấn đề phòng bị cái Ngư Thôn, khiến cho Bất Kiếp Viện - một cái ung nhọt mới mọc mấy ngày nay và nó đang ngày càng phình to ra.

Nghĩ đến đây, không hiểu sao cái đầu của Lã Vân lại léo sang chuyện Hà Gia Đoàn.

Nghĩ đến đó thì ở cửa lại xuất hiện một đám người mới, đi đầu tiên là một người cao lớn như Thạc Lữ, nhưng ông ta mang một đôi mắt diều hâu hết sức đáng sợ, mái tóc chải ngược ra đằng sau và dài xuống tận lưng, cặp râu quai nón dài hẳn xuống tận ngực. Mặc dù khuôn mặt này có hẳn chút nếp nhăn, nhưng cái đó chẳng ăn nhập gì với cánh tay to khoẻ, cuộn lên từng bắp một, và cánh tay trái của người này còn xăm hình một con diều hâu rất lớn.

-Nhân vật chính đến rồi đây! – Lăng Khê rủ rỉ vào tai Lã Vân.

Lã Vân cũng không quá lạ lẫm gì người này.

Hà Gia Đoàn.

Theo sau Hà Gia Đoàn là người mà Lã Vân không cần biết mặt cũng đoán ra được là con trai ông ta, Hà Gia Tập. Tên này cũng không khác gì bố, to cao, cặp mắt diều hâu quét khắp khuôn viên. Theo như lời bàn tán, thì Hà Gia Tập thuộc vào hàng có sức mạnh không thua kém gì Hoả Trọng Đế - Hàn Vệ. Không những thế, Hà Gia Tập còn khét tiếng về khoản giết người không ghê tay, vô cùng tàn nhẫn, người ta kháo nhau hắn đã từng giết hơn chục mạng người trong một đêm tại một quán rượu ở Lâm Thuỷ Trấn chỉ vì một thằng nào đó bảo hắn là “ Con bò mộng “. Chẳng hiểu sao Hà Gia Tập lại giống Hàn Phi ở điểm mê gái và có thể chết vì gái. Không hiểu đầu óc hắn thế nào, chứ cha hắn - Hà Gia Đoàn nhắc đi nhắc lại mà hắn chẳng suy suyển. Tuy vậy Hà Gia Tập được đánh giá là một trong những chiến binh chủ lực nhất của Độc Tâm.

Không chỉ có thế, bên cạnh Hà Gia Đoàn là Hạ Phong Tướng Quân, ngài đã hơi thấp đi và bắt đầu béo ra, lâu rồi không chinh chiến, lại được ăn

https://thuviensach.vn

no ngủ kỹ nên mập mạp dần là chuyện dễ hiểu. Trưởng lão Tổ Long Thành thì vẫn vậy, người hơi ròm giống Lăng Khê, Lã Vân cười thầm. Còn có cả quận thủ Tổ Long, Nam Kha Trại, Doanh Trại Liên Quân, các vị Chân Nhân đến nữa, xem ra lần này lớn chuyện quá mức rồi đây.

Hà Gia Đoàn đến, nở nụ cười ngọt như đường, ôm chầm lấy Ngài Hàn:

-Sư huynh! Thật thất lễ! Tiểu đệ phải đến đây sớm hơn để gặp sư huynh!

Lại một màn kịch nữa diễn ra, Ngài Hàn cũng ôm lấy Hà Gia Đoàn:

-Sư đệ của ta vẫn mạnh khoẻ thế này, ta đã mãn nguyện rồi!

Và mất một lúc để Hà Gia Đoàn chào hỏi các bang chủ khác, sau đó ông ta nói:

-Xin mời các vị!

Cánh cửa toàn nhà trước mặt mở ra, Hà Gia Đoàn giữ phép mời Ngài Hàn:

-Sư huynh! Mời sư huynh vào trước!

-Mời tiểu đệ!

Rất thân mật và nhã nhặn – Lã Vân cười nhẹ.

Mọi người bắt đầu kéo nhau vào Long Mệnh Đường, nhưng cũng vừa lúc đó, cánh cổng sắt ở phía cổng bắt đầu đóng lại, Lã Vân ngoái nhìn ra sau.

Đằng sau những lời nói lịch thiệp hôm nay là cả một trận chiến đang chờ đợi Ngài Hàn, Lăng Khê và Lã Vân ở phía trước, mà ở đó, chỉ có trí tuệ mới chiến thắng được.

Lã Vân nhếch mép cười và y tiến vào Long Mệnh Đường.

...

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 29 phút và 32 giây -----

Phương Thác trở dậy, tiếng gõ cửa đã đánh thức hắn. Đã giờ gì rồi không biết? Đêm qua tới giờ Dần hắn mới ngủ vì phải chuẩn bị cả đống việc mà Hàn Vệ giao cho.

Hàn Phi đã đi từ sáng sớm – Phương Thác nghĩ vậy. Bây giờ chỉ mong sao Hàn Phi đi cẩn thận, về còn biết ăn nói với Ngài Hàn.

Phương Thác ngáp đến lệch quai hàm, hắn mở cửa ra.

https://thuviensach.vn

Một tên người nhỏ thó, cái lưng hắn hơi gù gù, môi thâm sì đi đôi với khuôn mặt bệch. Tên hắn là Tứ Cát, một trong những thằng đàn em của Phương Thác.

-Cát à? – Phương Thác hỏi – Có chuyện gì không? Mà giờ này là giờ gì rồi?

Trước khi trả lời, Tứ Cát làm một trang ho sù sụ tưởng như vỡ cả lồng ngực:

-Quá giờ Thìn rồi đại ca!

-Ừ! Mà sao mày ho gì kinh thế?

-Không biết nữa, em gặp ông già dược sư An Thiệu Bình thì ông ấy bảo là cái cổ họng em có vấn đề. - Tứ Cát hơi cuống một chút và hắn lại ho thêm vài cái nữa.

-Uống thuốc chưa?

-Có! Ông ấy kê đơn rồi, chắc vài ngày nữa là khỏi thôi.

-Bây giờ nhà đang có chuyện, phải giữ sức khoẻ. Mà nghe tao hỏi đây? Cả ngày hôm qua mày mất mặt đi đâu đấy?

-Đi đâu đâu! Em xuống chỗ Tứ Phương Trại, lần trước đại ca bảo thanh lý nốt một số chuyến hàng dưới đó, bận quá, đến hôm qua em mới đi được. Sáng này em vừa mới về mà, đến đây gặp đại ca luôn.

-Mày làm ăn chán không chịu được! Tao đã bảo là cái chuyến hàng ấy giải quyết cho xong từ tuần trước đi không nghe! Để thối ra mới chịu làm! – Và để lời nói thêm mắm muối, Phương Thác lại ngáp một cái nữa.

-Thì ai mà quản hết được! Đại ca tính có mỗi em là quản lý cái khu Bằng Trình Khách Sạn, riêng việc dẫn dắt các chuyến hàng là đã đủ mệt rồi!

Tứ Cát được giao quản lý các tuyến đường trên Bằng Trình Khách Sạn. Nhiệm vụ của hắn là áp tải các chuyến hàng đi qua đây tới một địa điểm khác. Tầm hoạt động của Tứ Cát là khá lớn, phía Tây thì tới tận Nguyễn Giang, phía Nam thì gần tới Bạch Hổ Lĩnh, phía Đông thì tới tận Tàn Sơn - Thặng Thuỷ. Tứ Cát chỉ có nhiệm vụ áp tải, Ngài Hàn cấm hắn được phép thu tiền của những người chở hàng, Ngài Hàn đã hứa với Tứ Cát là sẽ thưởng cho hắn thật hậu nếu hắn làm việc tốt. Ba năm qua, Tứ Cát không

https://thuviensach.vn

để xảy ra bất cứ chuyện gì sơ sảy trong những lần áp tải của mình. Đã xảy ra khá nhiều vụ bọn sơn tặc đánh cướp giữa đường, nhưng Tứ Cát cùng những thằng đàn em đã bảo vệ được toàn bộ các chuyến hàng. Cái này đâm lại làm Tứ Cát được Ngài Hàn trọng dụng hơn. Nhớ đâu có lần, Tứ Cát bị một bọn sơn tặc đông đến hơn năm chục đứa tấn công, trong đó có một thằng thủ lĩnh Pháp Sư rất mạnh. Lúc đó, nếu tính cả Tứ Cát và mấy đứa đàn em thì có vỏn vẹn gần ba chục mạng. Hỗn chiến xảy ra, không hiểu sao khi đó Tứ Cát lại rất dũng cảm, mặc dù hắn biết thằng thủ lĩnh ấy mạnh hơn nhưng vẫn cứ xông vào. Tuy thế, Tứ Cát không thể trụ lại lâu, thằng Pháp Sư ấy quá mạnh so với hắn. Tưởng như chết rồi, thì lúc ấy thần may mắn mỉm cười Tứ Cát, hôm đó Hàn Phi có việc phải xuống Hiệp Ẩn Thôn, vừa đúng lúc Hàn Phi gặp đám đánh nhau hỗn độn. Bằng một đường kiếm duy nhất của Hàn Phi, thằng thủ lĩnh sơn tặc và đồng bọn bị xẻ đôi người ra hết. Sau vụ này, mặc dù phải nhờ tới sự giúp đỡ của Hàn Phi mới toàn mạng và bảo vệ được chuyến hàng, nhưng vì tinh thần dũng cảm, thực ra là có hơi liều mạng của mình, Tứ Cát được Ngài Hàn tín nhiệm hơn và quyết định tăng lương bổng cho hắn, đồng thời cho Tứ Cát làm quản lý Tứ Phương Trại. Như vậy cũng tạm gọi là được, Tứ Cát nghĩ thầm.

-Thôi được rồi, mày về đây có chuyện gì không?

-Có. Chuyện đánh thuế ở sông Thặng Thuỷ, mong đại ca chi bớt ngân sách để em làm việc.

Phương Thác hơi nhăn mặt:

-Sao phải chi?

-Dạo này hàng về nhiều quá, em không quản nổi, phải chi tiền cho bọn quỷ con bên dưới, sửa chữa lại cái trạm thu, nhiều lắm…Bây giờ đang lúc lễ Thanh Lâm, hàng vắng teo, dân tình chúng nó đổ hết về Tích Vũ Thành, mình phải nhanh chóng sửa sang lại và tuyển thêm nhân lực mới.

-Thôi được rồi, để tao nói lại chuyện này với lão An Dương…

-Đại ca làm thế nào thì làm, chứ để đến lúc em không xử lý nổi thì đừng trách thằng này không làm ăn gì được.

Phương Thác bực mình, hắn gắt:

-Biết rồi! Tao nghe rồi, đã bao giờ tao để mày phải ngồi đợi chưa?

https://thuviensach.vn

-Đấy là em nhắc cho đại ca khỏi quên. À! Còn cái này …

Tứ Cát rút từ trong áo ra một phong thư, hắn nói:

-Có cái này gửi đại ca…

Phương Thác cầm lấy, hắn lôi thư ra đọc, liếc qua một cái rồi hắn hỏi:

-Thằng nào đưa cho mày cái này?

-Em không biết! Hôm qua lúc đang nằm nghỉ thì có thằng quỷ chạy vào, nó bảo em là có một người bảo gửi cho em bức thư này và dặn là nhớ chuyển đến tay đại ca.

Phương Thác thấy kỳ lạ, gửi thư cho hắn thì cứ việc gặp hắn hoặc chuyển bằng cái gì đó, sao lại phải nhờ đến tay thằng Tứ Cát gửi là thế nào? Mà nội dung thư thì…

-Thôi được rồi, mày qua phòng khách đợi tao một chút, tao ra ngay đây.

-Vâng – Nói rồi Tứ Cát đi ngay.

Phương Thác đi vào nhà thay quần áo, trong đầu không ngừng đặt lên những câu hỏi.

Cần phải đưa ngay bức thư này cho Hàn Vệ.

…

Long Mệnh Đường quả đúng là rộng và đẹp như lời đồn đại. Lối kiến trúc dựa vào chủ yếu là đồ gỗ mang tính cổ kính, trang nghiêm, mọi thứ kết hợp với nhau hài hoà, ít có những đường nét thẳng và thô cứng, những bức tranh mô tả con người hoà đồng với thiên nhiên, thể hiện quan niệm “vạn vật quy về một mối” của người Quang Hoa Quốc. Tương truyền rằng Long Mệnh Đường vốn là nơi Hoàng Đế Võ Thái Lang thường hay lui tới để bàn việc chính trị và quân sự với những người thân tín. Long Mệnh Đường là một trong số ít những nơi may mắn sót lại trong thời kỳ chiến tranh Ngũ Đế ở Tổ Long Thành. Khi Hắc Đế tiến công vào Tổ Long, đa số mọi thứ đều đã bị phá huỷ, chỉ còn duy nhất Long Mệnh Đường là còn nguyên vẹn. Tháp Tứ Quang, bốn bức tượng Tứ Đại Kim Cương, hai cây cầu Song Kiều qua hồ nước trung tâm Tổ Long cũng giữ được nhưng đã bị hư hại phần nào và chúng ít nhất đã phải tu sửa lại là mười lần nếu tính cả thời kỳ Đại Hỗn Loạn. Còn Long Mệnh Đường thì chỉ tu sửa lại có ba lần.

https://thuviensach.vn

Nhưng hôm nay, trong cái nơi được coi là di tích văn hoá này lại sắp diễn ra những thứ chẳng xứng tầm của nó tí nào.

Không khí bắt đầu trầm xuống khi các vị bô lão và các bang chủ yên vị trên cái ghế của mình. Một cái bàn tròn rất lớn đặt chính giữa Long Mệnh Đường, ngồi xung quanh là các vị bô lão thuộc thành phần lãnh đạo Tổ Long và các bang chủ bang phái lớn nhất. Tổng cộng tính ra là ba chục người, còn những bang chủ của bang phái nhỏ hơn ngồi phía sau. Ngài Hàn tất nhiên là ngồi cạnh Thạc Lữ và ngồi bên trái ngài là Diệm Tư Thống, Ứng Chính Bình. Còn bên kia thì Hà Gia Đoàn ngồi với Minh Chí Bảo, Nguyên Phong và lão già Khuất Bá. Riêng cách ngồi thế này đã đủ biết cuộc họp đã chia phe phái thế nào. Còn bang chủ Tam Thuận của Ỷ Thiên có vẻ như đứng về phía trung lập, không ngồi gần ai cả.

Lã Vân và Lăng Khê đứng sau Ngài Hàn.

Đầu tiên là Bất Hối Chân Nhân, vị chân nhân có uy tín nhất đứng dậy phát biểu:

-Hôm nay, bổn tọa, Hạ Phong Tướng Quân, Trưởng Lão Tổ Long, các vị chân nhân khác sẽ ở đây với mục đích giám sát cuộc họp với mong muốn cuộc họp đi đúng vấn đề, và được giải quyết nhanh chóng. Bây giờ, Hà Gia Đoàn – bang chủ bang Độc Tâm có đôi lời muốn nói với chư vị.

Tiếng vỗ tay rào rào khắp sảnh đường, Hà Gia Đoàn đứng lên nói, giọng ông ta hơi khàn một chút nhưng nghe rất rõ:

-Đầu tiên, Hà mỗ xin cảm ơn toàn thể các vị anh hùng anh hùng hảo hán đã tới đây theo lời mời của Hà mỗ.

Lại một tràng vỗ tay nữa vang lên.

Hà Gia Đoàn nói tiếp:

-Công việc gấp rút, chúng ta không nên dông dài. Hà mỗ xin đi thẳng vào vấn đề. Như chư vị đã biết, cách đây hơn một tuần, một việc động trời đã xảy ra, Ngư Thôn, một nơi hết sức quan trọng, cả về mặt kinh tế lẫn quân sự đã bị đánh sập. Hơn nữa, nó lại đụng chạm tới quyền lợi của Hàn bang chủ - người mà tại hạ vô vùng kính trọng. Thiệt hại về người là rất lớn. Tuy thế, lại một việc nữa cũng động trời không kém, vừa ngay lúc Ngư Thôn bị tiêu diệt, đến lượt Thiên Lệ Thành ngay sáng hôm sau đã bị đánh

https://thuviensach.vn

sập. Không phải lấy lý do gì để che đậy, tại hạ xin nói thẳng ra Thiên Lệ Thành là địa bàn của bổn bang Độc Tâm. Ngoài ra, trưởng lão Thiên Lệ Thành là chỗ tâm giao với tại hạ, nay trưởng lão bị thương nặng, hơn nữa, dân chúng trên Thiên Lệ Thành cũng hết sức hoảng loạn, không ít người đã bị thiệt mạng trong hôm đó, bản thân tại hạ thấy hết sức bất bình và không thể ngồi yên được. Tại hạ muốn tìm ra hung thủ và muốn biết ai đứng sau chuyện này, tất cả bọn chúng phải đem ra xét xử.

“ Ai đứng sau chuyện này sao? Nói khéo quá đấy! “ – Lã Vân nghĩ bụng. Lời nói đã mập mờ ám chỉ rằng Hàn Thuỷ đứng sau vụ này.

Lần này Hạ Phong Tướng Quân đứng lên, ngài đúng là béo ra thật nên ngài mới phải xích cái ghế ra đằng sau một đoạn dài để bụng ngài không bị chạm vào bàn.

-Bổn tướng đã thăm trưởng lão Thiên Lệ Thành, tình trạng sức khỏe của ông ấy không được tốt, hiện thời đang mê man bất tỉnh. Thiên Lệ Thành thì bị thiệt hại nặng, dinh làm việc của trưởng lão và điện thờ Hoả Thần Chúc Dung đã bị phá huỷ hoàn toàn. Ba trăm lính vệ binh bị giết, theo báo cáo thì lồng ngực của những người lính này bị nát vụn chỉ bằng tay không của tên sát thủ. Còn những người dân thường thì chết gần năm trăm người, đa số bị nước cuốn trôi khỏi toà tháp, điều này đủ thấy Thuỷ Thuật của tên sát thủ không phải loại tầm thường. Có một điều đáng lưu ý, tên sát thủ là Kiếm Khách, nhưng hắn lại sử dụng Thuỷ Thuật, chuyện này rất bất bình thường.

Tiếp theo, Hà Gia Đoàn đứng lên:

-Lỗ Quân, hương chủ của bổn bang đã chết trong ngày hôm đó. Tại hạ cũng xin nói thẳng, Lỗ Quân với tại hạ là chỗ bác cháu, dù không phải là máu mủ gì, nhưng tình nghĩa cảm tại hạ dành cho người cháu mình không khác chi tình cảm của một người cha dành cho đứa con. Nay, Lỗ Quân đã chết, tại hạ cảm thấy đau lòng khôn xiết, mong rằng các vị ở đây hôm nay giúp đỡ tại hạ, tìm ra hung thủ, trả thù cho cháu mình.

“ Dài dòng văn tự một cách quá thể! “ - Lã Vân nghĩ - “ Nói gì thì nói mẹ nó luôn đi, cứ phải ra vẻ! “.

https://thuviensach.vn

-Các vị thấy đấy, không phải riêng gì tại hạ, mà cả Hàn bang chủ cũng bức xúc về chuyện này. Ngư Thôn của Hàn Thuỷ bị đánh sập, nói thẳng ra, đụng đến cơm ăn áo mặc, không ai là không tức! Có đúng vậy không Hàn huynh?

“ Bắt đầu rồi đấy! “ – Lã Vân cảm thấy sống lưng mình bắt đầu hơi lạnh đi một chút. Y đang chuẩn bị tinh thần.

Lần này thì đến lượt Ngài Hàn đứng dậy, ngài vuốt lại cái áo cho phẳng rồi ngài bắt đầu nói. Giọng nói của Ngài Hàn vốn trầm và hơi nhỏ, nhưng lúc này cả cái Long Mệnh Đường im phăng phắc để lắng nghe nên giọng của ngài rõ mồn một.

-Đúng, Hà sư đệ nói đúng. Thưa chư vị, có mặt ở đây hôm nay đều là các bang chủ, nên Hàn mỗ cũng xin được nói thế này. Các vị biết đấy, “thổ” thì bang nào bang nấy có cả rồi, ai phận người nấy lo, tất nhiên, là huynh đệ hợp tác, cùng giúp cho bang phái mình ngày càng lớn mạnh. Còn chuyện tranh chấp “thổ” , xưa nay bổn bang Hàn Thuỷ chẳng hề đụng chạm ai, lấn của ai. Cái này thì chư vị đều rõ cả. Chuyện chiếm “thổ” , lấy “thổ” , xưa nay đã có luật bất thành văn rồi, các vị rõ cả.

Cả sảnh đường, ai nấy đều gật gù tán thành ý kiến của Ngài Hàn, tất nhiên là ngoại trừ phe Hà Gia Đoàn. Chuyện chiếm “thổ” , lấy “thổ” , tranh chấp nhau thì không phải là hiếm, bang phái nào không tự củng cố mình, không tự siết chặt kỷ luật bang, không làm cho bang phái hùng mạnh, tất sẽ bị các bang phái khác lấn lướt. Còn lớn mạnh như kiểu Hàn Thuỷ, Độc Tâm, muốn có thằng đến trêu ngươi mình còn khó nữa là đánh nhau.

-Hàn mỗ thế nào, xưa nay các vị đều biết cả. Muốn làm ăn chỗ khác, tại hạ phải xem xét kỹ đó là “thổ” của ai, tại hạ đều đến tận nơi hỏi ý kiến người đó. Kể cả là bang chủ của một bang phái nhỏ, tại hạ cũng đích thân đến để thỉnh cầu muốn làm ăn. Nếu họ không đồng ý, tức là họ có cái khó của người ta, tại hạ không dám quấy quả nhiều, và sẽ đi nơi khác. Tại hạ xưa nay không để điều gì tai tiếng, hay mếch lòng đối với các vị huynh đệ, điều này mong các vị chứng giám cho. Còn về việc Ngư Thôn, bản thân tại hạ cũng hết sức bất bình và muốn tìm ngay ra thủ phạm, đụng đến miếng ăn manh áo cả.

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn ngồi xuống, bước đầu đã tốt đẹp. Lã Vân cảm thấy phần nào dễ chịu hơn một chút, bước đầu đã vun đắp được cái lòng tin sẵn có trong những người ngồi đây. Giờ chỉ xem xem Hà Gia Đoàn công phá cái lòng tin ấy như thế nào.

-Đúng! – Hà Gia Đoàn đứng dậy ngay – Hàn huynh nói rất đúng! Đụng vào miếng cơm manh áo ai cũng bực cả! Tuy nhiên, Hàn huynh cho tiểu đệ được bổ sung như thế này, đụng vào miếng cơm manh áo, tất nhiên là ai cũng bực mình, nhưng Hàn huynh ạ, cuộc đời này nó bực lắm! Nếu chưa biết ai đụng chạm tới mình thì không nên ra tay động thủ trước, kể cả người mà mình nghi ngờ nhất, đúng không Hàn huynh?

-Hà đệ nói đúng! Ta không phản đối! – Ngài Hàn nói – Chưa biết ai là thủ phạm thì đừng nên gây sự, nhỡ đâu gây mối bất hoà tình huynh đệ giang hồ! Cần phải biết đích xác ai làm chuyện này, mà lúc đó, cũng không cần phải tính sổ với nhau, có gì lựa lời nói. Lời nói chẳng mất tiền mua mà!

-Hàn huynh dạy bảo rất đúng! – Hà Gia Đoàn làm một tràng cười phớ lớ - Nhưng huynh thấy đấy, nhiều khi động chạm vào những cái gì quan trọng nhất thì mình cảm thấy bức xúc, đương nhiên! Hàn huynh ạ! Như đệ thôi, đứa cháu của đệ chết, "thổ" là của mình mà bị người ta ra vào như chốn không người, mang tiếng là bảo vệ Thiên Lệ Thành nhưng người của đệ chẳng làm được gì cả, còn để người dân bị hoảng loạn. Thử hỏi xem đệ có cảm thấy bực mình không, thử hỏi xem đệ có cáu không?

" Bắt đầu căng rồi đây! " – Lã Vân nghĩ thầm.

-Ta hiểu tâm trạng của đệ! – Ngài Hàn nói – Ta cũng rất đau sau vụ Ngư Thôn. Bản thân ta làm chủ nơi đó mà không bảo vệ nổi ai, để tên sát thủ sát hại hàng trăm mạng người. Tâm trạng của đệ thế nào, ta hiểu…

-Ồ! Đúng rồi! Hàn huynh ạ! Những người cùng tâm trạng, cùng cảnh ngộ với nhau thì dễ cảm thông với nhau! Nhưng mà Hàn huynh này, cái gì nó bức xúc quá cũng không nên làm quá Hàn huynh ạ! – Hà Gia Đoàn gằn giọng, đủ thấy ông ta đang ám chỉ rằng Ngài Hàn đứng đằng sau vụ thảm sát Thiên Lệ Thành.

Tuy thế, Ngài Hàn vẫn dùng lời lẽ dễ nghe để kéo dài thời gian, có lẽ ngài muốn xem phản ứng của Hà Gia Đoàn thế nào:

https://thuviensach.vn

-Hà đệ à, chúng ta đều là bang chủ bang phái lớn, đều hiểu nỗi khổ, nỗi lòng của những người bang chủ, ai mà chẳng muốn quyền lợi đến với bang phái mình, muốn đòi lại công bằng cho bang mình chứ!

-À! Đúng rồi, cần phải đòi lại công bằng! Nhưng đừng có đến nỗi phải xử lý Thiên Lệ Thành, đúng không Hàn huynh?

Cả sảnh đường xì xào, rút cục thì Hà Gia Đoàn đã nói thẳng toẹt ra rồi. Trái với dự tính của Lã Vân, y nghĩ rằng Hà Gia Đoàn sẽ phải dông dài một lúc lâu để gieo rắc vào lòng mọi người mối nghi ngờ đối với Ngài Hàn, ai dè ngồi chưa ấm chỗ đã nói thẳng toẹt ra rồi.

Ngài Hàn thấy không thể kéo dài thời gian được nữa, phản ứng của Hà Gia Đoàn đã quá rõ ràng. Ngài nói:

-Hà đệ này! Đệ nói vậy là có ý gì?

-THÔI ĐI! – Hà Gia Đoàn đấm mạnh xuống, cái bàn tròn như muốn sụm xuống – Huynh là người mà đệ xưa nay kính phục nhất, có gì không phải, huynh cứ việc góp ý, Hà Gia Đoàn này không phải là kẻ bụng dạ hẹp hòi. Cớ sao huynh lại phải dùng thủ đoạn đó? Cớ sao huynh phải xử lý Thiên Lệ Thành?

-Hà đệ! Ta hiểu đệ cảm thấy như thế nào về việc Thiên Lệ Thành, nhưng đệ đừng suy nghĩ nóng vội mà cho rằng ta là người gây ra việc đó, chẳng phải là oan ức cho ta lắm sao?

-Hàn huynh đã nói vậy thì đệ xin hỏi thế này, Ngư Thôn bị đánh sập vào hôm tổ chức mừng thọ huynh tròn sáu mươi tuổi, đúng không?

-Đúng.

-Thời điểm xảy ra vụ đó là buổi chiều, ngay sáng hôm sau, thì Thiên Lệ Thành đã bị đánh sập. Không ai lạ gì chuyện Hàn Gia có loài Thiên Bạch Thần Ưng, có thể đưa thư từ Kiếm Tiên tới Tổ Long chỉ trong năm canh giờ. Nên chuyện huynh đưa thư tới cho bọn tay chân bên dưới trong hôm đó thì cũng không có gì lạ cả.

Lã Vân giật mình, đúng là trong Hàn Gia có loài chim ưng tên là Thiên Bạch Thần Ưng. Loài chim này được coi là có tốc độ nhanh nhất bởi nó có những ba đôi cánh trên người, vào thời chiến người ta thường dùng loài chim này để đưa thư vì chiến trường là cần tốc độ, hơn nữa Thiên Bạch

https://thuviensach.vn

Thần Ưng có sức khoẻ rất dẻo dai, bay liên tục trong nửa ngày không biết mệt. Ngài Hàn đã nuôi một cặp Thiên Bạch Thần Ưng, từ đó cho chúng sinh sản dần, bây giờ Hàn Thuỷ có gần hai trăm con ở khắp nơi, vậy nên hễ nhìn thấy Thiên Bạch Thần Ưng là người ta nghĩ ngay đến Hàn Thuỷ.

-Đã có người ở Nghĩ Tụ Sơn nói rằng họ thấy Thiên Bạch Thần Ưng tới Tổ Long vào đêm hôm mừng thọ huynh. – Hà Gia Đoàn nói – Huynh giải thích chuyện này như thế nào đây?

-Đúng! Hôm đó ta đã gửi Thiên Bạch Thần Ưng đi, nhưng là để gọi Thiết Thủ quay về Hàn Gia để giao cho cậu ta công việc!

-Đó! Vậy mà có người nói rằng, chính Thiết Thủ là kẻ đã gây ra vụ thảm sát ở Thiên Lệ Thành. Người cao sáu thước, tóc dài màu vàng, cầm đao, đấy chắc chắn là Thiết Thủ, đúng không Hàn huynh?

-Ta xin đính chính lại với tiểu đệ thế này. Đúng là Thiết Thủ đã từng để tóc dài, nhưng cậu ta đã cắt đi, đúng hơn là cạo trọc, hơn nữa, Thiết Thủ lại không phải là một Kiếm Khách biết sử dụng Thuỷ Thuật.

Hà Gia Đoàn khoát tay như thể muốn xua đuổi lời nói của Ngài Hàn:

-Đệ không cần biết Thiết Thủ của huynh giỏi Thuỷ Thuật hay không, đệ chẳng cần biết hắn đã cắt tóc hay chưa. Đệ chỉ biết là những người lính vệ binh đã bị vỡ nát lồng ngực. Nếu chỉ dùng tay, không cần vận chân khí mà có được những cú đấm như vậy thì chỉ có Thiết Thủ mới làm nổi chuyện đó, đến đệ mang tiếng là người có sức khoẻ cũng chưa bao giờ đả thương như vậy nếu dùng tay không.

Lần này, Nguyên Phong – bang chủ Chu Tước đứng dậy:

-Nguyên Phong có lời thế này. Các Thần Thú có thể dùng một đấm mà đập nát lồng ngực đối thủ thì không phải là chuyện hiếm. Nhưng hung thủ ở đây được xác định là người tộc Nhân. Đằng thẳng ra thì người tộc Nhân không thể có sức mạnh như Thần Thú được. Nhưng trong vòng mười năm nay, Thiết Thủ nổi tiếng là một Kiếm Khách có thể thuật thuộc hàng ít người bì kịp. Đến Nguyên Phong cũng không chắc có thể đọ nổi với Thiết Thủ, điều này thì Hàn bang chủ rõ hơn Nguyên Phong. Nguyên Phong được nghe thấy, hoặc do Nguyên Phong còn nông cạn, thiết hiểu biết, thì

https://thuviensach.vn

Thiết Thủ hiện nay là Kiếm Khách có thể thuật thuộc hàng mạnh nhất khắp Đại Lục. Vậy nên Hàn bang chủ chớ nên trách Hà bang chủ đây nghi ngờ.

-Cám ơn vì đã nhắc nhở, Nguyên bang chủ! – Ngài Hàn nói.

“ Nói thế thì khác nào bảo ông cụ sai Thiết Thủ đến chứ? “ – Lã Vân thấy ruột gan mình như có lửa đốt.

-Huynh phải trả lời cho rõ ràng, Hàn Thuyên! – Hà Gia Đoàn đã gọi đích danh tên của Ngài Hàn - Nếu không thì hôm nay không xong đâu, đệ phải đòi lại công bằng!

-Hà đệ lại nóng rồi! Đệ cứ từ từ nghe ta giải thích…

-Giải thích? – Hà Gia Đoàn hét lớn – Huynh định giải thích kiểu gì đây? Mọi việc nó sờ sờ ra trước mắt rồi đấy!

Thạc Lữ ngồi cạnh Ngài Hàn đứng bật ngay dậy:

-Hà bang chủ đã nặng lời với Hàn huynh đây rồi đấy!

-Vậy sao? – Hà Gia Đoàn mỉa mai - Vậy Thạc bang chủ bức xúc điều gì cứ nói!

Lăng Khê từ nãy giờ đứng yên bỗng quay sang phía Lã Vân, thì thầm:

-Con thấy thái độ của Hà Gia Đoàn thế nào?

-Thái độ này biểu hiện ông ta thực sự cáu giận và cho rằng chính ông cụ nhà mình là thủ phạm gây ra vụ Thiên Lệ Thành. Nhưng mà…

-Sao? – Lăng Khê tủm tỉm, đang giờ phút nước sôi lửa bỏng mà ông già này vẫn cười được, đến tài!

-Nếu chỉ nhìn qua thái độ thôi thì chưa chắc…

Lăng Khê không hỏi thêm nữa, ông già này chỉ cười nhẹ rồi quay xuống Ngài Hàn, thì thầm to nhỏ điều gì đó, Lã Vân thấy Ngài Hàn cũng cười. Bực mình thật! Đứng ở ngoài mà Lã Vân còn thấy nóng ruột, huống hồ Ngài Hàn đang tham dự cuộc họp mà còn cười, không thể hiểu mấy ông già nghĩ gì nữa!

-Hà bang chủ này! - Thạc Lữ nói – Hàn huynh là người thế nào, ta và bang chủ hiểu cả. Huynh ấy là người làm việc công minh, không suy đoán thiệt hơn. Tất cả những gì huynh ấy làm chỉ muốn cho đôi bên cùng có lợi. Lời nói của mình đáng giá ngàn vàng, chẳng lẽ Hàn huynh không biết điều ấy? Nếu Hàn huynh nói rằng huynh ấy không làm cái việc Thiên Lệ Thành,

https://thuviensach.vn

thì Thạc mỗ đây sẵn sàng tin rằng Hàn huynh không làm việc đó. Thạc mỗ có thể lấy tính mạng ra bảo đảm!

-Thạc bang chủ nổi tiếng xưa nay cương nghị, thẳng thắn, tuy dễ gây mất lòng người khác, nhưng Hà mỗ không hề xét nét điều đó, ngược lại, Hà mỗ rất coi trọng và khâm phục điều ấy. Nhưng mà Thạc bang chủ ạ, mọi việc đang sờ sờ ra đấy! Chẳng lẽ, bang chủ lại có thể đổi trắng thay đen sao?

Thạc Lữ định nói tiếp thì Minh Chí Bảo đứng ngay dậy:

-Hàn huynh là người giang hồ khắp nơi biết tiếng, uy danh đến tại hạ cũng phải kính phục! Nhưng sự việc đang chống lại Hàn huynh! Nếu Hàn huynh nói không làm chuyện đó thì Minh Chí Bảo cũng tin rằng là đúng là Hàn huynh không làm chuyện đó. Thế nhưng có vẻ như Minh Chí Bảo hiểu thì người khác lại không hiểu! Vậy nên Hàn huynh hãy đưa ra chứng cứ cần thiết để chứng minh điều mình nói, có vậy thiên hạ mới tâm phục khẩu phục!

“ Mẹ kiếp! Nói thế này thì khác chó gì dồn người ta vào chỗ chết? Lấy ra đâu bằng chứng bây giờ? “ – Lã Vân cảm thấy y khó có thể chịu đựng hơn được nữa. Lời nói của Minh Chí Bảo tỏ vẻ đường mật, nhưng hắn bảo lấy ra bằng chứng, thì đúng là Ngài Hàn bị dồn vào thế bí rồi!

-Hàn huynh đã đưa ra lý lẽ rồi đó! - Thạc Lữ bực mình – Huynh ấy đã nói Thiết Thủ không còn để tóc dài, hơn nữa Thiết Thủ cũng không phải là Kiếm Khách dùng Thuỷ Thuật, xưa nay ai nấy đều biết Thiết Thủ mạnh về Thể Thuật thôi!

Gặp ngay cừu địch, Minh Chí Bảo xồ ngay:

-Tiểu đệ đã nói rồi! Tiểu đệ tin tưởng Hàn huynh, nhưng người khác không tin tưởng Hàn huynh! Giờ Hàn huynh chỉ cần đưa Thiết Thủ ra đây, mọi chuyện sẽ sáng tỏ!

-Nếu nói thế, chẳng thà bảo thẳng Hàn huynh là thủ phạm đi! Việc gì phải nói móc máy nhau thế? - Thạc Lữ bực bội, có vẻ như nguyên cái mặt Minh Chí Bảo chìa ra đã làm ông khó chịu.

-Huynh nói năng đàng hoàng một chút coi! Tiểu đệ thực lòng có ý tốt, vậy mà huynh nói thế là cớ làm sao? – Minh Chí Bảo nói lớn.

https://thuviensach.vn

-Chí Bảo! Ngươi nói thế, ở đây ai cũng biết thừa là ngươi đang muốn dồn Hàn huynh vào thế bí!

-Đừng có ăn nói hàm hồ! – Minh Chí Bảo đập tay rầm xuống mặt bàn - Lời nói thế nào, tâm địa như vậy! Đứng có xuyên tạc!

Thấy mọi việc đang đi quá xa, Bất Hối Chân Nhân đứng dậy:

-Hai vị trật tự! Có gì từ từ nói! Đây không phải là nơi để hai vị cãi lộn!

Thạc Lữ và Minh Chí Bảo ngồi phịch xuống, ai nấy mặt mũi đỏ bừng vì tức giận.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 13 giây -----

Lã Vân để ý thấy từ đầu tới giờ không thấy Tam Thuận – bang chủ Ỷ Thiên nói gì. Hắn ta chỉ lặng lẽ quan sát, cô gái ở đằng sau Tam Thuận cũng vậy.

Lão già Khuất Bá được thể lấn tới:

-Vậy Hàn đệ đưa ra chứng cứ đi! Đưa ra được thì sẽ giải quyết được cái mớ bòng bong này!

Mặt lão già Khuất Bá tí tởn hết chỗ nói, khiến cái đầu Lã Vân nảy ra ý tưởng là phải đấm một quả vào mặt thằng già mới nghe.

Diệm Tư Thống đứng dậy, ông ta phải chỉnh lại cái bộ râu ngoại cỡ của mình cho đỡ vướng:

-Các vị! Giờ này Hàn bang chủ chưa thể đưa ra chứng cứ được! Nếu muốn thì Hàn bang chủ đây sẽ gửi thư gọi Thiết Thủ về đây đối chất là được!

Ai nấy đều gật gù tán thành ý kiến của Diệm Tư Thống. Lần này Ứng Chính Bình đứng dậy nói:

-Tại hạ làm ăn với Hàn huynh đã nhiều năm, tại hạ hiểu con người của Hàn huynh là như thế nào, vậy nên mong các vị để Hàn huynh có cơ hội thanh minh cho mình!

Minh Chí Bảo lại đứng ngay dậy:

-Nếu vậy, thì mời Hàn huynh gửi thư gọi ngay Thiết Thủ về đây!

“ Quái lạ? Sao có vẻ Hà Gia Đoàn và đồng bọn lại không sợ điều ấy nhỉ? Hay là Hà Gia Đoàn tưởng nhầm Thiết Thủ gây ra vụ Thiên Lệ Thành

https://thuviensach.vn

thật? Còn nếu như ông ta cố tính đổ lỗi cho ông cụ nhà mình thì … " – Lã Vân nghĩ thầm – " Hay là…" .

Lã Vân sầm mặt xuống, y đã nghĩ tới khả năng này.

" Hoặc là Thiết Thủ đã bị giết rồi! ".

" Nếu vậy thì không còn ai có thể đối chất nữa! ".

" Và chắc chắn điều tệ hại là ông cụ sẽ bị đổ oan! ".

Lã Vân thoáng thấy cái nhếch mép cười của Hà Gia Đoàn. Y cố gắng xua đuổi cái ý nghĩ Thiết Thủ đã bị giết ra khỏi đầu. Nhưng điều đó lại càng làm y nóng ruột hơn. Diệm Tư Thống, Ứng Chính Bình và Thạc Lữ đã làm hết mức có thể rồi, xem chừng họ cũng đang nghĩ những điều mà Lã Vân nghĩ. Bây giờ Lã Vân cũng chẳng biết phải làm thế nào trong tình huống này nữa.

Kỳ lạ là Ngài Hàn và Lăng Khê vẫn dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra. Đột nhiên, Lăng Khê ghé vào tai Lã Vân:

-Con trai! Thể hiện mình đi!

-Thể hiện…cháu…không hiểu!

-Mày cứ nói những gì mày nghĩ đi Vân! – Ngài Hàn quay lại với Lã Vân – Mày hãy nói cho bọn họ thấy!

-Nhưng…cháu không có quyền nói ở đây!

Ngài Hàn cười:

-Tao bảo mày nói thì mày cứ nói đi!

Thạc Lữ quay sang Ngài Hàn:

-Có ổn không huynh? Cậu ta có thể nói điều gì đây?

Diệm Tư Thống cũng hoài nghi:

-Anh bạn trẻ làm được gì đây? Hàn đệ biết là những cuộc họp như thế này thì cậu ta không có quyền nói rồi mà!

-Đúng đấy Hàn huynh! - Ứng Chính Bình nói - Đừng để mọi việc thêm phức tạp!

-Các vị cứ yên tâm ở thằng nhóc này, nó không hề non nớt như các vị nghĩ đâu!

Nói rồi Ngài Hàn đứng dậy, nói với tất cả mọi người lúc này đang xì xào khắp sảnh đường:

https://thuviensach.vn

-Thưa chư vị! Anh bạn trẻ này của tôi có đôi điều muốn nói, xin các vị cho phép!

Khuất Bá nhận ngay ra cái khuôn mặt gầy với mái tóc dài của Lã Vân, lão già đứng dậy:

-Hàn đệ không nể mặt các huynh đệ ở đây rồi đó! Thằng nhóc ấy thì nói gì? Ở đây không phải là chỗ để nó nói!

-Bình tĩnh Khuất bang chủ! - Hạ Phong Tướng Quân nói - Cứ để cậu ta nói! Biết đâu lại giải quyết được vấn đề bức xúc thì sao?

Khuất Bá ngồi xuống, cả sảnh đường im lặng đến kinh người để lắng nghe Lã Vân, y thấy tim mình như bị đè nặng một chút:

-Thưa các bậc tiền bối ngồi đây, quả thực là oan ức cho Hàn Thuỷ chúng tôi quá! Những gì mà các vị cáo buộc cho Hàn Thuỷ, vãn bối cảm thấy không hợp lý chút nào!

Hà Gia Đoàn đứng dậy:

-Có gì không hợp lý ở đây?

-Thứ nhất, thời gian xảy ra vụ thảm sát Ngư Thôn là vào chiều hôm mừng thọ bang chủ chúng tôi. Nhưng chúng tôi lại nhận được tin này vào tối hôm đó, một người đã sống sót trở về và đã kể lại mọi việc. Hiện giờ anh ta đang ở trong Hàn Gia.

-Rồi sao nữa? – Gia Đoàn hỏi tiếp.

-Thứ hai, chúng tôi nhận được tin này là vào buổi tối. Lúc đó vãn bối cho giờ chẵn nhất là vào giờ Tuất vậy …

-Qua giờ Dậu là buổi tối rồi! – Minh Chí Bảo nói.

-Không! – Lã Vân phản bác lại ngay - Hiện giờ đang là giữa tháng bảy, đang mùa hè, nên không thể nào có chuyện mới giờ Dậu đã tối cả!

Hà Gia Đoàn không biết nói sao, ông ta ngồi xuống.

-Nếu thực sự bang chủ của vãn bối muốn trả thù, thì các vị tính thế này nhé! Cứ cho là bang chủ của vãn bối phản ứng ngay tức thì đi, ông ấy sẽ gửi thư ngay bằng Thiên Bạch Thần Ưng cho Thiết Thủ để xử lý Thiên Lệ Thành. Loài chim bay được trong năm canh giờ từ Kiếm Tiên tới Tổ Long. Giả sử rằng Thiết Thủ ở đúng ngay Tổ Long, không hề ngủ gì cả, anh ta sẽ bắt được bức thư này đúng vào giờ Sửu. Vậy thì Thiết Thủ cần thêm hai

https://thuviensach.vn

canh giờ nữa để tới được Thiên Lệ Thành, vãn bối đã từng tính thời gian từ Tổ Long tới Thiên Lệ Thành rồi nên biết. Như vây, với một thời gian hoàn hảo như thế, Thiết Thủ sẽ tới Thiên Lệ Thành vào giờ Mão! Theo như những gì vãn bối biết, thì vụ xử lý Thiên Lệ Thành rất chóng vánh, chưa đầy nửa canh giờ. Ta cứ cho rằng hắn xử lý rất nhanh đi, rất gọn đi, một nhát kiếm xong ngay Thiên Lệ Thành. Vậy ta cũng cho rằng là Hà bang chủ biết được tin này cũng ngay lúc ấy đi, tiện đây vãn bối xin hỏi Hạ tướng quân là Hà bang chủ đây đã mượn con Thiên Bạch Thần Ưng của tướng quân phải không?

-Đúng! - Hạ Phong tướng quân nói – Hà bang chủ đã mượn con Thiên Bạch Thần Ưng của ta!

-Vậy là rõ rồi, nếu thế thì Hà bang chủ sẽ gửi thư ngay tức thì, lúc đó nếu tính một cách chẳn chặn thì Thiên Bạch Thần Ưng sẽ tới Kiếm Tiên vào giờ Ngọ! Thế mà chúng tôi lại nhận được thư của Hà bang chủ vào lúc sáng, khoảng giờ Tị! Chuyện này có người đưa thư của Kiếm Tiên làm chứng được!

Cả sảnh đường xôn xao trước những lý lẽ xác đáng của Lã Vân. Lã Vân thấy Tam Thuận đang hướng ánh mắt dò xét về phía y.

-Và theo những gì vãn bối nghĩ – Lã Vân tiếp tục - Vụ Thiên Lệ Thành xảy ra vào khoảng giờ Mão. Thiên Lệ Thành là nơi cao nhất nên có thể nhìn thấy mặt trời vào lúc sớm nhất. Vậy nên thời điểm mà Hà bang chủ gửi thư là vào khoảng giờ Mão. Vãn bối nói vậy có đúng không?

-Đúng! - Hạ Phong tướng quân nói – Theo như mọi người kể lại thì vào giờ Mão mới xảy ra vụ thảm sát ở Thiên Lệ Thành.

Ngài Hàn cười tủm tỉm, có lẽ đây là lý do mà ngài chẳng lấy gì ngại ngần trước những lời nói của Hà Gia Đoàn, còn các vị bang chủ khác cũng ngây người ra trước lời nói của Lã Vân. Rút cục chỉ cần vài lời nói suy luận của một tên tiểu tử mà đã giải bí cho Ngài Hàn. Còn Hà Gia Đoàn tức sôi máu vì bị một thằng con - nít - mới - đẻ làm cho ê mặt.

-Tên nhóc này có tư chất đấy! - Ứng Chính Bình nói.

-Cậu ta tên là Lã Vân đúng không Hàn huynh?

-Chính là thằng nhóc khoái lý sự ấy! – Ngài Hàn cười.

https://thuviensach.vn

-Tại sao ta chưa thấy anh chàng này bao giờ nhỉ? - Diệm Tư Thống hỏi.

-Tại đệ giữ rịt nó mãi ấy mà.

Lã Vân thấy mình như đang được tiếp thêm một luồng sinh khí mới, y nói tiếp:

-Theo như những gì vãn bối biết, thì hiện nay có một tổ chức tên là Bất Kiếp Viện, có lẽ chính bọn chúng là thủ phạm gây ra hai vụ thảm sát vừa rồi. Chúng ta nên ngồi đây để bàn cách đối phó với tổ chức ấy như thế nào, chứ ngồi đây để cãi cọ nhau thì đâu được ích gì?

Im phăng phắc, Lã Vân thấy lời nói của mình hơi lố một chút.

Nhưng có tiếng vỗ tay nổi lên, đó là Tam Thuận. Rồi nhất loạt mọi người trong sảnh đường vỗ tay khen ngợi Lã Vân. Duy có hội Hà Gia Đoàn là ngồi im thít.

-Khá lắm anh bạn trẻ! - Bất Hối Chân Nhân nói.

-Rất tốt đó! - Trưởng lão Tổ Long nói - Cậu rất tốt!

Nhưng có vẻ như Hà Gia Đoàn vẫn chưa chịu thua, ông ta đứng dậy:

-Thưa các vị! Hôm nay cuộc họp này diễn ra là để có tiếng nói công bằng cho Hà mỗ, chứ không phải là để vỗ tay khen ngợi!

-Hà bang chủ! - Bất Hối Chân Nhân nghiêm giọng - Mọi việc đã rõ ràng như lời nói của anh bạn trẻ đây rồi đấy! Đừng làm khó cho người ta nữa!

-Nếu Hàn bang chủ gọi được Thiết Thủ về đây thì Hà mỗ xin cúi đầu nhận sai!

-Đúng vậy! – Lão già Khuất Bá nói – Hãy đưa Thiết Thủ về đây! Rồi mọi chuyện sẽ êm xuôi.

-Đúng thế! – Minh Chí Bảo và Nguyên Phong hùa theo. Bất Hối Chân Nhân quay sang Ngài Hàn lắc đầu ngán ngẩm. Xem ra không có Thiết Thủ ở đây thì Hà Gia Đoàn chưa chịu im miệng.

Ngài Hàn lại cười, ông đứng dậy:

-Hà đệ muốn có Thiết Thủ ở đây là được chứ gì?

-Đúng thế! Chỉ cần huynh gửi thư gọi Thiết Thủ, đệ sẽ ở đây chờ! – Hà Gia Đoàn thách thức.

Lã Vân thấy suy nghĩ về việc Thiết Thủ bị giết là hoàn toàn hợp lý. Bây giờ Lã Vân chịu, y không thể nghĩ ra cách gì cả.

https://thuviensach.vn

-Không cần phải như vậy đâu! – Ngài Hàn cười lớn – Anh ta đang ở đây!

Tức thì cánh cửa của Long Mệnh Đường bật mở.

Một người cao lớn, gần như là một phiên bản của Nguyên Phong. Cái đầu trọc lốc, đôi mắt lộ rõ vẻ khát máu, khuôn mặt bành bạnh và cánh tay to khỏe lực lượng như cột nành chằng chịt những lốt sẹo do kiếm chém. Người này có vẻ như bị thương nên phải băng bó trên bả vai, tấm vải trắng còn loang lổ vết máu. Người này nói, tiếng nói sang sảng khắp sảnh đường:

-Hàn bang chủ!

Ngài Hàn cười:

-Chào mừng cậu đã về! Thiết Thủ!

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 5 phút và 19 giây -----

Phòng Sanh quét nốt đám lá trên sân chùa Lan Nhược. Lá rơi nhiều quá! Chỉ là anh thấy mệt mỏi. Bầu trời lại nằng nặng những đám mây đen, có vẻ như sắp mưa. Không biết ở Tổ Long thế nào? Có mưa không nhỉ? – Phòng Sanh nghĩ vẩn vơ.

Phòng Sanh đã vào chùa được ba năm. Anh ở đây để theo học Phật pháp, bản thân đã cảm thấy quá chán chường chuyện mưu sinh hàng ngày rồi.

Phòng Sanh vốn từng là thân tín của Trưởng lão Tổ Long Thành, công việc của anh là cố vấn, sắp xếp công việc cho trưởng lão. Vị trí quan trọng, nhưng Phòng Sanh chẳng lấy đó làm vui. Là thân tín của trưởng lão, nên hễ có bức xúc gì với những quyết định của trưởng lão, người ta lại đổ vấy lên cho Phòng Sanh. Đành rằng công việc nó vậy rồi, làm bình phong cho trưởng lão, không thể tránh khỏi chuyện người ta oán ghét lây, nhưng Phòng Sanh thấy không thoải mái. Đi ra đường, người ta trông thấy, có người tay bắt mặt mừng: “ Phòng đại nhân ghé qua chơi! “, nhưng Phòng Sanh biết người ta nói sau lưng: “ Mẹ kiếp, làm con chó cho trưởng lão mà vênh vênh ra vẻ tự đắc! “. Đến muốn kiếm một cô bạn gái cũng khó, tưởng rằng Phòng Sanh có thể lấy một cô gái hiền thục, đảm đang rồi nhưng bố mẹ cô gái ấy ngại, họ sợ con gái mình lại trở thành một cái bình phong cho

https://thuviensach.vn

Phòng Sanh. Biết vậy nên anh lặng lẽ rút lui. Làm cho trưởng lão được hơn một năm, Phòng Sanh xin thôi. Trưởng lão ban đầu còn cố gắng động viên anh ở lại vì Phòng Sanh làm việc rất tốt, rất chăm chỉ, nhưng rồi nghe Phòng Sanh kể lại những nỗi khổ tâm của mình, trưởng lão cũng đành chấp nhận cho anh thôi công việc.

Một chú tiểu chạy vào nói với Phòng Sanh:

-Phòng huynh. Hắc đại nhân đến rồi.

-Ừ, ông ấy vào chưa?

-Ta ở đây! - Một giọng nói vang lên ngay sau lưng chú tiểu.

Một người mặc áo khoác xám xịt, mũ trùm hết cả khuôn mặt. Giọng nói của ông ta thanh và khẽ lướt qua như gió.

-Hắc đại nhân qua chơi! – Phòng Sanh cười, độ khoảng dăm ba tháng, Hắc đại nhân lại qua chơi Lan Nhược Tự vài lần nên anh đã quen ông ta, dù chưa bao giờ thấy mặt Hắc đại nhân.

-Tam Thích Đại Sư đâu anh bạn?

-À, đại sư đang ở khuôn viên sau, ngài đi lối này! – Nói rồi, Phòng Sanh dẫn Hắc đại nhân đi.

Tam Thích Đại Sư là vị chụ trì của chùa Lan Nhược. Khắp nơi gần xa đều biết tiếng đại sư là người cao thâm phật pháp, đức độ có thừa. Tam Thích Đại Sư đã làm chụ trì cho Lan Nhược Tự được hơn ba chục năm nay. Ban ngày đại sư giảng dạy phật pháp cho các tăng ni phật tử, lúc nhàn rỗi thì thường ra khuôn viên phía sau ngắm hoa, trồng cây lấy làm thú vui.

-Đại sư! Hắc đại nhân đến thăm! – Phòng Sanh nói lớn.

Tam Thích Đại Sư đang tưới cây. Đôi tay gầy guộc, khuôn mặt đầy những vết nhăn xếp chồng lên nhau. Ánh mắt đầy vẻ hướng thiện từ bi.

-Lão nạp tưởng đại nhân đến sớm hơn! – Tam Thích Đại Sư cười.

-Đại sư biết tôi đến?

-Ngài đi thăm ai sao?

-Có …

-Ai vậy? Lão nạp hơi tò mò một chút?

Hắc đại nhân thở dài rồi nói:

-Đội trưởng Từ Tuyên.

https://thuviensach.vn

-Đại nhân vẫn còn nhớ người đó sao? - Đại Sư hỏi.

-Ông ấy vẫn làm cho tôi thấy khó xử mỗi khi tôi tới viếng mộ ông ấy. Người chết rồi nhưng vẫn làm người sống mệt mỏi.

-Đại nhân oán trách ông ấy sao? – Tam Thích Đại Sư vẫn tươi cười, tay ông không ngừng tưới cây.

-Không, tôi chỉ trách mệnh trời đưa ông ấy đi quá sớm. Vậy nên, tôi đều cảm thấy…có cái gì đó…không được tự nhiên cho lắm mỗi khi tới gặp lại người đội trưởng của mình.

-Người đi thì đã đi rồi, tiếc nuối làm chi, chỉ cần người đó ở lại trong trái tim ta, thế là được.

-Hàn Thuyên cũng đã từng nói thế - Hắc đại nhân cười.

-Ồ, đại nhân đã gặp ông ta rồi? – Tam Thích Đại Sư hỏi.

-Có, lúc tới viếng mộ, tôi có thấy ông ta, và cả anh chàng gầy rộc Lăng Khê nữa, hai người tới Tổ Long Thành.

Im lặng một chút, tiếng chim hót vang khắp sân chùa, Hắc đại nhân ngửa mặt lên, bầu trời tối đen mặc dù giờ là buổi sáng, có lẽ trời sắp mưa.

-Vậy…hôm nay Hắc đại nhân đến tìm lão nạp là có chuyện gì? – Tam Thích Đại Sư hỏi.

-À, có đấy. Nhờ Đại Sư đi cùng với tôi ra Nghĩa Địa Kiếm.

-Làm gì vậy?

-Đi tìm Hắc Đế Ấn.

Tiếng sấm nổ vang trên đầu Hắc đại nhân.

Tam Thích Đại Sư nghĩ ngợi một chút, khuôn mặt trầm tư của ông nhìn thẳng vào khuôn mặt của Hắc đại nhân ẩn kín dưới tấm mũ trùm. Nhưng rồi Đại Sư lại cười ngay:

-Lão nạp chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ đi.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 7 phút và 24 giây -----

Vạn Kiếp Thành đang chìm trong biển lửa. Những mái ngói đỏ au giờ càng đỏ hơn bởi sức nóng của ngọn lửa đang hun đốt nó. Dinh làm việc của trưởng lão Vạn Kiếp Thành hầu như chẳng còn gì cả, ngoài những viên gạch vỡ nát, nằm ngổn ngang trên mặt đất. Người dân Vạn Kiếp Thành dồn

https://thuviensach.vn

tụ lại thành đống ở cổng thành, họ điên cuồng muốn thoát thân nhưng càng lúc, người càng đông hơn và dòng người ứ lại, người ta dẫm đạp lên nhau để chạy trốn.

Bước chân của hai đôi giày đen đang giày xéo lên xác của những người lính vệ binh trên mặt đất, ngực của những người lính này cắm chi chít mũi tên.

-Thiên Ma không thể trách chúng ta chuyện này được – Tuyệt Sát làu bàu – Chúng ta đã rất tử tế nói chuyện với bọn chúng, nhưng chúng đã động thủ trước!

-Ngươi cũng thật là… việc gì mà phải nặng tay thế chứ? - Bạch Nhật nói.

-Thế sao ngươi không tự hỏi đứa nào đã phóng hoả đốt trụi cái Vạn Kiếp Thành này?

-Là ta…

-Thế mà còn nói người khác. Mà cái Vạn Kiếp Thành này lạ thật, ai mà ngờ chúng lại xây dựng điện thờ ở ngay trong dinh làm việc của lão già trưởng lão chứ?

Trước mặt Bạch Nhật và Tuyệt Sát là một gian điện thờ khá lớn, nó được xây ở bên trong dinh làm việc của trưởng lão Vạn Kiếp Thành, và được bảo vệ bằng một cánh cửa sắt có Kết Giới bảo vệ. Ngoài trưởng lão ra, không một ai được vào gian điện thờ cả, nhưng Bạch Nhật và Tuyệt Sát đã thổi tung cả cái dinh này nên gian điện bây giờ trơ trọi, chẳng có gì che chắn cho nó cả.

-Thờ thần gì đây? - Tuyệt Sát hỏi.

-Chẳng biết! Hình như chỉ là thờ các chúng thần thôi … - Bạch Nhật nói.

-Thiên Ma không nói gì cả sao?

-Không, hắn chẳng bảo cái quái gì sất! Nhưng hắn bảo là sẽ thú vị một chút.

-Thú vị? Thú vị cái gì chứ?

Tuyệt Sát vừa nói đến đó thì mặt đất rung chuyển, những cột nước lớn từ biển đổ vào Vạn Kiếp Thành, nó tụ lại thành một khối nước khổng lồ lơ

https://thuviensach.vn

lửng trên không trung, khối cầu nước ấy bắt đầu có hình thù. Những giọt nước biển li ti bắn rát vào mặt Bạch Nhật và Tuyệt Sát, mặc dù đã đội mũ trùm rất kỹ nhưng Bạch Nhật vẫn thấy mặt mình hơi ươn ướt.

Khối cầu nước đã dần hình thành.

Một bộ mặt hung tợn bằng nước, có những ba đôi mắt, một mắt ở trên trán, ngoài ra còn gương mặt nước ấy lại hao hao giống một ông già, một chòm râu dài xuống và cũng bằng nước. Trên đầu của sinh vật hình dáng kỳ lạ này có những chiếc sừng nhỏ. Trong khi đó, tay của cái thứ kỳ lạ này lại là ba cái vòi rất dài như vòi của loài bạch tuộc.

-Các ngươi là những kẻ nào mà dám bén mảng tới chỗ của bổn thần? – Sinh vật bằng nước ấy cất tiếng nói.

Bạch Nhật há hốc mồm, hắn lùi bước, những cái xác phía sau làm hắn suýt ngã. Tuyệt Sát cười:

-Sợ rồi à?

-Đây…là Thuỷ Thần Công Công à?

-Ừ, trông lão ta không đẹp như những gì mà ta tưởng tượng.

Thuỷ Thần Công Công nhìn cảnh vật xung quanh, lửa cháy hoang tàn khắp mọi nơi, người dân dẫm đạp lên nhau chạy trốn, ông ta gầm lên, những cái tay – vòi của ông ta khua khoắng làm vỡ nát những bức tường:

-HAI NGƯƠI GÂY RA CHUYỆN NÀY PHẢI KHÔNG? - Thuỷ Thần gầm lên làm trời đất rung chuyển.

Tuyệt Sát cười khùng khục, hắn chẳng nói gì cả.

-Ngươi có muốn nói gì trước khi chết không Tuyệt Sát? - Bạch Nhật hỏi.

-Chết à?

-Đây không phải là phách bình thường đâu. Phách này của Thuỷ Thần có thể triệu hồi được nước từ biển, theo ta, phách này mang gần một nửa sức mạnh của Thuỷ Thần đó. Mà một nửa thì …

-Ý ngươi là …

-Thế mà còn hỏi sao? Tức là chúng ta không có cửa thắng chứ còn sao nữa. - Bạch Nhật điềm nhiên trả lời.

Tuyệt Sát cười lớn, hắn ngửa mặt lên rồi nói:

-Chết à?

https://thuviensach.vn

Ta còn muốn đánh bạc …

Ta phải gỡ gạc lại trận cá cược hôm nọ nữa, vẫn còn đang cú đây …

-Thế ngươi tính đánh nhau với cái phách này à?

Thuỷ Thần Công Công gầm lên một tiếng lớn.

-Ta chưa thể chết lúc này được! - Tuyệt Sát cười, hắn nhảy vọt qua một bên, vừa đúng lúc cái vòi nước của Thuỷ Thần bổ xuống đất, đất đá tung hết cả lên, tiếng nổ vang xa đến nỗi những người dân chạy loạn phải dừng lại để xem có chuyện gì xảy ra.

Tuyệt Sát niệm chú, một đôi cánh dơi màu nâu xuất hiện sau lưng hắn, cánh to và rộng hơn nhiều lần so với những đôi cánh bình thường của người tộc Vũ. Tuyệt Sát bay vút về phía Thuỷ Thần đang điên cuồng khua những cái vòi nước của mình để đập hắn tan xác.

-Tuyệt Sát Khúc Vũ Quỷ ra tay rồi đó! - Bạch Nhật cười.

Những người lính vệ binh còn sống sót gào lên với những người dân:

-Thuỷ Thần Công Công cứu chúng ta rồi!

Mọi người vui mừng khôn xiết, cuối cùng thì Thuỷ Thần đã ra tay trừng trị những kẻ ác ôn, người ta không chạy trốn nữa và bắt đầu trèo lên những nơi cao hơn để coi cho rõ.

Tuyệt Sát rút hai cây nỏ từ trong tay áo ra, mỗi tay một nỏ, hắn niệm thuật rồi bắn tên:

-Địa Niên Kim Thuật! Song Hắc Sấm Thỷ!

Hai mũi tên bắn ra màu đen tuyền, chúng đi tới đâu, mọi việc đều nổ tan đến đó, những gì còn lại chỉ là cát bụi bay trong gió.

Hai mũi tên đâm thủng ngực Thuỷ Thần, cơ thể làm bằng nước của Thuỷ Thần bắt đầu rã ra, nước chảy ùng ục xuống như thác.

Tuyệt Sát bỏ hai cây nỏ rơi xuống, tay hắn luyện chân khí thành một sợi dây chân khí dài, sợi dây ấy nối với đuôi của mũi tên.

-Chưa xong đâu!

Tuyệt Sát kéo tay, hai mũi tên lại quay ngược lại, đâm thủng mắt của Thuỷ Thần, khuôn mặt Thuỷ Thần giờ đây không còn rõ nữa, nước chảy xuống thành dòng ở phía dưới.

-Tưởng gì! Thuỷ Thần Công Công có vậy thôi à? - Tuyệt Sát cười lớn.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn hơi chủ quan.

Một cột nước từ người Thuỷ Thần bắn vọt vào người Tuyệt Sát, may mắn thay hắn đã tránh né được. Cột nước ấy cắt đôi cả một bức tường thành.

Cơ thể Thuỷ Thần đang phục hồi lại, nước chảy ngược lên và lấp đầy vào những chỗ đã bị thủng.

-Có thể tự phục hồi lại cơ thể sao? - Tuyệt Sát ngạc nhiên – Đúng là Thủy Thuật!

Thuỷ Thần Công Công vung vẩy cái vòi của mình, những hạt nước sắc bén như lưỡi kiếm phóng về phía Tuyệt Sát. Nhưng với đôi cánh Khúc Vũ Quỷ, Tuyệt Sát nhanh trong né được.

Nước bao vây lấy Tuyệt Sát tạo thành một khối cầu, Tuyệt Sát đang ở trong khối cầu đó.

Khối cầu nước ép vào trong, Tuyệt Sát không còn cách nào khác phải lấy Khúc Vũ Quỷ ra để che chắn cho bản thân. Lực ép nước rất mạnh, Khúc Vũ Quỷ như không chịu đựng nổi, Tuyệt Sát rơi thành một đống xuống mặt đất.

-Mạnh thật! - Tuyệt Sát mở choàng Khúc Vũ Quỷ ra, đồng thời hắn thổ một ít máu.

-Đã nói rồi mà! Không có cửa thắng đâu! - Bạch Nhật nói.

-Ngươi vô dụng thật đấy! - Tuyệt Sát cười.

Bạch Nhật bực mình, hắn nói:

-Thôi được, ta sẽ giúp ngươi!

-Ngươi là một Pháp Sư hoả thuật. Hoả không thể trị thuỷ, ngươi hiểu điều ấy mà!

Bạch Nhật lấy một tờ giấy trắng, hắn niệm chú khiến tờ giấy bốc lửa:

-Liệt Hoả Phù!

Rồi Bạch Nhật nói:

-Cầm cự một lúc đi!

Tuyệt Sát cười lớn:

-Ồ! Ồ! Lâu lắm rồi mới được xem Bạch Nhật trình diễn!

https://thuviensach.vn

Bạch Nhật đưa tấm hoả phù lên, rồi hắn cho tấm phù vào miệng, nuốt ực một cái, Bạch Nhật ho khặc ra một ít lửa. Tuyệt Sát cười ngặt nghẽo, không thèm để ý tới Thuỷ Thần đang tiến đến.

-Cười cái nỗi gì! - Bạch Nhật cáu – Ra cầm cự đi!

Tuyệt Sát vẫn cười, hắn bay vút lên, thu hút sự chú ý của Thuỷ Thần. Hắn lại rút một cây nỏ từ trong người ra.

-Đừng tưởng ta dễ bắt nạt nhé! Thuỷ Thần! Địa Niên Kim Thuật! Vạn Tiễn Loạn Thiên!

Mũi tên bắn ra từ cây nỏ biến thành hàng vạn những mũi tên khác xung quanh Thuỷ Thần, rồi đâm xuống, những mũi tên cắm vào đâu, tất cả mọi thứ đều nổ tan hoang hết. Cả một khoảng đất ngổn ngang nhà cửa giờ tan hoang không còn gì ngoài cái bụi.

Thuỷ Thần nhờ vào sự tái tạo vô hạn của nước vẫn không hề hấn gì, Thuỷ Thần há miệng, những con rồng nước lao ra tấn công Tuyệt Sát:

-Thuỷ Thuật! Thuỷ Long Trận!

Thuỷ long lao như mưa về phía Tuyệt Sát, nhưng với Khúc Vũ Quỷ, Tuyệt Sát vẫn tránh né được. Nước tuôn như lũ khắp Vạn Kiếp Thành.

Ở dưới, Bạch Nhật đang niệm thuật, hắn lầm rầm trong miệng:

“ Càn, Khản, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài “.

-Âm Dương Thuật! Bát Quái Trận!

Vòng tròn Thái Cực trong Bát Quái Trận xuất hiện dưới chân Bạch Nhật, nó xoay tròn, mỗi vòng quay nó lại tạo ra một ngọn lửa nhỏ bùng lên.

-Ra rồi! - Tuyệt Sát cười – Bát Quái Trận! Chỉ có ở dòng thuần Pháp Sư!

Bạch Nhật lại tiếp tục niệm:

“ Bính, Đinh, Giáp, Mậu, Ất, Kỷ, Tân, Quý “.

-Nhân Niên Hoả Thuật! Chích Viêm Trận!

Bạch Nhật đập tay xuống đất, luồng lửa vòng tròn xuất hiện xung quanh hắn, bán kính hơn hai trượng. Bát Quái Trận đã làm Chích Viêm Trận thêm phần mạnh mẽ, lửa bùng cháy như muốn thiêu đốt hết mọi thứ.

Bạch Nhật hít một hơi, hắn mở miệng, những luồng lửa từ Chích Viêm Trận chui vào miệng Bạch Nhật.

https://thuviensach.vn

Tuyệt Sát rút lui, hắn bay về phía đằng xa. Thuỷ Thần quay lại và nhìn thấy Bạch Nhật:

-Muốn đầu với Thuỷ Thần ta sao? Nực cười!

Thuỷ Thần gầm lên, hoá thành một con quái vật khổng lồ. Đầu rùa, miệng ngoác rộng như miệng cá mập, năm cái đuôi rắn, mai rùa, chân là những cái vòi dài khổng lồ. Đây chính là hình thái chiến đấu mạnh nhất, đồng thời là ác tướng của Thuỷ Thần trong truyền thuyết, những người đi biển đều gọi quái vật này Thuỷ Ma Tiêu Lạc Quái. Nếu những người dân biển vùng nào không cúng tế Thuỷ Thần hằng năm, Thuỷ Thần sẽ tức giận và biến thành Thuỷ Ma Tiêu Lạc Quái và biến cả vùng đất ấy thành bình địa.

-Trông xấu xí thấy tệ! - Tuyệt Sát cười.

Chích Viêm Trận vẫn đang bùng cháy mạnh mẽ mà không bị dập tắt là nhờ có Bát Quái Trận. Bạch Nhật đã dùng quẻ "cát" ếm lên Bát Quái Trận. Mọi vật đều sinh ra từ Thái Cực, Thái Cực có thể sinh ra mọi thứ, và có thể lấy đi mọi thứ, chính Thái Cực đã tạo ra lửa liên tục cho Chích Viêm Trận, nhưng đồng thời Bạch Nhật cũng bị giảm chân khí liên tục để duy trì Bát Quái Trận.

-Thần vẫn còn muốn ảnh hưởng đến con người sao?

Thuỷ Thần - Thuỷ Ma Tiêu Lạc Quái gầm lên:

-Lũ con người hèn kém và ngu dốt các người sống được là nhờ có thần linh!

Bạch Nhật cười:

-Ồ, Thuỷ Thần! Ngài sai rồi! Chính con người mới là chỗ để cho thần linh các người tồn tại!

Thuỷ Thần gầm lên một tiếng long trời lở đất.

-Thuỷ Thần đã cúi đầu trước Thiên Đế phải không?

Thuỷ Thần nhìn thẳng vào Bạch Nhật, song rốt cục, Thủy Thần nói:

-ĐÚNG!

-Đó là Hắc Đế phải không?

-ĐÚNG !!!!

-Đó là con người phải không?

https://thuviensach.vn

Thuỷ Thần gầm lên:

-ĐÚNG! ĐÚNG !!!

Bạch Nhật cười, hắn hét lên:

-Thời đại của những vị thần các người hết lâu rồi!

Thời đại này là của con người chúng ta!

Bạch Nhật niệm thuật rất nhanh, từ cử động tay theo lời niệm của hắn:

“ Quý, Kỷ, Tân, Nhâm, Bính, Ất “.

-Nhân Niên Hoả Thuật! Hoả Châu Thiên!

Bạch Nhật há miệng, một cục lửa lớn to gấp mười lần Bạch Nhật bắn ra, vừa lúc đó, Thuỷ Thần cũng há miệng, một con Thuỷ Long khổng lồ. Tiếng nổ rung chuyển trời đất như muốn nuốt chửng Vạn Kiếp Thành.

Tuyệt Sát đứng đằng sau, hắn trầm ngâm theo dõi.

Quả cầu lửa yếu thế hơn và ngày càng lùi về đằng sau.

Thuỷ Long lao thẳng vào Bạch Nhật, mặt đất rung chuyển, đất văng tung toé.

-Chết rồi sao? - Tuyệt Sát nghi ngờ.

Không có gì cả.

-Ừ, chết mất rồi …

Thuỷ Thần đã thắng.

Nhưng…

-Chết để được tái sinh lần nữa! - Tuyệt Sát cười.

Một con phượng hoàng lửa bốc lên, nó bao trùm lấy Bạch Nhật. Bạch Nhật hướng ánh mắt thách thức về phía Thuỷ Thần:

-Hoả Chu Tước là biểu trưng cho sự bất tử! Lửa là nguyên tố quan trọng nhất, nó là thứ đã giúp cho con người thoát khỏi sự ngu muội, sự khống chế của những vị thần các người!

-KHÔNG THỂ NÀO! - Thuỷ Thần hét lên.

-Con người cũng vậy thôi! Giống như Hoả Chu Tước chết vì lửa, hồi sinh từ đống tro tàn, con người mất đi người này, những con người khác sẽ kế tục.

Thời đại của các người hết rồi!

Bạch Hoả Chu Tước!

https://thuviensach.vn

Con phượng hoàng lửa bỗng chuyển sang màu trắng xoá do được tiếp thêm lửa từ Chích Viêm Trận, ngọn lửa trắng toả sáng khắp cả một vùng trời đang tối đen.

“ Lửa trắng. Đây là lý do vì sao mà bọn ta gọi ngươi là Bạch Nhật đó “ - Tuyệt Sát cười.

Bạch Hoả Chu Tước đâm thẳng vào người Thuỷ Thần, sức nóng của ngọn lửa trắng thiêu đốt Thuỷ Thần, nước bốc hơi hết và chẳng để lại dấu vết gì.

-Nhiệm vụ kết thúc.

…

Hắc đại nhân và Tam Thích Đại Sư đang đi tới Nghĩa Địa Kiếm. Tam Thích Đại Sư mang theo một chiếc thiền trượng khá dài.

-Bất Kiếp Viện đã có được hai Hắc Đế Ấn rồi - Hắc đại nhân nói – Chúng nó sắp có cái thứ ba ở Vạn Kiếp Thành.

-Cho dù mục đích là thế nào chăng nữa, thì gieo quả gì gặt quả nấy. - Đại Sư điềm nhiên.

Hắc đại nhân cười sặc. Tam Thích Đại Sư quay sang:

-Ngài cười gì vậy?

-Kìa!

Không biết ở đâu ra những cô gái với làn da trắng muốt, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp. Họ lả lướt trước mặt hai người đàn ông:

-Quan nhân từ phương xa tới sao? Chúng em tiếp đãi quan nhân nhé!

Mặc những lời lẽ đủ làm say lòng bất cứ người đàn ông nào, Hắc đại nhân và Tam Thích Đại Sư vẫn đi. Những cô gái chạy theo:

-Kìa! Hai quan nhân! Các ngài không thể động lòng vì chúng em sao?

Hắc đại nhân cười:

-Kể ra Lan Nhược Tự xây dựng cũng khéo đấy chứ!

Tam Thích Đại Sư đã hiểu ý của Hắc đại nhân, đại sư chỉ cười.

-Nơi này - Hắc đại nhân trầm ngâm – Bích Đào Lâm, nơi mồ chôn của những con người xưa kia. Những người dân thường, những người lính, đi qua đây một mình đều không ai sống sót trở về.

https://thuviensach.vn

Nơi này cũng đã từng xảy ra một trong Cửu Chiến Bi Hận. Xác những người lính chất thành đống ở đây. Khi còn ở Uất Hận Thành, tôi nhớ rất rõ, máu chảy, nước mắt.

Rồi về sau Lan Nhược Tự được xây dựng ở đây.

Kể ra cũng nghịch lý.

Cái ngôi nhà đầy tính đạo lý, tình thương …

Mặt đất rung chuyển khắp nơi, Hắc đại nhân và Tam Thích Đại Sư thấy được điều đó.

-Lại có cái nền móng là xác chết, tội ác, máu, và những oan hồn.

Những cô gái ban nãy biến thành hình thái nguyên bản là những U Hồn Nữ, khuôn mặt của một xác chết khô, hoàn toàn tương phản với những khuôn mặt xinh đẹp ban nãy. Những xác chết đội mồ sống dậy, chúng mang cơ thể lở loét, bốc mùi hôi thối buồn nôn. Mỗi xác chết đều không còn nguyên vẹn thân thể, có những cái xác chỉ còn lại nửa người nhưng vẫn lết tới.

-Bắt đầu rồi đó! - Hắc đại nhân cười - Người chết vẫn còn lưu luyến trần thế sao?

Tam Thích Đại Sư và Hắc đại nhân đang bị quái vật bao vây tứ phía. Lũ quái vật gầm rống đòi xé xác hai người.

-Đại sư không tiêu diệt chúng sao? - Hắc đại nhân hỏi - Bọn chúng là lũ quái vật đó!

Tam Thích Đại Sư trầm ngâm:

-Những thứ này vẫn mang linh hồn người, nhưng tiếc là những linh hồn ấy luôn bị nỗi đau về thể xác, nỗi đau của tấm lòng lưu luyến với cõi trần, cho nên chúng muốn giết người, những người bị giết lại không thể siêu thoát, và họ lại trở thành một thứ sinh vật như thế này. Cứ thế, cứ thế, nên vì sao ở nơi đây lại nhiều những oan hồn đến vậy.

-Nói tóm lại là đại sư không tiêu diệt chúng?

-Chúng vẫn là một cơ thể sống vì mang linh hồn và nhà Phật dạy không sát sinh. Chỉ có điều linh hồn những sinh vật này không được siêu thoát, vậy thôi. Nếu tiêu diệt chúng, những linh hồn ấy sẽ bị tiêu tan, không còn kiếp sau nữa.

https://thuviensach.vn

-Vậy kiếp trước của tôi là gì? - Hắc đại nhân cười.

-Vạn vật đều theo ý trời, lão nạp cũng chỉ là một trong số đó thôi.

Lũ quái vật khát máu đang muốn xâu xé Hắc đại nhân và Tam Thích Đại Sư, những xác chết và u hồn bắt đầu nhảy bổ tới.

Tam Thích Đại Sư, tay lần tràng hạt, tay kia chống thiền trượng xuống đất, miệng lầm rầm:

-Phổ độ chúng sinh, bỏ ác hồi thiện …

Từ đầu cây thiền trượng, một luồng sáng vàng tươi toả ra, bao trùm lấy Hắc đại nhân và Tam Thích Đại Sư. Những dòng pháp chú cổ chảy như nước xung quanh hai người, lũ quái vật thấy ánh sáng đó đều kinh hồn bạt vía, chúng thối lui về phía sau.

-Đi thôi! – Tam Thích Đại Sư nói.

Hai người rảo bước đi, những dòng pháp chú vẫn bảo vệ cho hai người họ. Lũ quái vật mặc dù rất thèm khát con mồi, nhưng không con nào dám lại gần pháp chú.

Hắc đại nhân nhìn lũ quái vật ham ăn háu đói, ông cười:

-Đại sư từ bi quá! Để chúng nhởn nhơ thế này sao?

-Nhà Phật đã dạy, không tàn sát sinh linh.

-Vậy ngài có bao giờ nghĩ rằng oan hồn của chúng sẽ được siêu thoát vào một ngày kia không?

Tam Thích Đại Sư ngẫm nghĩ:

-Không, oan hồn không thể nào siêu thoát …

-Vậy đại sư có biết những sinh vật này giết người, nhưng thực ra chúng rất muốn quay lại cuộc sống, mặc dù chuyện đó là không thể không?

-Lão nạp biết rất rõ …

-Vậy nhà Phật để cho linh hồn của những sinh vật này mãi mãi chìm đắm trong sự đau đớn quằn quại phải không?

Tam Thích Đại Sư không nói gì.

-Thà giết chúng đi còn hơn - Hắc đại nhân tiếp lời - Để cho chúng có một lối thoát, thà rằng đừng xuất hiện trên cõi đời này nữa, còn hơn là phải chịu đựng sự tra tấn hằng ngày của nỗi đau thể xác và tinh thần.

-Có lẽ…đại nhân đúng phần nào…

https://thuviensach.vn

-Đại sư nói “đúng phần nào” là sao?

-Vậy đại nhân nghĩ những oan hồn ấy muốn đại nhân phá huỷ chúng sao? Chúng mang hy vọng không thể thành sự thực là sống lại cõi trần, chúng tồn tại, chúng giết người là vì cái hy vọng không thể thành sự thực ấy của chúng một ngày kia sẽ trở thành sự thực. Chúng hy vọng vào cái không thể hy vọng được. Thế nên những oan hồn này vẫn cứ tồn tại, chúng níu kéo và bảo vệ linh hồn của mình đến điên cuồng vì cái hy vọng kia.

Hắc đại nhân nhìn quanh, những U Hồn Nữ mang bộ mặt khô quắt queo, hai hốc mắt trống rỗng vô hồn nhìn ông. Những xác chết, những bộ xương không còn nguyên vẹn cứ nhìn Hắc đại nhân, chúng muốn quay lại cõi trần một lần nữa. Dường như chúng thèm khát được như Hắc đại nhân.

-Dù sao thì… - Tam Thích Đại Sư trầm ngâm – Có những nơi … như nơi này chẳng hạn … không chỉ có oan hồn, nó còn mang theo rất nhiều thứ nữa …

Trước mặt Hắc đại nhân và Tam Thích Đại Sư là một khoảng đất rất rộng lớn. Đã lâu rồi Hắc đại nhân không ghé thăm nơi này, ông vẫn thấy có gì đó thật sự vấn vương khi đến đây.

Khoảng đất ấy cắm chi chít các loại binh khí, kiếm, cung, nỏ, chuỳ, đao, thương, và dễ đến cả vạn các loại binh khí thế này, đủ cả. Nơi đây được gọi là Nghĩa Địa Kiếm. Chính giữa bãi đất này là một đền thờ nhỏ. Đa số các binh khí đã gỉ và hỏng do bao tháng năm ròng rã mưa nắng.

Người nào muốn vào đây, đều phải được Tam Thích Đại Sư dẫn đi, nếu không sẽ khó tránh khỏi bị phanh thây xé xác bởi lũ quái vật.

Hai người đi được một quãng thì Hắc đại nhân dừng lại, ông đứng trước một thanh trường đao và một cây cung, hai binh khí này được cắm ngay cạnh nhau. Hai loại vũ khí này vẫn còn sáng và không bị ảnh hưởng nhiều lắm bởi thời gian.

-Cái này…thân quen với đại nhân sao? – Tam Thích Đại Sư hỏi.

Một lúc sau Hắc đại nhân mới trả lời:

-Có … hai thành viên thuộc đội Vô của Uất Hận Thành…cây trường đao này là của Chu Văn, cây cung có ba dây xích này là của Hoàng Tiến.

https://thuviensach.vn

-Lão nạp nghe nói, đa số các loại binh khí cắm ở đây là của những người lính Uất Hận Thành. Tôi thấy có quá nhiều cung nỏ ở đây, hình như đã có rất nhiều người lính Vũ Mang của Uất Hận Thành tử trận thì phải?

-Đúng, gần năm mươi vạn binh khí của Uất Hận Thành. Gần mười vạn binh khí của Tích Vũ Thành, năm vạn của Vạn Hoá Thành. Hồi đó chúng tôi không chỉ cắm binh khí của Uất Hận Thành. Uất Hận Thành mang đầy đủ các chủng tộc, vậy nên chúng tôi đã cắm binh khí của Tích Vũ và Vạn Hóa ở đây như là để tượng niệm.

-Cửu Chiến Bi Hận … chẳng lẽ nó thật sự bi hận như thế sao?

-Có lẽ vậy. Chiến trường đã mang đi quá nhiều thứ…

Thấy đã tốn nhiều thời gian, Hắc đại nhân giục Tam Thích Đại Sư đi tiếp.

Một đàn quái vật Phương Thanh Tử đứng chặn trước cửa đền thờ, nhưng chúng cũng phải dạt ra khi gặp phải pháp chú của thiền trượng trên tay Tam Thích Đại Sư.

Hắc đại nhân tiến vào điện thờ, điện thờ chỉ là một cái sân nhỏ, giữa sân có bàn thờ bằng đá, trên cắm hương nghi ngút khói. Hằng ngày Tam Thích Đại Sư thường ra đây cắm hương vào buổi sáng sớm để cầu nguyện cho những linh hồn của các chiến binh được siêu thoát. Điện thờ này thực ra cũng chỉ có Tam Thích Đại Sư là thường chăm nom, một mặt là chỉ có ông mới ra được đây, hai là người ta càng ngày càng ít tồn tại cái gọi là lòng cảm thông đối với người đã khuất. Trưởng lão Tổ Long thì may ra vào tháng bảy là tới đây thắp nén hương lấy lệ.

Tam Thích Đại Sư không vào, đại sư chỉ thấy Hắc đại nhân lúi húi một lúc rồi trở ra:

-Xong rồi. Chúng ta đi thôi.

Hai người bước đi, Tam Thích Đại Sư hỏi:

-Ngài hoàn toàn có thể tự vào đây một mình, sao phải nhờ đến lão nạp làm gì?

-Nếu thế thì sẽ làm tổn hại tới Nghĩa Địa Kiếm, tôi không muốn vậy.

-Cũng có thể đó là lý do. Nhưng đại nhân đưa lão nạp đi thế này là muốn lão nạp trở thành một đồng phạm với đại nhân trong việc lấy Hắc Đế Ấn, từ

https://thuviensach.vn

đó đại nhân sẽ nghĩ rằng lão nạp không bao giờ nói chuyện này cho ai, đúng không?

Hắc đại nhân đột nhiên dừng bước, ông ta quay lại, mặt đối mặt với Tam Thích Đại Sư:

-Đại Sư nghĩ như vậy sao?

-Lão nạp nghĩ vậy. Nếu đại nhân không có lão nạp đi cùng và tự tiện vào đây, chắc chắn sẽ kinh động lũ quái vật và lão nạp chắc chắn sẽ biết chuyện ngài lấy Hắc Đế Ấn.

-Ta có thể giết đại sư và toàn bộ phật tử trong chùa Lan Nhược ngay lúc nãy, nếu ta muốn vậy - Hắc đại nhân quay mặt đi.

-Nhưng…đại nhân có thể giết lão nạp ngay bây giờ mà. – Tam Thích Đại Sư trầm ngâm.

Hắc đại nhân quay hẳn người lại, ông ta cười:

-Đại sư…

Từ ống tay áo Hắc đại nhân thòi ra một lưỡi kiếm.

-…cũng nghĩ được sâu xa vậy sao?

Hắc đại nhân phẩy tay một cái.

Một cái chớp mắt, Tam Thích Đại Sư thấy một luồng sáng vọt qua mặt mình.

Máu chảy ròng xuống.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 9 giây -----

Lã Vân nằm ngửa trên giường, cuộc họp đã kết thúc từ lâu. Y cảm thấy tâm trạng của mình giờ thật thoải mái.

Thiết Thủ đã trở về. Và một điều không thể bàn cãi, đó là Thiết Thủ đã được xác định không phải thủ phạm gây ra vụ Thiên Lệ Thành.

Và sự việc đã xảy ra một cách ngẫu nhiên, ngẫu nhiên đến mức Lã Vân không thể tin nổi. Có thể nói vắn tắt sự việc là như thế này: đêm hôm xảy ra vụ Ngư Thôn, Thiết Thủ đã về Hàn Gia, và An Dương đã điều Thiết Thủ xuống miền Nam Đại Lục để điều tra về Bất Kiếp Viện. Trên đường đi tới Lạc Nhật Trấn, Thiết Thủ đã bị một đám cao thủ mười tên chặn đánh, Thiết Thủ mặc dù đã chống cự vô cùng quyết liệt, chiến đấu như một con dã thú,

https://thuviensach.vn

giết được năm tên, nhưng bị trọng thương nên Thiết Thủ đã bị ngã xuống sông Vô Ưu Hà. Ngẫu nhiên thay, Đan Đạo đã đi qua con sông này trong chuyến đi ngao du thiên hạ của mình. Ông ta đã cứu vớt và chữa trị cho Thiết Thủ, đó là lý do vì sao mà Thiết Thủ không gửi về cho Hàn Gia bất cứ một thông tin gì trong một tuần trước. Sau khi được phục hồi sức khoẻ, Thiết Thủ nghe phong phanh thiên hạ nói rằng Ngài Hàn sắp phải về Tổ Long Thành để giải quyết vấn đề bị Hà Gia Đoàn nghi ngờ, vì lo lắng rằng Ngài Hàn sẽ gặp chuyện chẳng lành nên Thiết Thủ đã gắng gượng tới Tổ Long cho bằng được mặc dù vết thương chưa lành hẳn. Rất may là Đan Đạo nhận lời đi cùng với Thiết Thủ để chăm sóc cho anh ta. Đó là lý do vì sao mà Đan Đạo xuất hiện tại Long Mệnh Đường để thông báo cho Ngài Hàn tình hình của Thiết Thủ. Biết được sự việc nên đó là lý do vì sao Ngài Hàn chẳng tỏ vẻ gì ngán ngại Hà Gia Đoàn trong cuộc họp cả. Thậm chí ngài còn tiêu khiển bằng cách thử xem trí thông minh và khả năng đối phó tình huống của Lã Vân tới đâu – Lã Vân nghĩ vậy.

Lã Vân đang hết sức nghi ngờ chuyện Thiết Thủ bị chặn đánh.

Vừa nghĩ đến đó thì có tiếng gõ cửa, Lã Vân ngồi dậy:

-Mời vào!

Ông già gầy ròm Lăng Khê bước vào, khuôn mặt ông chẳng thể giấu đi được cái niềm vui sướng là đã hạ bệ được Hà Gia Đoàn, biến ông ta thành trò cười trong cuộc họp.

-Thiết Thủ đâu bác?

-Cậu ta được nghỉ ở quán trọ bên kia rồi. Sức khoẻ đã bình phục rất tốt. Không việc gì phải lo cho cậu ta nữa.

“ Không việc gì phải lo “ có nghĩa là mặc kệ Thiết Thủ. Ngài Hàn sẽ về nhà, mà không cần quan tâm xem Thiết Thủ đã về hay còn ở đây, và cũng không cần quan tâm sau hôm nay Thiết Thủ sẽ đi đâu. Bởi vì bây giờ đố có thằng nào dám nghĩ đến chuyện lại gần Thiết Thủ.

-Thế nào con trai, con nghĩ thế nào về việc này?

Lã Vân hiểu Lăng Khê đang đề cập tới vấn đề gì, y nói luôn:

-Không hề ngẫu nhiên mà Thiết Thủ bị chặn đánh như thế. Chắc chắn đây là một vụ có chủ ý từ trước. Mặc dù Thiết Thủ gây thù chuốc oán

https://thuviensach.vn

nhiều, nhưng cháu không nghĩ là có nhiều đứa sống sót đến thế sau những lần ra tay của Thiết Thủ. Thiết Thủ đừng hòng để lại bất cứ đứa nào trong phạm vi xử lý còn hít khí trời ngon lành. Cho nên, rất có thể mười tên sát thủ hôm đó là do Hà Gia Đoàn cử đến.

-Ừ, thế con thấy thái độ của thằng cha Gia Đoàn như thế nào?

-Qua quan sát, cháu thấy ông ta như đang nghi ngờ cho ông cụ nhà mình gây ra vụ Thiên Lệ Thành thật. Nhưng câu chuyện của Thiết Thủ thì không phải là như thế. Thứ nhất, cả tuần nay, Đại Lục đang xôn xao chuyện của bọn Bất Kiếp Viện. Một người có quyền lực lớn như Hà Gia Đoàn chẳng lẽ lại không biết chuyện đó? Thứ hai, tại sao trong cuộc họp lại có sự chia bè chia đảng như thế? Bát Đỉnh Điện, Chu Tước, Thái Nhật đều là những bang phái không có quan hệ, hoặc có quan hệ không tốt đẹp lắm với chúng ta, như Thái Nhật chẳng hạn, nhưng họ thừa biết là ông cụ nhà mình có sức mạnh, trọng lượng lời nói tới cỡ nào chứ! Điều này làm nảy sinh nghi vấn của cháu về việc Độc Tâm đã có sự liên minh với ba bang phái này ngay từ lúc xảy ra vụ Thiên Lệ Thành.

-Thế con trai nghĩ sao về thế liên minh của chúng ta hiện nay?

-Long Hổ thì không nói chuyện. Bọn họ có thể hy sinh tính mạng của mình vì chúng ta, cái đó không cần bàn cãi. Anh Hùng Hội tuy rằng mới bắt đầu liên minh với chúng ta cách đây vài canh giờ, nhưng chúng ta cũng có thể tạm an tâm về họ. Diệm Tư Thống có quan hệ rất tốt với ông cụ nhà ta. Nhưng hiện giờ cần phải để ý tới Cuồng Sư, mặc dù đã liên minh với nhau được bốn năm, nhưng đằng thẳng ra cháu thấy Ứng Chính Bình không hẳn là người có thể khiến sự an tâm ngự trị trong suy nghĩ. Ông ta là người thế nào, chắc bác hiểu hơn cháu. Còn Ỷ Thiên thì cần phải nhanh chóng làm quen với họ, hiện giờ nếu liên minh thêm được với bang này nữa, cháu nghĩ chúng ta sẽ chiếm ưu thế một chút so với Độc Tâm. Có lẽ trong vài tháng nữa, ta nên đưa ra một số đề nghị với bang phái này.

Lăng Khê không nói gì, ông chỉ tủm tỉm cười.

Lã Vân thấy hình như Lăng Khê đang dò xét y. Hình như Lăng Khê đã phần nào đoán ra được vì sao mà Lã Vân lại có một chút gì hơi ưu ái về Ỷ Thiên. Còn nhớ trong cuộc họp, Tam Thuận – bang chủ Ỷ Thiên là người

https://thuviensach.vn

đầu tiên vỗ tay khen ngợi Lã Vân, có lẽ vì thế mà Lã Vân có hơi chút phần nào nghiêng về bang phái này.

-Ừ! Ta sẽ nói chuyện này với ông già họ Hàn. – Lăng Khê đứng dậy.

-Bác đi đâu vậy?

-Ta và ông bạn ta sẽ tới nhà của Hà Gia Đoàn, tên bang chủ Độc Tâm có bữa ăn gọi là thịnh tình, bày tỏ sự xin lỗi ấy mà.

Lã Vân hơi sặc cười. Không biết sẽ lại có ẩn ý gì đây ở cái lão già Hà Gia Đoàn.

-Nhớ đi về sớm đấy! – Lăng Khê nói - Tối này chúng ta có việc rất quan trọng muốn nói với con.

Lã Vân không hiểu lời nói ấy cho lắm, tại sao ông già gầy rộc này lại nói thế? Y hỏi:

-Bác nói thế là sao?

Lăng Khê cười:

-Chẳng phải Tam Thuận – bang chủ Ỷ Thiên muốn gặp con sao?

Lã Vân nheo mắt.

Y không ngờ là ông già gầy rộc Lăng Khê đã biết.

*

* *

Vài canh giờ trước.

Cuộc họp đã kết thúc, Lã Vân thấy mệt mỏi, nhưng y lại vươn vai một chút cho đỡ mỏi. Bởi vì còn phải có một số cuộc gặp gỡ nho nhỏ của Ngài Hàn nữa, y cần phải nghĩ ngay tới việc đó.

Đang vươn vai chán thì có một giọng nói nhẹ nhàng nhưng hơi sắc khiến Lã Vân phải quay lại:

-Chào Lã công tử!

Lã Vân đã nhận ra người có giọng nói này. Đây là cô gái đi theo tháp tùng Tam Thuận – bang chủ Ỷ Thiên. Đứng giáp mặt thế này, Lã Vân mới nhìn thấy được toàn bộ khuôn mặt của cô gái. Một khuôn mặt trái xoan, đôi môi đỏ bởi tô son, rất tự nhiên, mái tóc nâu dài tới tận thắt lưng, nhưng Lã Vân lại say mê cái đôi mắt với ánh mắt sắc, sắc như lưỡi dao, tưởng chừng

https://thuviensach.vn

ánh mắt ấy có thể để lại một vết rạch dài trên mặt Lã Vân. Lã Vân chưa từng thấy cô gái nào lại có ánh mắt sắc đến vậy.

Vì quá mải mê nhìn ngắm, Lã Vân há hốc mồm, cô gái phải gọi lần nữa:

-Lã công tử không sao chứ?

Lã Vân chỉ cảm thấy mắt mình là đang có tình ý thôi, đúng thế, thằng đàn ông nào gặp gái đẹp chẳng nảy sinh lòng ham muốn. Nhưng Lã Vân đã định thần lại, y biết chỉ có y là đang có cảm giác đó, còn cô gái này thì không bao giờ. Giọng Lã Vân đột nhiên hơi khàn lại và như vịt đực:

-À…à…vâng!

-Bang chủ của chúng tôi muốn gặp công tử một lát.

Cô gái quay gót ngay, Lã Vân phải lật đật bước theo, y thấy cô gái này mặc bộ quần áo được nai nịt rất gọn, khiến những đường cong trên cơ thể cô gái làm mắt Lã Vân để ý đâu đâu.

-Chào Lã công tử!

Ánh mắt Lã Vân chuyển ngay lập tức, trước mặt y là Tam Thuận. Người này tầm đã ngoài ba mươi tuổi, đôi mắt chim ưng của Tam Thuận quét khắp người Lã Vân, Lã Vân thấy hơi khó chịu trước ánh mắt ấy.

-Vâng! Chào Tam bang chủ!

Lã Vân làm một cái bắt tay rất thịnh tình với Tam Thuận.

-Lã công tử quả là nhân tài giấu mặt! – Tam Thuận nói – Qua những lời phát biểu ban nãy, ta thực sự khâm phục trí tuệ của công tử.

Lã Vân biết là Tam Thuận đang thật sự khen mình, nhưng có lẽ do chứng kiến quá nhiều những lời nói xu nịnh, không chân thật, nên Lã Vân điềm nhiên trả lời, chẳng tỏ vẻ gì vui sướng:

-Cảm ơn Tam bang chủ đã khen tặng. Vãn bối không phải như bang chủ nghĩ đâu.

-Đừng nên khiêm nhường vậy, Lã công tử! Những người thực sự có tài thì đi đâu ai cũng biết thôi!

-Cảm ơn bang chủ.

-Thế này, ta rất muốn được trò chuyện với công tử. Buổi chiều nay, tầm giờ Thân, công tử có thể tới nói chuyện với ta một lúc không?

https://thuviensach.vn

Lã Vân nghĩ ngợi, hoàn toàn đi được. Y có thể nói với Ngài Hàn là y muốn đi chơi một lúc, nhưng mà …

-Công tử có thể đi không? – Tam Thuận hỏi lại.

Lã Vân đã quyết định.

-Vâng, vãn bối xin nhận lời.

-Thế thì được, công tử hãy ra cổng vườn đào Tổ Long Thành, tại đó sẽ có người dẫn công tử đi.

-Vâng, xin cảm ơn bang chủ.

*

* *

Không hiểu vì sao, Lã Vân lại buột miệng hỏi:

-Bác Lăng Khê này?

Lăng Khê định mở cửa thì ông quay lại, cười:

-Có chuyện gì hả con trai?

-Rời bỏ một nơi thân quen để tới một nơi khác có phải là kẻ vô tình không?

Lăng Khê ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

-Không hẳn. Nếu như nơi khác mà có thể làm cho ta được vùng vẫy, được thoả sức thể hiện tài năng thì không có gì gọi là vô tình cả.

-Các bậc anh hùng xưa kia đều nhất quyết gắn bó lại với quê hương, như những chiến binh đã tử trận trong Ngày Của Sự Kết Thúc để bảo vệ Kiếm Tiên Thành. Những kẻ chạy theo Vạn Hoá Thành ngày đó là những kẻ bị người đời phỉ nhổ, tới ngàn năm sau chắc đã rửa được nhục.

Lăng Khê cười mỉm:

-Con trai ta sao hôm nay triết lý quá vậy?

Lã Vân im lặng, những suy nghĩ mấy hôm trước lại bùng cháy trong đầu y lúc này.

-Ta đã từng rời bỏ Uất Hận Thành, mặc dù nơi đó là quê hương của ta.

-Cái đó…

-Kẻ thức thời mới là cha tuấn kiệt.

-Ý bác là sao?

https://thuviensach.vn

-Làm anh hùng, làm kẻ cứu thế, rốt cuộc lại không thể cứu nổi bản thân mình, vậy anh hùng ở đâu?

-Vậy bác cho rằng những người lính đã khuất ấy chỉ hi sinh vô ích sao?

Lăng Khê không cười nữa, ông thở dài:

-Có biết Nghĩa Địa Kiếm không?

-Dạ có. Nó ở phía Tây của Lan Nhược Tự. Cánh đồng binh khí ấy là để tượng niệm những người lính Uất Hận Thành, Tích Vũ Thành và Vạn Hoá Thành đã tử trận trong hai cuộc chiến của Cửu Chiến Bi Hận.

-Vậy có ai tới đến thờ ở đó không? Hay chỉ có mỗi Tam Thích Đại Sư chụ trì Lan Nhược Tự là thăm nom?

-Dạ không…vì quái vật…

-Tam Thích Đại Sư đâu có ngại ngần hay từ chối chuyện đưa người ta ra đền thờ! Phật pháp của ông ấy dư sức đủ đưa cả trăm người ra đền thờ đó được cơ mà.

-Nhưng…

-Bởi vì trong tâm tưởng của những người ngày nay làm gì có chữ " Lòng biết ơn "! Người ta hành hương từ phương xa như Tích Vũ, Vạn Hoá tới Lan Nhược Tự, chỉ để vào chùa, khấn vái công đức, mong điều bình an đến với mình. Còn Nghĩa Địa Kiếm thì rặt chẳng có người nào thèm tới! Ngay như nghĩa địa dành cho binh sĩ ở Kiếm Tiên, có ai ra đấy, ngoài những người có người thân làm lính đã nằm kỹ dưới ba tấc đất? Bây giờ, người ta phải đặt một câu hỏi rằng, người ta đã hiến dâng tuổi trẻ, xương máu cho quê hương, vậy rốt cục cái mà họ nhận được là cái gì? Có thấy một đứa trẻ bây giờ nhạo báng một người lính già phải chống nạng là " Thằng què " không? Những người lính xả thân cho Kiếm Tiên năm xưa, giờ đây họ được gì, có biết chuyện một bà mẹ mất cả ba đứa con trai đi lính, để rồi người ta để bà già ấy chết vì đói, vì đau khổ trong con phố nghèo của Kiếm Tiên không? Thế thì anh hùng làm cái gì cho những kẻ ngày nay không biết tới chữ " Lòng biết ơn " chứ?

Lã Vân cứng miệng, vì những lời nói của Lăng Khê quá đúng. Bọn trẻ con ngày nay, có bao nhiêu đứa hiểu được sự hy sinh của những người lính? Còn những người lính, họ chẳng biết làm gì hơn ngoài việc an phận,

https://thuviensach.vn

sống cho qua ngày, rồi nuối tiếc cho những gì mà mình đã phải trả trên chiến trường.

-Dù sao thì…sống thế nào cho thật sự là mình…thế là được…

-Nhưng nếu vì bản thân mà làm tổn thương người khác thì sao? – Lã Vân hỏi.

-Thì xã hội này đâu thể thiếu được những mặt trái chứ! – Lăng Khê cười rồi bước ra khỏi phòng.

Lã Vân thấy ẩn ý của Lăng Khê có gì đó làm cho y khó hiểu. Y không biết là Lăng Khê có nhận ra được cái nỗi bức xúc của y vừa nãy hay không, nhưng những điều mà ông già Lăng Khê nói không hoàn toàn cho thấy ông già gầy ròm này đã nói lạc đề. Lăng Khê muốn nói một điều gì đó với Lã Vân, nhưng những lời nói của ông già rất mâu thuẫn nhau.

Sống đúng với bản thân, đó là một niềm hạnh phúc.

Nhưng có thể sẽ làm người khác bị tổn thương.

Đó là một kẻ xấu.

Nhưng xã hội không thể thiếu kẻ xấu.

Vậy rốt cuộc là cái gì?

Lã Vân thấy rất khó xử.

Nghĩ mãi, Lã Vân thấy đầu óc mình mệt mỏi vì đã phải suy nghĩ quá nhiều cho cả buổi sáng nay.

Lã Vân đứng dậy, y rời khỏi phòng trọ.

Bang chủ Tam Thuận đang đợi y.

…

Nhạ công tử đang lang thanh trong khu chợ Thành Tây Tổ Long.

Anh bước đi trong ánh nắng dịu nhẹ đang dát xuống con đường. Một ngày thật đẹp, anh muốn đi thế này cho tới hết buổi chiều.

Nhạ công tử luôn nghĩ rằng mình sau này sẽ phải trở thành một vị lãnh đạo, một người mang lại hạnh phúc cho bao người. Ước mơ cao đẹp và có phần ngây thơ ấy tưởng chừng như chỉ xuất hiện trong đầu óc của một đứa trẻ mới lớn, nhưng kỳ lạ là nó lại xuất hiện trong đầu của Nhạ công tử, một chàng trai đã ngoài hai mươi tuổi. Không phải anh không biết ước mơ ấy là hơi ngây thơ, mà thực ra anh cố gắng lảng tránh cái suy nghĩ đó.

https://thuviensach.vn

Ở khu chợ thành Tây Tổ Long này, người ta lẽ nào lại không biết tới sự lừa lọc, sự phản bội, sự oán thù chỉ vì tiền? Nhạ công tử hiểu điều đó hơn bất cứ ai. Chỉ vì đồng tiền, người ta có thể bất chấp tất cả mọi thứ, tiền không mua được tất cả nhưng có thể mua được gần như tất cả. Nhạ công tử đã từng đứng ra can ngăn bao nhiêu vụ xô xát, chẳng lẽ anh không hiểu rằng cuộc đời này mang trong theo trong nó bao sự xấu xa? Đúng, Nhạ công tử không hiểu, nói đúng hơn là anh cố tình không hiểu. Những gì xảy ra trước mắt anh như một sự ngang tai chướng mắt, Nhạ công tử luôn mang trong mình ý nghĩ của những bậc đại hiệp ngày xưa rằng " Xả thân vì việc nghĩa ". Ngày nay, người ta đâu còn giữ những đức tính trượng nghĩa, cao đẹp nữa, người ta chỉ chăm chắm lo cho bản thân, còn ai sống chết thì mặc, hoặc không thì đem những thứ đó ra mà tiêu khiển. Đâu còn những bậc cao nhân phiêu diêu giang hồ hành hiệp nghĩa nữa? Vậy nên Nhạ công tử nghĩ rằng cả thiên hạ này đang đục, thế thì mình phải trong, mình phải làm cho người khác cũng trong như mình, và dần loại bỏ đi những vẩn đục. Đó là lý do vì sao Nhạ công tử chấp nhận cái tiếng " hay xen vào chuyện của người khác ".

Nhạ công tử tới một cửa hàng, anh nở một nụ cười, bởi vì anh lại gặp người quen.

Một cô gái là chủ cửa hàng, tay phe phẩy chiếc quạt lớn. Nhạ công tử nói:

-Có đắt hàng không, Trúc Mai cô nương?

Cô gái hạ chiếc quạt xuống, một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu với đôi mắt to tròn, mái tóc đen nhánh được cô vắt qua một bên cho đỡ vướng.

-A! Lâu không thấy công tử qua chơi!

-Lâu gì? Vừa mới cách đây có một tuần thôi, cô nương gạ ta mua hàng phải không?

Trúc Mai cười làm lộ rõ đôi má lúm đồng tiền:

-Trêu vậy thôi, công tử ra đây có chuyện gì không?

-Tôi chẳng có chuyện gì vui cả, ra đây nói chuyện với cô nương cho vui.

Nhạ công tử đã quen Trúc Mai cách đây mấy tháng. Lần đó, Trúc Mai bị một tên Thần Thú to người hung hãn doạ nạt vì cô không có đủ hàng như

https://thuviensach.vn

hắn cần. Lỗi không phải của Trúc Mai, tên Thần Thú đó hẹn rằng hắn sẽ lấy một lượng móng vuốt thú khá lớn trong một tuần tới trong như đã thoả thuận. Một tuần, rồi mười ngày, rồi hai tuần, Trúc Mai chờ tên Thần Thú đó mà chẳng thấy đâu, trong khi bao nhiêu ngươi hỏi mua móng vuốt. Cực chẳng đã, Trúc Mai đành phải bán, vừa bán xong, ba ngày sau, tên Thần Thú đó quay lại và hoạch hoẹ Trúc Mai. Tất nhiên là Trúc Mai không chịu để cho tên Thần Thú ấy lấn lướt mình như thế, chính hắn mời là kẻ không giữ lời hứa, giờ quay lại nói cô không ra sao thì Trúc Mai đâu chịu được? Và tất nhiên, hôm ấy thiên hạ được coi một trận kịch chiến giữa một tay Thần Thú và một cô gái dùng Trường binh. Vừa khéo lúc ấy Nhạ công tử đi qua, và chuyện gì thì thiên hạ biết cả rồi, vẫn như cũ, không để cho ai bị thiệt. Có điều, Trúc Mai có cảm tình với Nhạ công tử vì Nhạ công tử không những đã đưa cho tên Thần Thú ấy đủ số hàng hắn cần, mà còn hào hiệp giúp Trúc Mai giúp Trúc Mai tìm một chỗ bán mới thay cho chỗ bán cũ đã tan tành sau trận chiến. Và không có gì lạ khi một cô gái lại muốn biết tên tuổi anh chàng đã giúp đỡ mình.

Kể từ sau lần ấy, ngày nào Nhạ công tử cũng ra thành Tây Tổ Long, dành một ít thời gian để gặp Trúc Mai. Những hôm Trúc Mai không mở hàng thì thôi, còn không thì hai người có thể nói chuyện với nhau chán! Đủ mọi thể loại chuyện phiếm trên trời dưới bể. Trúc Mai là một cô gái vui tính, nói chuyện có duyên, lại hiểu được tâm lý của người khác, nên bao ưu phiền, nỗi bực dọc, Nhạ công tử đều bày tỏ với Trúc Mai. Tiếc một điều là Trúc Mai đã có ý chung nhân, Nhạ công tử không biết làm gì hơn là đành chúc phúc cho Trúc Mai vậy.

-Tôi… - Nhạ công tử nói - …cảm thấy…nhiều lúc, tôi thật sự không muốn ở lại trong gia đình.

-Tại sao chứ? Công tử biết đấy, bao nhiêu cô gái ngoài kia sẵn sàng được làm thê tử của công tử, bao nhiêu người muốn được công tử nâng đỡ, điều đó có gì sai?

Nhạ công tử quay lại, đã có những cặp mắt mơ mộng dòm ngó anh. Nhiều cô gái tỏ ra hơi bức xúc khi anh đang ngồi nói chuyện với Trúc Mai, họ thì thầm vào tai nhau câu gì đó rồi bỏ đi.

https://thuviensach.vn

-Công tử có biết họ đang nói gì về tôi không? – Trúc Mai nói.

-Họ nói gì?

-Họ nói: “ Con nhỏ kia đang làm Nhạ công tử u mê rồi! “.

Nhạ công tử phì cười, anh nói:

-Tôi không biết họ thích tôi là vì tôi đẹp trai, hay là họ thích cái gia sản nhà tôi nữa.

-Công tử chớ nên nghĩ cánh phụ nữ chúng tôi như vậy chứ! Đâu phải cô gái nào cũng coi tiền lên hàng đầu đâu?

-Tôi không nói tất cả. Nhưng cô nương thử ở trong hoàn cảnh của tôi xem, bao người săn vắn, bao người theo, trong số họ liệu được bao người có tình cảm thật sự với tôi?

Trúc Mai thở dài:

-Công tử cũng có cái khó của mình. Dù sao thì người theo công tử, đón chào công tử không thể chỉ vì công tử là người hào hiệp trượng nghĩa.

-Cô nương nghĩ ta không thể có nổi một người con gái thật sự yêu thương mình sao?

-Không thể có chuyện đó được! Gái ham tài, trai ham sắc. Phụ nữ chúng tôi rất thích những người đàn ông có tài và có khí chất. Tài năng như công tử đây, thì thế nào cũng có người sẽ thật lòng với công tử. Chỉ có điều công tử sẽ phải chờ đợi lâu thôi.

-Vậy sao?

-Trang nam nhi, chí lớn tung hoành ngang dọc trời đất thì đâu sợ thiếu giai nhân đi theo và dâng hiến tấm lòng chứ?

Nhạ công tử cười:

-Tiếc rằng tôi chỉ là một tên công tử thôi, chí thì không, văn dốt vũ dát, đâu làm được trò trống gì? Tôi chỉ có tiền thôi.

Trúc Mai nháy mắt tinh nghịch:

-Thế mà tôi lại nghe lời đồn thiên hạ khác đấy!

-Đồn gì?

-Người ta nói công tử là người hiếm có, như các bậc đại hiệp xưa kia, đối xử với mọi người rất công bình, nhã nhặn, có phong độ của một người lãnh đạo. Tôi nói không sai chứ?

https://thuviensach.vn

-Người ta tâng bốc thế thôi…

-Công tử đừng nên quá khiêm nhường làm gì. Khiêm nhường là một đức tính tốt, nhưng đôi khi cũng phải cho người ta thấy được cái khí chất của mình, đặc biệt là một trang nam tử.

-Dường như cô nương hiểu chuyện đời hơn ta thì phải! - Nhạ công tử cười.

-Không, tôi chẳng dám nói cái câu hiểu chuyện đời trước mặt công tử. Công tử được sinh ra ở đâu, ai cũng biết, vậy nên công tử hiểu rõ chuyện đời hơn tôi là điều chắc chắn. Có điều…

-Sao?

-Công tử chẳng qua chỉ muốn gạt bỏ những suy nghĩ ấy sang một bên, công tử không muốn những suy nghĩ ấy chi phối đầu óc mình, đúng không? – Trúc Mai nói.

Trúc Mai quả thực là tinh ý. Nhạ công tử chưa bao giờ bộc bạch lòng mình cho ai, vậy mà Trúc Mai lại có thể hiểu được tấm lòng của anh.

-Có lẽ vậy…- Nhạ công tử cười bẽn lẽn.

-Dù sao thì…công tử cứ sống theo cách của mình, tôi tin rằng sau này công tử sẽ là một nhân vật có tiếng đấy!

Nhạ công tử cười rần, anh chưa bao giờ nghĩ mình lại phải là người có tiếng cả. Ước mơ của anh chỉ là góp sức, góp chút gì đó cho cuộc sống này.

Vừa nói đến đó, Nhạ công tử thấy một người đến, ghé vào tai mình thì thầm:

-Lão gia cho gọi công tử về!

Nhạ công tử lắc đầu chán ngán:

-Có chuyện gì nữa vậy? Ta đang bận, ngươi về trước đi!

-Công tử nên nghe theo tại hạ thì hơn. Lão gia nói nhất quyết phải đưa công tử về.

Nhạ công tử thừ người ra, anh chẳng muốn về nhà lúc này. Nhưng Trúc Mai nói:

-Công tử nên về nhà thì hơn…

Nhạ công tử tần ngần mãi, rốt cục anh cũng đứng dậy:

-Vậy, thứ lỗi cho tôi nhé, Trúc Mai cô nương!

https://thuviensach.vn

-Không có gì đâu!

-Ngày mai cô vẫn còn ở đây chứ?

-Yên tâm! Mai công tử cứ ra đây nói chuyện cho đỡ buồn!

-Vậy xin cáo từ!

Nhạ công tử quay gót. Quả thực lúc này anh không muốn về nhà tí nào. Bởi vì …

Nhạ công tử chán, chẳng buồn nghĩ nữa …

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 15 giây -----

Lã Vân đã đợi một hồi lâu. Y cảm thấy hơi hồi hộp khi đi một mình thế này. Từ trước tới nay, Lã Vân luôn tháp tùng Ngài Hàn tới gặp mặt những ông lớn, y chẳng thấy ngại ngần gì cả, giờ đi một mình y lại thấy có chút gì đó không thật tự nhiên lắm.

Người người đông đúc đi qua, cái khu thành Tây này thật là chật chội. Vốn dĩ nó rất rộng, nhưng người người đổ về mua bán khiến cái khu thành thênh thang này trở nên nhỏ bé hơn người ta tưởng.

Vườn đào khu thành Tây Tổ Long này thật là đẹp - đối với nhiều người. Còn đối với Lã Vân – bình thường thôi. Bởi vì trong con mắt y không bao giờ có khái niệm đẹp đẽ. Lã Vân chẳng thể hiểu nổi vì sao người ta vừa mới ngắm một ngọn núi, nhìn thấy một đám mây trôi lờ lững, nhìn thấy một bông hoa, người ta thốt lên rằng: “ Ôi, đẹp quá! “. Có lẽ là do cảm nhận của mỗi người. Lã Vân không thuộc mẫu người có thể cảm nhận cái đẹp.

Tuy nhiên, điều đó lại chẳng giải thích được vì sao trong đầu Lã Vân bây giờ lại đang tơ tưởng đến cô gái đi theo Tam Thuận.

Vừa lúc ấy, có tiếng gọi:

-Lã công tử chờ tôi có lâu không?

Lã Vân quay lại, vẫn là cô gái ấy. Tuy nhiên, y lại đang cảm nhận được mắt mình lạ bắt đầu cái tình trạng mở to hơn bình thường. Giờ đây, cô gái ấy không còn mặc bộ quần áo của chiến binh nữa, mà thay vào đó là bộ váy màu đỏ, đẹp tuyệt vời – Lã Vân nghĩ thế. Mái tóc xoã buổi sáng nay được

https://thuviensach.vn

cài trâm gọn gàng, khiến Lã Vân có thể nhìn rõ được khuôn mặt của cô hơn.

-Chúng ta đi chứ, Lã công tử?

-À…vâng…

Cô gái quay đi, Lã Vân lật đật bước theo. Đi được một quãng đã có xe ngựa chờ sẵn hai người.

-Mời công tử! – Cô gái nói.

Lã Vân bước lên xe, rồi sau đó cô gái cũng lên theo. Giờ Lã Vân đang ngồi sát cạnh cô gái, y thấy tim mình đập nhanh hơn, mồ hôi vã ra nhiều hơn, một vì trời nóng, hai là vì cái gì đó Lã Vân không thể giải thích nổi.

Chiếc xe rung lên rồi bắt đầu đi.

…

Kiếm Tiên Thành buổi chiều giờ vãn người qua lại. Đa phần mọi người đã về Tích Vũ Thành để dự lễ Thanh Lâm, nhiều hàng quán đã đóng cửa. Đến cả cửa hàng của bác thợ rèn Lữ Hạ Đao nổi tiếng xưa nay giờ cũng đóng nốt.

Và ít người qua lại, nên càng tốt cho Thiên Vũ và Tiên Hoa Tự, đỡ đi những ánh mắt dòm ngó. Chỉ cần nhìn cái bộ quần áo trắng toát của hai người, và đặc biệt là dấu xăm hình ngôi sao năm cánh trên cổ trần của Thiên Vũ sẽ khiến người ta để ý ngay. Ai mà chẳng biết dấu xăm ngôi sao năm cánh là biểu trưng của gia tộc Ngũ Hành trên đỉnh Thiên Linh Sơn – nơi ở của những con người mang dòng máu thần thánh và cao quý? Có được dấu xăm ấy trên người là cả một niềm tự hào, nó phân biệt giữa “thần thánh” và “phàm tục” . Có một luật trên khắp Đại Lục là không ai được xăm hình ngôi sao năm cánh trên người. Đó là dấu hiệu riêng của gia tộc Ngũ Hành. Gia tộc Ngũ Hành là gia tộc mang dòng máu của các vị thần linh, thế nên trong những con người thần thánh ấy luôn mang trong mình sự kiêu căng rất con người, họ cho rằng tất cả những thứ gì dưới đỉnh Thiên Linh Sơn đều không xứng tầm với họ. Thiên Vũ thấy điều đó đôi khi làm anh nực cười. Gia tộc Ngũ Hành không quan tâm tới “ hạ giới “ và vì không quan tâm tới “ hạ giới “ nên họ không biết có nhiều người nói gia tộc Ngũ Hành là một lũ bịp bợm, một lũ vô học, cho mình là nhất, và họ nói

https://thuviensach.vn

rằng cái tháp Bạch Thiên Trụ chẳng qua chỉ là Ngũ Hành Tộc dựng chuyện, chứ không hề có cái tháp nào cao tới hơn một trăm tầng cả. Tất nhiên là những người đó đã nói sai, nhưng nguyên do chính là từ Ngũ Hành Tộc, ai mà ưa cho được những kẻ cao ngạo, suốt ngày nói rằng mình là nhất thiên hạ chứ?

-Chúng ta đã đi khỏi Thiên Linh Sơn được hơn một tuần… - Tiên Hoa Tự nói - …vẫn chưa thấy bóng dáng thiếu gia của anh đâu cả.

-Thiếu gia đã đi khỏi dòng họ Ngũ Hành Huyết của chúng tôi được hơn hai năm rồi.

-Tôi không có thành kiến, nhưng thực sự tôi không thấy tin tưởng lắm về chuyện thiếu gia các anh lên làm Vô Chân Vương. Cậu ấy thuộc về người tự do, không thích những lễ nghi ràng buộc, đặc biệt là một gia tộc như chúng ta mang rất nhiều các phong tục cổ lễ xưa kia. Làm Vô Chân Vương không phải là chuyện dễ, người làm Vô Chân Vương sẽ bị bó buộc trong rất nhiều khuôn phép, mà đối với một người như thiếu gia của các anh thì…

-Tôi biết điều đó. Thiếu gia không thích ràng buộc bởi quy tắc. Thế nên đó là lý do mà thiếu gia ra đi.

-Biết thế, vì sao Ngũ Hành Huyết các anh vẫn chọn thiếu gia lên làm Vô Chân Vương?

-Bởi vì thiếu gia là người duy nhất có đủ tư chất và khả năng làm Vô Chân Vương. Cậu ấy có thừa tài năng, nhưng khổ nỗi cậu ấy quá phóng khoáng.

Tiên Hoa Tự không nói gì.

-Thực ra…cô đi cùng tôi là muốn giúp tôi, có đúng không?

Tiên Hoa Tự không hiểu lắm.

-Ý anh là sao? – Tiên Hoa Tự hỏi.

-Cô không quan tâm lắm tới chuyện của thiếu gia chúng tôi, cô chỉ muốn đi theo giúp tôi, có đúng không?

Tiên Hoa Tự hơi đỏ mặt:

-Có thể nói là như thế!

https://thuviensach.vn

-Chúng ta đã chơi với nhau từ bé, mặc cho sự hiềm khích vốn có giữa Ngũ Hành Huyết và Ngũ Hành Tiễn. Vậy nên tôi hiểu cô nhận lời mong muốn giúp đỡ của Hộ Vương Lão Bà, cô giúp tôi với tư cách là một người bạn, đó là một chuyện, còn đưa thiếu gia của chúng tôi về, thì đó là một chuyện khác, đúng không?

-Anh nghĩ tôi lợi dụng anh sao?

Thiên Vũ cười, anh nói:

-Cô tự nhiên rời khỏi đỉnh Thiên Linh Sơn để đi theo một người thuộc dòng họ Ngũ Hành Huyết như tôi, chẳng lẽ những người trong Ngũ Hành Tiễn không biết? Ít ra cô cũng phải gặp những vị bô lão thuộc Ngũ Hành Tiễn để báo cáo hành động của mình chứ, đúng không?

-Vậy…anh đoán ra rồi sao?

-Tôi không nghĩ là những người thuộc dòng họ Ngũ Hành Tiễn lại để cho cô đi một cách dễ dàng như thế, vậy, cô muốn biết điều gì từ thiếu gia chúng tôi?

Thiên Vũ và Tiên Hoa Tự đi qua một con hẻm nhỏ, không bóng người.

-Tôi không muốn nghĩ thế - Thiên Vũ nói tiếp – Nhưng cô đi theo tôi, có thể là muốn biết được hành tung của thiếu gia chúng tôi, hoặc là…

-Là sao?

Thiên Vũ dừng lại:

-Hoặc là đợi cơ hội để giết cậu ấy, tôi nói không sai chứ?

Tiên Hoa Tự đứng lại, dường như mọi bí mật đã bị lộ tẩy.

-Anh thông minh đấy chứ.

-Không, Hộ Vương Lão Bà mới là người thông minh. Chuyện của dòng họ chúng tôi, chúng tôi có thể tự giải quyết, nhưng bà ấy nhờ tới cô, thực ra là để dò xét xem thái độ của Ngũ Hành Tiễn là như thế nào thôi.

Tiên Hoa Tự niệm thuật, một cây cung màu trắng bạc rất lớn từ trong hư không xuất hiện ở trên tay cô, Hoa Tự dí mũi tên vào đầu Thiên Vũ:

-Vậy anh có tin là tôi sẽ giết anh ngay bây giờ không?

Thiên Vũ quay lại, nhoẻn miệng cười:

-Chắc chắn là không rồi.

https://thuviensach.vn

Thiên Vũ gạt mũi tên ra, rồi bước tới, anh đặt tay lên cổ Hoa Tự rồi dồn Hoa Tự vào góc tường, mặt anh ghé sát vào mặt Hoa Tự, đôi mắt đen của anh nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu của Hoa Tự:

-Tôi và cô đã là bạn bè từ rất lâu rồi. Và đôi khi tôi đã quan tâm tới cô vượt quá cái giới hạn là bạn bè. Cô cũng vậy thôi, mặc dù cô được lệnh là phải giết thiếu gia và cả tôi luôn nếu có cơ hội. Nhưng cô chẳng bao giờ làm được điều đó cả, bởi vì cô không muốn làm.

-Anh nghĩ tôi động lòng như vậy sao?

-Cô nghĩ tôi là gì trong trái tim của cô chứ?

Hoa Tự không trả lời, cô nhìn ra chỗ khác.

-Đáng ra, chuyện tới nước này, tôi phải giết cô. Nhưng tôi đã hứa là sẽ yêu cô, yêu tới lúc chết, vậy nên tôi không thể giết cô lúc này được.

-Đó là lời hứa khi chúng ta còn trẻ con …

-Nhưng bởi vì tôi thực sự yêu cô nên tôi mới giữ lời hứa ấy.

Hoa Tự không nói gì, mặt cô vẫn lạnh băng.

Thiên Vũ vòng tay ôm lấy Hoa Tự:

-Cô có thể đi theo tôi. Và nhiệm vụ của cô là giết thiếu gia, cô cứ việc làm, còn tôi có nhiệm vụ là bảo vệ thiếu gia, không cho cô có cơ hội hạ sát cậu ấy. Thống nhất như vậy chứ?

-Nhưng đừng trách lúc ấy tôi vô tình hạ sát luôn cả anh.

-Không, chắc là không rồi.

-Thế anh sẽ xử lý tôi như thế nào nếu tôi giết được thiếu gia của anh?

Thiên Vũ vuốt nhẹ tay lên mái tóc Hoa Tự:

-Tôi hứa yêu cô trọn đời. Nhưng tôi không hứa là tôi sẽ yêu cô mà làm tổn hại tới dòng họ. Cô đã nói gia tộc Ngũ Hành có rất nhiều quy tắc ràng buộc, tôi cũng bị ràng buộc như vậy thôi.

-Tức là anh vẫn có thể giết tôi?

-Nếu cô giết thiếu gia, tôi không còn cách nào khác.

-Vậy lúc tôi chết rồi, anh còn yêu tôi nữa không?

-Giết cô là một chuyện, còn yêu cô lại là một chuyện khác.

Hoa Tự chẳng biết nói gì nữa, cô ôm lấy Thiên Vũ:

-Anh…là một kẻ tàn nhẫn đấy.

https://thuviensach.vn

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 5 phút và 46 giây -----

Thiên Ma ngồi im lìm, Hắc Băng đã ra ngoài mua chút gì đó, nên giờ đây Thiên Ma có thể suy nghĩ một chút.

Thiên Ma và Hắc Băng đã tới Tích Vũ Thành vào ngày hôm qua, sau cả tháng rong chơi, cuối cùng thì cũng đặt chân tới được đây. Một phòng trọ đàng hoàng, có cây cối, chim muông bay lượn theo ý của Hắc Băng.

Thiên Ma cứ nhìn đăm đắm về cái vật ở trước mặt, hắn đang suy nghĩ.

Có tiếng chim ưng, Thiên Ma quay ra cửa sổ. Con chim ưng đậu lên trên cánh tay của hắn, Thiên Ma rút thư dưới chân con chim ra. Thư chỉ vỏn vẹn mấy chữ:

Xích Vân sắp tới Tích Vũ Thành. Có thể là vào sáng mai.

Thiên Ma gập thư lại, hắn vứt toẹt sang một bên.

Thiên Ma nhìn ra cửa sổ, một con chim hoạ mi đang hót, nó hay không thể tả được.

Ừ, hay thật – Thiên Ma nhìn con chim ấy.

Rất hay – Thiên Ma nhìn con chim kỹ hơn, tiếng con hoạ mi bắt đầu lạc dần như đang có cái gì bóp nghẹt cổ họng nó.

Hay quá hoá ra dở! – Thiên Ma bực mình. Mắt hắn loé lên tia máu.

Con chim hoạ mi bị xé xác làm mấy mảnh trên không trung như có móc câu kéo toạc người nó ra. Máu chảy xuống dưới lá cây. Thiên Ma cười, bọn chim muông làm cho y khó chịu kinh khủng.

Thiên Ma quay lại nhìn thứ mà hắn đã nhìn lúc nãy, không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy nó, hắn lại xúc động, lại bồi hồi, một cảm giác rất khó tả.

Bỗng Thiên Ma cười, hắn nói một mình:

-Xích Vân à, ngươi có muốn nhận lại nó không?

Nó là của ngươi đấy.

Trước mặt Thiên Ma là một thanh kiếm, cán kiếm chạm nổi hình những đám mây. Lưỡi kiếm rộng và rất sáng, có những hoa văn màu đen và hoạ tiết rất cầu kỳ và khó hiểu.

-Ngươi có biết bao nhiêu oan hồn đang ở trong lưỡi kiếm này không hả Xích Vân? – Thiên Ma nói.

https://thuviensach.vn

Trên mặt lưỡi kiếm có khắc chìm một dòng chữ:

Oan Nghiệt Kiếm.

...

Chiếc xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại. Lã Vân bước xuống xe.

Một cảm giác làm Lã Vân thấy khó chịu, đó là ngồi trong xe ngựa cùng với cô gái, vậy mà y chẳng mở mồm nói được câu nào. Trong khi tâm can y cứ rộn cả lên, mà miệng của y lại chẳng theo ý nghĩ của đầu óc gì cả. Đây là chuyện hiếm có đối với Lã Vân. Gặp phải sự vụ gì, khó tới đâu, Lã Vân vẫn điềm nhiên, thậm chí còn thở dài ra vẻ như chuyện đó không xứng tầm đối với y. Nhưng tới hôm nay, Lã Vân mới hiểu là để nói trước mặt một cô gái khó như thế nào, hơn nữa, ánh mắt sắc như dao cứa của cô gái này khiến Lã Vân không thực sự thấy cô ta là một người có thể thân thiện.

Và như để cho bớt căng thẳng, Lã Vân thốt ra một câu có vẻ hơi ngu ngốc:

-Trời hôm nay đẹp nhỉ?

Cô gái đáp lại rất thịnh tình:

-Tôi không thấy thế. Có vẻ như hơi nóng…

Lã Vân ngượng chín cả mặt. Đúng là trời đang nóng thật, áo của y đã ướt hết cả sống lưng, thế mà y lại kêu rằng thời tiết dễ chịu mới hay!

Trước mặt Lã Vân và cô gái là một quán ăn khá nổi tiếng ở Tổ Long Thành. Tấm biển hiệu khi rất rõ ràng: Tửu Lạc Quán. Quán ăn này là một trong ba quán ăn rất lớn: Tửu Lạc Quán ở thành Bắc, Thiên Vân Quán ở thành Nam và Độc Ẩm Quán ở thành Tây, gọi chung lại là Tam Trấn Thực Quán. Tất cả ba quán ăn trên là do một mình Thực Thần làm chủ và quản lý. Tuy mang tiếng là quán ăn, nhưng hoạt động rất có nguyên tắc và gần giống như kiểu của một bang hội. Những đầu bếp nào muốn được làm việc ở một trong ba quán ăn này đều phải trải qua những bài thử thách của Thực Thần. Nếu vượt qua được những bài thử thách này, thì người đó chính thức là thành viên của Tam Trấn Thực Quán. Theo như những gì Lã Vân nghe kể, thì đầu tiên người ta không được làm đầu bếp ngay, mà phải làm một chân tiểu nhị chạy bàn, sau đó nếu làm việc tốt, sẽ được cất nhắc vào vị trí phụ bếp, nếu làm tốt nữa, và phải trải qua một bài kiểm tra hết sức khắc

https://thuviensach.vn

nghiệt của Thực Thần, người đó mới được chính thức trở thành đầu bếp thực thụ, trực tiếp nấu ăn. Dẫu đây chỉ là một việc nhỏ mang tính chất nội bộ, nhưng các bang chủ bang phái đều lấy sự nghiêm túc và kỷ luật trong Tam Trấn Thực Quán để học tập.

Tửu Lạc Quán rất rộng. Và nếu như không có các vị thực khách và các tiểu nhị đang chạy lăng xăng khắp nơi, bỏ bớt đi bàn ghế, người ta sẽ rất dễ lầm tưởng đây là dinh thự của một nhân vật cỡ lớn nào đó trong Tổ Long Thành.

Người đông không kể xiết, mặc dù đang là buổi chiều, cứ như ở nơi đây là quán ăn duy nhất ở thành Bắc vậy. Nói vậy thì hơi quá, cái Tửu Lạc Quán này rộng thật, nhưng sao mà chứa nổi thực khách trong một buổi trưa chứ? Có rất nhiều những quán ăn nhỏ khác, nhưng ở Tửu Lạc Quán này, đồ ăn chất lượng hơn hẳn bởi những đầu bếp ở đây đều do Thực Thần đích thân lựa chọn. Tuy giá có hơi đắt thật, nhưng thực khách cảm thấy bỏ tiền ra để được một bữa ăn ngon ở đây thật không uổng phí.

Khi Lã Vân và cô gái bước vào, thì đã có một tiểu nhị chạy tới, nói năng rất lễ phép, ngay cả lời nói cũng được chăm chút, huống hồ là thức ăn:

-Xin lỗi hai quý khách, ở đây đã hết bàn mất rồi! Mong quý khách thông cảm!

Cô gái chỉ vào Lã Vân:

-Đây là Lã công tử.

Tiểu nhị giở một cuốn sổ, anh ta nói ngay:

-Khách của Tam đại nhân sao? Vậy thì mời hai vị lên lầu trên!

Tiểu nhị dẫn hai người lên tầng, ở đây là những phòng ăn đã được đặt trước. Đa phần những người đặt đều là những người khá giả vì tiền đặt phòng ăn trong Tửu Lạc Quán khá đắt.

Tới cửa phòng, tiểu nhị nói:

-Mời hai vị! Tam đại nhân đang chờ ở bên trong. – Nói rồi anh ta đi xuống.

Cô gái gõ tay lên cửa, nói:

-Tam bang chủ, Lã công tử đã tới!

-Mời cậu ấy vào!

https://thuviensach.vn

Cô gái quay lại nói với Lã Vân:

-Lã công tử! Mời vào!

Lã Vân hơi cuống một chút, y đang nổi lên ý nghĩ rất dở hơi trong đầu là muốn về quán trọ ngay lúc này. Tuy vậy, Lã Vân đã bình tĩnh lại, y mở cửa bước vào.

Tam Thuận đang ngồi, xung quanh hắn là hai Vũ Mang đứng canh chừng, thấy Lã Vân, hắn ta đứng ngay dậy và bắt tay niềm nở với Lã Vân:

-Lã công tử, rất hân hạnh khi công tử đã đến.

-Đã để Tam bang chủ phải đợi lâu. – Lã Vân cười, hơi gượng.

-Không sao! Để gặp mặt những nhân tài, có đợi lâu một chút cũng chẳng sao!

Cô gái giờ đứng đằng sau Tam Thuận và vẫn như lúc trước, khuôn mặt lạnh lùng và ánh mắt sắc bén quan sát từng cử động của Lã Vân.

-Ta đã chuẩn bị một ít đồ ăn rồi! Công tử hãy ngồi xuống dùng bữa! Xin mời!

-Mời bang chủ!

Lã Vân và Tam Thuận cùng ngồi xuống, vừa lúc ấy cửa phòng mở toang, các tiểu nhị đưa thức ăn vào.

-Mời công tử!

-Mời bang chủ!

Nói chung thì thức ăn ở đây cũng ngon, nhưng Lã Vân thấy nó cứ trống rỗng kiểu gì, không như thức ăn mà Hàn phu nhân thường hay nấu. Thực lòng mà nói, Lã Vân thấy Hàn phu nhân nấu ăn ngon hơn nhiều.

Tam Thuận nói:

-Nhân tiện đây, ta xin giới thiệu một chút …

Đoạn, Tam Thuận chỉ vào cô gái đứng đằng sau hắn:

-Đây là tiểu muội của ta, tên là Huyết Hồng.

Lã Vân ngớ người, miệng y há hốc tưởng chừng như thức ăn rớt ra bên ngoài:

-Huyết Hồng? Chẳng lẽ cô nương đây là…

-Đúng. Muội ấy là phó bang chủ của Ỷ Thiên.

https://thuviensach.vn

Lã Vân từng nghe nói Huyết Hồng là phó bang chủ của Ỷ Thiên, nhưng y không thể ngờ được phó bang chủ là con gái, hơn nữa lại là một cô gái rất trẻ. Lã Vân hơi luống cuống:

-Chuyện này là…quả thực là đã đắc tội với Huyết cô nương…vãn bối có mắt mà như mù!

-Không sao đâu! - Huyết Hồng nói nhẹ nhàng, tuy vậy lời nói hơi lạnh – Lã công tử không việc chi phải tự hạ thấp mình như vậy. Ở đây không nên đem chuyện chức vụ ra làm chi.

Lã Vân cụp tai xuống, làm phó bang chủ đâu phải chuyện dễ. Nhất lại là một thế lực mới như Ỷ Thiên, y dám chắc Huyết Hồng phải có tài nghệ thuộc vào hàng cao thủ và thở phào rằng may mắn vì đã không có gì đắc tội với Huyết Hồng.

Nhận thấy vẻ mặt đỏ tưng bừng của Lã Vân, Tam Thuận cười, nói đùa:

-Công tử thứ lỗi cho ta hơi tò mò, chẳng hay công tử năm nay bao nhiêu tuổi?

-Vãn bối…đã hai mươi nhăm…

-Tiểu muội Huyết Hồng của ta năm nay vừa tròn hai mươi tư tuổi. Nếu công tử bằng lòng thì…

Lã Vân chặn nốt câu nói của Tam Thuận:

-Tam bang chủ thật là người thích đùa!

Tam Thuận cười phá lên:

-Công tử là người dễ khiến mọi bí mật lộ tẩy lắm đấy!

Lã Vân không dám nhìn Huyết Hồng nữa, mặc dù cô gái ấy đang làm cho y xao xuyến, nhưng có cái gì đó khiến y không thể nhìn nổi.

Ăn uống được một lúc, Tam Thuận đặt đũa xuống, nói:

-Lã công tử này! Ta rất muốn được nghe ý kiến của công tử, mong công tử hãy nghe ta nói một chút. Mặc dù là đang ăn, nhưng quả thực ta có nỗi bức xúc riêng.

-Vãn bối xin lắng nghe!

-Thế này, Lã công tử ạ. Bổn bang đã thành lập được hơn một năm, giờ đã có thanh có thế trên giang hồ. Nói không phải là khoe khoang, nhưng quả thực là Ỷ Thiên đã trở thành bang phái mạnh nhất tại Tích Vũ Thành.

https://thuviensach.vn

Tuy vậy, mới thành lập một năm thôi, nên khó khăn còn nhiều. Công tử biết đấy! Không phải vô cớ mà tiểu muội Huyết Hồng của ta lại có mặt ở đây, làm phó bang chủ thì phải ở lại để coi giữ bang, bởi vì ta đang thiếu, công tử ạ, đang thiếu một người có thể đảm đương cái trọng trách mà công tử đang nắm giữ trong Hàn Thuỷ.

-Ý bang chủ nói là chức vụ quân sư sao?

-Đúng thế. Ỷ Thiên của ta có thể tự hào rằng về lực, binh lực của Ỷ Thiên không hề so kém với các bang phái khác. Nhưng công tử ạ, cái thiếu của chúng ta, công tử biết là gì không?

-Ỷ Thiên đang thiếu một người có thể giúp đỡ bang chủ. – Lã Vân nói.

-Chính xác! Ỷ Thiên chúng ta thiếu hẳn một quân sư, một người có thể giúp ta đưa ra những quyết định mang tính chiến lược.

-Bang chủ có thể tìm người, những người tài trong thiên hạ đâu có thiếu?

Tam Thuận lắc đầu:

-Ồ, nếu vậy thì ta đâu có vất vả cho đến bây giờ. Những tài năng như Lã công tử đây, trong thiên hạ thật là khó tìm.

-Tam bang chủ quá lời rồi! – Lã Vân nheo mắt một chút, trong đầu y đang nổi lên vô vàn những ý nghĩ, hình như Tam Thuận đang đề cập tới vấn đề đó, chẳng qua là hắn ta đang cố tình che đậy đi thôi.

-Vậy cho phép ta hỏi Lã công tử thế này, công tử nghĩ thế nào về thế đại bàn hoạt động của Ỷ Thiên?

Lã Vân ngẫm nghĩ một lát, y nói:

-Theo như tôi được biết, thì Tam bang chủ quản lý miền đông, còn phó bang chủ Huyết Hồng - chỗ này Lã Vân hơi ngượng một tý – thì quản lý ở Tích Vũ Thành, có đúng như vậy không?

-Chính xác! Vì đầu tiên thành lập bang Ỷ Thiên tại miền Đông, sau vì muốn mở rộng bang nên về Tích Vũ Thành chiêu mộ thêm người. Ngặt nỗi, miền Nam và khu vực trung tâm đã là của Bát Đỉnh Điện và Anh Hùng Hội mất rồi, nên mới có chuyện hai địa bàn như vậy!

-Vậy thứ lỗi cho vãn bối được nói thật lòng, địa bàn hoạt động của Ỷ Thiên như vậy là không hề có lợi chút nào cả.

https://thuviensach.vn

-Công tử hãy nói rõ hơn!

-Đầu tiên, cách thức phân chia địa bàn hoạt động đã cho thấy Ỷ Thiên yếu về mặt chi viện. Giả dụ, vãn bối chỉ giả dụ thôi, nhỡ đâu miền đông bị tấn công, thì liệu phó bang chủ Huyết Hồng có đưa quân cứu viện tới kịp cho bang chủ không?

-Chắc chắn là không rồi.

-Thứ hai, theo vãn bối được biết Ỷ Thiên rất mạnh về vận chuyển những mặt hàng như vải, tơ, các sản vật thuộc rừng núi từ Tích Vũ Thành, phải không?

-Đúng là như vậy.

-Các mặt hàng vải vóc của người Vũ Tộc xưa nay nổi tiếng về độ bền, đẹp, nhưng đây chính là điểm yếu chết người của nó. Để vận chuyển về Tổ Long, thì lại phải đi qua các trạm thuế của Anh Hùng Hội và Bát Đỉnh Điện, hơn nữa, bang chủ biết đấy, không chỉ vải vóc mà các sản vật thuộc về rừng núi đến từ Tích Vũ Thành đều là những thứ bị đánh thuế rất nặng khi vào Tổ Long. Riêng cái khoản đánh thuế của trạm thuế Tổ Long, nay cộng thêm thuế từ Anh Hùng Hội và Bát Đỉnh Điện gộp lại, coi như là Ỷ Thiên đã bị đánh thuế gấp đôi rồi.

-Công tử nói đúng, nhưng để giải quyết vấn đề thì phải làm sao?

-Liên minh. Hiện nay, Ỷ Thiên đang ở thế độc lập, vậy nên Ỷ Thiên sẽ rất có giá.

-Có giá như thế nào?

-Thế này, vãn bối xin nói thẳng, ở trong cuộc họp ngày hôm nay, Tam bang chủ đã thấy cách phân chia liên minh rồi chứ?

-Đúng vậy.

-Nếu như giờ, Ỷ Thiên liên minh được với Anh Hùng Hội và Bát Đỉnh Điện thì quá ổn. Nhưng hiện giờ, cách đó là không thể. Vậy nên, lúc này bang chủ chỉ có thể chọn một trong hai. Liên minh nào có được thêm Ỷ Thiên, thì thế lực mạnh yếu sẽ phân rõ ngay, Ỷ Thiên có giá là ở đó!

Tam Thuận cười, dường như hắn đã tìm ra được chỗ bắt bí Lã Vân:

-Vậy theo Lã công tử, chọn liên minh nào thì tốt nhất cho Ỷ Thiên đây?

https://thuviensach.vn

“ Muốn xem mình nói thật không đây mà! “ – Lã Vân nghĩ thầm. Tuy thế, y vẫn điềm nhiên như không:

-Liên minh của Hàn Thuỷ, có nhiều điểm lợi, như Ỷ Thiên sẽ được chia phần phương Bắc, ra biển thì không sợ thuế má và hải tặc, mà nếu bị tấn công thì chi viện thuận lợi, rất tốt!

-Vậy ta nên gia nhập liên minh Hàn Thuỷ của công tử? – Tam Thuận nháy mắt, hắn cố tình hỏi thế này là để xem tính chân thật và tầm nhìn chiến lược của Lã Vân tới đâu. Thế cho nên Tam Thuận cực kỳ bất ngờ khi nghe lời nói tiếp theo của Lã Vân.

-Nhưng thành thật mà nói, liên minh của Độc Tâm mạnh hơn Hàn Thuỷ nhiều.

Tam Thuân nheo mắt, hắn hỏi kỹ:

-Công tử là người của Hàn Thuỷ, sao lại nói như vậy, ở đây tai vách mạch rừng, không sợ bị kẻ tiểu nhân dèm pha nói xấu sao?

Lã Vân cười:

-Hàn bang chủ của vãn bối có đầu óc bao quát, tầm nhìn chiến lược hơn vãn bối rất nhiều lần, đối với Hàn bang chủ thì vãn bối chỉ như một đứa con nít thôi! – Lã Vân cười – Những gì chúng ta nói hôm nay, Hàn bang chủ có thể đoán ra rồi.

Tam Thuận đớ mặt, một lời nói mà trúng những ba đích. Một là Lã Vân vừa nói toẹt ra cái mục đích thử thách ý nghĩ của Tam Thuận, hai là nâng tầm vị thế của Ngài Hàn, ai mà chẳng biết Hàn Thuyên nổi danh với cái tham vọng ấy cách đây gần hai mươi năm chứ? Còn thứ ba là ý muốn nói rằng khi liên minh với Độc Tâm, tức là Ỷ Thiên sẽ phải đối chọi Hàn Thuỷ, mà liệu Tam Thuận có đủ sức mà đấu lại với Ngài Hàn không? “ Thằng tiểu tử này cao thâm hơn ta tưởng! “ – Tam Thuận nghĩ thầm.

-Vậy công tử hãy nói cho ta xem những cái lợi khi Ỷ Thiên liên minh với Độc Tâm?

-Nhiều không kể xiết. Bang chủ cần một vị trí trong thành phần lãnh đạo Tổ Long thì mới chứng tỏ bang phái lớn, cả hai liên minh đều có thể làm việc này cho Ỷ Thiên, nhưng Độc Tâm làm tốt hơn. Vì sao? Bởi vì Độc Tâm có “thổ” ngay tại Tổ Long, những thông tin cần thiết, Hà Gia Đoàn có

https://thuviensach.vn

thể thông báo cho bang chủ sớm hơn chúng tôi nhiều. Tiếp theo, Ỷ Thiên sẽ được một phần "thổ" để buôn bán tại thành Tây Tổ Long mà không phải dùng tới lời nói, đàm phán và vũ lực như chúng Hàn Thuỷ đã từng làm, quá lợi! Tiếp theo, Ỷ Thiên có thể vận chuyển hàng tới Tổ Long với mức độ đánh thuế giảm nhẹ hơn trước nhiều vì bang đã có chân tại Tổ Long, lại có thể đi tới những khu khai thác lớn có tính lợi nhuận cực cao như Hoàng Hôn Thánh Điện hay U Minh Cư. Còn nữa, Độc Tâm có " thổ " vô cùng nhiều tại Vạn Xà Đảo, Ỷ Thiên chỉ cần nhờ bóng của Độc Tâm, mở thêm các kỹ viện, sòng bạc, trường đua ngựa, khoảng tầm hai chục nơi như vậy thì vãn bối đảm bảo rằng Ỷ Thiên chỉ cần nhờ Vạn Xà Đảo là có thể sống ngon lành rồi!

Tam Thuận thấy thằng tiểu tử Lã Vân này không hề đơn giản như cái vẻ bề ngoài của nó, điều đó lý giải tại sao Thái Nhật lại khiếp Hàn Thuỷ một vành. Nhưng Tam Thuận lại hỏi tiếp, hắn vẫn chưa thoả mãn:

-Nhiều cái lợi quá! Vậy Lã công tử hãy cho ta xem ta sẽ mất những gì khi vào một trong hai liên minh nào?

-Vậy vãn bối nói thẳng thế này, khi vào liên minh của Hàn Thuỷ, cái mà bang chủ cần phải có, đó là chữ " Tín" .

-Tín?

-Sự thật và lòng tin tưởng lẫn nhau làm hình thành nên liên minh Hàn Thuỷ. Tam bang chủ khi gia nhập vào sẽ phải giữ mình trong khuôn phép chữ " Tín" , không vì cái lợi trước mắt mà bán đứng nhau, không vì sự ân oán cá nhân mà để gây thù hằn. Nghe có vẻ đơn giản, nhưng bang chủ Ứng Chính Bình của Cuồng Sư đã phải rất giữ mình mới có nổi chữ " Tín " này.

Nhắc đến Ứng Chính Bình, Tam Thuận hơi nhăn mặt, nhưng đang đà câu chuyện nên Tam Thuận không cắt ngang lời Lã Vân.

-Và kế tiếp nữa – Lã Vân nói – Bang chủ sẽ phải nghĩ tới chữ " tình ", vì bạn bè, vì tình huynh đệ, đôi khi phải đánh đổi tất cả. Rất khó khăn đấy!

Tam Thuận nghĩ ngợi, nghe thì có vẻ đơn giản. Nhưng quả thực, trong cái chốn nhiễu nhương này, để có được chữ " Tín " giữ tình bằng hữu làm ăn đã khó, có chữ " Tình " huynh đệ còn khó hơn. Giả sử có chiến loạn thật, thì Ỷ Thiên không chắc đã muốn dốc toàn sức cứu viện, mặc dù đã là

https://thuviensach.vn

bang phái mạnh, nhưng nhân lực thì chưa tới bốn ngàn người, không thể nào bằng Độc Tâm với nhân lực hơn một vạn người. Anh Hùng Hội, Cuồng Sư, Long Hổ và kể cả Hàn Thuỷ cũng không thể bằng nổi Độc Tâm, giờ xảy ra chuyện thật thì thiệt hại thật không nhỏ.

-Vậy cái hại khi gia nhập vào liên minh của Độc Tâm?

-Bang chủ sẽ có được chữ " Tiền ", nhưng không chắc có được chữ " Quyền " và càng ít có được chữ " Nhẫn ".

-Tức là…

-Tiền sẽ chảy vào Ỷ Thiên không kể xiết. Nhưng thay vào đó, cái quyền của Ỷ Thiên, sự tự do của Ỷ Thiên sẽ giảm dần. Khi dựa vào Độc Tâm, tức là Ỷ Thiên sẽ bị Độc Tâm lấn át và Ỷ Thiên sẽ buộc phải chịu sự lấn át đó. Hơn nữa, vì tiếng nói của Ỷ Thiên, ý kiến của Ỷ Thiên không được coi trọng, nên Tam bang chủ sẽ khó có thể giữ được sự kiềm chế, đau nhất là động vào sự tự ái. Và hiện nay, ngay trong lòng liên minh ấy đang tồn tại những bất đồng, cái này thì…bang chủ tìm hiểu và đánh giá tốt hơn, vãn bối chỉ là kẻ ngoài cuộc, không hiểu nhiều…

Tam Thuận ngồi nghe suốt từ nãy giờ mà chân tay không hề động đậy. Ở tên tiểu tử Lã Vân này đúng là có chỗ khiến hắn phải dè chừng, nhưng điều ấy lại càng làm Tam Thuận thêm thú vị.

Lã Vân ngó ra ngoài, trời đã xâm xẩm tối, y nhớ là ông già Lăng Khê dặn y về sớm vì có việc rất quan trọng Ngài Hàn muốn nói với y.

Lã Vân cúi đầu đứng dậy:

-Rất xin lỗi bang chủ! Quả thực, vãn bối bây giờ còn công việc, đã phải làm phiền bang chủ nhiều! Mong bang chủ cho phép vãn bối được về trước!

-Công tử đã phải về sớm vậy sao? Ta quả thực còn muốn hỏi công tử rất nhiều nữa!

-Có duyên thì sớm gặp lại! Bang chủ là người đã tiếp đãi vãn bối tử tế và trọng thị, quả thật vãn bối phải cảm ơn bang chủ rất nhiều lần! Nhưng mong bang chủ lượng thứ, công việc gấp gáp, thời gian lại không đợi chờ.

Tam Thuận thấy Lã Vân có vẻ bận thật, và hôm nay Tam Thuận đã tìm ra một thứ, nên hắn cũng không giữ Lã Vân nữa:

https://thuviensach.vn

-Vậy, ta không giữ Lã công tử nữa! Tiểu muội Huyết Hồng của ta sẽ đưa công tử về, được chứ?

-Đành đắc tội với bang chủ vậy! – Nói rồi Lã Vân bước thẳng ra cửa.

Đợi Lã Vân ra hẳn rồi, Huyết Hồng im lặng suốt từ đầu bữa ăn, bây giờ mới nói:

-Huynh có nhận xét gì về người này?

Tam Thuận trầm ngâm:

-Có được người này làm quân sư…

Thì chuyện làm bá chủ thiên hạ không còn là ước mơ xa vời.

-Nói thế có quá không?

-Không. Cách nói chuyện hút hồn người, đầu óc thông minh, thông minh tới mức đáng sợ, không ai có thể hiểu được trong đầu hắn ta đang nghĩ gì.

-Nếu hắn ta làm bá chủ thiên hạ?

-Nếu hắn muốn thiên hạ thái bình, thiên hạ sẽ thái bình. Còn…

-Sao?

-Nếu hắn muốn thiên hạ hỗn loạn thì đến cả trời cũng không thể cản nổi.

Huyết Hồng nghĩ Tam Thuận nói hơi quá, mới có một buổi nói chuyện thì không thể nói được điều gì. Nhưng Tam Thuận xưa nay ít khi khen người, kể cả là Huyết Hồng vì hắn ta rất có cái tài nhìn người, tên Lã Vân đã khiến Tam Thuận nức nở khen như vậy thì không phải chuyện vừa.

-Vậy huynh có tìm ra được thứ gì từ tên Lã Vân này không?

-Hắn giống như một con hổ đang bị nhốt trong cũi.

Nếu được thả về rừng thì con hổ ấy sẽ trở thành chúa tể.

-Vậy sao?

Tam Thuận ngả người lên ghế, hắn nói:

-Biết vậy. Thôi, muội xuống đưa hắn ta về đi.

-Vâng.

-Mà…ta thấy muội và hắn đẹp đôi đó.

Huyết Hồng lạnh nhạt:

-Tên Lã Vân ấy…chẳng qua chỉ được cái nói nhiều thôi. Không chừng hắn cũng chỉ là kẻ nói khoác như bao kẻ khác.

https://thuviensach.vn

Tam Thuận cười:

-Vậy sau này muội đừng để ta nhìn thấy muội và hắn tay trong tay nhé!

-Huynh nằm mơ giữa ban ngày rồi đấy! - Huyết Hồng bước ra cửa.

Lã Vân vươn vai, y ngáp dài, tí về xem có cái gì ăn không, hôm nay nói chuyện mỏi miệng quá! Bữa ăn thì cũng chẳng ăn được gì mấy.

-Lã công tử, chúng ta đi thôi!

Lã Vân quay lại, y thấy Huyết Hồng mời y lên xe.

Ngồi trên xe, Lã Vân thấy hương thơm từ người Huyết Hồng làm y say mê. Y buột miệng nói:

-Mùi hoa hồng thơm thật!

Huyết Hồng cười, tên Lã Vân này đúng là thích nịnh nọt:

-Ở đây làm gì có hoa hồng để thơm đâu công tử?

-Từ người của cô nương.

-Tôi đâu có tắm nước hoa hồng thường xuyên?

-Có người đâu cần phải làm thế, mà hương thơm vẫn quyến rũ người khác được chứ!

Huyết Hồng nói, ánh mắt sắc bén của cô loé lên một chút như ánh sáng của lưỡi dao:

-Nhưng nước mưa thì có thể rửa sạch. Mùi thơm, sự bẩn thỉu, tất cả sẽ trôi hết.

Lã Vân cười:

-Nhưng nước mưa không thể rửa sạch tội ác.

Vết bùn trên áo càng nhiều nước mưa thì sẽ càng loang ra mà thôi.

Rồi Lã Vân chẳng nói gì nữa.

Huyết Hồng nheo mắt lại một chút, tên Lã Vân này có vẻ như chẳng biết cách tán tỉnh con gái gì cả, nhưng không hiểu sao cô lại thấy vui:

-Vậy công tử thuộc loại người gì?

Lã Vân trầm ngâm:

-Tôi không phải là một kẻ hoàn hảo.

Huyết Hồng nhìn Lã Vân, đúng như lời Tam Thuận nói, tên Lã Vân này có cái gì đó rất thu hút.

Có lẽ là vậy…

https://thuviensach.vn

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 8 phút và 9 giây -----

Ngài Hàn ngủ gật, tiếng đàn, tiếng sáo ầm như thế mà ngài vẫn ngủ được, thế mới kỳ! Đến nỗi Lăng Khê ở bên cạnh phải đá vào chân ngài.

-Hả? – Ngài Hàn hỏi, tay dụi mắt.

-Ông xem cái gì thì xem cho trót đi! – Lăng Khê nói nhỏ - Đang xem múa mà ông lại ngủ!

-Múa với may có gì hay đâu?

-Thì cứ coi nốt đi!

Tiệc ở nhà Hà Gia Đoàn đã tan từ lâu. Bây giờ là phần múa hát. Các vũ nữ ở đây đều là những vũ nữ có tiếng trong Tổ Long Thành, Hà Gia Đoàn đã thuê hẳn họ về chỉ để làm một cái tiệc tạ lỗi, chứng tỏ là đã rất thịnh tình rồi!

Các vũ nữ múa rất đẹp, điệu múa Thiên Điểu của người tộc Vũ, cùng với những bộ quần áo trắng đầy lông vũ khiến điệu múa càng thêm phần hấp dẫn. Điệu múa được người dân khắp Đại Lục tán thưởng, ai đến Tích Vũ Thành mà không được xem múa Thiên Điểu thì coi như phí hoài buổi đi chơi.

Tuy thế, Ngài Hàn lại chẳng thấy có gì hay ở đây cả, có lẽ ngài không phải là người biết thưởng thức nghệ thuật.

Hà Gia Đoàn thì chăm chú theo dõi điệu múa, con trai Hà Gia Tập của ông ta cũng vậy, tên này đứng đằng sau tháp tùng.

-Hàn huynh thấy múa Thiên Điểu có đẹp không?

-À…ờ…đẹp thật, phải công nhận đây là một điệu múa rất đẹp! – Ngài Hàn cười.

Rồi ông quay sang hỏi Lăng Khê:

-Có đẹp như tôi nói không vậy?

-Chắc thế! – Lăng Khê nhún vai.

Đang xem dở thì có gia nhân chạy vào thì thầm gì đó với Hà Gia Đoàn, nghe xong Gia Đoàn cho các vũ nữ lui hết ra ngoài, ông ta nói:

-Hàn huynh! Thật là dịp may hiếm có, đệ muốn giới thiệu với huynh một người!

https://thuviensach.vn

-Ai vậy? - Rốt cuộc thì đã hết phần ca múa nhạc.

Vừa lúc ấy, một người bước vào phòng. Một chàng thanh niên với mái tóc đen dài xuống cằm, khuôn mặt rất rất đẹp trai. Hà Gia Đoàn nói:

-Đây là đứa con trai thứ hai của đệ! Hà Gia Nhạ!

Ngài Hàn ngẫm nghĩ một chút, rồi ông cười:

-A! Anh bạn trẻ! Chúng ta đã gặp nhau rồi!

Gia Nhạ cũng cười:

-Vãn bối xin chào lão bá!

Con trai thứ hai của Hà Gia Đoàn.

Thường gọi là Nhạ công tử.

Hà Gia Nhạ.

…

Hàn Vệ ngáp dài. Xem ra cái phòng đọc sách này cũng có đôi điều thú vị, dù sao thì cũng không đến nỗi tệ như xưa nay hắn vẫn tưởng. Tuy thế, hắn cần phải dọn ngay cái phòng lại, Ngài Hàn mới đi có mấy hôm mà hắn đã làm cái phòng sách loạn hết cả lên. Ngài Hàn về mà thấy thế này chắc sẽ chửi hắn một trận mất!

Vừa lúc ấy thì Hàn Thanh bước vào phòng, cử động đầu tiên trên khuôn mặt Hàn Thanh là nhăn nhó. Anh chẳng giống Ngài Hàn ở điểm nào, ngoại trừ cái tính gọn gàng. Nhìn cái phòng bừa phứa chỉ muốn đạp hết sang một bên!

-Anh đọc gì thì cũng phải gọn gàng một chút chứ! – Hàn Thanh gắt – Làm bừa thế này ông già lại kêu!

-Thì tao đang dọn đây!

Hàn Thanh ngồi phịch xuống ghế, hỏi:

-Anh nghĩ cái bức thư ấy là do ai gửi?

Hàn Vệ nhún vai:

-Chịu! Nhưng tao nghĩ người đó phải thân quen với ông già nên mới gửi bức thư này.

-Ừ! Điều đó thì là đương nhiên.

Trên mặt bàn có một bức thư nằm phất phơ, những nét chữ to và đậm:

Mục tiêu của Bất Kiếp Viện là Hắc Đế Ấn.

https://thuviensach.vn

Trong thư không thể nói hết được Hắc Đế Ấn là gì. Nhưng có một người biết rất rõ về nó, đó là Hàn Thuyên.

Trong vòng hai tháng tới, hãy về Kính Hồ Cư để ngăn chặn Bất Kiếp Viện.

-Vậy mày có biết gì về Hắc Đế Ấn không? – Hàn Vệ hỏi.

Hàn Thanh lắc đầu:

-Đó là bảo vật, bí mật của riêng Hắc Đế. Mà đã là bí mật thì không thể ai biết được. Tuy vậy, em có nghe bà già nói ông già đã từng là Đường chủ Ai Oán Đường ở Uất Hận Thành, thế nên có thể ông già biết Hắc Đế Ấn là cái gì. Trong thư cũng nói rất rõ ông già biết Hắc Đế Ấn.

-Đường chủ Ai Oán Đường?

-Cấp bậc cực lớn, chỉ đứng sau Thiên Tử Uất Hận Thành.

-Vậy sao? – Hàn Vệ ung dung. Hắn chẳng lạ lắm về chuyện những bí mật đều liên quan tới Ngài Hàn, bởi bản thân ngài đã là một bí mật.

Hàn Vệ thở dài:

-Tao đã tìm hết tất cả các tài liệu có nói về Hắc Đế. Không có, nhớ nhé, không có bất cứ một tài liệu nào nói về Hắc Đế Ấn cả.

Hàn Thanh cười:

-Cái đống sách mà anh đọc có thấm vào đâu?

-Ý mày là sao?

-Ông già từng kể với em rằng, trong Uất Hận Thành, có một nơi tên là Mật Nội, đó là nơi giữ sách.

-Sách? – Hàn Vệ hơi ngạc nhiên, trước đây hắn cho rằng sách là thứ không đáng để người ta lưu trữ lại. Tất nhiên là cái ý kiến ấy đã bị lung lay tận gốc trong mấy ngày nay.

-Sách, tài liệu, nói chung là tất cả những cái gì liên quan tới chuyện mực ở trên giấy. Ông già nói, trong Mật Nội, không gì là không có, mọi thứ bí mật nhất trên thế gian đều ở trong Mật Nội.

-Mày nghe ông già nói từ bao giờ?

-Hình như là hồi bốn tuổi thì phải.

-Nhớ dai nhỉ! Mày có chắc là lúc ấy ông già nói thật đấy chứ?

https://thuviensach.vn

-Không biết, nhưng anh không thấy là mỗi khi nói về Uất Hận Thành thì ông già có vẻ như rất nghiêm túc đó sao?

Hàn Vệ thấy cũng đúng. Ngài Hàn đều có một gương mặt hơi mơ màng, và chút gì đó buồn khi nói về Uất Hận Thành. Hắn cảm thấy thế. Mặc dù là một kẻ khô khan, cộc cằn, nhưng cái này thì Hàn Vệ khá tin vào trực giác của mình.

-Vậy… - Hàn Vệ nói – Nơi đó thật sự chứa mọi bí mật sao?

Hàn Thanh ngáp đến sái quai hàm, anh đứng dậy, mắt lờ đờ buồn ngủ:

-Đợi ông già về, rồi hỏi cũng chưa muộn.

Hàn Thanh bước ra khỏi cửa.

Hàn Vệ ngả người trên ghế, hắn ngước nhìn lên trần nhà.

Hắn cầm chiếc lá thư, định gập lại để khi Ngài Hàn về thì đưa cho ngài xem. Ngài Hàn chắc sẽ đoán ra được người gửi bức thư này là ai.

Bức thư hơi bụi một chút, Hàn Vệ nheo mắt, hắn phủi đi rồi gập lại gọn gàng. Hàn Vệ tự nói với chính mình:

-Cái gác xép ấy lâu rồi không ai dọn cả, ngươi nằm trên đó mà không khó chịu sao?

Im lặng, chẳng có ai trả lời Hàn Vệ cả, nhưng Hàn Vệ lại nói tiếp:

-Hàn Thanh nói đúng, cần phải cẩn thận với những chỗ tưởng chừng như là an toàn nhất.

Vẫn im lặng, hình như Hàn Vệ đang tự hỏi cái gì đó.

-Ngươi nằm trên cái gác xép ấy được bao nhiêu buổi rồi?

Hàn Vệ nhảy lên, hắn đấm một cú vào trần nhà hay chính là sàn của cái gác xép. Lực đấm mạnh đến nỗi chân khí từ tay Hàn Vệ thoát ra chọc thủng mái nhà bên trên thành một lỗ lớn. Gạch, gỗ rơi xuống cùng với bụi bay mù mịt.

Một cái bóng vọt lên từ cái lỗ thủng của mái nhà, Hàn Vệ nhảy lên và đuổi theo. Cái bóng chạy rất nhanh, nó vọt qua các mái nhà của Hàn Gia một cách lanh lẹ. hình như cái bóng biết rất rõ đường trong Hàn Gia, tuy nhiên, cái thân hình to lớn như con gấu của Hàn Vệ tưởng chừng chậm chạp lại nhanh hơn, chẳng mấy chốc Hàn Vệ đã đuổi kịp cái bóng.

https://thuviensach.vn

Hàn Vệ bổ cả hai tay xuống cái bóng. Cái bóng kịp né người sang một bên nên thoát nạn, dính đòn đó của Hàn Vệ chắc chắn chết, vì đất đá bị xới tung hết cả lên sau chiêu đó.

Cái bóng quay lại, hắn dường như không chịu nổi cái cảnh cứ phải chạy trốn, tay niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Liên Độc Châm!

Cả trăm mũi kim châm mang đầy kịch độc bắn ra từ người của cái bóng, phóng về phía Hàn Vệ. Hàn Vệ lúc này chẳng mang theo vũ khí cũng không có áo giáp đỡ, bị trúng một mũi kim là tiêu đời.

Hàn Vệ cười:

-Trò trẻ con.

Hàn Vệ dậm mạnh chân xuống đất gây ra một tiếng động lớn, cả một miếng đá rất lớn trong sân Hàn Gia bật lên như một tấm khiên che cho Hàn Vệ. Liên Độc Châm phóng vào tấm đá chẳng để làm gì.

Hàn Vệ thấy cái bóng đang ở trên đầu mình, cái bóng ấy lại phóng kim châm xuống, tấm đá không thể che chở hết cho Hàn Vệ.

Hàn Vệ thấy tấm đá đang đổ dần về phía mình, hắn chẳng cần vận chân khí gì hết, lấy tay đập mạnh vào tấm đá một cái khiến nó bay thẳng lên trên. Kim châm lại không thể chạm tới Hàn Vệ.

Kẻ đột nhập còn chưa hiểu vì sao Hàn Vệ lại có thể lực khoẻ kinh hồn như thế thì những mảnh đá vỡ đã lao vào mặt hắn, theo sau là một đấm của Hàn Vệ. Nhân lúc tấm đá che khuất tầm nhìn của tên đột nhập, Hàn Vệ vẫn dùng tay không đấm thẳng lên, tấm đá khổng lồ ban nãy không chịu nổi và vỡ nát ra.

Tên đột nhập không còn cách nào khác là phải dơ hai tay ra đỡ cú đấm của Hàn Vệ đang lao thẳng vào, hắn văng về phía sau cả một đoạn dài, tay run rẩy vì đau.

Nhưng Hàn Vệ lấy làm lạ, cái tên đột nhập này vóc người nhỏ con, sao chịu được một đấm của hắn? Ít ra thì cũng phải gãy xương chứ, sao tên kia chỉ đau tay là thế nào? Hay tại Hàn Vệ không chăm chỉ tập luyện nên sức lực đã kém đi?

https://thuviensach.vn

Hàn Vệ nghĩ vậy là không đúng, uy lực cú đấm của hắn chẳng có gì suy giảm cả. Điều giải thích duy nhất là ánh sáng lập loè từ bao tay của tên đột nhập, có lẽ chiếc bao tay ấy đã giúp cho hắn không bị tàn phế bởi cú đấm của Hàn Vệ.

Không cần biết cái bao tay của tên đột nhập là thứ gì mà mạnh vậy, Hàn Vệ vẫn lao vào, phen này tên đột nhập nhừ xương với hắn.

Nhưng tên đột nhập đã nhanh tay thò vào túi áo, quẳng ra một đống bột trắng xoá. Hàn Vệ phải lấy vạt áo che mặt, bởi hít phải một hơi bột ấy là đi đời, hắn chẳng lạ quái gì cái thứ bột gỗ đem trộn với nọc độc của bọn bọ cạp – Vĩ Hạt cả.

Tay áo của Hàn Vệ trắng xoá, hắn vẩy sang một bên, nhưng tên đột nhập ban nãy đã chuồn đi đằng nào.

Nhưng không phải tất cả là công cốc cho cái sân vườn vừa bị xáo trộn lanh tanh bành ban nãy.

Một cái túi nhỏ rơi trên mặt đất, Hàn Vệ cầm lên, hắn mở ra và khi thấy những viên thuốc đỏ au, Hàn Vệ đã hiểu vì sao mấy ngày hôm nay hắn không thể phát hiện ra kẻ đột nhập này.

Hàn Gia đã thức dậy, và tất nhiên mọi người sẽ không thể ngủ được. Cái họ cần làm là dọn dẹp lại cái sân vừa bị nứt một miếng đất to. Hàn Vệ cũng khỏi ngủ luôn thể, và hệ quả là Hàn Thanh cũng phải chịu cái cảnh ngáp ngắn ngáp dài vào buổi sáng hôm sau.

…

Lã Vân bước vào phòng Ngài Hàn, y đang nghĩ đi nghĩ lại cái chuyện sốt dẻo vừa mới loang ra như nước ở khắp Tổ Long Thành vài giờ trước - Vạn Kiếp Thành đã bị sập tiệm. Hung thủ vẫn là những kẻ mặc áo khoác đen, có điều lần này là hai tên, nghe nói phách của Thuỷ Thần cũng không thể ngăn nổi hai tên này. “ Vậy cũng tốt! “ – Lã Vân nghĩ. Chết đi vài mống, Hàn Thuỷ càng khẳng định được sự vô tội của mình. Mấy bọn lợn ở chen chúc trong Vạn Kiếp Thành, sống chẳng có ích gì, nhưng được cái là chết thì có ích cho Hàn Thuỷ. “ Cũng được! Chết bớt cho rộng đất! “ – Lã Vân lắc đầu. Toàn những kẻ ăn ngon, tiền chất cao chọc thủng cả nóc nhà, nhưng ai muốn vay thì chắc là có vài cặn bẩn góc bếp đem được cho người

https://thuviensach.vn

khác. Lã Vân chẳng lạ gì bọn quý tộc trên Vạn Kiếp Thành cả, bảo Hàn Thuỷ bất lương thì bọn này còn bất lương hơn. Vay đồng nào, kỳ hẹn không trả là chúng nó từ bi lắm, không tính lãi đâu, chẳng qua chỉ là cho mấy thằng vai u thịt bắp ra siết con nợ ấy mà! Chết vì bị ăn đòn là chuyện hi hữu, đa phần chỉ là tàn phế, nhẹ lắm gãy vài ba cái xương thôi. Ai lại đánh chết nó bao giờ! Nó chết rồi thì tiền cũng chết luôn thể. Tuy nhiên, trong công việc không thể tránh khỏi cái chuyện lỡ tay quá chân, thôi thì lấy người nhà nó ra mà trừ nợ vậy! Cái nợ ấy nó dai dẳng, có khi ba đời rồi mà vẫn không trả hết nợ, lúc đó mới thấm cái câu nghèo rớt mùng tơi là thế.

Vụ Vạn Kiếp Thành làm các vị trưởng lão tức giận đến độ đầu của các ngài tưởng chừng có thể long ra khỏi cổ được. Một mặt, các vị bực vì cái bọn ôn con Bất Kiếp Viện dám làm náo loạn cái đại lục, mặt khác, các vị bực vì những cái dinh thự các vị bỏ ra hàng triệu ngân lượng để mua đã tan thành mây khói trong có một đêm. Đất Vạn Kiếp Thành đắt lắm chứ ít ỏi gì, vậy mà chúng nó phá chẳng nể nang thằng nào sất! Kiểu này các vị trưởng lão làm tới số rồi.

-Ăn uống có ngon không mày? – Ngài Hàn hỏi.

-Dạ…cũng được…nói chung là không tệ.

Ngài Hàn và Lăng Khê cười một chặp. Rồi bất chợt Ngài Hàn im lặng, ông nói:

-Thôi, bỏ qua cái đấy đi. Tam Thuận hỏi mày cái gì, tao sẽ không hỏi mày lại nữa. Có vấn đề quan trọng hơn.

Lã Vân thở dài nhẹ nhõm, trước khi vào phòng Ngài Hàn, y cứ lăn tăn mãi trong đầu về cái việc Ngài Hàn sẽ hỏi y Tam Thuận đã nói chuyện gì với y. Tuy thế, chắc là Ngài Hàn cũng có thể đoán ra được, có điều ngài không thích nói thôi.

-Cái này thì mày không thể nghĩ ra được Lã Vân ạ - Ngài Hàn nói – Mày nghĩ bọn Bất Kiếp Viện đang làm cái trò gì trong mấy ngày nay?

-Chắc…có lẽ chúng nó muốn gây ra một sự lộn xộn nào đó trong giới giang hồ chăng?

Lăng Khê lắc đầu, lần đầu tiên ông không đồng ý với ý kiến của Lã Vân.

https://thuviensach.vn

-Sai rồi con trai ạ, Bất Kiếp Viện là người Uất Hận Thành, chúng nó không rỗi hơi như vậy đâu!

Nói thế thì chịu! – Lã Vân lắc đầu. Riêng sự xuất hiện của Bất Kiếp Viện đã khó hiểu rồi chứ đừng nói là công việc chúng nó đang làm.

Ngài Hàn nói:

-Thôi được rồi! Không đánh đố nữa, mày có biết về Hắc Đế Ấn không, Vân?

-Cháu đã từng nghe qua. Người ta nói đó là bảo vật của Hắc Đế. Nhưng nó là cái gì thì cháu chịu!

Ngài Hàn uống một ngụm trà lấy hơi rồi nói:

-Vậy thì nghe đây. Tao đã đoán ra phần nào ý định của Bất Kiếp Viện, mặc dù đây chỉ là dự đoán, nhưng qua cái cách mà chúng nó tấn công và mục tiêu tấn công, tao đã hiểu được chúng nó muốn gì.

-Hắc Đế Ấn sao? – Lã Vân sặc cười, một ý tưởng chẳng hay ho chút nào.

-Nhưng đó chỉ là truyền thuyết! – Lã Vân nói – Làm gì có cái nào là Hắc Đế Ấn?

-Vậy thì tao sẽ nói hết luôn thể - Ngài Hàn nói - Cuộc chiến tranh Đại Hỗn Loạn cách đây hai mươi năm không phải là tranh chấp lãnh thổ như người ta vẫn lầm tưởng. Cuộc chiến tranh nổ ra là vì Hắc Đế Ấn. Tao đã từng là một người lính của Uất Hận Thành, và là một Đường chủ nên tao biết điều đó.

Lã Vân quay sang Lăng Khê, ông già này gật đầu. Lã Vân quay lại Ngài Hàn và chăm chú lắng nghe.

-Hắc Đế Ấn là gì? - Ngài Hàn nói – Đó thực chất là một chìa khoá, đó là chìa khoá để mở cánh cửa Địa Ngục của Uất Hận Thành. Hắc Đế đã chôn vùi mọi bí mật mà mình biết được ở đằng sau cánh cửa đó. Và một cánh cửa thì phải có chìa khoá, chìa khoá ấy là Hắc Đế Ấn.

-Ông ta có mọi bí mật sao? – Lã Vân nói - Mọi bí mật?

-Đúng.

-Nhưng cháu không hiểu, chỉ là bí mật mà tại sao người ta lại muốn độc chiếm nó?

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn cười:

-Người ta không thích bí mật, vì bí mật làm người ta không thích, vậy thôi. Cánh cửa Địa Ngục ấy mang trong mình một sức mạnh to lớn, nếu kẻ nào được bước qua cánh cửa ấy, kẻ đó sẽ được vinh danh thành Thiên Đế.

-Thiên Đế?

Ngài Hàn không nói nữa, lần này đến lượt Lăng Khê nói:

-Người ta thường nhầm lẫn cái từ Thiên Đế. Thực ra trong đại lục Hoàn Mỹ này chỉ có các vị thần hoạt động độc lập, riêng biệt nhau, không hề có một vị thần nào cai quản và đứng đầu như mọi người vẫn nghĩ. Từ thời Thái Thượng Cổ tới giờ, chỉ có hai vị Thiên Đế thôi.

-Bàn Cổ là một, Hắc Đế là hai? – Lã Vân hỏi.

-Không sai.

Lã Vân vẫn chưa hiểu, y hỏi tiếp Ngài Hàn:

-Lý do nào bác biết mục tiêu của Bất Kiếp Viện là Hắc Đế Ấn?

-Khi thời kỳ Đại Hỗn Loạn kết thúc, tao với tư cách là Đường chủ Ai Oán Đường, đã tháp tùng Thiên Tử tới đỉnh Thiên Linh Sơn. Ngày hôm đó đã diễn ra một cuộc thoả thuận giữa Thiên Tử Uất Hận Thành và Vô Chân Vương Ngũ Hành Tộc. Cuộc thoả thuận ấy thực chất là sự vứt bỏ Hắc Đế Ấn.

-Vứt bỏ?

-Có nghĩa là đem chôn vùi nó vào trong quên lãng. Mỗi Hắc Đế Ấn sẽ đưa cho những người được lựa chọn, những người đó sẽ phải giữ bí mật về Hắc Đế Ấn cho đến chết, hoặc nếu không giữ được thì Ngũ Hành Tộc sẽ cho họ chết. Và vì sự nguy hiểm của Hắc Đế Ấn, nên Ngũ Hành Tộc đã nhờ tới sức mạnh của các vị thần để bảo vệ Hắc Đế Ấn. Nhưng kết quả là…mày thấy đấy!

-Thế còn Uất Hận Thành?

-Nhiệm vụ duy nhất là bảo vệ cánh cửa Địa Ngục. Thế thôi, và nếu Hắc Đế Ấn bị đánh cắp hết, Uất Hận Thành sẽ là một nơi khá hay ho đấy.

-Khoan! Như vậy là cái lúc ký kết sự thoả thuận đó, các Hắc Đế Ấn đã được tìm thấy đủ cả rồi sao?

https://thuviensach.vn

-Đúng. Chiến tranh, sự trao đổi giữa các thế lực ngầm thời đó, sự chém giết, Hắc Đế Ấn được ném qua ném lại, đôi khi dừng ở một số chỗ…

-Vậy bác biết rõ nơi nào cất giữ Hắc Đế Ấn ư?

-Không! Chỉ có Thiên Tử và Vô Chân Vương mới biết rõ hết, người nào lên làm ở những vị trí này sẽ được biết, còn những người canh giữ thì ngoài cái Hắc Đế Ấn của mình ra, họ chẳng biết những cái khác ở đâu, thậm chí có bao nhiêu Hắc Đế Ấn họ cũng không biết.

-Vậy sự xuất hiện của các thần là để bảo vệ Hắc Đế Ấn?

-Đúng.

-Thế còn vụ Ngư Thôn? Cháu thấy nó chẳng liên quan gì cả! Hình như không phải là lấy Hắc Đế Ấn!

-Ta cũng đang xem xét lại, hình như tên trưởng thôn ấy có gì khuất tất thì phải.

-Làm sao Hắc Đế Ấn lại có thể rơi vãi tùm lum cho một tay trưởng thôn được chứ?

-Vậy nên mới cần suy nghĩ. - Ngài Hàn thản nhiên đáp.

Lã Vân thấy trong đầu mình đang xào nấu hàng trăm câu hỏi mà y chưa hỏi được câu nào cho ra hồn.

-Hắc Đế Ấn có bao nhiêu cái?

Ngài Hàn tủm tỉm:

-Vậy mày nghĩ có bao nhiêu?

-Bác hỏi thế thì cháu chịu!

-Có mười ba Hắc Đế Ấn.

-Sao bác biết?

-Tao không thích bí mật, đương nhiên. Và tao đã vào Mật Nội của Uất Hận Thành, điều tra một chút sách vở, và tao đoán là có mười ba cái tên là Hắc Đế Ấn. Tất nhiên là tao không biết Hắc Đế Ấn ở đâu, nhưng tao biết đích xác hai cái đang ở chỗ nào.

-Là đâu vậy? – Lã Vân không nhịn nổi.

-Một cái thuộc Thiên Giới, và một cái thuộc Ma Giới. Hắc Đế là người có thể đi lại trong Tam Giới dễ như trở bàn tay, còn với chúng ta…hơi mệt…

https://thuviensach.vn

-Sao bác biết nhiều vậy?

Ngài Hàn nháy mắt:

-Câu chuyện còn dài lắm, kể trong đêm nay tao e là chó sẽ sủa mất.

Lã Vân hiểu ý nên y đứng dậy.

Vừa bước ra tới cửa thì Ngài Hàn nói:

-Tao sẽ gợi ý cho mày một chút. Hắc Đế Ấn là khởi đầu của một bức tranh.

-Bức tranh?

-Đó, tao chỉ nói vậy thôi, hiểu được thì hiểu.

Lã Vân ngẫm nghĩ một lát, rồi y bước ra khỏi phòng.

-Ông gợi ý như thế thì có đến lễ Thanh Lâm mười năm nữa nó cũng chẳng hiểu! – Lăng Khê nói.

Ngài Hàn gật gù:

-Nó sẽ hiểu thôi. Một đứa như nó, không gì là không thể.

-Sao ông chắc vậy?

Ngài Hàn nói:

-Một kẻ phi phàm…là kẻ không bao giờ nghĩ mình là phi phàm…

Tôi thường hay đùa Lã Vân, nhưng thú thật là…

Tôi không chắc nó đang thực sự nghĩ gì…

-Thế ông biết Tam Thuận nói gì với nó vào chiều nay sao?

-Biết, rất rõ là đằng khác.

-Thế sao ông không để Lã Vân tự do?

-Không cần đâu. Bởi vì ngay trong tầm kiểm soát của tôi, nó đã cho thấy mình đáng sợ thế nào rồi, cần phải uốn nắn suy nghĩ của nó. Còn nếu để Lã Vân tự do bây giờ thì…

-Sao?

-Tôi không chắc cái thiên hạ này sẽ thái bình dưới bàn tay của nó.

Lăng Khê cười rần, một ý tưởng rất buồn cười.

-Thế ông có nghĩ một ngày nào đó Lã Vân sẽ trở thành đối thủ của ông không? – Lăng Khê hỏi.

Ngài Hàn lặng im, không nói gì cả. Ông đang suy nghĩ câu hỏi đó.

Nếu thực sự Lã Vân trở thành đối thủ thì sao?

https://thuviensach.vn

...

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 13

Xích Vân ngáp dài, chiếc xe ngựa cuối cùng cũng đã dừng lại.

-Tích Vũ Thành đây rồi! – Diêu Linh reo lên vui mừng.

Một chặng đường dài mệt mỏi. Bác đánh xe vén tấm rèm, nói vọng vào trong:

-Đã tới Tích Vũ Thành rồi các vị!

Mọi người trong xe bắt đầu lục tục xuống. Xích Vân và Diêu Linh xuống sau cùng.

Người đông không thể tả nổi. Tích Vũ Thành xưa nay im ắng giờ náo nhiệt hơn bao giờ hết. Từng dòng người hành hương đang đổ vào Tích Vũ Thành.

Tích Vũ Thành không hẳn là " thành" , nó vốn chỉ là một khu rừng lớn. Không hề có bất cứ tường đá hay gì bao quanh. Người Vũ Tộc không thích lối xây nhà kiểu công phu và dùng nhiều nguyên vật liệu như người Nhân Tộc. Nhà cửa chủ yếu được xây dựng bằng gỗ, mái lợp bằng cỏ, vì Tích Vũ Thành vốn là một khu rừng lớn, tán lá rậm rạp, hơn nữa khí hậu ôn hoà quanh năm nên không sợ mưa tới đầu, nắng tới mặt. Vậy nên người tộc Vũ không có sở trường về mặt kiến trúc.

Xích Vân uể oải nói:

-Có lẽ tôi phải ngủ một giấc mới khoẻ người được.

Diêu Linh thấy đã đến lúc nên đi, dù sao ngồi cạnh cái anh chàng này vài ngày vừa rồi cũng làm cô cảm thấy thú vị.

-Chúng ta chia tay nhau ở đây vậy – Diêu Linh nói - Hẹn gặp lại anh sau.

https://thuviensach.vn

-Cô có nơi nào cố định không?

-Có. Tổ Long Thành Tây, đến đó tìm tôi. Vậy, chào nhé! Biết đâu tôi và anh lại gặp nhau vào đêm lễ hội thì sao?

-Tôi cũng mong vậy. Thôi, chào nhé!

Xích Vân và Diêu Linh tạm biệt nhau, dù sao thì Xích Vân cũng sẽ sớm gặp lại cô gái này, nhanh thôi. Bởi vì y muốn gặp mà.

Xích Vân rảo bước trên con đường trong Tích Vũ Thành, đường trong Tích Vũ Thành thực ra là đường rừng. Thế nên đường đi trong Tích Vũ bé và hẹp hơn đường ở Kiếm Tiên. Đã vậy, người đông và chật khiến Xích Vân đôi lúc phải nép người lại mới đi được.

Những hàng quán đã mọc lên như nấm. Mùa lễ hội này, kinh doanh là chuyện đương nhiên. Tuy thế, chỉ có những hàng quần áo là khiến Xích Vân để ý, bởi vì trình độ thêu thùa, may mặc của người tộc Vũ chỉ gói gọn trong một chữ: tuyệt! Người tộc Vũ được trời phú cho một đôi mắt tinh nhanh để họ nhìn thấy mục tiêu mà bắn tên và đôi mắt ấy lại có thẩm mĩ. Đôi tay của họ dùng để kéo dây cung và rất điêu luyện trong lựa đường kim mũi chỉ.

Ngắm mãi, cuối cùng Xích Vân cũng chọn cho mình được một cái áo khoác trắng, rất đẹp và rất vừa vặn với y.

Nhưng không hiểu sao, mắt của Xích Vân lại để ý tới cái áo khoác màu đen.

Nó làm Xích Vân nhớ lại một số chuyện.

Ngần ngừ mãi, Xích Vân mới lấy chiếc áo trắng, giá bảy ngàn ngân lượng. Hơi đắt, nhưng thôi, phung phí một chút có sao?

Xích Vân đi vào ngõ cụt, cuối con đường ấy là một đám dây leo chằng chịt và có hai nữ vệ binh đang đứng canh, không hiểu là họ canh cái gì.

Nhưng kỳ lạ là có đám rất đông người đang ở ngõ cụt ấy.

Một người bước tới, các vệ binh hỏi:

-Cho xem giấy tờ tuỳ thân của các hạ một chút.

Người này đưa giấy tờ ra, hai vệ binh kiểm tra một lúc rồi họ cười:

-Mời vào! Nhớ làm lễ trước Mẫu Thụ!

https://thuviensach.vn

Con đường cụt ấy bỗng mở ra, những mớ dây leo chằng chịt thu lại, để ra một lỗ hổng, người đàn ông liền bước qua, rồi những cây dây leo ấy lại cuốn vào nhau, bít hẳn lối đi.

Đám người đằng sau đứng dồn cục, đông đúc, họ la ó phản đối hai nữ vệ binh làm việc quá chậm chạp. Thấy thế, một trong hai nữ vệ binh nói:

-Các vị thông cảm! Hiện nay đang có lệnh truy nã tổ chức Bất Kiếp Viện khắp Đại Lục, bổn thành làm thế này cũng là vì sự an toàn của các vị.

Đám người bắt đầu xôn xao bàn tán, dù gì thì cũng đã có cái để giết thời gian trong lúc chờ đợi. Bất Kiếp Viện đang là chủ đề nóng trong suốt cả tuần nay. Người ta nói chuyện ấy chán tới mức độ giờ người ta thích thêu dệt câu chuyện về Bất Kiếp Viện nhiều hơn là tìm hiểu sự thật.

-Tôi nghe nói chúng có khả năng tới được Tuyệt Cực Địa đấy!

-Vớ vẩn! Làm gì có chuyện đó! Đến cả La Lạp, người chu du khắp thiên hạ cũng chưa bao giờ nói là đã thấy Tuyệt Cực Địa cả! Đó là vùng đất của các vị thần!

-Vậy anh không thấy chúng làm gì đó ư? Một đứa thôi mà giết gần ba trăm lính Thiên Lệ Thành, đã vậy lại còn hạ đo ván Hoả Thần Chúc Dung nữa!

Đám người nhao nhao lên tranh luận, vị nào cũng đỏ mặt tía tai cho rằng mình đúng. Có người còn nói rằng tên thủ lĩnh của Bất Kiếp Viện là một con yêu ma đội lốt người nữa mới sặc cười!

Đám người đang vơi bớt dần đi, từng người một đều phải xuất trình giấy tờ mới được bước qua cánh cổng bằng dây leo chằng chịt, thật là phiền phức.

Đợi mãi, đợi mãi, cho tới khi cái mặt của Xích Vân bắt đầu chảy xệ xuống vì buồn ngủ, thì cô gái vệ binh mới gọi:

-Anh bạn có vào không vậy?

Thấy người ta nhắc, Xích Vân mới lật đật chạy tới, cô gái vệ binh nói:

-Cho tôi xem giấy tờ!

Xích Vân thò tay vào trong túi của mình, sau một hồi lâu, tay Xích Vân mới lấy được một thứ nham nham nhở nhở gọi là giấy tờ tuỳ thân. Tất nhiên không có gì lạ khi vẻ mặt của cô gái vệ binh cảm thấy khó chịu, bực

https://thuviensach.vn

nhất là người ta không chịu giữ cái vật bất ly thân của mình cho tốt, nhiều khi gặp phải những tờ giấy nhàu nát đến nỗi chữ lem nhem không thể đọc được, cô gái chẳng còn cách nào khác là phải từ chối không cho qua, mặc kệ người ta cáu gắt, buông lời chửi rủa, luật là luật.

Cô gái nheo mắt một chút, chữ vẫn còn đọc tốt chán. Tuy nhiên, giấy tờ của tên này có cái gì đó là lạ, cô không chắc, nhưng đúng là có cái gì đó. Cô gái vệ binh ngước nhìn Xích Vân, ánh mắt cô hồn lạnh lẽo, hết sức ghê rợn.

Xích Vân hơi lo lắng một chút, y mong cô gái đừng phát hiện ra cái giấy đó của y là giả. Phen này mà bị bắt thì lôi thôi rách việc lắm!

-Mời vào! – Cô gái vệ binh nói.

Xích Vân thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì đã vào được Tích Vũ Thành. Những dây leo đầy gai chằng chịt bắt đầu mở ra, để lộ con đường phía sau, Xích Vân bước vào. Vừa vào xong, những cái dây leo ấy lại bít hẳn lối ra.

Điều đầu tiên Xích Vân cảm nhận được là hương thơm ngào ngạt của các loài hoa đang thi nhau chen chúc vào trong lồng ngực của y. Tiếng chim hót, tiếng chân người đi lại nhộn nhịp, ngày lễ Thanh Lâm đã gần kề.

Nhưng điều làm Xích Vân chăm chú nhất là vật ở trước mặt y.

Một thân cây đại thụ khổng lồ, nhìn lên không thể thấy đỉnh vì tán lá của những cây khác đã che khuất nó, lý do ánh sáng mặt trời không thể nào làm nơi đây trở nên nóng nực chính là vì cái tán lá của thân cây này. Nghe nói đỉnh của nó chạm lên cả mây, chỉ thua mỗi đỉnh núi Thiên Linh Sơn. Mặc dù có rất nhiều cách để bay, nhưng không hiểu sao lại chưa có một ai có thể bay lên tới đỉnh của cây đại thụ này.

Mẫu Thụ.

Tương truyền vào thời kỳ Hỗn Tam Giới, Mộc Thần Thanh Lâm thấy đại lục quá điêu tàn bởi những trận chiến liên miên giữa thần thuộc Thiên Giới và quái vật Ma Giới, vị thần này đã gieo một hạt giống đầu tiên xuống đất. Trải qua bốn thời kỳ lịch sử của Đại Lục, cái cây ấy lớn lên và trở thành Mẫu Thụ - cây lớn nhất trên khắp Đại Lục. Người tộc Vũ luôn tự hào về Mẫu Thụ, họ coi Mẫu Thụ là mẹ của mình nên Mẫu Thụ đã trở thành

https://thuviensach.vn

một thứ thiêng liêng, đáng để tôn trọng. Những lần hành hương về Tích Vũ Thành thế này, khách thập phương đều phải tiến hành làm lễ cầu nguyện trước Mẫu Thụ, đó là một nét tôn giáo đặc trưng của người tộc Vũ.

Xích Vân tiến đến Mẫu Thụ, y hoà vào đám người đang đứng chen chúc để chuẩn bị làm lễ. Ai nấy mặt mũi đều tỏ vẻ bực bội vì chưa được đến lượt mình cầu nguyện. Nghe nói cầu nguyện trước Mẫu Thụ, Mộc Thần Thanh Lâm sẽ mang tới phúc lộc cho bản thân và gia đình.

Tất nhiên là mọi lời cầu nguyện sẽ được gửi gắm, tuy thế, mọi lời cầu nguyện cũng sẽ trôi đi như gió. Nếu cứ đứng trước Mẫu Thụ mà cầu thì Xích Vân khỏi phải đi chỉa trộm nữa làm gì cho mệt – Xích Vân tự cười một mình.

Một người tộc Vũ già cả đứng trước mặt đám người, ông ta nói lớn:

-Yêu cầu mọi người làm lễ!

Tất cả mọi người đều quỳ xuống, tay chắp trước ngực và mắt lim dim như buồn ngủ. Xích Vân chưa từng làm lễ này bao giờ nên thấy thiên hạ làm thế nào, y sao chép như vậy. Xích Vân thấy hơi lạ khi thấy một mẹ đứng tuổi đang đung đưa thân mình theo lời nguyện của ông già tộc Vũ kia, hình như càng đưa mình, lời cầu nguyện càng linh nghiệm thì phải?

Lời nguyện của ông già tộc Vũ cứ vang lên đều đều, chẳng ngắt quái gì cả, nghe chán òm. Kể cũng chán khi người ta cứ phải nói đi nói lại mãi một câu:

Người ở trên, người có thấy?

Chúng con, những kẻ tội lỗi mang vết bùn vấy

Những kẻ lầm lạc mang trong lòng nỗi thù hận

Người hãy mang cho chúng con

Những dòng nước mát trong vắt tẩy rửa sạch tâm hồn

Đọc đến đó, ông già nhúng một cành lá vào trong bát nước ở trước mặt rồi vẩy về phía đám người cầu nguyện, Xích Vân cảm thấy những giọt nước đang len lỏi vào trong da thịt mình. Càng lúc, y càng thấy buồn ngủ, đôi mắt lờ đờ của y bắt đầu nhắm lại.

Tâm hồn chúng con luôn đau đớn

https://thuviensach.vn

Xích Vân thấy một người đàn ông và một người phụ nữ, họ tựa vào nhau, tay run run cầm kiếm, sức của họ đã cạn.

Mang theo nỗi phẫn uất, sự đau khổ

Một cái bóng ở trước mặt hai người đó, cái bóng cười như điên như dại:

-Các người xứng đáng phải chết lắm!

Bởi sự ích kỷ, lòng tham lam, và sự phản bội đã làm chúng con mờ mắt

Cái bóng chém ngang thanh kiếm, máu bắn lên mặt đất, người đàn ông và người phụ nữ gục xuống.

Cầu xin người hãy cứu rỗi linh hồn chúng con

Xích Vân giật mình mở choàng mắt, cơn ác mộng ấy đã quay trở lại, y cố gắng xua đuổi nó ra khỏi đầu nhưng có lẽ bây giờ là không được.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 4 phút và 30 giây -----

Đám người lục tục đứng dậy, bây giờ họ muốn thoát khỏi đây cho chóng để còn về lấy phòng trọ, chứ hết phòng thì thật là rách việc. Phải ngủ lại ở ngoài thành, đi lại khó khăn.

Xích Vân rủa thầm là mình nên đến đây từ sớm, dòng người đông đúc làm cho y muốn len cũng khó. Đã thế tiếng chào hàng còn làm cho y thấy điếc hết cả tai. Mẹ kiếp! Chúng nó gào lên như là cháy nhà vậy!

Đi không biết bao nhiêu quán trọ rồi mà Xích Vân không tìm cho ra được một phòng trống. Tới đâu, y cũng chỉ nhận được cái lắc đầu: “Đã hết phòng! Quan khách thứ lỗi! “. Mặc dù ở Tích Vũ Thành thời tiết luôn mát mẻ, nhưng lưng và mặt Xích Vân thì dầm dề mồ hôi. Tự nhiên trong đầu Xích Vân nổi lên một ý nghĩ hằn học là muốn cho những đứa đã thuê được phòng ăn đòn một trận thật đã. Nhìn vẻ mặt tươi vui của những người đang đi chơi trong Tích Vũ, Xích Vân có cảm giác họ đang chế nhạo y, nếu trong ngày hôm nay mà không tìm ra được phòng nào trống, y phải lôi một đứa nào đó ra chỗ vắng, dần cho nó một trận mới hả dạ!

Một quán trọ hơi nhỏ, chắc là cũng đã hết phòng, nhưng cứ vào thử, nhỡ đâu lại gặp may! Xích Vân ngao ngán bước vào, y hỏi mà chẳng buồn nhìn người chủ quán:

-Còn phòng không?

Trái với suy tính của Xích Vân, một tiếng cười rạng rỡ reo lên:

https://thuviensach.vn

-Quan khách may mắn đấy! Vẫn còn một phòng đây!

Xích Vân bừng tỉnh, y bỗng trở nên " phởn" một cách lạ thường. Đầu óc của Xích Vân như được khai thông, hai mắt của y nháy liên tục, tỏ vẻ mừng rỡ:

-Vậy sao? Thế thì…

Chưa kịp nói hết thì một cánh tay đập rầm xuống mặt bàn kèm theo một đồng bạc sáng loá, và một tiếng hét khiến cả Xích Vân và ông chủ quán giật mình:

-ÔNG CHỦ! CHO THUÊ PHÒNG!

Xích Vân quay sang và y xìu ngay mặt xuống. Chẳng ai khác lại là chính " con nhỏ lắm chuyện " Diêu Linh. Vừa mới thoát khỏi cô nàng được một canh giờ, đã chạm mặt ngay ở đây.

-Xin lỗi… - Người chủ quán ngập ngừng - …vị này đã thuê phòng trước rồi!

Lúc này Diêu Linh mới quay sang, vẻ mặt của cô cũng chẳng khác Xích Vân là mấy. Đi đến đâu cũng gặp cái thằng cha này! Hắn ám mình suốt cả dọc đường! – Diêu Linh bực bội.

-Này anh! Hãy nhường con gái đi, tôi đã phải lặn lội mấy chục quán trọ rồi đấy!

Xích Vân cũng bực mình không kém, y đã phải lần mò, chui lủi và luồn lách như một con chạch trong suốt một canh giờ! Cái sườn vẫn còn đau ê ẩm vì phải chen chúc, bây giờ nói nhường là nhường được chắc? Xích Vân đã nhường cho Diêu Linh nhiều rồi, bây giờ không thể để cho " con nhỏ lắm chuyện " này lấn át mình được!

-Tôi đến đây trước rồi! Cô lại tranh vào, thế là sao? Cô tính đêm nay tôi phải ngủ ở ngoài đường chắc?

-Anh thật là một kẻ ích kỷ! Không nghĩ cho người khác sao? Ông chủ! Tôi đã trả tiền cho ông rồi đấy!

Ông chủ quán chẳng biết làm thế nào. Đối với một quán trọ nhỏ như ông, một đồng bạc quả là lớn. Nhưng nếu chỉ vì đồng bạc này mà đuổi anh chàng đi thì bàn dân thiên hạ người ta lại nói ông là kẻ tham tiền. Được lãi hôm nay, nhưng lỗ cả đời! Nhưng nếu nhận lời anh chàng này mà từ chối

https://thuviensach.vn

cô gái cũng không ổn tí nào. Đáng lý ra cô gái phải đi, nhưng nghĩ lại, người ta cũng vất vả rồi, mãi mới tìm thấy một quán, giờ từ chối thì thật là …

Xích Vân bực không thể chịu nổi cái con nhỏ này. Nó lấn át y quá thể! Mới lúc trước còn nói " Có duyên thì gặp lại ", bây giờ gặp lại y chẳng thấy duyên đâu, chỉ có cãi nhau là lắm! Cách đây vài canh giờ, Xích Vân còn nuối tiếc vì y phải chia tay với một cô gái vui tính, giờ thì y lại bực mình với con nhỏ đanh đá này. Tính tình con người thật là thay đổi thất thường.

Thấy Xích Vân và Diêu Linh cứ đôi co nhau mãi, khách khứa lại cứ nhìn, ông chủ đành phải nói:

-Tôi có ý thế này.

Xích Vân và Diêu Linh ngừng cãi nhau, để xem ông chủ này giải quyết ra sao.

-Căn phòng còn lại rất may là khá rộng. Thuộc phòng tốt nhất, hai vị có thể ở chung một phòng đó, tất nhiên, chúng tôi sẽ dựng bức trướng lên để chia đôi phòng ra. Nếu hai vị đồng ý thì tôi sẽ cho tiểu nhị dọn dẹp, tất nhiên là giá sẽ phải cao hơn đấy!

Xích Vân và Diêu Linh toan cãi lần nữa, nhưng rồi cả hai lại thôi. Cũng được! Không nghĩ ngợi nhiều, có bức trướng ngăn là được rồi, không đứa nào đụng đến đứa nào! Còn hơn là chẳng có phòng!

-Vậy… - Ông chủ quán nói - … chi phí thì tính ra sao ạ?

Xích Vân và Diêu Linh đồng thanh:

-Của ai, người nấy trả!

Rồi hai người lại quay sang nhìn nhau, mỗi người đều cảm thấy cái mặt của đối phương sao lại đáng ghét đến thế! Phải cho ăn đấm một quả mới được!

-Vậy thì mời hai vị! Tiểu nhị! Dọn căn phòng lớn nhanh lên!

Một tiểu nhị khác dẫn Xích Vân và Diêu Linh, hai người chẳng thèm nhìn mặt nhau nữa. Mỗi người đều nghĩ rằng giá không có đứa kia thì cuộc sống này thật là đẹp.

…

https://thuviensach.vn

Hàn Vệ đã hiểu ra vì sao mà hắn không thể phát hiện được tên đột nhập trong mấy ngày nay. Những viên thuốc đỏ au mà tên đột nhập đánh rơi được chiết ra từ nọc của con rết khổng lồ - bọn Ngô Công. Nọc của nó khá độc, tuy nhiên, nếu bị nhiễm một số lượng nhỏ thì nọc độc này chỉ làm chân khí trong cơ thể không thể vận hành được. Và đó chính là thứ mà vì sao tên đột nhập đã sử dụng những viên thuốc này. Người đều biết rằng, chân khí có tính rung động khi lưu chuyển trong cơ thể. Những cao thủ đã lợi dụng đặc tính này, họ phát ra cơ thể một luồng chân khí rất nhẹ, và vì rất nhẹ nên chân khí vô hình chứ không phát mãnh liệt như lúc sử dụng thuật. Luồng chân khí ấy có phản ứng với những vật cản, nó sẽ rung động, và sự rung động sẽ được phản hồi trở lại cơ thể, và gặp phải luồng chân khí khác thì nó cũng sẽ rung động như thế. Đó là lý do vì sao, những Kiếm Khách mù vẫn có thể chiến đấu được như thường, bởi vì họ có thể cảm nhận được sự vật qua cách dùng chân khí đó. Tuy nhiên, để có thể đạt được tới mức độ cơ thể cảm nhận được sự vật chỉ thông qua chân khí, phải có thời gian luyện tập khá công phu và bài bản. Hàn Vệ cũng có thể sử dụng được loại thuật này, loại thuật này so với trình độ võ công của hắn thì không có gì để nói. Nhưng tên đột nhập đã dùng loại thuốc này nên mấy hôm rồi Hàn Vệ phát chân khí nhưng chẳng cảm nhận được gì, vì chân khí của tên đột nhập đã không vận hành và đứng yên một chỗ.

Nhưng không cách này thì có cách khác, ngay từ hôm đầu tiên, Hàn Vệ đã để ý tới cái túm mạng nhện đen sì rơi trên cuốn sách, ban đầu hắn cũng nghĩ là do mạng nhện tự rơi xuống thật. Nhưng Hàn Vệ đã để ý thấy cái mạng nhện còn có vẻ rất chắc chắn, và dường như con nhện mới chỉ giăng cùng lắm là được một tuần, chẳng qua là bụi quá bám vào nên nó mới đen vậy. Cho nên chắc chắn phải có cái gì tác động vào. Lúc ấy Hàn Vệ đã sinh nghi, nhưng hắn nghĩ có thể là do thạch sùng hoặc chuột chạy qua nên thế. Nhưng tới hôm qua, khi thấy bụi rơi lả tả trên bức thư, Hàn Vệ mới nghĩ là có đứa đang nằm trên gác xép nghe trộm. Lại thêm Hàn Thanh cảnh báo là phải cẩn thận với những chỗ tưởng chừng như an toàn nên Hàn Vệ đã đoán đúng.

https://thuviensach.vn

-Tao phải công nhận là nó tài. – Hàn Vệ nói - Nằm trên cái gác xép bẩn như thế mà nó vẫn nằm được!

Hàn Thanh thở dài:

-Thằng này…không biết là nó nằm được bao nhiêu hôm rồi?

-Chắc phải một tuần rồi đó! Chắc chắn nó đã nghe được chuyện Hàn Phi lên Phạt Mộc Trường rồi.

-Vậy anh tính thế nào? Có cần em đi lên đó một chuyến không?

Hàn Vệ nheo mắt:

-Vết thương của mày thế nào?

Hàn Thanh vén tay áo lên, một vết sẹo còn hơi đỏ, nhưng như thế là đã bình phục hoàn toàn.

-Thế mày nghĩ thế nào?

Hàn Thanh nhún vai:

-Chắc chả cần đâu.

Hàn Vệ ngạc nhiên:

-Sao thế?

-Trước khi đi, em đã gửi cho Hàn Phi một cái ống pháo hiệu rồi.

-Ống pháo hiệu thì làm cái gì? Chả lẽ lúc nó đang sắp chết, mày mới khăn gói đi lên Phạt Mộc Trường chắc?

-Thì thế mới có lý do – Hàn Thanh cười, trông rất giống cung cách của Ngài Hàn – Ba anh em Thái Bạch, Thái Âm, Thái Dương đã ở Phạt Mộc Trường từ lâu rồi!

-Thế là thế nào?

-Cái này thì phải hỏi ông già. Hôm Cửu Diệu và Thiết Thủ về đây, An Dương theo lệnh của ông già đã cho Thái Âm, Thái Bạch, Thái Dương lên Phạt Mộc Trường điều tra tin tức rồi. Anh biết đấy, ở những cái nơi khỉ ho cò gáy đó, thông tin ngoài luồng là khá nhiều. Bây giờ có ba anh em họ Thái trên đó, thì Hàn Phi không cần phải lo lắng lắm. Chắc giờ này là họ tìm thấy Hàn Phi rồi đó.

-Nhưng nếu có hai thằng Bất Kiếp Viện thì làm thế nào?

Hàn Thanh nhăn trán. Ba anh em họ Thái thuộc vào loại kể cả anh cũng phải ngán, nhưng nếu có hai đứa Bất Kiếp Viện, giống như cái vụ Vạn Kiếp

https://thuviensach.vn

Thành thì đúng là khó nuốt. Nếu có thêm Hàn Phi vào nữa thì tử chiến là chuyện đương nhiên. Theo Hàn Thanh, trong Cửu Diệu, ngoài Kế Đô và Vân Hán, những thành viên khác đều không thể mạnh bằng một đứa trong Bất Kiếp Viện được. Chí ít là qua trận đấu với Quỷ Nhân, Hàn Thanh thấy ba anh em họ Thái có thể đương đầu ngon lành, nhưng thêm một thằng Bất Kiếp Viện nữa thì chịu chết!

-Nếu anh có lo lắng quá thì cũng thừa – Hàn Thanh cười.

-Mày nói thế là sao?

Lúc ấy thì một tiếng nói trầm chen vào:

-Vì ta sẽ lên Phạt Mộc Trường.

Hàn Vệ quay ra, là Hàn phu nhân.

-Mẹ! Sao mẹ lại lên Phạt Mộc Trường chứ?

Hàn phu nhân cười:

-Vậy tao muốn đi chơi mà mày cũng cấm sao?

Hàn Vệ ngượng:

-Nhưng mà…

-Thực ra, ta có một chút chuyện riêng. Và tiện thể ta sẽ giúp Hàn Phi một tay.

Hàn Vệ thấy thực sự là kỳ lạ. Hàn phu nhân mấy chục năm nay chẳng đi đâu xa, bà chỉ ở nhà và cặm cụi làm việc khâu vá. Chẳng lẽ có điều gì đó thật sự lớn lao đến nỗi có thể làm Hàn phu nhân ra khỏi nhà sao?

-À…vâng…

-Việc ở đây, đã có bác An Dương lo rồi. Mẹ sẽ đi về nhanh thôi, Hàn Phi tự biết nó cần phải làm gì.

Thế này thì Hàn Vệ chẳng phải nghĩ nhiều nữa. Ai chứ Hàn phu nhân thì hắn không chỉ tin, mà còn chắc chắn là sẽ chẳng có điều gì xảy ra với Hàn Phi cả.

-Thôi, anh em nói chuyện đi, ta về phòng đây.

-Lúc nào mẹ đi? – Hàn Vệ hỏi.

-Chiều nay.

Đợi khi Hàn phu nhân ra khỏi cửa, Hàn Vệ hỏi:

-Sao mày biết bà già sẽ tới Phạt Mộc Trường?

https://thuviensach.vn

-Đêm hôm qua, khi biết anh cày xới cái sân nhà là vì có đứa đột nhập. Bà già nói với em là sẽ lên Phạt Mộc Trường một chuyến.

-Vậy bà già đi là còn việc gì nữa?

-Em chịu! Mỗi người đều có một bí mật riêng, đừng nên tò mò thì tốt hơn.

Hàn Vệ vươn vai, cả đêm qua chẳng ngủ được tí nào khiến đôi mắt hắn cứ díp lại. Nhưng vẫn còn một vấn đề nữa:

-Mày nghĩ ai gửi bức thư này cho chúng ta?

Hàn Vệ đang nói tới bức thư mà Phương Thác đã gửi cho hắn hôm qua.

-Có lẽ là một người quen biết với ông già, có thể là người Uất Hận Thành. Chỉ có bạn bè mới gọi thẳng tên ông già ra thôi.

-Người Uất Hận Thành sao?

-Chắc là thế.

-Vậy mục tiêu Bất Kiếp Viện là Hắc Đế Ấn, tao thấy chuyện này có vẻ ngày càng xa rời thực tế rồi đấy! Đó là một thứ không có thật.

Hàn Thanh ngáp:

-Nhưng cái cách mà chúng nó xử lý Vạn Kiếp Thành và sự xuất hiện của Thuỷ Thần Công Công thì em nghĩ đây không phải là một trò đùa đâu.

Hàn Vệ thở dài:

-Đợi lúc ông già là biết ngay Hắc Đế Ấn là cái gì thôi…

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 26 phút và 20 giây -----

Buổi chiều ở Tích Vũ Thành.

Thiên Ma suy nghĩ mãi mà chẳng biết bức thư hắn nhận được hôm qua là do ai gửi. Ban đầu hắn cứ tưởng là của Dạ Nhãn, nhưng nét chữ này thì chẳng phải. Mà hắn không biết vì sao mà người này lại biết Xích Vân đang về Tích Vũ Thành.

Thôi kệ! Đằng nào hắn cũng muốn gặp Xích Vân.

Thiên Ma uể oải đứng dậy, bây giờ hắn cần phải qua thư viện trong Tích Vũ Thành. Lần đi chơi này không phải là chỉ có chơi suông, mọi công việc Thiên Ma đã tính toán cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Nhưng có một thứ làm Thiên Ma thấy bứt rứt không yên, đó là Hắc Băng đang buồn rầu ngồi trên giường. Cả mấy ngày nay Hắc Băng chẳng thèm nói với hắn câu nào.

Thiên Ma không có ý muốn về Tích Vũ Thành. Nhưng tại Hắc Băng đã lâu không về đây, và hắn lại không muốn Hắc Băng đi một mình, hắn sợ cô đi một mình, Thiên Ma không thích một mình, đi đâu hắn cũng giữ rịt Hắc Băng bên cạnh. Mà lễ Thanh Lâm đâu có ngắn ngủi gì, vui chơi gần hai tuần chứ ít à? Mà hai tuần thiếu Hắc Băng ở bên cạnh là Thiên Ma không thể nào chịu đựng nổi. Thế nên hắn đành chấp nhận cùng Hắc Băng về Tích Vũ Thành vậy.

Về tới đây rồi, Thiên Ma chỉ ngồi ở trong phòng, hắn suy nghĩ miên man mãi không chán, hắn nghĩ về mọi thứ, những chuyện đã qua, những chuyện dự định, nhưng nhiều nhất là những chuyện hắn đang chuẩn bị làm. Tích Vũ Thành chứa đựng nhiều bí mật, hắn muốn tìm hiểu nơi đây, có khi chính nó cũng là một nơi cất giấu Hắc Đế Ấn cũng nên, biết đâu có thể tìm được Tàn Dương nữa thì quá ổn. Thế nên Thiên Ma đã lò dò tới thư viện của Tích Vũ Thành vào ngày hôm qua để moi móc một số thông tin có thể rơi rớt trong một vài cuốn sách nào đó.

Hôm qua Hắc Băng đã phải đi chơi một mình. Cô không muốn cắt ngang dòng suy nghĩ của Thiên Ma, không muốn hắn phải bận tâm sang chuyện khác mà trong khi đầu óc hắn đang căng ra để nghĩ về Hắc Đế Ấn. Vì vậy, Hắc Băng đành chấp nhận đi chơi một mình, và tất nhiên là cô buồn. Nhìn những đôi nam thanh nữ tú khác tay trong tay, cô cảm thấy mình thật lẻ loi, thật cô đơn.

Thiên Ma ngồi xuống, Hắc Băng quay ngoắt sang một bên tỏ ý giận dỗi. Thiên Ma cười:

-Sao thế?

Hắc Băng không nói gì, mắt cô đang chăm chú một cách kỳ lạ vào góc phòng.

Thiên Ma vuốt nhẹ tay lên má Hắc Băng:

-Sao thế, đứng có im lặng mãi như vậy chứ.

-Bỏ ra! - Hắc Băng bực mình, cô gạt tay Thiên Ma sang một bên.

https://thuviensach.vn

Thiên Ma cười, hắn nói:

-Đi chơi không?

Hắc Băng thấy lòng mình tự nhiên phấn chấn lên một cách khó tả, tuy vậy, cô vẫn làm ra vẻ mặt nặng nề:

-Đi đâu?

Thiên Ma ôm lấy Hắc Băng, hơi thở lạnh buốt của hắn phả vào mặt cô:

-Đi chơi mà cũng cần phải có địa điểm sao?

-Nói tóm lại là đi đâu?

-Vì công việc – Thiên Ma cười rần.

Hắc Băng bực, thì ra tên Thiên Ma này đang lỡm cô. Cô đẩy hắn ra xa mình, rồi thu mình vào một góc giường.

Thiên Ma nói:

-Ngươi thông cảm cho ta một chút đi. Nói thật lòng là ta chẳng thích quái gì cái lễ Thanh Lâm này cả.

-Thế sao ngươi còn đi theo ta làm cái gì?

Thiên Ma chồm người tới, hắn ghé sát mặt vào Hắc Băng:

-Ngươi có hiểu ta không đấy? Ngươi phải hiểu rằng, có một cảm giác rất, ngươi hiểu không? Rất khó chịu! Nó như muốn thôi thúc ta phải làm một cái gì đó cho dịu bớt đi, nếu ta không cùng ngươi về Tích Vũ Thành, thì cái doanh trại Liên Quân giờ này nát như tương rồi đấy! Ngươi có hiểu ta không?

Ánh mắt của Thiên Ma loé lên dưới tấm mũ trùm rất đáng sợ. Hắc Băng không thích ánh mắt ấy. Thiên Ma quả thực rất yêu cô, hắn yêu với cái cách của hắn, dễ khiến người ta lầm tưởng rằng Thiên Ma đang làm cho cô đau khổ. Yêu nhiều, đau cũng nhiều. Hắc Băng chấp nhận yêu Thiên Ma, cô biết trước yêu hắn có thể sẽ có kết cục như thế nào, cô cũng biết những nỗi khổ khi phải phải yêu một người như hắn. Nhưng Hắc Băng vẫn chấp nhận, cô không giận gì Thiên Ma cả, đó là công việc chung của tổ chức, công việc có ảnh hưởng tới sinh mạng của các thành viên trong Bất Kiếp Viện. Thiên Ma sống là vì lẽ đó. Có điều rằng Hắc Băng cảm thấy đôi lúc mình quá cô đơn, cô đơn vì cô sợ rằng một ngày kia Thiên Ma sẽ từ bỏ cô, cô muốn níu kéo, muốn nén lại từng kỷ niệm với Thiên Ma trong trái tim

https://thuviensach.vn

mình, cô muốn cùng Thiên Ma đi chơi, đi thăm thú đâu đó nhưng Thiên Ma quá chú tâm vào công việc đến nỗi nhiều khi hắn quên mất là có Hắc Băng ở bên cạnh.

-Ta biết… - Thiên Ma nói - … ngươi rất buồn. Nhưng ta hứa đấy, hôm nay ta sẽ về sớm, ta chỉ qua chỗ thư viện một lát thôi. Rồi chúng ta sẽ đi chơi! Nhé!

Hắc Băng không nói gì, cô chỉ lặng lẽ thở dài.

-Thế nào? – Thiên Ma hỏi – Có được không? Hay là ta không tới thư viện nữa vậy? Chúng ta đi chơi luôn!

Thú thật là Hắc Băng thích Thiên Ma đưa cô đi chơi hơn, nhưng lại nghĩ đến công việc, cô không muốn vì cô mà Thiên Ma phải nghĩ sang việc khác.

-Ngươi cứ tới thư viện đi… - Hắc Băng nói - … Ta chờ ở nhà cũng được…

Thiên Ma ôm chặt lấy Hắc Băng:

-Ta biết là ngươi buồn lắm... nhưng ta hứa đấy…ta sẽ về ngay thôi…

-Ừ… - Hắc Băng nói nhỏ.

-Thôi nào! Cười lên đi chứ! Cứ mặt mày ủ rũ thế thì làm sao mà ta đi được?

Hắc Băng quay người lại, nhìn Thiên Ma:

-Mặc dù…ta là một thành viên Bất Kiếp Viện…

…nhưng ta vẫn chỉ là một người con gái…

-Ừ…

-Ngươi phải hiểu là…một người con gái khi yêu thì có dâng hiến tất cả tấm lòng của cô ấy chứ?

…ta biết công việc của Bất Kiếp Viện là quan trọng nhất, nhưng…

…ta chỉ mong ngươi quan tâm đến ta một chút thôi…

…thế là được rồi…

Thiên Ma vuốt nhẹ mái tóc của Hắc Băng sang một bên, đôi mắt hiền và sâu thăm thẳm hút hồn hắn. Thiên Ma yêu đôi mắt ấy, hắn vuốt nhẹ lên lông mày của Hắc Băng rồi nói:

-Ta không phải là một người tốt…

https://thuviensach.vn

…nhưng ta sẽ tốt với ngươi…

Thiên Ma ôm Hắc Băng vào lòng, hắn vuốt nhẹ mái tóc của cô:

-Được một cô gái như ngươi, thời nay là khá hiếm đấy. Không phải tất cả bọn đàn bà đều dâng hiến tấm lòng cho người mình yêu đâu.

-Nói vậy là ngươi đã từng yêu ai đó trước ta rồi?

-Yêu thì chưa. Nhưng tán thì có, và vào kỹ viện để giải quyết một số vấn đề là đương nhiên.

-Từ hồi yêu ta đến giờ, ngươi vào kỹ viện bao nhiêu lần rồi?

-Chắc là ba bốn lần gì đó… - Thiên Ma cười -… đánh nhau liên miên, nếu không thì chắc là ta đi nhiều hơn.

Hắc Băng thụi một cú đấm vào vai Thiên Ma.

-Ngươi nói yêu ta mà lại đi kỹ viện là thế nào?

Thiên Ma cười, hắn túm lấy tay Hắc Băng:

-Thôi nào! Đau! Yêu là một chuyện, còn giải quyết vấn đề đó thì là một chuyện khác. Ta làm việc đấy với bọn điếm, nhưng ta đâu có yêu chúng nó.

-Ngươi có biết làm như thế là tổn thương người khác không? - Hắc Băng hơi nghẹn, mắt cô long lanh chực khóc.

Thiên Ma áp hai tay lên má Hắc Băng, hắn cười:

-Thì ai bảo đời nó sinh ra kỹ viện làm gì? Nói đừng giận, nếu ta không vào kỹ viện thì liệu bây giờ ta có thể ngồi đây mà ôm ngươi được không?

Hắc Băng không nói gì.

-Ta dành cho ngươi một tình cảm trân trọng của riêng ta – Thiên Ma nói – Ta như thế nào, ngươi còn không hiểu sao?

Hắc Băng thở dài, thôi đành chấp nhận vậy. Tình cảm của Thiên Ma thế nào Hắc Băng thế nào, cô hiểu rõ. Có điều cô thật là khó chấp nhận cái chuyện Thiên Ma yêu cô, trong khi kỹ viện thì hắn vẫn cứ đi.

-Này! – Thiên Ma cười tinh quái – Hay là…ngươi chưa từng làm chuyện ấy với ta bao giờ nên bực đấy hả? Hay làm ngay bây giờ đi!

-Cái đồ điên! - Hắc Băng đẩy Thiên Ma ra.

-Sớm muộn gì thì ta và ngươi cũng sẽ phải làm thôi! Không thoát được đâu! – Thiên Ma cười ngất.

https://thuviensach.vn

Hắc Băng ngượng chín cả mặt, cái tên Thiên Ma này nhiều lúc điên không chịu được. Có cần hắn phải bỗ bã ra như thế không?

-Đùa đấy! – Thiên Ma nói – Ta sẽ về sớm. Không hứa bừa đâu.

Thiên Ma cởi áo khoác đen thường ngày, và thay vào đó là áo khoác vải màu trắng. Bạch Nhật và Tuyệt Sát chẳng được cái tích sự quái gì ngoài việc gây phiền hà rắc rối cho những thành viên khác trong Bất Kiếp Viện. Có mỗi cái Vạn Kiếp Thành con con mà không giải quyết dứt điểm đi. Gặp phải Thiên Ma thì đừng hòng còn đứa nào sống sót để đi khắp nơi dẩu mỏ lên về chuyện những kẻ mặc áo khoác đen làm loạn Vạn Kiếp Thành, nhân từ thì chẳng nhân từ hẳn, tàn ác thì không cho ác luôn, hai thằng quỷ con Bạch Nhật và Tuyệt Sát lại để đứa sống đứa chết. Hậu quả là sau cái vụ đó khoảng hai canh giờ, lệnh truy nã Bất Kiếp Viện lan đi khắp Đại Lục. Tất cả những kẻ nào mặc áo khoác đen hoặc cái gì đó tối màu đều bị thẩm vấn hết. Thiên Ma lại chẳng muốn rắc rối phiền hà tí nào vì hắn đang cần thời gian để tìm hiểu Tích Vũ Thành.

Tất nhiên là bản tính không đổi, Thiên Ma vẫn chọn cái áo khoác có mũ trùm. Hắn không ưa bất cứ cái gì làm hắn chói mắt.

-Ta đi đây. – Thiên Ma nói – Đừng có ngủ đấy nhé!

-Chiều rồi còn ngủ cái nỗi gì nữa?

-Thì cứ dặn vậy.

Nói rồi Thiên Ma ra khỏi phòng. Hắc Băng nhìn theo hắn, cô đã bớt buồn đi nhiều. Thôi, lỡ yêu một kẻ như Thiên Ma rồi thì phải chịu chứ biết làm thế nào.

Thiên Ma đi ra khỏi cửa, hắn cười một mình, hắn cười khi nhớ lại cái ánh mắt hiền của Hắc Băng.

“ Hắc Băng à…

Em có biết là ta yêu em như thế nào không? “

…

Phòng họp của trưởng lão Tích Vũ Thành đông người hơn thường ngày, bởi vì Vũ Tộc Ẩn Giả đã đến. Thực ra thêm Ẩn Giả là thêm một người mà thôi, nhưng bởi vì Ẩn Giả là một nhân vật lớn của Đại Lục, và đã lâu bà không qua Tích Vũ Thành nên mọi người hỏi thăm nhiều là chuyện đương

https://thuviensach.vn

nhiên nên phòng họp có vẻ như nhiều người lên hẳn. Đối với những người tộc khác, Vũ Tộc Ẩn Giả không hẳn đã là vĩ đại vì những chính sách sai lầm của bà trong thời kì Đại Hỗn Loạn, nhưng đối với cư dân Tích Vũ Thành, Ẩn Giả vẫn được coi là một người tài năng nhất, cao cả nhất tộc Vũ.

Cuộc họp vẫn đang tiếp tục. Hoa Anh được ngồi ở hàng ghế dành cho những người có vị trí cấp bậc cao trong Tích Vũ Thành, đây là một điều vinh dự đối với một người trẻ tuổi như Hoa Anh.

Trưởng lão Tích Vũ Thành đang phát biểu, mặc dù đã gần sáu mươi tuổi nhưng hình như phụ nữ tộc Vũ có một đặc điểm chung là vẫn giữ được những nét thanh xuân vốn có của thời trẻ, nên trưởng lão lại như một phụ nữ bốn mươi tuổi. Chỉ có bản thân người tộc Vũ mới biết được mình thực sự là bao nhiêu tuổi, chứ người tộc khác chưa chắc đã phát hiện ra.

-Khách thập phương đã về thành khá đông. Hiện nay, thành phía Đông đã có một vài sự lộn xộn do khách đến quá đông, tuy nhiên chúng ta đã giải quyết được vấn đề chỗ ở cho họ.

Tướng quân Tích Vũ - Nhận Phong nói, bà ta cũng vậy, khuôn mặt và cơ thể không có gì gọi là già:

-Từ nay đến lễ Thanh Lâm còn chưa đầy một tuần nữa, vì vậy, chúng ta cần phải khẩn trương sắp xếp lại những vấn đề còn đang vướng mắc. Các vị Ngũ Lão có ý kiến gì không?

Ngũ Lão là năm vị cao tuổi nhất trong thành Tích Vũ, chỉ sau Vũ Tộc Ẩn Giả, và toàn là đàn ông. Một người trong đó đứng dậy, tóc trắng và dày, khuôn mặt hằn khá nhiều nếp nhăn, dường như nam giới tộc Vũ không có khả năng duy trì thể chất tốt như phái nữ.

-Bây giờ có lẽ là chỉ còn vướng khâu an ninh trong ngày lễ. Năm ngoái, chúng tôi đã từng bị một đám người vây quanh, chen lấn xô đẩy vì người quá đông, cũng may là còn chưa rụng râu.

Mọi người trong phòng họp cười ồ lên.

Hoa Anh đứng dậy, cô nói:

-Năm nay, các lính vệ binh đã được bố trí thành nhiều nhóm nhỏ, canh giữ ở các chốt quan trọng như Mẫu Thụ, đền thờ thần Thanh Lâm. Mạt tướng cũng sắp xếp để các lính vệ binh canh giữ ở ngoài ngoại ô trong mấy

https://thuviensach.vn

ngày nay để dẫn đường cho các xe ngựa vào thành. Vào đêm lễ hội, các vệ binh sẽ vẫn canh phòng cẩn mật như ngày thường. Để cho người vệ binh nào cũng được hưởng một mùa lễ hội như những người bình thường khác, nên tôi đã sắp xếp làm việc theo ca. Hai tuần lễ hội sẽ được chia làm bốn ca, các lính vệ binh sẽ được phân chia làm việc.

-Chỉ cần cô làm thế nào mà không để cho dân tình giật râu của tôi lần nữa là được. - Vị trưởng lão ban nãy nói.

Cả phòng họp lại cười ran lên. Hoa Anh nói:

-Thái trưởng lão yên tâm, mạt tướng sẽ hoàn thành trách nhiệm thôi.

Nhưng tràng cười vừa dứt thì Vũ Tộc Ẩn Giả đứng dậy, bà hỏi một câu khiến cả phòng họp yên lặng như phỗng:

-Bổn giả muốn hỏi các vị ở đây, đã ai tính tới chuyện Bất Kiếp Viện tới đây chưa?

Trưởng lão quay sang tướng quân Nhận Phong, thực tình bà trưởng lão cũng đã nghĩ đến chuyện này, mặc dù thông tin về Bất Kiếp Viện đã trở thành một đề tài nóng sốt trong mấy tuần nay. Và cái vụ Vạn Kiếp Thành từ đêm hôm qua là cái món ăn nóng dòn vừa được dọn ra để miệng lưỡi thiên hạ thi nhau xâu xé. Nhưng Ẩn Giả hỏi quá đột ngột, nên bà hơi sững lại một chút.

Một lúc sau, trưởng lão nói:

-Tôi đã tính đến khả năng này. Tướng quân đã chuẩn bị mọi lực lượng cần thiết để ứng phó tới tình huống xấu nhất là phải đụng độ Bất Kiếp Viện.

Ẩn Giả lại quay sang tướng quân Tích Vũ:

-Tướng quân, hiện giờ chúng ta có bao nhiêu lính vệ binh?

-Ở trong thành hiện nay là một vạn, còn ở ngoại ô là ba vạn, sẵn sàng ứng chiến mọi lúc. Hơn nữa, tôi đã thành lập một đội phản ứng nhanh gồm các thành viên ưu tú nhất của Tích Vũ, do đội trưởng Hoa Anh dẫn đầu. Tôi cũng đã liên lạc với phó bang chủ Huyết Hồng của bang Ỷ Thiên về việc tăng lực lượng phòng vệ, cô ta đã đồng ý chuyện đó.

Thái trưởng lão nói:

-Bang Ỷ Thiên à? Có chắc không đấy tướng quân? Bà thừa biết là bang phái vốn không có quan hệ tốt đẹp gì với hội đồng trưởng lão của các thành

https://thuviensach.vn

rồi mà.

-Bổn tướng cũng đã nghĩ đến chuyện đó rồi. Nhưng Thái trưởng lão cũng hiểu đấy, ta cần thêm sự trợ giúp của họ, còn hơn là để Ỷ Thiên tự ý nhảy vào chuyện của chúng ta, nên tôi đã chủ động đề nghị trước.

Thái trưởng lão hiểu điều đó, chẳng qua ông chỉ muốn hỏi lại cho rõ. Ai cũng biết mùa lễ hội là lúc tiền dễ đổ vào nhất, người mua chẳng có hơi đâu lại mặc cả. Thế nên chuyện Ỷ Thiên nhảy vào mùa lễ hội này để kiếm lợi là điều đương nhiên. Tướng quân Nhận Phong làm vậy, chẳng qua là để Ỷ Thiên biết rằng, họ có thể làm ăn được vào lúc này, và chỉ cần không làm điều gì để cho các trưởng lão nóng mặt, thế là được. Còn hơn là chẳng nói gì, để Ỷ Thiên phải tự thân làm việc thì dễ nảy sinh nhiều sự rắc rối không hay. Các trưởng lão vốn đã chẳng ưa gì bang phái rồi.

-Bổn giả nghĩ rằng, các vị hãy siết chặt hơn nữa đối với các vị khách đang hành hương về đây. Đồng thời cũng phải kiểm tra lại những người khả nghi ở các nhà trọ. Bổn giả rất lo lắng về chuyện Bất Kiếp Viện đã có mặt trong Tích Vũ Thành lúc này.

Ai nấy trong phòng họp đều lo lắng. Bất Kiếp Viện có thể một mình chọi được đông người, chúng không ngán gì quân đông đến hàng vạn cả.

-Không phải chứ? Ẩn Giả? – Trưởng lão Tích Vũ hỏi.

-Có thể chúng đã về đây vào lúc Vạn Kiếp Thành và Thiên Lệ Thành vẫn bình an vô sự. Rất có khả năng đó, chính vì vậy, bổn giả mới nhắc nhở các vị về việc Bất Kiếp Viện. Nhân đây cũng nói với các vị một chuyện, hôm qua, ta đã tới phòng quân cơ và đã thấy một số tài liệu rất đáng nghi ngờ …

Vũ Tộc Ẩn Giả đem một tập giấy, đoạn giở từng trang bà nói:

-Đây là bản ghi chép về việc hai mươi vạn quân Kiếm Tiên có một cuộc hành trình lên phương Bắc cách đây ba năm, chúng ta ai cũng biết chuyện này, hai mươi vạn quân đều bị giết hết, số lượng lính còn sống sót trở về chưa đến ba trăm người. Vụ này hồi ấy đã trở thành tâm điểm thu hút sự chú ý của dư luận. Theo như những gì mà người ta biết, những người lính trở về đều bị cấm khẩu, họ trải qua một sự … bổn giả không biết dùng từ gì để miêu tả cho đúng …có thể gọi là… một sự khủng bố hoặc tra tấn tinh

https://thuviensach.vn

thần. Không một ai trong số họ nói gì được, họ chỉ lắp bắp một vài câu mà người ta đã phải căng tai ra để nghe rõ, hình như họ chỉ ú ớ được từ Hắc Đế. Điều ấy khiến mọi người nghĩ ngay tới Uất Hận Thành, họ cho rằng Uất Hận Thành đã tiêu diệt hai mươi vạn quân Kiếm Tiên.

-À! – Thái trưởng lão nói – Hình như là hồi đó Ẩn Giả đại nhân đã tới Tổ Long để họp bàn về chuyện này thì phải?

-Đúng là như vậy.

-Không chỉ có lính Kiếm Tiên. Hồi đó vụ thảm sát quân đội là một chủ đề rất nóng. Đã xảy ra ba vụ nữa cũng như vậy, nếu tôi nhớ không nhầm thì…năm vạn lính Vạn Hoá cũng chết, không một ai còn sống. Thứ hai là mười vạn lính Tổ Long, vụ này đã gây ảnh hưởng rất nghiêm trọng tới uy tín các vị Trưởng lão Tổ Long, thứ ba là hai vạn lính ở Luyện Ngục Hoả Sơn, vụ đó người ta cho là bị quái vật trong Hoả Sơn tràn ra và giết hại binh lính.

Hoa Anh cũng nhớ tới điều này. Cách đây hai năm, có một sự kiện gây xôn xao khắp Đại Lục là không hề có chiến tranh, vậy mà gần bốn mươi vạn lính đã tử trận. Không hiểu vì một nguyên do gì. Ban đầu người ta nghĩ là dịch bệnh hoặc thiên tai nên mới xảy ra chuyện như vậy. Nhưng khi khám nghiệm, kết quả thu được lại cho thấy, tất cả những người lính đều đã bị giết. Và có một điều rất khó hiểu là cả bốn vụ thảm kịch trên đều xảy ra ở phương Bắc, hơn nữa những người lính sống sót trở về chỉ biết nói mỗi một từ: Hắc Đế. Và không có lý do gì khiến người ta không nghi ngờ Uất Hận Thành đã gây ra chuyện này cả. Bẵng đi một thời gian, không còn những vụ việc như thế nữa, và nó không còn là chủ đề nóng. Tuy thế, hậu quả thì những gia đình có người đi lính trong những vụ thảm kịch đó phải gánh chịu tới tận bây giờ, và Hoa Anh nghĩ rằng nỗi đau ấy không bao giờ có thể nguôi ngoai được. Còn các vị trưởng lão cũng không chịu để yên, họ đã lập ra một tổ chức của Tổ Long để nghiên cứu, xác minh lại những vụ việc trên, và tổ chức điều tra ấy vẫn hoạt động cho tới bây giờ. Tuy thế, Hoa Anh nghe phong phanh rằng cái tổ chức ấy sắp bị giải thể tới nơi vì suốt một năm qua họ không tìm ra được thủ phạm, đã thế còn bị dư luận phản đối vì làm việc theo kiểu quan liêu, điều tra thì không thấy đâu, chỉ

https://thuviensach.vn

thấy ngày đến ngồi chơi xơi nước, trong khi tiền thưởng thì vẫn phát đều đều, thì khi xảy ra vụ Thiên Lệ Thành và Vạn Kiếp Thành, tổ chức điều tra ấy lại có dịp để làm, mọi nghi vấn đều đang tập trung vào Bất Kiếp Viện. Họ nói rằng đã làm việc trong suốt một năm qua và đang tập trung vào Bất Kiếp Viện! Dân tình chỉ biết cười khẩy và chửi: " Chúng tao nộp tiền, đóng thuế để cho bọn mày làm việc, nhưng chúng mày chỉ có ngồi chơi xơi nước, chẳng làm được cái cóc khô gì! Thế chẳng thà chúng tao đem tiền đến biếu chúng mày luôn cho xong, nghe còn thông hơn! ". Trưởng lão Kiếm Tiên đã kịch liệt phản đối và đòi giải thể cái tổ chức này, ông đã nói thẳng rằng tổ chức điều tra này của Tổ Long chẳng được cái thể thống gì, trong khi những gia đình có người bị nạn đang cần một lời giải thích. Tất nhiên, các vị trưởng lão Tổ Long đâu có chấp nhận lời đề nghị của trưởng lão Kiếm Tiên! Những người trong tổ chức điều tra ấy đều là chỗ tâm giao hảo hữu với các vị trưởng lão cả, lại nhận được của nhau quà biếu rồi, đâu dễ nói bỏ là bỏ ngay thế! Hơn nữa chính Bất Kiếp Viện, những người bị giết ở hai thành lại hàn gắn cho các vị trưởng lão Tổ Long và tổ chức điều tra của các vị về cái mặt nạ mang tên thể diện sắp long ra tới nơi vì quá trình làm việc yếu kém của mình. Kể cũng nực cười, cái nỗi đau của người này là niềm sung sướng của kẻ khác.

-Cũng may mắn là hồi đó Tích Vũ Thành chúng ta không có cuộc hành quân nào vào năm ấy cả. - Trưởng lão Tích Vũ nói.

-Tôi nghĩ có lẽ chính Uất Hận Thành đã gây ra việc đó, hình như họ vẫn chưa quên mối thù năm xưa … - Thái trưởng lão nói.

Hoa Anh để ý thấy mặt của Ẩn Giả hơi nhăn lại vì khó chịu. Cô biết người tộc Nhân và Thú vẫn đổ lỗi Đại Hỗn Loạn cho Ẩn Giả khiến Ẩn Giả mang theo một tiếng xấu.

-Không phải vậy … - Ẩn Giả nói – Tôi đã tới Tổ Long trong một cuộc họp kín cách đây một năm. Người đại diện Uất Hận Thành đã tới đó để bàn về vụ việc đó.

-Người Uất Hận Thành tới Tổ Long? - Tướng quân Tích Vũ ngạc nhiên.

-Hôm đó, bổn giả được mời tới. Và bổn giả đã nghe người đại diện của Uất Hận Thành nói rằng, họ cũng là nạn nhân của những vụ thảm sát đó.

https://thuviensach.vn

-Mạt tướng không hiểu! Thế là thế nào?

-Uất Hận Thành thông báo rằng, chính họ cũng đã bị tổn thất lính. Gần một vạn lính của họ đã bị giết, không chỉ có vậy, một số thủ lĩnh các đội đặc biệt của họ cũng mất tích.

-Mất tích?

-Bổn giả có được xem danh sách. Một người từng giữ chức tổng quản Mật Nội – kho sách lớn nhất của Uất Hận Thành đã biến mất mà không để lại dấu vết gì. Đội trưởng đội thứ tư của Ai Oán Đường cũng mất tích sau đó tám tháng, và còn một người nữa là đội trưởng đội Biệt Sát – không ai trong chúng ta lạ cái tên này cả, cũng đã mất tích. Họ cho biết rằng, trước khi những người này mất tích, cũng đã xảy ra một số vụ giết người hàng loạt ở Uất Hận Thành. Khi ba người tôi đã kể trên mất tích, thì đồng thời liên tiếp sau đó đã có thêm ba người nữa, đều giữ các chức vị quan trọng cũng biến mất.

-Không có tên tuổi gì sao? - Trưởng lão hỏi.

-Người Uất Hận Thành thông báo cho chúng ta tình hình của họ đã là một chuyện động trời rồi, bảo họ cho biết tên nữa thì có lẽ bổn giả nên từ bỏ chức vụ Ẩn Giả mất! Vả lại, đa số những người đó đều dùng tên giả hoặc bí danh, nên cũng không thể giúp ích được gì hơn. Bổn giả chỉ được cho biết thêm là khi ba người nữa mất tích, thì đã xảy ra vụ giết hại hơn một vạn lính Uất Hận Thành. Vụ này xảy ra trước bốn vụ kia.

-Ẩn Giả nghĩ sao về việc này? - Nhận Phong tướng quân hỏi.

-Bổn giả có thể nghĩ thế này, chỉ là nghĩ thôi, những người bị mất tích ấy có lẽ chính là những thành viên của Bất Kiếp Viện bây giờ. Bổn giả được cho biết rằng, những người bị mất tích đều thuộc vào hàng võ công, pháp thuật mạnh nhất, hay nói gọn hơn đó là những chiến binh ưu tú bậc nhất của Uất Hận Thành, các vị biết đấy, Tổng quản của Mật Nội là người phải trải qua một kỳ thi đáng sợ như thế nào, hay như đội trưởng đội thứ tư của Ai Oán Đường cũng vậy. Chắc là không ai quên cái vụ một mình tên đội trưởng thứ tư ấy đã làm cỏ sạch năm ngàn chiến binh ưu tú của Tổ Long chứ? Còn đội trưởng Biệt Sát thì có lẽ tôi không phải nói nữa. Vậy những người mạnh như vậy thì sao có thể mất tích có thể dễ dàng thế, điều lý giải

https://thuviensach.vn

dễ nhất là họ đã bỏ đi. Và Bất Kiếp Viện mới thực sự là hung thủ của những vụ thảm sát của mấy năm trước.

-Ẩn Giả đại nhân cho rằng những người mất tích ấy chính là thành viên Bất Kiếp Viện bây giờ ư? - Trưởng lão hỏi.

-Bổn giả chỉ phỏng đoán vậy. Không có điều gì là chắc chắn cả. Điều quan trọng nhất là bây giờ là phải bảo vệ Tích Vũ Thành cho chu đáo. Có lẽ lần này, Ẩn Giả sẽ giúp Tích Vũ Thành một tay.

-Được như vậy thì tại hạ yên tâm rồi! - Trưởng lão nói.

Cuộc họp đã kết thúc. Hoa Anh đang chuẩn bị đi thì Ẩn Giả gọi:

-Này, Hoa Anh!

Hoa Anh quay lại, cô hỏi:

-Có chuyện gì vậy sư phụ?

-Ngươi hãy tới tất cả các quán trọ trong thành Tích Vũ, đưa hết danh sách của những người nào ngươi thấy khả nghi cho ta.

-Dạ. đệ tử rõ rồi!

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 11 giây -----

Thư viện sách ở Tích Vũ Thành vắng ngắt và lạnh lẽo vì không có người qua lại, đang sắp lễ Thanh Lâm, người ta bận rộn để sắm sửa lễ, ai còn thời gian để mà còn sách vở?

Tất nhiên, không có ai thì cái thư viện này đã trở thành một cái nhà mồ. Một bóng áo trắng đang nhẹ nhàng lướt qua các kệ sách, và là người. Nếu ai đó giàu trí tưởng tượng sẽ nghĩ đến là một bóng ma trong nhà mồ. Một câu chuyện kinh dị đủ để hù bất cứ đứa trẻ con nào.

Thiên Ma đang đi tới kệ sách ở giữa thư viện, kệ sách này trải dài hơn trăm trượng, trên có một tấm bảng gỗ, ghi dòng chữ " Huyền Thoại, Truyền Thuyết, Khảo Cổ ".

Thiên Ma đang chọn sách, hắn cần tìm một vài quyển. Nhìn cái thư viện này, Thiên Ma lại nhớ tới Mật Nội, nơi ấy một màu đen xám của bóng tối, mang hơi ẩm mốc, sự khó chịu của mạng nhện, thỉnh thoảng có vài ba con chuột chạy qua khi đã gặm bớt một tí sách để răng chúng ngắn lại. Những kệ sách trải dài như vô tận, hun hút như hang động, những quyển sách

https://thuviensach.vn

mang cái mùi hoi khó chịu do để lâu năm, cái mùi máu người của những kẻ tuỳ tiện vào đây hoặc những kẻ muốn ăn trộm sách bị đội quản lý Mật Nội giết chết. Có những vết máu đã lâu, đen gờn gợn, có những vết máu còn mới, đặc quánh cái mùi tanh, chúng bám lên những gáy sách, những trang sách. Thỉnh thoảng trong Mật Nội còn thấy nguyên cả cánh tay còn rơi rớt lại trong xó xỉnh nào đó do người ta bỏ quên. Cái Mật Nội như một bãi rác rưởi ấy lại lưu trữ những thứ gì thiêng liêng nhất, bí mật nhất, đáng sợ nhất, nó mang theo mình cả Đại Lục Hoàn Mỹ này.

Trở về với thực tại, Thiên Ma vẫn đang chọn sách, hắn rờ những ngón tay dài và trắng bệch lên từng gáy để xem.

“ Ít ra là cũng có quyển này “.

Thiên Ma lấy xuống một quyển sách dày và khá nặng có hàng chữ đỏ ở bên ngoài “ Phật Pháp, những điều còn chưa rõ “ của Miểu Miểu Đạo Nhân. Thực ra quyển này hắn đã đọc trong Mật Nội rồi, nhưng hắn cần nghiên cứu lại.

Thiên Ma ra bàn đọc sách, cái bàn lỗ chỗ những ánh nắng vàng chói chiếu qua tán lá cây. Nóc của cái thư viện này là một tán cây mà. Thiên Ma không thích ánh nắng tí nào, tuy thế, hắn vẫn ngồi xuống.

Bụi trên quyển sách bay tứ tung sau hơi thổi của Thiên Ma. Hắn không đọc từ đầu, mà lật một cái ngay tới trang thứ ba trăm sáu mươi mốt, hắn đã nghiền ngẫm cái trang này tới mòn mắt rồi, nhưng mòn rồi không có nghĩa là mắt hắn bớt đi háo hức khi đọc nó. Trang sách luôn cho Thiên Ma một cảm giác thú vị và hơi hồi hộp.

“…Như Lai Phật Tổ hay Đại Thiện là vị Phật thiêng liêng nhất, tối cao nhất trong đạo Phật. Một vị Phật, một vị thần thánh đã làm cho chúng ta tốn không ít giấy mực để bàn luận.

Như Lai vốn là một vị hoàng tử của một đất nước cổ vào thời Hỗn Tam Giới, tên thật là Đạt Đa. Có nhiều tài liệu nói rằng đất nước ấy chính là Kỳ Bàn Cổ ngày nay, tuy vậy vẫn cần rất nhiều những chứng cứ nữa để xác minh cho việc này. Trong đây, bổn nhân chỉ muốn đề cập vào Như Lai. Chàng hoàng tử Đạt Đa sinh vào ngày mồng tám tháng Tư, truyền thuyết kể lại rằng: mẫu thân của chàng có mơ thấy một bông sen lớn chui vào

https://thuviensach.vn

sườn bên phải. Khi sinh ra hoàng tử, trời đất rung chuyển, hoàng cung toả ánh hào quang chói lọi, người đứng cách xa đó vạn dặm cũng có thể nhìn thấy một cột sáng vàng chiếu ra khắp Đại Lục. Ngày hôm ấy, mặt đất rung chuyển, tạo ra hai con sông Vô Ưu Hà và Nguyễn Giang. Ngày hoàng tử Đạt Đa sinh ra, người ta nói rằng không hề có một chuyện gì phi nghĩa xảy ra, không hề có người chết, vạn vật sinh sôi nảy nở, mọi người gọi ngày đó là " Đại xá thiên hạ ". Khi vừa mới sinh ra, hoàng tử Đạt Đa đã biết đi, lẫm chẫm bước bảy bước, mỗi bước mọc ra một đoá sen. Chàng giơ tay lên trời nói: " Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn ". Quả thật là bực phi phàm ngay từ nhỏ.

Hoàng tử Đạt Đa trưởng thành trong hoàng cung, nhưng chàng không hề thích lối sống xa hoa huyên náo của cung đình. Một lần khi ra khỏi hoàng cung, hoàng tử thấy dân chúng bị khổ sở bởi "lão" , "bệnh", "tử" , chàng quyết định xuất gia tu hành, rời khỏi hoàng cung vào ngày mồng tám tháng Hai. Sau sáu năm khổ hạnh, gần như không ăn không ngủ, mà Đạt Đa vẫn chưa thành chính quả. Đạt Đa ngẫm nghĩ rất nhiều, chàng bỏ lối tu khổ hạnh đó, liền tới ngồi dưới một gốc cây bồ đề, trầm mặc tư tưởng trong bốn mươi chín ngày, tối ngày mống tám tháng Mười Hai, chàng bỗng nhiên đại ngộ, trời đất lại chấn động một lần nữa. Hoàng tử Đạt Đa đã trở thành Phật, lấy pháp hiệu là Như Lai.

Đạo Phật từ đó đã ngày càng phát triển, người tộc Nhân theo đạo Phật rất nhiều, không những thế có cả một số lượng người tộc Vũ và tộc Thú cũng theo đạo Phật. Cho tới thời kỳ Ngũ Đế Danh Đô, chiến tranh đã tàn phá đi quá nhiều chùa chiền, giết hại hàng vạn sư sãi. Đây có thể nói là thời kỳ đen tối nhất của đạo Phật.

Sau thời kỳ Đại Hỗn Loạn, đạo Phật đã được phục hồi. Ngày nay, người ta tuy không còn cắt tóc đi tu nhiều như trước nữa, nhưng vào dịp ngày lễ, các cửa chùa luôn là nơi đông người qua lại nhất. Trong mỗi người, Phật luôn chiếm một vị trí rất thiêng liêng và trân trọng.

Lại nói về Phật Như Lai. Đại Lục đã từng có những lần chứng kiến Như Lai giáng thế. Sau khi thời kỳ Hỗn Tam Giới kết thúc, người ta đã nói Phật Như Lai giáng thế, ngài cầu kinh, phổ độ cho những linh hồn được siêu

https://thuviensach.vn

thoát. Cả Đại Lục đã quỳ xuống trước Phật Như Lai, điều này chứng tỏ Phật Như Lai có một vị trí rất lớn trong lòng chúng sinh. Nhưng có một số tài liệu nói rằng lần gần đây nhất là cách đây hai mươi năm, vào ngày Hắc Đế bị giết. Một số nhân chứng đã nói lại rằng, Như Lai đã hiển linh giúp liên minh Tứ Đế đánh bại Hắc Đế. Tuy nhiên điều này cần phải được xem xét lại, chúng ta đều biết Phật Như Lai không sát sinh, vậy tại sao người lại có thể giúp Tứ Đế giết Hắc Đế được?

Có một số lời giải thích rằng, Như Lai muốn tiêu diệt một nghiệt chủng như Hắc Đế. Bổn nhân không có gì phản bác khi gọi Hắc Đế là nghiệt chủng, có điều rằng kể cả là nghiệt chủng thì Như Lai vẫn không sát sinh, người luôn tâm niệm rằng, kể cả cái xấu xa nhất cũng có thể hướng thiện được. Vậy bí mật của câu chuyện này là gì ?...”

Thiên Ma đọc tới đó thì nghe thấy tiếng bước nhân đang tới. Hắn ngoảnh lại, một cô gái Tiên Thú với khuôn mặt khá đáng yêu, tay bê khứ nứ một chồng sách. Cô gái để phịch xuống mặt bàn và bắt đầu đọc từng cuốn.

Thiên Ma nhìn cô gái một lúc rồi hắn quay lại với cuốn sách của mình.

“ … Phật Như Lai từng phổ độ cho một thứ gọi là Tàn Dương nhưng bất thành, một thứ có thể đem lại hiểm hoạ cho thế gian…”

Trong đầu Thiên Ma bắt đầu nổi lên vô vàn câu hỏi.

“ Tàn Dương rốt cục có đúng là thứ mà mình nghĩ không? Trong suốt quá trình lịch sử của Đại Lục, Phật Như Lai đã không thể nào cải hoá được Lục Ma Thiên Vương, nếu theo như cái định nghĩa và thông tin mơ hồ này thì cũng có thể nói Lục Ma Thiên Vương chính là Tàn Dương. Nhưng như vậy thì…nghe thật là vô lý. “

“ Phật Như Lai có pháp lực vô biên, là vĩ đại trong lòng chúng sinh, thế tại sao ông ta lại không thể khuất phục nổi Tàn Dương? “

“ Nếu hiểu theo một cách gì đó, thì mình có thể nghĩ rằng, Tàn Dương có thể là một vật mang trong mình một sự … hiểu thế nào nhỉ? Một sự ý thức chăng? Hay là một quyền năng vô tận nào đến nỗi Như Lai cũng không đủ sức khuất phục nó? “

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ, suy nghĩ mãi, Thiên Ma đang chìm đắm vào trong tư tưởng của mình, và hắn đã quên mất những ánh nắng bắt đầu nhạt dần đi.

Thiên Ma đứng dậy, hắn đi lại cho khai thông đầu óc. Lúc đi qua cô gái, hắn ngó xuống và thấy cô đang đọc một cái gì đó.

“ …Tàn Dương không rõ là vật gì, chỉ biết rằng nó mang trong mình một thứ sức mạnh đến độ Như Lai cũng không thể khuất phục…”

Thiên Ma chẳng cần nhìn bìa sách cũng biết đây là quyển “ Những bảo vật của Đại Lục “, tác giả là Diệp Công. Quyển này cũng được khi đọc để giải trí, chứ nó chẳng có cái tác dụng gì cả, nói về Hắc Đế Ấn và Tàn Dương độc có trong nửa trang. Kiến thức của ông già đó có hạn, hoặc là ông ta không muốn nói, Thiên Ma đã từng có ý định bắt sống ông già này về để tra hỏi vì hắn có nghe một thông tin ngoài luồng rằng Diệp Công biết khá nhiều về Tàn Dương. Nhưng nghĩ lại, Thiên Ma thấy thông tin này chưa được chắn chắn lắm, với lại Tổ Long canh phòng cẩn mật, muốn ra tay cũng khó. Thiên Ma đã tạm gác lại chuyện này sang một bên.

“ Cô em này muốn gì ở Tàn Dương đây? “

“Hay là cũng giống mình ?”

Một ý nghĩ phấn khích nảy lên trong đầu Thiên Ma. Hắn ngồi xuống và đối diện với cô gái.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 4 phút và 54 giây -----

Thiên Ma hỏi:

-Cô cũng muốn biết Tàn Dương là gì sao?

Cô gái xem khá chăm chú nên bị giật mình. Sau khi định thần lại, cô trả lời:

-À…vâng….

-Tôi là một nhà khảo cổ thích sưu tập các loại báu vật quý hiếm. – Thiên Ma nói trơn tru như đã học thuộc lòng trước – Và không một nhà khảo cổ nào lại không muốn biết Tàn Dương là cái gì cả. Vậy cô cũng là một nhà khảo cổ chăng?

-Cũng có thể nói là như vậy.

-Chúng ta làm quen nhé! Tôi tên là Vương Kỳ. – Thiên Ma dùng tên giả để nói chuyện.

https://thuviensach.vn

-Tôi là Diêu Linh.

-Tôi đã tới thư viện này mấy ngày nay rồi, rất ít tư liệu, có vẻ như cái thư viện này quá nhỏ bé để cho tôi biết Tàn Dương là cái gì.

-Tôi cũng thế - Diêu Linh nói hơi vồn vã – Tôi rất muốn biết Tàn Dương là gì, nhưng phải nói là…không có một thư viện nào có tài liệu về nó cả.

-Sao cô không thử đi tìm cái rương của tội lỗi đi? – Thiên Ma cười.

Diêu Linh phì cười:

-Anh đừng trêu tôi như một kẻ không biết gì như vậy chứ. Cái rương của tội lỗi thực ra chỉ là một thuật ngữ nói về Tàn Dương thôi, trước đây không ít người đã cố gắng suy đoán rằng cái rương đó ở đâu, và rốt cục cái mà họ tìm thấy là điên cái đầu!

Thiên Ma cười, xem ra cô gái này cũng hay nhỉ?

-Thế cô nghĩ Tàn Dương là gì?

-Anh biết đấy, đó là một thứ mà Như Lai Phật Tổ không cách nào khắc chế được. Có nhiều ý kiến rất mơ hồ rằng Tàn Dương là một sức mạnh ma quỷ có nguồn gốc xuất phát từ Ma Giới. Nhưng tôi thì nghĩ khác…

Thiên Ma thấy ngày càng hay, hắn hỏi:

-Vậy cô nghĩ Tàn Dương là gì?

-Tôi đã từng tham khảo tài liệu về Tàn Dương trong thư viện Tổ Long Thành. Nói chung thì Tàn Dương đều được người xưa ghi lại rằng, đó là một thứ mang theo những điều xấu xa, nên thuật ngữ “cái rương tội lỗi” cũng có phần nào đúng. Và Tàn Dương hay được nhắc cùng với Hắc Đế Ấn, nhiều người cho rằng hai thứ này có mối liên hệ mật thiết với nhau, hoặc cũng có thể là không. Tôi cũng được nghe trưởng lão Vạn Hoá Thành nói rằng: “ Hắc Đế mang trong mình mọi bí mật, trong đó Hắc Đế Ấn là thứ bí ẩn nhất “, nếu thực sự Tàn Dương cũng nằm trong bí mật đó của Hắc Đế, thì tôi nghĩ người ta sẽ đoán ra ngay Tàn Dương là cái gì.

Dòng chảy suy nghĩ của Thiên Ma trào dâng dồn dập như một cơn sóng:

-Hình như cô đang nghĩ tới thanh Uất Ma Kiếm phải không?

-Tôi nghĩ có thể là như vậy. Anh biết đấy, Uất Ma Kiếm rất nổi tiếng, nó mang trong mình sự uất hận, sự khát máu và tàn ác, nhiều kẻ đã từng ham

https://thuviensach.vn

hố muốn có được Uất Ma Kiếm. Tôi đã từng lẻn vào … - Diêu Linh ngập ngừng.

-Sao vậy?

-Có lẽ, tôi không nên nói thì hơn.

Thiên Ma cười, hắn nói:

-Vào nơi lưu giữ những hồ sơ bí mật trong thời kỳ Đại Hỗn Loạn chứ gì?

Diêu Linh ngạc nhiên:

-Sao anh biết?

-Tôi đã từng xem rồi. Trước đây tôi đã từng đọc những tập tài liệu đó.

-Anh từng làm ở việc ở trong Tổ Long Thành sao?

-Không. Tôi cũng như cô, đã từng lẻn vào đó. Cô cứ nói đi, tôi không phải là người thích đem bí mật của người khác ra phơi bày đâu.

Diêu Linh hơi bối rối một chút, nhưng cô nói ngay:

-Tôi đã xem vài tập hồ sơ và được biết là thanh Uất Ma Kiếm đã biến mất khỏi Uất Hận Thành khi Thiên Tử thứ ba mươi hai qua đời. Tập hồ sơ ấy có nói rằng Uất Ma Kiếm đã từng rơi vào tay Lục Đại Ác Nhân, nhưng có vẻ như không ai trong Lục Đại Ác Nhân đủ sức khống chế nó cả và hình như Lục Đại Ác Nhân đã bán lại Uất Ma Kiếm cho một người nào đó có thế lực tại Tổ Long Thành. Tập hồ sơ nói rằng đến bây giờ vẫn không biết ai là người đã mua lại Uất Ma Kiếm từ tay Lục Đại Ác Nhân.

Thiên Ma hơi sặc cười một chút. Hắn biết về tổ chức Lục Đại Ác Nhân, một tổ chức xuất hiện trong thời kỳ Đại Hỗn Loạn, chuyên đi thu thập vũ khí trên chiến trường hoặc là ăn cướp luôn thể. Hễ ở đâu có thông tin gì về một loại vũ khí mạnh hoặc báu vật, Lục Đại Ác Nhân không từ mọi thủ đoạn nào để có được nó. Sau khi đã có được món đồ cần thiết, bọn chúng sẽ tổ chức ra một cuộc đấu giá ngầm cho những loại bảo vật này, mà những người mua chủ yếu là có thế lực lớn. Những cuộc đấu giá ấy có số tiền lên tới vài vạn Kim Nguyên Bảo là chuyện bình thường. Tuy nhiên, Thiên Ma cười là vì hắn thấy Lục Đại Ác Nhân quá ngu, ngu đến mức Thiên Ma không thể nhịn cười được. Một thanh kiếm quý hơn cả vạn mạng người mà chúng quăng quật bên đường như một đống giẻ rách.

https://thuviensach.vn

Nhưng Thiên Ma lại nghĩ theo một hướng khác, có lẽ không phải tự nhiên Lục Đại Ác Nhân ngu, mà là chúng có chủ đích. Nếu đã là một kẻ có máu mặt và tên tuổi trên giang hồ thì lẽ nào bọn Lục Đại Ác Nhân lại không biết gì về sức mạnh khủng khiếp của Uất Ma Kiếm? Và sự trao đổi Uất Ma Kiếm có lẽ là để lợi dụng điều gì đó ở kẻ mua hàng. Và nếu không lợi dụng được gì thì Lục Đại Ác Nhân có thể giết phăng đi để đoạt lại, chuyện giết người đối với Lục Đại Ác Nhân dễ như trở bàn tay.

-Nói tóm lại cô nghĩ Uất Ma Kiếm chính là Tàn Dương? – Thiên Ma hỏi.

-Đúng, có lẽ là tôi nghĩ vậy.

“ Một ý kiến khá hay đấy “ – Thiên Ma thấy bắt đầu thú vị với Diêu Linh.

-Vậy anh nghĩ Tàn Dương là gì? – Diêu Linh hỏi.

-Một cái gì đó chăng?

Diêu Linh cười.

-À, thế anh có nghĩ tổ chức Bất Kiếp Viện làm loạn Đại Lục mấy ngày nay là để tìm Tàn Dương không?

“ Hắc Đế Ấn, cô bé ạ “. Tuy vậy Thiên Ma nói:

-Có lẽ là thế … ai mà biết chúng định làm gì chứ?

Thiên Ma sực tỉnh, trời đã tối lúc nào không hay. Vừa đẹp một tiếng chuông đánh lên báo hiệu đã qua giờ Tuất và Thiên Ma sực nhớ là Hắc Băng đang đợi mình.

-Chà! Trời tối mất rồi, tôi phải về! – Thiên Ma nói – Cô có định quay lại đây không?

-Có lẽ là có…

-Hy vọng sẽ gặp lại cô trong đêm lễ hội. Cáo từ!

-Cáo từ!

Diêu Linh thấy người này nói chuyện khá là hay, tuy nhiên…

…tại sao anh ta không cởi chiếc mũ trùm ra?

Thiên Ma vừa đi trên con đường đông người vừa nghĩ ngợi, tại sao hắn lại không nghĩ tới Uất Ma Kiếm sớm hơn nhỉ? Xem ra cô bé kia thông minh hơn hắn nhiều.

https://thuviensach.vn

Nhưng …Thiên Ma sực tỉnh, hắn quay lại về phía thư viện, hơi thở lạnh toát…

“ Làm thế quái nào mà con bé này lại biết đến Uất Ma Kiếm chứ? Ngoại trừ thiên tử Uất Hận Thành, Vô Chân Vương và những người có thế lực, không ai biết đến Uất Ma Kiếm cả! “

“ Rốt cục con bé này là ai? “

Diêu Linh cũng đã sực nhớ là tại sao cái tên Vương Kỳ này lại biết tới Uất Ma Kiếm?

"Trừ phi hắn là người Uất Hận Thành".

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 6 phút và 50 giây -----

Xích Vân tự hỏi vì sao con nhỏ Diêu Linh đi lâu thế. Và y cũng hỏi luôn chính mình là tại sao lại nghĩ tới Diêu Linh?

Nhìn kỹ ra thì con bé Diêu Linh đúng là xinh thật, tính tình cũng vui vẻ nữa. Nhưng điều làm Xích Vân không thể chịu đựng nổi là cái tính đanh đá và chua ngoa của Diêu Linh. Nếu không, thì Xích Vân đã có một căn phòng rộng thênh thang tha hồ mà quẫn quại rồi. Không hiểu sao con bé này lại có cái tính ấy – Xích Vân chặc lưỡi.

Xích Vân sang khu nhà chính của quán trọ, phải đi đâu một chút cho thoáng, ở mãi trong phòng bí quá.

-Vâng, tôi sẽ đưa danh sách cho tổng đội trưởng! - Tiếng ông chủ quán nói.

Xích Vân không để ý thấy một đôi chân đang lùi lại, y vấp phải gót chân đó và té nhào xuống.

Một đôi tay mềm mại như bông đỡ lấy cánh tay Xích Vân và giọng nói nhẹ nhàng:

-Tôi xin lỗi! Anh không sao chứ?

Xích Vân ngẩng mặt lên, y thấy khuôn mặt cô gái há hốc miệng vì quá ngạc nhiên. Rồi khuôn mặt ấy chuyển sang đỏ bừng, một là vì tức giận, hai là vì ngượng.

-A! Ra là cô! – Xích Vân nói – Hoa Anh!

Những người lính vệ binh đi theo Hoa Anh ngạc nhiên, rồi họ hỏi:

https://thuviensach.vn

-Đội trưởng, tỷ quen người này sao?

Hoa Anh thẹn, cô nói lấp:

-A…à, à…ừ, là bạn của ta, lúc tới Kiếm Tiên…có quen…

Nói rồi Hoa Anh đỡ Xích Vân, cô giả đò:

-À, lâu rồi tôi và anh không đi chơi đâu đó … – Hoa Anh hướng cái nhìn sắc lẻm về phía Xích Vân - … nhỉ? Hai muội hãy tập hợp cho ta danh sách. Tí nữa về cứ để ở bàn làm việc ấy.

-Vâng…

Hoa Anh bước ra cửa, trong khi Xích Vân thì vẫn đứng im như tượng. Hoa Anh nghiến răng nghiến lợi, cô quay lại nở một nụ cười chua chát với Xích Vân:

-Đi dạo với tôi một lúc không?

Xích Vân bước ra theo.

Hai lính vệ binh khúc khích cười:

-Cậu có thấy mặt của Hoa tỷ tỷ đỏ bừng lên không?

-Có, hình như là người yêu của tỷ tỷ thì phải …

Hoa Anh dẫn Xích Vân ra một bãi cỏ trống, và điều đầu tiên Hoa Anh làm là xả hết cơn giận dữ vào Xích Vân:

-Tôi…tôi thật không hiểu anh là cái gì nữa! Phải lúc ấy không có ai, tôi đã cho anh cái tát rồi đó!

Xích Vân cười:

-Cô cấm tôi về Tích Vũ để dự lễ Thanh Lâm sao?

Hoa Anh tức tím lịm mặt:

-Được! Anh được lắm! Tôi không thể nào tưởng tượng được cái loại nào nó lại dai hơn cả đỉa như anh!

-Thế tôi bám theo cô, chả lẽ như vậy là sai? – Xích Vân hỏi.

Hoa Anh méo mặt, cô chẳng thể hiểu cái tên này là thứ gì nữa.

-Anh có biết như vậy là động tới sự riêng tư của người khác không? Anh có biết làm vậy sẽ khiến người ta khó chịu không?

-Tôi chỉ đi theo người tôi yêu thôi! Có gì sai đâu? – Xích Vân cười.

-YÊU! Đồ thần kinh! Đồ con lừa! Tôi với anh có quen biết gì nhau? Yêu cái gì? Anh bị hoang tưởng à?

https://thuviensach.vn

-Vậy tại sao lúc tôi hôn cô, cô ôm lấy cổ tôi chặt vậy? – Xích Vân tinh quái.

Hoa Anh đớ người. Đúng là khi ở Kiếm Tiên Hồ, Hoa Anh đã ôm rất chặt, nhưng lúc đó là bởi vì cô đang mơ tới Mệnh Trị, người mà cô hằng yêu mến.

-Hôn không có nghĩa là tôi yêu anh! Nếu tôi thực sự yêu thì từ nãy giờ đã không phải dùng mấy từ thoá mạ xúc phạm anh như vậy! Anh có hiểu không hả? Bây giờ, tôi còn rất nhiều việc, tôi chỉ có một mong ước nho nhỏ là anh hãy biến ngay khỏi Tích Vũ khi lễ hội này kết thúc, được chứ?

Hoa Anh quay ngoắt người lại rồi bỏ đi.

Xích Vân nắm đôi tay lên vai Hoa Anh:

-Từ từ…đợi đã!

Và Xích Vân đã không thể lường được hậu quả, một cú đấm vào mặt bên trái khiến y đau đớn:

-Ê! Làm gì thế? – Xích Vân gào lên.

-Đồ khốn!

Hoa Anh định túm tóc Xích Vân và lên gối một cái, kiểu này chỉ có nước bất tỉnh nhân sự chứ không có chuyện đau với đớn!

Nhưng Hoa Anh dừng lại.

Mái tóc của Xích Vân đang ở trong tay cô. Hoa Anh thấy cảm giác này thật quen thuộc, mái tóc không mềm lắm, cũng không cứng lắm, mái tóc ấy Hoa Anh thường hay lùa tay vào và vuốt ve cho nó thẳng lại vì tóc thường hay xơ lên.

Hoa Anh thấy mái tóc này màu đen, chứ không phải vàng. Nhưng cảm giác ấy chẳng khác gì cả, mái tóc ấy khiến tâm hồn Hoa Anh chực lạc đi đâu, tại sao lại như thế?

-Cô làm gì vậy? – Xích Vân nói khi mái tóc của y đang bị nắm một cách rất khó chịu – Đau quá! Bỏ ra!

Hoa Anh thấy mình đã quá lố, cô thả tay ra khỏi mái tóc của Xích Vân. Xích Vân ngẩng lên, tay y đang cầm cái chân của một con nhện to bằng lòng bàn tay:

-Tôi chỉ lấy cái này ra khỏi vai cô thôi mà!

https://thuviensach.vn

Hoa Anh giật mình, cô sợ nhất là nhện, những con vật lắm chân và đầy lông lá ấy làm cô phát khiếp. Hoa Anh sợ chúng đến nỗi cô ghét cả cái từ "nhện" . Những con nhện lớn như Hoang Nguyên Lang Chu trên Phạt Mộc Trường là đừng hòng bao giờ Hoa Anh dám lại gần.

Hoa Anh thấy mình đã quá đáng, cô đặt tay lên khuôn mặt của Xích Vân:

-Tôi…xin lỗi! Anh…không sao chứ?

Xích Vân ngọ nguậy cái lưỡi trong miệng, y nói:

-Răng tôi vẫn còn.

Nói thế nhưng Hoa Anh đấm cũng đau, Xích Vân nhổ xuống bãi cỏ một ít máu. Hoa Anh lại nói:

-Tôi rất xin lỗi…thực ra…

Xích Vân cười toe toét:

-Vậy cô phải đền tôi cái gì chứ?

-Đền gì?

Xích Vân ghé một bên má ra trước mặt Hoa Anh:

-Hôn một cái! Gọi là tạ lỗi!

Hoa Anh cáu điên người, phải chi lúc nãy cô mạnh tay hơn nữa thì có phải tốt không!

Nhưng Hoa Anh lại cười, tuy rằng cái cười hơi méo. Tại sao lại có tên ngốc nghếch thế này nhỉ? Hay là hắn thích mình thật?

-Sao thế? – Xích Vân hỏi.

Hoa Anh thở dài, thôi đành vậy, gặp phải một tên thế này muốn thoát cũng không được.

Hoa Anh đặt hai ngón tay lên môi mình rồi cô nhẹ đặt tay vào má Xích Vân.

-Được chưa? – Hoa Anh hỏi.

-Hôn bằng môi chứ!

Hoa Anh bực:

-Này! Đừng có trách tôi lại cho anh thêm quả đấm như lúc nãy nữa nhé!

-Không. Tôi ước sao cô đấm thêm phát nữa, lúc ấy tôi sẽ lại được hôn!

Hoa Anh méo mặt, cái tên này đúng là điên thật rồi.

https://thuviensach.vn

-Có đúng không nào? – Xích Vân cười sằng sặc, y vươn vai, ống tay áo trễ xuống để lộ ra những vết xăm màu đen vằn vện khắp bắp tay. Hoa Anh đã nhìn thấy.

“ Không thể nào! “ – Hoa Anh ngạc nhiên, cô hỏi:

-Anh tên là gì vậy?

-Tôi hả? Xích Vân! Nhớ tên tôi đấy nhé!

Hoa Anh đi ngay, cô không để ý tới tiếng gọi của Xích Vân ở đằng sau.

Cô cần gặp Vũ Tộc Ẩn Giả ngay lập tức.

…

Thiên Ma cởi áo khoác, hắn ngồi xuống ghế.

Hắc Băng đã ngủ trước. Tính cô thích ngủ, và có thể ngủ bất cứ lúc nào nên Thiên Ma chẳng lấy làm lạ.

Có nên gọi Hắc Băng dậy không? Thiên Ma tự hỏi, hắn đã hứa là sẽ đưa Hắc Băng đi chơi. Nhưng bây giờ hắn lại lỡ hẹn.

Thiên Ma tới bên giường, hắn khẽ vuốt mái tóc của Hắc Băng sang một bên để ngắm cô kỹ hơn. Thiên Ma không bao giờ chán việc này cả.

-Ngươi bảo về sớm mà bây giờ mới về sao?

Thiên Ma cười:

-Tưởng ngươi ngủ rồi chứ! Nào, có đi chơi không?

Hắc Băng ngồi dậy, cô hướng ánh mắt trách móc về phía Thiên Ma:

-Muộn rồi, đi đâu?

-Đi chơi mà cũng phải giờ giấc nữa à? – Thiên Ma cười - Dậy nào!

Hắc Băng không đứng dậy, cô vẫn ngồi đó.

-Sao thế? – Thiên Ma hỏi - Lại giận à?

-Có thể. Ta không nhớ đây là lần thứ bao nhiêu ngươi lỡ hẹn rồi.

-Tại ta mải đọc sách quá. Xin lỗi!

-Vậy đây là lời xin lỗi thứ bao nhiêu?

Thiên Ma vuốt cằm ngẫm nghĩ:

-Ờ…độ…chục…lần gì đó…

-Một trăm ba mươi mốt lần! Câu hôm nay là một trăm ba mươi hai!

Thiên Ma hơi sượng, hắn nói:

https://thuviensach.vn

-Thôi nào! Nếu hôm nay ngươi đi chơi với ta, thì sẽ chỉ là một trăm ba mươi mốt lần, còn không thì nó thành một trăm ba mươi hai thật đó!

-Hôm nay không một trăm ba mươi hai, thì lần sau sẽ là một trăm ba mươi hai chứ gì?

Thiên Ma cười:

-Dễ thế lắm!

Nói rồi Thiên Ma cười sặc sụa. Hắn chẳng để ý gì tới Hắc Băng đang ngồi buồn bã.

Thiên Ma lùa hai tay vào má Hắc Băng, hắn nâng mặt cô lên:

-Thôi nào! Còn lâu mới đến giờ Tuất! Với lại đang mùa lễ hội, đi chơi lúc nửa đêm cũng được mà! Dậy nào!

Hắc Băng vẫn không dậy, cô hỏi:

-Thiên Ma này…

-Gì cơ?

-Ngươi đã thất hứa với Mộng Dụ bao giờ chưa?

Thiên Ma không nhăn nhở cười nữa, hắn chỉ khẽ cười mỉm:

-Ừm…nói thế nào nhỉ…có!

-Nhiều không?

-Một trăm hai tám lần ta đã thất hẹn với Mộng Dụ. Nếu tính cả chuyện Mộng Dụ xí xoá cho ta cái hồi ở Tầm Mộng Cảng thì là một trăm hai mươi chín.

Hắc Băng thở dài, cô nói:

-Vậy sao ngươi nhớ của Mộng Dụ mà lại không nhớ đến của ta?

Thiên Ma lại nhăn nhở:

-Không. Thực ra chính ngươi cũng tính sai mà. Ngươi còn nhớ cách đây hai năm ta đã hứa là đưa ngươi tới Vạn Lưu Thành chơi thử một chuyến không? À, ta quên mất, hôm đó hình như ngươi buồn ngủ quá vì đi xe ngựa nên không nghe thấy lời ta nói, vì sau này có thấy ngươi đả động gì lại đâu? Nhưng nếu tính vào thì là một trăm ba mươi hai. Và nếu hôm nay ngươi không đi với ta thì là một trăm ba mươi ba.

Lần này thì đến lượt Hắc Băng sượng. Thiên Ma không phải là một kẻ vô tâm như cô tưởng, té ra là hắn nhớ rất kỹ. Nhưng mà…

https://thuviensach.vn

-Thôi nào! – Thiên Ma hôn nhẹ lên má Hắc Băng – Đứng dậy đi chứ! Này, ngoài kia có bán mấy con thỏ trông đẹp lắm, lúc nãy ta có để ý rồi, mua nhanh kẻo hết bây giờ!

Hắc Băng lại hỏi:

-Thiên Ma…

-Lại gì thế hả em bé?

-Giữa ta và Mộng Dụ, ngươi yêu ai hơn?

Thiên Ma nhăn mặt, hắn không thích câu hỏi này, hắn im lặng.

-Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi trước đây của ta … - Hắc Băng nói – Ta từng hỏi ngươi rằng liệu ngươi có nhẫn tâm giết ta vì mục đích của mình không? Ngươi cũng im lặng.

Thiên Ma ngồi như phỗng. Hắn có vẻ đang suy tư.

-Nếu phải lựa chọn một trong hai, một người chết, một người sống, vậy giữa ta và Mộng Dụ, ngươi sẽ chọn ai đây?

Thiên Ma lại cười. Hắn kéo Hắc Băng dậy.

-Đi thôi! Không muộn nào!

-Trả lời ta đi đã! Thiên Ma! - Hắc Băng giật mạnh tay xuống.

Thiên Ma bực mình, hắn vươn cánh tay vào cổ Hắc Băng. Hắc Băng định gạt ra thì đã bị tay kia của Thiên Ma bắt lấy. Hắn đè Hắc Băng nằm ẹp người xuống. Hơi thở của Thiên Ma lạnh như băng cứ phả từng cơn vào mặt Hắc Băng.

Hắc Băng muốn vùng dậy thì Thiên Ma cứ nhấn xuống. Cô thở dốc.

-Vậy là ngươi không trả lời nổi sao?

Thiên Ma im lặng hồi lâu, hắn thả Hắc Băng ra và ngồi dậy, thở một cách nặng nhọc.

-Vậy ngươi có tin vào mọi điều mà ta nói vào lúc này không?

Hắc Băng trở dậy, cô hỏi:

-Tin gì?

-Ta nói rằng ta yêu ngươi hơn Mộng Dụ.

Hắc Băng lại là người khó trả lời.

-Nếu Mộng Dụ lại hỏi ta câu này, ta sẽ lại phải nói rằng ta yêu Mộng Dụ hơn ngươi. Như vậy là lừa dối.

https://thuviensach.vn

Hắc Băng không nói gì.

-Con người luôn tự dằn vặt mình bởi những câu hỏi đến chính họ cũng không trả lời được. Họ luôn hỏi rằng: Khi nào thì chết? Liệu ta có thể giàu có không? Tại sao ta lại phải làm việc thì mới có ăn?

Ta sinh ra ở Địa Ngục Uất Hận Thành…

Trong một gia đình ngày nào cũng phải nơm nớp lo sợ vì nguy cơ bị giết …

Cha ta, mẹ ta ngày nào cũng phải dằn vặt với câu hỏi: Làm sao để sống sót qua ngày hôm nay?

Ta thấy được điều đó trong ánh mắt của họ. Ta thấy được sự lo lắng của họ về đứa con gầy guộc, nhút nhát, sợ rằng thằng bé ấy không sống nổi trên đất Địa Ngục…

Cha mẹ ta đã quá lo lắng về điều đó, đến nỗi họ đã phải lấy thân mình che chở cho ta trong một đợt hoành hành của bọn đạo tặc Uất Hận Thành. Chết. Rất nhẹ nhàng, một nhát kiếm, hai nhát kiếm, họ gục xuống, còn ta thì chỉ biết giương ánh mắt đờ đẫn mà nhìn bọn đạo tặc xả kiếm như băm thịt lên hai cái xác đã chết. Sợ hãi và khóc lóc, ta đã bỏ chạy…

Ta luôn tự dằn vặt bởi câu hỏi: Tại sao ta lại không cứu cha mẹ? Không có câu trả lời…

Ta không hề có câu trả lời. Ta lớn lên mà chẳng nhớ là đã giết hại bao nhiêu đứa trẻ cùng trang lứa, ta nghĩ rằng sức mạnh chính là câu trả lời. Bang đạo tặc ấy vẫn còn, và ta đã cho chúng chết một cách gọn gẽ…

Lúc ấy, lại có câu hỏi mới: Ta làm việc này là sao? Ta đã giết nhiều người, như vậy là đúng không?

Cũng không có câu trả lời. Và thế là ta đã giết nhiều hơn nữa, càng ngày ta càng đắm chìm trong tội ác, ta biết nó gọi là tội ác, nhưng ta chẳng cần quan tâm vì trái tim ta đã không còn …

Hắc Băng không nói gì. Cô ngồi im lìm từ nãy tới giờ.

-Ngươi có hiểu không Hắc Băng? Những câu hỏi dằn vặt ấy sinh ra tội ác, sinh ra đau khổ. Vậy ngươi hỏi những câu hỏi ấy để làm gì, trong khi chính ngươi cũng không biết câu trả lời?

Hắc Băng cúi đầu.

https://thuviensach.vn

-Ngươi và Mộng Dụ, người nào cũng có phần ở trong ta. Có thể lúc này ta yêu ngươi hơn, lúc khác ta lại thích Mộng Dụ hơn. Ta không tự dằn vặt mình bằng câu hỏi rằng phải lựa chọn một trong hai nữa, ta chỉ chấp nhận sống như những gì mà thực tại đã cho. Thế thôi, ta cố gắng không để ai phải buồn, ta đã nói thẳng với ngươi là ta cũng yêu Mộng Dụ và ngược lại. Nhưng cả hai người vẫn chấp nhận ta, vậy ta chỉ biết sống thôi.

Thiên Ma quay lại, hắn lại mang điệu bộ nhăn nhở ban nãy:

-Thôi nào! Từ nãy giờ nói nhiều quá! Đi nhanh chứ!

-Vậy sau này phải lấy vợ, ngươi tính thế nào đây?

-Đơn giản! – Thiên Ma khục khặc cười – Quá đơn giản!

-Sao?

-Lấy cả ngươi và Mộng Dụ chứ còn sao nữa! Cho ngươi làm bà cả trong hai tuần đầu, hai tuần sau đến lượt Mộng Dụ làm bà cả, cứ việc luân phiên như vậy! Đơn giản thế mà không đoán ra à?

Hắc Băng không giận, cô bật cười và đấm nhẹ vào ngực Thiên Ma:

-Đồ quỷ!

-Cười rồi nhé! Dậy thôi nào!

Hắc Băng trở dậy, cô thay quần áo. Nhưng tự nhiên cô bật ra câu hỏi:

-Vậy sau này phải gặp tình huống lựa chọn ấy, ngươi sẽ phải làm sao?

Thiên Ma cười:

-Đợi đến lúc đó rồi hẵng hay. Cái dây yếm của ngươi kìa, buộc lại đi!

Hắc Băng đỏ mặt. Thiên Ma nói:

-Vòng cái dây qua. Đó…đó! Luồn tiếp cái dây kia qua!

-Thế này à?

-Ừ! Đấy! Không không! Luồn lại cái dây kia vào! Ừ! Đúng rồi! Kéo cái dây bên tay phải ra!

Hắc Băng làm y như lời Thiên Ma bảo, cô định kéo cái dây thì quay sang nhìn Thiên Ma.

-Sao thế? – Thiên Ma sục sặc trong miệng.

-Đồ trơ trẽn! Ngươi đang làm ta tháo dây chứ buộc vào bao giờ!

Hắc Băng quăng cái áo khoác vào cái mặt Thiên Ma đang sặc sụa cười.

Thay quần áo xong, Hắc Băng nói:

https://thuviensach.vn

-Đi thôi!

Thiên Ma kéo gần Hắc Băng lại, hắn nói:

-Này! Có muốn ngủ trên Mẫu Thụ không?

-Đừng có điên! Đụng vào đó lôi thôi rách việc lắm!

-Kệ! Cùng lắm là xử gọn chứ gì?

-Này! Ngươi hứa với ta thế nào rồi?

-Đùa thôi. Nhưng mà lên Mẫu Thụ đi! Trên đó mát lắm!

Hắc Băng ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

-Ừ…thì đi…

Hắc Băng ôm lấy Thiên Ma, cô ôm rất chặt, từ trước đến giờ chưa bao giờ cô ôm Thiên Ma chặt đến vậy.

Đơn giản là vì cô yêu Thiên Ma rất nhiều.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 14 giây -----

Phòng Sanh mang bát thuốc vào trong gian chùa.

-Đại sư! Tôi đã sắc thuốc xong rồi. Ngài hãy uống cho nóng.

Tam Thích Đại Sư ngồi đó. Ông nói:

-Cứ để trên bàn cho ta.

Phòng Sanh lui ra ngoài. Từ tối hôm qua tới giờ, Đại Sư có vẻ hơi bệnh nên cần được bồi dưỡng. Anh thấy thái độ của Đại Sư rất khác lạ khi cùng với Hắc đại nhân trở về từ Nghĩa Địa Kiếm.

Phòng Sanh ngáp dài. Phải ngủ thôi!

Tam Thích Đại Sư ngồi lặng yên trong phòng. Đại Sư nhìn tượng phật Như Lai, rồi thở dài.

*

* *

Ngày hôm qua, tại Nghĩa Địa Kiếm.

-Đại Sư…

Từ ống tay áo Hắc đại nhân thòi ra một lưỡi kiếm.

-…cũng nghĩ được sâu xa như vậy sao?

Hắc đại nhân phẩy tay một cái.

https://thuviensach.vn

Trong cái chớp mắt, Tam Thích Đại Sư thấy một luồng sáng vọt qua mặt mình.

Ngay sau đó là tiếng gầm rú điên dại.

Con quái vật Cuồng Huyết Thi Ma. Đầu tròn lông lốc, dính liền với thân, cái mặt bèn bẹt bé tí, hai tay to bự. Một con quái vật có kịch độc ở hầu hết các bộ phận trên cơ thể, kể cả nội tạng. Cái miệng của nó luôn nhểu ra thứ dịch xanh đặc quánh, hôi thối không thể tả, chất dịch ấy chảy xuống đất và bốc khói, sôi sùng sục. Mấy ngày hôm nay, Tam Thích Đại Sư đã không thấy Cuồng Huyết Thi Ma thì vừa khéo đúng lúc này con quái vật xuất hiện.

Cuồng Huyết Thi Ma rất sợ pháp chú, nhưng đã lâu lắm nó không được chén thịt người, cái mồm hôi thối của nó phều phào, thúc giục nó tiến lên. Loài quái vật này đã từng gây khá nhiều vụ án mạng tại Bích Đào Lâm này. Khi phát hiện ra nạn nhân thì người ta chỉ còn thấy lại một bộ xương nham nhở thịt với máu. Khi ăn, Cuồng Huyết Thi Ma phải phun độc dịch vào con mồi để tan chảy lớp da bên ngoài vì chúng không có răng để xé. Khi da tan hết, chúng bắt đầu lấy miệng rứt từng miếng thịt một, nuốt chửng.

Con Cuồng Huyết vượt qua pháp chú, nó mặc kệ lớp da bên ngoài đang bốc cháy vì pháp chú ảnh hưởng và vồ Tam Thích Đại Sư. Vừa lúc đó, kiếm khí trên tay Hắc đại nhân đã bay tới, xẻ vào người con quái vật. Con Cuồng Huyết gầm rú như điên như dại, máu của nó chảy ròng xuống.

Con Cuồng Huyết gầm lên, người nó bắn ra cùng máu với thịt, Hắc đại nhân nhanh tay lôi Đại Sư ra chỗ khác vì máu và thịt của Cuồng Huyết cũng có độc.

Pháp chú biến mất, và không có gì khó hiểu khi lũ quái vật háu ăn bên ngoài tràn vào.

Trong chốc lát, lũ quái vật bu kín Hắc đại nhân và Tam Thích Đại Sư, tiếng cơ thịt bị đứt bắt đầu vang lên.

Và tất nhiên không phải là hai người bị quái vật xé xác mà là Hắc đại nhân đang chém giết quái vật. Ngài vừa phải bảo vệ mình, vừa bảo vệ Tam Thích Đại Sư. Những con quái vật nào bị hạ xuống, linh hồn trong suốt của chúng thoát ra khỏi thể xác, những linh hồn có nhiều gương mặt, của một

https://thuviensach.vn

chàng trai, một cô gái, một ông già, hoặc một đứa bé, khác hẳn với cái cơ thể gớm guốc phía dưới nhưng rồi tất cả những linh hồn ấy tan biến, vĩnh viễn không còn tồn tại và không có kiếp sau.

-Con cầu xin Người, thần Thượng Đế, hãy cứu rỗi những linh hồn này - Hắc đại nhân lẩm bẩm, tay không ngừng chém kiếm - …những kẻ bị nguyền rủa.

Những U Hồn Nữ, những xác chết khô vẫn bổ nhào tới, nhưng đều bị kiếm khí của Hắc đại nhân đánh dạt ra. Có những cái xác bị chặt cụt hết chân tay, nhưng chúng lấy miệng để lết tới, lổm ngổm khắp mặt đất.

-Đại Sư còn có thể dùng pháp chú không? - Hắc đại nhân hỏi.

-Không. Từ nãy giờ lão nạp đã tổn hao quá nhiều chân khí rồi. Nhưng mà, vẫn còn…ngài hãy cầm cự một lúc…

-Không vấn đề gì.

Hai người đã bị dồn tới chân tường, lũ quái vật ngày càng đông hơn, chúng liều mạng, gào thét, cả một vùng đất vang động tiếng quái vật.

Hắc đại nhân thở dài:

-Chúng muốn xơi tái chúng ta thật đây mà.

Lưỡi kiếm trong tay áo Hắc đại nhân bật dài ra. Và đó là lưỡi của một cây thương, chứ không phải là lưỡi kiếm.

-Chơi một chút. Tuổi già mà vẫn còn ham vui thật.

Lũ quái vật xông vào, Hắc đại nhân chống mũi thương xuống đất, vô số luồng chân khí lưỡi nhọn hoắt bay xuyên qua đám quái vật.

Quái vật bất động, chúng đứng yên lại.

Rồi như thấy không có chuyện gì, bọn quái vật lại xông lên. Vừa tiến được một bước, lồng ngực của bọn quái vật thủng toác ra, máu bắn tung toé, và những linh hồn trong suốt lại bay lên và tan biến.

Nhưng không vì thế mà lũ quái vật giảm bớt, chúng vẫn điên tiết xông vào, và phải xé xác Hắc đại nhân và Tam Thích Đại Sư mới thôi.

Tam Thích Đại Sư đã hồi phục chân khí, đại sư dậm thiền trượng xuống đất:

-A di đà phật!

https://thuviensach.vn

Một luồng sáng vàng chói lọi lan tỏa ra khắp Nghĩa Địa Kiếm, xua tan đi tử khí đang bốc lên nồng nặc. Bọn quái vật không có cách nào khác là phải chạy trốn nếu không muốn cháy rụi người.

Hắc đại nhân thở dài:

-Đại sư nhân từ quá nhỉ?

Tam Thích Đại Sư nói:

-Nên đuổi chúng đi thôi. Còn như đại nhân thì…

-À! Nếu không thì cả tôi và đại sư từ nãy giờ là mỗi phần cơ thể bay hết rồi đấy!

Hai người bước ra khỏi Nghĩa Địa Kiếm. Nhưng thật không may, một con quái vật đầu sói, người mang lớp da sần sùi như áo giáp, tay cầm một thanh đại đao và rất nặng, bằng chứng là mặt đất nứt toác khi con quái vật bổ cây đại đao xuống.

-Minh Lang Vương à? - Hắc đại nhân hỏi – Tôi tưởng bọn quái vật đều sợ pháp chú của đại sư cơ mà?

-Lớp da của nó cứng cáp là bởi tử khí và máu người bám lâu năm. Ma khí quá mạnh, pháp chú của lão nạp cũng không thể cản nổi. Thường ngày nó ngủ, tới đêm mới đi ăn, nhưng có lẽ chúng ta đã phá hoại giấc ngủ của nó nhiều rồi.

-Vậy là tôi phải giết nó?

-Lão nạp vô dụng rồi. Đành phó mặc số phận cho đại nhân vậy.

Minh Lang Vương thở phì phì, cái khuyên bằng sắt xâu qua mũi nó lủng liểng.

Con quái vật bổ tới, thanh đại đao của nó đập tan mặt đất. Và nếu Hắc đại nhân không nhanh tay đẩy ra thì Tam Thích Đại Sư đã nát nhừ người dưới lưỡi đao ấy.

-Đây cơ mà! - Hắc đại nhân trêu đùa con quái vật.

Minh Lang Vương lao tới, thanh đại đao lại vung xuống. Hắc đại nhân né được, ông chạy tới, thọc mũi thương vào sườn bên phải của nó. Nhưng lớp da cứng hơn đá làm mũi thương gẫy tan tành.

-Sao mà cứng thế?

https://thuviensach.vn

Minh Lang quay lại, nó bổ đao xuống tiếp. Nhưng Hắc đại nhân có thừa vũ khí để đùa với nó.

-Dai nhỉ?

Hắc đại nhân xoè rộng ống tay áo, hai cây thương lại lao ra. Hắc đại nhân cầm hai cây thương, phóng về phía Minh Lang Vương.

-Địa Niên Kim Thuật! Song Cuồng Thương!

Hai cây thương xoáy như bông vụ, đâm thủng cánh tay Minh Lang Vương, thọc sâu vào trong. Nhưng con quái vật vẫn rất ngoan cố, nó lại vung đao lên, lần này thanh đao của nó rực sáng.

“ Lỡ trớn mất rồi! “ - Hắc đại nhân chưa kịp đặt chân xuống đất.

Đại đao bổ xuống đất, sát khí của Minh Lang Vương ập tới. Hắc đại nhân đỡ nhưng không kịp, ông văng về phía sau, nằm bất động.

Minh Lang Vương quay sang Tam Thích Đại Sư, và nó lao tới.

-Số đã hết, phận đã tận. Đành chấp nhận thôi. – Đại Sư lắc đầu.

Nhưng số của Đại Sư còn thọ. Một mũi thương lao qua, kéo cái khuyên sắt ra khỏi mõm Minh Lang Vương cùng với máu. Bị rứt đi cả tảng thịt, con quái vật gầm lên đau đớn.

Nó quay sang, Hắc đại nhân vẫn chưa chết, ông đứng thẳng dậy, chỉ tội là cái áo đã rách mất.

Minh Lang Vương không chịu nổi, nó cầm thanh đại đao bằng hai tay, nhảy lên. Thật khó tin khi mà cái thân hình khổng lồ của nó lại có thể nhảy vọt lên được hơn hai chục trượng. Minh Lang Vương lao xuống, cả một vùng đất xáo động bởi sát khí của Minh Lang.

-Đùa quá trớn rồi! - Hắc đại nhân nói. Từ ống tay áo lại tuôn ra một mũi thương.

Hắc đại nhân quẩy tay một cách nhẹ nhàng, trái ngược hẳn với khí thế của Minh Lang. Nhưng mũi thương đã đánh bạt lưỡi đao sang một bên, con Minh Lang té nhào ra sau.

Hắc đại nhân quay tít mũi thương trên tay mình, chân khí phát ra đỏ rực.

-Thuật này hơi tàn ác, nhưng đành vậy…

Hắc đại nhân lao tới, cây thương vẫn quay nhanh đến chóng mặt trên tay ông. Con Minh Lang đã lồm cồm bò dậy.

https://thuviensach.vn

-Địa Niên Kim Thuật! Nghiệt Tâm Thương!

Tiếng nổ lớn, mũi thương đâm xuyên tim Minh Lang, máu phọt về phía sau.

Con Minh Lang rên ư ử rồi đổ vật xuống.

Hắc đại nhân đỡ Tam Thích Đại Sư dậy, hai người bước ra khỏi Nghĩa Địa Kiếm.

-Làm phiền đại sư quá rồi.

-Không sao.

Đại Sư thở nặng và mệt nhọc.

-Vậy đại nhân sẽ đi đâu đây? - Đại Sư hỏi.

-Đi tìm các Hắc Đế Ấn.

-Ngài có chắc là có thể cản Bất Kiếp Viện không? Và ngài có chắc là cản nổi Con Quỷ Uất Hận Thành không? Hắn đang ngủ say, nhưng sẽ có lúc hắn thức dậy. Hắn là mệnh trời đấy.

-Được bao nhiêu thì đến. Tôi thật sự không muốn thấy những nơi nào như Nghĩa Địa Kiếm nữa.

Hắc đại nhân nói mà hơi nghẹn. Có lẽ cuộc đời người lính Uất Hận Thành đã làm ông hiểu nhiều thứ từ chiến trường.

Tiếng rống khủng khiếp của con Minh Lang lại vang lên. Nó chưa chết, một tay ôm lấy cây thương, tay kia cầm đại đao rượt theo hai người.

Tam Thích Đại Sư hoảng hồn, thanh đại đao đã vung lên.

-Ta đã nói Nghiệt Tâm Thương tàn ác rồi mà…

Hàng chục lưỡi đao to bản bật ra từ trong người Minh Lang, xé tan nát mọi thứ trên cơ thể nó. Con Minh Lang lại đổ vật xuống, máu tràn ra không ngớt.

Lần này thì nó đã chết hẳn.

*

* *

Tam Thích Đại Sư lặng yên, từng cơn gió heo hút ngoài kia đang rít lên từng hồi.

-Ngài có đủ sức xoay chuyển tình thế không, Hắc đại nhân?

Ngài đang chống lại mệnh trời đấy…

https://thuviensach.vn

Mong phật Như Lai sẽ phù hộ cho ngài…

Và cho cả Uất Hận Thành nữa…

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 8 phút và 28 giây -----

Núi Đặng Lung Sơn lộng gió. Từng chiếc lá hớt hải cuốn theo dòng chảy vô hình cùng với cát bụi.

Hắc đại nhân lại đến quả đồi này. Tấm bia mộ bằng gỗ được ông phủi đi cho bớt bụi.

Hắc đại nhân lôi từ trong áo ra một chiếc túi. Chiếc túi phát ra ánh sáng nhờ nhờ đỏ vì bên trong đựng Hắc đế ấn.

-Bao nhiêu năm rồi nhỉ, đội trưởng?

Tôi và Hàn Thuyên cũng đã sáu mươi, già rồi.

Nếu đội trưởng còn sống thì giờ này đội trưởng bao nhiêu nhỉ?

A, gần chín mươi tuổi rồi.

Đều là những ông bạn già của nhau cả…

Bốn mươi năm rồi…

Đủ để làm thay đổi mỗi con người …

Tôi làm mọi việc…

Chỉ để tránh cho những người như đội trưởng lại phải nằm xuống thôi…

Uất Hận Thành cần được giải thoát, đó không phải là tâm nguyện của đội trưởng sao?

Hắc đại nhân đút Hắc đế ấn vào trong áo, ông đứng dậy rồi cúi đầu trước tấm bia mộ lần nữa.

Ông quay đi, gió lạnh làm tâm hồn Hắc đại nhân se lại. Ông hát một câu, câu hát này ông cũng đã từng nghe đội trưởng hát rồi:

Đâu đâu khoảng trước năm trăm năm, cây biếc non xanh nào chốn ấy?

Ấy ấy chừng ngoài ba ngàn dặm, hoa đào nước chảy lại về đâu...

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 14

Hàn Phi tỉnh dậy. Mái tóc xoăn của hắn đã trở thành một đống lù xù như tổ quạ trên đầu.

Cảm giác đầu tiên mà Hàn Phi cảm nhận được là rét. Cái lạnh như một con rắn, nó trườn vào cổ, bò xuống sống lưng và làm người Hàn Phi run bần bật. Vừa mới ngồi dậy, hắn lại nằm ngay xuống dưới tấm chăn ấm. Không có gì vui thú hơn chuyện cuộn tròn trong chăn vào mùa đông như một con sâu nằm kỹ trong kén. Hàn Phi có thể nằm cả ngày trong chăn được.

Sau mấy ngày mệt nhọc, cuối cùng Hàn Phi cũng tới được Phạt Mộc Trường vào đêm hôm qua. Hắn đã thuê phòng trong một quán trọ nhỏ trên sườn núi đầy tuyết. Lạnh và mệt mỏi đã làm Hàn Phi lười lẫm, hắn chẳng muốn bước chân tới Phạt Mộc Lĩnh nữa, cái hắn cần là thức ăn và một giấc ngủ. Trong tấm chăn dày và ấm, Hàn Phi ngủ say như chết, không có chút suy nghĩ quái gì tới chuyện sáng ngày mai phải ra Phạt Mộc Lĩnh để gặp Phó bang chủ Truy Tấn của Long Hổ nữa.

Và vì không có chút suy nghĩ gì nữa nên Hàn Phi cứ nằm lì trong chăn. Hắn ngại cái chuyện bước chân tới Phạt Mộc Lĩnh lúc này, tuyết đang rơi trắng xóa ngoài kia. Lúc này, có dùng xẻng cũng không thể bậy nổi Hàn Phi ra khỏi chăn.

Nằm trong chăn, Hàn Phi lại nghĩ tới chuyện mấy hôm trước khi gặp Doãn Ái.

*

* *

https://thuviensach.vn

Hàn Phi tới gặp Doãn Ái. Hắn nghĩ trước khi đi xa cũng nên thông báo trước với người yêu một chút, mặc dù bây giờ hắn chẳng còn thấy chút tình yêu gì ở cái gọi là người yêu ấy cả. Và không có sai khi Hàn Phi bắt gặp Doãn Ái tựa lưng vào tường, co đùi lên dáng điệu gợi tình, ả đang nói chuyện với một thằng trai tơ mới lớn. Mẹ kiếp! Con đĩ! Doãn Ái đã gần hai mươi tư tuổi, vậy mà nó lại đang mồi chài một thằng con nít chưa đủ mười tám! Tại sao trên đời này lại có loại đàn bà như thế nhỉ? Cái mặt Doãn Ái xinh lắm, đôi mắt mơ mộng hồng hồng, cặp môi mỏng với son đỏ chót, và tất nhiên, những đường cong tuyệt mĩ ở eo, trên bắp đùi, bả vai trần trên cơ thể khiến Doãn Ái có thể làm đổ bất cứ thằng đàn ông nào đang đi đường, mà đã đổ thì đừng hòng có dậy được. Đã vậy, con đĩ lại hay cười, cười rất tình tứ, đôi môi cong lên, hai khoé miệng nhếch vừa khéo và nụ cười ấy như mời mọc, chuyện rỏ dãi như thấy miếng ăn ngon ở những thằng đàn ông khi thấy nụ cười Doãn Ái là không có lạ. Đàn ông ham muốn chuyện ấy là điều bình thường, nhưng một con đàn bà thì thích gì? Hàn Phi đã từng ngủ với điếm, hắn biết rõ những đứa gái điếm ấy chẳng ham hố gì cái đó, chẳng qua vì đồng tiền mà chúng chấp nhận thôi. Phụ nữ đa phần không phải lúc nào cũng thích cái chuyện mà cánh đàn ông thích. Nhưng cái con Doãn Ái này thì thật không thể chấp nhận nổi! Tại sao lại sinh ra một thứ đàn bà như thế này? Hàn Phi từng nghe trước đây Doãn Ái thích thằng nào là nó cho ngủ một đêm ngay, nhưng cái tình hồi ấy làm Hàn Phi mờ mắt, hắn nghĩ rằng con người có thể thay đổi, nếu mình thật lòng thì đâu sợ người mình yêu phản bội? Và hắn cay đắng nhận ra lời khuyên của Hàn Vệ là đúng, Doãn Ái đúng là một con đĩ không cần kỹ viện. Kể cũng lạ khi Thất Hiền Sứ Giả, bố của Doãn Ái chiều con một cách mù quáng. Ông ta là người có thế lực lớn trên khắp Đại Lục, đến cả Hạ Phong Tướng Quân còn phải kính nể. Bố thì giỏi mà con dạy không nên, nực cười. Vì thế, Doãn Ái được thể ngang tang khắp thành Kiếm Tiên, các hàng buôn bán sợ Doãn Ái một vành. Ả nổi tiếng với bài mua hàng không trả tiền, thấy người ta làm gắt thì chơi câu: “ Để sau trả! Lằng nhằng! “. Mà đụng vào Doãn Ái thì đừng hòng yên thân, trước tiên là cửa hàng của anh sẽ bị dỡ, hoặc bị đốt, sau đó đến thân anh bị ăn đòn một trận nhừ tử, sợ đến nỗi có khi phải bỏ

https://thuviensach.vn

biệt xứ. Chẳng nói, ai cũng biết thừa Thất Hiền Sứ Giả đứng sau mọi chuyện đó, bênh con đến thế là cùng! Biết vậy nên dân tình tránh xa con quỷ cái Doãn Ái ra, không có ngày thiệt thân.

Thằng trai tơ đang cười cợt khi thấy cái bắp đùi nõn nà của Doãn Ái bỗng tái mặt khi thấy ánh mắt bực bội của Hàn Phi. Hắn cúi đầu xuống như để nhận lỗi rồi lủi thủi lùi đi như chó. Doãn Ái cũng đã nhận ra sự có mặt của Hàn Phi, ả thả váy xuống, ôm chầm lấy Hàn Phi và tặng vào má hắn một nụ hôn ngọt như đường:

-Ghét quá! Mấy hôm nay em chẳng thấy chàng đâu cả!

Doãn Ái cười, đôi mắt híp cả lại, trông hết sức đĩ thoã. Và không có gì hay hơn chuyện tặng một cái vả thật kêu lên mặt con trời đánh này. Nhưng Hàn Phi trấn tĩnh lại ngay cái ý định đó của mình, hắn nói:

-Ai vậy?

Doãn Ái liến láu ngay:

-À! Bạn đấy mà, chàng bận tâm làm gì!

Hàn Phi đáp lại bằng ánh mắt khinh bỉ, hắn lại nói tiếp:

-Ta có chuyện muốn nói…

-Gì vậy chàng?

-Khoảng hai tuần nữa, ta không có mặt ở Kiếm Tiên đâu. Phải lên Phạt Mộc Trường một chuyến.

-Chàng cho em đi với!

-Không được. Lần này là chuyện của gia đình.

-Chàng đã hứa là đưa em đi chơi một chuyến rồi cơ mà! Em đợi mãi mà chẳng thấy đâu cả!

“ Đó là trước đây. “ – Hàn Phi nghĩ bụng. Trước đây, Hàn Phi còn rất yêu Doãn Ái, hắn từng hứa là sẽ đưa Doãn Ái đi chơi một chuyến thật xa, ở mội nơi rất xa. Nhưng giờ đây, cái ý định ấy cũng trở nên xa vời như chính cái địa điểm mà Hàn Phi đã tưởng tượng.

-Để sau đi, đến thông báo vậy thôi cho khỏi lo lắng. Thôi, ta về đây.

-Khoan đã! Chàng bỏ đi như vậy mà coi được sao? Cả tuần nay chẳng thấy mặt mũi chàng đâu cả! Chàng có biết là em nhớ chàng như thế nào không?

https://thuviensach.vn

“ Bổn cũ soạn lại “, Doãn Ái nhớ gì Hàn Phi, ả nhớ cái túi tiền của hắn thì có. Dịp này là lúc để Doãn Ái móc hết mọi thứ có trong túi hắn đây mà! Hàn Phi biết tỏng. Nhưng thôi, sắp bỏ rồi, chiều con đĩ một tý cũng được. Sau này cho dứt tình luôn đi.

Và thế là Hàn Phi đưa Doãn Ái đi chơi.

*

* *

Hàn Phi ngáp dài.

Chiều hôm ấy, hình như Doãn Ái có gì đó linh cảm không tốt, hình như ả đã đánh hơi thấy sự muốn chia tay của Hàn Phi nên tiền của Hàn Phi vơi đi khá ít, không nhiều như mọi hôm. Lần đầu tiên, Hàn Phi thấy tiền của mình sau buổi đi chơi với Doãn Ái còn rủng rỉnh chán, chứ không như thường lệ là lép kẹp, còn vài đồng sắt, có khi còn chẳng còn đồng nào.

Tốt một hôm, không thể tốt cả đời. Giờ này Hàn Phi không biết Doãn Ái đã ngủ với bao nhiêu thằng đàn ông trong suốt mấy ngày qua. Hàn Phi còn ở Kiếm Tiên, bọn chúng còn sợ, giờ Hàn Phi đi rồi, để lại một con ả ngon lành thế kia, thằng nào chịu được? Có tài thánh!

Hàn Phi thở mạnh, những suy nghĩ từ nãy giờ của hắn về Doãn Ái làm lưng hắn nóng rực lên, con sâu Hàn Phi tung chăn dậy. Vớ lấy cái áo khoác mặc vào.

Hàn Phi bước ra khỏi phòng, quán trọ này hình như có mỗi hắn là đang ở đây. Những phòng trọ khác im lìm và không thấy có người ở.

Hàn Phi bước ra ngoài phòng khách, chẳng có ai cả, những chiếc bàn ghế cũ kĩ đã tróc hết lớp sơn bên ngoài, dựng chỏng chơ lên nhau. Gió lùa vào lạnh ngắt cả căn phòng.

Nhưng Hàn Phi thấy người mình bỗng ấm lạ lùng, một giọng nói dịu dàng làm hắn quay lại:

-Công tử đã dậy rồi sao?

Bà chủ quán trọ là một cô gái, người nhỏ nhắn, khuôn mặt đang bị đám tóc rối bời và dài che khuất. Hai bàn tay của cô đỏ ửng lên vì lạnh, đã thế lại còn ướt át vì nước.

https://thuviensach.vn

-Tôi đã đun nước nóng cho công tử rồi. Công tử hãy vào rửa mặt đi, không nước nguội đấy!

Nói rồi cô gái lại đi vào trong, Hàn Phi nhìn theo.

Rửa mặt sạch sẽ rồi Hàn Phi ra ngoài, lúc này thì cái mũi hắn làm việc ngay tức thì bởi mùi thức ăn thơm lựng và nóng.

-Tôi đã chuẩn bị bữa ăn sáng rồi đấy!

Hàn Phi ngồi xuống, tay hắn chưa gắp mà mồm đã nhai soàn soạt. Hắn ăn rất ngon, quả thực những món ăn cô gái làm ngon không kém gì những món ăn do Hàn phu nhân làm cả.

Dường như đã mệt mỏi, cô gái ngồi xuống một cái ghế, hai tay co ro lại một chút vì lạnh. Hàn Phi cứ nhìn ngắm cô gái suốt, không hiểu sao lại thế? Máu hám gái của hắn bắt đầu nổi lên thì phải? Không phải thế! Có cái gì đó rất khác lạ.

-Sao cô không ngồi đây? – Hàn Phi gọi – Chúng ta hãy nói chuyện một chút.

-Công tử đang ăn, tôi không muốn làm phiền.

-Không sao đâu mà! Trời đang rét, nói chuyện một tí cho ấm người thì đâu có sao?

Cô gái cười:

-Vậy cũng được.

Cô gái đứng dậy, lấy dây cột lại mái tóc rối bời của mình. Và lúc này Hàn Phi mới thực sự thấy rõ khuôn mặt cô gái, một khuôn mặt hơi tròn, đôi mắt hiền hoà và hai má ửng hồng vì lạnh. Mái tóc của cô gái đen và dài tới tận đầu gối.

-Công tử ăn ngon chứ?

-À… - Hàn Phi ấp úng khi miệng của hắn còn đang há hốc - …tất nhiên rồi! Rất ngon!

Hàn Phi để ý thấy đôi tay của cô gái. Đôi tay không được đẹp lắm. Những ngón tay hơi to, đầu ngón tay có vẻ như sưng lên và đỏ, lòng bàn tay nứt nẻ như ruộng khô. Có lẽ tại phải làm việc và ngâm nước nhiều trong trời lạnh nên tay cô gái mới như vậy. Đôi tay này khác hẳn đôi tay dài, ngón tay đeo đầy nhẫn, móng tay đỏ chót của Doãn Ái.

https://thuviensach.vn

-Cô là chủ quán trọ ở đây sao? – Hàn Phi hỏi.

-Vâng. – Cô gái tươi cười – Tôi là chủ quán trọ này, kiêm luôn đầu bếp và giặt giũ nữa.

-Vậy cô ở một mình à?

-Vâng. Tôi là đứa bé mồ côi, tôi được một người bà nhận nuôi, bà ấy giờ sống ở phía Bắc Phạt Mộc Trường. Thỉnh thoảng tôi lại lên đó chơi với bà.

Hàn Phi sượng, hắn không nghĩ là đã đụng chạm tới gia cảnh của người khác.

-Tôi…xin lỗi…

-Không sao đâu, công tử. Mỗi người mỗi cảnh mà.

-Từ nãy giờ không hỏi, tên cô là gì nhỉ?

-Tôi họ Hoàng, tên Hài. Hoàng Nhữ Hài. Vậy còn công tử?

-Hàn Phi.

Nhữ Hài hướng ánh mắt hiếu kỳ về phía Hàn Phi như thể Hàn Phi là một sinh vật lạ. Hàn Phi nhìn xuống dưới người mình xem có cái gì không mà sao Nhữ Hài lại nhìn hắn như thế?

-Tôi bị sao chăng? – Hàn Phi hỏi.

-Công tử họ Hàn?

-Ờ…vâng…

-Công tử có quan hệ gì tới một người tên là Hàn Thuyên không? Người mà vẫn hay được thiên hạ gọi là Ngài Hàn ấy!

Hàn Phi thấy héo cả ruột. Ngài Hàn rất tốt, nhưng đó là đối với những người mà ngài tin tưởng. Chứ còn trong chuyện bang phái thì ngài cũng thuộc vào hàng khét tiếng. Tiếng tốt có, mà tiếng xấu cũng không thiếu.

-Tôi…là con trai của ông ấy… - Hàn Phi ấp úng.

-A! Vậy hóa ra công tử là con trai của bác ấy sao?

-Cô quen bố tôi?

-Hồi trước tôi từng gặp ngài rồi. Hồi còn bé, khi ấy Ngài Hàn có lên Phạt Mộc Trường, ngài đã giúp tôi thoát khỏi chết đói. Anh thấy đấy, rồi ngài ấy gửi tôi lại cho một người, mà người ấy bây giờ chính là bà của tôi.

-Bà của cô? Bà ấy biết bố tôi ư?

-Tôi không rõ. Nhưng hình như vậy.

https://thuviensach.vn

-Bà ấy tên là gì?

-Tôi không biết. Từ nhỏ đến lớn, tôi chỉ toàn gọi là bà, chứ tôi chưa bao giờ hỏi tên thật của bà ấy là gì. Một người bà rất tốt.

-Vậy sao…

Thấy Hàn Phi để ý tới bàn tay của mình, Nhữ Hài nói:

-Tay của tôi xấu lắm phải không?

-Ơ…không phải thế…

-Tôi biết chứ… - Nhữ Hài đưa tay mình lên - Trời rét mà phải ngâm nước suốt ngày thì khó chịu lắm. Anh cứ tưởng tượng xem, ban đầu cho tay vào nước, buốt không thể tả nổi. Rồi sau đó, cảm thấy nước như ấm lên, nhưng thực ra không phải nước ấm lên, mà là tay mình đã mất cảm giác. Lạnh lắm, nên đầu ngón tay của tôi hay bị sưng và đỏ, ngứa ngáy như có con gì ở bên trong đốt vậy. Nhưng rồi lâu cũng thành quen thôi mà.

-Vậy ở một mình thế này, đến lúc ốm thì cô làm thế nào?

-Đóng cửa quán, chui vào chăn mà ngủ thôi… - Nhữ Hài cười, hai má cô phinh phính làm lộ rõ vết ửng đỏ như đánh phấn - …tự mình chăm sóc lấy mình. Cũng may là tôi chưa bao giờ bị bệnh nặng cả, lần gần đây nhất là cách đây một năm rồi.

Hàn Phi thấy mình khác hẳn với cô gái. Chiếc áo hắn mặc không phải là ít tiền, đôi giày hắn đi phải thuộc loại đắt, trong khi Nhữ Hài mặc quần áo hết sức bình thường, chỗ vá chỗ khâu, có chỗ còn bung cả chỉ. Nhữ Hài là một cô gái bình thường, nếu không muốn nói là hết sức quê mùa. Giả sử Nhữ Hài mà ở Kiếm Tiên Thành, người ta sẽ đổ dồn con mắt vào cô, soi mói bình phẩm đủ kiểu. Và nhất là đối với các cô gái quý tộc ở Kiếm Tiên, chắc chắn họ sẽ nhăn mặt như ngửi thấy mùi thối khi thấy Nhữ Hài, họ sẽ nói Nhữ Hài đúng là một đứa sai lầm của tạo hoá.

Nhưng Hàn Phi thấy ngượng với Nhữ Hài chứ không phải hắn khinh Nhữ Hài. Vì cái gì? Hàn Phi mặc đồ đắt tiền, tiền rủng roẻng trong túi, nhưng hắn không biết tạo ra đồng tiền, mà chỉ ăn bám Ngài Hàn. Từ khi rời bỏ đội ngũ lính Kiếm Tiên để về Hàn Gia sống, Hàn Phi chẳng mó tay vào bất cứ việc gì ngoài chuyện đi tán gái, tiền lương khi còn trong quân đội thì dĩ nhiên là bị cắt. Hắn còn chẳng được như Hàn Vệ. Hàn Vệ còn ngày ngày

https://thuviensach.vn

chạy đôn chạy đáo quản lý " thổ" của Hàn Thuỷ ở Kiếm Tiên. Nhữ Hài có thể mặc áo rách, trông quê mùa, nhưng cô gái ấy có thể làm ra tiền bằng công sức của mình. Ngài Hàn từng nói: " Đừng có thấy một thằng ăn mặc đẹp đẽ, túi tiền cồm cộm mà cho nó là giàu. Hãy hỏi nó xem nó có biết kiếm tiền không? ". Đàn ông đàn ang gì chứ mà ăn bám thì là cái loại vứt! Một người phụ nữ lam lũ làm ăn còn hơn chán bao thằng công tử khoe mẽ ngoài kia mà chẳng giúp được gì cho đời.

-Công tử sao vậy? - Nhữ Hài nói – Bát canh còn đang nóng đấy, ăn lúc này mới ngon!

-À…vâng…

Hàn Phi húp soạt một cái. Nước canh nóng trôi qua cổ Hàn Phi, ngon và ấm.

-Cô nấu ăn khá lắm! – Hàn Phi cười.

-Một lời khen cũng được.

Hàn Phi đứng dậy, hắn cần phải tới Phạt Mộc Lĩnh. Oắn oài mãi từ nãy tới giờ rồi.

-Công tử đi chơi sao? - Nhữ Hài hỏi.

-Ồ…Không! Tôi phải tới Phạt Mộc Lĩnh để làm việc.

-Vậy trưa nay công tử có quay lại đây không?

-Có lẽ là không. Chắc phải đến tối tôi mới về được.

-Vậy công tử nên mặc cho ấm. Bên ngoài tuyết rơi nhiều lắm.

Nhữ Hài định đứng dậy thì cô bỗng khuỵu xuống. Khớp chân của cô lại đau vì trời quá lạnh. Hàn Phi phản ứng nhanh tức thì, hắn đỡ lấy Nhữ Hài. Tay của Hàn Phi đang nắm lấy tay Nhữ Hài, Hàn Phi thấy bàn tay của cô ráp và thô cứng như vỏ cây.

-Cô không sao chứ? – Hàn Phi hỏi, rõ ràng là hắn đang lo lắng.

-Không…làm phiền công tử rồi…

Nhữ Hài rút tay của mình ra khỏi tay Hàn Phi đang cố gắng một cách hơi quá để nắm chặt tay cô.

Hàn Phi mang theo một cái túi đựng quần áo, đề phòng tối nay phải ngủ lại ở Phạt Mộc Lĩnh. Hắn định đem theo tiền, quán trọ này trơ thơ lơ trên sườn núi, không có một ai qua lại. Hắn sợ rằng cô gái kia là một ả hám tiền,

https://thuviensach.vn

sẽ vào phòng và cướp sạch đồ của hắn. Đến lúc ấy thì đố ai mà tìm được cô ta ở đâu. Cái quán trọ nhỏ xíu này bỏ đi cũng được.

Nhưng Hàn Phi nghĩ vậy, hắn lại không làm vậy. Có cái gì đó làm hắn tin tưởng. Hàn Phi để lại tiền của mình ở trong phòng.

Hàn Phi bước ra ngoài, trời âm u mịt mù, ánh nắng không có mặt ở đây. Từng cơn gió thổi qua làm Hàn Phi chốc chốc lại run lên.

-Công tử đi đường cẩn thận đấy! Tuyết rơi nhiều lắm!

-Cám ơn!

Nói rồi Hàn Phi men theo sườn núi đi xuống.

Nhữ Hài quay vào trong nhà, cô muốn nghỉ một chút. Hai bàn tay của cô tê và buốt dại đi. Kể cũng hay khi gặp được Hàn Phi, con trai của Ngài Hàn. Nhữ Hài không rõ là Ngài Hàn còn nhớ mình không. Có lẽ là không, ngài đã giúp nhiều người, đâu thể nhớ hết được. Nhữ Hài cười một mình, sống ở trên sườn núi này tuy có hơi khắc nghiệt một chút, nhưng cô vẫn cảm thấy vui. Nhữ Hài thích yên tĩnh, cô không thích những nơi ồn ã náo nhiệt.

Nhữ Hài đang sưởi tay cạnh bếp lửa thì có tiếng bước chân vào quán, cô quay lại. Một người mặc áo khoác đen, mũ trùm kín đầu, đặc biệt người này lại mang mặt nạ và nổi bật hơn với mái tóc hung.

Quỷ Nhân.

Nhưng Nhữ Hài lại cười:

-A! Anh đã về rồi sao?

Quỷ Nhân không đáp, hắn lặng lẽ bước vào trong. Tay trái của hắn có vẻ như bị thương vì phải băng bó.

-Có cần tôi pha nước nóng không? - Nhữ Hài nói vọng lại.

-Không cần – Quỷ Nhân đáp cụt lủn.

Nhữ Hài không hỏi gì thêm nữa. Cô không biết rõ người này, chỉ biết là đàn ông. Anh ta đã ở trong quán trọ của Nhữ Hài được gần một tuần rồi. Ít nói, và có vẻ hơi thô lỗ, đó là những gì mà Nhữ Hài thấy ở người này. Cô không giận lắm về chuyện ấy, mỗi người một tính cả. Duy có một điều làm Nhữ Hài khó hiểu là người đàn ông đeo mặt nạ này toàn đi vào trong đêm và trở về quán trọ vào buổi sáng hôm sau.

https://thuviensach.vn

“ Lạnh quá! “ - Nhữ Hài xuýt xoa. Cô đi ra nhà sau để chặt một ít củi, cái bếp cần có thêm lửa.

Quỷ Nhân lặng lẽ mở cửa phòng, thở dài nặng nhọc tỏ vẻ bực mình. Và Quỷ Nhân càng bực mình hơn khi không hiểu vì sao cửa sổ phòng lại mở toang hoác ra thế kia!

Bỗng Quỷ Nhân thấy một con chim ưng đang đậu dưới mặt sàn. Có lẽ nó đã cố sức để đẩy cửa vào.

Quỷ Nhân biết là đưa thư, hắn lần dưới chân con chim ưng và thấy một phong thư cuộn tròn nhỏ xíu, được dấu khá kỹ dưới bắp chân con chim.

Quỷ Nhân mở thư, một dòng chữ nguệch ngoạc viết hết sức cẩu thả:

Hàn Phi đã tới Phạt Mộc Trường.

Quỷ Nhân vứt thư sang một bên.

Dạ Nhãn đã nói rằng, kể từ nay nếu gặp bất cứ đứa nào trong Hàn Thuỷ thì cứ giết thẳng tay.

Vậy coi như là số phận Hàn Phi đã nằm trong tay hắn.

…

Hà Gia Nhạ ra ngoài, anh muốn đi chơi một chút. Thực ra thì ngày nào Gia Nhạ cũng đi chơi, vấn đề là ở chỗ anh không thích ở trong nhà. Gia Nhạ muốn ra Tổ Long Thành Tây tìm Trúc Mai. Anh thích được trò chuyện với cô gái ấy. Buổi sáng này ở Tổ Long lại có nắng đẹp, thật thích hợp cho việc bách bộ và tán dóc. Hà Gia Nhạ cười.

Nhưng vừa ra tới cửa, một giọng khàn khàn đã cản bước chân của Gia Nhạ:

-Đi đâu vậy?

Gia Nhạ quay lại, cha anh đang đứng ở cửa. Khuôn mặt quắc thước, ánh mắt diều hâu dữ tợn của cha không làm Gia Nhạ sợ, anh không hiểu vì sao người ta lại sợ ánh mắt ấy của cha anh.

-Con muốn ra ngoài một lát, ở trong nhà mãi buồn quá! – Gia Nhạ nói.

-Con đi chơi suốt ngày rồi mà không chán sao?

Gia Nhạ nhún vai.

-Vào đây, ta có chuyện muốn nói với con. – Hà Gia Nhạ nói – Rồi tí nữa đi sau cũng được.

https://thuviensach.vn

Hà Gia Nhạ nghe lời cha, mặc dù lúc này anh thích đi chơi hơn, nhưng anh cũng muốn xem cha anh định nói với anh điều gì.

Người gia nhân nghiêng ấm trà, dòng nước trà thơm màu vàng nhạt bốc nghi ngút khói trong chén. Hà Gia Đoàn nhấp lấy một ngụm rồi ông ta hỏi con:

-Cuối tuần này con có bận việc gì không?

Hà Gia Nhạ là người tự do, anh chẳng bị một cái gì ràng buộc nên không bao giờ anh bận bịu.

-Dạ…không.

-Thế thì cuối tuần này, con cùng với ta tới nhà Trưởng lão Tổ Long đi. Ông ấy có tổ chức một buổi sinh nhật cho cô cháu gái. Ta cũng chẳng muốn đi, sinh nhật với chả sinh nguyệt, nhưng mà…

-Đi để cha nhờ vả ông già đó chứ gì?

-Mày đừng có cướp lời cha mày thế được không? – Hà Gia Đoàn cười – Ừ thì…nhờ vả, đương nhiên. Thời buổi ngày nay, đi lễ lạt, ăn uống chủ yếu là để nhờ vả chứ để làm gì?

-Nếu con không nhầm thì cha đang có khúc mắc với Hàn Thuỷ chứ gì?

-Ừ. Nắm bắt nhanh đấy. Ta vẫn không thể nào ưa được cái bộ mặt hỉ hả của lão già Hàn Thuyên hôm trước. Con khỉ già ấy khó chơi hơn ta tưởng. Bọn oắt con của lão ấy ở đây được thể làm bộ, chúng nó lại bắt đầu lấn Độc Tâm rồi.

Hà Gia Nhạ gãi đầu:

-Thì cha cứ việc ra nói thẳng với người ta, việc gì mà phải chơi cửa sau thế?

-Con trai, con thông minh nhanh nhạy thật đấy, nhưng còn ngây thơ lắm! – Hà Gia Đoàn nói – Nếu dùng nước bọt mà đưa chúng nó biến đi được thì ta đã chẳng làm bang chủ. Hàn Thuỷ là bang phái mạnh nhất Đại Lục lúc này, chúng ta ở phận chiếu dưới, giờ chòi lên trên, thằng già Hàn Thuyên nó nghe chắc? Nhất là sau khi ta đã gây chuyện với lão già ấy.

-Nói vậy, thì cái vụ Thiết Thủ bị chặn đánh là do cha làm?

-Ngoài ta ra, ai còn đủ sức làm chơi bài đó? Nói thẳng nhé, bọn Nguyên Phong, Minh Chí Bảo và Khuất Bá chưa chắc đã có đủ gan làm chuyện ấy.

https://thuviensach.vn

Sau khi Thiên Lệ Thành sập tiệm, ta đã gửi thư cho bọn họ xử lý Thiết Thủ. Thực ra lúc đầu ta nghĩ thằng Thiết Thủ gây ra vụ đó thật, nhưng khi biết được Thiên Lệ Thành bị sập là do Thuỷ Thuật nên ta nghĩ ngay Thiết Thủ chẳng dính dáng gì cả. Thiết Thủ có phải là người biết dùng Thuỷ Thuật đâu?

-Vậy cha cố tình để cho hắn dính dáng vào?

-Tất nhiên. Còn gì tốt hơn là nhân cơ hội đó để hạ bệ Hàn Thuỷ? Hàn Thuỷ đã lấn át quá nhiều ở Tổ Long. Chúng ta mang tiếng là có " thổ " ngay ở Tổ Long, thế mà lại bị bọn Hàn Thuỷ ở mãi tít trên Kiếm Tiên Thành quấy nhiễu, hỏi xem có bực không?

-Thật là… – Hà Gia Nhạ lắc đầu, anh thở dài.

-Sao? Con phải hiểu chứ, sống ở trong cái thời đại nhiễu nhương này thì phải biết chớp lấy cơ hội. Không bị người ta ăn mất lúc nào chẳng biết.

-Nhưng con thấy…Hàn lão bá cũng là người có uy tín đấy chứ? Đâu phải là kẻ bội nghĩa?

-Ta đâu có bảo lão già ấy bội nghĩa? Ừ, nói thẳng ra thì lão già này chơi cũng được, không có gì phàn nàn. Có điều ta là người kình lão trước, thành ra ở thế đối đầu nhau, đơn giản vậy thôi.

-Cha không thể làm hoà với ông ấy được sao?

-Ta chẳng đã nói rằng muốn đưa Độc Tâm lên làm bang phái mạnh nhất rồi sao?

Hà Gia Nhạ biết điều ấy. Mặc dù anh không thích tham vọng đó của cha, nhưng Gia Nhạ hiểu ý do vì sao cha anh lại muốn như vậy.

Thuở thiếu thời, Hà Gia Đoàn lớn lên trong một gia đình nghèo khó ở thành Tây Tổ Long. Cha của ông là một người lính của Kiếm Tiên Thành, hồi đó vẫn còn đang là thời kỳ Đại Hỗn Loạn. Kiếm Tiên đã kiểm soát được Tổ Long, họ đưa dân và lính tới đây để sinh cơ lập nghiệp ở đây, mẹ thì thể chất yếu, chỉ buôn bán lặt vặt ngoài chợ. Cuộc sống khốn khó làm Hà Gia Đoàn phải sống lăn lóc đời sớm. Đằng sau cái vẻ hào nhoáng, giàu có của khu chợ Thành Tây Tổ Long là sự chém giết lẫn nhau, sự phản bội, sự bất tín, tất cả chỉ vì đồng tiền. Hà Gia Đoàn được cha đưa vào trại lính huấn luyện từ lúc mười ba tuổi, buổi sáng thì tới trại luyện tập, tối về ra chợ

https://thuviensach.vn

làm thêm. Tất cả mọi nghề Gia Đoàn đã từng trải qua, kéo xe, bới rác, rửa bát tại quán ăn, bốc vác hàng. Mọi nghề cực nhọc Hà Gia Đoàn đều đã trải qua, nên mỗi tối về, có khi chẳng ăn cơm, Gia Đoàn lăn ra ngủ như chết.

Nhưng hồi đó Gia Đoàn còn ý nghĩ rằng, đó là làm thêm để kiếm tiền phụ giúp gia đình. Cho tới một ngày kia, sau một ngày bốc vác nặng nhọc, Gia Đoàn được trả cho một số tiền kha khá, cậu bé đủng đỉnh bước về nhà, cậu nghĩ tới miếng thịt quay nóng dòn, đỏ lựng, thơm phưng phức. Gia Đoàn suốt ngày chỉ có cơm với rau, nên cậu bé thèm thịt. Gia Đoàn mua về để cha mẹ cùng ăn nữa. Rồi cái ước vọng nhỏ nhoi ấy không thành hiện thực, Gia Đoàn đã bị một đám lớn tuổi đánh cho một trận nhừ tử trong một con hẻm. Chúng cướp sạch bách tiền. Lần đầu tiên trong đời Gia Đoàn hiểu được cái cảm giác tiền mình làm ra bị người khác cướp mất.

Và từ sự tủi nhục ấy, Gia Đoàn đã ý thức rằng, mình phải mạnh mẽ hơn, phải tàn nhẫn hơn thì mới mong hòng sống nổi tại cái đất Tổ Long này. Bắt đầu từ ấy, Gia Đoàn trở thành một kẻ nhẫn tâm như bao kẻ nhẫn tâm khác. Gia Đoàn không những đánh nhau để bảo vệ túi tiền của mình, mà còn đánh nhau để cướp lấy túi tiền của người khác. Một tối ở hồ Tổ Long, một người phụ nữ nhà khá giả đi qua, Gia Đoàn thấy có thể cướp được, hắn dí con dao vào cổ người phụ nữ và bắt cô ta bỏ hết toàn bộ những gì có giá trị trên người xuống. Người phụ nữ kháng cự quyết liệt hơn Gia Đoàn tưởng, anh đành làm tới. Gia Đoàn thọc con dao vào bụng người phụ nữ, ấn xuống kéo đứt ruột, người phụ nữ chết, bao nhiêu tiền Gia Đoàn lột sạch, cả cái hoa tai Gia Đoàn không gỡ ra mà cũng nghiến răng dứt nốt. Gia Đoàn liệng cái xác xuống hồ. Sau này, có đứa chơi khăm đã tố giác Hà Gia Đoàn giết người. Rất may, người phụ nữ mà Gia Đoàn giết là một ả gái điếm, mà đã là gái điếm thì sống chết thế nào tuỳ chúng mày. Gia Đoàn chỉ bị tống vào tù có ba tháng rồi lại được thả ra.

Tuy vậy, đối với người cha thì việc Gia Đoàn vào tù là một chuyện không thể chấp nhận được. Ông là một người nghiêm khắc, và ông đã từ mặt đứa con trai của mình, mặc cho người vợ can ngăn. Gia Đoàn buồn lắm, anh đành vào sống tạm với bọn du côn trong một cái miếu cũ ở Tổ Long. Thỉnh thoảng Gia Đoàn về nhà để thăm mẹ và đưa cho mẹ một ít

https://thuviensach.vn

tiền, tất nhiên lúc ấy cha Gia Đoàn đi vắng, người mẹ thương con sống lăn lộn ngoài phố chỉ biết khóc, nước mắt bà cứ chảy xuống không thôi.

Được ba năm, cha của Hà Gia Đoàn đã tử trận trên chiến trường Oán Linh. Người mẹ lại khóc, khóc như mưa ban ngày, khóc hờ trong đêm, bà lại ra đi vì bệnh tật hành hạ, mặc dù Hà Gia Đoàn đã cố gắng tìm mọi Dược Sư để có thể chạy chữa cho mẹ, nhưng bất lực.

Chỉ còn một mình, Hà Gia Đoàn tập hợp bọn du côn đường phố lại thành một băng đảng chuyên đi đánh thuê, ngày là lính, đêm là cướp. Có lần băng đảng ấy bị cao thủ đánh chết hết, không còn ai, ngoại trừ Gia Đoàn. Sau lần ấy, Gia Đoàn lại càng trưởng thành hơn, anh nhận ra, muốn thành lập băng đảng, bang phái thì trước tiên mình phải mạnh đã. Và bằng đi một thời gian, Gia Đoàn không còn sống tại khu thành Tây Tổ Long nữa, anh vào ở hẳn trong doanh trại quân đội và luyện tập. Học võ, Gia Đoàn lại ngộ rằng, trên đời này không hề có đứa nào gọi là thiên tài, chỉ có sự nỗ lực, đó mới là thiên tài. Vậy là trong mười năm, từ một tên lính quèn, Gia Đoàn đã leo lên tới vị trí đội trưởng đội bảo vệ Tổ Long, tất nhiên, không phải tất cả đều là sự cố gắng, mà một phần cũng nhờ Gia Đoàn biết luồn lách, biết bợ đỡ những kẻ quyền cao chức trọng. Gia Đoàn không hề xấu hổ chuyện ấy, thiên hạ đã tham tiền, nó sống vì tiền, thì anh cũng phải dùng tiền mới sống được, muốn chửi thì hãy chửi kẻ nào làm ra tiền ấy.

Mười năm trôi đi, đủ để thay đổi con người. Gia Đoàn thấy mình đã đủ mạnh, anh rời khỏi vị trí đội trưởng, và bắt đầu xay dựng vương quốc riêng của mình. Gia Đoàn tập hợp quanh mình vài kẻ thân tín, và cùng nhau dựng nên Độc Tâm. Mặc dù Hà Gia Đoàn mạnh, nhưng những kẻ mạnh hơn Gia Đoàn thì đếm không xuể! Thế nên Gia Đoàn nghĩ rằng phải làm nhỏ đã, Độc Tâm ban đầu chỉ là một đám người mở hàng trong chợ, sau đó nếu người nào muốn có được chỗ bán cạnh đất của Độc Tâm, người đó phải nộp tiền. Và cách này có cái hay là nhiều người không muốn phải trả tiền, nên đã bằng lòng theo Độc Tâm, vậy là thêm người. Nhưng hại thì cũng có, gặp phải kẻ ngang ngược, cứng đầu thì đánh nhau là chuyện thường thấy, đôi lúc kẻ địch quá mạnh, Gia Đoàn phải đích thân ra tay. Cứ thế, Độc Tâm ngày càng lớn mạnh.

https://thuviensach.vn

Và khi lớn mạnh rồi thì những vấn đề mới là nảy sinh. Độc Tâm không thể cứ ru rú mãi trong chợ Tổ Long được. Khi ấy là được bốn năm, lúc đó chiến tranh Đại Hỗn Loạn đã gần đi tới hồi kết, Tích Vũ Thành đã ký kết lại với Kiếm Tiên Thành các hiệp ước về kinh tế, thành Tây Tổ Long vốn đã náo nhiệt, nay lại càng náo nhiệt hơn bởi người tộc Vũ tới đây buôn bán. Gia Đoàn với tầm nhìn xa trông rộng đã biết rằng thành Tây Tổ Long về sau sẽ trở thành một khu chợ buôn bán sầm uất nhất. Hồi đó nào có mấy ai nghĩ được như Gia Đoàn? Khu chợ ấy ban đầu chỉ là chợ của người tộc Nhân thôi, nhưng con đường vận chuyển hàng hoá lại tập trung về thành Tây. Tất nhiên, Gia Đoàn không thể nghĩ sâu xa đến mức rằng sau này người tộc Thú cũng sẽ tới đây, nhưng dù gì anh cũng đã nhìn ra được một điều tất yếu rằng, khu chợ này sẽ trở thành một mỏ vàng để anh khai thác triệt để. Cũng trong thời gian ấy, Hà Gia Đoàn đã lấy một cô gái về làm vợ, khi ấy Hà Gia Đoàn đã ba mươi nhăm tuổi.

Tất nhiên, những kẻ có tầm nhìn như Hà Gia Đoàn khá nhiều, và nổi bật hồi ấy có bang Thiếu Cung là mạnh nhất Tổ Long, bang chủ tên là Viêm Tiến. Viêm Tiến cũng đã nhận thấy khu chợ thành Tây Tổ Long là một món hời lớn, nên hắn cũng nhảy vào, với mục đích thâu tóm khu chợ. Và chuyện Thiếu Cung giáp mặt Độc Tâm là điều khó tránh khỏi. Thiếu Cung không thể ngờ là trong khu chợ này lại tồn tại một bang phái như Độc Tâm, phần vì Độc Tâm chưa phải là bang phái nổi tiếng. Và Thiếu Cung đã ra mặt dùng vũ lực với Độc Tâm, không một hai gì hết, hai bên gây gổ với nhau là chuyện thường tình. Ban đầu Thiếu Cung mạnh hơn Độc Tâm rất nhiều, lại có nhiều bang phái khác vây quanh, nên người của Độc Tâm bị tổn hại lớn, có lúc Độc Tâm đã bị mất hoàn toàn đất tại thành Tây. Nhưng trời đã cho Hà Già Đoàn một cái đầu để biết suy nghĩ và cho anh ta cơ hội mười mươi. Viêm Tiến là một kẻ ngạo mạn, hắn không thích các vị trưởng lão Tổ Long, hắn ra mặt kình nhau với các vị. Hồi đó, do quân lính chủ yếu dồn cho chiến trường để Kiếm Tiên Thành chiến đấu với Vạn Hoá Thành, nên các vị trưởng lão không thể làm gì được Thiếu Cung và các bang phái khác. Hà Gia Đoàn thấy đây là một cơ hội tốt, anh bắt đầu quà cáp, bắt tay thân mật với các vị trưởng lão và cũng chính Hà Gia Đoàn là người khởi xướng ra

https://thuviensach.vn

phong trào chen chân vào vị trí lãnh đạo Tổ Long của các bang phái sau này. Độc Tâm phải nương nhờ các vị trưởng lão, tạm chiếm " thổ " trên thành Bắc Tổ Long, mặc khác vẫn len lỏi vào khu chợ Tổ Long Thành Tây. Thiếu Cung đã nhiều lần ra thành Bắc và định quần với Độc Tâm một trận, nhưng đều bị các vị trưởng lão Tổ Long ngăn lại, Viêm Tiến tức mà không thể làm gì được, có thể Viêm Tiến kình nhau với các vị trưởng lão, nhưng hắn hiểu chỉ cần động nhẹ tới lông chân của các vị thôi là hắn chết liền. Hơn nữa, các vị trưởng lão Tổ Long còn giúp sức Độc Tâm trong việc đặt ra nhiều loại thuế, nhiều quy định rất phức tạp đối với Thiếu Cung. Tới lúc Viêm Tiến hiểu ra rằng phải đem tiền đến trước mặt các vị trưởng lão thì đã quá muộn. Một năm sau, Độc Tâm đã quyết định chiếm lại khu chợ thành Tây. Những vụ thanh toán đẫm máu do Độc Tâm gây ra nhằm vào người của Thiếu Cung làm Viêm Tiến bực bội hết sức. Thiếu Cung ngày càng mất " thổ ", tầm ảnh hưởng bị giảm đi rõ rệt, các bang phái nhỏ ngày càng rời xa Thiếu Cung. Và trong một đêm bão bùng, Viêm Tiến đã trận quyết đấu với Hà Gia Đoàn, Viêm Tiến bị lưỡi kiếm đâm xuyên tim, chết mà mắt còn mở trừng trơ tráo.

Vậy là Độc Tâm đã trở thành bang phái mạnh nhất Tổ Long. Có được khu chợ thành Tây, Độc Tâm phất như diều gặp gió. Thời kỳ Đại Hỗn Loạn kết thúc, mặc dù các vị trưởng lão đã có binh lính chuyên bảo vệ thành, sức mạnh của các vị tăng gấp bội, nhưng Hà Gia Đoàn thấy không còn cần nữa. Ông ta bắt đầu quay trở lại giống như Viêm Tiến trước đây, ra thế đối chọi với các vị trưởng lão. Các vị trưởng lão bấy giờ mới thở dài " nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà ", Hà Gia Đoàn có được vị trí thành phần lãnh đạo Tổ Long nhờ các hoạt động kinh tế mạnh mẽ. Khu chợ thành Tây có hoạt động được là nhờ Độc Tâm, và nhờ có khu chợ ấy mà Tổ Long Thành mới tồn tại.

Hà Gia Đoàn đã có được tất cả, nên ông ta nghi ngờ tất cả. Và sự nghi ngờ của ông ta thường là đúng. Một thuộc hạ thân tín dưới quyền Hà Gia Đoàn đã móc ngoặc với các vị trưởng lão Tổ Long để cung cấp thông tin nội bộ cho các vị. Hà Gia Đoàn biết việc đó, ông ta không xử kín, mà cho đám sát thủ xử ngay người thuộc hạ lâu năm giữa phố, để cho các vị trưởng

https://thuviensach.vn

lão biết rằng Hà Gia Đoàn không phải là kẻ ngu. Hà Gia Đoàn không tiếc mạng người, kể cả người thân tín với mình nhất.

Nhưng Hà Gia Đoàn không đến nỗi quá vô tình. Người vợ đã mất đi bởi bệnh viêm phổi, để lại hai đứa con trai. Gia Đoàn ngồi im lặng trong phòng, không cả đưa quan tài ra nghĩa trang. Đó là người duy nhất mà ông ta tin tưởng. Gia Đoàn nhớ lại một cô gái bình thường buôn bán ở khu chợ thành Tây, một người vợ đã cùng ông khổ cực trong suốt thời gian Độc Tâm bị khủng hoảng. Được một người phụ nữ như thế, đời này dễ có mấy ai? Hà Gia Đoàn vốn đã lạnh lùng, từ ngày vợ mất, ông càng trở nên lạnh hơn, và tàn nhẫn hơn.

-Ta không nghĩ Hàn Thuỷ lại mạnh đến vậy …– Hà Gia Đoàn nói tiếp – … lão già Hàn Thuyên thâm hơn ta tưởng. Ai mà ngờ được Hàn Thuỷ lại có thể chen chân được ở đây chứ? Ngay trên đất của chúng ta!

-Vậy nên cha đã cho sát thủ của chúng ta đi để hạ sát Thiết Thủ?

-Ừ. Biết được lịch trình của nó, ta cử anh em Song Điểu đi, bảy đứa kia là Thái Nhật, Bát Đỉnh Điện, Chu Tước góp vào. Thằng Thiết Thủ đúng là quái vật, mười đứa mà giết còn năm.

-Anh em Song Điểu không sao chứ?

-Không. Hai đứa ấy thì không, nhưng Bạch Cự Điểu suýt chết. May mà Hắc Diệu Điểu cứu được. Nghe Hắc Diệu Điểu nói thì tí nữa là Bạch Cự Điểu bị Thiết Thủ chặt bay người rồi.

-Con thật sự chẳng thích chuyện cha làm tí nào cả. Đang yên lành, tự nhiên lại rối lên.

-Sao mà phải uỷ mị như đàn bà vậy? – Gia Đoàn gắt – Trước sau gì con cũng phải nhúng tay vào thôi!

-Con không thích! Nếu thật sự có thể làm cho mọi người hạnh phúc thì con chấp nhận làm bang chủ ngay! Nhưng nhìn cách cha hành sự như vậy, con không hề muốn dính dáng vào chuyện bang phái tí nào!

-Ta đâu có ép con phải làm như ta! Mỗi thời một khác, thời đại này của ta, phải khôn ngoan, phải lừa lọc, thì mới sống được! Nhưng vài chục năm nữa, nếu thiên hạ cứ tiếp tục ổn định thế này, cách sống lại thay đổi, đến lúc ấy con làm bang chủ, vẫn có thể giúp mọi người được? Có sao đâu? Có khi

https://thuviensach.vn

lúc ấy Độc Tâm lại trở thành một nơi làm ăn, làm việc của dân tình không biết chừng!

Hà Gia Nhạ thở dài, cha anh nói cũng đúng, ông là người có thể thấy trước sự việc.

-Thế sao cha không kêu Tập ca làm bang chủ?

-Thằng Tập hả? Tính nó con còn lạ gì! Nóng như lửa đốt, không biết kiềm chế, nó chỉ là đứa dùng được trong bạo lực thôi. Nó chẳng khác gì thằng Hàn Vệ - con trai cả của ông già Hàn Thuyên.

Hà Gia Nhạ mệt mỏi, anh chẳng muốn nghe nữa. Lúc này anh cần ra ngoài hơn bao giờ hết, cứ động đến bang phái, đầu Gia Nhạ cứ rối tung hết cả lên.

-Mà này …– Gia Đoàn nói – …con đã gặp cháu gái trưởng lão bao giờ chưa? Con bé sắp được tổ chức sinh nhật ấy?

-Dạ có. Con từng gặp cô ta rồi, nhưng mà không biết tên.

-Con bé ấy trông thế nào?

-Cũng được…

Hà Gia Nhạ nhăn trán, anh hỏi ngay:

-Cha hỏi vậy là sao?

-Biết rõ rồi còn hỏi.

-Cha à…đừng có gán ghép con như vậy chứ!

-Sớm muộn gì thì cũng phải lấy vợ. Nếu con chưa tìm được đứa nào thì nên ngắm con bé ấy đi.

-Con hỏi thật, cha làm vậy, liệu cha có nghĩ rằng con được hạnh phúc không? Hay là chỉ để phục vụ mục đích của cha?

Hà Gia Đoàn hơi nóng mặt. Thằng con trai ông còn quá trẻ để hiểu chuyện này.

-Con trai… khi nào con lớn, làm cha, con sẽ hiểu sự khó khăn đè nặng lên đôi vai người cha như thế nào.

-Nói gì thì nói, cha đừng phủ nhận chuyện cha gán ghép con là để phục vụ mục đích của mình. – Gia Nhạ đã bắt đầu mất bình tĩnh.

-Vậy thì sao chứ? Con có hiểu rằng bây giờ ta chỉ cần hở ra cái gì là bọn trưởng lão cái thành này sẽ trị ta đến nơi đến chốn không? Con có biết bao

https://thuviensach.vn

nhiêu kẻ đang nhăm nhe ngày đêm tới gặp mặt lão già trưởng lão Tổ Long để hớt lẻo mọi thứ về ta à?

-Vậy sao ngày trước cha vẫn lấy mẹ?

Hà Gia Đoàn lặng người. Ông không thể ngờ là Gia Nhạ lại nói như thế. Giữa hai cha con luôn có mối bất hoà, nhưng chưa bao giờ đến độ thế này.

Gia Đoàn khoát tay:

-Thôi! Ta chỉ nói vậy thôi, đi đi …

Gia Nhạ biết là cha đang rất cáu, anh biết vậy nên nói trước:

-Con chào cha…

Gia Nhạ bước ra khỏi cửa, Hà Gia Tập đã đứng chờ sẵn.

-Tập ca…

Hà Gia Tập bước tới, lắc đầu ra vẻ ngao ngán.

-Mày nói hơi quá rồi đấy! – Giọng của Gia Tập khàn khàn y chang người cha Gia Đoàn vậy.

-Đệ quả thực không thích tí nào.

-Đàn bà quanh đi quẩn lại cũng chỉ là đàn bà. Tình cha con mày không giữ, lại đi bảo vệ cái tình yêu chết tiệt gì gì đó…

-Đệ đã yêu ai đâu!

-Thế thì mày lựa luôn đi còn gì nữa. Tao nghe nói đứa cháu gái của trưởng lão cũng xinh lắm, nó vừa hiền vừa tốt nữa. Mày kêu ca gì?

-Huynh nghĩ xem, đệ và cô ta chưa gặp mặt nhau bao giờ, bây giờ đùng cái cha nói bảo cặp kè với cô ta! Đệ không muốn làm tổn thương người khác, lấy nhau rồi mà chẳng ai được hạnh phúc.

Gia Tập cười nhạt, vỗ bàn tay to như tay gấu lên đầu Gia Nhạ:

-Mày lắm chuyện quá đấy!

-Thôi, đệ đi đây.

Gia Nhạ muốn gặp Trúc Mai, anh cần một người để tâm sự.

Gia Nhạ bước ra khỏi nhà. Gia Tập đứng đó mà trông thằng em trai, thằng em trai hắn thông minh, nhưng vẫn còn khù khờ lắm.

-Tập à?

Gia Tập quay lại, Gia Đoàn đã đứng ở đó, khuôn mặt của ông ta hơi tỏ vẻ bực mình.

https://thuviensach.vn

-Vâng, thưa cha…

-Đi theo thằng Nhạ xem nó thích con bé nào vậy.

-Vậy thôi sao cha?

-Mày xem Gia Nhạ đang thích đứa nào, xem nó là người thế nào, nếu thấy không được thì mày cứ việc cho con bé ấy câm họng luôn đi.

-Con rõ rồi.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 16 giây -----

Phòng khách trong dinh làm việc của trưởng lão tất bật hơn mọi ngày, người đi qua đi lại nườm nượp, nếu không có cái biển đề chữ “Đại Sảnh Tích Vũ Thành “, người ta dễ nghĩ đây là cái chợ.

Và tất nhiên Hoa Anh cũng nghĩ thế, cô đã chờ Ẩn Giả ở đây được nửa canh giờ rồi. Ẩn Giả đang bận họp.

Tối qua, Hoa Anh định bụng là đến gặp Ẩn Giả để nói chuyện ngay, nhưng cô được thông báo là Ẩn Giả đã ra ngoài ngoại ô để làm việc nên Hoa Anh đành phải đợi tới sáng nay mới đến gặp Ẩn Giả được.

Hoa Anh vẫn không thể nào quên được những gì mà cô nhìn thấy. Vết xăm vằn vện trên cánh tay Xích Vân làm cô giật mình. Hoa Anh đã từng được nghe tới những vết xăm ấy là do cái gì gây ra. Cô dự cảm có điều gì đấy không hay ở cái tên Xích Vân này, không rõ là hắn xuất hiện ở đây là nhằm mục đích gì? Tại sao hắn lại cứ bám riết theo Hoa Anh để làm gì?

Một người đi qua trước mặt Hoa Anh, tay bưng chồng giấy cao ngất ngưởng quá đầu. Hoa Anh phải đỡ hộ anh ta mới làm chồng giấy không đổ xuống.

Nhưng nhỡ đâu những suy nghĩ của Hoa Anh chỉ là mơ hồ thì sao? Xăm hình trên tay là chuyện không hiếm, cái tên Xích Vân này có thể cũng là xăm thôi. Nhưng điều làm Hoa Anh nghi ngờ là họa tiết của những vết xăm trên cánh tay Xích Vân rất, rất kỳ quái, nó không rõ là hình thù gì, không ra một biểu tượng gì, những vết xăm màu đen đặc và lan ra khắp cánh tay. Một điều lạ thường nữa là nếu xăm thì thường là xăm bởi một đường trên tay, đằng này những vết xăm trên cánh tay Xích Vân lại từng vết, từng vết một giống như những con đỉa lớn đang bám trên tay. Những hình thù của

https://thuviensach.vn

vết xăm, Hoa Anh nhìn không rõ lắm, tuy nhiên cô vẫn nhớ láng máng những vết xăm đều có đặc điểm chung là uốn lượn, hoặc xoắn quện đan chặt vào nhau từng mảng một. Nếu mà xăm được những hình như vậy thì sẽ mất rất nhiều thời gian.

Như vậy chỉ có thể là…

-Nghĩ gì mà ghê thế hả nhóc con? – Một bàn tay mềm mại dịu dàng đặt lên tóc Hoa Anh.

-Đệ tử lớn rồi mà sư phụ! Đừng gọi là nhóc con nữa!

-Thế so với ta ngươi không nhóc con thì là cái gì? Mà thôi, ta nghe là ngươi định gặp ta tối hôm qua phải không? Sao, có chuyện gì?

-Dạ có. Hôm qua đệ tử…

-Có gì từ từ nói, ngồi ra chỗ khác đi, ở đây dễ làm vướng chân mọi người, đang làm việc tất bật thế này người ta dễ cáu lắm.

Vũ Tộc Ẩn Giả và Hoa Anh đi vào sâu hơn bên trong đại sảnh. Ở đây, những tán cây mọc um tùm, đâm xuyên vào trong toà nhà, chim chóc bay cả vào đây. Nhưng không vì thế mà người tộc Vũ cảm thấy vướng víu, họ yêu cây cối như yêu chính mình vậy.

-Sao, có chuyện gì đây? – Ẩn Giả hỏi.

-Sư phụ, đệ tử muốn hỏi, có phải Cấm Môn Quan là môn kiếm pháp gây ra những vết xăm trên cơ thể phải không ạ?

-Không phải là vết xăm, chỉ tựa tựa vết xăm thôi. Nhưng…ngươi hỏi cái đó làm gì?

Hoa Anh kể lại câu chuyện tối hôm qua cô gặp Xích Vân. Tất nhiên là Hoa Anh đã bỏ đi vài tình tiết lăng nhăng ruồi nhặng như cô đấm Xích Vân chẳng hạn.

-Ừm…vậy ngươi nghĩ là cái tên Xích Vân đó là người Uất Hận Thành ư?

-Dạ. Và đệ tử nghĩ hắn đã học Cấm Môn Quan.

Ẩn Giả suy nghĩ hồi lâu. Rồi bà nói:

-Cũng nên lưu ý một chút. Tuy vậy, còn quá sớm để kết luận cái tên Xích Vân ấy là người Uất Hận Thành, và khả năng hắn học được Cấm Môn Quan là rất ít, gần như không có.

https://thuviensach.vn

-Sao vậy sư phụ?

-Muốn hiểu cặn kẽ chứ gì? Thôi được, ta đã nói cho ngươi nghe về Thái Cực Khí chưa?

-Dạ chưa…

-Thế thì nghe này. Thái Cực là hình vẽ biểu thị cho âm dương, quan niệm rằng mọi vật trên thế gian này đều có hai mặt, tốt và xấu, đan xen với nhau. Cũng vậy, trong cơ thể người, chân khí cũng phân chia và tồn tại theo hai dạng: một dạng biểu thị cho mặt suy nghĩ tốt đẹp gọi là Chính Khí, dạng thứ hai biểu thị cho suy nghĩ xấu xa gọi là Tà Khí. Ta không biết các vị thần thế nào, chứ trong cơ thể ta, ngươi, và những người khác, đều tồn tại Chính Khí và Tà Khí. Khi chiến đấu, những ý định giết đối thủ, những suy nghĩ về động cơ giết người, cho dù mục đích có là gì đi chăng nữa, đều là những suy nghĩ xấu xa, và khi thi triển thuật, Tà Khí sẽ phát sinh. Còn nếu sử dụng thuật vào mục đích cứu người, thì sẽ phát sinh Chính Khí.

-Vậy thuật của Vũ Mang chúng ta là gì hả sư phụ?

-Chúng ta sử dụng nhiều các thuật về Kim, chủ yếu là sát thương đối thủ nên dòng chân khí lưu chuyển thường xuyên trong cơ thể chúng ta là Tà Khí.

-Tức là xấu xa sao?

Ẩn Giả cười mỉm, đôi môi của bà óng ánh:

-Nói là xấu xa, chứ kỳ thực xấu xa và tốt đẹp chẳng có gì khác nhau. Chẳng qua đó chỉ là suy nghĩ của con người đã nảy sinh tốt đẹp và xấu xa thôi. Tà Khí thực chất là một dòng chân khí sinh ra để sát thương đối thủ, chứ không phải là tà ác gì, Chính Khí là dòng chân khí hồi phục lại những vết thương trên cơ thể, chẳng qua gọi tên vậy để dễ phân biệt ấy mà.

-Vậy Vũ Linh là những người mang nhiều Chính Khí sao?

-Đúng rồi, ngươi hiểu nhanh đấy. Vũ Linh là lớp người vừa chiến đấu, vừa là những dược sư cấp tốc trên chiến trường, họ dùng những hiểu biết về y thuật để cứu chữa đồng đội, nên dòng chân khí lưu chuyển trong cơ thể họ phần nhiều là Chính Khí.

-Vậy Chí Mệnh Thỷ là thuật mang nhiều Tà Khí sao?

https://thuviensach.vn

-Không hẳn, mặc dù Chí Mệnh Thỷ của chúng ta là thứ gây sát thương lớn. Nhưng các Thần Thú và Kiếm Khách mới thực sự là những người mang nhiều Tà Khí. Nếu người nào đã từng thấy một Thần Thú mắt long sòng sọc, ý thức gần như chỉ có mỗi một điều là giết chết đối thủ trong thuật Hủy Thiên Diệt Địa thì mới biết Tà Khí trong cơ thể Thần Thú đó khủng khiếp như thế nào.

-Vậy còn Cấm Môn Quan?

-Muốn hiểu Cấm Môn Quan thì phải hiểu thực chất Tà Khí và Chính Khí, tại sao nó lại có tên gọi như thế. Nghe kỹ nhé, Chính Khí luôn luân chuyển một cách điều hòa trong cơ thể, nên các cơ quan nội tạng cũng ở trạng thái điều tiết nhịp nhàng, nên không có gì. Còn Tà Khí thì khác, nó di chuyển nhanh, mạnh nên chuyện nó ảnh hưởng tới nội tạng là điều dễ hiểu. Hơn nữa, máu trong cơ thể cũng luân chuyển cùng với chân khí, nên mỗi khí dùng thuật để hạ sát đối thủ, người ta thở dốc và mệt là vì tim phải đập nhanh để điều hoà lượng máu. Chính vì đặc điểm này mà dòng chân khí ấy mới có tên là Tà Khí. Tuy nhiên, do cơ thể luôn phát sinh ra một dòng Chính Khí điều hòa để cản trở Tà Khí nên không có chuyện một người chết vì dùng Tà Khí quá nhiều cả.

-Vậy Cấm Môn Quan? – Hoa Anh nôn nóng.

-Giờ thì nói tới Cấm Môn Quan. Theo như những gì mà ta biết và từng chứng kiến, thì Cấm Môn Quan là môn kiếm pháp của Hắc Đế. Có mười ba tầng học. Từ Nhất Môn, Nhị Môn, Tam Môn cho tới Tam Thập Quỷ Môn. Một trong những kiếm pháp mạnh nhất mà lịch sử Hoàn Mỹ từng biết.

-Vậy…

-Nghe ta nói hết đây, cứ lanh chanh! Ngươi biết là ta học Thánh Tiễn Tâm Pháp chứ gì? Thực ra nó ở trong Tam Thiên Tâm Pháp của Ngũ Hành Tộc. Thánh Tiễn Tâm Pháp là một trong ba bộ đó. Cơ sở của Thánh Tiễn Tâm Pháp là lấy Chính Khí làm chủ đạo, và khi dùng thuật thì Tà Khí và Chính Khí phải đi kèm, tạo nên uy lực và sức công phá lớn, đồng thời do sử dụng nhiều Chính Khí nên cơ thể sẽ được hồi phục liên tục, dòng Chính Khí ấy làm cho nội tạng, thể chất chậm đi sự lão hoá và đó là lý do vì sao ta là một con bé mười chín tuổi mang đầu óc của một bà già một trăm tuổi.

https://thuviensach.vn

Tuy thế, muốn Chính Khí và Tà Khí phát huy được cùng một lúc, cơ thể ta nhiều khi phải chịu những đau đớn đến lộng óc. Hồi đầu, ta đã từng suýt chết vì Tà Khí và Chính Khí lẫn lộn với nhau, điều cấm kỵ nhất đấy, khi phát thuật theo Thánh Tiễn Tâm Pháp, nếu để Tà Khí và Chính Khí đi cùng một đường sẽ làm cho nội tạng không chịu đựng nổi và chết là chuyện không có gì khó.

Hoa Anh định hỏi nhưng cô lại thôi. Ẩn Giả cười, bà đưa tay véo má Hoa Anh:

-Ngươi lúc nào cũng thế! Không chịu đựng nổi bí mật!

-Sư phụ nói Cấm Môn Quan đi!

-Thôi được rồi. Ta chỉ nói ngắn thế này, Cấm Môn Quan không giống bất cứ môn phái nào khác cả. Các môn phái khác đều lấy sự điều hoà làm cốt lõi, Cấm Môn Quan lại là kiểu lệch.

-Lệch?

-Nó không giống Thánh Tiễn Tâm Pháp của ta. Cấm Môn Quan lấy Tà Khí làm chính, và chèn Chính Khí, nói dễ hiểu hơn, Cấm Môn Quan yêu cầu người học không có Chính Khí.

-Không có Chính Khí ư?

-Thực ra Chính Khí vẫn tồn tại, nhưng không đáng kể, không đáng nói. Cấm Môn Quan rất, rất khắc nghiệt, nó yêu cầu Tà Khí toàn cơ thể. Các đường kiếm và thuật của Cấm Môn Quan không đẹp mắt, không rườm rà, cái mà nó cần là giết chết đối thủ. Sát ý trong đầu luôn tồn tại, lúc nào cũng là giết và giết. Và vì không có Chính Khí điều hòa, ngăn cản Tà Khí, nên mức độ huỷ diệt của Cấm Môn Quan là vô hạn. Cái giá phải trả cho sự huỷ diệt đó là cơ thể sẽ ngày càng bị Tà Khí ăn mòn, dẫn đến việc trên cơ thể xuất hiện những vết màu đen như vết xăm. Những vết xăm ấy sẽ hàng ngày hàng giờ rút cạn sinh khí trong cơ thể.

-Nói vậy, học Cấm Môn Quan, đồng nghĩa với việc là sẽ chết sớm?

-Có lẽ là thế. Nhưng ta đã gặp Thiên Tử thứ ba mươi hai của Uất Hận Thành, hồi đó ông ấy đã gần chín mươi tuổi. Ta nghĩ là…

-Gì ạ?

Ẩn Giả định nói nhưng bà thở dài:

https://thuviensach.vn

-Thôi, đừng nói nữa.

Hoa Anh thấy Ẩn Giả có vẻ như không hài lòng lắm khi nói về Thiên Tử Uất Hận Thành, cô chuyển sang chuyện khác:

-Vậy…có thật Cấm Môn Quan là sự liên hệ với ma quỷ không?

-Quỷ ở trong mỗi người, mỗi người đều có một con quỷ. Nếu vươn được tới sức mạnh của quỷ, con người sẽ giống như thần thánh, sẽ là bất diệt, như Hắc Đế vậy. Có điều ông ta đã tự sát…

-Đệ tử tưởng là ông ta đã bị giết?

-Không, ông ta đã tự sát. Thiên Tử Uất Hận Thành đã nói cho ta nghe.

-Vậy sao?

-Con người làm thần thánh thì khó, làm quỷ thì dễ. Nhưng để trở thành một con quỷ mà thần thánh phải cúi đầu giống như Hắc Đế thì xưa nay chưa ai làm được. Chính vì thế, các Kiếm Khách ở Uất Hận Thành đều sống chết, không tiếc mạng mình để đạt tới cảnh giới Quỷ Kiếm. Cảnh giới của sự tàn ác và huỷ diệt của kiếm, đó chính là Tam Thập Quỷ Môn Quan.

-Cấm Môn Quan khủng khiếp như vậy sao?

-Nhưng có điều, nó làm người ta cô đơn, không cảm xúc…

Hoa Anh thở dài, cô thật sự không muốn trở thành một người cô đơn chút nào.

-À! – Ẩn Giả nói – Ta còn chưa nói với ngươi, Cấm Môn Quan là kiếm pháp chỉ dành cho một số người thôi, và thường thường, đó là môn kiếm pháp của Thiên Tử Uất Hận Thành. Người Uất Hận Thành có một đặc điểm kỳ lạ, họ chỉ chọn lấy Kiếm Khách làm Thiên Tử thôi, những người tộc khác có tài năng bao nhiêu cũng không được làm Thiên Tử.

-Nói thế là…

-Đừng có nghĩ buồn cười vậy chứ! Thiên Tử Uất Hận Thành đời thứ ba mươi ba đã già lắm rồi, hơn ta nhiều thì phải! Cái tên Xích Vân gì gì đó của ngươi không thể là Thiên Tử được.

Hoa Anh nghĩ ngợi một lúc, cô đang tự hỏi mình rất nhiều thứ.

-Thôi, ngươi đi làm việc đi. Công việc đang nhề nhãi ra kia kìa!

-Dạ vâng! Đệ tử đi đây. – Hoa Anh đi ra cửa đại sảnh.

-Này! – Ẩn Giả gọi lại – Tối nay nhớ về đi ăn với ta nhé!

https://thuviensach.vn

Đợi Hoa Anh đi hỏi, Vũ Tộc Ẩn Giả đứng dậy ngay, ra khỏi đại sảnh. Bà bước đi phăm phăm về phía trước giữa đường phố đông nghẹt người.

“ Cái tên Xích Vân gì gì đó không thể là Thiên Tử được.

Trừ phi…”

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 5 phút và 14 giây -----

Hàn Ngọc và Kế Đô, đi cùng nhau, nhưng cả hai người đều im lặng, không ai nói gì. Trong khi đường phố Tích Vũ thì vẫn vui vẻ tấp nập, tiếng người cười nói làm Hàn Ngọc hơi chạnh lòng lại một chút.

Hàn Ngọc đã đi khỏi Hàn Gia được hơn hai tuần, cô vừa mới đến Tích Vũ Thành vào ngày hôm qua.

Mới đi hai tuần, nhưng Hàn Ngọc đã thay đổi nhiều. Không còn mái tóc dài đen óng ả xuống lưng nữa, thay vào đó là mái tóc buộc đuôi ngựa và đã cắt ngắn bớt. Khuôn mặt Hàn Ngọc cũng đã thêm vài vết sẹo nho nhỏ vừa mới lành lại. Còn tay thì phải băng bó lại để cầm máu. Bọn quái vật trên Ma Thiên Nhai làm Hàn Ngọc bị thương khá nhiều, ảnh hưởng tới vẻ đẹp của cô, những gì mà cô học được từ chuyến đi với Kế Đô, đó là phải tàn nhẫn với kẻ thù, không tàn nhẫn không thể sống.

*

* *

Con quái vật Mị Yêu là một thứ dễ lừa người, nó mang vẻ đẹp của một cô thiếu nữ, trước đây lắm tên đàn ông hám của lạ mê mẩn sắc đẹp của Mị Yêu đã bị nó ăn tươi nuốt sống. “ Tiếng lành “ đồn xa, đàn ông tới Ma Thiên Nhai nên cẩn thận, Mị Yêu có thể biến thành bất cứ cô gái xinh đẹp nào để dụ dỗ.

Ma Thiên Nhai xưa kia vốn là một vùng đất thuộc về Ma Giới trong thời kỳ Hỗn Tam Giới, trải qua hàng bao trận chiến tàn khốc giữa thần linh và ác quỷ, Ma Thiên Nhai đã trở thành một nơi trù phú, một vùng đất để dân cư đến đây làm ăn lập nghiệp. Tuy vậy, vì đã từng là vùng đất của Ma Giới, nên nơi đây cũng sản sinh ra lắm quái vật đáng sợ. Mị Yêu là một con quái vật như thế. Ban đầu chỉ là một cái cây, sau hấp thụ ma khí vốn có ở Ma

https://thuviensach.vn

Thiên Nhai nên thành quái vật. Mị Yêu kỳ thực có hình hài không đẹp tí nào cả, và Hàn Ngọc đã tận mắt chứng kiến.

Kế Đô đã đưa Hàn Ngọc tới Ma Thiên Nhai, cả hai người đã lạc vào giữa bầy quái vật trong đêm tối. Hàn Ngọc đã hiểu cái cảm giác đáng sợ khi đón nhận cái chết là như thế nào. Cái chết không đáng sợ, mà đón chờ cái chết mới đáng sợ. Chết chỉ là chết, không tồn tại, không ý nghĩ. Còn đón chờ cái chết là sự khủng bố lên tinh thần, sự uất hận đối với những người thân nhất không có mặt ở đây để kéo mình ra khỏi cái chết, thở gấp gáp, thở không ra hơi, nước mắt chực trào ra, muốn tự kết liễu bản thân ngay để không phải chịu đựng sự tra tấn tinh thần nữa. Hàn Ngọc đã thổn thức kêu:

-Kế huynh! Cứu muội với! Cứu muội!

Kế Đô muốn cứu Hàn Ngọc, nhưng anh cũng chỉ ra vẻ là đang bận bịu với mấy con quái vật nửa người nửa bò Yêu Ngưu. Anh không muốn xông ra cứu Hàn Ngọc lúc này, Hàn Ngọc phải tự biết bảo vệ mình.

Hàn Ngọc ngã sóng xoài ra đất, pháp lực của cô vẫn chưa thể bằng con quái vật Mị Yêu được. Những cái gai nhọn đâm xước mặt Hàn Ngọc.

Mị Yêu tiến đến và hiện nguyên hình. Một cơ thể ướt át bẩn thỉu chui ra từ miệng của cái cơ thể thiếu nữ bọc bên ngoài. Con quái vật tay chân là dây leo loằng ngoằng, nhưng rợn hơn cả là cái miệng rất lớn ở giữa ngực con quái vật, cái miệng ấy đầy răng, nó há ra để chuẩn bị nuốt chửng Hàn Ngọc.

-Kế huynh! Cứu muội với!

Những cái dây leo từ trong miệng con quái vật quấn vào chân Hàn Ngọc, lôi cô tới cái miệng đỏ lòm lòm đang chờ sẵn. Kế Đô đã thấy quá nguy hiểm, và anh cũng đã hơi lơ là khi để bọn Yêu Ngưu vây quá đông trước mặt mình.

-Chết đi cho rảnh nợ. – Kế Đô lẩm bẩm trong miệng – Địa Niên Kim Thuật. Phù Kiếm Lưu Ảnh.

Một thanh kiếm đâm thủng mặt đất và bay lên, nó nổ tung và hoá thành hàng trăm thanh kiếm khác, xuyên thủng những con Yêu Ngưu. Kế Đô

https://thuviensach.vn

đứng một mình giữa đống quái vật đổ rạp xuống đất. Kiếm bay xuống dày và nhiều như vậy mà không thanh nào chạm tới người Kế Đô.

Hàn Ngọc đã bị lôi gần đến cái miệng kỳ dị của con Mị Yêu. Nhưng một bóng kiếm quay như chong chóng cắt đứt hết những cây dây leo của Mị Yêu, máu chảy ra không ngớt. Hàn Ngọc đã được cứu.

Nhưng Kế Đô cũng chỉ làm thế, anh không chạy đến cứu Hàn Ngọc hay đưa cô ra. Anh đứng nguyên đó.

Hàn Ngọc nhìn vào mắt Kế Đô, ánh mắt lạnh và vô tình. Giờ cô đã hiểu, Kế Đô làm thế này để dạy cô rằng, phải tự dựa vào bản thân mới mong hòng thoát khỏi đây.

Hàn Ngọc đứng dậy, tay cầm chắc chiếc gậy phép, cô niệm rất nhanh, đến Hàn Ngọc cũng không hiểu sao cô lại niệm nhanh đến thế:

“ Bính, Đinh, Giáp, Mậu, Ất, Kỷ, Tân, Quý “.

-Địa Niên Hoả Thuật! Chích Viêm Trận!

Vòng tròn lửa bùng lên quanh Hàn Ngọc, con quái vật Mị Yêu bị đốt cháy, nó gào lên, cuống cuồng rời ra khỏi vòng lửa.

Hàn Ngọc chưa buông tha, cô lại vận chân khí, vung cây gậy phép về phía trước. Luồng lửa của Chích Viêm Trận lan rộng ra, Mị Yêu tránh không kịp, lửa bén lên người nó. Mị Yêu lăn quằn quại dưới đất, lửa đang cháy khắp mọi chỗ trên người nó.

Lần này thì Hàn Ngọc lại niệm tiếp, cô không thể tha thứ cho cái sinh vật tởm lợm này, nó dám ăn tươi nuốt sống cô.

“ Bính, Canh, Ất, Mậu “.

Hàn Ngọc đưa tay ra phía trước, lòng bàn tay cô bốc ra một ngọn lửa lơ lửng. Hàn Ngọc bóp chặt tay vào ngọn lửa ấy:

-Nhân Niên Huyết Thuật! Diệm Trụ!

Những ngọn lửa trên người Mị Yêu bùng lên mạnh mẽ, con quái vật giờ chẳng khác gì cây đuốc di động. Hàn phu nhân đã dạy cho Hàn Ngọc chiêu này, chỉ cần trên người đối phương có lửa, thuật Diệm Trụ sẽ phát huy.

Con Mị Yêu đổ vật xuống, thành một bãi cháy đen thui trên mặt đất.

Hàn Ngọc thấy cảnh vật trước mặt mình chao đảo, cô đổ người xuống.

-Đã vất vả rồi. – Kế Đô đã xuất hiện ngay cạnh, anh đỡ lấy Hàn Ngọc.

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc nhìn lại ánh mắt của Kế Đô, Kế Đô chẳng nói gì nhưng ánh mắt không còn trơ trọi và vô tình như trước nữa.

Kế Đô dìu Hàn Ngọc bước đi, dù sao thì Hàn Ngọc cũng đã hiểu ra vấn đề rồi.

Hàn Ngọc ngã xuống, Kế Đô đang bị lôi xềnh xệch đi, con Mị Yêu vẫn chưa chết, nó đang cố gắng giết Kế Đô, kiếm của Kế Đô đã rơi ra. Trong tay anh lúc này không có vũ khí nào cả.

-Kế huynh! – Hàn Ngọc hét lên.

Kế Đô đã bị lôi đến trước cái miệng kỳ dị trên ngực của Mị Yêu, nó cháy nham nhở nhưng vẫn đang ngấu nghiến răng đòi nuốt Kế Đô. Con Mị Yêu gầm rống lên, Kế Đô bị những cây dây leo nhấc bổng người lên, con Mị Yêu ghé sát cái mặt quái đản của nó vào mặt Kế Đô.

Kế Đô nhìn vào đôi mắt to thao láo con quái vật, anh nói:

-Mày định làm cái trò gì đấy?

Không hiểu sao, con Mị Yêu không gầm rú nữa, nó có vẻ sợ hãi.

Và sau đó là cảnh tượng mà Hàn Ngọc không thể nào quên. Từ bả vai của Kế Đô bật ra một lưỡi đao, xé đứt các dây leo. Con Mị Yêu gầm lên đau đớn. Kế Đô xoè bàn tay trước mặt con quái vật, lòng bàn tay buộc một lớp vải đen:

-Chào nhé.

Một lưỡi kiếm từ trong lòng bàn tay Kế Đô đâm ra, xuyên thủng mặt Mị Yêu. Con quái vật rên ư ử từng hồi rồi đổ gục xuống.

Hàn Ngọc không thể tin vào mắt mình nữa, cô chạy tới, và bụm miệng khi thấy những thanh đao từ trong người cơ thể Kế Đô. Những thanh đao ấy đã cứu Kế Đô, nhưng có vẻ tổn thương không ít. Lòng bàn tay bị kiếm đâm thủng, chảy tứ tung máu, còn cánh tay thì khỏi nói, nhoe nhoét máu cùng với chiếc áo bên ngoài bị rách bởi lưỡi đao.

-Kế huynh! Sao lại… thế này? Phải…phải cầm máu! – Hàn Ngọc lắp bắp. Cô vẫn không thể định nghĩa nổi cái gì về Kế Đô nữa.

-Không có gì. – Kế Đô lạnh nhạt.

Những lưỡi đao và lưỡi kiếm ở bả vai và lòng bàn tay Kế Đô thu dần lại. Lưỡi kiếm chuyển sang một màu đỏ quánh, và chuyển thành chất lỏng, đó

https://thuviensach.vn

là máu. Máu thành từng dòng, trở lại vào trong cơ thể Kế Đô.

Kế Đô rất đặc biệt. Cơ thể của anh có khả năng chuyển hoá nguyên tố Kim trong cơ thể thành một dạng vật chất nhất định, và nguyên liệu cho quá trình chuyển đổi ấy là máu, máu nhờ nguyên tố Kim có thể biến thành lưỡi kiếm sắc nhọn và cứng như kiếm thật. Vì vậy, Kế Đô còn được gọi là Vạn Huyết Kiếm Kế Đô. Nhưng thuật này khi phát sinh sẽ gây ra những vết thương trên cơ thể, như khi nãy, lưỡi đao bật ra, nó đã xé da của Kế Đô để thoát ra ngoài, chính vì thế, cơ thể Kế Đô luôn trong tình trạng băng bó. Những tấm vải được tẩm thuốc cầm máu để khi lưỡi kiếm trong cơ thể bật ra, lượng máu thất thoát từ những vết thương sẽ được giảm đi, còn máu chuyển hoá thành kiếm sẽ được thu lại về trong cơ thể. Nhưng Kế Đô cũng không hay sử dụng loại thuật này nhiều, đôi khi nó là con dao hai lưỡi.

Hàn Ngọc xem xét vết thương trên tay của Kế Đô, vết cắt do lưỡi đao gây ra không lớn vì lưỡi đao khá mỏng, tuy thế cô vẫn hết sức sợ cái loại thuật này.

-Huynh đã giấu muội quá nhiều thứ đấy.

*

* *

Hàn Ngọc và Kế Đô vẫn lặng lẽ bước đi.

-Huynh thay đổi quá nhiều rồi… – Hàn Ngọc nói.

Kế Đô không nói gì, anh vẫn im lặng.

-Muội nhớ cái hồi trước đây. Huynh là một cậu bé rất vô tư, rất trong sáng, hay đùa nghịch. Muội vẫn nhớ huynh hay cười, hay nói, huynh còn vật lộn với Hàn Thanh. Nhưng bây giờ, huynh thay đổi quá nhiều rồi. Bây giờ huynh có biết cảm giác của muội về huynh như thế nào không? Sợ.

-Hàn tiểu thư đừng nói vậy.

-Không, đúng như vậy đấy Kế huynh ạ! Huynh thực sự đã trở thành một sát thủ tàn nhẫn và không ghê sợ những cái gì mà người ta sợ. Kế huynh, muội hỏi một câu, huynh phải trả lời thành thật!

Kế Đô thở dài, anh nói:

-Tiểu thư cứ hỏi.

https://thuviensach.vn

-Trong trái tim huynh liệu có còn hình bóng gì về muội không? Hay những năm tháng làm sát thủ của huynh làm huynh không còn trái tim nữa?

Kế Đô không nói gì.

-Trước đây huynh còn gọi muội là " Ngọc muội ", nhưng giờ huynh gọi muội là tiểu thư. Muội chẳng phải tiểu thư hay công chúa gì hết! Muội chỉ có cái tên là Hàn Ngọc. Chẳng phải cha muội đã nói rằng chúng ta sẽ sống như một gia đình sao?

Kế Đô vẫn im lặng. Anh muốn trả lời, muốn nói rất nhiều, nhưng anh lại chẳng biết nói thế nào.

-Muội hỏi thật, từ khi làm sát thủ trong Cửu Diệu, huynh đã giết bao nhiêu người rồi?

-Việc đó tiểu thư không nên quan tâm thì hơn.

Kế Đô đi vụt về phía trước. Hàn Ngọc đuổi theo. Trong chốc lát, cả hai người đã tới hồ nước trong thành Tích Vũ. Mặt hồ lặng yên, không gợn sóng. Kế Đô nhìn xuống nước, anh thấy khuôn mặt mình, một khuôn mặt hơi hóp, mái tóc trắng che hết một bên mặt, đôi mắt của anh không còn là đôi mắt trong trẻo của thằng bé Kế Đô ngày xưa nữa, giờ đây là một đôi mắt lạnh lùng và tàn nhẫn.

-Hồ nước đẹp quá phải không? – Hàn Ngọc đã đuổi kịp Kế Đô.

Kế Đô vẫn đăm đăm xuống mặt nước, anh đang cố gắng định nghĩa lại về khuôn mặt mình, đã lâu anh không còn xem lại mặt mình nữa, nên giờ thấy lạ.

-Kế huynh, muội…

-Tiểu thư nên hiểu rằng thế này… – Kế Đô cắt ngang lời Hàn Ngọc, lần đầu tiên anh nói trong ngày hôm nay.

…tôi hiểu tình cảm mà tiểu thư đã dành cho tôi…

…sự khác biệt nhau về thân phận không làm tôi mặc cảm, tiểu thư là một cô gái rất tốt, và tôi cũng rất quý tiểu thư, Ngài Hàn muốn chúng ta như một gia đình…

…nhưng bây giờ tôi là một sát thủ, tôi đã giết nhiều người, kẻ thù cũng nhiều…

https://thuviensach.vn

…tôi không muốn tiểu thư sẽ phải chịu chung cái số phận lúc nào cũng bị săn đuổi như tôi.

-Vậy thì sao chứ? Cùng lắm muội theo huynh là được chứ gì!

-Tiểu thư, đứng nói vậy. Tiểu thư còn quá trẻ để hiểu biết một tình yêu chín chắn. Yêu là một chuyện, nhưng tới lúc va vấp vào thực tế cuộc sống rồi thì nó không hoàn toàn đẹp đẽ như thời yêu đương tưởng tượng ra đâu.

Hàn Ngọc lặng im, rõ ràng là cô còn trẻ. Cô vẫn chưa thể hiểu hết được cuộc sống này không phải lúc nào cũng là màu hồng.

-Nhưng là huynh muội không được sao? Huynh không thể coi muội là một em gái được à?

Kế Đô thở dài.

-Huynh hãy gọi muội như ngày xưa chúng ta đã từng gọi nhau đi.

-Tiểu thư…

-Không phải!

-Ừ…thì…Ngọc muội…

-Đấy! Rốt cục thì huynh cũng đã nói là Ngọc muội rồi nhé! Chúng ta đi chơi đi! Về Tích Vũ Thành này mà không chơi thì chán lắm!

Hàn Ngọc nắm lấy tay Kế Đô rồi kéo anh đi.

Em gái à?

Ừ, em gái.

…

Diêu Linh không thể nào chịu được. Thằng điên Xích Vân lại bắt đầu nhảy múa ở phòng bên. Từ sáng tới giờ, đây là lần thứ tư Xích Vân lên cơn động kinh như vậy. Thật là quá thể lắm! Mượn được mấy quyển sách ở thư viện Tích Vũ về, bây giờ mới có thời gian ngồi đọc. Cái cần khi đọc sách là sự yên tĩnh. Nhưng Xích Vân đã phá hoại sự yên tĩnh đó, từ nãy giờ Diêu Linh thấy chẳng vào đầu tí nào cả.

Quá thể lắm rồi! Diêu Linh đập bẹt quyển sách xuống bàn, đi sang phòng Xích Vân.

Này người ơi, có nghe thấy lòng ta vẫy gọi?

Ánh trăng hè mơn man rọi lòng người…

https://thuviensach.vn

Xích Vân vừa nhảy, vừa hát bập bõm những câu hát mà hắn nghe được khi đám con trai con gái Tích Vũ hát với nhau. Có chỗ y hát đúng, nhưng đa phần là y hát sai hoặc tự chế thêm ra. Mặc xác, Xích Vân đang vui. Y vẫn không thể nào quên hai ngón tay mềm mại của Hoa Anh đặt lên má mình. Đôi tay phảng phất mùi thơm, Xích Vân hít hửi mãi, và không hiểu sao Y lại yêu cái má mình đến thế.

-Này! – Diêu Linh bực bội – Anh không biết cái gọi là tôn trọng sự im lặng à?

Lại là con nhỏ Diêu Linh. Nhưng Xích Vân không thấy Diêu Linh đáng ghét nữa. Y chạy đến trước mặt Diêu Linh, vòng tay vào vai cô:

-Chúng ta cùng nhảy nào! Tôi đang rất vui!

Diêu Linh đã bực mình thì chớ, cô đẩy Xích Vân ra:

-Bỏ ra! Đồ thần kinh!

Xích Vân cười:

-Sao cô lại phá hoại niềm hạnh phúc của người khác nhỉ?

-Hạnh phúc của anh đang làm ảnh hưởng không tốt đến hạnh phúc của tôi! – Diêu Linh gắt gỏng.

-Đâu! Tôi thấy mọi người hôm nay đều rất hạnh phúc đấy chứ! Cả cô nữa, trông cô cũng xinh lắm!

Diêu Linh mở to đôi mắt, cái tên Xích Vân này có vấn đề gì ở đầu óc à?

Diêu Linh thở dài. Nói, gắt, quát, đã ba lần như thế rồi mà tên Xích Vân này chẳng chịu để cho cô yên, cứ về phòng là hắn lại bắt đầu lên cơn.

-Này! – Diêu Linh hỏi – Thế có chuyện gì mà anh vui như một thằng dở hơi vậy?

Xích Vân vồn vã chạy đến, y nói:

-Cô biết không, tối qua, tôi đã được một cô gái hôn đấy!

Diêu Linh mở to đôi mắt, miệng cô méo xệch, rồi cô cười sặc sụa. Đôi tai cáo của Diêu Linh rung lên bần bật.

-Ôi trời ôi! Tôi không biết là cô ả điên tới cỡ nào mới dám hôn một tên dở hơi như anh?

Xích Vân nghe thấy chữ “điên”, y lừ mắt, đôi mắt trắng dã nhìn Diêu Linh. Diêu Linh im bặt khi thấy ánh mắt đó, một cảm giác lạnh buốt tràn

https://thuviensach.vn

khắp sống lưng Diêu Linh, cô bủn rủn chân tay rồi ngồi phịch xuống ghế.

-À, không… – Diêu Linh nói lấp – …Ý tôi là…

-Lần sau đừng có nói như vậy nữa. – Xích Vân nói.

Rồi Xích Vân lại trở về trạng thái như ban nãy. Dường như hắn đã quên là hắn vừa nói những gì.

-Cô đi ăn với tôi không? Đói quá rồi!

Diêu Linh đã trấn tĩnh lại được mình. Cô nói nhẹ:

-Thôi…tôi…

Xích Vân nắm lấy tay Diêu Linh, y kéo cô dậy:

-Nào! Từ mấy hôm rồi chúng ta chẳng đi ăn với nhau được một bữa! Tôi sẽ trả tiền là được chứ gì!

Diêu Linh để mặc cho Xích Vân dắt mình đi đâu, cô đang tự hỏi chính mình.

“ Dường như con người này không hề khờ khạo như mình tưởng “.

“ Cảm giác sợ hãi rất giống của tên Vương Kỳ lần trước “.

Ông chủ quán trọ đang ngáp vặt, bỗng thấy đôi nam nữ hôm trước đang dắt tay nhau ra khỏi quán, ông cười. Mới cãi nhau xong, hôm nay đã tay trong tay thế, bọn trẻ thời này thật là khó hiểu.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 49 giây -----

Một đại sảnh rất lớn trong Uất Hận Thành.

Nhưng đại sảnh ấy đã bị bao phủ bởi một màn đêm vô tận. Chỉ nhìn thấy một luồng ánh sáng mờ ảo, lạnh lẽo từ cái lỗ bé tí trên kia đâm xuống cái nền bằng đá màu xanh.

Một người ngồi giữa luồng ánh sáng ấy, chiếc áo khoác xám ông đã mặc hằng bao nhiêu năm vẫn không thay đổi.

Người đàn ông ấy đang đánh đàn. Một chiếc đàn rất lạ, có đúng một dây, bên tay trái là một thứ trông như một cái vỏ gỗ bầu bầu, có một thanh gỗ dẻo lắp vào cái vỏ gỗ bầu ấy. Tay trái cầm thanh gỗ, tay phải cầm một chiếc móng chim ưng. Tiếng đàn réo rắt, não nề lọt thỏm vào không gian đen tối vắng lặng.

https://thuviensach.vn

Một tiếng đẩy cửa nặng nề và chầm chậm. Người đàn ông thôi không đánh đàn nữa, tiếng bước chân gấp gáp, một lúc sau ông thấy một người từ trong bóng tối bước ra trước mặt ông.

-Thưa Đường chủ, Tần đại nhân đã về!

-Cho cậu ta vào. – Đường chủ nói.

Người báo tin lui vào trong bóng tối, tiếng bước chân đi ra, Đường chủ lại tiếp tục đánh đàn.

Ngay sau đó là tiếng bước chân chầm chậm tiến đến Đường chủ.

-Đường chủ, tôi đã về.

-Đừng gọi ta là Đường chủ nữa. Ở đây, cậu có thể gọi ta là đội trưởng.

-Vâng. Đội trưởng Hãn Đồ.

Đường chủ cởi tấm mũ trùm. Ông vẫn là đội trưởng Hãn Đồ của Tần Mạnh Uy. Chỉ khác rằng khuôn mặt ông đã già xọm đi rất nhiều, những nếp nhăn sâu vào trong, lớp nọ đè lên lớp kia và trũng xuống. Tóc của ông đã bạc trắng hết cả và dài che gần hết mặt.

Tần Mạnh Uy nhìn vào cây đàn kỳ lạ của Hãn Đồ, ông hỏi:

-Đàn gì mà lạ vậy, đội trưởng?

-Chẳng biết nữa. Ta định đặt tên cho nó là Độc Huyền Cầm. Nhưng chắc là…gọi nôm na dễ hiểu là đàn bầu, được chứ?

-Đàn có một dây thôi sao?

Tiếng đàn vẫn réo rắt vang lên, âm thanh lúc trầm lúc bổng, não nùng bi thương.

-Ừ. Chỉ một dây thôi. Nhưng nó tạo ra được mọi âm thanh, tiếng đàn của nó còn bi thảm hơn tất cả các loại đàn khác.

-Vậy lúc nào cũng chỉ buồn thôi sao?

-Nó tuỳ theo tâm trạng của ta. Nếu ta vui, nó sẽ vui. Còn nếu ta buồn, thì nó sẽ buồn. Vậy thôi.

Mạnh Uy hiểu điều đó, sắp tới ngày giỗ của đội trưởng Từ Tuyên, ông biết đội trưởng của mình vẫn thường buồn như vậy mỗi khi ngày này tới.

Khi Hàn Thuyên ra đi, Thiên Tử đã quyết định chỉ thị đội trưởng Hãn Đồ nhận lại vị trí này. Đội trưởng Hãn Đồ đã từng làm Đường chủ, Hàn Thuyên là người kế nhiệm ông. Nhưng khi Hàn Thuyên ra đi, không còn ai

https://thuviensach.vn

có đủ khả năng để nhận lại vị trí Đường chủ Ai Oán Đường, nên Hãn Đồ lại phải tiếp tục làm Đường chủ.

Hãn Đồ không đánh đàn nữa, ông hỏi:

-Việc thoả thuận với Ngũ Hành Tộc đến đâu rồi?

-Chỉ có Hộ Vương Lão Bà và Tâm Thiện Giáo Lão đón tiếp tôi thôi. Nhưng vậy cũng được, đưa ra điều kiện để hai người này biết thôi. Bọn thủ cựu của Hội Đồng Trắng thế nào mà chẳng nhao nhao lên?

-Họ chưa có Vô Chân Vương à?

-Chưa. Vô Chân Vương mới nghe nói là một người còn rất trẻ của Ngũ Hành Huyết. Hiện giờ cái Băng Ngai trong Bạch Thiên Trụ vẫn còn để trống.

-Vậy cậu đưa điều kiện của chúng ta cho Hộ Vương Lão Bà và Tâm Thiện Giáo Lão?

-Cũng mất một lúc, tôi mới thuyết phục được Tâm Thiện Giáo Lão, tôi đã để lại máu của mình ở lại đó …– Tần Mạnh Uy giơ lòng bàn tay đang phải băng bó của mình cho đội trưởng Hãn Đồ xem – …còn chuyện Ngũ Hành Tộc có để lại máu không, thời gian sẽ trả lời.

-Ừ, vậy cũng được…

-Đội trưởng có nghĩ như vậy là hơi mạo hiểm không? Chúng ta đã thực hiện lời hứa, lời hứa của chúng ta một khi đã nói ra là phải thực hiện, còn người Ngũ Hành Tộc chưa nói gì cả, họ có quyền không thực hiện những yêu cầu mà chúng ta đưa ra.

-Tuỳ ở tâm của họ thôi. Nhưng ta tin là Hộ Vương Lão Bà với Tâm Thiện Giáo Lão đủ khôn ngoan để không làm trái với những yêu cầu của chúng ta. Không làm thì chỉ thiệt cho họ thôi. Cậu biết đấy, không gì chắc chắn là Xích Vân đã thay đổi. Nếu Thiên Ma vẫn tiếp tục lôi kéo, một ngày nào đó có thể Xích Vân sẽ quay trở lại Bất Kiếp Viện.

-Thằng Xích Vân đã luyện tới tầng thứ bao nhiêu của Cấm Môn Quan rồi?

-Tầng năm, Ngũ Môn. Mạnh lắm đấy, gần ngang với Thiên Tử của chúng ta trước đây.

Tần Mạnh Uy thở dài, ông hỏi:

https://thuviensach.vn

-Vậy Thiên Tử đương nhiệm của chúng ta?

-Ta không rõ. Đã lâu không gặp Thiên Tử rồi, ngài muốn yên tĩnh. Mà thôi, tạm gác chuyện Xích Vân sang một bên, nói tiếp về chuyện ban nãy đi, cậu nói là Vô Chân Vương kế nhiệm đã rời bỏ đỉnh Thiên Linh Sơn?

-Nếu tôi không nhầm thì là vậy. Mà còn gần hai năm nữa là đến đại lễ lên ngôi của Vô Chân Vương kế nhiệm. Nếu Ngũ Hành Huyết vẫn không thể tìm ra được người đó thì Ngũ Hành Ma và Ngũ Hành Tiễn sẽ có quyền lựa chọn người kế vị mới. Tôi chỉ ngại đến lúc đó lại phiền hà thôi.

-Ngũ Hành Tộc tiếng là gia tộc thần thánh nhưng thực ra cũng chẳng tốt đẹp gì… – Đội trưởng Hãn Đồ nói – …họ luôn khúc mắc với nhau về quyền lợi của mình.

-Vậy đến lúc đó đội trưởng tính sao?

-Nếu Vô Chân Vương kế nhiệm về kịp thì không sao, Ngũ Hành Tộc sẽ chấp nhận điều kiện của chúng ta thôi, Hộ Vương Lão Bà và Tâm Thiện Giáo Lão thế nào cũng khuyên vị Thiên Tử thuộc dòng họ của mình. Nhưng nếu Ngũ Hành Ma hoặc Ngũ Hành Tiễn lên nắm quyền thì ta cũng nên tới Thiên Linh Sơn chuyến nữa, dò xét ý kiến thế nào. Họ không chấp nhận điều kiện của ta thì thôi, đành trách cái số phận của dòng họ ấy đã tận.

-Và còn một vấn đề nữa, đội trưởng có nghĩ để Ngũ Hành Tộc giữ Hắc Đế Ấn và Tàn Dương là hợp lý không?

-Ta nghĩ như vậy là được. Thiên Linh Sơn vốn là nơi ngự trị của thần Bàn Cổ và các vị thần, nơi đó đã mang trong mình nhiều Thần Khí của các vị thần nên có lẽ việc giam giữ Hắc Đế Ấn và Tàn Dương sẽ thuận lợi hơn, đặc biệt là Tàn Dương. Còn Uất Hận Thành chúng ta mang nhiều Tà Khí quá, không tốt.

-Nhưng đến giờ chúng ta vẫn chưa thể biết được Tàn Dương đích thực là cái gì? Liệu có đúng là thanh Uất Ma Kiếm như ngài nói không?

-Cái này thì ta, và cả Thiên Tử cũng không chắc chắn. Ta đã hỏi Thiên Tử vấn đề này, ngài cũng nghĩ Uất Ma Kiếm chính là Tàn Dương, nhưng không hề có bằng chứng nào khẳng định điều đó cả. Chúng ta chỉ biết rằng Tàn Dương là thứ mang trong mình sự tội lỗi, sự uất hận đến mức Như Lai Phật Tổ cũng không thể hóa giải. Còn lại, Tàn Dương đã được Hắc Đế sử

https://thuviensach.vn

dụng thế nào, vào việc gì, liên hệ như thế nào với Hắc Đế Ấn, những cái đó chúng ta không biết.

-Khá phức tạp và rối rắm đấy.

-Ta định nói cho cậu chuyện này. Cậu còn nhớ lời tiên tri rằng cánh cửa Địa Ngục của Uất Hận Thành mười năm nữa sẽ mở không?

-Có.

-Vậy cậu có biết ai là người đã nói ra lời tiên tri ấy không?

Tần Mạnh Uy nghĩ ngợi, ông thành thật trả lời:

-Không.

-Vậy cậu còn nhớ lời tiên tri về việc kẻ nào nhốt được các vị thần về Tuyệt Cực Địa, kẻ ấy sẽ nắm trong tay toàn bộ thế giới này không?

-Có, một lời tiên tri hơi sáo rỗng một chút, đã hơn ba ngàn năm rồi mà có chuyện gì xảy ra đâu?

Tần Mạnh Uy cười. Nhưng rồi trán ông nhăn lại ngay tức thì, ông nói:

-Khoan đã, có cái gì không ổn. Hình như…

-Cậu thấy rồi phải không?

-Nếu tôi nhớ không nhầm, lời tiên tri cánh cửa Địa Ngục đã được truyền đi khắp Uất Hận Thành cách đây hai mươi tư năm, đúng vào cái ngày mà Xích Vân sinh ra …

-Nếu tính từ khoảng thời gian ấy, lời tiên tri muốn nói rằng ba mươi tư năm nữa cánh cửa Địa Ngục sẽ mở. Còn nếu tính thời điểm hiện tại mà chúng ta đang sống thì mười năm nữa, cánh cửa ấy sẽ mở.

-Cách đây hai mươi tư năm, thì cái ngày Xích Vân sinh ra là vừa tròn ba ngàn năm kể từ khi lời tiên tri về việc giam giữ các thần được nói ra, cũng trong ngày hôm đó, lời tiên tri về cánh cửa Địa Ngục xuất hiện. Khá là trùng hợp đấy.

-Lời tiên tri giam giữ các thần ra đời trong thời kỳ Hỗn Tam Giới. Nó động vào tính tham lam thích quyền lực của con người. Lời tiên tri cánh cửa Địa Ngục lại đánh vào lòng tham ấy một lần nữa. Có vẻ như là…

-Đội trưởng nghĩ gì vậy?

-Nghe có vẻ hơi vô lý, tôi đang nghĩ có phải hai lời tiên tri đều xuất phát từ một cái miệng không?

https://thuviensach.vn

-Ngài nghĩ là từ một người?

-Có lẽ thế.

-Tôi phải nói thật là cái giả thuyết ấy không hợp lý cho lắm. Ai mà sống được ba ngàn năm chứ?

Đội trưởng Hãn Đồ lắc đầu, cười:

-Ừ, có lẽ già rồi, đâm lẩn thẩn …

Đội trưởng lại tiếp tục đánh đàn. Âm thanh não nề của Độc Huyền Cầm lại vang lên. Tần Mạnh Uy đi xung quanh cái luồng sáng duy nhất trong đại sảnh, mắt nhìn đăm đăm vào màn đêm tối mịt trước mặt mình.

-Sao đội trưởng phải dùng thuật Hắc Ám để che phủ cái sảnh đường này làm gì?

-Ta chẳng muốn nhìn cái sảnh này làm gì, nhìn chỉ càng thêm buồn lòng thôi.

-Bao đời các vị Đường chủ đã ngồi đây, Hàn Thuyên, và đội trưởng nữa, chẳng phải đã quá quen rồi sao?

Tiếng đàn càng lúc càng réo rắt, như tiếng người khóc.

-Nhìn mãi cũng chán, nhìn lại càng buồn cho số kiếp phải làm người của mình. – Đội trưởng Hãn Đồ nói.

-Chán thì cũng phải nhìn thôi. Con người sinh ra là để chấp nhận mà.

-Cậu biết đấy. Con người phức tạp lắm, hạnh phúc mà ta có được, niềm vui mà ta có được, đến lúc mất đi chẳng phải đau khổ lắm sao? Thà làm quỷ, sống trong tội ác, đến lúc chết đi còn không lo nghĩ. Làm người, đến lúc chết đi, vẫn không thể định nghĩa nổi bản thân là cái gì…

Tiếng đàn bắt đầu đè nặng lên tim của Mạnh Uy, ông nói:

-Đừng quá nghĩ vậy, đội trưởng…

Tay đội trưởng Hãn Đồ run bần bật, không gian rộng lớn trong màn đêm mịt mù chùng xuống, đè nặng lên người Tần Mạnh Uy.

-Đội trưởng! – Mạnh Uy hét.

Âm thanh khô khốc của dây đàn đứt vang lên. Ngay sau đó, màn đêm xung quanh hai người tan biến.

Một đại sảnh đường cực rộng lớn. Nhưng tiền thân nó không phải là sảnh đường.

https://thuviensach.vn

Tần Mạnh Uy nhìn lên. Trần của đại sảnh giăng chằng chịt những dây xích, to nhỏ, lớn bé đủ cả. Nơi đó là chỗ để treo những xác tù nhân đã chết. Những sợi dây xích lạnh buốt thấm đẫm dòng máu nóng của con người.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 13 giây -----

Dưới sàn, hai hàng đại đao trải dài vô tận cắm ngập xuống mặt đất, các thanh đao đã rỉ và mòn đi rất nhiều. Đó là thứ để chém đầu các tù nhân. Đằng sau hai hàng đại đao, là những dụng cụ tra tấn khủng khiếp nhất mà con người đã nghĩ ra để hành hạ tù nhân. Những cây roi dài đặc quánh máu đen, những cái chuỳ nặng nề để đập vỡ ống quyển, những con dao lưỡi nhỏ để rạch cơ thể dần dần, những chiếc ghế đặc biệt, khi tù nhân ngồi lên sẽ bị dây gai cuốn quanh chân tay hoặc là quấn lên đầu, những cái dây gai ấy sẽ ngày càng siết chặt tuỳ vào mức độ ngoan cố. Những tên cai ngục ở đây thường mắc một chứng bệnh quái lạ, chúng thèm được nghe thấy tiếng rên xiết đau đớn của tù nhân, tù nhân kêu càng lớn, chúng càng thích thú. Và thích thú đến mức chúng có thể ăn cả thịt người.

Tù nhân nơi đây khổ sở, tiếng kêu la thảm thiết vang khắp ngày đêm, và họ đã gọi cái nơi tra tấn rộng lớn này là…

…Ai Oán Đường.

Tần Mạnh Uy có thể cảm nhận được sự đau khổ quằn quại của những tù nhân đã từng ở nơi đây. Ông nhìn vào chiếc ghế gai, mà nghĩ tới mình cũng ở trong hoàn cảnh ấy, bị những cái gai sắc nhọn tước thịt ra, cảm nhận cái chết tiến dần đến.

Một nơi chỉ có mỗi nhiệm vụ duy nhất là tra tấn tù nhân. Tần Mạnh Uy không thể nào thích nổi cái nhà tù do Hoàng Đế Võ Thái Lang xây dựng nên, để rồi nơi đây phải mang cái tên Uất Hận Thành.

-Cậu có định cùng ta tới Đặng Lung Sơn một chuyến không? – Đội trưởng Hãn Đồ hỏi.

-Tôi nghĩ chắc là được…

-Vậy thôi, ta không hỏi gì cậu nữa…

Tần Mạnh Uy hiểu là đến lúc nên đi. Ông cúi đầu rồi bước nhanh ra cửa, cánh cửa đá nặng nề đóng lại, để một mình Hãn Đồ đứng trơ trọi trong Ai Oán Đường.

https://thuviensach.vn

Hãn Đồ ngồi xuống, ông nối lại dây đàn bị đứt. Nối xong, ông lại cầm móng chim ưng lên gẩy tiếp, Ai Oán Đường lại bắt đầu bị bóng đêm che phủ, chỉ để lại ánh sáng ở chỗ mà Hãn Đồ ngồi.

-Mọi vật trong bóng tối đều trở thành tốt đẹp.

Hãn Đồ hát, hoà vào tiếng đàn Độc Huyền Cầm, giọng của ông đã đục và khản đi nhiều:

Đâu đâu khoảng trước năm trăm năm, cây biếc non xanh nào chốn ấy?

Ấy ấy chừng ngoài ba ngàn dặm, hoa đào nước chảy lại về đâu …

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 4 phút và 27 giây -----

Diêu Linh đặt chén rượu xuống mặt bàn. Khuôn mặt cô đã hơi đỏ lên, cô cười:

-Vậy tại sao lúc đó anh không cướp sạch của tên đó đi?

Xích Vân tẩm ngẩm:

-Tôi không nghĩ vậy. Cái tên đó, cô thử nghĩ xem, cái áo hắn mặc đúng là đắt tiền thật, nhưng tôi đã nhỡ tay làm rách mất rồi. Có bán cũng chẳng hàng may nào mua, mà tôi có mặc thì được gì, một tên nghèo khổ như tôi mặc vào để làm cảnh chắc? Vả lại tính tôi thương người, không muốn để tên đó đi về nhà với độc một cái quần lót được!

Diêu Linh cười ngặt nghẽo, cô bò ra bàn, ôm bụng cho đỡ đau vì cười. Kỳ thực Diêu Linh đã cười hơi to, nhưng trong quán ăn lúc này, tiếng gào thét, nói chuyện vì say rượu của khách khứa đang rung cả mái nhà, nên tiếng cười của Diêu Linh chẳng thấm vào đâu cả.

Xích Vân đang kể lại, trình diễn, và bốc phét thêm những lần mà y ăn trộm của mọi người, khiến Diêu Linh cười mãi không thôi.

Diêu Linh không ngờ là hôm nay cô vui đến vậy. Và cô đã biết uống rượu, thì ra rượu cũng chiều lòng người lắm, nó làm cô vui vẻ sảng khoái. Xích Vân đúng là một tên điên chưa từng có, và cái điên rồ ấy làm Diêu Linh vui.

-Tôi không nghĩ ở Kiếm Tiên lại có một nơi là con phố nghèo đến vậy…

-Cô đã từng đến Kiếm Tiên chưa?

https://thuviensach.vn

-Đã từng đến rồi. Nhưng tôi cũng chỉ nghe người ta nói thoáng qua về con phố ấy thôi. Bây giờ mới biết là nó như thế nào …

-Vui cũng có, nhưng chủ yếu là buồn…

Diêu Linh chống cằm, cô hỏi:

-Buồn gì?

-Cô biết đấy. Nó là con phố nghèo, nơi ấy tập trung nhiều loại, những kẻ giết người, phường ăn cắp và dân cùng khổ. Tôi đã chứng kiến nhiều cảnh khổ đau ở đó. Cô tưởng tượng được miếng thịt sống có mùi tanh thế nào không, vậy mà trong cơn đói, bọn trẻ con đánh nhau chỉ để ngoạm vào cái miếng thịt bẩn thỉu dính đầy bùn đất.

-Vậy sao?

-Chúng tôi là những người không có bất cứ cái quyền gì cả. Cuộc sống của chúng ngày qua ngày, leo lắt trước cuộc đời. Cô có biết cảm giác của những người nghèo khổ ấy về những người quý tộc như thế nào không? Họ khao khát muốn được như thế, nhưng họ cũng căm thù những người quý tộc ấy. Cảm xúc lẫn lộn, trái ngược nhau …

Diêu Linh thở dài, cô là sinh ra trong một gia đình đầm ấm, mặc dù có thiếu thốn, nhưng chưa bao giờ cô phải nếm trải cảnh cùng cực bao giờ.

-Anh…cũng là một người sâu sắc đấy…vậy mà tôi cứ nghĩ anh là một tên dở hơi chứ.

-Không, tôi mới thuộc loại dở hơi bình thường. Hai thằng bạn Hoài Tử và Tôn Dương của tôi mới là dở hơi có hạng.

Diêu Linh lại cười ngất, cô nói:

-Anh kể về hai người đó đi!

-Thôi! Từ nãy giờ tôi đã nói quá nhiều rồi, sao cô không nói chuyện về mình cho tôi nghe?

Diêu Linh lắc lư cái đầu, khuôn mặt của cô đỏ lựng lên vì rượu:

-Ừm…cũng được…

Diêu Linh gật gù, cô nói, giọng nhẹ nhàng và có phần hơi đuối. Nhưng Xích Vân vẫn hết sức chăm chú nghe.

-Tôi sinh ra ở ngoại ô Vạn Hoá Thành, cha tôi là một Thần Thú, mẹ tôi là Tiên Thú. Anh biết đấy tộc người chúng tôi đấy, Thần Thú luôn luôn là

https://thuviensach.vn

nam, Tiên Thú luôn là nữ. Một người Thần Thú lấy một cô gái Tiên Thú, sau khi họ làm chuyện…chuyện – Diêu Linh đỏ mặt – …chuyện đó đó! Chúng tôi sinh con, ban đầu đứa bé sinh ra sẽ không khác đứa trẻ con tộc Nhân là mấy, vì chúng tôi mang dáng dấp và cách đi đứng của loài người. Nếu là con trai, đứa bé ấy sau này sẽ trở thành Thần Thú, nếu là con gái, thì sẽ thành Tiên Thú. Khi lên khoảng năm tuổi, những đứa trẻ ấy sẽ bắt đầu thay đổi hình hài, mang những đặc điểm của tộc Thú như là có đuôi này, răng nanh dài ra và sắc này …nhiều lắm! Thay đổi nhiều nhất là Thần Thú, ai mà nghĩ được khi lớn lên, họ lại mang vẻ mặt của loài thú chứ.

-Hay nhỉ? – Xích Vân nói.

-Tổ tiên chúng tôi và cả chúng tôi bây giờ vốn là những loài động vật. Sau khi được được truyền chân khí từ nữ thần Hợp Tuyền – mẹ Đất, chúng tôi đứng thẳng dậy bằng hai chân, và có thể giao tiếp, làm việc như con người các anh vậy. Nhưng mà anh thấy đấy, chúng tôi đã từng phải sống trong im lặng, trong thời kỳ Hỗn Tam Giới, có xảy ra nạn phân biệt chủng tộc. Tộc Thú chúng tôi bị tộc Nhân và tộc Vũ coi là đẳng cấp thấp, chủng tộc man rợ. Chúng tôi không thể sống được ở những vùng đồng bằng trù phú vì hai tộc kia chiếm mất rồi, và thế là chúng tôi đã lên miền Tây Bắc, lập ra Vạn Hóa Thành. Về sau nạn phân biệt chủng tộc mới chấm dứt, nhưng mà bây giờ vẫn còn một số người của tộc Nhân nghi kỵ hoặc tỏ vẻ không thích chúng tôi. Và đặc biệt là, anh thấy không, không một người nào tộc khác dám lấy người tộc Thú chúng tôi cả, họ sợ đứa con sau này sẽ trở thành quái thai dị dạng…

-Tôi hỏi thật nhé, đã bao giờ người tộc Thú các cô ăn thịt con người chưa?

-Có. Khi vừa mới mang dáng dấp của người, chúng tôi vẫn chưa thoát khỏi tập tục ăn thịt sống và săn mồi, và có lẽ là một vài người tộc Nhân hoặc tộc Vũ đã bị chúng tôi ăn mất. Nhưng chuyện ấy là của quá khứ rồi, bây giờ tộc Thú chúng tôi cũng như các anh thôi. Tuy nhiên, vẫn còn mang một số đặc tính không thể biến mất như là thích thịt tươi một chút, khoái gặm xương, nhiều lắm.

-Vậy cô hãy nói về gia đình mình đi!

https://thuviensach.vn

-Tôi sống khá êm đềm ở ngôi nhà nhỏ ấy. Nhưng rồi một ngày kia, cha tôi đã mất trên chiến trường. Mẹ tôi nói rằng cha tôi chỉ là một người lính. Nhưng sau này, khi lớn lên, tôi có được Trưởng lão Vạn Hóa Thành nói, cha tôi là một vị tướng, chứ không phải lính. Và trưởng lão có đưa lại cho tôi bức thư cuối cùng của cha, ông dặn tôi…

-Dặn gì…

Diêu Linh gật gù vì say, cô bóp lấy cái mũi đang phập phồng vì hồi hộp của Xích Vân:

-Không khiến anh phải biết! Tò mò quá đấy! Uống rượu tiếp!

Xích Vân thấy Diêu Linh đã say thật, y nói:

-Thôi! Đừng uống nữa! Giờ Thân rồi đấy, chúng ta về thôi!

-Không có về với đi gì hết! – Diêu Linh gắt – Uống tiếp! Bảo có nghe không? Uống!

-Cô say quá rồi!

Diêu Linh ngật ngà ngật ngừ:

-Say à? Càng tốt thôi! Anh hiểu chứ? Say cho quên đi những thứ đau khổ! Anh biết không? Tôi đã khóc rất nhiều khi cha mất! Hồi còn bé, mẹ nói rằng cha chỉ đi xa thôi, rồi cha sẽ quay về! Tôi đã hy vọng, mong ngóng, rồi thất vọng đến cùng cực khi lớn lên! Anh hiểu thế là thế nào không?

Diêu Linh gục xuống bàn trong cơn say và trong nước mắt. Xích Vân tự trách mình đã quá sa đà vào chuyện nhà người khác. Y không hiểu vì sao người ta lại đau khổ vì tình cảm như vậy, nhưng y cũng láng máng biết, có chút cảm nhận được.

Xích Vân gọi:

-Tiểu nhị!

Một tên tiểu nhị chạy lại, và tính tiền cho Xích Vân.

Xích Vân không còn cách nào khác là phải để Diêu Linh khoác vai mình mà lôi về.

-Con nhỏ này sao nặng thế? – Xích Vân ngạc nhiên.

Về tới phòng trọ, Xích Vân đang oằn người vì Diêu Linh đang chân nọ đá chân kia. Y bế cả người Diêu Linh lên rồi đặt xuống giường mình.

https://thuviensach.vn

Diêu Linh còn lảm nhảm vài câu nữa, rồi cô bắt đầu chìm vào trong giấc ngủ.

Xích Vân để ý thấy mái tóc nâu của Diêu Linh đang bết lại trên má vì nước mắt. Rất tự nhiên, y lấy tay quệt đi và kéo tóc xuống cho thẳng. Vả một cảm giác mới lại xuất hiện trong Xích Vân, một cảm giác nhẹ và như đang bay, rất khó tả.

Xích Vân lắc đầu. Y đứng dậy và ra ngoài phòng, y muốn để cho Diêu Linh ngủ.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 7 phút và 24 giây -----

Đỉnh núi Thiên Linh Sơn, tháp Bạch Thiên Trụ, tầng thứ sáu mươi tư, nơi họp bàn của Hội Đồng Trắng. Nơi để cho các vị có uy tín, danh vọng của Ngũ Hành Tộc nói chuyện với nhau. Một không khí trầm lắng, tôn nghiêm khắp Bạch Thiên Trụ, nhưng nếu đến gần phòng họp, người ta sẽ nghe thấy những lời sau:

-Khốn kiếp! Chẳng coi ai ra thể thống gì cả!

-Đồ con lừa!

-Ngu vừa chứ!

-Này này, cẩn thận đấy!

Những ngôn từ không mấy lịch sự đang được xả ra hết cỡ từ miệng các vị thuộc Hội Đồng Trắng. Không phải vì họ thô lỗ, mà là cuộc họp và sự bực tức đã làm họ thô lỗ. Người của Ngũ Hành Huyết, Ngũ Hành Ma, Ngũ Hành Tiễn đang cãi nhau ỏm tỏi, người ngoài mà không hiểu sẽ tưởng tượng họ như một đám con nít cãi nhau vì tranh giành cái gì đó.

-IM LẶNG! – Hộ Vương Lão Bà hết chịu nổi.

Người của Ngũ Hành Huyết tất nhiên là im ngay. Còn người của Ngũ Hành Tiễn và Ngũ Hành Ma vẫn còn cố nói nữa, nhưng vì họ cũng kính nể Hộ Vương Lão Bà nên thôi.

-Các vị! – Hộ Vương Lão Bà nói – Chúng ta có mặt ở đây để nói chuyện chứ không phải là chỗ để cãi nhau như một đám phàm tục dưới Hạ Giới!

Phòng họp im lặng, Hộ Vương Lão Bà thở dài tỏ vẻ hài lòng.

https://thuviensach.vn

Cái kim trong bọc lâu ngày không lòi ra thì cũng có kẻ làm nó lòi ra. Chuyện Hộ Vương Lão Bà và Tâm Thiện Giáo Lão đón tiếp Tần Mạnh Uy - thủ lĩnh Ngũ Thánh Điện của Uất Hận Thành đã lan truyền ra khắp đỉnh Thiên Linh Sơn. Đối với người Ngũ Hành Tộc, đây là một sự sỉ nhục không thể có cái gì đáng để sỉ nhục hơn. Ngũ Hành Tộc đã từng nói rằng Uất Hận Thành là nơi Thượng Đế không bao giờ có lòng muốn tới. Người trong gia tộc coi những con người xuất thân từ Uất Hận Thành không có nhân phẩm, không có tư cách, và không đáng bằng một con súc vật dưới Hạ Giới. Vậy mà cái thứ không bằng một con súc vật ấy lại đến đây, đứng ngay trong Bạch Thiên Trụ, và còn để lại dòng máu dơ bẩn ở đỉnh Thiên Linh Sơn này. Đã vậy, Tâm Thiện Giáo Lão còn mời cái tên đó uống trà nữa! Trà Tinh Cúc mới điên người! Thứ trà lấy bằng sương buổi sớm, và được ướp bằng hoa Nhược Lan Ngọc, đến cả Vô Chân Vương một tuần chỉ được uống một lần! Bây giờ đem trà ấy ra mà để cho một con súc vật uống, vậy Vô Chân Vương ngang hàng với nó à? Và hệ quả từ một cuộc nói chuyện, một chén trà là một cuộc khẩu chiến không mệt mỏi từ những cái miệng rất khỏe của các thành viên Hội Đồng Trắng.

Người của Ngũ Hành Tiễn và Ngũ Hành Ma cố nhiên là phản đối rầm trời lên về chuyện này rồi. Đây là cơ hội tốt nhất để họ phê phán, lên án, và điêu toa thêm một số chi tiết. Cả năm Hộ Vương Lão Bà làm việc tốt, họ không tìm đâu ra một cái gì để bắt tội, nay tự dưng một cái tội to như thế, thử hỏi ai mà không chớp lấy? Ngũ Hành Huyết đã chiếm quá nhiều quyền lực trong Ngũ Hành Tộc rồi, riêng Hội Đồng Trắng có một trăm năm mươi ghế thì gia tộc Ngũ Hành Huyết đã chiếm tới chín mươi tám, còn lại Ngũ Hành Tiễn và Ngũ Hành Ma chia nhau. Cách hành xử không thể chấp nhận của Hộ Vương Lão Bà và Tâm Thiện Giáo Lão là cái cớ để Ngũ Hành Tiễn và Ngũ Hành Ma lên tiếng chỉ trích. Ngay cả những người trong dòng họ Ngũ Hành Huyết cũng xảy ra sự chia bè phái, phần đông là những người ủng hộ hai vị có chức sắc cao nhất trong dòng họ mình, nhưng cũng có một số mang nặng tư tưởng tự tôn quá cao và có phần nào đó hơi không bằng lòng với hai vị.

https://thuviensach.vn

-Các vị nên hiểu một điều thế này …– Hộ Vương Lão Bà nói – …chúng ta đang ở trong thế bí. Bất Kiếp Viện là một tổ chức đáng sợ, bọn chúng quá mạnh và tôi thấy nếu gom cả Hội Đồng Trắng chúng ta vào thì cũng chưa chắc đấu lại với chúng. Trong chiến tranh, sự mất mát là điều không ai muốn, và vì không muốn mất mát, tôi và Tâm Thiện Giáo Lão đã suy nghĩ tới điều kiện của Tần Mạnh Uy, thủ lĩnh Ngũ Thánh Điện…

Một người đàn ông tộc Vũ, ngồi hàng đầu tiên trong dòng họ Ngũ Hành Tiễn đốp chát ngay:

-Không thể được! Đó là…

-Phong Vũ Thần Lão! Tôi đã nói rồi, các ngài muốn nói gì, hãy từ từ phát biểu! Dù gì tôi cũng là Hộ Vương Lão Bà, người đứng dau Vô Chân Vương! Ngài làm thế là có tôn trọng tôi không?

Phong Vũ Thần Lão điếng người, chưa bao giờ ông ta bị người khác dạy dỗ như dạy một đứa trẻ vậy. Tức chết đi được! Khi mà khuôn mặt ông thì già và tóc đã lưa thưa, trong khi Hộ Vương Lão Bà lại có khuôn mặt của một thiếu nữ, và thâm tâm Phong Vũ Thần Lão lại nổi lên cái ý nghĩ rất buồn cười ở đây là người trẻ phải kính trọng người già! Ngài nghĩ vậy, chứ thực ra Hộ Vương Lão Bà cũng ngang tuổi ngài đấy.

-Rồi, giờ thì mời Phong Vũ Thần Lão nói! – Hộ Vương Lão Bà bực mình.

-Tôi xin nói thế này! Các vị nên hiểu cho, Ngũ Hành Tộc chúng ta không thể chấp nhận cái yêu cầu hết sức lố bịch của Uất Hận Thành được! Nói đơn giản thế này, Hắc Đế Ấn thì chẳng ai lạ gì, nó rất mạnh, các vị không sợ khi mang nó về sẽ làm đảo lộn trật tự nơi này sao? Bạch Thiên Trụ bao ngàn năm qua đã mang sự đẹp đẽ tinh khiết, bây giờ để Hắc Đế Ấn, hoặc là Tàn Dương ở đây, có ai biết là ô nhục như thế nào không! Còn nữa, Uất Hận Thành cử quân tới án ngữ ở chân đỉnh Thiên Linh Sơn, vậy chúng đang bảo vệ ta, hay là chúng định giám sát ta đấy? Uất Hận Thành vốn chẳng có quan hệ tốt đẹp gì với ai, những con người sinh ra ở đó đều không phải là những kẻ dễ trị, thử hỏi bây giờ liên kết với chúng, hại nhiều hơn, hay là lợi đây? Đó là chưa kể, nếu chuyện này mà lan ra ngoài thì bọn Hạ Giới sẽ cười vào mũi chúng ta mất!

https://thuviensach.vn

Cả phòng họp lại nhao lên bởi những người thuộc Ngũ Hành Tiễn.

Phen này đến lượt Tâm Thiện Giáo Lão đứng ra, ông nói:

-Các vị, tôi muốn nói vài điều thế này, và nếu các vị còn chưa im lặng thì tôi không thể nói được.

Cả phòng họp lại im lặng tiếp.

-Trước tiên, tôi muốn hỏi các vị một điều, ở đây ai không trung thành với gia tộc Ngũ Hành?

Câu hỏi khá bất ngờ, mọi người trong Hội Đồng Trắng nhìn nhau tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi mọi người nói:

-Không ai cả!

-Tốt! Tôi hỏi tiếp, có ai muốn thấy Ngũ Hành Tộc bị diệt vong không?

Không người nào trả lời. Tâm Thiện Giáo Lão nói tiếp:

-Tôi có một vài điều muốn nói thế này. Gia tộc Ngũ Hành chúng ta đã quá kiêu ngạo! Coi mình là những người thần thánh! Chúng ta tự xưng là con cháu thần thánh, nhưng có bằng chứng gì nói rằng chúng ta là con cháu thần thánh không?

-Ngài quá lời rồi đấy! Giáo Lão! – Phong Vũ Thần Lão tức giận.

-Tôi không hề quá lời! Ở cương vị của một người lãnh đạo, tôi có thể thấy hết được sự mục rữa đang phá hoại gia tộc này! Các vị nghĩ rằng chúng ta có quyền xây dựng trật tự Tam Giới sao? Các vị nghĩ rằng mọi việc của Tam Giới đều vận hành theo ý muốn của chúng ta sao? Các vị nhầm rồi! Chẳng có cái gì là theo ý chúng ta, những con người dưới Hạ Giới và cả Uất Hận Thành mới là những kẻ tạo nên thời cục này! Các vị ở trên đỉnh Thiên Linh Sơn, nên các vị đâu có biết trong con mắt người Hạ Giới, chúng ta chẳng là cái gì cả! Vì sao? Bởi vì các vị đã tự đề cao mình quá đáng, tự cho mình là tài giỏi! Các vị chẳng chịu thấy những khuyết điểm của mình, ngược lại còn bênh vực cho nó! Lớp trẻ ngày nay sinh ra mà chẳng hiểu gì cả, cứ cho rằng gia tộc Ngũ Hành là đứng trên thiên hạ mà sinh ra kiêu căng! Lòng tự hào dòng họ, gia tộc là tốt, nhưng tự hào theo kiểu của các vị, không chịu học hỏi người khác, thì không những là một gia tộc, mà là cả một đất nước sẽ lụn bại! Các vị còn nhớ đất nước Quang Hoa Quốc chứ? Hậu quả của một lớp thế hệ không chịu phấn đấu,

https://thuviensach.vn

cứ hưởng thụ những gì mà cha ông để lại, cuối cùng đất nước ấy bị diệt vong! Gia tộc Ngũ Hành chúng ta có quá nhiều ngày lễ, quá nhiều thứ tưởng nhớ, tôi nói thật, gia tộc chúng ta từ trước đến nay chỉ sống với cái hoài niệm của quá khứ, vin vào quá khứ, lúc nào cũng quá khứ, để rồi mấy ông già chúng ta nói chuyện, tán tụng với nhau: mình giỏi, mình tài! Thế hệ trẻ lại cứ nghĩ cha ông chúng ta tài ba lắm! Ngày lễ mùng bảy tháng Hai của chúng ta là kỷ niệm ngày binh lính Ngũ Hành Tộc tấn công vào Phá Trận Bình Nguyên, tấn công quân Uất Hận Thành. Chúng ta toàn tâng bốc lên nào là hành quân thần tốc, nào là gây hoang mang cho quân địch, làm Uất Hận Thành phải ngừng tấn công Kiếm Tiên. Đúng là chúng ta đã làm Uất Hận Thành phải ngừng tấn công Kiếm Tiên thật, nhưng bảo họ hoang mang ư? Không! Bảo vinh quang thắng lợi ư? Không! Càng không! Ngày ấy, hàng vạn người con của gia tộc này đã phải đổ máu xuống Phá Trận Bình Nguyên, không còn một ai sống để trở về! Vậy thì cái ngày lễ các vị vui mừng kỷ niệm cái gì, các vị đâu có hay như vậy là không tôn trọng những linh hồn đã khuất! Trong chiến tranh, chẳng có gì là vinh quang cả, chẳng có gì là thắng lợi cả, mọi vinh quang đều được xây nên từ máu và nước mắt! Thế hệ trẻ ngày nay của gia tộc Ngũ Hành chẳng hiểu điều đó, dần dà họ tưởng là vinh quang thật, rồi sau này họ đảo lộn cả lịch sử cũng nên! Đấy, các vị xem xem, gia tộc này đã có bao nhiêu tài năng xuất chúng nào thuộc lớp thế hệ mới chưa? Quá ít! Tôi, các vị ngồi đây, gần như đều đã ngót qua chín mươi rồi, người trẻ nhất cũng vào tuổi sáu mươi! Liệu chúng ta có thể sống mãi được không? Chúng ta có thể sống mãi để cho lớp con cháu dựa vào không? Nếu không thay đổi cách suy nghĩ, thì cái gia tộc này cũng chẳng có để mà các vị ngồi đó mà bàn luận danh giá với chả thấp hèn!

Mọi người trong phòng họp im thin thít, không nói câu nào.

Phong Vũ Thần Lão mặc dù là người hay bất đồng quan điểm với Giáo Lão, nhưng thực ra những điều Giáo Lão nói cũng chính là những điều mà ông trăn trở. Những tài năng xuất chúng thiên hạ như Thiên Vũ, Tiên Hoa Tự thuộc thế hệ trẻ trong Ngũ Hành Tộc này chưa đến ba chục người. Ông nhớ lại ngày trước, Ngũ Hành Tộc đã từng có cả một đoàn lớn tên là Thiên

https://thuviensach.vn

Binh có tám đội, mỗi đội có một trăm hai mươi người, người nào cũng là những tài năng được tôi luyện qua máu lửa, người nào cũng mang tinh thần xả thân đến cùng cho dòng họ. Thiên Binh đã tạo nên những chiến công vang dội cho Ngũ Hành Tộc, người đời phải khiếp sợ mà nói rằng Ngũ Hành Tộc là những người mang dòng máu thần thánh. Còn bây giờ…

-Ngài… có lẽ nói đúng…chúng ta đã quá kiêu ngạo… - Thần Lão nói.

-Đó chỉ là lúc bức xúc tôi nói vậy thôi. – Tâm Thiện Giáo Lão nói – Ngũ Hành Tộc vẫn là nơi để tôi cống hiến hết mình, mọi thứ là vì dòng họ.

Thần Lão chuyển vấn đề:

-Vậy ngài mang Hắc Đế Ấn về đây thì ngài định giam giữ những thứ đó ở đâu?

-Tam Thiên.

Mọi người trong phòng lại quay ra xì xào, Thần Lão nheo mắt, ngạc nhiên:

-Ngài chắc chắn chứ? Ngài chắc Tam Thiên đủ khả năng chứ?

-Tôi sẽ lấy tính mạng đảm bảo.

-Thế còn Tàn Dương? – Phong Vũ Thần Lão hỏi.

-Nó là thứ mang trong mình tội lỗi. Nhưng Tàn Dương chỉ phát huy khi có người cầm nó và cũng mang theo tâm hồn xấu xa. Nó chỉ là một vật bình thường và tôi mong muốn là nếu Tàn Dương về đây, sẽ không có bất cứ tâm hồn tội lỗi xấu xa nào trong dòng họ phát huy nó.

Người của Ngũ Hành Tiễn và Ngũ Hành Ma nhìn nhau, có phải Tâm Thiện Giáo Lão đang ám chỉ họ?

Một Thần Thú ngồi hàng đầu Ngũ Hành Ma giơ cánh tay to vĩ đại lên, Tâm Thiện Giáo Lão hỏi:

-Triệu Ma Phục Lão có ý kiến gì sao?

-Tôi muốn hỏi thế này: Hắc Đế Ấn còn lại bao nhiêu cái?

-Chín. Một cái đã mất trong Anh Hùng Trủng, một cái mất ở Vạn Kiếp Thành, một cái ở Thiên Lệ Thành và cái vụ Ngư Thôn, đã xác định được hung thủ cần lấy Hắc Đế Ấn, một chuyện rất khó hiểu, không biết vì sao Hắc Đế Ấn lại ở trong tay tên trưởng thôn? Nhân đây, tôi đã đưa ba người để mất Hắc Đế Ấn về đây để chúng ta nói chuyện, Tam Thích Đại Sư ở Lan

https://thuviensach.vn

Nhược Tự không được khoẻ nên chưa tới được. Mời các vị lên tầng bảy mươi ba!

Mọi người trong phòng họp ra ngoài, từng đám người mặc áo trắng toát phi thân lên tầng bảy mươi ba ở phía trên.

-Cô chắc Tam Thiên là ổn chứ? – Gião Lão hỏi Lão Bà.

-Điều đó còn phụ thuộc xem trong Hội Đồng Trắng này, có bao nhiêu kẻ tâm địa không tốt…

Hai người phi thân lên tầng bảy mươi ba của Bạch Thiên Trụ.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 10 phút và 40 giây -----

Thiên Ma lại vào thư viện Tích Vũ Thành. Hắn vẫn khoái cái chuyện ngồi hàng canh giờ trong một đống sách vở. Rất nhiều thứ để nghiên cứu.

Tối hôm qua đúng là vui. Thiên Ma đã mua cho Hắc Băng một đôi thỏ trắng. Mặc dù hắn khoái chuyện hai con thỏ ấy bị xẻ tanh banh bởi lưỡi kiếm hơn, nhưng vì chiều theo ý Hắc Băng nên hắn không làm vậy. Và khoái nhất là ngủ ở trên Mẫu Thụ. Cành cây ở phía dưới thì to bằng một cái giường con, càng lên cao, cành cây càng lớn, cành lớn nhất to như một cái sân vườn nhỏ. Gió thổi lồng lộng mang theo mùi hương bạt ngàn của các loài hoa trong Tích Vũ Thành. Và trăng sao tối hôm ấy đẹp lắm, sáng hơn bình thường. Những khoảnh khắc thật là hiếm có trong cuộc sống đầy mùi máu của Thiên Ma. Hắn ôm Hắc Băng mà ngủ, và thoang thoảng mùi thơm từ mái tóc của Hắc Băng.

Nhưng ngủ trên Mẫu Thụ có cái bất tiện là vào lúc sáng sớm, sương xuống làm ẩm áo khoác ngoài, và phải xuống một cách lặng lẽ và lanh lẹ, nếu để vệ binh phát hiện ngủ trên Mẫu Thụ sẽ rất, rất lôi thôi và phiền phức. Người tộc Vũ có quy định là không được nhảy lên các cành cây của Mẫu Thụ. Kẻ nào đụng vào đó sẽ bị bắt quỳ gối trước Mẫu Thụ nửa ngày, chịu lễ rửa tội hết sức phức tạp và lắm chuyện, nghe các vị bô lão thuyết giáo hàng giờ những bài ca chán ngắt. Thiên Ma đã phải mạnh tay một chút, hắn làm ngất một cô gái vệ binh, và định giết cô ta luôn thể. May cho cô ta là Hắc Băng đã can ngăn chán Thiên Ma mới chịu nghe.

https://thuviensach.vn

Chiếc áo khoác trắng của Thiên Ma di chuyển chầm chậm trong thư viện không có người. Ánh sáng của mặt trời chiếu xuống thư viện nhẹ nhàng và bồng bềnh như những dải lụa, nhưng càng đẹp, Thiên Ma càng không thích, ánh sáng đẹp tới đâu hắn cũng không thích, vì một điều đơn giản đến phi lý là hắn ghét ánh sáng.

Những ngón tay dài và trắng bệnh lại lần lên những gáy sách, Thiên Ma muốn đọc một chút về lịch sử. Muốn biết Tàn Dương là cái gì, thì không những phải thuộc mà phải biết suy đoán, hoặc hư cấu thêm một số chi tiết lịch sử thì mới có hé mở về Tàn Dương. Nhắc đến đây Thiên Ma mới nhớ là Quỷ Nhân vẫn chưa gửi chút tin tức gì về Tàn Dương cho hắn cả. Cũng phải, bảo Quỷ Nhân đi lùng một thứ đến bản thân Thiên Ma cũng không thể định hình nổi là cái gì thì đúng là mò kim đáy bể. Nhưng thôi, thà tìm còn hơn không tìm, nhỡ may mắn đâu mà tìm được Tàn Dương thì sao?

Tay Thiên Ma ngừng lại, hắn sờ soạng trong khi mắt hắn không thèm nhìn lên giá sách.

“ Không có, hôm qua mình nhớ là quyển “ Biên niên sử Đại Lục “ còn ở đây cơ mà? “. Thiên Ma có một trí nhớ rất tốt, hôm qua tới đây hắn đã để ý thấy quyển này và định bụng tới hôm nay đọc nó, hắn còn nhớ như in vị trí đặt sách. Tới cái Mật Nội rộng như thế mà Thiên Ma còn nhớ được, chứ nói gì tới cái thư viện bé tí này?

-Anh muốn tìm quyển này phải không? – Một giọng nói vang lên.

Thiên Ma quay ra, một cô gái tộc Vũ, đẹp mê hồn đã ngồi đó từ lúc nào, đến hắn cũng không cảm nhận được chân khí của cô ta. Tay cô cầm quyển sách “ Biên niên sử Đại Lục “.

-À…vâng! – Thiên Ma cười, hắn đi tới – Tôi rất muốn đọc nó!

-Tôi cũng đang cần đọc! – Cô gái cười.

Thiên Ma để ý thấy cô gái đeo một chiếc nhẫn có huy hiệu sao năm cánh. Hắn mỉm cười rồi ngồi xuống ghế, nói:

-Cái nhẫn của cô đẹp đấy!

-À – Cô gái giơ tay lên – Chiếc nhẫn này đúng là rất đẹp!

Thiên Ma cười:

https://thuviensach.vn

-Một chiếc nhẫn đẹp, một người phụ nữ đẹp, thì bất kể tuổi tác thế nào cũng không thành vấn đề! – Thiên Ma đưa tay tới, nâng cằm cô gái lên.

Cô gái không tỏ vẻ gì ngạc nhiên trước sự sỗ sàng của Thiên Ma, ngược lại, cô còn cười, ánh mắt đưa tình:

-Vậy anh muốn gì ở tôi?

-Tất nhiên, một thằng đàn ông như tôi rất thích phụ nữ đẹp. Nhưng dù gì thì cũng nên có phép tắc trật tự. – Thiên Ma bỏ tay ra – Tôi nói đúng chứ, Vũ Tộc Ẩn Giả?

Cô gái nheo mắt ngạc nhiên:

-Sao anh lại đem tôi so sánh với Vũ Tộc Ẩn Giả vĩ đại?

Thiên Ma cười:

-Bà đúng là vẫn còn trẻ! Thảo nào, những thằng đàn ông trên đời này đều sống chết để được gặp Vũ Tộc Ẩn Giả một lần! Chiếc nhẫn đó là của gia tộc Ngũ Hành, nó được lưu truyền từ thế hệ này qua thế hệ khác của dòng họ Ngũ Hành Tiễn. Dòng máu của bà là dòng máu tự hào nhất, thiêng liêng nhất, được mọi người Ngũ Hành Tiễn nâng niu và chân trọng hơn cả mạng sống của họ. Hai vị Ẩn Giả kia của Nhân Tộc và Thú Tộc cũng như bà, được sở hữu những chiếc nhẫn này. Chiếc nhẫn là biểu trưng cho xuất thân và dòng máu cao quý của bà.

-Xem ra…cậu cũng hiểu biết nhiều đấy chứ? Chưa gặp ta bao giờ mà đoán được ra ta! – Ẩn Giả cười.

-Tôi chỉ nói ra những gì mình biết thôi.

Ẩn Giả ghé sát khuôn mặt yêu kiều của mình lại gần Thiên Ma, bà hỏi:

-Vậy cậu còn hiểu gì về gia tộc chúng tôi?

Thiên Ma cười, hắn đang rất hưng phấn, hắn nói:

-Theo tôi biết, hiện nay người đứng đầu Ngũ Hành Tiễn là Phong Vũ Thần Lão. Ông ta cũng là người thuộc trực hệ mang dòng máu cao quý như bà. Còn cai quản toàn bộ Ngũ Hành Tộc lúc này là Tâm Thiện Giáo Lão và Hộ Vương Lão Bà. Cả Hội Đồng Trắng nữa. Những con người ấy đúng là tài năng, pháp lực vô địch thiên hạ. Nhưng mà…thế hệ trẻ của cái gia tộc ấy đang ngày càng hưởng thụ những gì mà cha ông để lại, họ chẳng cố gắng, và chỉ mang theo cái tiếng Ngũ Hành Tộc mà thôi.

https://thuviensach.vn

-Thời thế thay đổi mà, thế hệ trẻ đâu có hiểu gì?

Thiên Ma lại tiến sát khuôn mặt lại, tay hắn vuốt nhẹ lên mặt Ẩn Giả:

-Nhưng thời thế thay đổi đến đâu, thì có một số thứ chẳng thay đổi. Một cách rất tự nhiên và đầy sự nhiệt huyết, bà vẫn làm bao kẻ mê mẩn đến điên cuồng.

Ẩn Giả cười, bà chẳng phản ứng gì trước những hành động hết sức thoá mạ và lố bịch đối với bà của Thiên Ma, bà nói:

-Vậy cậu thuộc loại nào?

Thiên Ma ghé sát mặt mình lại gần hơn nữa, hắn sắp hôn Ẩn Giả:

-Không phải là thằng mù.

Nhưng sau đó Thiên Ma lùi khuôn mặt lại, hắn không muốn để Ẩn Giả thấy mặt mình:

-Nhưng đôi khi cũng phải mù.

Ẩn Giả cười, bà thấy tên này đúng là một kẻ thẳng thắn. Hắn dám nói thật là hắn thích bà, đơn giản vì vẻ ngoài của bà quá hấp dẫn đối với một tên trẻ tuổi như hắn.

Thiên Ma đứng dậy, hắn đi vòng ra sau lưng Ẩn Giả, hắn vòng lấy tay vào cổ Ẩn Giả, đặt đôi môi lên má Ẩn Giả. Ẩn Giả hỏi:

-Cậu bảo phải có phép tắc trật tự cơ mà?

-Cũng đúng. Nhưng…bà đang làm tôi phá hoại quy tắc đó, tôi đang không thể tự kiềm chế mình.

-Cậu tên gì?

Thiên Ma rất hưng phấn, hắn nói thẳng:

-Thiên Ma. Bà sẽ nhớ tên tôi chứ?

Ẩn Giả cười mặc dù bà đang hơi ớn vì cái hơi thở lạnh tê buốt của Thiên Ma, bà lại hỏi:

-Cậu đến Tích Vũ Thành này để làm gì vậy? Tìm kiếm một cô bạn gái trong lễ Thanh Lâm sao?

-Ồ! Không. Tôi đã đến đây với một cô gái rồi. Một người con gái tuyệt vời nhất mà tôi từng gặp.

Ẩn Giả thấy đôi tay của Thiên Ma đang ve vuốt ở cổ bà, Ẩn Giả hỏi:

https://thuviensach.vn

-Lời nói và hành động của cậu chẳng đồng điệu tí nào. Nếu cô gái ấy giờ mà thấy cậu đang thế này, liệu cô ấy có tin những lời nói gió thoảng mây bay của cậu không?

Thiên Ma cười, hắn chẳng thấy xấu hổ với hành động của mình mà còn làm hơn thế. Tay của Thiên Ma nhẹ vuốt qua đôi môi óng hồng của Ẩn Giả, rồi lại đưa tay lên vuốt má Ẩn Giả, luồn tay qua những mái tóc đen nhánh của bà:

-Tôi nói không biết bà có tin không, nhưng thực sự bây giờ tôi chẳng có cảm xúc gì ở bà về một thứ gọi là chuyện nam nữ cả. Cái mà tôi đang cảm nhận là sự ngưỡng mộ, sự thoả mãn về một thứ rất, rất vĩ đại trước mặt mình. Bà có hiểu không? Cái cảm giác thăng trầm của một trăm năm đời người đang chảy trong da tôi, trong mạch máu tôi, trong suy nghĩ của tôi.

Ẩn Giả cười, bà hỏi tiếp:

-Thế ngoài ta ra, cậu đã làm thế này với ai bao giờ chưa?

-Có. Đã từng có một người như thế.

-Ai vậy? Có thể cho ta biết không?

-Hắn. Hắn cho tôi cảm giác ấy. Thủ lĩnh trước đây của Bất Kiếp Viện.

-Cậu là người của Bất Kiếp Viện?

-Có thể cho là như vậy.

-Vậy thủ lĩnh của Bất Kiếp Viện trước đây là ai?

Thiên Ma cười, tay siết chặt, hắn cắn nhẹ lên má Ẩn Giả rồi nói:

-Quỷ. Một con quỷ. Bà hiểu không? Tôi luôn đi đằng sau hắn, hắn mang cho tôi một thứ cảm giác đặc biệt. Một thứ cảm giác về sự cô độc, thứ cảm giác một mình muốn chiếm đoạt tất cả. Vĩ đại phải không? Tuyệt vời phải không? Một tâm hồn sống trong biển máu, một tâm hồn thỉnh thoảng lại đau đớn giằng xé, thật là tuyệt!

-Vậy cậu làm gì với hắn? Có giống như cậu đang làm với ta lúc này không?

Thiên Ma cắn yêu vào tai Ẩn Giả, hắn đang thoả mãn cực độ:

-Ồ! Một câu hỏi hay đấy! Tôi thường hay vuốt ve lên khuôn mặt nhuốm đầy máu khô của hắn khi trận chiến kết thúc. Tôi vuốt nhẹ tay qua lông mi của một đôi mắt luôn uất hận, tức giận. Và có lúc, tôi đã muốn hôn lên

https://thuviensach.vn

khuôn mặt ấy của hắn, muốn được độc chiếm hắn như một cô gái ích kỷ muốn độc chiếm chàng trai của mình.

Ẩn Giả cười, bà nói:

-Liệu có ai nghĩ cậu là một kẻ bệnh hoạn không?

-Có chứ. Trong Bất Kiếp Viện, ngoại trừ hắn, hai người nữa, những thành viên khác đều có ý nghĩ rằng tôi là một kẻ hơi bệnh hoạn. Nhưng bà biết không… – Thiên Ma lại lùa tay vào làn da trắng hồng loà xoà tóc trên cổ Ẩn Giả - …tôi đã có cái cảm giác này đầu tiên ở mẹ tôi, một cảm giác thật đẹp, một tấm lòng vĩ đại, một tấm lòng mến thương. Tôi cũng lùa tay lên mặt mẹ, và thậm chí tôi còn hôn mẹ tôi nữa. Rất tuyệt vời!

Ẩn Giả không nghĩ là mình đã tìm được Bất Kiếp Viện sớm thế, nhưng có một điều gì là lạ ở tên Thiên Ma này, bà muốn tìm hiểu thêm.

-Bà đã từng yêu rồi phải không Ẩn Giả?

-Dĩ nhiên.

-Vậy … ông ta còn sống không?

-Một trận chiến, một khoảnh khắc, đi mãi …

-Vậy mong rằng vong hồn của ông ấy đừng hiểu lầm tôi.

Ẩn Giả cười ngất:

-Cậu khôi hài đấy! Mấy ngày nay, Bất Kiếp Viện của cậu gây ra nhiều chuyện vui nhỉ!

-Bà đừng nghĩ vậy chứ. Một chút khuấy đảo, một chút xao động trong cái biển đời hỗn loạn này cũng tốt. Những anh hùng tạo thời thế không nhiều, mà thời thế tạo ra rất nhiều anh hùng, tôi muốn được xem cái Đại Lục chán ngắt này còn gì để khám phá không. Và tôi đã tự cười mình ngu, Uất Hận Thành ở ngay trước mặt mà tôi không nghĩ đến! Hài hước thật!

Thiên Ma nâng mặt Ẩn Giả về phía hắn:

-Bà đúng là đẹp! Rất đẹp! Ai mà nghĩ một khuôn mặt thiên thần mười chín tuổi này đã sống một trăm năm chứ?

-Vậy cậu có tin là ta sẽ cho cậu nổ tan xác khi ra khỏi đây không?

Thiên Ma nói:

-Vậy bà có muốn tạo thời cuộc một lần nữa không?

Ẩn Giả nheo mắt, bà không nói gì. Thiên Ma hôn vào cổ Ẩn Giả:

https://thuviensach.vn

-Thơm quá! Mỗi ngày bà tắm với nước ướp hoa phải không?

-Một tuần một lần.

-Đúng rồi! Chỉ cần một lần. Bà đừng nói với tôi rằng bà đã nguội lạnh với thời thế rồi nhé! Tôi đang tiếp bước con đường của hắn trước đây, tạo ra thời thế mới. Cuộc đời tẻ nhạt này làm tôi, bà khắc khoải. Phải một thời thế mới! Một thời đại mới!

Ẩn Giả lặng im, không nói gì.

Thiên Ma vẫn chưa hết chán, nhưng cuối cùng hắn cũng dứt ra khỏi Ẩn Giả.

-Tôi chỉ nói vậy thôi, bà thử nghĩ kỹ xem.

Ẩn Giả vuốt lại mái tóc hơi rối bởi đôi tay Thiên Ma, bà nói:

-Ta chỉ muốn hỏi thế này …

-Tôi sẵn sàng, đối với bà, tôi luôn sẵn sàng.

-Vậy cậu sẵn sàng để chết chưa?

Ẩn Giả xoay một mũi tên trên tay rồi phóng thẳng vào Thiên Ma. Mũi tên đỏ rực.

Một tiếng nổ lớn trong thư viện Tích Vũ. Mọi người đi ở bên ngoài giật mình bởi tiếng nổ đó.

Tiếng bước chân trong đám khói mịt mù tiến gần tới Ẩn Giả.

Thiên Ma cười, tay hắn cầm mũi tên ban nãy, mặc dù tay đã bị thương và chảy máu, nhưng Thiên Ma vẫn như không có chuyện gì xảy ra:

-Bà mạnh thật đấy! Chỉ cần ném thôi mà dùng được thuật Chí Mệnh Thỷ! Tôi để mũi tên này trên bàn nhé!

Ẩn Giả hơi ngạc nhiên, tên Thiên Ma này có thể đỡ được Chí Mệnh Thỷ bằng tay không.

-Cậu là một kẻ khó lường …

-Có thể đấy chứ! À! Quên! Tôi hỏi bà một câu nhé?

-Chuyện gì?

-Tôi có thể hôn vào môi bà được không?

Ẩn Giả nheo mắt nhìn vào khuôn mặt che khuất bởi chiếc mũ trùm:

-Không.

-Vậy làm thế nào thì tôi được hôn vào môi của bà?

https://thuviensach.vn

-Cậu thử nghĩ xem …

-Hơi khó nhỉ? Nhưng mà hiện giờ… - Thiên Ma ghé sát mặt vào má Ẩn Giả - …tôi có thể ôm lại bà lần nữa chứ?

-Vì sao?

Chẳng đợi Ẩn Giả trả lời, Thiên Ma ôm lấy Ẩn Giả, vẫn như lần trước, hắn cắn vào tai Ẩn Giả, nhưng mạnh hơn một chút:

-Tôi muốn xoa dịu đi sự khao khát đang tồn tại trong người. Bà nghĩ thế nào nếu Tích Vũ Thành chìm trong máu?

-Cậu ngông cuồng quá đấy.

-Ồ không! Tôi chỉ đùa thôi! Một lời đùa chân tình mà!

Thiên Ma đứng dậy, rồi hắn biến mất ở cửa thư viện như một bóng ma.

Vừa lúc ấy những người lính vệ binh chạy vào:

-Ẩn Giả Đại Nhân! Có tiếng nổ nên chúng tôi vào đây ngay! Người không sao chứ?

Ẩn Giả hơi nghĩ ngợi, rồi bà nói:

-Không. Hãy gọi Hoa Anh cho ta, bảo nó chờ ở đại sảnh Tích Vũ.

-Rõ!

Những người lính vệ binh chạy vút đi.

Ẩn Giả nhớ lại lời nói của Thiên Ma ban nãy.

Vậy…

Thời thế có chờ người không?

…

Ngài Hàn ngửa mặt nhìn lên bầu trời trong xanh từ cái ô cửa hẹp của chiếc xe ngựa.

Thời thế có chờ người không?

…

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 15

Lễ Thanh Lâm đến rồi! Sau bao ngày chờ đợi!

Buổi đêm Tích Vũ Thành tràn ngập ánh sáng của lửa, pháo hoa và những khuôn mặt tươi cười tràn ngập hạnh phúc.

Những đám pháo hoa nổ xoáy như bông vụ trên bầu trời. Những đứa bé tộc Vũ được bồng trên tay mẹ chỉ trỏ, lần đầu trong đời chúng được nhìn cảnh tượng đẹp như thế.

-Đẹp không con? Đẹp quá kìa! Ồ! Đẹp quá! – Người mẹ nựng đứa con.

Đường Tích Vũ Thành tràn ngập người đổ ra chơi lễ Thanh Lâm. Những đống lửa lớn được đốt lên, từng đôi nam thanh nữ tú nhảy vòng quanh những đống lửa đó khiến hội càng thêm náo nhiệt. Một vài người hơi náo loạn, họ ném những quả pháo nhỏ xuống dưới đất làm các đôi nhảy nhiều khi giật mình, đám đông cười rộ.

Bác thợ rèn Lữ Hạ Đao đã không còn mặc chiếc áo bám đầy bụi từ cái lò rèn nữa. Bác đã mặc cái áo xám hôm đến dự lễ mừng thọ Ngài Hàn. Một mình bác đi tha thẩn trong đám lễ hội đông người, vợ bác đã tới đền thờ thần Thanh Lâm để cầu nguyện. Phụ nữ thích lễ bái mà!

Bác thợ rèn nhìn những đôi nam nữ e ấp với nhau trong lễ hội, bác lại nhớ tới thời trẻ của mình. Thật là đẹp cho một thời! Bác vẫn nhớ tới cái ngày ấy, ngày đầu tiên bác tới lễ Thanh Lâm vào năm hai mươi tuổi. Ngày ấy cũng vui lắm, người đi tấp nập và náo nhiệt dù rằng hơi kém vui một chút bởi vì bóng đêm chiến tranh thời kỳ Đại Hỗn Loạn. Những cô gái xinh đẹp trong đêm say tình, cùng nhảy múa với anh thợ rèn Lữ Hạ Đao trẻ tuổi. Các cô gái ôm lấy Lữ Hạ Đao, trong cuộc vui, không phân biệt rằng anh có

https://thuviensach.vn

phải là người yêu họ không, các cô đặt những đôi môi nồng cháy lên má của Lữ Hạ Đao, rồi Lữ Hạ Đao cũng say trong cái đêm ấy, chẳng biết anh đã nhảy, ôm hôn với bao nhiêu cô gái. Đêm tình mùa lễ Thanh Lâm làm người ta nhớ mãi, làm người ta yêu đời, say đắm trong tình yêu, các cô gái không giữ vẻ e ấp thường ngày nữa, họ thoải mái sống, thoải mái thả hồn trong đống lửa, trong tiếng pháo nổ rồn rã. Đó không phải là sự phá hoại, buông thả. Người con gái Tích Vũ đa phần đều thấm nhuần những giáo điều về đức hạnh và sự trinh tiết. Nhưng đêm tình vào lễ Thanh Lâm là của người con gái, họ có quyền chọn lựa cho mình một người bạn trai, và nếu tình cảm đến mức làm " chuyện đó " thì chàng trai sẽ phải cưới người con gái tộc Vũ ấy làm vợ. Khi người con gái Vũ tộc đã dâng hiến sự trinh tiết của mình cho chàng trai thì đó đã trở thành một thứ xiềng xích vô hình giam giữ hai người. Nếu một anh chàng nào đó không thực hiện trách nhiệm làm chồng, thì sẽ vô cùng rắc rối. Có một lời nguyền cổ xưa đối với người con gái Vũ tộc. Đó là nếu chàng trai nào không thực hiện trách nhiệm của mình đối với một cô gái Vũ tộc sau khi làm chuyện đó, sẽ bị tai ương liên tiếp ập xuống cuộc đời, cho tới khi nào anh ta cưới cô gái ấy thì thôi. Chẳng biết lời nguyền ấy có hay không, nhưng gần đây một vài anh chàng ở Kiếm Tiên Thành không giữ lời hứa đã bị khuynh gia bại sản, thậm chí có người còn chết yểu, trước đây cũng đã từng xảy ra chuyện như vậy. Và những câu chuyện ấy đã làm cho các chàng trai không dám liều nữa. Bác thợ rèn Lữ Hạ Đao cười. Kể ra nếu lời nguyền ấy có thật thì nó đúng là hay, nó bảo vệ các cô gái tộc Vũ. Con gái Vũ tộc xinh như thế, lại nhan nhản nhan nhản thế kia thì thằng nào chịu được?

Rồi bác thợ rèn còn nhớ, ngày Tích Vũ Thành phản ước với Kiếm Tiên Thành, lễ Thanh Lâm nghe nói buồn và vắng ngắt. Người ta chẳng thèm vui chơi nữa. Nhưng những ngày u ám ấy qua lâu rồi! Bây giờ là phải vui cái đã!

Bác thợ rèn đi chầm chậm, rồi mắt bác theo chiều tự nhiên, đưa lên để nhìn người chắn đường trước mặt. Một cô gái, mặc áo giáp, tay cầm cây cung có ánh sáng xanh nhẹ. Quái! Đang lễ hội, sao lại có cô gái mặc như thế này? Hay là vệ binh?

https://thuviensach.vn

Bác thợ nhìn lên và nhận ra người quen, bác nói:

-A! Cô gái!

Cô gái quay ra, rồi cũng mừng rỡ:

-Bác thợ rèn! Bác Hạ Đao!

-Cô là Hoa Anh? Đúng rồi, Hoa Anh nhờ tôi sửa cây cung khiêu chiến!

-Bác còn nhận ra cháu sao? Thật hay quá!

-Cô là vệ binh sao?

-Dạ, cũng…gần tựa như vậy. Cháu là tổng đội trưởng vệ binh Tích Vũ Thành.

Bác thợ rèn ngạc nhiên hết sức, trước giờ bác chỉ nghe rằng tổng đội trưởng Tích Vũ là một cô gái rất trẻ. Nhưng bác không ngờ người đó chính là Hoa Anh.

-Vậy sao? Chà! Trẻ tuổi như vậy mà đã được như vậy rồi sao?

-Bác quá khen rồi! Công việc của cháu cũng vất vả lắm! Quản không xuể! Bác đến Tích Vũ Thành lâu chưa?

-Lâu rồi! Được gần một tuần! Đi sớm thế mà tìm quán trọ khó kinh!

-Chúng cháu đã cố gắng lắm rồi chứ! Mở thêm gần một trăm quán rồi mà vẫn chẳng ăn thua, đành làm khó bác vậy!

-Thôi! Tôi không dám quấy quả cô nhiều nữa! Thôi, mong cô cũng được vui vẻ đêm lễ hội nhé!

-Cháu cám ơn!

-Mà này! Đêm nay là … vui lắm đó! Cố gắng vào lễ hội đi! Có tìm được anh chàng nào thì…

-Thôi mà bác!

-Vậy thôi! Cáo từ! Chúc vui vẻ nhé!

-Chúc bác vui vẻ!

-Cảm ơn!

Bác thợ rèn lại đi tiếp, đi được một quãng, bác thấy đám đông rẽ sang hai bên. Đến rồi, lễ rước tượng thần Thanh Lâm.

Đi trước là một đoàn các cô gái Vũ tộc, mặc áo trắng đầy lông vũ, múa điệu múa Thiên Điểu. Màn đêm được đúng là màn đêm vì nó được những

https://thuviensach.vn

chiếc áo trắng tô điểm. Người xem trầm trồ thán phục bởi sự uyển chuyển, nét thanh thoát trong từng điệu múa.

Tiếp theo đó là một đoàn người nữa theo sau, cả nam cả nữ, tay mỗi người xách giỏ hoa. Họ tung hoa sang hai bên đường, đám đông giơ tay lên đón những bông hoa ấy, người ta quan niệm rằng, nếu có được những bông hoa này trong nhà, mọi sự an lành sẽ tới. Tất nhiên, quan niệm ấy không được đúng cho lắm.

Và cuối cùng là đoàn rước tượng. Tượng thần Thanh Lâm trong tư thế ban phước lành. Đến lúc này, đám đông hai bên đường đều cúi đầu xuống tỏ vẻ kính trọng. Bức tượng bằng đồng, cao hàng chục trượng được kéo chầm chậm bởi chiếc xe đóng bằng gỗ bên dưới có hàng chục người đẩy. Bác thợ rèn Hạ Đao cũng đã nhìn thấy bức tượng này, mấy chục năm rồi mà nó vẫn không thay đổi gì cả.

Những người ngồi trên chiếc xe nhúng lá vào bát nước lớn, họ vẩy những giọt nước lấp lánh ánh sáng về phía đám đông. Lúc này, mọi người đều hò reo hưởng ứng.

Bác thợ rèn nhìn sang trái, bác thấy một cái đầu đen loà xoà tóc vụt qua. Bác nhíu lông mày, cái mái tóc ấy bác thấy giống Xích Vân lắm!

Hay là Xích Vân?

Bác thợ rèn cười thầm, Xích Vân sao có thể đến đây được?

Lễ Thanh Lâm náo nhiệt, nhưng náo nhiệt nhất, vui nhất là vào giờ Hợi. Lúc ấy, là bắt đầu đêm tình Tích Vũ Thành. Những cô gái Vũ tộc nhảy đầu tiên, ánh lửa bập bùng soi rõ lên khuôn mặt rạng ngời xinh đẹp của họ, lúc nào đám con trai mới vào cuộc. Từng đôi, từng đôi nhảy theo tiếng đàn, tiếng sáo.

Xích Vân và Diêu Linh đang đi cùng nhau. Dọc đường hai người đã cãi nhau vì không thắng được trò cá cược mũi tên nào dài, mũi tên nào ngắn.

-Tôi đã bảo rồi mà! – Diêu Linh gắt – Rõ ràng là cái mũi tên bên trái dài hơn mà anh không chọn?

-Tôi hỏi cô, nó che đi mất rồi mà cô còn nhìn thấy là sao?

Diêu Linh nói hơi lố, cô chống chế:

-Thì…nói tóm lại là anh chẳng có đầu có cá cược gì cả!

https://thuviensach.vn

Xích Vân thấy các đôi nhảy đang bay trong ánh lửa, y thấy lòng mình vui quá, y phấn chấn và nói:

-Vào nhảy đi!

Diêu Linh ngạc nhiên, cô trố mắt:

-Anh! Nhảy?

-Dĩ nhiên! Cô không tin sao? Vào nhảy với tôi!

-Không!

-Vậy tôi vào trước!

Xích Vân vào cuộc, và y không nói khoác. Xích Vân biết nhảy thật, và nhảy rất giỏi. Đôi chân của Xích Vân xoay vần, đánh nhịp theo tiếng đàn hết sức điệu nghệ. Nhiều cô gái thấy Xích Vân nhảy hay quá liền tiến vào và nhảy cùng với y. Và Xích Vân không làm họ thất vọng. Y nhảy cực giỏi, giỏi hơn tất cả những người khác, kể cả những chàng trai Vũ tộc.

Ở Uất Hận Thành, Xích Vân đã từng nhảy điệu này. Người Vũ tộc ở Uất Hận Thành thỉnh thoảng tổ chức lễ hội, trong đó họ có tổ chứ một lễ hội gần gần giống lễ Thanh Lâm, và Xích Vân cũng thường hay đến đó. Y thấy người ta nhảy, và thế là y cũng học theo. Những điệu nhảy nhanh, uyển chuyển của Vũ tộc, và còn biến tấu cải biên đi một số điệu. Nhưng đó là thời Xích Vân còn mười hai, mười ba tuổi.

Lâu lắm rồi mới được nhảy điệu này, Xích Vân vui quá! Cuộc đời này đúng là vui thật!

Xích Vân trở thành tâm điểm chú ý của đám đông. Y nhảy hết sức điệu nghệ, và những cú xoay vòng người trên không trung làm đám đông vỗ tay tán thưởng không ngớt.

Xích Vân đi ra để nhường cho những đôi nhảy khác, y tiến tới Diêu Linh:

-Nhảy đi!

-Anh cũng là một tên hay đấy! – Diêu Linh cười – Hóa ra anh cũng là một người có tài!

Xích Vân kéo tay Diêu Linh:

-Nhảy thôi!

Diêu Linh kéo tay lại:

https://thuviensach.vn

-Tôi không biết nhảy!

-Tôi dạy cho!

-Ngượng lắm…

-Đi nào!

Xích Vân kéo Diêu Linh vào, tay của y nắm chặt lấy tay Diêu Linh, y nói:

-Nào! Giờ khi tôi đưa chân phải sang thì cô đưa chân phải của cô sang! Rồi nhún chân trái lên! Như thế này! …Đó! Nhảy đi!

Diêu Linh ngập ngừng, rồi cô cũng làm như Xích Vân. Tới đoạn gấp, Xích Vân kéo tay làm Diêu Linh suýt ngã. Y đỡ lấy Diêu Linh:

-Không sao chứ? Đừng để ý thứ gì khác! Cứ hoà vào tiếng nhạc! Cảm giác trôi trong tiếng nhạc ấy!

Diêu Linh làm theo. Đầu óc cô trống rỗng, cô nắm tay Xích Vân chặt hơn, tiếng nhạc như dòng suối chảy tràn trong cơ thể Diêu Linh. Rồi như đã thuần thục, cô nhảy với Xích Vân, đẹp lắm. Tiếng nhạc như những giọt nước, bắn từng giọt li ti làm ướt át tâm hồn của cô.

Tiếng nhạc trầm xuống, Xích Vân ôm lấy eo Diêu Linh rồi đưa đẩy. Diêu Linh hơi bất ngờ, cô chưa chuẩn bị cho tình huống này:

-Này, đây là nhảy kiểu gì vậy?

-Không phải nhảy. Chỉ là để người ta ôm nhau thôi.

Diêu Linh thấy lưng mình đang nóng ran lên, cô gỡ tay Xích Vân ra:

-Thôi! Ra đi!

Xích Vân giữ lại:

-Đang vui mà! Đừng thế!

Tay Xích Vân nắm chặt, Diêu Linh thôi không gỡ tay Xích Vân ra nữa.

Xích Vân gục đầu vào mái tóc Diêu Linh, y nói:

-Tôi không có ý gì đâu! Chỉ là lâu quá rồi tôi không được vui thế này rồi.

Xích Vân đê mê, người y nhẹ bẫng, y ghé sát vào đôi môi của Diêu Linh.

-Anh làm gì thế? Đừng như vậy!

Xích Vân ôm Diêu Linh chặt hơn, y nói:

https://thuviensach.vn

-Tôi chỉ quý cô. Cô là bạn tôi rồi đó, chưa có một cô gái nào ở Kiếm Tiên coi trọng tôi và nói chuyện với tôi như cô cả.

-Nhưng mà…

Xích Vân không cần nghe Diêu Linh, y ôm tay vào gáy Diêu Linh và đưa khuôn mặt cô lại gần y. Diêu Linh cố đẩy Xích Vân ra nhưng không được.

-Xích Vân! Đừng như thế!

-Đêm nay đang vui mà! Đừng ngại, tôi chỉ hôn thôi, rồi đến sáng mai, sẽ chẳng có gì xảy ra cả!

-Đừng!

Xích Vân hôn Diêu Linh thật. Hay tay của y siết chặt như hai gọng kìm vào lưng Diêu Linh.

Diêu Linh đẩy vai Xích Vân nhưng không được vì y ôm quá chặt. Nhưng rồi người Diêu Linh cứ mềm ra, mềm như nước. Và cánh tay Diêu Linh chẳng còn nghe theo Diêu Linh nữa, cứ thế ôm chặt vào lưng Xích Vân. Đầu óc của Diêu Linh nghĩ tràn đi, như một dòng suối chảy xiết. Tiếng nhạc, tiếng sáo làm Diêu Linh say, cơn say tràn ngập trong người Diêu Linh, tê từ cánh tay, tràn lên môi. Tay của Diêu Linh lùa vào mái tóc của Xích Vân và ve vuốt nhẹ nhàng. Chính Diêu Linh cũng không hiểu vì sao mình lại thế.

Mất một lúc, Diêu Linh mới định thần ra là mình đang làm gì. Cô nói:

-Thôi, thả tôi ra đi, Xích Vân…

Xích Vân nhìn vào mắt Diêu Linh:

-Sao thế? Có gì sao?

Đôi mắt của Xích Vân, lần đầu tiên Diêu Linh nhìn rõ đôi mắt ấy đến thế. Đôi mắt lạnh lẽo cô hồn, không cảm xúc. Diêu Linh sợ, cô quay mặt đi:

-Tôi…tôi muốn đi chỗ khác…

-Đang vui, định đi đâu?

-Xích Vân … – Diêu Linh nói nhẹ nhàng, không giống với giọng cáu gắt thường ngày – Dường như anh đã hiểu nhầm cái gì đó … Chúng ta chỉ là bạn thôi …

https://thuviensach.vn

-Thì tôi vẫn coi cô là bạn! – Xích Vân cười – Nhưng đêm nay là đêm tình! Thoải mái một chút đi!

Xích Vân vuốt nhẹ tay lên má Diêu Linh, đôi mắt đờ đẫn của y vì say, y chẳng nghĩ gì đến việc làm của mình. Diêu Linh thấy đôi bàn tay của Xích Vân ram ráp vì những vết chai. Có phải là do cầm kiếm không?

Diêu Linh đẩy Xích Vân ra, cô nói:

-Tôi đi một lát…rồi quay lại ngay…

-Thế cũng được! – Xích Vân cười.

Diêu Linh chạy đi, cô đang thấy có lửa đốt trong người mình. Nó mạnh mẽ và muốn thiêu rụi cô, nhưng Diêu Linh đang cố gắng kiềm chế nó lại. Không! Cô đã nhầm lẫn điều gì đó! Không phải vậy!

Xích Vân cười, y chẳng nghĩ điều gì về việc làm ban nãy của mình cả. Xích Vân chuyển qua đám khác, y lại tiếp tục nhảy.

Hoa Anh trầm ngâm theo dõi mọi người, đêm nay sẽ là một đêm vất vả đây. Người ta sẽ vui chơi cho đến tận sáng. Hoa Anh ngáp dài buồn ngủ.

Hoa Anh nhớ lại ngày trước, năm cô mười bảy tuổi. Hồi ấy, Hoa Anh cũng háo hức tham gia lễ Thanh Lâm lắm. Chỉ có điều, năm nào bạn nhảy của cô cũng là Mệnh Trị. Mệnh Trị đã dạy cho cô nhảy vì anh yêu cô, và Hoa Anh cũng yêu Mệnh Trị. Một mối tình đẹp, có điều Mệnh Trị đã mất tích cách đây hai năm trong một chuyến đi biển, ngày hôm ấy bão nổi lên hung dữ, nhấn chìm con tàu, người ta cho rằng anh đã bị chết vì lật thuyền. Kể từ ấy, Hoa Anh chẳng tha thiết gì tới lễ Thanh Lâm nữa, trái tim của cô đã nguội lạnh với mấy chuyện này.

-Này nhóc! – Một bàn tay mềm mại đặt lên vai Hoa Anh – Buồn ngủ rồi à!

Vũ Tộc Ẩn Giả đứng ở đằng sau, bà tươi cười:

-Có vào nhảy không?

-Đang làm việc mà sư phụ!

-Ngươi nguyên tắc quá đấy! Vào nhảy một chút có sao? Mà ta nói có sai đâu, kìa!

Vài anh chàng Vũ tộc đưa tay ra, mời Hoa Anh:

-Hoa đội trưởng, mời đội trưởng nhảy cùng với tại hạ!

https://thuviensach.vn

Hoa Anh đỏ mặt, cô đáp:

-Công tử…thứ lỗi! Nữ nhi…không nhảy được! Đang làm việc!

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 4 phút và 55 giây -----

Vậy đã quấy quả đội trưởng rồi!

Ẩn Giả cười, bà xoa đầu Hoa Anh:

-Ta chẳng thấy con bé nào như ngươi! Được mời như thế mà không ra nhảy! Ngày xưa ta cũng hay nhảy lắm! Vui!

-Thôi mà sư phụ…

-À, chuyện hôm trước ta bảo ngươi điều tra về tên Thiên Ma, có thu được kết quả gì không?

-Dạ không, không có bất cứ một quán trọ nào trong Tích Vũ có tên người là Thiên Ma. Chắc chắn là hắn đã dùng tên giả rồi.

Vừa lúc ấy, một đám nữ vệ binh gọi Hoa Anh:

-Hoa tỷ tỷ!

Hoa Anh quay ra, đám nữ vệ binh đang lôi xềnh xệch một anh chàng, kéo ra trước mặt Hoa Anh. Trong ánh lửa bập bùng vui tươi, Hoa Anh héo cả ruột. Chàng trai này không ai khác ngoài cái tên Xích Vân!

-Chào cô! – Xích Vân lúng búng trong miệng.

-Sao lại … - Hoa Anh đỏ tưng bừng mặt mũi.

-Bọn muội tìm thấy anh ta! – Một nữ vệ binh nói – Đừng giấu bọn muội nữa, anh chàng này là ý chung nhân của tỷ tỷ phải không? A, có cả Ẩn Giả nữa! Kính chào Ẩn Giả!

-Ừ. – Ẩn Giả cười.

-Ai bảo thế? – Hoa Anh cáu điên người.

-Thôi nào! Hai người ra nhảy đi! – Đám nữ vệ binh reo hò hưởng ứng.

Vũ Tộc Ẩn Giả không nói gì từ nãy tới giờ, bà để ý vào đôi mắt của Xích Vân. Đôi mắt tròng xám, lạnh lẽo. Bà có một cảm giác không hay về đôi mắt này.

-Cậu tên gì? – Ẩn Giả hỏi.

Xích Vân ấp úng:

-Xích Vân. Ơ…chào cô…

Đám nữ vệ binh cười ngặt nghẽo, một người nói:

https://thuviensach.vn

-Công tử ơi là công tử! Đây là Ẩn Giả! Vũ Tộc Ẩn Giả! Bà ấy đã một trăm tuổi rồi! Chẳng phải là cô hay gì đâu!

Xích Vân ngượng chín mặt. Hoa Anh thì chẳng nói gì.

Vũ Tộc Ẩn Giả nói:

-Ngươi ra nhảy với anh chàng này đi!

-Nhưng mà sư phụ…

Ẩn Giả đánh mắt ra hiệu. Hoa Anh hiểu ý, Ẩn Giả đang cần cô tìm hiểu về Xích Vân.

-Thôi cũng được! – Hoa Anh nói, giọng nặng nề.

Mặc dù sướng rơn trong bụng, mà đúng là bụng Xích Vân đang phập phồng thật. Nhưng Xích Vân vẫn giả bộ lóng ngóng và ngượng ngập như cô em gái mới lớn!

Hoa Anh và Xích Vân đi vào. Đám nữ vệ binh ở bên ngoài còn reo hò:

-Chư vị! Tổng đội trưởng vệ binh Tích Vũ nhảy kìa!

Các đôi nhảy khác ngừng lại, họ muốn xem tổng đội trưởng vệ binh có biết nhảy không hay chỉ biết bắn cung và tập võ thôi? Các chàng trai khác đang nghiến răng kèn kẹt vì Xích Vân đã cướp mất Hoa Anh của họ.

-Ơ… – Xích Vân lúng búng – …chúng ta cùng nhảy nhé…

Hoa Anh méo mặt, cô hỏi:

-Này! Anh có biết nhảy không đấy?

-Một chút! – Xích Vân hăng hái lên ngay.

Tiếng đàn và tiếng sáo nổi lên. Xích Vân vào ngay, chân trái của y tiến tới. Hoa Anh hơi bất ngờ một chút, cô không ngờ là cái tên điên khùng này lại biết nhảy.

Hai người càng nhảy càng đẹp, đôi chân của họ như ảo ảnh trong ánh lửa. Hóa ra tổng đội trưởng vệ binh Tích Vũ nhảy rất đẹp và rất giỏi. Người ngoài vỗ tay không ngớt, đúng là một đôi đẹp. Các chàng trai lại càng oán Xích Vân hơn nữa, ai mà có thể chịu được chứ!

Hoa Anh muốn hỏi Xích Vân, nhưng không thể. Tiếng nhạc, tiếng sáo và Xích Vân đang làm cho cô say. Cô ra vẻ mặt nặng mày nhẹ với Xích Vân, nhưng rồi cô dần cười. Rồi Hoa Anh nhắm mắt lại, cô đang thả hồn vào điệu nhảy. Cô không còn để ý tới những gì xung quanh nữa. Hoa Anh

https://thuviensach.vn

không biết hành động của mình ra sao nữa, cô chỉ cảm thấy đôi môi mình nóng dần lên, có luồng hơi nóng đổ tràn vào lồng ngực cô, tai cô lùng bùng tiếng reo hò của mọi người. Hoa Anh lại láng máng một cái cảm gì đó về mái tóc vàng, đôi mắt màu xanh nước biển của Mệnh Trị. Nhưng hình ảnh ấy tan biến ngay, thay vào đó là một người khác, mái tóc đen dài ôm gáy, Hoa Anh ôm lấy người đó chặt hơn. Tay Hoa Anh vuốt nhẹ vào gáy người đó, cô gục đầu lên đôi vai anh ta, đôi vai chắc chắn và nóng ấm như có máu chảy qua, rồi Hoa Anh đưa đôi môi của mình vào cổ của anh ta. Hoa Anh chẳng biết mình làm gì nữa.

Xích Vân cũng vậy, y tràn qua hết cơn say này trong cơn say khác. Kỳ lạ thật, chẳng cần uống rượu mà y say mềm. Tiếng nhạc của người Vũ tộc làm người ta vui vẻ, quên hết chuyện đời, quên hết mọi thứ.

Ẩn Giả thấy chẳng trông mong gì vào việc Hoa Anh có thể hỏi han Xích Vân nữa. Hoa Anh đã say tình mất rồi, giờ có gọi cũng chưa chắc đã tỉnh. Cũng giống như bà trước đây vậy, tràn cơn say liên miên cho tới tận sáng hôm sau.

Một bóng áo trắng đi qua đôi Xích Vân – Hoa Anh. Xích Vân vẫn đang trong cơn say. Ẩn Giả đã nhìn thấy bóng áo trắng đó.

-Vui nhỉ, Xích Vân?

Xích Vân giật mình. Giọng nói lạnh buốt và ớn cả sống lưng. Y quay lại và thấy bóng áo trắng đó đi vào đám đông người.

-Tôi không ngờ là anh nhảy cũng giỏi đấy! Nhảy tiếp không? – Hoa Anh đã say thật, lúc này cô cũng như bao cô gái Vũ tộc khác, cô không còn căm ghét Xích Vân nữa. Ngược lại, Xích Vân đang làm cô say đắm, làm cô muốn khám phá.

Hoa Anh ngả vào lòng Xích Vân, đôi mắt của cô cũng đờ đẫn và lờ vờ, cô vuốt ve vào cổ Xích Vân:

-Nhảy nào … tôi bắt đầu thích anh rồi đấy…

-À…tôi xin lỗi…tôi có việc một chút…

Hoa Anh hơi khựng lại một chút, cô tỉnh lại. Hoa Anh lùi lại ngay, và bắt đầu ý thức lại là mình đang ở đâu:

-A…chuyện gì…có chuyện gì sao?

https://thuviensach.vn

-Tôi xin lỗi. – Nói rồi Xích Vân biến mất vào trong đám đông, mọi người la ó phản đối vì đang nhảy đẹp mà bị cắt ngang.

Hoa Anh bước ra, mọi cảm giác ban nãy biến mất, tan đi như bong bóng, Xích Vân chẳng còn gì trong đầu Hoa Anh nữa. Cô lại nghĩ về Mệnh Trị. Bây giờ Xích Vân có nhảy hay cỡ nào nữa, cô cũng không quan tâm. Còn đám nữ vệ binh reo hò:

-Tỷ tỷ nhảy đẹp quá! Này, vừa nãy tỷ hôn anh chàng đó trông tuyệt lắm!

Hoa Anh điếng người:

-Cái gì? Sao lại thế?

Ẩn Giả cười:

-Ngươi đúng là say thật! Hôn người ta mà không biết! Lại còn ôm chặt đến mức anh chàng đó không cựa quậy được nữa!

Hoa Anh há hốc miệng, cô không thể nhớ nổi là mình đã hôn Xích Vân khi nào.

-Ta đi có chút việc! – Ẩn Giả để Hoa Anh lại, con bé đang vui, bà không muốn kéo Hoa Anh theo.

Ẩn Giả đi tìm Xích Vân.

…

Xích Vân tới một con đường vắng lặng, rõ ràng y đã thấy bóng áo trắng đó, sao giờ đã biến đâu rồi?

-Đã lâu không gặp, Xích Vân! – Một giọng cười vang lên.

Xích Vân quay ra sau lưng, cái dáng cao trong bộ áo trắng, mũ trùm che kín mặt.

-Thiên Ma!

Thiên Ma đeo một cái túi dài sau lưng, hắn cười:

-Ngươi nhảy đẹp lắm! Ta rất ngưỡng mộ!

Xích Vân cau mày:

-Muốn gì đây?

Thiên Ma tiến tới, tay hắn thò vào trong túi áo.

-Một màn chào hỏi ấy mà!

Bóng đêm tràn xuống.

…

https://thuviensach.vn

Diêu Linh quay trở lại, cô không thấy Xích Vân đâu cả. Chắc Xích Vân lại vui chơi chỗ nào đó rồi.

Diêu Linh quay gót định về, nhưng có cái gì đó níu chân cô lại. Cô muốn gặp Xích Vân, cô muốn được như lúc nãy.

Không! Diêu Linh tự nhủ. Chắc là cô đang nghĩ lung tung thôi.

Nhưng rồi chân Diêu Linh cứ theo đà phía trước. Và cô đi tìm Xích Vân.

…

-Cái này đẹp không? – Hắc Băng cười, tay cô đang cầm một cái tượng con chim sẻ – Thiên Ma?

Không có tiếng trả lời.

-Thiên Ma? – Hắc Băng quay lại, Thiên Ma đã đi mất từ lúc nào.

“ Chắc lại đi chơi đâu rồi “.

…

Thiên Ma đưa ly rượu lên. Hắn uống một hơi cạn hết. Tay hắn phải băng bó lại vì mấy hôm trước hắn đã hơi liều khi đỡ Chí Mệnh Thỷ bằng tay không.

-Hà! Rượu ngon! Ngươi thấy thế nào?

Ngồi đối diện với Thiên Ma không ai khác là Xích Vân.

-Cũng được. – Xích Vân nói.

Xích Vân và Thiên Ma đang ngồi trên một gò đất cao ngoài Tích Vũ Thành. Thảm cỏ xanh mướt, trải dài vô tận, khuất cả tầm mắt của Xích Vân.

-Ngươi ở con phố nghèo Kiếm Tiên à? – Thiên Ma hỏi.

-Ừ.

-Ở chung với thằng Hoài Tử và Tôn Dương sao?

-Ừ.

Thiên Ma cười, hắn đưa tay lên vuốt nhẹ vào tóc Xích Vân. Xích Vân bực, y gạt tay Thiên Ma ra.

-Ngày trước đâu có sao? – Thiên Ma cười – Sao giờ khó tính thế?

-Ngày trước vốn đã khó chịu rồi.

Thiên Ma cười, hắn nói:

-Về Bất Kiếp Viện đi.

https://thuviensach.vn

Xích Vân nói ngay:

-Không.

-Về đi! Trách nhiệm của ngươi là như vậy rồi.

-Ta nói không là không.

-Kể cả ngươi không muốn thì hắn vẫn sẽ đi săn ngươi, thằng Diên Túc ấy! Và một khi đã gặp nhau, ngươi phải tự bảo vệ mình, không thì ngươi sẽ hắn giết.

-Ta đã nói là không muốn trở thành quỷ nữa.

Thiên Ma cười ngất, hắn gỡ cái túi đeo sau lưng ra, ném về Xích Vân:

-Đây là… – Xích Vân đỡ cái túi.

-Nó là của ngươi. Đã lâu rồi nó không được gặp ngươi.

Xích Vân gỡ dây buộc, thanh Oan Nghiệt Kiếm của y.

-Ngươi có biết vì sao ngươi phải thực hiện trách nhiệm của mình không Xích Vân? Là vì nó. Thanh Oan Nghiệt Kiếm này đã giết không biết bao nhiêu người, mọi sự oán hận chồng chất đều ở trong nó. Ngươi để phí hoài những mạng người như thế sao?

Xích Vân nhìn ngắm thanh kiếm, rồi y đặt sang một bên:

-Đừng ép buộc ta nữa.

Thiên Ma không cười, hắn đưa chén rượu lên.

-Nếu ta cứ ép thì sao?

Xích Vân quay sang, y hướng cái nhìn sắc lạnh về phía Thiên Ma.

Một cái bóng vụt vào mặt Xích Vân, y đưa tay lên đỡ. Xích Vân đã đỡ nhưng người bắn về phía sau.

Thiên Ma đã thả chén rượu, hắn vả vào mặt Xích Vân, sau đó rụt tay lại, chiếc chén vẫn không hề suy suyển. Tốc độ kinh hồn, trong Bất Kiếp Viện, tốc độ của Thiên Ma chỉ thua mỗi Quỷ Nhân.

-Muốn chơi hả? – Xích Vân lồm cồm đứng dậy.

-Ừ. – Thiên Ma đập bẹt chén rượu xuống – Ta đang hưng phấn. Ngươi có biết, mọi người đã mất phương hướng thế nào không? Thằng Vô Ảnh đã điên loạn thì chớ, ngươi ra đi, khiến hắn ngày càng điên hơn. Ngươi có biết Quỷ Nhân đã thất vọng vì ngươi thế nào không?

https://thuviensach.vn

-Hãy từ bỏ đi Thiên Ma. Không được ích gì đâu. Hắc Đế Ấn chẳng quan trọng như vậy đâu!

-Vậy à? Thôi được rồi.

Thiên Ma tiến tới. Bước chầm chậm.

-Ngươi đã quá u mê trong mấy thứ chết tiệt của thằng Hoài Tử. Có một sự thật là con người khó có thể thay đổi bản chất của mình.

-Ngươi nhầm rồi.

Thiên Ma cười, hắn vén tay áo lên, tay hắn đầy những vết màu đen chằng chịt như của Xích Vân:

-Ta chưa bằng ngươi. Nhưng ta muốn thử xem Cấm Môn Quan của ta mạnh tới cỡ nào rồi!

Thiên Ma tiến tới, hắn ôm lấy Xích Vân, hắn thì thầm vào tai Xích Vân:

-Có muốn xem ta đã mạnh lên cỡ não không?

-Ngươi luyện đến tầng bao nhiêu của Cấm Môn Quan rồi?

-Tầng bốn, Tứ Môn.

Thiên Ma thộc tay vào mái tóc đen của Xích Vân, hắn vò đám tóc ấy:

-Này, ngươi có biết là mái tóc của ngươi đã dính nhiều máu người thế nào không hả Xích Vân?

-Mẹ kiếp! – Xích Vân đạp Thiên Ma ra. Cú đạp rất đau.

Thiên Ma đứng lên, hắn cười:

-Thôi được rồi! Tâm tình mãi từ nãy đến giờ chán quá! Đã lâu ta không được giết người rồi, hôm nay thử xem nào!

...

Hàn Phi ngồi lặng lẽ trong quán trọ. Giờ này hắn đang nghĩ tới lễ Thanh Lâm đang diễn ra ở Tích Vũ Thành. Chắc là đang đông vui và náo nhiệt lắm.

Hàn Phi nhớ lại cái hồi ấy, cả ba anh em đều đi dự lễ Thanh Lâm. Phải công nhận rằng, lúc đó vui không thể có cái gì vui hơn. Hàn Phi nhảy suốt đêm, ôm biết bao nhiêu cô gái. Tiếng đàn, tiếng sáo làm Hàn Phi nghiêng ngả còn hơn lúc say rượu.

Nhưng bây giờ, cái lạnh là thứ đang làm Hàn Phi run cầm cập. Răng hắn đánh nhau vào lách cách như tiếng của những chiếc bát chạm nhau. Trên

https://thuviensach.vn

cái sườn núi heo hút này và cô quạnh này, ai mà có thể nghĩ ra một câu chuyện tình lãng mạn làm say đắm bất cứ người nào? Hàn Phi tự cười. Cái lạnh đã đủ khiến người ta mệt rồi chứ đứng nói là yêu đương.

Cuộc gặp gỡ với phó bang chủ Truy Tấn cũng không đến nỗi tệ. Phải mất một hồi lâu Truy Tấn mới nhận ra Hàn Phi, con người thay đổi nhiều quá mà. Sau đó, Hàn Phi được Truy Tấn đưa vào Luyện Ngục Hoả Sơn, xác con Quần Lực - một con chẳng ra kiến, chẳng ra rết, khổng lồ, và dĩ nhiên là lắm chân, nằm cuộn thành một đống to. Ai vừa vào đây mà không nhìn kỹ, chắc lầm tưởng là nó đang ngủ, đố dám động vào. Mà cũng thật kỳ lạ, côn trùng là một thứ động vật chẳng có xương gì hết, thế mà lại sinh ra một thứ quái đản Quần Lực có xương! Mà xương của nó nào có to gì, một con con côn trùng khổng lồ chỉ có mỗi một đốt xương trên lưng, to thì chẳng thấy đâu vì bề ngang của xương chỉ bằng cái ngón tay cái! Dài cũng không có nốt, vì nó chỉ dài đúng bằng người Hàn Phi! Vậy mà cái khúc xương bé tí ấy có giá trị rất lớn. Đun cái xương đó, đem trộn với thứ binh khí chế tạo, thì pháp lực của vũ khí ấy bằng cả trăm loại binh khí khác cộng lại. Thực ra cái xương đó không hẳn là xương, nó chỉ là một lớp thịt " thừa " trong cơ thể quái vật. Lớp thịt ấy không vận động nhiều, dần dần thoái hoá và nó biến thành một lớp sừng nhỏ dưới da và cứng cáp như xương vậy. Cái " xương " của Quần Lực rất quan trọng đối với cơ thể con quái vật vì nó là nơi tích tụ chân khí lớn. Bởi vì chân khí dư thừa thường hay chảy về những chỗ ít hoạt động, gần gần giống với căn bệnh " tụ khí " ở người. Chiếc xương này là một của báu đối với các Pháp Sư, nhưng có một đặc điểm khó chịu là vũ khí nào mang cái xương này của Quần Lực, nó sẽ hút sinh khí của người sử dụng khá nhiều vì Tà Khí trong cơ thể bị kích thích và phát động nhiều. Trong khi thuật của các Pháp Sư là những thuật cần nhiều Tà Khí. Vì lý do này mà xương Quần Lực đã bị cấm buôn bán.

Tất nhiên, chuyện muôn thuở, luật lệ chỉ có nghĩa là luật lệ khi người ta nhăm nhe tìm cách phá vỡ nó. Mà đã ra luật tức là cái thứ bị kìm kẹp trong luật rất đáng để người ta phải nghĩ nhiều về nó. Vậy nên Ngài Hàn đã nhìn ra chỗ đó, thấy được cái thứ có thể đẻ ra cả đống tiền. Ngài làm thế, là vì nhu cầu nó nảy ra như thế, rất nhiều kẻ sẵn sàng bỏ ra cả đống tiền để có

https://thuviensach.vn

được một cái xương quái vật. Ngài Hàn chỉ tìm " hàng ", rồi đem ra cung cấp, vậy thôi. Những kẻ chết vì binh khí mang những cái xương này thì cũng chỉ có trách bọn chúng không biết tự lượng sức. Không biết mình đang ở vị trí nào, thấy thiên hạ sử dụng xương, mình cũng dốc túi tiền ra dùng xương, cuối cùng, không chịu nổi Tà Khí của cơ thể mà chết. Ở Tổ Long Thành không hiếm những vụ như vậy. Thật ra, trong những cuộc làm ăn của Ngài Hàn, có một phi vụ mà nếu để lộ ra thì sẽ làm tổn hại không ít tới uy danh của một vài người có thế lực tại Tổ Long Thành.

Hàn Phi ngáp dài, đôi mắt của hắn lờ đờ buồn ngủ.

Trong khi đó, Quỷ Nhân đang nằm trong phòng.

Hắn cũng đang buồn ngủ.

Vì hắn phải chờ đợi cơ hội để giết Hàn Phi.

Hắn biết rõ Hàn Phi đang ở bên ngoài, ở trong cùng một quán trọ, và ở ngay cạnh phòng hắn.

Một sự tình cờ đáng ngạc nhiên. Hôm Hàn Phi đi xuống Phạt Mộc Lĩnh, thì Quỷ Nhân cũng vừa mới về sau một chuyến đi dài trong đêm. Rồi không hiểu tại sao, Quỷ Nhân lại có một linh cảm kỳ lạ. Bức thư nguệch ngoạc chữ nói rằng Hàn Phi đã tới Phạt Mộc Trường. Theo như suy đoán của Quỷ Nhân thì hắn nghĩ rằng Hàn Phi là một tên công tử bột, thế nào cũng phải tìm kiếm một chỗ ấm áp, lại vừa có thể nằm ngủ với gái, lại vừa có thức ăn ngon dọn sẵn hàng ngày. Ở trên cái vùng đất lạnh lẽo hoang vu này, chỉ có một chỗ có thể đáp ứng đủ mọi điều kiện ấy, đó là Phạt Mộc Lĩnh. Vì muốn kết thúc nhanh nhiệm vụ để trở về, Quỷ Nhân đã tức tốc xuống ngay Phạt Mộc Lĩnh. Hắn muốn rời khỏi cái vùng đất này mà có thứ để thông báo cho Thiên Ma. Hắn chẳng thích thú gì với cái vẻ mặt thất vọng và càu nhàu của Thiên Ma cả, ít ra chuyện Hàn Phi bị giết cũng là thứ làm Thiên Ma bớt càu nhàu đi. Ngày hôm đó, hơi khó để Quỷ Nhân tìm ra Hàn Phi, Phạt Mộc Lĩnh chỉ là một thị trấn nho nhỏ nhưng nhỏ không có nghĩa là ít người. Đang không biết tìm thế nào thì hắn lại nhận được một bức thư nữa, vẫn những nét chữ nguệch ngoạc xấu xí, nói rằng Hàn Phi tới gặp phó bang chủ Truy Tấn của Long Hổ. Và với kinh nghiệm, sự kiên nhẫn hiếm có, và đôi mắt sát thủ của một thành viên đội Biệt Sát, Quỷ

https://thuviensach.vn

Nhân đã nhận ra Hàn Phi khi Hàn Phi đi ra từ trong toà nhà lớn của Long Hổ. Điều mà Quỷ Nhân không ngờ tới, đó là hắn đã không nghĩ ra rằng Hàn Phi mắc bệnh lười. Và vì cái lười của Hàn Phi mà Quỷ Nhân lại càng bất ngờ khi Hàn Phi đang trú chân trong chính cái quán trọ mà hắn đang nghỉ lại.

Có tiếng đẩy cửa, Quỷ Nhân tỉnh dậy ngay tức thì. Trong Biệt Sát, điều quan trọng nhất, đó là phải tự bảo vệ mình, cảnh giác mọi lúc, kể cả trong giấc ngủ.

Nhưng Quỷ Nhân cũng không cần phải quá cảnh giác như vậy, vì người bước vào là Nhữ Hài. Nhữ Hài mang theo một chậu nước nóng bốc nghi ngút khói, và cùng với một băng vải trắng.

-Anh đã đỡ nhiều chưa? – Nhữ Hài tươi cười hỏi.

Quỷ Nhân không nói gì. Khuôn mặt hắn cũng chẳng biểu cảm nốt vì khuôn mặt ấy che bởi chiếc mặt nạ trắng. Chiếc mặt nạ đã có một vết rạch khá sâu chạy suốt từ bên phải sang bên trái. Quỷ Nhân chỉ gật đầu, đáp lại câu hỏi của Nhữ Hài.

Nhữ Hài nói:

-Anh cởi áo ra đi!

Quỷ Nhân bực mình. Đang chuẩn bị giết người tới nơi, hắn cần phải tập trung, giờ tự nhiên con bé này phá hoại hắn. Quỷ Nhân nói cụt:

-Không cần!

-Sao lại không? Nếu không thay băng, vết thương ấy sẽ loang ra hơn đó!

Nhữ Hài đưa tay lên cởi áo Quỷ Nhân ra. Và cô không lường trước được hậu quả của việc đó. Quỷ Nhân cáu, hắn bóp chặt lấy tay cô rồi đẩy cô ngã dập dụi về phía sau:

-Đã nói là không cần!

Nhữ Hài ngồi dậy, cô không khóc, thiên nhiên khắc nghiệt nơi đây đã cho cô một tính cách chịu đựng. Nhưng mắt Nhữ Hài buồn. Cô ôm lấy cánh tay của mình vì đau.

Quỷ Nhân thở hồng hộc. Hắn không muốn làm thế, nhưng quả thực hắn không thích tí nào.

https://thuviensach.vn

-Nếu tôi đã làm phiền… – Nhữ Hài nói nhẹ nhàng – …tôi sẽ để lại chậu nước và băng ở đây. Khi nào xong thì anh nhớ để ra ngoài cửa…

Quỷ Nhân để ý xuống đôi tay của Nhữ Hài, các đầu ngón tay đã sưng lên và đỏ vì lạnh. Nhữ Hài đã đun nước để cho hắn. Ánh mắt của Nhữ Hài buồn rầu và ánh mắt ấy như một con dao đang xé tan nát cái thứ tính người còn đang tồn tại trong Quỷ Nhân. Đâu phải Quỷ Nhân muốn thế, không phải vậy!

Nhữ Hài cúi đầu:

-Tôi xin phép…

Nhữ Hài định đi ra thì Quỷ Nhân với tới, nắm tay cô lại:

-Đừng!

Nhữ Hài đỏ mặt, cô gỡ tay Quỷ Nhân ra:

-Anh đừng như thế…

Quỷ Nhân nói, miệng hắn ấp úng, chưa bao giờ hắn khó nói đến vậy:

-Xin lỗi…tôi, tôi…

-Anh đang cáu giận, tốt nhất là tôi nên ra…

Quỷ Nhân lại nắm tay Nhữ Hài chặt hơn, hắn nói:

-Tôi…rất đau, mong cô…

Nhữ Hài có giận Quỷ Nhân vì cách hành xử của hắn thật. Nhưng nghe thấy Quỷ Nhân nói vậy, cô ngồi xuống, nói nhẹ:

-Anh cởi áo ra đi.

Quỷ Nhân cởi áo ra, tuy thế, hắn làm hơi mạnh khiến vết thương làm hắn đau. Nhữ Hài nói:

-Thôi. Để tôi cởi cho.

Nhữ Hài gỡ dần chiếc áo khoác đen của Quỷ Nhân. Và để lộ ra bên trong một tấm vải trắng dày bao quanh bụng Quỷ Nhân, tấm vải đặc một màu đỏ ở sườn bên phải.

Nhữ Hài gỡ dần tấm vải ra. Và vết thương của Quỷ Nhân đã dần xuất hiện, năm vết cắt chằng chịt đan xen vào nhau, hai vết thương đó đã chuyển sang một màu đỏ đậm, ba vết còn lại vẫn chưa lành hắn.

Quỷ Nhân nhìn xuống, hắn thấy khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của Nhữ Hài vì cô đã lo cho hắn.

https://thuviensach.vn

Một cảm giác khác đang tràn ngập cơ thể Quỷ Nhân.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 9 phút và 36 giây -----

-Thế nào? Chơi chứ? Đã lâu không đánh quyền nên ngứa ngáy chân tay đây! – Thiên Ma cười sằng sặc.

Xích Vân không nói gì.

-Thế thì chơi thả phanh nhé! – Thiên Ma lao tới.

Tay của Thiên Ma phát động một luồng khí lạnh buốt, tống ngay một chưởng vào Xích Vân.

-Nhân Niên Băng Thuật. Băng Lực Chưởng.

Xích Vân đỡ ngay, nhưng y bắt đầu thấy có vấn đề. Tay của Xích Vân tê dại, máu trong tay chảy ngược ào ạt lên vai và rất đau. Xích Vâ lùi lại một đoạn xa, vận chân khí trong người để đẩy khí lạnh đang tràn ngập tay hắn trở ra ngoài.

-Mới đánh mà đã phải chơi trò này rồi à? – Xích Vân hỏi.

-Đã bảo đánh thả phanh mà!

Thiên Ma chạy tới, bật ngược người và đạp cả hai chân vào Xích Vân. Xích Vân dùng vai đẩy lại, đồng thời y cũng vận chân khí xuống bàn tay và phát thuật:

-Nhân Niên Huyết Thuật. Phách Không Chưởng!

Xích Vân dậm chân xuống đất, chân khí trong người y chạy dồn lên hai lòng bàn tay. Xích Vân đẩy hai tay về phía trước, trên không trung, Thiên Ma xoay người trong gang tấc, không gian bị Phách Không Chưởng xoắn lại, làm vỡ nát tảng đá đằng sau Thiên Ma.

Thiên Ma không chịu kém. Hắn lấy tay niệm thuật, không khí bắt đầu lạnh lẽo, Xích Vân có thể cảm thấy tuyết đang rơi xuống người mình. Thiên Ma đang làm cho hơi nước trong không khí đông tụ lại thành những bông tuyết.

Chẳng mấy chốc, tuyết đã phủ đầy xung quanh cả hai. Xích Vân đang co ro vì lạnh.

Thiên Ma cười:

-Tuyết đẹp đấy chứ!

https://thuviensach.vn

-Đẹp cái con khỉ!

Thiên Ma lai niệm thuật:

-Thiên Niên Băng Thuật. Băng Xà Thuật.

Tuyết trên mặt đất rút hết lên, để lại bãi cỏ xanh tươi bên dưới, tuyết tạo thành một dòng tuyết cao lêu nghêu, rồi dòng tuyết ấy tạo thành một con rắn lớn, nó há cái miệng và lao thẳng xuống Xích Vân.

Xích Vân không còn cách nào khác là phải đỡ. Mặt đất rung chuyển, những tảng đá xung quanh không thể nào chịu được sức ép lớn đến thế của tuyết nên nát vụn, mặt đất lún sâu xuống thành một hố rộng.

Thiên Ma nhướn mắt nhìn xuống cái hố.

Cái hố nổ tung, tuyết bắn ra tứ tung. Xích Vân lao ra từ trong hố, tay nắm chặt và phát thuật:

-Nhân Niên Huyết Thuật. Quỷ Huyết Quyền.

Dòng chân khí đỏ rực phát ra từ tay Xích Vân đấm thẳng vào người Thiên Ma. Vì chủ quan không phòng bị nên Thiên Ma bị văng một đoạn khá xa về phía sau.

Xích Vân lại lao tới, y nhảy lên không trung rồi nén chân khí xuống tay mình, vận thuật:

-Nhân Niên Huyết Thuật! Quỷ Thi Tận!

Cả người Xích Vân phóng xuống, đôi tay y bốc lửa, cháy rụi áo y đang mặc, Thiên Ma chói mắt.

Lần này thì đến lượt đất dưới chân Thiên Ma sụt xuống, cánh đồng cỏ bị xới tung lên. Xích Vân đã chơi tới cùng.

Nhưng Xích Vân thấy không ổn.

Tay của y run run và chảy máu.

Trước mặt Xích Vân là một dòng chú ấn được tạo ra bởi mười thanh kiếm lấp lánh hư ảo quanh Thiên Ma, Xích Vân không thể nào tiến sâu vào trong được nữa.

Được bảo vệ bởi chú ấn, Thiên Ma niệm thuật:

-Nhân Niên Kim Thuật. Thập Kiếm Luân Hồi.

Mười thanh kiếm xoay tít, chú ấn chảy cực nhanh, xẻ tan mặt đất.

https://thuviensach.vn

-Mẹ kiếp! – Xích Vân rủa. Y bật về đằng sau, chạy càng xa càng tốt. Nếu không…

Thiên Ma phát động chân khí. Mười thanh kiếm lấy Thiên Ma làm trung tâm bay vút đi mười hướng, hai thanh kiếm chắn trước mặt Xích Vân.

-Niệm! – Thiên Ma cười.

Chú ấn lan rộng khủng khiếp, xoay quanh mười thanh kiếm, tạo thành hình bán cầu chú ấn, mọi vật trong tầm xoay của nó vỡ tung, cỏ cây bị cắt nát ra thành từng mảnh. Tiếng nổ vang động.

Ẩn Giả nghe thấy tiếng nổ, mặc dù bị ngăn cách bởi những tán cây dày của Tích Vũ Thành, bà vẫn có thể nghe thấy tiếng nổ đó.

Ẩn Giả chạy vụt đi.

Xích Vân đã may mắn thoát được trận kiếm pháp vừa rồi. Y thở dốc, còn nhớ khi trước, thuật này của Thiên Ma đã từng giết một lúc hàng trăm mạng người.

Bất chợt Xích Vân thấy thanh Oan Nghiệt Kiếm ở ngay dưới chân mình.

Y ngần ngại và không muốn nhặt nó lên.

Bất chợt, những mảnh băng từ đâu bay vọt qua mặt Xích Vân. Y cúi đầu xuống.

Thiên Ma bước ra từ cái đống đổ nát mà hắn vừa mới phá hoại. Hắn nói:

-Nhặt nó lên đi.

-Không.

-Nếu đã vậy…

Thiên Ma niệm thuật, hắn đập mạnh tay xuống đất.

-Nhân Niên Băng Thuật. Phù Băng Trụ.

Xích Vân bị bất ngờ. Mặt đất rung động mạnh, những cột băng sắc nhọn từ dưới đất đâm thủng lên. Xích Vân đã kịp né tránh, nhưng y bị những cột băng đó giam hãm và y không thể thoát ra ngoài được.

Thiên Ma nói:

-Đừng tưởng chỉ có Vọng Quái mới dùng được Thuỷ Thuật. Nhân Niên Thuỷ Thuật! Tốc Lưu Hà!

Tuyết đằng sau Thiên Ma tan chảy thành một dòng nước lớn và oàm oạp như nước lũ, xông thẳng tới Xích Vân. Và Xích Vân đã lãnh trọn đòn ấy, y

https://thuviensach.vn

bị dòng nước xô vào những cột băng, đầu Xích Vân đau như búa bổ, còn tay thì tê dại và bại đi, hình như là đã gãy xương.

-Cầm thanh Oan Nghiệt Kiếm lên! – Thiên Ma cáu.

-KHÔNG! – Xích Vân gầm lên.

Thiên Ma tức, hắn thở phì phò:

-Mẹ kiếp! Đã vậy, chẳng cần nể nang gì nữa, ta sẽ cho ngươi chết hẳn, đỡ rách việc!

Thiên Ma niệm thuật:

-Nhân Niên Kim Thuật! Lưu Tinh Kiếm!

Chú ấn trong người Thiên Ma bộc phát, những dòng chú ấn ấy bay lên không trung và nổ tung, biến thành vô số những thanh kiếm hư ảo màu trắng. Xích Vân nhìn ra bên ngoài từ trong ngục băng, thấy hằng sa chấm sáng trên trời, dưới đất.

-Ngươi muốn ép ta thật sao, Thiên Ma? – Xích Vân hỏi.

-Đã để ta phải dùng tới thuật này thì ngươi phải hiểu rõ hơn ai hết! Ta hỏi lại, ngươi có cầm Oan Nghiệt Kiếm lên không?

Xích Vân không trả lời.

Thiên Ma nổi điên, hắn phát động thuật.

-Niệm!

Hàng trăm, hàng vạn thanh kiếm hư ảo bay tới, đâm vào Xích Vân, dòng kiếm lướt tới đâu, không còn cái gì tồn tại cả.

Băng vỡ tan, tiếng gầm điên dại của Xích Vân.

Dòng kiếm xuyên qua ngục băng rồi quay lại, đâm tiếp. Hàng trăm dòng kiếm đâm như thế cho tới khi tiếng kêu của Xích Vân im bặt.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 11 phút và 27 giây -----

Đường chủ Hãn Đồ vẫn đánh đàn, tiếng Độc Huyền Cầm vang lên khô khốc. Thuật Hắc Ám vẫn đang bao trùm Ai Oán Đường.

Có tiếng cửa mở, rồi tiếng chân bước nhẹ vào.

Hãn Đồ biết đó là ai, ông đứng dậy, cúi đầu chào:

-Thiên Tử!

https://thuviensach.vn

Thiên Tử bước ra từ bóng tối, tay chống gậy, khuôn mặt sùm sụp bởi chiếc mũ trùm với tấm áo đã sờn rách.

-Thôi. Đường chủ cứ ngồi đi.

-Không, Thiên Tử hãy ngồi xuống.

-Ta bảo Đường chủ ngồi cơ mà, đây là lệnh đó.

Hãn Đồ miễn cưỡng ngồi xuống.

Thiên Tử ngồi xuống đất, ông thả lỏng người, và nói:

-Ta thích ngồi như vậy hơn.

Đường chủ Hãn Đồ cũng không thấy lạ lắm. Cả năm qua, Thiên Tử đã không ngồi trên chiếc ghế dành cho Thiên Tử nữa rồi.

-Đường chủ có tin gì về Bất Kiếp Viện không?

Hãn Đồ nói:

-Có tin Thiên Ma đang ở Tích Vũ Thành.

Thiên Tử gật gù:

-Đó là một thiên tài. Hạc Tú đã có một đệ tử giỏi. Tiếc là Thiên Ma đã sai lầm lạc hướng.

-Ngài đã từng đích thân tuyển chọn hắn vào vị trí Tổng quản Mật Nội nên có lẽ ngài hiểu về hắn…

-Cậu muốn biết về Thiên Ma?

-Có lẽ vậy, rất cần thông tin về hắn. Mà quên mất, để tôi gọi lấy trà.

-Thôi, không cần đâu.

Thiên Tử trầm ngâm, luồng ánh sáng lờ mờ đang phản chiếu lời nói của ông:

-Thiên Ma là một thiên tài ngàn năm mới có một lần. Một Kiếm Khách rất mạnh, rất mạnh. Hắn có tố chất đặc biệt, là một Kiếm Khách, hắn giỏi cả Kim Thuật, Băng Thuật, và vì hắn biết dùng Băng nên hắn cũng có thể từ Băng Thuật mà tạo ra Thuỷ Thuật. Một người có thể sở hữu cùng một lúc cả ba nguyên tố, mà nguyên tố nào hắn cũng mạnh. Và ta đã hơi sai lầm khi để hắn vào trong Mật Nội, đầu óc của hắn đã khiến hắn có thể đoán ra nơi cất giữ Cấm Môn Quan và học lỏm nó. Một Kiếm Khách mạnh lắm thì cũng chỉ dùng Kim Thuật, đằng này Thiên Ma lại có cả Kim, Băng, Thuỷ

https://thuviensach.vn

và cả Cấm Môn Quan nữa. Chả trách hắn có thể trở thành thủ lĩnh Bất Kiếp Viện.

-Nếu nói vậy thì Pháp Sư nào cũng có thể dùng Ngũ Hành mà …

-Ta đang nói về Kiếm Khách. Vả lại, Pháp Sư chỉ dùng Ngũ Hành thôi, họ có dùng các nguyên tố trong Tứ Trấn đâu. Trong lịch sử Uất Hận Thành, Hàn Gia cũng là một gia tộc dùng Băng Thuật, mà điển hình là Hàn Thuyên.

-Hiện giờ, con của cậu ta, Hàn Thanh cũng là một kẻ dùng Băng Thuật rất mạnh.

-Cũng may là còn gia tộc họ Hàn. Họ xứng đáng là đối thủ của Bất Kiếp Viện, tiếc rằng, gia tộc ấy chỉ còn lại Hàn Thuyên và bốn đứa con của cậu ta.

-Vậy còn Xích Vân? Chính ngài là người đã đỡ Xích Vân lúc hắn vừa mới ra đời mà…

…

Thiên Ma ngó nghiêng, chẳng lẽ Xích Vân đã chết thật?

Hắn tiến lại gần để xem xét.

Một luồng lửa lớn bùng ra, Thiên Ma lui lại về phía sau.

Xích Vân, người cởi trần, những vết xăm trên người y chuyển động không ngừng, và những vết xăm ấy tràn lên cổ, lên mặt.

Thiên Ma thấy không khí chết chóc đang tới, không gian đè nặng làm hắn khó thở.

Xích Vân ngẩng mặt lên, đôi mắt không tròng trắng dã, những vết xăm đã vẽ cho Xích Vân một khuôn mặt.

Quỷ.

-Chào mừng ngươi đã về! – Thiên Ma cười.

Xích Vân cầm thanh Oan Nghiệt Kiếm lên, những vết xăm từ cánh tay y tràn xuống lưỡi kiếm và bốc lửa.

Lửa cháy lên người Xích Vân nhưng Xích Vân không bị ngọn lửa đó đốt cháy. Y phấn khích, lửa tạo thành một đôi cánh lớn sau lưng Xích Vân, đôi cánh ấy không phải để bay, mà là để thiêu đốt mọi thứ xung quanh.

Xích Vân cười:

https://thuviensach.vn

-Đã muốn chết chưa Thiên Ma?

…

-Xích Vân mang trong mình dòng máu của lửa. – Thiên Tử nói – Xích Vân chỉ có Hoả, và hắn cũng mạnh khủng khiếp nhờ Hoả. Các thuật của Xích Vân bao giờ cũng mạnh hơn so với người khác là vì Hoả trong người hắn luôn bộc phát. Và Xích Vân sinh ra là để học Cấm Môn Quan. Cấm Môn Quan có năm loại, trong đó, loại mạnh nhất, khủng khiếp nhất và tàn phá cơ thể mạnh nhất là Diệm Ngục Chiến Quỷ Cấm Môn Quan. Cơ thể người khi học loại này sẽ bộc phát Tà Khí rất mạnh, và muốn có sự bộc phát lớn như thế thì chỉ có Hoả. Hiện giờ, Xích Vân đang ở tầng thứ năm, hắn có thể dùng lửa bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, và muốn có lửa thì hắn sẽ tạo ra lửa. Diệm Ngục Chiến Quỷ có ba đẳng cấp: Viêu Ma Diệm, Sát Quỷ Diệm và Nộ Huỷ Diệm. Hắc Đế là người tàn ác vì ông ta có Diệm Ngục Chiến Quỷ, Hắc Đế đã đạt tới Nộ Huỷ Diệm. Thiên Tử tiền nhiệm trước đây của ta cũng đã đạt tới Sát Quỷ Diệm. Ta không rõ, trong một năm vừa rồi, Xích Vân đã qua được mức Viêu Ma Diệm chưa? Nhưng ta chắc chắn rằng, Xích Vân có thể dùng Ma Khí rồi.

-Xích Vân thật sự là đang rất mạnh.

…

Xích Vân lao tới, đôi cánh lửa Hoả Liệt của y vung vẩy, đốt cháy tan nát mọi thứ.

Oan Nghiệt Kiếm vung lên, Thiên Ma không thể đùa được nữa. Hắn dùng song kiếm đỡ lại, nhưng Xích Vân với Oan Nghiệt Kiếm đang lấn át hắn.

Thiên Ma nhảy lên nhằm tránh sức nóng từ lửa của Xích Vân.

Xích Vân không buông tha, Oan Nghiệt Kiếm của hắn biến thành một cây roi lửa, cuốn vào chân Thiên Ma. Xích Vân vung cây roi, đập Thiên Ma xuống đất.

Xích Vân niệm thuật ngay:

-Nhân Niên Hoả Thuật! Tam Hoả Trấn Địa!

Ba dòng lửa lớn trên mặt đất nổi lên, chạy tới Thiên Ma, khi ba dòng lửa ấy chập vào nhau. Tiếng nổ long trời lở đất. Người dân Tích Vũ mặc dù đã

https://thuviensach.vn

được những tán cây che chở, song họ cũng cảm thấy có gì không ổn.

Thiên Ma thoát ra khỏi đám lửa, hắn thổ máu vì Ma Khí của Xích Vân quá mạnh.

-Chạy đâu? Ta chưa chơi với ngươi xong mà! – Xích Vân cười.

Xích Vân vận chân khí, hắn xoay người một vòng:

-Để ta cho ngươi thấy loại thuật hạng bét này giết ngươi như thế nào! Hổ Kích!

Không gian bị đốt nóng, một dòng lửa bay vào người Thiên Ma. Song Thiên Ma đã dùng thuật đỡ lại:

-Nhân Niên Băng Thuật! Băng Giáp!

Một tấm lá chắn bằng băng nổi lên và đỡ lấy dòng lửa. Tấm lá chắn ấy vỡ nát.

Thiên Ma cầm song kiếm, đâm thẳng vào người Xích Vân. Nhưng đôi cánh lửa của Xích Vân đã đẩy Thiên Ma ra.

-Muốn giết ta! – Xích Vân gầm lên – Thế thì dùng Cấm Môn Quan đi!

Xích Vân nhảy lên, y vung thanh kiếm xuống, Ma Khí tuôn ra ào ạt như thác nước. Đôi cánh lửa của y xoè rộng hết cỡ, to và dài, bao trùm lên Thiên Ma.

-Hoả Quỷ Kiếm!

Thiên Ma thấy một con quỷ lửa đang gầm rú đòi mạng mình.

…

-Vậy còn Thiên Ma? – Hãn Đồ hỏi.

-Thiên Ma không có thể chất tốt lắm. Vì thế hắn đã chọn theo con đường khác, phù hợp với bản thân hắn, và có lẽ hắn chính là kẻ phù hợp nhất.

-Là gì?

-Vong Hồn Tiêu Tán Đoạt Tâm Cấm Môn Quan.

…

Xích Vân không tiến nổi nữa.

Trước mặt Xích Vân là một con quái thú hư ảo, nhưng những lớp da có vảy của nó lại chẳng hư ảo tí nào. Bằng chứng là Oan Nghiệt Kiếm của Xích Vân bị những lớp da ấy chặn lại.

https://thuviensach.vn

Những vết xăm trên cơ thể Thiên Ma không phát tán ra toàn thân như Xích Vân. Một phần vết xăm chạy lên mặt, tạo thành chú ấn. Phần còn lại dồn thành một đống ở giữa ngực.

Con quái thú gầm lên, nó đẩy Xích Vân ra.

Thiên Ma đã lộ mặt.

Một khuôn mặt dài, hai má hơi hóp lại, đôi mắt hẹp với mái tóc trắng xoá dài đến lưng. Nhưng phải công nhận một điều rằng, khuôn mặt của Thiên Ma rất đẹp trai, khuôn mặt ấy mang vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, không ghê sợ máu người.

-Đã sợ đến mức phải dùng chiêu này rồi sao? – Xích Vân cười.

-Ta đâu sợ. – Thiên Ma cười sằng sặc – Ta chỉ muốn xem xem, Vong Hồn Cấm Môn Quan của ta so với Diệm Ngục Cấm Môn Quan của ngươi thế nào?

-Không biết lượng sức!

Con quái vật ban nãy tan ra, trở thành một đám tuyết không hình thù, đổ thành một đống dưới mặt đất.

-Chỉ có thế thôi à? – Xích Vân cười.

-Muốn xem phần đặc sắc mới không?

Thiên Ma niệm thuật, những vết xăm trên tay Thiên Ma chuyển động. Bao quanh lấy Thiên Ma là một vòng tròn đầy chú ấn chạy liên tục, vòng tròn ấy xoay nhanh trên mặt đất.

-Triệu Hồn Thuật!

Những linh hồn trong suốt chui ra từ cái vòng tròn đó, phóng vọt lên trời, biến thành hàng trăm con quái vật có cánh. Chúng là Ma Vũ, những con quái vật trong truyền thuyết, chúng đến từ Ma Giới, và thường hay xuất hiện ở các chiến trường để ăn thịt những chiến binh đã chết. Chính vì vậy, khi chiến trường kết thúc, người ta phải dùng Pháp Chú để ngăn cản Ma Vũ.

-Đặc sắc chứ? – Thiên Ma hỏi.

-Ngươi nghĩ cái trò tép riu này mà đòi hạ ta sao?

Thiên Ma cười:

-Niệm!

https://thuviensach.vn

Những con quái vật có cánh ấy lao xuống.

…

-Vong Hồn Tiêu Tán Đoạt Tâm Cấm Môn Quan? – Hãn Đồ hỏi.

-Ừ. Loại này cho phép người sử dụng có thể triệu hồn những linh hồn ác quỷ từ Ma Giới lên Nhân Giới, có thể điều khiển linh hồn và thậm chí có thể rút linh hồn của một cơ thể sống. Trong các đời Thiên Tử, chưa ai dùng Vong Hồn Cấm Môn Quan cả, loại này có vẻ cần nhiều tới sự thông minh và khả năng dùng chú ấn rất cao. Có lẽ như vậy thì giống Pháp Sư quá, nhưng khổ nỗi Cấm Môn Quan là Kiếm Pháp, chứ không phải Pháp Thuật. Một kẻ thông minh như Thiên Ma, thể chất bình thường, thì Vong Hồn Cấm Môn Quan quá hợp với hắn.

-Vậy toàn là thuật Triệu Hồn thôi sao?

-Không hẳn.

…

Xích Vân với đôi cánh lửa của mình đã tiêu diệt hết bọn quái vật.

Nhưng một vấn đề khác đã nảy sinh.

Thiên Ma lao vào, đôi song kiếm của hắn như cái kéo, định chém đầu Xích Vân.

Xích Vân cúi xuống, đồng thời đôi cánh Hoả Liệt của hắn bao trùm Thiên Ma và định thiêu sống Thiên Ma.

Thiên Ma xoay người, thoát thân trong đám lửa Hoả Liệt.

Vừa chạm chân xuống đất, Thiên Ma đã lao tới, song kiếm trên tay hắn lúc lên lúc xuống, lúc xoay, lúc ngừng. Hơn nữa, khí lạnh từ song kiếm của Thiên Ma liên tục phát tán, đẩy lui lửa của Xích Vân.

Nhưng Thiên Ma đâu có chỉ biết Băng Thuật.

Xích Vân lùi về sau, Thiên Ma thừa cơ luyện chú ấn, những dòng chú ấn trong suốt màu xanh chạy quanh người Thiên Ma. Ma Khí bốc lên đậm đặc. Thiên Ma lắp chuôi hai thanh kiếm lại thành một thanh kiếm duy nhất có hai lưỡi.

-Địa Niên Kim Thuật! Song Kiếm Hợp Nhất!

Thiên Ma nhảy lên, chú ấn theo kiếm của hắn. Thiên Ma xoay thanh kiếm ấy quay như chong chóng trên tay mình. Thiên Ma dùng tay kia bắt

https://thuviensach.vn

niệm:

-Triệu Hồn Thuật!

Một linh hồn sinh ra từ chú ấn, kêu gào. Linh hồn ấy bị Thiên Ma nắm chặt. Thiên Ma áp tay vào cánh tay kia của mình, linh hồn trong suốt chạy xuống kiếm.

Thiên Ma quăng thanh kiếm đi. Một luồng khí lạnh tràn ra, Xích Vân đã thấy, linh hồn đó vỡ tung, và là một con quỷ tuyết có hai cái sừng.

…

-Thiên Ma là đệ tử của Hạc Tú… – Thiên Tử nói – …nên kiếm pháp của hắn cũng giống như Hạc Tú. Nói cho cùng thì kiếm pháp của Hạc Tú chỉ ở mức bình thường và cũng như bao kiếm pháp khác. Nếu thế thì chẳng có gì đáng nói, Hạc Tú sở dĩ ở trong Ngũ Thánh Điện là vì cậu ta biết dùng chú ấn vào kiếm. Chú ấn là một dạng chân khí đặc biệt, nó là một dạng chân khí bộc phát ra ngoài và mang theo sát ý rất lớn. Chú ấn cũng gần gần giống với Pháp Chú, có điều Pháp Chú là của nhà Phật, và không có ý sát sinh. Các thuật bảo vệ bản thân của Pháp Sư như Liệt Diễm Hộ Giáp hay Huyền Băng Hộ Giáp cũng là một dạng chú ấn. Trong Ngũ Hành, chỉ có Hỏa, Thuỷ và Kim là có chú ấn. Trong đó chú ấn của Kim là thứ dùng để phát động tấn công, nhưng rất khó tạo ra vì sát ý của người dùng thuật phải rất mạnh, rất lớn để truyền đạt vào Kim. Hỏa và Thuỷ là hai dạng nguyên tố vô định hình nên truyền sát ý dễ dàng, nhưng Kim là một dạng vật chất, vì vậy những người biết dùng chú ấn Kim Thuật không nhiều.

-Thiên Ma có thể dùng chú ấn Kim đến mức nào?

-Rất mạnh, sát ý của Thiên Ma khi chiến đấu với đối thủ còn kinh khủng hơn Xích Vân. Ta đã từng thấy Thiên Ma dùng thuật Song Kiếm Hợp Nhất, hắn còn triệu hồn linh hồn của Băng Quỷ Độc Hành – con quỷ tuyết có hai sừng, ếm vào Song Kiếm Hợp Nhất. Đó chính là sức mạnh của Vong Hồn Cấm Môn Quan, có thể dựa vào sức mạnh của những linh hồn để gia tăng sức mạnh cho thuật. Vong Hồn Cấm Môn Quan gia tăng sức mạnh cho các loại thuật mà người học có sẵn trong cơ thể, nó rộng rãi và dễ chịu hơn so với Diệm Ngục Cấm Môn Quan. Diệm Ngục bắt buộc người học phải có Hỏa, đó là điểm hạn chế của Diệm Ngục.

https://thuviensach.vn

-Tôi không hiểu lắm, vậy thì mỗi Cấm Môn Quan lại có những tầng học khác nhau hay sao?

-Không. Cả năm loại Cấm Môn Quan đều phải trải qua Tam Thập Quỷ Môn Quan, nói cho dễ hiểu, Tam Thập Quỷ Môn Quan là nền móng để sử dụng các loại Cấm Môn Quan. Mỗi tầng học là sự đột phá về sức mạnh trong cơ thể, từ đó mà thi triển sao cho phù hợp với Cấm Môn Quan của mình. Phải nói thật, Vong Hồn Cấm Môn Quan có nhiều điểm mạnh hơn Diệm Ngục Cấm Môn Quan nhiều. Sự áp chế và điều khiển linh hồn là điểm mạnh nhất của Vong Hồn, Thiên Ma có thể ếm linh hồn của một người nào đó, một con quái vật nào đó vào Song Kiếm của hắn hoặc thuật phát ra. Khi ếm hồn như vậy, sát ý, sức mạnh của linh hồn sẽ bộc phát như khi linh hồn ấy còn tồn tại trong cơ thể sống. Nhưng tất nhiên khả năng Triệu Hồn của Thiên Ma cũng có giới hạn, cũng giống như Diệm Ngục Chiến Quỷ, Vong Hồn Tiêu Tán có bốn đẳng cấp: Khiển Hồn, Triệu Hồn, Sát Hồn và Phục Sinh Hồn. Hiện giờ Thiên Ma đang ở đẳng cấp Triệu Hồn, hắn có thể điều khiển những con quái vật bằng cách xâm nhập linh hồn con vật đó, triệu hồi một số linh hồn từ Ma Giới, và thâu tóm giam giữ các linh hồn, đến khi cần có thể gọi những lin hồn đó ra. Những linh hồn bị Thiên Ma thâu tóm, Thiên Ma có thể triệu hồi chúng ra để chiến đấu, và những linh hồn đó có khả năng chiến đấu không khác gì một bản thể thực, có điều những linh hồn ấy chỉ tồn tại được trong một khoảng thời gian, rồi sẽ tan biến, mãi mãi không còn tồn tại chứ đừng nói tới siêu thoát. Nếu Thiên Ma đạt tới Sát Hồn, hắn có thể làm công việc của một tử thần, đó là rút linh hồn của một con người. Nhưng bởi vì Vong Hồn Tiêu Tán làm hao tổn sinh khí trong cơ thể rất nhiều, hơn nữa vì tính chất dùng linh hồn nên Tà Khí xâm nhập thường xuyên vào cơ thể, khiến tính cách của Thiên Ma thỉnh thoảng không được ổn định. Chính vì vậy mới có cái gọi là " Đoạt Tâm ".

-Thế còn Phục Sinh Hồn?

-Thì cậu sẽ được chứng kiến cái gọi là làm người chết sống lại.

…

Mặt đất tràn ngập tuyết.

https://thuviensach.vn

Thiên Ma đặt chân xuống đất. Hắn không biết Xích Vân còn sống được sau đòn vừa rồi không.

Mặt đất rung lên, tuyết bắn tứ phía.

-Ngoan cố quá đấy! – Thiên Ma gầm lên – Nhân Niên Băng Thuật! Cuồng Xà Tuyết Trận!

Tuyết nổi lên, mặt đất rung ầm ầm, một trận lở tuyết giữa mùa hè tràn xuống cái hố. Tuyết định hình thành những con rắn khổng lồ, ngoác miệng thật rộng.

Xích Vân vừa lồm cồm thoát ra khỏi đám tuyết ban nãy thì một trận tuyết khác đã lao vào y.

-Mẹ kiếp! Muốn giết ta thật à?

…

-Vậy nói tóm lại, bây giờ giữa Xích Vân và Thiên Ma, ai mạnh hơn?

-Nếu so sánh toàn diện lúc này, và tính cả thời gian Xích Vân rời bỏ Bất Kiếp Viện, thì rõ ràng Thiên Ma đang mạnh hơn Xích Vân.

-Vậy sao?

-Nhưng nếu Xích Vân có Oan Nghiệt Kiếm trong tay thì Thiên Ma phải xem lại đầu óc của mình có vấn đề không mà đấu với Xích Vân…

-Tại sao?

-Ta không biết Oan Nghiệt Kiếm xuất hiện trong Uất Hận Thành từ bao giờ, nghe nói là một tác phẩm của tay thợ rèn khát máu của Địa Ngục. Oan Nghiệt Kiếm sinh ra từ trong lửa chiến tranh, hơn nữa, nó mang trong mình sự oán hận chồng chất, cho nên khi kết hợp với Tà Khí của Xích Vân, sẽ tạo ra Ma Khí, và Hoả trong người Xích Vân sẽ tạo ra một thứ gọi là Hoả Ngục.

-Hoả Ngục?

-Theo những gì mà một vài người sống sót trở về từ Ma Giới, Hoả Ngục là một vùng đất của lửa, gọi là vùng đất thì hơi quá, vì không có một cái gì tồn tại trong Hoả Ngục cả. Trong truyền thuyết, kể cả Lục Ma Thiên Vương cũng không dám tới gần Hoả Ngục, Hoả Ngục là một sự tăm tối.

-Chỉ đơn giản là lửa sao?

-Không hẳn. Đó là lửa của sự uất hận.

https://thuviensach.vn

…

Xích Vân đón đầu những con rắn tuyết, y vận chân khí vào Oan Nghiệt Kiếm, đánh một chưởng vào lũ rắn ấy.

Tuyết bắn tung lên, những con rắn tan ra thành những bông tuyết trắng xoá.

Thiên Ma phi Song Kiếm, hai thanh kiếm đứng trấn ở hai bên Xích Vân.

-Biết ngay là giở trò này mà! – Xích Vân vận chân khí.

Thiên Ma niệm thuật, những bông tuyết rã ra, thành những hạt nước. Tuyết ở bên dưới chân Xích Vân cũng vậy, thành một đống nước, rồi nước bay lên trên tạo thành những hai vòi rồng khổng lồ. Hai thanh kiếm ở bên trong những vòi rồng ấy cũng xoay tít.

-Mặc dù không thể đặc sắc và hứng thú như Vọng Quái được! – Thiên Ma nói – Nhưng ngươi cũng đừng có giận ta nhé! Không là ta buồn lắm đấy!

Người dân Tích Vũ Thành đã đổ xô ra ngoài thành, họ đứng rồi kinh sợ trước hai cái vòi rồng khổng lồ ở đằng xa.

Ẩn Giả bay vọt lên, qua đám người, đôi cánh trắng bạc hư ảo của bà lấp lánh

Oan Nghiệt Kiếm của Xích Vân bốc lửa mạnh mẽ, đôi cánh Hoả Liệt của Xích Vân mở rộng hơn bao giờ hết.

-Này! – Xích Vân cười, trong khi gió và nước đang làm y rát hết cả mặt – Song Kiếm của ngươi để làm cảnh à?

Thiên Ma nhíu lông mày, rồi hắn cười phá lên:

-Ôi! Yêu ngươi lắm Xích Vân ạ! Cám ơn đã nhắc nhở!

Thiên Ma niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Vạn Kiếm Lưu Ảnh!

Qua luồng nước, Xích Vân vẫn nhìn thấy rõ, một thanh kiếm, hai thanh kiếm, rồi biến thành hàng trăm thanh kiếm khác trong vòi rồng. Những thanh kiếm xoáy cùng dòng nước sắc bén và hung tợn.

-Còn nữa, chơi tới cùng nhé? – Thiên Ma cười – Triệu Hồn Thuật!

Dưới chân hai cột vòi rồng, lại một vòng tròn chú ấn, những linh hồn lại thoát, trôi vào trong vòi rồng. Mỗi linh hồn vào một thanh kiếm và định

https://thuviensach.vn

hình thành những con Huyết Sa Vương - những con cá mập hung dữ ở Vô Cực Hải mà bất cứ người ngư dân nào cũng kinh sợ bởi tính tàn ác, ăn thịt cả đồng loại của chúng. Nếu ngư dân đi thuyền nhỏ và thấp, thì Huyết Sa Vương còn nhảy lên đớp người, chúng ăn người ngay trên thuyền, mặc cho không quen ở trên cạn, chúng ăn hết rồi mới chịu ngo nghoe xuống biển.

Những linh hồn Huyết Sa Vương ngoác miệng, mặc dù là linh hồn nhưng những cái răng to và sắc nhọn của chúng chẳng hề khiến cánh tay không thể không rơi ra nếu bị chúng đớp phải.

Xích Vân nghiến răng ken két, lửa chuyển sang màu đậm.

-Hoả Ngục à? – Thiên Ma cười.

-Ừ, rồi ta sẽ cho ngươi xuống dưới đó!

Thiên Ma niệm, hai vòi rồng khổng lồ lao ụp vào Xích Vân, mang theo hàng trăm con Huyết Sa Vương đang ngoác miệng, và hàng trăm thanh kiếm sắc nhọn.

Đôi cánh Hoả Liệt rẽ dòng nước, đánh bay những con Huyết Sa Vương cùng với kiếm, một dòng lửa chạy dài cắt đôi dòng nước.

-Nhân Niên Hoả Thuật! Hoả Long Đoạt Thiên Thuật!

Lưỡi kiếm của Oan Nghiệt Kiếm trên tay Xích Vân tan ra, và biến thành lửa. Một cái đầu rồng rất lớn trên Oan Nghiệt Kiếm. Dòng lửa chạy dài ban nãy đang tách dòng nước ra hiện nguyên hình là thân của con rồng lửa. Cái thân ấy lao như tên bay về phía đầu rồng, cả đầu rồng và thân rồng cuộn lại trên Oan Nghiệt Kiếm thành một ngọn lửa đen đặc.

Hoả Ngục.

-Mẹ kiếp! – Thiên Ma rủa thầm, tay bắt niệm, chú ấn quanh người Thiên Ma hiện thành một đôi song kiếm khác. Đồng thời, dòng nước mang theo Huyết Sa Vương và trăm thanh kiếm quay ngược trở lại vào lưng Xích Vân.

Thiên Ma lại triệu hồn, lần này từ sau lưng hắn, mười oan hồn chiến binh không có mắt, miệng lởm chởm răng, tay cầm đại đao, chúng nhập vào Song Kiếm của Thiên Ma. Mười oan hồn chiến binh này là Thập Âm Binh, chúng canh giữ cánh cổng vào Ma Giới.

Đôi cánh Hoả Liệt của Xích Vân toả rộng hơn bao giờ hết.

https://thuviensach.vn

Một luồng chân khí xoáy nhanh khủng khiếp khi Oan Nghiệt Kiếm và Song Kiếm chạm nhau, rồi luồng chân khí ấy phát nổ.

Ẩn Giả vừa bay tới, sức nổ của luồng chân khí ấy đẩy văng bà về phía sau.

Người dân Tích Vũ hoảng sợ, đất đang rung chuyển quanh Tích Vũ Thành.

…

-Thôi! Hôm nay nói chuyện phiếm vậy thôi… – Thiên Tử nói – …ta nghe nói, gần hai tháng nữa là đến ngày giỗ của Từ Tuyên, đúng không?

-Vâng… – Đường chủ Hãn Đồ hơi ngập ngừng.

Thiên Tử quay ra đằng sau:

-Cậu đưa cho ta.

Một bóng người bước ra từ trong bóng tối, tuy không nhìn rõ mặt người ấy nhưng Hãn Đồ gọi:

-Đạo Từ à?

-Vâng, chào Đường chủ.

Tay Thiên Tử cầm một bó hoa lớn, bó hoa Đương Tử Ly rất đẹp.

-Chính tay ta đã trồng trong thời gian vừa rồi. Sau hôm nay, ta sẽ bế quan một lần nữa, không có dịp nào để gặp lại cậu nữa nên ta phải đưa trước.

-Cảm ơn ngài.

Hãn Đồ nhận lấy bó hoa, ông hơi xúc động một chút.

-Thời gian, vẫn không làm thay đổi mọi thứ, tôi nói vậy đúng không? – Hãn Đồ hỏi.

-Không hẳn, anh bạn của tôi à… Một số thứ có thể thay đổi mà.

-Ý ngài là gì?

Thiên Tử ngửa mặt lên, nhìn luồng ánh sáng đang chiếu xuống Ai Oán Đường.

-Xích Vân không hẳn là xấu xa. Bản chất hắn vốn rất, rất tốt đẹp. Nhưng sự phản bội, sự lừa gạt đã phá nát tâm hồn hắn, khiến hắn trở thành Con Quỷ Uất Hận Thành, cái này, cậu hiểu hơn ta. Nhưng ai mà biết được đấy, có lẽ giờ này Xích Vân đang là một người tốt thì sao?

https://thuviensach.vn

-Có lẽ ngài nói đúng.

-Thiên Tử tiền nhiệm chẳng phải đã từng nói sao? Người Uất Hận Thành là tuyết, tuyết trắng.

Nói rồi Thiên Tử cùng với Đạo Tử bước ra khỏi Ai Oán Đường.

Đường chủ, à không, ngài vẫn chỉ là một người đội trưởng, đội trưởng Hãn Đồ.

Ngài đã già, không còn là Hãn Đồ với mái tóc đen của ngày xưa nữa.

Đã thay đổi rồi.

…

Diêu Linh nhìn thấy đám lửa.

Cô đã ra tận ngoài Tích Vũ để tìm Xích Vân, thì bắt gặp tiếng nổ và cảnh tượng lửa đang đốt cháy ngùn ngụt khắp mọi nơi.

“ Có chuyện gì vậy nhỉ? “. Đôi tai cáo của Diêu Linh rung động. Bản tính hiếu kỳ, lại tò mò, Diêu Linh chạy đến chỗ đó.

Lửa cháy hừng hực, như muốn thiêu đốt tất cả mọi thứ, Diêu Linh chỉ dám đứng nhìn từ xa, đã thế, nước chảy lênh láng, lại còn có tuyết nữa, thật không hiểu nổi. Nhưng đôi mắt của cô đã nhìn thấy một cái gì đó trong đám lửa.

Một người.

Diêu Linh chạy tới, lửa tuy cháy mạnh, nhưng nó đang thiêu những ngọn cỏ cuối cùng, nó không thể lan ra thêm được nữa vì cỏ đã cháy sạch, tất cả những gì còn lại chỉ là một lớp đất mùn, màu nâu.

Diêu Linh đi vào trong đám lửa ấy, cô đi theo ánh mắt của mình chỉ dẫn. Và cô đã tìm ra người đó.

Người đó nằm sóng xoài trên mặt đất, cởi trần, những vết xăm màu đen vằn vện khắp cơ thể. Diêu Linh thận trọng bước tới, cô nhận ra cái mái tóc dài ôm gáy.

Diêu Linh hốt hoảng, cô lật cái xác ấy lên, và cô bụm miệng khi thấy cái xác đó không ai khác ngoài Xích Vân.

-Xích Vân! Xích Vân! – Diêu Linh hốt hoảng, cô vỗ vào mặt Xích Vân.

Diêu Linh lay mãi, Xích Vân vẫn nằm im, không cựa quậy.

-Thả hắn ra đi cô bé! – Một giọng nói ớn lạnh đằng sau.

https://thuviensach.vn

Diêu Linh quay lại, một người khác, cũng với những vết xăm đen trên cơ thể, ánh mắt tàn nhẫn và khát máu cực độ.

-Anh là ai? – Diêu Linh run run.

-Tôi là người mà cô đã gặp ở thư viện.

-Anh! Vương Kỳ!

-Thứ lỗi, tôi đã không lịch sự khi dùng tên giả. Tôi không phải là Vương Kỳ, tôi là Thiên Ma.

Diêu Linh nhìn quanh, lửa vẫn đang cháy.

-Có chuyện gì…chuyện gì vừa xảy ra ở đây? – Diêu Linh hỏi.

-À… – Thiên Ma cười – …bạn bè lâu ngày không gặp nhau, nghịch tý chút ấy mà …

Diêu Linh đã hiểu cơ sự. Những thứ mà hai người này gây ra không thể gọi là tý chút được. Cô nói:

-Anh…đã đánh Xích Vân?

-Hẵn cũng đánh tôi mà. Bây giờ, cô hãy lui sang một bên.

-Anh định làm gì?

Thiên Ma xoay tít Song Kiếm trên tay:

-Giết hắn!

Diêu Linh chạy lại, ôm lấy Xích Vân:

-Anh đừng như vậy! Có gì từ từ nói!

-Đây không phải là chuyện của cô! Tránh ra!

-Anh không được làm hại Xích Vân! Anh ta đã làm gì anh đâu?

-Hắn đã gây ra quá nhiều rồi cô bé ạ! Nhưng thôi, xem chừng Xích Vân làm cô say mê hắn rồi đấy! Cho hai người đi luôn thể!

Diêu Linh không sợ hãi Thiên Ma, cô rút một cây gậy phép từ sau lưng, đồng thời lấy một cuộn vải, cô niệm thuật. Một con quái vật Hoả Nham với đôi tay to khủng khiếp lao ra tấn công Thiên Ma.

Thiên Ma cười khẩy, một nhát kiếm nhanh trong chớp mắt, con Hoả Nham đứt đôi người.

-Cô nghĩ đủ sức đấu với tôi sao?

Diêu Linh chùn bước, cô không thể ngờ con Hoả Nham của cô lại dễ dàng bị hạ đến thế. Nó là con quái vật mạnh nhất của cô, Diêu Linh cũng là

https://thuviensach.vn

một Tiên Thú có hạng, thế mà không ngờ Thiên Ma đã tiêu diệt nó chỉ bằng một nhát kiếm.

-Xem ra tôi phải cho cô đi cùng Xích Vân rồi! – Thiên Ma lao tới.

Diêu Linh nhắm nghiền mắt. Cô còn nhiệm vụ chưa hoàn thành, cô đã thất hứa với cha cô rồi.

-Địa Niên Kim Thuật! Đoạt Mệnh Thỷ!

Cơn lốc xoáy xé tan lửa, chính giữa nó là một mũi tên trắng xoá. Mũi tên ấy lao thẳng vào Thiên Ma. Thiên Ma đã nhận thấy thuật Đoạt Mệnh Thỷ:

-Bực mình thật.

Thiên Ma xoay kiếm, hắn đánh bật mũi tên ra, song Đoạt Mệnh Thỷ có chân khí không phải là nhỏ. Thiên Ma bị đẩy lui về phía sau, mặt đất phía dưới bị bở ra.

Diêu Linh mở choàng mắt, cô tưởng rằng mình đang mơ khi thấy một người Vũ tộc, đôi cánh bạc trong suốt bay xuống.

Vũ Tộc Ẩn Giả đã tới, bà đáp nhẹ nhàng xuống đất.

-À, bà cũng tới đây sao? – Thiên Ma cười.

-Cậu đã ngông cuồng quá rồi. – Ẩn Giả nói.

Ẩn Giả đã nhìn thấy những vết xăm trên người của Thiên Ma, không khác gì những vết xăm trên ngực của Xích Vân.

-Cậu có muốn nghe câu trả lời của ta không? – Ẩn Giả nói.

-Có.

-Ta vẫn còn rất muốn thời cuộc, ta còn khao khát nó. Nhưng…

…không phải là theo cách của cậu.

Thiên Ma cười, hắn nói:

-Đó, cái tên đang nằm đó. Hắn là Xích Vân, người mà tôi từng nói đến với bà, hắn là thủ lĩnh Bất Kiếp Viện.

Ẩn Giả không quay lại nhìn.

-Tôi vẫn để ngỏ lời đề nghị của mình… – Thiên Ma nói – …bà vẫn có thể thay đổi lại quyết định.

Thiên Ma quay đi, hắn chìm vào trong bóng tối.

https://thuviensach.vn

Lúc này Ẩn Giả mới tới xem xét Xích Vân, bà đặt tay lên ngực Xích Vân rồi nhắm mắt lại.

-Tà Khí đang xâm chiếm cơ thể cậu ta.

Rồi bà quay sang Diêu Linh:

-Cô là…

-Tôi là bạn của anh ta. – Diêu Linh nói.

-Ta sẽ đưa cậu ấy về để trị thương, ta cần người chăm sóc, cô đi được không?

-Có!

Vừa lúc ấy, đội lính vệ binh Tích Vũ Thành đã tới, dẫn đầu là Hoa Anh.

-Sư phụ, có chuyện gì không?

-Không …

Hoa Anh đã nhìn thấy người nằm trên mặt đất, cô nói:

-Đây là…

-Nhiều chuyện lắm. Bây giờ, ngươi hãy làm ngay một việc cho ta, bao vây Tích Vũ Thành, cấm để một người nào lọt ra ngoài.

-Đệ tử hiểu rồi. – Hoa Anh chạy đi, nhưng vẫn không ngừng ngoái lại nhìn Xích Vân đang nằm trên mặt đất.

Ẩn Giả để ý thấy một đám cỏ đang trụi dần mà chẳng hề có tí lửa nào chạm vào nó, bà lại gần xem xét.

Và bà cảm thấy người mình sực lên, ngọn lửa xanh đen chìm trong bóng tối đang thiêu đốt nó.

“ Hoả Ngục “.

“Không lẽ ác quỷ đã xuất hiện trên thế gian này? “.

…

Thiên Ma gắng gượng bước đi, Hoả Ngục đã làm hắn trở nên bức bối trong người, chân khí đang chạy toán loạn trong cơ thể. Máu ở tim cứ dồn dập từng hồi, chảy vô tội vạ xuống sườn làm cho Thiên Ma không điều chỉnh được chân khí. Những vết xăm trên cơ thể bắt đầu tan ra, chạy xuống cánh tay và nằm yên ở đó. Tà Khí trong người Thiên Ma đang bộc phát quá mạnh, đến hắn cũng không thể kiểm soát nổi, toàn thân tê dại và đau nhức

https://thuviensach.vn

không thể tả, hai con mắt như muốn nổ tung vì đau. Hơi nóng của Hoả Ngục đang hành hạ Thiên Ma.

Hoả Ngục trên Oan Nghiệt Kiếm của Xích Vân đã bị Song Kiếm mang oan hồn Thập Âm Binh cản lại. Huyết Sa Vương cùng với kiếm tống vào lưng Xích Vân. Xích Vân không thể chịu nổi nên buông kiếm, y văng ra. Nhưng Thiên Ma đã đứng quá sát Hoả Ngục, hơi nóng của Hoả Ngục như một con ký sinh trùng, nó theo chân khí, chạy qua kiếm của Thiên Ma và vào cơ thể hắn. Thiên Ma đã phải cắn răng chịu đựng, cầm Song Kiếm cố giết Xích Vân, nhưng lại bị con bé Diêu Linh và Vũ Tộc Ẩn Giả cản mũi. Thiên Ma phải cố sức lắm mới chém nổi con Hoả Nham, nhưng nếu con bé Diêu Linh lại gọi ra một con Hoả Nham nữa thì Thiên Ma chịu, lại thêm Đoạt Mệnh Thỷ của Vũ Tộc Ẩn Giả làm hắn tiêu hao chân khí để cản lại nữa. Chẳng còn cách nào khác, quan trọng là phải giữ cái mạng đã, Thiên Ma đành bỏ lại vậy.

Đường phố Tích Vũ ngập người đang bàn tán về hai cái vòi rồng định nhăm nhe tiêu diệt Tích Vũ Thành. Đã thế, lính vệ binh còn đứng đầy ra đấy, bọn họ đang định tìm gì đó. Thiên Ma đoán ngay là Vũ Tộc Ẩn Giả sẽ truy bắt hắn, nên hắn đã vớ được một cái áo khoác, mặc tạm lên người, làm vẻ mặt bình thường, tránh sự chú ý của bàn dân thiên hạ.

Hoả Ngục đang tràn lên cổ, người Thiên Ma túa mồ hôi như tắm. Thiên Ma đã quá mệt mỏi, bước chân hắn nặng như có đá đeo vào. Mắt Thiên Ma lờ đờ, dòng người trôi qua trước mắt hắn một cách chậm chạp, tiếng nói ù hết hai tai. Thiên Ma gục xuống.

Một cánh tay mềm mại đỡ Thiên Ma, mặc dù đã mặc một cái áo khoác, song Thiên Ma vẫn cảm nhận được điều ấy.

-Có mệt lắm không?

Thiên Ma gục đầu vào đôi vai mềm, một mùi thơm thoang thoảng làm hắn dễ chịu, hơi nóng trong người hắn được dịu bớt.

-Hắc Băng à?

-Vừa mới gặp Xích Vân đã đánh nhau rồi …

-Sao biết?

-Thư từ ngươi nên cất cho kỹ, đừng vứt lung tung như vậy.

https://thuviensach.vn

-Vui chơi thôi mà…

-Vui chơi! – Hắc Băng thì thào – Ngươi đang bị dính Hoả Ngục phải không?

-Ừ…

-Nghe thấy tiếng nổ, ta biết ngay là ngươi rồi. Nên ta đã trả tiền phòng, và thu dọn đồ đạc ngay, giờ chúng ta đi đâu?

Thiên Ma muốn nghĩ, nhưng đầu óc hắn cứ ong ong hết cả lên, chẳng nghĩ được gì cả.

-Vậy…ngươi định làm thế nào bây giờ …? – Thiên Ma hỏi.

-Thoát ra khỏi Tích Vũ Thành đã. Chúng ta sẽ tới Lạc Anh Thôn, ngươi cần được tĩnh dưỡng.

-Nghe theo ngươi vậy.

Hắc Băng dìu Thiên Ma đi. Sau một đoạn đường dài vất vả, hai người đã ra tới cửa Tích Vũ Thành, những nữ vệ binh đang đứng chắn trước lối ra vào, hàng chục người muốn ra ngoài mà không được. Hắc Băng để Thiên Ma ngồi tạm xuống gốc cây, rồi đứng từ xa niệm thuật:

-Nhân Niên Vũ Thuật. Mộng Hành Thuật.

Từ người Hắc Băng, những chiếc lông vũ bắn lên không trung rồi rơi lả tả xuống đầu những người lính vệ binh. Họ nói:

-Lông vũ ở đâu ra thế này?

Nhưng rồi những nữ vệ binh cảm thấy mắt mình nặng trĩu, họ gục xuống đất. Đám người lộn xộn cũng vậy, không người nào trụ lại được, họ lần lượt đổ gục xuống đất. Vũ thuật của Hắc Băng có thể đưa người khác vào trạng thái hôn mê bất tỉnh trong một thời gian ngắn.

Hắc Băng đỡ lấy Thiên Ma rồi cô đưa hắn tới cái cổng đang bít kín lối ra bằng dây leo. Hắc Băng niệm thuật:

-Nhân Niên Lôi Thuật.

Một luồng sét từ tay Hắc Băng phóng ra, đốt cháy những dây leo, nhưng cái dây leo này không bị tổn hại nhiều lắm, Lôi Thuật của Hắc Băng không dễ gì làm tổn hại những cây dây leo được ếm bằng bùa chú.

Hắc Băng đành phải rút một thanh đoản kiếm, chặt đứt dây, nhưng dây lại rất dai và cứng.

https://thuviensach.vn

Hắc Băng bực mình, cô để Thiên Ma ngồi xuống, cô đành phải dùng thuật:

-Nhân Niên Lôi Thuật. Lôi Liên!

Luồng sét từ tay Hắc Băng phóng ra, phá nát đống dây leo, chọc thủng một hố sâu hoắm trên mặt đất. Tiếng nổ khá to, Hắc Băng đưa Thiên Ma đi ngay, để lâu sẽ có nhiều kẻ đến đây, phiền phức.

-Đứng lại! – Tiếng quát ở phía sau, một nữ vệ binh, có vẻ như không bị trúng phải Mộng Hành Thuật.

Hắc Băng dừng lại một chút, rồi cô lại dìu Thiên Ma đi tiếp.

-Tôi nói đứng lại! Nếu không, hai người đừng có trách! Hai người sẽ phải giải thích chuyện vì sao mọi người lại bị hôn mê như thế này!

Hắc Băng không quan tâm tới những lời nói ấy, cô vẫn tiếp tục đi.

Tiếng dây cung căng thẳng rồi bật ra, Hắc Băng chỉ chờ có vậy, cô xoay ngươi, phi một cái lông vũ. Chiếc lông bay vùn vụt, xuyên vào đầu mũi tên và chẻ nó ra làm đôi, chiếc lông cắm vào tay người nữ vệ binh.

-Á! – Người nữ vệ binh vừa hét lên, một luồng sét từ chiếc lông vũ chạy qua cánh tay cô ta.

Người nữ vệ binh đổ gục xuống đất.

-Chết rồi à… – Thiên Ma hỏi, giọng hắn lạc đi.

-Không, cô ta chỉ bị bất tỉnh một lúc thôi.

Hắc Băng đỡ Thiên Ma, hai người dần rời khỏi Tích Vũ Thành.

-Xem chừng… – Thiên Ma thở hổn hển – …phải xử lý Kính Hồ Cư gấp…

-Ngươi đang không ổn tí nào đâu!

-Không sao, rồi sẽ ổn thôi…

Hắc Băng hơi nghẹn, Thiên Ma để ý, hắn hỏi:

-Khóc đấy à?

-Ngươi hứa không bao giờ làm ta buồn nữa. Bây giờ, trông ngươi thế này, làm sao mà ta không khóc cho được? Ngươi luôn là kẻ nói dối!

Những giọt nước mắt của Hắc Băng cứ tràn xuống khuôn mặt của cô. Thiên Ma lấy tay chùi đi:

https://thuviensach.vn

-Rồi sẽ qua thôi … đừng để ý nhiều làm gì… đi nhanh thôi, bọn lính đuổi theo đấy…

Tích Vũ ngày càng xa dần với Hắc Băng.

Trong khi đó, bên trong Tích Vũ Thành, lính vệ binh đang sục sạo khắp thành mà chẳng thấy tăm hơi kẻ tình nghi đâu cả.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 22 giây -----

Quỷ Nhân đã thấy sườn phải của mình bớt đau nhiều. Mặc dù những vết thương vẫn chưa lành hẳn, nhưng dù gì thì những cơn đau dai dẳng trong mấy ngày qua đã không còn nữa. Tất cả là nhờ sự chăm sóc của Nhữ Hài, tối nào cũng vậy, cô đều tận tay bôi thuốc, và đắp băng cho Quỷ Nhân.

Quỷ Nhân đã chẳng nghĩ số mình thọ đến thế.

*

* *

Mưa tuyết trong đêm xối xả.

Quỷ Nhân lê từng bước một, tay ôm sườn phải thấm máu, những giọt máu đỏ tươi nhỏ từng giọt xuống mặt tuyết trắng xoá. Quỷ Nhân không nghĩ là lão già ấy lại mạnh đến thế.

Màn đêm mịt mùng, tuyết che kín tầm mắt của Quỷ Nhân. Không lẽ cuộc đời của Quỷ Nhân lại kết thúc ở đây? Rồi trở thành một bông tuyết, trôi mãi về màn đêm kia? Không, không thể được! Hắn chưa được gặp Xích Vân, hắn muốn gặp lại Xích Vân! Còn nữa, còn nhiều nữa! Hắn phải đạt tới Huyễn Vô Thuật, cảnh giới cao nhất của Mặc Vạn Huyễn! Hắn phải mạnh hơn lão già khốn kiếp đó! Lão già ấy đã gây ra những vết thương này cho Quỷ Nhân, không lẽ những gì công sức luyện tập trong một năm qua thành công cốc? Hắn đã sai ở điều gì chứ?

Không sao, không sao! Quỷ Nhân tự an ủi mình, và nếu hắn nhớ không nhầm thì hắn đã cười. Lão già ấy cũng như hắn thôi, mà lão có vẻ còn thương nặng hơn thì có! Như vậy là Quỷ Nhân vẫn chưa thất bại!

Không, Quỷ Nhân tự vấn lại mình. Hắn vẫn thua ông già ấy, ông ta đã không tung hết sức mạnh, mọi sức mạnh của đẳng cấp Đạt Nhân Độ. Ông ta vẫn lưu luyến hắn cái tình. Mẹ kiếp! Lão vẫn còn nể hắn vì cái tình! Lão

https://thuviensach.vn

vẫn còn quá khứ! Không, không phải thế! Là do lão kém cỏi! Hai luồng suy nghĩ trái ngược của Quỷ Nhân đang xâu xé nhau trong đầu hắn. Không! Hắn là mạnh nhất Bất Kiếp Viện! Đến Thiên Ma còn không dám nghĩ là đối đầu với hắn! Hắn không ngán bất cứ kẻ nào!

Ồ, không, lầm rồi. Quỷ Nhân tự nói. Xích Vân! Tên Xích Vân khốn kiếp! Xích Vân luôn đi trước hắn, luôn che lấp hắn bằng cái bóng, những thành viên khác cũng thế, nhìn Xích Vân vừa ngưỡng mộ, vừa uất hận vì không thể thoát ra khỏi cái bóng ấy.

Mày thua thật rồi, Quỷ Nhân ạ! Hắn cay đắng nhận ra sự thật. Ông già ấy đã nể hắn, không dám xuống tay với hắn, và để hắn đả thương không phải vì ông không đủ sức đấu với hắn mà ông ta không đủ sức đối mặt với nghĩa, với tình và với…

Tuyết vẫn rơi, và tiếng hú của những con Dã Lang, loài sói tuyết tru lên vang thăm thẳm rít cùng tiếng gió. Khí lạnh tràn qua người Quỷ Nhân, như lưỡi dao cứa vào vết thương đang chảy máu của hắn. Chết là sao? Ừ, chết chẳng đáng sợ. Như hắn lúc này mới đáng sợ, đón chờ cái chết. Nó như thế nào ấy nhỉ? À, đáng sợ lắm. Thời gian trước mắt ta như trôi nhanh đi, ta hối tiếc những gì ta chưa làm được trong đời, ta cảm thấy cuộc sống sao ngắn ngủi thế? Ta nhớ đến câu hát ru của Uất Hận Thành, tiếng hát thống thiết, sầu não và làm người đau đớn. Dòng sông cuồn cuộn cuốn người lữ khách về đâu? Ai đang hát vậy? Có phải là một cô gái chờ người lữ khách không? Quỷ Nhân đã quá thuộc bài ấy, nhưng tới giây phút này, hắn nuối tiếc, hắn chưa hiểu về nó. Hắn không hiểu vì sao Uất Hận Thành lại như thế? Rồi khi chết đi, xác của hắn sẽ thế nào nhỉ, nằm yên dưới tuyết cho tới khi mục rữa ra? Hay là mỗi phần cơ thể sẽ nằm gọn trong ruột của bọn chó sói và quạ? Không! Quỷ Nhân bước nhanh hơn, hắn không muốn chết! Hắn không muốn chết như thế! Kẻ có tâm hồn lạnh lẽo nhất cũng chẳng thể lạnh lẽo nổi khi đón chờ cái chết. Hắn phải chết thế nào chứ? Một người lính Biệt Sát sẽ được khắc lên tấm bia mộ nếu chết vì làm nhiệm vụ. Quỷ Nhân chẳng còn là người lính Biệt Sát nữa, nhưng dòng máu Biệt Sát đang chảy rạt rào trong huyết quản của hắn. Hắn không thể chết một cách không ai hay biết thế này được!

https://thuviensach.vn

Tuyết càng rơi mạnh hơn, tiếng sói tru ngày càng rõ.

Không hiểu sao, Quỷ Nhân lại nhớ sang Đạo Từ.

Mẹ kiếp! Quỷ Nhân tức không chịu nổi. Hắn ngã dập xuống tuyết, rồi lại lồm cồm đứng dậy, bước đi tiếp. Đạo Từ! Đúng rồi, còn Đạo Từ! Hắn phải giết Đạo Từ! Hắn phải chứng minh hắn mạnh hơn Đạo Từ, mạnh hơn nhiều lần! Hắn phải cho lão già ấy thấy, hắn mới là kẻ kế thừa của Mặc Vạn Huyễn!

Quỷ Nhân khuỵu chân xuống, mặt tuyết đỏ dần vì máu của hắn đang chảy ròng xuống.

Tiếng bước chân, tiếng khịt mũi, tiếng gầm gừ, tiếng liếm láp. Bọn chó sói Dã Lang. Quỷ Nhân thở dốc, miệng hắn khô khốc vì khát.

Những con sói đã xuất hiện, lông trắng xoá, mắt đỏ ké, như mắt của Quỷ Nhân vậy. Khốn nạn! Quỷ Nhân một mình tiêu diệt hàng trăm người trong nháy mắt, giờ lại chết bởi một lũ súc vật! Cái mặt nạ trắng của Quỷ Nhân làm lũ sói càng thêm ghét, chúng gầm gừ và sủa nhặng lên đòi ăn thịt hắn!

Tay tê dại, kiếm nặng một cách bất thường. Quỷ Nhân không rút nổi kiếm nữa.

Một con sói lao đến, rồi cả bầy sói sẽ lao đến, xé tan xác Quỷ Nhân. Thôi, số kiếp đã hết rồi!

Một ánh sáng xuyên qua màn đêm, lũ sói gầm rú náo loạn.

Qua khe mắt chiếc mặt nạ, Quỷ Nhân thấy một cô gái nhỏ nhắn, tay cầm ngọn đuốc cháy rực. Ánh sáng của ngọn lửa làm Quỷ Nhân bừng tỉnh, không, cuộc đời vẫn chưa hết! Vẫn chưa hết!

Hình như cô gái là một Pháp Sư, đôi tay của cô đang niệm Hoả Thuật, Quỷ Nhân thấy vậy. Cô gái quay thận trọng ngồi xuống, mắt không ngừng để ý bọn sói, cô hỏi Quỷ Nhân:

-Anh không sao chứ?

Quỷ Nhân không đủ sức để nói, nhưng nhìn vào vết thương bên sườn, cô gái hiểu rõ điều đó.

Lũ sói bắt đầu định thần lại, chúng tru lên từng hồi, rồi sủa vang động màn đêm. Cô gái không thích tiếng tru tí nào, cô nói:

-Bọn bay cút hết đi!

https://thuviensach.vn

Cô gái thả cây đuốc xuống, đứng chắn trước mặt Quỷ Nhân tay niệm thuật. Hai tay cô nắm lại trước ngực rồi toả ra một luồng ánh sáng chói lọi:

-Nhân Niên Quang Thuật! Quang Hoa Thuật!

Ánh sáng từ đôi tay ấy lan tỏa, phá tan màn đêm, lũ sói kinh hoàng, ánh sáng ấy sáng một cách quá mức bình thường. Lớp lông dày của chúng như bị đốt, bốc khói, chúng chạy toán loạn mỗi con một ngả.

Nguy hiểm đã qua đi, Quỷ Nhân cười thầm. Vậy là thoát rồi!

Cô gái cúi xuống, nói:

-Tôi đưa anh về nhà nhé! Anh đang bị thương nặng lắm!

Quỷ Nhân khẽ gật đầu, cô gái đỡ hắn dậy và từ từ đưa hắn đi.

*

* *

Đã mấy ngày như thế, Quỷ Nhân được Nhữ Hài chăm sóc. Hắn cảm thấy mình như có chút gì đấy vui tươi. Từ ngày vào Biệt Sát, ăn tự lo, áo tự mặc, và giết người cũng phải nhờ chính bản thân. Quỷ Nhân có thể sống sót được trong khu rừng phía sau Uất Hận Thành, một nơi đáng sợ, hắn nhớ lại những ngày ấy, phải ăn những thứ côn trùng cỏ dại để sinh tồn, giờ nhắc đến, hắn vẫn còn thấy ghê miệng bởi cái vị lờ lợ, chát, đắng của chất độc và nham nhở máu khi ăn sống một con rết.

Giờ, hắn được chăm sóc, được ăn uống, hắn thấy mình như được cảm nhận một cuộc sống mới.

Nhữ Hài đã băng xong cho Quỷ Nhân. Cô cười:

-Được rồi đấy. Giờ thì anh nghỉ đi. Nhưng mà quên mất…anh…có định đi vào tối nay không đấy?

Quỷ Nhân đã nhớ ra công việc cần làm. Mỗi lần băng bó xong thế này, hắn thường nghỉ khoảng hai hoặc ba canh giờ rồi đi vào đêm để truy tìm tung tích hoặc bất cứ thông tin gì về Tàn Dương. Đi đêm thế này là có được rất nhiều thứ để nghĩ, vì các chuyến hàng chuyên chở từ Vạn Kiếp Thành xuống đây, hoặc từ Kiếm Tiên Thành trở lên có thể sẽ nghỉ lại ở Phạt Mộc Lĩnh, tha hồ mà kiếm chuyện, nhỡ may kẻ nào biết Tàn Dương thì sao? Nhưng mấy tối nay chẳng có gì, vì một điều rất bực mình là hai thằng Tuyệt Sát và Bạch Nhật đã xử lý Vạn Kiếp Thành. Hai thằng ham ăn, ham

https://thuviensach.vn

đánh bạc! Để thối ra không làm, giờ lại gây khó khăn cho người khác, các chuyến hàng bị đình đốn, hoặc giải tán hết, gây khó cho Quỷ Nhân.

-À... không... - Quỷ Nhân nói.

Nhưng thôi, Quỷ Nhân cũng chẳng xuống đấy nữa. Hắn sẽ ở lại đêm nay để cho thằng Hàn Phi im miệng. Rồi về có cái mà ăn nói với Thiên Ma.

Nhưng về ư? Quỷ Nhân không muốn về. Hắn không muốn xa nơi này.

Vì sao?

Hàn Phi ngáp, hắn uống một chén trà. Hắn chưa muốn ngủ sớm.

Hàn Phi vẫn chưa về Kiếm Tiên, hắn còn phải đợi người của Long Hổ cắt xương con Quần Lực đã. Chưa có xương thì chưa về được. Hàn Phi nóng ruột, hắn muốn về Kiếm Tiên lắm rồi.

Tiếng bước chân đi ra, Hàn Phi quay lại, Nhữ Hài đang xách một siêu nước bốc khói. Hàn Phi hỏi:

-Cô chưa nghỉ sao? Trời lạnh thế này, còn ra ngoài kia làm gì?

Nhữ Hài cười:

-Đun nốt chỗ nước này rồi tôi nghỉ ngay ấy mà!

Nhữ Hài đặt cái siêu lên bếp rồi ra ngoài sân, còn một ít củi nữa, nếu không chặt thì sáng mai hết cái mà đốt. Nhữ Hài thở dài, đành chặt cho nốt vậy.

Tiếng chặt củi vang lên khô khốc, Hàn Phi thấy thế, hắn ngó nghiêng rồi bước ra sân, mưa tuyết vẫn rơi, nhưng gió không rít lên nữa.

-Ngày nào cô cũng phải làm việc nặng nhọc như thế này sao? – Hàn Phi hỏi.

-Vâng. Cũng mệt lắm, anh thấy đấy, vùng đất này khắc nghiệt lắm.

-Sao cô không chuyển về Phạt Mộc Lĩnh sống, ở đó có người, có tiếng nói, chẳng phải là tốt hơn ở cái chỗ heo hút này sao?

-Tôi cũng định như vậy. Nhưng tôi quen sự yên tĩnh, tôi không thích sự ồn ào.

Hàn Phi ngồi xuống cạnh Nhữ Hài:

-Sao lạ vậy? Tôi để ý thấy các cô gái trên Phạt Mộc Lĩnh thường thích rời khỏi nơi đây, họ muốn về Kiếm Tiên Thành. Ở đó có nắng ấm, gió mát, không phải khổ cực thế này.

https://thuviensach.vn

-Thì tôi cũng đành chấp nhân vậy thôi! – Nhữ Hài cười – Tôi không có nhiều tiền lắm, tôi không đủ sức về Kiếm Tiên để lập nghiệp. Vả lại, một cô gái quê mùa như tôi, về đó không hợp.

Hàn Phi lắc đầu:

-Cô quả là người kỳ lạ.

-Anh thấy tôi lạ lắm sao?

-Có lẽ là như vậy.

Hàn Phi nhìn Nhữ Hải chặt củi, chặt phát nào, củi vỡ đôi phát ấy. Nhữ Hài nhìn sang, cô nói:

-Anh có muốn chặt thử không?

Hàn Phi hơi lạ, hình như Nhữ Hài đang thách hắn. Hàn Phi cầm lấy con dao, rồi hắn chặt xuống, lưỡi dao trượt đi, thanh củi đã vỡ, nhưng bị cắt vát một cách vụng về.

-Anh không là dân lao động rồi! – Nhữ Hài cười.

-Ý cô muốn nói tôi là công tử bột chăng?

-Không. Là một Kiếm Khách, tôi nói không sai chứ?

Hàn Phi khá ngạc nhiên. Những ai chưa gặp Hàn Phi đều nghĩ hắn chỉ là một anh chàng thư sinh ốm o bình thường bởi cái dáng cao gầy của hắn.

-Sao cô biết? – Hàn Phi hỏi.

Rất tự nhiên, Nhữ Hài nắm lấy tay Hàn Phi. Cô mở bàn tay Hàn Phi ra:

-Những vết chai ở trên lòng bàn tay và ở ngón cái này cho thấy anh là một người hay cầm kiếm. Nhưng hình như những vết chai này có vẻ như đã bớt cứng đi rồi, anh đã nghỉ làm Kiếm Khách sao?

Hàn Phi cũng không nghĩ là cô gái Nhữ Hài này lại có óc quan sát khá tinh như vậy, hắn nói:

-Trước đây, tôi có ở trong quân đội một thời gian khá lâu. Nhưng rồi được bảy tám năm thì nghỉ.

-Sao vậy? Anh không đủ sức khoẻ sao?

Hàn Phi thở dài, hắn chẳng muốn nói ra cái lý do hết sức vớ vẩn và có phần lố bịch của mình. Nhưng hắn cứ nói:

-Phải nói thật với cô là…từ bé, tôi thường tập kiếm, tập đêm ngày, không ngừng nghỉ. Rồi tôi vào quân ngũ sớm lắm, từ năm mười lăm tuổi,

https://thuviensach.vn

tôi chỉ biết đánh đấm, chém giết. Tới lúc về nhà, thấy mình đã bỏ qua quá nhiều thứ, nên…Cô hiểu đấy, lúc ấy, tôi chưa có cảm giác nào gọi là phụ nữ cả…

-Anh cảm thấy cô đơn phải không?

-Đúng thế. Tôi chỉ có một người bạn duy nhất, đó là cây Kiếm Hoa. Nhưng khi về tới Kiếm Tiên, tôi nhận ra, đâu phải chỉ có luyện kiếm suốt ngày, tôi còn bố, mẹ, anh em. Tôi đã bỏ phí quá nhiều. Tôi là một người dở hơi, đúng không?

Nhữ Hài cười, cô không bổ củi nữa, cô ngồi xuống gốc cây và nói:

-Sao anh lại nghĩ vậy?

-Trẻ con thì không vui chơi, mà lại lao đầu vào tập kiếm. Lớn lên, thì chẳng giúp ích gì cho đời, lại lao vào chè chén, bê tha, nghịch ngợm như một thằng con nít.

-Anh là một người như vậy sao?

-Tôi thường tự ái với em trai tôi, Hàn Thanh. Nó là một đứa thông minh, có hiếu, cô biết nó chứ? Biệt danh là Trường Thương Tiểu Quỷ ấy?

-Tôi đã từng nghe. Khi xuống Phạt Mộc Lĩnh, tôi có thường nghe vài người Kiếm Khách nói với nhau cái tên đó. Vậy ra đó là em trai anh sao?

-Đúng. Rồi tôi cũng tự ái với Hàn Vệ, anh trai. Lão ấy là một người cộc cằn, thô lỗ, nhưng kỳ thực lại rất tốt với mọi người. Không có lão ấy, chắc giờ này Hàn Thuỷ đã loạn lên. Nói chung là…nhiều lắm, mọi người đều cố giúp sức cho gia đình, còn tôi, chỉ là một người ăn sẵn…

-Vậy ăn sẵn, tại sao anh lại lên đây?

-Đó là vì công việc ông anh giao cho, và tôi cũng nhận công việc ấy mà…

-Như vật là anh có chí khí rồi còn gì! Anh tự nhận công việc của nhà, anh hăng hái giúp đỡ mọi người, vậy còn gì nữa mà phải đắn đo suy nghĩ? Đàn ông, đâu nhất thiết cứ phải công danh, phú quý là nở mặt với đời? Chỉ cần thuỷ chung, làm trụ cột, nuôi sống gia đình, làm gia đình êm ấm, đó là một người đàn ông quá tốt rồi còn gì?

Hàn Phi thấy lời nói của Nhữ Hài có vẻ gì đấy hơi triết lý quá, nhưng… hắn lại thấy vui vì Nhữ Hài là người đầu tiên khích lệ và nói những câu ấy

https://thuviensach.vn

vơi hắn.

Hai người mải nói chuyện, mà quên mất bóng người trong căn nhà.

Quỷ Nhân ngồi đó. Hắn đã thấy Hàn Phi.

Hàn Phi cảm thấy có gì khác lạ, hắn ngoái đầu vào trong nhà.

Không có ai cả.

-Sao vậy? – Nhữ Hài hỏi.

-Không có gì.

Hàn Phi lại tiếp tục nói chuyện, mà không thấy ở đằng sau cửa, Quỷ Nhân đang nép mình lại.

-Vậy anh yêu cô ta hả? – Nhữ Hài hỏi.

-Có thể đã là như thế. Nhưng bây giờ thì không…

-Anh cũng là người có lỗi. Cô ấy đang có chồng, tự nhiên anh lại đến tán tỉnh người ta…

Hàn Phi đang bực mình với con Doãn Ái thì chớ, nay được dịp, hắn xả ra một tràng tía lia như tên bắn:

-Nhưng con ả ấy, nó cũng bỏ chồng để đi theo tôi! Nó đi theo tôi vì tiền. Có bao nhiêu tiền, nó bòn rút cả! Bây giờ, nó lại bị mắc bệnh theo trai! Thằng nào có tý chút gì đấy, nó theo luôn! Hỏi xem thế có bực không?

Nhữ Hài cười:

-Lúc này anh được hưởng cái cảm giác bị cắm sừng của chồng cô ta trước đây …

Hàn Phi cười bẽn lẽn:

-Chắc vậy.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 24 giây -----

-Anh là một người đa tình đấy! Cô gái nào lấy anh, không chắc đã hạnh phúc đâu.

-Phải nói thật, tôi không biết vì sao, cứ thấy cô gái nào xinh, tôi lại muốn cô ta ngay lập tức!

Quỷ Nhân thả thanh đoản kiếm xuống, hắn nhẹ nhàng bước ra, tay giơ lên.

-Anh đúng là một người thích trăng hoa đó! Muốn chữa được cái thói ấy, anh phải kiềm chế mình lại thôi.

https://thuviensach.vn

Quỷ Nhân sắp đâm xuống. Hàn Phi vẫn chẳng biết gì.

-Nói tóm lại là, bản lĩnh thì có thừa, nhưng thèm thì không chịu được. – Hàn Phi nói.

Nhữ Hài cười, tiếng cười của cô lẫn vào trong mưa tuyết.

Quỷ Nhân dừng tay. Rồi hắn ngây ra, đôi mắt trong sáng vô ngần của Nhữ Hài lấp lánh trong mưa tuyết, đôi môi đỏ pha với màu trắng của những hạt tuyết trên má. Hắn không thể xuống tay được, cái tên Hàn Phi này làm Nhữ Hài cười! Hàn Phi làm Nhữ Hài vui! Tay của Quỷ Nhân cứng lại như bị đóng băng. Tại sao lại thế?

Quỷ Nhân nép người lại. Tiếng cười của Nhữ Hài vẫn chưa dứt.

Hàn Phi cũng thấy nụ cười ấy đẹp lắm, khi cười, Nhữ Hài trông rất xinh, nó không giống cái kiểu cười đĩ thoã của con Doãn Ái. Đôi mắt của Nhữ Hài thật đẹp, trong suốt và thật ấm áp giữa mưa tuyết lạnh giá.

-Đúng thế! – Nhữ Hài cười – Bản lĩnh thì có, nhưng thèm thì vẫn là thèm!

-Cô thấy buồn cười lắm sao?

-Không chỉ là…thú vị thật!

-Cái gì thú vị? – Hàn Phi hỏi.

-Anh là một người khá thú vị. Nhưng mà…tôi khuyên thật đấy, đừng nên để mãi tính trăng hoa như vậy, nếu không, người đau khổ cuối cùng chính là anh đấy.

Hàn Phi cúi đầu ngẫm nghĩ, Hàn Vệ cũng từng nói với hắn như thế. Nhưng hắn chẳng chịu nghe.

Cho tới lúc này…

-Thôi! – Nhữ Hài nói – Anh nên vào nghỉ đi. Tôi cũng chẳng chặt củi nữa đâu, để sáng mai dậy sớm rồi làm cũng được.

Hàn Phi đi vào nhà, hắn thấy lòng mình đang rộn rã một cách khó tả. Hắn bước về phòng mình. Hàn Phi bỗng thấy yêu cái nơi đầy tuyết này, cái nơi mà mấy ngày trước hắn còn bực mình, nó thật đẹp, thật làm người ta xao lòng.

Quỷ Nhân cũng đang ở trong phòng. Tuyết à? Hắn thấy tuyết nhiều lắm rồi, nhưng hắn thấy tuyết hôm nay mới đẹp, mới trắng làm sao! Đầu óc hắn

https://thuviensach.vn

trống rỗng, chẳng còn Bất Kiếp Viện hay Hàn Phi gì nữa. Vết thương của hắn cũng chẳng còn có cảm giác gì nữa...

Nhữ Hài dọn lại quán, cô cũng cảm thấy đang rất vui. Và bất chợt cô hát, tiếng hát trong trẻo, ngân vang. Nhữ Hài hát rất vô tư, mà không biết hai tâm hồn trong kia đang ngất ngây, rối bời vì giọng hát của cô.

Người đi có biết đường dài?
Mưa sa bão táp, hoa nhài nhạt phai
Người đi có nhớ đến ai?
Lệ rơi mưa tuyết, sương mai thẫn thờ
Người đi, lòng người xác xơ
Có chăng hay biết người xơ xác lòng ?

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 16

Phương Thác ngáp dài, một buổi trưa nắng nóng nữa ở Kiếm Tiên Thành. Người hắn cứ rừng rực hết cả lên. Nóng quá!

Nóng nực và bực bội làm Phương Thác nghĩ đến lễ hội Thanh Lâm ở Tích Vũ Thành. Năm nay, trong Hàn Gia chẳng ai đi lễ hội ấy cả. Chắc chỉ có mỗi tiểu thư Hàn Ngọc và Kế Đô là tới thôi. Cũng phải, việc nhà đang rối lên thế này, còn lòng dạ nào mà nghĩ tới vui chơi. Ngay đến như Hàn Thanh, định bụng sau khi về chúc thọ Ngài Hàn sẽ quay lại Tổ Long Thành, nhưng gặp phải việc nhà, anh cũng phải ở lại Hàn Gia. Hàn Vệ thì thôi khỏi nói, vừa làm bang chủ, lại vừa phải làm một thằng trông coi. Ban ngày thì Hàn Vệ ở trong Hàn Gia, ban đêm thì phải ra ngoài thành Bắc để đề phòng mấy thằng ranh ở Thái Nhật nhân cơ hội này quấy nhiễu Hàn Thuỷ. Cũng may là nhờ có Hàn Thanh và An Dương nên Hàn Vệ giải quyết công việc khá tốt, các chuyến hàng bị đình đốn kể từ sau vụ Ngư Thôn đã được nối lại. Mà nhắc đến đây Phương Thác mới nhớ là thằng Tứ Cát đang vận chuyển hàng tới Bộ Lạc Tật Phong ở phía Tây Nam. Hàng thì cũng nhiều, sản vật cũng chẳng ít, Phương Thác hơi nóng ruột, chỉ mong thằng Tứ Cát đi cho nhanh, về cho chóng, cái chuyến hàng ấy mà có làm sao thì thật là dơ mặt hết chỗ nói cho Ngài Hàn. Trưởng tộc của bộ lạc ấy đã đích thân viết thư nhờ Ngài Hàn vận chuyển hộ hàng của ông ta, giờ mà xảy ra chuyện thì…

Thôi, đời phải lạc quan một chút, không thể cứ khòm khọp lo nghĩ được.

Có tiếng gõ cửa phòng, Phương Thác mệt mỏi nói:

-Mời vào.

https://thuviensach.vn

Cửa mở ra, Phương Thác nhìn lên, rồi hắn cúi xuống ngay. Chẳng ai khác ngoài thằng Dư Nhận, đứa em nuôi của hắn. Dư Nhận người tầm tầm, đôi mắt xếch ngược, lông mày mũi mác, mái tóc dài và cuốn đuôi ngựa. Dư Nhận là đứa thân cận với Phương Thác còn hơn cả Tứ Cát. Sau khi Tứ Cát về Tứ Phương Trại để làm nhiệm vụ vận chuyển hàng, Dư Nhận là thằng thay thế, dẫn dắt bọn đàn em thuộc vào loại vét đĩa của Hàn Thuỷ. Những thằng vét đĩa ấy phải được đào tạo, phải được học cách quản lý một quán ăn thế nào cho tốt, phải niềm nở với các khách hàng tiền đầy túi khi đến chơi bạc ra sao, phải biết nới, biết phân trần với con nợ, sao cho con nợ biết điều và cố gắng kiềm chế để con nợ không bị ăn đòn, mà mình thì cũng không bị tiếng. Tất cả những việc đó, đều một tay Dư Nhận làm hết. Dư Nhận khá trầm, ít nói, nhưng cái đầu của hắn lại hay nghĩ rất nhiều thứ, và tính cách ấy, khiến cho chẳng ai ngạc nhiên khi biết Dư Nhận là thằng nhóc con được chính tay Lã Vân đem về Hàn Gia. Chẳng ai nhớ Dư Nhận về đây như thế nào nữa, chỉ biết rằng một ngày nọ, có thằng bé bị lính vệ binh đánh cho hộc máu vì tội dám ăn cắp một miếng bánh bao, Lã Vân nhìn thằng bé, lại nhớ tới mình ngày trước, y can ngăn, và nhận thằng bé về.

Dư Nhận mới có mười bảy tuổi, còn rất trẻ. Phải nói là quá trẻ cho cái công việc bang phái, ngày nào cũng toan tính thủ đoạn. Nhưng rồi Dư Nhận cũng giống như Lã Vân, hắn nhiễm cái tính nói ít nghĩ nhiều của Lã Vân. Dư Nhận lại có thể chất không khỏe mạnh lắm, thỉnh thoảng đến mùa đông lại hay bị ho, nên rất là hợp lý khi Lã Vân dạy Dư Nhận làm Pháp Sư. Và trong quá trình ấy, Dư Nhận đã học được nhiều điều từ Lã Vân, người tốt với ta, thì ta cũng nên tốt lại, người bạc với ta, thì ta phải nhẫn tâm hơn với người. Và cũng hay cùng với Lã Vân luyện tập, nên thỉnh thoảng Dư Nhận lại được tiếp xúc với những giấy tờ của Hàn Thuỷ, vậy nên hắn nhanh chóng hiểu ra bang phái là gì, và những công việc trong bang phái là gì. Một thằng oắt con mười bảy tuổi mà cầm đầu một đám du côn, quả là không dễ, khi chính người trong Hàn Thuỷ, kể cả những thằng tép riu nhất cũng tỏ ra khinh miệt Dư Nhận, Ngài Hàn cũng từng hỏi Lã Vân có nên cho thằng nhóc này làm sớm quá không. Nhưng Dư Nhận chỉ có cái vẻ bề ngoài của một thằng nhóc mười bảy tuổi, còn đầu óc của hắn bao nhiêu tuổi

https://thuviensach.vn

thì chẳng ai biết, chỉ biết là Dư Nhận đã từng xử " rắn ". Mấy thằng oắt con ở Bát Đỉnh Điện đến Kiếm Tiên Thành để mang quà cho Không Không Đạo Nhân, cậy tiếng tăm bang phái, chẳng coi người ta ra gì, đến cả Thái Nhật cũng phải khó chịu. Dám đến Hàn Gia, mang theo bức thư của Minh Chí Bảo hạch sách này nọ. Hôm ấy, Ngài Hàn đã nóng mặt rồi, nhưng vì ngài biết nhịn nên cho qua. Tất nhiên là ai cũng bực mình, nhưng vì Bát Đỉnh Điện không phải là lũ ô hợp nên Ngài Hàn muốn tránh sự tranh chấp không đáng có. Nhưng có một điều lạ, mấy thằng ôn Bát Đỉnh Điện hôm ấy, vừa ra khỏi ngoại ô Kiếm Tiên thì bị một đám người đến, cho ăn đòn nhừ tử. Hỏi ra mới biết là Dư Nhận " xử ", Ngài Hàn chỉ biết vỗ đùi khen thằng này khá. Đánh chứ không phải giết, giữa cái đánh và giết là một trời một vực. Giết chúng nó, Bát Đỉnh Điện có cớ gây hấn, nhưng chỉ cần đánh chúng nó nhừ xương, miễn nó còn sống, thì sẽ chẳng có gì xảy ra, ai biết mặt người đánh đâu? Và nếu Minh Chí Bảo muốn dựa vào chuyện này thì cũng chẳng khôn ngoan gì, lão thừa hiểu, chỉ vì mấy thằng vớ va vớ vẩn mà phải ra mặt thì thiên hạ nó cười thối mũi. Sau lần ấy, Dư Nhận được các thành viên của Hàn Thuỷ nể phục, lắm tên to con, lớn tuổi hơn Dư Nhận nhiều, nhưng vẫn tôn Dư Nhận làm đại ca. Được cái Dư Nhận là người hiểu biết, hắn đối xử với bọn đàn em không tệ, Lã Vân đã nói: " Một thằng vét đĩa thì chẳng đáng gì, nhưng một trăm thằng vét đĩa thì có thể đập vỡ cái đĩa lúc nào không hay ". Bang phái có mạnh là phải chú ý từng khâu nhỏ nhất.

-Nhận đấy à? – Phương Thác hỏi.

-Đại ca…

-Có chuyện gì không?

-Có tin. Tứ Cát đã về tới vùng thảo nguyên an toàn, trưởng tộc bộ lạc Tật Phong đã nói là nhận đủ hàng.

-Ừ. Thế là tốt. – Phương Thác thở dài nhẹ nhõm.

-Có điều…Tứ Cát đi hơi chậm, đáng lý anh ta phải tới đó sớm hơn, nhưng không hiểu sao lại chậm mất một ngày.

-Chắc là vấp phải mấy cái trạm thu thuế, mày biết đấy, bọn Chu Tước đang kình với ta mà…

https://thuviensach.vn

-Chắc vậy…

Dư Nhận ngồi xuống, hắn rót một chén trà, uống từ tốn. Dư Nhận hỏi:

-Lâu em không về, chẳng thấy anh hai đâu cả…

Anh hai ở đây là Hàn Phi, Dư Nhận gọi như vậy. Hắn gọi Hàn Vệ là anh cả, Hàn Thanh là anh ba, còn Hàn Ngọc, hắn gọi là chị gái.

-Có chút công việc, phải đi.

-Đi đâu vậy?

Phương Thác lia mắt:

-Vậy mày nghĩ là đi đâu?

Ánh mắt Phương Thác dò xét, Dư Nhận cảm thấy được điều gì đó. Đôi mắt của Dư Nhận khẽ đảo qua.

" Nên nói thật ". – Dư Nhận nghĩ.

-Lên Phạt Mộc Trường, để lấy xương Quần Lực phải không?

-Mày thông minh đấy.

Lời nói của Phương Thác có chút gì hơi kệch. Tuy vậy, Dư Nhận nói:

-Chuyện ấy để lâu rồi. Bác Hàn… – Dư Nhận muốn nói tới Ngài Hàn – …đã có một mối với Long Hổ. Nhưng bác lại bị vướng ở Tổ Long, nên anh hai đi thì em thấy cũng không có gì lạ.

Phương Thác ngẫm nghĩ. Không phải hắn nghĩ những điều Dư Nhận nói, mà hắn nghĩ tới cách nói của Dư Nhận. Vẫn cách nói khá sắc ngọt, hiểu biết nhiều, không khác ngày thường là mấy.

-À… – Dư Nhận nói – …cả bác gái cũng không có nhà.

Dư Nhận muốn nói tới Hàn phu nhân. Phương Thác lại hỏi:

-Ừ, bác gái cũng đi vắng rồi. Tao cũng không rõ là bác ấy đi đâu nữa, mày nghĩ sao?

Dư Nhận đảo mắt, hắn nhận ra Phương Thác đang có ý dò xét mình. Tuy vậy, hắn trả lời thành thật như những gì hắn nghĩ trong đầu:

-Cái này thì em chịu, sao mà biết được…

" Nói thật " – Phương Thác nghĩ thầm.

Vừa nghĩ tới đó thì cửa phòng lại mở. Bước vào lần này là An Dương. Bẵng đi một tuần không gặp, Phương Thác thấy lão béo này trông có vẻ… mập mạp hơn, hoặc là hắn luôn nghĩ là An Dương ngày nào cũng béo. Quả

https://thuviensach.vn

vậy, lão béo An Dương đúng là hơi quá khổ, cái mông bè bè của lão mà dện xuống cái ghế nào, ghế ấy là cứ cọt kẹt suốt. Ừ, mà trông lão vậy, chẳng ai nghĩ lão là một Kiếm Khách, và là một Kiếm Khách hạng nhất thì lại càng không. Phương Thác là học trò của An Dương, hắn đã từng trố mắt khi thấy cách di chuyển nhanh đến mức khó tin của lão béo này, nó hoàn toàn trái ngược với cái dáng vẻ nặng nề, bị thịt của lão. Đao pháp lại còn nhanh, vừa nhanh vừa mạnh, An Dương có cái nhanh nhẹn gần giống như của Hàn Thanh, lại có sức mạnh tương đương với Hàn Vệ. Tuổi tác, sự già cỗi không làm cho lão béo này mệt mỏi. An Dương hiền khô, nhiều lúc người ta tưởng lão chỉ là một lão già hám rượu, nhưng trong tâm thức của nhiều người, đặc biệt là của các vị trưởng lão, An Dương đã là một sát thủ, một Kiếm Khách giết người vô số hồi Hàn Thuỷ vừa xưng bá trên giang hồ.

-Bác Dương! – Dư Nhận đứng dậy, hắn cúi chào cung kính.

-Ừ, mày đấy hả nhóc? Về lâu chưa?

-Cháu vừa về.

-Ừ. Thôi, mày. Cả mày nữa, Thác. Đi với tao, ra ngoài phòng đi.

-À, hình như… – Phương Thác nói.

-Ừ. – An Dương gãi đầu – Ông bạn già Hàn Thuyên của ta về rồi.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 13 giây -----

Tổ Long Thành, một buổi sáng như bao buổi sáng khác. Nó được người ta gọi là buổi sáng vì đơn giản là mặt trời đang toả những ánh nắng dìu dịu xuống con đường lát gạch màu xam xám.

Khu chợ thành Tây Tổ Long này vẫn thế. Nơi đây không có khái niệm buổi sáng và buổi tối. Nơi đây chỉ tồn tại khái niệm ngày trôi qua và tiền bạc đổ đầy túi. Sáng, chiều, tối, đêm, qua đêm, tờ mờ sáng, lúc nào cũng có tiếng người nói, lúc nào cũng có tiếng lách cách dọn hàng đi hoặc mở hàng. Những đồng tiền trao qua tay nhau, những thứ cần thiết trao qua lại. Tiền lạ lắm, chẳng bao giờ nó làm người ta thấy ấm khi cầm lên, trừ phi ném nó vào lửa. Mùi của tiền lành lạnh, thoáng chốc thoảng mùi hơi lợ. Giá tiền có mùi thơm, như những bông hoa ấy, thì đời này chẳng còn gì sung sướng bằng! Nhưng toàn vẹn thế thì người ta đã bày tiền vào trong những cái chậu

https://thuviensach.vn

nhỏ, đem trưng bày giống như trưng bày hoa rồi. Và có một điều dễ hiểu, mùi tiền tanh tưởi, nhưng nó không làm mùi người có tiền có tanh tưởi. Nó không giống cái mùi tanh lọm như con cá ươn, hay giống mùi tanh phát buồn nôn của trứng thối, tiền mang mùi tanh của hơi bàn tay người, ám theo mùi tay của hàng trăm người trao qua trao lại cho nhau.

Trúc Mai là một người thường xuyên buôn bán ở khu chợ Thành Tây. Cô thường tiếp xúc cái mùi tanh tưởi, mang trong người cái mùi tanh, nhưng cô không phải là loại người ham hố cái mùi tanh ấy. Nói cho cùng, ai mà chẳng thích tiền. Nhưng có tiền như thế nào thì là mới là vấn đề. Tiền có mùi không dễ chịu, nhưng làm ra tiền bằng bàn tay của mình, thì nó cũng trở thành thơm giống như con cá đem nướng lên vậy. Tiền không xấu, nhưng người ta đã làm nó xấu, và khi không biết đổ lỗi cho cái gì, người ta đổ lỗi cho nó. Đành vậy, tiền cũng đâu có biết kêu ca?

Tay phải cầm một chiếc ô che nắng, tay trái thỉnh thoảng lại rút một chiếc quạt, quạt cho đỡ nóng. Trúc Mai bước đi chậm rãi trên con đường đông nghẹt người ở Tổ Long. Hôm nay Trúc Mai không mở hàng, cô muốn đi dạo một chút.

Nhìn những đôi nam nữ cặp kè bên nhau, Trúc Mai lại chạnh lòng nghĩ tới Hàn Thanh. Đã hơn nửa tháng rồi kể từ ngày Hàn Thanh rời khỏi Tổ Long Thành. Một nỗi nhớ khá tự nhiên và không có gì khó hiểu ở một cô gái đang yêu như Trúc Mai.

Và để vơi bớt cái nỗi nhớ ấy đi, nhớ sang cái khác là hay nhất. Trúc Mai nhớ lại thời gian trước đây, cùng với Hàn Thanh.

Hàn Thanh không là một trang anh hùng. Đúng thế, nhưng Hàn Thanh cũng phải phải là một kẻ tiểu nhân. Giữa trượng phu và tiểu nhân, chỉ cách nhau có một cái đầu. Làm anh hùng, thường là chọn cách ngu muội, dễ chết lúc nào không hay. Làm tiểu nhân, thường chọn cách khôn ngoan, dễ có thể sống sung sướng đến già. Vậy chọn cái nào? Dĩ nhiên, chẳng ai thích làm tiểu nhân, nhưng cũng dễ hiểu, khi chẳng ai thích liều mạng. Hàn Thanh là người ở giữa hai cái đó. Anh hùng không phải là liều, thấy bức xúc là sửng cồ, thấy ngang tai trái mắt là ra tay. Đó không phải là kẻ anh hùng. Cái đầu sinh ra để làm cảnh chắc? Biết tiến biết lui, biết nóng biết nhịn, biết khi nào

https://thuviensach.vn

cần phải giữ mạng sống, biết khi nào phải vùng lên với tinh thần chẳng còn gì để mất, đó mới là kẻ anh hùng. Đôi lúc, Trúc Mai thấy sợ chính Hàn Thanh, bởi tính cách quá khôn ngoan của anh. Không phải ngẫu nhiên mà người ta gọi Hàn Thanh là Tiểu Quỷ. Nó có ý nghĩa là trêu chọc, bởi cái tính vui vẻ của Hàn Thanh, nhưng cái tên ấy có nghĩa xấu khác, nó ám chỉ Hàn Thanh là một người thường có những suy nghĩ không tốt đẹp gì cả. Điều ấy Trúc Mai hiểu hơn ai hết. Là con trai của bang chủ Hàn Thuyên, cầm đầu bang phái Hàn Thuỷ khét tiếng, Hàn Thanh có suy nghĩ, tính cách ảnh hưởng bởi Ngài Hàn là điều dễ hiểu khi sống trong một môi trường như vậy.

Ban đầu, Trúc Mai chẳng yêu gì Hàn Thanh cả. Đó là những ngày đầu tiên hai người giáp mặt nhau khi ở trong cùng một tiểu đội thuộc quân đội Tổ Long Thành. Ngày đầu Hàn Thanh đến, người ta xì xào bàn tán, ai mà chẳng biết đó là con trai của Hàn Thuyên chứ? Trúc Mai được nghe kể về những đứa con của Hàn Thuyên, khôn lỏi, giỏi đóng kịch như chính ông ta vậy. Trúc Mai cũng chỉ nghe bàn dân thiên hạ nói thế, cô giữ khoảng cách với Hàn Thanh, ánh mắt đối với Hàn Thanh không thân thiện một chút nào. Hàn Thanh là người lính lạc lõng nhất trong tiểu đội hồi ấy. Không ai nói chuyện với anh cả.

Và tới khi Trúc Mai được phân công đi cùng Hàn Thanh để làm việc, cô mới biết những gì thiên hạ nói về Hàn Thanh là…chẳng sai chút nào. Khôn lỏi là cái tính đầu tiên đã, Hàn Thanh không muốn mất sức, lại lười nhác, nên cố tình ra vẻ là võ công thấp kém. Hàn Thanh còn giỏi đóng kịch nữa, ra vẻ mình yếu ớt, không chống nổi bọn quái vật ở Khoáng Trường. Ban đầu, Trúc Mai tưởng thật, nên cô giúp đỡ, một mình cô làm cỏ bọn quái vật, còn Hàn Thanh thì cứ việc vừa đi vừa ngáp thôi. Sau này, về đến doanh trại, Trúc Mai mới té ngửa ra là Hàn Thanh đã nhận đồ thưởng quân hàm bậc Hạ từ cái đời tám hoánh con nhà ai rồi. Dĩ nhiên là Trúc Mai bực mình, và có ấn tượng không hề tốt với Hàn Thanh một chút nào.

Và Trúc Mai sẽ chẳng bao giờ yêu Hàn Thanh, nếu như không có cái lần vào Anh Hùng Trủng. Trong gian lao mới biết rõ lòng người. Cái chết rình rập như một con sói săn mồi, lởn vởn xung quanh người như mèo vờn

https://thuviensach.vn

chuột. Lúc ấy, sự luống cuống của Trúc Mai đã làm cô chạy sang một hành lang lớn trong Anh Hùng Trủng. Những con quái vật xồ ra không đếm xuể, Trúc Mai kêu gào sự cứu giúp nhưng vô hiệu, không ai dám đến cứu Trúc Mai cả. Chỉ có duy nhất Hàn Thanh, một mình anh giữa đám quái vật, và sau lần ấy, chuyện Trúc Mai có cảm tình với Hàn Thanh là một điều dễ hiểu.

Yêu Hàn Thanh, Trúc Mai mới biết được con người thật của Hàn Thanh là như thế nào. Mặc dù đến giờ, cô vẫn chưa thể hiểu hết được, nhưng những cái gì quan trọng nhất thì hiểu rồi. Hàn Thanh là một người thế nào nhỉ? Anh hùng trượng phu thì không phải rồi, nếu so sánh với Hà Gia Nhạ, Hàn Thanh còn lâu mới bằng được. Nhưng Hàn Thanh không phải là kẻ tiểu nhân, bằng chứng là Hàn Thanh đã quản nguy hiểm mà cứu lấy Trúc Mai. Hàn Thanh là một người khôn ngoan, và biết cách khôn ngoan. Hàn Thanh không muốn người khác nguy hiểm tới mạng sống vì mình, anh không muốn nợ ai một cái gì cả. Lần làm việc cùng nhau ở Khoáng Trường, Hàn Thanh biết rõ Trúc Mai thừa khả năng đối phó với bọn quái vật, anh làm như vậy chỉ là " lỡm " cô. Và đó cũng là cách bày tỏ tình cảm hết sức đặc biệt của Hàn Thanh. Sau này, nghe Hàn Thanh kể chuyện lại, Trúc Mai vẫn cười đau cả bụng, lúc đó, Hàn Thanh chẳng biết bày tỏ tình cảm của mình với Trúc Mai thế nào, và thế là Hàn Thanh lấy trò trêu đùa người khác để thay thế cho cái sự khó nói của anh vậy. Cũng từ sau lần vào Anh Hùng Trủng, danh tiếng của Hàn Thanh mới nổi rộ lên trong Đại Lục. Những người lính khác bắt đầu nhìn anh với con mắt thiện cảm và ngưỡng mộ.

Trúc Mai còn quý Hàn Thanh ở chỗ nghị lực. Người ta không biết rằng, mỗi đêm, Hàn Thanh thường ra ngoài tập luyện, tập luyện không ngừng nghỉ. Và phần thưởng của Hàn Thanh là đồ quân hàm bậc Thượng ở cái tuổi còn rất trẻ, đích thân Hạ Phong Tướng Quân trao tay, một vinh dự không dễ gì có được ở một người lính trẻ như vậy. Có ai đó đã nói gì chứ? Trên đời không hề có thiên tài, chỉ có sự nỗ lực, đó mới là thiên tài.

Mấy hôm vừa rồi, Trúc Mai vẫn không thể nhìn thấy Ngài Hàn. Cô chẳng biết mặt người cha của Hàn Thanh là như thế nào, mà chỉ nghe tiếng

https://thuviensach.vn

của ngài thôi. Tiếng tốt có, tiếng xấu có, chuyện bình thường ở một người trong chốn bang phái. Nghĩ đến đây, Trúc Mai lại thấy ngài ngại khi nghĩ đến chuyện Hàn Thanh đưa cô về để trình diện trước mặt mọi người trong Hàn Gia. Cô mới biết Hàn Thanh, vậy còn những người khác thì thế nào? Trúc Mai không thể biết được.

-Cô nương đang suy tư điều gì vậy? – Một giọng nói ở bên cạnh Trúc Mai.

Trúc Mai quay sang. Hà Gia Nhạ đang đi bên cạnh cô. Mái tóc đen dài xuống cằm của Gia Nhạ che khuất đi ánh nắng mặt trời, mái tóc ấy làm cho biết bao cô gái ở Tổ Long Thành mê mẩn.

-À, là Nhạ công tử! Anh có rỗi không, chúng ta cùng đi dạo nhé?

-Được thôi. Ngày nào cũng đi mà!

Trúc Mai cười, vừa đi, cô vừa hỏi:

-À, tháng này đang tổ chức lễ Thanh Lâm, anh không đi đến đó sao?

-Không. Tôi đã đi tới Tích Vũ một dịp rồi, cũng bình thường thôi.

-Chẳng phải đêm tình Tích Vũ là vui nhất sao? – Trúc Mai cười.

-Đúng là như vậy. Nhưng…tôi không thích lắm, vì…tôi chẳng có cảm tình với một ai cả…

-Nhưng người ta cảm tình với công tử thì có!

-Cái đó thì phải hỏi người ta, tôi có phải người ta đâu mà suy đoán như cô nương được?

Trúc Mai cười. Gia Nhạ nói tiếp:

-Vả lại, nghe nói mấy hôm trước, đang đêm lễ hội vui vẻ, tự nhiên có hai cái vòi rồng xuất hiện trước Tích Vũ Thành. Tới chỗ đó, người ta thấy lênh láng nước, có cả tuyết, băng, nhưng đặc biệt là lửa cháy thiêu rụi cả một cánh đồng cỏ.

-Tôi cũng có nghe rồi. Hình như đó là hậu quả của một trận chiến thì phải?

-Cũng chỉ láng máng vậy thôi. Tích Vũ chẳng nói gì về chuyện này cả, họ nói đó chỉ là thiên tai bất ngờ. Nhưng nói thế thì ai mà tin được? Cùng một lúc xuất hiện nhiều thứ như vậy, thì chỉ có thể là vừa xảy ra một trận chiến giữa hai cao thủ thôi.

https://thuviensach.vn

Trúc Mai lắc đầu:

-Ai mà biết được? Lời thiên hạ nói chẳng thật, nhưng nói nhiều thì thành thật. Khổ vậy.

-Cô nương suy nghĩ tiêu cực quá! Không có miệng lưỡi thiên hạ, đâu còn những câu chuyện về các vị thần để kể cho tới ngày nay chứ?

-Công tử nói cũng đúng. Nhưng mà…công tử không thấy, xin lỗi khi tôi nói không phải, công tử không thấy miệng lưỡi thiên hạ đã từng gây khó dễ cho công tử sao?

Gia Nhạ cười. Anh nhún vai:

-Là con của bang chủ Độc Tâm, đành vậy thôi. Bang chúng tôi chiếm cả một khu thành Tây, kiểm soát giao thương buôn bán, có vị trí cả về kinh tế lẫn chỗ đứng trong Tổ Long Thành. Lẽ dĩ nhiên là sẽ bị người ta dòm ngó, và chẳng khó hiểu khi tôi là người mà thiên hạ thích khai thác và đàm tiếu nhất.

-Cái đó chắc là công tử cảm thấy khó chịu lắm…

-Lâu rồi thành quen…

Gia Nhạ dừng lại, anh có cảm giác gì đó không hay. Nhưng rồi anh lại nói tiếp như chưa hề có chuyện gì xảy ra cả.

-A, kìa! – Gia Nhạ nói – Chúng ta thử vào hàng kia xem! Họ đang bán những con thỏ từ Tích Vũ kìa!

Hai người đến sạp hàng, xem được một lúc. Gia Nhạ nói:

-Cô nương có thể chờ tôi không? Tôi đi đằng này một lát, rồi sẽ quay lại ngay!

Trúc Mai tươi cười:

-Không sao! Anh cứ đi đi!

Chẳng phải đợi lời giục của Trúc Mai, Gia Nhạ đã mất hút trong đám đông.

Gia Nhạ đi ngược lại con đường ban nãy, anh rẽ vào một con hẻm gần nhất ở đó. Con hẻm này ít người qua lại, nên thỉnh thoảng, những vật dụng linh tinh không dùng đến nữa lại bỉ quẳng ra đây.

Gia Nhạ nhìn quanh quất, anh nói:

-Tập ca! Huynh ra đây đi!

https://thuviensach.vn

Một bóng người xuất hiện sau lưng Gia Nhạ. Đôi vai cơ bắp cuồn cuộn với hình xăm con diều hâu. Anh trai của Gia Nhạ, Hà Gia Tập.

-Mày gọi tao hả? – Gia Tập hỏi.

Gia Nhạ bực mình, anh nói:

-Không gọi huynh thì gọi ai?

-Vậy thì…có chuyện gì không?

Gia Nhạ quay ra đằng sau, hỏi:

-Sao huynh đi theo đệ?

Gia Tập tỉnh bơ:

-Tao chỉ muốn xem con bé nào làm mày xao lãng ghê quá vậy?

-Cha bảo huynh theo dõi đệ phải không?

Gia Tập nhún vai:

-Tuỳ mày nghĩ.

-Chẳng cần huynh nói thì đệ cũng biết là cha bảo huynh theo dõi đệ. Đệ nói với huynh, lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, đừng bám theo đệ nữa.

Gia Tập bực mình, tính hắn là vậy, như lửa đốt. Hắn nói:

-Ừ, đã thế thì tao cũng toẹt luôn cho mày biết. Đúng là cha bảo tao đi theo dõi mày. Mà xem chừng cái con bé Trúc Mai ấy trông xinh nhỉ?

-Huynh nói thế là sao?

-Tao đã điều tra mấy ngày nay. Mày có biết người yêu con bé ấy là ai không? Thằng Hàn Thanh, Trường Thương Tiểu Quỷ đó! Thằng con trai thứ ba của lão già Hàn Thuyên! Mà mày không biết là Độc Tâm đang kình nhau với Hàn Thuỷ như thế nào à? Đang cười nói vui vẻ đấy, còn thết rượu khoản đãi chúng nó nữa, mà mày có tin rằng là có thể ngay ngày mai là sẽ có một trong hai bang là bị xoá sổ không? Này, mày không biết con bé Trúc Mai cặp kè với thằng Hàn Thanh hay cố tình không biết đấy hả?

-Đệ thật sự không biết. – Gia Nhạ nói.

-Tốt, thật thà là tốt. Và tao đã nói cho mày biết rồi đó, vậy đã tốt hơn chưa? Giờ thì mời mày cắt đứt quan hệ với con ả ấy cho tao nhờ!

-Tại sao chứ? – Gia Nhạ cáu.

https://thuviensach.vn

-Mẹ kiếp! Mày đừng giả bộ nữa! Mày có dám chắc với tao là con ả ấy nó đang trò chuyện với mày không? Hay là nó định bới móc thông tin nhà mình đấy?

-Huynh đừng nghĩ xuyên nghĩ tạc nữa đi! Cô gái ấy rất tốt, chẳng có gì đáng chê trách cả! Đệ không phải là đứa con nít mà không phân biệt được đâu là bạn đâu là thù!

-Mày nghĩ là cuộc đời dạy cho mày thế nào là lường gạt, thế nào là tráo trở ấy à? Tao xin lỗi mày! Tao thành thực xin lỗi đấy! Mẹ kiếp! Đời nó chẳng bao giờ dạy cho mình những điều ấy đâu, mình chỉ học được khi nào bị nó quật cho một lần, nhiều kẻ còn học được mà còn sống, có thằng vừa học được những điều ấy thì đã chết mẹ nó rồi, nằm kỹ dưới ba tấc đất đó! Huynh đệ với nhau, tao còn nhắc nhở mày thì đáng ra mày phải nên cảm ơn tao mới phải! Mày nghĩ ra ngoài kia, có đứa dạy cho mày chắc?

Gia Nhạ phát cáu. Anh nói:

-Huynh thì hiểu cái gì? Huynh suốt ngày chỉ nghĩ theo mặt tiêu cực, huynh tưởng lúc nào cũng là lường gạt à? Lúc nào cũng là tráo trở à? Thế thì đệ cũng xin lỗi với đời hộ huynh luôn thể! Nếu lúc nào cũng lường gạt, tại sao hồi ấy anh em Song Điểu không lừa cha đi, lại gia nhập cùng Độc Tâm làm cái gì? Nếu là tráo trở, vậy anh nghĩ đàn bà là tráo trở à? Thế thì tại sao mẹ không bỏ mặc cha giữa lúc gia cảnh khốn khó đi? Nói thẳng, đệ đã phát ngán về mấy cái thứ lắm chuyện mà ngày nào huynh và cha cũng nhồi nhét vào đầu đệ rồi! Mong huynh nói lại với cha như thế!

Gia Nhạ quay phắt đi. Gia Tập đứng đằng sau, đôi mắt diều hâu của hắn toé lửa, hắn nói:

-Nhạ! Đứng lại!

Gia Nhạ dừng lại. Anh quay về phía sau:

-Có gì không?

-Mày nói về cha như thế à, thằng chó?

-Vậy huynh định giở trò gì ra thế, cho tôi xem cái nào!

Gia Tập bước tới.

-Mày có nghĩ là…

https://thuviensach.vn

Gia Tập tiến lại gần. Bàn tay to như tay gấu của hắn cào lên tường, bức tường vỡ dần dần, từng viên gạch rơi xuống khi Gia Tập đi. Cuối cùng, bức tường vỡ nát, đổ sụp xuống.

-…mày đang khiêu khích thằng anh mày không đấy?

Gia Tập to hơn Gia Nhạ nhiều. Hắn cao hơn Gia Nhạ một cái đầu, Gia Nhạ trông thật nhỏ bé so với Gia Tập. Tuy nhiên, ánh mắt của Gia Nhạ đã thay đổi, không phải là đôi mắt hiền hoà thường ngày nữa, đôi mắt khép lại, con ngươi Gia Nhạ co vào như mắt rắn:

-Huynh đừng nghĩ là bậc đàn anh mà lên mặt với tôi. Nếu cần thiết…

Gia Nhạ rút một lưỡi dao, dí vào cổ Gia Tập.

-…thì tôi muốn huynh chết lúc nào thì huynh phải chết.

-Thế thì tao mời mày đấy!

Hai anh em hướng ánh mắt đầy sát khí về phía nhau.

Gia Nhạ đã không điều khiển được lời nói và hành vi của mình. Anh thấy mình đã quá láo. Gia Nhạ thở dài, anh cúi đầu:

-Đệ đã lỡ lời rồi. Mong huynh trưởng thứ tội!

Gia Tập cũng chẳng biết nói gì hơn. Hắn hiểu rõ thằng em hắn, lúc bực quá thì nó nói vậy, chứ chẳng phải là kẻ cạn tàu ráu máng gì. Hai anh em dựa nhau mà sống từ bé, không có được bàn tay yêu thương của người mẹ, tình cảm anh em sâu đậm lắm. Gia Tập đã từng phải đánh một trận tơi bời hoa lá để cứu thằng em Gia Nhạ thoát khỏi trận đòn của bọn ăn cướp khu chợ thành Tây hồi Gia Nhạ còn bé. Anh em nói một lời giết là giết sao?

-Thôi được rồi. Tao sẽ nói lại với cha về chuyện này. Tạm thời, tao sẽ không đi theo mày nữa, nhưng nếu con bé ấy thực sự đang làm điều gì khuất tất, thì mày đừng trách tao tàn nhẫn với nó. Hiểu chứ?

Gia Nhạ thở dài:

-Hứa danh dự với huynh là Trúc Mai chẳng có ý đồ gì cả!

-Cái đó, tao còn phải xem xét.

Gia Tập bước ra khỏi con hẻm.

Gia Nhạ hơi buồn, anh chẳng biết vì sao nữa.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 5 phút và 7 giây -----

https://thuviensach.vn

-Vậy là như thế chứ gì? – Lã Vân hỏi.

-Là như vậy. – Phương Thác nói.

Lã Vân ngẫm nghĩ, trong đầu y đang hiện lên hàng trăm câu hỏi, hàng trăm cách suy đoán.

Ai là kẻ nội gián trong Hàn Gia?

Có tiếng gõ cửa phòng. Phương Thác nói:

-Thôi, để tối nói chuyện sau.

Phương Thác ra ngoài, người gõ cửa ban nãy là Dư Nhận. Hắn nói:

-Nhóc hả? Vào đi!

-Anh Vân có trong đó chứ ạ? – Dư Nhận hỏi.

-Ừ. Vào gặp nó đi.

Dư Nhận đóng cửa phòng, hắn ngồi xuống, đối diện với Lã Vân.

-Mấy ngày hôm nay có chuyện gì xảy ra không? – Lã Vân hỏi.

-Bình thường. Thái Nhật cũng chẳng có động tĩnh gì mấy tháng nay nữa mà. – Dư Nhận đáp.

-Bọn vét đĩa thế nào rồi?

-Có vài người đã rất khá. Em sẽ gửi danh sách cho anh sau.

-Ừ …

Lã Vân nói nhạt thếch. Hắn rót một chén trà ra, uống cho lợm giọng.

-Mày có biết, hôm trước, có người đột nhập vào Hàn Gia không?

“ Muốn điều tra cái gì đây? “ – Dư Nhận nghĩ.

-Dạ có.

-Mày có nghĩ, thằng đó đã báo cáo tin tức về Hàn Phi không?

-Chắc là có.

Lã Vân nhếch mép cười.

“ Thôi chết, nói hố mất rồi! “ – Dư Nhận chột dạ. Nhưng hắn sửa chữa ngay được:

-Nếu như hôm ấy, anh cả và anh Phương Thác bàn nhau về chuyện ấy, thì chẳng có lý do gì mà thằng nội gián lại không báo cáo tin tức này cho kẻ khác cả …

“ Sửa nhanh đấy nhóc “ – Lã Vân nghĩ.

https://thuviensach.vn

-Tao hỏi mày một câu nhé, cứ trả lời cho thành thật. Mày có nghĩ rằng, thằng nội gián ấy báo tin Hàn Phi lên Phạt Mộc Trường cho kẻ khác, còn bọn Bất Kiếp Viện dựa vào một thằng nội gián khác để đánh vào Ngư Thôn không?

" Nếu trả lời là có, thì tự dưng lại hở rằng mình hiểu chuyện. Nếu trả lời là không, thì thành ra mình dấu chuyện ". – Dư Nhận nheo mắt.

" Mày trả lời thế nào đây? Nhận? " – Lã Vân nghĩ.

-Không. Em nghĩ là không. – Dư Nhận đáp.

" Có phải mày đang giấu không? " – Lã Vân nghĩ.

-Sao vậy?

-Hàn Thuỷ của chúng ta có quy định rất chặt chẽ về tuyển người mới. Nên không có chuyện bang phái khác có thể cài nội gián từ bên ngoài vào, họ chỉ có thể mua chuộc. Nhưng mọi công việc thì chỉ có bác Hàn, huynh, Lăng Khê, An Dương, Hàn Vệ và Hàn Thanh biết. Không có một ai khác biết, mọi sự chỉ đạo sẽ từ huynh hoặc một người khác. Và trong quá trình thực hiện, sẽ có một người giám sát những hành động đó mà kẻ hành động không hề biết mình bị giám sát. Đó là cách làm việc của Hàn Thuỷ. Em nói không sai chứ?

" Xem ra mày hiểu nhiều đấy ".

-Không sai.

-Vậy nên, nếu kẻ hành động mà phản bội thì sẽ bị xử lý ngay. Ngay như Tứ Cát bây giờ, khi chuyển hàng, cũng sẽ có người giám sát. Thế nên, nội gián trong Hàn Gia, có khả năng nghiêng về Bất Kiếp Viện nhiều hơn.

Lã Vân chau mày. Y nói:

-Đằng thẳng ra, mày, Tứ Cát là hai đứa đáng nghi ngờ nhất. Nhưng tao cũng nói rằng…

Lã Vân ghé sát mặt vào Dư Nhận:

-…tao, Phương Thác, Hàn Vệ, Hàn Thanh, Lăng Khê, An Dương, Thiết Thủ, Cửu Diệu đều là những kẻ đáng nghi ngờ. Và ai cũng có thể là nội gián cả.

-Anh còn thiếu…

https://thuviensach.vn

-Tao hiểu. Và cả Ngài Hàn nữa. Chỉ có ngài mới biết rõ tường tận công việc của Hàn Gia đến vậy. Thế nên, Ngài Hàn cũng không thể loại trừ được.

-Vậy anh nghĩ ai là nội gián?

Lã Vân cười, cái cười lặng lẽ quen thuộc.

" Mày khéo đẩy tình huống đấy ".

-Cái đó, mày có thể hiểu tao. – Lã Vân nói.

Dư Nhận thở phào, nói đến đây là không còn gì để nói nữa. Hắn đứng dậy.

-Đến thăm sức khỏe của anh thôi. Em còn việc nữa.

-Ừ. Nhưng mà Nhận này…

-Vâng?

-Ai cũng là kẻ đáng nghi ngờ, nhưng nếu mày suy nghĩ kỹ, thì mày sẽ loại dần được một số trường hợp thôi.

-Anh đã nghĩ ra rồi sao?

-À. Mày hiểu tao, mặc dù chưa có đủ bằng chứng thuyết phục rằng là tao đã đoán ra. Nhưng tao sẽ để thêm một thời gian nữa rồi vạch mặt hắn cũng chưa muộn.

"Ông anh định chơi trò gì đây? " – Dư Nhận nghĩ.

-Tao cũng nói luôn… – Lã Vân tiếp tục – …nếu kẻ đó không sớm tỉnh ngộ. Thì đừng trách tao nhẫn tâm.

-Kể là anh em chứ?

Lã Vân nhếch mép cười.

-Kể cả là anh em.

Dư Nhận bước ra khỏi cửa. Hắn cười, ánh mắt của hắn tỏ vẻ vui thích.

" Vậy để xem bản lĩnh của ông anh đến đâu ".

Lã Vân cũng cười, ánh mắt của y đang toát ra một thứ không dễ chịu chút nào.

" Tao muốn thử xem, mày định chơi bài gì đây? ".

...

Ngài Hàn trầm ngâm đọc bức thư ở trên tay, khói Phù Linh từ cái tẩu thuốc của ông nghi ngút. Đôi mắt ông hết dò xét rồi lại ra vẻ tiu nghỉu như

https://thuviensach.vn

chẳng có gì khiến ông hứng thú vậy.

Mục tiêu của Bất Kiếp Viện là Hắc Đế Ấn.

Trong thư không thể nói hết được Hắc Đế Ấn là gì. Nhưng có một người biết rất rõ về nó, đó là Hàn Thuyên.

Trong vòng hai tháng tới, hãy về Kính Hồ Cư để ngăn chặn Bất Kiếp Viện.

-Vậy như thế này là sao? – Lăng Khê hỏi.

Ngài Hàn ngáp:

-Thì tức là chúng ta sẽ có nhiệm vụ là về Kính Hồ Cư, ngăn chặn bọn quỷ con ấy lấy Hắc Đế Ấn chứ sao nữa?

-Nói như ông thì tôi cũng nói được! – Lăng Khê thở dài – Vấn đề tôi hỏi ở đây, tức là ông có định ngăn chặn chúng nó không, hay mặc xác?

-Thế hai ông nghĩ như thế nào? – Ngài Hàn nháy mắt.

-Đến nước này mà ông vẫn còn đùa được à? – Tiếng lão béo An Dương.

Ngài Hàn, Lăng Khê, An Dương đang ngồi trong phòng. Ba người có vị trí cao nhất trong Hàn Thuỷ. Ba vị phải họp kín cái đã, còn mấy đứa ranh con thì đem bàn chuyện với chúng nó sau.

-Tôi có đùa đâu! – Ngài Hàn phân bua – Tôi đang hết sức nghiêm túc đấy chứ! Thôi, hai ông tập trung vào vấn đề đây. Thứ nhất, chuyện ai gửi thư bức thư này cho chúng ta không quan trọng, thứ hai, cái tôi đang phân vân bây giờ là có nên nhúng tay vào chuyện này không, tôi cần hai ý kiến của hai lão già các ông. Được chưa?

-Nói thế còn nghe được! – An Dương cười.

Lăng Khê nói trước tiên:

-Chuyện này rất hệ trọng, Ngài Hàn ạ. Tôi phải nói thật, nếu chúng ta dính vào, thì chưa chắc Hàn Thuỷ đã sống sót nổi. Ông thử nghĩ xem, dây vào Bất Kiếp Viện, có phải chăng là tự mang họa vào thân không? Ông có chắc là ba lão già chúng ta, cùng toàn bộ người trong Hàn Thuỷ đủ sức chiến với chúng nó không?

Ngài Hàn gật gù coi trọng lời nói của Lăng Khê, ông đăm chiêu suy nghĩ.

An Dương cười:

https://thuviensach.vn

-Mà đời cũng thật là hay lắm cơ! Ai mà ngờ được cái thằng Thiên Ma quặt quẹo hồi ấy là thủ lĩnh bây giờ của Bất Kiếp Viện chứ?

Ngài Hàn quay sang:

-Ai? Thằng Thiên Ma á? Mà…sao ông biết?

An Dương loay hoay với cái bụng phệ thịt của mình, lão phải nhí nhoáy một lúc mới rút được thư từ trong túi áo của mình, lão đưa cho Ngài Hàn:

-Ông bạn Mạnh Uy của chúng ta gửi vào sáng nay, lúc hai ông chưa về. Con chim ưng của lão vồ xuống đầu tôi lúc đang ngủ. Và bức thư này khiến tôi hết sức bất ngờ ở nhiều chỗ đấy.

Ngài Hàn rít một hơi, tẩu thuốc bốc khói thơm ngào ngạt. Vừa hút thuốc, ông vừa đọc thư.

Gửi bốn ông bạn già.

Đã lâu không gặp. Cho tôi hỏi thăm sức khoẻ mọi người.

Tôi không muốn dông dài. Nói luôn vào vấn đề. Hiện giờ, tổ chức có cái tên Bất Kiếp Viện chính là bọn đã gây ra vụ Ngư Thôn, Thiên Lệ Thành và Vạn Kiếp Thành. Mục tiêu của chúng là Hắc Đế Ấn. Thủ lĩnh hiện nay của Bất Kiếp Viện là Thiên Ma, các ông không lạ gì nó nữa, và hiện giờ Thiên Ma đang có Cấm Môn Quan. Vọng Quái, Quỷ Nhân, hai thằng ấy, và một số đứa khác đã rời bỏ Uất Hận Thành và gia nhập Bất Kiếp Viện. Qua một số thông tin, chúng tôi được biết bọn Bất Kiếp Viện sẽ có mục tiêu tiếp theo là Kính Hồ Cư. Hiện giờ, Uất Hận Thành và Ngũ Hành Tộc đã tạm thời cùng nhau truy tìm Hắc Đế Ấn. Thiên Tử đương nhiệm của chúng ta không có quyền nói ra Hắc Đế Ấn ở đâu, các ông biết rõ điều đó. Vì vậy, tôi, với tư cách là một người bạn, mong muốn sự giúp đỡ từ các ông.

Và tôi cũng muốn các ông có câu trả lời ngay, nên tôi sẽ cho các ông biết một chuyện: thủ lĩnh Bất Kiếp Viện trước đây là Xích Vân, con Quỷ Uất Hận Thành, ông bạn Hàn Thuyên biết hắn.

Người bạn cũ.

Mạnh Uy.

-Bốn ông bạn già là cả Tử Khách phải không? – Ngài Hàn hỏi.

-Vậy lão ốm lâu quá, nên ông quên rồi à?

-Không…

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn nghĩ ngợi.

-Sao? – Lăng Khê hỏi.

Ngài Hàn đưa thư cho Lăng Khê. Lăng Khê đọc một hồi, nghiền ngẫm chán, đến nỗi bức thư cong queo vì cái bụng của lão An Dương đè vào giờ đã phẳng lỳ và trơn nhẵn.

-Thằng Thiên Ma... – Ngài Hàn nghĩ ngợi.

-Ừ… – An Dương nói – …tôi nhớ hồi ấy nó mới có bốn tuổi. Thằng ôn con ốm triền miên từ ngày nay qua ngày khác, vậy mà Hạc Tú lại đào tạo được nó. Đến tài!

-Hình như là nó bị bệnh phải không? – Lăng Khê hỏi.

-Ừ. – Ngài Hàn đáp – Thằng nhóc ấy bị chảy máu là người nó mệt lử, không làm gì được nữa. Nhưng ai mà ngờ là nó học được Cấm Môn Quan chứ?

-Thằng ấy tuy bệnh nhưng tư chất của nó thì phải nói là ngàn năm mới có được một đứa như thế. – An Dương thở dài – Tiếc là chúng ta không được xem nó trưởng thành. Đã hơn hai chục năm chúng ta rời khỏi Uất Hận Thành rồi còn gì nữa.

-Mà…thằng Xích Vân là ai hả Ngài Hàn? – Lăng Khê hỏi.

Ngài Hàn không hút thuốc nữa. Sự việc đã quá xa khỏi trí tưởng tượng không được phong phú lắm của ông.

-Tôi đã từng gặp nó. Lúc ấy nó mới còn ẵm ngửa trong cái chăn. Đó là lần thứ nhất. Lần thứ hai là lúc tôi gặp nó vào năm nó bốn tuổi, lúc ấy tôi thấy nó đang đi trên con phố ở Địa Ngục. Thời gian lâu quá rồi, giờ có gặp, chắc tôi chẳng nhận ra nó được nữa.

-Ẵm ngửa trong chăn là sao? – Lăng Khê hỏi.

-Xích Vân là thằng nhóc đặc biệt, vì tôi được nghe lại như thế. Thiên Tử đương nhiệm bây giờ chính là người đã bế Xích Vân trên tay, hồi ấy, tôi cũng phải đi. Tôi có hỏi vì sao phải mong đợi sự ra đời của nó, Thiên Tử nói rằng vì nó rất đặc biệt.

-Nó chẳng xa lạ lắm đâu. – An Dương lên tiếng – Xích Vân đã vào trong cái ngôi nhà này rồi đấy! Hôm mừng thọ ông.

Ngài Hàn nheo mắt, ông hết sức ngạc nhiên:

https://thuviensach.vn

-Sao lại thế?

An Dương giơ hai tay lên:

-Đừng nghĩ tôi bịa chuyện. Hôm ấy, có ba đứa đến đây xin gia nhập vào bang. Một thằng ăn mặc rách rưới và hôi hám nhất ở lại đây đến tận khuya, nó tên là Xích Vân.

Lăng Khê nói:

-Xem ra mọi chuyện bắt đầu xoay vòng rồi đấy, hai ông bạn già của tôi ạ. Mà Xích Vân là người thế nào?

-Chính tôi là người đã đặt tên cho nó. – Ngài Hàn đáp.

-Ông? – An Dương ngạc nhiên.

-Thiên Tử lúc bế thằng bé ra, nói chưa biết đặt tên nó là gì, tôi nghĩ một lúc rồi bảo đặt tên nó là Xích Vân. Thiên Tử bảo được, và nó có tên là Xích Vân, thế thôi. Mà trông nó như thế nào?

An Dương nhún vai:

-Nghèo rớt. Tóc đen, người tầm tầm, nhưng đặc biệt là đôi mắt của nó. Cô hồn và lạnh lẽo.

Ngài Hàn nhớ lại là đã từng gặp người nào như vậy chưa, nhưng ông không tài nào nhớ nổi. Đầu óc già mất rồi!

-Mà tại sao Xích Vân lại là con Quỷ?

Ngài Hàn đáp:

-Tôi không hiểu. Từ khi chúng ta rời Uất Hận Thành, có còn biết gì về nơi ấy nữa đâu? Nhưng nghe đâu, có thể là chính nó là kẻ đã gây ra vụ thảm sát quân đội mấy năm trước, tôi chỉ nghe trưởng lão Tổ Long thì thào lại, chuyện ấy bang phái không được can dự. Nghe nói là có người Uất Hận Thành đến, ba vị Ẩn Giả cũng đi nữa, khá là căng đấy!

-Nhân đây, tôi chẳng muốn làm ông lo lắng, nhưng chuyện đã như thế này thì tôi phải nói. Hôm ông vừa ra khỏi Kiếm Tiên, thì Hàn Thanh bị thương vì đánh nhau với thằng Quỷ Nhân.

Ngài Hàn hơi nhíu lông mày lại một chút, nhưng ông giữ được bình tĩnh ngay tức thì:

-Sao thế?

https://thuviensach.vn

-Không biết. Chỉ nghe thằng con ông nói lại là hôm ấy, thằng Xích Vân bị Quỷ Nhân đánh. Lúc đầu nó thấy Xích Vân nên nhảy vào can dự, vì Xích Vân đã gặp Hàn Thanh rồi mà.

-Cái thằng Quỷ Nhân đeo mặt nạ trắng, tóc hung, thành viên chính thức đội Biệt Sát lúc mới có mười ba tuổi đấy hả? – Lăng Khê hỏi.

-Là nó. Toàn người quen cũ. Thằng ôn học Mặc Vạn Huyễn từ lúc nhỏ ấy. Nó mạnh hơn tất cả những đứa cùng tuổi. – An Dương đáp

Ba người im lặng một chút. Họ không thể ngờ những người mà họ đối đầu lúc này đều từng là những đứa trẻ của Uất Hận Thành ngày trước.

-Vậy chốt lại một câu, ông có định tham gia vào việc này không? – An Dương hỏi.

Ngài Hàn đứng dậy, đi ra chỗ cửa sổ, ánh nắng đang đắp lên mặt ông một cái mặt nạ màu vàng vọt.

-Hai ông có nghĩ đây là dịp tốt không?

An Dương và Lăng Khê nhìn nhau. An Dương nói:

-Không ngờ là ông vẫn còn nghĩ tới chuyện ấy … nhưng mà nói thẳng ra, tôi thấy cũng hơi tiếc…

Lăng Khê thở dài:

-Tôi chẳng ưa gì chuyện đó cả. Nhưng bây giờ nghĩ lại, thì…giá như ông cố gắng thêm chút nữa thì tất cả đã an bài rồi không?

-Ông tiếc à? – Ngài Hàn cười.

-Ừ. Đằng thẳng ra là thế. Tham vọng bá chủ thiên hạ, bá chủ Tam Giới của ông đã làm cho chúng tôi ngưỡng mộ mà gọi ông là Ngài Hàn đấy, ông bạn già của tôi ạ.

Ngài Hàn nghĩ về một nơi xa xăm.

Lúc ấy, nếu ông dứt khoát xuống tay…

…thì lúc này, cả thiên hạ phải đứng dưới chân ông.

-Tôi phải nói thật là... – Ngài Hàn nói – …tôi chưa hề cảm thấy chán thời cuộc một chút nào. Hai ông bạn của tôi ạ, cái cuộc đời này bình yên quá, lặng lẽ quá, tôi muốn một cơn gió lớn, một trận bão làm cuộc đời này lung lay …

https://thuviensach.vn

-Giọng điệu chẳng khác khi xưa tí nào! – Lăng Khê và An Dương cười rần.

Ngài Hàn mỉm cười.

-Vậy ông định thế nào? – Lăng Khê hỏi.

Ngài Hàn rít một hơi thuốc:

-Nhưng tôi không phải là người thích than thở. Cái gì đã qua là đã qua. Mặc dù tiếc, nhưng tôi cũng không hối hận vì quyết định ấy của mình. Tôi nhận ra rằng, tôi còn nhiều thứ mà chưa đạt được, bạn bè, gia đình, con cái …

-Vậy…

-Tôi sẽ giúp Mạnh Uy, với tư cách là một người bạn. Nhưng…thời cuộc xoay vần thế nào, và liệu tôi có nổi tham vọng nữa không, cái đó thì…cứ để thời gian trả lời. Hai ông đồng ý chứ?

An Dương gãi đầu.

-Cũng được thôi. Sống an nhàn mãi thế này, chán quá.

-Nhưng ông suy nghĩ kỹ những lời khuyên khi nãy của tôi chưa? – Lăng Khê hỏi.

-Tôi đã nghĩ kỹ rồi. Bất Kiếp Viện mạnh, nhưng chúng nó phải biết một điều, tôi là Đường chủ Ai Oán Đường.

Ánh mắt của Ngài Hàn hết sức quyết đoán và nghiêm nghị. Lăng Khê mỉm cười, như vậy là đã xong.

-Thế bây giờ, chúng ta thẳng tiến đến Kính Hồ Cư sao? – An Dương hỏi – Bọn Độc Tâm đang ở đó! Chúng ta đến có sao không?

-Bây giờ, có lẽ là ta nên tạm gạt chuyện thù hằn với Độc Tâm vào sọt rác đã, khi nào cần thì bới lại sau. – Ngài Hàn nói – Phải làm thế nào để Hà Gia Đoàn tiếp sức với chúng ta nữa. Nếu Độc Tâm giúp đỡ, thì những tổn thất không đáng có sẽ không xảy ra.

-Nhưng…làm thế nào bây giờ? – Lăng Khê hỏi.

-Phải nhờ đến lão già này rồi, tôi và Lã Vân sẽ qua nhà lão.

-Ai?

-Thất Hiền Sứ Giả.

https://thuviensach.vn

An Dương cười hềnh hệch. Lão vỗ vỗ lên cái bụng béo phệ nhảy nhề xuống của mình:

-Thế thì tôi sắp được coi hài kịch rồi đó, ông bạn của tôi ạ!

…

Tần Mạnh Uy rảo bước. Con đường ở Uất Hận Thành vắng lặng, không một bóng người, mặc dù đang là ban ngày. Người ta chỉ biết là ngày hay đêm qua tiếng chuông báo giờ. Còn không, nơi đây chìm ngập trong một màu u tối, mây đen vần vụ suốt ngày, mặt trời ở Uất Hận Thành là một thứ gì xa xỉ lắm.

Mạnh Uy nhìn thấy một người. Hắn bước đi thất thểu, ánh mắt vô hồn từ từ hướng về ông. Hắn biết ông là Đường chủ Ai Oán Đường, nhưng hắn không cúi chào, cũng chẳng tỏ vẻ gì cung kính. Đối với hắn, Tần Mạnh Uy cũng chỉ như vậy mà thôi, cũng chỉ là người Uất Hận Thành.

Mạnh Uy bước qua, ông chẳng cần thiết gì tới sự cung kính cần có ở tên đó cả.

Những con phố với những ngôi nhà bằng gỗ đang mục dần. Sự huỷ hoại và lụi tàn đang len lỏi vào những thứ tầm thường nhất của Uất Hận Thành. Những viên gạch chỏng chơ trên mặt phố, những vật dụng linh tinh và rác rưởi thỉnh thoảng lại bốc lên cái mùi ẩm mốc khó chịu do gió đưa lại. Và tất nhiên, là cả mùi máu.

Con phố trải dài, hun hút về phía trước. Hàng trăm kẻ đang ngồi vật vờ khắp đường phố, Nhân tộc cũng có, Thú tộc cũng có và Vũ tộc cũng không chừa, bọn chúng hướng ánh mắt hiếu kỳ vào Tần Mạnh Uy khi ông đi qua. Những tên tộc Nhân nhìn Tần Mạnh Uy với cái vẻ không coi ông không ra gì. Nơi này là để dành cho những kẻ mạnh và không sợ chết, bất cứ một kẻ lạ mặt nào vào đây mà không chứng tỏ được sức mạnh của mình thì sẽ bị thịt ngay tức thì.

Tần Mạnh Uy nhìn quanh, những đứa con gái tộc Vũ, những cô ả Tiên Thú đang đưa ánh mắt khêu tình, nhưng trong ánh mắt ấy là chứa một vẻ khinh bỉ và khát máu. Có một điều thành quy luật ở Uất Hận Thành, đa phần con gái Uất Hận Thành càng xinh, càng đẹp bao nhiêu thì cô ả đó càng tàn ác bấy nhiêu, đôi khi còn thâm độc và tàn nhẫn hơn cả những tên

https://thuviensach.vn

đàn ông đích thực. Tất nhiên, không phải tất cả đều là như thế, nhưng ở chỗ này, quy luật ấy là đúng hoàn toàn.

Mạnh Uy không muốn dây dưa thời gian ở đây, ông bước nhanh hơn, cố gắng vượt qua những ánh mắt nhạo báng.

Nhưng Mạnh Uy dừng lại, không phải ông dừng lại, mà là một bàn tay to khoẻ đầy lông lá, hôi hám đặt lên vai ông đã cản ông lại. Mạnh Uy ngước lên, một tên Lang nhân, khuôn mặt sói của hắn bị một vết sẹo khá lớn chạy dài ở mắt phải.

-Ông bạn, đi đâu vậy? – Tên Lang nhân hỏi.

-Có việc. Mong anh bạn thả tôi ra.

Những tiếng cười sằng sặc vang lên. Tiếng cười của hàng trăm kẻ trên khu phố. Chúng nghĩ rằng Tần Mạnh Uy chưa từng vào chỗ này bao giờ, hoặc là không dám vào nên không hiểu luật ở đây. Khi một tên Thần Thú đã cản đường ai lại, người đó muốn sống sót rời khỏi chỗ này thì phải chiến đấu với hắn.

-Này ông già! Ông có con cái không? Có cần bọn tôi gửi thư cho nó tới để chôn cho bố nó không? – Một ả Vũ tộc nói.

Đám đông lại cười lớn hơn nữa.

Tên Lang nhân cười, hắn vỗ vai Mạnh Uy:

-Ông thấy đấy! Chúng tôi tiếp đón khách rất nồng hậu, vì vậy, mong ông cũng phải thịnh tình với chúng tôi, được chứ?

Tần Mạnh Uy thở dài, ông nói:

-Thả tôi ra đi anh bạn, không là có rắc rối đấy!

Đám đông lại cười, chúng cười lăn bò ra. Một tên Nhân tộc nói:

-Ối giời ơi! Chúng mày xem lão già ấy nói gì kìa!

Tên Lang nhân cười:

-Đúng là có rắc rối lắm ông già à!

Lang nhân đấm bổ xuống, động tác nhanh như cắt. Nhưng Mạnh Uy còn nhanh hơn, ông né người về đằng sau, để lại một khoảng đất nứt toác, sụt lún trước mặt.

Tên Lang nhân gầm lên:

-Được lắm lão già! Ta sẽ…

https://thuviensach.vn

Giọng nói của tên Lang nhân bị chặn lại. Một sợi dây trắng và mảnh đang thít sâu vào cổ hắn.

Những tên khác trong khu phố thấy vậy, bọn chúng gầm lên và định lao vào.

Và bọn chúng cũng dừng lại, xung quanh chúng, những sợi dây trắng mảnh đan nhau chi chít, chỉ cần tên nào động đậy, những sợi dây ấy sẽ siết lại và mỗi phần cơ thể sẽ đi một nơi.

Đôi mắt của Tần Mạnh Uy xám ngoét, đồng tử trở nên bé và những tia máu nổi lên gân guốc trong mắt. Tên Lang nhân há hốc mồm, người hắn đầm đìa mồ hôi vì ánh mắt ấy.

-Chúng mày muốn chết đấy hả? – Mạnh Uy nói.

Tay của ông đang kéo căng sợi chỉ, sợi chỉ ấy ngày càng thắt sâu vào cô tên Lang nhân, một dòng máu bắt đầu chảy ra từ cổ hắn.

-Lão già…đan dây từ…khi nào? – Tên Lang nhân ú ớ, hắn cố gắng cho thanh quản của mình không cử động nhiều, vì dây chỉ bắt đầu ngấm vào da của hắn.

Tên Lang nhân nhìn xuống, hắn thấy tay Mạnh Uy đeo một chiếc nhẫn có khắc hình một thanh kiếm. Tên Lang nhân đổi sắc mặt, hắn lắp bắp:

-Tôi biết lỗi rồi…thưa ngài… – Tên Lang nhân ngấp ngứ vì đau cổ họng – …thủ lĩnh Ngũ Thánh Điện!

Những tên khác cũng hết sức kinh ngạc, bọn chúng cũng cầu xin:

-Mong ngài tha tội, thủ lĩnh Ngũ Thánh Điện!

-Tao tưởng chúng mày không biết tao là ai chứ? – Mạnh Uy gằn giọng.

-Mong ngài tha tội! – Cả đám gào lên.

Mạnh Uy nới tay, sợi chỉ buông lỏng dần ra. Tên Lang nhân ôm cổ, hắn hít thở như điên như dại.

-Cút! – Mạnh Uy quát.

Cả bọn gần trăm người biến đi ngay, con phố lại trở thành vắng lặng.

Mạnh Uy thở dài. Uất Hận Thành vẫn thế, chẳng thay đổi gì. Bao năm qua, không hiểu, đã có bao nhiêu kẻ chết ở chỗ này? Mùi máu đã làm ông chán chường quá rồi.

https://thuviensach.vn

Mạnh Uy mơ tới một nơi, những con người cười nói vui vẻ với nhau. Những chuyến xe chở hàng hoá qua lại nhộn nhịp, tiếng khóc của những đứa trẻ con, sự tình tứ của một đôi trai gái, tiếng hồ hởi của người bán hàng, hương hoa ngào ngạt, chim chóc kêu ríu rít trên cành cây. Những cảnh tượng bình thường tới mức sáo rỗng, nhưng Mạnh Uy đang khao khát nó, ông cũng muốn được như Hàn Thuyên, ông tự hỏi tại sao lúc ấy không cùng Hàn Thuyên ra ngoài kia, rời khỏi Uất Hận Thành?

Trước mặt ông, giờ chỉ là con phố đổ nát điêu tàn, tối tăm và lạnh lẽo.

Mạnh Uy đi đến cửa thành. Một cánh cổng cao và dày bằng đá. Hai bóng người từ trên thành lao xuống, họ đeo những chiếc khăn màu đen che kín mặt. Họ là những thành viên của đội Biệt Sát.

-Chào thủ lĩnh! – Hai người lính cung kính cúi đầu.

-Ừ. Mở cửa cho ta …

Một người lính Biệt Sát niệm thuật, tay anh ta ném một lá bùa về phía cổng thành. Chiếc cổng từ từ mở. Cổng thành được bảo vệ bởi Kết Giới, và chỉ có thể mở ra bằng cách phá tan nó, còn nếu không muốn cổng bị hư hại, phải dùng pháp thuật. Chỉ có những người tạo ra Kết Giới mới biết cách huỷ bỏ Kết Giới.

Mạnh Uy bước ra. Tiếng gió thổi ù hết hai tai. Ông nhằm thẳng hướng khu rừng duy nhất phía trước mặt.

Khu rừng này cách Uất Hận Thành không xa lắm, chưa đến nửa canh giờ, Tần Mạnh Uy đã tới nơi. Ông đi lên một gò đất cao, trên gò đất ấy, một túp lều đã được dựng một cách tạm bợ và trông hết sức khó coi.

Mạnh Uy bước vào. Và ông đã thấy Hạc Tú và Diệp Thu:

-Chào hai vị! – Mạnh Uy cười nhạt.

-Ông đến rồi sao? – Hạc Tú hỏi.

Mạnh Uy nhìn quanh quất, ông không thấy hai người còn lại trong Ngũ Thánh Điện đâu, ông hỏi:

-Hai người bọn họ đâu rồi?

-Đường chủ cần gặp họ đột xuất. – Diệp Thu trả lời – Nhưng Đường chủ có nhắn lại là cứ tiến hành cuộc thi đúng giờ.

Ba người ngồi xuống, họ không nói gì với nhau cả.

https://thuviensach.vn

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Và dường như hết chịu nổi sự im lặng, Hạc Tú lên tiếng:

-Tôi đã có kiến nghị về việc thay đổi hình thức và cách tiến hành cuộc thi Thập Tứ. Nhưng…Thiên Tử nói rằng rất khó để thay đổi phương cách giáo dục đã được định kiến từ lâu của chúng ta. Nếu muốn thay đổi thì sớm nhất là phải đến năm sau, cuộc thi mới có thể thay đổi.

-Các đội trưởng của đội Hạn Tuyền, Biệt Sát, các đội bảo vệ Ai Oán Đường và Sầu Lệ Điện cũng phân vân … – Diệp Thu nói –… một bên nói rằng nên thay đổi cách giáo dục, một bên thì với quan điểm giữ nguyên cách tổ chức và tiến hành cuộc thi.

-Cuộc thi này là cái nền để tạo nên những chiến binh mạnh nhất của Uất Hận Thành… – Hạc Tú tiếp lời –… nhưng ông thấy đấy. Chúng ta cũng là những người từng trải qua cuộc thi Thập Tứ này rồi, nó quá khốc liệt và tàn nhẫn.

Mạnh Uy thở dài:

-Cái gì cũng có giá của nó. Nhưng đúng là tôi nghĩ…nên thay đổi cách giáo dục thì có lẽ tốt hơn…

-Đành an ủi và cầu phước lũ chúng nó vậy. Tám ngàn đứa, còn lại bao nhiêu? – Diệp Thu nói.

Tiếng trống vang lên dồn dập. Mạnh Uy nói:

-Đến giờ rồi.

Ba người bước ra từ trong căn lều. Những người lính Biệt Sát đã có mặt ở bên ngoài.

Mạnh Uy bước ra, theo sau ông là là Hạc Tú, Diệp Thu và các thành viên Biệt Sát dưới gò đất là một bãi đất trống rất lớn.

Và trên bãi đất trống ấy, đã chật ních hàng vạn đứa trẻ con tầm từ mười ba, mười bốn tuổi trở lên, cả ba tộc người. Chúng hướng ánh mắt tò mò và suy xét về phía người đang đứng trên cái gò cao kia.

Không gian im lặng đến nghẹt thở. Chỉ có tiếng phần phật của áo bay.

Mạnh Uy nhìn khắp một lượt. Ông nói, giọng nói của ông vang vọng, ai cũng có thể nghe rõ mồn một:

-Trong bọn bay, đứa nào sợ thì bước ra đi!

https://thuviensach.vn

Đám trẻ con nhìn nhau, chúng ngoái lại đằng sau để xem kẻ nào định bước ra khỏi hàng ngũ. Không gian im lặng, nhưng không một đứa nào trong đám trẻ ấy bước ra cả.

Tần Mạnh Uy thất vọng. Sự liều lĩnh, tàn nhẫn, và trái tim không có tính người đang ngự trị trong những đứa trẻ này. Ông lắc đầu ngán ngẩm.

-Hãy nghe cho kỹ. Năm nay có thể sẽ là năm cuối cùng sẽ phải thi như thế này. Một cuộc thi khác sẽ thay thế, giảm tối đa sự nguy hiểm tới mạng sống. Các ngươi, có thể không thi năm nay, tới năm sau vẫn có thể thi lại.

Bọn trẻ con dáo dác nhìn nhau, chúng chẳng tỏ vẻ gì là cảm thấy hứng thú những lời nói của Tần Mạnh Uy.

-Và ta sẽ nói trước toàn bộ cách thức thi năm nay, để cho các ngươi thay đổi quyết định. Mặc dù các ngươi đã được nghe những người đi trước nói lại về cuộc thi này, nhưng các ngươi nên nhớ, năm nay là vừa tròn mười bốn năm kể từ ngày Con Quỷ Uất Hận Thành bước vào cuộc thi này. Vì thế, ngoài ba vòng như thông lệ, sẽ có vòng thứ tư. Cứ mười bốn năm, sẽ có một vòng thứ tư như thế này. Và ba vòng trước cũng sẽ khó hơn rất nhiều so với kỳ thi lần trước. Kỳ thi này có tên là kỳ thi Thập Tứ, vì cứ mười bốn năm lại tổ chức một kỳ thi đặc biệt như thế này.

Đám trẻ bắt đầu nóng người, từng đứa, từng đứa, ánh mắt lộ lên những tia máu.

Tần Mạnh Uy nói tiếp:

-Khu rừng Thâm Hồn kia là địa điểm thi. Trong các ngươi, ai đã vào đó một lần thì giơ tay lên?

Không có đứa trẻ nào giơ tay lên cả.

Tần Mạnh Uy không hỏi thêm gì nữa. Ông bắt đầu vào đề:

-Vòng thứ nhất, các ngươi có hai tuần lễ để vượt qua Hạ Thâm Hồn. Nếu các ngươi sống sót mà tới được cánh cửa sắt ở sát Hạ Thâm Hồn thì các ngươi đã qua vòng thứ nhất. Qua cánh cửa sắt, các ngươi sẽ vào Trung Thâm Hồn, ở đó, các ngươi sẽ được các thành viên Biệt Sát giao nhiệm vụ. Nếu hoàn thành được những nhiệm vụ ấy, các ngươi sẽ được đưa tới Thượng Thâm Hồn, những kẻ sống sót sẽ phải vượt qua Thượng Thâm Hồn, giống vòng thứ nhất, có điều các ngươi sẽ bị bọn quái vật truy đuổi

https://thuviensach.vn

ngày đêm, chúng đói thịt người lắm. Và nếu các ngươi vượt qua được con quái vật Ám Quỷ Thâm Hồn, các ngươi đã đỗ. Nhưng tất nhiên, không phải tất cả các ngươi đều có tư chất mà có thể đỗ cả ba vòng. Nên có quy định như sau, nếu vượt qua vòng một, các ngươi được chứng nhận trở thành một người lính Uất Hận Thành, không việc gì phải lo mình kém người khác, trong quân ngũ, các ngươi vẫn có thể làm bản thân mình mạnh mẽ hơn. Nếu vượt qua vòng hai, các ngươi sẽ được xếp vào thành phần những học viên tập sự và có thể trở thành thành viên dự bị của Biệt Sát. Nếu đỗ cả ba vòng, các ngươi sẽ được tuyển thẳng, và được công nhận là thành viên chính thức của Biệt Sát. Những điều cần nói, ta đã nói hết, có ai hỏi gì không?

Một thằng nhóc giơ tay lên, Mạnh Uy nói:

-Hỏi gì?

-Vậy còn vòng thứ tư, thưa ngài?

Mạnh Uy nhìn thằng nhóc ấy. Đôi mắt của nó lạnh lùng và tàn nhẫn, còn hơn cả đôi mắt của Hàn Thuyên.

-Ngươi có chắc là vượt qua được cả ba vòng không, nhóc?

Thằng nhóc nói:

-Tôi tự tin vào bản thân mình.

Mạnh Uy cười:

-Đôi mắt ấy của ngươi đang sợ hãi, chứ không phải là ngươi đang hứng thú. Ngươi đang cố đánh lừa bản thân mình thôi. Ta nói đúng không?

Thằng nhóc không ngờ là Mạnh Uy đã đoán ra được. Lúc này, những giọt mồ hôi bắt đầu vã ra trên mặt nó. Những đứa khác cũng thế.

-Các ngươi có biết Đường chủ Hàn Thuyên không?

-Có… – Tiếng xì xầm vang lên.

-Ông ta thi cùng với ta. Năm ấy, có mười ngàn đứa trẻ như các ngươi bây giờ bước vào kỳ thi Thập Tứ này. Nhưng…chỉ có bốn trăm hai mươi người sống sót sau lần thi ấy.

Bọn trẻ không giữ được bình tĩnh nữa, chúng bắt đầu chồn chân.

-Các ngươi hãy nghĩ kỹ. Các ngươi có thể thi vào năm sau, nếu năm sau vẫn chưa có gì thay đổi, thì các ngươi vẫn có thể vượt qua cuộc thi này

https://thuviensach.vn

được. Nó sẽ bớt nguy hiểm hơn rất nhiều, và rất ít các thí sinh bị chết. Hãy suy nghĩ lại đi, cuộc thi Thập Tứ này khác hẳn những cuộc thi thường niên. Những kỳ thi thường niên cũng chẳng khác gì kỳ thi Thập Tứ, nhưng độ nguy hiểm không đáng kể, và không có vòng thứ tư, hãy suy nghĩ lại đi.

Một đứa trẻ nói vọng lên:

-Ngài vẫn chưa trả lời, vòng thi thứ tư là gì?

-Vòng thi ấy không bắt buộc, những người sống sót của ba vòng trước có thể đăng ký tham dự.

-Vòng thi ấy như thế nào?

Mạnh Uy nheo mắt:

-Ngươi thực sự muốn biết vòng thứ tư như thế nào sao?

-Vâng.

Mạnh Uy nhìn lướt. Bọn trẻ con rất, rất khao khát, chúng đang nghe từng lời của ông.

-Ta sẽ nói vòng thi thứ tư.

Nhưng ta muốn hỏi, trong các ngươi, ai muốn thi vòng thứ tư, nếu các ngươi vượt qua ba vòng trước?

Tất cả cánh tay giơ lên. Tần Mạnh Uy lại nói:

-Vậy ta sẽ nói.

Mỗi đứa các ngươi sẽ được uống một lọ thuốc độc.

Lượng thuốc độc ấy trong người các ngươi sẽ chỉ có một lọ thuốc giải.

Lọ thuốc giải sẽ được giấu trong phạm vi của Thượng Thâm Hồn.

Nhiệm vụ của các ngươi rất rõ ràng…

Tìm thuốc giải…

Đơn giản là giết quái vật để chạy thoát…

Và các ngươi phải giết lẫn nhau…

Tới khi nào còn được người cuối cùng. Đó là kẻ sống sót.

Nhưng nếu kẻ sống sót ấy không chịu đựng nổi sự hành hạ của thuốc độc, không tìm thấy thuốc giải, hoặc bị quái vật tấn công mà chết…

Thì không có người nào đỗ cả.

Có ai hỏi gì không?

https://thuviensach.vn

Bọn nhóc ở dưới đã bắt đầu hoang mang, chúng thật sự cảm thấy sợ. Thâm Hồn là khu rừng mà đến cả Thiên Tử Uất Hận Thành cũng hiếm khi dám tuỳ tiện bước chân vào.

Mạnh Uy để ý thằng nhóc giả bộ ban nãy. Ánh mắt nó sợ hãi, rồi nó nhắm chặt đôi mắt lại. Chân nó từ từ di chuyển.

“ Bước ra đi con trai! “ – Mạnh Uy nóng lòng, mặc dù vẻ mặt ông đang giữ nguyên sự bình thản. “ Vẫn còn năm sau, đừng để nơi này phải chịu đau khổ nữa! “.

Đôi chân thằng nhóc ấy chuyển động. Nhưng không phải là bước ra, mà nó tỳ mạnh chân xuống đất. Đôi mắt không còn cái vẻ giả tạo nữa, ánh mắt đầy sự tàn ác và sát khí.

Hạc Tú ghé lên, ông nói với Mạnh Uy:

-Doạ dẫm chúng nó kiểu gì cũng vậy thôi, không đứa nào chịu ra đâu…

Mạnh Uy quay sang, Diệp Thu cũng gật đầu.

Mạnh Uy thở dài, ông nói:

-Trước khi thi, ta chỉ mong một điều, dù hơi khó, nhưng ta…

…thật sự muốn lũ chúng bay sống sót trở về …

…Uất Hận Thành đã lấy đi sự hồn nhiên và tâm hồn của các ngươi…

…kỳ thi Thập Tứ này sẽ lấy hết, và có thể là cả mạng sống…

…và ta thực sự không muốn một ai, bất cứ đứa nào trong các ngươi đăng ký tham gia vòng thi thứ tư cả …

…đừng để giống như Con Quỷ Uất Hận Thành.

Bọn trẻ càng tỏ vẻ nóng lòng muốn vào ngay Thâm Hồn.

Mạnh Uy nhìn ra xa, những đứa trẻ. Tám vạn đứa trẻ, không đếm xuể, có khi hơn, khắp thung lũng, bọn chúng đứng chen chúc nhau.

Nhưng…

Bao nhiêu đứa sống sót đây?

Mạnh Uy thở dài, ông hét lên, tiếng hét vang vọng trong thung lũng:

-Ta, với cương vị thủ lĩnh Ngũ Thánh Điện, tuyên bố cuộc thi Sinh Tử, kỳ thi Thập Tứ bắt đầu!

…

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn và Lã Vân, vẫn thành một cặp như thế, hai người bước đi trên con đường lớn Kiếm Tiên Thành.

Lã Vân muốn hỏi, nhưng y chẳng biết là nên bắt đầu từ đâu.

-Thưa bác…

Ngài Hàn nhìn sang:

-Sao?

-Cháu thực sự không hiểu! Nếu cần một người thương thuyết và có thế lực, bác chỉ cần liên hệ với Không Không Đạo Nhân hoặc Trưởng Lão Kiếm Tiên. Tại sao bác lại đi nhờ lão Thất Hiền Sứ Giả? Hàn Phi nhà ta đã tính chuyện cắt đứt với con đĩ Doãn Ái rồi. Giờ ta đến nhờ vả, thì đồng tiền đưa qua, bát cháo đưa lại, bác không nghĩ là con Doãn Ái lại chẳng nhân cơ hội này mà ra sức ép với chúng ta hay sao? Lão Sứ Giả ấy chiều con hơn cả đầy tớ hầu chủ nhân!

Ngài Hàn cười:

-Mày nghĩ tao nông cạn đến mức mà không hiểu chuyện ấy sao?

-Cháu không có ý nói thế! Nhưng quả thực, nhờ vả lão già này chỉ tổ làm chúng ta, và đặc biệt là làm Hàn Phi mất mặt!

Ngài Hàn cười rộ, ông vỗ vai Lã Vân:

-Cái này thì tao không trách mày thiếu hiểu biết được!

-Tức là sao ạ?

Ngài Hàn trầm ngâm:

-Nghe kỹ những lời tao nói đây, Thất Hiền Sứ Giả không phải là một lão già bình thường. Dòng họ của lão già này có một lịch sử rất lâu đời và có thế lực. Thất Hiền Sứ Giả tên thật là Võ Thái Hùng. Lão là kẻ mang dòng máu của Hoàng Đế. Đến đây thì phải có sự hiểu biết một chút. Sau khi đất nước Quang Hoa Quốc sụp đổ, những người trong dòng họ Võ đã về sông Thặng Thuỷ, trao lại quyền kiểm soát Tổ Long cho những người thành lập Kiếm Tiên Thành. Dưới sự chỉ đạo của thành phần lãnh đạo Kiếm Tiên hồi bấy giờ, những người trong dòng tộc họ Võ lần lượt rút lui một cách lặng lẽ. Nhưng không vì thế mà họ Võ mất đi uy thế, vì mang trong người dòng máu của Hoàng Đế, gia tộc ấy phát triển nhanh chóng, do sự bảo hộ của Kiếm Tiên Thành và cả Ngũ Hành Tộc bởi vì Hoàng Đế Võ Thái Lang

https://thuviensach.vn

cũng là một người có dòng máu Ngũ Hành Tộc. Và để dễ hiểu hơn, gia tộc họ Võ ấy có liên hệ tới dòng máu thần thánh. Sự phát triển của gia tộc ấy, đã làm nảy sinh nhiều sự phân biệt, và hình thành nên hai dòng họ trong ngay gia tộc họ Võ. Một bên dòng họ Võ Thái là những người mang tư tưởng bảo thủ, muốn đứng lên thống trị thiên hạ một lần nữa, còn những người có họ Võ Hạ thì tư tưởng muốn sát nhập và cùng với ba tộc lãnh đạo Tổ Long Thành. Và thế là một trong hai dòng họ đã ra đi. Đó là dòng họ Võ Hạ, dòng họ ấy về Tổ Long Thành, tiếp tục phát triển thành một gia tộc lớn mạnh, và Hạ Phong Tướng Quân bây giờ chính là người của dòng họ Võ Hạ ấy. Còn dòng họ Võ Thái thì đã lộ bản chất muốn chống đối nên càng ngày, Kiếm Tiên càng ít trao cho họ những quyền lợi khi xưa, dòng họ Võ Thái vốn chỉ quen sống trong nhung lụa, giờ bị bỏ rơi, nên ngày càng điêu tàn. Cuối cùng, bây giờ chỉ còn lại đúng Võ Thái Hùng là người thừa kế duy nhất của dòng họ Võ Thái. Nhưng tất nhiên, Võ Thái Hùng không phải là kẻ ăn chơi sa đoạ, lão ta hiểu rằng, danh tiếng của lão tuy không thể giúp lão sống, có ai hơi đâu mà đi cung phụng một cái thằng chỉ mang danh là con cháu Hoàng Đế chứ? Nhưng lão già này biết dựa vào danh tiếng, dùng nó làm bàn đạp để sống. Lão già này nhờ vào cái danh dòng máu Hoàng Đế, lão nhờ đến sự giúp đỡ của Nhân Tộc Ẩn Giả, Nhân Tộc Ẩn Giả với Võ Thái Hùng nói trắng ra thì cũng là bà con họ hàng, vì cả hai người đều thuộc dòng máu Ngũ Hành Tộc, tình thì không có, nhưng dù sao cũng trọng cái nghĩa, thế là Ẩn Giả Nhân Tộc giúp thôi. Và thế là càng ngày, Võ Thái Hùng càng leo cao, và cho tới bây giờ, vị trí của lão ta là Thất Hiền Sứ Giả.

-Cái đó thì cháu biết! Với lại chuyện đó thì trẻ con cũng biết. Nhưng Thất Hiền Sứ Giả là gì chứ? – Lã Vân nói – Cái vị trí ấy là chỉ thay mặt Kiếm Tiên Thành trao thưởng cho những chiến binh có thành tích đặc biệt xuất sắc trong công việc, và cùng lắm là thay mặt Kiếm Tiên du thuyết, trao đổi và thương lượng chứ có gì to tát đâu?

-Chính mấy cái thứ mày nói lại to tát hơn mày tưởng! – Ngài Hàn cười – Mày có hiểu không? Được chính tận tay người mang dòng máu Hoàng Đế trao tặng phần thưởng, có phải là một vinh dự cho những cái thằng hám

https://thuviensach.vn

danh trẻ tuổi không? Nên có chuyện, Thất Hiền Sứ Giả còn được mời tới Tích Vũ để trao phần thưởng cơ mà! Tới lúc này, cái dòng máu của Thất Hiền Sứ Giả mới phát huy. Lão già này ăn nói cũng không tốt lắm, nhưng lời nói chẳng ra ngô ra khoai ấy lại có sức nặng bởi nó được đeo thêm dòng máu Hoàng Đế. Ai mà không kính trọng lời nói ấy chứ? Và bởi vì cái dòng máu ấy, Thất Hiền Sứ Giả có một chỗ đứng rất lớn trong Kiếm Tiên Thành. Bây giờ bảo tao hạ sát lão già ấy, mày có tin là ngay ngày mai quân đội từ khắp Đại Lục sẽ chen chân trong cái thành bé tí này để làm cái việc cỏn con là đem tao ra đầu đài để chém đầu không? Vả lại, Thất Hiền Sứ Giả không những thân quen với Nhân Tộc Ẩn Giả, mà Vũ Tộc Ẩn Giả, Thú Tộc Ẩn Giả cũng là họ hàng của lão. Hơn nữa, cái thứ to đùng Hạ Phong Tướng Quân đang ở trước mặt, ai mà dám làm gì Sứ Giả chứ?

-Nhưng Hạ Phong Tướng Quân là người của dòng họ Võ Hạ, hai dòng họ ấy đã cắt đứt mọi quan hệ từ lâu rồi cơ mà?

-Cách đây lâu lắm rồi, từ cái hồi mày mới là thằng oắt con lang thang tao chưa nhặt về kia, Hạ Phong đã chính thức nhận Võ Thái Hùng làm anh họ, tuyên bố nối lại mối quan hệ giữa hai dòng họ. Hôm ấy, buổi lễ đâu chỉ có vài người, tao cũng may mắn có trong ấy. Kể ra ông già Hạ Phong cũng khôn ngoan, kết giao lại với Thất Hiền Sứ Giả, coi như từ nay ông ta được danh chính ngôn thuận là mang dòng máu Hoàng Đế rồi còn gì nữa!

-Danh chính ngôn thuận?

-Tương truyền họ Võ trước đây không phải là một gia tộc mà là hai gia tộc riêng biệt nhau. Hai gia tộc ấy tồn tại từ thời Hỗn Tam Giới, một thì sống ở Chu Tước Giang, một thì sống trên Bạch Hổ Lĩnh. Đánh nhau liên miên, sau rốt là hoà hoãn, chuyện muôn thuở! Đánh không được thì hoà hoãn! Hai bên bắt đầu ngừng chiến, và tạo mối quan hệ hoà hảo bằng cách kết hôn này nọ, mày hiểu đấy! Khi gia tộc trên Bạch Hổ Lĩnh bị Oán Linh tấn công, họ rút về Chu Tước Giang, và sát nhập với gia tộc ấy làm một, và cả hai gia tộc nhất trí lấy họ Võ. Tuy nhiên, để phân biệt, những người thuộc về Bạch Hổ Lĩnh xưa kia mang họ Võ Hạ, còn những người của Chu Tước Giang mang họ Võ Thái. Ban đầu chỉ là để phân biệt như vậy, với mục đích là điều khiển quân đội cho dễ dàng. Và dòng họ Võ Hạ có thể lấy

https://thuviensach.vn

người của dòng họ Võ Thái. Một gia tộc khá đặc biệt. Nhưng chính cách phân chia này đã làm nảy sinh vấn đề, hai dòng họ có quân đội riêng, gia phong riêng, và âm mưu riêng. Tới khi Võ Thái Lang lên ngôi Hoàng Đế, dòng họ Võ Thái mới là những người chính, còn dòng họ Võ Hạ, tuy đóng góp nhiều công lao trong việc xưng bá thiên hạ của Võ Thái Lang, nhưng cuối cùng thì vẫn chỉ là kẻ ngoài cuộc. Khổ vậy đấy! Nhưng giờ Hạ Phong cũng có thể ngẩng cao đầu với thiên hạ rồi, được người ta biết tới là con cháu của Hoàng Đế, sướng quá còn chi.

Lã Vân rốt cục cũng hiểu ra vấn đề. Nhưng tất nhiên, hiểu tức là y vẫn không hết thắc mắc:

-Chúng ta nên vào đề chính. Bác sẽ xử lý thế nào với con Doãn Ái đây?

Ngài Hàn mỉm cười:

-Đơn giản!

-Bác ép Hàn Phi lấy Doãn Ái sao?

-Không.

-Vậy chẳng lẽ bác không nhận lời Thất Hiền Sứ Giả?

-Có chứ! Sao lại không?

Lã Vân đớ mặt, y nói:

-Cháu chẳng hiểu gì cả!

Ngài Hàn cười phá lên:

-Nhận lời là một chuyện. Chứ làm là một chuyện khác!

-Nhưng mà…

-Hàn Phi là con trai tao, tao lo lắng cho nó như bất cứ những người cha khác. Tao hết sức bực chuyện con Doãn Ái làm Hàn Phi mê mẩn, để đến giờ Hàn Phi muốn dứt ra cũng không dứt được. Doãn Ái là một con đĩ, tao không chấp nhận con tao cưới một con đĩ về nhà để nó biến cái nhà tao thành một cái kỹ viện suốt ngày thum thủm mùi hôi từ cái miệng thích đàm tiếu của thiên hạ! Nhưng việc trước mắt là bảo vệ bình yên cho Kính Hồ Cư, không là xác người sẽ nổi lềnh phềnh trên sông đấy, vậy nên tao cứ chấp nhận lời đề nghị của lão Sứ Giả đã.

-Nhưng bác vẫn sẽ phải thực hiện lời hứa của mình, không sớm thì muộn…

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn thì thầm vào tai Lã Vân:

-Thì xử cái lão già ấy đi, coi như là hết chuyện, nhẹ nhàng…

Lã Vân rùng mình y không ngờ là Ngài Hàn lại có thể nói ra câu ấy, tai vách mạch rừng, chẳng lẽ ngài không sợ?

-Bác Hàn!

Ngài Hàn nói:

-Đùa thôi. Vẫn còn đầy cách có thể làm lão già ấy im miệng cơ mà.

-Nhưng nếu không còn cách nào khác?

-Thì đành dùng cách nói đùa vậy.

-Nhưng lão già ấy không phải là người bình thường…

Ngài Hàn thở dài, ông cười:

-Thiên hạ này đã có thể ở trong tay tao. So với những kẻ địch hồi ấy, Thất Hiền Sứ Giả chẳng là cái khỉ gì! Mà…

…tao muốn lão già ấy chết…

…thì đừng có nghĩ chuyện lão già ấy có thể sống tới cuối đời.

Lã Vân lại bắt đầu thế. Y cảm thấy mình rạo rực cả người, xưng bá, cả thiên hạ phải quỳ mọp xuống dưới chân mình. Một cảm giác thật thích thú, thật vĩ đại!

Nhưng y lại thấy ước mơ của mình quá xa vời. Vì Ngài Hàn đang đứng trước mặt y.

Ngài Hàn đã thoáng thấy tia máu trong mắt Lã Vân nổi lên. Giống hệt cái kiểu hưng phấn trong đôi mắt của người Uất Hận Thành.

“ Mày có nhiều tham vọng đấy, Lã Vân ạ… “.

“ …giống hệt như ta trước kia. “.

Con đường vắng lặng, gió nhẹ lướt qua, cuốn theo bụi quẩn dưới chân hai người.

-Mày đã từng nghe bài hát của những kẻ xưng bá thiên hạ bao giờ chưa?

-Bài nào ạ?

-Còn nhớ lúc ở quán trọ gần sông Thặng Thuỷ, ông lão chài đã từng hát.

-À…

-Tao hát không hay, nhưng mày nghe thử nhé!

Giọng của Ngài Hàn không hay thật.

https://thuviensach.vn

Trời như trái cầu để ta tung
Ngạo nghễ tiến bước, mặt đất rung
Miệng cười tư lự, danh Thiên Đế
Dịch xê thiên hạ, xưng bá hùng
Nhưng bao kẻ có đủ tư cách để hát bài hát này?
Lã Vân cười.
Y thì sao nhỉ?
…
----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 4 phút và 1 giây -----

Bầu trời ở Vạn Xà Đảo trong xanh, không một gợn mây, một thời tiết thật tuyệt vời cho những đôi tình nhân đi dạo và tâm sự.

Nhưng bóng đen u ám Vạn Kiếp Thành vẫn đang bao trùm lên nơi đây. Người ta vẫn không thể nào hiểu, tại sao Vạn Kiếp Thành lại bị tiêu diệt? Chỗ đó chẳng có gì đáng nói, ngoài việc có vài vụ đâm chém xảy ra hằng ngày trên hòn đảo hoa lệ đó, mà ai cũng biết là các vị quý tộc đứng đằng sau. Cùng lắm chỉ là có người chết, thỉnh thoảng người ta lại thấy những cái xác nổi lềnh phềnh trên mặt biển, vậy thôi, sao mà đến nông nỗi bị diệt sạch?

Và càng kinh khủng hơn, khi cả cái Vạn Kiếp Thành đông người, chen hết cả đất, lấn ra biển, không chống nổi được có hai đứa! Hai đứa ấy phải như thế nào, mạnh cỡ nào mới làm cỏ cả hòn đảo chứ, đã vậy, chúng nó còn hạ được cả Thuỷ Thần Công Công. Chẳng có ai nghĩ đến chuyện đi khiêu chiến với một vị thần, thế mà hai tên áo đen đó lại còn đến tận Vạn Kiếp Thành, tưởng rằng chúng nó mang xác đi nộp, hoá ra là chúng nó đòi mạng Thuỷ Thần!

Người ta nơm nớp lo sợ cái tên Bất Kiếp Viện. Người đi đường cảnh giác, họ bắt đầu tạo một thói quen là ghê sợ đồ đen. Cái gì đen họ cũng sợ tuốt. Từ cái áo, cái quần, cống rãnh, nhưng có một điều khó hiểu, tại sao họ không sợ chính cái mái tóc đen của mình đi? Lính vệ binh trong Vạn Xà Đảo giờ đông đến mức giờ đến bản thân những người lính cũng ngạc nhiên chứ đừng nói dân thường. Ngày qua ngày, thành lệ mất rồi, trên cái Vạn Xà Đảo này có việc gì làm đâu? Những người lính vệ binh chẳng có việc gì,

https://thuviensach.vn

ngoài việc tụ tập đánh bạc trong doanh trại, đến phiên anh nào ra trông thì trông. Mà kể cả lính canh cũng chẳng chịu kém cạnh, họ đánh bạc ngay ở cổng thành. Ở đâu có vụ đánh nhau hoặc xô xát, lính vệ binh chẳng cần ra làm gì cho mệt. Họ chỉ có mỗi một nhiệm vụ là đi khênh những cái xác chết lên xe khi trận chiến kết thúc. Đó là chuyện của bang phái, hơi đâu mà vệ binh nhúng tay vào cho mệt? Nhưng giờ tình hình khác rồi, ai mà dám chắc là cái Vạn Xà Đảo này sẽ bình yên vô sự chứ? Và chẳng có gì thích hợp hơn lúc này, để các vị tướng quân Vạn Xà Đảo xưa nay quen nghe hát, quen đánh bạc và chơi gái được dịp trổ tài thống lĩnh quân sự độc nhất mà thiên hạ không ai bằng của các vị. Thành Bắc thì quân dồn cục lại thành một đống trên đường, trong khi phía Nam đảo thì lèo tèo được vài mống. Quân lính vệ binh ăn chơi mãi rồi nên họ không nhớ là mình ở đơn vị nào. Nháo nhào náo loạn cả lên khi tập họp lính vệ binh. Câu chuyện vui tai ấy làm trưởng lão Tổ Long Thành nổi giận lôi đình, quân ngu chỉ khổ tướng. Vậy là ban tướng lĩnh của Vạn Xà Đảo bị cải tổ đến tận gốc rễ, phanh phui ra lắm thứ không được hay ho cho lắm. Giờ thì người ta có thể đi lại trên đường phố mà không phải chen chúc vì lính vệ binh nữa, và người dân sẽ còn phải nhớ cái công đức đáng ghi danh sử sách này của trưởng lão Tổ Long lắm lắm!

Tuy đối với người thường, nước sôi lửa bỏng và lo lắng là thế, nhưng cái miệng Dạ Nhãn chỉ có phán đúng một câu:

-Chả làm sao cả!

Dạ Nhãn dửng dưng trước những mối lo lắng ấy của người dân. Đơn giản là vì hắn cũng ở trong Bất Kiếp Viện, rất dễ hiểu. Hắn có mối lo lắng khác, không phải là vì người ta truy bắt hắn. Các thành viên Bất Kiếp Viện đều đã chuyển sang mặc áo trắng, lính vệ binh có ngồi cả ngày cũng không bói ra được đứa nào mặc áo đen đi lại trong Vạn Xà Đảo. Đã nói là người sợ đồ đen mà!

Cái lo lắng của Dạ Nhãn là thứ khác…

Khu đánh bạc ở đây rất rộng, nó là một phần trong dây chuyền đánh bạc của bang Độc Tâm. Có khoảng mười khu thế này của Độc Tâm trên Vạn Xà Đảo. Người ta đã xây dựng khu đánh bạc này theo kiểu của một dinh

https://thuviensach.vn

thự dành cho các bậc quý tộc và có địa vị nhất trong Tổ Long Thành, và để trang hoàng, trang trí, trang điểm cho nơi đây, người ta còn treo những bức tranh đầy sự tinh tế, ấn tượng và đẹp xiêu lòng người có từ thời Ngũ Đế. Tất cả những cái hào hoa, tao nhã ấy hoà quyện với nhau, làm thoải mái tâm hồn những con người đến đây với mục đích dung tục: đánh bạc. Dù đã bị bóng đen Bất Kiếp Viện bao phủ, nhưng có vẻ như điều ấy chẳng có ảnh hưởng gì tới chuyện đánh bạc cả.

Trước mặt Dạ Nhãn là một đám đánh bạc. Một cái bàn to và dài, tiền vứt vào chất cao thành đống, đồng sắt có, đồng bạc có, và đồng vàng cũng có. Tiếng gọi cửa nhốn nháo, lặng yên đến nín thở khi cái bát đựng con xúc xắc bên trong đập bộp xuống bàn. Và kết thúc là một tiếng rú như điên như dại, mừng hơn cha chết sống lại của một kẻ thắng bạc.

-Tôi thắng rồi! Thắng rồi! Tiền của tôi! Tiền của tôi!

Kẻ thắng bạc nhảy lên bàn, hắn quằn quài trong đống tiền như thể đang tắm vậy. Phía dưới, là cái nhìn bực tức của những kẻ thua bạc đối với hắn.

Dạ Nhãn cười. Tiền đến nhanh, thì đi cũng nhanh thôi.

Nhưng đây chỉ là khu đánh bạc bình dân. Còn sâu trong kia mới là chỗ để các bậc vương giả ngồi chơi. Ở đây có nhiều bàn nhỏ, mỗi bàn khoảng từ bốn tới sáu người ngồi. Tiền không dồn thành đống kiểu số lượng như ngoài kia, nó chỉ có chất lượng. Tức là, khách chơi bạc toàn đặt bằng Kim Nguyên Bảo, những viên Kim Nguyên Bảo sáng chói, lấp lánh làm hoa mắt người ta. Đối với những người ở chỗ này, tiền không phải là một cái gì đó lớn lao quá. Bằng chứng là, một tên công tử đã thua mười viên Kim Nguyên Bảo trong đúng có một ván, vậy mà hắn lại tỉnh bơ:

-Hôm nay tại hạ thua mất rồi!

-Không sao, công tử sẽ gỡ lại thôi! – Một ông già ngồi cùng bàn nói.

Thật là nhã nhặn, thật là lịch sự, đó là nếp sống tao nhã của những người chơi bạc tại đây. Người ngoài không biết lại cứ tưởng họ đang chuyện trò đàm đạo không biết chừng! Những viên Kim Nguyên Bảo cứ trao qua trao lại, có người thua đến cả hai chục viên, vậy mà hắn lại cười:

-Tại hạ xui hôm nay mất rồi! Thật tình!

Cả đám người chơi bạc cười rộ.

https://thuviensach.vn

Dạ Nhãn thở dài. Không phải hắn thở dài vì không được như kẻ kia, tiêu tiền như vứt rác. Đối với Dạ Nhãn, tiền bạc không quan trọng lắm. Mỗi thành viên của Bất Kiếp Viện tứ xứ, mỗi người một chỗ, và không thường xuyên gặp mặt nhau vì phải đi khắp nơi để thu thập thông tin, vì vậy tiền bạc là rất quan trọng. Nhưng Thiên Ma biết cách làm ra tiền, nên những thành viên của Bất Kiếp Viện không bao giờ phải lo lắng về điều đó. Hết tiền thì Thiên Ma lại gửi, thường thường là vài chục viên Kim Nguyên Bảo sáng choé. Giá người ngoài chẳng ai biết Thiên Ma lấy đâu ra lắm thế? Nhưng mọi người trong Bất Kiếp Viện đều hiểu.

Nhưng đối với hai thằng Bạch Nhật và Tuyệt Sát, vài trăm Kim Nguyên Bảo cũng chẳng là gì. Hai thằng này được cái hợp nhau là đều khoái đánh bạc. Và rất hoàn hảo khi cả hai đều hay thua bạc. Dạ Nhãn cười. Đánh được mười ván thì thua những bảy, thế này thì làm ăn quái gì nữa? Nhưng sự đời nó thế, càng thua càng cay cú, càng hăng máu. Bao nhiêu tiền Thiên Ma gửi cho, Bạch Nhật và Tuyệt Sát đều nướng vào đỏ đen hết cả.

-Quý khách dùng trà! – Một tiếng nói làm Dạ Nhãn giật mình. Tâm hồn hắn đang bay ở đâu bỗng rơi tọt xuống đất.

Dạ Nhãn ngước nhìn lên. Một cô gái khá xinh xắn, đôi mắt Dạ Nhãn sáng lên. Hắn cười:

-À! Vâng!

Dạ Nhãn đưa chén trà lên, và không hiểu vô tình hay cố tình mà Dạ Nhãn chiếc chén rớt nước xuống tay cô gái. Cô gái đặt vội chiếc ấm trà xuống, và xuýt xoa vì nóng.

-Chết! Tôi xin lỗi! – Dạ Nhãn nói.

Hắn rút một tấm khăn đã chuẩn bị trong túi từ lúc nào. Một tay lau hết nước trên tay cô gái, tay kia thì nắm chặt tay cô và Dạ Nhãn đang cảm nhận được làn da mịn màng, trắng nõn.

-Quý khách! Xin đừng thế…

-Tôi chỉ giúp cô thôi mà!

Cô gái thấy không ổn, nên rút vội tay ra. Cô tức tốc đi vào trong, khuôn mặt ngượng ngập.

https://thuviensach.vn

Dạ Nhãn nhìn theo, hắn mỉm cười. Hắn thích khuôn mặt của con gái, hắn thích sờ soạng vào đôi tay mềm và thơm. Dạ Nhãn không thể kìm nén được những ham muốn đó của mình.

-Thích nhỉ? Dạ Nhãn? – Có tiếng nói.

“ Thiêng thật, vừa nghĩ là xuất hiện liền! “. Dạ Nhãn nghĩ khi thấy bóng dáng của Bạch Nhật và Tuyệt Sát đang ở trước mặt mình. Hai tên này cũng đã mặc áo khoác trắng thay cho áo đen.

-Con bé ấy trông xinh đấy chứ? – Tuyệt Sát nói – Ngươi lại tính làm thịt nó hả?

Dạ Nhãn thở dài:

-Ta không hiểu vì sao hai ngươi lại gọi là làm thịt nhỉ? Có phải là lò mổ đâu?

-Thế ngươi định nghĩa nó là cái gì? – Bạch Nhật hỏi.

Dạ Nhãn múa tay, giảng giải:

-Hai thằng đầu óc nông cạn như cái vũng nước của các ngươi hiểu gì, để ta nói…

Bạch Nhật đính chính:

-Này này! Ta am hiểu về lịch sử, y thuật lắm. Có cái tên Tuyệt Sát này là đầu bò thôi, đừng có lôi ta vào nhé!

-Thế ngươi tưởng ngươi thông minh lắm chắc? – Tuyệt Sát vặn.

-Chả làm sao cả! Nói tóm lại là hai ngươi đầu bò như nhau! – Dạ Nhãn nói – Nghe đây. Không ai gọi là làm thịt cả. Đó là sự tìm hiểu giữa hai tâm hồn khao khát yêu đương, hiểu chưa?

Bạch Nhật quay sang nhìn Tuyệt Sát một lúc, rồi cả hai tên cười sặc sụa.

-Có gì đáng cười ở đây? – Dạ Nhãn bực mình.

Bạch Nhật bò ra bàn, hắn nói:

-Ta không thể hiểu là tấm lòng cao quý của ngươi chia ra bao nhiêu phần rồi? Trong tổ chức, ai mà chẳng biết ngươi là thằng hám gái nhất, đi đâu, gặp phải con bé nào dễ coi là mắt ngươi sáng rực cả lên?

Tuyệt Sát đá vào chân Bạch Nhật. Bạch Nhật đã lỡ lời khi nói tới từ “ tổ chức “. Dạ Nhãn cũng thấy đã hơi lố khi nói về vấn đề này.

-Cẩn thận cái mồm của ngươi cho ta nhờ! – Dạ Nhãn thì thào.

https://thuviensach.vn

-Biết rồi…Nhưng mà nói tóm lại, ta hỏi ngươi, từ trước tới giờ, ngươi thịt bao nhiêu đứa rồi?

Dạ Nhãn bực mình:

-Chưa được ai cả!

Bạch Nhật và Tuyệt Sát lại rú lên một tràng cười nữa.

-Đúng rồi! – Tuyệt Sát cười đau cả bụng – Suốt ngày để ý tới gái, nhưng tán thì chưa tán nổi con nào cả!

Dạ Nhãn liếc xung quanh, hắn thấy một vài người đang để ý tới bàn của hắn. Hắn thì thầm:

-Này! Có thấy mấy thằng đang theo dõi không?

Tuyệt Sát liếc nhìn quanh, đôi mắt của hắn sáng lên:

-Có. Hai thằng trên gác, một đứa dưới này. Ba thằng ngồi bàn sau. Hình như là lính vệ binh theo dõi ngầm.

-Chúng nó phát hiện ra ta rồi à? – Bạch Nhật hỏi.

-Không. – Dạ Nhãn nói – Chắc là chưa. Nhưng có vẻ như cách ăn mặc và cách tụ họp của chúng ta khiến chúng để ý.

Dạ Nhãn thấy mất nhiều thời gian cho chuyện phiếm, hắn nói:

-Hôm nay ta gọi hai ngươi đến là có việc. Thiên Ma vừa gửi thư cho ta.

-Sao? Có gì không? – Bạch Nhật hỏi.

-Chính xác không phải là Thiên Ma gửi, mà là Hắc Băng gửi. Thiên Ma vừa đánh nhau tơi bời với Xích Vân xong.

Tuyệt Sát vồn vã, bây giờ hắn khoái nghe chuyện Xích Vân hơn là đánh bạc:

-Thế à? Thế nào?

Dạ Nhãn nhún vai:

-Tan tành. Người dân Tích Vũ được xem cảnh tượng kỳ lạ, có lửa, nước, tuyết, băng. Xích Vân thì chẳng biết ra sao, nhưng Thiên Ma nhà ta là bị dính Hoả Ngục rồi.

Bạch Nhật nheo mắt:

-Hoả Ngục? Đừng bảo là Xích Vân có Oan Nghiệt Kiếm nhé?

-Chính xác là Xích Vân đã có. – Dạ Nhãn tiu nghỉu.

Tuyệt Sát nói thầm:

https://thuviensach.vn

-Ta nhớ là Xích Vân đã vứt bỏ Oan Nghiệt Kiếm rồi cơ mà? Thiên Ma giữ lại thanh kiếm ấy, thế không lẽ…

-Ừ. Thiên Ma trả lại cho Xích Vân.

Bạch Nhật nói láu:

-Thiên Ma điên à? Gửi lại Xích Vân Oan Nghiệt Kiếm thì có khác gì ngáng đường chúng ta? Mà…giờ này Thiên Ma sao rồi?

-Hắc Băng chỉ nói lại là đang khá nguy kịch.

-Mẹ kiếp! – Tuyệt Sát cáu – Cái thằng Thiên Ma này lại tự mua rắc rối vào mình! Hắn thừa biết Hoả Ngục của Xích Vân khủng khiếp thế nào rồi mà sao còn động vào? Lại còn trả Oan Nghiệt Kiếm nữa!

Dạ Nhãn nói:

-Ta không nghĩ Thiên Ma dở hơi. Các ngươi biết đấy, hắn luôn có mục đích. Và ta nghĩ hắn trả lại Oan Nghiệt Kiếm cho Xích Vân là có lý do của riêng hắn. Còn chuyện hắn đánh nhau với Xích Vân, thì các ngươi hiểu tính hắn còn gì!

Bạch Nhật thở dài:

-Ta biết. Nhưng mục đích gì thì mục đích, hắn cũng phải biết là phải giữ mạng mình chứ? Hắn mà chết, thì lấy ai làm thủ lĩnh?

Dạ Nhãn thì thào:

-Cái này thì không trách Thiên Ma được. Hắn luôn bị kích động khi nhắc đến Xích Vân mà.

Cả ba đều im lặng.

-Thôi. Nghe đây! – Dạ Nhãn nói – Việc đầu tiên mà ta muốn nói. Đó là hai ngươi đưa Hắc Đế Ấn đây.

Bạch Nhật cẩn thận nhìn quanh, ra vẻ như buồn ngủ, hắn đưa nhanh cái túi từ trong áo ra cho Dạ Nhãn.

-Việc thứ hai. Thiên Ma đang nguy kịch, ta chưa biết hắn sống chết thế nào. Nhưng hắn có nhắn lại là khẩn trương tấn công Kính Hồ Cư gấp. Thay vì hai tháng nữa, chúng ta sẽ rút ngắn thời gian xuống còn gần một tháng.

-Vậy bọn ta phải về đó sao? – Tuyệt Sát hỏi.

-Không. Vọng Quái và Quỷ Nhân sẽ được điều động về đó. Hai thằng này đã lâu không giở trò rồi. Sắp có kịch hay. Thiên Ma đã đoán là thế nào

https://thuviensach.vn

Hàn Thuỷ cũng sẽ nhúng tay vào chuyện này, nên hắn rút ngắn thời gian xuống để Hàn Thuỷ không can thiệp vào chuyện Kính Hồ Cư của ta được. Hai ngươi có nhiệm vụ thay thế vị trí của Vọng Quái và Quỷ Nhân, tiếp tục đi tìm tung tích của Hắc Đế Ấn và đặc biệt là Tàn Dương. Có tin là Ngũ Hành Tộc và Uất Hận Thành đã xuất quân đi tìm Hắc Đế Ấn rồi, vì vậy phải khẩn trương lên.

-Thế có mỗi hai chúng ta thôi à? – Bạch Nhật hỏi – Ngươi là kẻ biết Hắc Đế Ấn ở đâu! Sao còn nhờ chúng ta?

Dạ Nhãn nói:

-Ta có khả năng ấy. Nhưng Đại Lục này quá rộng. Và đôi khi cảm giác của ta cũng đánh lừa chính ta. Đoán mười lần, may trúng được một lần nơi nào có Hắc Đế Ấn. Nên muốn biết Hắc Đế Ấn ở đâu thì phải dựa vào Thiên Ma thôi.

-Vậy có mỗi chúng ta đi tìm thôi sao?

-Không. Có cả Huyết Tà, Bắc Hải, và Mộng Dụ nữa.

-Hắc Hổ thì sao?

Dạ Nhãn lắc đầu:

-Hắn thì không phải là mẫu người thích tìm kiếm. Hắn thích phá hoại hơn, hai tên Vô Ảnh và Hắc Hổ như nhau, thích phá hoại mọi thứ.

-À! – Bạch Nhật hỏi – Vô Ảnh bây giờ đâu rồi?

-Hắn đang thực hiện nhiệm vụ của riêng hắn. Chỉ có hắn với Thiên Ma biết là hắn đang làm gì.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 5 phút và 52 giây -----

Gió lặng lẽ và thoáng qua trên Lạc Nhật Trấn.

Vô Ảnh bước đi. Hắn chẳng mảy may nghĩ tới chuyện khác, ngoại trừ hướng ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Hắn lững thững bước đi. Đôi chân có vẻ mỏi mệt, đôi mắt hắn lờ đờ như buồn ngủ. Nhưng chỉ Vô Ảnh mới biết mắt mình đang lờ đờ buồn ngủ, vì khuôn mặt hắn đang bị che khuất bởi mũ trùm của áo khoác.

Và hắn vẫn mặc áo khoác màu đen. Hắn chẳng quan tâm gì tới cái chuyện Bất Kiếp Viện đang nổ bùm xùm từ cái miệng của bàn dân thiên hạ.

https://thuviensach.vn

Đối với Vô Ảnh, những lời nói ấy không có ý nghĩa. Có thể gọi là không tồn tại, vì trong đầu óc của Vô Ảnh, điều đó không làm hắn bận tâm.

Hắn chỉ quan tâm tới nhiệm vụ mà Vọng Quái đã truyền đạt lại cho hắn. Vô Ảnh thở dài, tên Thiên Ma này thật lắm chuyện, bắt Vô Ảnh làm việc, trong khi Thiên Ma đang tha hồ vui vẻ với Hắc Băng ở Tích Vũ Thành, thì Vô Ảnh phải đi làm việc. Nhưng dù sao, kết hợp với đi chơi cũng được. Đối với Vô Ảnh, nhiệm vụ này cũng chẳng quan trọng đối với hắn lắm, nên làm được thì làm, không làm được thì thôi.

Và Vô Ảnh cũng chẳng thèm để ý tới ánh mắt soi mói và lấm lét của người dân đi lại trong thị trấn. Người ta chú ý tới thanh kiếm buộc bằng vải trắng, tấm vải loang lổ những vệt màu đỏ thẫm. Và Vô Ảnh cũng không biết là có vài người vệ binh đã bắt đầu để ý tới hắn. Cách ăn mặc quá bí hiểm như thế kia thì thử hỏi ai mà không nghi ngờ cho được?

Vô Ảnh đi qua một hàng bán bánh, hắn thấy một đôi cha con đang mua hàng. Người cha cao và hơi gầy, đứa con thì mới chừng có năm sáu tuổi. Cả hai người họ đều mặc những bộ quần áo bạc màu và có vài vết vá nho nhỏ. Xem chừng không hắn là một nhà nghèo, nhưng chắc chắn không phải thuộc hàng dư giả tiền bạc.

Vô Ảnh chú ý, hắn dừng lại và cố gắng nghe từng lời nói của hai cha con.

-Cha ơi! Mua cho con bánh bao! Bánh nhân thịt nhé!

Người cha hơi ngập ngừng, nhưng anh ta vui vẻ cười:

-Ừ…được rồi!

Người cha ấy mua hai chiếc bánh. Một cái đứa cho con, một cái thì để lại, không ăn, anh ta cho vào túi.

Đứa con thấy vậy, nó nói:

-Cha không ăn sao?

-Không. Cha không đói.

-Thế cho con nhé!

-Không được. Cái này để phần mẹ nữa.

-Vậy à? Thế thì cha ăn của con này!

Đứa bé bẻ một nửa, rồi nó đưa cho cha mình.

https://thuviensach.vn

-Cha ăn đi!

Người cha cười, rồi anh ta cầm lên, tay kia xoa đầu đứa bé:

-Ngoan lắm!

Đôi mắt khép hờ, Vô Ảnh nhìn theo bóng của hai cha con ấy. Hắn thấy ánh mắt vui lắm. Mua cái ăn cũng phải lo, nhưng tại sao họ cười tươi thế?

Vô Ảnh nghĩ lại, hắn đã bao giờ cười chưa?

Không biết…

Vô Ảnh không biết. Hắn chẳng bao giờ nghĩ tới điều đó, bây giờ tự hỏi lại, hắn thấy thật khó trả lời.

Hình như là đã từng cười rồi.

Vô Ảnh cứ nghĩ thế, hắn chẳng biết là mình đã ra khỏi Lạc Nhật Trấn. Chân hắn cứ bước mà đầu óc hắn lại cứ nghĩ hình ảnh của hai cha con ban nãy. Cánh đồng cỏ trải dài trên bước chân của Vô Ảnh.

-Dừng lại!

Vô Ảnh ngước nhìn lên, một đội vệ binh, hông đeo kiếm, đang đứng trước mặt hắn. Người đội trưởng chìa tay ra:

-Rất mong các hạ thông cảm! Xin trình giấy tờ tùy thân!

Vô Ảnh lẳng lặng rút giấy tờ ra. Các thành viên trong Bất Kiếp Viện đều được chuẩn bị một lô những giấy tờ giả để dễ bề hành động. Người đội trưởng vệ binh xem một lúc, hắn nhìn Vô Ảnh với một ánh mắt hoài nghi hơi lộ liễu.

-Được chưa? – Vô Ảnh hỏi.

Người đội trưởng chẳng nói gì, hắn rút lưỡi gươm đeo bên hông ra, chĩa vào mặt Vô Ảnh:

-Các hạ chưa thể đi được! Chúng tôi cần hỏi một số chuyện!

Vô Ảnh thở dài, hắn nói:

-Giấy tờ của tôi không hợp lệ hay sao?

-Rất hợp lệ! Nhưng tại hạ cần hỏi các hạ một số chuyện, và mong rằng các hạ sẽ không từ chối! Việc tại hạ làm, đều có mục đích cả!

Vô Ảnh ngán. Hắn thở dài. Rồi hắn quay gót:

-Thì đi!

https://thuviensach.vn

Tên đội trưởng hơi ngạc nhiên, trước giờ chưa có ai lại ngoan ngoãn như thế. Đối với mọi người bình thường, nếu bị hỏi han kiểu này thì còn gân cổ cãi nhau chán chứ chưa đợi tới chuyện đem về doanh trại để thẩm tra.

Vô Ảnh bị lính vệ binh tháo thanh kiếm mà hắn đeo trên lưng xuống. Vô Ảnh cũng chẳng phản kháng lại gì. Hắn cứ để vệ binh dẫn đi.

Đi được một quãng, thì một người vệ binh đi tới, tay cầm chiếc thương dài, anh ta đang làm nhiệm vụ tuần tra. Người vệ binh đi qua đám vệ binh đang áp giải Vô Ảnh. Anh ta nói:

-Chào đội trưởng!

-Ừ! Đi tuần cho tốt!

-Vâng. Tôi sẽ…

Giọng nói ấy bị cắt ngang bởi một tiếng kêu. Im lặng, và những người vệ binh hướng ngay ánh mắt về Vô Ảnh.

Người lính vệ binh ban nãy đã bị cắt cổ. Một vết cứa rất sâu trên cổ anh ta. Tay của Vô Ảnh đang niệm thuật và giống như đang cầm một thanh kiếm vô hình vậy.

Những người vệ binh tản ra, bao vây lấy Vô Ảnh.

-Ngươi…đã làm gì cậu ta? – Tên đội trưởng vệ binh luống cuống.

-Một nhát cắt … rất đơn giản.

Tên đội trưởng không lý giải nổi vì sao trên tay Vô Ảnh không có vũ khí, mà sao lại có vết cắt cổ? Và…

Vô Ảnh ra tay lúc nào?

-Bắt lấy hắn! – Tên đội trưởng ra lệnh.

Vô Ảnh nhảy vút lên không trung, hắn thoát ra khỏi đám vệ binh đang định bu vào bắt hắn.

-Bắt lấy hắn! – Tên đội trưởng lại gào lên.

Vô Ảnh xoè rộng bàn tay, rồi đẩy về phía trước, một trận gió lớn nổi lên, thổi về phía những người lính vệ binh.

Những người vệ binh thấy bụi cay xè mắt, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có thế, họ chẳng làm sao cả.

Một trận mưa lá rơi xuống vì sức gió vừa rồi.

https://thuviensach.vn

Một người lính cầm kiếm lên, anh ta định chạy tới thì thoáng thấy một chiếc lá rơi vào tay mình.

Người lính hét lên, chiếc lá như lưỡi dao, cắt đôi bàn tay của anh ta. Chưa kịp hoàn hồn thì lá rơi xuống dày đặc, cả đám lính vệ binh chết sạch. Những chiếc lá mỏng thấm đầy máu.

Tên đội trưởng vệ binh đa may mắn thoát khỏi đám lá giết người đó. Nhưng mặt hắn cũng đã đầy những vết xước, bộ áo giáp hắn mặc cũng bị lá cắt ra thành nhiều mảnh.

-Ngươi là ai? – Tên đội trưởng thở hổn hển.

-Vô Ảnh của Bất Kiếp Viện.

Tên đội trưởng cứng người, hắn thấy bụng mình sôi lên và tưởng như muốn vỡ tung vì sợ hãi. Những kẻ của Bất Kiếp Viện đánh cả thần linh, thì hắn là cái thá gì?

Tên đội trưởng quơ quào dưới mặt đất, hắn vớ được cây thương ban nãy, hắn chẳng còn gì để mất, cùng lắm là chết, hắn phi cây thương về phía Vô Ảnh.

Vô Ảnh vẩy tay sang, cây thương đi theo chiều tay của hắn, đâm thủng một thân cây cổ thụ.

Tên đội trưởng quyết liều ván này, tay cầm vững kiếm, hắn lao vào Vô Ảnh.

Vô Ảnh lạnh lùng vung tay, một luồng gió khác, cuốn đi cả lá, kiếm vào trong nó, xoáy tròn về phía tên đội trưởng.

Một cây cổ thụ lâu năm, thân to đến mười người ôm không xuể nổ tung. Từng mảng thân cây bay lên không trung rồi rơi lả tả xuống đất.

Tên đội trưởng đứng im, khuôn mặt hắn dại đi và không còn nhận thức. Đôi mắt không chớp, những giọt mồ hôi chảy dài xuống cằm của hắn.

Vô Ảnh cầm thanh Hắc Kiếm của mình lên, đeo vào lưng. Hắn tiến tới tên đội trưởng đang trơ ra như tượng đá. Vô Ảnh nói:

-Ta căm thù những đứa nào dùng trường binh.

Và kể cả bọn đi theo chúng…

…hôm nay tạm tha cho ngươi.

Tên đội trưởng vẫn đứng trơ thổ địa ra đó, hắn chẳng nhúc nhích gì cả.

https://thuviensach.vn

Vô Ảnh lại bước đi. Trong đầu hắn lại tự hỏi…

Đã bao giờ hắn cười chưa?

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 8 phút và 41 giây -----

-Mời Hàn bang chủ dùng trà! – Cái giọng khục khặc nhưng đon đả của Thất Hiền Sứ Giả mời Ngài Hàn.

Lã Vân hơi khó chịu một chút, từ nãy giờ, Sứ Giả cứ toàn mời và nói chuyện với Ngài Hàn. Trong khi lão ta lại như chẳng thấy Lã Vân đâu cả, thậm chí không thèm cả đáp lại lời chào của y. Nhưng thôi, Lã Vân không phải là người chấp nhặt.

Lã Vân nhìn quanh, nhà của ông già Sứ Giả này đúng là một thứ đáng xếp vào loại khó hiểu. Sàn nhà lát bằng đá màu trắng xám, trơn bóng và đủ các đường nét hoa văn khá cầu kỳ. Và Lã Vân đang cố tăm tia xem miệng của Sứ Giả đã gãy mất cái răng nào chưa, sàn trơn thế này thì ngã gãy răng là chuyện dễ hiểu. Những cây cột bằng gỗ láng quánh màu cánh gián, được chạm trổ những hình vẽ khá tinh vi và sống động. Như cái cột gần nhất, Lã Vân có thể nhìn thấy một bức tranh phong cảnh Kiếm Tiên Hồ được đục đẽo rất khéo. Ánh nắng vàng của buổi chiều chiếu vào từng thớ gỗ, làm hằn lên những bức tranh được đẽo gọt hết sức kỳ công của những người thợ mộc.

Nhưng không chỉ có phong cảnh Kiếm Tiên Hồ. Có lẽ Sứ Giả muốn người ta thấy phong cách thưởng thức nghệ thuật không giới hạn của mình nên cho đục đẹo, khắc rất nhiều phong cảnh lên những cây cột. Nào là cảnh núi Bạch Hổ Lĩnh này, nào là cảnh sông Thặng Thuỷ này, nào là cảnh trên núi Ma Thiên Nhai này, mà Lã Vân cũng chẳng biết đấy có phải là Ma Thiên Nhai không nữa. Vì núi nào trông cũng hao hao núi nào. Nhà Sứ Giả đúng là một công trình, không, Lã Vân sửa lại, phải gọi là một mớ hỗn tạp nghệ thuật chen chúc nhau trong một khoảng không gian. Cái gì để nó đứng đơn lẻ thì đẹp, nhưng đem nó trộn vào những thứ khác lại thành ra buồn cười và lố bịch.

Thất Hiền Sứ Giả có một khuôn mặt dài như mặt ngựa. Hai môi thâm đem và xám ngoét, đôi mắt là một màu đục và trắng nhờ, nhợt nhạt, không

https://thuviensach.vn

hề có cảm xúc. Điều này trí ngược hẳn với cái khuôn mặt xinh như tiên của con lão ta – Doãn Ái. Bố thì xấu lại đẻ ra con đẹp. Chuyện bình thường.

Vợ Thất Hiền Sứ Giả đã mất từ lâu, cách đây chín hay mười năm gì đó. Và cũng đặc biệt khi mà ông già này không rửng mỡ lên mà lấy vợ kế như thằng già Khuất Bá. Nghe nói trước khi người vợ lâm chung, lão ta đã hứa sẽ nuôi nấng Doãn Ái và không bao giờ lấy thêm vợ nữa. Kể ra thì điều ấy cũng chẳng có gì đáng chê trách, nhưng lão làm thế nào mà biến Doãn Ái thành một con quỷ cái thế này thì Lã Vân thật chẳng đồng tình chút nào.

-Vậy là Hàn bang chủ muốn đến Kính Hồ Cư? – Sứ Giả vuốt vuốt cái chòm râu ngắn cũn dưới cằm của mình.

-Vâng. – Ngài Hàn nói – Hàn Thuỷ muốn có một chỗ trên đó. Nhưng ngài thấy đấy, thật tình…chúng tôi không biết Độc Tâm có đồng ý hay không. Nên đành phải nhờ tới lời nói vàng ngọc của ngài vậy.

Thất Hiền Sứ Giả hỏi:

-Vậy bang chủ thật sự muốn có chỗ trên Kính Hồ Cư sao?

Ngài Hàn nói:

-Vâng. Nhưng phải nói thật là…có chuyện.

-Ngài cứ nói. Không phải ngại.

-Nếu Sứ Giả đã nói vậy thì tôi cũng nói luôn. Hiện tại, Hàn Thuỷ chúng tôi đang rất cần mở rộng đất xuống phía Nam, giao thương buôn bán ở trên phía Bắc này đã đủ rồi, nên…

Lã Vân nhếch mép cười. Lần này thì Ngài Hàn không thể nói thật là có bọn Bất Kiếp Viện đang chuẩn bị xơi tái Kính Hồ Cư được. Thất Hiền Sứ Giả không phải là nơi để đặt một thông tin quan trọng như thế vào được.

Sứ Giả cười:

-Hàn bang chủ đây đã có đủ cả rồi còn gì nữa? Sao phải tham lam thế?

-Ngài biết đấy. Tất cả là vì tương lai con cháu mà…

Sứ Giả cười phá lên. Lão vỗ vai Ngài Hàn:

-Hàn bang chủ thật là…nhưng tiện thể đây, tôi cũng xin hỏi một câu thế này, không biết ngài có trả lời không?

-Ngài cứ hỏi!

Thất Hiền Sứ Giả ghé gần vào, hỏi:

https://thuviensach.vn

-Tôi nghe đồn thiên hạ nói rằng ngài buôn hàng " cấm ", có thật là như vậy không?

Ngài Hàn trả lời:

-Ngài là chỗ tôi tín nhiệm, nên tôi cũng nói thật. Đúng là có chuyện đó.

-Và ngài muốn có đất ở Kính Hồ Cư là để vận chuyển nó về cho dễ dàng, từ đó có thể dễ dàng tuồn hàng vào trong Tổ Long, đúng không?

-Không sai.

Lã Vân phải nể cái trí thông minh của lão già Sứ Giả. Đúng là Ngài Hàn không những muốn có đất ở Kính Hồ Cư để liên kết với Độc Tâm, chống lại Bất Kiếp Viện mà mặt khác, ngài muốn dùng cái nơi ấy làm bàn đạp để ngài tuồn hàng vào trong Tổ Long về sau này. Đưa hàng " cấm " vào trong Tổ Long rất khó vì sự kiểm soát rất nghiêm ngặt của vệ binh. Trong khi Kính Hồ Cư lại là một nơi riêng của bang Độc Tâm, toàn bộ người bảo vệ nơi này là của Độc Tâm hết. Nếu có một đất trên này, thì Hàn Thuỷ chỉ có ngồi chơi xơi nước mà đợi những kẻ muốn có hàng từ trong Tổ Long chạy ra mua mà thôi. Kính Hồ Cư nằm ở miền Trung Đại Lục, có con sông chảy qua, ngay đằng sau là Ma Thiên Nhai, và càng tuyệt hơn nữa là có Minh Thú Chi Thành ở Ma Thiên Nhai, một hang động có rất nhiều các loại sản vật quý báu, và điều quan trọng nhất, là trong đó có quái vật, mà có quái vật, tức là có hàng " cấm ". Độc Tâm chiếm Kính Hồ Cư, nhưng lại không có khả năng lấy hàng " cấm " vì họ không có kinh nghiệm trong việc này. Cả Đại Lục, trong thế giới của bang phái, thì chỉ có Hàn Thuỷ và Bát Đỉnh Điện là có kinh nghiệm lâu năm trong nghề này. Hàn Thuỷ chỉ cần có được đất trên Kính Hồ Cư thì cái Minh Thú Chi Thành kia sẽ là miếng mồi béo bở chưa từng có.

Xem ra Thất Hiền Sứ Giả không thể đoán nổi là có tổ chức Bất Kiếp Viện đang định tấn công vào Kính Hồ Cư, nhưng lão già ấy lại đọc được thâm ý của Ngài Hàn.

-Tôi phải nói thật, bang chủ ạ. Tôi đúng là một người mang dòng máu Hoàng Đế, và thực sự là tôi có rất nhiều vây cánh, rất nhiều thế lực. Nhưng ngài hiểu không, những cái vây, những cái cánh ấy của tôi không phải là của tôi, nó không dính liền vào cơ thể tôi để cho tôi điều khiển. Những cái

https://thuviensach.vn

vây cánh ấy biết tự hoạt động, biết suy nghĩ, và thậm chí biết cả trở mặt. Đây hai người tâm giao, tôi nói nhỏ với ngài vậy. Ngài biết đấy, ngài có thể mở kỹ viện, sòng bạc, trốn thuế, có đất, cái đó tôi hoàn toàn có thể giúp được ngài. Nhưng cái chuyện hàng " cấm ", kỳ thực là quá khả năng của tôi. Ngài biết không, Nhân Tộc Ẩn Giả sẽ chẳng vui vẻ gì khi biết tôi cho ngài dùng đất để ngài buôn hàng " cấm ". Các vị trưởng lão Tổ Long cũng thế, đặc biệt là Hạ Phong, em họ tôi, cậu ta cũng sẽ mặt nặng mày nhẹ với tôi lắm nếu biết được chuyện này. Tôi phải nói thật, nó quá nguy hiểm. Không! Ngài cứ bình tĩnh, để tôi nói hết! Tôi tôn trọng ý kiến của ngài, nhưng mong ngài để tôi nói hết! Thực tình, cái chuyện nguy hiểm ấy là nguy hiểm cho người của ngài, tôi biết Hàn Thuỷ có Cửu Diệu, có Thiết Thủ, có Tam Khách, và đặc biệt là có ngài, nên các ngài có thể buôn được những mặt hàng như thế. Nhưng ngài biết không, Độc Tâm liệu có chịu để yên cho ngài ăn cái Minh Thú Chi Thành ngon như vậy không? Tôi mặc dù là người chỉ có nghĩa vụ là giúp đỡ cho ngài, người của ngài có chết thì cũng chẳng liên quan gì tới tôi. Nhưng cái nguy hiểm ở đây là sự tín nhiệm, Hàn bang chủ ạ. Tín nhiệm, ngài hiểu không? Các vây cánh của tôi sẽ đứt hết, họ không muốn dây dưa tới một người buôn bán hàng " cấm ", họ sợ tai tiếng, và tôi sẽ dần đứt vây, gãy cánh, tôi không thể bay, tôi không thể bơi được nữa. Tôi là một người dễ tính, tôi không phản đối gì chuyện các ngài buôn hàng " cấm " cả. Kẻ nào có sức mạnh, thì có thể dùng nó, và minh chứng là rất nhiều cao thủ đã, đang sử dụng hàng của ngài. Nhưng ngài hiểu cho…cái tôi cần bây giờ là danh dự. Những tay thủ cựu của Tổ Long là thứ để tôi mua danh dự, nên tôi không thể làm mất được. Thời buổi này, muốn có danh dự, cũng phải mua, ngài hiểu điều đó hơn ai hết mà!

Lã Vân hơi ngạc nhiên. Lão già này ăn nói rất hoạt bát và có lý, khác hẳn với lời giới thiệu không mấy tốt đẹp của Ngài Hàn trước khi đến đây.

Ngài Hàn im lặng một lúc, ông đang suy tính. Nhưng dường như đã nghĩ chán, ông nói:

-Không. Thật ra thì…ngài sẽ có phần.

Mắt Thất Hiền Sứ Giả hơi nhướn lên một chút, nhưng hạ xuống ngay, nhanh đến mức không ai thấy, nhưng điều đó không thể nào thoát khỏi mắt

https://thuviensach.vn

Lã Vân.

“ Cá cắn câu rồi, rốt cục nói dông dài cũng chỉ là muốn chia phần! “ – Lã Vân cười thầm.

-Ngài Sứ Giả, tôi đến đây, tức là tôi đã có sự chuẩn bị cho cái sự không chấp thuận của ngài. Vậy nên, chúng ta sẽ có một cái gọi là trao đổi nho nhỏ? Ngài đồng ý chứ? – Ngài Hàn cười.

-Tôi đã nói rồi, chuyện này không thể, nó vượt quá khả năng của tôi.

-Không. Ngài hãy để tôi phân tích, thế này, hiện giờ Hàn Thủy đang có một vị trí lớn trong Tổ Long. Tôi mặc dù chỉ là thành viên danh dự, nhưng sức của tôi tới đâu, ngài hiểu rõ.

-Ngài dụ dỗ tôi bằng cái chức danh trong vị trí lãnh đạo Tổ Long sao? – Sứ Giả hơi khinh khỉnh lời đề nghị ấy của Ngài Hàn.

-Đúng. Tôi đang dụ ngài bằng cái chức danh ấy. Hiện giờ, tuy là ngài đã thân quen rất nhiều thế lực, nhưng ngài chưa thể danh chính ngôn thuận mà vào bàn luận việc các vị trưởng lão của Tổ Long được. Và ngài đã nói, vây cánh của ngài chưa gắn liền với thân thể của ngài, thì có một vị trí trong Tổ Long chẳng phải là thứ để gắn nó rất chặt sao? Ngài không những nhờ bọn họ, mà bọn họ cũng sẽ phải nhờ ngài, đồng tiền đưa qua, bát cháo đưa lại. Và…

Ngài Hàn thì thầm:

-…chẳng phải tham vọng của ngài là muốn xây dựng lại dòng họ Võ Thái hùng mạnh hay sao?

Thất Hiền Sứ Giả hơi điếng người. Ngài Hàn đã nói trúng tim đen của ông ta. Mặc dù là người có thế lực, nhưng lão có thế lực là dựa vào người khác, thực sự lão muốn bản thân mình phải là người có thế lực, có thể điều khiển nó, lão không thích dựa vào người khác, nó không tự nhiên. Và Thất Hiền Sứ Giả vẫn muốn xây dựng lại một dòng họ Võ Thái lớn mạnh, tiếc là lão chưa đủ sức, và vấn đề lớn nhất là chưa có con trai.

Ngài Hàn nói tiếp:

-Và các vị trưởng lão Tổ Long cũng không dám từ chối ngài đâu. Vì họ biết tôi buôn hàng “ cấm “.

-Vậy là bang chủ mượn cái danh của tôi để gây sức ép với họ sao?

https://thuviensach.vn

-Không phải. Mà là vì, chính họ cũng đã từng mua hàng của tôi.

Thất Hiền Sứ Giả nheo mắt:

-Thật sao?

-Nếu ngài chịu khó đàm đạo với em họ của ngài, Hạ Phong Tướng Quân, thì ngài sẽ hiểu vì sao tôi lại có thể tự tin đến nhờ ngài giúp đỡ.

-Vậy tại sao ngài lại nương nhờ vào lời nói của tôi?

-Đơn giản là ngài có quan hệ với Độc Tâm.

Sứ Giả lúc này mới để ý tới Lã Vân to chình ình từ nãy giờ mà lão không thèm để mắt tới. Lão hỏi:

-Đây có phải là Lã Vân không?

-Vâng. – Lã Vân nhã nhặn đáp. Bây giờ lão Sứ Giả mới hỏi tới y.

-Cậu khá lắm. Biết được là tôi có quan hệ với Độc Tâm.

Rồi Sứ Giả quay sang Ngài Hàn:

-Vậy…nếu sự việc đã thế, thì ngài…

-Ngài yên tâm, ngài sẽ không phải chịu thiệt đâu.

-Thế còn, chuyện của Doãn Ái và Hàn Phi…

Bây giờ mới là lúc vào vấn đề chính yếu của cuộc nói chuyện chán ngắt ngày hôm nay. Lã Vân tỉnh hơn một chút. Vừa lúc ấy thì con Doãn Ái đã từ trong nhà đi ra. Vừa khéo thế! Cái mặt đĩ thoã của nó làm Lã Vân muốn nôn ra một bãi xuống cái mặt sàn đẹp ngời ngời này.

-A! Con gái! – Sứ Giả cười.

-Cha! A! Có cả cha tới nữa!

“ Cha “ ở câu nói thứ hai của Doãn Ái không ai khác là Ngài Hàn. Mẹ kiếp! Chưa ra ngô ra khoai đã đòi nhận Ngài Hàn làm bố chồng rồi! Mắt Ngài Hàn long lên như sắp bốc lửa, nhưng với sự kiên nhẫn đáng khâm phục, cái mặt của ngài không nổ tung mà xẹp ngay xuống, đã vậy ngài còn cười lớn:

-Ôi! Con gái! Lâu rồi không gặp, ra ta ngắm con chút nào! Càng ngày càng xinh ra!

Doãn Ái tưởng thật, ả ngúng nguẩy chạy ra sau lưng Ngài Hàn, bóp vai ông:

-Cha tệ quá! Sao không đến nhà con chơi thường xuyên?

https://thuviensach.vn

-Ta bận việc quá! Có lỗi với con, có lỗi với con rồi!

Doãn Ái ôm lấy cổ Ngài Hàn, ả hôn vào má của ngài.

-Như thế là không được! Con ghét cha lắm!

Lã Vân quay ra sau, và y cười sặc sụa, tất nhiên là tay y đã che miệng. Không ai để ý tới y cả. Lã Vân chết cười mất! Ngài Hàn không thể nghĩ là có ngày con đĩ Doãn Ái hôn vào má mình.

Ngài Hàn nhắm nghiền mắt, cái đầu ngài muốn nổ tung ra. Nhưng ngài vẫn cười:

-Ta biết rồi! Biết rồi!

Doãn Ái quay sang Lã Vân:

-A! Lã Vân! Sao không qua nhà ta chơi, đệ giận ta rồi sao?

Một cái vả vào mặt là rất xứng đáng với con đĩ này. Nhưng Lã Vân cũng là một diễn viên kịch có hạng, hắn đáp:

-Tiểu đệ bận việc. Quá nhiều việc. Thất lễ với tỷ tỷ rồi!

-Ngài thấy đấy! – Sứ Giả cười lớn – Con bé nhà tôi ngỗ ngược lắm! Nó chẳng nhường ai cái gì đâu!

Ngài Hàn nói:

-Vậy…

Không để Ngài Hàn nói hết, Sứ Giả đã cướp lời:

-Hàn Phi và Doãn Ái, như vậy là được rồi. Chỉ còn chờ quyết định của ngài thôi.

Và đúng như kịch bản, Ngài Hàn chẳng có lý do gì mà từ chối:

-Tất nhiên rồi, đó là chuyện đương nhiên mà! Giờ này Hàn Phi đang có việc, khi nào về, tôi sẽ nói với nó sau! Mà chắc là Hàn Phi cũng đồng ý thôi!

Thất Hiền Sứ Giả hơi nheo mắt một chút.

Ngài Hàn đã thấy đầu của mình sắp nổ tung đến nơi nên đứng dậy ngay:

-Bây giờ, tôi còn chút việc. Thời giờ không đợi người. Chỉ mong Sứ Giả giúp đỡ…

Vừa nói đến đó, Doãn Ái nói ngay:

-Giúp gì vậy cha?

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn và Lã Vân đã nhận ra đôi mắt mở to của Doãn Ái. Thất Hiền Sứ Giả cũng thấy đứa con gái mình không cẩn trọng chút nào.

-Vâng! – Sứ Giả cười – Tôi sẽ cố gắng!

-Vậy cáo từ! Chào con gái nhé! – Ngài Hàn đon đả chào Doãn Ái.

-Chào cha! – Doãn Ái cười.

Thất Hiền Sứ Giả nhìn theo bóng Ngài Hàn đang ra khỏi nhà mình. Doãn Ái đứng bên cạnh, nói:

-Vậy là cha đồng ý cho con cưới Hàn Phi rồi?

Sứ Giả bực mình:

-Cưới à! Mày lớn ngần này mà ngu quá thể!

Doãn Ái bực mình, ả không thích lời nói ấy. Nhưng ngày nào ả cũng phải nghe mấy lời này nên quen rồi.

-Lão Hàn Thuyên ấy mà chịu để cho mày cưới Hàn Phi thì tao đến chịu! Mày lăng nhăng suốt ngày như thế, thì thử hỏi xem lão ta có muốn con trai lão cưới mày không? Mà ai bảo mày phọt ra là " giúp đỡ "? Mày có biết lão Hàn Thuyên và đặc biệt là thằng cáo già Lã Vân đã nhận ra mày hám tiền rồi không? Sau này nó sẽ đánh vào cái điểm yếu đó của tao! Đồ ngu!

Doãn Ái nuốt nghẹn, ả không nói gì, chỉ lẳng lặng đi vào nhà.

-Tao cũng chán ngán mày lắm rồi, Ái ạ! Chẳng qua rằng, mày là đứa duy nhất mang theo dòng máu Hoàng Đế, chứ nếu có đứa khác, tao đã tống mày vào kỹ viện từ lâu rồi!

-Thì cũng như cha vậy thôi! Cha cũng muốn có một đứa con trai để mang cái họ Võ Thái chứ gì?

Thất Hiền Sứ Giả cáu, lão chạy lại, kéo Doãn Ái và vả một cái tát rất kêu vào mặt Doãn Ái.

-Con khốn!

-Cha là kẻ thất hứa! – Doãn Ái gào lên – Cha chỉ quan tâm tới cái danh của mình mà thôi! Còn mẹ thì cha bỏ mặc!

Thất Hiền Sứ Giả định vung tay lên nữa, nhưng lão dừng lại trước khuôn mặt của Doãn Ái.

Lão tức tối không chịu nổi, đứa đứng trước mặt lão đang mang dòng máu Hoàng Đế, dòng máu của thần thánh. Lão gầm lên:

https://thuviensach.vn

-CÚT!

Doãn Ái đi vào trong, và không ai thấy được mắt của ả đang khóc.

Nhưng Ngài Hàn đã trông thấy tất cả. Ông đứng trên một mái nhà đối diện, và thấy mọi việc ở cửa nhà Thất Hiền Sứ Giả.

Lã Vân đứng cạnh, y hỏi:

-Vậy bác cần xem cái này sao?

Ngài Hàn thở dài:

-Xem ra chúng ta vừa được xem một bộ mặt khác về Thất Hiền Sứ Giả. Có lẽ lão già này không thực sự thuỷ chung với người vợ đã khuất của lão lắm đâu…

-Bác nghĩ sao?

-Người cha là tấm gương mà đứa con soi vào, vấn đề là cái gương mà Doãn Ái soi vào đã bị bẩn. Xem ra chính lão già này đã biến Doãn Ái thành một con đĩ.

-Vậy lời đồn lão già này thường đi kỹ viện là đúng?

-Không sai. Xem ra dòng máu Hoàng Đế làm lão điên cuồng phải tìm cho được một đứa con trai. Thậm chí đứa con ấy có mẹ là gái điếm. Lão già này đúng là điên thật rồi.

-Vậy chúng ta đã đánh giá sai về Doãn Ái sao?

Ngài Hàn quay lại:

-Có lẽ là thế … thằng đàn ông sinh ra thì chẳng biết nó sẽ làm gì, nhưng có một điều chắc chắn là không một người phụ nữ nào sinh ra để làm một con điếm cả.

Lã Vân nhìn xuống, y suy nghĩ mãi về những giọt nước mắt của Doãn Ái. Y tự hỏi Doãn Ái đã khóc như thế bao nhiêu lần rồi?

Y quay đi và bước theo Ngài Hàn.

…

Xích Vân thấy đang đi trong một cõi xa xăm. Từng cảnh vật mờ mờ hư ảo trôi qua trước mắt y.

Có hình bóng một cô gái Vũ tộc, hắn muốn níu kéo lại. Nhưng tay y không với tới được.

https://thuviensach.vn

Rồi khoảng không gian hư ảo đưa Xích Vân tới một chỗ, toàn một màu đen, chẳng nhìn thấy gì cả.

Có một ánh sáng duy nhất, Xích Vân thấy một kẻ, tay cầm kiếm, cười man rợ:

-Các người xứng đáng phải chết lắm!

Thanh kiếm vung xuống.

-KHÔNG! – Xích Vân bật dậy, thở hổn hển.

Tiếng thét của y vang động. Và một cô gái ngồi cạnh y vừa mới thiếp đi cũng giật mình, cô ta đỡ lấy Xích Vân:

-Anh tỉnh rồi à?

Xích Vân nhìn kỹ lại, y bắt đầu có ý thức sau một cơn mơ dài. Trước mặt y là một cô gái Tiên Thú, tóc màu nâu, và y đã nhận ra đó là Diêu Linh.

Xích Vân thấy đau đầu kinh khủng, y rên lên:

-Sao lại…đây là đâu?

-Anh đã bất tỉnh được gần một ngày rồi đấy!

Xích Vân ngó ra ngoài cửa sổ, trời đã tối mịt và chỉ còn ánh trăng vời vợi trên kia đang chiếu ánh sáng hư ảo xuống khuôn mặt của y.

-Chỗ nào đây? Sao tôi lại ở đây?

Diêu Linh định nói thì có tiếng chen vào:

-Chính cậu mới cần trả lời câu hỏi đó.

Xích Vân ngó ra, một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, trông mới khoảng mười chín đôi mươi. Y nói:

-Cô là…

-Cậu bất tỉnh đến nỗi không nhận ra là đã gặp tôi tối qua sao?

Xích Vân nhớ lại, hôm qua y đã làm gì?

Rồi y nói:

-Ẩn Giả…

Diêu Linh nói:

-Ẩn Giả đã đưa anh về đây. Hôm qua, tôi bắt gặp anh ở ngoài Tích Vũ và…

Ẩn Giả cắt ngang:

https://thuviensach.vn

-Diêu tiểu thư! Phiền tiểu thư ra ngoài một chút được không, tôi muốn hỏi cậu ta một số thứ …

Diêu Linh hướng ánh mắt ái ngại về phía Xích Vân, rồi cô đứng dậy, ra khỏi phòng.

Ẩn Giả kéo cái ghế, ngồi đối diện với Xích Vân, bà nói:

-Cậu uống thuốc đi! Cơ thể cậu đang bị Tà Khí xâm nhập quá nhiều, cần phải điều tiết!

Ẩn Giả đưa cho Xích Vân bát nước thuốc màu nâu, mùi thuốc bốc lên làm Xích Vân khó chịu. Nhưng y làm một hơi cạn sạch.

-Bây giờ … - Ẩn Giả nói - …cậu hãy trả lời tôi một số câu hỏi. Được chứ?

Xích Vân không nói gì.

-Cậu có phải là thủ lĩnh của Bất Kiếp Viện không?

-Không…

-Cậu đừng chối. Hôm qua, cậu đã đánh nhau với một kẻ tên là Thiên Ma, đúng không?

-Tôi chẳng biết tên nào là Thiên Ma cả! – Xích Vân cáu sườn.

-Cậu biết tên đó hơn ai hết. Và chính hắn cũng nói với tôi cậu là thủ lĩnh Bất Kiếp Viện.

-Bà không có bằng chứng!

Ẩn Giả kéo tay Xích Vân, bà vén tay áo Xích Vân lên, chỉ vào những vết xăm màu đen:

-Thế đây là cái gì?

-Tôi đã xăm! Được chưa?

-Đó không phải là vết xăm, không hề có bất cứ một nét vẽ nào cả. Chỉ có chú ấn mới để lại trên cơ thể những thứ như thế này. Và đây là Cấm Môn Quan, có đúng không?

Xích Vân cứng miệng, y không biết nói gì.

-Tôi hỏi lại lần nữa…

…cậu là ai mà có được những chú ấn của Cấm Môn Quan?

…có phải cậu là Thiên Tử Uất Hận Thành không?

…

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 17

Tích Vũ Thành vẫn đang sôi động trong mùa lễ hội. Mặc dù đã qua lễ Thanh Lâm được một ngày, nhưng không vì thế mà người ta rời khỏi Tích Vũ. Bây giờ mới là thời điểm khách thập phương đổ về đông nhất. Tất nhiên, là không còn một quán trọ nào ở trong thành còn phòng cả, người ta phải ngủ tại các quán trọ ngoài ngoại ô, rồi để đến tối, họ mới bắt đầu kéo nhau vào Tích Vũ Thành.

Trên không trung, các lính vệ binh Tích Vũ phải làm việc rất vất vả đối với những vị khách tới đây bằng Phi Hành. Những chiếc kiếm to bản biết bay của Nhân Tộc, những con cá đuối xám xịt của Thú Tộc rợp trời. Nhiều người đã tiêu khiển bằng cách đố nhau xem ai có khả năng bay lên được tới đỉnh Mẫu Thụ, và dĩ nhiên là chẳng có ai làm được việc đó.

Hai chiếc kiếm bay đáp xuống, chúng là là cách mặt đất.

Hai người sở hữu hai thanh kiếm này nhảy xuống, rồi họ phong ấn lại Phi Hành vào cuộn vải bùa chú.

-Tích Vũ đây rồi. Mày nghĩ Xích Vân hiện giờ đang ở đâu? Hoài Tử?

-Tao chịu. Bây giờ là phải lang thang nghe ngóng tình hình đã.

Hoài Tử và Tôn Dương, sau một cuộc hành trình dài và buồn tẻ, cuối cùng cũng đã tới được cái Tích Vũ Thành nhộn nhịp.

-Đã lâu không tới cái lễ này rồi! – Hoài Tử thở dài.

-Tao tưởng Tứ Thần Trấn Thiên của mày không biết gì tới cái gọi là lễ hội chứ?

-Thỉnh thoảng cũng có đi.

https://thuviensach.vn

Hoài Tử vừa đi, vừa ngắm nhìn dòng người đang chảy xiết trong Tích Vũ Thành.

-Đi một mình à? – Tôn Dương hỏi.

-Không, Lâm Kiệt rủ đi. Thấy chán rồi thì cũng đi theo thôi.

-Vậy có vui không?

-Cũng tạm.

-Có nhảy với bé con nào không?

Hoài Tử quay sang, hắn gắt:

-Mày hỏi quái gì mà lắm thế! Tại sao không lo tới thằng Xích Vân chưa biết sống chết ra sao đi?

Tôn Dương vuốt mái tóc ngược lên, làm lộ rõ đôi tai đeo đầy khuyên. Hắn nói:

-Mày ngại nói về chuyện quá khứ thế cơ à?

Hoài Tử hiểu, hắn thở dài:

-Cũng có thể nói là như vậy.

Người trong Tích Vũ Thành đi lại đông đúc, người ta tranh thủ ngày nào còn ở đây là phải tới điện thờ thần Thanh Lâm ngay. Đi càng nhiều, phúc lộc càng nhiều, người ta quan niệm vậy.

-Tao phải nói thật… – Tôn Dương nói – …tao, mày, Xích Vân đi với nhau đã được hơn một năm. Cái thứ tồn tại giữa ba chúng ta là tình bạn bè. Nhưng mày biết không, đôi lúc tao thấy ba đứa chúng ta có vẻ gì không được tự nhiên. Chúng ta chỉ biết nói chuyện về tương lai, về thực tại, trong khi quá khứ, chúng ta lại chẳng có gì, hoặc là có mà không muốn nói. Tao biết quá khứ của chúng ta không có gì tốt đẹp, nhưng mày đã từng nói rồi đấy, đôi khi muốn hiểu cái tốt thì phải trải qua cái xấu. Nói về quá khứ, chúng ta có thể nhìn ra cái xấu mà tránh nó về sau này. Đúng không?

-Tao biết, bạn bè là có thể chia sẻ. Nhưng mày hiểu không, sẽ là chỉ là bạn bè khi giữa chúng ta còn có khoảng cách về những bí mật, khi nào giữa chúng ta còn bí mật, lúc đó chúng ta còn là bạn bè, nếu không còn bí mật gì nữa, thì…

-Thì sao? – Tôn Dương hỏi.

-Tao không biết. Nhưng có gì đấy không ổn, được chưa?

https://thuviensach.vn

Tôn Dương nhún vai, tỏ vẻ không bằng lòng.

Hai người đã đi được gần một canh giờ, trong khi tin tức về Xích Vân thì vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu.

Dù sao thì đi lại trong Tích Vũ cũng không có gì khó chịu lắm. Thời tiết mát mẻ, nhưng cái chính là người đông đi chen chúc nhau phát khiếp.

-Tao mỏi chân rồi đấy! – Tôn Dương nói.

-Mày thì lúc nào cũng ca cẩm!

-Thế mày tính thế nào đây? Phải kiếm một chỗ để ngủ và ăn uống nữa.

Hoài Tử vò tóc suy nghĩ, rốt cục hắn cũng tìm ra giải pháp:

-Chắc không cần phải kiếm quán trọ nào đâu. Tao có cách…

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 44 giây -----

Diêu Linh mệt mỏi ngồi xuống ghế, hai mắt của cô thâm quầng lên vì thiếu ngủ. Thức cả đêm để trông Xích Vân, nhưng giờ mới có lúc nghỉ ngơi.

-Vậy cô quen biết anh ta là như vậy sao? – Diêu Linh cất giọng hỏi người trước mặt.

Hoa Anh chép miệng:

-Chắc là như vậy. Tôi không nghĩ trên đời này lại có người nào điên khùng như anh ta. Xích Vân ấy! Anh ta ám tôi suốt từ đêm hôm ấy cho tới hôm nay.

Diêu Linh cười:

-Có lẽ anh ta điên thật.

Hoa Anh và Diêu Linh là một đôi bạn thân, kể từ tối hôm kia. Và nếu tính toán, thì hai người là bạn của nhau vừa được hơn một ngày.

Diêu Linh đã bị thẩm vấn khi được Ẩn Giả đưa về cùng với Xích Vân. Và người thẩm vấn không ai khác chính là Hoa Anh. Nhưng quanh đi quẩn lại, thì Diêu Linh chẳng có gì để nói, ngoài việc kể lại ngày mà cô lên cùng chuyến xe ngựa với Xích Vân tới Tích Vũ Thành, ngày hai người tới Tích Vũ Thành, tất nhiên là đã loại bỏ bớt râu ria mấy chuyện Diêu Linh và Xích Vân giận nhau mấy ngày vì chuyện phòng trọ. Còn Hoa Anh thì cũng từ người thẩm vấn chuyển sang tư cách người bị thẩm vấn, và người thẩm vấn

https://thuviensach.vn

cô chính là Ẩn Giả. Hoa Anh cũng chỉ nói lại những gì cô biết về Xích Vân, tất cả mọi chuyện, không bỏ sót chi tiết nào, và điều làm Hoa Anh không dám gặp Ẩn Giả cho tới hôm nay là vì cái đêm ở Kiếm Tiên Hồ. Ẩn Giả chỉ có há hốc miệng ra nhìn Hoa Anh rồi bà cười mỉm một cách kín đáo, mà càng kín đáo thì Hoa Anh càng ngượng. Chuyện này mà vỡ lở ra thì cả cái Tích Vũ Thành sẽ rao ầm lên là tổng đội trưởng đội vệ binh sắp lấy chồng tới nơi!

-Cô…liệu có bị vấn đề gì không? Tôi thấy bọn họ đang làm căng đấy! – Diêu Linh hỏi.

Hoa Anh thở dài:

-Tôi không rõ, có vẻ như người ta đang tìm mọi cách để tống tôi ra khỏi vị trí đội trưởng. Nhưng đối với bọn họ, điều đó là hơi khó.

Sự cố trong đêm lễ Thanh Lâm đầu tiên đã làm Hoa Anh phải đến trình diện trước hội đồng trưởng lão Tích Vũ. Và Tích Vũ Thành xưa nay nổi tiếng bình yên, thì đến giờ người ta mới biết là đã có sự chia phe phái. Một bên là Vũ Tộc Ẩn Giả, bảo vệ cho Hoa Anh. Còn bên kia, là phó bang chủ của Ỷ Thiên – Huyết Hồng và cùng với ba vị trưởng lão trong Ngũ Lão. Hoa Anh vốn từ trước đến nay đã là kẻ thù của Ỷ Thiên, cô chính là người đã kìm hãm sự phát triển của bang phái này ở Tích Vũ Thành. Bao nhiêu " thổ " của Ỷ Thiên ở trong và ngoại ô Tích Vũ, Hoa Anh riêng cho đến nơi đến chốn. Hàn Thuỷ đã là một sự sai lầm của tạo hóa rồi, Hoa Anh không thể để một Hàn Thuỷ nữa làm loạn cái Tích Vũ Thành này được. Mặc dù Ỷ Thiên vẫn phát triển, và đã thành danh, nhưng sẽ thành danh hơn nhiều nếu không có sự " phá hoại " tích cực của Hoa Anh. Bang chủ Tam Thuận đã lệnh cho Huyết Hồng, phải tìm cách để hạ bệ Hoa Anh xuống, dấn xuống, càng sâu càng tốt, và không thể ngoi lên được nữa thì còn tốt hơn. Nhưng điều đó là một việc hơi quá sức với Huyết Hồng, vì sau Hoa Anh đã có Vũ Tộc Ẩn Giả hậu thuẫn.

Cho tới tối hôm kia, việc để dân chúng trong Tích Vũ hoảng loạn vì hai cột vòi rồng khổng lồ và lửa cháy nát rụi cả một quả đồi, không có gì tốt hơn cho Huyết Hồng là nhè vào tội lỗi này với lý do: không quản lý và canh phòng tốt, đẩy Tích Vũ Thành vào tình trạng nguy hiểm. Tất nhiên,

https://thuviensach.vn

nguy hiểm thì có, nhưng sau cái đêm ấy, dân chúng lại đi dự lễ vô tư, chẳng có gì xảy ra cả. Nhưng đúng như những gì Hoa Anh suy nghĩ, ba trưởng lão trong Ngũ Lão của Tích Vũ đã đứng về phe Huyết Hồng. Bằng tiền, mua chuộc, và dụ dỗ quyền lợi, Huyết Hồng đã kéo được ba trưởng lão về phía mình. Ngũ Lão là nhóm người có ảnh hưởng lớn thứ hai đối với Tích Vũ Thành, sau Ẩn Giả, tiếng nói của họ là quyết định tới mọi sự an nguy cho Tích Vũ. Giờ đây, Huyết Hồng đã có thể dựa vào ba người này để đì Hoa Anh xuống. Tuy nhiên, cuộc đấu khẩu trong nội bộ lãnh đạo Tích Vũ Thành bây giờ đang ủng hộ cho Hoa Anh. Hoa Anh chẳng hề có lỗi gì, ngoài mấy cái ngáp vặt buồn ngủ vào đêm lễ hội. Nguyên điều đó, đã đủ để cho cái vị trí tổng đội trưởng vệ binh của Hoa Anh êm ấm ngon lành rồi.

-Ỷ Thiên không ưa tôi. – Hoa Anh nói – Tôi đang là cái gai trong mắt họ. Tuy nhiên, họ chỉ phí công thôi.

-Bang phái cũng không hẳn là quá tệ. Tại sao cô lại thành kiến với nó thế? Cứ yên ổn như Hàn Thuỷ ở Kiếm Tiên thì có sao đâu? – Diêu Linh hỏi.

-Cái đó. Cô không hiểu được. Là vì…

-Nên nói chuyện với nhau một chút thì tốt hơn. – Một tiếng nói nhẹ nhàng cắt ngang hai người.

Hoa Anh và Diêu Linh quay ra. Ẩn Giả đang đi tới, và theo sau là Xích Vân. Trông Xích Vân đã đỡ bệnh hơn nhiều.

Diêu Linh gọi ngay:

-Xích Vân!

Xích Vân ậm ừ:

-Cô đấy à?

Ẩn Giả để cho Diêu Linh và Xích Vân nói chuyện với nhau, bà ghé vào tai Hoa Anh:

-Ngươi ra đây. Ta có chuyện muốn nói với ngươi.

Hai ngươi lui ra khỏi phòng. Trong khi ấy, Diêu Linh vẫn đang hỏi:

-Đã đỡ chưa?

-Đỡ nhiều rồi …

-Anh may mắn đấy, được Ẩn Giả cứu giúp! Đã cảm ơn người ta chưa?

https://thuviensach.vn

Xích Vân chẳng biết nói gì. Y chỉ nhìn Diêu Linh, nhìn rất lâu, Diêu Linh nheo mắt hỏi:

-Tôi làm sao mà anh nhìn ghê thế?

-Cảm ơn cô.

-Chuyện gì?

-Đêm hôm kia. Cô đã cứu tôi, vì tôi, cô đã suýt mất mạng. Tôi nợ cô một mạng sống.

Diêu Linh thở dài:

-Có gì đâu. Chỉ là bạn bè giúp đỡ thôi mà.

-Tôi không nghĩ là…cô tốt đến thế…

Diêu Linh cười, cô ấn vào trán Xích Vân:

-Ngốc ạ!

Ngoài phòng, Ẩn Giả dựa lưng vào tường, bà nói với Hoa Anh:

-Ngươi có ngại tên Xích Vân đó không?

Hoa Anh ngập ngừng, cô hỏi:

-Sư phụ hỏi thế là sao?

-Ta muốn ngươi rời bỏ chức vụ tổng đội trưởng để cùng đi với Xích Vân.

-Sao lại thế? – Hoa Anh ngạc nhiên.

-Nghe cho kỹ đây. Nếu ngươi nhận, thì ta cảnh báo trước, đó sẽ là một cuộc hành trình dài vô tận, không biết khi nào chúng ta mới gặp lại nhau. Nhưng nếu không, thì ta sẽ có cách sắp xếp khác.

-Đệ tử không hiểu!

-Chuyện rất dài. Nhưng gói gọn lại một vấn đề, nghe cho kỹ! Xích Vân đã từng là thủ lĩnh Bất Kiếp Viện, và mục tiêu của tổ chức ấy, từ trước cho tới nay là Hắc Đế Ấn.

-Sư phụ đang nói gì vậy? Thủ lĩnh? Hắc Đế Ấn? Chuyện này là thế nào?

-Bất Kiếp Viện tìm Hắc Đế Ấn, Hắc Đế Ấn chẳng có giá trị gì ngoài việc mở cánh cửa Địa Ngục Uất Hận Thành. Nơi chôn vùi mọi bí mật. Rõ chưa? Nhiệm vụ của ngươi là cùng với Xích Vân đi tìm Hắc Đế Ấn, ngăn cản Bất Kiếp Viện.

Hoa Anh đã láng máng hiểu ra mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

-Nhưng…sư phụ! Nhiệm vụ này là quá sức! Không phải đệ tử hèn nhát, nhưng sức của đệ tử thì đâu có bằng được kẻ nào trong số bọn chúng chứ?

-Ta đã chuẩn bị mọi thứ để ngươi khởi hành. Nói tóm lại một câu, ngươi có chấp nhận nhiệm vụ này không?

Hoa Anh nghĩ ngợi. Một cuộc hành trình cùng với Xích Vân, một cuộc hành trình cùng với kẻ đến từ nơi bị nguyền rủa.

-Ta không ép ngươi. Nhưng hiện giờ, chỉ có Xích Vân là kẻ mới có đủ khả năng đấu nổi với Bất Kiếp Viện. Cái ta cần là ngươi phải giám sát hắn.

-Xích Vân có thể chống lại Bất Kiếp Viện sao? Anh ta…

-Hắn không phải bình thường như ngươi nghĩ đâu. Ta nói trước, nếu ngươi đi cùng hắn, thì sẽ phải chứng kiến những hậu quả do tội lỗi mà hắn gây ra.

Hoa Anh cảm thấy sống lưng mình nóng rực lên.

-Tối nay, xuống dưới Bạch Lĩnh, nếu ngươi đã sẵn sàng. – Ẩn Giả nói.

Vừa lúc ấy, Diêu Linh và Xích Vân đi ra. Ẩn Giả nói với Diêu Linh:

-Cô đã vất vả rồi! Nên mau đi nghỉ!

-Vâng, thưa Ẩn Giả. – Diêu Linh đáp.

-Ngươi kiếm cho cô nương này một phòng nào đó đi. – Ẩn Giả quay sang Hoa Anh.

Hai hôm nay, Diêu Linh chỉ toàn ngủ chập chờn không yên trên ghế vì phải lo cho Xích Vân. Cô ngủ trên ghế, ngồi dựa vào tường. Xích Vân biết điều này nên y cảm ơn cô nhiều lắm.

Hoa Anh dẫn Diêu Linh đi, cô nói lại:

-Đệ tử đi trước…

Đợi cho hai cô gái đi hẳn ra khỏi đại sảnh, Ẩn Giả quay sang Xích Vân:

-Cậu vào trong đi.

Xích Vân bước vào. Y tỏ vẻ hơi bất bình, y nói:

-Bà kéo Hoa Anh đi theo tôi làm gì?

-Tôi muốn đệ tử của tôi giám sát cậu, và chăm sóc cho cậu nữa.

-Chăm sóc?

-Tôi không thể biết sức mạnh của cậu sẽ khủng khiếp tới cỡ nào, vì vậy, Hoa Anh sẽ có nhiệm vụ là phải kiềm chế cậu lại.

https://thuviensach.vn

-Bà…! Tôi nói thật, một khi tôi đã điên lên, thì tôi không chắc là Hoa Anh còn được mạng sống đâu!

-Đúng. Nhiệm vụ khó khăn, nhưng nó sẽ phải làm thôi.

Ẩn Giả thấy ánh mắt của Xích Vân không vui, và đang có sát khí.

-Cậu…lo lắng cho con bé ấy đến thế cơ à?

-Tôi không thích người nào phải chịu khổ vì mình. Nhất là cô ấy!

-Vì cái gì?

-Tôi không có nghĩa vụ phải nói với bà.

Ẩn Giả lắc đầu, bà rút từ trong áo ra một cuộn vải. Bà nói:

-Cậu là kẻ vô ơn nhất mà tôi gặp từ trước cho tới nay, nhưng mà thôi, tiện thể, gửi trả lại cho cậu…

Ẩn Giả dải tấm vải ra, một tấm vải đầy những hình vẽ chú ấn, Ẩn Giả đặt tay lên tấm vải đó, niệm thuật, những chú ấn bắt đầu chuyển động, chạy thành một vòng tròn.

Ánh sáng loé lên, một vật gì đó lao ra từ vòng tròn, bay lên không trung rồi cắm phập xuống đất.

Oan Nghiệt Kiếm.

-Cậu đã nhờ tôi tiêu huỷ nó… – Ẩn Giả nói – …nhưng tôi chịu. Oan Nghiệt Kiếm không thể khắc chế nổi. Ma Khí của nó quá mạnh. Tôi đã sử dụng tới Vũ Tâm Hành Thiên Phong Ấn, loại thuật có thể khắc chế và tiêu huỷ bất kỳ Ma Khí nào, nhưng…Oan Nghiệt Kiếm không hề đơn giản.

-Nó không thể tiêu huỷ sao?

-Đúng thế.

Xích Vân nhìn xuống, thanh kiếm đầy những hình vẽ màu đen, như chính những vết chú ấn trên cơ thể y vậy. Y đã ngán nó lắm rồi, nhưng nó vẫn cứ bám riết lấy y như một oan hồn đòi mạng.

-Cậu tiêu huỷ nó đi thì được ích gì? Hay cậu muốn chối bỏ quá khứ? Chính cậu là người đã khiến nó thành như thế.

Xích Vân im lặng.

-Tôi phát hiện ra là…đang có rất nhiều những oan hồn đang lởn vởn quanh thanh kiếm này đấy. Và tôi đã thực sự bị hoảng loạn khi tiến hành khắc chế Oan Nghiệt Kiếm.

https://thuviensach.vn

Xích Vân cứ đăm đăm nhìn xuống Oan Nghiệt Kiếm.

-Trong một trăm năm cuộc đời, tôi đã chứng kiến nhiều kẻ khát máu, không có tính người…

…nhưng khi gặp Oan Nghiệt Kiếm, tôi đã thực sự hiểu, quỷ và người khác nhau như thế nào.

Xích Vân quay sang:

-Bà xoáy vào chuyện đó làm gì?

-Tôi chỉ không hiểu, tại sao cậu lại làm những chuyện trời không dung, đất không tha ấy. Số phận của những kẻ ác luôn được báo trước, cậu không hiểu điều đó à?

Xích Vân che mặt, rồi y cười. Ẩn Giả hỏi:

-Cậu cười gì?

-Ở Uất Hận Thành, không có khái niệm số phận…

Xích Vân hướng cái nhìn sắc lạnh về phía Ẩn Giả:

-…mà đã không có số phận, thì quan tâm tới hiện tại làm gì?

-Vậy tại sao cậu lại rời bỏ Bất Kiếp Viện?

-Tôi muốn thử cảm giác số phận là như thế nào…

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 4 phút và 45 giây -----

Dư Nhận mở cửa, hắn cúi đầu:

-Lã huynh!

Lã Vân đang ở trong, y hướng ánh mắt mệt mỏi về phía Dư Nhận.

-Nhận à? Có chuyện gì không?

-Có vài chuyện cần.

Dư Nhân rút vài bức thư từ trong người ra.

-Có cái này là của Tư Thống, bang chủ Anh Hùng Hội, cái này của Chính Bình, bang chủ Cuồng Sư.

Lã Vân uể oải, y đã thức suốt đêm hôm qua nên giờ thấy mệt. Hai mắt nặng trĩu, Lã Vân đưa tay nhận lấy thư.

-Huynh buồn ngủ sao? – Dư Nhận hỏi.

-Ừ. Hôm qua tao thức khuya quá, đến giờ vẫn thấy buồn ngủ.

Dư Nhận ngồi xuống, hắn nói:

https://thuviensach.vn

-Thằng già Khuất Bá vừa về tới đây là lại bắt đầu sinh sự rồi. Hôm qua, có vài vụ nho nhỏ.

-Mày xử lý chưa?

-Cũng nhanh thôi. Vấn đề là ở chỗ, nếu không tiệt nọc thằng già Khuất Bá ấy, thì chúng ta chưa thể yên được.

Lã Vân cười:

-Thế mày định thế nào?

Dư Nhận nhún vai:

-Cho câm họng ngay lập tức, nếu được.

Lã Vân thoáng thấy ánh mắt tàn nhẫn và vô tình trên cái khuôn mặt búng ra sữa của một thằng nhóc mười bảy tuổi. Ở lâu với Lã Vân nên Dư Nhân cũng giống y rồi.

-Mày nghĩ là mày đủ sức giết lão già đó sao? – Lã Vân cười.

-Cần gì! Nếu thằng em đây không đủ sức, thì đã có Cửu Diệu lo. Khuất Bá mạnh tới cỡ nào, thì cũng phải thua Cửu Diệu thôi.

-Sao mày tự tin thế? Cửu Diệu đúng là mạnh, nhưng mày có biết là trong lịch sử phát triển mấy ngàn năm của Đại Lục này đã từng sản sinh rất nhiều các tổ chức ám sát thuộc vào hàng bậc nhất không?

-Em biết chứ! Nhưng Cửu Diệu được coi là tổ chức ám sát hoàn thiện nhất hiện nay, thậm chí là mạnh hơn so với Lục Đại Ác Nhân hồi trước.

Lã Vân nói:

-Thế Bất Kiếp Viện mày bỏ đâu?

-Chúng thuộc về Uất Hận Thành. Mà trên Đại Lục này, đối với mọi người, Uất Hận Thành là không tồn tại.

-Lý sự quá nhỉ?

-Cũng như huynh thôi.

Lã Vân cười, y nói:

-Cửu Diệu là rất mạnh, nhưng mày có biết tổ chức nào mới là giết người kinh khủng nhất không? Tạm thời loại cái Bất Kiếp Viện ra đi, vì nó không tồn tại, như mày nói.

-Em đã tìm hiểu rồi, bên Độc Tâm có anh em Song Điểu, cũng rất mạnh, nhưng chưa bằng Cửu Diệu. Nếu so sánh về mức độ giết người thì Lục Đại

https://thuviensach.vn

Ác Nhân là nhiều nhất, nhưng về sức mạnh tương quan thì người ta đánh giá Cửu Diệu hơn.

Lã Vân cười:

-Mày không ở trong nội bộ lãnh đạo Hàn Thuỷ, nên mày không biết cũng phải.

-Biết gì?

-Mày có biết Tứ Thần Trấn Thiên không?

…

Hoài Tử đã chọn được chỗ, và không có gì làm hắn thoải mái hơn là ngủ ngoài đường. Té ra là trong cái Tích Vũ Thành đẹp đẽ này cũng có một khu giống khu phố nghèo Kiếm Tiên, nhưng đỡ hơn, nạn trộm cắp thì ít, và giết người thì không bao giờ.

-Mày chọn được chỗ hay quá nhỉ, Tử? – Tôn Dương ca cẩm.

-Mày bớt mồm đi được không? – Hoài Tử gắt – Mà tao không hiểu tại sao ông trời lại cho mày cái tính thích ca cẩm thế nhỉ?

-Mày nói chán bỏ mẹ! Có tiền thì không ra ngoài tìm cái quán trọ nào mà ngủ, lại đi ngủ ở đường!

-Bớt lải nhải đi, trước khi tao đập lệch cái quai hàm của mày đấy!

-Đã thế! Ông đây cóc cần, mày đã gửi cho tao hai viên Kim Nguyên Bảo, cho mày ngủ đường, tao đi tìm chỗ!

Tôn Dương phăm phăm bỏ đi, Hoài Tử cười rúc lên, hắn chạy theo:

-Sao mà hay giận dỗi thế?

-Xin bố! Ngủ ngoài đường lúc nóng lúc lạnh, mà mày lại có cái tật giãy đành đạch suốt cả đêm! Ai mà ngủ được!

-Con nhà lính, tính nhà quan nhỉ! Phải có giường mới ngủ được! – Hoài Tử trề mồm ra nhại.

Hoài Tử cười lên một hồi, rồi hắn nói:

-Nhưng mà bây giờ ra ngoài thành, không chắc cũng đã còn chỗ đâu!

-Kệ! Cứ ra! Tao thề là hôm nay không có được cái giường nào để ngủ, tao không làm người!

…

-Tứ Thần Trấn Thiên?

https://thuviensach.vn

-Tổ chức chỉ có trong bang phái lớn mới biết.

-Tức là thế nào?

-Trả tiền cho chúng nó. Chúng nó giết thằng khác. Thằng khác trả tiền, chúng nó giết mày? Hiểu chưa?

-Em chưa từng nghe cái tên ấy bao giờ cả.

-Vì đơn giản là mày không ở trong bang phái. Tứ Thần Trấn Thiên ra tay nhanh gọn lắm đấy. Mày có tin là trong một buổi mà chúng nó có thể giết sạch cả một gia tộc đông đến mấy ngàn người không?

-Thế thì chẳng có gì đáng nói, với những tay cao thủ, thì giết người trong một buổi đâu khó!

-Vấn đề là ở chỗ, chẳng thằng nào trong Tứ Thần Trấn Thiên giúp nhau cả. Mỗi thằng sẽ nhận một nhiệm vụ, hoàn thành xong thì đưa tiền cho nó. Mang tiếng là tổ chức nhưng bốn thành viên trong tổ chức ấy hoạt động độc lập.

-Anh biết bọn chúng?

-Sơ sơ. Tao nhớ là có Chu Tước Thần, Huyền Vũ Tiễn, Bạch Hổ Ẩn và thằng đáng sợ nhất tổ chức ấy tên là Thanh Long Kiếm.

-Sao cái tên ấy nghe quen quen …

-Thanh Long Kiếm vốn là biệt danh của một người Kiếm Khách mạnh bậc nhất Kiếm Tiên Thành, trong thời kỳ Đại Hỗn Loạn, nhưng ông ta đã bỏ Kiếm Tiên Thành, đi biệt tích từ lâu rồi.

-Vậy Thanh Long Kiếm bây giờ?

-Hắn là kẻ điên loạn nhất trong Tứ Thần Trấn Thiên, không thích giết người, nhưng mà đã giết thì đừng hòng người nào còn sống. Mày biết không, tao nghe nói là mỗi khi giết người xong, thằng Thanh Long Kiếm ấy uống sạch máu người đấy.

Dư Nhận nhăn trán.

-Nhưng mà cái tổ chức ấy sập rồi. Đã hơn một năm, chẳng ai biết tung tích của chúng nó nữa. Lặn rồi.

-Vậy tổ chức ấy có gây ra cho chúng ta điều gì bất lợi không?

-Không. Bởi vì chưa ai dám thuê Tứ Thần Trấn Thiên để giết chúng ta cả.

https://thuviensach.vn

Dư Nhận hơi cười một chút. Lã Vân để ý thấy.

-Mày cười cái gì? – Lã Vân hỏi.

-Chỉ là chúng ta mạnh quá, nên chúng mới sợ thôi. – Dư Nhận nói.

-Nghĩ vớ va vớ vẩn!

Dư Nhận đứng lên, hắn đi ra khỏi phòng, rồi nói:

-Đó. Em đến chỉ để đưa mấy bức thư thôi. Huynh mệt thì nghỉ đi.

-Ừ.

Dư Nhận đóng cửa lại.

Lã Vân ngửa người trên ghế. Y đã từng gặp Tứ Thần Trấn Thiên rồi, một đám người với ánh mắt tàn khốc. Một cuộc trao đổi nho nhỏ trong ngày hôm ấy.

“ Khoan đã…” .

Lã Vân bật dậy, y như vừa quên điều gì đó.

“ Không một thằng hiểu biết nào lại phát ngôn cái câu ngu xuẩn: chúng ta mạnh nhất cả …” .

“ Nó đã kéo mình vào câu chuyện, và đặt ra câu hỏi rất khéo rằng không có bọn nào bằng Cửu Diệu, và tự nhiên cái mồm mình nói ra Tứ Thần Trấn Thiên …” .

“ Hàn Vệ từng nói rằng, tên Thanh Long Kiếm ấy có quan hệ với cả Xích Vân…” .

“ Vậy Dư Nhận muốn biết Thanh Long Kiếm để làm gì? “.

Lã Vân điếng người vì sự ngu lâu nhất thời của mình. Có thể nói ra chuyện Tứ Thần Trấn Thiên một cách ngon lành như thế mà không hề nghĩ rằng Dư Nhận có thể đang móc thông tin từ hắn.

“ Rốt cục là thằng Dư Nhận này muốn gì đây? “.

“ Tao đã đánh giá thấp mày rồi, Nhận ạ! “.

Và Lã Vân nghĩ không sai.

Ngoài kia, Dư Nhận đang cười thầm. Hắn đang tính toán.

“ Xem ra ông anh đã quá bất cẩn rồi…” .

…

Đêm tối đã tràn xuống Bạch Lĩnh. Giờ này, lễ hội Thanh Lâm đang tưng bừng náo nhiệt trong Tích Vũ Thành.

https://thuviensach.vn

Ẩn Giả đang ngồi trong ánh nến tù mù, gian phòng lặng im, chỉ nghe thấy tiếng của một vài chiếc lá rơi xuống sân.

Bà mệt mỏi mà nghĩ đến đứa đệ tử của mình. Con bé Hoa Anh còn quá trẻ.

*

* *

Phòng họp của trưởng lão Tích Vũ Thành, mọi thành viên trong ban lãnh đạo đã có mặt ở đây. Và đương nhiên, là có cả Hoa Anh nữa. Hôm nay còn có cả Huyết Hồng, phó bang chủ của Ỷ Thiên. Căn phòng nặng nề bởi dư âm không mấy tốt đẹp của buổi họp lần trước. Và đặc biệt là sự rạn nứt trong nội bộ các thành viên của Ngũ Lão. Thái trưởng lão không thể nghĩ rằng ba người bạn lâu năm chí cốt của mình lại có thể dễ dàng bỏ đi sự tự tôn bản thân mà chạy theo Ỷ Thiên chỉ vì rằng họ sẽ được có chân trong thành phần lãnh đạo Tổ Long Thành – Huyết Hồng nói vậy. Nhận Phong tướng quân thì bực hơn, từ ngày Ỷ Thiên thành lập, bà đã muốn nó sập tiệm rồi, bà không muốn lại một Hàn Thuỷ nữa lũng đoạn cả Tích Vũ Thành. Nay, ba người trong Ngũ Lão lại quay ra trở mặt như vậy, cáu giận là chuyện khá động trời đối với một người điềm tĩnh như Nhận Phong.

Trong khi ấy, ở phía bên kia chiến tuyến trong cái chiến trường vốn chỉ là phòng họp chỉ vỏn vẹn vài bước chân, Huyết Hồng đang ngẫm nghĩ. Đôi mắt sắc hơn cả lưỡi dao của cô làm mọi người nghi ngại. Cô không hề ghét Hoa Anh một tí nào, nói đúng hơn là cô quý mến Hoa Anh, nhưng cô và Hoa Anh là quá khác biệt. Một người đứng ở vị trí lãnh đạo, là người thực thi luật pháp, trong khi một người lại là kẻ phá hoại và bào mòn luật pháp. Bang chủ Tam Thuận đã lệnh cho cô bằng mọi cách phải nhấn Hoa Anh xuống. Huyết Hồng quý Hoa Anh, nhưng Ỷ Thiên lại là thứ quan trọng nhất trong đời cô, Tam Thuận ghét Hoa Anh, thì có nghĩa là, cô có nghĩa vụ là phải loại Hoa Anh ra khỏi mắt của Tam Thuận.

Và Ẩn Giả đã phá vỡ sự im lặng ngột ngạt đó:

-Tôi có vài lời muốn nói …

Trưởng lão Tích Vũ Thành, người đứng giữa giải quyết đã quá mệt mỏi vì những trận khẩu chiến không bao giờ dứt uể oải:

https://thuviensach.vn

-Vâng, thưa Ẩn Giả…

-Hoa Anh có nói với tôi, cô ấy sẽ rời khỏi vị trí Tổng đội trưởng.

Chẳng ai bảo ai, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung về phía Ẩn Giả, ngắm Ẩn Giả chán, một vài người nhìn sang Hoa Anh.

Trưởng lão Tích Vũ cũng đã tỉnh lại sau cơn mê dài, bà nói:

-Ẩn Giả đại nhân, bà đang nói gì vậy?

-Rất rõ ràng, Hoa Anh xin rời khỏi vị trí này.

Thái trưởng lão là người phản ứng đầu tiên, ông là người đã ủng hộ và bảo vệ cho cái chức ấy của Hoa Anh, giờ không thể nói bỏ là bỏ dễ thế được:

-Ẩn Giả! Bà hãy giải thích việc này cho tại hạ rõ một chút!

-Hoa Anh hiện đang vướng rất nhiều việc. Cô ấy vừa phải hoàn thành nghĩa vụ làm việc của một chiến binh, lại vừa phải kiêm nhiệm chức tổng đội trưởng vệ binh Tích Vũ. Các vị biết đấy, Hoa Anh là một chiến binh trẻ, các chiến binh trẻ đều phải thực thi nhiệm vụ được giao cho từ những người có chức sắc trên khắp Đại Lục. Và ngay cả tôi, đôi khi cũng phải giao cho cô ấy nhiệm vụ. Điển hình nhất là một tháng trước, Hoa Anh đã phải tới Kiếm Tiên Thành do yêu cầu nhiệm vụ của trưởng lão Tổ Long. Vậy là chúng ta đã bị khuyết mất vị trí tổng đội trưởng trong một tháng, cứ phải lấp chỗ nọ, tra chỗ kia, gây khó khăn cho các vệ binh, ở trong thành thì còn đỡ, chứ ở ngoại ô, có khi một tuần sau mới biết là đã có người thay thế tạm vị trí của Hoa Anh. Vậy nên, tôi đã khuyên Hoa Anh nên tạm thời rời khỏi vị trí này một thời gian để có thêm kinh nghiệm và hoàn thành nghĩa vụ chiến binh của mình.

Lời nói của Ẩn Giả thuyết phục sâu sắc tới từng người. Nhưng Huyết Hồng thì không thế, mặc dù lý lẽ mà Ẩn Giả đưa ra là hết sức xác đáng, nhưng cô cảm thấy đằng sau chuyện này có điều gì đấy không ổn một chút nào.

Thái trưởng lão cũng không hỏi gì thêm, ông thấy như vậy cũng là hợp lý. Hoa Anh vẫn đang ở trong độ tuổi phải thực hiện nghĩa vụ chiến binh theo luật của Đại Lục Hoàn Mỹ, mà lại kiêm nhiệm thêm chức tổng đội trưởng thì thật là hơi quá khổ.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, Nhận Phong tướng quân vẫn chưa đồng tình lắm, bà cần rõ ràng hơn:

-Hoa Anh, đội trưởng quyết định đúng như vậy chứ?

Hoa Anh đứng lên:

-Mạt tướng đã quyết định như vậy rồi. Rất mong sự chấp thuận của hội đồng trưởng lão.

Trưởng lão Tích Vũ Thành thở dài, có lẽ đây cũng là một quyết định đúng đắn.

*

* *

Dù sao thì Ẩn Giả cũng không muốn Hoa Anh rời xa mình. Trong thâm tâm của bà, Hoa Anh là một đứa con gái mà bà yêu thương nhất. Tất cả những gì đã xảy ra trong cuộc đời mình, Ẩn Giả đều cho Hoa Anh biết hết.

Một đứa con gái ngoan.

Hai mươi mốt năm trước, thời kỳ Đại Hỗn Loạn đã tới hồi kết. Kiếm Tiên Thành và Tích Vũ Thành trao trả tù binh theo như những gì ký kết trong Hiệp Ước. Ẩn Giả đã nhìn theo cả đoàn người Vũ tộc được trả về, nhưng có một điều làm bà chú ý, một phụ nữ Nhân Tộc, tay ẵm một đứa trẻ đến đi qua mặt bà. Bà hỏi vì sao người phụ nữ ấy lại đi trong đoàn tù binh Vũ tộc người phụ nữ ấy nói rằng, cha mẹ của đứa trẻ này là người Vũ tộc, họ đã chết vì vết thương của họ quá nặng, và vì trong điều kiện sống khổ cực trong ngục tù, họ đã nhờ bà ta nuôi nấng đứa bé. Người phụ nữ Nhân tộc ấy đã nuôi nó bằng dòng sữa của mình và bằng tình yêu thương của mình. Bây giờ là lúc gửi trả lại đứa bé này về nơi mà nó phải thuộc về. Đứa trẻ sinh ra từ trong chiến tranh, Ẩn Giả thương cảm cho số phận đứa bé, một số phận quá khắc nghiệt, và bà đã nhận lại đứa trẻ ấy. Đứa trẻ ngày đó chính là Hoa Anh bây giờ.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 7 phút và 12 giây -----

Vừa lúc ấy, có tiếng gõ cửa. Ẩn Giả nói:

-Vào đi!

Cánh cửa mở ra. Hoa Anh bước vào nhà.

https://thuviensach.vn

-Ngươi đến rồi à, khép cửa lại đi, nhanh lên, không đêm nay không kịp mất.

Hoa Anh đóng cửa lại, cô ngồi xuống trước mặt Ẩn Giả.

-Những gì ta cần nói với ngươi, ta đều đã nói cả rồi … – Ẩn Giả nói – …bây giờ ngươi đã hiểu Xích Vân là ai, và anh ta đã từng là người như thế nào.

-Thế Diêu Linh, cô ấy cũng sẽ đi cùng với đệ tử và Xích Vân?

-Đúng. Cô bé ấy có sứ mệnh rất quan trọng, không phải ngẫu nhiên mà cô ấy lại tới Tích Vũ Thành. Một nhiệm vụ chưa hoàn thành của người cha để lại. Và rất trùng hợp, nó liên quan tới toàn bộ câu chuyện rối rắm mà chúng ta đang dây vào.

-Nhiệm vụ gì hả sư phụ?

-Đó là bí mật. Diêu Linh đã phải rất khó khăn khi nói với ta bí mật ấy. Vậy cho nên, ngươi đừng khiến cô ấy phải khó xử. Ta đã hứa là giữ kín chuyện của Diêu Linh rồi.

Hoa Anh thở dài, cô nói:

-Vậy còn chuyện đệ tử phải hoàn thành nghĩa vụ chiến binh thì sao?

-Ta đã lo hết cả rồi. Từ nay, ngươi sẽ được rút ra khỏi diện chiến binh, ta đã làm lại giấy tờ, ngươi sẽ có thân phận mới là một thương nhân. Trưởng lão Tích Vũ và Nhận Phong tướng quân sẽ giữ kín chuyện này cho ngươi. Trong Tích Vũ Thành, ngươi sẽ vẫn thuộc diện chiến binh, và chúng ta sẽ vô tư cho ngươi một vài thành tích nho nhỏ gì đấy vào hồ sơ. Còn trong hành trình của mình, ngươi sẽ phải dùng tới thân phận mới của mình.

-Nhưng giả dụ, nếu có Trưởng lão Tổ Long Thành gọi đến thì làm thế nào?

-Cái đó để ta lo. Bây giờ tập trung vào vấn đề đi.

Hoa Anh nói:

-Vậy sư phụ gọi đệ tử đến đây là để làm gì?

-Không có việc thì chẳng lẽ tự nhiên gọi đến chắc? Mà … sao ngươi cứ bồn chồn cái gì thế?

-Đệ tử thấy không tốt lắm …

-Gặp lại Huyết Hồng nên thế chứ gì?

https://thuviensach.vn

*

* *

Hoa Anh bước ra ngoài đại sảnh, cô cảm thấy mệt mỏi vì lo nghĩ nhiều.

-Tại sao cậu lại quyết định như thế?

Hoa Anh quay lại, Huyết Hồng đã đứng ở đằng sau. Đôi mắt sắc hơn dao cứa của Huyết Hồng đang nhìn thẳng vào Hoa Anh.

-Chẳng phải cậu đang muốn mình rời bỏ khỏi vị trí tổng đội trưởng hay sao? – Hoa Anh nói.

-Đúng. Nhưng không phải là theo cách như vậy. Nhớ hồi trước, cậu không bao giờ chịu thua mình vì bất cứ lý do gì cơ mà? – Huyết Hồng nói.

Hoa Anh lặng lẽ cười, cô chẳng nói gì cả.

-Mình và cậu đã là bạn của nhau, rất lâu. Nhưng mình không nghĩ là cậu lại xử " rắn " với Ỷ Thiên của mình đến thế.

-Cậu giận mình sao?

-Một chút. Nhưng đó là trách nhiệm của cậu, mình hiểu. Cái mà mình không hiểu, đó là vì sao cậu lại dễ dàng bỏ cuộc đến thế? Hay là cậu chịu thua mình rồi?

Hoa Anh lắc đầu:

-Mình không bao giờ chịu thua cậu bất cứ chuyện gì cả. Có điều, nếu chúng ta tiếp tục đối đầu nhau thế này, thì chẳng ai biết hậu quả của nó sẽ là như thế nào. Mình không muốn tình bạn của chúng ta lại kết thúc sớm như thế.

-Cậu chẳng bao giờ nhường mình cái gì, nhưng lúc nào cũng lo sợ mình không chơi với cậu nữa. Chán thật! – Huyết Hồng nói.

-Có lẽ vậy…

*

* *

-Ngươi sợ sau này sau này sẽ phải đối đầu với con bé đó chứ gì?

Hoa Anh lặng lẽ gật đầu.

-Mỗi người đều có sự lựa chọn cho riêng mình. Ngươi càng trốn tránh sự thật rằng ngươi và Huyết Hồng là kẻ thù của nhau, thì nó lại càng hiển hiện trước mắt ngươi thôi.

https://thuviensach.vn

Hoa Anh nhớ lại, hồi còn bé, Huyết Hồng là người bạn mà cô thân thiết nhất. Đi đâu cũng có nhau, thành một cặp hoàn hảo. Nhưng sự đời lại xô đẩy Huyết Hồng vào Ỷ Thiên, và bây giờ là thành ra hai người luôn phải đối đầu nhau.

Ẩn Giả cắt ngang dòng hồi tưởng của Hoa Anh:

-Hôm nay ta gọi ngươi đến là có việc.

-Vâng…

-Nghe kỹ đây. Bây giờ so với bọn Bất Kiếp Viện, ngươi chưa là cái gì cả. Vì vậy, để cái mạng ngươi thọ hơn, ta sẽ truyền cho ngươi Thánh Tiễn Tâm Pháp.

Quá bất ngờ, Hoa Anh không bao giờ nghĩ là Ẩn Giả sẽ truyền lại cho cô Thánh Tiễn Tâm Pháp, và cũng không bao giờ nghĩ là lại trong một khung cảnh kém thích hợp thế này. Thánh Tiễn Tâm Pháp là vĩ đại, là lớn lao, và nó lại đang ở trong một ngôi nhà nhỏ bé với ánh nến leo lắt.

-Sư phụ, người không đùa đấy chứ?

-Không hề. Mà lúc này là lúc nào còn đùa được chứ?

-Nhưng Thánh Tiễn Tâm Pháp chỉ dành cho người có dòng máu Ngũ Hành Tộc.

-Đúng. Nhưng có một số ngoại lệ. Tên Hi Vỹ, tên tướng dưới trướng của ta trước đây, hắn không phải là người Ngũ Hành Tộc, nhưng sự nỗ lực trí tuệ siêu phàm, và con mắt hay học lóm của hắn đã giúp hắn học được Thánh Tiễn Tâm Pháp. Thậm chí, hắn còn đạt được lên đẳng cấp thứ tư trước cả ta.

-Vậy…

-Ngươi cũng có thể học, nhưng chắc chắn là sẽ không phát huy tối đa được sức mạnh của Thánh Tiễn Tâm Pháp. Vậy cho nên cởi áo ra!

Hoa Anh hơi bất ngờ, cô không hiểu:

-Sư phụ bảo gì cơ?

-Ta bảo ngươi cởi áo ra, không hiểu à?

Hoa Anh gỡ bộ áo giáp trên người xuống, cô mặc một chiếc áo vài màu đỏ ở bên trong.

-Thế này ạ?

https://thuviensach.vn

-Ta bảo là cởi áo cơ mà! Con bé này hay nhỉ!

Hoa Anh lại cởi tiếp áo, và lộ ra bên trong là cái yếm.

-Được chưa ạ? – Hoa Anh lúng búng.

Ẩn Giả bực mình:

-Ta bảo là cởi hết! Chứ đâu có bảo là để cái kiểu nửa nạc nửa mỡ này?

-Nhưng mà…

-Ôi dào ôi! Đàn bà với nhau thì ngươi ngượng cái gì? Mà cứ lần khần mãi thế, cởi áo ra!

Hoa Anh ngượng chết người. Lần này còn ngượng hơn cả cái chuyện Xích Vân hôn cô ở Kiếm Tiên Hồ.

-Được rồi! Mà xem ra… – Ẩn Giả cười – …trông ngươi thế này thì thử hỏi bao thằng thích ngươi là phải!

-Sư phụ! – Hoa Anh gắt.

-Thôi được rồi! Bây giờ…

Ẩn Giả rút một con dao ra, bà nói:

-Chịu đau một chút.

-Sư phụ làm gì thế?

-Ngồi yên!

Ẩn Giả đưa mũi dao lên đôi vai trắng như ngọc thạch của Hoa Anh. Bà rạch một đường dài. Máu chảy dài xuống, Hoa Anh đau không thể tả được. Cô ứa nước mắt.

-Cố gắng chịu đựng, qua nhanh thôi! – Ẩn Giả an ủi.

Ẩn Giả mím môi, bà rạch con dao lên lòng bàn tay mình. Máu chảy xuống, bà đặt đôi bàn tay đẫm máu đó lên người Hoa Anh.

-Tập trung tư tưởng! – Ẩn Giả nói – Đừng nghĩ đến chuyện khác! Không thì ngươi sẽ tiêu mạng ngay đấy!

-Vâng…

Ẩn Giả niệm thuật, máu trên tay bà cuộn lên như sóng biển hoà vào dòng máu đỏ tươi của Hoa Anh.

-Ngũ Hành Phong Ấn!

Từ tay Ẩn Giả phát ra một hình ngôi sao năm cánh lấp lánh, ngôi sao ấy hút sạch máu của cả hai người và cuộn lại thành một đám đỏ đặc trên

https://thuviensach.vn

không trung.

Hoa Anh mệt rã người, thời gian tưởng như đang kéo dài ra trước mắt cô hàng trăm năm, cô muốn khỏi đây, cô không muốn đau đớn nữa.

Ngôi sao năm cánh vỡ tung, khối cầu máu đỏ đặc vỡ theo, thành hàng dòng pháp chú đỏ rực bao quanh lấy hai người. Những dòng pháp chú chạy xuống mặt đất, trườn lên người Hoa Anh, chảy thẳng vào vết thương. Hoa Anh thấy vết thương đã đau nay lại như dao cắt rộng thêm ra. Nước mắt không ngừng tuôn xuống.

Những pháp chú đỏ rực tràn ngập lên miệng vết thương sáng chói, miệng vết thương bắt đầu co lại, pháp chú cuộn tròn rồi bất ngờ xoè rộng ra.

Hoa Anh đổ vật xuống đất.

-Có khá hơn không? – Ẩn Giả hỏi, bà đỡ Hoa Anh dậy.

Hoa Anh yếu ớt đáp lại:

-Đau…

-Ta đã dùng máu của mình để cải tạo lại dòng máu của ngươi.

Hoa Anh nhìn xuống ngực mình, một ngôi sao năm cánh đỏ thắm trên ngực cô.

-Sư phụ, thế này là…

-Chúc mừng ngươi đã trở thành thành viên của Ngũ Hành Tộc.

…

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 18

Đã hai tuần.

Kế Đô ngẫm nghĩ.

Hai tuần kể từ khi Kế Đô và Hàn Ngọc về Đạp Kiếm Sơn Trang. Giờ này, lễ hội Thanh Lâm cũng đã gần tàn rồi. Người ta bắt đầu quay trở lại cuộc sống thực của mình. Tích Vũ Thành đã lấy lại được cảnh thanh bình và yên tĩnh vốn có xưa nay. Tất nhiên, nhiều người mong muốn lễ hội dài hơn, dài hơn nữa, để họ được say bất tận trong đêm. Nhưng vui thì không được quá đà, mà say thì không nên say triền miên, người dễ nôn nao khó chịu lắm.

Kế Đô thấy lễ Thanh Lâm cũng bình thường, trừ buổi tối. Có buổi tối là vui, Hàn Ngọc thường gọi anh ra nhảy cùng. Anh không nhớ rõ là trong lúc nhảy, mình đã làm những gì. Nhưng cảm giác ấy thật vui, thật khó tả, anh quên hết mọi thứ đang vướng bận làm anh bực mình.

-Huynh nghĩ gì vậy? – Hàn Ngọc hỏi.

-À, không có gì! Chúng ta tới quán trọ kia đi, tiểu thư. Muộn lắm rồi!

Đạp Kiếm Sơn Trang vốn là yên tĩnh. Nhưng trước kia, cái bộ mặt của nó không phải là yên tĩnh. Suốt từ thời Hỗn Tam Giới cho tới khi Đại Hỗn Loạn, nơi đây từng chứng kiến cảnh máu đổ, cảnh chết chóc. Từng là nơi cố thủ của Nhân Tộc trước sự tấn công mạnh mẽ của Oán Linh vào thời Hỗn Tam Giới. Lúc trước, dưới sự chỉ đạo của Lục Ma Thiên Vương, Oán Linh dồn sức tấn công vào Kiếm Tiên Thành, Nhân Tộc không thể nào chịu đựng nổi, nên phải bỏ thành, chạy về vùng đất Kỳ Bàn Cổ, xây dựng căn cứ, chính là Đạp Kiếm Sơn Trang bây giờ. Lục Ma Thiên Vương tiếp tục

https://thuviensach.vn

truy đuổi, dồn Oán Linh tới đây công kích suốt ngày đêm, nhằm thực hiện mục đích tiêu diệt tận gốc Nhân Tộc. Hàng vạn người lính đã ngã xuống, cho tới khi còn lại chưa đến mười vạn người Nhân Tộc, thì đại quân Thú Tộc từ Vạn Hóa Thành đã tới cứu viện. Một trận chiến tàn khốc, binh lính Thú Tộc và Nhân Tộc thương vong vô số, và cũng chính cái ngày ấy đã tương truyền Như Lai Phật Tổ hạ thế, phổ độ cho những oan hồn. Một thời kỳ đau khổ và tưởng chừng Nhân Tộc đã tới ngày tuyệt diệt.

Nơi ấy được tưởng niệm là vùng đất phi chiến tranh. Nhưng cái gì cũng bền vững khi và chỉ khi người ta làm nó bền vững. Thời kỳ Đại Hỗn Loạn tới, miền Trung Đại Lục là nơi lửa không bao giờ tắt. Những lời thề ước về một vùng đất yên bình năm xưa đã phôi pha, thay vào đó là cuộc chiến đẫm máu, mà chủ yếu là Thú Tộc và Nhân Tộc. Chính những người đã từng là bạn của nhau, đã quay sang tàn hại lẫn nhau không thương tiếc.

Thời kỳ Đại Hỗn Loạn đã kết thúc, nhưng trong ký ức của nhiều người, nó vẫn là một thứ không bao giờ tồn tại với cái tên: không tồn tại. Những tiếng thét, tiếng gươm đao, lửa cháy, những thảm cảnh, những năm tháng ấy, ai mà quên được?

Kế Đô quay lại đằng sau, một thứ gì đó đã cắt ngang mạch suy nghĩ của anh.

-Có chuyện gì sao? – Hàn Ngọc hỏi.

-Không. Chúng ta đi thôi.

Con đường vắng không một người qua lại. Nhưng không phải mọi sinh hoạt đã chấm dứt, một quán trọ đằng kia vẫn còn sáng đèn. Kế Đô và Hàn Ngọc đi tới quán trọ ấy.

Trong quán trọ này, vài ba tiểu nhị đang sắp xếp bàn ghế để đóng cửa. Họ ngạc nhiên khi thấy giờ này vẫn còn khách.

-Xin lỗi quý khách! Giờ này quán chúng tôi đóng cửa mất rồi!

Hàn Ngọc nói:

-Không, chúng tôi không ăn uống gì cả. Chúng tôi chỉ muốn có một chỗ trọ thôi, phiền các anh nói giùm với ông chủ một chút được không?

Anh tiểu nhị nhìn Hàn Ngọc mãi, đúng là một cô gái xinh đẹp. Nhưng khổ nỗi con mắt anh ta không dám nhìn thẳng vì Kế Đô đang án ngữ ngay

https://thuviensach.vn

cạnh Hàn Ngọc. Trái hẳn với khuôn mặt vui tươi của Hàn Ngọc, đôi mắt của Kế Đô lạnh lùng và toát ra một thứ khó chịu đằng sau mái tóc trắng.

Tiểu nhị chạy vào trong, ngay sau đó, một ông chủ quán khí người to béo đi ra, người chưa xuất hiện mà giọng đã tới:

-Quý khách! Quý khách!

Ông chủ đi vào bàn. Ông ta làm một tràng:

-Vị cô nương và công tử đây muốn tìm phòng trọ sao? Quán chúng tôi còn một phòng đấy! Ở trên tầng! Rất vừa vặn cho hai vị…

Nói đến đó, ông chủ quán im bặt khi bắt gặp ánh mắt của Kế Đô lộ rõ vẻ khó chịu đang hướng vào ông ta. Hàn Ngọc thấy vậy, nên hỏi ngay:

-Vậy chỉ còn đúng một phòng thôi sao ông chủ?

-Vâng…vâng.

Thấy mắt của Kế Đô, ông chủ quán hơi rợn, ông nói ngay:

-Chúng tôi có thể kê thêm giường, nếu hai vị thấy bất tiện!

-Thế cũng được!

Mất một lúc, căn phòng mới được dọn xong. Hàn Ngọc uể oải nằm xuống giường, một cuộc hành trình dài và mệt mỏi.

-Tiểu thư đi nghỉ đi! – Kế Đô nói – Hôm nay đã mệt mỏi rồi!

Hàn Ngọc vươn vai:

-Huynh cũng đi nghỉ đi.

-Vâng.

Hàn Ngọc thấy thật không thoải mái chút nào. Cô bực:

-Đã nói rồi! Tại sao huynh lúc nào cũng một câu tiểu thư, hai câu tiểu thư vậy?

Kế Đô quay đi, không thèm nghe những lời nói đó, anh đặt lưng xuống giường rồi bảo Hàn Ngọc:

-Tiểu thư hãy nghỉ đi.

Hàn Ngọc nhìn theo rồi thở dài. Kế Đô lúc nào cũng vậy, và cô cũng cảm thấy hơi bực mình với Kế Đô. Rồi cô hậm hực nằm xuống giường, ngủ một giấc.

Mới nằm được một lúc, Hàn Ngọc đã ngủ ngay. Cả một cuộc hành trình dài và mệt mỏi đã làm cô kiệt sức.

https://thuviensach.vn

Kế Đô mở mắt. Trong bóng đêm, anh vẫn có thể nhìn thấy rõ Hàn Ngọc. Khuôn mặt Hàn Ngọc sáng ngời lên trong đêm tối.

Kế Đô ngồi dậy, anh lại gần Hàn Ngọc. Đôi tay anh rờ lên khuôn mặt cô.

Rồi Kế Đô đưa tay xuống.

Anh kéo tấm chăn lên, Hàn Ngọc cựa mình, nằm nghiêng sang một bên.

Kế Đô mở cửa sổ phòng, gió hun hút thổi vào lạnh cả người. Anh chui ra ngoài, rồi đóng cửa sổ lại.

Kế Đô phi thân xuống dưới đất, con đường giờ đây hoàn toàn vắng lặng, không một bóng người, chỉ có lá cuốn.

Kế Đô bước đi trong đêm, bóng của anh dưới ánh sáng mờ nhạt của trăng đổ dài và loang ra trên mặt đường. Anh đi tới cổng một ngôi nhà.

Một kẻ mặc áo khoác đen đang đợi ở đó, hắn dựa lưng vào tường. Trông thấy bước chân đi tới, hắn ngước nhìn lên, khuôn mặt bị che khuất bởi mũ trùm.

Kế Đô nhìn kẻ đó, anh nhìn quanh, rồi hỏi:

-Đi theo làm gì?

Tên áo đen ấy nói:

-Con bé ấy ngủ nhanh thế cơ à?

-Tôi hỏi đi theo làm gì?

Tên mặc áo khoác với mũ trùm, một khuôn mặt hơi vuông, nhưng cằm lại thuôn xuống, khuôn mặt ấy được kéo gọn lại bởi mái tóc dài đến cổ màu bạc pha lẫn đen.

-Chỉ theo dõi mày mà cũng không được sao?

-Vô Ảnh à? – Kế Đô nói.

…

Cổng thành Bắc Kiếm Tiên.

Những người vệ binh đã đi nghỉ, chỉ còn lại hai người lính canh đang ngồi trò chuyện với nhau. Và họ không hề hay biết là có người đang ở trên nóc tháp canh.

Doãn Ái ngồi một mình trên tháp canh. Đang mùa hè, nhưng một cơn gió tràn tới làm Doãn Ái cảm thấy lạnh ngắt người.

https://thuviensach.vn

-Này! Cậu có biết là Hàn Phi sắp lấy Doãn Ái rồi không? – Tiếng của một người lính vệ binh.

-Biết! Thiên hạ đang đồn ầm lên rồi mà chẳng lẽ tôi không biết hay sao? – Người kia đáp lại.

-Hai đứa ấy đâm lại hợp nhau, một thằng thì thích gái gú, một con thì khoái ngủ với trai.

Hai người lính vệ binh cười ầm lên.

Doãn Ái ngồi ở trên mà tức đến lộn ruột. Không phải Doãn Ái tức vì mình bị chửi, mà tức là vì Hàn Phi bị người ta chửi. Hàn Phi không phải là hạng trăng hoa, Doãn Ái biết rõ điều ấy, vậy mà hai thằng vệ binh này lại sủa như vậy, thật tức chết đi được!

Nhưng Doãn Ái lại buồn. Sự buồn tự nhiên đến, vồ vập và quấn lấy Doãn Ái. Năm nay cũng chẳng đi lễ Thanh Lâm nữa, Doãn Ái không có tâm trạng để đi. Ánh trăng đang nhạt nhoà và rưng rưng trong mắt Doãn Ái.

-Sao chị còn ngồi đây? – Một tiếng nói làm Doãn Ái giật mình.

Doãn Ái quay lại, một dáng người cao dong dỏng với khuôn mặt gầy.

-Lã Vân à? – Doãn Ái cố gắng nở một nụ cười tình tứ, nhưng không thể cười nổi. Hai khoé miệng cứ nhếch lên trông thật khó coi.

Lã Vân nhìn Doãn Ái một lúc rồi ngồi xuống cạnh Doãn Ái.

-Trăng hôm nay không được đẹp lắm. – Lã Vân nói.

-Ừ…

Lã Vân quay sang:

-Hôm nào chị cũng ngồi ở đây à?

-Ừ. Tôi thường hay ngồi ở đây.

Lã Vân để ý mặt Doãn Ái không còn son phấn nữa, và bỗng nhiên trong y nổi lên một thứ đến cồn ruột. Không phải y bực mình như thường lệ, mà là y cảm thấy Doãn Ái quá đẹp, quá hoàn mỹ. Doãn Ái son phấn lên đủ làm tất cả đàn ông ngã rạp xuống, nhưng không trang điểm gì cả thì đủ sức làm một kẻ máu lạnh như Lã Vân phải nao lòng. Doãn Ái sinh ra là một sự hoàn hảo của tạo hóa rồi, cặp mắt màu tím trông vẻ mơ mộng đĩ thoã hằng ngày của Doãn Ái là vì son phấn, cái mà Lã Vân nhìn thấy bây giờ là một đôi mắt đẹp và sáng rực lên bởi ánh trăng. Vẫn là đôi mắt màu tím ấy,

https://thuviensach.vn

nhưng nó lại vừa khiến người ta xúc động, lại vừa khiến người ta vui vì nó, nhưng lại làm người ta thấy buồn. Quá lẫn lộn! Lã Vân kìm nén lại mình.

-Hàn Phi đã về chưa? – Doãn Ái hỏi.

-Chưa. Nhưng cũng sắp rồi.

Doãn Ái lại ngồi im đấy, không nói gì cả.

-Cậu có tin rằng ngày mai, tôi chỉ cần tới cạnh Doãn Ái và trưng bày một số thứ ra là nó ngủ với tôi liền không?

-Nói khoác vừa chứ!

-Ơ, cái cậu này! Không biết con Doãn Ái nó thích mấy thằng to và " khoẻ " hả?

Tiếng cười ngất của hai người vệ binh vọng lên trên, và tất nhiên là Lã Vân nghe không sót một từ nào.

Lã Vân thấy Doãn Ái vẫn im lặng, y mím môi và mong muốn cho một cái vả vào mặt, không phải mặt Doãn Ái mà là mặt hai thằng vệ binh dưới kia. Không hiểu sao y lại nghĩ vậy.

-Cậu cũng nghĩ tôi là một đứa con gái mất dạy phải không? – Doãn Ái hỏi.

-Không. Chị nghĩ sai rồi.

-Vậy thì sao?

-Tôi chưa bao giờ coi chị là một đứa con gái mất dạy. Tôi chỉ coi chị là một con điếm.

Doãn Ái khẽ gật đầu, nói:

-Đúng, tôi là một con điếm. Vậy tại sao cậu còn ngồi cạnh một con điếm làm gì cho dơ bẩn người cậu?

-Sẽ rất bẩn. Đúng vậy, nhưng mà tôi muốn biết vết bẩn ấy là vì cái gì.

-Ý cậu là sao?

Lã Vân nói:

-Tôi biết Thất Hiền Sứ Giả chẳng hề quý gì chị. Ông ta là cha, nhưng chỉ quan tâm tới dòng máu của chị. Ông ta cần máu, chứ không cần tới cái mạng của chị. Hôm trước, tôi đã thấy hết chuyện đó.

Doãn Ái thở dài:

-Vậy là cậu đã biết?

https://thuviensach.vn

-Tôi hỏi thật, có đúng là người cha đáng kính của chị muốn tìm một đứa con trai, và kể cả mẹ thằng bé ấy là điếm thì cha chị cũng chấp nhận phải không?

Doãn Ái quay sang nhìn Lã Vân:

-Cậu có nghĩ một đứa con lại đi kể mọi việc về cha mình không?

-Nếu chị không thích nói thì tôi cũng không ép, bởi vì tôi đã biết cả rồi.

Doãn Ái lặng lẽ cúi đầu.

-Chị cảm thấy tủi nhục, nên chị đã sống buông thả, và giờ đủ trò phá phách để khuây khoả, tôi nói có đúng không?

-Cậu nghĩ nhầm rồi…

-Bác Hàn đã từng nói: không một người phụ nữ nào sinh ra để trở thành một con điếm cả. Chị cũng là phụ nữ, nên chị hiểu rõ điều đó. Chỉ có sự khốn quẫn mới khiến người phụ nữ bán đi cái thứ quý giá nhất của mình. Còn chị, nỗi đau mà chị phải cảm nhận trong suốt mấy chục năm qua làm chị không thể chịu đựng nổi. Và chị oán hận người khác, chị dùng sắp đẹp của mình để phá nát hạnh phúc của người khác, tôi nói không sai chứ?

-Cậu đúng là một con cáo già đấy.

-Cáo thì hơi có, nhưng già thì chưa! – Lã Vân cười.

Doãn Ái cũng bật cười, Doãn Ái cảm thấy vui.

-Cậu đến đây là để thăm dò tôi sao?

Lã Vân lắc đầu:

-Không. Chỉ là tán chuyện thôi. Còn nếu muốn dò hỏi về cha của chị, thì tôi phải hỏi khác và cũng trong hoàn cảnh khác, chị hiểu chứ?

Doãn Ái nhìn lên trời, trăng nhợt nhạt, nhưng vẫn sáng rõ.

-Cậu có nghĩ Hàn Phi còn yêu tôi nữa không?

-Không. Nhưng nếu chị thay đổi, biết đâu lại được thì sao? Hàn Phi không phải là người lắm điều và xét nét như tôi. Hàn Phi có thể bỏ qua tất cả.

-Tôi nói điều này, đừng nghĩ tôi giả dối. Thật sự Hàn Phi là người mà tôi yêu thương nhất.

-Vậy sao còn theo trai?

https://thuviensach.vn

-Tôi ghen tỵ với Hàn Phi, và tôi không thể chịu đựng được, anh ấy có những thứ tôi không có...

-Bỏ tiền ra một bên chứ?

-Ừ.

-Tôi có biết người chồng trước đây của chị. Nói cùng ra thì chị bỏ hắn cũng có phần đúng. Hiện giờ thằng cha đó đang say khướt ngoài Vạn Xà Đảo kia kìa. Hắn ham đánh bạc lắm, có số má ở Kiếm Tiên Thành và Tổ Long từ lâu rồi. Và hắn cũng đốt tiền vào kỹ viện như đốt giấy vậy. Nghe đâu là thua đến gần hai chục viên Kim Nguyên Bảo rồi, chỉ còn lại vài đồng sắt mua bánh bao thôi.

-Hắn ta đốt tiền cũng không đến nỗi nhanh lắm.

...

-Thằng quỷ con Lã Vân đâu rồi? – Ngài Hàn hỏi.

-Cậu ta ra ngoài có chút việc… – Hàn Vệ trả lời.

Phòng làm việc của Ngài Hàn giờ là của Ngài Hàn, Hàn Vệ thấy cũng nhẹ bớt khi thoát khỏi cái ghế màu nâu và bóng sơn mà Ngài Hàn đang ngồi. Ngồi lên cái ghế ấy là phức tạp lắm. Cũng may là mấy tuần Ngài Hàn đi vắng, có Hàn Thanh giúp đỡ nên Hàn Vệ cũng đỡ mệt hơn một tí.

-Thất Hiền Sứ Giả đã nói chuyện với Độc Tâm chưa bố? – Hàn Vệ hỏi.

-Chưa, nhưng sắp. Lão già ấy sắp vào Tổ Long rồi.

-Liệu Độc Tâm có chịu nhượng bộ chúng ta không?

-Cái đó còn tuỳ. Nhưng ta nghĩ khả năng được là nhiều hơn. Thất Hiền Sứ Giả là một lão già hám danh, nếu Độc Tâm không chịu thì lão có cách để Độc Tâm phải chịu. Vả lại thằng Hà Gia Đoàn đang cay cú chúng ta thì thế nào mà nó chả nhận lời!

-Sao lại thế?

-Động não một chút là nhận ra ngay. Mày có hiểu, chúng ta cậy nhờ vào đất của Độc Tâm tức là chúng ta đã mạo hiểm không? Bọn Độc Tâm sẽ không từ mọi thủ đoạn để phá hoại chúng ta ở Kính Hồ Cư.

-Ra vậy. Nhưng tại sao bố lại chọn Kính Hồ Cư chứ? Ta có thể ở trong Tổ Long Thành, hoặc cùng lắm là ở U Lan Cốc, nếu có động về Bất Kiếp Viện thì ra đó ngay cũng được mà.

https://thuviensach.vn

-Có. Cách đấy cũng được. Nhưng mà có cái dở, đến lúc bọn Bất Kiếp Việc xồ vào Kính Hồ Cư, còn chúng ta cũng tự nhiên thò mũi vào đấy thì bọn Độc Tâm thế nào mà chẳng vin cớ đó mà bắt chẹt chúng ta chứ?

Hàn Vệ ngáp dài:

-Đằng nào cũng khó cả. Mà sao tự nhiên chúng ta lại dây dưa vào vụ này cơ chứ?

Ngài Hàn đốt thuốc Phù Linh, khói thuốc bốc ngào ngạt, tuôn ra cửa sổ.

-Số kiếp nó là thế. Ta đã từ bỏ Uất Hận Thành, nhưng giờ nó lại bám riết lấy như oan hồn đòi mạng vậy.

Hàn Vệ lại ngẫm nghĩ thời gian sắp tới, hắn thích ngủ, hắn chán cái chuyện lại phải vung vũ khí lên mà chém giết lẫn nhau.

-À, Hàn Ngọc bảo là sau lễ Thanh Lâm là nó về đâu đấy? – Ngài Hàn hỏi.

-Đạp Kiếm Sơn Trang, nó bảo là về đấy.

-Ừm…

-Bố đừng lo quá, có Kế Đô rồi, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

-Ừ.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 2 phút và 30 giây -----

Màn đêm đen cuốn theo lá vẫn đang bao trùm khắp Đạp Kiếm Sơn Trang.

Trước mặt Kế Đô lúc này là Vô Ảnh.

-Đi theo làm gì? – Kế Đô hỏi.

-Cái đó đáng ra mày phải tự hiểu thì đúng hơn. Sao lại hỏi tao?

Kế Đô im lặng, anh không nói gì cả.

-Tao tưởng là mày đưa nó đến Lạc Nhật Trấn cơ mà? – Vô Ảnh tiếp tục – Tao đợi mỏi cổ rồi chẳng thấy đâu cả!

-Có một chút thay đổi trong kế hoạch. Đáng lý ra anh phải biết và đừng có vác mặt đến đây.

-Mày có theo kế hoạch đâu, thay đổi cũng không hề nói với tao một tiếng, thì làm sao mà tao biết được? Mà mày thay đổi cái gì chứ? Đưa con

https://thuviensach.vn

bé tới tận Ma Thiên Nhai, rồi lại vòng về Tích Vũ Thành, ăn chơi xả láng rồi mới đem nó về chỗ này?

-Tôi chỉ đề phòng thôi.

-Đề phòng?

-Tôi sợ rằng có người của Hàn Thuỷ đi theo dõi. Vả lại, tôi cũng đã nói với Hàn Vệ là phải đào tạo và hướng dẫn cho Hàn Ngọc. Đến Ma Thiên Nhai là thích hợp với cô ta.

-Thôi được rồi, tao không săn vắn mày cái chuyện đó nữa. Tuy nhiên, tao không thể hiểu nổi cách làm việc của mày. Ở Ma Thiên Nhai, suýt chút nữa là con bé ấy bay đầu bởi con Mị Yêu rồi! Thiên Ma cần nó sống, mày dư sức quét sạch bọn quái vật ấy cơ mà?

-Đó là việc riêng của tôi.

Vô Ảnh mỉa mai:

-Việc riêng! Ừ, mày có biết Thiên Ma sẽ điên tiết thế nào nếu con bé Hàn Ngọc chết không hả?

-Tôi chỉ chấp nhận yêu cầu là đưa Hàn Ngọc đến cho anh. Còn tôi làm việc thế nào, đó là chuyện của tôi. Vì vậy, đừng có xía vào đây mà thêm rối rắm!

Vô Ảnh bực mình, đôi mắt hắn đầy sát khí, không gian bị đè nén bởi sát khí của hắn, Kế Đô cảm thấy khó thở.

Nhưng Vô Ảnh chỉ bực mình thôi, rồi đâu lại vào đấy. Hắn nói:

-Muốn làm thế nào thì làm. Đừng để tao phải cho con bé ấy bay đầu ngay tại đây …

Trong chớp mắt, Kế Đô lao tới. Nhưng Vô Ảnh còn nhanh hơn, thanh Hắc Kiếm đã rút ra từ lúc nào, thanh kiếm cuốn băng trắng loang lổ máu, bốc mùi tanh. Một luồng gió khẽ thoảng qua mặt Kế Đô.

Kế Đô thấy mặt mình nhói lên, anh sờ vào má và thấy một ít máu.

-Đừng tưởng là tao không dám giết mày! – Vô Ảnh nói – Thích thì chiều! Mày được gọi là “ bất tử “ nhưng cần thì tao chiến ngay tại đây đấy!

Vô Ảnh rút kiếm lại, đặt ra sau lưng, hắn nói:

-Con bé ấy khi nào thì rời khỏi đây?

-Hai ngày nữa.

https://thuviensach.vn

-Nghe cho kỹ đây. Mày, khôn hồn phải đưa con bé ấy tới Kỳ Bàn Cốc nội trong tháng này. Nếu không, phải để tao và mày đánh giết một trận thì không hay đâu.

Vô Ảnh quay đi, bước chân hắn chậm rãi và nặng nhọc.

Vô Ảnh thấy một bên tóc của mình bị đứt và rơi xuống.

“ Thằng Kế Đô ra tay nhanh thật, sém chút nữa là đứt đầu rồi! “.

Vô Ảnh đang cố gắng kiềm chế máu nóng đang chảy khắp người mình.

“ Phải bình tĩnh…

…bình tĩnh là tốt…

…phải bình tĩnh. “.

…

Tần Mạnh Uy ngồi lặng im trong Sầu Lệ Điện.

Sầu Lệ Điện xưa kia vốn là một nơi để các tù nhân cầu nguyện và sám hối. Những tù nhân quỳ xuống thành hàng dài, miệng lầm rầm đọc những bài ca rửa tội. Nhưng có những kẻ không thích đọc, không thích hát, những tay cai ngục phải nhờ đến roi da và xích sắt để rửa tội cho chúng, thay cho những bài ca đẹp đẽ kia.

Nhưng nơi đây còn là chỗ để người ta tế những vong hồn những người tù đã chết.

Mạnh Uy không biết ông bạn già Hàn Thuyên có chịu giúp đỡ mình không. Ông đã đắn đo suy nghĩ mãi, ông không muốn người bạn mình một lần nữa lại vướng bận về Uất Hận Thành. Nhưng đã nói rồi, có số kiếp ở Uất Hận Thành thì muốn thoát khỏi nó cũng không được.

Một đám người đi vào Sầu Lệ Điện. Mạnh Uy vẫn ngồi đấy, ông chẳng quấy quả họ làm gì, vì họ đang chuẩn bị hành lễ. Đám người đó bước thành hai hàng, mỗi hàng sáu người, riêng một người đi ở giữa hai hàng đó, trên tay mỗi người cầm một nén hương nghi ngút khói. Ngày nào cũng vậy, cứ tầm giờ Sửu là hành lễ trong Sầu Lệ Điện.

Từng người một trong đám người đó cắm những nén hương lên một cái vạc rất lớn, được đặt trên một cái bệ. Cái vạc chi chít hàng trăm cây hương đã tàn, bụi bẩn bám đầy lên cái vạc đó khiến màu đồng vốn có của nó đã bị xỉn lại.

https://thuviensach.vn

Đám người đứng xung quanh cái vạc, khói hương cuộn lên dày đặc và lượn quanh mười ba người đó. Đám người cầu nguyện, tiếng của họ văng vẳng trong Sầu Lệ Điện.

Hồn ơi, hồn ơi
Đừng về nơi đây
Đừng đòi mạng người
Đừng quẩn quanh người
Các người đã chết
Luyến tiếc làm chi?
Hồn ơi, đi đi!
Về nơi xa mãi
Về Tuyệt Cực Địa
Về với Ma Giới
Kiếp sống là thế
Oán trách làm gì?
Hồn ơi, đừng về!
Cha chẳng thiết mong
Mẹ chẳng thiết cần
Cha mẹ vô lệ
Cha mẹ đi mãi
Hồn về nhớ ai?
Hồn ơi, hồn hỡi
Đi trong mưa sa
Đi trong bão tuyết
Phiêu diêu vô định
Đừng quay đầu lại
Đừng nhìn về đây.
Số kiếp ai oán
Trong ánh sao tàn
Số kiếp liêu xiêu
Trên cánh đồng chiều…

https://thuviensach.vn

Những làn khói thoảng lên, chốc chốc lại xuất hiện những đám khói hình mặt người rồi tan biến. Những oan hồn vẫn chưa được giải thoát. Tiếng gầm thét của chúng vang vọng và trải dài khắp Sầu Lệ Điện.

Tần Mạnh Uy nhìn những oan hồn đó, mà ông chạnh lòng…

Nếu ông chết thì sao?

Đang suy nghĩ đến đó thì có một người đi vào, người này di chuyển lanh lẹ, khuôn mặt của anh ta không nhìn rõ vì chìm khuất trong bóng tối.

Tần Mạnh Uy quay lại:

-Đạo Từ đấy à?

-Vâng, chào ngài thủ lĩnh.

-Có chuyện gì không?

-Cuộc thi " Sinh Tử " đã kết thúc vòng đầu tiên.

Tần Mạnh Uy giật mình, ông đã quên béng mất chuyện ấy gần hai tuần nay. Kể cũng lạ, một việc trọng đại như thế, mà tại sao ông lại quên được nhỉ? Ông hỏi dồn:

-Thế nào?

-Một vạn thí sinh. Có gần tám ngàn đứa trẻ đã qua vòng một. Còn lại thì trượt …

-Hai ngàn đứa ấy thế nào?

-Gần một ngàn đứa còn giữ được mạng. Gần năm trăm đứa đã chết. Còn lại…

-Thì sao? – Mạnh Uy bực mình.

-…tàn phế, chúng nó sắp sửa bị hành quyết tại Ai Oán Đường rồi.

Chỉ có thế, Tần Mạnh Uy vọt ra, chạy như bay trên hành lang rồi lờ mờ ánh lửa từ những ngọn đuốc ở hai bên. Ông nghiến răng kèn kẹt.

Tưởng chừng như lâu lắm, Mạnh Uy mới tới được Ai Oán Đường. Ông bị hai thành viên Biệt Sát giữ lại:

-Xin lỗi thủ lĩnh, đang chuẩn bị hành hình, ngài không thể vào được!

Mạnh Uy chẳng đếm xỉa gì, một cú đá, một cú đấm, hai người lính Biệt Sát bay ra. Ông mở toang cánh cửa đá nặng trịch. Cánh cửa kêu ầm lên khi chạm vào tường.

Trước mắt Mạnh Uy không còn là bóng đen nữa.

https://thuviensach.vn

Ai Oán Đường thực sự là Ai Oán Đường. Những đứa trẻ xếp thành một hàng dài, dưới những cây đại đao cắm ngập xuống đất. Có những đứa đã bị mất cả hai cánh tay, hoặc mù cả hai mắt, tệ hại hơn là có những đứa mất cả tay lẫn chân, chỉ còn đúng một cánh tay phải, còn nhiều đứa bị lở loét toàn thân, mùi hôi thối bốc lên. Đó là hậu quả của những trận chiến trong Hạ Thâm Hồn với quái vật, ăn phải những loại quả và sinh vật có độc.

Những người lính Biệt Sát quay ra nhìn Mạnh Uy, họ đang chuẩn bị làm công việc của thần chết - tống tiễn những đứa trẻ này về địa ngục.

-Cậu làm gì vậy? – Một giọng nói cất lên.

Mạnh Uy nhìn sang, là Đường chủ Hãn Đồ. Ông nói:

-Tôi xin ngài, đừng giết bọn chúng!

-Cậu hiểu điều này. Ta thành thực không muốn giết chúng nó, nhưng chúng nó đã tàn phế, tàn phế trong Uất Hận Thành đồng nghĩa với cái chết. Sớm muộn gì, thì chúng nó cũng sẽ bị những kẻ khác giết.

Mạnh Uy nổi khùng:

-Mạng người là quan trọng!

-Tôi biết. Nhưng đây là luật.

-Tại sao chứ? Chúng nó có tội gì?

-Ta cũng muốn, nhưng…

-Tại sao ngài không hỏi Thiên Tử?

-Thiên Tử hiện đang bế quan. Ta không được làm phiền.

Mạnh Uy hướng ánh mắt vô vọng về phía những đứa trẻ đằng kia.

-Đường chủ! – Mạnh Uy hét – Ngài không thể giết chúng được!

-Cậu thật không biết điều! – Đường chủ Hãn Đồ mất bình tĩnh – Cậu đã từng tham gia cuộc thi này nên phải hiểu rằng, tàn phế chính là biểu hiện của sự vô dụng chứ? Những phế vật không thể tồn tại ở nơi này!

Mạnh Uy ngửa đầu lên, luồng ánh sáng của trăng đang rọi vào mặt ông.

-Trước đây, tôi cũng đã có một người bạn…. – Mạnh Uy nói – …trước cả Hàn Thuyên …

…cậu ấy không vượt qua nổi Trung Thâm Hồn, và bị mất cả hai chân…

…cậu ấy thất vọng, chán nản. Nhưng rồi ngài có biết cậu ấy nói gì với tôi không?

https://thuviensach.vn

…cậu ấy nói rằng sẽ phải sống. Cậu ấy sợ phải chết, cậu ấy vẫn còn muốn sống…

…cậu ấy nói rằng phải sống, để chờ tôi ra khỏi Thâm Hồn...

... khi tôi ra khỏi Thâm Hồn, cậu ấy đã bị hành quyết rồi, ở đây, Ai Oán Đường.

-Mạnh Uy, cậu…

-Ngài có hiểu không? Ham sống sợ chết đâu có gì sai? Chẳng phải Hàn Thuyên đã nói rồi sao? Được sinh ra là một điều hạnh phúc. Những đứa trẻ này…dù đã tật nguyền, nhưng chúng vẫn có quyền sống, chúng ta không phải thần chết, chúng ta không thể cướp mạng sống của chúng.

-Nhưng đây là Uất Hận Thành…

-Chúng ta có thể cho chúng sống riêng, và chọn cho chúng một việc phù hợp về sau này.

-Cậu không biết là cậu đang nghĩ gì đâu…

-Đội trưởng!

Hãn Đồ đã thấy Mạnh Uy gọi đúng bằng cái tên trước đây. Ông cảm thấy có chút gì đó…

-Tôi không phải là thủ lĩnh gì cả … - Mạnh Uy nói – …tôi vẫn chỉ là Tần Mạnh Uy, cũng như ngài, ngài vẫn là đội trưởng.

-Cậu…

-Tôi là Tần Mạnh Uy, cầu xin đội trưởng, xin ngài đừng giết bọn trẻ đó.

Mạnh Uy quỳ xuống, ông cúi gập đầu xuống đất.

-…tôi chỉ đang nói lại lời của người bạn năm xưa thôi…

…cầu xin ngài…

…đừng để Uất Hận Thành phải chịu đau khổ nữa...

... đau đớn quá rồi...

... quá nhiều nước mắt rồi.

Hãn Đồ nhìn xuống, ông chẳng biết nói gì.

Rồi Hãn Đồ quay sang, ông nhìn bọn trẻ.

Muộn màng quá rồi.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 5 phút và 12 giây -----

https://thuviensach.vn

Chương 18

Lân Thuỷ Trấn. Giờ Tỵ.

Mặc dù nơi đây được tương truyền là có khí hậu mát mẻ và hết sức trong lành, tuy nhiên điều ấy không được đúng lắm, ít nhất là cho đến lúc này. Không ai, không có ai, và không một ai bảo rằng mình đang dễ chịu, dưới cái nắng như đổ lửa của tháng bảy. Mà có phải là tháng bảy đâu, cuối tháng rồi, mai là sang tháng tám, thế mà vẫn nóng đến điên người. Lúc này người ta oán giận Sa Mạc Hải lắm. Nằm ở phía Tây Nam, cứ đến mùa này là những cơn gió nóng bức và khó chịu từ vùng đất không sự sống Sa Mạc Hải lại tràn ra khắp miền Nam và miền Trung Đại Lục. Cũng may đây là Lân Thủy Trấn, chứ còn ở Nam Kha Trại thì đúng là kinh khủng. Nam Kha Trại nằm án ngữ ngay đường gió toả ra từ Sa Mạc Hải, ban ngày thì nóng muốn vỡ đầu, ban đêm thì lạnh đến độ xương muốn đứt đôi ra được. Đời làm lính trên Nam Kha Trại là khổ nhất, hằng năm lại có vài vụ về việc một số người lính trên Nam Kha Trại chết vì không chịu nổi khí hậu quá khắc nghiệt. Mặc dù các vị trưởng lão Tổ Long Thành đã cố tình ém nhẹm việc này đi, nhưng miệng lưỡi thiên hạ có nghe lời các vị đâu? Một người biết là ngày mai cả cái đại lục này đã biết chuyện rồi.

Xích Vân lè lưỡi ra thở. Nóng quá! Y nhìn một ngọn lá đang quắt thai lai lại vì bị cái nóng thiêu đốt. Bây giờ tự dưng Xích Vân lại nổi lên cái lòng cảm thông rất đáng ngờ là giả dối, y cảm thương cho cái lá. Không khí đang bốc lên như chảo lửa.

Nhưng Xích Vân còn kinh ngạc hơn khi thấy một đám phụ nữ, tay cầm những chiếc áo len hoặc chăn. Y mở to mắt ra nhìn, trời ngốt thế này, nhìn mấy thứ đó, thật không chịu nổi. Y quay ra đằng sau, hỏi:

-Mấy bà cô đó làm cái gì vậy?

Theo sau Xích Vân là Hoa Anh và Diêu Linh. Hai người đang cố gắng giữ một khoảng cách với Xích Vân. Cả hai cô nàng cũng đều nóng và mệt cả. Nhưng như thế không có nghĩa là miệng không thể nói được. Hoa Anh không trả lời, cô quay đi chỗ khác, Xích Vân trông thế mà héo cả ruột. Thành ra chỉ có mỗi Diêu Linh là nói chuyện với y:

https://thuviensach.vn

-À, họ mang những thứ ấy đi để chất lên xe, những chiếc xe ấy sẽ về Nam Kha Trại.

-Nam Kha Trại à? Có phải là đồn canh ở phía Nam, gần Sa Mạc Hải phải không? – Xích Vân chỉ nghe loáng thoáng về nơi này, chứ y chưa từng tới đó bao giờ.

-Đúng thế. – Diêu Linh đáp – Ở đó vào ban đêm lạnh kinh khủng.

-Ra vậy…

Hoa Anh cứ nhìn đi đâu. Xích Vân thì lại cứ nhìn cô, trong khi miệng thì nói chuyện với Diêu Linh.

Tức chết đi được! – Xích Vân rủa. Đã hai tuần trôi qua, ba người cùng đi trên một con đường. Vậy mà Hoa Anh chẳng nói với Xích Vân một lời nào. Chỉ có mỗi Diêu Linh là còn nói chuyện với y một tý, nhưng chính Diêu Linh cũng không còn như trước nữa. Cô nói chuyện với Xích Vân thận trọng hơn và bớt cợt nhả hơn, không giống như lúc còn ở Tích Vũ Thành. Lắm lúc Xích Vân thấy mình như kẻ ngoài cuộc. Y cảm thấy cô đơn quá!

Đang đi thì ba người gặp phải một đám vệ binh. Đội trưởng vệ binh chặn ngay lại:

-Ba vị xin dừng bước! Xin để tại hạ kiểm tra giấy tờ!

Diêu Linh thoải mái đưa giấy, còn Hoa Anh và Xích Vân thì hơi sợ một chút. Giấy tờ của Xích Vân đã được làm lại, là người Nhân Tộc nhưng có đất định cư tại Tích Vũ Thành lâu năm, một lý lịch khá tốt đẹp, còn Hoa Anh thì cũng thế, giấy tờ của cô cũng là giả nốt, tuy vậy, Ẩn Giả đã lo chu đáo cho cô rồi, nếu tay đội trưởng này có gửi thư đòi điều tra thì cũng chẳng lo vì mọi hồ sơ của Hoa Anh đều đã được làm lại hết.

Người đội trưởng vệ binh liếc đống giấy tờ, anh ta ngó nghiêng cả ba người, rồi bất chợt nói:

-Yêu cầu ba vị theo chúng tôi về doanh trại để kiểm tra!

Xích Vân, Hoa Anh và Diêu Linh ngạc nhiên, tất cả mọi giấy tờ đều đã hợp lệ, hay là họ phát hiện ra giấy tờ giả? Không thể thế được! Không bao giờ có chuyện phát hiện ra được giấy tờ giả, trừ phi hỏi tận nơi tận gốc.

https://thuviensach.vn

-Tại sao lại như thế? – Hoa Anh nói – Chúng tôi chỉ là những người lữ khách thôi, có gì đâu?

-Ba vị xin hiểu cho, trưởng lão Tổ Long Thành có lệnh, những cuộc tụ nhóm của những người thuộc thành phần dân tộc khác nhau đều phải được kiểm soát.

Xích Vân hiểu, Bất Kiếp Viện có đầy đủ tất cả các chủng tộc, nên mới có cái lệnh kỳ ôn này. Âu cũng chỉ là một cách đề phòng cho có mà thôi.

-Tôi thật sự không hiểu các vị nghĩ gì? – Diêu Linh bực dọc – Mọi giấy tờ đều đã hợp lệ! Vậy tại sao lại giam giữ chúng tôi chứ?

-Các vị nên hiểu, Bất Kiếp Viện có thể trà trộn vào đây bằng những giấy tờ giả. Và…không loại trừ, các vị là một trong những thành viên của Bất Kiếp Viện.

Xích Vân hơi chột dạ một chút, không hiểu tên đội trưởng này vô tình nói vậy, hay hắn có ý gì khác? Hay là cái mũi hắn đã đánh hơi được điều gì đó vốn không hay ở Xích Vân?

Diêu Linh thở dài, cô lấy trong túi áo rồi rút ra một đồng vàng, Diêu Linh nghĩ mọi chuyện sẽ giải quyết nhanh chóng nhờ tiền.

-Bằng này đủ chưa? – Diêu Linh hỏi.

-Chúng tôi không phải là những kẻ nhận của hối lộ!

Xích Vân ngán ngẩm, y chẳng thích thú gì khi thấy Diêu Linh đang gân cổ lên cãi, Hoa Anh thì cũng chẳng khá hơn. Hai vị này đi đường thì chẳng thấy nói câu nào, sao giờ nói khỏe thế?

Hai bên đang đôi co thì có một giọng nói vang lên, như một bức tường thành ngăn đôi dòng lời tiếng qua tiếng lại:

-Họ chỉ là thương nhân thôi, anh hãy thả họ đi! Đừng vì cái lệnh đó mà sinh ra lắm chuyện!

Hoa Anh và Diêu Linh ngó ra sau lưng người vệ binh, hai cô thấy một chàng thanh niên cao lớn, có mái tóc ngắn màu bạch kim, khuôn mặt hơi dài, lông mày đen mịn, thẳng và thưa dần về đuôi, nhưng cặp mắt dưới lông mày ấy mới là thứ khiến người ta chú ý và nể phục hơn là khuôn mặt điển trai của anh ta. Đôi mắt một mí, mục quang sáng. Diêu Linh nhìn kỹ, thì cô

https://thuviensach.vn

cảm thấy đôi mắt của người thanh niên này toát ra một thứ thần uy đến kinh người, không hiền hoà, nhưng không ác độc, một đôi mắt công minh.

Người đội trưởng vệ binh quay lại, rồi anh ta cúi đầu, vẻ cung kính:

-Long công tử! Những người này cần phải thẩm vấn, họ không thể ra vào một cách tuỳ tiện như vậy được!

Người thanh niên họ Long cười:

-Anh không tin vào đôi mắt của ta sao?

-Không phải, nhưng mà…

Người thanh niên vỗ vai đội trưởng vệ binh:

-Yên tâm đi, không có gì sai sót đâu, nếu không, ta sẽ chịu trách nhiệm. Sao? Ngần ngừ gì chứ? Sợ ta không giữ lời à?

-Không. Nếu Long công tử đã nói vậy thì tại hạ xin cáo lui.

Đội vệ binh đi hết. Lúc này, anh chàng họ Long mới tiến đến, hỏi:

-Hai vị cô nương thông cảm, bọn họ cũng chỉ vì trách nhiệm thôi.

Hoa Anh không hiểu người thanh niên này là gì mà có quyền uy lớn thế, hay anh ta có quan hệ thân thích với ai đó có máu mặt ở Tổ Long Thành?

Xích Vân bực mình khi thấy chàng thanh niên kia quên mất hắn, và dường như anh chàng đó cũng đã nhận ra sự thiếu sót không đáng có của mình nên nói ngay:

-Xin chào công tử!

Người thanh niên ấy đưa tay ra, Xích Vân không ưa cái vẻ kiểu cách lịch sự hơi thái quá của anh chàng này. Bây giờ là thời nào mà còn công tử chứ? Tuy vậy, Xích Vân vẫn vui vẻ giơ tay ra, nắm chặt tay người thanh niên.

Xích Vân cảm thấy máu trong người người thanh niên này có nội công rất lớn. Bằng chứng là bàn tay y nóng ran lên khi hai luồng chân khí chạm nhau.

-Dám hỏi quý danh công tử là gì? – Hoa Anh hỏi.

Người thanh niên tự giới thiệu:

-Tại hạ tên là Phương, họ Long, gọi là Long Chấn Phương. Là một chiến binh đang phải hoàn thành một số nhiệm vụ khó khăn.

Chiến binh thì có, nhưng không phải là loại tép riu đấy chứ? – Xích Vân nghĩ thầm. Nội công lớn như thế thì chắc chắn không phải là loại tầm

https://thuviensach.vn

thường rồi.

Nói chuyện tới đó, thì lại một giọng nói khác làm Xích Vân để ý, giọng nói ồm ồm và nặng:

-Đi tìm mãi, ra là cậu ở đây!

Một Thần Thú Hổ nhân, người cao, to và cơ bắp nổi cuồn cuộn, điều ấy thể hiện rất rõ dưới tấm ngực lớn để trần. Nhưng điều khiến cho Hổ nhân này nổi bật là bộ lông và da trắng muốt như tuyết, và người ta còn chú ý tới chiếc dây chuyền có miếng bạc được chạm trổ hết sức tinh vi mà Hổ nhân này đeo trên cổ.

Diêu Linh ngây mặt ra một chút, rồi không hiểu tại sao, cô cúi đầu xuống, nói:

-Rất vinh hạnh khi được tham kiến Hữu Hộ Vệ Thiên Vương Bạch Hổ!

Hoa Anh nghe thấy thế, và cũng cúi đầu xuống:

-Tham kiến Hộ Vệ Bạch Hổ!

Xích Vân bất ngờ, y không hiểu chuyện gì xảy ra. Y chỉ đứng đó, hướng ánh mắt cô hồn của mình, xoáy vào mắt Hổ nhân được gọi là Hộ Vệ Thiên Vương này, Hổ nhân này cũng nhìn thẳng vào mắt Xích Vân và cảm thấy có chút gì hơi kích động.

Diêu Linh đá vào chân Xích Vân, thì thào:

-Kìa!

-Sao? – Xích Vân hỏi lại.

Long Chấn Phương cười, anh ta vỗ vai Hổ nhân:

-Anh bạn không giận đấy chứ?

Hổ nhân đáp lại, giọng nói ồm ồm:

-Không có gì cả.

Rồi Hổ nhân này quay sang Hoa Anh và Diêu Linh:

-Thay mặt gia tộc Hộ Vệ, xin được cảm ơn lòng thành của hai vị!

Hoa Anh và Diêu Linh lại trở về tư thế bình thường, Diêu Linh nhìn lại Xích Vân với một ánh mắt không thể không đoán ra là đang rất, rất hiếu kỳ.

-Ba vị đây đến Lạc Nhật Trấn giờ này là không hay rồi! Vệ binh bây giờ kiểm soát chặt chẽ lắm! – Long Chấn Phương nói.

-Nhưng…công tử là người như thế nào? – Hoa Anh hỏi.

https://thuviensach.vn

Long Chấn Phương cười, cái cười nhẹ nhưng rất giòn giã và tự nhiên:

-Thực ra là có chỗ thân quen một chút với Hạ Phong Tướng Quân, tại hạ gọi tướng quân là nghĩa phụ, nên…ba vị hiểu đấy…

Ra là thế! – Hoa Anh tự nhủ. Thảo nào người thanh niên này có thể ra lệnh cho các lính vệ binh được.

-Ba vị đường xa rồi, vậy…tại sao chúng ta không cùng nhau làm một bữa tiệc nhỉ? – Long Chấn Phương nói – Đã gặp nhau thế này là có duyên rồi!

Trái với sự suy tính của Xích Vân, hai cô gái nhận lời ngay. Cuộc hành trình đầy rẫy nguy hiểm thế này, tại sao Diêu Linh và Hoa Anh lại cả tin vào người lạ như thế?

Xích Vân đợi cho Hoa Anh và Long Chấn Phương nói chuyện với nhau, mới kéo Diêu Linh đi tụt lại rồi hỏi:

-Sao hai cô lại bất cẩn như thế chứ? Nhỡ đâu đây là một cái bẫy thì sao?

Diêu Linh cười, đáp:

-Anh đúng là…. Đúng, anh chàng Long Chấn Phương ấy nếu đi một mình thì đừng hòng tôi nói chuyện với anh ta. Nhưng bởi vì bạn anh ta là Hộ Vệ Bạch Hổ.

-Cái gì mà Hộ Vệ?

Diêu Linh giảng giải, cô không lạ về chuyện Xích Vân không biết Hộ Vệ Bạch Hổ là cái gì, vì trước đây Xích Vân chỉ có mỗi chuyện là… Diêu Linh nghĩ đến đó rồi thôi không nghĩ tiếp nữa.

-Ở Vạn Hoá Thành, có một gia tộc rất lớn, gia tộc ấy được gọi là Hữu Hộ Vệ Thiên Vương Bạch Hổ. Gia tộc ấy là những người mang dòng máu của vị thần Bạch Hổ. Có rất nhiều Hổ nhân, nhưng chỉ có gia tộc Hộ Vệ mới sản sinh ra những Hổ nhân mang bộ lông màu trắng của tuyết, màu trắng đối với tộc Thú chúng tôi là thiêng liêng. Màu trắng là màu biểu trưng cho thần Bạch Hổ. Gia tộc ấy có Lang nhân, Sư nhân, Hùng nhân, họ đều là đẳng cấp quý tộc và cũng mang trên mình bộ lông trắng, nhưng các Hổ nhân của gia tộc Hộ Vệ mới thực sự là những người con được mong đợi nhất ở Vạn Hoá Thành. Đối với chúng tôi, gia tộc Hộ Vệ là linh hồn, là thứ để chúng tôi tôn thờ.

https://thuviensach.vn

-Chắc là gia tộc ấy giàu có và sung sướng lắm nhỉ?

-Anh đừng nói theo kiểu khinh khỉnh vậy chứ! Các Hổ nhân của gia tộc Hộ Vệ từ trước tới nay đều là những người tài năng xuất chúng, đời nào cũng làm rạng danh, hiển hách cho dòng họ Hộ Vệ. Gia tộc của chúng tôi khác Nhân tộc các anh, một số gia tộc của các anh thường hay ỷ thế danh tiếng để làm càn, nhưng chúng tôi coi trọng danh dự và tinh thần dũng cảm, đừng nói là làm càn, ngay cả chuyện mượn danh tiếng dòng họ để trục lợi cho mình là thứ không bao giờ có ở gia tộc Hộ Vệ.

-Vậy nói tóm lại, cô coi họ như là vị vua của mình?

-Có thể nói là như vậy. Anh có để ý chiếc dây chuyền mà vị Bạch Hổ ấy đeo không? Đó là gia huy của gia tộc ấy. Nó cũng có nghĩa như là một thứ để người ta nhận biết mà.

Xích Vân cười.

Diêu Linh thấy vậy, cô hỏi:

-Anh cười cái gì thế?

Xích Vân không nói, y vui vì Diêu Linh đã nói chuyện trở lại với y. Thật là phát điên lên khi Diêu Linh không nói với y một lời nào. Sẽ là một ngày thảm hoạ nếu Diêu Linh không nói.

Bỗng nhiên Diêu Linh hỏi:

-À, Xích Vân…

-Có chuyện gì?

-Tôi hỏi một chút được không?

-Hỏi gì?

-Nhưng mong anh đừng nghĩ tôi lắm điều…

-Úp mở mãi, hỏi gì đây? – Xích Vân cười.

Diêu Linh nuốt ực một cái, cô hỏi:

-Bạn anh, Tôn Dương, anh ta là người như thế nào?

Xích Vân sầm mặt lại, kìm nén một lúc, rồi y hỏi:

-Cô khúc mắc với thằng đó chuyện gì à?

…

Hoài Tử oằn oài sang một bên trên bãi cỏ ở ngoại ô Tích Vũ Thành, hắn nhìn thấy thằng Tôn Dương đang hướng ánh mắt xa xăm mơ mộng về phía

https://thuviensach.vn

đằng xa kia, trông mà phát ghét!

Hoài Tử lại nghĩ đến Xích Vân, vừa mới gặp mặt nhau mà đã phải chia tay rồi. Quanh đi quẩn lại mà đã được hai tuần.

*

* *

Hoài Tử và Tôn Dương sẽ còn mỏi mắt chán nếu không tình cờ gặp Xích Vân ở trong một quán ăn, lúc này phải cảm ơn đời có cái chữ " ngờ " lắm! Nhưng thật là bất tiện, khi Xích Vân lại đang cùng ăn với một cô gái Tiên Thú. Và Diêu Linh cảm thấy mình như bị xúc phạm vì Hoài Tử hướng ánh mắt nghi ngờ về phía cô. Xích Vân phải giải thích mãi, Hoài Tử mới chịu nói chuyện tử tế.

-Vậy là thằng Thiên Ma đã tới đây? – Hoài Tử hỏi.

Xích Vân kể lại chuyện, từ lúc đánh nhau với Thiên Ma, rồi được Vũ Tộc Ẩn Giả cứu.

-Vậy mày chấp nhận lời đề nghị của bà Ẩn Giả đó?

Xích Vân trả lời:

-Có lẽ là nên thế. Tao nợ bà ta một mạng sống, và tao nghĩ rằng chuyện ngăn cản Bất Kiếp Viện là việc nên làm.

-Nghĩ kỹ chưa?

-Rồi. Ngồi sám hối mãi cũng thấy mệt lắm, trả lại những gì mình đã gây ra thì tốt hơn.

Hoài Tử thở dài:

-Có cần bọn tao giúp không?

-Tao không chắc. Có lẽ chúng ta sẽ không gặp nhau trong một thời gian dài.

Tôn Dương vừa nghe, vừa để ý tới Diêu Linh. Mắt hắn cứ nhìn lên rồi lại nhìn xuống, không biết hắn có ý đồ gì? Diêu Linh khó chịu. Đàn bà đẹp khi có nhiều người đàn ông nhìn, nhưng cái kiểu lộ liễu này của Tôn Dương thì thật không chấp nhận được. Mà xem chừng tên này chẳng có gì là đứng đắn cả! Đàn ông gì mà đeo khuyên đầy trên tai thế kia?

-Xin lỗi! – Diêu Linh bực – Mặt tôi có vết bẩn à?

Tôn Dương cười:

https://thuviensach.vn

-Không, chẳng có gì cả. Có điều…

-Sao?

-Cô đẹp thật đấy! Tôi phải công nhận một điều như vậy! Và tôi không hiểu vì sao thằng Xích Vân này lại tốt số đến thế?

Lời nói đùa này có nói với Xích Vân thì cũng chẳng sao, nhưng đối với Diêu Linh thì thật là quá quắt!

-Này anh! – Diêu Linh cáu sườn – Tôi không phải là thứ để anh đùa cợt đấy chứ?

Hoài Tử thấy vậy nên nói:

-Thôi đi Dương! Chúng ta phải đi!

Nói rồi Hoài Tử kéo Tôn Dương đứng dậy, cuộc nói chuyện vô vị và chẳng giải quyết điều gì, nhưng ít ra Hoài Tử cũng hiểu là Xích Vân sẽ không còn đi cùng với hắn nữa.

-Có gì cứ gọi! – Hoài Tử nói – Bọn tao sẽ giúp!

-Ừ! Tao quên chưa hỏi, sao mày biết là Thiên Ma về Tích Vũ Thành?

-Thằng Lâm Kiệt gửi thư.

-Là nó hả?

-Mày nên cẩn thận với thằng đấy, tao không biết vì sao mà Lâm Kiệt lại có thông tin về Bất Kiếp Viện và cả của mày nữa. Vì vậy, hãy cảnh giác.

Hoài Tử nhắc nhở xong, rồi hắn quay sang Diêu Linh:

-Ơ…chào cô!

Tôn Dương cũng nói, mặt hắn lộ rõ vẻ vui thích:

-Chào cô!

Diêu Linh chẳng coi lời chào ấy ra cái gì cả, cô quay ngoắt mặt đi vẻ phỉ báng, nhưng Tôn Dương vẫn cười. Hắn nói với Xích Vân:

-Mong là sớm gặp lại mày! Anh bạn!

-Ừ!

*

* *

-Này này! Ê mày! – Hoài Tử nói.

Tôn Dương quay ra:

-Gì?

https://thuviensach.vn

-Tao yêu cầu mày đừng nhìn như thế, trông ngứa mắt lắm! Tiện tay là tao đấm một quả vào mặt bây giờ!

Tôn Dương phì cười, hắn vuốt mái tóc, những chiếc khuyên tai chạm vào nhau lách cách:

-Thế nhìn kiểu nào?

Hoài Tử nhổm dậy, hắn bắt đầu làm trò:

-Đây này! Mày thấy không? Đôi mắt phải hùng dũng và hết sức tự nhiên! Đấy! Như tao đấy! Đó đó! Phải có tư chất của một trang nam nhi chí lớn…

-Thôi con xin bố! – Tôn Dương cười sặc sụa.

Hoài Tử làm trò, hắn cũng cười. Nhưng hắn nhìn chân trời đằng xa, đúng là đẹp thật.

-Mày thích nhìn chân trời vậy à? – Hoài Tử hỏi.

-Ừ. Cứ khoảng buổi chiều, tao thích lên tháp canh, ngắm cảnh hoàng hôn một chút…Bây giờ là buổi sáng, có hơi chói nhưng cũng đẹp.

-Mơ mộng nhỉ?

Tôn Dương nói:

-Mày hiểu không? Chân trời xa xăm, ta cứ nhìn về đó, cảm giác hơi trống trải một chút, một đoạn đường dài, một cuộc hành trình bất tận, lẻ loi và hơi cô đơn …

-Và đó là lý do, mày đi cùng với tao và Xích Vân để …

-Ừ, đường dài thì dài, nhưng không còn đơn độc một mình nữa…

Hoài Tử nhìn Tôn Dương, hắn vẫn chưa thực sự hiểu hết về Tôn Dương. Cái mà hắn biết chỉ là…

-Hoài Tử ạ! Trước đây mày sướng hơn tao nhiều, mày còn ở trong Tứ Thần Trấn Thiên, mày còn có thằng bạn Lâm Kiệt. Còn tao…

…

-Không, không phải! – Diêu Linh nói lấp – Chỉ là … anh ta làm tôi hơi có cái gì đó…

Xích Vân thở dài:

-Tôn Dương hả? Ừ…

-Anh ta là người như thế nào? – Diêu Linh hỏi.

https://thuviensach.vn

…

-Tao chẳng cần biết cái quái gì đang tồn tại! – Tôn Dương nói – Tao vùi lấp tất cả, tao chẳng hiểu điều gì, mày có biết điều ấy không, Tử?

-Cũng mang máng thôi.

…

Xích Vân chậm rãi:

-Tôn Dương là kẻ thích vùi lấp tất cả. Nó là đứa không bình thường.

-Sao anh lại nói thế?

-Cô đã bao giờ tưởng tượng ra có kẻ muốn chết, muốn mình không còn tồn tại nữa bằng việc tiêu diệt hết tất cả mọi thứ xung quanh không?

-Thế là thế nào?

-Tôi và Hoài Tử, là những kẻ giết người là có mục đích. Nhưng Tôn Dương thì…

-Thì sao?

-Tôn Dương là đứa điên loạn. Giết người đối với nó là tìm hiểu cuộc sống như thế nào.

Diêu Linh hơi rợn, cô hỏi:

-Sao lại có loại người như thế?

-Vậy cô có tin rằng là cái số phận của con người, của tôi, của cô, của Hoa Anh, của những kẻ kia đang nằm trong tay cái thằng điên loạn ấy không?

-Anh sợ hắn?

-Có đôi lúc.

-Hắn là ai mà có thể định đoạt số phận của người khác?

-Nghiệt chủng sinh ra từ trong cao quý.

…

-Mày không định trở về Ngũ Hành Tộc nữa à? – Hoài Tử hỏi.

Tôn Dương nhếch mép cười:

-Nơi đó hả?

…tao chẳng còn hứng thú gì nữa, quá chán chường và mệt mỏi vì nó rồi.

…

https://thuviensach.vn

-Tôi chẳng hiểu anh nói gì cả! – Diêu Linh nói – Ý anh nói Tôn Dương là nghiệt chủng?

-Nó vốn là sự sai lầm của tạo hoá. Nó có hai nhân cách trong cùng một con người.

-Là nghiệt chủng thì định đoạt số phận cái gì?

Xích Vân cười, y nói:

-Đó là một câu chuyện dài.

-Chuyện gì?

-Câu chuyện về những kẻ mang trong mình sự xấu xa nhất của Thượng Đế.

…

Tuyết Băng Lĩnh, gió rét thổi đến ù tai, tuyết rơi cản tầm nhìn, vạn vật cứ lờ lững và hư ảo trong mắt người đi.

Một ông già, người mặc chiếc áo vải mỏng, hông đeo kiếm, thư thái vừa đi vừa uống rượu. Lạnh lẽo không phải là cái gì đó lớn lao lắm với ông. Cả đời mình đã chịu bao nhiêu đắng cay cũng như vinh quang rồi, vì vậy, cái thứ dày vò thể xác này không có nghĩa lý gì cả.

Thật đáng ngạc nhiên! Ông già tự thốt lên khi thấy một cây tuyết tùng. Lá cây xoè hình quạt rợp trên ngọn, dáng cây bề thế, hùng vĩ, ba chục người không chắc đã ôm xuể được thân của cây tuyết tùng này. Lá non màu rất nhạt, trông xa xa thì thấy như phủ tuyết, và một mình cây tuyết tùng này đứng hiên ngang giữa bão tuyết lạnh giá, gạt lớp tuyết đi, người ta sẽ thấy màu xanh mơn mởn của lá.

Ông già rờ tay lên thân cây, dốc bầu rượu uống, uống xong quệt ngang miệng, rồi tự nói với mình:

-Bọn hèn kém, dốt nát phải tụ tập nhau lại thành một đống bầy đàn như lũ kiến. Thế mà gió rét mưa sa, chẳng ai trong số chúng sống sót! Thật đáng thương thay cho bọn hèn kém đó! Thật mấy ai được như ngươi chứ?

Ông già vỗ vỗ thân cây rồi cười lớn:

-Sống ngàn năm! Lưu danh muôn thuở! Người đời ai nhắc đến cũng phải nể trọng! Một mình giữa mưa sa bão táp, một mình giữa hè nóng nực! Bao sương gió, bao đau khổ mà lá vẫn xanh tươi, tấm lòng kiên định không

https://thuviensach.vn

hề thay đổi! Chỉ mọc thẳng lên, không uốn éo, không vặn vẹo! Không thích nơi phù du hoa lợi, chỉ muốn về chốn thanh thản, tâm hồn tiêu dao bốn bể, lấy trời đất làm chốn dung thân! Bao kẻ không hiểu được cho đó là kiêu căng! Bao kẻ ghen tị cho đó là làm cao! Nào mấy ai hiểu được? Chỉ có sống trong cực nhọc, trong khó khăn mới hiểu được tấm lòng của ngươi!

Ông già cười ha hả thêm một tràng nữa, tiếng cười của ông cản cả mưa tuyết, chặn gió, cơn mưa tuyết dịu đi, không còn dồn dập nữa. Giờ đây, những hạt tuyết bắt đầu bay bay trong không trung.

Ông già tu một hơi rượu nữa rồi khen:

-Rượu ngon! Cả thế gian này sống chết vì lợi, mà quên đi cái chữ nghĩa! Thảm thay, thảm thay! Có mấy ai được thư thái như ta? Phiêu diêu tự tại không cần lo nghĩ?

Rồi bất chợt, ông già quay lại:

-Lén lút là không tốt! Không tốt! Làm việc gì cũng phải quang minh chính đại! Ra đây đi nào!

Một bụi cây khẽ rung lên làm tuyết rơi xuống, rồi một người mặc áo khoác đen, đi ra, hắn nói:

-Cây tuyết tùng này cũng đẹp đấy chứ!

-Đúng thế! Vậy ngươi cũng có nhã hứng đàm đạo nhân gian thế sự với ta chăng?

Tên mặc áo khoác cười:

-Không. Cây thì vẫn là cây, sớm muộn thì cũng thành phế vật, sống bất tử cũng chỉ là nói dối! Chỉ có mũi tên bay đi, và mũi tên không biết nói dối!

Ông già cười:

-Ngươi thật là người khô khan và khiến người khác mất cảm tình!

-Chả làm sao cả!

Tên mặc áo khoác đen nói:

-Tôi không muốn nói nhiều. Xin giới thiệu trước, tôi là Dạ Nhãn. Tôi muốn hỏi ông về Tàn Dương, bây giờ nó đang ở đâu? Và rốt cục nó là cái gì?

Ông già nheo mắt lại một chút, nhưng cười ngay:

-Anh bạn…tên gì nhỉ?

https://thuviensach.vn

-Dạ Nhãn.

-À! Dạ Nhãn, anh bạn đang nói chuyện gì vậy?

Dạ Nhãn cười, hắn bước vòng quanh ông già:

-Tôi thích đàm phán và nói chuyện. Ông hiểu đấy!

Ông già cười lớn, không gian xung quanh đè nặng xuống Dạ Nhãn:

-Cậu đang nói gì vậy?

Dạ Nhãn cười khẩy, hắn đi tới cây tuyết tùng:

-Hơn tám mươi năm về trước, trong gia tộc Tả Hộ Vệ Thiên Vương Thanh Long, có một con người đã ra đời, tên người ấy là Vương Sơn Tuyết Tùng. Hai mươi tuổi đã đánh bại hàng chục cao thủ có tiếng trong võ lâm. Một mình tử thủ với đại quân Oán Linh trong Vạn Lưu Thành. Được Vô Chân Vương tận tay khen thưởng, phong làm Thiên Sơn Tuyết Tùng Kiếm, được vinh dự kết nạp làm thành viên danh dự Ngũ Hành Tộc. Chèo lái cả Kiếm Tiên Thành vượt qua khó khăn thời kỳ Đại Hỗn Loạn, người đạt tới cảnh giới thượng thừa của kiếm, tài năng sánh ngang với cả ba vị Ẩn Giả của ba tộc. Người đời ca tụng gọi là Kiếm Tiên, nhưng tính tình phóng khoáng, uống rượu không biết chán, bỏ tất cả danh vọng để tiêu dao khắp nơi. Như vậy đã được gọi là ý chính trong cuộc đời ông chưa, Tửu Kiếm Tiên đại nhân?

-Té ra cậu cũng là một tay sử học tài năng đấy!

-Bấy nhiêu đó là đủ rồi! Giờ ngài hãy nói cho tôi biết, Tàn Dương là cái gì, và nó đang ở đâu?

Tửu Kiếm Tiên cười ha hả:

-Anh bạn trẻ, khẩu khí của ngươi lớn quá đấy! Nhưng mà…anh bạn đang nói về điều gì vậy?

Dạ Nhãn cười:

-Trong Ngày Của Sự Kết Thúc - trận chiến cuối cùng của thời kỳ Đại Hỗn Loạn, có người nói đã từng thấy Tàn Dương xuất hiện. Và người lãnh đạo Kiếm Tiên Thành ngày ấy, chẳng ai khác…chính là ngài đấy, Tửu Kiếm Tiên đại nhân ạ!

Tửu Kiếm Tiên hơi biến sắc mặt, nhưng ông điềm tĩnh lại ngay, sự kiên nhẫn chính là một phần trong tính cách của ông:

https://thuviensach.vn

-Anh bạn trẻ cũng khá hiểu biết. Nhưng ta muốn hỏi ngươi, người muốn Tàn Dương để làm gì?

Dạ Nhãn nói:

-Chẳng để làm gì, chỉ để phục vụ tổ chức.

-Có thế thôi sao? Mà tổ chức gì?

-Là một cái tên mới đối với nhiều người, nhưng chắc hẳn là ngài không bao giờ quên nổi cái tên Tu viện Bất Kiếp chứ?

Lần này thì Tửu Kiếm Tiên không cười nữa, ông nheo mắt:

-Ngươi…không lẽ…

-Không. Những kẻ đi trước đã chết cả rồi, bọn họ đang yên nghỉ dưới nấm mồ, và họ là những viên gạch lót đường để cho chúng tôi tiếp tục tiến bước.

-Quả không sai! - Tửu Kiếm Tiên nói - Truyền thuyết là có thật!

-Nói đi, Tửu Kiếm Tiên đại nhân! - Dạ Nhãn nói - Chỉ một lời nói của ngài thôi!

-Bản chất của các ngươi chẳng hề thay đổi. Suốt đời vì Hắc Đế Ấn và Tàn Dương.

-Chả làm sao cả! Mà nếu đã biết vậy, thì mong ngài nói ra nhanh cho!

-Thế à?

Tửu Kiếm Tiên cười rung người, ông nốc một ngụm rượu nữa, rồi dứt một sợi tóc trắng của mình:

-Đỡ được cái này rồi hẵng nói chuyện nhé!

Tửu Kiếm Tiên khoan thai vung tay, ngay sau đó là cả một tiếng rin rít, tuyết văng lên không trung, từng bông tuyết bị chẻ đôi, và những hòn đá tảng to như cái nhà con trên mặt tuyết cũng bị cắt ra. Sườn núi bị một vết chém sâu hoắc vào tận bên trong. Sợi tóc trên tay Tửu Kiếm Tiên giờ thẳng đuột và nhọn hoắt.

Tửu Kiếm Tiên quay lại, ông nhìn lên ngọn cây tuyết tùng, Dạ Nhãn đang đứng trên đó.

-Ngươi cũng nhanh nhẹn đấy chứ! - Tửu Kiếm Tiên cười.

-Có cần mạnh tay như vậy không lão tiền bối?

https://thuviensach.vn

-Mới chỉ là màn dạo đầu thôi. Khi chiến đấu với đối thủ, ta bao giờ cũng lấy tóc của mình để thử trước!

-Nghe nói ông càng uống nhiều rượu, kiếm pháp càng hư ảo, có lẽ tôi nên chuồn trước để toàn mạng!

Dạ Nhãn cười:

-Nhưng…tôi nói cho đại nhân biết nhé, có một kẻ bây giờ cũng đang nắm giữ kiếm pháp của ông đấy.

-Ai vậy?

-Ông hãy xuống nhân gian một lần nữa, hỏi về Thanh Long Kiếm. Là hắn. Có điều, ông uống rượu thì kiếm pháp càng hay, còn hắn, càng uống máu người, hắn càng điên loạn, đến mức không ai có thể kiểm soát được. Ông thử tìm hắn xem, và tôi tin là càng ngày, ông sẽ càng dấn thân vào cái mớ bùng nhùng mà chính tôi cũng không thể hiểu được. Lúc đó, hỏi về Tàn Dương cũng chưa muộn. Vậy nhé! Chúc tiền bối mạnh khoẻ!

Dạ Nhãn niệm thuật, đôi cánh màu đen tuyền, rộng và dài của hắn hiện ra.

Tửu Kiếm Tiên nheo mắt nhìn đôi cánh, mặc dù đã uống rươu, nhưng ông vẫn còn hết sức tỉnh táo:

-Ngươi là ai mà sở hữu được đôi cánh ấy?

-Ông nhận ra nó hả? Đúng, là Hắc Tiên Phản đó. Còn tôi là ai à? Dạ Nhãn.

-Đôi cánh của tội lỗi.

-Nhưng cái thứ tội lỗi ấy là niềm tự hào duy nhất của Vũ tộc đấy, ngài Tửu Kiếm Tiên ạ!

Dạ Nhãn nhún chân, người hắn bắn vọt lên, rồi biến mất nhanh chóng trong màn đêm mất dạng.

Tửu Kiếm Tiên nhìn lên, mà ông không khỏi thán phục:

-Đúng, là tội lỗi. Một thứ tội lỗi đến mức mà tất cả người Vũ tộc khao khát có nó. Đôi cánh bay nhanh nhất trong Đại Lục - Hắc Tiên Phản.

Tửu Kiếm Tiên mỉm cười, ông đang nghĩ về Thanh Long Kiếm.

Tửu Kiếm Tiên nhìn quanh.

Đâu là đường xuống núi?

https://thuviensach.vn

...

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 19

Hàn Ngọc đang cố gắng quan sát xem những giọt nước trên tay trái của mình có chút biến đổi gì khi gặp lửa ở bên tay phải không, và nước cứ bốc hơi khiến cô rất không vừa lòng.

Trưởng lão Kiếm Tiên Thành đôi khi làm cho Hàn Ngọc không vừa lòng. Ngài đưa ra một nhiệm vụ chán ngắt và tẻ nhạt, đó là ghi chép về điều kiện sinh thái, tìm hiểu lịch sử của Kỳ Bàn Cổ. Là một Pháp Sư, phải tinh thông y học, cái đó không bàn cãi làm gì rồi, nhưng lịch sử thì cần gì? Đôi khi lịch sử là cái thứ mà người ta vin vào mà nói nhập nhằng. Hàn Ngọc không chê lịch sử, nhưng lịch sử là gì, nếu không phải là sự nhận định hoàn toàn sai khác nhau của mỗi bên? Đối với ta, đó là chiến thắng, đối với kẻ địch, đó là sự anh dũng hy sinh. Và có một điều dễ nhận thấy, đó là thông qua nhiệm vụ này mà lớp người đi trước đang cố gắng nhồi nhét vào thế hệ sau như Hàn Ngọc những điều vinh quang của lịch sử Kiếm Tiên Thành, mà cố tình lờ đi mặt trái của nó. Cuộc chiến nào mà không có tổn thất? Chiến tranh nào mà không có đau thương? Nhưng người ta quên nó đi, mà chỉ chăm chăm vào cái thắng lợi cuối cùng mà thôi. Mặt trái của những chiến thắng và vinh quang ấy thì không thấy đâu cả.

Lửa bùng lên, những khối cầu nước trên tay Hàn Ngọc nở to dần, rồi nó lồi một đoạn như có gì bên trong khiến khối cầu không chứa nổi, và khối cầu nước bục ra, ướt tay Hàn Ngọc.

“ Vẫn chưa được! “ – Hàn Ngọc chán nản.

Nhưng thứ đang làm Hàn Ngọc ngán hơn cả cái bài lịch sử đáng ghét là Kế Đô. Suốt mấy ngày nay, Kế Đô chẳng nói chuyện với cô câu nào. Đi

https://thuviensach.vn

đâu Kế Đô cũng chỉ lặng lẽ đứng quan sát Hàn Ngọc phía sau. Thà Kế Đô chẳng đi theo còn hơn, đằng này có mà cũng như không. Hàn Ngọc buồn lắm, và chẳng hiểu sao cô lại giận cha cô, Ngài Hàn. Kế Đô trở nên lầm lỳ và nguy hiểm kể từ lúc vào Cửu Diệu. Và người đưa Kế Đô vào Cửu Diệu không ai khác là Ngài Hàn. Cô không hiểu vì sao Ngài Hàn lại chọn Kế Đô trong những đứa trẻ lang thang ngày ấy? Hay là Ngài Hàn đã nhắm từ trước? Hàn Ngọc không thể hiểu nổi. Và bây giờ câu hỏi lớn nhất mà Hàn Ngọc đang băn khoăn…

Kế Đô có để ý tới cô không?

Hàn Ngọc chán nản, cô dựa người vào tảng đá, áng tóc dài đen nhánh xoã xuống, toả mùi hương nhẹ. Hôm nay Hàn Ngọc đi một mình, và cô chán cái cảnh khi Kế Đô cứ đi theo sau.

-Cô đang để ý chuyện gì vậy, cô bé?

Hàn Ngọc giật mình, giọng nói này không phải là của Kế Đô, cô biết. Giọng nói trầm nhưng rõ của người này khác hẳn với giọng cao của Kế Đô. Hàn Ngọc quay ra.

Một khuôn mặt hơi vuông được kéo gọn lại bởi mái tóc dài tới cổ, mái tóc hơi kỳ cục bởi màu trắng và đen lẫn lộn nhau.

Hàn Ngọc vội đứng dậy và ngượng về sự xuềnh xoàng của mình, cô nói:

-Xin lỗi…anh là ai?

-Tôi là một người lữ khách tạt ngang qua đây, thấy có mùi hương thơm quá nên lần theo. Mong cô thông cảm.

Hàn Ngọc thấy hơi tự hào về mái tóc của mình, cô vui lên một chút.

-Cô tên là gì vậy?

Hàn Ngọc khẽ nói:

-Tôi tên là Hàn Ngọc. Còn anh?

-Vô Ảnh.

Rất tự nhiên, Vô Ảnh ngồi xuống, hắn nói với Hàn Ngọc:

-Một cuộc hành trình mệt mỏi. Tôi cần nghỉ ngơi một lát.

Hàn Ngọc cảm thấy người này cũng bình thường nên cô cũng ngồi xuống, tất nhiên là cách Vô Ảnh một đoạn.

https://thuviensach.vn

-Cô đang làm gì ở đây vậy? Giữa nơi vắng vẻ thế này, không sợ xảy ra chuyện gì sao? – Vô Ảnh hỏi.

Hàn Ngọc nói:

-Không…thực ra…tôi đang làm một nhiệm vụ của trưởng lão Kiếm Tiên Thành…mệt mỏi quá nên nghỉ một lúc ấy mà…

-Ra vậy!

Hàn Ngọc thấy mình có vẻ hơi gượng ép, cô cố gắng lấy lại sự tự tin của mình:

-Vậy…còn anh?

-Tôi là một người lữ khách, lang thang nay đây mai đó.

-Lang thang ư? Vậy anh lấy gì để sống?

-Cô hỏi tiền hả? Tất nhiên là tôi có…nhưng…có thế nào thì không thể cho cô biết được.

Hàn Ngọc thấy vui vì cách nói chuyện của người này, cô hỏi:

-Nhưng…ít ra cũng phải có một nơi để về chứ? Như gia đình chẳng hạn?

Vô Ảnh cười, hắn trả lời Hàn Ngọc bằng một câu hỏi:

-Dường như cô rất yêu quý gia đình của mình?

-Cha tôi thường nói: gia đình là tài sản quý giá nhất của một người. Vậy nên, tôi tôn trọng lời nói đó của ông.

-Vậy thì cha cô là một người rất tình cảm. – Vô Ảnh nói.

-Đúng. Nhưng…nhiều khi, tôi không hiểu về ông lắm…

-Về chuyện gì?

Hàn Ngọc hỏi:

-Chúng ta vừa quen nhau, sao anh hỏi cặn kẽ vậy?

-Tôi thích nghe chuyện đời tư của người khác. Như vậy có được gọi là một thói xấu không?

-Rất xấu đấy! – Hàn Ngọc cười.

-Thế thì tôi phải thay đổi tích cách của mình rồi!

Vô Ảnh vươn vai, hắn đứng dậy rồi nói:

-Tôi cũng trọ ở gần đây, nếu cô không cảm phiền thì…tôi có thể được tiếp chuyện cô không?

https://thuviensach.vn

-Như thế nào?

-Nếu tối nay cô rỗi thì cứ ra chỗ này. Chúng ta nói chuyện với nhau một chút, và đừng nghĩ là…tôi định lợi dụng gì nhé!

Hàn Ngọc cười:

-Anh cũng làm quen với các cô gái như thế này sao?

-Tôi có được các cô gái yêu mến đâu mà làm quen chứ?

-Có nói khoác không đấy?

-Chắc là không. – Vô Ảnh cười.

Hàn Ngọc cũng cười theo, người này thật là dễ chịu, anh ta khiến cô cảm thấy thoải mái.

-Rất vui được làm quen với cô, ta gặp lại sau nhé! – Vô Ảnh nói.

-Vâng! Chào anh!

Hàn Ngọc nhìn theo bóng của người khách xa lạ rồi tự nhủ:

-Tối nay có nên đến không?

Rồi Hàn Ngọc quay gót.

Vô Ảnh vừa tự cười với chính mình. Hắn bước đi được một quãng thì gặp ngay một người với mái tóc trắng.

Kế Đô.

Vô Ảnh nhìn Kế Đô một lúc, rồi như không thấy gì, hắn bước đi.

-Tôi đã nói là anh xéo khỏi cái chỗ này rồi cơ mà! – Kế Đô nói.

Vô Ảnh dừng bước, hắn không thèm quay mặt lại:

-Không thì mày định làm gì tao?

Vô Ảnh cười khẩy, hắn nói tiếp:

-Mày chỉ là một con chó săn phản bội, thế nên mày không có đủ tư cách nói chuyện với tao, hiểu chứ?

-Có thể nói là thế. Nhưng…là người mà lúc nào cũng điên loạn, giết người không mục đích thì cũng bị xếp xuống chung với chó, đúng không?

Vô Ảnh nhíu lông mày:

-Mày khích tao đấy à?

-Đây là công việc của tôi. Và mong anh biến đi cho.

-Tao nói là mày mang con bé Hàn Ngọc tới, chứ trong thoả thuận không hề có chuyện tao không được gặp gỡ tiếp xúc nó. Tao gặp Hàn Ngọc đâu có

https://thuviensach.vn

gì sai?

-Với một kẻ như anh, chẳng có điều gì là chắc chắn cả.

-Mày lo cho nó phải không?

Kế Đô không nói gì.

-Tao hứa... – Vô Ảnh nói – …tao không làm gì nó cả. Tao chỉ muốn nói chuyện thôi.

-Vì cái gì?

-Thì mày cứ coi đó là sự an ủi của tao dành cho con bé này trước khi nó chết đi.

Vô Ảnh bước đi, hắn không nói thêm lời nào nữa.

Kế Đô ngẫm nghĩ.

An ủi à?

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 24 giây -----

Xích Vân đang dựa vào một gốc cây rợp bóng, trời nóng quá! Y phải chuồn ra đây để tránh nóng.

Xích Vân muốn ở một mình, y thấy chán cái cảnh lúc nào cũng phải để mắt tới Hoa Anh rồi. Và đôi mắt y bắt đầu nhắm lại.

Nhưng có tiếng bước chân làm Xích Vân để ý, y ngoái cái đầu qua gốc cây và thấy Chấn Phương đang đi vào một căn nhà con con lợp bằng tre cách cái cây này một đoạn chừng vài chục bước chân. Xích Vân thấy vậy, y cũng không muốn nhìn thêm, ai hơi đâu mà nhìn ngắm kẻ khác chứ?

-Mời cô ngồi!

Nhưng lúc này thì Xích Vân bật người dậy, không thể thế được! Và Xích Vân cáu điên người khi thấy người mà Chấn Phương mời lại là Hoa Anh. Không hiểu sao, Xích Vân lại có muốn đấm vào mặt cái tên Chấn Phương kia một cái nhỉ?

-Vậy cô nương mời tôi đến đây là có việc gì?

Lại còn “ mời “ nữa chứ! Điên hết cả người! Xích Vân chỉ mong Hoa Anh nói chuyện với hắn thôi là tốt lắm rồi.

-Thực ra…tôi muốn hỏi công tử về tình hình Kính Hồ Cư hiện nay. – Hoa Anh nói.

https://thuviensach.vn

-Sao cô nương lại hỏi tôi chuyện đó?

-Công tử là người của Hạ tướng quân, vậy nên có thể công tử biết tình hình nơi đó thế nào. Chúng tôi đang cần tới nơi đó.

-Chỗ đó có gì mà khiến cô quan tâm vậy?

-Một câu chuyện của chúng tôi. Cái tôi cần là những tin tức của công tử.

Chấn Phương cười:

-Hoa cô nương! Cô nương có cảm thấy là đang làm khó dễ cho tại hạ không? Hành tung của cô nương quá bí ẩn, tôi không thể biết được cô nương đang nghĩ gì?

Hoa Anh cười:

-Công tử mới là người bí ẩn. Không phải ngẫu nhiên mà một người từ Thiên Linh Sơn xa xôi lại tới nơi này chứ?

-Cô nương đã biết tôi là người của Ngũ Hành Tộc?

-Một dấu xăm ngôi sao năm cánh trên cánh tay là bằng chứng chứ?

-Vì sao cô nương lại biết?

-Tôi chẳng có tài gì, ngoài sự tinh mắt mà thôi.

Chấn Phương cười, anh ta lộ rõ vẻ vui thích:

-Xem ra tại hạ phải chịu trước cô nương thật rồi.

-Tôi chỉ mong công tử hãy nói cho tôi biết Kính Hồ Cư hiện nay thế nào thôi.

-Cô nương không định đền đáp gì cho tại hạ đấy chứ?

Hoa Anh nheo mắt:

-Công tử muốn gì?

-Một chuyến đi chơi chăng? – Chấn Phương cười.

-Khi nào công việc của tôi hoàn thành, tôi sẽ đi chơi với công tử.

-Vậy thì ta ngoắc tay thề nhé! Cô nương chịu chứ?

Hoa Anh chẳng ngại ngần gì, ngoắc tay với Chấn Phương. Xích Vân trông vậy, cái dã tâm muốn đấm Chấn Phương ngày càng bành trước trong ngực y.

-Bây giờ … - Chấn Phương nói - …Kính Hồ Cư đang thuộc vào tầm kiểm soát của bang Độc Tâm. Nơi đó cũng không đến nỗi tệ, nhưng cũng không hẳn là yên bình để cho cô nương tự tiện muốn vào thì vào, muốn ra

https://thuviensach.vn

thì ra được. Kể từ khi xảy ra vụ Thiên Lệ Thành, Độc Tâm đã ngày càng cẩn trọng hơn và họ không muốn điều gì không hay nữa xảy ra với Kính Hồ Cư. Ở Kính Hồ Cư, Độc Tâm là chủ, cô nương vào đó thì đừng nên làm điều gì náo loạn khiến họ không vừa lòng. Vệ binh sẽ rất nhân đạo khi tống cô nương vào nhà lao nếu cô nương quậy phá ở đó, còn Độc Tâm sẽ nhân đạo hơn khi giết cô nương, không phải chịu đau đớn ngục tù mà! Kính Hồ Cư hiện giờ như một pháo đài của Độc Tâm, sự kiểm soát của họ về hành vi của cô nương là rất chặt chẽ. Kể cả chuyện tối nay cô nương đi đâu, gặp ai, ăn bao nhiêu loại thức ăn, uống bao nhiêu chén trà, họ đều biết cả.

-Ra là vậy.

-Nhưng tại hạ cảnh báo trước, nếu cô nương định làm chuyện gì bất chính ở Kính Hồ Cư, thì nên chắc chắn rằng mình đã có chân trong Tổ Long thì hơn. Độc Tâm hơi khó hiểu một chút, họ buôn bán hàng lậu, nhưng họ không thích ai khác buôn hàng lậu trên đất của họ, tránh cạnh tranh mà!

Hoa Anh ngẫm nghĩ, từ đây để tới Kính Hồ Cư có lẽ phải mất hơn một tuần. Và còn chưa kể có thể gặp rắc rối trên đường đi nữa. Vậy có nên xuất phát ngay từ bây giờ không?

-Như vậy là đã thoả mãn trí tò mò của mình chưa, Hoa cô nương? Cô định đi về đấy sao?

-Có lẽ là như vậy.

-Xem ra nếu tôi nói cũng đang cần về Kính Hồ Cư thì cô nương không được vui lắm nhỉ?

-Công tử cũng về đó?

-Một chuyện riêng, có một việc tôi phải làm.

-Vậy xin cảm ơn công tử!

-Đừng khách sáo như vậy! Tại hạ xin được cáo lui!

Nói rồi Long Chấn Phương đi rất nhanh, anh ta đi về phía quán trọ.

Hoa Anh cũng đứng dậy, cô đang định quay về quán trọ thì nghe thấy tiếng Xích Vân:

-Có cần thiết phải hỏi hắn không?

https://thuviensach.vn

Hoa Anh quay lại và cô thấy Xích Vân đang tựa vào gốc cây, mặt tỏ ý không vừa lòng.

-Có lẽ là nên. – Lần đầu tiên Hoa Anh nói với Xích Vân từ hơn hai tuần nay – Nhiệm vụ của chúng ta là phải tới Kính Hồ Cư trước Thiên Ma, mà hiện giờ Kính Hồ Cư lại nguy hiểm hơn tôi tưởng.

-Tại sao cô phải hỏi hắn?

-Một người gọi Hạ Phong tướng quân là nghĩa phụ thì chắc chắn anh ta phải biết nhiều hơn chúng ta. – Hoa Anh trả lời ngắn gọn.

Xích Vân cười khẩy:

-Kính Hồ Cư đã từng là mục tiêu tấn công của tôi. Tôi có thể chẳng cần ba cái thứ thông tin nhập nhèm đó mà vẫn có thể làm cả cái vùng đất ấy sập tiệm như thường.

-Anh bây giờ đã khác. Và nhiệm vụ của anh bây giờ cũng đã khác. Những người đồng đội của anh không còn là Bất Kiếp Viện nữa, mà là tôi với Diêu Linh. Mỗi hành động của chúng ta đều do tôi quyết định.

Xích Vân cười:

-Vậy tôi là gì?

-Anh là một người đặc biệt. Và chính vì sự đặc biệt đó mà anh phải nghe theo tôi.

-Chứ không phải là Con Quỷ chứ?

Hoa Anh hơi giận một chút, cô nói:

-Hãy về quán trọ đi. Chúng ta cần nói chuyện với Diêu Linh, có thể chúng ta sẽ khởi hành vào sáng mai.

-Cô có ấn tượng không tốt lắm về tôi nhỉ?

Hoa Anh đi được mấy bước thì dừng lại, cô quay ra:

-Đúng. Và tôi khuyên anh, chúng ta không nên nói chuyện với nhau nhiều, chẳng có gì để nói cả, chúng ta chỉ đi chung trên một con đường, đó là điểm chung duy nhất của chúng ta, còn những thứ khác, cái đó không can hệ.

-Kể cả chuyện tôi chết thì sao?

Hoa Anh mím môi, cô trả lời:

https://thuviensach.vn

-Một trong những nhiệm vụ mà sư phụ giao cho tôi, đó là phải chăm sóc anh. Và nếu anh chết, nhiệm vụ sẽ thất bại và những hệ quả của nó sẽ rất nguy hiểm. Chỉ có vậy thôi.

-Chỉ có vậy?

-Chỉ có vậy thôi. Tôi chưa bao giờ và không bao giờ muốn gặp anh kể từ cái lần ở Kiếm Tiên Hồ cả. Nhưng tình cảnh bắt buộc tôi, chỉ có vậy.

-Thế còn cái đêm ở Tích Vũ Thành?

-Đêm tình thì vẫn chỉ là tình thôi. Ai cũng như vậy cả, và tôi cũng thế thôi, trong suy nghĩ của tôi, anh chỉ tồn tại với nhiệm vụ mà thôi. Xong việc, đường ai nấy đi, đừng nên gặp mặt nhau làm gì nữa, được chứ?

Xích Vân cười, y quay gót:

-Cô cũng chỉ đang cố gắng lừa dối bản thân mình mà thôi, cô tránh ánh mắt của những người đàn ông khác. Người chết thì cũng có sống lại được đâu.

-Anh nói gì đấy?

-Bà già Ẩn Giả có nói cho tôi nghe về đệ tử trước đây của bà ta, Mệnh Trị. Đó cũng là người mà cô yêu đầu tiên, có đúng không?

-Đừng nói tên anh ấy ở đây! – Hoa Anh bực mình.

-Anh ta đã chết. Điều đó cũng chỉ là quy luật mà thôi.

Xích Vân chỉ kịp nói đến đấy, ngay sau đó là một cái vả vào mặt y. Hoa Anh giận điếng người.

-Anh nói gì hả?

Xích Vân cười, y chẳng có gì động lòng cả:

-Sống mãi với quá khứ thì khi chết đi, chỉ có biết hối tiếc vì quá khứ mà thôi. Tại sao cô không thể chấp nhận một ai khác chứ? Đừng nói với tôi cái đêm ở Tích Vũ Thành, cô hôn tôi là vì say nhé, chẳng có ai lại say nhạc bao giờ cả.

Nói mà vẫn không chừa, Hoa Anh lại tát thêm cái nữa.

-Anh đúng là một kẻ vô học! Một tên thối tha nhất mà tôi từng gặp!

-Có gì sai ở đây?

-Mệnh Trị tốt hơn anh, giỏi hơn anh gấp cả ngàn lần! – Hoa Anh hét lên – Anh không bao giờ! Không bao giờ xứng được với Mệnh Trị cả! Chẳng

https://thuviensach.vn

qua anh chỉ thèm khát tôi như bao thằng đàn ông khác! Tôi không bao giờ đếm xỉa tới cái tình cảm điên rồ và ngu ngốc mà anh dành cho tôi cả!

Xích Vân cười:

-Tôi vẫn thích cô, vẫn yêu cô, có vậy thôi.

-Tôi cấm anh nghĩ tới điều đó! – Hoa Anh gầm lên.

-Cô không nghĩ là cái tên Mệnh Trị trước đây cũng nghĩ tới cô đấy chứ? Hắn không nghĩ tới cô thì làm sao mà hắn yêu cô được?

Hoa Anh đỏ bừng mặt, cô vung tay lên thì Xích Vân đã tóm được, y vặn tay cô ra đằng sau. Hoa Anh định lấy tay kia tấn công thì cũng bị Xích Vân khoá nốt, y tống cô thật mạnh vào gốc cây. Xích Vân thở phì phò như bị ai chọc tức.

-Đồ khốn nạn! – Hoa Anh gầm lên – Định làm trò gì hả?

Xích Vân tức giận, y ghé sát mặt mình vào mặt Hoa Anh. Hoa Anh bị ánh mắt cô hồn của Xích Vân áp đảo nên không nói được gì.

-Cô đừng có bắt thác phải chảy ngược, mùa thu không được rụng lá, và cô đừng có cấm tôi không được yêu cô. Tôi không bắt cô nghĩ đến tôi, nhưng tôi yêu cầu cô phải đáp lại tình cảm mà tôi dành cho cô, đừng có vứt nó bừa bãi ra bên đường như thế!

Hoa Anh không nói được gì vì bị cẳng tay của Xích Vân chẹn ngang họng, chỉ có ánh mắt giận dữ của cô là nói lên tất cả.

Đang giằng co thì có một tiếng nói chen vào:

-Có chuyện gì ở đây vậy?

Xích Vân quay ra đằng sau, một cô gái Tiên Thú với mái tóc màu nâu.

-Diêu Linh à? – Xích Vân thả tay xuống.

Hoa Anh thở dốc, rồi hướng ánh mắt căm thù vào Xích Vân. Chẳng nói một lời nào với Diêu Linh, Hoa Anh chạy về phía Lân Thuỷ Trấn.

Diêu Linh ngơ ngác trước hành động của Hoa Anh, cô hỏi:

-Tôi chỉ muốn gặp anh một lát, nên…

Xích Vân vò đầu:

-Ừ, có chuyện gì?

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 7 phút và 14 giây -----

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn rít một hơi dài, khói thuốc Phù Linh bốc ra ngào ngạt. Hương thơm dễ chịu của nó cứ phảng phất khắp căn phòng.

Lã Vân đang ngồi trước mặt Ngài Hàn, y nói:

-Ông già sứ giả chưa có tin gì sao, bác?

Ngài Hàn rít một hơi thuốc rồi nói:

-Chưa. Nhưng kể cả không có gì, thì tao vẫn cứ đến.

-Bác thật sự muốn nhúng tay vào chuyện này sao?

-Tao đã hứa với ông bạn già Mạnh Uy là sẽ giúp đỡ. Nên cứ tận tâm mà làm thôi. Mà tao đến đó, thằng Hà Gia Đoàn lại chẳng sốt sắng đón tiếp quá!

-Vậy bác định bao giờ đi?

-Chắc là ngày kia. Hôm ấy, Hàn Phi sẽ về tới nhà. Cái vụ xương xẩu của nó là xong rồi.

Lã Vân sực tỉnh, nhắc tới Hàn Phi, y mới nhớ là cả Hàn phu nhân cũng đã vắng mặt trong Hàn Gia được vài tuần nay. Không biết có chuyện gì mà Hàn phu nhân phải lặn lội lên Phạt Mộc Trường? Hay vì sự lo lắng của một người mẹ dành cho đứa con trai?

-Bác gái đã đi khá lâu rồi mà chưa có thông tin gì cả, cháu nghĩ…

-Không phải lo. – Ngài Hàn cắt ngang – Bà ấy biết mình đang làm gì.

-Bác biết?

-Tao biết.

-Bác biết là bác gái lên Phạt Mộc Trường là có chuyện quan trọng?

-Dĩ nhiên.

-Có thể cho cháu biết được không?

Ngài Hàn cười:

-Đó là chuyện của những người già.

Cả hai người cứ thế nói chuyện mà không để ý tới một thằng nhóc mười bảy tuổi, mắt sắc lẻm đang đứng ở ngoài cửa sổ.

Dư Nhận.

…

Buổi đêm ở Kỳ Bàn Cổ.

https://thuviensach.vn

Vô Ảnh lững thững bước về, hắn suy nghĩ. Lần đầu tiên, hắn biết suy nghĩ. Mà hắn đang suy nghĩ rất lâu, rất tập trung, con đường phía trước như dài bất tận với hắn.

Đó là kể từ lúc hắn nói chuyện với Hàn Ngọc.

*

* *

Những cơn gió tràn xuống làm Hàn Ngọc cảm thấy lạnh. Tuy nhiên, cuộc nói chuyện vui vẻ đã làm cô quên đi điều đó.

-Vậy cô đã trở nên có tiếng kể từ khi nhận đồ quân hàm bậc Hạ? – Vô Ảnh hỏi.

-Đúng. Anh biết không? Đôi lúc tôi rất tự hào về điều đó. Cả Kiếm Tiên Thành, đâu có ai nhận được phần thưởng ấy ở tuổi tôi chứ?

-Cô có tự khen mình?

-Đó là tự hào. Đôi lúc, ta nên tự hào về những gì mà mình đã làm được, không nên nhún nhường quá.

Vô Ảnh cười, hắn nhìn đăm đăm về phía trước.

-À, anh trả lời cho tôi câu hỏi hồi chiều đi!

-Câu hỏi nào? – Vô Ảnh hỏi lại.

-Tại sao anh cứ phiêu bạt mãi, trở về nhà có phải là tốt hơn không?

Vô Ảnh nhìn về phía trước, y thấy có một dòng chảy đang trào cuộn trong đầu hắn.

-Nhà hả? – Vô Ảnh hỏi.

-Đúng rồi.

-Còn nữa đâu.

Hàn Ngọc hơi lạ, rồi như hiểu ra, cô nói:

-Ồ, xin lỗi …

-Không có gì. Chỉ là hơi xáo động một chút thôi. Những lúc buồn như vậy, tôi thường tìm cách để vui lên.

-Như thế nào?

Vô Ảnh mơ màng:

-Những tiếng gào thét, tiếng nổ tanh tách của gỗ cháy. Cũng hay đấy chứ!

https://thuviensach.vn

-Tôi không hiểu!

Vô Ảnh cười giòn:

-Rồi cô sẽ hiểu ra ngay thôi mà!

Hàn Ngọc ngồi im, cơn gió mát buổi đêm làm cô cảm thấy dễ chịu.

-Có gia đình là tốt nhất, phải không? – Vô Ảnh hỏi.

-Đúng thế, tôi cảm ơn trời phật là tôi còn có gia đình.

-Cô cảm thấy vui vẻ chứ?

-Tất nhiên. Đôi khi có hơi bực mình, chuyện thường thấy mà, nhưng tựu chung lại thì gia đình đối với tôi là quan trọng nhất. Anh có nghĩ vậy không?

-Có thể.

-Tại sao là có thể?

-Vì không phải lúc nào cũng là tốt.

*

* *

Vô Ảnh lại tiếp tục bước đi, hắn cứ miên man suy nghĩ mãi.

Có thật bây giờ là hắn đang sống không? Có thật là bây giờ hắn đang cảm thấy nhớ điều gì đó không?

Một gia đình?

Vô Ảnh không thể hiểu được.

Có tiếng bước chân gấp gáp, Vô Ảnh ngước lên, hắn nhìn thấy một chàng trai, anh ta đang cõng trên lưng một người phụ nữ già, ngoài ra, anh ta còn mang theo cái cuốc. Anh ta hồ hởi nói:

-Mẹ à! Hôm nay gió mát lắm, con cõng mẹ ra ngoài đồng cỏ hóng gió một chút nhé!

Bà mẹ già không nói gì, bà chỉ khẽ vuốt tóc người con trai.

Vô Ảnh ngước nhìn theo cảnh đầm ấm đó, hắn cứ nhìn với một niềm khao khát. Nhưng sự thực thì vẫn là sự thực.

Hắn chỉ có một mình.

Vô Ảnh tiếp tục đi.

Anh chàng ban nãy cõng mẹ đi được một quãng xa, rồi khi tới một tảng đá, y để người mẹ dựa vào.

https://thuviensach.vn

-Ngừng ở chỗ này hả con? – Bà mẹ già hỏi.

-Dạ…vâng … - Người con hơi lúng túng. Y bắt đầu lần mò trên mặt đất, và y thấy một hòn đá khá nặng. Y mỉm cười, rồi mắt y dãn ra.

-Con tìm gì vậy? Con cầm hòn đá đó làm gì vậy?

-À…không! Không có gì ạ! Mẹ trông kìa, có đàn chim bay vào giữa đêm kìa!

Bà mẹ già, nước mắt lưng tròng, bà nghẹn ngào:

-Tại sao lại như thế hả con trai? Ta đã nuôi con khôn lớn, ta tận tâm chạy vạy khắp nơi chỉ để mong con có thể mở một cửa hàng nho nhỏ. Rồi bây giờ, con đã thành đạt, còn ta đã già, ta đã vô dụng, con lại muốn giết ta là sao?

Người con cứng đờ mặt, rồi y hét lên:

-Cha mẹ à! Vẫn là cha mẹ thôi! Cha mẹ làm khổ con cái, thì cha mẹ sống để làm gì?

-Vậy những công ơn trước đây mà ta nuôi dưỡng con là muối bỏ biển sao?

-Mẹ kiếp! Tôi đã quá vất vả vì bà rồi! Nuôi bà, thà tôi nuôi con chó thì hơn! Nó còn biết trông nhà, bà suốt ngày kêu la, rên rỉ ốm đau! Mỗi lần như thế, tiền tài lại cứ trôi đi hết!

-Mẹ sẽ không kêu nữa! Mẹ sẽ ở một mình, mẹ sẽ không bắt con phải chịu khổ vì mẹ nữa! – Bà mẹ già ho sù sụ.

-Thế à? Để tôi mang tiếng với thiên hạ là bất hiếu chắc? Chỉ còn cách này! Bà hiểu không?

Người con lao tới, y đập viên đá cồm cộp, máu bắn lên khuôn mặt hoang dại như một con chó của y. Bà mẹ già kêu đúng một tiếng rồi im hẳn. Cho tới khi khuôn mặt của bà già không còn ra cái gì nữa, tên sát nhân dừng lại.

Tên sát nhân ngó quanh, hắn bắt kéo lê cái xác chết tới một chỗ đất mềm. Hắn đào cái hố lên.

-Cái hố đấy chôn mày thì tốt hơn đó!

Tên sát nhân giật mình, hắn ngó lên qua hố, một tên mặc áo khoác đen với khuôn mặt vuông.

Vô Ảnh.

https://thuviensach.vn

Tên sát nhân chui ra khỏi hố, thở phì phò:

-Mày là thằng nào?

Vô Ảnh nhếch mép:

-Có can hệ gì không?

Tên sát nhân chạy đến, hắn giơ cái cuốc lên bổ vào Vô Ảnh, nhưng chưa kịp làm điều đó thì tay hắn đã rơi xuống đất, máu đổ ra như suối.

-Cái gì thế này? – Tên sát nhân lăn lộn, hắn kêu gào thảm thiết.

Vô Ảnh giơ tay lên, rồi như tóm được một cái gì đó, hắn kéo ngang ra. Cánh tay kia của tên sát nhân đứt nốt.

-Tha … cho tôi … - Tên sát nhân hổn hển.

-Vậy sao mày không tha cho mẹ mày đi? – Vô Ảnh hỏi.

-Tôi…

-Trong cái xã hội khốn nạn và chó má này…

…điều tốt đẹp duy nhất còn tồn tại…

…đó là cha mẹ.

Vô Ảnh đứng trước mặt tên sát nhân, hắn nói:

-Một thằng như mày thì gọi là cái gì nhỉ?

Con chó còn đáng trọng hơn.

Vô Ảnh giơ cả hai tay lên, y niệm thuật, những cơn gió thổi mạnh hơn và nhanh hơn. Tên sát nhân bị nhấc bổng như có một bàn tay vô hình kéo hắn lên.

Tên sát nhân thấy mặt mình bị kéo ra, hắn gào rống:

-Xin đừng…đừng!

Im lặng.

Vô Ảnh nói:

-Xuống dưới âm phủ mà kêu.

Vô Ảnh kéo hai tay ra:

-Thiên Niên Phong Thuật. Bách Phong Trảm.

Tiếng bẻ xương, tiếng nổ lách tách của cơ thịt bị kéo ra. Tên sát nhân bị xé toạc người ra thành trăm mảnh.

Máu chảy xuống mặt Vô Ảnh.

Hắn tiến đến cái xác của bà mẹ già rồi nói:

https://thuviensach.vn

-Con sẽ đưa tiễn mẹ.
Rồi Vô Ảnh bắt đầu đào hố.
…

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 20

Khu chợ thành Tây Tổ Long vẫn thế. Đông vui và náo nhiệt. Tiếng bước chân chạy, tiếng người gọi nhau rộn ràng.

Hàn Thanh ngó quanh, mới đi có một tháng mà khu chợ đã thay đổi khá nhiều.

Hàn Thanh đã quay lại Tổ Long Thành, ngay sau khi Ngài Hàn trở về Hàn Gia. Anh thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì cũng đã trút bỏ gánh nặng của gia đình, mặc dù cái ý nghĩ ấy có vẻ sẽ khiến cho người ta nghĩ rằng Hàn Thanh là một kẻ vô tình bạc nghĩa - nếu người ta biết được suy nghĩ ấy. Nhưng ai đọc được suy nghĩ của người khác, ngoại trừ Hàn Thanh ra?

Tuy nhiên, đó chỉ là trút bỏ gánh nặng với những công việc đồ sộ chất cao như núi ở Hàn Gia mà thôi. Còn thực ra …

*

* *

Ngài Hàn rít một hơi thuốc dài. Căn phòng làm việc của Ngài Hàn giờ chỉ có đúng ông và đứa con trai thứ ba của mình.

-Tao nghĩ mày ở đây cũng đã lâu rồi …. – Ngài Hàn nói – …bây giờ là lúc mày cần trở về Tổ Long Thành.

Hàn Thanh suy nghĩ ngay lập tức. Tuy Ngài Hàn đã về, nhưng công việc trong nhà vẫn đang rối bét cả lên, chẳng phải có thêm người là tốt chứ sao? Ngài Hàn bảo đi thế này chắc chắn là có lý do rồi.

-Bố bảo con về Tổ Long là để thăm dò Độc Tâm phải không?

-Sai, không phải thăm dò Độc Tâm. Mà là thăm dò cả Độc Tâm lẫn thái độ của các vị trưởng lão Tổ Long Thành.

https://thuviensach.vn

-Nhưng mà…con chỉ có một mình, thăm dò thế nào đây?

Ngài Hàn lại rít một hơi thuốc nữa, tận hưởng cái thơm của khói Phù Linh xong, ngài mới chậm rãi trả lời:

-Không phải là theo cái kiểu đột nhập mà đánh cắp các tài liệu hay giấy tờ gì đó, làm vậy có ngày chết không biết chừng! Và có một điều rất dễ hiểu, những công việc tuyệt mật thì tuyệt đối không bao giờ ghi chép ra giấy cả, mày hiểu chứ? Nghe kỹ này, cái khu chợ thành Tây của Độc Tâm là " thổ " quan trọng nhất của Độc Tâm, là nơi mà Độc Tâm lộ hết tất cả bản chất và thủ đoạn của mình, vậy nên, mày hãy cố gắng, hãy tinh mắt một chút, để ý xem thái độ của bọn lâu la tiểu tốt của Độc Tâm như thế nào. Mặc dù theo dõi kiểu này thì đa phần không được chính xác lắm, nhưng đôi khi, chính bọn nó lại đang thực hiện thâm ý của thằng đầu lĩnh. Tiếp theo, mọi chuyện về nhân gian thế sự, hang cùng ngõ hẻm, cống rãnh khe nước, hay thậm chí là chuyện Trưởng lão Tổ Long Thành rụng răng kia, đều xuất phát từ thành Tây Tổ Long. Những kẻ buôn bán được trời phú cho cái miệng rất khoẻ và rất thích tọc mạch. Chính nơi đó cung cấp cho ta nhiều thông tin nhất, không khó khăn lắm khi chúng ta hỏi ai đó về chuyện này chuyện nọ, những kẻ lắm mồm sẽ tuôn ra tồng tộc để thoả mãn cái tính lắm mồm của chúng. Tuy nhiên, nhiều khi cũng không nên quá tin vào những lời nói đó, cần phải biết phân tích. Và tiếp theo…

-Là gì ạ?

-Tao tin là tự nhiên bọn Độc Tâm sẽ mò tới mày thôi.

-Sao bố biết?

-Lã Vân có nói với tao về chuyện mày không thể mở cửa hàng tại thành Tây Tổ Long vì có một thằng ranh con tên là Lỗ Quân cản trở. Trước đây khi mày còn chưa mang cái tên " Trường Thương Tiểu Quỷ ", mày có thể buôn bán trên cái đất ấy ngon lành. Nhưng kể từ khi cái tên mày được nhiều người biết tới, thì người ta mới biết tao là bố của mày. Đó, đời nó thọc mạch lanh lẹ vậy đấy. Và cũng khéo khi mà tao và thằng Hà Gia Đoàn kình nhau thường xuyên, nên chuyện mày lãnh hậu quả từ tao là điều dễ hiểu, cái đó thì đúng là tao phải xin lỗi mày rồi. Vậy nên, mày sẽ biết được chính xác nhất, Hà Gia Đoàn đang định làm gì, khi nó động chạm tới mày.

https://thuviensach.vn

-Vậy còn các vị trưởng lão Tổ Long?

-Cũng rất đáng lưu tâm. Bởi vì chính các vị sẽ là cái bệ để mỗi bên nhảy lên trước đối thủ của mình. Càng nhiều bệ xếp lên nhau, nhảy càng cao. Hiện giờ, ta đang có phần thắng thế hơn Độc Tâm về khoản này, vì chúng ta biết nhún nhường, biết tôn trọng mấy ông già đó. Còn Hà Gia Đoàn vốn đã là cái gai trong mắt các vị lãnh đạo Tổ Long rồi, tuy nhiên, phải nhớ lấy một điều, chính Hà Gia Đoàn là kẻ khởi xướng phong trào chen chân vào vị trí lãnh đạo của các bang phái. Nếu hắn muốn hối lộ, bắt thân quen với các vị trưởng lão thì đó là chuyện quá dễ dàng. Và ngay lúc này đây, sở dĩ Hà Gia Đoàn có đứng vững ở Tổ Long là nhờ hắn đã có móc nối từ lâu rồi, chẳng qua là hắn kém ta về số lượng móc ngoặc mà thôi.

-Vậy thì muốn xem ý tứ các vị thì thế nào? – Hàn Thanh hỏi.

-Các chính sách của các vị tới các bang phái là thái độ của các vị. Chính sách là thứ có thể đưa bang phái lên mây, hoặc có thể dìm nó xuống tận đáy xã hội. Chỉ cần có một vài thay đổi nho nhỏ, là sẽ hiểu ra thôi. Mà nếu đã đưa ra chính sách có lợi cho Độc Tâm, thì tức là Hàn Thuỷ chúng cần xem xét lại cách làm việc của mình, vậy thôi.

Hàn Thanh thở dài, anh lại thấy cái viễn cảnh của một kẻ suốt ngày lang thang khắp các quán rượu để dò la tin tức.

-Và điều cuối cùng… – Ngài Hàn nói – …chớ có nguy hiểm mạng sống của mình. Và đừng để ai phải liên lụy, hiểu chứ?

Hàn Thanh có linh cảm rằng Ngài Hàn đã biết chuyện anh có người trong mộng. Nhưng anh không muốn hỏi cho ra nhẽ.

-Tao không biết mày đã có con bé nào chưa, nếu có, thì tao không ép mày phải bỏ, bây giờ không phải là cái thời buổi cha mẹ định đoạt tương lai của con cái. Nhưng mày là một đứa thông minh, nên mày hiểu rõ rằng công việc sẽ ảnh hưởng thế nào, vậy nên, hãy biết cách mà sắp xếp cho hợp lý khi cần thiết, hiểu chứ?

-Con hiểu.

Ngài Hàn đứng dậy, tay cầm tẩu thuốc, rít một làn khói ra ngoài cửa sổ.

-Thanh, mày có biết không? Nhiều khi tao tự hỏi cuộc đời mình có phải là một chuỗi cái vòng luẩn quẩn sinh tồn không?

https://thuviensach.vn

-Vậy cha có biết được câu trả lời?

-Không. Tưởng rằng rời bỏ Uất Hận Thành, có thể thanh thản, nhưng chẳng được bao lâu, lại phải đứng lên, tàn nhẫn mà sống. Có chăng, ở đây, con người ta có hoà bình hơn một chút, không chém giết lẫn nhau, nhưng lại nguy hiểm hơn, vì ngày nào ta cũng phải sống trong suy nghĩ bon chen, thủ đoạn. Uất Hận Thành thì khác, những thứ ác hiểm nhất, tàn bạo nhất, tất cả, ta đều có thể nhìn thấy, còn ở đây, thì chưa chắc ta đã nhìn ra.

-Cha nghĩ lại về quyết định rời bỏ Uất Hận Thành?

Ngài Hàn cười:

-Con người ta thường tự làm khổ mình bằng cách than thở cho những gì đã trôi qua. Tao không phải là người như thế, cái gì đã qua, là đã qua. Và ở đây, tao có thể cảm nhận được hạnh phúc, một thứ quá xa xỉ ở Uất Hận Thành, như vậy, quyết định rời bỏ Uất Hận Thành là hoàn toàn chính xác, không có gì sai.

-Cha yêu quý hết thảy mọi người trong gia đình! – Hàn Thanh cười.

-Đúng, cả thằng con trông chẳng giống tao tí nào cả! – Ngài Hàn cười – Anh em và bố đều tóc xoăn, riêng mày tóc thẳng đuột!

-Nhưng con vẫn là con của bố! – Hàn Thanh nói.

Ngài Hàn xoa tay lên đầu đứa con trai:

-Con trai ta đã trưởng thành rồi.

*

* *

Hàn Thanh vẫn bước đi, công việc còn dài.

Tiếng nói cười của khu chợ làm Hàn Thanh không để ý lắm, anh chỉ tự mỉm cười, cái cười thoáng qua đằng sau mái tóc dài.

Có những tình cảm chỉ riêng mình hiểu được.

…

Uất Hận Thành, vẫn thế, không thay đổi, vẫn những đám mây màu đen che khuất cả bầu trời. Quạ bay thành từng đàn đông đến hằng trăm con, chúng lướt qua sông Hàn Thuỷ, chúng không ngại hơi lạnh của con sông này, cả trăm năm qua, chúng đã bay như thế mãi rồi.

https://thuviensach.vn

Toà tháp xưa kia giam giữ phạm nhân của Hoàng Đế, giờ là nơi Thiên Tử trị vì. Toà tháp đứng sừng sững, cao vút lên không trung, muốn đâm xuyên màn mây kia mà không được.

Những vòm cửa sổ bằng đá lạnh lẽo đủ rộng để người ta ngồi lên. Chốc chốc, lại có bóng người với áo choàng đen lướt nhanh đằng sau cửa sổ đó. Ở đây, lửa được thắp lên thường xuyên trên những bệ đá hình đầu thú ở hai bên tường. Tiếng bước chân nhẹ bẫng như không chạm đất, tiếng người nói chuyện thoáng qua mau. Không khí thở vào lồng ngực như tê buốt, như lặng lẽ. Những cơn gió từ ngoài thổi vào làm người ta cảm thấy lạnh, và những gì ẩn chứa bên trong con người ấy cũng lạnh theo. Những điều ấy có thể khiến người ta bật khóc, phải thở ngắn than dài, phải gầm thét trong cái không gian rộng lớn này. Nó quá vô cảm và không có gì tồn tại ở trong nó.

Nhưng có những con người đã quen với nó, sống với nó, và chấp nhận nó.

-Đưa cái này cho Đội trưởng đội Cảnh, Thủ Lĩnh Ngũ Thánh Điện có nhắn rằng cần họ tới chân núi Thiên Linh Sơn một chuyến để tạm thời thay phiên cho đội Bạch.

-Hiểu rồi.

Nói xong, hai người quay gót, ai đi đường nấy. Mặc dù, họ vốn là những người sống lâu năm với nhau, nhưng, họ không phải là bạn. Đạo Từ biết điều ấy, nhưng anh cũng chẳng nói gì, vì chính anh cũng như vậy.

Đạo Từ ngồi trên cửa sổ, từng đợt gió lạnh lại tràn vào, anh đã quen với điều đó, vì tâm hồn anh đã nguội lạnh với những cơn gió ấy rồi.

Hai người khác gặp nhau:

-Cần chuyển bức thư này tới nhóm đội trưởng bảo vệ Ai Oán Đường.

-Hiểu rồi.

Rồi lại ai đi đường nấy.

Đạo Từ lôi từ trong túi ra một chiếc tẩu thuốc. Anh còn trẻ, nhưng cũng là một tay nghiện thuốc nặng. Đạo Từ nhét một nắm bùi nhùi như rơm, màu vàng óng vào đầu chiếc tẩu, rồi châm lửa bằng cách dí cái đầu ấy vào ngọn lửa đang cháy ở trên bệ đá đầu thú.

https://thuviensach.vn

Đạo Từ lại ngồi lên cửa sổ, anh rít một hơi thuốc dài, mùi lá Hoàn Hồn Thảo bốc lên, mùi hăng hăng và hơi khó chịu nếu không quen. Nhưng bù lại, nếu đã quen với nó, thì người hút sẽ trống rỗng đầu óc, những gì phía trước như mơ màng và nhoà đi. Những cơn say như thế lại chóng qua, khói thuốc bay lên tan biến ngay, làm người ta muốn hút tiếp.

Đạo Từ hút tiếp, con sông lạnh Hàn Thuỷ ngoằn nghèo ở phía dưới bỗng thành một xoắn lại trong mắt anh và hơi rưng rưng, đàn quạ cũng thành như những điểm đen nho nhỏ vụt qua. Nhưng cảnh tượng ấy không diễn ra lâu, trước mắt Đạo Từ vẫn là đàn quạ lượn vòng trên sông Hàn Thuỷ.

-Lại hút thuốc à? – Một giọng nói trầm.

Là tiếng gọi mình, nhưng Đạo Từ không quay ra, anh vẫn hướng ánh mắt về phía con sông Hàn Thuỷ:

-Cậu về rồi đấy à?

-Ừ.

Người đứng đằng sau Đạo Từ cao lớn, có đôi mắt sáng và trong, mái tóc dài tới lưng như con gái, nên phải buộc lại.

Diên Túc.

-Cậu về từ hôm nào vậy? – Đạo Từ hỏi.

-Hôm qua.

Đạo Từ rít một hơi thuốc nữa rồi đưa cho Diên Túc:

-Hút không?

Diên Túc cầm lấy tẩu thuốc rồi rít một hơi, làn khói hư ảo xoắn quện lại với Đạo Từ rồi lại tan biến rất nhanh.

-Có tìm được Xích Vân không? – Đạo Từ hỏi.

Diên Túc im lặng một lát, điều đó làm anh khó chịu, nhưng rồi anh cũng nói:

-Không.

-Thế có gặp được người quen cũ nào không?

-Có.

-Ai?

-Hoài Tử.

-Là Thanh Long Kiếm tàn độc thích uống máu người đó hả?

https://thuviensach.vn

-Ừ.

Đạo Từ lại rít một hơi thuốc nữa, anh nói:

-Cậu không thể tha thứ cho Xích Vân sao?

Diên Túc im lặng.

-Đã hơn một năm rồi. – Đạo Từ nói tiếp – Xích Vân không còn là Con Quỷ của Uất Hận Thành nữa. Cậu hãy nghĩ thoáng ra một chút …

-Có lẽ là rất khó! – Diên Túc cắt ngang – Tôi có thể tha thứ cho nó, nhưng những người khác, liệu bọn họ có chịu nghe lời cậu nói không?

-Sẽ là tốt hơn cho Xích Vân nếu bớt đi một cừu địch như cậu. Thật khó để người ta hoàn lương nếu người ta bị trả thù.

Diên Túc lặng im, anh đang suy nghĩ.

-Tôi không phải là người sống cùng với Xích Vân, tôi không rõ lắm về cậu ta. Nhưng chúng ta, những con người ngày đó, đều cùng lớn lên với nhau, đều cùng vào sinh ra tử, nên tôi biết cậu ấy phần nào.

-Biết gì?

-Xích Vân là người bị phản bội. Cái bi kịch quá đau đớn và phũ phàng. Rồi nữa, chúng tôi đều biết, tuy cùng có một sư phụ, nhưng cậu và Xích Vân luôn là những kẻ đối đầu nhau, trên cả phương diện kiếm thuật lẫn tâm địa. Nhưng cậu có bao giờ nghĩ lại rằng hai đứa bọn cậu đã sống chết vì nhau chưa? Có, điều ấy cậu biết rõ nhất. Xích Vân căm thù cậu nhất, nhưng cũng chỉ có Xích Vân là dám hy sinh tính mạng mình để cứu cậu. Cậu biết rõ điều ấy nhất vì cậu là người trong cuộc. Xích Vân muốn cậu chết, nhưng Xích Vân lại không cho bất kỳ kẻ nào giết cậu. Khi Xích Vân thành lập nên Bất Kiếp Viện, cậu được giao nhiệm vụ giết Xích Vân, nhưng cả cậu lẫn Xích Vân đều không muốn xuống tay với nhau, vậy cậu hãy thử giải thích điều đó đi?

Diên Túc im lặng. Anh lại nhớ đến ngày hôm đó, anh đã không thắng tay giết Xích Vân.

-Tôi…

-Cuộc thi Sinh Tử, kỳ thi Thập Tứ ngày ấy, cậu và Xích Vân là những kẻ cuối cùng sống sót trong cuộc thi thứ tư, và các cậu bắt buộc phải giết

https://thuviensach.vn

nhau để có lọ thuốc giải độc, thế tại sao cả hai người vẫn sống cho tới ngày hôm nay?

Diên Túc im lặng.

-Vì Xích Vân đã lôi cậu ra. Vì Xích Vân đã một mình chiến đấu với con Ám Quỷ Thâm Hồn, trong khi lọ thuốc giải độc đã bể nát, có đúng không?

-Đã là như thế.

Đạo Từ lặng lẽ hút thuốc, anh chỉ đàn quạ:

-Chúng nó đã ở đây gần một trăm năm nay rồi. Cậu có nhìn thấy con quạ đầu đàn kia không? Nó đã gần trăm tuổi rồi đó!

Diên Túc ngó xuống, con quạ đầu đàn thật lớn, to hơn cả một con đại bàng trưởng thành.

-Bay mãi để tìm xác người, nhưng rồi cũng phải nghỉ. – Đạo Từ nói.

Diên Túc nhìn theo đàn quạ.

Biết hối cải ư?

-Thưa ngài Sứ Giả, Thiên Tử cho gọi!

Diên Túc quay lại, một người mặc áo chùng đen đang nói với anh.

-Thiên Tử đang bế quan cơ mà? – Diên Túc ngạc nhiên.

-Có vẻ như Thiên Tử đã bế quan xong, tôi được Người cử đến để gọi ngài Sứ Giả.

Diên Túc thở dài, rồi anh nói với Đạo Từ:

-Hẹn gặp lại sau.

-Ừ.

Đạo Từ nhìn đàn quạ, anh cứ nhìn mãi chúng không thôi.

Diên Túc bước đi, những ánh lửa hai bên tường soi rọi vào khuôn mặt anh.

Diên Túc đang đứng trước một cánh cửa bằng đá rất lớn, những nét chạm trổ trên cánh cửa đã mờ dần đi theo năm tháng, anh đặt tay lên cánh cửa đó rồi lẩm nhẩm trong miệng:

-Con đến đây với tất cả lòng thành kính với Người.

Những tiếng nứt vang lên, cánh cửa đá như bị xẻ thành hàng chục mảnh, chúng rời nhau ra rồi bắt đầu lơ lửng trên không trung. Diên Túc vừa bước

https://thuviensach.vn

vào trong thì những mảnh đá đó tự động ghép lại thành một cánh cửa như ban đầu.

Nơi chỉ dành cho Thiên Tử Uất Hận Thành.

Nơi cao nhất trong Uất Hận Thành.

Sự trống trải là những gì mà Diên Túc cảm nhận được đầu tiên. Không có một thứ gì ở trong này, đến cả một cái bàn, hay một cái ghế để ngồi cũng không. Nhưng lại có những tiếng leng keng như kim loại chạm nhau khi gió thổi vào.

Những gì có trong này chỉ là những cây cột chống đỡ trần, xung quanh là những bức tượng chiến binh nằm lọt vào trong hốc tường.

Tuy nhiên, chỉ có một thứ khiến Diên Túc quan tâm, đó là một người duy nhất đang ngồi ở kia.

Thiên Tử.

Thiên Tử không có ghế ngồi, chỗ ngồi của ông là mặt sàn lạnh lẽo.

Diên Túc tiến tới, kính cẩn cúi người:

-Thiên Tử.

-Về rồi à?

Thiên Tử quay lại. Một ông già gầy gò, dáng vẻ ốm yếu, mái tóc trắng toát ở phía trước một đôi mắt u sầu, tuy vậy, ánh mắt lại kiên nghị và trang nghiêm, ánh mắt ấy làm cho mọi người trong Uất Hận Thành đều phải kính phục.

Thiên Tử đưa bàn tay gầy trơ xương của mình vò mái tóc trắng:

-Thế nào? Có gặp Xích Vân không?

Diên Túc đã bị hỏi câu này đến lần thứ hai, lúc trước là Đạo Từ, giờ là Thiên Tử, thực tình anh chẳng biết nói sao nữa.

Nhưng Thiên Tử như đã biết trước, ông nói:

-Không gặp thì thôi. Rồi cũng sẽ tái ngộ sớm mà…

-Vâng, thưa Thiên Tử. – Diên Túc chỉ chờ câu nói này, anh cảm thấy nhẹ người.

-Ở đây không có ai, gọi ta là sư phụ cũng được.

Thiên Tử tới gần cửa sổ, gió thổi lồng lộng làm tóc của ông rung phần phật.

https://thuviensach.vn

-Ngươi còn nhớ ngày trước chúng ta thường đi dọc bờ sông Hàn Thuỷ không?

-Dạ có.

-Ừ, đúng rồi. Chúng ta thường lấy đó làm vui mỗi khi luyện tập mệt mỏi. Ngươi đã từng ngã xuống sông Hàn Thuỷ, và suýt chết vì không chịu nổi cái lạnh của nó.

Thiên Tử cười, nhưng Diên Túc thì không vui tý nào.

-Rồi sau đó … - Thiên Tử nói.

-Sư phụ! – Diên Túc gầm lên, anh không cần đếm xỉa gì tới sự lỗ mãng của mình. Thiên Tử là người có quyền uy cao nhất trong Uất Hận Thành, vậy mà anh lại dám hét lên như vậy.

Tuy nhiên, Thiên Tử biết được Diên Túc sẽ phản ứng thế này, nhưng ông không giận:

-Ngươi không thể tha thứ cho nó à?

-Không bao giờ!

Thiên Tử buồn rầu, ông nhìn về phía xa xăm:

-Lần đó, Xích Vân đã cứu ngươi. Những gì hai đứa ngươi làm, ta đều biết cả. Ngươi cũng đã cứu Xích Vân rất nhiều lần, ta biết lần trước, ngươi có thể đã giết được Xích Vân, nhưng ngươi không thể xuống tay nổi với nó, có đúng không?

-Vì nó mạnh hơn con, chứ không phải con không dám xuống tay…

-Ngươi đừng nghĩ lại có thể qua mặt được người thầy này. Xích Vân và ngươi, kiếm thuật và sức mạnh nội công đều ngang nhau, có điều Xích Vân tàn nhẫn hơn ngươi rất nhiều lần, đó là điểm khác biệt lớn.

-Vậy đó, con không tàn nhẫn bằng nó.

-Nhưng…Xích Vân không bao giờ tàn nhẫn với ngươi. Nó luôn căm thù ngươi vì ngươi làm việc tốt hơn nó, lại hay được ta thưởng hơn nó.

Diên Túc hỏi:

-Vậy tại sao sư phụ không quan tâm tới Xích Vân như là đối với con?

Thiên Tử chống tay lên cửa sổ, giọng nói của ông lẫn với tiếng gió, và tiếng leng keng ở đâu đây:

-Vì ta không muốn nhìn thấy nó.

https://thuviensach.vn

-Căm ghét?

-Không phải.

-Thế thì là cái gì?

-Lòng cảm thông.

-Lòng cảm thông?

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 12 phút và 40 giây -----

-Xích Vân bị phản bội. Đó là nỗi đau lớn nhất của đời nó, sự phản bội làm nó sợ hãi, làm nó cô độc, làm nó tin rằng mọi thứ xung quanh đều là dối trá và lừa đảo. Nó muốn vượt lên tất cả, muốn có tất cả, muốn đứng lên trên tất cả để không còn ai phản bội nó nữa. Ta không muốn chăm sóc nó vì không muốn động tới nỗi đau thương mà nó đang phải gánh chịu, nó bị phản bội bởi tình thương, tình thương đã phản bội nó.

-Sư phụ biết sau này nó sẽ trở thành Con Quỷ?

-Ta đã nhìn thấy điều đó khi nó bị phản bội, đó là một hệ quả tất yếu.

-Nhưng đó chỉ là hoàn cảnh, tự bản thân nó đã muốn trở thành Con Quỷ rồi.

Thiên Tử mệt mỏi nói:

-Khi ta nhìn vào đôi mắt Xích Vân, ta thấy một nhân tài lớn, một dòng máu lớn, một hoài bão lớn trong cái sự đời nhỏ nhen này. Nhưng ta không bao giờ dạy Xích Vân bất cứ điều gì, vì ta đọc được những ý nghĩ xấu xa và tham vọng trong đôi mắt của nó.

-Vậy tại sao sư phụ lại dạy Cấm Môn Quan cho Xích Vân?

-Ta không muốn dạy nó, nhưng nó sinh ra là để dành cho Cấm Môn Quan.

-Sư phụ đã biết được dã tâm của Xích Vân, thế thì tại sao sư phụ vẫn dạy cho nó Cấm Môn Quan? Sư phụ chưa hề trả lời câu hỏi đó!

-Vì ta mong một ngày kia, nó sẽ là Thiên Tử của Uất Hận Thành.

Gió thổi mạnh hơn, tiếng sấm ì ùng, và những hạt mưa bắt đầu rơi xuống. Tiếng leng keng ngày càng lớn trong căn phòng.

Diên Túc nhìn ra ngoài kia, cơn mưa lớn, hạt mưa nặng trĩu như nước mắt.

-Tại sao không phải người khác, mà là Xích Vân?

https://thuviensach.vn

-Vì nó là người sẽ giải thoát cho Uất Hận Thành.

-Cái gì khiến sư phụ tin tưởng là như thế?

Thiên Tử lặng lẽ đi vào, ông ngước nhìn lên trần.

-Trong số hàng trăm thanh kiếm được đúc ra, chỉ có một vài thanh kiếm là tốt.

Diên Túc cũng nhìn lên.

Một chuỗi lằng ngoằng những dây xích, và hàng trăm thanh kiếm được treo lên những dây xích đó.

-Đời người cũng vậy thôi, anh hùng sinh ra từ thời thế là rất nhiều, nhưng anh hùng có thể thay đổi cả thời thế lại chỉ có một.

Diên Túc thở dài, anh thường hay thở dài và chán ngán.

-Hãy cho Xích Vân cơ hội. Đó là những gì mà ta có thể nói với ngươi.

Diên Túc bước đi, anh cúi đầu:

-Đệ tử xin đi trước!

Cánh cửa đá lại mở ra rồi đóng lại.

…

Diêu Linh đã chán cái cảnh Xích Vân và Hoa Anh cứ hướng ánh mắt hậm hoẹ về phía nhau trong mấy ngày nay. Thành ra Diêu Linh ở giữa phải hứng chịu sự bực bội của cả hai người.

-Này! – Diêu Linh thì thầm với Xích Vân.

-Gì?

-Hai người làm sao vậy?

-À…không có gì đâu…

Và không những thế, trong cuộc hành trình về Kính Hồ Cư này còn có cả hai người bạn đồng hành mới là Long Chấn Phương và Hổ nhân Thụ Cáp. Họ là những người vừa mới quen Diêu Linh được có vài ngày, và họ vẫn là những người xa lạ. Họ không biết nhiều về Diêu Linh, và Diêu Linh cũng không hiểu nhiều về họ, có một khoảng cách giữa nhóm của Diêu Linh và nhóm của Chấn Phương. Nhưng tệ hại hơn là ngay trong nhóm của mình đã có sự phân biệt giữa Hoa Anh và Xích Vân. Đi với nhau chưa nổi một tháng mà đã thế này rồi thì sau này làm ăn gì được nữa?

https://thuviensach.vn

Đường dài, và ánh nắng mặt trời làm cho Diêu Linh mệt mỏi, cô quay lại với mọi người:

-Có lẽ chúng ta nên nghỉ lại một lát, tôi đã mệt và mỏi chân lắm rồi!

-Đúng thế. – Chấn Phương hưởng ứng – Nên nghỉ một lát, chúng ta đã đi khá lâu rồi.

Cả đám chọn một chỗ khuất ánh nắng, và ngả lưng vào những tảng đá cho đỡ mỏi. Diêu Linh lôi từ trong tay nải của mình ra một cuộn giấy ngả màu, trông nó có vẻ cũ.

Không biết từ lúc nào mà Xích Vân đã ở bên cạnh Diêu Linh, cô giật mình:

-Làm gì vậy?

-Không có gì. Mà…cái tờ giấy ấy, tôi trông quen quen…

Xích Vân nhìn mãi rồi y sực nhớ:

-À, là nó. Hôm chúng ta tới Lâm Tín Trấn, tôi đã gặp cái này!

-Ừ…

-Cho tôi xem với, có được không?

Diêu Linh ngạc nhiên, cô nhìn kỹ xem Xích Vân có thật là đang bị điên không?

-Đây là chuyện của tôi, anh xem làm gì?

-Thực ra thì…bà già Ẩn Giả có nói về nhiệm vụ riêng của cô. Tôi không biết là gì, nhưng nếu nó thật sự liên quan tới chuyện của chúng ta thì tôi thiết nghĩ…

Diêu Linh lại ngạc nhiên tiếp. Không phải là vì cô tưởng Xích Vân ngu hơn, mà là vì cô không nghĩ cái tên có vẻ dở hơi này lại có thể nói ra mấy lời ngọt nhạt, rút tỉa thông tin từ người khác như thế.

-Là chuyện riêng, anh không nên xen vào như vậy! – Diêu Linh nói.

-Thì thực lòng…tôi nghĩ có thể giúp đỡ gì…vả lại…tôi đã hứa với bà già Ẩn Giả đó, tôi phải làm gì đó…để chuộc lại…

Diêu Linh nhìn sâu vào mắt của Xích Vân, đôi mắt mà cô vẫn thường sợ hãi. Nhưng hôm nay đôi mắt ấy không đáng sợ lắm, nó chỉ hơi có chút gì lạnh lẽo thôi.

https://thuviensach.vn

-Thôi được rồi… – Diêu Linh thở dài – …tôi sẽ cho anh xem. Nhưng hiểu được đến đâu thì … anh hãy tự hiểu lấy.

Diêu Linh mở rộng tờ giấy. Tờ giấy cũng hơi lớn một chút.

Xích Vân căng mắt ra nhìn. Đây là một tấm bản đồ được vẽ bằng tay, hơi sơ sài một chút, và có những vết mực như là đánh dấu. Xích Vân nhận ra cái nét vạch chéo lên Tích Vũ Thành mà y vô tình nhìn được vào lần trước đây, không những thế, có cả những dấu gạch chéo ở khá nhiều những nơi mà Xích Vân tin chắc đó là thành trì.

-Những cái dấu này là gì?

-Tôi đã nói hiểu được đến đâu thì hiểu mà!

“ Có hiểu thì cũng tới tận lễ Thanh Lâm năm sau! “ – Xích Vân bực mình trước cái kiểu úp mở này của Diêu Linh.

Xích Vân thấy có bốn nét vẽ hình cột đá rất lớn ở bốn phía của bản đồ, Xích Vân hỏi:

-Đây là…

Diêu Linh chẹp miệng, cô nói từ nãy tới giờ mà tên quỷ này không chịu hiểu!

-Thì cứ gợi ý một chút đi cũng được mà… - Xích Vân nói.

Diêu Linh bĩu môi nhại lại, nhưng có vẻ cô không muốn Xích Vân lải nhải mãi nên nói:

-Là Tứ Tộc Hộ Vệ.

-Tứ Tộc Hộ Vệ?

-Thực ra cái bản đồ này là do tôi làm. Nếu có thời gian chăm chút vẽ vời thì anh sẽ hiểu ngay, nhưng tôi đành dùng tất cả các ký hiệu đơn giản nhất cho tiện vậy.

-Thế thì Tứ Tộc Hộ Vệ là gì?

-Là bốn gia tộc mang trong mình dòng máu của thần Hộ Vệ. Hổ nhân Thụ Cáp ngồi trước mặt anh là người của Hữu Hộ Vệ Thiên Vương Bạch Hổ, ngoài ra còn có Tả Hộ Vệ Thiên Vương Thanh Long, Tiền Hộ Vệ Thiên Vương Chu Tước và cuối cùng là Hậu Hộ Vệ Thiên Vương Huyền Vũ. Anh đã bao giờ nghe tiếng Tửu Kiếm Tiên chưa?

https://thuviensach.vn

Một câu hỏi hơi ngớ ngẩn của Diêu Linh dành cho Xích Vân, nhưng câu hỏi đó ngớ ngẩn đó đủ làm khó cái đầu ngớ ngẩn của Xích Vân:

-Có nghe tên…có vẻ như khá nổi tiếng…

-Không phải nổi tiếng mà là ai ai cũng biết ông ta! Trừ cái tên đầu óc bã đậu như anh! Tửu Kiếm Tiên là người có rất nhiều công lao với đại lục Hoàn Mỹ, kiếm thuật vô địch thiên hạ tài năng xuất chúng dòng họ Hộ Vệ Thanh Long. Hiện giờ Tửu Kiếm Tiên đang phiêu bạt trong đại lục, còn gia tộc Hộ Vệ Thanh Long đã rời Kiếm Tiên Thành ra ngoài đảo Thái Cực Nham để sống rồi.

Xích Vân cười. Diêu Linh hỏi:

-Anh cười gì?

Xích Vân hỏi:

-Cô có biết Thiên Tử không?

-Thiên Tử Uất Hận Thành ư?

-Đúng.

Diêu Linh không thích cái tên đó, như bao người khác trên đại lục, nhất là những bậc cao tuổi, họ dị ứng với cái tên Uất Hận Thành.

-Ở Uất Hận Thành… – Xích Vân nói, y đang hồi tưởng lại – …chỉ có Kiếm Khách mới được lên ngôi Thiên Tử. Đó là Kiếm Khách mạnh nhất với cái tên Quỷ Kiếm. Những đời Thiên Tử từ trước tới nay đều là những Kiếm Khách bậc nhất thiên hạ, chứ không phải là Tửu Kiếm Tiên gì đó của cô.

Thực sự Diêu Linh có biết tới Thiên Tử Uất Hận Thành. Người ta nói Thiên Tử là kẻ bạo ngược vô đạo, tất cả các đời Thiên Tử Uất Hận Thành đều mang tham vọng thuở trước của Hắc Đế: độc bá thiên hạ. Có điều, Diêu Linh không muốn nhắc đến điều đó.

-Sao lại là Quỷ Kiếm?

-Tất cả các đời Thiên Tử đều có Cấm Môn Quan. Cấm Môn Quan là kiếm thuật mạnh nhất của Hắc Đế, và cũng là kiếm thuật mạnh nhất mà tôi từng biết.

-Vậy tại sao anh lại có…

Xích Vân hỏi lại:

https://thuviensach.vn

-Cô muốn nói đến tôi?

-Ừ…

Tôi được dạy Cấm Môn Quan. Sư phụ tôi nói tôi sinh ra là để dành cho Cấm Môn Quan.

-Sư phụ à? Sư phụ anh hiện giờ ở đâu?

-Là Thiên Tử đương nhiệm của Uất Hận Thành.

-Vậy sao…

Những gì mà Ẩn Giả kể về Xích Vân, Diêu Linh vẫn thấy sợ. Sở dĩ cô tránh tiếp xúc với Xích Vân là vì những nỗi sợ hãi ấy cứ ám ảnh cô, những hình ảnh về một kẻ khát máu đứng trên chiến trường.

Trong khi ở phía bên kia, Chấn Phương cũng đang nhìn lên những đám mây trong vắt trên kia:

-Cậu thấy thế nào?

Hổ nhân Thụ Cáp chỉ nói cụt lủn:

-Mây. Thì sao?

Chấn Phương bật cười, anh quên mất, Thần Thú vốn là những người chẳng hiểu gì về cái đẹp cả.

Bỗng nhiên Hổ nhân Thụ Cáp quay ngoắt về phía sau, có gì đó làm cho Hổ nhân này chú ý.

-Sao thế? Có chuyện gì à? – Chấn Phương hỏi.

Hổ nhân Thụ Cáp ngó nghiêng khắp nơi rồi quay ra:

-Không có gì.

Hoa Anh ngồi khuất đằng sau tảng đá, cô không muốn ai thấy mình lúc này.

Hoa Anh đang niệm thuật. Những dòng chân khí đang bốc lên từ đôi tay của cô.

Thánh Tiễn Tâm Pháp.

*

* *

Đêm hôm đó, sau khi đã cải tạo lại dòng máu của Hoa Anh, Vũ Tộc Ẩn Giả đã truyền Thánh Tiễn Tâm Pháp cho cô.

https://thuviensach.vn

-Hãy nhớ những lời ta nói đây… – Vũ Tộc Ẩn Giả nói – …cấm được hỏi lại lần nữa. Thánh Tiễn Tâm Pháp có mười tầng học. Hiện giờ ngươi đang ở tầng thấp nhất, Thập Phi. Với khả năng hiện nay của ngươi thì mới chỉ tạo ra được Chí Mệnh Thỷ mạnh hơn so với bình thường mà thôi.

Thánh Tiễn Tâm Pháp dựa chủ yếu vào sự phát triển cân bằng giữa Chính Khí và Tà Khí, trong Chính có Tà, trong Tà có Chính. Theo nguyên lý võ thuật và y học của người Vũ, cơ thể của người Vũ Tộc chúng ta được chia làm ba phần, từ đầu cho đến chính giữa ngực gọi là Thanh Khiết, từ chính giữa ngực trở xuống gọi là Bất Đản, và cơ thể chúng ta đặc biệt vì có đôi cánh giống loài chim, được gọi là Hậu Vũ. Trái tim của người tộc Vũ cũng được chia làm ba, gồm có Tà, Chính, Trung, phần Tà nằm bên trái, phần Chính nằm bên phải. Những điều này là kiến thức cơ bản, ngươi đã hiểu.

Thanh Khiết có hai nơi quan trọng nhất là đầu, lẽ dĩ nhiên, và ngực, chứa trái tim. Khi phát thuật, tim phát động chân khí, đầu là nơi điều khiển dòng chân khí đi theo ý muốn của mình. Hãy nhớ đây, Thánh Tiễn Tâm Pháp của chúng ta phát động cả Chính Khí và Tà Khí, đầu của ngươi phải nghĩ rằng: có hai thứ đang tồn tại trong người ta. Chính Khí là dòng chân khí có khả năng hồi phục nên được dùng để trị thương. Nhưng bản chất của Chính Khí là " bù đắp ", có nghĩa là, Chính Khí hoạt động theo nguyên tắc " lấp đầy các lỗ hổng ". Biết lỗ hổng là cái gì rồi chứ? Trong y thuật của Vũ Tộc, những vết thương, hoặc trong luồng chân khí có những phần yếu hơn so với toàn bộ dòng chân khí, đó gọi là " lỗ hổng ". Nghe tiếp đây. Tất cả Tà Khí khi phát ra, bản chất của nó là " phá huỷ ", cơ thể sẽ phải chịu những thương tổn do Tà Khí. Nhưng như ta đã nói, phần Trung của tim sẽ đảm nhận chuyện phát huy Chính Khí để kìm hãm lại sự phát triển của Tà Khí, nếu không cơ thể sẽ nổ tan xác vì Tà Khí quá nhiều.

Vậy thì ta ép Chính Khí đi với Tà Khí làm gì? Chính là nhờ nguyên tắc " lấp lỗ hổng " của Chính Khí mà bù lại cho bản chất " phá huỷ " của Tà Khí trong cơ thể, nhưng Chính Khí lại nhờ nguyên tắc " lấp lỗ hổng " mà trở nên uy lực với Tà Khí khi ở ngoài cơ thể. Một mặt trị những vết thương mà Tà Khí tạo ra, nhưng Chính Khí còn đi qua những phần " hổng " của Tà

https://thuviensach.vn

Khí. Tại sao Tà Khí lại có lỗ hổng? Vì nó di chuyển nhanh. Thử tưởng tượng một đoàn kỵ binh cùng tiến bước sát cạnh nhau, đi chậm chạp, thì hàng quân thẳng tắp, nhưng khi cả đoàn kỵ binh lao lên, mạnh ai nấy chạy, thì sẽ có rất nhiều những lỗ hổng. Tà Khí không phải là một dòng chân khí cô đặc như Chính Khí, nhưng bản chất của nó lại là Chính Khí, nó là tập hợp của những dòng Chính Khí nhỏ lẻ khác nhau. Một dòng Chính Khí cô đặc thì là trị thương, nhưng một dòng Chính Khí như sợi tơ thì không thể làm chuyện đó, mà khi những sợi tơ Chính Khí ấy đan xen lại với nhau thì nó không còn chức năng của một dòng Chính Khí nữa, nó trở thành một thứ phá hoại, nên được gọi là Tà Khí.

-Vậy ta có thể tập hợp những dòng Chính Khí nhỏ lẻ thành một dòng Chính Khí duy nhất không?

-Không. Chỉ có quá trình ngược lại mà thôi. Một chiếc đĩa nguyên lành thì có thể hứng nước, nhưng những mảnh đĩa vỡ ghép lại thì không thể hứng nước. Chính Khí có đặc điểm là có thể xé vụn ra thành nhiều dòng Chính Khí nhỏ hơn, và những dòng Chính Khí nhỏ hơn ấy lại hợp thành Tà Khí.

-Vậy có nghĩa là …

-Ngươi đã hiểu ra rồi đấy. Khi Chính Khí phát động ra bên ngoài cùng với Tà Khí, cái nguyên tắc " lấp lỗ hổng " của Chính Khí thực ra là nhờ các lỗ hổng của Tà Khí mà phân chia Chính Khí. Ở đâu có lỗ hổng, Chính Khí sẽ tràn vào, và chính những lỗ hổng ấy sẽ phân chia Chính Khí thành những dòng nhỏ, trở thành Tà Khí, và nói tóm lại một câu, Tà Khí được nhân đôi, nhân ba, hoặc nhân lên cả vạn lần.

-Vậy tại sao khi Tà Khí tạo ra những vết thương trong cơ thể, hay nói đúng hơn là các " lỗ hổng " thì Chính Khí bù đắp vào được, mà khi lấp các lỗ hổng của Tà Khí lại không có tác dụng, mà còn bị chia nhỏ ra?

-Cơ thể trong các loài động vật là nơi để các dòng chân khí hoạt động. Có một điều dễ hiểu thế này, khi ngươi phát thuật, dòng chân khí chạy trong cơ thể ngươi, không có gì xảy ra, vậy tại sao ra ngoài cơ thể, nó lại có sức mạnh phá nát một quả núi? Nói hơi quá lời một chút, nhưng ta cứ ví dụ vậy. Bởi vì bên trong cơ thể và bên ngoài cơ thể là hai môi trường hoàn

https://thuviensach.vn

toàn khác biệt nhau. Trong cơ thể, những điều kiện của nó hoàn toàn khác so với bên ngoài. Chính Khí chỉ có " lấp " các lỗ hổng ở trong cơ thể mà thôi, chứ ở bên ngoài, nguyên tắc " lấp lỗ hổng " không có ý nghĩa vì điều kiện môi trưởng bên ngoài hoàn toàn khác. Như đã nói, tim người có phần Trung, khi cơ thể phát động chân khí, phần Trung ấy sẽ có thể chuyển sang Tà, hoặc chuyển sang Chính, tuỳ vào loại chân khí và cường độ phát ra. Khi đã phát hết luồng chân khí đó, phần Trung của tim sẽ tự động chuyển sang dạng chân khí đối lập để điều tiết sao cho cân bằng, như khi ngươi phát Tà Khí, cơ thể ngươi sẽ chuyển sang Tà, phần Trung và phần Tà trong tim hoạt động với nhau để lưu chuyển Tà Khí, khi Tà Khí ra hết, phần Trung và phần Chính lại hoạt động với nhau để lưu chuyển Chính Khí, bù đắp lại những tổn thương, và ngược lại.

-Ngược lại? Chính Khí ra hết thì Tà Khí lại tới ư? Sao vô lý vậy sư phụ? Chẳng phải là tổn thương sao?

-Hãy nhớ nguyên tắc cơ bản của Chính Khí, đó là " lấp lỗ hổng ". Trong cơ thể, vốn đã có các lỗ hổng, như vậy chân khí mới thoát ra ngoài được. Trong quá trình Chính Khí thoát ra khỏi cơ thể, nó lại lấp các lỗ hổng ấy, và gây ra sự nghẽn mạch máu, cần phải có Tà Khí tới để phá huỷ những chỗ đó ra. Có thắc mắc gì nữa không?

-Đệ tử đã hiểu.

-Ta đã cải tạo lại dòng máu của ngươi. Hiện giờ trong người ngươi có dòng máu Ngũ Hành Tiễn, và dòng máu của cha mẹ đẻ…

Nói đến đó, mặt Hoa Anh sầm xuống. Ẩn Giả biết là mình đã lỡ lời:

-Xin lỗi ngươi vì đã nhắc lại chuyện đó.

-Không sao đâu ạ! – Hoa Anh nói ngay.

Ẩn Giả hơi ái ngại một chút, rồi bà nói tiếp:

-Ta có nghe nói về một số người bình thường được cải tạo dòng máu Ngũ Hành Tộc cách đây vài trăm năm. Không biết có phải là do sự cộng hợp hay không, mà một số người có máu cải tạo kiểu như thế đều rất mạnh, mạnh hơn nhiều so với những người Ngũ Hành Tộc bình thường. Ta nghĩ có thể là do dưới điều kiện đặc biệt, sự cộng hợp giữa hai dòng máu sinh ra một sức mạnh mới. Tuy nhiên, điều đó không phải lúc nào cũng xảy ra, đa

https://thuviensach.vn

số những người được cải tạo dòng máu Ngũ Hành Tộc cũng như những người Ngũ Hành Tộc bình thường khác thôi.

-Làm thế nào để phân biệt máu cải tạo và máu thuần chủng ạ?

Vũ Tộc Ẩn Giả vén tóc lên, một vết chú ấn sao năm cánh, bà nói:

-Thuần chủng như ta thì có màu xanh lam. Còn cải tạo như ngươi thì có màu đỏ tươi.

-Vậy sư phụ hi vọng con có một dòng máu tốt của cha mẹ đẻ sao? – Khó khăn lắm Hoa Anh mới nói được điều này.

-Ta thực sự không biết gì về cha mẹ ngươi. Nhưng ta thấy nội công của ngươi và cả sức mạnh chân khí đều có gì khá đặc biệt, mặc dù ta chưa biết đó là gì. Nói thật, ta vẫn không thể tin ở cái tuổi này ngươi lại học được Chí Mệnh Thỷ. Một loại thuật Tà Khí lớn như vậy mà cơ thể ngươi vẫn chịu đựng nổi. Xem ra … thôi, đừng nói về điều đó nữa.

-Vâng.

-Hiện giờ, trong cơ thể ngươi đã tồn tại kiểu Tà Khí và Chính Khí đi cùng nhau rồi. Nhưng vẫn chưa bài bản, và chưa thể đưa Chính Khí và Tà Khí cùng một lúc ra bên ngoài cơ thể được.

Ẩn Giả đặt một ngón tay lên cẳng tay Hoa Anh rồi niệm:

-Ngũ Hành Niệm Ấn.

Một dòng chân khí màu đỏ từ ngón tay Ẩn Giả chạy xuống, in lên cẳng tay Hoa Anh. Một nét vẽ của chú ấn hình con hạc, và nó mới có đúng một cánh.

-Con Hạc này mới có một cánh, khi nào đủ mười cánh, tức là đã đạt tới Nhất Phi rồi đó. – Ẩn Giả nói.

-Sư phụ có không?

-Có.

Ẩn Giả kéo ống tay áo lên, một con hạc, nhưng nó thật là kiêu hãnh khi có những tám cánh. Tám cánh ấy trông thật đẹp, như vậy là Ẩn Giả đã đạt tới Tam Phi rồi.

-Còn một điều nữa, Vũ Tộc chúng ta có cánh. Trong Thánh Tiễn Tâm Pháp, cánh không chỉ là để bay mà còn là nơi điều khiển chân khí cùng với trí óc, và mức độ sử dụng chân khí thế nào sẽ sinh ra cánh có hình thái mới.

https://thuviensach.vn

Cánh bên phải gọi là Chính Vũ thì đi với phần tim Tà, cánh bên trái Tà Vũ đi với phần tim Chính. Vũ Tộc chúng ta thường tự hào về sự biết bay của mình, nhưng thời đại ấy qua lâu rồi, cả Thú Tộc và Nhân Tộc đều có Phi Hành, họ cũng có thể bay như chúng ta mà thôi. Và chúng ta mạnh về bay, nhưng chân của chúng ta không được khoẻ lắm, nói tóm lại các phần thuộc về Bất Đản không được chú trọng. Thánh Tiễn Tâm Pháp đã khắc phục nhược điểm ấy bằng cách phối hợp giữa Hậu Vũ và Bất Đản, Bất Đản vốn là nơi dự trự nhiều chân khí, nhưng Vũ Tộc đã không biết khai thác. Khi Thánh Tiễn Tâm Pháp phát thuật, Hậu Vũ có thể kích thích chân khí từ Bất Đản phát huy, điều mà không ai ngờ tới. Vậy là từ nay, không những Thanh Khiết phát huy thuật, mà Bất Đản cũng tham gia vào quá trình chiến đấu với sự kết hợp Hậu Vũ. Và không những vậy, người Vũ Tộc vốn không giỏi về cận chiến tay không, thì Thánh Tiễn Tâm Pháp sẽ khắc phục chuyện đó. Cận chiến tay không có điều quan trọng nhất là Bất Đản phải hoạt động thì đa số người tộc Vũ lại không mạnh về mặt đó, một điều đáng tiếc cho cơ thể rất cân đối và hoàn mỹ của Vũ Tộc chúng ta. Có Thánh Tiễn Tâm Pháp, ngươi có thể chiến đấu với bọn Quyền Thủ như thường, tuy nhiên, đó là chuyện về sau này.

-Vậy chắc là cánh của sư phụ cũng đẹp lắm!

-Nói thế đủ rồi. Giờ, Thánh Tiễn Tâm Pháp có học được hay không, tuỳ ở ngươi, chỉ có mỗi một điều được nhắc đi nhắc lại tới phát chán là Tà đi với Chính, nhưng vì sao lại có những mười đẳng cấp, mỗi đẳng cấp có cái gì thì cái đó tuỳ thuộc vào sự hiểu biết của ngươi tới đâu. Đừng nghĩ là Thánh Tiễn Tâm Pháp có tuyệt chiêu gì đặc biệt. Tuyệt chiêu, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là hạ sát đối thủ mà thôi. Thánh Tiễn Tâm Pháp gần giống như Mặc Vạn Quyền của Uất Hận Thành, chú trọng vào sự sáng tạo. Ngươi có tin là ta có thể cải biến thuật Liên Xạ, loại thuật đơn giản nhất của Vũ Tộc thành hàng trăm hình thái khác nhau và có uy lực hơn cả Chí Mệnh Thỷ không? Hơn nữa, ta cho ngươi biết Thánh Tiễn Tâm Pháp là để giúp Xích Vân.

-Hắn á?

-Đúng.

https://thuviensach.vn

-Nhưng mà…

-Thế ngươi nghĩ thế nào nếu hắn chết trong vòng mười năm nữa?

Hoa Anh hơi giật mình một chút, cô cũng không biết vì sao mình lại có cảm giác ấy.

-Hiện giờ, Chính Khí trong cơ thể Xích Vân không đủ giúp cho cậu ta bù đắp lại những vết thương mà Tà Khí gây ra. Ta cũng chưa từng gặp ai có Tà Khí nhiều như thế, đến nỗi thoát cả ra ngoài. Có một điều không hiểu, ta từng gặp Thiên Tử đời thứ ba mươi hai của Uất Hận Thành. Mặc dù ông ấy cũng là người sử dụng Cấm Môn Quan, nhưng tuổi của ông ấy lúc đó cũng phải một trăm rồi, vậy tại sao ông ta sống được lâu vậy?

-Có lẽ là ông ấy học Cấm Môn Quan muộn chăng? Khoảng sáu mươi tuổi gì đó mới học Cấm Môn Quan chăng?

-Có thể ngươi đúng. Các đời Thiên Tử Uất Hận Thành, từ trước đến nay, trừ Hắc Đế, đều sống rất lâu, trong khi Cấm Môn Quan là thứ tàn phá cơ thể ghê gớm nhất. Hay là có bí quyết gì chăng?

Hoa Anh im lặng.

-Nhưng cái tên Xích Vân này, rất không bình thường. Không thể nghĩ rằng trẻ như hắn lại có được Cấm Môn Quan, nhưng cái gì mà chẳng có giá, chẳng biết hắn thọ được bao lâu nữa?

Hoa Anh tự nhiên lo lắng cho điều đó. Cô không biết vì sao mình lại thế.

-Đã khuya lắm rồi. Có lẽ ngươi ngủ lại ở đây với ta, mai còn lên đường với Xích Vân.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 27 giây -----

Ẩn Giả đang định đứng lên thì Hoa Anh hỏi:

-Sư phụ!

-Gì?

-Ngoài đệ tử ra, hiện nay có ai còn được cải tạo dòng máu Ngũ Hành Tộc nữa không?

Ẩn Giả thở dài:

-Cải tạo thì không, chuyện đấy từ lâu lắm rồi, người Ngũ Hành Tộc ích kỷ lắm, nhưng mà dòng máu lai thì có.

-Lai?

https://thuviensach.vn

-Có. Cách đây hai mươi năm, có một chuyện đã xảy ra trong Ngũ Hành Tộc, và cả gia tộc đã coi đó là mối ô nhục lớn nhất của dòng họ.

-Chuyện gì ạ?

-Một thằng bé sinh ra từ dòng họ Ngũ Hành Tộc, nhưng nó có một nửa dòng máu khác, dòng máu ấy bị Ngũ Hành Tộc khinh rẻ và nó bị gọi là nghiệt chủng.

-Dòng máu nào mà bị khinh rẻ?

-Nhiều chuyện quá đấy, ranh con! Ngủ đi, mai còn phải dậy sớm!

*

* *

-Đi thôi mọi người! – Tiếng của Long Chấn Phương.

Cả Diêu Linh và Xích Vân đều đã đứng dậy. Hoa Anh thấy thế cũng đứng lên theo.

Cuộc hành trình còn dài.

…

Kế Đô và Hàn Ngọc đang ăn nốt bữa trưa, sau đó họ sẽ trả phòng và lập tức khởi hành về Kỳ Bàn Cốc.

Kế Đô hỏi:

-Nhiệm vụ cuối cùng mà trưởng lão Kiếm Tiên giao cho tiểu thư là đến Kỳ Bàn Cốc phải không?

-Đúng. Muội còn phải viết một bài luận nữa về lịch sử và tình hiện nay ở Kỳ Bàn Cốc.

-Vậy bài luận về lịch sử Kỳ Bàn Cổ, tiểu thư đã viết xong chưa?

-Cũng gọi là tạm rồi, khi nào về Kiếm Tiên, muội sẽ thêm thắt chút ít nữa.

Kế Đô hơi gật đầu một chút, Hàn Ngọc coi đó ít ra là một biểu hiện quan tâm hiếm hoi của Kế Đô.

Kế Đô ăn xong, anh để bát xuống, rồi hỏi Hàn Ngọc:

-Tiểu thư hãy trả lời tôi một câu hỏi.

Hàn Ngọc đáp ngay:

-Huynh hỏi đi!

https://thuviensach.vn

-Trong cuộc hành trình vừa rồi, nhất là chuyến đi tới Ma Thiên Nhai, tiểu thư đã rút ra được những kinh nghiệm gì cho bản thân?

Hàn Ngọc rất muốn Kế Đô hỏi, và Kế Đô đã đáp ứng nguyện vọng đó của cô. Nhưng Hàn Ngọc không vui vì đó không phải là câu hỏi mà Hàn Ngọc cần.

-Kế huynh, muội không muốn trả lời câu hỏi đó vào lúc này.

-Anh trai tiểu thư, Hàn Vệ đã nói rằng, tôi có nhiệm vụ hướng dẫn cho tiểu thư, hay nói cách khác, tôi phải có trách nhiệm dẫn dắt tiểu thư. Những gì tiểu thư chưa làm được, tôi phải hướng dẫn và dạy cho tiểu thư hiểu. Vậy nên tiểu thư hãy trả lời câu hỏi đó của tôi.

Hàn Ngọc thở dài, phải khó khăn lắm cô mới nói được:

-Điều quan trọng nhất trên chiến trường, trong chiến đấu là phải lo lắng cho bản thân mình trước. Nếu bản thân mà không tự cứu được thì những mục đích khá đều trở thành vô nghĩa. Như vậy đã đủ chưa?

-Còn thiếu nhiều … - Kế Đô chậm rãi nói.

-Điều gì?

-Trong chiến đấu, không phải thương xót cho đối thủ. Trong chiến đấu, không được nghĩ ngợi tới chuyện khác. Anh em, cha mẹ có mạnh đến đâu, mà bản thân không cải thiện được thì cũng chẳng ích gì. Vì ta là ta, người khác là người khác.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 6 giây -----

Hàn Ngọc thở mạnh ra, cô hỏi:

-Ai dạy cho huynh những điều ấy?

Kế Đô lặng im một lúc, rồi anh nói:

-Tự bản thân tôi đã chỉ cho tôi như vậy.

-Không phải là cha của muội sao?

-Ngài Hàn chỉ đưa tôi vào Cửu Diệu, dạy cho tôi kiếm thuật. Còn những điều mà tôi nói với tiểu thư, là quan niệm của tôi, và kinh nghiệm của tôi khi ở trong Cửu Diệu.

-Cha của muội cử huynh đi giết người? Và bắt đầu từ đó huynh ngộ ra những điều ấy?

-Có thể nói là như vậy.

https://thuviensach.vn

-Vậy những thành viên khác trong Cửu Diệu cũng nghĩ như vậy sao?

-Một số người thoáng hơn một chút, một số người xét nét hơn một chút, nhưng đại để kinh nghiệm của họ cũng gần giống tôi vậy.

-Vậy huynh có bao giờ hạ kiếm, hoặc tha thứ mạng sống cho ai đó chưa?

Kế Đô không trả lời, anh suy nghĩ.

-Trả lời đi Kế huynh.

-Chưa. Những người mà tôi phải giết đều đã phải chết cả rồi.

Hàn Ngọc im lặng, cô không biết nói thế nào nữa.

-Tiểu thư không nên quá quan tâm vào điều đó. Đó là chuyện của riêng tôi, không đáng để tiểu thư phải bận tâm.

-Nhưng những cái điều không đáng bận tâm ấy, huynh đang dạy cho muội.

Kế Đô nhìn vào mắt Hàn Ngọc, ánh mắt thất vọng và thương cảm.

-Giết nhau để làm gì? Để cho mọi thứ phải tan nát, để rồi sinh ra hận thù? – Hàn Ngọc hỏi.

-Có những thứ không bao giờ theo ý mình. – Kế Đô lạnh lùng – Nếu ta hành động theo trái tim, ta sẽ phải lãnh những hậu quả không mấy dễ chịu đâu, tiểu thư.

-Vậy như muội, khi muội chết, huynh cũng chỉ đứng đó nhìn thôi à?

Kế Đô thấy mọi việc đã đi quá xa. Anh chỉ nói:

-Tiểu thư hãy ra ngoài cổng sơn trang này chờ tôi, tôi sẽ ra sau.

Nói rồi Kế Đô đứng dậy, anh đi về phía ông chủ quán, để lại Hàn Ngọc ngồi một mình.

Hàn Ngọc thở dài, Kế Đô đã thay đổi quá nhiều, và cho dù cô có nói thế nào đi chăng nữa, Kế Đô vẫn không thể thay đổi. Và Hàn Ngọc lạnh hết cả sống lưng, một nỗi sợ hãi đột nhiên ngóc đầu dậy trong trái tim Hàn Ngọc, Kế Đô rất mạnh, nhưng những kẻ mạnh hơn Kế Đô không thiếu, vậy thì… một ngày nào đó, Kế Đô sẽ chết. Nghĩ đến đây, Hàn Ngọc rùng mình mà lo sợ, Kế Đô đã giết nhiều người, và có quá nhiều kẻ thù, ai dám chắc rằng một ngày nào đó, Kế Đô sẽ không bị săn lùng chứ?

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc đứng dậy, cô có cảm giác bất an và để xua tan đi nỗi lòng đó, cô cố gắng không nhìn Kế Đô và nhanh chân bước ra khỏi quán.

Kế Đô nhìn theo Hàn Ngọc, đợi cho Hàn Ngọc đi khuất hẳn, anh mới quay sang ông chủ quán:

-Tôi trả tiền.

Ông chủ quán đon đả nhận lấy hai đồng bạc từ tay Kế Đô. Hai đồng sáng loá làm ông ta hơi nheo mắt lại và thích thú.

-Cảm ơn quý khách!

-Và ông nên cảm ơn tôi một lần nữa vì tôi chưa chặt bay cái đầu của ông thì tốt hơn.

Ông chủ quán giật mình kinh hãi.

-Hôm tới đây… – Ánh mắt của Kế Đô lạnh lùng sau mái tóc trắng – … tôi đã đưa cho ông một đồng vàng để ông câm miệng lại về sự có mặt của chúng tôi nếu bất cứ kẻ nào dò hỏi. Nhưng có vẻ như sự tham lam làm ông không được thấu đáo cho lắm.

-Tôi, tôi… – Ông chủ quán lắp bắp.

Ông chủ quán chưa kịp nói hết câu thì một lưỡi dao đã kề lên cổ ông ta. Bọn tiểu nhị trong quán giật mình và lưỡi bọn họ ríu hết cả lại, không nói được gì, chỉ ú ớ trong họng.

-Nói! Thằng Vô Ảnh đã trả cho ông bao nhiêu tiền để ông cho hắn biết giờ giấc và cách thức đi lại của chúng tôi trong mấy ngày hôm qua?

Vài người trong quán ăn nhìn thấy cảnh đó, sợ hãi bỏ chạy. Nhưng có vài người còn lại, có thể quá sợ hãi nên ngồi im thin thít, không dám ngẩng mặt lên.

-Xin cậu… – Ông chủ quán ràn rụa nước mắt – …tôi còn gia đình…

-Trả lời cho thành thật. Không thì ông sẽ không còn cơ hội mà khóc nữa đâu.

Ông chủ quán nói vội như sợ ai cướp lời mình:

-Hôm sau khi cậu đến, thì có một kẻ mặc áo khoác đen đến đây, hắn đe doạ, nếu tôi không nói thì hắn sẽ cho cái mạng tôi nằm kỹ dưới đất! Tôi không còn cách nào khác cả! Mong cậu tha thứ!

Cái cổ ông chủ quán co giật và rung lên. Nhưng Kế Đô đã hạ dao xuống.

https://thuviensach.vn

Kế Đô nói:

-Tôi sẽ tạm thời phá bỏ nguyên tắc của mình. Coi như số ông còn thọ.

-Vâng, cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu! – Mồ hôi chảy ra đầm đìa, ướt hết cả áo.

-Tuy nhiên, tôi yêu cầu ông hãy làm cho tôi một số việc.

-Vâng, cậu cứ nói! – Ông chủ quán hấp tấp.

-Nhờ ông dọn dẹp mấy cái xác cho sạch sẽ.

Không gian trong quán trọ bắt đầu im lặng một cách đáng sợ. Những kẻ ngồi lại trong quán đều hướng ánh mắt về phía Kế Đô.

-Vô Ảnh bảo chúng mày đến đây làm gì? – Kế Đô hỏi.

Lúc này, những kẻ được hỏi mới rút kiếm từ trong áo ra, bọn chúng đã có sự chuẩn bị sẵn trước khi đến đây.

-Là để lấy mạng của mày!

Một tên đã xông đến, rất nhanh, thanh kiếm trên tay hắn bổ xuống mặt Kế Đô.

Nhưng thanh kiếm ấy đã bị chặn lại bởi con dao trên tay Kế Đô.

-Hình như Vô Ảnh đã đùa với các ngươi rồi. Và đáng tiếc, các ngươi lại là những kẻ cả tin.

…

Vô Ảnh đang nằm ườn người trên bãi cỏ của một sườn núi đứng trước Đạp Kiếm Sơn Trang. Từ đây nhìn xuống, Đạp Kiếm Sơn Trang chỉ to hơn cái lòng bàn tay mà thôi.

Vô Ảnh cầm một cuộn vải, hắn cứ ngắm nó mãi không thôi và dường như cái cuộn vải ấy có điều gì làm hắn thích thú lắm.

Có tiếng vỗ cánh nhẹ nhàng, Vô Ảnh ngửa đầu về đằng sau, một kẻ mặc áo khoác đen với đôi cánh màu đen tuyền dài và rất rộng, hơn hẳn những đôi cánh khác của người Vũ Tộc.

-Dạ Nhãn hả? – Vô Ảnh nói.

-Là ta.

-Đã lâu chúng ta không gặp nhau rồi, kể từ cái hôm họp mặt ở Bích Đào Lâm. Ngươi đi đâu vậy?

https://thuviensach.vn

-Rất nhiều chuyện, ngươi có nghĩ là ta đã tìm thấy ông già Tửu Kiếm Tiên không?

Vô Ảnh hơi ngạc nhiên một chút, nhưng rồi vẫn như vậy, chẳng có gì khiến hắn để ý cả.

-Ông già kiếm thuật đệ nhất đó à?

-Đúng vậy. Ta có hỏi ông ta về Tàn Dương, nhưng…chẳng khai thác được gì cả. Mà sém nữa là mất mạng, kiếm thuật của lão già ấy đúng là kinh khủng thật.

Dạ Nhãn thấy Vô Ảnh cứ nghịch mãi cái cuộn vải tròn, hắn hỏi:

-Cái gì đấy? – Dạ Nhãn cầm lấy cuộn vải.

-Hắc Kiếm.

-Ngươi phong ấn nó lại à?

-Ừ. Cho tiện.

Và rồi Dạ Nhãn cảm thấy chán khi mình ba hoa, hắn hỏi lại:

-Chuyện con bé Hàn Ngọc tới đâu rồi?

-Sắp xong rồi.

-Thiên Ma cần nó sống để gây sức ép lên ông già Hàn Thuyên. Hiện giờ, ta có nhận được tin là ông già đó sắp chuẩn bị về Kính Hồ Cư cản mũi chúng ta rồi.

-Vậy Thiên Ma tính toán ra sao?

-Trước mắt, công việc của ngươi mà hắn giao cho rất rõ ràng, bắt sống Hàn Ngọc và gây sức ép lên ông già Hàn Thuyên. Tuy nhiên, hiện giờ ta vẫn chưa biết Thiên Ma sống chết ra sao cả.

Vô Ảnh ngạc nhiên, lần này thì đúng là có vấn đề khiến hắn quan tâm:

-Sao lại thế?

Dạ Nhãn ngán ngẩm:

-Dính phải Hoả Ngục của Xích Vân.

Vô Ảnh hỏi dồn:

-Xích Vân lại cầm Oan Nghiệt Kiếm rồi à? Thiên Ma đang giữ cơ mà, sao hắn lại có nó? Mà xảy ra chuyện vào lúc nào?

Dạ Nhãn có thể thấy được sự dồn dập và hấp tấp trong cách nói của Vô Ảnh, hai đôi mắt của Vô Ảnh đang nheo lại, lông mày nhíu hết cỡ.

https://thuviensach.vn

-Vào đúng hôm lễ Thanh Lâm.

Vô Ảnh cười, lần đầu tiên Dạ Nhãn thấy hắn cười, Dạ Nhãn hỏi:

-Ngươi thích thú điều gì vậy?

-Ta lại nhớ ngày trước, khi Xích Vân còn ở trong Bất Kiếp Viện…

-Thôi, đừng nghĩ tới điều đó làm gì nữa. Tập trung vào vấn đề chính đi, con bé Hàn Ngọc ra sao rồi, mà thằng Kế Đô có tin tưởng được không? Ngươi chắc là nó đang thực hiện đúng kế hoạch đấy chứ.

Vô Ảnh không nói gì cả.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 5 phút và 14 giây -----

Hàn Ngọc đứng đợi mãi ở ngoài Đạp Kiếm Sơn Trang. Sao mà Kế Đô lâu thế?

Nhưng vừa nghĩ đến đó thì Kế Đô đã xuất hiện ở ngay bên cạnh cô.

-Sao huynh đi lâu vậy?

Kế Đô trả lời:

-Có chút việc cần phải nói với ông chủ quán. Chúng ta đi thôi.

Hai người cùng đi, không ai nói gì cả.

Kế Đô giấu tay phải của mình ra sau lưng.

Tay của anh đã dính một ít máu, và anh không muốn để Hàn Ngọc nhìn thấy.

…

Ông chủ quán và đám tiểu nhị sững mặt, đôi mắt họ dại đi và như thể là tử thần đã cướp mất linh hồn của họ. Miệng há hốc, và cùng một loạt, nôn thốc nôn tháo.

Ông chủ quán, tay bịt mũi, nói:

-Mấy đứa cùng ta làm việc thôi.

Bọn tiểu nhị cũng kinh hãi, nhưng thà làm còn hơn không.

Những cái xác nằm sóng xoài trên sàn, máu bắn be bét lên khắp tường.

…

-Có ngửi thấy mùi gì không? – Vô Ảnh hỏi.

Dạ Nhãn hít hửi xung quanh, và như để kiểm chứng cho cái mũi mình, hắn là đưa cuộn vải lên mũi kiểm tra lại lần nữa. Không, chẳng có gì cả.

https://thuviensach.vn

-Gì? – Dạ Nhãn không biết.

Vô Ảnh nhìn về phía Đạp Kiếm Sơn Trang, đôi mắt của hắn ánh lên vẻ khao khát như của một con thú đói mồi.

Vô Ảnh lấy cuộn vải, hắn đứng dậy rồi đáp:

-Máu tanh.

Dạ Nhãn nhìn theo, tên Vô Ảnh này bỏ đi mà chẳng nói lời nào.

Dạ Nhãn bật cười, hắn quên mất một điều.

Vô Ảnh cực nhạy cảm với máu.

…

Đã lâu lắm rồi, Phương Thác mới được cùng Ngài Hàn đi dạo trên thành Bắc Kiếm Tiên. Tuy nhiên, không phải là đi chơi ngắm cảnh trời đất, cái đó bây giờ xa xỉ với Ngài Hàn lắm.

Thực chất, Ngài Hàn đi thế này là để xem mấy tháng qua Hàn Thuỷ làm ăn thế nào, và Phương Thác cũng được dịp nở mặt khi thấy Ngài Hàn hài lòng với cách thức sắp xếp và tổ chức của hắn.

-Tại sao Thái Nhật dạo này có vẻ im hơi lặng tiếng nhỉ? – Ngài Hàn nói – Bọn chúng đang tính toán điều gì đây?

-Cháu không rõ lắm, đã mấy tháng nay, Thái Nhật không gây ra chuyện gì lớn.

-Phải hết sức cẩn thận. Những lúc này khiến ta dễ chủ quan và sơ hở, hãy cố gắng để ý tới bọn chúng, để ý tới những thay đổi dù là nhỏ nhất.

-Cháu hiểu rồi.

Ngài Hàn dặn dò Phương Thác như vậy là có ý cả.

-Có thể tao sẽ tới Kính Hồ Cư vào ngày mai, hoặc ngày kia, mày ở đây, cùng với hai ông bạn già của tao, và với thằng Dư Nhận làm việc cho tốt.

-Vậy bác đi với những ai?

-Lã Vân và Hàn Vệ. – Ngài Hàn đáp.

-Đã phải để Hàn Vệ ra tay rồi sao?

-Ta đã già, và ta không có đủ sức khoẻ như trước đây nữa. Giờ chỉ có Hàn Vệ mới thay thế ta được chuyện đó, có thể sẽ phải xảy ra một trận chiến ở Kính Hồ Cư, và sức mạnh của Hàn Vệ là thứ mà ta tin tưởng nhất lúc này.

https://thuviensach.vn

-Có hai người thôi sao?

-Ta đã gửi thư cho Hàn Phi, nó sẽ khỏi về nhà nữa mà thẳng tiến đến Kính Hồ Cư luôn.

Phương Thác hơi e ngại, Ngài Hàn đã phải dùng tới những đứa con trai mình thì không phải là chuyện đùa. Hắn nói:

-Liệu có…quá nguy hiểm không ạ?

-Lúc nào chết thì hẵng hay. Nhưng đúng là lần này, ta không thể chắc rằng phần thắng sẽ thuộc về phía Hàn Thuỷ. Bất Kiếp Viện quá mạnh, ta không thể tin tưởng vào khả năng của mình nữa, tuỳ theo số trời thôi.

-Bác không thể chắc chúng ta thắng?

-Đúng vậy. Ta đã từng chứng kiến sự lớn lên và trưởng thành của một số thành viên trong Bất Kiếp Viện, nên ta hiểu thực lực của chúng đến đâu.

Phương Thác thấy mình lúc này quá vô dụng, phải chăng hắn mạnh hơn nữa, thì có phải bây giờ đã giúp được Hàn Thuỷ rồi không?

-Đừng lo lắng quá nhiều về chuyện đó… – Ngài Hàn như đọc được suy nghĩ của Phương Thác – …cố gắng học đao thuật của lão già An Dương cho tốt, thời gian sẽ chờ đợi người có nỗ lực thôi.

Đang đi thì có một cánh tay ngáng bước chân của Ngài Hàn. Ông cúi xuống, một người ăn xin đang van khất:

-Tôi xin ngài! Hãy cho tôi sống! Tôi xin ngài!

Ngài Hàn nhìn hắn, một kẻ hơi gầy gò thật, nhưng hắn chẳng có vẻ gì là yếu sức, ông cười khẩy rồi nói:

-Anh bạn, thay vì xin xỏ, hãy thử tìm một công việc đi. Làm ra tiền, hay hơn là được cho tiền đấy.

Nói rồi Ngài Hàn bước đi, không thèm ngoái lại, tên ăn xin lại van:

-Tôi cầu xin ngài đấy! Tôi đã quá đói rồi! Tôi cầu xin ngài!

Ngài Hàn cười:

-Rất tiếc, hôm nay ta không được nhân ái cho lắm! Cậu phải chịu đói rồi!

Van nài mãi không được, tên ăn xin chuyển giọng ngay lập tức:

-Mẹ kiếp! Rồi sẽ có ngài, ông chết mà chẳng ai tiếc thương, chẳng ai chôn xác đâu!

https://thuviensach.vn

Phương Thác bực mình, một thằng không biết điều! Hắn toan quay ra định dần cho thằng ôn này một trận thì Ngài Hàn ngăn lại. Ông ngồi xuống trước mặt tên ăn xin:

-Vậy như cậu nói, nếu ta cho tiền cậu, thì ta sẽ được hưởng phúc, còn nếu ta không cho, tức là không tích đức, ta sẽ gặp tai hoạ chứ gì?

-Đúng thế!

Ngài Hàn cười, ông rút từ trong túi áo ra một đồng bạc. Ánh sáng của nó làm tên ăn xin loá mắt.

-Cậu muốn cái này hả?

-Đúng! – Tên ăn xin lại chuyển giọng – Mong ngài làm ơn!

Ngài Hàn lại cất đồng bạc vào túi, ông hỏi:

-Nếu ta cho cậu, thì cậu sẽ giúp ta chuyện gì nào?

-Tôi sẽ cầu phúc cho ngài.

-Vậy nếu ta cho tất cả mọi người trong thành Kiếm Tiên này tiền bạc, thì mọi người sẽ chúc phúc cho ta, có chắc là như vậy không?

Tên ăn xin trố mắt, hắn không nói được gì.

Ngài Hàn đứng dậy, ông cười:

-Giúp người khác, người khác sẽ giúp ta, ta có phúc. Không giúp người, người thù ta, không thèm giúp ta, ta có hoạ. Thế thì suy cho cùng…

…cũng chỉ là sự trao đổi đáng khinh rẻ mà thôi.

Ngài Hàn quay đi, Phương Thác bước theo ngài.

-Thác à, mày nhớ đấy. Quy luật của cái cuộc sống này cũng chỉ đến mức trao đổi cho nhận mà thôi.

-Liệu có quá phũ phàng như vậy không? – Phương Thác hỏi.

Ngài Hàn cười, ông nói:

-Có một sự trao đổi đáng trân trọng nhất mà ta từng biết, đó là sự trao đổi xuất phát từ trái tim.

-Nó như thế nào ạ?

-Đó là khi ta thực sự muốn giúp đỡ kẻ khác, mà ta không cần tới tiếng tăm, không cần tới sự trả ơn, và cũng không cần biết hậu quả của nó, đó là sự trao đổi đáng quý nhất.

-Bác đã từng chứng kiến điều đó?

https://thuviensach.vn

-Đã từng, con trai ạ. Có sự trao đổi đó mà ta còn đứng được ở đây tới ngày hôm nay.

…

Trúc Mai đang vui hơn bao giờ hết. Hàn Thanh đã quay trở lại Tổ Long rồi. Niềm hạnh phúc chỉ đến trong một khoảnh khắc nhất định. Trúc Mai đã nở một nụ cười rạng rỡ khi thấy khuôn mặt của Hàn Thanh. Cô nhảy lên ôm lấy cổ, bá vai, và ngắm nghía không biết chán khuôn mặt của Trường Thương Tiểu Quỷ. Một tháng rồi không được nhìn khuôn mặt ấy, Trúc Mai cảm giác như có một thứ bực dọc và chán chường luôn ẩn hiện trong lòng mình.

Đã xế chiều, Trúc Mai dọn cửa hàng của mình, cô dọn sớm hơn một chút so với mọi hôm, cô muốn về với Hàn Thanh ngay lập tức. Cô định tối nay sẽ rủ Hàn Thanh đi chơi cho thoả cái nỗi cô đơn mà cô đã phải chịu đựng suốt cả tháng qua.

Nhưng suy nghĩ của phụ nữ thường rất hay chuyển hướng. Trúc Mai nghĩ về Hàn Thanh, nhưng chẳng hiểu thế nào, mà cô lại nghĩ sang Gia Nhạ.

Chẳng biết là có phải do suy đoán chủ quan của mình hay là do trực giác nhạy bén, Trúc Mai cảm thấy Gia Nhạ có chút gì đó như là tình ý đối với cô. Gia Nhạ không hề quan tâm tới bất cứ cô gái nào ở Tổ Long Thành cả, mà chỉ tâm sự và đi dạo với Trúc Mai. Những suy nghĩ, những cảm nhận của mình, Gia Nhạ đều nói với cô, những chuyện vui, chuyện buồn, Gia Nhạ đều nói với Trúc Mai. Nên nhiều khi, Trúc Mai tưởng như mình có thể biết được Gia Nhạ đang nghĩ gì, đang định làm gì. Cũng có thể đó là một sự hiểu biết lẫn nhau giữa hai người bạn thân chăng? Có thể là như vậy. Trúc Mai luôn coi Gia Nhạ là một người bạn tốt, nhưng có một vấn đề mà Trúc Mai không biết được, đó là liệu Gia Nhạ có nghĩ như vậy không? Gia Nhạ có thực sự coi cô là một người bạn không, hay là còn muốn vượt quá giới hạn đó? Trúc Mai thường để ý vào đôi mắt người khác, nhưng cô lại không muốn nhìn thẳng vào mắt Gia Nhạ vì Gia Nhạ thường hay nhìn cô. Có gì sai khi người ta nhìn ngắm mình? Không. Nhưng cái nhìn đó của Gia Nhạ luôn thường trực và luôn khao khát một điều gì đó.

https://thuviensach.vn

Gia Nhạ là niềm mơ ước của tất cả các cô gái ở Tổ Long Thành, vẻ ngoài đẹp trai, gia thế nổi trội nhất Tổ Long. Nhưng chính điều đó làm cho Gia Nhạ khó chịu. Gia Nhạ thường có cái nhìn không hay lắm về các cô gái, cho rằng không có một cô gái nào yêu anh thật sự, tất cả chỉ là vì cái gia sản đằng sau Gia Nhạ. Một suy nghĩ cũng khá tiêu cực và có phần suy xét chủ quan. Nhưng cuộc sống của Gia Nhạ là gì? Cũng giống như Hàn Thanh, Gia Nhạ trưởng thành trong môi trường bang phái nhiễu loạn, sống trong thủ đoạn, trong sự lừa lọc luôn hiện hữu trước mắt. Hàn Thanh đã bị ảnh hưởng bởi môi trường sống ấy, nó tạo cho anh một tính cách khôn ngoan và hơi láu cá. Gia Nhạ thì không đến mức thế, nhưng thực ra những hành động hiệp nghĩa mà anh làm chỉ để che lấp đi cái đầu óc biết thừa những cái gì đang hiển hiện trước mắt mình. Gia Nhạ biết thừa những hành động ấy của mình có vẻ như là điên rồ và rỗi hơi trong mắt của mọi người, nhưng anh không muốn sống theo những gì mà cha anh – Hà Gia Đoàn – bang chủ Độc Tâm đã từng sống. Anh không muốn lúc nào cũng ở trong tình trạng đối đầu tất cả như cha anh, không muốn phải dùng thủ đoạn như cha anh, Hà Gia Nhạ muốn tất cả mọi người nhìn anh với con mắt khác. Vậy nên, Gia Nhạ thì có danh tiếng, còn cha anh – Gia Đoàn thì khét tiếng. Những điều đó, Trúc Mai hiểu hết, và đôi lúc, Trúc Mai thấy hơi thẹn một chút vì Hàn Thanh còn lâu mới có những hành động đáng trọng như Gia Nhạ. Hàn Thanh sống phóng túng, nhưng Hàn Thanh hơi ích kỷ trong việc giúp đỡ người khác. Và đôi khi, Hàn Thanh giúp người khác là có mục đích riêng của mình. Cái này thì Hàn Thanh không thể sánh nổi với Gia Nhạ. Gia Nhạ giúp đỡ người khác mà không cần tính toán, không cần biết hậu quả, một viên ngọc hiếm có rơi rớt xuống con sông đục ngầu này.

Nhưng Trúc Mai chỉ là nhận xét như vậy trong lòng mình thôi. Hàn Thanh vẫn là chỗ dựa tinh thần lớn nhất của cô, sau người mẹ. Trúc Mai không ưa sự khôn lỏi, nhưng cô lại yêu một người hơi láu cá như Hàn Thanh. Vậy cái đó thì giải thích như thế nào?

Có những tình cảm mà chỉ riêng mình mới hiểu được.

Trúc Mai đang lúi húi cất dọn thì thấy một bóng người ở dưới đất, không kịp nhìn, cô chỉ cười:

https://thuviensach.vn

-Chàng đến rồi à?

Đáp lại không phải là tiếng nói trong và cao của Hàn Thanh mà là một giọng nặng và hơi trầm:

-Không. Là tôi.

Giọng nói này như là của Gia Nhạ? Trúc Mai cười:

-A! Là công tử sao?

Trúc Mai ngẩng lên, và cô biết mình không nhầm. Là vị công tử Hà Gia, nhưng cái tên thì khác. Một người to lớn, mặc áo cộc, để lộ ra hình xăm con diều hâu rất lớn trên cánh tay.

Hà Gia Tập.

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 6 phút và 31 giây -----

Anh trai của Hà Gia Nhạ.

Trúc Mai hơi ngạc nhiên một tý, cô mới chỉ nhìn thấy Gia Tập, chứ chưa từng bao giờ gặp và nói chuyện với Gia Tập cả. Những gì mà cô biết về người này, chẳng khác gì với Hà Gia Đoàn là mấy. Tính nóng như lửa, không nên dại mà đụng vào, và giết người không gớm tay. Đó là những gì mà người ta nói về Hà Gia Tập.

-Cô nương tên là Trúc Mai? – Gia Tập hỏi.

-Vâng, vậy anh là… - Trúc Mai vẫn giữ lịch sự.

-Tôi là Hà Gia Tập, anh trai của Hà Gia Nhạ. – Gia Tập đưa đôi tay to như tay gấu, chằng chịt những vết sẹo với chai cứng ra trước mặt Trúc Mai.

Trúc Mai để ý đôi tay đó, song cô cũng lịch sự bắt tay lại.

-Tôi có thể tiếp chuyện với cô nương một chút được không? – Gia Tập nói.

Trúc Mai ngẫm nghĩ, cô không biết là Hàn Thanh có tới không? Sợ không thấy cô, Hàn Thanh lại lo lắng.

Nhưng trước mặt cô là Gia Tập, cái bóng của hắn che lấp ánh cả áng nắng chiều tàn, đổ lên người Trúc Mai. Cô thấy tốt nhất không nên từ chối lời mời của người này.

-A, vâng… - Trúc Mai nói.

-Vậy mời cô nương.

Trúc Mai quay sang, nhờ một bạn hàng trông hộ cô một lúc rồi về ngay.

https://thuviensach.vn

Trúc Mai đi đằng sau Gia Nhạ, lúc này cô mới thấy cái dáng người to lớn của Gia Tập, lưng to và rộng, cánh tay cuồn cuộn bắp thịt, dáng đi như muốn nghiến nát mặt đất. Và không có gì lạ khi Gia Tập có thể áp đảo đối thủ bằng thân hình này.

Nơi mà Gia Tập mời Trúc Mai nói chuyện là Độc Ẩm Quán, quán ăn nổi tiếng ở thành Tây, một trong ba quán ăn lớn của Thực Thần tiên sinh ở Tổ Long Thành. Người đến thưởng thức bữa ăn ra vào nhộn nhịp và đông như trẩy hội. Sẽ là rất khó để tìm được một bàn nào còn trống tại đây. Nhưng dường như đã có sự chuẩn bị trước, lúc Gia Tập vừa mới vào, đã có tiểu nhị dẫn đường dẫn lên tầng trên của quán.

Một phòng trà nhỏ, có mùi trầm hương thơm, cửa sổ hướng xuống đường phố tấp nập. Từ đây có thể nhìn thẳng được ra vườn đào rộng lớn ở thành Tây.

-Mời cô nương! – Gia Tập nói.

Trúc Mai đáp lễ:

-Vâng, mời công tử.

Hai người ngồi đối diện nhau, cửa phòng được đóng lại, chỉ còn tiếng rót nước trà vào chén.

-Dám hỏi công tử mời tôi đến đây hôm nay là có chuyện gì?

Gia Tập nói:

-Rất tốt, rất thẳng thắn. – Gia Tập cười – Nhưng mời cô nương dùng trà.

Trúc Mai nhận lấy chén trà từ tay Gia Tập, cô nhấp lấy một ngụm. Trà thơm và hơi chán hơn so với trà bình thường, nó khiến Trúc Mai tập trung hơn một chút.

-Như ban nãy đã tự giới thiệu… – Gia Tập nói – …tôi là anh trai của Gia Nhạ. Tôi quan tâm tới nó, và tôi quan tâm tới cách sống của nó như thế nào.

-Vâng.

-Và tôi cũng muốn xem Gia Nhạ có tình ý với ai. Cha tôi – Hà Gia Đoàn, chắc cô đã nghe tên cha tôi? Vâng. Ông cụ là một người rất kỹ tính, và ông cụ không chấp nhận em trai tôi mang về nhà một đứa con gái thích bới móc chuyện Hà gia của chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Trúc Mai đã hiểu ẩn ý mà Gia Tập nói, như thế có nghĩa là Gia Tập đã biết cô có quan hệ với Hàn Thanh. Và cô chắc chắn là hắn biết, cô là người yêu của Hàn Thanh. Và Gia Tập nói thế này, có nghĩa là hắn muốn cô tránh xa Gia Nhạ.

-Công tử có vẻ hơi lầm lẫn ở đây rồi! – Trúc Mai cười – Tôi cũng chỉ là một người bạn của Gia Nhạ, thỉnh thoảng chúng tôi nói chuyện với nhau, vậy thôi, còn về chuyện tình duyên, thực sự tôi chỉ coi Gia Nhạ là bạn thôi!

Gia Tập cười:

-Nhưng thằng em trai của tôi, nó lại không nghĩ thế. Cô nương đừng ngại. Tôi và em trai tôi lớn lên từ bé, tôi có thể đọc được những suy nghĩ trong đôi mắt của nó. Nó có chút cảm tình với cô nương, và tôi không lạ lắm về điều đó.

-Cũng là một chuyện thường tình thôi mà.

-Cô nương là một người khá hoạt bát và hiểu ý người khác. – Gia Tập cười – Vâng. Em trai tôi, chắc cô cũng hiểu phần nào, nó có mối quan hệ không tốt lắm với cha tôi, và đôi khi là với cả tôi nữa. Nó thường không tán thành những gì mà chúng tôi chỉ bảo nó, nó thích những gì mà nó muốn. Thực ra đó cũng là tính cách của một con người, những gì nó làm đều đúng đắn, nên tôi cũng không có ý định ép buộc nó điều gì. Tuy nhiên, vấn đề là nó hay bất mãn, nó bất mãn với những thứ làm nó khó chịu, hoặc làm nó không vui, nó không có ai để tâm sự. Gia Nhạ nói rằng nó rất vui, và rất thoải mái khi nói chuyện với cô nương …

Nói đến đấy, Gia Tập để lửng. Trúc Mai hỏi:

-Vậy ý của công tử là gì?

Gia Tập nhấp một ngụm trà:

-Cô nương có thể coi là một người bạn thân của Gia Nhạ. Cô nương đã hiểu những tâm tư của Gia Nhạ. Và cô nương cũng hiểu Gia Nhạ là đứa không thích bị người khác lợi dụng. Tình bạn bè đối với nó không phải là thứ để đùa cợt và đem ra đong đếm như cân một miếng thịt lợn. Cô nương hiểu chứ?

-Vâng. Tôi hiểu.

https://thuviensach.vn

-Tôi chỉ mong cô nương hãy cố gắng hiểu cho Gia Nhạ, và là người cảm thông cho Gia Nhạ. Đừng để những nỗi lòng của Gia Nhạ phô bày cho những người khác, nói đến đây chắc cô nương đã hiểu?

Trúc Mai đã quá hiểu chuyện này, ngay từ khi Gia Tập nói câu đầu tiên với cô. Tuy nhiên, Trúc Mai vẫn nói:

-Vâng, mong công tử yên tâm.

-Đó là những gì mà tôi muốn nói với cô nương. Mà…trà ngon quá, đúng không?

-Vâng, công tử nói phải.

Gia Tập đã muốn kết thúc cuộc nói chuyện ở đây. Và điều hắn mong muốn là Trúc Mai biến ngay khỏi mắt hắn. Trúc Mai hiểu điều đó, cô đứng dậy:

-Xin thứ lỗi, tôi còn có một chút việc, đành thất lễ với công tử!

-Vâng, không làm phiền cô nương nữa.

Trúc Mai bước ra khỏi phòng trà, Gia Tập chẳng thèm ra tiễn cô nữa.

Ra khỏi quán, Trúc Mai đã thấy có người đứng đợi mình.

Hàn Thanh.

-Chàng biết em ở đây sao? – Trúc Mai nói, hôn lên má Hàn Thành.

-Thằng cha Gia Tập đó có gây khó dễ gì cho em không?

Trúc Mai không lạ khi Hàn Thanh có thể bám sát theo cô được. Hàn Thanh có thể tìm ra người khác cực nhanh, cho dù nơi cần tìm có rộng lớn thế nào đi nữa.

Nó giống như cách làm việc của một sát thủ.

-Không. Anh ta cũng không đến nỗi như lời thiên hạ vẫn bảo.

-Vậy thôi hả?

-Chỉ có vậy. Anh ta chỉ nói rằng hãy cố gắng hiểu cho Gia Nhạ.

Hàn Thanh không bình luận gì thêm về chuyện ấy nữa. Anh đẩy Trúc Mai:

-Ừ, thôi về nào! Này, ta bảo, tối này có đi chơi không?

-Ở đâu?

-Ra ngoài vườn đào Tổ Long đi. Lâu lắm rồi không ra đó.

https://thuviensach.vn

-Chàng tâm lý đấy! – Trúc Mai lại hôn cái nữa lên má Hàn Thanh – Đồ Tiểu Quỷ!

-Này, sao lại gọi ta là Tiểu Quỷ hả?

-Thế thì gọi là tên quỷ con nhé?

-Bậy nào! – Hàn Thành véo má Trúc Mai – Đi trước đi!

Hàn Thanh đẩy Trúc Mai đi. Và anh ngoái đầu lại về phía Độc Ẩm Quán.

Ánh mắt của Hàn Thanh bắt gặp ánh mắt của Gia Tập đang nhìn anh từ tầng trên của Độc Ẩm Quán.

Hai đôi mắt đang nhìn về phía nhau.

Gia Tập nhìn Hàn Thanh, hắn cười, chiếc chén bằng đá trên tay của hắn đã bể nát từ lúc nào, bản thân Gia Tập cũng không biết điều đó.

Hàn Thanh quay đi, một nụ cười kín đáo khẽ lộ ra ở khoé miệng.

“Để thư thư rồi giết mày sau cũng chưa muộn! “.

…

Đêm tối xuống, một ngày nữa lại sắp bắt đầu qua.

Kính Hồ Cư vẫn đang lặng lẽ, cuộc sống cứ trôi qua một cách chán ngắt.

Nhưng ai mà biết rằng, đang có những chuyến đi, những cuộc hành trình về nơi này.

Từ những hướng khác nhau, từ những địa điểm khác nhau, tất cả những kẻ đang rối rắm trong mớ bòng bong sẽ về chỗ này.

Xích Vân sẽ được biết điều đó.

Đêm nay, nhóm người của Xích Vân đã nghỉ lại tại một thôn nhỏ ven Xuyên Tâm Hồ.

Xuyên Tâm Hồ xưa kia vốn là một vùng đầm lầy rộng lớn, cả vùng đất Kính Hồ Cư bây giờ cũng là một phần của nó. Sau này, nước ở nơi đây dần rút cạn lại, và nổi lên một vùng đất rộng lớn Kính Hồ Cư. Đáy vùng đầm lầy ấy bắt lầu lún sụt xuống, nước từ con sông Chu Tước Giang đổ vào, và hình thành nên Xuyên Tâm Hồ như ngày nay.

Kính Hồ Cư là một vùng đất khá yên bình. Ít nhất là nó yên bình trong sự kiểm soát của Độc Tâm. Độc Tâm không phải là bảo mẫu ở đây, cái đó sẽ động chạm ít nhiều tới lòng tự trọng của các vị trưởng lão. Nhưng các vị

https://thuviensach.vn

trưởng lão không thể phủ nhận chuyện các vị có quan hệ mật thiết với Độc Tâm, và đôi lúc, Độc Tâm quyết định tất cả, các vị trưởng lão cảm thấy như mình hơi hổ thẹn.

Bang phái là gì mà có thể khiến người ta sợ?

Biết làm ăn thì sẽ đem lại cho bang phái những khoản lợi nhuận kếch sù, những khoản lợi nhuận lại được đầu tư và dùng vào những thứ đẻ ra tiền khác, cứ thế, thành một thứ vòng tròn bành trướng liên tục. Nhưng có tiền, chưa chắc đã có quyền. Và điều đó đã nảy nòi ra tiền phải có quyền. Tuy đôi khi không thực sự đúng lắm, nhưng sức mạnh kinh tế thường là thứ quyết định uy lực chính trị. Đồng tiền dẻo hơn rắn, nó len lỏi vào những ngõ ngách trong bộ máy chính trị ở các thành. Bằng việc dùng tiền, mua lại, bao cả một khu vực buôn bán, như vậy là đã có thể tạo ra một uy thế cho bang phái trong một chỗ nào đó. Khi đã dùng tiền để mua lại, tức là, đã có quyền sử dụng khu vực đó, rất đơn giản và dễ hiểu. Sức mạnh về kinh tế sẽ khiến người ta có một vị trí đáng nể trong mắt mọi người, và nhờ có uy lực kinh tế, nên sẽ có rất nhiều người phụ thuộc vào nó, và để danh chính ngôn thuận, bang chủ các bang phải đã len chân vào thành phần lãnh đạo các thành. Một công thức quá quen thuộc và lặp đi lặp lại, đến mức phát ngán đi được. Nhưng điều hay của nó là ở chỗ, không phải thằng nào cũng là thằng biết đẻ ra tiền. Đẻ ra tiền không khó, nhưng đẻ ít và đẻ nhiều là hai chuyện khác biệt. Công đoạn đẻ ra tiền là khó nhất, và cũng mất nhiều thời gian nhất. Bang phái cần có thời gian đó để phát triển. Khi đã có tiền, chuyện len lỏi vào vũ đài chính trị không khó lắm, tuỳ thuộc vào lời ăn tiếng nói và quan hệ của các bang chủ. Thời gian để len chân vào cũng ít hơn và không đến nỗi quá phức tạp. Nhưng khi công thức ấy được thực hiện xong, thì bảo toàn công thức và giữ nó không biến mất cũng khó chẳng kém gì đẻ ra tiền. Tiền cộng quyền thì ra thế. Giữ được cái thế ấy, đòi hỏi bang chủ phải là người như thế nào.

Một quán trọ nhỏ, nhưng cũng khá sạch sẽ, Xích Vân ngả lưng xuống, một ngày vất vả. Còn phải tới cuối tuần này nữa thì cả nhóm mới tới được Kính Hồ Cư.

https://thuviensach.vn

Nhưng điều làm Xích Vân khó chịu nhất bây giờ là Hoa Anh. Y thấy mình như một thằng dở hơi khi tống Hoa Anh vào gốc cây, xổ ra cả một đống câu nói vớ vẩn. Nhưng Xích Vân tức không chịu được khi cái tên Chấn Phương nói chuyện với Hoa Anh. Chẳng hiểu vì sao nữa.

Đôi mắt Xích Vân khép dần, y thấy bóng tối đang tới.

Phòng bên kia, Chấn Phương cũng ngồi nghỉ trên ghế, anh thấy cái cổ hơi mỏi nên lắc qua lắc lại.

Hổ nhân Thụ Cáp đứng dậy, ra khỏi phòng, Chấn Phương hỏi:

-Đi đâu vậy?

-Tôi ra ngoài một chút.

-Cậu đi hóng gió hả?

-Chắc là thế.

Chấn Phương hơi buồn cười trước cách trả lời của Hổ nhân Thụ Cáp. Dường như các Hổ nhân không có khiếu ăn nói lắm.

Hổ nhân Thụ Cáp ra ngoài quán trọ, thân hình to lớn choán hết cả ánh sáng leo lét từ cây nến bên trong quán trọ.

Thụ Cáp bước đi một quãng, anh ta nhìn quanh, đôi mắt sáng rực của loài hổ quét khắp màn đêm.

-Ai đấy? – Thụ Cáp hỏi.

Không có tiếng người trả lời.

-Ra đi, ta đã để ý ngươi theo bọn ta suốt từ sáng rồi. – Thụ Cáp nói tiếp.

Lần này thì một dáng người cao lớn bước ra, áo choàng màu nâu, chiếc nón rơm người này đội khiến cho Thụ Cáp không thể nhìn rõ mặt.

-Sao biết là ta đi theo? – Người lạ mặt hỏi, giọng nói ồm ồm.

-Buổi sáng nay, ta có để ý thấy tiếng bước chân. Và ta tin là có người đi theo.

Người lạ mặt cười:

-Khá lắm.

Người lạ mặt tiến đến, bước chân không gây ra tiếng động.

-Dạo này cả nhà vẫn ổn chứ? – Người lạ mặt hỏi.

Thụ Cáp hơi ngạc nhiên, đôi mắt của Hổ nhân này dãn ra.

-Ngươi là ai? – Thụ Cáp hỏi.

https://thuviensach.vn

-Chắc tại tao đi lâu quá rồi nên mày không nhận ra hả? – Người lạ mặt đáp.

Người lạ mặt bước tới, và thân hình của hắn còn to hơn cả Thụ Cáp. Thụ Cáp cao to gấp rưỡi người Nhân Tộc bình thường. Nhưng tên này còn hơn thế, Thụ Cáp chỉ đứng đến cổ của hắn, vai của Thụ Cáp kém vai của tên này tới một gang tay.

-Lâm Nhĩ Thụ Cáp… – Người lạ mặt nói tiếp – …nhưng nếu gọi họ thì tên là Lâm Cáp.

Người lạ mặt cởi chiếc mũ trùm.

-Thì ra là… – Thụ Cáp nghiến răng.

Một Hổ nhân to lớn, đôi mắt bên trái bị chột, răng nanh dài, thò ra ngoài miệng, rất hung dữ và đôi mắt lạnh nhạt. Và…

…bộ lông trắng như tuyết.

-Lâm Kiệt! – Thụ Cáp gằn giọng.

-Đã lâu không gặp mày. Thằng em trai Lâm Cáp yêu quý của ta.

…

Xích Vân lờ đờ, y cố chợp mắt nhưng không hiểu sao không thể ngủ được.

Y bực mình, hình ảnh của Hoa Anh cứ đậm lên trong tâm trí của y. Bực mình quá!

Xích Vân nhổm dậy, ra khỏi phòng.

…

Thụ Cáp và Lâm Kiệt, hai người đứng đối diện nhau. Lâm Kiệt thì hướng ánh mắt xuống dưới, Thụ Cáp thì hướng ánh mắt lên trên, đôi mắt của Thụ Cáp đằng đằng sát khí và đầy sự tức giận.

-Sao thế? – Lâm Kiệt nói, giọng ồm ồm không khác gì Thụ Cáp – Mày không vui mừng khi được gặp lại anh trai Lâm Kiệt của mày sao?

Thụ Cáp không nói gì, đôi mắt của anh ta toé lửa.

-Sao? – Lâm Kiệt nói tiếp – Có gì mà mày phải tức giận thế?

-Mẹ kiếp! Thằng khốn nạn! – Thụ Cáp gầm lên.

Lâm Kiệt không bị kích động bởi lời nói đó. Hắn ung dung:

-Sao?

https://thuviensach.vn

-Thụ Cáp không thể hiểu vì sao anh lại rời bỏ gia tộc đi? Gia nhập vào Tứ Thần Trấn Thiên, gây ra những tội ác đó! Anh nghĩ gì đấy hả? Gia tộc của chúng ta không bao giờ giết ai vì tiền, vì những lý do không chính đáng! Danh dự là tất cả những gì chúng ta có! Anh không biết điều đó sao?

Lâm Kiệt vẫn hướng ánh mắt khinh khỉnh về phía Thụ Cáp.

-Đó là một mối ô nhục! – Thụ Cáp nói tiếp – Những việc làm của anh đã làm thanh danh gia tộc Bạch Hổ bị huỷ hoại bởi anh!

Lâm Kiệt cười, nụ cười của hắn làm lộ ra những chiếc răng nhọn hoắt trắng ởn.

-Mày vẫn còn ngây thơ lắm! Thằng em trai Thụ Cáp của ta!

Thụ Cáp tức sôi máu, lông của Hổ nhân này xù lên.

-Tao đang làm một cuộc hành trình dài, thằng em trai đáng thương ạ. Một cuộc hành trình bất tận.

-Anh đi đâu, không ai cần biết! Nhưng những thứ mà anh làm, thật không thể khiến người khác dung thứ! Gia tộc Bạch Hổ đã khai trừ anh!

-Lâm Kiệt tao đâu có cần cái gia tộc đó chứ?

Thụ Cáp sôi máu, hai tay nắm chặt lại:

-Anh vừa nói gì?

Lâm Kiệt quay sang, đôi mắt của hắn loé lên:

-Có muốn được như ta không, em trai?

Thụ Cáp không hiểu.

-Mày có muốn biết bí mật của dòng họ Bạch Hổ không?

-Anh đã ra đi, và mang theo bí mật của dòng họ. Đó là điều không thể chấp nhận được!

-Nhưng bí mật ấy, kẻ nào trong gia tộc cũng muốn có nó cả, thằng em trai ngây thơ ạ!

Thụ Cáp không nói gì.

-Nếu mày muốn biết bí mật ấy, thì hãy như tao, làm một cuộc hành trình dài.

-Tức là thế nào?

-Cuộc hành trình với những kẻ bị nguyền rủa, mày sẽ tìm thấy bí mật của gia tộc Bạch Hổ.

https://thuviensach.vn

Lâm Kiệt ngáp, cái miệng rộng ngoác với những cái răng sắc nhọn khiến người ta ghê sợ.

-Hôm nay, Lâm Kiệt tao chỉ đi theo để tìm hiểu thông tin về Xích Vân thôi. Chứ tao chẳng ham hố gì cái chuyện gặp lại mày.

-Anh nên nhớ, anh là kẻ bị truy nã.

-Thế mày định bắt tao lại à?

Thụ Cáp nghiến răng kèn kẹt, đôi tay của Hổ nhân này bắt đầu xù lông, những móng vuốt ở tay anh ta dài hơn một chút.

-Hay là mày đang cố gắng phô diễn cái thói rởm đời của gia tộc Bạch Hổ đấy?

Mặt đất bị sụt xuống, đất đá xung quanh rung chuyển và bắn lên trên. Sức ép của khí làm vỡ nát những cột nhà xung quanh.

Đôi tay của Hổ nhân Thụ Cáp cuồn cuộn cơ bắp, có những đường như mạch máu màu đỏ thẫm ở dưới bắp tay hiện lên rõ mồn một. Mặt của Thụ Cáp cũng thế, những đường gân đỏ đan xen lẫn nhau. Bộ lông màu trắng dựng lên. Và đôi mắt của Thụ Cáp đã chuyển sang màu đỏ hồng, chỉ còn thấy lờ mờ con ngươi.

Nhưng cú đấm đó của Thụ Cáp đã bị chặn lại.

-Mày rất mạnh, Thụ Cáp à! – Lâm Kiệt nói, hắn đã đỡ được cú vừa rồi – Mày là Thần Thú mạnh nhất của dòng họ.

Lâm Kiệt nhìn xuống tay Thụ Cáp, những đường gân đỏ nổi lên cuồn cuộn.

-Đã luyện được Cuồng Hổ Phá Cực rồi à?

Thụ Cáp nghiến răng đè tay xuống, nhưng Lâm Kiệt không hề nhúc nhích.

-Thụ Cáp, mày rất mạnh. Nhưng mày quên là…

Cánh tay của Lâm Kiệt bắt đầu nổi gân đỏ lè, những đường gân ấy lan cả vào trong mắt hắn, đôi mắt chuyển sang đặc một đỏ thẫm như máu. Chỉ đặc một màu đỏ.

-…mày chưa từng bao giờ thắng nổi anh mày cả!

...

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 8 phút và 42 giây -----

https://thuviensach.vn

Lâm Kiệt gồng sức, hắn vung tay, đẩy Thụ Cáp lui về phía sau.

-Mày cũng phải gọi là có tư chất đấy, Thụ Cáp ạ! – Lâm Kiệt nói – Bao nhiêu kẻ ngu ngốc trong dòng họ Bạch Hổ đã không lượng sức, sử dụng Cuồng Hổ Phá Cực để rồi cơ thể vỡ nát, thành tàn phế!

Thụ Cáp hơi gượng. Hổ nhân này có vẻ không được tự tin cho lắm khi đứng trước mặt anh trai mình.

-Nhưng tao sẽ cho mày thấy sức mạnh của Cuồng Hổ Phá Cực thực chất đến mức độ nào!

Nói đến đó, Hổ nhân Thụ Cáp còn chưa kịp nghe hết lời nói của Lâm Kiệt thì anh ta đã thấy bóng Lâm Kiệt áp sát vào người mình. Tay của Lâm Kiệt đã nắm sẵn.

Hổ nhân Thụ Cáp biết hậu quả của cú đấm ấy, anh ta không còn cách nào khác, giơ hai tay thủ trước ngực.

-Hỗn Hống Chưởng.

Tay của Lâm Kiệt như không còn là cánh tay nữa, luồng chân khí đỏ đặc từ những đường gân trên tay hắn bao phủ thành lớp sương mỏng màu máu. Cánh tay ấy đấm thẳng vào đôi tay đã thủ thế của Thụ Cáp.

Nhưng có vẻ như Hổ nhân Thụ Cáp vẫn chưa dồn đủ lực cho cú đỡ của mình, tất cả những gì mà anh ta cảm thấy là thân người mình bay về phía sau, đầu và vai chạm vào những thứ gì cứng như đá, và cuối cùng, Thụ Cáp thấy mình đang quằn quại trên mặt đất, cơ thể tê dại đi, phía trước là đống đổ nát ngổn ngang.

-Mày vẫn chưa thể đuổi kịp Lâm Kiệt tao! Thụ Cáp ạ! – Lâm Kiệt cười, hắn tiến đến – Tao sẽ phải dạy lại cho mày cách dùng Hổ Cực Phá Quyền mới được!

Hổ nhân Thụ Cáp loạng choạng đứng dậy, không quên chửi rủa:

-Mẹ kiếp!

-Đừng chửi thằng anh mày vậy chứ! Hỗn Hống Chưởng, loại chưởng pháp cơ bản nhất của Cuồng Hổ Phá Cực, bằng cách đưa Tà Khí chạy vào da, mạch máu, tạo nên hiện tượng kết hợp hỗn tạp, những gì trên cơ thể cộng với chân khí tạo ra một thứ vật chất mới, sức mạnh mới. Chỉ có gia tộc Bạch Hổ, thể chất chịu đựng mới đủ khả năng tạo ra hiện tượng kết hợp

https://thuviensach.vn

đó, còn bọn Nhân tộc và Vũ tộc thì đừng hòng làm được! Ồ! Đến lúc này thì tao cũng phải cám ơn dòng họ Bạch Hổ một chút!

Hổ nhân Lâm Kiệt cũng hơi chủ quan, hắn không thấy Thụ Cáp lao như tên bay tới, tay của Thụ Cáp cũng y hệt như tay của Lâm Kiệt ban nãy.

-Câm mồm! Hỗn Hống Chưởng!

Lần này thì đến lượt Lâm Kiệt bay người về phía sau, thân hình đồ sộ của hắn đập nát mọi thứ.

Nhưng dường như cú đấm hơn trời giáng đó của Thụ Cáp không làm Lâm Kiệt đau đớn, hắn bước ra từ đống gạch vụn, miệng cười nham nhở với những chiếc răng nhọn hoắt và sắc như lưỡi dao.

-Cũng tạm được đấy! – Lâm Kiệt nói – Nhưng như thế là chưa đủ, thằng em trai ạ! Chưa đủ!

Khỏi cần nghe mấy lời đó, Thụ Cáp đã lao tới, thân người màu trắng của Hổ nhân này lao nhanh hơn gió, hai tay bổ xuống, chân khí đỏ rực bao quanh đôi tay ấy, sức ép của nó làm xoắn lại không gian xung quanh như một tấm vải bị kéo vào trong.

Mặt đất lại sụp xuống lần nữa, đất đá bị xới tung từng mảng lên, một hố tròn rất lớn ở giữa.

Thụ Cáp cố gắng ấn người xuống, nhưng anh ta hiểu rằng, Lâm Kiệt mạnh hơn anh ta nhiều. Lâm Kiệt chỉ đỡ đòn đánh của Thụ Cáp bằng một tay, khuôn mặt hắn thản nhiên như chẳng có gì xảy ra.

-Nhưng đừng có làm càn quá, ông em Thụ Cáp quý mến ạ!

Lâm Kiệt thấy có những ánh đèn từ những căn nhà hai bên đường, tiếng bước chân từ rất xa, đôi tai hổ của hắn động đậy liên tục. Lâm Kiệt đoán là vệ binh đang xộc tới đây. Thật là phiền phức! Có lẽ những vụ va chạm vừa rồi làm người ta thức giấc.

Lâm Kiệt buông tay, những đường gân đỏ lặn xuống dưới da, tên Hổ nhân quay lại, đội chiếc nón rơm lên, hắn chẳng để ý gì tới khuôn mặt tức giận của Thụ Cáp vì bị khinh thường ở phía sau.

Lâm Kiệt cười:

-Mày có tài, mày mạnh nhất dòng họ hiện nay, nhưng mày nên nhớ, thằng anh Lâm Kiệt của mày là cái ngưỡng mà mày chưa bao giờ vượt qua

https://thuviensach.vn

được.

Thụ Cáp tức sôi máu, nhưng anh ta không làm gì cả, Lâm Kiệt đã từng là kẻ như thế, rất mạnh. So với Lâm Kiệt, Thụ Cáp vẫn chỉ là kẻ đứng trên cái bóng của Lâm Kiệt mà thôi.

-Cuồng Hổ Phá Cực không chỉ có thế đâu, thằng em trai ngu ngốc ạ! Mày nên nhớ rằng, Cuồng Hổ Phá Cực là thứ chỉ có chúng ta mới có. Nhưng với sự ngu ngốc của mày, tao không nghĩ là cái dòng họ Bạch Hổ sẽ thành danh cho lắm! Nhỉ? Tao nói không sai chứ?

Lâm Kiệt đang cố gắng kiềm chế, đôi mắt của loài hổ trên mắt Thụ Cáp long lên, xoáy thẳng về phía trước.

-Tuy nhiên, nếu mày muốn thì…tao sẽ đợi …

-Đợi cái gì? – Thụ Cáp gầm gừ.

-Tao sẽ đợi xem mày trưởng thành như thế nào. Và khi nào thấy cần thiết, tao sẽ đấu một trận nghiêm túc với mày. Chứ còn bây giờ…

…mày vẫn còn yếu đuối lắm, Thụ Cáp ạ.

Lâm Kiệt quay đi.

-Mày thử được như tao xem! – Lâm Kiệt nói – Mày sẽ được biết vì sao mà người ta ngưỡng mộ Bạch Hổ.

Thụ Cáp đứng đó, nhìn cái bóng của Lâm Kiệt tan dần vào bóng tối.

Hổ nhân Thụ Cáp trở lại hiện thực, anh ta thấy có những ánh lửa xập xoè. Không muốn dính vào phiền phức, Thụ Cáp rời ngay khỏi hiện trường.

Được như Lâm Kiệt ư?

Thụ Cáp thở dài, đôi chân anh ta không ngừng chạy trên con đường đen thui.

Mạnh mẽ giống như hắn ư?

Có nên không?

Lâm Kiệt sải bước chân, dù cái thân hình hắn chẳng nhỏ nhẹ tí nào, nhưng đôi chân của loài hổ là như thế, đi không có tiếng động.

-Đứng lại! – Một giọng nói làm Lâm Kiệt dừng bước. Tên Hổ nhân quay lại xem ai đã gọi mình.

Xích Vân.

-A, là ngươi hả? Xích Vân? – Lâm Kiệt nói.

https://thuviensach.vn

Xích Vân bước lại gần. Bây giờ, Hổ nhân Lâm Kiệt mới được tận mắt chứng kiến đôi mắt cô hồn và trắng dã nhập nhoà với ánh trăng của Xích Vân. Một cảm giá khó chịu đến quái lạ tự dưng xuất hiện trong thâm tâm Lâm Kiệt, tên Hổ nhân hơi nhăn mặt lại một chút.

-Lâm Kiệt? – Xích Vân hỏi.

-Là ta. Bạch Hổ Ẩn Lâm Kiệt của Tứ Thần Trấn Thiên. Cũng đã lâu rồi nhỉ? Chúng ta mới gặp nhau có một lần.

Xích Vân ngó nghiêng, lời Hoài Tử nói không sai, Lâm Kiệt quả thật là một tên Thần Thú to lớn ngoại cỡ, riêng cái bắp tay của hắn đã gấp đôi Xích Vân rồi.

-Có phải ngươi đã đi theo ta?

-Ngươi đã nghe những lời ta nói với thằng em Thụ Cáp ban nãy rồi hả?

-Đúng.

Lâm Kiệt ngáp, hàm răng nhọn hoắt của hắn đủ khiến người ta phát ớn.

-Thế thì nói thẳng luôn vậy! – Lâm Kiệt nói – Ta đã theo dõi ngươi gần hai tháng nay, từ lúc ngươi còn ở Kiếm Tiên Thành, dự lễ Thanh Lâm, và cuối cùng là chuẩn bị đến Kính Hồ Cư.

-Theo dõi? Để làm gì?

-Một công việc riêng. À, nhưng mà ta nói thẳng nhé, ta quả thực rất khoái cái màn đánh nhau giữa ngươi và Thiên Ma đấy!

-Ngươi theo dõi tường tận như vậy sao?

-Thật ra là ta đã sắp đặt từ trước.

-Sắp đặt cái gì?

-Ta đã gửi một bức thư cho Thiên Ma, và thông báo với hắn là ngươi về Tích Vũ Thành. Và ta cũng gửi một bức thư cho Hoài Tử và nói với Hoài Tử rằng Thiên Ma đang ở Tích Vũ Thành.

-Sao lại kỳ quặc như thế? Vậy ngươi muốn giúp ta hay là hại ta đây?

-Tất nhiên là Lâm Kiệt ta muốn cả hai, ngươi và Bất Kiếp Viện bị xoá sổ. Và ta là người ở giữa, hưởng lợi chuyện thất bại từ các ngươi. Và còn một điều nữa, ta cũng đã gửi một bức thư cho Hàn Vệ, con trai bang chủ Hàn Thuyên, và ta nói với hắn rằng Bất Kiếp Viện đang chuẩn bị tiến đánh Kính Hồ Cư. Ta đã nhờ một thằng ôn con trong Hàn Thuỷ là Tứ Cát chuyển

https://thuviensach.vn

dùm cho ta, ta không thể nào tận tay đưa được. Nghĩ xem, thật là thú vị khi ở Kính Hồ Cư có đủ mặt anh hào, ngươi, Bất Kiếp Viện, Hàn Thuỷ. Hay chứ?

-Thì ra …

-Đúng. Chính ta là người đã đưa các ngươi vào vòng xoáy Hắc Đế Ấn. Ta đã trù tính chuyện Thiên Ma có thể giết ngươi, hoặc ngươi giết Thiên Ma, một trong hai phải chết, và ta sẽ vất vả giết nốt đứa còn lại. Nhưng ta không ngờ lại vớ bở khi Vũ Tộc Ẩn Giả cứu ngươi về. Và hệ quả mà ta biết trước, đó là ngươi thẳng tiến về Kính Hồ Cư. Và ta cũng không ngờ là cũng sẽ dọn dẹp được bọn Hàn Thủy.

-Ngươi nghĩ là một mình ngươi đủ sức làm chuyện này à?

-Tất nhiên, một mình ta không thể nào làm được từng ấy việc. Dĩ nhiên là Lâm Kiệt ta có đồng bọn chứ!

-Ai?

-Biết để làm gì? Mà thôi, sớm muộn, ta cũng sẽ tiêu diệt cả ngươi lẫn Bất Kiếp Viện, và cả Hàn Thuỷ nữa.

Xích Vân cười, y lùa tay vào mớ tóc rối của mình.

-Cười cái gì? – Lâm Kiệt hỏi.

-Tiêu diệt Bất Kiếp Viện à?

-Thì sao?

-Ta không biết ngươi giết được thằng nào. Ừ, có thể ngươi giết được Thiên Ma, nhưng ngươi có chắc là ngươi giết nổi Hắc Hổ chứ?

Lâm Kiệt cau mặt, đôi mắt hổ của hắn long lên sòng sọc.

-Khó trả lời phải không? – Xích Vân hỏi.

-Chuyện đó sớm muộn gì thì cũng sẽ phải làm. Nhưng hiện giờ, ngươi không thể thoát khỏi cái lưới mà ta đã giăng sẵn … – Lâm Kiệt ngáp dài – … ngươi nên tự hỏi mình là có toàn mạng mà ra khỏi Kính Hồ Cư không? Và ngươi nên cầu nguyện rằng, ngay từ bây giờ sẽ không phải gặp lão già Hàn Thuyên thì tốt hơn.

Lâm Kiệt cười ha hả rồi quay đi, tên Hổ nhân nói vọng lại:

-Đừng chết quá sớm nhé! Câu chuyện mất vui!

Tiếng cười rung mái nhà của Lâm Kiệt khuất dạng vào trong màn đêm.

https://thuviensach.vn

Sẽ là hoạ? Hay là phúc? Xích Vân không thể biết được điều đó. Y sẽ phải gặp rất nhiều người ở Kính Hồ Cư.

Không biết.

Dù sao thì đó là cuộc hành trình mà mình đã lựa chọn, nên Xích Vân chẳng nghĩ ngợi gì nhiều về chuyện đấy lắm.

…

Thành Tây Tổ Long.

Mặc dù đã giờ Sửu, nhưng thời gian là không có ý nghĩa với nơi này.

Ngôi nhà của bang chủ Hà Gia Đoàn cũng không nằm ngoài ngoại lệ đó.

Hà Gia Tập không phải là người có thói quen ngủ sớm. Bởi vì đối với hắn, buổi đêm là lúc để lao vào rượu chè, và gái gú.

Gia Tập lim dim mắt, hắn đưa cốc rượu lên miệng uống ừng ực, rồi tự vuốt ngực lấy làm khoan khoái. Bên cạnh Gia Tập, đã có một cô gái hầu rượu cho hắn. Ả ăn mặc hết sức hở hang, tấm áo lụa mỏng dính chỉ đủ che cái phần tối quan trọng nhất ở trên ngực. Chiếc quần ngắn cũn cỡn, lồ lộ ra cặp đùi trắng dòn, và Hà Gia Tập chỉ muốn cắn một phát vào cái đùi ấy. Mẹ kiếp! Sao con đĩ trông ngon thế nhỉ?

Hà Gia Tập đưa cốc rượu ra, cô ả hầu rượu rót cho hắn. Nhưng tiện tay, Gia Tập đặt cốc xuống, hắn lùa đôi tay hộ pháp vào ngực cô ả.

-Công tử! Đừng như vậy! – Cô ả hầu rượu nũng nịu.

-Nào! Ngoan nào em bé!

Hà Gia Tập có thể thấy tay mình đang bóp một cái gì rất mềm, như bông vậy. Đã vậy, Gia Tập lại bóp mạnh hơn khiến cô gái hầu rượu rên lên một tiếng. Lưỡi của Gia Tập thè ra, khuôn mặt nở một nụ cười hết sức bệnh hoạn. “ Đàn bà lúc lên cơn thì cũng giống như đàn ông mà thôi, có khi chúng nó lại chả bệnh hơn ấy à! “ – Gia Tập biết rõ điều đó.

Gia Tập đang sống ở một chỗ mà bất kỳ thằng đàn ông nào mà nhìn thấy cũng phải nấn ná lại đôi chút. Và thậm chí, có thằng sống chết nhảy vào thì cũng chẳng lạ. Cô ả hầu rượu cho Gia Tập đã hở hang, nhưng ả còn chưa bằng một lũ kỹ nữ đang múa trước mặt Gia Tập. Bọn kỹ nữ chẳng mặc quần áo gì, những thân thể trần truồng trắng bóp đang bày ra trước mặt Gia Tập, kỹ nữ múa những điệu hết sức khêu gợi theo tiếng đàn, tiếng sáo.

https://thuviensach.vn

Gia Tập đang mân mê chán bộ ngực của cô ả hầu rượu thì hắn một con kỹ nữ trước mặt mình, ả ưỡn bộ ngực trắng lốp của mình ra trước mặt Gia Tập. Thấy thế, Gia Tập buông cô ả hầu rượu ra ngay, hắn sờ soạng đôi bàn tay lên bầu vú căng tròn và mây mẩy của cô kỹ nữ. Và tay kia của Gia Tập lần xuống dưới bụng kỹ nữ, hắn có thể cảm nhận da đùi trơn nhẫy, tròn và núng nính thịt, mẹ kiếp! Còn gì sung sướng hơn! Gia Tập muốn thịt con này ngay bây giờ! Hắn lôi ả kỹ nữ vào người mình rồi hôn hít lên khắp mọi chỗ trên cơ thể mà cái miệng của hắn chạm tới. Hai kẻ đang chuẩn bị một cơn say dục tình không thể kiểm soát nổi. Ả kỹ nữ bắt đầu rên rỉ. Và như chưa thoả mãn bản năng, Gia Tập lại quàng tay, lôi con bé hầu rượu ban nãy ra, và hết hôn đứa này lại chuyển sang đứa khác. Và lần này thì cả hai con đàn bà cùng rên rỉ với nhau.

-Đủ rồi đấy, ông anh!

Tiếng nói trầm, nhưng rõ và chắc. Gia Tập có thể nghe thấy tiếng nói đó đang lẫn lộn vào tiếng đàn. Hắn nhìn về phía trước qua bộ ngực của ả kỹ nữ:

-Nhạ đấy à? Vào đây, vui một trận với tao đi!

Chẳng cần đợi Gia Tập ra lệnh, một ả kỹ nữ đã sà ngay vào người Gia Nhạ. Ả áp cái cơ thể trần truồng không manh áo của mình vào người Gia Nhạ:

-Để em phục vụ công tử nhé!

Tay của ả kỹ nữ theo lời nói đã lần xuống dây lưng, cởi nó ra và định đưa tay vào trong quần Gia Nhạ. Nhưng giọng nói của Gia Nhạ làm cho ả kỹ nữ giật mình:

-Xin lỗi cô!

Ả kỹ nữ nhìn lên, ánh mắt của Gia Nhạ lạnh tanh, và khá đáng sợ. Nhưng ả kỹ nữ nghĩ rằng, chẳng qua Gia Nhạ chỉ muốn làm bộ. Thằng nào mà lại chả ôm lấy ả rồi vật ra, đè xuống chứ! Không suy nghĩ gì tới lời nói đó, ả kỹ nữ tiếp tục đưa tay xuống sâu hơn:

-Công tử đừng thế, em sẽ làm công tử phải sung sướng cả đêm nay đấy!

Nhưng tay của ả kỹ nữ chưa chạm được vào cái cần tới thì cổ của ả đã bị xách lên bởi đôi tay của Gia Nhạ.

https://thuviensach.vn

-Con điếm như mày thì tao cần cái gì?

Hai mắt ả kỹ nữ như lồi ra, những tiếng ư ử từ cổ họng phát ra một cách không cần thiết. Ả kỹ nữ đã bị Gia Nhạ nhấc bổng lên không trung.

Gia Tập thấy thằng em mình làm quá như vậy, chắc chắn là nó đang có chuyện gì bực bội trong người. Hắn dứt ra khỏi hai con điếm rồi lệnh cho tất cả mọi người trong phòng ra ngoài.

Đến khi trong phòng không có một ai, Gia Tập mới lên tiếng:

-Mày làm sao vậy?

Gia Nhạ ngồi xuống ghế, anh đưa bình rượu lên miệng tu một chặp.

-Huynh không còn chuyện gì ngoài việc suốt ngày ngồi đây với mấy con đĩ đó à? – Gia Nhạ hỏi.

-Đời ngắn ngủi lắm, em trai à! Tội gì mà không hưởng thụ hết sự sung sướng trên đời chứ?

Gia Nhạ cười khẩy, rồi lại tiếp tục tu rượu.

-Sao thế? Có chuyện gì không vui sao?

-Chẳng có gì. Nhưng đệ đã phát ngán lên cái chuyện mấy con đĩ ra vào nhà ta như cái chợ rồi!

-Thì tao bảo chúng nó đến chứ ai?

-Mà huynh bảo rằng bang mình đang có chuyện, vậy sao không làm đi, giờ này còn ngồi đây chè chén bê tha vậy?

-Tao đã làm việc nhiều hơn so với trí tưởng tượng của mày đấy, Nhạ ạ!

Gia Nhạ không nói năng gì, anh ngửa người trên cái ghế.

-Đã lâu rồi, huynh đệ ta chưa ra Tầm Mộng Cảng chơi nhỉ? – Gia Nhạ nói.

Gia Tập thở dài:

-Giờ này mà mày còn nghĩ về nơi đó nữa à?

-Sao chứ? Đừng nói với đệ là huynh đã chán chuyện chèo thuyền để đuổi theo câu bọn cá mập rồi nhé!

-Không, tao không chán chuyện đó. Nhưng Tầm Mộng Cảng bây giờ chán lắm, người ta mở rộng nó thành một hải cảng đồ sộ, thuyền bè qua lại đông như kiến, lấy đâu ra chỗ mà câu? Nhất là khi đuổi theo cá mập, thuyền phải chạy rất nhanh, mà hiện giờ, không có chỗ nào để câu cả!

https://thuviensach.vn

-Thì cứ quyết định như vậy đi, cuối tháng này, huynh sẽ phải đi về đó với đệ! Biển rộng như thế, chẳng lẽ không tìm ra được chỗ nào câu sao?

Hà Gia Tập thực ra cũng rất muốn về Tầm Mộng Cảng, một nơi có rất nhiều kỷ niệm đối với hắn. Nhưng ngặt nỗi, riêng chuyện bang phái đã đủ chết rồi chứ đứng nói làm một chuyến đi xa. Cùng lắm một ngày, chỉ có vài giờ nghỉ ngơi, bảo đi chơi nhà chứa thì nghe còn thông, chứ bảo làm một chuyến về Tầm Mộng Cảng thì chịu.

-Để tao xem xét thế nào đã … – Gia Tập ậm ừ.

-Huynh nhớ đấy!

Gia Tập uống nốt cốc rượu, và không biết có phải là do hơi men hay không, mà Gia Tập sực nhớ là mình đã quên phéng một chuyện mà đáng lý ra hắn phải nói với Gia Nhạ từ vài canh giờ trước.

-Tao quên chưa nói với mày... – Gia Tập nói – …tao đã gặp con bé Trúc Mai của mày rồi.

Gia Nhạ sặc rượu, anh ho một tràng dài, rồi quay sang ông anh của mình:

-Cái gì? Lúc nào?

-Chiều nay.

Gia Nhạ bực mình, xem ra Gia Tập đã hơi quá trớn rồi. Nhưng thay vì bực bội, anh chuyển sang im lặng.

Gia Tập biết là Gia Nhạ đang chờ đợi một lời nhận xét của mình, hắn nói:

-Một con bé ngoan, biết điều, và khá thông minh. Tuy nhiên, đó mới chỉ là những gì tao nhìn thấy, thực sự nó đang nghĩ điều gì thì tao không biết. Nhưng tao nghĩ nó hiểu được ẩn ý của những lời mà tao nói với nó.

-Huynh nói gì?

-Tao nói rằng, mong nó hãy thông cảm và hiểu cho mày, và đừng đem chuyện tình bạn ra để làm trò đùa.

Gia Nhạ nheo mắt:

-Huynh nói thế?

-Ừ. Tao nghĩ, con bé Trúc Mai đã hiểu rằng, tao ra mặt và nói những lời đó là để cảnh báo nó đừng có bép xép bất cứ thông tin nào về gia đình

https://thuviensach.vn

mình. Tao nói với mày luôn, mày có thể nói ra tất tần tật những gì thuộc về nhà mình, nếu như mày cảm thấy Trúc Mai thực sự là một người bạn mà mày cảm thấy quý mến.

Gia Nhạ cười khẩy, anh uống hết một bình rượu rồi lại lấy bình khác.

-Mày cười điều gì?

-Đệ có thể nói tất, Trúc Mai sẽ biết hết mọi thứ, và mục đích huynh cho Trúc Mai được phép gần gũi với đệ như vậy là để xem Trúc Mai có giữ được chuyện của đệ mà không nói cho người khác chứ gì?

Gia Tập cười, thằng em Gia Nhạ của hắn đúng là thông minh.

-Và nếu Trúc Mai để lộ chuyện, tới lúc đó, huynh có thể ra tay với cô gái ấy, đệ nói không sai chứ?

-Đúng. Và nếu con nhỏ ấy bép xép, cái cổ họng của nó sẽ đi luôn.

Gia Nhạ thở dài, rồi lại uống rượu tiếp.

-Nhạ à, tình bạn không phải là thứ để đem ra cân đong đo đếm như cân một miếng thịt lợn! – Gia Tập nói – Con bé ấy không giữ được mồm miệng, thì mày phải hiểu cái giá của nó là như thế nào chứ?

-Vậy huynh cũng từng có bạn bè?

-Đã từng. Không ai sống mà lại chưa từng có bạn bè, và tao có thể hiểu được những giá trị của nó.

Gia Nhạ không nghĩ là Gia Tập có thể nói ra được những lời như thế. Xưa nay, Gia Tập hùng cường, một mình một vị thế, không ai dám lại gần mà nói chuyện với Gia Tập cả, trừ anh và người cha Gia Đoàn. Ai mà nghĩ Gia Tập lại có bạn bè chứ?

-Huynh có bạn? Là ai?

-Chuyện đã lâu. Mày hãy lo cho vấn đề của mày trước đi.

-Huynh làm như thế, thì làm sao sau này Trúc Mai sẽ thật sự thẳng thắn với đệ đây? – Gia Nhạ bực mình.

-Thái độ của nó sẽ biểu hiện nên tất cả. Nếu nó vẫn thực sự coi mày là bạn, thì coi như chuyện chiều nay tao nói với nó là không có, còn không…

-Trúc Mai không phải là người ưa chuyện tầm phào như thế!

-Con nhỏ nhà mày đáng tin cỡ nào thì tao không biết, nhưng hôm nay, thằng bạn trai nó, Trường Thương Tiểu Quỷ về Tổ Long Thành này rồi

https://thuviensach.vn

đấy!

Gia Nhạ có thoáng chút kích động, anh hỏi:

-Hàn Thanh à?

-Không phải là tay vừa đâu, nhưng nó ghê gớm cỡ nào thì phải xem đêm nay nó có đấu nổi Hắc Bạch Song Điểu không đã.

Gia Nhạ giật mình, anh gầm lên:

-Huynh có bị điên không? Sao lại đem Hắc Bạch Song Điểu ra thử Hàn Thanh, huynh có biết hậu quả nó là như thế nào không? Huynh có biết Trúc Mai sẽ nhổ thẳng vào mặt đệ không?

…

Vườn đào Tổ Long Thành mát rười rượi, thật là tốt khi có được một đêm hiếm hoi mát mẻ trong cái thời tiết nóng nực này.

Hàn Thanh và Trúc Mai ngồi dưới một gốc cây đào. Những cánh đào quanh năm đỏ hồng và làm rực cháy lòng người. Vườn đào Tổ Long là nơi những đôi tình nhân hẹn hò, không nơi nào đẹp và lãng mạn bằng ở đây cả. Nghĩ mà xem, được ngắm những cánh đào tươi, tâm hồn nhẹ bay bổng với gió, trong khi bên cạnh là người mà ta yêu thương, còn gì trên đời này hạnh phúc hơn?

Nhưng đã quá giờ Tý, chắc chỉ còn mỗi Hàn Thanh và Trúc Mai là còn ở đây. Yêu đương gì, thì cũng phải ngủ thì mới có sức mà yêu, mệt mỏi thì ai mà yêu được? Nhưng Hàn Thanh không lấy đó làm mệt mỏi, điều làm anh cảm thấy hạnh phúc nhất bây giờ là được gối đầu vào lòng Trúc Mai. Từ tối tới giờ toàn nói chuyện huyên thuyên lăng nhăng, ấy thế mà những chuyện ấy lại hay dễ sợ! Tình yêu làm những thứ tầm thường thành có ích về mặt nào đó thì phải?

-Này, em bé! – Hàn Thanh nói, anh ngửa đầu lên – Có thể nói cho ta biết anh chàng Hà Gia Nhạ là người như thế nào không?

Trúc Mai hơi ngạc nhiên:

-Chàng muốn biết để làm gì?

-Chỉ hỏi vậy thôi. Ta thấy mọi người nói rằng em thường hay đi dạo và tâm sự với cậu ta lắm thì phải?

Trúc Mai phì cười:

https://thuviensach.vn

-Chàng ghen à?

-Không. Nhưng mà hơi có chút ít. Ta thực sự muốn biết cậu ta là người thế nào, thấy thiên hạ có vẻ khâm phục và kính nể cậu ta lắm, khác hẳn với ông già Hà Gia Đoàn.

Trúc Mai ve tay lên mái tóc của Hàn Thanh, im lặng một lúc. Hàn Thanh nóng lòng, thọc tay vào sườn của cô:

-Nói ra xem nào!

Trúc Mai thở dài:

-Gia Nhạ không khác gì chàng. Cũng lớn lên, và tiếp thu mọi thứ về bang phái vậy.

-Nham hiểm?

-Không, mà là rất mực trượng phu đó!

-Sao lại kỳ ôn thế? – Hàn Thanh ngạc nhiên, có một kẻ trượng phu lớn lên trong môi trường bang phái sao?

-Chàng không hiểu đâu.

-Nói xem nào, em cứ úp mở thế làm ta khó chịu quá! – Hàn Thanh nói.

-Gia Nhạ là một người…ừm…không thích những gì mà cha anh ta đã làm, anh ta không thích mọi người cũng suy nghĩ về anh ta giống như cha mình. Và điều đó thôi thúc anh ta ra tay hành động những việc nghĩa hiệp. Gia Nhạ cũng muốn trở thành một người có địa vị lớn, để cống hiến tài năng của mình cho mọi người. Một anh chàng suy nghĩ hơi cực đoan về phụ nữ một chút.

Hàn Thanh phì cười:

-Cống hiến à? Anh chàng đó có quá ngây thơ không vậy?

-Không. Gia Nhạ hiểu rất rõ những điều đó, anh ta biết, nhưng anh ta gạt nó đi, và cố gắng hoàn thiện mình.

-À, ra là như thế. Một anh bạn thú vị đấy chứ!

Trúc Mai nhéo má Hàn Thanh:

-Chàng ghen rồi à?

-Em cứ trêu ta mãi! Ơ…nhưng mà…đúng là anh chàng này rất thú vị.

-Ở điểm gì?

Hàn Thanh nheo lông mày lại, anh cảm thấy có điều gì không ổn.

https://thuviensach.vn

Nhưng anh không muốn Trúc Mai ở đây, cần phải kiếm một lý do gì đó.

-Thôi muộn rồi! – Hàn Thanh vươn vai – Chúng ta về thôi!

-Đến mai chàng có ra ngoài thành không?

-Ta chưa biết được. Giờ phải về đã.

Hai người đứng dậy, Hàn Thanh đẩy Trúc Mai đi trước:

-Em bé của ta về trước đi! Ta muốn ngắm cái vườn đào này chút nữa!

-Ngắm đào mà không có ai bên cạnh thì chán lắm, Tiểu Quỷ à!

-Ta sẽ đuổi kịp thôi, em đi trước đi!

-Nhớ về sớm đấy nhé!

-Rồi!

Trúc Mai ra ngoài, cô nghĩ rằng Hàn Thanh đi khỏi Tổ Long một tháng rồi nên muốn ngắm vườn đào cho thích. Cô mỉm cười, để lại Hàn Thanh một mình. Đường phố Tổ Long vẫn còn khá nhiều người, mặc dù trời đã khuya lắm rồi. Trúc Mai tiện tay rút một chiếc quạt từ trong áo ra phe phẩy.

Nhưng Hàn Thanh chẳng khoái ngắm với nghía gì cả.

Hàn Thanh nhìn rõ thấy Trúc Mai đi khuất rồi mới quay về phía vườn đào:

-Ai đang ở đây?

Một bóng người xuất hiện trước mặt Hàn Thanh, người cao lớn, mặc đồ trắng, mang mặt nạ sắt, một bóng người nữa ở sau lưng Hàn Thanh, người thấp bé, mặc áo chùng đen rộng lượt thượt, khăn đen che mặt.

-Di chuyển cực nhanh, không tiếng động, không dấu vết, ở trên không trung mà như dưới mặt đất, giết người nhanh gọn, nạn nhân không kịp thở. Phải chăng là Hắc Bạch Song Điểu?

Người mặc đồ trắng lên tiếng:

-Là chúng ta. Ta là Bạch Cự Điểu, người đằng sau ngươi là Hắc Diệu Điểu. Rất hân hạnh khi được gặp mặt Trường Thương Tiểu Quỷ.

Hàn Thanh biết khá rõ về hai người này. Không phải là những sát thủ thông thường, cái tên Hắc Bạch Song Điểu đã từng ở trong quân đội của Kiếm Tiên Thành. Cho tới nay, vẫn còn không ít người lính Kiếm Tiên kể cho nhau nghe về bộ đôi sát thủ này. Những cuộc tiễu trừ thổ phỉ, sơn tặc, hải tặc của Kiếm Tiên Thành trên quy mô lớn là nơi để Hắc Bạch Song

https://thuviensach.vn

Điểu thể hiện. Nhưng rồi, không hiểu vì lý do gì, mà bộ đôi này bị khai trừ khỏi hàng ngũ quân đội Kiếm Tiên, và giờ đây, họ đang làm việc cho bang Độc Tâm. Về đến Độc Tâm, có vẻ như Hắc Bạch Song Điểu ngày càng giảm bớt đi thanh thế. Nhưng điều đó không có nghĩa là họ yếu đi, mà ngược lại. Hắc Bạch Song Điểu ra tay quá nhanh, quá kín kẽ, không ai biết được.

-Các người đến đây là có chuyện gì? – Hàn Thanh hỏi.

Bạch Cự Điểu nói, giọng nói sang sảng đằng sau tấm mặt nạ:

-Gia Tập công tử muốn thử tài Trường Thương Tiểu Quỷ nhà ngươi một chút. Hy vọng điều đó không làm ngươi khó chịu.

-Hơi khó chịu đấy! – Hàn Thanh nhún vai – Vừa về tới đây đã lại đánh nhau rồi! Nhưng mà vì sao lại phải như vậy?

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 26 giây -----

-Chỉ là một chút thử sức. Đặt mối quan hệ, thì phải biết xem, kẻ đó có xứng tầm với mình không, ngươi hiểu điều đó mà.

-Thế à?

Hàn Thanh để ý thấy từ nãy tới giờ chỉ có Bạch Cự Điểu nói chuyện với mình, còn Hắc Diệu Điệu thì im lặng, ánh mắt của hắn dò xét khắp người Hàn Thanh.

-Vậy thì chúng ta sẽ trổ chút ít tài mọn vậy! – Bạch Cự Điểu nói.

Vừa dứt lời, Bạch Cự Điểu đã xông tới. Hàn Thanh chỉ kịp nhìn thấy cái bóng mờ mờ trên tay Bạch Điểu, mặc dù không nhìn ra là cái gì, nhưng Hàn Thanh biết chắc rằng, bị cái bóng ấy tạt vào người thì chỉ có nước chết. Trận đấu với Quỷ Nhân cách đây hơn một tháng đã làm Hàn Thanh hiểu điều đó.

Hàn Thanh đã kịp di chuyển sang một bên, anh định thần nhìn lại thì mới thấy một đôi vuốt rất lớn ở thò ra từ ống tay áo của Bạch Điểu. Hàn Thanh biết về loại vũ khí này. Một thứ vũ khí ít được sử dụng vì tầm đánh của nó thấp, yêu cầu người sử dụng phải có võ thuật rất tốt, vì cách đâm, chém của vuốt không khác khi đánh quyền là mấy. Tốc độ phải thật nhanh thì mới áp đảo được đối thủ, bù lại yếu điểm khoảng cách. Hàn Thanh mới biết được một người dùng loại vũ khí này, đó là ông già Tử Khách. Hồi còn

https://thuviensach.vn

bé, Hàn Thanh đã không thể tin được một lão già có vẻ lẻo khoẻo, lại có thể đạt được tốc độ nhanh đến thế.

Hắc Diệu Điểu vẫn không phản ứng gì. Khuôn mặt của hắn bị bưng bít quá nhiều bởi khăn đen, chỉ lộ ra hai con mắt. Hắc Điểu chỉ đứng ben ngoài xem xét, và đang từng bước đánh giá Hàn Thanh.

Bạch Diệu Điểu lại tiếp tục tấn công. Lần này, cả người hắn xoay tròn, mũi vuốt hướng về phía trước, đâm vào Hàn Thanh. Không còn cách nào khác, Hàn Thanh phải nhảy lên.

Hàn Thanh biết mình đã quyết định sai lầm. Bạch Điểu dùng vuốt cắm xuống đất để kéo thân người dừng lại, rất nhanh, Bạch Điểu đã ở trong tư thế sẵn sàng tấn công. Đáng ra Hàn Thanh nên né người, còn bây giờ, ở trên không trung, anh không thể làm gì được.

Bạch Điểu nhún chân, người hắn vút lên không trung như một con chim, chiếc vuốt xông thẳng vào bụng Hàn Thanh. Lưỡi vuốt hoa lên thành rất nhiều lưỡi vuốt khác, Hàn Thanh không thể biết đâu mới là vuốt thật, tốc độ vung tay của Bạch Điểu quá khủng khiếp.

Hàn Thanh cảm thấy như có gì làm cho anh choáng váng.

Hàn Thanh rơi xuống đất.

Bạch Điểu cũng đáp xuống đất. Hắn đang ngó xem Hàn Thanh đã chết hay chưa.

Tuy nhiên, Bạch Điểu biết là Hàn Thanh không thể dễ dàng chết một cách dễ dàng và lãng nhách như vậy được. Hàn Thanh đã đứng dậy, trên tay anh là một thứ màu trắng cuộn tròn bám chắc vào cổ tay như một con rắn.

“ Bạch Xà Kích! “ – Bạch Cự Điểu thầm nghĩ.

Hắc Diệu Điểu có vẻ hơi phấn khích một chút khi thấy thanh Bạch Xà Kích. Cây thương cực dẻo, có thể cuộn lại, bẻ cong tuỳ thích mà không sợ bị gãy.

Bạch Điểu nhìn thấy Hắc Điểu có vẻ như muốn ra trận nên hắn nói:

-Cứ từ từ! Không phải nóng vội.

Bạch Xà Kích trên tay Hàn Thanh bắt đầu duỗi thẳng. Hàn Thanh phải công nhận là lực chém của Bạch Điểu rất mạnh, bởi vì cổ tay anh có những vết lằn đỏ lừ vì Bạch Xà Kích nghiến vào.

https://thuviensach.vn

-Không tệ lắm! – Hàn Thanh cười.

Bạch Điểu coi đó là một lời khen. Hắn lại tiếp tục những bước chạy nhanh như gió của mình, chiếc vuốt đã sẵn sàng chặt bay người đối thủ.

Hàn Thanh đã lợi dụng điểm mạnh khoảng cách, cây Bạch Xà Kích chọc thẳng về phía trước khiến Bạch Điểu phải đỡ lại. Hắn bị đẩy lui về phía sau.

Hàn Thanh bắt đầu phản công, cây kích như một con rắn, tấn công từ mọi phía làm Bạch Điểu phải thối lui về phía sau.

“ Như một con rắn vậy! “ – Bạch Điểu nghĩ thầm.

Hàn Thanh vung cây kích, thân cây kích bật ra, dây xích bắt đầu hoạt động. Bạch Xà Kích dài ra cả chục lần. Bạch Điểu kịp thời né sang, dây xích để lại một vệt sâu hoắm trên mặt đất.

Hàn Thanh xoay cổ tay, dây xích rung lên.

-Nanh Xà!

Lần này thì Bạch Cự Điểu đã thực sự thấy một con rắn đang ngoác mồm mổ vào người hắn. Lưỡi kích đã bật dậy, và đâm thẳng vào Bạch Điểu.

Bạch Điểu không còn cách nào khác, vạt áo của hắn mở rộng, để lộ ra một dải dao găm nối với nhau ở phía trong áo. Dải dao găm xoè rộng như cánh đại bàng, bao lấy người Bạch Điểu, đỡ cú đâm của Bạch Xà Kích.

Bạch Điểu nhảy lên không trung, và đáp nhẹ xuống một cành đào lớn. Suýt chút nữa là hắn tiêu đời.

“ Loài rắn đúng là vô địch về sự bất ngờ! “ – Bạch Điểu nghĩ thầm. Con rắn thường ngoe nguẩy cái đầu, không ai biết nó sẽ mổ vào lúc nào. Những người bị rắn cắn thường không kịp phản ứng. Thanh Bạch Xà Kích này cũng thế, nhanh, mạnh, và hiểm.

Hắc Điểu đang thật sự ngứa ngáy chân tay. Hắn muốn vào trận ngay lập tức.

Nhưng Bạch Điểu lại ra hiệu, tỏ ý muốn nói:

-Đợi ta dùng chiêu này đã!

Bạch Điểu nhảy lên, dải dao găm xoè rộng. Hắn lao xuống như một con chim ưng vồ mồi. Lấy thân người làm trọng tâm, chiếc cánh làm bằng dao găm xoay tít. Gió rít lên theo tiếng xoáy.

https://thuviensach.vn

Thanh Bạch Xà Kích lại vung lên, lần này thì dây xích cuốn vào Bạch Cự Điểu. Người của Bạch Cự Điểu không còn xoay được nữa, dây xích siết chặt vào. Bạch Cự Điểu phải bỏ lại áo choàng, thoát thân trong gang tấc, dây xích cuốn lại như con rắn siết chặt con mồi. Dải dao găm và áo choàng màu trắng bị cắt nát thành từng mảnh.

Bạch Cự Điểu đã bị thua thế, tuy vậy, hắn vẫn thản nhiên như không, gãi đầu:

-Chà! Không ổn rồi.

Hàn Thanh biết là Bạch Cự Điểu chưa giở hết bài, những đòn đánh như vũ bão của Bạch Cự Điểu mới chỉ là một phần thực lực của hắn. Có lẽ tên Bạch Cự Điểu này chỉ muốn thử sức Hàn Thanh, chứ không phải là giết anh.

Hắc Diệu Điểu lúc này mới lên tiếng, giọng nói thanh và rõ ràng:

-Sao nương tay vậy? Buồn ngủ à?

-Ừ. Ta chỉ muốn ngủ một lát. Ngươi có muốn thử sức tên này không?

Chẳng cần trả lời, Hắc Điểu đã bước tới trước mặt Hàn Thanh. Áo choàng đen rất rộng, hơi to quá so với thân hình nhỏ của hắn, ánh mắt rõ ràng là đang rất muốn chiến đấu với Hàn Thanh.

-Ta là Hắc Điểu. Xin được thỉnh giáo.

-Xin mời! – Hàn Thanh đáp lễ.

Hắc Điểu mở vạt áo ra.

Một thứ vũ khí hơi lạ, lưỡi dài nhưng đầu móc lại như lưỡi câu. Trên cán vũ khí này, có gắn một lưỡi dao hình trăng lưỡi liềm, bảo vệ cho các ngón tay. Và khi cần, lưỡi dao ấy cũng có thể chém bay đầu người được. Mỗi tay Hắc Diệu Điểu cầm một chiếc.

“ Lâu lắm mới gặp nó. “ – Hàn Thanh cười.

Hộ Thủ Song Câu.

Khi còn ở trong quân đội Tổ Long, Hàn Thanh đã được dự một buổi ngoại khoá của các binh lính, buổi ngoại khoá ấy giới thiệu cho mọi người về các loại vũ khí hữu dụng trên chiến trường. Trong đó, có nói về vũ khí Hộ Thủ Song Câu.

https://thuviensach.vn

Anh còn nhớ người đội trưởng phân khu Liên Quân Doanh Địa, anh khá thích người đội trưởng đó vì anh ta vui tính, anh ta đang đưa cây Hộ Thủ Câu lên cho mọi người lính nhìn thấy, rồi thao thao bất tuyệt:

-Loại vũ khí này sự kết hợp giữa kiếm và câu liêm. Lưỡi móc có thể gây ra những sát thương không thể tượng tượng được, các bạn thử nghĩ xem, cái móc này sẽ rạch da thịt các bạn như thế nào? Phần lưỡi liềm trên cán cầm này… – Người đội trưởng chỉ vào – …không phải chỉ để làm cảnh. Nó có thể đỡ được những đòn tấn công từ phía địch thủ, bảo vệ cho ngón tay. Và nó cũng có thể chặt bay cánh tay của các bạn, ai không tin thì về thử xem? Tuy nhiên, mặc dù có nhiều ưu điểm như vậy, nhưng không phải là nó không có nhược điểm. Phần lưỡi liềm này có thể đỡ, nhưng nó không thể chịu được những lực đánh quá mạnh. Các bạn thử về trêu chọc tay Thần Thú nào đó, rồi để cho hắn vung cây chùy xuống, đảm bảo cái thứ này không thể làm cho mặt các bạn tránh được chuyện biến dạng. Hộ Thủ Câu chỉ có vung xuống, nó không thể đâm được, đó cũng là một nhược điểm, trong khi các bạn biết đấy, kiếm và Hộ Thủ Câu nhẹ như nhau, nhưng kiếm có thể chém và đâm, trong khi Hộ Thủ Câu lại chỉ biết chém, mà chém là kỹ năng cơ bản của các loại vũ khí có sức sát thương lớn và khối lượng nặng như đao, rìu, chuỳ. Riêng điều này đã làm lộ rõ nhược điểm của Hộ Thủ Câu. Đó là những ưu điểm và nhược điểm của loại vũ khí này, nó thường dùng thành cặp nên gọi là Hộ Thủ Song Câu.

-Vậy loại vũ khí thích hợp cho những người như thế nào? – Một người lính hỏi.

-Nhanh nhẹn, và đặc biệt là phải có khả năng ngắm và định vị mục tiêu tấn công rất chính xác.

-Ngắm? – Người lính ngạc nhiên – Đó chẳng phải là kỹ năng dùng cung của người tộc Vũ sao?

-Đúng. Nhưng Hộ Thủ Câu mạnh ở lưỡi móc, cái lưỡi nhọn đó cần phải chọc rất đúng vị trí, và khi ấy nó mới kéo được. Còn nếu như lưỡi câu không vào đúng mục tiêu thì nó cũng chỉ là một thanh kiếm bình thường mà thôi, những người không biết dùng sẽ không bao giờ phát huy được sức mạnh của lưỡi câu cả.

https://thuviensach.vn

Hàn Thanh đã nhớ rất rõ những ưu nhược điểm đó của Hộ Thủ Song Câu, và bây giờ mới có dịp đem ra dùng.

Hắc Diệu Điểu lướt người tới, vạt áo đen của hắn trải dài về phía sau.

Hàn Thanh đâm cây kích, Hắc Điểu dùng lưỡi câu móc vào thân kích rồi kéo xuống. Hắc Diệu Điểu rướn người, vung lưỡi câu còn lại vào mặt Hàn Thanh. Ngay từ đầu, Hàn Thanh đã gặp phải cái chết cận kề. Bây giờ mới biết một đánh hai là như thế nào, một mình Bạch Xà Kích phải đấu với Hộ Thủ Song Câu.

Nhưng Hàn Thanh lại cười, nguy hiểm cỡ nào vẫn cười. Hắc Diệu Điểu đã quên mất, Bạch Xà Kích là một con rắn đích thực. Hàn Thanh bẻ cong cây kích lại, lấy thân của nó đỡ lấy móc câu.

Hàn Thanh lập tức lấy đó làm ưu thế, chuôi kích bật mở, một lưỡi dao nhọn sắc từ trong bật ra. Hắc Diệu Điểu chẳng phải tay vừa, núp người xuống, tiện thể làm một cú đá vào bụng Hàn Thanh nhưng bị đầu gối của Hàn Thanh chặn lại. Nhận thấy không còn chút khả năng tấn công nào nữa, nên Hắc Diệu Điểu lui lại về sau.

Hàn Thanh đâm tới tấp, nhưng anh đã gặp phải một kẻ có khả năng ngắm vô cùng chính xác. Đầu lưỡi câu đánh bật toàn bộ những cú đâm của Bạch Xà Kích. Cả Hộ Thủ Câu yếu ớt, nhưng phần lưỡi câu là nơi tập trung nhiều lực nhất. Đầu lưỡi kích toàn bị lưỡi câu đánh vào với độ chính xác tuyệt đối.

Hàn Thanh dùng thuật Long Đằng, tạo chân khí đẩy thân người về phía sau. Anh lại dùng khoảng cách hòng tạo lợi thế cho mình. Dây xích lại được tung ra, con rắn màu trắng bắt đầu mổ.

Nhưng Hắc Điểu còn nhanh hơn, hắn né người, lấy lưỡi câu móc vào mắt xích, trong khi mắt xích lại khá nhỏ. Hắc Điểu xoay người một vòng rồi vung tay, lưỡi Bạch Xà Kích quay ngược trở lại tấn công Hàn Thanh. Con rắn đã quay lại cắn chủ của mình.

Nhưng Hàn Thanh lại cười, cái tật không chịu sửa! Hàn Thanh cũng xoay người, dây xích vòng vào người anh, Hàn Thanh nhẹ nhàng tóm lấy cổ con rắn, vung tay về phía trước, lưỡi Bạch Xà Kích lại quay ngược trở

https://thuviensach.vn

lại. Quá bất ngờ trước cách xử lý đó của Hàn Thanh, Hắc Điểu chỉ còn cách cong người sang một bên tránh đòn mổ đó.

-Nanh Xà!

Đầu lưỡi kích bật mở hai lưỡi kích khác ở hai bên, sượt qua sườn của Hắc Điểu, khiến hắn khuỵu xuống.

Hàn Thanh chớp ngay lấy cơ hội, anh lao thẳng tới, dây xích thu lại nhanh như chớp.

Hắc Điểu đã bị thương nên không kịp phản ứng, lưỡi Bạch Xà Kích bổ từ dưới lên, hắn phải lấy Hộ Thủ Song Câu để đỡ, nhưng đúng như nhược điểm của Hộ Thủ Song Câu, phần lưỡi liềm của nó không thể đỡ nổi lực đánh quá mạnh. Hắc Điểu bị đánh văng lên không trung, tệ hại hơn là một chiếc Hộ Thủ Câu bên tay trái đã văng ra.

Hàn Thanh không bỏ qua, đã làm thì làm tới, anh nhảy lên, thanh Bạch Xà Kích đã chuẩn bị đòn quyết định.

Nhưng Hàn Thanh đã quên mất chiếc móc câu.

Hắc Điểu nhận thấy thanh Hộ Thủ Câu bị văng ra khỏi tay ban nãy đang ở trên đầu mình, nhanh như cắt, hắn lấy Hộ Thủ Câu trên tay móc vào lưỡi câu kia. Hắc Điểu xoay người, lần này, lưỡi liềm trên cán cầm đã phát huy tác dụng, và không phải chỉ có Hàn Thanh biết dùng xích. Hai lưỡi câu tách rời khỏi cán, và chúng được nối bằng xích. Hộ Thủ Song Câu đột nhiên dài ra gấp chục lần, không khác Bạch Xà Kích là mấy. Hàn Thanh chỉ còn nước cúi cái đầu xuống nếu không muốn chết.

Hàn Thanh đáp xuống đất, vai của anh đã đã bị rạch một đường nhỏ, tuy không đau lắm, nhưng cái làm Hàn Thanh bất ngờ nhất là Hắc Điểu cũng dùng xích.

Bạch Cự Điểu thấy như vậy là đủ, hắn nói:

-Hắc Điểu, hôm nay chỉ tới đây thôi!

Hắc Điểu có vẻ như còn muốn đánh nữa, nhưng nghe thấy vậy nên thôi.

Bạch Cự Điểu nói:

-Trường Thương Tiểu Quỷ đúng là như lời thiên hạ nói! Xin lỗi vì đã thất lễ!

https://thuviensach.vn

Hàn Thanh chẳng còn hơi sức đâu mà đáp lại mấy lời lịch sự đó, những kẻ này đang muốn giết anh thì đúng hơn.

-Đi thôi! – Bạch Cự Điểu nói.

Hắn nhảy lên bức tường, rồi lượn qua những mái nhà như loài chim. Hắc Điểu còn nhìn Hàn Thanh chán một lúc nữa rồi cũng đi thẳng.

Điều làm Hàn Thanh bực nhất là không biết ăn nói thế nào với Trúc Mai về chuyện cái vai bị thương cả. Vết thương không sâu, nhưng bắt đầu rỉ máu.

Thôi thì đâu có đó.

Hàn Thanh ra ngoài vườn đào, anh chạy nhanh hơn một chút.

Chẳng mấy chốc mà Hàn Thanh đã đuổi kịp Trúc Mai đang bước đi lững thững. Anh khoác vai Trúc Mai:

-Hà! Em bé đi chậm chạp quá đấy!

-Chàng làm gì mà lâu thế! Mà…chàng làm sao thế kia? – Trúc Mai thảng thốt khi thấy vết thương của Hàn Thanh.

“ Có nên nói thẳng là bị Hắc Bạch Song Điểu đánh không? “ – Hàn Thanh nghĩ.

-Chàng bị làm sao thế này? Lại đánh nhau với ai rồi? – Trúc Mai hỏi dồn, cô không thể chịu đựng được chuyện Hàn Thanh vừa về tới đây đã bị người ta mưu sát.

-Trời tối quá! Ta không để ý nên bị va vào tường ấy mà!

-Chàng đừng lừa em! – Trúc Mai cáu – Vết này chỉ có là một vật sắc nhọn gây ra mà thôi! Nói thật đi Hàn Thanh!

-Ờ…thì không muốn làm em lo lắng. Ta bị một toán cướp chợ, chủ quan khinh thường chúng nó nên bị dính một nhát dao! Không có vấn đề gì đâu mà!

Trúc Mai bán tín bán nghi:

-Thật chứ?

-Ta không nói dối em đâu mà!

Trúc Mai tạm coi đó là một lý do chính đáng vậy. Ở khu chợ thành Tây thì chuyện ăn cướp là thường tình, ăn cướp ban ngày còn đầy rẫy chứ đừng nói tới ban đêm.

https://thuviensach.vn

-Vậy thì về nhanh thôi, để em băng vết thương lại cho!

-Làm gì mà phải sốt sắng thế? – Hàn Thanh cười.

-Chàng điên vừa chứ! Thế này mà bảo em không lo lắng sao được?

…

Gia Tập bình tĩnh nói:

-Mày đừng nên làm quá vậy! Tao chỉ nói Hắc Bạch Song Điểu đi thử sức thôi, chứ ai bảo đi giết đâu?

Gia Nhạ mất bình tĩnh:

-Nhưng huynh có biết là nếu Trúc Mai biết được chuyện này thì sẽ như thế nào không?

Gia Tập mỉm cười quái đản, hắn nốc cả bình rượu vào miệng, rồi nói:

-Mày sợ cho cái mạng của thằng Tiểu Quỷ, hay mày sợ rằng Trúc Mai sẽ không còn là bạn của mày nữa?

-Cả hai! Đệ không muốn ai phải chết cả!

-Tao thì tao nghĩ mày nghĩ con bé Trúc Mai nhiều hơn đấy! Bao nhiêu lần Hắc Bạch Song Điểu đi giết người, sao mày không ngăn cản, hôm này thì lại bênh vực cho thằng Tiểu Quỷ đó, vừa khéo thế?

Gia Nhạ mất bình tĩnh:

-Đệ chưa từng biết được việc làm của Song Điểu!

-Thôi được rồi, tao không cãi nhau với mày nữa, dù sao thì tao cũng coi mày không thích chuyện chết chóc thật! Nhưng mày đang thích bé con Trúc Mai có phải không?

Gia Nhạ không biết trả lời ra sao, anh chỉ ậm ừ:

-Chỉ đến mức độ bạn bè thôi …

-Thôi tôi lạy ông bố trẻ ạ! Huynh đệ sống với nhau từ bé, chẳng lẽ tao lại không đọc vị được cái bụng của mày đang nghĩ gì chắc?

Gia Nhạ cắt ngang:

-Nếu thực sự huynh biết là đệ thích Trúc Mai, thì tại sao huynh toàn đẩy đệ vào tình cảnh khó xử?

Lần này thì đến lượt Gia Tập khó nói.

-Thì…đó là chuyện liên quan tới mạng sống của gia đình mà.

https://thuviensach.vn

Gia Nhạ không nói nữa, anh sợ lại không thể kiềm chế được sự nóng giận của mình như lần trước. Vả lại đêm đã khuya lắm, anh cần một giấc ngủ để ngày mai đến nhanh hơn.

-Thôi, đệ về phòng nghỉ đây! – Gia Nhạ nói, đoạn, bước ra khỏi phòng.

-Ừ.

Chỉ còn độc lại Gia Tập trong phòng. Chán quá! Giờ mà ngủ à? Không được, ban nãy mới bóp được cái mông và ngực hai con đĩ, chưa thấm vào đâu cả! Nghĩ đến đó, Gia Tập định đứng dậy, đầu có bắt đầu suy tư tới một cảnh tượng bệnh hoạn sắp xảy ra thì có tiếng nói cắt đứt cái suy nghĩ đó:

-Chúng tôi đã về, Tập công tử!

Ở cửa là hai người, một áo trắng, một áo đen, là Hắc Bạch Song Điểu.

-À, là hai người, vào đây! – Gia Tập nói. Hắn quên phéng ngay chuyện phải làm thịt hai con ả kỹ nữ kia, công việc vẫn là quan trọng trên hết.

Gia Tập ngồi xuống, hỏi ngay:

-Thế nào?

Vẫn như thường lệ, Bạch Cự Điểu là người nói:

-Rất mạnh. Trường Thương Tiểu Quỷ đúng là rất mạnh. Những lời nói của thiên hạ về hắn không hề tâng bốc chút nào, tôi đã quá chủ quan và suýt chút nữa là không còn giữ được mạng.

-Anh vẫn chưa tởn vụ Thiết Thủ à?

-Tôi đã nhận được quá nhiều bài học từ lần ấy rồi. Nhưng lần này, có lẽ cũng là một bài học nhớ đời nữa cho tôi.

Gia Tập thấy Hắc Điểu không nói năng gì, nên hỏi nhỏ Bạch Điểu:

-Hắc Điểu vẫn bình thường chứ?

-Đang bị kích động đấy, thưa công tử! – Bạch Điểu khẽ khàng – Tốt nhất bây giờ đừng nên hỏi Hắc Điểu điều gì.

-Sao vậy?

-Đã lâu rồi mới gặp được đối thủ xứng tầm mà!

Gia Tập gật gù hiểu ý.

-Đó là tất cả những gì mà chúng tôi có được! Không làm phiền công tử nữa! – Bạch Điểu đứng dậy.

-Cảm ơn hai người!

https://thuviensach.vn

-Không có gì, thưa công tử, bất cứ khi nào cậu cần, xin cáo từ!

-Cáo từ!

Hắc Điểu đứng dậy, hắn đang rất hưng phấn, nhưng cũng cũng bình tâm lại mà giữ phép:

-Cáo từ! Công tử đi nghỉ sớm.

-Đã làm phiền Hắc Điểu rồi. – Gia Tập nói.

Gia Tập thở dài, xem ra thằng Tiểu Quỷ khó nhằn hơn hắn tưởng.

Bây giờ Gia Tập muốn ngủ, khuya quá rồi. Đi quật gái lúc này thì mai dậy sao nổi? Hắn ngả lưng xuống ghế bành rồi bắt đầu ngáy, hơi men rượu làm hắn đi vào màn đêm dễ dàng.

Bạch Cự Điểu không muốn hỏi, nhưng Hắc Điểu cứ tỏ vẻ như vậy làm hắn thấy hơi lo:

-Này, ổn chứ?

-Không sao… – Hắc Điểu đáp lại, giọng nói như chẳng ăn nhập gì với câu hỏi của Bạch Điểu.

Vừa lúc đó, có một người gia nhân trong Hà Gia đi ngang qua, thấy Hắc Bạch Song Điểu, hắn cung kính cúi đầu, trong Hà Gia, Hắc Bạch Song Điểu được người ta tôn kính như tôn kính Hà Gia Đoàn vậy:

-Tiểu nhân chào hai vị!

-Cảm ơn! – Bạch Điểu nhã nhặn đáp lại. Nhưng Hắc Điểu lại chẳng nói gì, áo của hắn rung bần bật.

Bạch Điểu thấy không ổn, hắn phải cản ngay Hắc Điểu lại:

-Đừng!

Rất may là lưỡi Hộ Thủ Câu vừa mới chạm nhẹ vào cổ người gia nhân, anh ta tím tái mặt, sợ đến mức môi lắp bắp, răng và lưỡi cắn nhau tùm lum.

Bạch Điểu đã kịp thời giữ cánh tay Hắc Điểu lại, hắn nói:

-Hắc Điểu! Đừng nên như vậy! Hãy bình tĩnh lại đi!

Hắc Điểu thấy mình đã hơi quá, hắn nói với người gia nhân:

-Ồ…xin lỗi. Tôi đang rất xúc động.

Người gia nhân chẳng nói được câu gì, mặt ngây ra. Bạch Điểu nói:

-Làm phiền anh rồi!

Bạch Điểu lôi Hắc Điểu đi, hắn sợ Hắc Điểu lại lên cơn nữa.

https://thuviensach.vn

-Đừng nên thái quá! – Bạch Điểu nói – Sớm muộn gì thì ta cũng sẽ gặp lại Tiểu Quỷ mà.

Hắc Điểu cười, tiếng cười thanh mảnh:

-Ta muốn gặp lại hắn lần nữa!

-Thì cứ từ từ. Đâu sẽ có đó!

…

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 21

Tích Vũ Thành đã qua lễ Thanh Lâm từ lâu, vẻ bình yên thanh đạm đã trở lại. Các vị trưởng lão và vệ binh thở dài mệt mỏi, như vậy là đã qua một mùa lễ bình yên, mặc dù câu chuyện về hai cái vòi rồng, lửa cháy trên đồng cỏ ngoại ô Tích Vũ Thành. Người ta cũng không nói nhiều lắm về nó nữa, mặc dù có một số kẻ hiếu kỳ vẫn đang tự thêu dệt nên những câu chuyện trời ơi đất hỡi để có cái mà nói với thiên hạ. Tất nhiên, ai mà chẳng muốn biết chuyện đó là như thế nào? Nhưng càng không biết thì càng tốt, Vũ Tộc Ẩn Giả cần điều đó.

Đã mấy tuần nay, Ẩn Giả không về ngôi nhà nhỏ của mình ở chân núi Bạch Lĩnh nữa. Công việc ở Tích Vũ Thành đang nhiều không kể xiết. Những chiến binh mới của Tích Vũ Thành cần phải lên danh sách để lập hồ sơ, những khoá huấn luyện mới và cần có tính kỷ luật cao cho vệ binh đang thiếu những người đội trưởng thực sự có năng lực, những bức thư báo cáo tình hình lính Vũ Tộc tại Liên Quân Doanh Địa, bức thư của trưởng lão Tổ Long về việc cần lính Vũ Tộc tuần tra với mật độ dày đặc hơn tại phía Tây Nam, tuyển mộ lính để đưa về Nam Kha Trại. Trăm công thứ việc như thế, nhiều lúc Ẩn Giả chỉ muốn vứt béng chúng vào sọt rác cho xuôi chuyện, nghĩ thế nào lại thôi. Mà chuyện làm Ẩn Giả đau đầu nhất là làm giấy tờ giả cho Hoa Anh, giấy báo thì vẫn gửi lên như thường là Hoa Anh đang chấp hành tốt nhiệm vụ với tư cách là tổng đội trưởng vệ binh. Nhưng thực tế thì chẳng như vậy chút nào. Ẩn Giả định bụng sẽ gửi giấy lên khoảng hai tháng nữa, sau đó rút hồ sơ của Hoa Anh, thế là êm chuyện. Nhưng cái nan giải nhất là rút hồ sơ chiến binh, những chiến binh từ mười tám tuổi trở lên

https://thuviensach.vn

đều phải tham gia đầy đủ các nghĩa vụ quân sự, và không có quyền rút hồ sơ ra, chỉ khi nào họ lên hai mươi tám tuổi thì họ mới có thể rút hồ sơ được. Ẩn Giả chỉ cầu mong sao cho cái vụ này êm xuôi.

Kính Hồ Cư sắp trở thành tâm điểm của những trận chiến. Ẩn Giả bắt đầu lo lắng cho đứa đệ tử của mình, không biết Bất Kiếp Viện định giở trò gì nữa, liệu còn có thế lực nào khác nhúng tay vào chuyện này không? Và tựu chung cho những thứ đó là Hắc Đế Ấn. Qua những lời kể của Xích Vân, Ẩn Giả được biết những vụ thảm sát trong cả tháng qua là do Bất Kiếp Viện làm, chúng làm vậy là để đoạt lấy Hắc Đế Ấn. Vậy thì Hắc Đế Ấn được dấu ở đâu trong Kính Hồ Cư? Nơi đó chỉ là một khu vực gần như nằm trong quyền quản lý của bang Độc Tâm, chẳng có đền thờ gì cả, vậy Hắc Đế Ấn ở chỗ nào? Và vì sao Bất Kiếp Viện, và cả Xích Vân lại biết Hắc Đế Ấn đang chắc chắn nằm trong Kính Hồ Cư?

Thiên Ma đến đây với mục đích gì? Tích Vũ Thành có Hắc Đế Ấn chăng? Vũ Tộc Ẩn Giả không biết. Bản Hiệp ước ngầm cách đây hai mươi năm giữa Thiên Tử Uất Hận Thành và Vô Chân Vương Ngũ Hành Tộc đã thoả thuận, chỉ có hai người là biết đích xác tất cả Hắc Đế Ấn đang nằm ở đâu. Nhưng bản Hiệp ước ngầm ấy cũng đã chỉ rõ, không ai, một trong hai người, được quyền nói ra điều đó cho một người khác, lời thề độc có thể quyết định bằng mạng sống. Vậy thì Thiên Ma mò mẫm tới đây để làm gì? Mua vui? Đi chơi? Không phải. Chắc chắn Thiên Ma đang tìm kiếm cái gì đó tại Tích Vũ Thành. Nếu quả thực Tích Vũ Thành giữ Hắc Đế Ấn thì đó là một tai hoạ khủng khiếp. Có thể Thiên Ma đã ngửi thấy một thứ gì đó đẫm mùi cổ xưa chăng? Tích Vũ Thành ngay bản thân nó đã là hoang sơ, đã là một vùng đất cổ xưa nhất trên Đại Lục, có lẽ không có chứng cứ nào dám khẳng định là Tích Vũ Thành chẳng có cái gì.

Và điên đầu nhất, đó chính là Ngũ Hành Tộc. Qua những bức thư của Phong Vũ Thần Lão, người đứng đầu Ngũ Hành Tiễn ở Thiên Linh Sơn, mọi sự đang rối bét cả lên khi Ngũ Hành Huyết vẫn chưa tìm thấy Vô Chân Vương sắp lên ngôi ở đâu cả. Ngũ Hành Ma thì đang chọc ngoáy vào cái mớ tơ vò ấy. Và điều nữa là Uất Hận Thành đã ngỏ lời liên kết với Ngũ Hành Tộc, cả hai bên đều đã tung ra những đội quân bí mật của mình để

https://thuviensach.vn

tìm kiếm Hắc Đế Ấn trước khi quá muộn. Nhưng nhiều kẻ vẫn đang mang cái thói tự tôn nhiều trong bụng đến phát buồn nôn. Ẩn Giả không thể nào chịu được cái bọn thủ cựu đấu óc nông cạn. Chính những đám người này đang gây ra những sự chia rẽ không đáng có ở Ngũ Hành Tộc. Mà Ngũ Hành Tộc bây giờ có còn như xưa nữa đâu, những lớp người trẻ tuổi tài năng đang khá hiếm hoi, mặc dù là vẫn còn nguyên cả bộ sậu Hội Đồng Trắng và còn có Hộ Vương Lão Bà Phi Yến nữa, nhưng liệu những lớp người già ấy còn đủ sức để chiến đấu lại một bọn Bất Kiếp Viện trẻ trung, mạnh mẽ, và đặc biệt là không ngán chuyện chết chóc?

Và Ẩn Giả còn lo lắng một điều nữa là Xích Vân. Anh ta mà chết thì tất cả mọi chuyện sẽ an bài ngay tức khắc. Những biểu hiện trên cơ thể của Xích Vân cho thấy Cấm Môn Quan đã ăn khá sâu vào cơ thể của y. Ẩn Giả không biết liệu Cấm Môn Quan có thật là rút tuổi thọ của Xích Vân hay không, nhưng Tà Khí đã chiếm cơ thể của Xích Vân quá nhiều. Người hiểu Bất Kiếp Viện nhất là Xích Vân, người đủ khả năng đương đầu với Bất Kiếp Viện cũng là Xích Vân. Ẩn Giả chỉ mong là Diêu Linh, Hoa Anh sẽ làm đúng tất cả những gì mà bà đã dặn cho hai cô gái. Bây giờ Xích Vân là kẻ quan trọng nhất trong tất cả cái mớ chết tiệt này.

Vừa mệt mỏi, vừa chán nản, thì có một người lính nữ vệ binh chạy vào, cô ta nói:

-Thưa Ẩn Giả Đại Nhân, có người muốn gặp!

Ẩn Giả hơi bực, bà nói:

-Ta đang rất bận, bảo họ có gì để sau hẵng bàn bạc!

-Nhưng người đó bảo rằng nhất định phải gặp cho được Ẩn Giả.

Ẩn Giả cáu thật, ai mà chẳng nể mặt bà một chút nào cả:

-Ai vậy?

-Phó bang chủ Ỷ Thiên – Huyết Hồng.

Nghe đến đây, cơn tức giận trong cổ Ẩn Giả như bay đi đâu mất. Đã lâu, bà không nói chuyện với Huyết Hồng, nhưng hôm nay, bà lại hoài nghi về sự có mặt ngẫu nhiên tới mức phi lý của cô ta. Có chuyện gì mà Huyết Hồng phải tới gặp Ẩn Giả?

-Cho cô ta vào đây. – Ẩn Giả nói.

https://thuviensach.vn

-Vâng.

Lát sau, Huyết Hồng đã bước vào. Mái tóc nâu dài tới lưng, môi đỏ như son mặc dù Huyết Hồng có tiếng là chưa bao giờ biết trang điểm là gì, khuôn mặt trái xoan rất xinh đẹp, giống như Hoa Anh vậy. Có điều, điểm khác biệt lớn nhất của Huyết Hồng và Hoa Anh là đôi mắt, ánh mắt của Huyết Hồng sắc hơn lưỡi dao. Nó gây ra cho Ẩn Giả đôi chút khó chịu.

-Tiểu nữ xin thỉnh an Ẩn Giả đại nhân! – Huyết Hồng nói.

-Đã lâu không gặp, mời cô vào trong.

-Vâng.

Thuở Hoa Anh còn bé, Ẩn Giả đã từng gặp Huyết Hồng, phải nói là rất nhiều lần. Và Ẩn Giả cũng chẳng lạ gì lắm Huyết Hồng. Có điều, khi Huyết Hồng mười tám tuổi, cô ta gặp biến cố, phải nương nhờ vào một người tên là Tam Thuận – bang chủ Ỷ Thiên hiện nay, và đến giờ Huyết Hồng là phó bang chủ Ỷ Thiên. Bẵng đi một hai năm, cả Ẩn Giả và Hoa Anh không còn tiếp xúc và gặp Huyết Hồng nữa, con người cũng đã thay đổi nhiều.

-Vậy hôm nay, cô nương đến đây là có chuyện gì? – Ẩn Giả hỏi.

Huyết Hồng trả lời:

-Tiểu nữ muốn làm rõ một số chuyện.

Ẩn Giả đoán không sai, Huyết Hồng đã có chủ đích trước:

-Cô nương muốn hỏi chuyện gì?

-Hoa Anh.

Ẩn Giả thấy khó chịu, Huyết Hồng đã hỏi đúng vào nỗi lo đang thường trực của Ẩn Giả lúc này:

-Hoa Anh?

-Tiểu nữ muốn hỏi hiện giờ Hoa Anh đang làm gì?

“ Có vẻ như là lộ rồi! “ – Ẩn Giả nghĩ thầm. Nhưng bà vẫn nói thử:

-Hoa Anh hiện đang ở nơi khác để thực thi nhiệm vụ.

Huyết Hồng nói:

-Không phải. Những hồ sơ hiện nay về Hoa Anh là giả.

-Sao cô nương lại nói như vậy?

-Hồ sơ của tổng đội trưởng vệ binh do Trưởng lão Tích Vũ Thành nắm giữ. Khi tổng đội trưởng không nắm giữ chức vụ ấy nữa, thì trưởng lão phải

https://thuviensach.vn

có trách nhiệm thông báo chuyệnn này tới Trưởng lão Tổ Long Thành, vì tổng đội trưởng là người nắm giữ chức vụ đặc biệt, đã từng biết được những tài liệu cơ mật nên Trưởng lão Tổ Long Thành sẽ phải có chế độ giám sát. Nhưng cho tới nay, chẳng có người nào từ Tổ Long tới để nói về chuyện của Hoa Anh cả.

Ẩn Giả thở dài, rốt cục thì cũng không thể qua nổi mắt của Huyết Hồng.

-Vậy thì… cô nương muốn điều gì ở Hoa Anh?

-Tiểu nữ mong muốn Ẩn Giả cho biết Hoa Anh hiện nay đang làm chuyện gì.

-Con bé đó gây ảnh hưởng gì tới bang Ỷ Thiên của cô nương sao?

Huyết Hồng lắc đầu:

-Không phải. Hoa Anh hiện giờ đã không còn là tổng đội trưởng vệ binh Tích Vũ nữa, và Ỷ Thiên cũng không còn lý do gì để chống lại Hoa Anh. Hôm nay, tiểu nữ đến đây chỉ là vì chuyện riêng giữa hai người bạn mà thôi.

Ẩn Giả nói:

-Thực sự, Hoa Anh đang thực thi nhiệm vụ của riêng nó. Nhiệm vụ này là nhiệm vụ tối mật của Tích Vũ Thành, người ngoài không thể biết được, mong cô nương hiểu cho.

-Không phải là cùng với một người Uất Hận Thành chứ?

Ẩn Giả hơi ngạc nhiên, rồi bà thấy bực mình với kẻ nào bép xép chuyện Xích Vân. Thông tin lọt ra khe hở một chút thôi là biến thành chuyện động trời ngay lập tức.

-Theo như lời một số người …– Một số người ở đây Ẩn Giả biết thừa là vài vị trong Ngũ Lão đã ăn cánh với Ỷ Thiên – …hôm xảy ra hai cái vòi rồng, đội vệ binh đã tìm thấy ở hiện trường một người còn sống. Anh ta đã được đưa về Tích Vũ Thành.

-Tại sao cô nương lại nghĩ rằng anh ta là người Uất Hận Thành?

-Tiểu nữ không chắc chắn, nhưng người ta kể lại, người anh ta có rất nhiều vết xăm quái lạ, không phải là Cấm Môn Quan đấy chứ, Ẩn Giả đại nhân?

https://thuviensach.vn

Huyết Hồng đã biết quá nhiều. Vậy thì thực sự cô ta muốn điều gì chứ? – Ẩn Giả nghĩ.

-Thế thì cô nương hỏi Hoa Anh để làm gì? – Ẩn Giả nói – Đệ tử của ta đang làm việc tối mật, đâu thể để cho cô nương biết được?

-Sự việc không hề đơn giản như Ẩn Giả đại nhân nghĩ. Tiểu nữ không biết công việc tối mật của Hoa Anh là gì, nhưng có một vài tin tức do bọn thuộc hạ báo về là Hoa Anh đang cùng một nhóm người nghỉ lại tại Xuyên Tâm Hồ, vậy thì tiểu nữ đoán không nhầm là họ về Kính Hồ Cư phải không? Vì đến Xuyên Tâm Hồ là chỉ để vào Kính Hồ Cư mà thôi.

Ẩn Giả thấy không thể giấu giếm gì được trước đôi mắt sắc như dao kia, bà đành nói:

-Cô nương rất thông minh, ta chịu thua cô nương rồi.

-Thông minh tuyệt đỉnh thiên hạ hiện nay chỉ có Vũ Tộc Ẩn Giả và Hàn Thuyên. Tiểu nữ chỉ là loại ruồi muỗi không đáng bận tâm. Nhưng vấn đề hiện này là ở Kính Hồ Cư. Ẩn Giả đại nhân nghĩ sao, khi mà nơi đó đang nằm trong sự kiểm soát của Độc Tâm?

-Ta biết nơi đó thuộc về Độc Tâm. Nhưng có vấn đề gì mà ta chưa biết, cô nương hãy nói đi!

-Nơi đó không thực sự yên bình. Nếu Hoa Anh vào Kính Hồ Cư bây giờ, thì sẽ bị kiểm soát rất gắt gao. Có một điều lạ lùng, trong nhóm người của Hoa Anh, tự dưng xuất hiện một Thần Thú Bạch Hổ.

-Gia tộc Hữu Hộ Vệ Thiên Vương Bạch Hổ?

-Đúng, là gia tộc ấy. Tại sao lại xuất hiện người của gia tộc Bạch Hổ ở đây? Và tại sao người đó lại cùng với Hoa Anh về Kính Hồ Cư để làm gì?

Ẩn Giả đau đầu, tại sao lại mọc ra người của gia tộc Bạch Hổ chứ? Hay là gia tộc Bạch Hổ cũng dính líu gì tới Hắc Đế Ấn?

-Còn nữa, có thông tin mới. Không biết Ẩn Giả đã rõ hay chưa, Thất Hiền Sứ Giả của Kiếm Tiên Thành đã tới Tổ Long, nghe phong phanh là Sứ Giả làm một người thuyết khách cho Hàn Thuỷ về việc Hàn Thuỷ muốn có chân trong Kính Hồ Cư. Ẩn Giả không thấy chuyện này là hơi bất bình thường sao? Tại sao Hàn Thuỷ lại muốn có chân tại Kính Hồ Cư, trong khi cùng thời điểm Hoa Anh cũng về nơi đó?

https://thuviensach.vn

Ẩn Giả tự trách mình mấy hôm nay không nghe tin tức bên ngoài nhân gian thế sự, để rồi bỏ lỡ mất thông tin quan trọng này. Hàn Thuỷ muốn có chân ở Kính Hồ Cư?

Và Ẩn Giả nghĩ ngay đến một đáp án.

Hàn Thuỷ cũng đang hướng về Hắc Đế Ấn.

Sự thực là chẳng có gì quá khó hiểu trong chuyện này. Ẩn Giả biết vị Đường chủ của Uất Hận Thành vài ba chục năm về trước chính là bang chủ Hàn Thuỷ - Hàn Thuyên bây giờ. Hàn Thuyên là một nhân vật khá nổi tiếng đối với người Uất Hận Thành, ông ta đã từ bỏ vị trí Đường chủ, nhưng sự ảnh hưởng của ông ta, trong tâm thức người Uất Hận Thành là vẫn còn rất lớn. Đặc biệt, cái tham vọng thống trị thiên hạ, bá chủ toàn Đại Lục của Hàn Thuyên không những làm người Uất Hận Thành ghi nhớ, mà cả cái Đại Lục này sẽ còn nhớ mãi. Một kế hoạch hoàn hảo chưa từng thấy, bằng việc ký kết những điều khoản với Ngũ Hành Tộc, gây ảnh hưởng của mình lên khắp các thành, Hàn Thuyên đã gần như làm được cái việc xưa nay chưa ai nghĩ tới: một người ngoại tộc được Ngũ Hành Tộc mời lên làm Vô Chân Vương. Nhưng tới phút chót, Hàn Thuyên đã từ chối lời mời ấy. Đến sau này, người ta mới khám phá ra một vài vụ ám sát các nhân vật cấp cao trên Đại Lục là do một nhóm người, mà bây giờ mang cái tên Cửu Diệu. Lúc đó, các vị trưởng lão mới té ngửa ra là Hàn Thuyên đã qua mặt các vị mà không một ai để ý gì cả.

-Vậy cô nương muốn giúp cho ta, hay muốn gì khác? – Ẩn Giả nói.

-Tiểu nữ muốn biết có chuyện gì mà Hoa Anh phải rời bỏ vị tổng đội trưởng, vậy thôi.

-Ta đã nói với cô nương rồi, đó là chuyện tối mật.

Huyết Hồng hướng ánh mắt sắc lạnh:

-Hồ sơ của Hoa Anh bây giờ đang nguy hiểm, nếu bị phát giác thì ai sẽ là người chịu trách nhiệm đây?

-Cô nương lấy thứ đó để uy hiếp ta?

-Tiểu nữ không muốn thế. Rất may, đây chỉ là việc giữa tiểu nữ và Hoa Anh, nếu là chuyện liên quan đến bang phái, thì chắc chắn phải dùng tới bài đó rồi.

https://thuviensach.vn

Huyết Hồng đứng dậy:

-Nếu thực sự Ẩn Giả đại nhân không muốn nói, thì tiểu nữ cũng không làm phiền nữa. Cách tốt nhất là tự đi tìm hiểu vậy.

-Cô nương định tới Kính Hồ Cư?

-Có thể là như thế.

-Cô nương không sợ sẽ gặp nguy hiểm ở đó sao? Một nơi chỉ có bang phái?

-Ỷ Thiên vẫn chưa thuộc về phe nào cả, Hàn Thuỷ hay Độc Tâm, cái đó là do bang chủ Tam Thuận của tiểu nữ quyết định. Vì vậy, Ỷ Thiên đang rất có giá, Độc Tâm sẽ chẳng làm gì với tiểu nữ đâu, họ đâu muốn làm mất lòng Ỷ Thiên chứ?

Ẩn Giả nói:

-Ta cảnh báo trước, cô nương hãy cẩn thận, nếu không muốn bị cuốn vào vòng xoáy nguy hiểm đó. Bao nhiêu kẻ muốn rút chân ra còn không được.

-Coi như đó là một lời nhắc nhở vậy! Tiểu nữ xin phép!

Ẩn Giả không đáp lại lời chào đó.

Huyết Hồng về Kính Hồ Cư để làm gì?

Có đơn thuần là để tìm hiểu Hoa Anh không?

…

Đã lâu lắm rồi không cưỡi ngựa, nên Ngài Hàn có vẻ hơi khó chịu, nhưng đường dài còn ở phía trước, không thể chậm trễ được. Bám sát ông là Lã Vân và Hàn Vệ.

Việc nhà đã được sắp xếp đâu ra đó. Thằng Tứ Cát không phải chuyển hàng nữa, Ngài Hàn bảo hắn ở lại Tứ Phương Trại để có gì tiếp ứng cho Hàn Thuỷ ở Kiếm Tiên Thành nếu xảy ra chuyện. Dư Nhận và Phương Thác thì vẫn ở lại Kiếm Tiên cùng với hai ông già An Dương, Lăng Khê. Điều làm Ngài Hàn vui mừng nhất là lão già Tử Khách đã từ cõi chết trở về. Bệnh tật suốt một năm qua làm Tử Khách có vẻ như giảm sút phần nào phong độ, nhưng không vì thế mà lão già này trở nên yếu đuối.

Nhưng không hiểu sao, Ngài Hàn lại thấy Kiếm Tiên Thành đến lạ. Bằng chứng là lão già Khuất Bá đang rục rịch chuyển nhà. Nghe đâu là về

https://thuviensach.vn

Tổ Long Thành. Cũng dễ hiểu, ở Kiếm Tiên Thành này, Thái Nhật đã mất đi sự uy tín đối với các vị trưởng lão. Hơn nữa, lại chẳng thể nào lấn át được Hàn Thuỷ về điều gì. Có lẽ, về Tổ Long Thành, Thái Nhật sẽ nhận được sự giúp đỡ từ phía Độc Tâm và phát triển ở đó. Nhưng Ngài Hàn vẫn thấy chuyện này có gì hơi khuất tất.

Ánh nắng gay gắt đang chiếu xuống lưng Ngài Hàn khiến ông khó chịu.

Có một con chim ưng đang lượn trên đầu Ngài Hàn. Nhận ra đó là chim đưa thư, ông ra hiệu cho Lã Vân và Hàn Vệ dừng lại.

Đọc thư một lúc, Ngài Hàn nói:

-Lão già Thất Hiền Sứ Giả làm ăn ổn đấy, bọn Độc Tâm chịu nhận lời với ta rồi.

-Vậy tiếp theo rồi sao nữa đây hả bố? – Hàn Vệ hỏi.

-Ta sẽ cử ngay một đội về Kính Hồ Cư trước. Như vậy, lúc ấy ta đến Kính Hồ Cư sẽ danh chính ngôn thuận.

Ngài Hàn đưa tay lên miệng, huýt một hơi sáo rất dài. Một lúc sau, những cái bóng màu trắng xuất hiện. Đứng từ đây, Lã Vân có thể thấy rõ những con Thiên Bạch Thần Ưng của Hàn Gia đang bay tới.

Ngài Hàn bảo Lã Vân viết một bức thư, viết xong, Lã Vân cuộn lá thư lại, dắt vào chân con chim, thoáng chốc, con chim vụt lên rồi bay mất dạng, loài chim có tốc độ bay rất nhanh, khéo chừng đến đêm nay là thư được gửi tới nơi rồi.

-Đi thôi, khẩn trương lên! – Ngài Hàn giục – Kính Hồ Cư đang đợi chúng ta!

…

Vọng Quái mỉm cười, bên kia là Kính Hồ Cư rồi. Những ngày nhàn hạ ở U Lan Thôn đã qua rồi. Bây giờ là lúc để làm việc.

Sắp mệt mỏi đây, không biết lần này Vọng Quái sẽ gặp ai nữa?

Vọng Quái tiến bước. Kính Hồ Cư đang đợi hắn.

…

Hàn Phi nhanh chân đi, giờ chỉ cần qua Xuyên Tâm Hồ là vào được Kính Hồ Cư. Có lẽ đến cuối tuần này, hắn sẽ tới được Kính Hồ Cư như Ngài Hàn đã dặn trong thư.

https://thuviensach.vn

Và theo ngay sau Hàn Phi là Quỷ Nhân.

Quỷ Nhân đã theo sát Hàn Phi suốt cả mấy tuần rồi.

Sắp có cơ hội để ra tay, Quỷ Nhân sẽ để dành chuyện đó vào cuối tuần mới phải đạo.

…

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 22

Do chương này dài quá để tránh lỗi unscript của diễn đàn mình chia nó ra thành những phần nhỏ

Về Kính Hồ Cư không đến nỗi lâu như Xích Vân tưởng tượng. Chỉ đi mất có bốn ngày đường, và tới tận ba ngày nữa mới là ngày cuối tuần.

Cũng may là có Diêu Linh giục giã, chứ không thì còn lâu Xích Vân mới lập được kỳ tích đó. Điều làm y không thể tập trung và đi cho đúng đường là mắt y cứ nhìn Hoa Anh, mặc dù may cho y là chẳng ai để ý tới chuyện đấy cả. Xích Vân muốn xin lỗi Hoa Anh về chuyện hôm trước. Nhưng lưỡi của Xích Vân cứ ríu lại khi nghĩ tới chuyện đó.

Cách tốt nhất để không nghĩ tới Hoa Anh là nghĩ sang chuyện khác. Và câu chuyện của Lâm Kiệt là thứ đáng để Xích Vân đem ra mổ xẻ nhất.

Căn phòng nắng chói chang, Xích Vân đứng dậy, đóng bớt cửa sổ lại. Quán trọ này thật là phiền phức, ai đời nắng nó xói thẳng vào mặt thế kia chứ?

Trở lại trạng thái lười lẫm – nằm của mình, Xích Vân bắt đầu suy nghĩ.

Những điều mà Hổ nhân Lâm Kiệt nói khiến Xích Vân hơi ngán một chút. Y không ngờ là có cả ông già Hàn Thuyên dính líu vào vụ này. Có một điều ngu xuẩn nhất về mình mà Xích Vân từng biết, đó là y không nhận ra cái tên Bố Hàn mà thằng Hoài Tử nói trước đây lại chính là ông già Đường chủ Hàn Thuyên. Khi còn ở Uất Hận Thành, Xích Vân đã nghe người ta nhắc đi nhắc lại cái tên này nhiều lắm. Nhưng khi về con phố nghèo Kiếm Tiên, y chỉ biết có một người là chủ ở đó, được người dân trong phố nhắc với cái tên Ngài Hàn, hay là Bố Hàn cũng như nhau cả. Chỉ

https://thuviensach.vn

có cái tên Hàn Thuỷ là làm Xích Vân nhớ tới con sông độc nhất trong Uất Hận Thành thôi, vả lại Xích Vân cũng chưa từng gặp Ngài Hàn – vị Đường chủ Ai Oán Đường này bao giờ. Khi y bắt đầu đến cái tuổi biết nhớ, thì lúc đó Hàn Thuyên đã rời bỏ Uất Hận Thành lâu rồi.

" Hàn Thuyên không phải là kẻ dễ đoán … " – Xích Vân nghĩ thế. Những gì mà người Uất Hận Thành nói lại, Xích Vân có thể đánh giá đôi chút con người này. Người Uất Hận Thành nói, Hàn Thuyên như kẻ sống với hai bản chất. Ông ta có tấm lòng nhân ái giống như huyền thoại Kiếm Khách Từ Tuyên, nhưng đôi lúc, ông ta trở nên xảo quyệt và cực kỳ tàn độc, cái chất rất riêng ở gia tộc Hàn Thuỷ. Điều ấy được chứng minh bởi sự tồn tại của ông ta tới tận bây giờ. Một kẻ tới từ Uất Hận Thành – nơi bị nguyền rủa, có thể mở tấm lòng nhân ái của mình để cưới một người vợ, giờ thì đã có con, một kẻ sử dụng trí thông minh, sự tàn ác của mình để thành lập nên bang Hàn Thuỷ mạnh nhất Đại Lục Hoàn Mỹ. Hàn Thuyên là như vậy, danh tiếng cũng có, khét tiếng cũng có. Các vị trưởng lão Tổ Long còn phải sợ Hàn Thuyên một vành, gặp Hàn Thuyên là bao khí thế của các vị bay đâu hết mà khúm na khúm núm dúm dó cả lại như con gặp bố. Câu chuyện vui tai ấy Xích Vân nghe được từ con phố nghèo Kiếm Tiên.

Nhưng cái điều chết tiệt nhất ở đây, đó là Xích Vân đang dính dáng tới ông già này. Hàn Thuyên đã sáu mươi tuổi, kiếm thuật của ông ta đạt tới mức nào rồi? Liệu cái tên Sát Thủ có còn ở cái lão già trông hơi hốc hác gầy gò ấy? Chịu! Xích Vân không biết. Xích Vân hơi ngán cái chuyện phải đối đầu với lão già này, không biết ông ta đến Kính Hồ Cư, có phải là vì Hắc Đế Ấn không? Ông ta muốn chiếm đoạt nó chăng?

Lại nói Hắc Đế Ấn. Xích Vân chỉ biết rằng, Hắc Đế Ấn được giấu tại Kính Hồ Cư, nhưng giấu ở nơi nào thì y không biết. Thông thường, Hắc Đế Ấn được cất giữ ở trong đền thờ một vị thần nào đó, và được vị thần này bảo vệ. Tất nhiên, đó chỉ là một vài cái mà Xích Vân biết. Như cái ở trong Thiên Lệ Thành, cái ở trong Vạn Kiếp Thành. Hai vụ thảm sát đó Xích Vân biết rõ là đứa nào trong Bất Kiếp Viện gây ra. Y chẳng lạ lẫm gì phương thức chiến đấu của chúng. Nhưng điều làm Xích Vân khó hiểu, đó là vụ thảm sát Ngư Thôn. Quỷ Nhân chỉ đơn giản là giết người à? Không, Quỷ

https://thuviensach.vn

Nhân không rỗi hơi như thế. Chỉ có một đáp án lý giải là Hắc Đế Ấn. Nhưng tại sao Hắc Đế Ấn là ở Ngư Thôn? Ngư Thôn là nơi cất giữ Hắc Đế Ấn? Chắc chắn là không phải, bởi vì chỉ là một cái thôn nhỏ nhoi, sao có thể cất giữ vật quan trọng như Hắc Đế Ấn vào cái nơi đó được? Xích Vân hiểu rõ, trong Bất Kiếp Viện, Dạ Nhãn là kẻ có khả năng cảm nhận Hắc Đế Ấn, nếu tới gần Hắc Đế Ấn thì Dạ Nhãn sẽ có phản ứng ngay. Trong khi Dạ Nhãn thường hay bay qua bay lại Ngư Thôn như các bà các cô hay đi chợ. Chỉ có một cách lý giải, đó là Hắc Đế Ấn đã rơi vào tay ai đó, rồi Quỷ Nhân tìm tới hắn, giết hắn, và đoạt lấy Hắc Đế Ấn. Như vậy thông tin là đã đủ, các sự việc đã xâu chuỗi lại với nhau, nhưng nó lại mở ra một lỗ hổng mới, đó là vì sao Thiên Ma biết có kẻ đang nắm giữ Hắc Đế Ấn tại Ngư Thôn?

Có một điều nữa khiến Xích Vân khó hiểu, đó là việc Thiên Ma xuất hiện ở Tích Vũ Thành. Mà Xích Vân hiểu khá rõ về Thiên Ma. Thiên Ma chẳng thích quái gì vui chơi cả, chắc chắn hắn đi về Tích Vũ Thành là có lý do. Tìm kiếm sách để đọc thông tin về Hắc Đế Ấn? Đúng là Thiên Ma có cái sở thích ấy, nhưng sự thật hiển nhiên, Thiên Ma đã từng là Tổng quản Mật Nội – kho sách lớn nhất của Uất Hận Thành, không thiếu sách gì, Mật Nội có bao nhiêu sách, Thiên Ma đều đã đọc hết. Vậy thì Tích Vũ Thành có cái gì chứ? Hay là có Hắc Đế Ấn?

Không những vậy, những kẻ thù mới lại xuất hiện. Lâm Kiệt đã ra mặt, hắn đang phục vụ cho ai? Đồng bọn của hắn là như thế nào? Hắn cần tới Hắc Đế Ấn để làm gì? Hoài Tử và Tôn Dương có bị Lâm Kiệt cho vào bẫy như hắn đã làm với Xích Vân không? Và ngay cả hai người đồng hành mới cũng làm Xích Vân hơi mệt, đặc biệt là cái tên Long Chấn Phương. Tại sao hắn lại cùng về Kính Hồ Cư với y?

Từng ấy thứ đang làm cho Xích Vân mệt óc. Sau khi cái bộ não của y thảo luận một lúc thì mới đưa ra được một quyết định hoàn toàn đúng đắn và có tính chiến lược diệu kỳ: đó là tìm Hắc Đế Ấn trong Kính Hồ Cư. Xích Vân tự cười mình khi thấy bản thân y đã lựa chọn một cái rất xác thực trong lúc này.

Vừa hay thì có tiếng gõ cửa phòng, Xích Vân nói:

https://thuviensach.vn

-Mời vào!

Người chưa vào mà tiếng đã băm bổ vào mặt Xích Vân:

-Giờ này mà anh còn ngủ à! Dậy ngay!

Chỉ có con cáo lắm chuyện Diêu Linh mới có kiểu chào hỏi này. Rốt cục thì sau đó, cái đuôi cáo to và dày của Diêu Linh đã ngoe nguẩy trước mặt Xích Vân:

-Anh còn ngủ được sao? Chúng ta còn rất nhiều chuyện mà anh vẫn say sưa thế được à?

-Tôi dậy lâu rồi. Thế…mọi người đâu?

-Hoa Anh thì đi từ sớm, Chấn Phương và Thụ Cáp thì vừa mới ra khỏi quán lúc nãy xong.

-Thế à?

Diêu Linh kéo cái ghế lại, ngồi xuống trước mặt Xích Vân. Xích Vân thấy hơi lạ, y hỏi:

-Có điều gì sao?

-Tôi muốn hỏi anh một chuyện, anh hãy trả lời cho rõ.

-Chuyện gì?

-Tại sao mọi người đều không biết tới Hắc Đế Ấn được cất giấu ở đâu, thế mà anh và Bất Kiếp Viện lại biết rõ như thế?

Xích Vân hơi ngạc nhiên, không ngờ là con nhỏ Diêu Linh này lại hỏi trúng vào chỗ khó hiểu nhất của mọi người đối với Xích Vân.

-Tại sao cô lại hỏi như thế?

-Anh đã nhận lời với Ẩn Giả là sẽ ngăn chặn Bất Kiếp Viện, vậy thì tại sao anh biết chúng sẽ chọn Kính Hồ Cư làm địa điểm để tìm kiếm Hắc Đế Ấn?

-Việc này…

Diêu Linh có thể thấy được sự lúng túng của Xích Vân. Có lẽ là điều gì đó khó nói, nhưng Diêu Linh cần phải tìm cho ra cái đáp án đó.

-Nói đi, Xích Vân! Anh không tin tưởng tôi sao?

-Không phải thế.

-Vậy thì anh nói đi.

Xích Vân ngẫm nghĩ một hồi, y không biết nên bắt đầu từ đâu.

https://thuviensach.vn

-Vậy cô muốn nghe cái gì trước?

-Cái gì là cái gì?

-Không phải chỉ có tôi, mà còn hai người nữa có khả năng tìm được Hắc Đế Ấn.

-Là ai?

-Ngoại trừ Thiên Tử và Vô Chân Vương, thì tôi, Thiên Ma, Dạ Nhãn là những người có khả năng tìm được Hắc Đế Ấn.

-Là ai?

-Ngoại trừ Thiên Tử và Vô Chân Vương, thì tôi, Thiên Ma, Dạ Nhãn là những người có khả năng tìm được Hắc Đế Ấn.

-Hãy bắt đầu từ anh trước.

Xích Vân thở dài. Y nói chậm rãi:

-Cô có cảm thấy bất tiện khi tôi cởi áo không?

Diêu Linh hơi sượng, nhưng rồi cô nói:

-Không sao.

Xích Vân cởi áo, những hình xăm màu đen vằn vện khắp người y làm Diêu Linh ớn lạnh. Xích Vân quay lưng ra cho Diêu Linh nhìn.

Diêu Linh có thể thấy một vòng tròn màu đen rất lớn ở giữa lưng, trong vòng tròn là hình vẽ những ký tự khó hiểu, bên ngoài vòng tròn ấy là mười ba hình xăm khác, có hình thù giống ngọn lửa. Xung quanh mỗi ngọn lửa, lại là những vết xăm khác bé hơn, giống như một dạng ký tự.

-Đây là… - Diêu Linh nói.

-Vòng tròn là nét khắc đá trên cánh cửa Địa Ngục của Uất Hận Thành.

-Cánh cửa Địa Ngục? Nơi chôn vùi mọi bí mật của Hắc Đế?

-Đúng. Khu vực đó cấm vào. Nhưng tôi đã lẻn vào đó, và nhận ra rằng cái nét khắc đá trên cánh cửa giống y chang cái nét xăm ở sau lưng mình.

-Vậy mười ba ngọn lửa này? Có phải là ám chỉ Hắc Đế Ấn?

-Đúng. Mười ba ngọn lửa này là nói về Hắc Đế Ấn. Những ký tự xung quanh nó là một dạng tựa như chữ cổ. Tôi chỉ biết được bốn đáp án mà thôi. Anh Hùng Trủng, Thiên Lệ Thành, Vạn Kiếp Thành và Kính Hồ Cư. Đó là những địa điểm mà Bất Kiếp Viện đã tấn công.

-Anh Hùng Trủng à? Có một cái trong Anh Hùng Trủng sao?

https://thuviensach.vn

-Có. Nhưng tôi chắc là Thiên Ma đã có được nó rồi.

-Anh có thể đọc được những ký tự cổ này?

-Không hẳn. Thực ra là tôi không hề biết chúng. Người đọc những ký tự này là Thiên Ma. Tôi cho hắn xem những vết xăm này, và từ đó hắn đã đoán ra.

-Những ký tự này…xem nào. Đại Lục Hoàn Mỹ có ba loại chữ cổ nhất mà người ta còn tìm được qua các di tích khảo cổ là chữ của người Bộ Lạc Tật Phong, chữ của gia tộc Ngũ Hành, và chữ của giáo phái Tuyệt Cực Địa. Nhưng những chữ này…tôi chưa thấy bao giờ…

-Cô cũng biết giáo phái Tuyệt Cực Địa à?

-Một trong những tổ chức khá bí hiểm có từ thời Hỗn Tam Giới. Nhiều nguồn tư liệu cho rằng chính giáo phái này đã tung ra truyền thuyết rằng: nếu ai giam giữ được các vị thần ở lại Tuyệt Cực Địa thì sẽ thành bá chủ Tam Giới. Giáo phái này có những kiểu thờ cúng và tôn giáo rất kỳ quặc.

-Thiên Ma đã từng nói với tôi rồi.

-Vậy tại sao Thiên Ma lại đọc được những ký tự này?

-Tôi không biết. Thiên Ma chỉ nói là hắn đã tham khảo rất nhiều các loại sách, nhưng không có nói về ký tự này. Thiên Ma tham khảo thêm cách viết của những loại chữ khác, và từ đó luận ra thôi. Thiên Ma còn bí mật hỏi một số người khác, hắn từng hỏi sư phụ của mình là Hạc Tú và được ông ta trả lời rằng: đó là một loại chữ đã thất truyền từ lâu, được một số dân tộc phương Bắc xa xôi hẻo lánh dùng.

-Ra vậy.

Diêu Linh đã hiểu. Nhưng cô cảm thấy có điều gì trùng hợp.

-Bất Kiếp Viện có bao nhiêu người?

-Mười ba người, luôn là mười ba người, đó là một công thức bất di bất dịch nếu muốn tìm Hắc Đế Ấn. Muốn có Hắc Đế Ấn, phải có mười ba người thì mới có cơ may tìm được. Bất Kiếp Viện không phải do tôi lập nên, nó vốn đã có từ trước, lâu lắm rồi.

-Có từ trước? Tức là trước anh cũng đã có những người đi tìm Hắc Đế Ấn sao?

https://thuviensach.vn

-Đúng. Bất Kiếp Viện có từ thời Ngũ Đế. Khi Hắc Đế nói rằng bí mật lớn nhất của cuộc đời ông ta là Hắc Đế Ấn, đã có những người đi tìm nó. Khi Hắc Đế chết, ở Uất Hận Thành đã xuất hiện một tổ chức tên là Bất Kiếp Viện, chuyên đi tìm Hắc Đế Ấn. Đáng tiếc, những con người đi trước chúng tôi đều đã thất bại cả rồi.

-Họ không tìm thấy?

-Một cái cũng không. Họ không có được cái đầu của Thiên Ma, không có cái khả năng cảm ứng của Dạ Nhãn, và đặc biệt là họ có được cái thứ sau lưng tôi.

-Vậy tại sao anh biết tổ chức ấy?

-Khi lẻn vào khu vực cấm, nhìn thấy cánh cửa Địa Ngục, tôi mới bắt đầu có niềm khao khát tìm Hắc Đế Ấn. Tôi cho rằng, mình chính là người được chọn để tìm Hắc Đế Ấn, nếu không vì sao lại có hình vẽ này trên lưng? Và tôi được sư phụ cho biết, những kẻ hiến thân vì Hắc Đế Ấn được gọi là Bất Kiếp Viện. Thế nên tôi chỉ đi lại trên con đường của những kẻ đã đi trước chúng tôi thôi.

Diêu Linh nhìn thấy hai ngọn lửa lớn hơn những ngọn lửa khác, ký tự cũng dày đặc hơn. Cô hỏi:

-Hai cái ngọn lửa lớn nhất này là…?

-Hai Hắc Đế Ấn đặc biệt.

-Đặc biệt?

-Cái ở trên là được cất giữ ở Thiên Giới, cái ở dưới được cất ở Ma Giới.

-Sao anh biết?

-Các ký tự ở trên hai ngọn lửa ấy là dễ hiểu nhất. Mặc dù không thể đọc toàn bộ các ký tự đó, nhưng Thiên Ma na ná rằng, nó ám chỉ hai nơi cất giấu Hắc Đế Ấn. Ở trên thì chắc là Thiên, ở dưới thì chắc là Ma. Đại loại thế…

-Thế muốn tìm hai cái này phải lên Thiên Giới, và xuống Ma Giới sao?

-Đúng rồi, thế mà còn phải hỏi sao?

Diêu Linh nghĩ chuyện này thật điên rồ, Thiên Giới và Ma Giới chỉ là những lời truyền miệng đồn đại. Những Vũ Mang với đôi cánh thần tốc đã

https://thuviensach.vn

bay qua cả mây, vượt qua hàng trăm dặm chẳng bao giờ thấy có một toà lâu đài hay thành trì nào cả, và Thiên Giới chỉ là chuyện hoang đường!

-Không! – Xích Vân cười – Không có cái chết tiệt gì ở trên mây hoặc dưới lòng đất đâu!

-Thế thì là thế nào?

-Cô tới Vạn Lưu Thành bao giờ chưa?

-Đã từng. Ê…có phải nơi đó là cất Hắc Đế Ấn? Đúng rồi, nơi đó!

-Đúng, nhưng còn sai nhiều.

-Tức là sao?

-Vạn Lưu Thành là nơi giao hoà. Hay nói dễ hiểu, nó là giao điểm của ba thế giới.

-Nói rõ hơn đi?

-Chúng ta đang tồn tại ở Nhân Giới. Hai thế giới khác là Thiên Giới và Ma Giới đang cùng tồn tại với chúng ta. Ví dụ, nơi chúng ta đang đứng là Kính Hồ Cư, nhưng ở Ma Giới, đây là một vùng đất khô cằn chết chóc đầy rẫy những con quái vật Oán Linh, nhưng cũng ở chính chỗ này, thì lại là một đồng cỏ xanh mướt tuyệt đẹp, có những vị thần tiên, đó là Thiên Giới. Kiểu tồn tại này là dạng thế giới song song.

-Thế giới song song?

Xích Vân giơ hai ngón trỏ ra đặt song song với nhau, y nói:

-Hai ngón tay này có chạm nhau không?

-Không.

-Muốn chúng chạm nhau thì phải làm thế nào?

-Cong ngón tay lại.

-Đó là điểm mấu chốt. Nhân Giới và Thiên Giới cùng tồn tại với nhau dưới dạng song song như vậy, không có điểm giao cắt nhau, nên không ai có thể cảm nhận được sự tồn tại của thế giới kia. Như bây giờ, ngay trước mặt tôi, có thể là một vị thần tiên nào đó đang đi dạo ở Thiên Giới, hoặc một con Oán Linh gớm ghiếc đi lại ở Ma Giới, nhưng tôi không thể cảm nhận được chuyện đó, không thể nhìn thấy họ, vì không gian mà tôi đang sống không hề có giao điểm với không gian kia.

-Vậy thì…

https://thuviensach.vn

-Vậy thì muốn đi qua đi lại giữa hai thế giới, phải có một thứ đủ sức mạnh để bẻ cong hai không gian lại, cho chúng cắt nhau, rất đơn giản.

-Thế hai cánh cổng Thiên Giới và Ma Giới ở Vạn Lưu Thành, là nơi ta có thể đi qua đi lại giữa hai thế giới sao?

-Đúng. Nhưng chỉ một phần thôi.

-Một phần?

Xích Vân nhìn lên bàn, y hỏi:

-Có giấy không? Tôi cần thêm một cái bút.

Diêu Linh tìm một lát, cuối cùng cũng có một cuộn giấy và một chiếc bút lông. Diêu Linh mài mực, Xích Vân chấm một ít mực rồi vẽ hai vòng tròn:

-Vòng này tôi gọi là Thiên Giới, vòng này, tôi gọi là Nhân Giới, rồi nhé! Bây giờ…

Xích Vân chấm những dấu chấm vào vòng tròn Thiên Giới, và những dấu gạch chéo vào vòng tròn Nhân Giới.

-Nào, bây giờ, cô nhìn xem, có những thứ nào của Thiên Giới thuộc về Nhân Giới không?

Diêu Linh nhìn một lúc, tên Xích Vân này chẳng có khiếu nghệ thuật gì cả, khó nhìn quá!

-Không …

-Rồi, nếu bây giờ cả hai bên tôi đều có một thứ này…

Xích Vân vẽ những hình tròn nhỏ xíu vào hai vòng tròn.

-Chúng có điểm chung không?

-Có, đều có những điểm chung là những vòng tròn nhỏ. – Diêu Linh trả lời.

-Đó. Điểm chung là thứ chúng cần. Hai cái vòng tròn này cắt nhau khi chúng có những điểm chung. Vạn Lưu Thành là một nơi như thế. Nó rất đặc biệt vì mang những yếu tố vật chất và không gian chung của cả ba thế giới. Khảo sát tình hình khí hậu ở nơi đó, Thiên Ma nói rằng đó là một nơi rất yên lặng, gió không có, ánh nắng ở mức độ nhất định, nhiệt độ không thay đổi, ngày cũng như đêm, không nóng không lạnh, không có bất cứ sự xao động gì quá đáng kể trong không gian Vạn Lưu Thành. Tôi nghĩ đó là

https://thuviensach.vn

lý do vì sao mà Vạn Lưu Thành có cả hai cánh cổng Thiên Giới và Ma Giới.

-Vậy thì ta đi đến tìm Hắc Đế Ấn là được thôi, sao lại còn nhặng xị mấy cái bẻ cong không gian gì cho mệt óc? – Diêu Linh hỏi.

Xích Vân cười, y lại vẽ hai cái vòng tròn cắt nhau rồi nói:

-Chúng có điểm chung, nên chúng ta có thể quan sát một phần của chúng. Nhưng cô nhìn này, những cái chấm đen ở vòng tròn Thiên Giới hay những dấu gạch chéo hoàn toàn khác so với những cái vòng tròn nhỏ bé của cả hai bên. Điều đó có ý nghĩa cả. Những cái dấu gạch này có thể tiến vào khu vực chung của hai thế giới, nhưng nó không thể đi vào cái khu vực có những dấu chấm nhỏ này được. Đó là lý do vì sao, có những vị đại nhân vào Thiên Giới kể rằng, chỉ ngắm được một phần phong cảnh tuyệt đẹp ở đó, còn lại một vùng đất trắng xoá, không nhìn thấy gì.

-Tức là người ở Nhân Giới, chỉ vào được một phần Thiên Giới, nhưng những phần còn lại, thì họ không thể vào được?

-Đúng rồi.

-Vậy tất cả những điều này là do Thiên Ma nghĩ ra?

-Đúng. Đầu óc hắn không đến nỗi tồi.

“ Không phải là không đến nỗi tồi, mà là tuyệt đỉnh! “ – Diêu Linh phục thầm cái tên Thiên Ma. Đầu óc của Thiên Ma không thể nào là đầu óc của con người được. Nó cao cấp hơn, và mạnh mẽ hơn Diêu Linh rất nhiều lần.

-Vậy… – Diêu Linh hỏi – …thứ bẻ cong không gian là gì?

-Ma Giới thì tôi chưa biết. Nhưng Thiên Giới thì có, nó là Thập Nhị Bát Tú.

-Các sao ở trong Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ à?

-Ừ. Tìm đủ được sức mạnh của Nhị Thập Bát Tú thì vào được Thiên Giới.

Diêu Linh đã dần định hình ra mình cần cái gì, cô nói:

-Vậy anh và Thiên Ma là một cặp?

-Đúng. Hắn nhờ những nét vẽ này mà tìm Hắc Đế Ấn.

-Vậy còn người tên là Dạ Nhãn?

https://thuviensach.vn

-Hắn là một tên Vũ Mang. Hắn có một khả năng đặc biệt là cảm nhận được Tà Khí của mọi thứ.

-Mọi thứ?

-Không phải chỉ có con người, mà các vật vô tri vô giác, hay một thứ gì đó, đều có thể mang Tà Khí, chúng ta có thể cảm nhận được Tà Khí của một người khác, nhưng chúng ta không có khả năng cảm nhận Tà Khí của một con chó, hay một con mèo khi chúng tức giận. Chỉ có Dạ Nhãn mới có khả năng đó.

-Sao hắn có khả năng đó?

-Vì hắn có Hắc Tiên Phản.

Diêu Linh đứng ngay dậy như không tin:

-Anh đùa à? Sao đôi cánh truyền thuyết của Vũ tộc lại là của tên đó?

-Là thật. Đôi cánh màu đen, đôi cánh của tội lỗi, rộng và to gấp mấy lần cánh bình thường của người Vũ tộc.

-Vậy sao?

-Đôi cánh Hắc Tiên Phản của Dạ Nhãn có khả năng cảm nhận mọi Tà Khí, tức là nếu Dạ Nhãn sống đủ lâu để bay khắp Đại Lục, thì hắn sẽ tìm thấy tất cả Hắc Đế Ấn. Tiếc là cái Đại Lục này lớn quá, sức lại có hạn.

-Vậy thì chỉ cần khoanh vùng nào đó là Dạ Nhãn có thể tìm thấy sao?

-Đúng. Nếu khoanh trong một phạm vi nào đó, thì chuyện tìm Hắc Đế Ấn rất dễ. Nhưng tôi đã nói rồi, cái Đại Lục này lớn lắm.

Diêu Linh thở dài.

-Thôi đừng than thở nữa, cô bạn của tôi! – Xích Vân nhổm dậy – Biết chừng đó là đủ rồi, bây giờ ta phải đi ngay.

-Đi đâu?

-Tìm Hắc Đế Ấn. Phải khẩn trương lên.

…

Kiếm Tiên Thành.

Dư Nhận đã phát sốt lên mấy tuần nay vì bận bịu công việc. Cái chứng ho vục mả của hắn không hiểu sao tự dưng lại lên cơn mấy ngày hôm nay.

Dư Nhận sắp xếp lại đống giấy bừa bộn lăng nhăng trên bàn lại cho gọn. Ngài Hàn mới có đi được gần một tuần thôi, sao mà công việc đã dồn ứ lên

https://thuviensach.vn

thế này? Không có Ngài Hàn và Lã Vân thật là tai hoạ cho Dư Nhận lắm. Nhưng cũng tốt là ông già Tử Khách đã khoẻ khoắn lại. Công việc đỡ rối đi chút ít.

-Vậy hôm nay, cậu giao cho tôi chuyện gì đây? – Là giọng đùng đục khó nghe của Tứ Cát. Dư Nhận được Ngài Hàn tin tưởng, nên hắn được phép chỉ đạo những người khác. Thậm chí, kể cả Cửu Diệu cũng phải tham khảo sự sắp xếp của hắn.

Dư Nhận có thể thấy sự không vui trong lời nói của Tứ Cát. Hắn biết điều đó, hắn mới mười bảy tuổi, còn Tứ Cát đã gần hai mươi tư. Một cảm giác khó chịu khi bị một người nhỏ tuổi hơn sai bảo. Nhưng Ngài Hàn đã có sự sắp đặt như thế, thì Tứ Cát đành phải nghe theo thôi.

-Tôi gọi anh đến là có việc. Lần trước, chuyến hàng tới bộ lạc Tật Phong bị trễ vài hôm phải không?

-Ừ. – Tứ Cát nói rỗng tuếch – Đường đi lên đấy khó khăn, cậu lạ gì, anh em làm việc vất vả, đâu có thời gian rỗi việc!

Dư Nhận không nề hà lắm cái cách nói năng của Tứ Cát, hắn nói:

-Lần sau phải nhanh hơn một chút. Làm ăn với bộ lạc ấy còn dài, quan trọng ở đây là phải giữ được cái tiếng cho ông cụ, kẻo mất mặt với người ta.

Tứ Cát chẳng ưa cái lời dạy bảo ấy, nhưng nghe thấy "ông cụ" là hắn thành kính ngay:

-Hiểu rồi.

-Bây giờ, anh hãy về Kiếm Tiên Thành, một tuần bốn buổi.

-Bốn buổi sao? Nhiều thế? Để Tứ Phương Trại cho ai trông?

-Thuỷ Diệu vừa về, anh ta sẽ bí mật giám sát cái trại ấy hộ anh lúc anh đi vắng? Được chứ?

Thuỷ Diệu là thành viên của Cửu Diệu. Tứ Cát ít khi gặp người này, và nói tóm lại là hắn ít khi gặp Cửu Diệu. Tốt nhất là không nên dây dưa với đám sát thủ của Hàn Thuỷ.

-Vậy thôi chứ gì? – Tứ Cát vươn vai.

-Đúng. Và tôi mong anh làm việc cho tốt.

Tứ Cát không nói thêm lời nào nữa, hắn bước ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Dư Nhận hơi bực một chút. Nhưng hắn điềm tĩnh lại ngay. Không có gì mà phải nóng nảy với những chuyện như thế này cả.

Bởi vì hắn đang đợi kịch hay diễn ra.

Dư Nhận lấy một tờ giấy trắng, hắn lấy bút rồi viết. Những dòng chữ mảnh và nhạt:

Tứ Phương Trại đã để ngỏ. Tất cả phải chuẩn bị ngay.

Dư Nhận huýt sáo, con Thiên Bạch Thần Ưng của Hàn Gia bay tới.

Dư Nhận cười.

Hắn không sợ chuyện con chim này bị phát hiện.

Trong Kiếm Tiên Thành, nhà cửa chật chội. Tốc độ của Thiên Bạch Thần Ưng thì đừng hòng ai phát hiện ra được.

Kể cả là Ngài Hàn đi chăng nữa …

Chứ đừng nói là ba lão già kia, Phương Thác, Tứ Cát, kể cả Cửu Diệu nếu chúng có mặt ở đây. Không một ai có thể thấy con Thiên Bạch Thần Ưng này cả.

Dư Nhận tung con chim lên, và đúng như hắn nghĩ, chỉ trong chớp mắt, con chim đã biến mất như tan vào hư không.

Tuy nhiên…

Lão già béo An Dương đang tận hưởng những giây phút mát mẻ trong phòng mình đột nhiên thấy có gì là lạ. Lão ngoái đầu ra cửa sổ.

“ Hình như là có tiếng gì đó…

…như tiếng đập cánh vậy…” .

…

Hà Gia Đoàn vui vẻ nâng ly với Thất Hiền Sứ Giả. Tiếng đàn hát làm cho hai người cảm thấy khoan khoái và dễ chịu.

Tuy nhiên, Thất Hiền Sứ Giả vẫn còn hơi lợn cợn một chút, lão hỏi:

-Hà đệ, ta muốn hỏi một chút…

-Võ huynh cứ hỏi!

Nghe chứ “ Võ “, Thất Hiền Sứ Giả cảm thấy mình được tôn kính lên thêm một bậc. Chữ Võ của Hoàng Đế Võ Thái Lang, dòng máu cao quý. Có lẽ vì thế mà lão không để ý tới nụ cười kín đáo vẻ hơi nhạo báng của Hà Gia Đoàn.

https://thuviensach.vn

-Hà đệ sao lại chấp nhận chuyện của Hàn Thuỷ dễ dàng như vậy? Mấy hôm nay ta nghĩ mãi, lại không tiện hỏi …

Hà Gia Đoàn cười, ông ta đặt ly rượu xuống, nói:

-Huynh đệ ta làm ăn với nhau bao năm, mà huynh còn chưa hiểu đệ sao?

Sứ Giả nghĩ mãi, mà không tìm được cho ra đáp án này, lão nói:

-Ta thật sự không biết.

Hà Gia Đoàn đặt ly rượu xuống:

-Đệ cần lão già ấy về Kính Hồ Cư. Chắc chắn, khi đặt chân lên một lãnh thổ mới, lão già ấy phải đích thân tới nơi đó, đúng không nào?

-Đúng.

-Đệ không cần biết lão già cần Kính Hồ Cư để làm gì, nhưng cần thì chắc chắn có việc. Và đã có việc là phải về đó, rất đơn giản. Có lẽ con khỉ già Hàn Thuyên muốn làm chuyện gì đó ở Kính Hồ Cư, nên lão cần danh chính ngôn thuận đặt chân lên đó mà thôi.

-Nhưng sao đệ lại muốn Hàn Thuyên đặt chân lên Kính Hồ Cư?

-À, tức là bây giờ lão đã vắng mặt tại Kiếm Tiên Thành.

Thất Hiền Sứ Giả nheo mắt chẳng hiểu gì cả.

Hà Gia Đoàn cười vang, ông ta nói:

-Ở Kiếm Tiên Thành, sắp có kịch hay cho huynh xem rồi đó!

…

Lão già Khuất Bá ngắm đi ngắm lại cái dinh thự trống rỗng của mình một lần nữa. Cái dinh thự đẹp như thế này mà phải bỏ đi, thật là đáng tiếc, đáng tiếc! Lão thở dài.

Bên ngoài sân, gia nhân vẫn đang đều đều chuyển đồ đạc. Nhiều tiền quá cũng khổ! Mua hết thứ này đến thứ khác, bây giờ vứt cái gì đi cũng thấy tiếc.

Có tiếng vút qua, Khuất Bá nghe thấy động tĩnh. Lão đã chờ giây phút này từ lâu lắm rồi, đấy là lão đã rất tập trung. Chứ đang nghĩ ngợi bâng quơ, thì còn lâu mới nhận ra được âm thanh đó.

Con Thiên Bạch Thần Ưng đang đậu ở trên xà nhà.

Khuất Bá mỉm cười, lão móm mém:

-Xuống đây nào!

https://thuviensach.vn

Thiên Bạch Thần Ưng sà xuống. Khuất Bá lần dưới cái chân phủ một lớp lông trắng mịn của nó, và lão thấy một lá thư. Và để cảnh giác, lão đóng cửa phòng lại

Khuất Bá mở ra đọc. Lão cười sặc sụa.

Cười xong, Khuất Bá nói to:

-Các ngươi ra đây ta bảo!

Tức thì, từ trong phòng, những kẻ lạ mặt xuất hiện. Bọn chúng đã chờ sẵn ở trong phòng từ lâu.

Có năm tên như thế, có tên cao to, có tên thấp bé lùn tịt, có tên thì đeo quanh mình đầy những dây xiềng xích. Bọn chúng nói:

-Bang chủ.

Khuất Bá nhìn quanh một lượt. Lão gật gù, vẻ hài lòng, rồi nói:

-Đã để các ngươi phải chôn chân quá lâu trong cái nhà này rồi.

-Không có gì, thưa bang chủ! – Tên cao to nói.

-Rất tốt, hy vọng anh em không quở trách ta.

Tên đeo xiềng xích tiến đến, hắn đeo một chiếc mặt nạ sắt đầy gai, che hết phần miệng, chỉ lộ ra mái tóc dài, che đi đôi mắt rắn sắc lạnh:

-Tôi đã rất nóng lòng, thưa bang chủ.

Khuất Bá gật đầu:

-Ta cũng thế.

Khuất Bá nói:

-Anh em, chúng ta đã nhẫn nhịn để làm gì?

-Chờ thời cơ. – Tên đeo xiềng xích nói.

-Đúng. Ta đã phải nhẫn nhịn để giam hãm các ngươi lại. Sở dĩ Thái Nhật chúng ta còn kiêng dè, đó là vì năm người các ngươi. Nhưng Thái Nhật đang đi xuống, có lẽ vì ta giam giữ các ngươi quá lâu. Bây giờ, thiên hạ bắt đầu khinh bỉ và coi thường Thái Nhật chúng ta rồi.

Khuất Bá thở dài, nhưng rồi lão cười phá lên:

-Nhưng không có hề gì, anh em ạ! Thái Nhật sẽ tung ra đội sát thủ thuở nào! Thái Nhật sẽ lại mạnh mẽ như xưa! Các ngươi có nghĩ thế không?

-Đúng vậy! – Cả năm tên đồng thanh.

-Hết cơn bĩ cực sẽ đến hồi thái lai!

https://thuviensach.vn

Khuất Bá cười sằng sặc, lão nhìn lại đám sát thủ của mình một lượt. Đến cả Hà Gia Đoàn cũng còn dè lão, đó là vì đám sát thủ này.

-Ngày tận thế của Hàn Thuỷ sắp tới rồi!

…

Ngày thứ nhất, trước cuối tuần bốn ngày.

Giờ Thìn. Tại Kỳ Bàn Cốc.

Sau vài ngày mệt mỏi, cuối cùng thì Kế Đô và Hàn Ngọc cũng gần tới được địa phận của Kỳ Bàn Cốc.

Hàn Ngọc đang đứng trên một quả đồi nhỏ. Từ đây, cô có thể nhìn thấy được một toà kiến trúc hùng vĩ ở trên không trung mờ mờ ảo ảo đằng sau đám mây. Tương truyền, thời Hỗn Tam Giới, nơi đó chính là nơi mà Phật Tổ Như Lai toạ thiền, phổ độ cho chúng sinh, và để tưởng nhớ tới công đức của Ngài, chúng sinh Nhân Giới đã xây dựng toà kiến trúc đó, nó được gọi là Điện Phật. Ngày nay, đó cũng là một thắng cảnh đáng để cho người ta thưởng ngoạn, những bức tượng Phật đồ sộ bằng đá hoa cương, những tác phẩm điêu khắc trên đá đẹp tuyệt vời có độ thẩm mĩ cực cao, tất cả hàng trăm thứ kỳ vĩ như vậy lại ở trên không trung. Tuy nhiên, cái gì cũng có luật của nó. Không phải ai cũng có cơ hội được đặt chân lên những thứ kỳ vĩ kia. Có hàng trăm người lính của Liên Quân bay tuần tra xung quanh, và ai có ý định xâm nhập, hoặc vô tình đi vào, thì chẳng cần tới lý do, sẽ bị giết ngay tức khắc. Nơi đó là để dành cho các vị Chân Nhân và Trưởng lão Tổ Long Thành làm lễ Thái Dương, ngày lễ mở đầu một năm mới. Cố nhiên, là Hàn Ngọc không thể nào có cái diễm phúc được đặt chân lên Điện Phật rồi.

-Tiểu thư nhìn gì vậy? – Kế Đô hỏi.

-À…huynh có thấy Điện Phật không? Quá kỳ vĩ, quá đẹp!

-Nhưng đó chỉ là những gì mà Ngài Hàn kể lại thôi. Tiểu thư đã bao giờ được thấy tận mắt đâu?

-Nhưng đứng từ đây, cũng có thể thấy được mà.

Ngài Hàn tất nhiên là chưa bao giờ được đặt chân vào Điện Phật rồi, nhưng mà cái quan trọng, ngài là bạn của Bất Hối Chân Nhân, vị Chân

https://thuviensach.vn

Nhân nổi tiếng nhất tại Tổ Long Thành. Chẳng lẽ có cái việc mô tả Điện Phật cho Ngài Hàn nghe, cũng là quá khó khăn với Chân Nhân sao?

Kế Đô hơi giật mình, anh ngoảnh ra phía sau, rõ ràng là có những tiếng bước chân hơi lộ liễu. Có thể là của những kẻ không có tài đi lại nhẹ nhàng cho lắm.

Kế Đô thấy Hàn Ngọc có vẻ hơi đắm đuối vào cái Điện Phật nên không để ý, thật là mất cảnh giác quá! Kế Đô nắm lấy tay Hàn Ngọc như một phản ứng tự nhiên:

-Đi thôi! Tiểu thư!

Hàn Ngọc hơi ngạc nhiên một chút, cô hỏi:

-Sao vậy, Kế huynh?

-Đằng kia có một thị trấn nhỏ, chúng ta phải xuống đó ngay!

Có lẽ vì lâu lắm rồi, Hàn Ngọc mới có thể cảm nhận được bàn tay của Kế Đô nên cô cứ mặc, để cho Kế Đô lôi đi đâu thì đi.

Cái thị trấn này không phải là nhỏ tí nào. Nó cũng khá lớn, chí ít là phải bằng một nửa Kiếm Tiên Thành. Người qua lại khá nhộn nhịp và đông đúc. Kế Đô càng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

-Chúng ta thuê quán trọ nào…

-Đừng! – Kế Đô quát lên làm Hàn Ngọc hơi giật mình.

Kế Đô thấy mình hơi quá, lúc nguy hiểm thì phải bình tĩnh, nhưng không hiểu sao bây giờ anh cảm thấy rối tung rối mù cả lên.

-Có kẻ săn đuổi! – Kế Đô thì thào – Phải đi ngay!

Hàn Ngọc nghe đến đó, đã bắt đầu hơi sợ một chút, cô nhìn quanh quất. Cả dãy phố đông nghịt người, những đôi chân đi qua đi lại hoa hết cả mắt.

-Đâu? Ai? – Hàn Ngọc hỏi lại.

-Không biết. – Kế Đô đáp.

Kế Đô nhìn quanh, và anh đã thấy thấp thoáng những cái bóng di chuyển nhanh hơn mức bình thường. Có lẽ sự kiên nhẫn của Vô Ảnh đã vượt quá giới hạn rồi, hắn không thể nào chờ lâu hơn được nữa.

-Đi! – Kế Đô kéo Hàn Ngọc.

Vừa vượt qua đám đông chen lấn trên đường, Kế Đô vừa phải nắm tay Hàn Ngọc thật chặt. Anh có thể cảm nhận được những cái bóng đang di

https://thuviensach.vn

chuyển theo hai người rất nhanh.

Kế Đô và Hàn Ngọc dừng chân lại ở trước một kỹ viện khá rộng lớn. Những đám kỹ nữ, áo quần phong phanh, đang mời mọc cánh đàn ông nên gây ra sự lộn xộn trước kỹ viện. Kể ra cũng hài hước thật, một vùng đất nổi tiếng về đạo Phật, lại có ngay một cái kỹ viện ở trước mũi. Tuy thế, ý nghĩ khôi hài ấy chẳng thể làm Kế Đô cười nổi.

Kế Đô nhìn thấy những kẻ đang tiến đến rất nhanh, bên trái cũng có, bên phải cũng có. Anh không còn cách nào khác.

-Vào đây thôi! – Kế Đô nói, kéo Hàn Ngọc đi.

Hàn Ngọc cũng đã để ý thấy, quả thật đúng là có những kẻ đang săn đuổi mình. Cô nghe theo lời Kế Đô.

Kỹ viện là nơi chỉ dành cho đàn ông, nay, cả Kế Đô và Hàn Ngọc bước vào, tất là chuyện lạ đối với thiên hạ. Một tên xộc tới, có vẻ như là bảo kê cho cái nơi này, nói:

-Này! Này! Thế này là thế nào?

Kế Đô chẳng nói chẳng rằng, xách cổ tên này lên, lẳng vào góc tường, mọi người hoảng sợ, tránh đường cho Kế Đô, ai dại gì mà dây vào? Kế Đô kéo Hàn Ngọc lên tầng của kỹ viện.

-Đứng lại! – Tên vừa nãy lồm cồm đứng lên, hắn gọi một đống đàn em, định xộc lên gác, cho thằng ranh con bố láo kia một trận.

Nhưng có cánh tay khác cản hắn lại, và hắn quay sang. Một đám người rất đông, tay cầm các loại vũ khí, tên nào tên ấy bịt kín mặt. Trông thấy thế, mọi người ở tầng dưới kỹ viện hoảng sợ, bỏ chạy hết ra ngoài. Giờ chỉ còn độc một mình tên này với đám đàn em.

-Hai đứa kia đâu? – Kẻ cản đường hỏi tên bảo kê kỹ viện.

-Ai? – Tên bảo kê sỗ sàng.

Hắn không lường trước cách ăn nói ấy, một lưỡi gươm kề sát cổ, tên sát thủ nói:

-Mày muốn chết à?

-Không…tôi…

-Tao hỏi lại, hai đứa nó đâu?

-Trên…tầng…! Chúng nó ở trên tầng! – Tên bảo kê lắp bắp.

https://thuviensach.vn

Tên sát thủ hạ lưỡi gươm xuống, hắn nói:

-Xử lý hết bọn này đi, anh em!

Hắn bước lên tầng, những tên còn lại vung kiếm tới tấp, giết sạch bọn bảo kê kỹ viện.

Có vẻ như tầng trên này không bị ảnh hưởng nhiều lắm bởi những tiếng động bên dưới. Tên sát thủ đang đứng trước một hành lang khá dài, với những căn phòng đóng kín cửa.

-Mở cửa ra đi! – Một tên sát thủ khác nói.

Đám sát thủ tản ra, chia nhau mở cửa từng phòng một. Cố nhiên là những đôi nam nữ đang trong khoái lạc dục tình cảm thấy hoảng sợ và bực tức vì niềm vui nhục dục đã bị những tay sát thủ này cắt ngang.

-Không thấy đâu cả!

Tên sát thủ cầm đầu nhìn quanh, hắn nói:

-Đại ca! Tìm thử hắn đi!

Đại ca ở đây là một tên Thần Thú. Một tên Lang nhân với bộ lông loang lổ đen trắng, cái mũi của hắn bắt đầu hoạt động. Mũi loài sói cực thính và nhạy.

Cái mũi ấy đưa tên Lang nhân tới một căn phòng, đám sát thủ đi theo hắn. Tên Lang nhân thấy trong phòng một đôi nam nữ có vẻ sợ sệt, nói:

-Các người muốn gì?

Tên Lang nhân nhìn quanh, hắn không thấy có bấy kỳ ai khác trong căn phòng.

Anh chàng nằm trên giường không những sợ tên Lang nhân, mà còn bởi con dao của Kế Đô đang dí sát lưng anh ta ở dưới gầm giường.

Kế Đô đã phải dùng tới dao để doạ dẫm anh chàng này. Nằm ép mình ở dưới gầm giường cùng với Hàn Ngọc khiến anh khó chịu.

Hàn Ngọc cảm thấy ngày càng không ổn, cô định phát thuật, quyết một trận sống mái với bọn này thì bị tay của Kế Đô nắm lại, Kế Đô thì thào:

-Đừng!

Hàn Ngọc muốn lao ra, lại càng bị Kế Đô ôm chặt vào người mình. Lúc này, Hàn Ngọc có thể khuôn mặt Kế Đô một cách rõ ràng nhất, ánh mắt của Kế Đô đang thực sự sợ hãi và lo lắng.

https://thuviensach.vn

-Đi ra chỗ khác! – Tên Lang nhân nói.

Anh chàng nằm trên giường định chuồi ra thì con dao của Kế Đô nghiến lên vào lưng anh ta, rơi vào tình thế này, anh chàng chẳng biết làm thế nào cả.

Tên Lang nhân hết chịu nổi, hắn tiến tới xách cổ anh chàng nọ, vứt sang một bên, rồi vứt tiếp ả kỹ nữ. Hắn ngửi thấy mùi đang phát ra rất mãnh liệt.

Rất nhanh, tên Lang nhân rút một cây chuỳ từ sau lưng ra, bổ xuống cái giường nhỏ bé.

Nhưng có thứ khác còn nhanh hơn, cây chùy chưa bổ xuống mà cái giường đã vỡ tung. Một đôi chân lao ra đạp thẳng vào mặt tên Lang nhân.

Tên Lang nhân bổ nhào về phía sau. Ngay lập tức, bọn sát thủ xông tới.

Kế Đô rút ra hai thanh kiếm cong, hạ lần lượt từng tên một.

-Tiểu thư ra ngoài trước đi! – Kế Đô hét.

Hàn Ngọc theo lời Kế Đô, phi thân ra cửa sổ, nhưng cũng vừa khéo khi đã có một nhóm sát thủ khác chờ ở bên dưới.

Một tên lao tới, Hàn Ngọc cúi xuống né lưỡi kiếm, bàn tay của Hàn Ngọc bốc lửa, cô đấm thẳng vào bụng tên sát thủ. Lực đấm của Hàn Ngọc không mạnh, nhưng lửa từ tay cô bùng cháy trên người tên sát thủ, hắn lăn ra quằn quại vì sức nóng của lửa đang thiêu cháy cơ thể hắn. Một Pháp Sư, tất nhiên không thể giỏi quyền cước lắm, nhưng cũng phải biết nếu bị đối thủ áp sát. Hoả Quyền của Hàn Ngọc là một dạng như thế. Không phải là một thứ gì đặc sắc cho lắm, chẳng qua là thủ thuật dùng Diệm Trụ nén vào lòng bàn tay, chờ cơ hội đối thủ sơ hở mà chạm vào người hắn, lập tức, sức tàn phá của Diệm Trụ khởi động. Dạy cho Hàn Ngọc chiêu này, không ai khác là Hàn Phu nhân.

Những tên khác lao tới, Hàn Ngọc nhún người, nhảy ra sau lưng chúng. Một tay dùng Hoả Thuật, một tay dùng Thuỷ Thuật, Hàn Ngọc bắt đầu niệm:

“Đây là lúc dùng thuật này! “.

Đám sát thủ đưa tay lên thủ thế, chúng đang đón đợi một chưởng lực cực mạnh từ Hàn Ngọc. Không có gì đau đớn hơn khi dính phép thuật của Pháp Sư.

https://thuviensach.vn

Nhưng…

Đám sát thủ chẳng thấy gì cả, chúng nhìn Hàn Ngọc.

Lửa và nước chẳng thành cái gì cả, nước đang dập đi những ngọn lửa gắng gượng cháy nốt. Hàn Ngọc đỏ mặt vì ngượng, thuật này lại không thể phát huy.

Đám sát thủ nhìn nhau, rồi chúng xông lên.

Hàn Ngọc bực mình.

-Vui sớm quá đấy! Hoả Châu!

Lần này thì Hàn Ngọc chuyển sang dùng thuật khác, quả cầu lửa bắn ra, đẩy cả đám sát thủ về phía sau, lửa cháy khắp trên mặt đất.

Những tiếng bước chân chạy tới, Hàn Ngọc thấy sau lưng có một đám sát thủ đuổi theo, cô chạy đi.

Kế Đô chống mũi kiếm xuống sàn nhà, anh lấy nó làm tâm rồi quay tròn người trên không. Lưỡi kiếm kia của Kế Đô xoay khắp mọi hướng, chém đứt mọi cái cổ mà nó chạm vào.

Kế Đô hạ xuống, anh thấy một cái búa bay đến trước mặt mình. Anh đổ người sang bên trái. Chiếc búa đục thủng tường, bay đi. Kế Đô hướng ánh mắt xem kẻ nào đã phi cây búa đó, là tên Lang nhân ban nãy, hắn đã tỉnh lại sau cú đạp như búa bổ của Kế Đô.

Tên Lang nhân lao vào, bổ cây chuỳ xuống, Kế Đô nhảy sang một bên. Anh bật tới, đâm thẳng lưỡi kiếm vào sườn tên Thần Thú, nhưng bị đôi bao tay sắt của tên Thần Thú chặn lại. Hắn tóm lấy lưỡi kiếm, Kế Đô muốn rút ra mà không được.

Lang nhân vung cây chuỳ sang Kế Đô. Kế Đô bỏ lại thanh kiếm, nhanh chân, chui qua háng tên Thấn Thú, và không quên cắt một nhát vào bắp chân lông lá của hắn. Tên Lang nhân khuỵu xuống.

Kế Đô chống tay, bật người lên, chém kiếm xuống. Nhưng có vẻ như tên Lang nhân không để ý lắm tới nỗi đau, hắn vung cây chuỳ, lưỡi kiếm nhỏ bé của Kế Đô không tài nào chịu được lực đập lớn như thế. Anh bay ra, đập người vào cánh cửa gỗ, lăn ra ngoài hành lang kỹ viện. Kế Đô đau như muốn bại người đi.

https://thuviensach.vn

Cơn đau chưa hết, tên Lang nhân nhanh chóng tiến tới, mặc dù chân hơi tập tễnh, nhưng hắn chạy rất nhanh. Kế Đô quăng nốt thanh kiếm trên tay mình về phía tên Lang nhân. Lưỡi kiếm xoay như chong chóng. Thần Thú vung chùy, đánh bật thanh kiếm ra.

Lưỡi kiếm sắp chạm mặt đất, nhưng Kế Đô đã ở đó từ lúc nào, anh đá vào chuôi kiếm, thanh kiếm lại xoay, tên Lang nhân không kịp phản ứng, lưỡi kiếm quét sâu vào mặt hắn, rồi quay ngược trở lại về tay Kế Đô.

Kế Đô lấy lại thanh kiếm ban nãy đang nằm chỏng trên mặt đất.

Tên Lang nhân ôm khuôn mặt, một vết cắt dài trên mặt hắn, máu chảy thành dòng xuống đất.

Lang nhân gầm lên, rung chuyển cả toà nhà. Hắn rầm rập lao tới, những miếng gỗ sàn bị bật tung lên khi chân hắn chạy.

Kế Đô niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Phù Kiếm Lưu Ảnh!

Giống như ở Thiên Ma Nhai lần trước, lưỡi kiếm lại đâm thủng sàn nhà, bay lên, nổ thành trăm thanh kiếm khác, bay thẳng vào tên Lang nhân.

Tên Lang nhân xoay tít mù cây chùy, kiếm bay vào bị gãy nát hết. Cũng có một vài thanh bay sướt qua chân hắn.

Tên Lang nhân nhảy lên, bổ chuỳ xuống. Kế Đô thấy không còn sự lựa chọn nào khác, anh phải xáp mặt với hắn thôi.

Nhưng Kế Đô không ngu ngốc tới mức lại đi đương đầu với cú bổ chùy như trời sập đó. Anh lộn người, cắm hai thanh kiếm vào vai tên Lang nhân.

Kế Đô xoay kiếm, lưỡi kiếm cắt nát cơ thịt bên trong khiến tên Lang nhân đau đớn, hắn gầm lên, Kế Đô kéo kiếm ra, máu phun như xối xuống đất.

“Đã chết! “ – Kế Đô nghĩ thầm.

Nhưng sức chịu đựng của tên Lang nhân vượt qua sự tưởng tượng của Kế Đô. Tên Thần Thú này chống tay xuống, đầu ngay lập tức ngửa lên.

Kế Đô vẫn đang ở trên không. Tên Thần Thú bổ nhào vào Kế Đô.

-Muốn chết! – Kế Đô gầm lên. Anh vẫn kịp xoay người chém kiếm.

Tên Lang nhân lấy bao tay sắt đỡ lấy, hắn húc cái đầu cứng như đá của mình vào bụng Kế Đô. Kế Đô bay về phía sau, kiếm rơi ra khỏi tay anh.

https://thuviensach.vn

Tên Lang nhân ôm lấy vai nhầy nhụa máu, hắn gầm lên một hồi để át đi sự đau đớn, và tiếp tục lao vào Kế Đô. Những cú đấm nặng hơn trời giáng của hắn nhè thẳng vào mặt Kế Đô. Kế Đô chỉ còn cách chống đỡ lại, và càng ngày, anh càng thấy tay mình dần mất cảm giác.

Cú đấm vung tới, Kế Đô cúi xuống, tống một cú đá vào đôi chân bị thương ban nãy của tên Lang nhân, hắn đau đớn ngã xuống. Thừa thế, Kế Đô đấm thẳng vào vết thương trên vai hắn, tên Lang nhân lại đau đớn hơn nữa. Kế Đô nhảy lên, đạp vào người Lang nhân, cả thân hình đồ sộ của hắn ngã chổng kềnh ra.

Kế Đô ôm lấy tay mình vì đau, sức người Nhân tộc không thể nào bằng Thần Thú được.

Tên Lang nhân nhổm dậy, hắn hướng ánh mắt dã thú về phía Kế Đô. Rồi lại tiếp tục lao tới.

Kế Đô vung chân đá, nhưng tên Lang nhân cúi thấp người xuống, hắn ôm lấy người Kế Đô, hay tay như hai gọng kìm. Lang nhân nhảy lên, đè thẳng cả người Kế Đô xuống một chiếc bàn. Bàn vỡ nát.

Kế Đô cảm thấy lưng mình như sắp gãy, anh loạng choạng đứng dậy.

Tên Lang nhân không tha cho Kế Đô, hắn lại dùng hai tay như cái kìm của mình bóp chặt Kế Đô, vật ngửa anh ra đằng sau. Cả vai trái của Kế Đô như rạn ra.

Lang nhân tung đòn quyết định, hắn lại ôm chặt Kế Đô, nhảy lên, bổ thẳng xuống sàn nhà. Sàn nhà thủng toác, Lang nhân đâm thẳng Kế Đô xuống tầng bên dưới.

Đầu đau như búa bổ, Kế Đô lờ mờ thấy tên Lang nhân.

Không thể thế này được.

Hàn Ngọc đang gặp nguy hiểm.

Kế Đô không thể để kẻ nào đưa Hàn Ngọc đi được.

Tên Lang nhân gầm lên, hắn bổ cả đôi tay nắm chặt xuống mặt Kế Đô.

Những lớp vải đen trên tay Kế Đô đứt ra, lưỡi kiếm từ trong lòng bàn tay đâm thẳng vào đôi tay đang lao xuống đó. Cả hai tay của tên Lang nhân đã bị lưỡi kiếm đâm xuyên, và khoá cả hai tay lại.

https://thuviensach.vn

Kế Đô gầm thét, những lưỡi đao mỏng tang nhưng sắc bén bật ra từ cánh tay, đùi, bắp chân, cắt đứt mọi thứ trên cơ thể tên Lang nhân.

Tên Lang nhân rên ư ử, hắn đổ vật về phía sau, cơ thể đầy những vết chém.

Kế Đô thở hồng hộc rồi đứng dậy, khắp người anh tua tủa lưỡi đao.

Nhưng anh không còn thời gian để nghỉ nữa, Hàn Ngọc vẫn đang gặp nguy hiểm.

Hàn Ngọc đang vất vả luồn lách qua các khu chợ, những tên sát thủ vẫn đang bám theo cô sát gót, cả một vùng trong thị trấn náo loạn cả lên.

Hàn Ngọc xoay người lại, cô niệm thuật:

-Nhân Niên Hoả Thuật! Hoả Thần Phù!

Một đống đạo bùa khởi phát từ tay Hàn Ngọc, lao thẳng về phía bọn sát thủ. Đạo bùa nổ bùng, lửa cháy lan khắp mặt đất, khá nhiều tên đã bị lửa thiêu đốt.

Nhưng đám sát thủ vẫn không buông tha, chúng nhảy qua lửa, một tên với thanh kiếm sắc bén lao tới.

Hàn Ngọc rút cây Pháp Bảo của mình ra, đỡ lại thanh kiếm kia. Nhưng sức của Hàn Ngọc không thể nào bì được với hắn, cô bị đẩy lui về phía sau.

Tên sát thủ bổ tới, hắn đâm kiếm xuống.

Nhưng tên sát thủ bỗng dưng thấy mình đang bay, hắn nhìn thấy được cả cơ thể của mình, và…cái cơ thể ấy không hề có đầu, vết máu còn vừa phun ra.

Chiếc đầu rơi bịch xuống.

Kế Đô đã xuất hiện cạnh Hàn Ngọc. Khắp người Kế Đô mọc đầy những lưỡi đao. Nỗi sợ hãi về một cơ thể dị thường của Kế Đô trong thâm tâm Hàn Ngọc lại trỗi dậy.

Bọn sát thủ đã hiểu rằng, tên đại ca Thần Thú của chúng đã chết, cỡ bọn chúng thì không tài nào chống nổi Kế Đô. Chân của đám này run rẩy, và không tên nào dám tiến lên. Bọn chúng vừa thấy sợ, vừa thấy kinh dị trước cơ thể của Kế Đô.

Tiếng náo loạn của khu chợ đã dẫn vệ binh tới, tiếng bước chân rầm rập. Đám sát thủ thấy vậy, liền bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Kế Đô cũng không đuổi theo, điều quan trọng, là phải giữ cho Hàn Ngọc an toàn.

Kế Đô thu kiếm, những thanh đao, những thanh kiếm bắt đầu chuyển sang màu đỏ như máu, mềm oặt thành một thứ chất lỏng rồi chui vào trong người anh.

“ Phải tìm một nơi an toàn! “ – Kế Đô nghĩ.

Chẳng nói chẳng rằng, Kế Đô dắt vội Hàn Ngọc đi, bỏ qua những ánh mắt kinh khiếp từ phía bàn dân thiên hạ.

“ Ngôi chùa! “ – Kế Đô thầm nghĩ.

Bây giờ, chỉ còn lại nơi đó là an toàn nhất.

…

Trước giờ Thìn nửa canh giờ. Kỳ Bàn Cốc.

Vô Ảnh hút tẩu thuốc, khói bốc nghi ngút, phủ một màn sương mỏng xanh xanh mờ mờ lên gương mặt hắn.

-Chúng tôi xin lỗi chủ nhân! – Một người nói với Vô Ảnh – Tên Kế Đô đó quá lợi hại!

Cả đám sát thủ đã bỏ chạy ban nãy, giờ đang tụ họp lại trước mặt Vô Ảnh ở trên một gò đất lớn.

-Chúng mày ăn hại quá thể đấy! – Vô Ảnh nói.

Đám sát thủ, tên nào tên nấy run lập cập, răng đánh vào nhau thành tiếng.

-Chủ nhân tha tội! Kế Đô quá mạnh!

Vô Ảnh thở dài:

-Thôi được. Kế Đô đúng là rất mạnh. Cỡ chúng mày thì không thể nào đánh lại nó rồi. Nhưng nghe đây, tao đã bảo là bắt sống Hàn Ngọc, chứ tao có bảo bọn mày giết Hàn Ngọc đâu?

-Việc này…tại…tên Kế Đô đó làm dữ quá, tôi đành lệnh cho anh em giết cả hai đứa bọn chúng vậy…

Chưa kịp nói hết lời, tên sát thủ này đã bị chẻ đôi người, rớt bịch xuống, thành một vũng máu lầy nhầy trên mặt đất.

-Dặn một đằng thì lại làm một nẻo! – Vô Ảnh bực mình. Đôi tay hắn như vừa niệm thuật.

https://thuviensach.vn

Những tên còn lại sợ chết khiếp, bọn chúng đang trong tình trạng khủng hoảng cực độ.

-Tao nhắc lại lần nữa – Vô Ảnh gằn giọng – thằng Kế Đô thì chúng mày có thể giết, nếu thằng nào đủ bản lĩnh. Nhưng tuyệt đối không thằng nào được đụng tới con bé Hàn Ngọc, một sợi tóc cũng không! Nghe rõ rồi chứ?

Đám sát thủ gật đầu lia lịa.

-Còn không biến đi! Tìm ngay cho tao xem, thằng Kế Đô đang trốn ở đâu? – Vô Ảnh nói.

Đám sát thủ lủi đi nhanh như chuột.

Vô Ảnh hút một hơi thuốc nữa, hắn thì thào như tự nói với bản thân.

“ Mày đang chơi trò gì vậy Kế Đô? “.

“ Rốt cục là mày đang thoả thuận với tao hay là bảo vệ Hàn Ngọc đây? “.

…

Giờ Thìn. Kính Hồ Cư.

Khí trời đã nóng, Xích Vân còn cảm thấy cái Kính Hồ Cư này ngột ngạt hơn bao giờ hết.

Đúng như hôm trước, Chấn Phương nói với Hoa Anh những điều về Kính Hồ Cư là không sai. Trên đường đi, Xích Vân đã nhận ra những ánh mắt dòm ngó của những kẻ theo dõi. Chúng không theo dõi ai cụ thể, nhưng ánh mắt của chúng quét khắp mọi chỗ, những người nào khả nghi là chúng để ý ngay. Đường phố trong Kính Hồ Cư đông người, nhưng lại chỉ nghe thấy tiếng bước chân, tiếng người nói xì xào cho nhau nghe. Ở đây, nói to bị coi là điên. Cười lớn lại càng điên nữa. Bất cứ một hành động nào có vẻ như phá hoại sự yên lặng nơi đây đều bị để ý. Xích Vân không thể hiểu được bọn Độc Tâm sợ cái gì mà chúng lại kiểm soát gắt gao như thế? Đi tới đâu, Xích Vân cũng nhận ra những kẻ theo dõi. Người của Độc Tâm đủ lớn để có thể bao quát hết hành động của mọi người. Có lẽ vì thế, mà người dân nơi đây không thực sự là những kẻ mến khách. Lúc nào họ cũng mang một bộ mặt quàu quạu, căng thẳng và hơi khó chịu, kể cả người lớn lẫn trẻ con. Và họ cũng rất dễ nổi cáu nếu hỏi không đúng cách. Sự kiểm soát làm người ta mất đi sự tự nhiên, và mất đi những niềm vui nho nhỏ.

https://thuviensach.vn

Xích Vân thì không hiểu. Nhưng Diêu Linh thì thừa hiểu. Và không có lý do gì mà Diêu Linh lại không giải thích cho cái tên đầu óc chậm tiến như Xích Vân. Bằng tiền bạc, và sự tiếp tay của các vị trưởng lão Tổ Long, Kính Hồ Cư đã trở thành " thổ " của Độc Tâm. Và đã là " thổ ", thì Độc Tâm sẽ sử dụng cái " thổ " ấy vào mục đích riêng của mình. Buôn hàng lậu, tất phải có chỗ mà tiêu thụ, nhưng tiêu thụ vào đâu? Cái đất Thành Tây Tổ Long thì đúng là lắm hàng lậu thật đấy, nhưng mà khi bán cứ phải giấu giấu đút đút thì thật là bất tiện, vì nhỡ bị vệ binh phát hiện ra thì chỉ còn nước sập tiệm. Nói bộ sậu Trưởng Lão điều hành Tổ Long Thành là một lũ ăn hại thì cũng hơi oan uổng quá. Thực sự là có những người rất tận tâm với công việc, họ mong muốn quét sạch các bang phái để cho thiên hạ được nhờ. Chỉ cần bắt được một chuyến hàng lậu, hoặc hàng " cấm " thôi là dư sức dẹp sạch bang phái rồi. Có nhiều người trong các đội chiến binh đặc biệt của Tổ Long được cử đi để theo dõi ngầm Độc Tâm. Có lúc đã bắt tận tay, day tận mặt rồi, nhưng rốt cục thì Độc Tâm vẫn cứ nhăn răng ra mà sống. Bởi vì, những người trong hội đồng trưởng lão bị Độc Tâm mua chuộc là quá nhiều, những người chống lại Độc Tâm thì quá ít. Bắt nó hôm nay, ngày mai đã thấy nó lêu ngêu ngoài đường rồi.

Nhưng cái gì quá đà thì cũng không tốt. Hà Gia Đoàn hiểu như thế, nếu cứ tiếp tục để tình trạng này thì rất là không ổn. Vì vậy, Kính Hồ Cư trở thành một nơi lý tưởng để tiêu thụ hàng lậu, hàng cấm. Những người dân ở đây có sống khoẻ được là nhờ có Độc Tâm, từ các cửa hàng buôn bán cho tới các hội đồng quản lý Kính Hồ Cư, đều là của Độc Tâm hết, và con dân thì cứ việc lao đầu vào đó. Trưởng lão Kính Hồ Cư chỉ là một con bù nhìn mà thôi, lính vệ binh cũng chỉ có nhiệm vụ canh gác, thế là hết. Còn đâu, Độc Tâm mới là chủ ở đây. Và vì Độc Tâm sợ lại có những kẻ nào thích phá bĩnh, tố cáo, phát giác những mặt hàng phi pháp ở Kính Hồ Cư thì rất là rách việc, Hà Gia Đoàn lại là kẻ không thích rách việc, nên ông ta ra một cái lệnh kiểm soát tất cả mọi hoạt động của người dân nơi đây.

Tuy nhiên, ở cái nơi bang phái lộng hành và ngột ngạt khó thở này, vẫn có một cái thư viện đủ để làm cho Diêu Linh bớt đi sự căng thẳng. Có lẽ

https://thuviensach.vn

nơi đây không phải là cái gì đó khiến cho Độc Tâm lưu tâm lắm, nên không có ai theo dõi ở đây cả, thật là thoải mái dễ chịu khi ngồi vào bàn đọc sách.

Diêu Linh đang đọc cuốn " Ngôn ngữ, ký tự cổ đã thất truyền " của Thiên Thành Lão Giả - một người cực am hiểu về các loại chữ cổ. Ông ta đã từng đi lần khắp Đại Lục, có trong tay những miếng đá có khắc chữ của người cổ, có hàng trăm tài liệu về các ký tự, thậm chí, Thiên Thành Lão Giả còn có được bản chép tay của Hoàng Đế Võ Thái Lang. Tuy nhiên, vị trưởng lão đáng kính này đang phải lúi húi chăm lo sửa lại cái điện thờ Hoả Thần Chúc Dung đã bị Bất Kiếp Viện đánh sập mất ở Thiên Lệ Thành, nên chắc là chẳng có thời gian nhiều lắm cho cái sở thích nghiên cứu của mình nữa.

Xích Vân cũng đang giả đò đọc sách. Y không quan tâm nhiều lắm, vì y đã biết đáp án trên lưng mình là cái gì rồi, có điều y không thể hiểu nổi nghĩa của nó.

Nhớ lại cách đây hơn một năm, khi chưa ra khỏi Bất Kiếp Viện…

*

* *

Bất Kiếp Viện đang tạm nghỉ trên một cánh đồng cỏ đầy nắng.

Để mặc cho các thành viên khác hưởng thụ ánh nắng của một ngày mới, Thiên Ma ghé vào tai Xích Vân:

-Này, ra kia đi! Ta có chuyện cần nói.

-Chuyện gì?

-Cái lưng của ngươi.

Xích Vân gật đầu hiểu ý, y cùng với Thiên Ma đi ra sau một tảng đá, khuất tầm nhìn của những người khác.

Xích Vân cởi áo khoác đen, đôi vai rắn của y nổi lên những vết xăm màu đen vằn vện của Cấm Môn Quan. Thiên Ma nhìn mãi không thấy chán, ánh mắt của hắn lộ rõ vẻ khao khát.

-Ngươi nhìn gì đấy hả? – Xích Vân hỏi.

-Trông ngươi rất mạnh mẽ, đúng, rất tuyệt!

Xích Vân biết trước. Thiên Ma rướn người tới, ôm Xích Vân. Cánh tay của Thiên Ma lạnh buốt làm Xích Vân ớn sống lưng.

https://thuviensach.vn

-Thôi, bỏ ra đi! – Xích Vân nói – Ngươi bệnh hoạn nó vừa chứ!

-Có gì sai khi ta bày tỏ lòng ngưỡng mộ?

-Theo cách khác thì tốt hơn đấy, anh bạn ạ!

Xích Vân gỡ tay Thiên Ma ra. Rõ ràng là y không bằng lòng chút nào khi Thiên Ma làm những chuyện thế này.

-Sao? Có gì thì nói đi! – Xích Vân nói.

Thiên Ma vòng ra sau. Hắn nhẹ nhàng đặt ngón tay lên lưng Xích Vân:

-Ngươi còn nhớ đây là ngọn lửa thứ mấy và đứng ở vị trí nào đấy chứ?

-Có, vị trí thứ năm, ở lưng bên phải. Chếch xuống dưới.

-Được rồi.

Thiên Ma lôi từ trong người ra một chiếc bút và một tờ giấy trắng, hắn hí hoáy vẽ lại những ký tự nhỏ xung quanh ngọn lửa ấy. Vẽ xong, Thiên Ma đưa ra trước mặt Xích Vân:

-Rồi sao? – Xích Vân hỏi.

-Trước đây ta đã hỏi sư phụ Hạc Tú về loại chữ này. Đó là loại chữ tượng hình cổ xưa của các dân tộc phương Bắc. Thực sự thì ta cũng chưa hiểu hết, nhưng mà có thể nói, tựu chung là loại chữ cổ này dựa trên quy tắc ghép mà thôi.

-Ghép?

Thiên Ma vẽ trên giấy một đường gấp khúc, hắn nói:

-Đây là chữ chỉ " trời ".

-Ừ.

-Nhưng mà nếu như ta vẽ thêm thế này…

Thiên Ma sổ một nét ngang đường gấp khúc đó.

-…thì chữ này lại có nghĩa là " mưa ".

-Sao kỳ ôn thế?

-Thì thế mới gọi là chữ cổ!

-Nhưng ta chẳng hiểu gì cả, nếu là loại chữ tượng hình, thì tức là nó gần như mô tả đặc điểm sự vật, thế thì tại sao cái đường gấp khúc này lại chỉ trời được?

Thiên Ma mỉm cười láu cá, hắn nói:

-Thế ngươi có muốn biết vì sao không?

https://thuviensach.vn

-Có.

Đợi có thế, Thiên Ma lại choàng tay ôm lấy cổ Xích Vân, mái tóc trắng dài của hắn áp vào mặt Xích Vân:

-Thế thì hôn ta một cái đi! Rồi ta nói cho!

-Đồ điên! – Xích Vân đẩy Thiên Ma ra.

-Thôi được rồi, đùa thôi! Nóng thế!

Thiên Ma giảng giải:

-Thực sự ra, đa số các chữ tượng hình cổ xưa trên Đại Lục Hoàn Mỹ là một kiểu mô phỏng lại quan niệm tôn giáo. Chữ của người bộ lạc Tật Phong thì biểu hiện " trời " bằng nét vẽ thế này…

Thiên Ma vẽ một hình tròn trên giấy:

-Đơn giản là để nói về mặt trời, rất dễ hiểu. Nếu mô tả mặt trăng thì họ thêm một dấu chấm vào giữa hình tròn. Như thế…hiểu chứ? Người Tật Phong thuộc thành phần những tộc người cổ xưa nhất, quan niệm của họ về tôn giáo, hoặc tâm linh mới ở mức độ đơn giản. Còn chữ của gia tộc Ngũ Hành khó hiểu hơn, họ biểu hiện " trời " như thế này…

Thiên Ma vẽ một hình chữ thập.

-Gia tộc Ngũ Hành quan niệm, " trời " là biểu trưng cho quyền lực tối cao, là sự giao hoà, sự cân bằng về mọi mặt, nên cái dấu thập này, mỗi phần đều bằng nhau, không cái nào dài hơn cái nào. Cũng vì thế, Vô Chân Vương được Ngũ Hành Tộc coi là người quyền lực nhất, là nơi tập trung cho sự cân bằng hoàn hảo về tính cách, về trí tuệ, nên chữ " Vô Chân Vương " được họ viết như thế này…

Thiên Ma vẽ một vòng tròn Thái Cực, và vẽ thêm dấu thập vào trong. Đó là chữ " Vô Chân Vương ".

-Vòng tròn Thái Cực biểu trưng sự cân bằng, những người nào có thể thấy được sự tồn tại hai mặt trong con người mình, người đó đã đạt cảnh giới " Vô Chân ", vòng tròn Thái Cực là chữ " Vô Chân ". Người Ngũ Hành Tộc lại hơi kiêu ngạo, cho rằng người đứng đầu của gia tộc mình có quyền lực và sức mạnh tương đương với các vị thần, là con của trời, nên chữ " trời " này cũng có nghĩa là chữ " Vương ", gọi lại cho hoành tráng là Vô Chân Vương.

https://thuviensach.vn

-Vậy còn cái hình gấp khúc này? – Xích Vân hỏi.

-Quan niệm của các dân tộc phương Bắc cổ xưa hơi kỳ lạ, họ coi rằng trời là nơi họ sinh ra, nhưng họ lại thấy lòng dạ con người lúc ngay lúc thẳng, lúc oắn éo, lúc gấp khúc, nên họ cho rằng trời kia cũng giống như lòng họ mà thôi. Vậy nên chữ " trời " này có hình dáng kỳ kỳ như thế …

-Thế thêm cái nét sổ dọc này sao lại có nghĩa là " mưa "?

-Nếu để nguyên nét sổ dọc này, thì nó có nghĩa là " nước mắt ", nhưng để nét sổ dọc này vào chữ " trời ", thì đại loại giải nghĩa tỉ mẩn thì là " trời khóc ", tức là mưa ấy mà! Với lại, người cổ chỉ biết dùng chữ tượng hình chủ yếu là để diễn đạt các danh từ thôi, còn những động từ thì ít lắm.

-Thôi được rồi … - Xích Vân nói – …dẹp ba cái chuyện chữ chiếc của ngươi đi! Nói cho ta biết, những ký tự trên ngọn lửa thứ năm nói gì?

Thiên Ma đưa tờ giấy ra:

-Chữ này có nghĩa là " vùng đất mang giọt nước mắt mặt trời ".

Một nơi hứng những giọt nước mắt à?

Mặt trời từ bao đời nay là biểu trưng cho Thiên Đế, vị thần cai quản toàn bộ nhân gian.

Nước mắt của Thiên Đế là cái gì?

Và tự nhiên, trong đầu Xích Vân tràn về những câu chuyện truyền thuyết. Trận Đại Hồng Thuỷ. Con người gào khóc. Thiên Đế cứu con người.

-Thiên Lệ Thành! – Xích Vân chợt nói – Là giọt nước mắt thương cảm của Thiên Đế với con người. Xuyên Tâm Hồ là nơi hứng những giọt nước mắt! Và cái hồ ấy không bao giờ tách rời được một vùng đất, Kính Hồ Cư!

-Đúng rồi đó! – Thiên Ma cười – Thỉnh thoảng ngươi cũng thông minh đấy chứ nhỉ?

*

* *

-Vậy đó là toàn bộ câu chuyện? – Diêu Linh hỏi.

-Ừ. – Xích Vân trả lời.

Diêu Linh cảm thấy mình phải xem lại cái lưng của Xích Vân một lần nữa. Biết đâu, nhìn được một chữ, cô có thể đoán ra những chữ khác thì

https://thuviensach.vn

sao?

-Vậy…khi tìm được đáp án rồi, tại sao anh không đi tìm Hắc Đế Ấn đi?

-Chúng tôi làm như vậy là có mục đích cả. Hồi đầu, Bất Kiếp Viện đi khắp các chiến trường là để tìm Tàn Dương.

-Tàn Dương?

-Vật ở trung tâm, liên kết các Hắc Đế Ấn lại với nhau là Tàn Dương, không có nó, các Hắc Đế Ấn là vô nghĩa. Tuy vậy, có vẻ như cuộc tìm kiếm vẫn chưa thu được kết quả gì, nên Thiên Ma đã sốt ruột, tìm các Hắc Đế Ấn trước vậy.

-Anh nghĩ Tàn Dương là cái gì?

-Một là thanh Uất Ma Kiếm, hai là chiếc dây chuyền của Hắc Đế. Có được cả hai, thì không cần các Hắc Đế Ấn nữa mà vẫn mở được cánh cửa Địa Ngục, nhưng chuyện ấy là không tưởng. Không bao giờ có thể tìm được cả hai bảo vật đó cả.

-Sao lại như thế?

-Bởi vì thanh Uất Ma Kiếm thì đã mất, nhưng chiếc dây chuyền thì vẫn còn.

Diêu Linh vồ vập:

-Đâu? Ở đâu?

Diêu Linh đã rướn người qua cả bàn đọc sách, khuôn mặt của cô đã gần chạm sát mặt Xích Vân.

-Sao mà dữ thế? – Xích Vân hỏi.

Diêu Linh thấy lại mình đã hơi thái quá. Nhưng Xích Vân hiểu điều đó, cái bí mật quá lớn ấy đủ khiến người ta mất hết lý trí để có được sở hữu nó.

-Vì chiếc dây chuyền bâu giờ đang ở trong tay sư phụ tôi, Thiên Tử đương nhiệm của Uất Hận Thành. – Xích Vân trả lời.

-Ra thế.

-Nó là vật bất ly thân của các Thiên Tử. Khi Thiên Tử mới lên ngôi, người đó sẽ được trao lại chiếc dây chuyền. Còn thanh Uất Ma Kiếm thì là vật phiêu bạt, nó chẳng bao giờ ở một chỗ quá lâu. Trong ba mươi ba đời Thiên Tử cho tới nay, ngoại trừ Hắc Đế, chỉ có vài ba người là được sở hữu

https://thuviensach.vn

nó. Người gần đây nhất có được Uất Ma Kiếm là Thiên Tử đời thứ ba mươi hai, vị Thiên Tử tiền nhiệm.

Diêu Linh chợt nghĩ:

-Vậy…vị Thiên Tử đó đã mở Cánh Cửa Địa Ngục ra bao giờ chưa?

-Tôi nghĩ là chưa. Vả lại, không một vị Thiên Tử nào muốn mở Cánh Cửa Địa Ngục cả, hình như đó là một trách nhiệm, hoặc đại loại là một thứ ràng buộc các Thiên Tử.

-Hiểu rồi.

Xích Vân vươn vai:

-Tôi nghĩ chiều nay chúng ta nên tới Xuyên Tâm Hồ tìm, ở trong Kính Hồ Cư này chẳng có cái chết tiệt gì đâu.

-Ừ.

…

Giờ Thân. Ngày thứ nhất trước cuối tuần bốn ngày. Xuyên Tâm Hồ.

Trước mặt Diêu Linh và Xích Vân là Xuyên Tâm Hồ.

Mặt nước lặng lẽ và trong trẻo, đến mức có thể nhìn thấy cả đáy. Trên cao kia là Thiên Lệ Thành sừng sững.

Nơi mang những giọt nước mắt mặt trời.

-Vậy chúng ta sẽ phải xuống đây? – Diêu Linh hỏi.

-Ừ.

Diêu Linh hơi ngại. Ban nãy đã có mấy kẻ theo dõi hai người rồi, chẳng biết là bọn chúng có đi theo nữa không? Bây giờ tự nhiên mà nhảy xuống hồ, e rằng câu chuyện không bình thường này sẽ gây ra nhiều hệ lụy rắc rối. Mà đúng là rắc rối thật, ai điên lại đi nhảy xuống hồ chứ?

Nghe Diêu Linh cảnh báo, Xích Vân cũng thấy đúng là như thế thật. Vậy y không còn cách nào khác là chờ đợi.

-Cứ ngồi tạm đây đã. – Xích Vân nói – Đợi cho chúng nó đi hết, ta mới xuống hồ được.

Diêu Linh cũng không còn cách nào khác, cô ngồi xuống cạnh Xích Vân.

Xích Vân đảo mắt, có hai kẻ đang theo dõi y. Kể ra cũng thật quá quắt lắm, bọn Độc Tâm kiểm soát gắt như thế này, hèn gì mọi người trong Kính

https://thuviensach.vn

Hồ Cư đều cảm thấy khó chịu và mệt mỏi.

Xích Vân thấy như chưa có sự chuyển biến gì rõ rệt. Hai thằng theo dõi dai như đỉa đói, nhìn mãi mà không biết chán. Bực mình quá! Thời gian lại đang gấp rút, phải nhanh chóng tìm cho ra Hắc Đế Ấn, để Thiên Ma mò tới đây thì thật là chó chết! – Xích Vân nghĩ thầm.

Xích Vân nắm lấy tay Diêu Linh. Diêu Linh mở to mắt ngạc nhiên trước hành động đó:

-Anh làm cái gì đấy?

Chẳng nói chẳng rằng, Xích Vân kéo Diêu Linh vào lòng mình. Diêu Linh trợn mắt, định thụi cho Xích Vân một quả đấm về sự bỉ ổi của tên này thì đã bị tay Xích Vân chặn lại, y nói:

-Giả vờ như chúng ta là đôi tình nhân, để cho mấy thằng kia cút lẹ!

Diêu Linh tạm thời tiếp nhận thông tin đó, cô nghiến răng:

-Cách gì, sao lại dùng trò này?

-Cứ tạm thời như thế này đã, khi chúng nó đi rồi thì tôi sẽ thả cô ra, được chưa?

-Anh được lắm! – Diêu Linh nghiến răng kèn kẹt – Lợi dụng hoàn cảnh khó khăn để giở trò đồi bại!

-Cô tưởng tôi thích thế này chắc? – Xích Vân nói – Giờ thì khe khẽ cái mồm chứ! Đừng có gào lên đấy!

-Tôi thề là sau vụ này, tôi phải cho anh một trận nhừ tử!

-Đợi sau rồi hẵng tính.

Cứ thế, Xích Vân và Diêu Linh như một đôi tình nhân thật. Hai kẻ theo dõi thở dài, bọn yêu nhau thì có nói chuyện cả ngày cũng không biết chán. Tuy vậy, chúng vẫn nán lại một chút để xem có chuyện gì bất thường không. Lỡ đâu xảy ra vụ gì thì chết không biết chừng!

Diêu Linh thấy ruột mình như có lửa đốt. Cô nói:

-Vậy cho nên, tôi hiểu vì sao mà Hoa Anh ghét anh đến thế rồi! Một thằng dở hơi, tính tình lại khoái sàm sỡ phụ nữ, thỉnh thoảng lại văng vài câu tục tĩu, thằng toẹt ra, không những Hoa Anh mà chẳng cô gái nào thích anh cả!

https://thuviensach.vn

-Cô thì tưởng cô hay lắm đấy chắc? – Xích Vân độp lại – Người chưa tới mà tiếng đã lò dò đi trước! Đành hanh, đanh đá, chẳng chịu nhường ai cái gì! Vậy cô nghĩ là đấng nam nhi nào chịu được cô?

Bọn theo dõi đang mường tượng ra những câu tình tứ lãng mạn từ Xích Vân và Diêu Linh. Tuy nhiên, chỉ có người trong cuộc mới biết là đang xảy ra chuyện gì. Ai mà nghĩ ra được một cảnh cãi nhau, mà tay trong tay, lại còn ở trước mặt hồ thơ mộng nữa cơ chứ?

-Anh thì chịu nhường ai? Nếu thế thì tôi đã không phải khốn khổ ở chung phòng với anh khi tới Tích Vũ Thành!

Bực mình quá! – Xích Vân cáu điên người. Y thấy cái con cáo con chết tiệt này ngày càng đáng ghét! Thế mà trước đây, y đã từng đê mê bởi mái tóc nâu của nó mới chết chứ! Bây giờ, đố ai tìm ra được cái thiện cảm nào trong ánh mắt của Xích Vân:

-Tôi thề với cô là tôi vẫn còn nhớ tới cái bánh bao! – Xích Vân nói – Người ta đói mà cô ăn cướp giữa đường giữa chợ như thế!

-Tôi cũng đói! Thế sao anh không nói trước, ù ù cạc cạc như con vịt thế thì ai mà biết? – Diêu Linh mỉa mai.

-Chà, cũng hợp lắm. Trông eo ót thế này, chứ ăn thì cũng tựa tựa như là…mấy con Sơn Miêu háu đói, nhỉ?

Diêu Linh đỏ mặt tía tai. Tên Xích Vân chết tiệt này đem cô ra so với bọn thú! Cô thề là phải cho cái tát vào mặt tên này ngay sau khi bọn theo dõi đi mới được.

Bọn theo dõi đã chán ngấy lên rồi. Chúng thấy chẳng có cái gì bất thường ở đây cả. Cả hai tên bắt đầu quay gót.

Xích Vân đánh mắt nhìn, đợi một lúc, rồi y thả ngay Diêu Linh ra như trút khỏi gánh nặng.

Diêu Linh căm hận nhìn Xích Vân. Đáng ra phải chửi cho tên này một trận, nhưng công việc thì vẫn là quan trọng hơn.

-Tôi xuống dưới đấy, cô nhớ để ý xem có động tĩnh gì lạ không. – Xích Vân nói, y chuẩn bị xuống Xuyên Tâm Hồ.

Diêu Linh chẳng thèm đáp, quay ngoắt đi.

“ Con cáo chết tiệt! “ – Xích Vân rủa thầm.

https://thuviensach.vn

Xích Vân định bước xuống hồ thì Diêu Linh chợt hỏi:

-Không cởi quần áo ra à?

-Khỏi! – Xích Vân khoát tay – Đằng nào thì cũng ướt! Tí về thay bộ quần áo khác!

Bỗng dưng Xích Vân hỏi lại:

-Thế cô muốn tôi cởi quần áo ra à?

Diêu Linh méo miệng. Cô tự hỏi tại sao trên đời này lại có loại đàn ông sỗ sàng và bất lịch sự đến thế là cùng! Một ý tưởng độc ác bắt đầu nổi lên trong đầu Diêu Linh, cô mong sao cái thằng Xích Vân chết tiệt này chìm nghỉm dưới đáy hồ và đừng hòng ngoi lên được nữa!

Xích Vân bước xuống hồ. Y cảm thấy chân mình, rồi thân người trở nên mát rượi. Mặt hồ vốn phẳng lặng bình yên giờ bị xao động bởi những con sóng nhấp nhô nối tiếp nhau phát ra từ Xích Vân.

Xích Vân hít lấy một hơi. Bài học cơ bản khi lặn xuống dưới nước của các chiến binh là hít một hơi căng lồng ngực, dùng nội công nén lại, và lượng khí ấy sẽ được cơ thể hấp thụ dần mà không phải thở. Tuy nhiên, cách này chỉ duy trì được trong một thời gian ngắn.

Xích Vân nhắm mắt, lặn mình xuống. Khi cảm thấy mình đã lặn xuống khá sâu, y mở choàng mắt ra.

Ban đầu mắt của y cay và nhức nhối, nhưng lâu thành quen, và Xích Vân đã nhìn được cảnh vật dưới hồ.

Những tảng đá to và màu xám xịt, thỉnh thoảng lại có vài con cá từ đằng sau bơi qua, đáy hồ này trông vậy mà sâu hun hút ở phía dưới và không thể nhìn thấy được. Xích Vân ngửa đầu lên, y thấy cảnh vật trên mặt đất qua làn nước thật buồn cười, trông nó méo mó mẹo mọ, xiêu vẹo khó coi.

Xích Vân bắt đầu bơi xuống.

Từng đám đá chất thành đống lên nhau, bên cạnh nó là những đám rong rêu rất dài, chúng uốn lượn theo dòng nước như những con rắn. Không lẽ nào Hắc Đế Ấn lại được dấu ở một nơi khó coi như thế này? Ngoài đá và rong ra, chẳng có thứ gì khác cả. Hắc Đế Ấn chẳng lẽ lại ở một nơi kém phần tương xứng thế này sao?

Xích Vân chẳng biết nên nghĩ thế nào nữa.

https://thuviensach.vn

“ Hay là được dấu trong những cái đám này? “.

Xích Vân mò xuống, chân của y chạm xuống đáy hồ. Cát và bùn bắt đầu tung lên khi chân Xích Vân đạp xuống.

“ Chẳng có gì cả! “ – Xích Vân nghĩ, y đã nhìn khắp mọi chỗ, nhưng chẳng có cái thứ gì ở đây hết.

Xích Vân thấy cơ thể mình bắt đầu phản ứng, khí trong ngực đã dùng gần hết, phải ngoi lên ngay.

Xích Vân bơi lên, y trồi ra từ trong mặt nước. Xích Vân nhận thấy mình đã bơi khá xa bờ.

-Này! – Xích Vân hét.

Diêu Linh đang ngồi nghịch mấy cành cây giật mình bởi tiếng gọi đó. Mãi một lúc, cô mới nhìn thấy cái đầu của Xích Vân. Diêu Linh hét lên:

-Gì?

-Chẳng có gì cả!

Diêu Linh hơi nóng ruột, cô muốn ra giữa hồ lúc này để xem tình hình thế nào. Nhưng điều đó là không thể, trừ phi cô lội xuống nước. Giá mà có cái thuyền thì tốt quá.

Không biết là Diêu Linh ăn ở phúc đức thế nào mà cầu được ước thấy. Cô quay sang và thấy một chiếc thuyền nhỏ đang đi trong Xuyên Tâm Hồ. Đứng từ xa, Diêu Linh và Xích Vân có thể nghe thấy giọng hát của người lái đò:

Một chiếc thuyền, một mái chèo, ung dung tự tại

Một thân gầy, một chiếc lưới, sống nhìn ngày qua

Sông sâu thẳm, sông trong vắt, tưởng chừng như rõ

Nhìn cho kỹ, nhìn cho thấu, lại chẳng nhìn ra

Nước mắt rơi, nước mắt chảy, ta lại thấy hết

Ngẫm lại mình, ngẫm lại lòng, ta nhìn thấy ta.

Diêu Linh nghe tiếng hát có thể đoán chừng người lái đò là một ông già, tiếng hơi khàn và đục, có thể cho thấy ông ta đã phải qua tuổi bảy mươi, khá hiếm. Diêu Linh nói to:

-Người lái đò! Người lái đò!

Người lái đò đã nghe thấy tiếng gọi Diêu Linh, liền vẫy tay:

https://thuviensach.vn

-Đây! Có đây!

Chiếc thuyền ghé vào bờ. Đúng như Diêu Linh đoán, người lái đò là một ông già. Diêu Linh hỏi:

-Chào lão bá! Xin hỏi tiểu nữ có làm phiền lão bá không?

Ông già cười:

-Không! Không! Lão phu hôm nay chỉ rong thuyền đi chơi mà thôi!

-Vậy nhờ lão bá chở giúp tiểu nữ ra giữa hồ được không? Tiểu nữ sẽ không để lão bá phải chịu thiệt đâu!

Miệng nói tay làm, Diêu Linh đưa ra trước mặt người lái đò một đồng bạc trắng. Người lái đò nói:

-Ồ! Nếu chỉ chở ra giữa hồ thôi thì không cần phải nhiều tiền như vậy đâu. Lão chở người qua Xuyên Tâm Hồ này cũng chẳng bao giờ lấy một đồng bạc cả!

-Không sao. Coi như đây là tiểu nữ cảm ơn lão bá vậy! Mong lão bá nhận cho!

Ông già cười:

-Nếu tiểu thư có lòng vậy thì lão phu xin nhận.

Người lái đò chở Diêu Linh ra giữa hồ. Đến nơi thì vẫn thấy Xích Vân đang loi ngoi ở đó. Diêu Linh hỏi:

-Không thấy à?

-Ừ. Chẳng có gì cả.

-Chắc là phải có chứ! Hay là anh lười nhác không tìm kỹ?

Xích Vân bực:

-Giỏi thì cô xuống hồ mà tìm!

Diêu Linh quay ngoắt đi vẻ không bằng lòng. Ông lái đò thấy vậy, hỏi Xích Vân:

-Công tử tìm gì ở dưới đáy Xuyên Tâm Hồ này?

Xích Vân ấp úng:

-À…à… Tôi và cô ấy …ừm…mới cưới nhau. Cô ấy có tặng tôi…ừm… một chiếc dây chuyền! Chiếc dây chuyền! Lúc qua hồ, tôi lỡ đánh rơi nên phải tìm lại! Đúng rồi, phải tìm lại!

https://thuviensach.vn

Diêu Linh há hốc miệng vì không ngờ Xích Vân lại đặt ra một cái lý do như vậy. Mặc dù tức muốn vỡ đầu khi thấy cái bản mặt đáng ghét kia của Xích Vân đang cong cớn châm chích, nhưng Diêu Linh nén giận cười trừ với ông lái đò.

-Thôi, có gì em nhớ đánh động cho ta nhé! – Xích Vân nói với Diêu Linh – Cứ vỗ tay xuống mặt nước nhé là ta biết! Nhớ chưa, vợ yêu của ta?

Xích Vân nổ một tràng cười như điên rồi lặn xuống. Khuôn mặt Diêu Linh lúc này như vừa bị ai đấm vào, đôi mắt của cô tức nổ đom đóm. Đã thế, ông lái đò còn nói:

-Chà! Phu quân của tiểu thư thật là người trọng tình trọng nghĩa, chỉ vì một chiếc dây chuyền mà phải lặn lội thế này!

Diêu Linh đành cười trừ:

-À…vâng…

Một buổi chiều thế này là quá đủ cho Diêu Linh rồi. Cô thề với trời là tí nữa phải cho Xích Vân một trận.

Bãi đá lưa thưa và ngày càng nhiều rong rêu, Xích Vân nhìn đỏ cả mắt mà y vẫn chẳng thấy cái gì gọi là Hắc Đế Ấn đâu.

Xích Vân ngước lên, y có thể nhìn thấy cái Thiên Lệ Thành đang chập chờn trong sóng nước. Như vậy là Xích Vân đã ở dưới Thiên Lệ Thành, bơi khá xa rồi.

Xích Vân lại bơi tiếp, y vẫn chẳng thấy gì cả.

Bỗng dưng cái lưng của Xích Vân đau không thể tả được, như có lửa đốt từ bên trong. Xích Vân cố gắng nén cơn đau để ngậm miệng lại, nếu không muốn chết vì uống nước.

“ Sao lại đau thế này? “.

“ Hay là…”

Xích Vân bừng tỉnh, y nhìn quanh khắp mọi chỗ.

Hắc Đế Ấn đang ở đây, rất gần đây!

Hay là…

Xích Vân ngồi xuống, cả thân người y lẫn vào trong đám rong rêu cao quá đầu.

Dưới lòng đất!

https://thuviensach.vn

Động tác ở dưới nước chậm chạp hơn nhiều. Từng mảng bùn và đất bị Xích Vân xới tung lên.

Nhưng chẳng có gì cả. Không thể thế! – Xích Vân rủa thầm. Cái lưng nhói đau, chắc chắn là nó có phản ứng với Tà Khí của Hắc Đế Ấn. Nhất định là quanh quẩn đâu đây!

Xích Vân cứ thế bới khắp mọi chỗ, y tức điên lên khi mà lưng thì đau, mà vẫn chẳng thấy Hắc Đế Ấn đâu cả!

Mẹ kiếp! Xích Vân chửi trong bụng. Khí trong ngực lại sắp hết, không thể cố hơn được nữa, phải ngoi lên thôi.

Nhưng Xích Vân đã phạm sai lầm khủng khiếp khi chui vào đám rong rêu này. Những sợi rong mảnh dẻ, nhưng chúng quấn vào chân Xích Vân chắc như dây thừng. Chân và tay Xích Vân bị siết chặt.

Lũ chó! – Xích Vân rủa. Y càng vùng vẫy, đám rong ngày càng siết chặt hơn, và đám rong này còn đang hút cạn chân khí trong cơ thể của Xích Vân.

Long Đằng! – Xích Vân niệm thuật. Người y phát ra một luồng chân khí mạnh mẽ đẩy ngược người lên, nhưng những sợi rong dai và chắc này không hề đứt, chúng lại kéo Xích Vân xuống.

Chân khí đang cạn, Xích Vân điên cuồng giãy giụa trong nước.

“ Nhân Niên Huyết Thuật! Quỷ Huyết Quyền! “.

Đôi tay Xích Vân phát chân khí đỏ rực, nhưng chân khí sắc bén đến đâu cũng không thể cắt nổi đám rong này.

“ Quỷ Thi Tận! “.

Đôi tay của Xích Vân bùng cháy mạnh mẽ trong nước, nhưng nó không đủ sức cháy lâu để đốt hết đám rong này. Người Xích Vân ngày bị đám rong kéo sâu xuống.

Xích Vân chỉ còn biết hướng ánh mắt cầu cứu của mình lên phía trên kia.

Diêu Linh vỗ mãi tay xuống nước mà chẳng thấy Xích Vân đâu cả. Cô giật mình: “ Có chuyện gì rồi? “.

Không, có thể là Xích Vân đang trêu cô. Cái tên Xích Vân này hay thế lắm! Mặc, ở dưới đến bao giờ thì ở, thế nào cũng phải ngoi lên thôi!

https://thuviensach.vn

Bỗng dưới nước bùng sáng lên. Diêu Linh nhìn ánh sáng ấy, là ánh sáng của lửa.

Ánh sáng tắt ngúm.

“Đúng là xảy ra chuyện rồi! “ – Diêu Linh giật mình. Cô đứng dậy, ông lái đò hỏi:

-Tiểu thư làm gì vậy?

Chẳng nói chẳng rằng, Diêu Linh lao ùm xuống mặt nước, bao nỗi bực dọc ban nãy về Xích Vân trong Diêu Linh bị nước hồ làm trôi đi hết.

Bơi mãi mà chẳng thấy ngọn nguồn ánh sáng đó đâu, Diêu Linh bức bối, trong lòng không yên. Cô hốt hoảng bơi khắp nơi để tìm Xích Vân.

Rồi Diêu Linh đã thấy. Xích Vân đang ngập chìm dần vào trong đám rong, người đã cứng đờ. Cô bơi nhanh lại.

Diêu Linh tới nơi, cô nhận ra loại rong này. Nó là loài cây Thông Kinh Thảo mọc ở dưới nước, trải qua nhiều biến đổi nên hình dáng đã khác so với Thông Kinh Thảo trên mặt đất. Đặc điểm là nó có thể hút sạch chân khí, thân rong luôn tiết ra một dịch nhớt nên có thể bám chắc vào bất kỳ vật gì.

Diêu Linh rút đoản kiếm sau lưng, chặt đứt những đám rong đó. Chỉ có đồ kim loại mới chặt được loại rong này, chân khí có mạnh đến đâu cũng không thể làm tổn thương nó. Xích Vân dần thoát ra.

Nhưng vấn đề lại nảy sinh, Xích Vân quá nặng so với sức của Diêu Linh. Cô không tài nào mang nổi y lên. Cứ lên được một quãng lại trôi xuống.

“ Anh phải sống. Xích Vân! Anh phải sống! “.

“ Chúng ta đã nói thế nào rồi? Tên chết tiệt này! “.

“ Anh nói anh thích Hoa Anh! Vậy sao cứ cứng đờ ra thế này? Dậy đi, con lợn Xích Vân chết tiệt! “.

“ Phải sống! “.

Bằng một nỗ lực phi thường, cánh tay nhỏ bé của Diêu Linh đã gồng lên và kéo được Xích Vân. Tay của Diêu Linh chưa bao giờ nắm tay của Xích Vân chặt như thế, giờ đây không còn một thứ gì có thể chia rẽ được hai bàn tay đó.

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa phải kéo Xích Vân, vừa phải bơi, mà khí trong ngực Diêu Linh đã cạn. Chỉ còn cách mặt nước một chút nữa thôi! Một chút nữa!

Diêu Linh thấy nặng dần. Đôi chân cô tê dại và không còn cử động nữa.

Mặt nước với ánh mặt trời kia xa dần.

“ Tại sao chúng ta lại kết thúc như thế này chứ, Xích Vân? “

“ Tại sao? “.

“ Tôi còn chưa nói hết cơ mà! “.

Diêu Linh thấy mình đang được kéo lên, một cánh tay khác đã túm vào tay Diêu Linh. Bàn tay ráp và khỏe.

Diêu Linh thấy mình đã ở trên mặt nước cùng với Xích Vân. Người kéo cô lên chính là ông lái đò.

-Hai vị bất cẩn quá! – Ông lái đò nói – Đám rong dưới Xuyên Tâm Hồ nguy hiểm lắm!

Xích Vân cứng đờ người, khuôn mặt chẳng còn cảm xúc. Diêu Linh hoảng:

-Xích Vân! Xích Vân!

Ông lái đò bình tĩnh:

-Không sao, còn cứu được! Còn cứu được!

Ông lái đò đặt tên lên ngực Xích Vân, ấn xuống một cái rất mạnh. Xích Vân bật người dậy, nôn thốc nôn tháo nước xuống hồ. Mọi vật trước mắt y đang trôi qua một cách không kiểm soát.

Ông lái đò đã đưa hai người trở lại bờ. Diêu Linh rối rít cảm ơn:

-Cảm ơn lão bá! Ơn này chúng tôi không bao giờ quên!

-Không phải khách khí vậy, mạng người quan trọng!

Xích Vân lờ đờ nhìn lên, ông lái đò nhìn y, nói:

-Công tử hãy cẩn thận, không phải cái gì muốn là được đâu!

Ông lái đò lên thuyền và lại sẻ mái chèo đi tiếp. Diêu Linh không quên chào một lần nữa.

Xích Vân lảo đảo bước đi, y cảm thấy chân mình rã rời, Xích Vân ngã vật xuống mép hồ, nước bắn tung toé.

Diêu Linh chạy tới:

-Đường về bên này cơ mà! Anh bị chóng mặt thế à?

https://thuviensach.vn

-Ừ…

Xích Vân nói tiếp:

-Không có…không có…

-Biết rồi! – Diêu Linh nói – Không quan tâm tới cái Hắc Đế Ấn chiết tiệt đó nữa! Chúng ta về thôi!

Xích Vân không đứng nổi nữa. Diêu Linh khoác tay Xích Vân:

-Để tôi đỡ anh!

Xích Vân không chịu đứng lên, y kéo Diêu Linh xuống, làm cô ngã xuống nước, Diêu Linh gắt:

-Anh làm gì thế?

Xích Vân hỏi:

-Cô lại cứu tôi phải không?

-À…thực ra thì ông lão lái đò đã cứu mạng anh đấy.

-Nhưng cô đã xuống đáy hồ!

-Ừ.

Xích Vân nhìn đăm đăm về phía trước, ánh chiều đang xuống, y hỏi:

-Tại sao vậy? Tôi là một kẻ bị nguyền rủa, một kẻ đáng ghét! Vậy tại sao cô lại cứu tôi, mà những hai lần?

Diêu Linh ấp úng một lúc, rồi cô tuôn một tràng:

-Vì tôi có nhiệm vụ của riêng mình! Anh mà chết, thì nhiệm vụ của tôi cũng đi tong nốt! Hiểu chưa? Tôi cóc cần cái mạng anh! Vấn đề là chuyện của tôi thôi!

Xích Vân cười, y nói:

-Cô…

…đúng là dễ thương thật đấy!

Diêu Linh đỏ mặt, cô hỏi:

-Này! Lại buông lời lẽ gì đấy hả? Tôi mà cáu lên…

Chưa kịp nói hết câu, Diêu Linh đã thấy mình ở trong vòng tay ướt át đầy nước của Xích Vân. Cả hai người đều đang ngập trong mặt nước dập dềnh ánh chiều tàn.

Xích Vân lùa tay vào trong mái tóc ướt đẫm của Diêu Linh:

-Tôi…cảm ơn…

https://thuviensach.vn

Nói rồi Xích Vân gục đầu xuống, y đã quá mệt.

Diêu Linh chẳng biết nói sao nữa, dòng nước mát lạnh của Xuyên Tâm Hồ đang ôm lấy cả cô và Xích Vân.

-Đàn ông các anh khiến người ta mệt mỏi quá.

Diêu Linh lấy đôi tay ướt át của mình lau đi những vết bùn còn đang vướng lại trên mặt Xích Vân. Cô bỗng nhận ra, lúc ngủ, trông Xích Vân hiền và đôi chút gì đó yếu đuối.

“ Chẳng lẽ cứ thế này mãi à? “ – Diêu Linh tự hỏi.

Cô bỗng cảm thấy mình muốn ở trong dòng nước này mãi.

…

Giờ Tuất. Phía bên kia bờ Xuyên Tâm Hồ.

Xuyên Tâm Hồ trông vậy mà rộng lớn vô cùng. Hướng ánh mắt xa đến cỡ nào chăng nữa cũng không thể nhìn thấy bờ bên kia. Nhất lại là lúc nhập nhoạng tối thế này. Mặt nước lúc này đang loang ra những vệt dài và nhầy nhụa của ánh trăng. Những hàng cây bên sông rủ xuống một cách mệt mỏi và u ám một cách khó tả. Trông thấy thế, người ta chẳng có ý định đi dạo làm gì cho mệt.

Nhưng thực ra, tất cả những thứ khó coi đó chẳng qua là do suy nghĩ của Hàn Phi đã biến đổi cảnh vật như vậy. Sự thực thì trăng vẫn rất đẹp. Những hàng cây xanh mướt lá rủ xuống hai bên đường như những mái tóc dài, và chẳng thiếu những đôi tình nhân đang đi dạo dưới một tiết trời đẹp như mơ này. Thời gian đối với những đôi tình nhân là quá ngắn ngủi, quá ít ỏi so với những tình cảm mà họ đang khao khát. Họ thích đi chậm chạp, đi từ tốn, và thoả sức nói chuyện để thỏa mãn sự khao khát đó. Và để cho hoàn hảo, những tiếng chim hót hoà với mặt nước tĩnh lặng kia cho cảnh thêm đẹp.

Nhưng những tiếng chim hót ấy đang cứa vào lòng Hàn Phi. Hắn chẳng thấy điều gì hay từ những cái tiếng ấy cả. Mặt hồ nhừa nhựa ánh trăng nhợt nhạt kia sao bằng những thảm tuyết trải dài bất tận? Những cành cây rủ bóng xanh mướt kia sao bằng những gốc cây trơ trọi không lá trong mưa tuyết? Không gian tĩnh lặng với người qua lại sao bằng tiếng gió ù ù thổi ngày đêm mà không bóng người? Tiếng chim hót vớ vẩn kia sao bằng tiếng

https://thuviensach.vn

hú của chó sói Bạch Lang vào ban đêm? Những cảnh tượng ở Xuyên Tâm Hồ có gì đó giả tạo và không thực – Hàn Phi khẳng định một điều như vậy. Hắn cảm thấy chán nản mọi thứ, chán cả cái mục đích mà Ngài Hàn đã giao cho hắn. Hắn thèm được ngửi cái mùi lạnh lẽo của tuyết một lần nữa. Tuyết đẹp như thế, tại sao người ta không yêu tuyết? Hàn Phi bắt đầu nổi lên những câu nhiếc mắng như vậy ở trong bụng. Giá mà người nào nghe được những suy nghĩ ấy của Hàn Phi thì chắc là họ nghĩ tên này dở hơi lắm.

Nhưng Hàn Phi chẳng cần xem người ta phán xét thế nào cả…

Hàn Phi lôi từ trong cổ mình ra hai chiếc dây. Một chiếc dây bạc, quà sinh nhật của Hàn Thanh, vật bất ly thân. Còn một chiếc dây nữa có đeo một chiếc răng nanh sói.

Chiếc dây có răng nanh sói.

Bây giờ cũng là vật bất ly thân.

*

* *

Hàn Phi đã có được khúc xương của con Quần Lực, giờ là lúc phải về Hàn Gia, hắn đi cũng đã khá lâu rồi. Nhưng có thứ gì đó vô hình đang giữ chân Hàn Phi lại.

Hoàng Nhữ Hài đang ngồi đối diện trước mặt Hàn Phi. Chưa bao giờ Hàn Phi cảm thấy mình gần Nhữ Hài đến thế, cũng chưa bao giờ hắn cảm thấy lại trở nên xa đến thế. Hắn không hiểu gần hai tuần vừa rồi sao mà ngắn ngủi đến thế?

-Vậy công tử sẽ đi hôm nay? – Nhữ Hài hỏi.

-Vâng…tôi…phải về nhà.

Nhữ Hài cười tươi:

-Hy vọng công tử sẽ vui vẻ khi về tới nhà.

“ Không phải thế! “ – Hàn Phi nghĩ bụng. Bây giờ, trong mắt hắn chỉ có Phạt Mộc Lĩnh. Chỉ có nơi đầy tuyết này là đẹp nhất mà thôi.

-Nhữ Hài cô nương này, tôi… - Hàn Phi ấp úng.

-Có chuyện gì vậy?

-Tôi…tôi có thể quay lại đây lần nữa không?

-Công tử đùa rồi! Ai mà thích tới một nơi khắc nghiệt thế này chứ?

https://thuviensach.vn

-Không! Tôi sẽ tới! Tôi muốn tới đây một lần nữa!

-Vậy sao? Điều gì làm công tử thích nơi này vậy?

-Tôi…chỉ đơn giản là muốn lên chơi thôi…

Nhữ Hài bật cười, cô nói:

-Vậy thì quán trọ này luôn chào đón công tử!

Hàn Phi bước ra khỏi cửa, hắn vẫn còn nấn ná:

-Khi ấy, tôi sẽ ở lại đây lâu đấy. Khéo chừng phải hai tháng!

-Thì công tử sẽ phải trả tiền gấp bốn lần.

Hàn Phi nở một nụ cười, hắn thích nhìn khuôn mặt trong trẻo của Nhữ Hài, chỉ tiếc là…

Hàn Phi định bước đi, thì Nhữ Hài nói:

-Khoan đã!

Nhữ Hài lấy từ trong tay ra một vật, một chiếc dây chuyền có răng nanh của sói. Hàn Phi hỏi:

-Cái gì đây?

-Tôi có ba cái. – Nhữ Hài đeo ba chiếc vòng này trên người, hai cái ở hai tay, và một cái trên cổ. Và chiếc dây nào cũng có răng nanh của sói cả.

-Vậy là…

-Để kỷ niệm cho công tử vậy? Được chứ! – Nhữ Hài cười.

-Những chiếc nanh này ở đây ra vậy?

-Bí mật! Khi nào công tử quay lại, tôi sẽ kể cho. Công tử hãy coi chiếc dây này như một món quà của một người bạn vậy.

Hàn Phi nhìn kỹ lại chiếc dây, một chiếc dây chuyền bình thường, nhưng không hiểu sao bắt đầu từ lúc đó, hắn thấy yêu chiếc dây lạ thường.

Nhữ Hài nói:

-Chúng ta là những người bạn. Đúng vậy không?

-Đúng.

Nhữ Hài cười, cô giơ tay ra:

-Xin chào! Tôi tên là Hoàng Nhữ Hài, rất vui được làm quen với công tử!

Hàn Phi hiểu ý, hắn giơ tay ra, nắm chặt đôi tay Nhữ Hài:

-Chào! Tôi là Hàn Phi!

https://thuviensach.vn

*

* *

Hàn Phi mân mê chiếc vòng bạc của Nhữ Hài. Giờ đây, vật đó đối với hắn còn quan trọng hơn tính mạng của hắn nhiều.

Nhưng cuối tuần này hắn phải có mặt ở Kính Hồ Cư, không thể chậm trễ. Trong thư, Ngài Hàn đã nói tất cả rồi, Hắc Đế Ấn, Bất Kiếp Viện, tất cả những mớ tạp nham ấy Hàn Phi đã nhớ rõ. Chỉ có điều là hắn quá ngạc nhiên trước những sự việc này, hắn đã từng nghĩ truyền thuyết toàn là những lời láo toét. Đó chẳng qua là những thứ mà người xưa dựng nên để loè đám con cháu sinh ra sau. Đừng nói là Hắc Đế Ấn, ngay cả cái chuyện Hoả Thần Chúc Dung xuất hiện tại Thiên Lệ Thành cũng làm Hàn Phi nửa tin nửa ngờ rồi. Nhưng sự thật là những cái truyền thuyết hắn cho là láo toét lại đang cười nhạo hắn như đang cười nhạo một kẻ khù khờ. Nhưng thôi, những chuyện thần thánh ma quỷ đâu có hiếm gì trên cái Đại Lục này.

Hàn Phi uể oải cầm thanh Kiếm Hoa. Hắn rút kiếm ra khỏi bao một chút, nhìn cái dấu khắc bông hoa trên lưỡi rồi tự cười với mình.

Bất Luật Kiếm Khách một thời đi đâu rồi? Giờ chắc chẳng ai còn nhớ nữa.

Hàn Phi vứt thanh kiếm sang một bên. Danh tiếng hắn không cần lắm.

Cái hắn cần là thứ khác.

Hàn Phi thiu thiu vào giấc ngủ. Hắn cứ ngủ ngon lành như thế mà chẳng hề hay biết Quỷ Nhân đang đứng ở ngoài cửa phòng.

“ Bất cẩn quá đấy! Bất Luật Kiếm Khách ạ! “.

…

Đã quá giờ Tuất, bước vào giờ Hợi. Ngày thứ nhất, trước cuối tuần ba ngày.

Hàn Ngọc đang nhìn ra ngoài sân. Ngôi chùa Kỳ Thiên Tự này thật là rộng lớn, nhưng cũng rất thanh tịnh. Thỉnh thoảng, Hàn Ngọc lại thấy một chú tiểu hay một vị sư nào đó chạy đi đâu đó trong sân chùa. Những cây Bách to lớn, nhưng cây Bách gần Hàn Ngọc nhất có dáng điệu cổ quái vươn lên bao trùm cả Kỳ Thiên Tự. Nó được gọi là Bách Quỷ. Nghe các vị sư trong chùa kể lại, cây bách này đã bị sét đánh tới hơn tám lần, thế mà

https://thuviensach.vn

cây không chết, sau mỗi lần bị sét đánh lại còn vươn lên, to hơn trước, hình dáng kỳ dị hơn trước. Cây bách này được coi là bất tử, sức sống của nó mãnh liệt như vậy nên được gọi là Bách Quỷ.

Hàn Ngọc quay trở vào, cô kéo tấm chăn lên để đắp cho một người. Không ai khác là Kế Đô.

Cũng may là vị đại sư của Kỳ Thiên Tự là một người rộng lượng.

*

* *

Kế Đô dẫn Hàn Ngọc chạy vào trong chùa, trước khi vào anh còn kịp nhìn thấy tấm biển lớn đề chữ: " Kỳ Thiên Tự ". Chân tay đau đến bại hoại vì tên Lang nhân ra đòn quá hiểm độc, nhưng Kế Đô vẫn gắng sức đưa Hàn Ngọc vào trong ngôi chùa này.

Nhưng sức chịu đựng có hạn, Kế Đô gục xuống, Hàn Ngọc đỡ lấy anh, hỏi:

-Kế huynh! Huynh ổn chứ?

Kế Đô dù đau đến thấu xương nhưng vẫn nói:

-Tiểu thư…hãy vào trong…xin đại sư cho chúng ta ở nhờ hôm nay …

-Muội hiểu rồi.

Hàn Ngọc không phải là không hốt hoảng, trong lòng cô lúc này đang rối bét cả lên. Nhưng thời gian qua, Hàn Ngọc đã dần dần có tính cách giống người cha của mình, cố gắng bình tĩnh trước mọi sự việc dù nó đang khẩn cấp thế nào chăng nữa.

Hàn Ngọc đỡ lấy Kế Đô đi vào trong sân Kỳ Thiên Tự. Một chú tiểu thấy chuyện này thật không bình thường liền chạy ra, hỏi:

-Xin hỏi nữ thí chủ có chuyện gì, đây là…

Chú tiểu tỏ vẻ hơi khiếp sợ trước Kế Đô. Những vết máu nhỏ ở trên mặt anh khiến chú tiểu không khỏi nghi ngại về những vị khách này.

-Phiền cậu nói với đại sư chụ trì rằng, chúng tôi muốn ở lại đây đêm nay.

Chú tiểu chạy vào trong, Hàn Ngọc đỡ Kế Đô ngồi xuống:

-Huynh phải nghỉ ngơi thôi, với tình trạng này thì ít nhất phải nghỉ một tuần.

-Không…chúng ta phải đi…

https://thuviensach.vn

-Nghe lời muội đi! Bây giờ không phải là lúc đi đâu cả!

Một lát sau, vị đại sư chụ trì Kỳ Thiên Tự đã bước ra. Một khuôn mặt khắc khổ, từng nếp nhăn xếp nếp chồng lên, tuổi già có vẻ như đã làm vị đại sư này không được dễ nhìn cho lắm, nhưng ánh mắt chân thiện của ông lại khiến người ta có cảm giác gần gũi và lòng thành kính.

-Bần tăng là Viên Giác, đại sư chụ trì ngôi chùa Kỳ Thiên Tự này. Xin hỏi nữ thí chủ có việc gì?

Hàn Ngọc cung kính cúi đầu, đáp:

-Tiểu nữ rất mong Viên Giác Đại Sư hãy cho tiểu nữ và người này ở lại trong chùa trong vài ngày.

Viên Giác Đại Sư lại gần xem xét Kế Đô. Đại sư nói:

-Vị công tử này đang bị thương, không nguy hiểm tới tính mạng lắm, nhưng nếu để lâu sẽ không ổn.

Đại Sư quay sang một chú tiểu:

-Hãy để dành cho hai vị đây một phòng.

Một người khác, trông cũng như là một một vị sư có vị trí trong chùa, vẻ không bằng lòng, thì thào với Viên Giác đại sư, lời nói dù nhỏ nhưng Hàn Ngọc nghe rõ mồn một:

-Đại sư, trông người thanh niên này có vẻ như không tốt. Anh ta mang nặng mùi sát khí, chắc chắn không phải là kẻ thiện lương gì, giữ họ ở lại trong chùa, liệu có…

Nhưng Viên Giác đại sư gạt đi:

-Không nên như vậy. Đã đi theo đường tu hành thì phải giúp đỡ những người đang gặp cảnh khó khăn, như vậy mới là người tu thành chính quả, suốt ngày nghe thuyết pháp thì được ích gì? Hành động là nói lên suy nghĩ.

Vị sư kia nghe xong những lời này, có vẻ như vẫn còn hơi khó chịu đối với Hàn Ngọc và Kế Đô.

-Mời hai vị thí chủ nghỉ ngơi, bần tăng sẽ xem xét cho vị công tử này. – Viên Giác đại sư nói.

*

* *

https://thuviensach.vn

Kế Đô trở dậy, anh vẫn còn cảm thấy lưng mình nhức nhối ê ẩm. Hàn Ngọc nói:

-Huynh đã thấy đỡ hơn chưa?

Kế Đô nhìn quanh, như vậy là lúc này anh đang ở trong ngôi chùa Kỳ Thiên Tự.

-Kế huynh… – Hàn Ngọc hỏi – …sự việc buổi sáng nay là thế nào?

Kế Đô mệt nhọc thở. Anh nói:

-Tiểu thư đang gặp nguy hiểm. Có kẻ muốn săn đuổi tiểu thư.

-Là ai? Ai lại muốn săn đuổi tôi?

-Tôi không biết. Nhưng chúng ta cần phải lên đường ngay vào sáng mai. Nơi đây quá nguy hiểm.

-Không. Vết thương của huynh chưa khỏi hẳn. Chúng ta hãy đợi thêm vài ngày nữa …

Kế Đô cắt ngang:

-Chúng ta đang gặp nguy hiểm! Không thể vì tôi mà tiểu thư phải dừng lại! Đến sáng mai, chúng ta hãy đi tiếp! Hoặc không, tôi có thể ở lại đây tĩnh dưỡng vài ngày, tiểu thư cứ đi trước!

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 30 giây -----

-Huynh đang áp đặt cho muội đấy à?

Kế Đô im lặng. Anh không còn sự lựa chọn nào khác.

Kế Đô đã phản bội Ngài Hàn. Anh đã thỏa hiệp với Vô Ảnh, với Bất Kiếp Viện.

Nhưng Kế Đô không chịu đựng nổi cảnh Hàn Ngọc bị người khác cướp đi.

Đó là lý do anh trốn chạy.

-Kế huynh... – Hàn Ngọc nói – …có thể huynh đang tự nói rằng mình rất mạnh mẽ. Nhưng huynh hãy nghĩ lại xem, huynh đang bị thương. Bây giờ bảo muội bỏ huynh lại sao được?

-Tiểu thư…

-Huynh mà không khỏe, thì lấy ai bảo vệ cho muội đây? – Hàn Ngọc cười.

-Tiểu thư tin tôi đến thế sao?

https://thuviensach.vn

-Muội tin huynh. Muội đặt tất cả niềm tin của muội vào huynh. Muội biết, có những lý do khiến huynh lạnh nhạt và có vẻ tàn nhẫn, nhưng thực ra, huynh rất lo lắng cho muội phải không?

Kế Đô thở dài, anh nói:

-Tiểu thư đừng tin tưởng điều gì cả, đừng tin tưởng bất kỳ ai. Kể cả tôi. Tiểu thư phải hiểu rằng…

-Rằng tự bản thân mình phải cố gắng, phải nỗ lực, không dựa dẫm vào người khác chứ gì? Muội đã phát chán lên cái công thức đó rồi!

Hàn Ngọc kéo tấm chăn lên cho Kế Đô:

-Người ta có mạnh mẽ được là vì tình cảm đó chứ Kế huynh. Không có mục đích, không có thứ gì để ta quyết tâm, thì sao mà mãnh mẽ, trưởng thành được?

Kế Đô thấy những lời nói của Hàn Ngọc rất giống với cái cách nói chuyện của Ngài Hàn.

-Muội có mạnh mẽ, có trưởng thành, là vì niềm tin của muội vào huynh đấy, Kế huynh.

Kế Đô ngước nhìn lên, ánh mắt của Hàn Ngọc đang trìu mến nhìn anh.

-Thôi, huynh ngủ đi.

Hàn Ngọc bước ra cửa thì Kế Đô nói vọng lại:

-Tiểu thư?

-Gì?

-Cảm ơn tiểu thư.

-Rồi, huynh ngủ đi.

Hàn Ngọc khép cửa lại, trong lòng cô thấy vui.

Kế Đô nhìn chằm chằm vào màn đêm sâu thẳm. Anh không biết phải giải quyết chuyện này thế nào nữa.

Bên ngoài Kỳ Thiên Tự, một chú tiểu đang bước đi chậm chạp. Viên Giác đại sư đã nhờ chú tiểu lên núi hái một ít lá thuốc về để chữa trị cho vị công tử kia.

Chú tiểu đang đi thì có một người từ trong bóng tối lao ra chặn đường. Chú tiểu sợ hãi:

-Xin lỗi thí chủ! Tôi…

https://thuviensach.vn

Người đó xách cổ chú tiểu lên, dí vào tường, tay hắn lôi ra một con dao, gằn giọng:

-Hét lên là tao cắt họng!

-Vâng! Vâng!

-Nghe đây. Từ sáng tới giờ có hai người nào, một nam một nữ vào trong chùa này không?

-Có, có! Có hai người, một nữ, một nam. Người nam có vẻ như đang bị thương!

-Tốt! Chúng nó đang ở chỗ nào trong chùa?

-Họ ở dãy nhà cuối cùng!

Kẻ lạ mặt thấy chú tiểu đang gùi sau lưng một đám lá, hắn hỏi:

-Cái này để chữa cho cái thằng đó phải không?

-Vâng! Vâng!

-Thế thì hôm này mày khỏi phải về nữa!

Tên lạ mặt đưa dao lên rồi nhằm bụng chú tiểu đâm thẳng xuống.

Nhưng lưỡi dao tự nhiên bị cắt làm đôi, rơi phịch xuống đất.

Tên lạ mặt quay lại, một người khác với chiếc áo đen dài. Hắn cung kính nói:

-Vô Ảnh đại nhân!

Vô Ảnh mang theo một mùi chết chóc đến, chú tiểu nhìn gương mặt của hắn mà cứng đờ người, mắt không chớp.

Vô Ảnh nói:

-Khi nào cần giết thì giết thoải mái. Đây không phải là lúc.

Vô Ảnh tiến tới trước mặt chú tiểu, sát khí của hắn toả ra nồng nặc và đè ép bẹp chú tiểu. Hắn ghé xuống, đoạn, rút ra từ trong người một bức thư nhỏ, rồi nói với chú tiểu:

-Đưa cái này cho thằng đó. Hiểu chứ?

Chú tiểu không nói gì, khuôn mặt đã mất hết ý thức.

-Rồi. Giờ thì đi đi.

Chú tiểu quay người lại, bước chậm chạp, mồ hôi vã ra như tắm. Sự sợ hãi đang hằn lên từng nét trên gương mặt.

-Đại nhân. Chúng ta nên làm gì bây giờ?

https://thuviensach.vn

Vô Ảnh suy xét, hắn nói:

-Đêm mai, gọi tất cả chúng nó, tới dọn dẹp cái Kỳ Thiên Tự này.

…

Giờ Hợi. Kính Hồ Cư. Ngày thứ nhất trước ngày cuối tuần ba ngày.

Xích Vân đang ôm một người con gái, y chưa bao giờ thấy mình hạnh phúc như thế này. Mái tóc bạc, đôi má hồng của cô gái ấy làm cho y dễ chịu và thoải mái.

-Chàng có yêu em không, Xích Vân? – Cô gái hỏi.

-Có. Rất nhiều, rất nhiều.

-Nhiều cỡ nào?

-Ta không biết nữa.

Cô gái cười, ôm lấy cổ Xích Vân:

-Lại nói dối rồi, chàng luôn thế!

-Ta không thích sự phản bội, sự dối trá.

-Vậy à?

Cô gái tan biến đi như cơn gió, Xích Vân hét lên:

-Hoa Anh! Hoa Anh!

Xích Vân đang ở trong một không gian đen tối. Y thấy một kẻ, tay cầm thanh kiếm đẫm máu, cười như điên như dại:

-Các người xứng đáng phải chết lắm!

Rồi Xích Vân thấy hai cái xác người nằm trên mặt đất, mắt mở trợn trừng nhìn y.

Xích Vân mở choàng mắt, y không gào hét. Cơn mơ này đã thành quen rồi. Mấy ngày hôm nay tưởng yên, giờ nó lại xuất hiện. Y vẫn không thể nào quên được những lời nói lặp đi lặp lại trong giấc mơ đó.

Xích Vân nhổm dậy, y đang nằm trên giường. Ánh nến lập lòe làm hiện rõ một người đang ngồi trên ghế như đang đợi y.

Hoa Anh.

-Anh tỉnh rồi đấy à?

Xích Vân nhìn quanh, y đang tìm một cái gì đó. Một lúc sau y mới nhớ ra:

-Diêu Linh đâu?

https://thuviensach.vn

-Cô ấy đã ngủ rồi. Cả hai người mạo hiểm quá đấy! Xuyên Tâm Hồ không hề đơn giản chút nào đâu. Những đám rong dưới đó đã giết khá nhiều người rồi, không sợ sao?

Xích Vân im lặng.

-Diêu Linh đã kể cho tôi nghe rồi. Chuyện cái lưng của anh.

-Cô đã biết?

-Đúng. Nơi mang giọt nước mắt mặt trời đúng là ám chỉ tới Xuyên Tâm Hồ. Có điều anh vẫn chưa tìm ra, và còn suýt mất mạng nữa. Lần sau, có chuyện gì thì hãy nói cho tôi. Chúng ta là một đội hoạt động, chứ không phải là từng thành viên xé lẻ nhau ra, hiểu chứ?

-Hiểu rồi. Nhưng chúng tôi không thấy cô đâu cả.

-Đó không phải là lý do. Anh nên nhớ, bất cứ một hành động nào tại Kính Hồ Cư này cũng sẽ gây ra những hậu quả khôn lường. Tôi không biết, bọn Độc Tâm đã để ý đến anh chưa, nhưng riêng cái chuyện anh và Diêu Linh mém chết đã đủ làm tôi phát mệt rồi.

Xích Vân hơi bực, Hoa Anh thật là vô lý quá mức. Cả ngày mất mặt đi đâu không biết, giờ về trách móc người khác là cớ làm sao? Cái gì cũng nên suy nghĩ một chút chứ.

Hoa Anh đứng dậy:

-Đến mai, chúng ta sẽ cùng tới Xuyên Tâm Hồ. Anh nên nghỉ ngơi cho lại sức.

Hoa Anh sắp ra khỏi phòng thì Xích Vân nói:

-Tôi xin lỗi về chuyện hôm trước.

Hoa Anh cau mày, cô hỏi:

-Chuyện gì?

Xích Vân không nghĩ là Hoa Anh quên được chuyện đó, nhưng y vẫn nói:

-Chuyện…tôi đã lỡ lời với Mệnh Trị.

Hoa Anh gật gù:

-Tôi không nhớ chuyện đó nhiều lắm. Hãy coi như là không có gì đi.

Xích Vân thấy hình như Hoa Anh đã bỏ qua cho y những lời lẽ xúc phạm của mình về Mệnh Trị. Dù sao, vậy cũng là ơn trời lắm rồi.

https://thuviensach.vn

-Cô tha thứ cho tôi thật chứ?

Hoa Anh nhìn Xích Vân một lúc rồi nói:

-Không. Tôi không bao giờ tha thứ cho anh về những lời mà anh đã nói ra. Lời nói như tên bắn. Tôi chỉ không muốn những lời nói ấy ảnh hưởng tới công việc của mình. Nghĩ nhiều sẽ không tốt.

-Tức là thế nào?

-Là những lời nói ấy không tồn tại.

Xích Vân khó hiểu ý của Hoa Anh, y hỏi:

-Tức là…

-Là đối với tôi, anh không hề tồn tại.

Xích Vân điếng người, y cảm thấy như có một hòn đá nặng nề rơi vào đầu mình.

-Tại sao? Như thế là sao? – Xích Vân hỏi, giọng y hơi luống cuống.

-Chúng ta chỉ là những người cùng chung một mục đích. Mỗi người đều có vị trí quan trọng như nhau. Mất đi người nào cũng đều nguy hiểm cả. Vậy nên, đối với tôi, hoặc cả đối với anh, chúng ta chỉ là những công cụ, là thứ để thực hiện mục đích của mình. Trong suy nghĩ, anh là một thứ để tôi bảo vệ vì mục đích của riêng tôi, của chúng ta. Tất cả là vì nhiệm vụ mà thôi, còn những thứ khác, anh không có vị trí gì cả, nhất là đối với tôi. Hiểu chứ?

Xích Vân đã cảm ơn trời quá sớm. Nếu được tha thứ kiểu này, y cóc cần. Đối với Hoa Anh, y chẳng là cái gì hết. Chỉ là một kẻ cùng chung mục đích, có vậy thôi sao?

-Ngoài nhiệm vụ ra, cô không bao giờ nghĩ tới tôi?

-Không.

-Tức là giống một thứ đồ vật, hết giá trị lợi dụng thì đem vứt vào sọt rác, có phải không?

Hoa Anh không trả lời câu hỏi ấy, cô nói:

-Anh đi nghỉ đi.

-Cô trả lời đi đã.

Xích Vân đã gằn giọng, y đã tức điên lên.

Hoa Anh quay lại:

https://thuviensach.vn

-Nếu phải như vậy thì sao?

Xích Vân nhìn vào mắt Hoa Anh rất lâu, đôi mắt lãnh cảm và lạnh lùng nhìn y.

-Anh lại định làm gì đây? – Hoa Anh hỏi – Lại khoá tay tôi lại sao?

Xích Vân đứng dậy, y tiến tới trước mặt Hoa Anh.

-Kỳ thực ra, tôi rất muốn tát cô một cái. – Xích Vân nói.

-Vậy thì làm đi.

Xích Vân đứng yên đó.

-Anh còn chờ gì nữa? Anh rất muốn tát cho tôi một cái cơ mà? – Hoa Anh thách thức.

Xích Vân thở dài.

-Tôi không thể. Điều đó không làm cho tôi dễ chịu.

-Anh định làm gì chứ?

-Tôi không làm gì cô cả. Đơn giản, vì đối với tôi, cô là một người mà tôi yêu thương, vì thế, tôi không thể làm tổn thương cô được.

-Anh đừng nói ra những lời ngu ngốc ấy nữa thì hơn. Tôi đã nói rồi, chúng ta chẳng hề có gì với nhau cả.

-Em thì tôi không biết, nhưng tôi thì có.

Hoa Anh không nói gì.

-Kể từ cái lúc gặp em ở Kiếm Tiên Hồ, tôi đã hiểu thế nào là yêu thương. Thứ mà tôi không có. Trong hàng ngàn người ở Tích Vũ Thành, tôi vẫn nhận ra em, bởi vì đơn giản một điều là em đã đem lại cho tôi thứ mà tôi đã bị mất.

-Anh đừng có…

-Em nghĩ rằng tôi là một tên dở hơi, một tên ngu ngốc luôn nói ra những thứ mất dạy và vô học. Nhưng chẳng lẽ tôi theo em về tận Tích Vũ Thành, điều đó cũng là sai? Tôi cảm thấy tức cái tên Chấn Phương vì hắn nói chuyện thân mật với em trong khi tôi không được như thế, điều đó là sai? Dở hơi và ngu ngốc gì những thứ đó?

Hoa Anh thở dài:

-Tôi không muốn nói. Nhưng giờ thì tôi nói thẳng. Anh quá khác với chúng tôi. Trong lòng tôi, nếu Mệnh Trị là ánh sáng, thì anh là thứ bóng tối

https://thuviensach.vn

đáng sợ luôn lẩn quất, mang sự lạnh lẽo và tội ác. Chuyện ở Kiếm Tiên Hồ, chẳng qua đó chỉ là anh cố tình suy diễn ra như vậy, nhưng đối với người khác, đó chẳng là một thứ hay ho và lãng mạn gì. Còn…

-Em không coi trọng cái đêm ấy. Nhưng đối với tôi, nó là thứ để tôi tiếp tục tồn tại, là niềm tin để tôi đi tiếp con đường mà tôi đã lựa chọn. Tôi luôn tin rằng, một ngày kia, em sẽ là của tôi, chỉ của tôi, không của một ai khác! Đối với tôi, em là người mà tôi luôn coi trọng. Tôi không chịu đựng được những ai nói điều không hay về em, lúc ấy tôi chỉ muốn giết sạch, chém sạch tất cả bọn chúng. Nhưng tại sao chứ? Sao em lại đối xử với tôi như thế? Tại sao em lại tàn nhẫn với tôi như thế?

-Chẳng có lý do gì mà anh phải coi trọng và yêu tôi cả, đó chỉ là…

Xích Vân gạt đi:

-Đúng! Chẳng cần lý do gì cả! Tôi yêu em, đó là lý do! Tôi không biết phun ra mấy cái từ tạp nham có cánh yêu đương để làm em vui lòng. Tôi chỉ có tấm lòng này. Nhưng em đã làm tổn thương tôi quá!

Hoa Anh không nói gì. Cô thấy mình đã hơi quá khi nói ra những từ ấy về Xích Vân. Thực tình không phải vậy, nhưng…

Xích Vân ngao ngán, y quay lại:

-Bóng tối thì đã sao? Em không thích nó, nhưng tại sao em không thử đi vào trong cái bóng tối ấy? Sao em không thử làm bạn với nó? Cứ tránh xa nó thì được ích gì?

Xích Vân mở cửa sổ, y định trèo qua thì Hoa Anh gọi:

-Anh đi đâu thế? Ở lại đi, ngày mai chúng ta phải làm việc!

-Tôi không muốn làm cái gì nữa cả!

Xích Vân nhảy xuống đất. Y biến mất trong bóng đêm. Hoa Anh cứ nhìn theo.

Hoa Anh lắc đầu mệt nhọc. Cô chẳng hiểu tại sao mình lại nói ra những lời lẽ khó nghe như thế.

Xích Vân bước đi. Y chẳng còn nghĩ đến chuyện gì khác. Bây giờ Xích Vân mới hiểu cái chữ " thất tình " là như thế nào mà bàn dân thiên hạ bực mình về nó đến thế. Hoa Anh thật là quá đáng lắm. Và trong Xích Vân lại dậy lên sự ghét bỏ. Thâm tâm y nói rằng Hoa Anh cũng bình thường thôi,

https://thuviensach.vn

thiên hạ này thiếu quái gì gái đẹp? Hoài Tử đã bảo rồi, làm thằng đàn ông không lo gì chuyện không có người con gái nào yêu mình. Thế thì phải lo nghĩ gì? Đẳng quái nào mà chẳng kiếm được một đứa xinh xinh chứ?

Nhưng thế thì đã chẳng có gì để nói.

Xích Vân cố tình dùng suy nghĩ của mình để đánh lừa mình. Y nhận ra rằng, càng nghĩ như vậy, lại càng thêm mệt mỏi và khó chịu. Vì một lý do rất đơn giản.

Xích Vân phì hơi, y không muốn nghĩ tới lý do ấy nữa, lại càng thêm bực!

Xích Vân không thể nào quên được cái đêm hôm ấy ở Kiếm Tiên Hồ. Lần đầu tiên y biết cái cảm giác đeo đuổi một người là như thế nào. Y được yêu thương.

Bởi vì lúc ấy, Hoa Anh đã ôm y rất chặt.

Trong Bất Kiếp Viện, y chưa bao giờ được có cảm giác từ bất kỳ ai, bất kỳ kẻ nào.

Đang đi thì Xích Vân gặp một nhóm người. Y nhận ra mái tóc ngắn màu bạch kim, và y biết đó là ai.

Long Chấn Phương.

Chấn Phương đang nói chuyện với hai người. Nói đúng hơn, là chỉ vì với một người đàn ông, còn người phụ nữ đứng ở đằng sau theo dõi. Hai người này mặc bộ quần áo mỏng trắng toát. Và Xích Vân để ý thấy trên cổ của người đàn ông đó có một vết xăm hình sao năm cánh.

“ Ngũ Hành Tộc à? “ – Xích Vân tự hỏi.

Lúc này, Xích Vân mới để ý thấy Chấn Phương đang mặc một chiếc áo cộc, và y nhìn thấy rõ hình sao năm cánh trên cánh tay anh ta. Chấn Phương đã lộ ra chân tướng là một thành viên của gia tộc thần thánh Ngũ Hành khi bị Hoa Anh phát hiện. Vậy thì Chấn Phương ở đây là với mục đích gì?

Xích Vân nép mình lại sau một bức tường để tránh bị phát hiện, y nghe rõ từng lời nói của Chấn Phương:

-Thôi nào, Thiên Vũ, anh không thể giúp tôi được sao? Cứ về nói với Hộ Vương Lão Bà là tôi rất ổn. Điều ấy có khó khăn gì với anh đâu?

https://thuviensach.vn

-Long thiếu gia! Cậu đã rời khỏi Ngũ Hành Tộc quá lâu rồi. Bây giờ là lúc cậu phải về. Gia tộc Ngũ Hành Huyết cần cậu.

Chấn Phương cười:

-Thôi nào, anh bạn Thiên Vũ của tôi! Chúng ta đâu có khó khăn gì chuyện này?

-Long thiếu gia! Việc đã thế này thì tôi xin nói thẳng, cậu không thấy mình quá vô trách nhiệm với gia tộc hay sao?

Có vẻ như lời nói đó của Thiên Vũ đã động chạm tới Chấn Phương nên anh ta im lặng một chút.

-Thiếu gia. Cậu hãy suy nghĩ kỹ một chút. Hiện giờ bên cạnh cậu là Xích Vân, thủ lĩnh của Bất Kiếp Viện, Con Quỷ của Uất Hận Thành. Hắn rất nguy hiểm. Không ai biết được là hắn đang nghĩ gì cả.

-Một anh bạn thú vị đấy chứ! Tôi không thích quá khứ của anh ta. Nhưng tôi thích cái hiện tại mà anh ta đang có. Chúng ta đang ở trong hiện tại cơ mà?

-Nhưng…

-Thiên Vũ, anh ở lâu trong gia tộc nên hiểu rằng, cảm giác gò bó và sự ràng buộc bởi những mối quan hệ huyết thống gây quá nhiều cản trở.

Chấn Phương ghé vào tai Thiên Vũ thì thầm:

-Chẳng phải anh rất, rất thích Tiên Hoa Tự hay sao?

Không biết có phải Hoa Tự nghe thấy không, nhưng cô ta cứ nhìn chằm chặp vào Chấn Phương.

-Thiếu gia! Đó không phải là vấn đề…

-Anh sẽ nói như vậy mà! – Chấn Phương nói – Tôi lạ gì!

Thiên Vũ mệt nhọc. Công việc quan trọng, chẳng lẽ lại về tay không? Anh biết tính Chấn Phương, Chấn Phương quyết việc gì, thì không ai có thể ngăn cản nổi, kể cả là Vô Chân Vương tiền nhiệm. Cả Ngũ Hành Tộc cung kính cúi đầu trước Vô Chân Vương thì Chấn Phương lại hay đùa, trêu chọc Vô Chân Vương. Và cũng chỉ có Chấn Phương là người mà Vô Chân Vương tiền nhiệm yêu quý nhất.

-Tôi cũng đang làm việc. – Chấn Phương nói – Những điều gì bất thường về Xích Vân, tôi sẽ nói lại với Lão Bà, anh cứ yên tâm. Bên cạnh

https://thuviensach.vn

tôi lúc này còn có Lâm Nhĩ Thụ Cáp, người của gia tộc Hộ Vệ Bạch Hổ, sẽ không có vấn đề gì đâu.

-Thiếu gia cũng muốn tìm Hắc Đế Ấn? – Thiên Vũ hỏi.

-Tôi có biết chuyện thủ lĩnh Ngũ Thánh Điện đã tới gặp Lão Bà và đề nghị một số chuyện. Tốt nhất là với cung cách lang thang phiêu bạt của một kẻ như tôi, thì góp sức vào việc tìm Hắc Đế Ấn là đúng đắn, không sai chứ?

-Đúng.

Chấn Phương vỗ lên vai Thiên Vũ:

-Nhờ anh nói lại với Lão Bà là như vậy.

Thiên Vũ thấy không còn cách nào khác, anh đành chấp nhận chuyện này:

-Vậy thiếu gia nhớ giữ gìn.

-Hiểu rồi mà.

Chấn Phương không quên chào Tiên Hoa Tự, người từ dòng họ Ngũ Hành Tiễn:

-Tiên cô nương, hẹn gặp lại!

Tiên Hoa Tự đáp lễ:

-Chúc thiếu gia bình an!

Thiên Vũ và Tiên Hoa Tự rời đi. Chấn Phương nhìn hai người đi mất hút rồi nói:

-Anh đã nghe thấy hết rồi phải không?

Xích Vân đứng đằng sau bức tường, y hỏi:

-Vậy anh đã biết trước tôi, và anh chủ động tới tìm tôi?

Chấn Phương gãi đầu, anh nói:

-Uống rượu không?

Xích Vân bước ra, ánh mắt cô hồn của y chém một đường sâu hoắm vào màn đêm. Tâm trạng đang chán và rối bét lên, y cần một thứ gì đó để giải khuây.

-Sắp nửa đêm rồi, đào đâu ra rượu?

-Thì cứ đi với tôi đã.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 9 giây -----

https://thuviensach.vn

Sắp sang giờ Tý. Kính Hồ Cư. Ngày thứ nhất trước cuối tuần ba ngày.

Tiên Hoa Tự hỏi:

-Anh để thiếu gia của mình đi như vậy sao?

-Tôi chịu thôi. Long thiếu gia đã quyết điều gì thì khó thay đổi ý kiến của cậu ta lắm.

Tiên Hoa Tự cười thầm trong miệng. Thiên Vũ thấy lạ, liền hỏi:

-Cô cười gì vậy?

-Vì anh.

-Tôi?

-Anh giỏi võ thuật, bí thuật, ấn thuật, nhưng anh lại chẳng giỏi trong việc hiểu người khác. Nói đúng hơn, anh hơi ngô nghê một chút về tình cảm.

Thiên Vũ sượng, anh thấy mình đúng là một người quá quy tắc. Và những quy tắc ấy đôi khi làm anh không cảm nhận được những gì đang diễn ra quanh mình.

-Tôi…ngờ nghệch như vậy sao? – Thiên Vũ hỏi lại.

-Đúng. Nhưng đừng lo, anh sẽ sớm hiểu vì sao mà Long thiếu gia của anh lại quyết định như vậy.

…

Sắp sang giờ Tý, Kính Hồ Cư.

Long Chấn Phương thật là một người biết lần mò. Cả cái Kính Hồ Cư im lìm trong giấc ngủ thế này mà Chấn Phương vẫn bói ra được một quán rượu chưa đóng cửa, đúng là tài!

Mới nói chuyện một lúc mà đã hết nửa vò rượu. Xích Vân đang chán đời, y cần rượu để giải sầu. Thứ men say làm cho đầu óc y biêng biêng, xỉn xỉn một chút. Kể vậy cũng tốt, lúc này y chỉ nhìn thấy mọi vật đang trôi nổi trước mắt mình, không còn bận tâm về mấy cái vụ tình yêu khổ sở nữa.

-Anh biết tôi là Xích Vân, và anh đã chủ động tới tìm tôi? – Xích Vân hỏi Chấn Phương.

Chấn Phương uống rượu cũng khoẻ, từ nãy giờ làm gần chục bát rồi mà mặt vẫn tỉnh rụi:

https://thuviensach.vn

-Không hoàn toàn như vậy. Cái hôm chúng ta gặp nhau ở Lân Thuỷ Trấn chỉ là ngẫu nhiên. Và lúc gặp, tôi biết ngay anh là Xích Vân nên đã chủ động đi theo mà thôi.

-Vậy anh đi theo tôi làm gì?

Chấn Phương uống một bát rượu nữa. Dòng rượu trắng chảy xuống bộ ngực trần khoẻ khoắn và đầy sức mạnh của anh:

-Tôi là người của Ngũ Hành Tộc, và tôi cũng phải có trách nhiệm với gia tộc. Hiện nay, cả Ngũ Hành Tộc và Uất Hận Thành đều đã xuất quân đi tìm Hắc Đế Ấn. Tôi là một kẻ không mấy mặn mà với dòng họ mình lắm, nhưng trách nhiệm thì vẫn là trách nhiệm mà thôi.

-Anh cũng muốn có Hắc Đế Ấn?

-Nói rõ hơn, thì tôi cần tới nó. Tôi cần Hắc Đế Ấn để gửi trả lại cho Ngũ Hành Tộc. Nhiệm vụ là phải thiêu hủy Hắc Đế Ấn.

-Thiêu hủy? – Xích Vân ngạc nhiên – Thiêu hủy bằng cách nào?

-Trong tháp Bạch Thiên Trụ có Tam Thiên. Nếu đưa Hắc Đế Ấn vào Tam Thiên thì sẽ có cơ may phá huỷ nó.

Xích Vân nghĩ ngợi một chút. Vậy là trước mắt y đã có một người nữa muốn có Hắc Đế Ấn. Là địch hay là thù đây?

-Thực ra… – Chấn Phương nói – …tôi có biết một số điều về anh. Anh đã từng là thủ lĩnh Bất Kiếp Viện, và là kẻ khát máu hơn bất kỳ ai khác mà tôi từng biết. Anh còn được gọi là Con Quỷ của Uất Hận Thành. Nhưng cách đây hơn một năm, anh đã rời bỏ Bất Kiếp Viện, và có hai người bạn đồng hành.

-Làm sao anh biết được tất cả những điều đó?

-Tôi là người có quan hệ với Hộ Vương Lão Bà, người quyền lực nhất gia tộc Ngũ Hành hiện nay. Tôi biết anh thông qua những bức thư mà Lão Bà gửi. Lão Bà biết được những thông tin đó là do thủ lĩnh Ngũ Thánh Điện của Uất Hận Thành cung cấp. Vậy thôi.

-Ra thế.

-Tôi còn được biết, người bạn mới của anh bây giờ có Hoài Tử, được gọi là Thanh Long Kiếm, một kẻ trong nhóm sát thủ Tứ Thần Trấn Thiên. Và một người nữa…

https://thuviensach.vn

-Tôn Dương. – Xích Vân đáp – Hai người cùng trong một gia tộc, chắc là cũng quen biết nhau chứ?

Chấn Phương dốc cả vò rượu vào miệng uống cho đã. Uống xong, Chấn Phương nói:

-Biết. Nhưng tôi chưa bao giờ tiếp xúc trực tiếp với Tôn Dương cả. Chắc anh cũng biết tới quá khứ không mấy tốt đẹp của anh ta.

-Có. Nó bị mọi người Ngũ Hành Tộc khinh rẻ vì nó bị coi là mối ô nhục.

-Đúng. Và vì chuyện đó nên Tôn Dương sống biệt lập với các thành viên trong gia tộc. May cho anh ta, Hộ Vương Lão Bà là người nhân từ nên đã chăm sóc anh ta rất tốt. Có điều Lão Bà đã nhận được nhiều lời phản đối và chỉ trích, Tôn Dương không muốn trở thành gánh nặng nên đã ra đi, âu cũng là điều dễ hiểu. Tôi cũng ít khi được gặp anh ta, lần gần nhất cũng đã năm sáu năm rồi.

Xích Vân lấy nốt vò rượu thứ hai, tu thẳng một hơi, rồi nói, không hiểu sao càng uống y lại càng tỉnh:

-Ngũ Hành Tộc các anh đôi khi quá vì cái sĩ diện của mình, để rồi đẻ ra một thằng thích vùi lấp tất cả mọi thứ như Tôn Dương. Nó sinh ra chẳng có tội gì, nhưng gia tộc các anh đã biến nó trở thành người như thế.

Chấn Phương nghĩ ngợi một lúc. Anh thở dài:

-Thực ra, tôi rời khỏi gia tộc đi phiêu bạt cũng là có lý do.

-Vì cái gì?

-Tôi cảm thấy bị gò bó, cảm thấy quá mệt mỏi với những lễ nghi phiền phức. Tôi đã từng ước mơ rất lớn, rằng xây dựng một gia tộc hùng mạnh. Nhưng khi tôi bắt đầu làm những việc đó, thì tôi mới nhận ra rằng, không phải tất cả mọi thứ đều là màu hồng. Những việc tôi làm đôi khi là để làm lợi cho những người khác, tôi cảm giác mình là con rối trong tay họ, đó là lý do vì sao mà tôi rời đi.

Chấn Phương thở dài như trút khỏi gánh nặng, bấy lâu nay, anh mới nói ra những lời này. Cảm thấy tò mò, Chấn Phương hỏi lại:

-Vậy điều gì khiến anh rời bỏ Bất Kiếp Viện?

Xích Vân đăm chiêu suy nghĩ, y nâng vò rượu lên uống.

-Vì tôi đã có lỗi với Hoài Tử. – Xích Vân nói.

https://thuviensach.vn

-Lỗi gì?

-Chúng tôi là bạn. Nhưng thực ra, Hoài Tử đã cố gắng nén đau đớn. Ngày nào gặp tôi, là đầu óc nó lại lảng vảng những thứ mà tôi đã gây ra cho Hoài Tử.

-Chuyện gì mà Hoài Tử lại căm giận đến mức muốn giết anh?

Xích Vân thở dài:

-Tôi đã giết cả gia đình của Hoài Tử.

Chấn Phương hơi bất ngờ một chút.

-Hoài Tử không phải cô đơn. Nó có một người mẹ, một người cậu, và một cô gái yêu thương nó. Nhưng chính tôi đã giết hết tất cả họ. Tất cả là vì Tàn Dương.

-Tàn Dương?

-Tôi đã cảm nhận Tàn Dương khi đi qua một ngôi nhà nhỏ. Tôi vào lùng sục, và phát điên lên khi không tìm thấy nó, và tôi đã trút cơn giận của mình vào hai người trong ngôi nhà đó. Về sau, tôi lại cảm nhận Tàn Dương từ một cô gái, nhưng tôi không tài nào biết được cô gái này dấu Tàn Dương ở đâu, và tôi đã giết cô gái đó. Sau này, tôi mới biết ba người đó đều là người thân của Hoài Tử.

-Vậy thì lý do gì mà Hoài Tử không giết anh nữa?

-Có lẽ chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

Chấn Phương thấy có lẽ không nên quá sa đà vào mấy thứ không vui vẻ này, anh nói:

-Thế thì uống cho đã đi anh bạn. Nào!

Không đổ ra bát gì cả, hai người lấy luôn vò rượu để cụng ly. Cả hai đều là những tên uống rượu rất khỏe.

Nhưng uống mãi thì cũng phải say, Chấn Phương đã lè nhè:

-Này, tôi…thấy…anh rất thích Hoa Anh thì phải…

-Ờ…ờ…đúng! – Xích Vân lăn ra cạnh vò rượu – Tôi thích cô ấy…thì làm… - Xích Vân nấc cục - …thì làm sao?

-Hờ! Không…được đâu…cô ấy là của tôi! Anh hiểu không…của tôi!

Xích Vân gầm lên:

https://thuviensach.vn

-Anh đừng có…mơ tưởng hão huyền! Cô ấy là của tôi …của tôi! Anh mà còn lẳng nhẳng…tôi sẽ đập vỡ cái mồm của anh…biết chưa …hả?

Chấn Phương cười, anh ta nói:

-Anh không bày tỏ tình…tình cảm…thì có đến mùa thu năm sau … cô ấy cũng chẳng biết…là…

Nói đến đó, Chấn Phương nằm vật ra, ngủ say như chết.

Nhưng Xích Vân thì không. Không hiểu sao trong cơn say, y lại cảm thấy tỉnh táo đến lạ kỳ.

Chấn Phương nói đúng, không bày tỏ tình cảm của mình thì làm sao mà yêu một ai đó được?

Xích Vân nhổm dậy, y chạy biến đi, quên mất cái xác Chấn Phương đang nằm thành một đống trên mặt đất. Xích Vân vừa vui, lại vừa thấy phấn khởi. Màn đêm đen kịt nơi đây cũng không đến nỗi tệ - Xích Vân nghĩ thế.

Chấn Phương mở mắt, anh ngồi dậy, khuôn mặt tỉnh như sáo. Nhìn bóng Xích Vân chạy, anh bật cười.

“ Một anh chàng thú vị đấy chứ! “.

Chấn Phương dốc cả bình rượu tu ừng ực, đến khi nào đã thì thôi.

…

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 23

Sắp tới giờ Thìn. Kiếm Tiên Thành. Ngày thứ hai trước ngày cuối tuần hai ngày.

Lão già mập ú An Dương đã bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa thùm thụp. Và cái mặt của lão sưng vù lên giống như vừa bị nện cái chày vào mặt. Con người ta sống được thoải mái, sảng khoái là nhờ ngủ! Không ngủ thì có sức đâu mà làm việc? Có thể ăn không cần, nhưng ngủ là nhất thiết cần! Thế mà cái thằng ranh con Phương Thác lại đánh thức lão dậy. Một buổi sáng trong lành mát mẻ hiếm hoi như hôm nay thật hiếm có tại Kiếm Tiên Thành, phải ngủ cho thoả thích chứ! Đám trẻ thời nay thật chẳng biết ý người già gì cả!

Nhưng cái mặt của Phương Thác còn sưng hơn cả lão béo An Dương. Nếu giả sử mặt lão béo bị nện chày thì chắc Phương Thác phải cỡ hòn đá đập vào mặt. Hai mắt của hắn thâm quầng vì mất ngủ, và có sự lo lắng rõ nét, tóc thì rối bù như tổ quạ, cái thân hình to như gấu của hắn bây giờ có vẻ xẹp xuống như xì hơi. Chắc có việc gì khó khăn nên cu cậu đến nhờ mình đây! – An Dương nghĩ thầm.

-Vào đi! – Lão béo nói.

Phương Thác nhanh chóng bước vào. Y ngồi thụp xuống ghế, lấy tay day vào hai thái dương cho đỡ mỏi, và để cho tỉnh táo mà nói chuyện, Phương Thác cầm bình trà tu thẳng một mạch, mặc cho lão béo An Dương kêu van:

-Ôi trời ơi! Tao xin mày! Bình trà ấy đâu phải để mày ngoạp vào như thế chứ? Nó đáng tiền lắm đấy!

https://thuviensach.vn

Vị trà đắng và chát đến lè lưỡi, tuy nhiên, Phương Thác cảm thấy tỉnh táo và dễ chịu hơn nhiều. Hắn nói:

-Bác Dương! Cháu muốn hỏi một chuyện!

Lão béo An Dương mặc áo khoác vào người. Cái bụng quá khổ của lão ưỡn cả ra trông thật chướng mắt! Người đâu mà chỉ thấy có mỗi bụng! Đã vậy, lão lại còn soi gương ra vẻ đỏm dáng:

-Ừ! Hỏi gì vậy nhóc? Này, mày thấy cái áo tím này hợp với tao chứ?

Phương Thác nhìn lại một lượt, đáng ra hắn phải cười phá lên vì trông ông già này không khác một con bướm to bự đang làm dáng. Tuy vậy, đây không phải là lúc đùa cợt:

-Hợp tất, bác mặc cái gì cũng hợp tất! Bác ngồi xuống đây! Chuyện khẩn cấp lắm!

An Dương nghe thằng này nói vậy cũng muốn biết sự tình nó là thế nào bèn ngồi xuống:

-Sao? Mày nói thẳng ra đi!

Phương Thác hít một hơi, rồi nói:

-Cháu muốn nói điều này. Nhưng bác phải thật bình tĩnh …

-Nhanh lên! Có gì nào?

-Mấy thằng ôn của chúng ta nói rằng, tối hôm qua chúng nó đã thấy bọn Ngũ Thái.

An Dương không phải là người bình tĩnh lắm. Bằng chứng là đôi tay ú na ú nần vẻ như toàn thịt và mỡ của lão đấm thủng cái bàn dùng trà, vỡ tan chiếc ấm mà lão hằng yêu quý.

-Cái quái gì chứ? – An Dương gầm lên – Sao lại có Ngũ Thái ở đây?

Phương Thác ngồi trên ghế, nhưng trước mặt y thì cái bàn đã tan tành.

-Bọn chúng đã xuất hiện, đó là một điều không hề bình thường chút nào.

Lão An Dương lúc này trông đáng sợ hơn bao giờ hết. Khuôn mặt đỏ phừng và nhăn nhúm lại khiến cái mũi lão nở phình ra. Đôi mắt nổi lên những tia máu gân guốc đến phát sợ.

Câu chuyện về Ngũ Thái của bang Thái Nhật vẫn chưa làm lão An Dương nguôi ngoai.

https://thuviensach.vn

-Tạm thời cứ biết thế đã! – An Dương nói – Tao phải tới chỗ này, mày hãy giao công việc ngay cho Tứ Cát và Dư Nhận đi!

Phương Thác hiểu sự tức giận đang làm lão béo này trở nên nguy hiểm. Hắn nên lánh trước thì hơn:

-Vậy cháu xin phép!

An Dương hầm hầm mặt. Lão vẫn không thể ngờ rằng bọn Ngũ Thái lại xuất hiện một lần nữa, và ngay trước mũi lão!

Lão béo nhìn chiếc ấm mà lão hằng yêu quý bể nát, trong lòng lại càng tức giận hơn, lão đạp xuống những cái mảnh vụn còn lại khiến chúng nát nhừ.

An Dương bước ra khỏi phòng, đi một quãng đường rất dài trong Hàn Gia. Cuối cùng, lão dừng chân trước một ngôi nhà nhỏ. Lão mở cửa bước vào, căn phòng hơi tối.

-Ông bạn đấy à? – Có tiếng nói.

An Dương đáp lại:

-Là tôi. Ông đã nghe chuyện gì chưa?

-Chuyện gì?

-Bọn Ngũ Thái trở lại rồi.

-Có. Với tư cách từng là một người cố vấn cho Ngài Hàn, nên tôi phải nắm rõ thông tin đó rồi.

Người nói chuyện với An Dương là một người nằm khuất trong bóng tối, tiếng nói của ông ta đĩnh đạc và có chút lạnh lẽo.

-Thôi đi ông bạn Tử Khách của tôi! – An Dương nói – Ông cứ làm như mình còn trẻ trung lắm vậy!

-Tôi đã già, nhưng trí óc của tôi đâu có lẩn thẩn! – Tử Khách trả lời.

An Dương đi lại một lúc rồi nói:

-Vậy ông tính thế nào đây? Tại sao bọn Ngũ Thái lại xuất hiện vào đúng cái lúc này chứ? Ông bạn Hàn Thuyên của chúng ta đã vắng mặt mất rồi!

Tử Khách nói:

-Hiện giờ trong Hàn Gia đang có một kẻ phản bội. Tôi đã được tường thuật đủ các chi tiết trong mấy tháng vừa rồi. Chuyện Ngư Thôn, chuyện một thằng nội gián trốn trên gác xép trong thư phòng của Ngài Hàn, những

https://thuviensach.vn

mối nghi ngờ của Lã Vân. Tôi đã tổng kết lại, và suy đoán. Tôi biết thằng Lã Vân đã đoán ra đứa phản bội ấy là ai, tuy nhiên, nếu tôi đoán không nhầm thì nó đang chờ cơ hội để vạch mặt hắn. Thằng phản bội ấy sẽ sớm thò cái đuôi ra thôi.

-Vậy đứa phản bội ấy là ai?

Tử Khách cười:

-Có những chi tiết ta tưởng chừng như vô nghĩa và lan man. Có những thứ ta tưởng chừng như chẳng liên quan gì tới toàn cục, nhưng nếu suy nghĩ kỹ thì…

Tử Khách bỏ lửng khiến An Dương sốt ruột:

-Thì sao nào?

-Kịch hay chỉ hay khi người ta không biết đoạn kết, chứ biết đoạn kết rồi thì nói chuyện làm gì nữa ông bạn!

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 4 phút và 31 giây -----

Giờ Thìn. Kính Hồ Cư.

Hoa Anh trở mình trên giường, để lộ ra lưng trần trắng hồng lẫn với tấm chăn mỏng. Cả đêm qua như dài đằng đẵng với cô. Nếu cô không buông ra những lời đó với Xích Vân thì đã chẳng đến nỗi thế. Cô cảm thấy như mình đã có lỗi.

Nhưng đó là lỗi của Xích Vân! Hoa Anh tự gào lên trong lòng mình như thế. Nếu hắn không nói những lời lẽ xấu xa về Mệnh Trị thì đã chẳng đến nỗi Hoa Anh không thèm nói chuyện với Xích Vân đến hơn một tuần! Trong trái tim, trong suy nghĩ của Hoa Anh, Mệnh Trị luôn là người mà cô yêu quý nhất sau Vũ Tộc Ẩn Giả.

Mệnh Trị được gọi là thiên tài của Tích Vũ Thành, một chiến binh mạnh mẽ, quả cảm. Mệnh Trị đến sau Hoa Anh, nhưng vì Mệnh Trị lớn tuổi hơn nên anh là đại đệ tử của Ẩn Giả. Là đứa con trong một gia đình nhiều đời phục vụ cho Tích Vũ Thành, Mệnh Trị thừa hưởng tất cả sự dũng mãnh, sự thông minh, tài năng vốn có của dòng họ. Hoa Anh vẫn cảm thấy mình còn thua kém Mệnh Trị quá nhiều.

https://thuviensach.vn

Vậy nên không có lý do gì mà Hoa Anh lại không tức điên lên khi Xích Vân mở mồm phun ra những câu như thế!

Nhưng Xích Vân nói rằng hắn yêu cô.

Hoa Anh cười khẩy. Chẳng có thứ tình yêu nào lại nảy nở chỉ trong một đêm tại Kiếm Tiên Hồ. Hoa Anh biết tỏng cái vị của bọn đàn ông rồi. Cô biết mình xinh đẹp, và nhiều người khao khát muốn có được cô. Nhưng ai dám chắc rằng, có cô rồi, bọn họ vẫn yêu cô chứ? Đàn ông là như vậy, cả thèm chóng chán. Họ muốn có thứ mà họ muốn, và khi chưa có được họ điên cuồng lên vì nó. Họ tìm mọi cách, giở nhiều ngón, nhiều cách để có được tình cảm của cô gái mà họ đang nhắm tới. Người bình thường thì chỉ trêu chọc, cười đùa, vẻ rằng họ không thích cô gái nhưng kỳ thực trong lòng, họ luôn hướng ánh mắt về cô gái ấy. Còn kẻ bạo gan, thì không từ mọi thủ đoạn nào để có được cô gái mình thích. Chung quy lại, thì họ làm thế để được cái gì? Một là để có cái mà tự hào với thiên hạ, hoặc thứ hai là để thoả mãn cái tính hiếu thắng của mình. Lúc mới yêu, họ thề non hẹn biển, họ luôn nói rằng: “ Ta yêu em, yêu nồng cháy. Em là cuộc sống của ta. “. Nhưng các anh chàng đó, khi đã thỏa mãn rồi, thì họ lại đi tìm một cô gái khác, một cảm giác mới lạ. Một cách tưởng tượng, thì các chàng trai đó muốn yêu thật nhiều, họ xếp các cô gái vào trong một cái kho, rồi khi nào họ muốn yêu ai thì họ lại chọn một cô như người ta lựa chọn một món đồ. Đàn ông nhiều khi bạc bẽo vô tình lắm. Họ đâu có hiểu người con gái muốn gì, thực sự cần gì. Bao thứ tình yêu tưởng chừng nồng cháy như một ngọn lửa lớn đến nỗi đốt cả một ngôi nhà được thì tắt ngóm bởi một gáo nước đổ phọp vào.

Xích Vân không hẳn là kẻ xấu xí như trước đây Hoa Anh từng thấy, có thể đó là do y ăn mặc quá rách rưới và bẩn thỉu. Nhưng để ý kỹ thì phải nói rằng Xích Vân không thua bất cứ một tên công tử hào nhoáng nào. Ai đã từng nhìn một con sói tuyết mới biết được cái đẹp riêng của nó. Cặp mắt lạnh lẽo cô hồn, hoang dã khát máu, ẩn dưới bộ lông trắng muốt. Xích Vân cũng như thế. Không phải ngẫu nhiên mà Hoa Anh lại muốn được ve vuốt cái mái tóc của Xích Vân. Mái tóc không mềm không cứng, hay xơ lên vì gió. Nó giống hệt mái tóc của Mệnh Trị. Một mái tóc không khiến các cô

https://thuviensach.vn

gái cảm thấy dễ chịu, nhưng càng lùa tay vào nó lại càng cảm thấy sự gai góc và hoang dã. Đôi mắt của Xích Vân như một màn đêm đáng sợ, nhưng càng sợ, người ta lại càng muốn đi vào nếu ai đủ can đảm. Vậy thì điều gì khiến Hoa Anh ghét Xích Vân đến thế? Xích Vân hành xử như một thằng con trai mới lớn vừa biết yêu. Hắn lỗ mãng và cư xử như một đứa con nít. Tình yêu đâu phải nói yêu là yêu chứ?

Hay Xích Vân thật lòng?

Hoa Anh cười gượng, ba cái chuyện lăng nhăng này khiến cô còn khó hiểu hơn cả Hắc Đế Ấn.

Có tiếng gõ cửa, Hoa Anh mặc áo vào.

Cửa mở, người đứng trước mặt Hoa Anh lúc này là Xích Vân.

-Có…chuyện gì không? – Hoa Anh hỏi.

Xích Vân gãi đầu, y nói:

-Tôi nghĩ chiều nay, chúng ta nên quay lại Xuyên Tâm Hồ. Phải gấp rút tìm ra ngay Hắc Đế Ấn trước Thiên Ma.

“ Vậy cũng tốt “ – Hoa Anh nghĩ. Có vẻ như Xích Vân đã quên chuyện hôm qua.

Nhưng thật ra không phải vậy, Hoa Anh nghĩ đến điều đó hơi sớm. Xích Vân nói:

-Tôi xin lỗi về chuyện tối hôm qua.

Hoa Anh mới là người có lỗi, nhưng trước mặt Xích Vân, cô không muốn nói. Cô trả lời:

-Thôi, bỏ đi. Anh hãy chuẩn bị cho buổi chiều nay.

…

Đã quá giờ Ngọ từ lâu. Xuyên Tâm Hồ.

Lần này thì cả nhóm Hoa Anh ra Xuyên Tâm Hồ thật. Sau khi đi vòng vèo một hồi tránh sự kiểm soát gắt gao của Độc Tâm, họ mới đến được đây.

Xuyên Tâm Hồ vẫn thế, rộng lớn, mặt nước phẳng lặng và trong, như một bức màn mỏng được căng lên.

Hoa Anh hỏi:

-Anh cảm thấy sự tồn tại của Hắc Đế Ấn ở đâu?

Xích Vân nói và chỉ hướng:

https://thuviensach.vn

-Đằng kia. Gần tới Thiên Lệ Thành.

Hoa Anh ngước nhìn, Thiên Lệ Thành nằm sừng sững trên không trung, chiếu thẳng xuống Xuyên Tâm Hồ. Ba ngọn tháp cao ngút trời của nó được nối bằng những dây xích nặng nề. Những sợi xích ấy to đến độ từ đây Hoa Anh vẫn có thể thấy được những mắt xích nối vào nhau.

Hoa Anh nói:

-Vậy thì lần này chúng ta sẽ cùng xuống dưới đáy Xuyên Tâm Hồ. Đi thôi.

Diêu Linh thì không có ý kiến gì. Chỉ là cô hơi khó chịu khi phải tiếp xúc nhiều với nước. Người tộc Thú vốn như vậy, họ không quen nước. Vậy nên Thú tộc chưa bao giờ được coi là mạnh trong thủy chiến.

-Cẩn thận đấy Xích Vân! – Diêu Linh nhắc nhở - Nhớ là cắt hết cái đám rong chết tiệt ấy rồi hẵng vào!

-Ừ, nghe rồi.

Hoa Anh thấy hai người này có vẻ như đối đáp rất chân tình với nhau. Và không hiểu sao trong cô lại nổi lên cái cảm giác gai gai một chút. Nhưng sự việc ấy chỉ thoáng qua và chẳng để lại điều gì cả.

-Đi thôi! – Hoa Anh nói.

Ba người bơi ra xa, và họ đã ở dưới Thiên Lệ Thành. Từng đợt sóng nước dập dờn.

-Sẵn sàng chưa? – Hoa Anh hỏi.

Xích Vân và Diêu Linh gật đầu.

-Lặn nào!

Cả ba người chìm xuống dưới. Bọt khí nổi lên ùng ục.

Cảnh vật dưới đáy hồ vẫn thế. Dăm ba tảng đá xám ngoét cùng với những đám rong nguy hiểm chết người. Một vài con cá bơi qua bị đám rong giữ lại mà không tài nào thoát ra được.

Xích Vân thấy nhói lên ở lưng. Có lẽ Hắc Đế Ấn chỉ quanh quẩn đâu đây thôi.

Xích Vân ra hiệu cho hai người kia xuống sâu hơn.

Sự bực dọc về đám rong suýt lấy mạng mình, nên Xích Vân tha hồ chém sạch chúng. Mỗi người xuống dưới hồ đều đã chuẩn bị một thanh đoản

https://thuviensach.vn

kiếm đề phòng bất trắc. Ở bên kia, Hoa Anh và Diêu Linh cũng đang cắt hết những đám rong gây cho họ sự vướng víu.

Không hiểu vì sao mà cái hồ này lại nhiều bọt khí đến thế, từng dòng bọt khí trôi qua trước mắt Xích Vân vùn vụt.

Cái lưng đau đớn, Xích Vân cúi xuống, lần tay đến khắp mọi chỗ với hy vọng tìm thấy Hắc Đế Ấn. Đào bới phí công vô ích, chỉ tổ mệt người.

Hoa Anh và Diêu Linh cũng thử tìm kiếm, nhưng dường như Hắc Đế Ấn đang trêu ngươi ba người họ. Không có một vết tích gì liên quan tới nó cả.

Đã quá sức chịu đựng, khí trong ngực đã hết, cả ba phải ngoi lên.

-Sao vậy? – Hoa Anh vuốt mái tóc đẫm nước – Anh bảo là Hắc Đế Ấn ở đây mà!

-Cái lưng của tôi đã đau, nó báo hiệu Tà Khí của Hắc Đế Ấn đang tác dụng lên tôi. Nhưng vấn đề nó ở đâu thì tôi không biết.

-Có câu thần chú hoặc thứ gì để tìm nó không? – Diêu Linh hỏi.

Xích Vân gãi đầu:

-Tôi nghĩ là không.

Hoa Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

-Thôi, ta cứ xuống đó tìm đã.

Cứ thế, cả ba người trong nửa canh giờ hết ngoi lên rồi lại lặn xuống. Nhưng Hắc Đế Ấn thì vẫn chẳng thấy đâu. Lắm lúc điên tiết, Xích Vân đã vận thuật, đánh tung cả đáy hồ lên mà vẫn không ăn thua. Xem chừng như cái lưng của Xích Vân và Hắc Đế Ấn đang hợp sức lại cười nhạo y.

Diêu Linh ngoi lên, cô cảm thấy nước ngày càng lạnh hơn và ngực mình đang khó thở.

Xích Vân thấy lạ liền hỏi:

-Sao thế? Cô ổn đấy chứ?

-Không…không sao.

Diêu Linh hít một hơi để lặn tiếp, nhưng vừa chìm xuống nước thì cô cảm thấy đầu mình choáng. Nước tràn vào trong miệng của cô. Xích Vân buộc phải kéo cô lên.

-Cô không chịu được lâu đâu! Hãy vào bờ nghỉ tạm đi!

-Hay tôi đợi anh ở trên cũng được.

https://thuviensach.vn

-Thôi, ngâm nước lâu lạnh lắm.

Hoa Anh lao lên mặt nước, vừa đúng lúc cô thấy cảnh Xích Vân và Diêu Linh tay trong tay. Hoa Anh hơi nheo mắt lại một chút rồi hỏi:

-Diêu Linh bị sao vậy?

Xích Vân nói:

-Không chịu được nước.

Hoa Anh hiểu, người Thú tộc ngâm mình dưới nước lâu sẽ không ổn. Thậm chí, gây ra nội thương là điều thường gặp.

-Cậu vào bờ đi Diêu Linh. – Hoa Anh nói – Có cần mình đưa vào không?

-Thôi. Mình tự vào được.

Diêu Linh bơi vào bờ, còn lại Hoa Anh và Xích Vân. Xích Vân nói:

-Cô còn xuống được nữa không?

-Có.

Cả hai người lại lặn xuống lần nữa.

Có một điều khó hiểu là Tà Khí của Hắc Đế Ấn tại sao lại phát sinh trong một nơi đầy sự thanh khiết như Xuyên Tâm Hồ này? Xích Vân thấy lạ. Xuyên Tâm Hồ không hề có chút nào Tà Khí, vậy tại sao Hắc Đế Ấn lại có thể tồn tại trong nơi này được? Chính Khí và Tà Khí không bao giờ hoà hợp lại với nhau, mỗi bên chỉ tồn tại theo hướng đối lập nhau, thế thì cái thứ Tà Khí làm đau lưng Xích Vân là sao?

Hoa Anh cũng đang cố gắng giải thích điều đó. Cô không cảm nhận được Tà Khí, nhưng qua những gì Xích Vân nói thì Tà Khí của Hắc Đế Ấn tồn tại trong Xuyên Tâm Hồ tràn ngập Chính Khí, thật là khó giải thích.

Xích Vân nản. Y nhìn những dòng bọt khí chảy qua, mà cảm thấy mình như đang nhẹ bẫng.

Tự nhiên Xích Vân cảm thấy những dòng bọt khí ấy như…

…nước mắt vậy.

Nước mắt là khổ đau, là sự thương cảm.

Xích Vân nghĩ tới điều đó.

Hoa Anh đang bơi, bỗng cô thấy dòng nước chuyển mạnh như có thứ gì đẩy nó. Chẳng mấy chốc mà những dòng nước ấy xoắn lại với nhau thành

https://thuviensach.vn

một cơn lốc chìm ở dưới đáy hồ.

Xích Vân giật mình, y thấy Hoa Anh đang bị cuốn vào cơn lốc đáng sợ đó. Cơn lốc mạnh đến mức nhổ tung cả những khối đá to tướng dưới đáy hồ.

Xích Vân lao mình vào, y tóm lấy tay Hoa Anh trước khi quá muộn.

Nhưng sức của Xích Vân có hạn, cơn lốc thì hung dữ, mà y thì lại chẳng có điểm tựa nào để tóm chặt Hoa Anh.

Trong thoáng chốc, Xích Vân nghiến răng. Y không muốn Hoa Anh phải chết.

"Đành phải nhờ tới mày rồi! " – Xích Vân nghĩ thầm.

Xích Vân niệm thuật. Những vết xăm màu đen chạy xuống tay của y thành một hàng dài.

Một tảng đá lao thẳng tới Xích Vân và Hoa Anh, tiếp sau nó là một trận mưa đá lao từ trên xuống, từ bên trái, bên phải, và từ dưới, không có kẻ hở nào để thoát.

" Triệu Hồi Thuật! ".

Hoa Anh thấy các tảng đá vỡ tan bởi một cánh tay. Cả mặt nước bốc lửa, cơn cuồng phong bị cánh tay đó làm tan biến, tiếng nổ bùng lên từ dưới đáy Xuyên Tâm Hồ.

Diêu Linh giật mình khi thấy cả mặt hồ nổ vang. Những cơn mưa đá bắn lên từ trong lòng hồ rồi rớt xuống. Nước bị dội lên như một hòn đá ném vào vũng nước đọng.

Tiếng động lớn làm rung chuyển cả mặt hồ. Diêu Linh ngước nhìn lên khi thấy một cái bóng to lớn đang đè lên mình.

Xích Vân đang bế Hoa Anh, y đặt cô xuống đất. Có vẻ như Hoa Anh đã bị choáng bởi nước.

-Cô không sao chứ? – Xích Vân hỏi.

Hoa Anh yếu ớt trả lời:

-Không …

Hoa Anh lờ đờ thấy khuôn mặt của Xích Vân, cô rợn người khi thấy những vết xăm đang xâm chiếm khuôn mặt y. Đôi mắt đáng sợ đó của Xích Vân lại khiến cho Hoa Anh bất an.

https://thuviensach.vn

Nhưng Hoa Anh không phải là người duy nhất sợ hãi. Diêu Linh đang cấm khẩu trước những hạt lửa đang bay qua mặt mình.

-Xích Vân… – Diêu Linh khẽ gọi.

-Gì?

-Đây là … cái thứ gì?

Trước mặt Diêu Linh là một con quái vật. Cái đầu của nó như đầu một con trâu, hai cặp sừng gớm ghiếc nhọn hoắt oằn xuống và có thể xuyên thủng bất cứ thứ gì. Cơ thể nó rắn, đen sì như đá, những đường gân bằng lửa bốc ra từ cánh tay. Hơi thở của con quái vật mang theo những hạt lửa nóng bỏng. Đôi tay con quái vật to khủng khiếp và nóng hừng hực đến điên người.

-Nó là con quái vật trong người tôi. – Xích Vân thấp giọng – Tên của nó là Hoả Thiên Nhẫn.

Con quái vật ngoác mồm hưởng ứng lời nó đó của Xích Vân. Cái miệng đỏ rực đầy lửa cháy ngùn ngụt.

Hoa Anh cũng không thể tin được con quái vật này lại cứu mình. Và cô cũng không ngờ trong người Xích Vân lại có thứ này.

Có tiếng động.

Cả ba người quay lại, và thấy những kẻ lạ mặt. Bọn chúng đã nghe thấy tiếng động bất thường từ phía Xuyên Tâm Hồ và chạy tới đây. Phen này thì rắc rối to với Độc Tâm.

Nhưng những tên này còn chưa kịp tẩu thoát thì đã gặp ngay một Thần Thú cao lớn chặn đường. Một Thần Thú với bộ lông trắng muốt.

Lâm Nhĩ Thụ Cáp.

-Ái chà! Xem ra các người không nên tò mò quá mức! – Giọng nói đằng sau Thụ Cáp. Là Long Chấn Phương.

Hổ nhân Thụ Cáp với vài đường tay cơ bản đã làm bất tỉnh nhân sự những kẻ lắm chuyện.

Long Chấn Phương bước ra, anh nói:

-Các bạn đã gây ra những xáo động đấy! Chúng ta nên…

Chấn Phương dừng nói. Con quái vật to sừng sững trước mặt anh làm cho Chấn Phương phải đứng lại.

https://thuviensach.vn

Hổ nhân Thụ Cáp không dấu nổi sự ngạc nhiên:

-Hoả Thiên Nhẫn!

Xích Vân cảm thấy câu nói đó như đang xé sâu vào trong trái tim của y. Rồi sau này mọi người nghĩ y là cái gì đây? Một con quái vật à? Y bắt đầu nghĩ tới những ánh mắt ghê sợ của Hoa Anh, của Diêu Linh, và của Hổ Nhân Thụ Cáp, của Chấn Phương, của tất cả.

Xích Vân nói:

-Nhờ anh và Thụ Cáp đưa hai cô gái này về trước. Tôi có việc.

Nhưng chỉ có Thụ Cáp là đưa Diêu Linh với Hoa Anh về, còn Chấn Phương thì ở lại.

Chấn Phương đang nhìn những vết xăm tràn trề trên cánh tay và mặt của Xích Vân. Cái nhìn ấy khiến Xích Vân khó chịu:

-Anh ghê tởm về tôi lắm sao? – Xích Vân hỏi.

Con quái vật Hỏa Thiên Nhẫn như đang là tình cảm của chủ nhân, nó ghé sát khuôn mặt rực lửa tới gần Chấn Phương, thở phì phò. Nhưng Chấn Phương không sợ nó.

-Không. Chỉ có điều…tôi bây giờ mới được tận mắt nhìn thấy thực lực của Cấm Môn Quan.

-Anh đang nghĩ gì vậy?

-Không. Tôi chỉ nhắc nhở là anh nên rời khỏi đây, trước khi vệ binh và bọn Độc Tâm mò tới.

Xích Vân bình tâm, con quái vật Hoả Thiên Nhẫn dần dần bé lại, và cuối cùng chỉ còn là một đống tro.

-Đi về thôi! – Chấn Phương nói.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 25 giây -----

Giờ Tuất. Kính Hồ Cư. Ngày thứ hai trước cuối tuần hai ngày.

Bữa tối khó nuốt hơn Xích Vân tưởng. Cả Diêu Linh và Hoa Anh đều không nói với y câu nào. Hổ nhân Thụ Cáp im lặng thì không nói làm gì rồi, anh ta vốn như thế. Còn Chấn Phương thì cũng đang đăm chiêu suy nghĩ. Anh ta chỉ có nghĩ về Xích Vân và con quái vật Hoả Thiên Nhẫn.

Cảm thấy không chịu nổi sự ngột ngạt này, Xích Vân đứng dậy:

https://thuviensach.vn

-Tôi ra trước!

Cả bàn nhìn Xích Vân rồi ai nấy lại cúi xuống ăn tiếp.

Buổi tối nặng nề đang bao trùm lên Kính Hồ Cư. Chính màn đêm lại đè nặng xuống Xích Vân. Y cảm thấy mình bị ghét bỏ.

“Đồ quái vật! “.

“ Mày là đứa trẻ bị nguyền rủa! “.

Những lời nói đó đâm vào ngực Xích Vân như những mũi dao. Y vẫn còn nhớ như in những lời đó. Nó tàn nhẫn và làm cho y trở nên điên dại.

Chẳng mấy chốc mà Xích Vân đã bước ra Xuyên Tâm Hồ. Mặt hồ phẳng lặng, ánh nước như đang đểu cáng cười cợt Xích Vân.

Cái quái gì chứ? Tại sao hắn sinh ra lại như thế này? Hắn đâu có lỗi gì? Kiếp trước hắn đã gây ra tội gì chứ?

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAA……. !

Xích Vân hét lên trước Xuyên Tâm Hồ. Y gào khản cả giọng. Cuộc đời chó đẻ này đã tàn hại y và không cho y được làm người. Nó bắt y phải chém giết. Trong khi y lại không muốn thế!

-Mẹ kiếp! – Xích Vân gào lên – Tao đã gây ra tội tình gì mà mày lại đùa giỡn với bố mày chứ? Hả? Hả? Cái thằng “ Thượng Đế “ chó đẻ kia? Tại sao? Tại sao? Tại sao chúng mày khinh rẻ tao như khinh rẻ một con chó chứ? Chúng mày đã bắt tao làm gì thế này? Tao sẽ giết hết chúng mày! Tao sẽ lại bắt chúng mày phải quỳ hết xuống để tao chặt đầu từng đứa, từng đứa một! Tao sẽ lại dồn hết tất cả chúng mày xuống một cái hố rồi bảo thằng Bạch Nhật phóng lửa xuống! Tao sẽ lại bắt tất cả chúng mày, bắt hết, rồi để cho Vô Ảnh và Hắc Hổ tha hồ chém giết!

Xích Vân gào chán, y lại ngồi xuống, và lại khóc. Xích Vân cảm thấy chưa bao giờ mình tủi nhục như lúc này. Ánh mắt dị nghị và ghê sợ của mọi người làm Xích Vân cảm thấy trống trải vô cùng.

Có những kẻ luôn được mọi người yêu quý, cuộc sống hết may mắn này đến may mắn khác, cuộc đời chúng như trong mơ. Tại sao Xích Vân không được như thế? Y luôn tự hỏi như vậy.

Trái tim ta đã nguội lạnh từ lâu rồi, tại sao ta còn cố gắng làm ấm nó lại?

https://thuviensach.vn

Ta không hiểu nổi ta là ai? Ta đi đâu, ta làm gì? Cuộc hành trình của ta dài vô tận, không điểm đến, không mục đích.

Nước mắt làm cho ta đau lòng.

Một chiếc thuyền, một mái chèo, ung dung tự tại

Một thân gầy, một chiếc lưới, sống nhìn ngày qua

Sông sâu thẳm, sông trong vắt, tưởng chừng như rõ

Nhìn cho kỹ, nhìn cho thấu, lại chẳng nhìn ra

Nước mắt rơi, nước mắt chảy, ta lại thấy hết

Ngẫm lại mình, ngẫm lại lòng, ta nhìn thấy ta.

Tiếng hát này Xích Vân để ý. Đó là tiếng hát của ông lái đò hôm qua đã cứu mạng y.

Xích Vân nhìn ra mặt hồ, một chiếc thuyền nhỏ đang trôi lờ lững. Nhìn chiếc thuyền mà Xích Vân khao khát được như nó, tự do, không bị thứ gì làm vướng bận.

Chiếc thuyền trôi càng lúc càng xa.

Xích Vân bỗng nhớ ra một điều gì đó, y nhìn đăm đăm về chiếc thuyền. Xích Vân men theo bờ, đuổi theo chiếc thuyền đó.

Ông lái đò để thuyền trôi vào bờ. Một ngày thật vui vẻ. Điều làm ông thú vị nhất là được trôi thuyền trong Xuyên Tâm Hồ.

Nhưng vừa bước xuống, ông đã thấy một người đứng chặn đường. Ánh mắt hoang dại cô hồn của hắn soi thẳng vào người ông. Ông lái đò hỏi:

-A! Là anh bạn trẻ! Vẫn còn muốn ra hồ này sao?

Xích Vân tiến lại gần, y nói:

-“ Nhìn cho kỹ, nhìn cho thấu, lại chẳng nhìn ra. Nước mắt rơi, nước mắt chảy, ta lại thấy hết. “. Hai câu hát đó có ý nghĩa gì? – Xích Vân hỏi.

Ông lái đò ngạc nhiên:

-Đó là câu hát thôi mà. Người dân Kính Hồ Cư ai mà chẳng quen thuộc với câu hát đó của tôi, anh bạn trẻ?

Xích Vân thở:

-Câu hát đó không phải là câu hát bình thường, nó có hàm chứa một ý nghĩa gì đó. Và ông cũng không phải là người bình thường.

-Ồ! Vì lý do gì mà cậu nói tôi không bình thường hả anh bạn trẻ?

https://thuviensach.vn

-Ngày hôm qua, khi Diêu Linh và tôi đều bị chìm xuống dưới hồ, vậy làm sao một ông già bảy mươi ốm yếu như ông lại có thể kéo cả hai người chúng tôi lên? Còn nữa, khi tôi bị ngộp nước như thế, đáng ra phải ấn lên ngực tôi rất nhiều lần thì may ra tôi mới sống được. Đằng này, ông chỉ ấn vào ngực một cái mà có thể khiến tôi nôn hết nước ra, vậy thì nội công của ông không phải là của người bình thường chứ?

-Anh bạn. Những người trong thiên hạ như vậy thiếu gì? – Ông lái đò cười – Hồi trẻ ta cũng từng là một chiến binh nên có được chút ít nội công thôi mà.

Xích Vân cười, y nói:

-Và tôi để ý thấy một chuyện rất quái lạ. Mặt hồ này cũng thỉnh thoảng có gió, nhưng tại sao lúc nào nó cũng phẳng, như một tấm gương vậy, ông không thấy chuyện này bất thường sao?

-Chuyện này…

-Không bao giờ có chuyện một mặt hồ phẳng lặng suốt cả ngày được. Và tôi đã hiểu lý do vì sao.

Xích Vân lại gần chiếc thuyền, y nói:

-Khi ông ở trên chiếc thuyền này thong dong khắp nơi, mặt hồ yên lặng. Còn không…

Xích Vân dùng một tay kéo chiếc thuyền lên hẳn bờ. Lúc này mặt hồ như được có gì giải thoát liền xao động, mặt nước dập dềnh không ngừng.

-…thì đây mới là Xuyên Tâm Hồ.

Xích Vân quay lại:

-Vậy ông là ai?

Ông lái đò nhìn kỹ Xích Vân.

-Không đơn giản là ông lái đò chứ?

…

Giờ Hợi. Kỳ Bàn Cốc. Chùa Kỳ Thiên Tự.

Kế Đô ngồi lặng lẽ trong gian phòng tối om.

Rốt cục thì anh là ai?

Anh đang bảo vệ cho Hàn Ngọc hay là đang bán đứng cô cho Vô Ảnh?

https://thuviensach.vn

Trong một thoáng, anh thấy đôi mắt của Hàn Ngọc. Không giống như đôi mắt của Ngài Hàn, của Hàn Phi, Hàn Vệ, Hàn Thanh, đôi mắt của Hàn Ngọc hiền thục, giống như Hàn phu nhân. Kế Đô không tin là một ngày nào đó mình lại bị đôi mắt ấy khinh rẻ, nhưng sự thực sắp đến và anh sắp phải đối mặt với nó.

Có tiếng mở cửa, Hàn Ngọc bước vào và hỏi:

-Kế huynh, huynh đã ổn chưa?

Kế Đô không trả lời, anh cảm thấy mình đang có tội với Hàn Ngọc.

-Huynh ăn kẹo không?

Hàn Ngọc đưa ra cho Kế Đô một xiên kẹo màu đỏ.

-Cầm lấy đi Kế huynh!

Kế Đô gượng gạo cầm xiên kẹo. Nhưng cầm rồi anh lại chẳng buồn ăn. Lúc này, anh chẳng còn tâm trạng nào để ăn nữa.

-Huynh sao thế? Ăn thử đi, hay lắm đấy! – Hàn Ngọc nói.

Kế Đô đành nghe theo lời Hàn Ngọc. Anh cắn thử một viên kẹo, vị đắng của nó tràn xuống cổ làm Kế Đô ho sặc sụa:

-Tiểu thư, kẹo gì mà sao đắng thế này?

-Kẹo từ lá thuốc mà! Huynh chưa bao giờ ăn sao?

Kế Đô chỉ biết một công việc và anh cũng chỉ thành thạo mỗi việc đó, chém giết. Anh không có thời gian để chú tâm vào mấy thứ này.

-Đừng ăn cả miếng! – Hàn Ngọc nói – Ngậm từng viên một ấy!

Kế Đô ngậm viên kẹo. Vị đắng của nó làm muốn nôn ra ngay lập tức. Rồi dần dà nó chuyển sang vị cay nồng đến chảy nước mắt. Kế Đô lại ho.

-Trẻ con ăn kẹo này mãi có sao đâu? Huynh không quen à?

Kế Đô thấy lưỡi mình nóng và muốn xé ra thành từng mảnh.

Nhưng một cơn lạnh tràn tới cổ họng, vị ngọt từ viên kẹo làm Kế Đô đê mê. Mọi thứ khổ sở ban nãy biến đâu mất. Vị ngọt của viên kẹo còn hơn cả đường.

Hàn Ngọc thích thú:

-Huynh thấy kẹo này hay đấy chứ?

-Ừ.

https://thuviensach.vn

-Hồi bé, cha muội đã dạy muội ăn loại kẹo này. Lúc đầu muội còn nhả hết kẹo ra cơ mà. Nhưng ngậm lâu thì càng ngọt và dần dần muội nghiện nó. Cha muội bảo ăn kẹo này để biết một đời người nó là như thế nào.

Kế Đô nhìn viên kẹo, anh lại thấy có điều gì làm mình trở nên yếu đuối.

-Tại sao tiểu thư lại đối xử tốt với tôi như thế? – Kế Đô hỏi.

-Sao huynh hỏi gì kỳ vậy?

-Tôi là một người không tốt. Tôi là kẻ xấu. Tôi giết người. Lý do gì mà tiểu thư lại tốt với tôi như vậy?

Hàn Ngọc cười bẽn lẽn. Cô nhìn xuống đất:

-Thỉnh thoảng huynh cũng là một tên ngốc nghếch đấy chứ nhỉ?

Kế Đô yên lặng. Anh cần một câu trả lời.

-Vì quý, vì mến huynh, đơn giản là vậy thôi. – Hàn Ngọc trả lời.

-Tại sao?

-Không biết nói thế nào nữa. Nói ra buồn cười lắm.

Kế Đô thở dài, anh nói:

-Vậy nếu tôi phản bội lại tiểu thư, thì tiểu thư có oán tôi không?

Hàn Ngọc sặc cười, cô nói:

-Sao lại nói ra cái câu đó chứ?

-Tiểu thư trả lời đi!

Hàn Ngọc nói:

-Không.

-Vì sao?

-Vì muội biết huynh không bao giờ phản bội muội cả.

-Nếu điều đó trở thành sự thật?

-Thì muội vẫn sẽ yêu huynh, mến huynh. Có điều muội chỉ giận một chút thôi.

-Tại sao lại như thế?

Hàn Ngọc cười:

-Yêu mà cũng cần lý do sao?

Kế Đô thấy tim của mình như đang có dao đâm. Kẻ phản bội sẽ phải đau khổ, bị dằn vặt.

-Thôi, huynh ngủ đi. Mai chúng ta sẽ đi sớm.

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc đóng cửa phòng lại.

Điều gì sẽ đến đây? Kế Đô tự hỏi.

Bức thư của tên Vô Ảnh gửi làm Kế Đô rùng mình.

Giao nộp Hàn Ngọc. Hoặc là chết.

Anh có cảm giác bất an.

Bên ngoài Kỳ Thiên Tự, những kẻ bịt mặt đã chờ sẵn.

Vô Ảnh nhìn Kỳ Thiên Tự, hắn đã quá đủ sự kiên nhẫn rồi.

…

Giờ Hợi. Xuyên Tâm Hồ.

-Vậy cậu nghĩ ta là ai? Anh bạn trẻ? – Ông lái đò hỏi.

Xích Vân và ông lái đò, hai người đối mặt nhau. Trong khi đó, mặt nước trên Xuyên Tâm Hồ chuyển động không ngừng.

-Cơn lốc xoáy dưới đáy hồ chiều nay… – Xích Vân nói – …trong tự nhiên không bao giờ có hiện tượng đó. Ở biển lớn, các dòng hải lưu cực mạnh cũng không thể nào tạo ra được một cơn lốc dưới đáy biển, huống chi là cái Xuyên Tâm Hồ bé tí này. Xuyên Tâm Hồ chẳng thể nào ra một dòng nước mạnh đến thế được.

-Vậy thì là cái gì anh bạn?

-Các Pháp Sư có dùng một loại Thuỷ Thuật tên là Dũng Tuyền. Một loại thuật sơ đẳng. Nó chẳng qua chỉ là điều khiển dòng nước xoáy thật mạnh để tạo ra áp lực, ép lồng ngực của đối phương gây ra sự khó thở. Nhưng những Pháp Sư bậc Thượng Đẳng hoàn toàn có thể dùng thuật Dũng Tuyền mà tạo ra một dòng hải lưu cực mạnh, dù ở bất kỳ môi trường nước nào, với điều kiện là đủ nước để tiến hành thuật. Cơn lốc buổi chiều nay đã khiến tôi nghi ngờ về việc có kẻ nhúng tay vào chuyện này.

-Vậy cậu nghi ngờ tôi đã cố tình làm khó cho cậu?

Xích Vân cười, y tiến đến con thuyền rồi nói:

-Ông lái đò thích bắt cá, nhưng mà cái này…

Xích Vân dùng tay lật ngửa bụng con thuyền lên. Một mảnh giấy ướt nhẹp nước, và trên đó có một chữ “ Thuỷ “.

-Đó là loại đạo bùa dùng để áp chế nước. Đừng bảo với tôi là ông xin cái bùa này từ một người khác nhé! Các Pháp Sư không bao giờ tuỳ tiện cho

https://thuviensach.vn

người khác đạo bùa cả!

Ông lái đò nhìn Xích Vân một lượt, gật gù rồi nói:

-Coi như tôi đã không qua được mắt cậu.

-Vậy ông hãy cho tôi biết, Hắc Đế Ấn ở đâu?

-Cậu cần nó để làm gì?

-Ông là kẻ canh giữ Hắc Đế Ấn, chẳng lẽ ông không biết mấy tháng nay Đại Lục náo loạn lên là vì nó? Cái Thiên Lệ Thành sừng sững trên kia bị thằng Vọng Quái đập nát, chẳng lẽ ông không biết?

-Tôi biết.

-Vậy thì còn chờ gì nữa? Ông hãy giao Hắc Đế Ấn ra đây!

Ông lái đò quay đi:

-Không. Tôi không thể đưa nó cho cậu.

Xích Vân điên tiết, hai con mắt y nổ đom đóm. Trong nháy mắt, tay của y chộp lấy cổ ông lái đò, bóp mạnh:

-Có nói không?

-Không. – Ông lái đò kiên quyết.

Xích Vân nở một nụ cười man rợ:

-Được.

Tay kia của Xích Vân bốc lên một ngọn lửa màu tím đen, y hỏi:

-Có biết đây là cái gì không?

-Hỏa Ngục. – Ông lái đò thản nhiên đáp.

-Ông biết nó sinh ra từ đâu chứ? Những tội ác trên thế gian, những tâm hồn giằng xé, luôn đau đớn quằn quại oan khuất, tất cả đã sinh ra nó! Nó là ngọn lửa của sự phẫn uất đến tột cùng! Ông hiểu không?

Xích Vân đưa ngọn lửa lại gần. Mặc dù còn cách rất xa, nhưng ông lái đò có thể cảm nhận được dòng máu đang từ từ chảy ngược lại trong huyết quản của mình, đôi tay, đôi chân cứng đờ và mất cảm giác:

-Chỉ cần hơi nóng của nó thôi… – Xích Vân thở - …là ông đã đủ sống dở chết dở rồi! Ông sẽ bị đưa vào thế giới của những tiếng thét, tiếng rú đòi mạng của những linh hồn tội lỗi của Ma Giới. Chúng sẽ giơ những đôi tay ra đòi xé xác ông! Ông muốn thế phải không?

-Kể cả cậu có giết ta, thì ta cũng không bao giờ có được Hắc Đế Ấn!

https://thuviensach.vn

Xích Vân im lặng.

-Cậu đang bị kích động. Cậu không ổn định. – Ông lái đò nói.

Xích Vân cảm thấy tim mình đau đớn, y từ từ nới tay, thả ông lái đò ra. Ngọn Hoả Ngục dần biến mất.

Ông lái đò rút từ bên hông ra một túi nước:

-Uống đi, cho đỡ mệt mỏi. Hãy kìm hãm cơn nóng giận lại.

Xích Vân tu thẳng một mạch hết túi nước. Cái đầu của y như hạ nhiệt dần.

-Cậu đã quá suy nghĩ rồi, anh bạn trẻ ạ!

Xích Vân im lặng.

-Cậu cảm thấy mình bị xúc phạm, phải không?

Xích Vân vẫn không nói gì.

-Tôi đã nhìn thấy nó, con quái vật trong người cậu.

-Cả ông cũng khinh rẻ tôi?

Ông lái đò gật gù:

-Có thể nói lúc đầu đúng là như thế. Con quái vật Hoả Thiên Nhẫn là con quái vật của Ma Giới, là chúa tể của ngọn lửa Hoả Ngục. Trong năm yêu thú mạnh nhất của Ma Giới, Hoả Thiên Nhẫn đứng đầu, giết hại người vô số, càng giết người nhiều, yêu lực càng mạnh. Phật Tổ Như Lai là người đã giam hãm nó vĩnh viễn ở Ma Giới, nhưng bây giờ nó lại xuất hiện ngay tại Xuyên Tâm Hồ này. Hoả Thiên Nhẫn có sức mạnh tương đương với Hoả Thần Chúc Dung, được coi là kẻ bảo hộ của Ma Giới.

-Ông biết rõ vậy sao?

-Hoả Thiên Nhẫn là con quái vật bảo hộ cho Hắc Đế. Và cho những người sử dụng Diệm Ngục Chiến Quỷ Cấm Môn Quan, cậu là một trong số những người đó, đúng không?

-Đúng.

-Quả thật là lúc đầu, tôi đã cảm thấy ghê tởm cậu. Cậu nên hiểu, Hoả Thiên Nhẫn là con quái vật gây ra cho người ta những cơn ác mộng. Ngọn lửa của nó được sinh ra từ trong máu chảy, từ những linh hồn bị nó giết chết…

-Ông hãy thôi ngay đi!

https://thuviensach.vn

Ông lái đò hiểu. Xích Vân đang bị kích động rất mạnh.

-Cậu cảm thấy cô đơn phải không?

Xích Vân lặng im.

-Cậu đừng nên suy nghĩ quá nhiều về việc người ta đánh giá mình như thế nào. Hãy hướng tới mục đích duy nhất mà cậu đang theo đuổi.

-Nhưng bọn họ ruồng bỏ tôi! – Xích Vân gầm lên – Tôi đã sử dụng cái thứ xấu xa nhất trong người mình để cứu họ! Nhưng họ khinh rẻ tôi!

Ông lái đò thở dài mệt mỏi. Ông đi ra bờ Xuyên Tâm Hồ.

-Cậu đừng nên suy nghĩ quá tiêu cực như thế. Nếu bề ngoài có xấu xa thế nào đi nữa, nhưng bản chất của cậu vẫn tốt đẹp thì người ta sẽ hiểu cho cậu thôi.

Xích Vân dường như đã bình tâm lại.

-Cuộc đời này khó lường lắm anh bạn ạ… - Ông lái đò nói – …có những thứ nhìn như xấu mà hoá ra đẹp, có những thứ tưởng đẹp mà lại xấu xa vô cùng!

Xích Vân ngẫm nghĩ, rồi y hỏi:

-Tại sao ông lại muốn giết Hoa Anh và tôi?

-Với thân phận là một người canh giữ Hắc Đế Ấn, được chính Vô Chân Vương chỉ định, tôi phải làm tròn nghĩa vụ của mình thôi.

-Vậy Hắc Đế Ấn ở đâu?

-Tôi không được quyền nói. Đó là luật.

Xích Vân thở dài.

-Nhưng tôi có thể nói là, hãy suy nghĩ về những thứ diễn ra xung quanh mình, rồi cậu sẽ có được Hắc Đế Ấn.

Xích Vân nhìn về phía trước.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 3 phút và 5 giây -----

Gần tới giờ Hợi. Kỳ Bàn Cốc.

Kế Đô bật người dậy. Đôi mắt anh sáng rực.

Có tiếng bước chân.

Kế Đô lao ra khỏi giường. Chạy tới phòng Hàn Ngọc. Không cần gõ cửa, anh xô cửa phòng vào.

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc còn chưa kịp mở mắt thì đã bị Kế Đô lôi đi:

-Nhanh lên! Đi thôi!

“ Lại có chuyện gì rồi! “ – Hàn Ngọc nghĩ.

Kế Đô dắt Hàn Ngọc chạy, anh thấy có bóng người trải dài hiện rõ trên tường nhờ ánh sáng của những chiếc đèn lồng trong Kỳ Thiên Tự. Anh lại dẫn Hàn Ngọc sẽ sang hướng khác.

Vô Ảnh đạp cửa phòng, hắn đi vào và tức điên người lên khi không thấy Hàn Ngọc đâu.

-Mẹ kiếp! – Vô Ảnh chửi rủa.

Hắn nói với đám đàn em:

-Xới tung cả cái Kỳ Thiên Tự này lên cho tao!

Kế Đô ôm lấy Hàn Ngọc và nép người lại, những đám sát thủ này chắc chắn là của Vô Ảnh. Dễ đến chúng phải đến gần trăm người.

Kế Đô nắm chặt tay Hàn Ngọc phi thân lên mái nhà, định thoát ra, nhưng lại bắt gặp đúng Vô Ảnh đang chờ ở dưới sân. Anh dừng lại, đằng sau thì bọn sát thủ đang lúc nhúc bên dưới.

-Làm sao thế này? – Hàn Ngọc hỏi.

-Tạm thời cứ ở yên trên đây đã. – Kế Đô thì thầm.

Vô Ảnh đang điên tiết. Hắn đi qua đi lại trong sân chùa Kỳ Thiên Tự, trên mái nhà, Kế Đô có thể thấy sự chết chóc đang toả ra ngùn ngụt từ Vô Ảnh.

Một tên đàn em chạy lại, báo cáo với Vô Ảnh:

-Đã tìm kỹ rồi thưa chủ nhân, không thấy bóng dáng của Kế Đô và Hàn Ngọc đâu!

Vô Ảnh thở hắt ra, hắn nói:

-Lôi hết tất cả bọn sư sãi trong chùa ra đây!

Mệnh lệnh lập tức được thực thi, chẳng mấy chốc, hàng chục sư sãi trong Kỳ Thiên Tự đã bị lôi ra, tiếng hét, tiếng chống cự, các vị sư đứng đầy trong sân chùa, ánh lửa từ những ngọn đuốc chiếu sáng một cách ma quái.

Vô Ảnh hỏi:

-Đại sư chụ trì chùa này đâu?

https://thuviensach.vn

Một người giơ tay. Hàn Ngọc từ trên có thể thấy Viên Giác Đại Sư.

-Là tôi.

Vô Ảnh nhìn một lượt rồi hỏi:

-Hai đứa chúng nó đâu?

Viên Giác Đại Sư nhã nhặn đáp:

-Thí chủ nói gì, bần tăng không hiểu?

Vô Ảnh cười gằn, hắn ghé sát vào tai đại sư, nói từng tiếng một:

-Hai - đứa - chúng - nó - Hàn - Ngọc - và - Kế - Đô - đang - ở - đâu?

Viên Giác Đại Sư nói:

-Hai người họ đang ở ngôi nhà phía sau.

-Thật chứ?

-Người xuất gia không bao giờ nói dối.

-Nhưng tôi lại chẳng thấy có gì cả!

-Vậy xin lỗi thí chủ, quả thực bần tăng không biết!

Tên lâu la của Vô Ảnh thấy vậy, hắn xông tới đại sư:

-Thế thì cái này sẽ giúp ông biết!

Tên vô lại đâm lưỡi đoản kiếm. Hàn Ngọc định xuống nhưng bị Kế Đô chặn lại.

Vô Ảnh đã chặn tay tên đàn em của mình, hắn nói:

-Đừng có lỗ mãng như thế. Giết lão rồi sẽ rất phiền phức đấy.

Vô Ảnh cầm thanh đoản kiếm. Hắn đi qua đi lại, nhìn những gương mặt sợ hãi đang quỳ trước mặt hắn.

Vô Ảnh tới gần Viên Giác Đại Sư.

Hắn thở dài.

Vô Ảnh điên tiết đâm thanh đoản kiếm vào đùi đại sư. Đại sư khuỵu chân xuống, máu phun ra trên mặt đất. Nhất loạt mọi sư sãi kêu lên:

-Đại sư!

Hàn Ngọc nhổm dậy, nhưng lại bị Kế Đô kéo xuống. Cô giãy giụa quá mức khiến Kế Đô phải đè lên. Đôi mắt của Hàn Ngọc giận dữ trước kẻ tàn ác kia, đôi môi cô run bần bật.

Vô Ảnh từ từ rút thanh đoản kiếm ra khiến đại sư đau đớn, lưỡi kiếm lạnh ngắt cứa vào thịt đau khôn cùng, hắn hỏi:

https://thuviensach.vn

-Bây giờ ông biết chúng ở đâu chưa?

Viên Giác Đại Sư thều thào:

-Thí chủ hãy lấy sự tĩnh tại của bản thân làm trọng, đừng vì mục đích của mình mà quên đi tất cả đạo lý!

Vô Ảnh cười, hắn nói với đàn em:

-Mang bọn sư ra đây!

Năm vị sư có tuổi trong chùa bị lôi ra, và quỳ trước mặt Vô Ảnh. Vô Ảnh hét lớn:

-Hàn Ngọc! Nếu cô không ra đây thì ta sẽ giết từng người trong ngôi chùa Kỳ Thiên Tự này! Ta sẽ đếm đến ba!

Hàn Ngọc oằn người muốn xuống, nhưng Kế Đô đã dùng sức đè lên:

-Tiểu thư! Đừng!

-Kế huynh! Huynh đang tâm nhìn mọi người trong ngôi chùa này bị chết sao?

Vô Ảnh bắt đầu đếm:

-Một!

Kế Đô nói:

-Nghe lời tôi đi tiểu thư!

-Hai! – Vô Ảnh vẫn đếm.

-Thả muội ra! – Hàn Ngọc giãy giụa.

-Ba!

Vô Ảnh vẩy đôi tay. Lập tức năm vị sư bị một lực kéo vô hình xé xác ra thành chục mảnh. Máu chảy xối xả trên mặt đất.

Hàn Ngọc mở to đôi mắt nhìn cảnh tượng thê thảm. Năm vị sư chết mà không toàn thây. Xác của họ mỗi nơi mỗi phần. Môi Hàn Ngọc run lên, đôi mắt đờ đẫn và dại đi.

Hàn Ngọc lại vùng vẫy, Kế Đô nhấn người cô xuống:

-Tiểu thư! Tôi đã nói thế nào rồi?

Hàn Ngọc rít lên:

-Những người đó đã cứu chúng ta! Sao huynh nhẫn tâm thế?

Vô Ảnh lại lôi ra năm người nữa. Hắn nói:

-Hàn Ngọc! Cô có chịu ra không?

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc hận Kế Đô. Cô thật sự không muốn người khác chết vì mình.

-Một!

-Hai!

-Ba!

Những tiếng nổ của xương vỡ và cơ thịt đứt lại vang lên như trăm mũi kiếm chọc nát trái tim của Hàn Ngọc. Máu chảy thấm ướt cả sân gạch.

-Cô vẫn chưa chịu ra phải không Hàn Ngọc? – Vô Ảnh gầm lên.

Hắn đẩy một tên đàn em ra, tiến tới trước mặt tất cả các vị sư sãi, chú tiểu, hắn nói lớn:

-Nếu cô không ra thì ta sẽ giết hết tất cả bọn này!

Hàn Ngọc ràn rụa nước mắt:

-Kế huynh! Làm ơn đi, muội không thể nào chịu nổi nữa, muội không thể nhìn người chết thế này nữa!

-Một!

-Kế huynh!

-Hai!

-Ba!

-Đồ khốn nạn! Ta ở đây!

Kế Đô đã thả Hàn Ngọc.

Vô Ảnh dừng lại, Hàn Ngọc nhảy xuống từ mái nhà, cô tiến tới gần Vô Ảnh:

-Đồ súc vật! Ta ở đây!

Vô Ảnh cười, hắn cởi chiếc mũ trùm:

-Chúng ta nên nói chuyện với nhau.

Trong ánh lửa, Hàn Ngọc nhìn thấy rõ khuôn mặt hơi vuông, mái tóc đen và trắng. Là người thương nhân nói chuyện dễ nghe mà Hàn Ngọc đã từng gặp.

-Ngươi! Là ngươi!

-Bất ngờ quá phải không? Nhưng tôi sẽ chỉ cho cô thấy điều bất ngờ lớn hơn nữa kia!

Tiếng bước chân từ đằng sau làm Hàn Ngọc quay lại.

Kế Đô.

https://thuviensach.vn

-Kế huynh của cô đã hứa là sẽ đem cô tới cho ta… – Vô Ảnh nói – … nhưng hắn làm ta mất kiên nhẫn, nên đành phải thế này thôi.

Hàn Ngọc không tin vào những lời nói đó, cô mở to mắt nhìn Kế Đô. Ánh mắt của Kế Đô lạnh lùng và vô cảm.

-Kế huynh, chuyện này…huynh …?

-Hắn đã phản bội cô, phản bội Hàn Thuỷ. – Vô Ảnh nói – Hắn là người của Bất Kiếp Viện.

Hàn Ngọc không tin vào điều đó. Cô hỏi:

-Kế huynh! Hãy nói với muội là hắn bịa đặt đi! Kế huynh!

Hàn Ngọc chạy tới Kế Đô, nhưng đã bị một mũi kiếm chặn lại trước cổ họng.

Mũi kiếm ấy từ trong lòng bàn tay của Kế Đô.

-Xin lỗi tiểu thư! – Kế Đô nói – Tôi đã nói không được tin bất cứ ai! Kể cả người thân thiết nhất!

Hàn Ngọc sụp người xuống.

Điều này là một cơn ác mộng.

Rồi cô thấy một cú đánh vào gáy.

Cô ngước nhìn lên, Kế Đô đã ra đòn.

-Kế huynh…

Hàn Ngọc ngã xuống đất.

Vô Ảnh thấy đội vệ binh đã rầm rập đừng ngoài Kỳ Thiên Tự. Hắn nói với Kế Đô:

-Mày đã xong việc rồi đó.

Kế Đô không nói gì.

-Hãy cứ như kế hoạch mà làm. – Vô Ảnh dặn.

Vô Ảnh xách cổ Viên Giác Đại Sư ra khỏi Kỳ Thiên Tự, hét lên:

-Đứa nào tiến một bước, tao cắt cổ thằng già này!

Đội vệ binh chùn chân. Ở nơi đây, Viên Giác Đại Sư là người được kính trọng nhất. Bao nhiêu người dù địa vị lớn đến đâu cũng phải thành kính trước Viên Giác Đại Sư.

Đội trưởng vệ binh hét lớn:

-Tất cả lui ra!

https://thuviensach.vn

Đội vệ binh tản ra. Để cho Vô Ảnh cùng đám lâu la của mình thoát ra ngoài. Chúng mất hút vào trong đêm tối.

Kế Đô nhìn theo.

Hàn Ngọc đã vĩnh viễn rời khỏi anh.

Kế Đô quay mặt đi, đôi mắt rưng rưng.

“ Ta xin lỗi, Hàn Ngọc. Em hãy hiểu cho ta “.

…

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 24

Ngày thứ ba, trước ngày cuối tuần một ngày.

Sắp tới giờ Mão. Thành Tây Tổ Long.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, Hàn Thanh cảm thấy thế. Mặc dù rằng mặt trời thì vẫn mọc hướng đông, nhưng anh cảm thấy có điều gì khang khác.

Hàn Thanh vẫn không thể hiểu được Hắc Bạch Song Điểu tấn công anh là nhằm mục đích gì? Nếu nói đó là lời chào của Hà Gia Tập thì đúng là khó nuốt. Ai đi chào người khác bằng cách đánh nhau chí chết như vậy? Hoạ là nó muốn giết mình. Nhưng một lý do nữa làm Hàn Thanh đau đầu hơn, đó là nếu muốn giết, thì Hà Gia Tập giết anh vì lý do gì?

Hay là vì chuyện xích mích giữa hai bang phái?

Khi hai bang phái có điều không phải với nhau, tất cả những thứ gì thuộc về nó đều bị vạ lây hết. Ngài Hàn gây hấn với Hà Gia Đoàn tức là ngài gây hấn với Độc Tâm, mà ngài gây hấn với Độc Tâm thì chẳng có lý do gì mà lại không đụng chạm tới Hà Gia Tập cả. Và càng dễ hiểu khi Hàn Thanh thân cô thế cô tại Tổ Long Thành, bọn Độc Tâm không để ý đến anh mới là lạ. Nhưng nếu thế thì có vẻ như…không hay ho một chút nào. Có một điều đã thành luật trong bang phái, và không cần người trong bang phái, thì bàn dân thiên hạ cũng hiểu, đó là không giết vô cớ. Ừ, có thể Hà Gia Đoàn xích mích với Ngài Hàn, nhưng ông ta không thể vin vào lý do đó mà làm khó, thậm chí là giết Hàn Thanh. Chuyện gì ra chuyện nấy, việc gì ra việc nấy, hai ông già đấu đá với nhau, cái đó mấy thằng con tham dự thì được, nhưng lợi dụng việc Hàn Thanh có một thân một mình ở Tổ Long

https://thuviensach.vn

mà Hà Gia Đoàn đánh bài đểu thì thật khó coi. Người ngoài lại chẳng nói Hà Gia Đoàn nhỏ nhen, hèn, không dám đấu với Ngài Hàn mà đi đấu với con Ngài Hàn, già đời mà còn chấp bọn trẻ ranh! Như thế thật là mất mặt lắm!

Nhưng các điều luật đôi khi lại quay ra cãi nhau. Trong bang phái, có một suy nghĩ đã thành lệ, đó là bất chấp thủ đoạn để sống. Nếu như vậy, thì Hà Gia Đoàn làm thế chẳng có gì sai. Đã nói rồi, muốn triệt hạ một cái cây to thì phải triệt từ từ, bổ từ ngọn trở xuống. Người ta thường nói hạ cây thì phải chặt gốc, nhưng trong Hàn Thủy thì cái nào cũng dường như là gốc hết, Ngài Hàn, Lăng Khê, An Dương, mấy cái ngọn thì cũng chẳng kém cạnh cái gốc là mấy như Lã Vân, Hàn Thanh, Hàn Vệ. Thế thì làm thế nào? Cứ áp dụng cái bài cái gì nhỏ hơn thì chém trước, cái gì lớn hơn chém sau. Hà Gia Đoàn giết được Hàn Thanh thì Hàn Thủy đã mất đi một vũ khí cực kỳ quan trọng. Bớt được phần nào hay phần đó.

Như vậy là có đủ lý do rồi chứ? – Hàn Thanh nghĩ ngợi. Nhưng anh vẫn chưa thấy thỏa đáng lắm. Nếu đã muốn giết Hàn Thanh thì sao Hắc Bạch Song Điểu không xuống tay hẳn đi? Đêm hôm đó, Hắc Bạch Song Điểu có đủ khả năng để bịt miệng Hàn Thanh mãi mãi. Vậy thì nguyên nhân chính là cái gì ở đây?

Đau đầu không chịu được! – Hàn Thanh bực.

Nhưng có thứ đã giúp cái đầu Hàn Thanh bớt nóng. Đôi tay mềm mại như bông của Trúc Mai đang ve lên mặt anh:

-Dậy sớm thế? – Trúc Mai hỏi.

-Ừ.

Hàn Thanh quay đầu lại. Trúc Mai đang trong một bộ áo lụa mỏng, Hàn Thanh lùa tay vào lưng Trúc Mai:

-Em bé của ta muốn gì đây?

-Muốn gì là sao?

Hàn Thanh để ý tấm áo lụa của Trúc Mai hở ngực ra một chút, anh có thể nhìn rõ làn da trắng và… Nghĩ đến đó, Hàn Thanh không giấu nổi được một nụ cười.

Trúc Mai không biết, cô hỏi:

https://thuviensach.vn

-Chàng cười cái gì vậy?

Và nhận ra ánh mắt của Hàn Thanh đang đặt ở chỗ nào trên người mình, Trúc Mai nhíu lông mày:

-Đừng có suy nghĩ bậy bạ chứ!

Hàn Thanh cười phá lên, anh nói:

-Trước sau gì em cũng là của ta! Em bé, ngoan ngoãn nào, cho ta xem một chút đi! – Tay của Hàn Thanh lần lên ngực Trúc Mai.

Trúc Mai nắm chặt lấy tay Hàn Thanh:

-Thôi. Đừng như thế. Em không thích.

-Em cấm ta sao? – Hàn Thanh cười.

-Không phải. Nhưng bây giờ chưa phải là lúc.

-Sao chưa là lúc? – Hàn Thanh đè Trúc Mai xuống giường – Em sẽ là vợ ta! Và em phải sinh ra cho ta một đứa con! Trách nhiệm đấy, không được trốn tránh! Và để hoàn thành trách nhiệm thì em phải có nghĩa vụ với đức lang quân của mình chứ!

Trúc Mai sặc cười, cô nói:

-Thế chàng muốn con trai hay con gái?

-Đứa nào cũng được. Cả hai càng tốt. – Hàn Thanh gỡ tay Trúc Mai ra.

Trúc Mai không từ chối Hàn Thanh điều gì, nhưng có nhiều việc khiến cô lo nghĩ. Trúc Mai nghiêm nghị:

-Thôi. Bỏ em ra đi.

Hàn Thanh thấy không nên quá trớn nữa, anh bỏ Trúc Mai ra, rồi ngồi lặng yên suy nghĩ.

Trúc Mai ngồi dậy, cô hỏi:

-Lần trước, sao chàng lại hỏi em kỹ về Hà Gia Nhạ như thế?

Hàn Thanh không muốn nói thẳng. Thực ra anh hỏi như vậy là có lý do. Anh biết mối quan hệ khá thân thiết của Trúc Mai và Gia Nhạ. Nếu thực sự Gia Nhạ tử tế thì không sao, nhưng nếu Gia Nhạ giống như người cha của mình thì thật khó đoán trước điều gì sẽ xảy ra. Tiếp cận với Trúc Mai là con đường ngắn nhất để Hà Gia Nhạ tiêu diệt Hàn Thanh – nếu Gia Nhạ có ý đó.

-Chỉ là hỏi vậy thôi. – Hàn Thanh trả lời.

https://thuviensach.vn

Trúc Mai im lặng một lúc rồi cô ôm lấy Hàn Thanh từ sau lưng:

-Tại sao chàng không bao giờ nói thật như thế?

-Điều gì?

-Em biết mối quan hệ không tốt đẹp giữa Hàn Thuỷ và Độc Tâm. Với một người như chàng, thì hỏi về Gia Nhạ chắc chắn là có lý do.

Hàn Thanh cười, anh nắm tay Trúc Mai:

-Em bé của ta lại suy diễn lung tung rồi!

-Không phải lung tung. Chàng đã để ý chuyện này khi chàng biết cuộc gặp gỡ giữa em và Gia Tập.

Hàn Thanh thấy mình không giấu nổi Trúc Mai. Trúc Mai chưa thực sự hiểu hết về anh, nhưng những gì mà Trúc Mai biết về Hàn Thanh cũng không phải là ít.

-Thôi thì…em đừng nên nghĩ nhiều đến chuyện ấy nữa.

-Tại sao lại không chứ?

-Vì ta không muốn làm liên luỵ đến em. Em nên biết rằng, công việc của ta có thể sẽ…nói chung là không tốt lắm.

Trúc Mai khẽ nói:

-Không nên như vậy. Việc của chúng ta cả mà, đừng nên nghĩ em là gánh nặng chứ!

Hàn Thanh nhún vai:

-Không phải gánh nặng nhưng…

-Thì sao?

Hàn Thanh nắm chặt tay Trúc Mai:

-Sẽ rất nguy hiểm.

Trúc Mai nói:

-Nguy hiểm thì nguy hiểm, chúng ta đã nói gì với nhau chứ?

Hàn Thanh không muốn kéo Trúc Mai vào trong chuyện này. Chuyện Hắc bạch Song Điểu tấn công đã làm anh phải đưa Hàn Ngọc về sống trong " thổ " của Hàn Thuỷ trong thành Tây Tổ Long. Người của Hàn Thuỷ trong thành Tây Tổ Long không đông lắm, nhưng cũng đủ nhiều để gây ra thanh thế tại nơi này.

https://thuviensach.vn

Trúc Mai là người yêu của Hàn Thanh, nhưng không thể vì thế mà Hàn Thanh lại kéo cô vào trong chuyện bang phái. Một là vì anh sợ Trúc Mai gặp nguy hiểm, hai là nếu Trúc Mai có tham gia thì đến một lúc nào đó, rất có thể Trúc Mai sẽ trở thành một điểm yếu chết người của Hàn Thanh.

Hàn Thanh đứng dậy, ngày hôm nay không hiểu sao anh cảm thấy bất an một cách lạ thường.

-Chàng đi đâu vậy? – Trúc Mai hỏi.

-Có việc một chút.

…

Giờ Mão. Kiếm Tiên Thành.

Đường phố Kiếm Tiên Thành vẫn đông vui như thường ngày. Nhưng dưới cái tiết trời oi nóng này, ai cũng bực mình cả. Giá như đường rộng hơn một chút, thoáng hơn một chút thì có phải đỡ hơn không?

Lão già Khuất Bá cũng không phải là người giữ được sự bình tĩnh trong thời tiết này. Mặc dù lão không thấy nóng lắm như thiên hạ kêu ca, nhưng người đi lại cứ va phải lão khiến lão bực mình. Và đôi khi, lão còn thấy cả sự khinh khỉnh trong con mắt của một số kẻ khi nhìn thấy lão. Không sao! Thời thế sắp thay đổi rồi! – Khuất Bá vui vẻ tự nhủ. Rồi chỉ trong một đêm thôi, Hàn Thuỷ sẽ phải cúi đầu trước Thái Nhật. Tất cả đã được chuẩn bị kỹ càng.

Khuất Bá rẽ chân vào một quán rượu nhỏ, lão đang chờ gặp một người.

Vừa vào, như đã định sẵn, lão đi thẳng một mạch tới chiếc bàn cuối cùng của quán rượu, nằm khuất trong bóng tối. Quán rượu tuy nhỏ nhưng cũng không phải là ít khách. Càng tốt! – Khuất Bá nghĩ, càng hỗn loạn càng tốt cho lão, và càng tốt cho cuộc nói chuyện của lão.

Ngồi đợi Khuất Bá là một người trong bộ trang phục xám. Hắn cố gắng che sụp đi cái khuôn mặt của mình bằng chiếc nón rơm để không ai nhận ra.

Khuất Bá ngồi xuống, việc đầu tiên là lão hỏi ngay:

-Công việc tới đâu rồi?

Người kia nhìn quanh, hắn cần sự bí mật tuyệt đối, làm việc kỹ tính là một điều quan trọng quyết định nên sự thành công.

https://thuviensach.vn

-Đã xong. Hiện nay Tứ Phương Trại đã bị bỏ ngỏ. Chỉ còn lại một đám tép riu ở đó, một người trong Ngũ Thái các ông là đủ để quét sạch hết bọn chúng.

-Vậy còn trong Kiếm Tiên Thành?

-Tôi chỉ giúp được ông chuyện để ngỏ Tứ Phương Trại. Còn trong Kiếm Tiên Thành, việc chiến đấu là phải tuỳ thuộc vào bản lĩnh của ông thôi.

-Ta và bốn người nữa trong Ngũ Thái dư sức chiến đấu với ba lão già của Hàn Thủy.

-Hà bang chủ cũng đã cử một đội sát thủ tới, hiện bọn họ đang án binh bất động ở ngoại ô Kiếm Tiên Thành. Nếu ông thấy cần thiết, thì tôi sẽ gửi thư, đưa bọn họ cấp tốc vào đây ngay.

Khuất Bá gật đầu:

-Cẩn trọng là chuyện cốt lõi làm nên sự nghiệp. Nhờ ngươi, hãy đưa bọn họ vào trong Kiếm Tiên Thành. Có thêm người, ta càng áp đảo Hàn Thủy.

-Tốt. Như vậy là xong. Ông phải dốc toàn lực cho chuyện này. Khả năng thành công cũng như thất bại là ngang nhau. Nếu may mắn, ông có thể diệt sạch Hàn Thuỷ, còn nếu không, thì Hàn Thủy vẫn sẽ trơ trơ ra đó, và rủi hơn, có khi một số người trong Ngũ Thái có thể mất mạng, thậm chí là cả ông. Nhưng tôi nghĩ khả năng xảy ra chuyện đó hơi ít. Ông nên hiểu, Thái Nhật của ông sở dĩ không còn mạnh như trước đây là vì ông đã cất giữ Ngũ Thái quá lâu.

-Đúng.

-Nhưng kể cả cho dù không còn Ngũ Thái thì người ta vẫn phải nể Thái Nhật vì thủ lĩnh Thái Nhật là ông – Khuất Bá. Nói thật, mọi người trong Hàn Thuỷ đều kể về ông như một thằng già hám gái, và tính tình nhỏ nhen bần tiện.

Khuất Bá biết những điều thiên hạ nói về mình. Nhưng bản tính của con người thật khó thay đổi. Suốt một cuộc đời trai trẻ chinh chiến, tham gia cả thời kỳ Đại Hỗn Loạn, đụng độ bao nhiêu chiến trường Oán Linh, Khuất Bá đã bỏ lỡ đi những điều hạnh phúc đáng ra nên làm thời thanh xuân. Biết rằng thời thanh xuân là lúc để thực hiện hoài bão, thực hiện khát vọng, và đúng là Khuất Bá đã thực hiện được khát vọng đó. Lã Vân mặc dù khinh

https://thuviensach.vn

Khuất Bá, nhưng không bao giờ y nói rằng Khuất Bá là kẻ bất tài. Người ta có thể khinh Khuất Bá ở điểm nào đó, nhưng về mặt pháp thuật, chiến lược, chiến thuật trên mặt trận, lão có thể sánh ngang với Ngài Hàn. Vì đơn giản một điều, Ngài Hàn và Khuất Bá cũng từng là những người phục vụ trong quân đội Kiếm Tiên Thành. Và rõ ràng hơn, thì đã từng là những người lính kề vai sát cánh bên cạnh nhau. Rồi khi thời thế thay đổi, mỗi người mỗi chí hướng, Khuất Bá không muốn dựa dẫm, nên đã tự sáng lập ra bang Thái Nhật. Cuộc đời nhỏ nhen, tàn khốc buộc lòng Khuất Bá và Ngài Hàn phải quay ra đối đầu nhau.

-Nhưng tôi không bao giờ nghĩ ông là một kẻ bất tài. – Người đội mũ rơm nói – Sông có khúc, người có lúc, và thời thế không phải lúc nào cũng quy phục người ta. Điều này thì ai cũng hiểu. Bởi vậy, Hà bang chủ đã tạo ra thời thế để ông có đất dụng võ. Ông nên nhớ, Độc Tâm, Bát Đỉnh Điện và Chu Tước đều hy vọng vào trận chiến lần này. Kể cả ông có thua đi chăng nữa, nhưng cũng đã giáng một đòn mạnh làm suy yếu Hàn Thủy.

Khuất Bá ngẫm nghĩ một lúc. Tên đội mũ rơm nói tiếp:

-Ông có gì không ổn sao?

-Ngươi có nghĩ rằng Hà Gia Đoàn chỉ coi ta là một con tốt trong kế hoạch của hắn không? Nếu thực sự gây chiến với Hàn Thuỷ, thì tại sao hắn không tự ra mặt đi?

-Tôi hiểu điều đó. Phải nói thẳng rằng, một phần nào đó Hà bang chủ coi ông là một con cờ trong kế hoạch của ông ta. Nhưng ông hiểu cho, trong bang phái, thứ giúp cho bang phái tồn tại là sự lợi dụng lẫn nhau. Hà bang chủ lợi dụng ông để tiêu diệt Hàn Thuỷ, và ông cũng lợi dụng Hà bang chủ để có một đất sống trên thành Tây Tổ Long. Chúng ta bắt tay với nhau, dù mọi hình thức nào đi nữa, cũng là lợi dụng nhau. Điều ấy là không thể tránh khỏi, ông hiểu mà.

-Vậy cuộc tấn công này nếu thất bại thì sao?

-Hà bang chủ đã nói rồi, ông ta không hy vọng lắm chuyện ông có thể lật đổ Hàn Thuỷ chỉ trong một đêm. Vì vậy, Hà bang chủ mới khuyên ông bỏ lại miếng đất Kiếm Tiên Thành và sẽ giúp đỡ các ông xây dựng lại Thái Nhật ở thành Tây Tổ Long chứ! Tất nhiên, đã chiến đấu là phải có kết quả

https://thuviensach.vn

thực tế, chứ không phải là dùng phép thắng lợi tinh thần. Thực lực hiện nay của Thái Nhật không giúp ông có thể giành được chiến thắng, nhưng nó đủ để cho ông sử dụng trong chiến trận.

Khuất Bá suy tính. Lão đang nhớ lại những chiến thuật mà lão đã từng sử dụng trong thời kỳ chiến tranh. Hồi ấy, lão mới thật uy phong làm sao! Một mình chỉ đạo đội quân Kiếm Tiên tiến đánh Vạn Hoá Thành.

Nhưng thời thế đã thay đổi nhiều rồi.

-Vậy ngươi còn làm gián điệp trong Hàn Thuỷ đến khi nào nữa?

-Nếu ông thắng lợi, thì vai trò gián điệp của tôi kết thúc, đơn giản. Còn không, thì một là tôi sẽ lặng lẽ rời khỏi Hàn Thuỷ, hai là tôi sẽ tiếp tục ở lại.

Người đội nón rơm đứng dậy:

-Phiền ông trả hộ tôi tiền rượu. Bây giờ tôi cần phải về Hàn Thuỷ ngay lập tức, không thì sẽ sinh lắm chuyện rắc rối.

Khuất Bá cười khẩy, không phải lão cười tên đội nón rơm không có tiền trả rượu, mà lão cười vì thứ khác.

-Ngươi có biết sự phản bội sẽ phải trả giá như thế nào không? – Khuất Bá hỏi.

Tên đội nón rơm dừng lại một chút. Mọi người trong quán rượu vẫn đang cười nói vui vẻ. Hắn hơi sợ khi không còn được thấy cảnh này nữa. Hắn đang cố gắng sống nốt những canh giờ cuối cùng tại Kiếm Tiên Thành.

Khuất Bá đưa chén rượu lên ngang tầm mắt mình. Nhìn chén rượu sóng sánh, lão nghĩ tới cái biển đời cũng như thế, sóng sánh, không tĩnh lặng. Và lão đã hiểu được cái cảm giác của Ngài Hàn, có thể điều khiển cuộc đời này như điều khiển một chén rượu, muốn nó đổ, muốn nó bình yên, muốn nó chông chênh, đều do tay mình hết.

-Hàn Thuyên đối với ngươi không tệ… - Khuất Bá nói - … nhưng sao ngươi lại phản bội hắn?

Tên đội nón rơm im lặng một chút, song hắn đã tìm ra câu trả lời:

-Tình thương là tốt. Nhưng tôi dần nhận ra rằng, trên đời này, tình thương phải được đánh đổi bằng nhiều thứ khác. Nếu vậy, đổi ra tiền và trao đổi có lẽ là tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Tên đội nón rơm ra khỏi quán.

Khuất Bá cười, lão uống nốt chén rượu.

“ Ngươi sẽ hiểu sự phản bội được trả giá bằng cái chết, chứ không phải tiền. “.

“ Ngươi nhầm rồi, tiền không phải là một thứ để Hà Gia Đoàn trao đổi với một kẻ như ngươi. “.

“ Nếu ta là con tốt của Hà Gia Đoàn…” .

“…thì ngươi chỉ là cái ô cờ để Hà Gia Đoàn chuyển ta vào chỗ mà thôi. “.

…

Giờ Mão. Kính Hồ Cư.

Xích Vân dậy sớm. Y thấy đầu mình hơi đau một chút. Tới quá nửa đêm, Xích Vân mới mò về quán trọ.

Hắc Đế Ấn đang ở đâu? – Xích Vân tự hỏi. Có thật là nó nằm dưới đáy Xuyên Tâm Hồ không?

Trong thời kỳ Thượng Thiên Đế, có một học thuyết võ học nổi lên tên là “ Hành Thuật Nhân “. Học thuyết này cho rằng lấy sự cân bằng âm dương làm trọng, trong Tà có Chính, trong Chính có Tà. Bằng cách phát huy điểm mạnh, điểm yếu của Chính Khí và Tà Khí, tạo nên sự hài hoà trong cơ thể. Nếu đạt được sự cân bằng giữa Chính và Tà, thì cơ thể người sẽ tiếp thu các loại thuật mộc cách nhanh chóng bởi lúc đó, toàn bộ cơ thể vận động với nhau một cách liền mạch, giống như một guồng quay vô tận. Sự sắp xếp điều hoà các bộ phận trong cơ thể khiến cho Chính Khí cũng thông mà Tà Khí cũng thuận. Không thứ nào lấn át thứ nào. Học thuyết “ Hành Thuật Nhân “ cho rằng, cơ thể người sở dĩ tồn tại là do sự hoà hợp của Chính và Tà, hai thứ tồn tại theo kiểu dựa vào nhau, mất đi một trong hai thứ sẽ gây ra nguy hiểm tới cơ thể. “ Hành Thuật Nhân “ còn cho rằng, chân khí luôn vận động theo một chiều hướng không đổi, tốc độ di chuyển chân khí tuỳ thuộc vào cách dùng thuật của người sử dụng. Nếu muốn chân khí chuyển động nhanh, người dùng thuật dùng nội công để ép cơ thể mở rộng hơn, muốn chân khí chuyện động chậm thì dùng nội công ép các cơ quan trong cơ thể hẹp lại để giảm vận tốc của chân khí. Cơ thể người được sinh ra từ

https://thuviensach.vn

trời đất, nên các sự vật cũng mang theo những đặc điểm ấy giống cơ thể người. “ Hành Thuật Nhân “ cho rằng, thế gian này sinh ra là sự tổng hợp, pha trộn một cách đồng đều giữa Âm và Dương, Tà và Chính, mất đi một trong hai thứ, thì không sự vật nào có thể tồn tại. Một hòn đá, một cái cây, một con chó, một con mèo, một cô thiếu nữ, một người lính, tất cả đều hình thành bằng sự pha trộn đó. Chính và Tà, Âm và Dương tồn tại trong nhau. “ Hành Thuật Nhân “ là một học thuyết phổ biến và có ảnh hưởng lớn tới Đại Lục Hoàn Mỹ thời Thượng Thiên Đế và cho tới cả bây giờ. “ Hành Thuật Nhân “ là học thuyết tiêu biểu nhất cho “ quan niệm cổ điển “ hay còn gọi “ Cổ Thuyết “.

Vậy thì cái đó giải thích cho sự tồn tại của Hắc Đế Ấn trong Xuyên Tâm Hồ chăng?

Vào thời Hậu Hỗn Loạn, sự nổi lên của Uất Hận Thành đã làm nảy sinh ra một học thuyết võ học mới. Thực ra, chính vào thời Thượng Thiên Đế, người mở ra học thuyết võ học mới là Hắc Đế. Nếu “ Hành Thuật Nhân “ nói rằng, sự hài hoà Chính Tà là điều cốt lõi làm nên sự sống, và tạo nên các tuyệt đỉnh võ pháp, thì Hắc Đế đã chứng minh ngược lại. Cơ thể sử dụng “ Cấm Môn Quan “, Tà Khí bao trùm toàn bộ lên cơ thể, nhưng Hắc Đế vẫn sống, và bộ kiếm pháp “ Cấm Môn Quan “ đã chứng minh được rằng nó là bộ kiếm pháp mạnh nhất thiên hạ. Điều gì đang mâu thuẫn ở đây? Tại sao không có sự hài hoà trong cơ thể mà vẫn tạo nên một tuyệt đỉnh kiếm pháp chứ?

Và học thuyết mới về võ học gọi là “ quan niệm mới “ hay còn gọi là “ Tân Thuyết “. Đối với những người ham mê kiếm thuật, thì “ Cấm Môn Quan “ chính là đại diện tiêu biểu của “ Tân Thuyết “.

Nghề rèn vũ khí bắt đầu cực thịnh vào thời kỳ Hoàng Đế Võ Thái Lang trị vì Quang Hoa Quốc. Và kỹ thuật đúc vũ khí ngày càng phát triển lên mức đỉnh cao. Một trong những phát minh được coi là vĩ đại nhất của nghề rèn, đó là trộn kim loại cùng với các nguyên liệu mang chân khí trong tự nhiên. Khi chế tạo binh khí cùng với các loại nguyên liệu, các thợ rèn đã phát hiện ra rằng, trong quá trình cuối cùng, khi thanh kiếm còn ở dạng nung đỏ, Tà Khí phát ra vô cùng mãnh liệt và tuyệt nhiên không có chút

https://thuviensach.vn

Chính Khí nào. Nếu theo học thuyết " Hành Thuật Nhân ", thì khối sắt nung đỏ ấy sẽ phải biến mất và không còn tồn tại, vì nó không theo thuyết cân bằng âm dương. Nhưng thực tế lại không theo lý thuyết ấy. " Cổ Thuyết " đã lộ ra nhiều điểm nghi vấn.

Nghề Dược Sư cũng đã mở ra những điều phản bác lại học thuyết " Hành Thuật Nhân ". Các dược sư đã nhận ra rằng, cơ thể người không phải là kiểu hòa hợp lẫn lộn Chính và Tà. Bởi nếu như vậy, thì các loại thuốc đã không phát huy tác dụng. Một số loại thuốc đặc biệt có mang chân khí. Như dùng Hùng Hoàng, Dưỡng Tâm Thảo, hợp thành một thứ thuốc mang nhiều Tà Khí, tác dụng trong cơ thể, phá tan các ổ khí tụ đặc trong bệnh " tụ khí ". Nếu theo " Hành Thuật Nhân ", cơ thể con người là sự pha trộn của Chính và Tà, thì thuốc vào cơ thể sẽ gây ra các tác dụng phụ không kiểm soát vì hai luồng Tà Khí kết hợp với nhau, chẳng phải sẽ gây ảnh hưởng lớn tới cơ thể ư? Điều này đã gây ra mâu thuẫn.

Và sự phản bác tồi tệ nhất với " Hành Thuật Nhân " thì không đâu gần bằng võ học. Nếu " Hành Thuật Nhân " cho rằng, con người có thể điều khiển chân khí bằng sự mong muốn của mình thì Mặc Vạn Quyền đã chỉ rõ ra sự sai lầm đó. Khi còn thưở sơ khai, những người dùng võ Mặc Vạn đã chết vì cơ thể không chịu nổi luồng chân khí chảy quá nhanh và quá mạnh. Mặc dù người học đã dùng nội công đè nén cơ thể lại ngăn chặn vận tốc lưu chuyển của chân khí, nhưng chân khí dường như là một vật không theo suy nghĩ của con người, nó vẫn cứ tiến lên và phá tan mọi thứ cản trở. Thậm chí, chân khí chảy ngược là chuyện không hiếm gặp trong Mặc Vạn, nó đã đánh đổ cái định lý sai lầm của " Cổ Thuyết " rằng: chân khí luôn theo một hướng không đổi. Sự khám phá ấy đã mở ra những định nghĩa mới, quan niệm mới trong thời kỳ sau " Thượng Thiên Đế " gần một trăm năm, và trở nên thịnh hành rộng khắp Đại Lục vào thời " Đại Hỗn Loạn ". Người ta đã mở ra những định lý về Tân Thuyết: vạn vật vẫn tuân theo quy luật Chính Tà, Âm Dương trong cùng một cơ thể nhưng tồn tại theo hai hướng đối lập, trái ngược nhau, và không thể hoà hợp với nhau, nếu đem trộn lẫn sẽ tạo ra hoặc một thứ Chính mới, hoặc một thứ Tà mới. Đó chính là cơ sở của Thánh Tiễn Tâm Pháp của gia tộc Ngũ Hành. Thứ hai là trong võ học, sự

https://thuviensach.vn

ép buộc cơ thể hay sự phải dùng một trong hai thái cực đối lập có thể ảnh hưởng tới sự sống của bản thân cơ thể hay sự vật đó, nhưng nếu theo một chiều hướng nhất định, và có sự điều chỉnh thích hợp thì cơ thể hoặc sự vật đó vẫn có thể tồn tại. Sự hiện diện của Thiên Giới và Ma Giới chính là bằng chứng hùng hồn nhất cho định lý này. Tất nhiên, là đến bây giờ, người ta vẫn chưa thể hoàn toàn ép Tà Khí hoặc Chính Khí vào trong một cơ thể hoặc một sự vật, nhưng đã đạt đến mức độ bảy phần mười, thậm chí Hắc Đế đã đạt mức độ gần hoàn hảo là mười phần mười Tà Khí trong cơ thể. Tuy thế, sự ép buộc này cũng không được những nhà võ học chân chính ủng hộ, họ phản đối kịch liệt loại võ học theo hướng " Tân Thuyết ", cho rằng đó là sự vô đạo. Và đúng là không hiếm những trường hợp chết vì sự ép buộc này, mà đa phần là toàn chết vì ép Tà Khí. Thứ ba, đó là cơ thể người không hoàn toàn điều khiển được vận tốc chân khí, điều đó phụ thuộc vào sự vận chân khí, và chân khí chuyển động theo vô hướng, không xác định. Muốn nhanh, muốn chậm chân khí không phải muốn là được, điều đó phụ thuộc vào sự cẩn trọng của người dùng thuật. Và sự xác minh chuyển động vô hướng của chân khí đã sinh ra nhiều loại thuật mới, các nhà võ học tự tin hơn vào bản thân khi không ngần ngại tu luyện theo chiều hướng tàn khốc hơn, và bất quy tắc hơn, họ không còn bị gò bó vào sự đẳng hướng trong " Cổ Thuyết " nữa.

Tuy nhiên, cho đến ngày nay, sự khôn ngoan nhất là kết hợp giữa " Tân Thuyết " và " Cổ Thuyết ". Đó là sự bù đắp cho những phần thiếu hụt của cả hai bên. " Hành Thuật Nhân " vẫn là một học thuyết cơ bản và có ý nghĩa nhất trong luyện tập võ học, đó là sự hài hòa Chính Tà. Còn " Tân Thuyết " là để dành cho những người đã hiểu rõ và nắm vững " Cổ Thuyết ". Những bậc đại danh trong võ lâm đều là những người áp dụng sáng tạo " Tân Thuyết " cả.

Vậy thì sự tồn tại Tà Khí của Hắc Đế Ấn trong Xuyên Tâm Hồ là như thế nào? Không lẽ những định nghĩa xưa kia về vạn vật trộn lẫn Chính Tà của " Cổ Thuyết " là đúng? Không, không thể như thế. – Xích Vân nghĩ. Chắc chắn là phải có lý do nào đó. Sự tồn tại Chính Tà cũng phải có quy tắc, đó là Chính và Tà, mỗi bên phải bằng nhau. Hắc Đế Ấn nhỏ bé như thế,

https://thuviensach.vn

sao lại có một lượng Tà Khí lớn bằng Chính Khí của Xuyên Tâm Hồ được? Đến con quái vật Hỏa Thiên Nhẫn cũng chỉ có Tà Khí suýt soát lớn gần bằng Chính Khí Xuyên Tâm Hồ mà thôi.

Suy nghĩ nhiều đến phát mệt! Xích Vân đang phát chán lên vì những mớ bòng bong " Cổ Thuyết " lẫn " Tân Thuyết " thì có tiếng gõ cửa phòng. Y nói:

-Ai đấy?

Một giọng cao cất lên:

-Tôi đây anh bạn!

" Chấn Phương " – Xích Vân uể oải. Y bước ra mở cửa phòng.

Nhưng không như Xích Vân nghĩ, Chấn Phương đang cười toe toét, anh ta cắp vào nách một vò rượu. Một tay thì cầm hai cái bát, tay kia cầm đĩa lạc đầy tú ụ.

-Anh bạn Xích Vân của tôi! – Chấn Phương hồ hởi – Uống rượu nào! Vừa mới mổ được ở lò ra đấy!

Cũng hay. Nhưng Xích Vân thấy thế này có vẻ không hợp lắm. Vừa mới sáng ra đã chén tạc chén thù, mà Hắc Đế Ấn thì vẫn chưa tìm ra. Vậy nên, ý tưởng đưa Hắc Đế Ấn vào trong rượu là tốt nhất! – Xích Vân nghĩ.

Hai người uống được một lúc, thì Xích Vân bắt đầu vào chuyện. Y cố gắng uống ít để cho đầu óc tỉnh táo. Kể cũng thật là lạ khi anh chàng Chấn Phương uống rượu như nước suốt ngày mà không bị say xỉn.

-Vậy là suốt mấy ngày nay, anh vẫn chưa tìm nổi Hắc Đế Ấn? – Chấn Phương hỏi.

-Nó trêu ngươi tôi! – Xích Vân bực mình – Tôi không tài nào xác định được vị trí của nó!

Chấn Phương ngẫm nghĩ. Kể cũng lạ khi Hắc Đế Ấn ở một nơi như Xuyên Tâm Hồ. Đó thật là một điều khó lý giải, chỉ có một khả năng là Xích Vân đã sai. Nhưng Xích Vân và Hắc Đế Ấn có mối liên quan gì đó, nên những điều Xích Vân nói cũng không thể cho là không chuẩn, nhưng sự thực thì cái gì đang tồn tại nơi đây?

-Vùng đất Kính Hồ Cư này, theo tôi nghĩ cũng chẳng có gì gọi là bình yên cho lắm. – Chấn Phương nói – Là một trong những chiến trường khốc

https://thuviensach.vn

liệt nhất thời kỳ Đại Hỗn Loạn, cảnh đầu rơi máu chảy không hiếm. Nhưng điều đó chẳng thể nói rằng có ảnh hưởng tới Xuyên Tâm Hồ. Vậy tôi nghĩ rằng, anh nên suy nghĩ, và kiểm tra lại sự cảm nhận của mình là có hoàn toàn chính xác không.

Không lẽ là sai? – Xích Vân tự hỏi.

Xích Vân ước gì mình có cái đầu của Thiên Ma. Có được nó lúc này thì thật đỡ quá!

-Tôi có đề nghị thế này… – Xích Vân nói – …anh có thể giúp chúng tôi tìm Hắc Đế Ấn không?

Chấn Phương suy nghĩ một lát.

-Nhưng tôi nói trước, khi tìm được Hắc Đế Ấn, anh phải trao nó lại cho tôi, để tôi gửi trả về Ngũ Hành Tộc. Có được không?

-Điều đó tuỳ thuộc xem tình hình thế nào đã. Anh cũng nên hiểu, Ngũ Hành Tộc không phải là nơi khiến những con người Uất Hận Thành chúng tôi tin tưởng.

Chấn Phương cười:

-Thành thật đấy!

Chấn Phương giơ tay ra:

-Vậy cứ theo thời thế mà ứng xử! Kể từ lúc này, tôi và anh là chiến hữu của nhau, đồng ý chứ?

Xích Vân không hiểu vì sao, y lại có một niềm tin khá mãnh liệt ở con người xa lạ này. Y cảm nhận được giọng nói cương quyết, dõng dạc và chân thực của Chấn Phương.

Xích Vân cười, y bắt tay Chấn Phương:

-Tôi đồng ý!

-Thế thì phải uống đã! – Chấn Phương nói – Uống cho say đi! Rồi muốn làm gì thì làm!

Hai tên uống rượu và nhai lạc chóp chép, tán phét được một lúc thì có tiếng gõ cửa, Xích Vân hỏi:

-Ai vậy?

Tiếng nói đáp lại:

-Là tôi!

https://thuviensach.vn

Xích Vân biết ngay đó là ai, y đứng dậy, nói nhỏ với Chấn Phương:

-Anh cứ uống đi. Tôi phải nói chuyện một lúc, khéo chừng chiều nay là chúng ta tác chiến với nhau rồi đấy!

Chấn Phương cười:

-Ai vậy?

Xích Vân không nói gì.

Diêu Linh đã đứng chờ ở bên ngoài. Xích Vân ngó lại lần nữa để chắc chắn là Chấn Phương còn đang mải mê đánh chén, rồi y từ từ đóng cửa phòng lại.

-Có chuyện gì vậy? – Xích Vân hỏi.

Diêu Linh không trả lời, đầu tiên là cô cho một tràng không nghỉ:

-Anh có biết bây giờ là giờ Mão rồi không? Trời sáng thế này rồi mà anh còn ngủ kỹ trong chăn thế à? Tôi thì lo lắng biết bao nhiêu việc, trong khi anh lại chỉ có ngủ! Mà tại sao lần nào cũng là tôi đi gõ cửa phòng anh trước thế nhỉ?

Nói chán, Diêu Linh chống nạnh thở hồng hộc lấy hơi. Xích Vân mỉm cười:

-Có cần uống nước không, để tôi lấy cho!

-Uống cái đầu anh!

Xích Vân bật cười. Y xoa tay lên đầu Diêu Linh khiến Diêu Linh bực, cô gạt tay ra:

-Anh làm cái gì đấy? Tôi là đứa trẻ để anh xoa đầu đấy à?

Xích Vân không hiểu sao từ lúc ngửi cái hương thơm trên tóc của Diêu Linh ở Tích Vũ Thành, y thèm được sờ mái tóc ấy một lần nữa. Xích Vân nói:

-Nhiều lúc, trông cô hay lắm!

-Hay cái gì? – Diêu Linh gắt.

Xích Vân thấy cái cửa phòng hơi động đậy một chút. Y nheo mắt, rồi nói với Diêu Linh:

-Cô nói hơi to đấy! Người khác đang để ý đó!

Rồi Xích Vân nắm tay, đấm mạnh lên cái cửa. Diêu Linh chỉ nghe thấy có tiếng huỳnh huỵch gì đó, cô không thể đoán ra được là gì. Diêu Linh

https://thuviensach.vn

hỏi:

-Sao … cái cửa sao lại…?

Xích Vân cười:

-A! Nó bị xệ xuống, nên tôi phải cho nó ngay ngắn lại ấy mà!

Xích Vân hỏi:

-Vậy có chuyện gì đây?

Diêu Linh đáp:

-À! Hoa Anh bảo tôi nói lại với anh là chiều nay, chúng ta sẽ ra Xuyên Tâm Hồ một lần nữa. Thế thôi.

-Vậy cô nên chuẩn bị kỹ đi. Có lẽ cô phải ngâm nước lâu đấy, nếu thấy không khoẻ thì thôi, để tôi và Hoa Anh đi cũng được...

-Không! – Xích Vân chưa nói hết câu mà Diêu Linh đã phản ứng lại ngay.

Xích Vân hơi giật mình một chút, y hỏi:

-Thì tôi chỉ nói vậy thôi, sao cô hét lên ghê thế?

Diêu Linh hơi đỏ mặt khi thấy mọi người trong quán trọ ở tầng dưới đang nhìn cô.

-Ừ.. thì… – Diêu Linh đáp – …Hoa Anh đã nói rồi. Chúng ta là một đội, không nên xé lẻ nhau ra. Như vậy sẽ không tốt.

Xích Vân cười. Y nhìn Diêu Linh một lúc, ánh mắt của y tươi vui và hơi hoang dại một chút khiến Diêu Linh như hút hồn vào đôi mắt ấy. Nó không đáng sợ như thường ngày.

-Cô lo lắng cho tôi hả?

-Thần kinh vừa chứ! Tôi hơi đâu mà có thời gian lo cho anh!

Diêu Linh ngúng nguẩy quay đi, nhưng được một lúc thì cô lại quay ngược trở lại, nói:

-Hoa Anh có gửi anh cái này!

Diêu Linh đưa cho Xích Vân một chiếc khăn. Xích Vân nhận lấy, y hỏi:

-Đây là…

-Tôi không biết gì đâu! Có gì thì anh tự hỏi cô ấy!

Có vẻ như Diêu Linh không thích cái công việc đưa hộ này lắm nên cô đi ngay. Để lại Xích Vân đứng trơ thổ địa ra đó với cái khăn.

https://thuviensach.vn

Xích Vân giở cái khăn ra, y thấy cái khăn này được thêu rất đẹp, có hình một con chim phượng đang vỗ cánh. Mặc dù không hiểu Hoa Anh đưa chiếc khăn này cho mình là có dụng ý gì, nhưng mùi thơm từ cái khăn làm Xích Vân ngây ngất, y bước vào phòng mà không hề suy nghĩ gì cả.

Bước vào phòng, Xích Vân đã thấy Chấn Phương nằm sóng xoài trên đất, đầu anh ta bắt đầu sưng vếu lên. Vì cái tội thích nghe trộm nên Chấn Phương đã lỡ tay làm cái cửa động đậy, và hậu quả là ăn phải một đấm của Xích Vân.

-Anh nghe trộm chuyện của tôi được? – Chấn Phương gắt – Thế sao tôi vừa nghe chuyện của anh một tý mà anh đã đánh tôi rồi?

-Thế ai bảo anh nghe làm gì! Tự chuốc vạ vào thân thì ráng chịu!

-Thế à?

Lợi dụng Xích Vân không để ý, Chấn Phương nhảy lên lưng Xích Vân, đè xuống và lấy giầy đập vào đầu Xích Vân:

-Dám đánh tôi hả? Tôi phải cho anh một trận!

Xích Vân vật ngửa Chấn Phương ra, và y cũng tháo giầy, đập cho Chấn Phương một trận:

-Đồ chết tiệt! Anh gây sự hả?

Xích Vân không thấy ghét Chấn Phương tí nào, y vừa đánh Chấn Phương lại vừa cười.

Nếu tấm lòng thật sự tốt, thì người ta sẽ hiểu cho mình thôi.

Xích Vân cười, y đã có thêm những người bạn mới.

…

Giờ Mão. Kính Hồ Cư.

Ngài Hàn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì Kính Hồ Cư cũng đã ở đây.

Trong phòng trọ, Hàn Vệ thì vẫn ngủ say như chết từ tối hôm qua, còn Lã Vân thì đã bù đầu vào đống giấy tờ từ lúc nào. Việc có thêm " thổ " mới tại Kính Hồ Cư đã làm y phải suy nghĩ nhiều. Những miếng hàng béo bở sắp đổ đầy miệng, nhưng ăn không khéo thì chết nghẹn lúc nào chẳng biết. Mệt!

-Cũng nên giữ gìn sức khoẻ đi con trai! – Ngài Hàn nói – Đợi khi nào xong hết toàn bộ công việc ở đây đã, rồi lập " thổ " cũng chưa muộn. Mày

https://thuviensach.vn

cứ đâm đầu vào mấy cái thứ ấy thì chỉ tổ loạn óc thôi.

Lã Vân lặng lẽ cười. Y hỏi:

-Bác Hàn. Cháu không hiểu. Đến đây là vì Bất Kiếp Viện, mà gặp chúng thì chỉ có nói chuyện bằng vũ lực. Người như cháu thì giải quyết được vấn đề gì?

Ngài Hàn cười, ông nói:

-Vậy mày nghĩ mày thuộc dạng người như thế nào?

-Cháu chỉ thích những công việc cần suy nghĩ một chút.

-Vậy thì mày cứ suy nghĩ đi! – Ngài Hàn cười.

Ngài Hàn bước ra khỏi phòng, Lã Vân hỏi:

-Bác đi đâu vậy?

-Tao cần xem xét Kính Hồ Cư đang có những ai ở trong này.

…

Giờ Mão. Kỳ Bàn Cốc.

Hàng chục chiếc Phi Kiếm bay rợp trời. Nếu không biết, thì người ta cứ tưởng đây là một đội vệ binh đang đi tuần tra.

Người đi đầu tiên ra hiệu dừng lại. Cả đoàn Phi Kiếm hạ xuống đất.

Vô Ảnh với bộ áo khoác đen nói:

-Nghỉ một lát đã.

Vô Ảnh đã thoát khỏi sự truy đuổi của vệ binh bằng cách dùng Viên Giác Đại Sư uy hiếp bọn họ. Hắn cũng phải cám ơn ông già này lắm, vì nhờ có ông ta, hắn mới không phải rách việc làm gì, chỉ tổ rắc rối. Vì vậy, hắn vẫn mang theo Viên Giác Đại Sư đi theo như một bức bình phong vững chắc.

Vô Ảnh dặn dò với những tên canh chừng Viên Giác Đại Sư. Đại Sư đang bị trói lại một cách không thoải mái chút nào.

-Canh chừng lão ta cẩn thận. Không thì cẩn thận cái mạng của bọn bay.

-Vâng!

Vô Ảnh tiến lại gần một cô gái đang bị trói, hắn nâng cằm cô gái lên:

-Không ngủ đấy chứ?

Cô gái vùng vằng thoát khỏi đôi tay của Vô Ảnh. Hắn tát cô đến bốp một cái. Bọn đàn em của Vô Ảnh trông vậy mà cũng xót cả ruột. Hàn Ngọc

https://thuviensach.vn

xinh như hoa như ngọc thế mà Vô Ảnh chẳng hề nương tay.

Vô Ảnh nhếch mép cười, hắn cởi trói cho Hàn Ngọc, rồi bảo:

-Đi ra đây!

Hàn Ngọc đứng trơ ra đó, hướng ánh mắt căm hận và ghê tởm về phía Vô Ảnh.

-Ta nói là đi ra đây! – Vô Ảnh thì thầm vào tai Hàn Ngọc.

Hàn Ngọc vẫn không chịu nghe.

Vô Ảnh đá mạnh vào chân Hàn Ngọc khiến cô khuỵu xuống, rồi hắn lôi cô đi xềnh xệch.

Bọn dưới trướng Vô Ảnh đợi hắn đi khuất rồi mới thì thào:

-Này! Chúng mày nghĩ Vô Ảnh đại nhân sẽ làm gì con nhỏ đó?

-Chắc là quật nó một trận thôi! – Một tên nói – Đại nhân sẽ không bỏ lỡ cơ hội này đâu! Con bé ấy xinh thế kia mà!

-Ừ. Chắc là như vậy!

Bọn chúng gật gù, chẳng thằng đàn ông nào có thể cưỡng lại được trước một cô gái như Hàn Ngọc cả.

Vô Ảnh thả tay xuống, hắn nhìn Hàn Ngọc không biết chán.

-Ngươi định làm gì chứ! – Hàn Ngọc nói.

Vô Ảnh ngồi xuống, hắn đưa tay lên mặt Hàn Ngọc thì bị Hàn Ngọc đẩy ra:

-Đồ khốn! Ngươi không có đủ tư cách! Ngươi chỉ là con súc vật!

Vô Ảnh nắm lấy tay Hàn Ngọc, hắn đè cô ra, Hàn Ngọc không thể nào kháng cự lại trước một Vô Ảnh đầy sức mạnh. Cô chỉ còn biết khóc.

Nhưng rốt cục thì Vô Ảnh chẳng làm gì. Hắn đè Hàn Ngọc ra chỉ để ngắm Hàn Ngọc cho rõ hơn, hắn nhìn kỹ gò má đỏ ửng lằn lên lốt ngón tay. Vô Ảnh hỏi:

-Có đau không?

Hàn Ngọc nói:

-Đồ đê tiện. Muốn làm gì thì làm đi!

Vô Ảnh đỡ Hàn Ngọc ngồi dậy, hắn nói:

-Cô nên nghe lời đi thì tốt hơn.

Hàn Ngọc im lặng.

https://thuviensach.vn

Vô Ảnh cười:

-Cô không ngờ là sẽ bị lâm vào tình cảnh này, đúng không?

Hàn Ngọc không trả lời, Vô Ảnh nắm lên cằm Hàn Ngọc và kéo gần lại:

-Cô nên lịch sự đi một chút! Đối thoại là biểu hiện của lịch sự đấy!

Hàn Ngọc vẫn hướng ánh mắt cương quyết về phía Vô Ảnh. Vô Ảnh định giơ tay lên đánh thì Hàn Ngọc nói:

-Một người đàn ông lịch sự thì không bao giờ đánh phụ nữ cả.

Vô Ảnh cười, hắn hạ tay xuống rồi kéo khuôn mặt Hàn Ngọc lại gần:

-Tôi thích cái sự kiên cường của cô đấy. Những kẻ tôi gặp từ trước đến nay có tính cách như cô rất hiếm, rất hiếm. Đa phần bọn chúng đều sợ hãi và van xin quỳ lạy tôi trước khi chết. Con người mà! Con người chỉ sống một cách đúng nghĩa khi đối mặt với cái chết.

Hàn Ngọc vùng vằng:

-Ngươi là kẻ thích cười trên sự sợ hãi của người khác! Đó không phải là người, đó là thú vật!

-Vậy sao?

Vô Ảnh ve tay lên mái tóc đen của Hàn Ngọc, mặc dù ghê tởm sự thô lỗ đó của Vô Ảnh nhưng Hàn Ngọc vẫn ngồi yên đó. Đối với một tên không biết thương xót như Vô Ảnh thì chỉ có mang lại thiệt cho mình – Hàn Ngọc nghĩ.

-Nhìn mái tóc của cô, tôi lại nghĩ tới một người phụ nữ trước đây. Bà ta cũng bị tôi dồn đến bước đường cùng. Và cô biết bà ta đã dùng cách gì để giữ lấy mạng sống của mình không?

Hàn Ngọc đang nghe những lời của Vô Ảnh nói, tuy vậy, cô quay mặt đi giả vờ như không quan tâm.

-Bà ta đã đem đứa con trai của mình ra để trao đổi, rằng nếu nó có thể phục vụ cho ta thì ta cứ việc đưa nó đi, và ta sẽ tha mạng cho bà ta.

Hàn Ngọc không tin chuyện này, cô nghĩ rằng tên Vô Ảnh đang bịa đặt. Hổ dữ cũng không bao giờ ăn thịt con, huống chi là một người mẹ? Đứa con dứt ruột đẻ ra, không lẽ lại có thể đem ra trao đổi được sao?

-Thật nực cười! – Hàn Ngọc nói – Một kẻ như ngươi thì chỉ có thể bịa đặt ra chuyện đó, chứ không hề có người mẹ nào như vậy cả!

https://thuviensach.vn

Vô Ảnh cười ngất, hắn nói:

-Tôi đã giết bà ta.

Vô Ảnh thì thầm:

-Trên đời này, điều khốn nạn nhất là đem thứ tình cảm máu mủ ra để trao đổi.

-Một người như ngươi mà cũng nói ra được câu đó à? – Hàn Ngọc khinh bỉ.

-Tôi không hề bịa đặt câu chuyện ấy. Người mẹ đó đã chết, còn đứa con bà ta thì ta để nó sống. Tôi muốn nó phải sống, khi nào tôi muốn nó sống thì không có cái gì có thể làm nó chết, kể cả là ý trời! Tôi đã để thằng bé đó sống, nhưng tôi để nó lại một mình, muốn tồn tại được thì phải tự thân mình sống mà thôi.

Vô Ảnh quay ra:

-Thằng bé ấy cũng có phúc thật. Nó lưu lạc về tận Kiếm Tiên Thành, và được Lã Vân mang về nuôi.

Hàn Ngọc giật mình, cô nói:

-Không lẽ…

-Đúng, thằng bé ấy chính là Dư Nhận bây giờ.

Hàn Ngọc mất bình tĩnh, nếu thực sự Dư Nhận là do Vô Ảnh cứu, thì Dư Nhận sẽ phải trả cái ơn đó. Và hậu quả của chuyện này thì chính cô cũng không tưởng tượng nổi.

Dư Nhận là người của Bất Kiếp Viện.

-Cô cũng là một người thú vị. – Vô Ảnh nói – Một cô gái kiên cường. Nhưng cô lại không có được cái trí thông minh đáng sợ của cha cô. Cô đã quá tin vào Kế Đô, và kết cục là như thế này.

Hàn Ngọc cảm thấy tim mình như đang bị những chiếc dao móc róc ra từng mảng, rồi vỡ vụn. Cô không thể ngờ Kế Đô lại phản bội cô, phản bội cha cô. Ngài Hàn đã nuôi dưỡng Kế Đô, tại sao anh ta lại có thể quay ngoắt trở mặt như vậy? Tại sao? Tại sao Hàn Ngọc đã dành trọn sự quan tâm, lòng yêu thương cho Kế Đô, mà Kế Đô lại có thể đối xử với Hàn Ngọc như thế? Sai rồi. Tất cả đã sai rồi! Cuộc đời này thật lắm cạm bẫy, và người đặt những cạm bẫy đó lại là người mà mình yêu thương nhất. Trong Hàn Ngọc

https://thuviensach.vn

bắt đầu tràn lên một nỗi căm hận Kế Đô không kém gì sự căm hận đối với Vô Ảnh. Kế Đô là thằng khốn nạn! Thằng súc sinh! Hắn đã chối bỏ những ơn nghĩa mà Ngài Hàn dành cho hắn. Trên đời này còn kẻ nào hèn hạ hơn thế nữa? Hắn làm thế này thì để được cái gì, cái gì chứ?

-Tại sao Kế Đô lại thỏa hiệp với ngươi? – Hàn Ngọc hỏi.

-Hắn đâu phải là người tận tâm như cô nghĩ? – Vô Ảnh mỉa mai.

Hàn Ngọc im lặng.

-Cách đây gần sáu tháng, tôi đã gặp Kế Đô và nói chuyện với hắn, tôi đã đề nghị hắn làm việc cho Bất Kiếp Viện, trở thành nội gián trong Hàn Thuỷ. Đúng là lúc đầu, hắn có từ chối lời đề nghị của tôi, và tôi đã phải cho hắn một trận. Và…như tôi đã nói. Con người ta chỉ sống với bản chất của mình trước lúc chết, và để giữ cái mạng, Kế Đô đã chấp nhận lời đề nghị đó.

Hàn Ngọc đau đớn, cô không thể tin một ngày nào đó Kế Đô lại phản bội mình.

Vô Ảnh nhìn quanh, hắn nói:

-Tối nay, qua Điện Phật là chúng ta đã qua Kỳ Bàn Cốc. Cô nên chuẩn bị cho một chuyến đi dài thì tốt hơn.

Hàn Ngọc vẫn im lặng ngồi đó. Vô Ảnh nói:

-Cô đừng nghĩ nhiều về Kế Đô nữa. Rốt cục nghĩ về hắn thì cô càng thêm bực dọc mà thôi. Hắn đã bán đứng cô rồi, đó là điều không thể chối cãi, cô bé ạ!

-Không! Huynh ấy sẽ quay lại! – Hàn Ngọc nói.

Vô Ảnh nhìn, hắn trố mắt rồi cười phá lên:

-Cô bé bị làm sao vậy?

…

Giờ Mão. Kỳ Bàn Cổ.

Kế Đô lặng lẽ bước đi.

Anh đang làm gì thế này?

Anh cố gắng gạt ra mọi suy nghĩ rối ren trong đầu, nhưng càng gạt nó thì nó lại đâm sâu hơn vào trong đầu anh.

Trong thâm tâm Kế Đô lại nổi lên một suy nghĩ khác thường.

https://thuviensach.vn

“ Có nên cứu Hàn Ngọc không? “.

Hàn Ngọc là tất cả những gì mà anh có. Anh yêu quý Hàn Ngọc, vì chỉ có Hàn Ngọc là hiểu anh.

“ Không, mày sai rồi “.

Không thể được! Vô Ảnh quá mạnh, hắn mạnh hơn Kế Đô! Hắn đã chứng minh được điều đó! Hắn là kẻ mạnh nhất của Bất Kiếp Viện! Hắn thực sự là một con quỷ khát máu nhất mà Kế Đô từng biết!

Nhưng trong đầu Kế Đô lại nổi lên một hình ảnh khác.

“Muội có mạnh mẽ, có trưởng thành, là vì niềm tin của muội vào huynh đấy, Kế huynh” .

Kế Đô lặng mình, anh đã phản bội Hàn Ngọc.

“Vì muội biết huynh không bao giờ phản bội muội cả” .

-Em có tha thứ cho ta không? – Kế Đô tự nói với mình – Ta đã phụ em mất rồi!

“Thì muội vẫn sẽ yêu huynh, mến huynh. Có điều muội chỉ giận một chút thôi “.

-Tại sao chứ? – Kế Đô gào lên trong không gian lặng im – Tại sao em lại yêu quý tôi chứ? Tại sao em lại gây ra cho tôi sự khó xử thế này? Nếu không, ai đi đường nấy có phải là tốt không? Tại sao?

“Yêu mà cũng cần lý do sao ?” .

Kế Đô ngồi xuống, anh không thể đứng vững nổi nữa.

…

-Cô ngây thơ quá đấy! – Vô Ảnh nói – Không một kẻ phản bội nào muốn quay đầu lại!

-Ngươi không thể hiểu được! – Hàn Ngọc nói – Kế Đô không phải là người bạc tình!

-Nhưng sự thật vẫn là sự thật thôi, cô bé ạ! – Vô Ảnh cười khẩy.

…

Kế Đô quay đầu lại nhìn về phía Điện Phật.

Đêm nay, Hàn Ngọc sẽ bị đưa qua đó.

…

-Điều gì làm cô nghĩ rằng hắn sẽ quay trở lại chứ? – Vô Ảnh hỏi.

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc cười, lần đầu tiên cô cười từ tối hôm qua:

-Đó là thứ mà ngươi không bao giờ hiểu được!

-Cái gì vậy?

…

Kế Đô đứng thẳng dậy.

Đối với anh, Hàn Ngọc là người quan trọng nhất. Hơn tất cả những thứ khác.

Kể cả là mạng sống của anh.

…

-Cái gì vậy? – Vô Ảnh hỏi.

-Đó là niềm tin. – Hàn Ngọc trả lời.

…

Cánh đồng cỏ rẽ sang hai bên cho những bước chạy như bay của một người. Đôi chân không biết mệt mỏi, không điều gì có thể cản nổi bước chân ấy của anh ta.

Kế Đô.

Anh muốn tìm lại bản thân mình.

Và tìm lại Hàn Ngọc.

…

Giờ Thìn. Xuyên Tâm Hồ.

Ngài Hàn đang thong dong đi bộ trên bờ Xuyên Tâm Hồ.

Ngài cảm thấy hôm nay có điều gì khác lạ, bứt rứt ở trong người. Không biết đó là điềm báo gì, hay chỉ là ông cảm thấy như vậy? Nhưng cái cảm giác thật là nóng lòng, thật sự là nó đang rất nóng, nóng hơn bao giờ hết. Mặt nước phẳng lặng như tấm gương của Xuyên Tâm Hồ cũng không làm ông cảm thấy dịu đi cái cảm giác đó. Biết nói thế nào nhỉ? Nó chẳng phải vui, cũng chẳng phải buồn. Nó bứt rứt, hơi khó chịu một chút, nhưng cũng hơi sảng khoái ở mặt nào đó. Nó thôi thúc người ta phải làm một điều gì đó. Rất hào hứng.

Cuộc sống vài chục năm nay đã làm Ngài Hàn quên mất đi cái cảm giác ấy là đang biểu hiện cho cái gì. Ông thấy quen lắm, nhưng không tài nào nhớ ra nổi nó đang chỉ dẫn đến điều gì.

https://thuviensach.vn

Cuộc đời này như một chén rượu, uống cho say, cho đã rồi ngẫm nghĩ lại.

Ta đã sống đủ chưa?

Ngài Hàn cười.

Ngài Hàn thấy một ông lái đò đang cất tiếng hát, tiếng hát hơi khàn, nhưng vẫn đủ làm cho ngài cảm thấy có chút gì luyến tiếc về những dự định mà mình chưa hoàn thành. Ngài Hàn gọi to:

-Này, ông lão! Có chuyện gì mà ông vui vậy?

Ông lái đò cũng nói lớn:

-Sống tự do, tự tại, điều này không phải là vui sướng nhất sao?

Ngài Hàn nói to:

-Chẳng lẽ sống tự tại mãi sao? Cuộc đời này cần khuấy đảo! Cuộc đời này cần xao động!

-Lão thì thích sự tĩnh lặng hơn. Tại sao ngài không tự ngẫm nghĩ lại xem, trong cuộc đời mình, có những thứ gì vui vẻ chăng?

Ngài Hàn cười lớn:

-Ngày đi qua, thời gian tới, bầu nhiệt huyết vẫn còn. Làm thế nào đây?

Ông lái đò cũng cười:

-Ngài không thấy bản thân ngài trong lúc này, ngài hãy nhìn lại bản thân ngài trong quá khứ.

-Sống mãi trong quá khứ, mệt lắm, ông lái đò ạ! Đường đi đã dài rồi, mệt mỏi rồi. Ta cần một mục đích mới, một khát vọng mới!

-Lão nghĩ khác ngài, lão thích yên tĩnh! – Ông lái đò cười lớn.

Ngài Hàn nói:

-Chúng ta nói chuyện không hợp nhau rồi!

-Đúng là nói chuyện không hợp! Nhưng vẫn có một điểm chung đấy chứ!

-Là gì vậy? Ông lái đò?

-Tôi có khát vọng yên tĩnh, ngài có khát vọng khuấy động. Mỗi chúng ta đều đang cố gắng vì khát vọng của riêng mình, đó là sự hạnh phúc! Ngài cũng nghĩ vậy chứ? Đường chủ Hàn Thuyên?

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn ngạc nhiên. Người ta có thể biết tên ông, nhưng đâu có mấy ai biết được ông là người Uất Hận Thành? Và lại càng ít người biết ông là Đường chủ của Uất Hận Thành. Vậy ông lái đò này là ai?

-Ông lão là ai vậy? Xin cho biết danh tánh? – Ngài Hàn nói lớn.

-Một người thích phiêu diêu tự tại. – Ông lái đò cười lớn.

Rồi chẳng nói gì nữa, ông lái đò dong thuyền đi.

Ngài Hàn nghĩ lại.

Bản thân ông đang cần điều gì đây?

Đường xa, đường dài, làm tan nát những trái tim yếu đuối mỏng manh. Chỉ có những trái tim mạnh mẽ, những trái tim dũng cảm mới đủ sức bước tiếp. Bước đi những con đường mà chưa một ai từng đi bao giờ. Những trái tim chan chứa dòng máu nóng. Những trái tim đầy sự nhiệt huyết, không nhạt đi theo năm tháng.

Ngài Hàn cười một mình.

Ngài có một trái tim như thế.

…

Giờ Ngọ. Kiếm Tiên Thành. Ngày thứ ba trước cuối tuần năm canh giờ.

Dư Nhận ngồi lặng lẽ. Hắn tự cười thoả mãn với chính mình.

Trước mặt hắn là một tờ ngân phiếu, ghi rõ ràng dòng chữ: Hai mười ngàn Kim Nguyên Bảo. Với số tiền này, hắn có thể mua một quán ăn, hàng trăm quán trọ, sòng bạc, kỹ viện, trở thành một ông chủ mới, và có lẽ, sẽ trở thành một bang chủ mới. Dưới tờ ngân phiếu có dòng chữ rõ ràng tên người chủ sở hữu phiếu này: “ Hà Gia Đoàn “.

Và dưới tờ ngân phiếu, có một loạt những bức thư. Nét chữ mảnh, thẳng và chủ nhân của những dòng chữ này có cái tên thật khiến người ta phải chú ý: Thiên Ma.

Dư Nhận cười, đến lúc này thì không còn gì để giấu được nữa.

Chỉ tối nay thôi, số phận sẽ được định đoạt.

Có tiếng gõ cửa, Dư Nhận cất vội những đống giấy tờ chết người này vào ngăn bàn. Chỉ cần sơ ý một chút là hỏng bét hết chuyện. Hắn nói:

-Vào đi!

Phương Thác cùng với Tứ Cát cùng đi vào. Phương Thác nói:

https://thuviensach.vn

-Chiều nay, chúng ta sẽ phải đi một vòng để coi lại cái thành Bắc. Bọn Thái Nhật đang rất đáng nghi ngờ.

-Ừ - Dư Nhận nói.

Tứ Cát để ý thấy nét vui tươi trên khuôn mặt Dư Nhận. Một điều thật hiếm thấy ở một tên lừ đừ này, Tứ Cát hỏi:

-Có chuyện gì vui vậy?

Dư Nhận hơi luống cuống:

-À…không…chẳng có gì cả.

Phương Thác nheo mắt, hắn nói:

-Để ý cho thật tốt. Mọi động tĩnh gì mày phải nói lại cho tao. Không thì…

-Thì sao?

-Hậu quả lớn đấy chú em ạ!

Hậu quả à?

Nó là cái gì thế?

Chỉ cần qua tối nay thôi là sẽ biết chuyện liền.

…

Giờ Dậu. Xuyên Tâm Hồ.

Lần này thì không những cả nhóm của Xích Vân mà Chấn Phương và Hổ nhân Thụ Cáp cũng đi cùng. Sự thoả thuận đã xong. Mặc dù Hoa Anh vẫn có vẻ hơi không thích lắm chuyện Chấn Phương tham gia vào vụ này, nhưng cô cũng cảm thấy đó là một điều cần thiết. Bây giờ, sự giúp đỡ của Ngũ Hành Tộc là cần thiết. Những người trong Ngũ Hành Tộc đều là các bậc cao thủ về võ thuật, pháp thuật nên có họ, sự đối đầu với Bất Kiếp Viện cũng sẽ giảm nguy hiểm xuống một phần. Hơn nữa, cũng chỉ có Ngũ Hành Tộc là đủ khả năng tiêu huỷ Hắc Đế Ấn vì Ngũ Hành Tộc có Tam Thiên. Có lẽ Vũ Tộc Ẩn Giả đã biết chuyện này rồi – Hoa Anh nghĩ vậy.

Xuyên Tâm Hồ đã không còn tĩnh lặng nữa, nó dập dềnh sóng và rì rào. Không lẽ ông lái đò không còn đi thuyền nữa? Xích Vân tự hỏi.

-Anh có xuống hồ được không? – Chấn Phương hỏi Thụ Cáp.

-Có lẽ là thôi. Tôi nên ở lại trên này thì tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Xích Vân nghĩ vậy cũng phải. Cần có một người cảnh giới ở trên bờ, nhỡ có chuyện gì còn báo động được.

-Xuống hồ thôi! – Hoa Anh nói.

Xích Vân, Chấn Phương, Hoa Anh và Diêu Linh cùng đi xuống Xuyên Tâm Hồ. Đang ngập chìm trong nước, Hoa Anh nói nhỏ với Xích Vân:

-Xích Vân này…

-Chuyện gì?

-Cảm ơn anh về chuyện hôm qua.

Xích Vân thấy mình đang cười, y hỏi ngay:

-Vậy chiếc khăn đó là…

-Để sau hẵng nói. Tập trung đi.

Đến khi chân không còn với tới được mặt nước nữa, Hoa Anh nói:

-Lặn nào!

Năm người cùng lặn xuống mặt nước tối đen như mực. Màn đêm đang bao trùm.

…

Giờ Dậu. Kính Hồ Cư.

Ngài Hàn và Hàn Vệ đang cùng nhau bước trên con phố đông người qua lại. Thỉnh thoảng lại gặp một đám vệ binh đang nói chuyện với người của Độc Tâm. Quan hệ với nhau lâu như vậy nên giờ cũng có thể coi vệ binh Kính Hồ Cư là một phần của Độc Tâm rồi.

-Lã Vân đâu bố? – Hàn Vệ hỏi.

-Nó ra ngoài Kính Hồ Cư một chút, thằng này sắp trở thành một thằng điên vì suốt ngày lao đầu vào giấy tờ rồi, tao bảo nó ra ngoài một chút cho thoáng. Đàn ông gì chứ, lên hai mươi hai rồi mà nó vẫn ẻo lả còm nhom như đàn bà, mà cái mặt thì hốc hác cả đi, chán thật! Khéo người ta bảo tao ngược đãi và không đối đãi tử tế nó chứ!

Hàn Vệ uể oải vươn vai, hắn lần mò đến hàng quán xem có đồ ăn thức uống gì hay không. Cả ngày trời nằm ngủ, khiến hắn chưa thể đi thăm thú nơi đây nhiều.

Ngài Hàn bỗng thấy tai mình nghe được một số bước chân gấp gáp và mau lẹ. Ngài quay ra nhìn khắp mọi nơi. Không có gì cả, mọi người vẫn

https://thuviensach.vn

đang đi lại bình thường, vệ binh vẫn đang rỗi việc.

Nhưng những tiếng kim loại chạm nhau, không thể khác được!

Ngài Hàn phản xạ mau lẹ, ngài tới bên Hàn Vệ, thì thầm:

-Tới rồi!

Hàn Vệ đang nhồm nhoàm miếng thịt nướng, hắn hỏi:

-Cái gì tới?

-Chúng nhanh hơn ta tưởng! Bất Kiếp Viện!

Hàn Vệ mở to mắt, người hắn căng lên như muốn phá tung chiếc áo hắn mặc bên ngoài. Cả hai cha con họ Hàn nhìn quanh và để phòng khắp nơi.

Chuyện gì đến cũng phải đến. Những vệ binh đang nói chuyện bỗng nhiên bị chặt đứt đầu. Những kẻ mặc áo đen cùng với thanh đao sáng loá.

Tiếp sau đó là cảnh tượng hỗn loạn trong Kính Hồ Cư, những kẻ mặc áo đen đông đến hàng trăm giết hết tất cả những người có mặt trên con phố. Đội vệ binh trở tay không kịp.

Hàn Vệ định ra tay thì Ngài Hàn ngăn lại:

-Đừng! Lánh tạm vào đâu đã! Đừng lộ mình ra lúc này!

Cảnh tượng chém giết liên tục vụt qua trước mắt Hàn Vệ. Mặc dù những người bị giết chẳng liên quan gì tới hắn, nhưng thú thực là hắn rất muốn cho những tên sát thủ này nhừ xương. Bọn sát thủ đang ném lửa đốt nhà, đốt khắp mọi thứ mà chúng nhìn thấy.

-Ra Xuyên Tâm Hồ ngay. – Ngài Hàn nói.

-Sao lại ra đấy?

-Thì cứ đi đã!

-Lã Vân thì sao? – Hàn Vệ hỏi.

-Nó sẽ biết chuyện gì đang diễn ra!

…

Giờ Dậu. Bên ngoài Kính Hồ Cư.

Lã Vân đang nhẩn nha đi trên đồng cỏ. Theo lời Ngài Hàn, y cần ra ngoài để thư giãn một chút cho cái đầu óc căng như bị bông về công việc. Những thứ đó, theo Ngài Hàn, thật là đáng ghét, và dễ làm người ta tổn thọ lắm!

https://thuviensach.vn

Nhưng y nghe thấy tiếng hét rầm trời từ trong Kính Hồ Cư. Lã Vân quay lại, lửa cháy bốc lên ngùn ngụt khắp nơi.

Y lo lắng. Liệu Ngài Hàn và Hàn Vệ có ổn không? Tất nhiên điều lo lắng đó là hơi thừa, nhưng Lã Vân cần vào ngay trong đó để xem xét tình hình. Y chạy một mạch, hướng về Kính Hồ Cư.

Nhưng chạy được một lúc, y thấy một người mặc áo đen đang chờ mình.

Lã Vân có linh cảm chẳng lành về người này, y bước chậm lại.

Người mặc áo đen nói:

-Anh là Lã Vân?

Lã Vân ngẩn người ra một lúc rồi đáp lại:

-Là tôi.

Y cảm thấy câu trả lời hơi ngớ ngẩn một chút.

-Anh không thể vào trong đó được. Hãy ở yên đây thì tốt hơn.

-Vì sao?

-Nguy hiểm.

Lã Vân cười khẩy:

-Nhưng tôi có việc. Tôi cần vào đó. Xin lỗi, tôi không quen biết anh bạn, hãy để tôi đi.

Người mặc áo đen bước ra chặn đường:

-Thế thì phải có sự cho phép của tôi đã!

Người mặc áo đen cởi mũ trùm.

Lã Vân đã sai khi gọi người này là anh bạn.

Một người phụ nữ, mái tóc đen được cài trâm gọn gàng, đôi mắt hiền và đẹp. Cô gái nói:

-Tôi là Hắc Băng. Người của Bất Kiếp Viện.

…

Giờ Dậu. Thành Nam Tổ Long.

Hàn Thanh chưa bao giờ cảm thấy bất an như lúc này.

Anh thấy có sự việc gì đó không ổn lắm.

Dưới nhà, những người của Hàn Thuỷ đang đi lại, họ chuẩn bị mang hàng ra để bán chợ đêm.

https://thuviensach.vn

Lúc này, anh cần Trúc Mai ở bên cạnh, anh cần một bàn tay mềm mại xoa dịu cái đầu. Nhưng Trúc Mai đã ở ngoài Thành Tây mất rồi.

*

* *

Buổi sáng nay, Hàn Thanh đã đến nhà của Hà Gia Đoàn, và không như anh tưởng tượng về một sự lạnh nhạt, anh được tiếp đón như một thượng khách, toàn các món sơn hào hải vị tiếp đãi. Và không chỉ có vậy, Hà Gia Đoàn, Hà Gia Tập, và cả Hà Gia Nhạ cũng nâng ly rượu với anh. Một cuộc nói chuyện để bắt tay quan hệ, kể như vậy cũng thật là thoả đáng.

-Hàn công tử! – Hà Gia Đoàn nói – Tôi có thể đảm bảo với công tử rằng, từ nay một phần của Hàn Thuỷ trên thành Tây này sẽ được chúng tôi bảo hộ!

-Nếu được như vậy, thì vãn bối phải cảm ơn Hà bang chủ rồi! – Hàn Thanh nâng ly tỏ ý thịnh tình, mặc dù anh đang đùa bỡn với câu nói đó. Anh biết thừa, lời nói chỉ là lời nói mà thôi.

Lần này, đến lượt Hà Gia Tập lên tiếng:

-Tối hôm trước, thật là thất lễ với công tử! Hắc Bạch Song Điểu đã không nể mặt công tử rồi! Tại hạ hết sức xin lỗi về chuyện đó, mong công tử thông cảm cho, muốn làm ăn với ai, thì điều đó phải tùy thuộc xem người đó có xứng không, công tử hiểu mà!

Hàn Thanh chẳng thông cảm gì cho cái chuyện đó lắm, thử sức đến nỗi để lại vết thương thì thật là khó thông cảm. Đương dưng ban đêm, lại đi thử thách người ta, và Hàn Thanh dám chắc, nếu còn chiến đấu tiếp với Hắc Diệu Điểu, thì không phải là còn cười cười nói nói ở đây thế này.

-Tiểu đệ hiểu điều đó! – Hàn Thanh nói tiếp – Đó cũng là một cách hay! Xin Tập huynh nâng ly để tỏ lòng bằng hữu với tiểu đệ!

-Hay lắm! – Gia Tập cười.

Buổi chiêu đãi cũng đã xong. Lần này, người ra tiễn Hàn Thanh là Hà Gia Nhạ. Cái mà Hàn Thanh cảm giác được ở Gia Nhạ, đó là sự thành thật và tự nhiên, không giống như kiểu giả dối và hơi khoa trương của Gia Đoàn và Gia Tập.

https://thuviensach.vn

-Từ nay, chúng ta đã là người có quan hệ. – Gia Nhạ nói – Rất vui mừng khi được làm bạn với công tử! Tôi tên là Hà Gia Nhạ!

Hàn Thanh cũng đáp lại:

-Tại hạ cũng vậy. Từ sau này, cứ gọi tại hạ là Hàn Thanh!

*

* *

Cuộc đời lắm lúc thật trớ trêu. Một người đáng mến như Hà Gia Nhạ, sao lại là con của Hà Gia Đoàn, một kẻ khét tiếng về sự độc đoán và thủ đoạn? Điều này chắc chắn sẽ gây ra những sự khó xử không đáng có về sau của Hàn Thanh. Thà rằng Gia Nhạ cũng giống người cha thì tốt hơn, để Hàn Thanh muốn ghét thì ghét cùng một bộ, tại sao lại có thứ khác biệt như Gia Nhạ chứ? Thật là bực mình với số phận lắm!

Hàn Thanh quay vào giường và nằm ngủ. Lúc buồn chán, anh thường ngủ.

Những người của Hàn Thuỷ bỗng thấy một đôi tay to lớn đang bẻ cong một người lại. Họ chưa kịp thốt lên sợ hãi thì những lưỡi đao đã cắt đứt họng của họ.

Kẻ có đôi tay to lớn đó dẫn đầu đám sát thủ, tiến lên gác. Từng người trong Hàn Thuỷ bị giết rất nhanh, không gây ra tiếng động.

Đám sát thủ đứng trước cửa phòng Hàn Thanh.

Chúng tiến vào, rồi như định sẵn, tên cầm đầu lao tới cái giường, bổ cây chuỳ to vĩ đại xuống, chiếc giường gẫy làm đôi.

Nhưng tên cầm đầu biết rằng mình đã chẳng thu được kết quả gì từ cú đánh đó cả.

Hàn Thanh đang đứng dựa vào góc tường, anh nói:

-Độc Tâm các ngươi thích hành xử vào ban đêm nhỉ? Ta thật lấy làm ngưỡng mộ đấy! Bảo ông già ta ghét Độc Tâm cũng chẳng có sai! Buổi sáng còn thịnh tình lắm đấy chứ? Vậy mà đêm nay đã muốn lấy mạng ta rồi!

Tên cầm đầu cười:

-Lời nói là gió thoảng mây bay mà!

-Ta cũng đã nghĩ thế, Gia Tập ạ!

https://thuviensach.vn

Tên cầm đầu bỏ chiếc mũ trùm, là Hà Gia Tập, thân hình to lớn vĩ đại của hắn đang từ từ áp đảo Hàn Thanh bằng cách tiến lại gần.

-Hàn đệ của ta cần phải được tiếp đón chu đáo! Chúng ta đang có quan hệ mà, nên thân mật và lịch sự với nhau một chút!

-Vậy tiểu đệ xin thứ lỗi nếu có đâm thủng ngực của đại ca nhé! – Hàn Thanh cười.

-Rất hân hạnh! Bọn bay đâu, tiếp đón Hàn đệ của ta hết sức thịnh tình vào!

Ngay sau đó là đám sát thủ với gươm đao sáng lóa bổ xuống Hàn Thanh.

…

Giờ Dậu. Thành Tây Tổ Long.

Trúc Mai đi một mình, những con phố đông người qua lại là một cảnh tượng phát chán lên cổ đối với cô rồi. Cô cần một chút tĩnh lặng.

Trúc Mai rẽ vào một con phố khác, đường ở đây vắng hơn, không gian cũng lặng im hơn nhiều so với khu chợ ồn ào kia. Mặc dù trời tối, nhưng Trúc Mai không bao giờ từ bỏ thói quen một tay cầm ô, một tay cầm quạt phe phẩy. Người ta có thể dễ dàng nhận ra Trúc Mai nhờ đặc điểm đó.

Hôm nay, Trúc Mai cảm thấy Hàn Thanh thật lạ, đứng ngồi không yên. Dường như có chuyện gì đó làm Hàn Thanh lo lắng chăng? Không. Lo lắng cũng không phải. Trúc Mai cảm thấy Hàn Thanh đang đón nhận một điều gì đó. Nhưng có chuyện gì mà Hàn Thanh phải chờ đợi? Không hiểu. Trúc Mai vẫn chưa hiểu hết con người của Hàn Thanh. Dường như trong Hàn Thanh luôn tồn tại một sự mong đợi, sự khao khát đến mãnh liệt. Và cô không thể hiểu được. Trúc Mai có hỏi, nhưng Hàn Thanh cũng không nói rõ ràng. Hàn Thanh không muốn nói hết những tâm tư và tình cảm của mình. Và đột nhiên, cái suy nghĩ vô cớ đó làm cho Trúc Mai hơi giận Hàn Thanh một chút.

-Cô nên tập trung đi đường thì hơn, cô bé ạ! – Một giọng nói từ sau lưng làm Trúc Mai để ý, cô quay lại.

Một người cao lớn, mặc bộ đồ trắng toát với chiếc mặt nạ sắt. Một người thấp hơn, với bộ quần áo rộng thùng thình màu đen kịt, khuôn mặt chỉ còn

https://thuviensach.vn

hai con mắt. Trúc Mai biết những người này.

Hắc Bạch Song Điểu.

-Tôi có thể giúp được hai vị chuyện gì không? – Trúc Mai hỏi.

Bạch Cự Điểu nói:

-Có. Chúng tôi cần cái xác của cô nương, điều đó không làm cô nương khó chịu chứ?

-Tại sao lại cần xác của tôi?

-Chúng tôi được lệnh tiêu diệt toàn bộ người của Hàn Thuỷ trong đêm nay. Và cô nương là một người liên quan mật thiết với Hàn Thuỷ, nên theo lệnh là chúng tôi làm thôi.

Trúc Mai thản nhiên đáp:

-Tôi chỉ là một cô gái bình thường, đâu có cần phải tới Hắc Bạch Song Điểu đón tiếp thế này chứ?

-Đúng. Một cô gái bình thường, nhưng cô nương là một nhân vật quan trọng, nên phải để chúng tôi đón tiếp rồi.

Vừa dứt lời, Bạch Cự Điểu đã lao vút đến, bộ vuốt trắng bổ tan mặt đất.

Trúc Mai đã kịp thời thoát thân, cô nói:

-Ức hiếp người hơi quá rồi đó, hai vị à!

Hắc Diệu Điểu hưng phấn, hắn mở tung áo choàng, đôi Hộ Thủ Song Câu xuất hiện.

Bạch Cự Điểu cười, tiếng cười rung bần bật:

-Hân hạnh được đón tiếp!

…

Giờ Dậu. Tứ Phương Trại.

Những người trong bang Hàn Thuỷ đang thay nhau tiếp quản khu trại. Tứ Cát đã bị điều về Kiếm Tiên Thành nên công việc ở đây hơi có phần rối ren một chút.

Một người đang vác những đống củi to, để thành một đống xuống dưới đất.

-Này, cậu có đủ củi không đấy? – Một người đang ngồi vắt vẻo trên cây hỏi.

-Có, dư sức đốt đến sáng mai.

https://thuviensach.vn

Người ngồi trên cây tụt xuống, anh ta hỏi:

-Vậy tối nay…

Nhưng chưa kịp nói hết, anh ta đã thấy một cái xác không đầu đang đứng trên mặt đất, cái xác ấy từ từ đổ xuống đất. Máu phun ra như xối bên cạnh chiếc đầu nham nhở máu.

Dưới chân cái xác ấy là một người cao to, đôi tay rắn chắc của hắn tóm lấy cổ anh chàng xấu số.

Và chỉ cần tay không, người đó đã bị chết bẹp họng vì tên to lớn. Đôi tay nhầy nhụa máu, hắn nói to:

-Vào đi!

Hàng trăm người với gươm đao xông thẳng vào từng ngôi nhà, từng chòi canh trong Tứ Phương Trại. Tiếng hét, tiếng đâm, tiếng chém giết dữ dội bắt đầu vang lên.

Tứ Phương Trại đã bị đốt, nó chìm ngập trong lửa. Và quang cảnh chém giết hỗn độn trong Tứ Phương Trại làm tên cao lớn thích thú, hắn không cần biết đâu là người của mình, đâu là người của địch, chỉ cần có người chết là hắn vui. Tên cao lớn cầm lấy một cây củi, hắn cười:

-Hàn Thuỷ có đủ lửa để dùng tới sáng mai rồi!

…

Giờ Dậu. Kiếm Tiên Thành.

Lão béo An Dương ngồi lặng im trong phòng. Lão đang chờ đợi.

Điều gì đến cũng phải đến. Cánh cửa phòng bật mở, lao vào là hai người, một là Phương Thác, hai là Tứ Cát.

-Bọn Thái Nhật! – Phương Thác thở không ra hơi – Chúng nó hành động rồi! Thành Bắc Kiếm Tiên đang hỗn loạn chém giết!

An Dương điềm tĩnh đứng dậy, lão mang theo thanh đao, vác lên vai và ra khỏi phòng, vừa đi vừa hỏi:

-Tình hình thế nào?

-Đông! – Tứ Cát nói – Chúng rất đông! Hình như không phải là chỉ có Thái Nhật mà còn có người khác đến trợ giúp nữa!

An Dương nhìn quanh, lão hỏi:

-Dư Nhận đâu?

https://thuviensach.vn

Vừa nói đến đó, Dư Nhận đã lù lù xuất hiện trước mặt An Dương. Mái tóc đuôi ngựa của Dư Nhận phe phẩy:

-Thái Nhật ra tay rồi.

An Dương thoáng thấy nụ cười của Dư Nhận. Tuy nhiên, lão không nói ra điều đó cho Phương Thác và Tứ Cát biết.

Tử Khách nói rồi.

Kịch sẽ hay ở đoạn kết.

-Bọn mày hãy theo tao ra ngoài.

-Thế còn Hàn Gia? – Tứ Cát hỏi – Không ai bảo vệ Hàn Gia sao?

-Bọn nó sẽ vui khi vào đây! – An Dương nói – Hai ông bạn của ta đang chờ chúng.

Dư Nhận cười lặng lẽ.

Ông già An Dương có vẻ hơi tự tin quá rồi.

…

----- Bài viết này được Get Backer thêm vào sau 1 phút và 23 giây -----

Giờ Dậu. Kỳ Bàn Cốc.

Vô Ảnh vẫn đang dẫn cả đám người bay xuyên qua màn đêm vắng lặng. Những chiếc Phi Kiếm dập dờn khắp bầu trời. Sắp bay qua Điện Phật rồi. Cần phải hết sức cẩn thận với đám vệ binh ở đây. Nếu không là sẽ bị rắc rối to.

Nhưng có những tiếng động lạ, tiếng cơ thịt bị đứt, mùi tanh. Vô Ảnh quay lại về phía đằng sau.

Có một cái bóng đang nhảy qua nhảy lại trên những chiếc Phi Kiếm, cái bóng nhảy tới đâu, người chết đến đó. Từng cái xác rơi từ không trung xuống đất.

Vô Ảnh hét lên:

-Cản nó lại!

Bọn đàn em của Vô Ảnh rút hết kiếm, chúng nhè vào cái bóng mà đâm, mà chém, nhưng cái bóng quá nhanh, trong khi bọn chúng lại quá chậm. Máu chảy xối từ trên không trung xuống.

Lần này thì Vô Ảnh làm việc. Hắn cũng nhảy tới một chiếc Phi Kiếm. Vô Ảnh đẩy một tên đàn em ra khỏi chiếc Phi Kiếm, tên đó rơi thẳng một

https://thuviensach.vn

mạch xuống đất, toàn thân vỡ vụn. Vô Ảnh tóm lấy Hàn Ngọc và Viên Giác Đại Sư, hắn rít lên với cô gái:

-Các ngươi được lắm!

Vô Ảnh vận chân khí, phóng nhanh chiếc Phi Kiếm, bỏ xa cái bóng.

Hàn Ngọc quay lại đằng sau, hét lên:

-Kế huynh! Kế huynh!

Kế Đô chém thêm một tên nữa, anh lấy một chiếc Phi Kiếm và đuổi theo Vô Ảnh. Còn bọn đàn em của Vô Ảnh vẫn đang đuổi theo anh sát nút.

Cả đám đuổi như vậy cho tới khi gặp những người vệ binh trên những thanh Phi Kiếm, họ đang bay tuần tra quanh một vùng đầy mây mù. Một người vệ binh thấy chuyện không bình thường, anh ta hét lên:

-Dừng lại! Đây là Điện Phật! Tất cả dừng lại!

Nhưng Vô Ảnh đã niệm thuật, người vệ binh bị xé xác. Lập tức, cả một đoàn vệ binh hùng hậu đông hàng trăm người từ trong đám mây lao ra cản Vô Ảnh lại.

Nhưng dù vệ binh nhiều đến đâu, cũng không cản nổi bước tiến của Vô Ảnh. Hàn Ngọc nhắm nghiền mắt, cô không muốn thấy những cái chết thê thảm của vệ binh. Những người bị Vô Ảnh giết không bao giờ chết toàn thây.

Bọn lâu la tiểu tốt của Vô Ảnh đã phải đụng độ với đám vệ binh, chúng không thể theo Kế Đô được nữa. Một trận hỗn chiến trên không xảy ra. Tuy chỉ là tiểu tốt, nhưng đàn em của Vô Ảnh đông ngang ngửa với vệ binh.

Kế Đô đã đuổi kịp tới, anh đưa tay ra, với lấy tay Hàn Ngọc:

-Tiểu thư, hãy nắm lấy tay tôi!

Hàn Ngọc định đưa tay ra, nhưng Vô Ảnh đã kéo tay cô lại. Hắn nhìn thẳng vào Kế Đô:

-Là mày sao?

-Là tao!

Vô Ảnh cười sằng sặc:

-Muốn cứu nó hả? Thế thì đuổi theo tao đi!

Kế Đô vận chân khí xuống chân, thanh Phi Kiếm bay nhanh hơn trong đám mây mù. Và khi đã áp sát lại gần, Kế Đô nhảy sang khiến thanh Phi

https://thuviensach.vn

Kiếm của Vô Ảnh chùng xuống, Kế Đô đâm thanh kiếm cong vào lưng Vô Ảnh.

Vô Ảnh đem Hàn Ngọc và Viên Giác Đại Sư ra để đỡ, khiến Kế Đô không dám động thủ.

-Mày sợ rồi hả?

Vô Ảnh xoay người, đạp vào bụng Kế Đô. Kế Đô văng ra khỏi thanh Phi Kiếm, anh rơi xuống.

-Kế huynh! – Hàn Ngọc hét.

Kế Đô nhìn Hàn Ngọc mà lòng đau như cắt. Chẳng lẽ, lại kết thúc thế này sao?

Gió thổi lồng lộng. Cuộc đời đã chấm hết.

Nhưng số phận đôi khi không quá bạc bẽo.

Một người vệ binh rơi xuống, anh ta đã chết trong đám hỗn chiến, và rơi theo cùng anh ta là một thanh Phi Kiếm.

Kế Đô với lấy thanh Phi Kiếm, cố gắng đặt nó dưới chân mình, phát động chân khí, thanh Phi Kiếm đưa Kế Đô bay vút lên.

Kế Đô đuổi theo, anh đã thấy Vô Ảnh.

-Đứng lại! – Kế Đô hét lên.

-Mày muốn tao đứng lại hả? Thế thì sang đây! – Vô Ảnh nói lớn.

Kế Đô lao thẳng thanh Phi Kiếm của mình vào thanh Phi Kiếm của Vô Ảnh, tiếng nổ lớn của hai luồng chân khí chạm nhau. Vô Ảnh hét lên:

-Đừng! Mày điên hả Kế Đô?

-Tao đang điên đây! – Kế Đô hét lên.

Kế Đô lại vận chân khí, hai thanh Phi Kiếm lao ầm vào nhau, những vết nứt trên chúng bắt đầu xuất hiện, cả hai chiếc Phi Kiếm bắt đầu lảo đảo.

Kế Đô áp sát vào, đâm thẳng kiếm vào mặt Vô Ảnh, chân khí từ hai thanh Phi Kiếm chạm vào nhau nổ loè xoè. Mặc dù, hai tay vẫn đang khoá chặt Hàn Ngọc và Viên Giác Đại Sư, nhưng Vô Ảnh vẫn kịp thời nắm được cổ tay Kế Đô. Lưỡi kiếm đang ở sát mắt hắn.

-Kết thúc rồi! – Kế Đô hết.

-Chưa đâu! – Vô Ảnh cười.

https://thuviensach.vn

Vô Ảnh vận chân khí hết tốc lực vào đôi chân và giẫm mạnh xuống. Hai thanh Phi Kiếm vỡ vụn, cả bốn người lảo đảo, rơi thẳng vào trong mây mù.

Mặt đất có vẻ gần hơn Kế Đô tưởng, anh tỉnh dậy, rơi từ độ cao ấy mà vẫn chưa tan xác sao?

Kế Đô nhìn lại, đây không phải là mặt đất.

Những bức tượng Phật bằng đá cẩm thạch. Những công trình điêu khắc đồ sộ. Những bức tượng của Thập Bát La Hán đứng xung quanh đang nhìn thẳng vào Kế Đô.

Điện Phật.

Kế Đô đã nhìn thấy một người đang nằm sóng xoài trên mặt đất, anh chạy lại và đỡ người đó lên. Anh hỏi:

-Viên Giác Đại Sư, ngài không sao chứ?

-Bần tăng vẫn ổn. Thí chủ không phải lo.

-Xin lỗi đại sư, tôi đã gây ra cái chết của các vị cao tăng trong Kỳ Thiên Tự. Tôi thật có lỗi.

-Đời người ai cũng có lúc sai lầm. Vấn đề là sửa sai thế nào thôi. Các vong linh sẽ hiểu cho thí chủ.

-Cám ơn đại sư!

Kế Đô nhìn quanh, Hàn Ngọc đâu rồi?

Kế Đô đi vòng quanh những bức tượng cao lớn, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hàn Ngọc đâu cả.

-Nói hay lắm, đại sư nói hay lắm!

Vô Ảnh đã xuất hiện, tay hắn đang kẹp cổ Hàn Ngọc.

-Kế huynh! – Hàn Ngọc hét – Cứu muội với!

Kế Đô chửi rủa:

-Con chó đẻ! Hãy buông Hàn Ngọc ra!

Vô Ảnh cười, hắn nói:

-Mày nghĩ thế nào nếu tao hôn con bé đáng yêu này của mày?

-Tao cấm mày làm chuyện đó! Tao cấm mày!

-Nhưng thôi, tao có trò này vui hơn! – Vô Ảnh cười – Tao đếm từ một đến ba, mày phải giết lão già đại sư lắm chuyện kia! Còn không, tao cắt họng con này! Hay chứ?

https://thuviensach.vn

-Kế huynh! – Hàn Ngọc hét lên – Đừng nghe lời hắn! Huynh không thể giết đại sư được! Đại sư đã cứu mạng huynh!

Vô Ảnh cười man rợ:

-Tao đếm đây! Một!

Kế Đô nhìn Viên Giác đại sư. Viên Giác đại sư nói:

-Bần tăng đã sống đủ rồi! Giờ thí chủ còn có việc phải làm, thí chủ phải cứu Hàn cô nương, thí chủ hãy giết bần tăng đi!

-Kế huynh! – Hàn Ngọc hét – Huynh đừng làm như thế! Muội sẽ hận huynh suốt đời nếu huynh giết đại sư!

Vô Ảnh vẫn đếm:

-Hai!

-Thí chủ! – Viên Giác đại sư nói – Hãy ra tay đi!

-Kế huynh! Muội cấm huynh!

Kế Đô điên cuồng. Anh không biết phải làm thế nào nữa.

Kế Đô đã quyết định.

-Đại sư, tôi xin lỗi ngài.

Hàn Ngọc không tin vào lời nói đó.

Vô Ảnh cười.

-Ba!

Viên Giác Đại Sư trợn mắt.

Máu đổ xuống như suối, chảy lênh láng khắp mặt sàn đá trắng của Điện Phật.

Hàn Ngọc lặng im, cô không thể tin vào điều này nữa.

Viên Giác Đại Sư đổ gục xuống.

…

Giờ Dậu. Phía bờ bên kia Xuyên Tâm Hồ. Ngày thứ ba, trước ngày cuối tuần hai canh giờ.

Hàn Phi đang cố gắng căng mắt ra tìm xem có chuyến đó nào vào buổi tối này không. Hắn cần qua Xuyên Tâm Hồ ngay. Cái tật hám ngủ của hắn làm hắn lỡ mất chuyện. Ngủ tít mít suốt từ trưa cho tới tận xẩm tối, một kẻ như hắn thật đáng là cặn bã xã hội lắm! Kiểu này thì Ngài Hàn chửi cho một trận cũng đáng!

https://thuviensach.vn

-Hàn Phi!

Hàn Phi giật mình quay lại, một kẻ mặc áo đen, với chiếc mặt nạ màu trắng.

Hàn Phi đã nghe kể khá kỹ đặc điểm của tên này, hắn nói:

-Ngươi là Quỷ Nhân của Bất Kiếp Viện phải không?

-Đúng.

-Ngươi muốn gì ở ta?

Quỷ Nhân cười:

-Xem ra Bất Luật Kiếm Khách không giỏi như người ta đồn đại. Ta đã theo ngươi được gần một tháng, thế mà ngươi chẳng phát hiện ra. Ta đã ở cùng quán trọ với ngươi trên sườn núi Phạt Mộc Trường suốt hai tuần, thế mà ngươi cũng không biết.

Hàn Phi ngạc nhiên, quả thật hắn không thể ngờ là cái tên Quỷ Nhân này đã theo hắn suốt cả tháng vừa rồi.

-Ngươi muốn gì ở ta đây? – Hàn Phi hỏi.

Quỷ Nhân cười.

-Kiếm thuật của ngươi thì ta chẳng biết tới mức độ nào. Nhưng cái đầu óc ngu lâu của ngươi cũng đã nói lên phần nào con người ngươi rồi đó.

Hàn Phi còn chưa kịp nhìn thấy gì thì Quỷ Nhân đã ở trước mặt hắn.

-Kém cỏi quá! – Quỷ Nhân cười.

Thanh đoản kiếm chém ngang, người Hàn Phi bị chẻ đôi, máu phun như xối.

-Quá tệ hại! – Quỷ Nhân nói.

Nhưng…

Quỷ Nhân nhìn lại.

Cả thân người Hàn Phi và những dòng máu đó nổ thành những cánh hoa đào rơi lả tả xuống mặt đất.

Quỷ Nhân nhìn lại thì cổ hắn đã bị chặn lại bởi lưỡi kiếm.

Thanh Kiếm Hoa.

Hàn Phi đang đứng sau lưng Quỷ Nhân, tay hắn cầm ngược thanh trường kiếm. Hàn Phi đứng đối lưng với kẻ thù, hắn không thèm quay lại nhìn Quỷ Nhân.

https://thuviensach.vn

-Quỷ Nhân nhà ngươi cũng chỉ có trình độ đến thế thôi à? – Hàn Phi nói. Mái tóc của hắn bay lơ phơ trong gió, đôi mắt vẻ ngốc nghếch thường ngày trở nên sắc lạnh, đôi mắt của của tên sát thủ.

Ánh mắt đáng sợ của một kẻ cầm thanh trường kiếm.

Tên sát thủ ấy là nỗi kinh hoàng của bọn thổ phỉ và sơn tặc. Cách cầm kiếm không giống ai của tên sát thủ đó làm chúng khiếp sợ.

Và tên sát thủ ấy đã giết là giết hết, không chừa một ai.

Kẻ đó là Bất Luật Kiếm Khách.

Quỷ Nhân cười:

-Lâu lắm rồi ta mới gặp một đối thủ xứng tầm như ngươi.

-Vậy sao ban nãy chê ta kém cỏi? – Hàn Phi nói.

-Ngươi là tên Kiếm Khách Ám Sát mạnh nhất của Kiếm Tiên Thành. Và cũng là tên Kiếm Khách Ám Sát mạnh nhất Đại Lục hiện nay…

…nhưng ngươi còn kém ta, Hàn Phi ạ!

Hàn Phi cười:

-Thế thì thoát thử xem?

…

Giờ Dậu. Xuyên Tâm Hồ.

Cả nhóm Xích Vân đã ngụp lặn không biết bao nhiêu lần, thế mà vẫn chẳng thấy tăm hơi Hắc Đế Ấn đâu.

-Anh có chắc rằng, cái lưng của anh đã chỉ dẫn đúng chứ? – Chấn Phương hỏi.

-Tôi chắc mà! – Xích Vân nói.

Hoa Anh nói tiếp:

-Có thể có điều gì đó uẩn khúc ở đây chăng? Xích Vân, hãy nghĩ kỹ lại đi, Tà Khí và Chính Khí phải tồn tại dưới dạng cân bằng, không thể có một Tà Khí nhỏ nhoi ở trong Xuyên Tâm Hồ rộng lớn đầy Chính Khí này được.

Diêu Linh thở dài, không thể tin là Hắc Đế Ấn lại khó kiếm như vậy.

Xích Vân nhắm nghiền mắt, y thấy chẳng có kết cục gì ở cái chuyện này cả.

Y thấy chán quá.

Và điều đó làm y nhớ tới…

https://thuviensach.vn

Nhìn cho kỹ, nhìn cho thấu, lại chẳng nhìn ra

Nước mắt rơi, nước mắt chảy, ta lại thấy hết

Xích Vân giật mình.

Nơi y cảm thấy luồng Tà Khí là ở dưới Thiên Lệ Thành. Cái sân tròn của Thiên Lệ Thành chiếu thẳng xuống dưới Xuyên Tâm Hồ. Và Hắc Đế Ấn ở chính giữa cái trung tâm cái sân tròn đó!

Xích Vân lao ùm xuống nước mà chẳng nói gì. Chấn Phương chắc mẩm Xích Vân đã có ý kiến gì đó nên nói:

-Chúng ta xuống thôi! Dường như đã có cái gì đó!

Chấn Phương, Hoa Anh, Diêu Linh cùng lặn xuống nước.

Xích Vân đã tới rồi. Y cảm thấy lưng mình đau hơn bao giờ hết. Đây chính là chỗ mà trung tâm Thiên Lệ Thành chiếu thẳng xuống.

Dưới đất ư?

Đào bới cả ngày đâu có thấy gì?

Xích Vân nhìn những bọt khí chảy qua như những những giọt nước mắt.

Xích Vân nhớ lại. Chấn Phương đã nói rằng, Kính Hồ Cư là một vùng đất không yên bình thời Đại Hỗn Loạn.

Người chết, máu chảy.

Xích Vân đã ngộ ra.

Ở ngoài, Hoa Anh, Chấn Phương và Diêu Linh đang chờ đợi.

Xích Vân nhìn những bọt nước.

Ngẫm lại mình, ngẫm lại lòng, ta nhìn thấy ta.

Đó là sự cảm thông.

Sự kính trọng.

Lưng đau như dao xỉa từng miếng thịt ra, nhưng Xích Vân đã hiểu.

Y quỳ xuống.

Chấn Phương, Hoa Anh, và Diêu Linh không thể hiểu được Xích Vân đang làm gì.

Đột nhiên, lòng Xuyên Tâm Hồ rung chuyển, nước sôi sùng sục. Cả bốn người đều cảm thấy những dòng nước cực mạnh đang rẽ sang hai bên. Và một cảnh tượng kỳ lạ nhất mà cả bốn người đang nhìn thấy, nước rẽ sang hai bên thành hai bức tường nước khổng lồ, và để trơ lại một khoảng đất

https://thuviensach.vn

bùn ngập nước, trung tâm Thiên Lệ Thành bắn thẳng một tia sáng màu đỏ xuống dưới lòng Xuyên Tâm Hồ. Xuyên Tâm Hồ như bị xẻ làm đôi. Xích Vân bị đẩy về phía sau một đoạn khá xa, người lấm lem bùn đất.

Hoa Anh nhìn thấy những oan hồn màu trắng xoá đang bay ra từ dưới lòng Xuyên Tâm Hồ. Những oan hồn thống khổ và đầy sự uất hận.

Chấn Phương cũng không hiểu chuyện này là thế nào, anh hỏi:

-Cái gì đây? Xích Vân?

-Xuyên Tâm Hồ là chiến trường ác liệt nhất thời Đại Hỗn Loạn. Người chết chất cao như núi, không có một nghĩa địa nào đủ để chôn họ cả.

-Vậy ra…

-Đúng. Tất cả những người chết đều được đưa xuống dưới lòng Xuyên Tâm Hồ này, thân thể đã mục rữa, nhưng linh hồn đau đớn thì vẫn còn, hàng vạn oan hồn đã tạo thành Tà Khí, và tồn tại trong lòng Xuyên Tâm Hồ này, Hắc Đế Ấn đã được giấu ở trong nó.

-Anh đã quỳ xuống?

-Người ta không bao giờ quỳ xuống trước những linh hồn của những người lính đã khuất. Bọn họ không hiểu được họ được sống là vì cái chết của những người lính. Năm xưa khi Uất Hận Thành tấn công Tổ Long, chiến đấu với Tích Vũ, người chết vô số, và những người chết ấy đã được đưa về Xuyên Tâm Hồ này.

Diêu Linh nhìn những oan hồn đang bay lên mà lòng buồn bã. Những người lính đã chết mà không được ai xót thương. Họ chiến đấu để rồi những lớp người sau không hiểu nổi cái chết của họ, và còn khinh bỉ họ.

-Ai đó đã nói gì về chiến trường chứ? – Diêu Linh hỏi.

-Mọi vinh quang trên chiến trường đều được xây nên từ máu và nước mắt. – Xích Vân trả lời.

-Có những người biết rõ điều ấy… – Hoa Anh nói – …nhưng họ vẫn chiến đấu vì mục đích khác, đó là để cho người khác được sống. Chiến trường không hề tốt đẹp, nhưng những mục đích cao cả ấy thật đáng kính trọng.

Xích Vân lặng im nhìn những oan hồn đang bay đi.

Biết chiến trường là đau khổ, là chết chóc.

https://thuviensach.vn

Nhưng vào chiến trường, lấy mạng sống của mình đặt cược cho số phận, chiến đấu vì người khác, vì cuộc sống của người khác.

Rất đau khổ.

Nhưng cũng rất đáng kính phục.

Đáng để cúi đầu.

Xích Vân nhìn kỹ, cột sáng đỏ ngưng tụ lại thành một cục sáng, có một vật phát ánh sáng đỏ máu đang ở trên lớp đất bùn.

Hắc Đế Ấn!

Xích Vân chạy tới, nhưng có một thanh kiếm lao vọt tới, cắm phập trước mặt y.

-Đụng tay vào Hắc Đế Ấn là ta giết ngươi đấy, Xích Vân!

Xích Vân ngước nhìn lên. Một kẻ với mái tóc trắng, khuôn mặt dài đẹp trai.

-Thiên Ma! – Xích Vân nói.

-Lại được gặp ngươi rồi! Xích Vân yêu quý! – Thiên Ma cười.

…

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 25

Hơn một năm trước …

Xích Vân vẫn thế, y lặng lẽ ngồi một mình trên cánh đồng cỏ xanh mướt. Y ngồi ở vị trí cao nhất trên quả đồi, đủ để cho các thành viên khác trong Bất Kiếp Viện nhìn thấy mình. Ánh nắng làm cái bóng của Xích Vân trải dài, đè lên tất cả mười hai người còn lại. Sự ấn tượng của Xích Vân cũng có, sự căm ghét đối với Xích Vân cũng có. Nhưng chung quy lại, tất cả đều mang trong lòng sự kính phục, một tình cảm không thể thay đổi trong mỗi thành viên Bất Kiếp Viện.

Hắc Băng lại gần, cô đưa cho Xích Vân một quả táo:

-Ăn không?

Xích Vân ngước nhìn lên, y cười:

-Cảm ơn.

Nhưng Xích Vân không ăn quả táo đó, y cứ nhìn đăm đăm về phía trước. Dường như chỉ có nơi xa xăm đó mới làm Xích Vân quan tâm.

-Đã mấy ngày nay ngươi chẳng ăn gì cả rồi. – Hắc Băng nói – Ăn tạm đi.

Xích Vân cười, y nháy mắt:

-Ta không đói thật mà! Ngươi đem cho Thiên Ma đi. Hắn đang đói hơn ta.

Hắc Băng cười:

-Đó là chuyện của ta. Ngươi quan tâm làm gì?

-Thì ta chỉ nói vậy thôi? Sao ngươi hỏi dữ thế?

Tuyệt Sát đang nằm ngửa cười rung người, hắn nói:

https://thuviensach.vn

-Ngươi khinh người khác quá đấy Xích Vân ạ! Hắc Băng mời ngươi ăn, mà ngươi lại chẳng ăn! Ngươi không hiểu như vậy là bất lịch sự sao?

Xích Vân châm chọc:

-Có cần thiết phải đến lượt ngươi nói không hả Tuyệt Sát? Nói trước, tiền ngươi nợ ta là còn nhiều lắm đấy! Lo mà trả đi!

-Ngươi thật là kẻ khéo đùn sang chuyện khác! Ta đang nói về vấn đề lịch sự cơ mà!

-Thế ngươi trả tiền ta đi đã! Rồi ta lịch sự với ngươi!

Tuyệt Sát cứng miệng, trong khi cả Bất Kiếp Viện cười rần. Tuyệt Sát khoái đánh bạc nên chuyện hắn vay nợ là điều dễ hiểu. Và Xích Vân lại là người mà Tuyệt Sát nợ nhiều nhất.

Xích Vân cầm lấy quả táo của Hắc Băng:

-Thôi được rồi, ta nhận. Kẻo người khác bảo ta là bất lịch sự!

Xích Vân đứng dậy, y cần đi đâu đó cho thư giãn một chút. Hắc Băng hỏi:

-Đi đâu thế?

-Rong chơi một chút. Nói với mọi người là cứ ăn chơi thoải mái trong ngày hôm nay, và nhớ dặn, đừng ai đi xa quá mười dặm. Đến tối nay thì tập trung tại chỗ này để sáng mai lên đường. Nghe rõ rồi chứ?

-Hiểu rồi.

-Mà…Thiên Ma đâu?

Hắc Băng sực nhớ là từ nãy tới giờ chẳng thấy bóng dáng Thiên Ma đâu. Chẳng biết hắn lại lẩn đẳng nào rồi? Người đâu mà đi chẳng nói với người ta một tiếng! – Hắc Băng giận.

Xích Vân cứ đi mãi, y đi đến khi nào mỏi chân thì thôi. Và Xích Vân ngồi xuống. Một cánh đồng cỏ trải dài bạt ngàn đến tận chân trời. Không hiểu sao, Xích Vân rất thích cỏ, y thích ngắm nhìn những cánh đồng cỏ xanh mướt, nhìn nó, Xích Vân cảm thấy như mình tìm lại được chút gì gọi là tĩnh tâm. Những giây phút này thật hiếm có, Xích Vân muốn cảm nhận hết, muốn quên hết những giây phút hỗn loạn trên chiến trường, quên đi thanh Oan Nghiệt Kiếm.

-Ngắm gì mà ghê thế Xích Vân?

https://thuviensach.vn

Là giọng của Thiên Ma. Xích Vân uể oải quay lại:

-Ngươi đi đâu mà…

Nhưng Xích Vân gần như cấm khẩu khi nhìn thấy Thiên Ma.

Đôi mắt của Thiên Ma đã được kẻ đậm lên, môi đỏ như con gái, và móng tay cũng thế, đỏ chót. Sau khi định thần được chuyện gì xảy ra, Xích Vân ôm bụng cười lăn lộn trên mặt đất. Thiên Ma méo miệng:

-Có gì đáng cười ở đây?

Xích Vân chết sặc:

-Ngươi lấy…lấy đâu ra cái trò này đấy?

-Ta mượn của Mộng Dụ.

Xích Vân lại cười lớn hơn nữa, y lăn qua lăn lại như thằng điên.

Nhưng cười mãi cũng bể bụng. Xích Vân ngồi dậy, y nói:

-Ngươi thần kinh nó vừa chứ! Đàn ông, trừ khi đi diễn hát ra, chẳng bao giờ dùng đồ của phụ nữ cả!

Thiên Ma hơi ngượng, nhưng dù sao thì cũng đã lỡ rồi. Hắn đứng dậy, nói:

-Trông ta thế nào? Xinh không?

Xích Vân không rõ mắt mình có nhìn lầm không. Nhưng quả thật Thiên Ma trông như con gái, khuôn mặt hơi trẻ con và búng ra sữa. Không những thế, hắn lại còn có một vòng eo gần như là hoàn hảo, các cô gái nào nhìn thấy eo hắn mà không ước ao mới là chuyện lạ. Cái dáng người cao, cơ thể hơi yếu đuối làm cho Thiên Ma chẳng khác con gái một tí nào. Chẳng hiểu làm sao mà Xích Vân trông mà cũng còn thấy có cảm tình, nhìn Thiên Ma thế này đâm lại hay hơn hắn.

Tuy thế, Xích Vân vẫn nói:

-Trông tởm không chịu được!

Thiên Ma ngồi xuống, ghé sát mặt vào mặt Xích Vân. Quả thật, càng nhìn gần, Thiên Ma càng giống con gái, không lẫn vào đâu được:

-Có xinh hơn Hắc Băng và Mộng Dụ không?

Xích Vân không biết nói thế nào. Cái mặt của Thiên Ma làm cho Xích Vân hơi ngây người đi một chút.

https://thuviensach.vn

-Muốn xinh như thế, thì ngươi nên đầu thai kiếp sau! – Xích Vân cười sằng sặc.

Thiên Ma vuốt tóc điệu đà:

-Khỏi! Ta cảm thấy mình như thế này đúng là Hoàn Mỹ rồi!

-Bệnh hoạn quá đấy!

Thiên Ma bất chợt ôm lấy Xích Vân. Mặc dù luôn là khó chịu với cái cảnh này, nhưng lâu rồi thành quen, Xích Vân nói:

-Bỏ ra đi! Ai mà nhìn thấy thì thật chẳng có chỗ nào mà chui đâu!

-Thì mặc kệ bọn chúng chứ! – Thiên Ma nói.

-Ngươi không thấy thế này là điên khùng sao?

-Hai người đàn ông ôm nhau thì có gì sai?

Xích Vân ngẫm nghĩ, rồi y nói:

-Nói thật là ta cũng không hiểu như vậy thì có gì sai. Nhưng thiên hạ nói rồi, hai người đàn ông mà ôm nhau thì đó là chuyện không thể chấp nhận được, nhất là trong cái tư thế này, anh bạn ạ!

Thiên Ma cười, hắn ôm lấy Xích Vân chặt hơn, khuôn mặt trắng trẻo của Thiên Ma lẫn trong mái tóc trắng:

-Như vậy, khi người con trai ôm lấy người cha của mình, thế cũng là sai?

-Cái đó…

-Điều đó không hề sai! Vậy thì điều này sai ở chỗ nào?

Xích Vân ngẫm nghĩ, rồi y sặc cười:

-Người ta nghĩ rằng chúng ta yêu nhau cũng nên đó! Ta không thể tưởng tượng ra cái cảnh hai thằng đàn ông hôn nhau nó tởm đến thế nào đâu!

Thiên Ma cười, hắn dụi đầu vào cổ Xích Vân rồi nói:

-Nếu ta yêu ngươi thật thì sao?

-Đừng có suy nghĩ điên khùng như vậy chứ! Ta không muốn mang tiếng là tên đồng bóng!

Thiên Ma lần tay vào trong lưng của Xích Vân, móng tay của hắn kéo một đường dài chạy dọc từ cổ xuống đến thắt lưng làm Xích Vân tê người đi. Nó nhẹ như có một chiếc lông vũ chạm vào, cảm giác thoải mái dễ chịu tới tận óc.

https://thuviensach.vn

-Dễ chịu chứ? – Thiên Ma hỏi.

-Có. Nhưng làm ơn, ngươi tránh ra đi, trông thế này làm người khác đủ buồn nôn rồi đấy!

-Ngươi đừng có nói mấy từ " buồn nôn" và " tởm " ở đây! – Thiên Ma bực – Nếu chúng nó muốn nói gì thì mặc xác chúng nó! Can hệ gì chứ?

Xích Vân thấy Thiên Ma đang giận thật, y cứ tưởng là thằng này đang bày trò. Chết! – Xích Vân thầm nghĩ. Thằng Thiên Ma này phải xem xét lại nó là nam hay nữ mất! Cứ tiếp diễn thì không ổn.

-Ngươi là người duy nhất cứu ta! – Thiên Ma thì thầm – Đó là một ơn nghĩa to lớn. Ngươi đã cho ta một mạng sống, đến bây giờ, ta vẫn chưa thể trả nổi cái ơn đó. Ta không biết làm cách nào để trả cho ngươi, vì vậy, ta chỉ biết bày tỏ sự kính trọng, sự ngưỡng mộ đối với ngươi theo cách này mà thôi.

-Vẫn còn nhớ chuyện đó sao? Quên đi anh bạn! Hãy quên điều đó đi. Lúc đó, có thể là ta bất chợt nổi hứng lên mà thôi, còn không, có thể ta đã bỏ mặc ngươi chết rồi. Và ta cứu ngươi cũng chẳng để làm bạn với ngươi, ngươi thích thì theo, không thích thì thôi. Người Uất Hận Thành có sự lựa chọn của riêng mình, ngươi có nợ ta, nhưng ta không bắt ngươi phải trả nợ, ta cũng không muốn làm bạn với ngươi, ta cần ngươi là vì ta cần Hắc Đế Ấn, ta cần sự giúp sức. Coi như chúng ta làm việc hợp tác với nhau, ngươi không nhớ điều khoản của Bất Kiếp Viện hay sao? Người nào trong Bất Kiếp Viện có chết thì điều đó cũng chẳng liên quan gì tới người khác. Ngươi có chết, thì ta cũng không quan tâm, ta lại đi tìm một người khác để thay thế vào vị trí của ngươi, hiểu chứ?

Thiên Ma thấy những lời lẽ của Xích Vân thật khó nghe hết sức, hắn nhăn mặt lại, rồi thả Xích Vân ra. Thiên Ma cúi mặt xuống, buồn bã như thể những lời nói của Xích Vân đã làm tổn thương hắn. Xích Vân lúc này mới để ý đôi mắt của Thiên Ma mới buồn làm sao. Nó không giống như thường ngày, bây giờ đôi mắt ấy quá yếu đuối, như một ánh nến leo lắt trước gió.

-Ngươi nghĩ thế thật sao? – Thiên Ma hỏi.

-Đúng thế! – Xích Vân đứng dậy – Đối với ta, chỉ có mình ta mà thôi.

https://thuviensach.vn

Xích Vân nhìn khuôn mặt của Thiên Ma. Tại sao cái khuôn mặt ấy lại giống con gái đến thế? Thật không thể tin được Thiên Ma lại là con trai.

-Ngươi nói vậy, có biết là đang làm tổn thương người khác không? – Thiên Ma hỏi.

-Không. – Xích Vân cười.

Thiên Ma lặng lẽ, hắn không nói gì. Có lẽ là như thế thật, đối với Xích Vân, chỉ có Hắc Đế Ấn là tất cả. Một người như hắn, thì đâu đáng để Xích Vân quan tâm.

Nhưng Thiên Ma thấy một bàn tay ấm áp đang sờ lên khuôn mặt của mình. Hắn nắm lấy bàn tay ấy, rồi dụi mặt vào, hắn muốn hưởng thụ cảm giác nóng như lửa của nó trên khuôn mặt mình.

-Nhưng tất nhiên, đi với nhau lâu như vậy, thì ngươi chết đi, ta cũng phải tìm một chỗ nào sạch sẽ một chút để chôn ngươi chứ! – Xích Vân cười.

Xích Vân rút tay ra rồi đi thẳng.

Thiên Ma thấy còn quên điều gì đó, hắn đứng dậy, hỏi:

-Nếu ta là con gái, thì ngươi có yêu ta không?

Xích Vân sặc cười, y trả lời:

-Chắc chắn là không bao giờ rồi.

Thiên Ma méo miệng.

-Bởi vì đối ta, ngươi có một vị trí khác! – Xích Vân cười.

Thiên Ma thấy vui, nhưng hắn tự hỏi chính mình.

Đối với Xích Vân, Thiên Ma là gì?

…

Giờ Dậu. Xuyên Tâm Hồ. Ngày thứ ba, trước cuối tuần hai canh giờ.

Không những Thiên Ma xuất hiện, mà còn có thêm hai người nữa.

Đứng bên trái Thiên Ma là tên cao lớn, mái tóc vàng óng xoã xuống vai, với thanh đao to lớn sau lưng lẳng nhẳng dây xích. Là Vọng Quái. Còn một tên bên phải Thiên Ma thì vóc người bình thường, chiếc mũ trùm che sụp xuống, mặc dù nhớ từng cử chỉ vóc dáng mọi người trong Bất Kiếp Viện, nhưng Xích Vân không luận ra nổi đó là ai. Mộng Dụ chăng? Hay là Bạch Nhật?

https://thuviensach.vn

-Lâu rồi không gặp ngươi! – Vọng Quái cười sằng sặc.

-Chào. Đã lâu không gặp. – Tên mặc áo khoác đen nói.

Mặc dù không nhìn rõ được mặt tên đó, nhưng qua giọng nói, Xích Vân đoán ra ngay:

-Huyết Tà.

-Thôi nào, gặp mặt nhau như vậy là vui rồi! – Thiên Ma nói – Chúng ta nên bàn ngay việc chính, phải không Xích Vân?

Xích Vân không ngờ là Thiên Ma đã kéo nhiều người đến như vậy, không biết Long Chấn Phương và Hổ nhân Thụ Cáp ra sao, chứ y rất lo lắng cho Hoa Anh và Diêu Linh. Cả hai người hợp sức lại cũng không phải là đối thủ của bất cứ kẻ nào trong Bất Kiếp Viện.

-Ta không nghĩ là ngươi thông minh đến thế! Xích Vân ạ! – Thiên Ma cười – Hình như ngươi đã hiểu ra Xuyên Tâm Hồ này vốn là cái nghĩa địa rồi thì phải?

-Muốn gì đây? – Xích Vân lừ mắt.

-Cái đó là của ta. Hắc Đế Ấn là của ta. Và ta đến để lấy lại, được chưa?

Xích Vân cười:

-Không có cái luật ấy đâu, ông bạn của tôi ạ!

-Nhưng ta là người quyết định ở đây! – Thiên Ma nói – Ngươi muốn chết hả?

-Chết thì chưa. Bởi vì ai lấy nổi mạng của ta chứ? Dựa vào sức của ngươi hả?

-Tự tin quá! Ta thật sự ngưỡng mộ cái phong cách ấy! Nhưng thôi, giải quyết nhanh nào!

Thiên Ma lao người tới, tay của hắn niệm thuật:

-Nhân Niên Băng Thuật! Phù Băng Trụ!

Những cột băng sắc nhọn đâm thủng đất, xuyên lên trên. Nhưng Xích Vân đều né được hết. Đôi tay của y phát chân khí đỏ rực, Xích Vân nhảy lên, nhằm thẳng vào mặt Thiên Ma mà ra đòn:

-Nhân Niên Huyết Thuật! Quỷ Thi Tận!

Mặt đất rung chuyển bởi ngọn lửa lớn, đất đá bị sức ép của không khí nén xuống làm vỡ nát tất cả mọi thứ. Chấn Phương đứng ở bên ngoài cũng

https://thuviensach.vn

cảm thấy bị ảnh hưởng, tim như đeo thêm cái gì đó khiến người chùng xuống.

Vọng Quái che mặt để đất đá khỏi văng vào, hắn nói:

-Uy lực vẫn khủng khiếp như vậy! Đúng là con quỷ lửa có khác!

Huyết Tà không dám bình luận gì, hắn chỉ đứng yên mà theo dõi trận đấu.

Vọng Quái rút đao, hắn nói với Huyết Tà:

-Xuống xử lý Xích Vân đi! Giải quyết cho chóng!

Huyết Tà thở dài, rồi hắn chạy theo Vọng Quái:

-Ta chẳng muốn đánh nhau tí nào.

Xích Vân đè hắn tay xuống, Thiên Ma không khỏe bằng Xích Vân nên hắn bị Xích Vân đẩy lùi về đằng sau.

-Ngươi cứ cẩn thận, lỡ tay mà huỷ mất Hắc Đế Ấn thì coi như xong chuyện! – Xích Vân cười.

-Yên tâm đi! Nó mà bị phá huỷ thì ta sẽ băm ngươi ra làm trăm mảnh! – Thiên Ma cười.

Thiên Ma niệm thuật, đôi tay của hắn bốc ra một luồng khí xanh lạnh lẽo:

-Triệu Hồn!

Xích Vân thấy bóng dáng đôi vuốt sắc nhọn của bọn Ma Vũ đang bổ tới mặt mình, y phải thả tay và lui về phía sau.

Nhưng chưa kịp định thần lại thì Xích Vân đã thấy thanh Bá Đao bổ xuống người mình, những sợi xích của trên thanh đao va chạm lách cách:

-Chịu chết đi! – Vọng Quái gầm lên.

Nhưng thanh Bá Đao vừa bổ tới, thì một thanh đao khác cũng vung lên, cản thanh Bá Đao lại. Vọng Quái hơi bất ngờ trước tình huống này nên hắn bị đẩy lại về phía sau.

Vọng Quái nhìn lại thì thấy một người khác, thân hình cao, mái tóc ngắn màu bạch kim, tay cầm thanh đao khá lớn, to ngang ngửa với thanh Bá Đao.

Long Chấn Phương.

Chấn Phương nhìn xuống Xích Vân, anh cười:

https://thuviensach.vn

-Tưởng rằng thủ lĩnh Bất Kiếp Viện thế nào! Xem ra cũng chỉ thuộc hàng tôm tép thôi!

Xích Vân nhìn Chấn Phương một lúc, rồi cười:

-Cám ơn.

Chấn Phương toe toét:

-Chiến hữu cả mà!

Vọng Quái nhìn lại Chấn Phương. Trông Chấn Phương cũng cao lớn, tuy vậy, anh còn thấp hơn Vọng Quái nhiều, và cũng không ai nghĩ Chấn Phương có thể cầm trong tay một thanh đao nặng như vậy.

Chấn Phương vác thanh đao lên vai, nói:

-Anh bạn đừng thừa cơ người khác khó khăn mà ra tay! Chơi như vậy là không đẹp!

Vọng Quái nhìn kỹ thanh đao của Chấn Phương, dài hơn tám chín gang tay không kể tới cán, lưỡi đao không dày như của Bá Đao, và nó cong lại một chút ở đầu lưỡi. Một thanh đao không hẳn có sức tàn phá ngoại thương mạnh lắm, nhưng điều làm Vọng Quái chú ý nhất là hình ngôi sao năm cánh sáng lóa trên lưỡi của thanh đao này.

Chấn Phương cười toe toét, giới thiệu:

-Đây là Ngũ Ảo Đao. Gắn bó với ta từ lâu, lai lịch của nó là…

-Khỏi phải dài dòng! – Vọng Quái nói – Đây là công việc của bọn ta, ngươi xen vào làm gì? Tránh sang một bên, trước khi ta bổ nát người ngươi ra!

-Thế à? Nhưng ta lại không nghĩ vậy đâu!

Chấn Phương dõng dạc bước tới, mặc dù thấp bé hơn, nhưng mỗi bước tiến của Chấn Phương đều làm cho Vọng Quái cảm thấy như có gì đè nặng lên người mình, hắn lùi về phía sau một chút.

-Ngươi muốn đấu với ta hả? – Vọng Quái hỏi.

-Cứ thử xem thế nào ấy mà!

Vọng Quái cười, lâu lắm mới gặp một đối thủ xứng tầm như vậy.

Hắn bổ thanh Bá Đao xuống. Chấn Phương cũng vừa kịp đưa Ảo Đao lên đỡ lại. Luồng chân khí của hai thanh đao chạm nhau nổ vang dậy cả một vùng đất.

https://thuviensach.vn

Thiên Ma quay sang, hắn thấy Huyết Tà vẫn đang ung dung ngồi xem trận đấu, hắn nhắc nhở:

-Làm gì vậy? Xích Vân đang ở đây này, sao ngươi không giúp ta một thể?

-Ta không muốn đánh nhau với Xích Vân.

-Sao thế?

-Vì đơn giản là không thích.

Thiên Ma thở dài, hắn ngó quanh rồi chỉ thẳng về phía Diêu Linh và Hoa Anh:

-Hai đứa kia thì sao?

Huyết Tà ngó một lúc rồi quyết định:

-Không đánh có được không?

-Không được. Hôm nay ngươi phải ra trận.

Huyết Tà thở dài mệt nhọc, hắn vừa đi vừa làu bàu:

-Sao không gọi người khác, mà gọi ta làm cái gì?

Xích Vân đứng dậy, y định cản Huyết Tà thì Thiên Ma đã chắn trước mặt:

-Đối thủ của ngươi là ta cơ mà!

Huyết Tà tiến đến, hắn nói với Hoa Anh và Diêu Linh:

-Hai cô nên rời khỏi đây thì tốt hơn. Hãy để Hắc Đế Ấn lại cho chúng tôi, chúng tôi chỉ cần Xích Vân và Hắc Đế Ấn.

Hoa Anh chùn chân. Tên Huyết Tà không phải là kẻ dễ nuốt. Bất Kiếp Viện thực sự quá mạnh, với thực lực bây giờ, cô không đủ khả năng để chiến đấu với chúng. Mạng sống giờ là quan trọng hơn.

Diêu Linh thì không như vậy.

-Không! – Diêu Linh nói lớn – Ta ở đây là vì Hắc Đế Ấn! Giờ không thể dễ dàng bỏ đi như vậy được!

Hoa Anh nói nhỏ:

-Diêu Linh! Bỏ đi! Chúng ta không thể thắng nổi hắn đâu!

Diêu Linh ngạc nhiên:

-Cậu nói gì vậy? Hắc Đế Ấn vô cùng quan trọng, khổ công lắm mới tìm ra được, giờ bị kẻ khác nẫng mất, cậu không thấy quá vô lý sao?

https://thuviensach.vn

-Biết là thế! Nhưng hắn quá mạnh! Chúng ta không thắng nổi đâu!

Diêu Linh lắc đầu:

-Mình không nghĩ cậu là người nhụt chí đến thế! Chưa đánh thử, thì làm sao biết được hắn mạnh hay không? Với lại …

…cậu không định đền cái ơn cứu mạng của Xích Vân đối với cậu sao?

Hoa Anh im lặng, cô không nói gì.

Diêu Linh bước lên phía trước:

-Chúng ta là cùng một đội mà! Các thành viên không thể xé lẻ nhau ra được!

Tiếng nổ từ trận chiến giữa Xích Vân và Thiên Ma làm Hoa Anh giật mình.

Biết thế nào đây?

Nhưng Huyết Tà là người của Bất Kiếp Viện.

Cô không đủ sức.

Huyết Tà nghe chán, hắn nói:

-Cô là Diêu Linh? Đúng, vậy mong cô hãy nghĩ lại đi. Lời nói như tên bắn, không rút lại được đâu!

Diêu Linh cứng cỏi đáp:

-Ta sẽ đấu với ngươi!

Huyết Tà như thăm dò lại ý kiến lần nữa, rồi hắn nói:

-Coi như cô gặp xui xẻo.

Từ sau lưng Huyết Tà, một luồng chân khí màu đen đặc xông ra, hoá thành những con rắn, đớp thẳng vào người Diêu Linh. Diêu Linh không nghĩ là từ một khoảng cách xa thế này, Huyết Tà có thể tấn công được. Diêu Linh đứng yên như phỗng.

-Diêu Linh! – Hoa Anh hét.

Nhưng những con rắn bị chặt mất đầu bởi một đôi tay to khỏe, với bộ lông màu trắng.

Hổ nhân Thụ Cáp.

-Lại có người nữa muốn chiến đấu với tôi sao? – Huyết Tà ngạc nhiên.

Thụ Cáp điềm nhiên:

-Phải. Thụ Cáp ta muốn thử sức với Bất Kiếp Viện các ngươi.

https://thuviensach.vn

-Coi như anh gặp xui xẻo. – Huyết Tà nói.

Thụ Cáp lao tới, hai tay đã cầm sẵn Song Phủ, bổ vào người Huyết Tà.

Diêu Linh cũng định thần lại, cô lấy Pháp Trượng, xông vào trận chiến của Thụ Cáp với Huyết Tà.

Hoa Anh nghĩ lại.

Cô đang làm gì thế này?

Không lẽ một đội trưởng vệ binh Tích Vũ Thành mà lại yếu đuối và hèn nhát như vậy sao?

Không phải thế.

Đứa bé sinh ra từ trong nhà tù, sinh ra từ trong cái kiếp đọa đày của cuộc chiến Đại Hỗn Loạn hai mươi năm về trước.

Đứa bé ấy được sinh từ trên chiến trường.

Là Hoa Anh.

Hoa Anh mỉm cười. Đúng, Diêu Linh nói đúng, chưa đấu với định thì sao mà đã biết địch mạnh hay yếu.

Và cô vẫn còn nợ tên khốn Xích Vân một mạng sống.

Tay niệm thuật, trên tay Hoa Anh xuất hiện một cây cung phát sáng xanh.

Thụ Cáp bổ ngang cây rìu, nhưng Huyết Tà lấy luồng chân khí màu đen hiện lên làm một bức tường chắn cho mình. Bức tường chân khí cứng như đá, rìu của Thụ Cáp bổ vào, chân khí nổ tung mặt đất.

Thụ Cáp lui lại, phân tích tình hình.

“ Cái thứ màu đen đó là gì vậy? Nó là chân khí sao? Tại sao chân khí lại có thể rắn như đá vậy? “.

“ Tên này rốt cuộc là Pháp Sư hay là Kiếm Khách đây? “.

Diêu Linh đứng từ sau niệm thuật:

-Thiên Niên Mộc Thuật. Thiết Mộc Thuật!

Huyết Tà thấy mặt đất rung chuyển, hắn nhìn xuống dưới chân thì một đống dây leo có gai đâm thủng đất lên. Hắn nhảy vội về phía sau, những cây dây leo đầy gai sắc nhọn truy đuổi hắn.

“ Cô ta đã rải hạt giống từ lúc nào thế? “.

https://thuviensach.vn

Khả năng sử dụng Mộc Thuật của các Tiên Thú không thua kém gì các Pháp Sư, thậm chí, họ còn giỏi hơn cả Pháp Sư. Pháp Sư chỉ biết dùng các đạo bùa có Một thuật để sử dụng. Tiên Thú còn cao thâm hơn, họ có thể rải hạt giống trên mặt đất, và dùng chân khí khiến nó trưởng thành nhanh gấp vạn lần bình thường. Hơn nữa, Tiên Thú vốn đã nổi tiếng về sử dụng độc nên những cái cây như thế thường có độc lực cực mạnh, bị nó cuốn vào thì kể như tiêu đời.

Huyết Tà giơ tay, một cái đầu con rồng thòi ra từ bàn tay hắn, cắn nát những sợi dây leo.

" Cái thứ đen ngòm ấy là cái chết tiệt gì nhỉ? " – Diêu Linh ngạc nhiên. Tại sao một thứ trông có vẻ vô định hình ấy lại hoạt động như một thực thể vậy? ".

Thụ Cáp hỏi:

-Ngươi…tên là Huyết Tà phải không?

-Tôi tên là Huyết Tà.

Hổ nhân Thụ Cáp vỡ lẽ. Thì ra tên hắn là Huyết Tà.

Hổ nhân Thụ Cáp nói với Diêu Linh:

-Cô hãy ra khỏi cuộc chiến này đi. Nơi này không dành cho cô.

-Tại sao vậy? – Diêu Linh ngạc nhiên.

-Hắn là Huyết Tà.

Diêu Linh không hiểu, thì tên hắn là Huyết Tà, có sao đâu? Chẳng lẽ có cái tên mà người ta cũng phải sợ?

-Thì sao? Hắn là người của Bất Kiếp Viện chứ gì? Thì tôi sẽ đấu với hắn! Có anh ở bên cạnh, chúng ta sẽ cùng chiến đấu với nhau!

-Chỉ e là cô sẽ chết thảm thôi.

-Cái gì?

-Tôi e rằng đó không hắn là cái tên của hắn, mà là tên của một dòng họ.

-Dòng họ gì?

-Trong Kiếm Tiên Thành, có một gia tộc thuộc huyết hệ Pháp Sư, truyền từ đời này qua đời khác, họ nổi tiếng một thời không kém gì Pháp Sư dòng máu thuần chủng, thế nhưng, gia tộc đó luôn đi theo lợi ích của dòng họ, gia tộc cũng nổi tiếng về sự tàn ác và dã man bởi những luật lệ trong dòng

https://thuviensach.vn

họ vô cùng hà khắc, gia tộc ấy là Huyết Tà. Trong thời kỳ Ngũ Đế, họ đã phản bội Kiếm Tiên Thành, và lưu lạc về tới tận Uất Hận Thành. Tuy nhiên, tôi cho rằng đó vẫn chỉ là lời đồn đại của người đời cho tới lúc này, được gặp chính người trong gia tộc ấy.

-Gia tộc Huyết Tà ư? Tại sao tôi chưa từng nghe cái tên này bao giờ?

-Chúng ta còn trẻ, nên những chuyện thuộc về quá khứ hàng trăm năm trước thì sao biết được! – Hổ nhân Thụ Cáp đáp – Vả lại, người ta cũng kỵ những thứ gì có liên quan tới Uất Hận Thành, cô hiểu rõ điều ấy mà!

Diêu Linh nhìn lại Huyết Tà, cô thấy có một luồng chân khí đen ngòm đang lập lờ dưới chân hắn, cô hỏi:

-Đó là thứ gì vậy?

Hổ nhân Thụ Cáp chẳng nói chẳng rằng, xông thẳng vào Huyết Tà, đôi Song Phủ trên tay anh ta xoay một vòng, những luồng sét phát ra mãnh liệt từ đôi song phủ đó.

-Địa Niên Kim Thuật! Cuồng Lôi Phủ!

Hai lưỡi rìu nặng trĩu luồng sét bổ xuống. Hổ nhân Thụ Cáp lúc này trông chẳng khác gì Thiên Lôi giáng trần, sét bộc phát mạnh mẽ, nén lại cả không gian xung quanh.

Huyết Tà bắt niệm, luồng chân khí đen từ dưới chân hắn bốc lên thành một bức tường. Lưỡi rìu và bức tường đó chạm nhau, mặt đất xung quanh bị bắn hết lên không trung, những cây rong ở đáy Xuyên Tâm Hồ cháy xém đen ngòm, mặt đất bùn ướt đẫm bị vắt kiệt nước rồi tan chảy thành một thứ đặc sệt đủ thấy uy lực khủng khiếp của Cuồng Lôi Phủ đến mức nào.

Nhưng Diêu Linh không thể tin là trước sức mạnh đó của Cuồng Lôi Phủ mà Huyết Tà vẫn đứng yên tại chỗ, như chẳng có chuyện gì xảy ra với hắn cả. Lớp chân khí màu đen trông mỏng vậy mà trở thành một khối rắn chắc đến kinh người.

Tuy vậy, sức mạnh không hắn là vô tác dụng, bức tường chân khí ấy của Huyết Tà bắt đầu vỡ ra thành từng mảng đen sì, rớt xuống mặt đất, kỳ lạ thay là những mảng ấy vừa rơi xuống đất là bốc một làn hơn đen, chẳng mấy chốc mà nó bay hơi đi hết.

https://thuviensach.vn

Diêu Linh cũng không vội nghĩ đến mấy thứ ấy làm chi, điều quan trọng là phải giết được cái tên Huyết Tà này đã. Diêu Linh lôi một cuộn vải từ trong túi ra, cô dải rộng tấm vải, và niệm thuật:

-Triệu Hồi Thuật!

Vài cái bóng màu trắng bay ra từ trong tấm vải, hiện nguyên hình là những con chim quái lạ, chúng có hai đôi cánh, mỏ quặp lại như của chim ưng, chân đầy vuốt sắc nhọn, trong khi thân người nó lại ưỡn dài và thẳng đuột như lưng con báo.

Huyết Tà nhìn lên, hắn ngẫm nghĩ.

“ Tuyệt Địa Linh Hồ à? “.

Một loài vật kỳ lạ ở Vạn Hóa Thành, chim không ra chim, thú không ra thú, nhưng cái thứ tạp chủng ấy lại có sức mạnh ghê gớm. Tốc độ nhanh, sức bền tốt, là nỗi kinh hoàng của những kẻ nào muốn dùng Phi Hành mà đột nhập vào Vạn Hóa Thành. Đội vệ binh Vạn Hóa Thành nuôi đàn Tuyệt Địa Linh Hồ là để cảnh giới những kẻ nào muốn xâm nhập trên không trung.

Hai con Tuyệt Địa Linh Hồ bên trái, hai con bên phải, lao thẳng vào Huyết Tà.

Người của Huyết Tà như tan chảy thành một thứ đen ngòm, rồi nó chui xuống đám chân khí đen dưới mặt đất, bốn con Tuyệt Địa Linh Hồ chỉ lao vào hư không.

-Cái gì thế này? – Diêu Linh không giấu nổi sự ngạc nhiên – Có thuật độn thổ sao?

Thụ Cáp nói:

-Trên đời này không có thuật độn thổ, nhưng Huyết Tà có thể làm được, đó là khả năng của dòng họ Huyết Tà.

Cái đám chân khí đen ngòm bay thành một dòng trong không trung, tránh xa chỗ vừa nãy, đám chân khí hạ xuống mặt đất và hiện hình ra Huyết Tà.

-Tại sao thế này? – Diêu Linh hỏi – Hắn là thần sao? Sao hắn có thể biến cơ thể mình thành một thứ như vậy?

Thụ Cáp nói:

https://thuviensach.vn

-Cô nhìn dưới chân hắn đi.

Diêu Linh nhìn xuống dưới chân Huyết Tà, cô thấy một luồng chân khí đen đang bao quanh lấy chân hắn, dường như lúc nào luồng chân khí ấy cũng ở bên cạnh Huyết Tà.

-Dòng họ Huyết Tà đã biến chuyện không thể thành có thể. – Hổ nhân Thụ Cáp nói – Chân khí đem kết hợp với máu trong cơ thể, tạo thành một thứ vật chất. Thứ vật chất ấy có thể biến đổi thành bất cứ vật gì tùy thích.

-Bất cứ vật gì là sao?

-Chân khí ấy có thể biến thành những dạng vật chất định hình, nhưng những dạng vật chất ấy chỉ tồn tại được trong một thời gian ngắn. Các thuật của dòng họ này không có "Địa " cũng chẳng có " Thiên " hay " Nhân ", họ dùng những thuật của riêng họ, và nguồn gốc phát sinh các loại thuật chính là từ dòng chân khí đen dưới chân kia. Đó chính là năng lực của dòng họ Huyết Tà.

Diêu Linh còn chưa kịp phân tích tình hình thì Huyết Tà đã niệm thuật, hắn hướng thẳng về phía cô và Thụ Cáp:

-Kim Thuật. Mãng Xà Thuật.

Dòng chân khí đen toả ra nhiều hướng thành những con rắn đang ngoác mồm, chúng lao thẳng về phía Diêu Linh và Thụ Cáp.

-Địa Niên Kim Thuật! Liên Xạ!

Diêu Linh còn chưa kịp xử lý tình huống này thì từ sau lưng cô, hàng loạt mũi tên đã bay ra, những mũi tên đâm thẳng vào đầu những con rắn, chúng bị rã ra rồi rơi thành từng mảng đen đặc xuống dưới đất, bốc hơi nhanh chóng.

Huyết Tà ngạc nhiên:

-Ai thế này?

Diêu Linh quay lại về đằng sau.

Hoa Anh.

-Hoa Anh! – Diêu Linh mừng rỡ.

Hoa Anh mỉm cười:

-Cậu nói đúng, chưa đánh thử thì sao biết được địch mạnh hay yếu?

Huyết Tà thở dài sõng sượt:

https://thuviensach.vn

-Tôi đã nói rồi, đừng nên dính vào ba cái vụ này, cầu xin các người đi chỗ khác nhờ! Để lại Hắc Đế Ấn cho chúng tôi, thế là êm chuyện chứ gì?

Hoa Anh đáp:

-Xin lỗi, nhưng chúng tôi không thích công sức mình bỏ ra lại phí hoài thế được!

Huyết Tà gật gù:

-Coi như cô gặp xui xẻo.

Hai bức tường nước vẫn cao ngút trời, từng dòng nước hết đổ ào xuống rồi lại cuộn lên không trung.

Trên một bức tường nước, những tiếng nổ do hai thanh đao chạm nhau vẫn vang lên đều đều. Vọng Quái và Chấn Phương, mỗi người đều đứng trên mặt nước và đang giao chiến với nhau.

Vọng Quái bây giờ cũng đang tầm ngầm đánh giá đối thủ. Hắn nghĩ rằng, trên đại lục này chỉ có hắn mới là kẻ dùng được đao. Nhưng càng lúc, suy nghĩ ấy càng bị đánh thấp xuống. Thanh Ngũ Ảo Đao của Chấn Phương trông có vẻ yếu hơn, thế mà lại đang chiếm lợi thế trước hắn.

Chấn Phương cũng khó tin được là cái tên Vọng Quái này lại có thể dùng được thanh đao hay đến vậy. Thanh Bá Đao nặng và to, nhưng Vọng Quái cầm nó như cầm một thanh gỗ. Các đường đao của Chấn Phương rất hiểm hóc, nhưng vẫn không tài nào đụng được tới cái lông chân của Vọng Quái.

Chấn Phương niệm thuật, thanh Ngũ Ảo Đao bừng sáng:

-Địa Niên Kim Thuật! Hổ Kích! Thốn Lực! Lăng Phong! Lưu Thuỷ! Truy Hồn Quyết!

Vọng Quái không thể tin nổi, ngần ấy thuật chỉ luyện trong một lần khởi phát chân khí! Không! Hắn không tin, không ai có thể luyện được như thế cả!

Ngũ Ảo Đao vận thuật Hổ Kích, chân khí sáng rực bổ xuống người Vọng Quái. Thanh Bá Đao cản lại được cú đánh đó.

Nhưng Chấn Phương nắm lại ngay thanh đao, dùng hết sức chém sang một bên, chân khí lại bốc lên một lần nữa thành đỏ rực, toả ra bao lấy hết người Vọng Quái, thanh Bá Đao của Vọng Quái văng sang một bên. Thốn

https://thuviensach.vn

Lực đã phát huy tác dụng, Vọng Quái cảm thấy cơ thể mình như bị căng phồng lên, mạch máu dãn ra.

Tiếp tục vòng xoay của đao, Chấn Phương nhảy lên, chân khí lại chuyển sang màu xanh trắng. Thuật Lăng Phong lại bổ xuống, Vọng Quái cắn răng đau đớn đỡ lại.

Thanh Bá Đao cản lại Ngũ Ảo Đao, tiếng nổ đinh tai nhức óc, nước xung quanh bắn lên, không khí nén lại và dồn dập vào tai Vọng Quái. Hắn cảm thấy đầu đau như búa bổ. Dựa vào chân khí có tốc độ lưu chuyển nhanh, các Kiếm Khách đã sáng tạo ra thuật Lăng Phong, chân khí càng nhanh, càng gây ra sự rối loạn không khí, âm thanh và khiến đối thủ bị nhức óc, choáng váng.

Chấn Phương xoay người trên không trung, Ngũ Ảo Đao xoay theo, anh đạp nhẹ chân vào mặt nước, rồi tung người lên cùng thanh đao. Luồng sét mạnh từ thuật Lưu Thuỷ phát ra mãnh liệt. Vọng Quái dù đau đến vỡ đầu, nhưng vẫn phải đỡ lại cú đánh ấy. Tuy thế, lưỡi Ngũ Ảo Đao đã chém sướt qua tay hắn, luồng sét theo vết thương chạy qua mạch máu, làm cơ thể Vọng Quái run bắn, toàn thân tê dại. Mặc dù không phải là những người giỏi Lôi Thuật, nhưng các Kiếm Khách vẫn có thể dùng Lưu Thuỷ để gây ra sự tê liệt cho đối phương. Luồng sét trong cơ thể vốn sẵn có, chân khí được phát động sẽ sản sinh ra luồng sét, tăng cường độ của nó lên hàng chục, hàng trăm, thậm chí là hàng ngàn lần nếu là với các chiến binh Vũ Linh. Người Nhân Tộc không có thể chất phù hợp để dùng Lôi Thuật, nhưng các Kiếm Khách vẫn dùng nó trong thuật Lưu Thuỷ, và nó đã tỏ ra rất hữu dụng.

Vọng Quái bị tổn thương toàn cơ thể, phen này số hắn đã hết.

“ Gặp phải cao thủ rồi! “. - Vọng Quái nghĩ thầm trong cơn hấp hối.

Chấn Phương đang ở trên không trung.

Chấn Phương lấy chân khí phát ra chân, lấy nó làm lực đẩy, giương thanh đao về phía trước rồi xoay tròn người.

Truy Hồn Quyết.

Cả người Chấn Phương phủ đặc một lớp chân khí trắng xóa, đâm thẳng vào người Vọng Quái.

https://thuviensach.vn

-Không! – Vọng Quái hét.

Tiếng nổ lớn. Chấn Phương bay xuyên qua người Vọng Quái, một lớp chân khí bao trùm lấy người Vọng Quái rồi phát nổ.

Chấn Phương theo đà lao ùm xuống nước. Anh lấy lại thăng bằng rồi bắt đầu bơi lên.

-Hình như là vẫn không ổn. – Chấn Phương nói.

Đúng là như thế.

Vọng Quái vẫn còn sống nhăn.

Trong khoảnh khắc cuối cùng, Vọng Quái đã kịp thời vung thanh Bá Đao xuống, lưỡi đao to đã kịp thời che chắn cho hắn khỏi Truy Hồn Quyết.

Chấn Phơng nhảy lên, rồi anh đứng trên mặt nước.

-Không ngờ…. - Vọng Quái nói – …với những thuật đơn giản đó mà ngươi đã làm ta phải khó khăn.

-Quá khen rồi.

-Giờ thì đến lượt ta.

Vọng Quái niệm thuật, hắn nhúng toàn bộ cánh tay phải của mình xuống dưới mặt nước:

-Thiên Niên Thuỷ Thuật. Thủy Sa Vương!

Mặt nước rung động mạnh.

Chấn Phương còn chưa kịp hiểu điều đó báo hiệu cái gì thì bên trái anh đã có một con cá mập bằng nước lao ra táp vào người. Chấn Phương chỉ kịp đưa thanh Ngũ Ảo Đao ra đỡ. Con cá mập nước này không có hàm răng sắc nhọn, nhưng sức ép của nước làm Chấn Phương bị đẩy sang một bên, loạng choạng suýt ngã. Vai đau không thể tả.

“ Dùng sức ép của nước để tấn công ư? “.

Nước mềm nhũn, nhưng lực ép của nó có thể cắt đôi cả một bức tường đá. Con cá mập nước mang trong mình một sức ép rất lớn và nó lao thẳng vào Chấn Phương.

Nhưng không chỉ có thế.

Một con cá mập khác lao ra. Rút kinh nghiệm, Chấn Phương không đỡ, mà anh né sang một bên. Con cá mập này đớp hụt, lập tức đằng sau lại

https://thuviensach.vn

nhảy lên một con cá mập khác. Chấn Phương phải nhảy lên phía trước để tránh đòn.

Cứ thế, hàng chục con cá mập thay phiên nhau nhảy ra từ trong mặt nước đòi táp Chấn Phương. Chấn Phương không còn cách nào khác là phải chạy.

Chấn Phương nhìn lại, thì đã không thấy Vọng Quái đâu.

Thanh Bá Đao với luồng nước khổng lồ từ trên bổ xuống.

Những gì mà Chấn Phương cảm nhận được là mình bị bắn xuống dưới tận đáy của bức tường nước.

Thiên Ma đang sử dụng những con Ma Vũ để gây khó dễ cho Xích Vân. Tuy vậy, chỉ cần tay không, Xích Vân vẫn có thể hạ hết bọn chúng.

Một con Ma Vũ lao vào, Xích Vân niệm thuật:

-Nhân Niên Hoả Thuật! Quỷ Thi Tận!

Xích Vân đấm mạnh xuống đất, luồng lửa bộc phát mạnh mẽ từ cánh tay của y, xới tung mặt đất, đốt cháy cả một hàng Ma Vũ.

Thiên Ma ngước nhìn. Hắc Đế Ấn vẫn đang đỏ rực, nó chưa hấp thu hết Tà Khí cần thiết.

Nhưng cần phải giải quyết nhanh chóng vụ này.

Hay tay Thiên Ma cầm song kiếm, hắn lao về phía Xích Vân:

-Xích Vân yêu dấu ơi! Ta đến đây!

Xích Vân thấy đã đến lúc phải dùng vũ khí. Y lôi từ sau lưng ra một cuộn vải ướt nhèm nước. Xích Vân tãi tấm vải đó ra.

Một vật bay vút ra từ trong tấm vải đó, thanh Oan Nghiệt Kiếm xuất hiện, vừa vào tay Xích Vân, nó đã bốc lửa.

Xích Vân cắm thanh Oan Nghiệt Kiếm xuống đất, niệm thuật:

-Địa Niên Hoả Thuật! Hoả Trấn Địa!

Một luồng lửa phá tung mặt đất, nổ liên hoàn về phía Thiên Ma. Thiên Ma buộc phải thối lui về phía sau.

-Ngươi muốn biến ta thành lợn quay hả Xích Vân? – Thiên Ma cười sằng sặc.

Luồng lửa cuối cùng vừa bốc hết, thì Thiên Ma đã thấy Xích Vân đang lao tới. Đôi cánh lửa Hoả Liệt làm Xích Vân bay là là trên mặt đất, thanh

https://thuviensach.vn

Oan Nghiệt Kiếm xẻ dọc mặt đất thành một đường lửa dài ngoằng.

Thiên Ma dùng Song Kiếm đỡ lại, nhưng hắn bị Xích Vân đẩy đi cả một đoạn dài.

-Ngươi mạnh thật đó Xích Vân! – Thiên Ma cười – Ta yêu ngươi cũng vì sức mạnh đó!

-Im mồm đi! – Xích Vân hét.

Xích Vân xoay lưỡi kiếm, y chuyển thế, đôi cánh Hoả Liệt dang rộng rồi vỗ một cái, cả người Xích Vân bay lên, thanh Oan Nghiệt Kiếm toé ra thành ngọn lửa vàng choé, kéo theo cả Thiên Ma lên không trung. Cả thân người nóng rực và như muốn điên loạn, Thiên Ma không thể chịu nổi.

Thiên Ma rớt xuống đất, tuy nhiên, hắn vẫn cười cợt:

-Chơi cái đòn này đau quá!

Xích Vân cũng vừa hạ xuống mặt đất. Y thở hồng hộc, sức mạnh của Hỏa Liệt thật đáng sợ, nó tác dụng ngược lại cả y nữa, đôi cánh lửa này như một con dao hai lưỡi vậy.

Hắc Đế Ấn đã chuyển sang một thứ màu nâu.

Thiên Ma và Xích Vân ngước nhìn nhau.

Hắc Đế Ấn đã hấp thụ xong Tà Khí.

Cả Xích Vân và Thiên Ma bổ tới, tay vươn ra nhằm đoạt Hắc Đế Ấn.

…

Giờ Dậu. Bên ngoài Kính Hồ Cư.

Lã Vân chạy bán sống bán chết, đòn Long Quyền Phong của Hắc Băng đang xẻ tan mọi thứ trên mặt đất. Cũng may là ở đây, có rất nhiều cây cối để cho Lã Vân núp và né, không thì từ nãy y đã tan xác rồi.

“ Tên Lã Vân này chỉ biết chạy thôi sao? Vậy có gì mà Thiên Ma lại bảo mình để ý hắn đến thế? “.

Hắc Băng đưa mắt nhìn, cô thấy một vạt áo đang khẽ đung đưa sau một gốc cây.

Hắc Băng muốn kết thúc nhanh trận đấu. Cô luyện thuật.

Lã Vân từ đằng sau gốc cây có thể nghe thấy tiếng rít rợn người của Lôi Thuật. Y biết mình đã bị lộ.

-Nhân Niên Lôi Thuật! Lôi Liên!

https://thuviensach.vn

Lã Vân vừa kịp thoát khỏi cái cây thì cái cây đó đã bị nổ tan tành vì Lôi Thuật.

Nhưng tất nhiên là chạy mãi cũng không được ích gì, Lã Vân lấy hai đạo bùa có chữ " Hoả ".

-Liệt Hỏa Phù!

Hắc Băng đã nhìn thấy Hỏa Phù bay đến, cô niệm thuật, đưa tay ra phía trước, Hỏa Phù như gặp phải một bức tường vô hình nên nổ nát vụn trước mặt Hắc Băng.

" Cô ta là Vũ Linh nên có thể tạo ra được những bức tường chân khí cản lại chân khí. Những thuật cơ bản của mình kém hiệu quả rồi! ". – Lã Vân nghĩ.

Hắc Băng nói lớn:

-Lã Vân! Anh thực ra cũng chỉ là một con rùa rụt cổ! Tôi không hiểu người ta bảo anh thông minh thế nào? Chứ một Pháp Sư như anh thật là một nỗi nhục! Chỉ biết dăm ba loại thuật cỏn con mà đòi đấu với tôi sao?

Lã Vân nghe những lời đó mà trong lòng y cảm thấy nhức nhối.

Nếu như y thoát ra khỏi Hàn Thuỷ.

Thì y đã trở thành một Pháp Sư hạng nhất rồi.

Đôi mắt của Lã Vân long lên, y vụt chạy trong đám cây cối rậm rạp.

Hắc Băng đã cảm nhận được bước chạy của Lã Vân, tiếng bước chân gấp gáp vì những cành cây gãy đang nổ lách tách. Cô lấy cuộn vải và giở nó ra, một chiếc Pháp Bảo xuất hiện trước mặt Hắc Băng. Đó là một chiếc vòng màu trắng.

Hắc Băng giương chiếc vòng về phía trước trong tư thế bắn cung.

-Vũ Tiễn!

Một luồng chân khí phóng đi như sao băng, đâm thẳng vào một gốc cây. Cái cây nổ tung, luồng chân khí ấy còn gây ra những vụ nổ liên tục về phía sau thêm một đoạn dài nữa.

Tiếng cành cây gãy lại vang lên, lần này là bên trái. Vũ Tiễn lại được bắn ra, cả một rừng cây bị xáo động.

Không còn tiếng động gì nữa.

Lã Vân chết rồi sao?

https://thuviensach.vn

Không phải.

Một, hai, ba tới mười cái Liệt Hoả Phù phóng tới. Hắc Băng vận gấp chân khí, tạo thành một bức tường cản đống Liệt Hoả Phù đó lại. Mặc dù Hắc Băng có thể cản được chân khí, nhưng nhiều như thế này thì có lẽ không ổn.

Hắc Băng thấy một cục lửa lớn bắn ra từ sau gốc cây.

Hỏa Thần Phù. Là sự trộn ghép của các Liệt Hoả Phù, các đạo bùa Liệt Hoả Phù ghép lại, xoắn quện vào nhau tạo thành cục lửa Hỏa Thần Phù.

Hắc Băng phải dùng tới Pháp Bảo, chiếc vòng trắng trên tay cô vung lên, một luồng gió từ trên không trung toả xuống, làm Hỏa Thần Phù bị chặn lại, những ngọn lửa bị gió thổi làm tắt dần, cuối cùng chỉ còn lại những đạo bùa còn đang cháy dở rớt xuống mặt đất.

“ Nhưng cứ thế này mãi thì không ổn. “. Hắc Băng lấy cẩn trọng làm tối ưu, cô rút về phía sau và lẩn vào những thân cây.

Đột nhiên tay của Hắc Băng chạm phải thứ gì đó bỏng rát. Cô rụt tay lại rồi nhìn lên.

Một đạo bùa có chữ Hoả đang cháy dở.

Hắc Băng nhìn quanh, các thân cây đều có đạo bùa chữ “ Hoả “. Gần một chục đạo bùa thế này, chúng đang cháy dở.

“ Thôi chết rồi! “. – Hắc Băng giật mình.

Lã Vân mỉm cười, y ngồi đằng sau gốc cây và niệm thuật:

-Thiên Niên Hoả Thuật! Hỏa Phá!

Các đạo bùa đang cháy dở trên thân cây phát nổ. Đất đá vỡ tung và lửa bốc lên ngùn ngụt.

Hỏa Phá. Một loại bẫy mà ông già còm nhom Lăng Khê đã dạy cho Lã Vân. Bằng cách đốt các đạo bùa Hỏa, rồi nén chân khí lại vào những đạo bùa đó, chỉ cần người sử dụng niệm thuật là nó sẽ phát nổ. Còn không, khi đạo bùa cháy hết thì nó sẽ tự phát nổ. Loại thuật này chủ yếu chỉ để dùng vào mục đích đặt bẫy trên chiến trường, còn khi chiến đấu tay đôi thì không hữu dụng, vì không có đủ thời gian để đốt cháy các đạo bùa và tìm vị trí đặt bẫy.

https://thuviensach.vn

Lã Vân nheo mắt nhìn vào đám khói, rồi y hơi giật mình khi thấy một đôi cánh trắng muốt bay vọt ra đám khói mù mịt. Hắc Băng đã may mắn thoát chết. Trong lúc hoảng hốt, Hắc Băng đã tạo ra một tấm khiên chân khí vững chắc, khiến cho Hoả Phá không làm tổn thương tới Hắc Băng, tuy vậy, sức công phá của hàng chục đạo bùa cũng làm cho Hắc Băng bị chút ít xây sát trên mặt.

Hắc Băng hạ xuống đất, dường như vẫn còn chưa hết bàng hoàng và sự thắc mắc, cô hỏi Lã Vân:

-Tại sao lại thế? Anh đã đốt đạo bùa khi nào?

Lã Vân vẫn nấp ở đằng sau gốc cây, y cười:

-Lúc cô đang dùng thuật Vũ Tiễn, tôi đã ở đằng sau cô.

-Không thể nào! Lúc đó anh đang ở trước mặt tôi, tiếng bước chân làm gãy cành cây, tôi không thể nghe nhầm được!

-Đôi khi quá tin vào một điều gì đó thì sẽ dẫn đến sai lầm, cô nương ạ! Hãy nhìn về phía trước đi.

Hắc Băng nhìn về phía trước, và cô đã phát hiện ra lý do.

Những cành cây đang cháy dở.

Lã Vân đã khôn khéo phóng hỏa vào những cành cây đó, tiếng nổ lách tách của chúng giống như tiếng gãy của cành cây, và Hắc Băng đã tưởng nhầm đó là bước chân của Lã Vân. Nhân lúc Hắc Băng còn đang mải hướng về phía trước thì Lã Vân đã ở đằng sau và đốt đạo bùa, tạo bẫy từ lúc nào. Lã Vân chỉ còn cách đặt bẫy, y không dám đến gần Hắc Băng vì nhất định sẽ bị phát hiện, và pháp thuật của y còn kém xa Hắc Băng nên Hắc Băng sẽ dễ dàng hóa giải những cú đánh của y. Và Lã Vân lại vòng ra trước, phóng tận lực các đạo bùa nhằm làm Hắc Băng phải lui về phía sau và rơi vào bẫy của y. Lã Vân phải cảm ơn cái đám cây cối rậm rạp và lắm lá này. Địa hình đang có lợi cho Lã Vân.

Hắc Băng đưa mắt nhìn quanh.

“ Tên Lã Vân này chỉ là một tên Pháp Sư bình thường, năng lực có hạn, nếu chỉ dựa vào mấy trò đặt bẫy của hắn thì chưa đủ để thắng mình. “.

Hắc Băng thấy cần phải giải quyết địa hình trước, chắc chắn Lã Vân đang nấp ở đâu đó sau những cái cây này.

https://thuviensach.vn

Hắc Băng mỉm cười.

Là cái kia.

Hắc Băng niệm thuật:

-Địa Niên Phong Thuật. Thiên Long Quyền Phong.

Lã Vân thấy mặt đất dưới chân mình rung động mạnh, một luồng chân khí vàng vọt thổi tung vạt áo của y.

Lã Vân vừa kịp nhảy ra thì luồng chân khí vàng ấy đã xoáy nát thân cây khiến nó vỡ vụn thành từng mảnh.

“ Thì ra cô ta hỏi mình là để xác định vị trí mình đang đứng! “. – Lã Vân nghĩ thầm.

Hắc Băng cố tình hỏi là để nghe câu trả lời của Lã Vân. Mặc dù Hắc Băng không hẳn là người thính tai như người Thú tộc được, nhưng giọng nói của Lã Vân đủ lớn để cô biết được là y đang trốn ở chỗ nào.

“ Cô ta cũng khôn khéo thật! “.

Nhưng trước mặt Lã Vân lúc này là Hắc Băng đang đứng chờ sẵn.

-Anh trốn khéo thật đấy! – Hắc Băng nói.

“ Cô ta phát hiện mình từ lúc nào thế này? “ – Lã Vân hốt hoảng.

Hắc Băng niệm thuật:

-Địa Niên Lôi Thuật! Cuồng Lôi Trận!

…

Đã quá giờ Dậu. Thành Nam Tổ Long. Ngày thứ ba trước ngày cuối tuần hai canh giờ.

Hàn Thanh leo lên mái nhà, căn phòng ở bên dưới đã tan nát bởi những cú đập chùy khủng khiếp của Hà Gia Tập. Đại bản doanh của Hàn Thuỷ tại Tổ Long Thành đã bị phá tan nát.

Những tên sát thủ của Gia Tập cũng bám sát Hàn Thanh, bọn chúng cũng leo lên mái nhà, bao vây lấy Hàn Thanh.

Một tên sát thủ lao tới, hắn đâm thanh kiếm về phía Hàn Thanh.

Con rắn Bạch Xà Kích phóng ra, sợi dây xích kêu lách cách, nhưng tên sát thủ này cũng chẳng phải là tay vừa, hắn né đầu xuống, lưỡi kích vọt đi trong gang tấc.

-Chịu chết đi! – Tên sát thủ hét. Hắn tiến rất nhanh tới Hàn Thanh.

https://thuviensach.vn

Hàn Thanh cười:

-Trình độ này mà đòi giết ta sao?

Hàn Thanh ném cây thương của mình vào người tên sát thủ, dây xích cuốn vào người hắn như một con rắn, lưỡi kích bổ ngược trở lại, siết chặt lên cổ tên sát thủ đến tứa máu. Tên sát thủ càng giãy giụa, dây xích siết chặt hơn, lưỡi kích đâm vào cổ sâu hơn, máu rỉ ra ướt hết cổ hắn.

Những tên còn lại thấy vậy nên không kẻ nào dám lại gần.

Đột nhiên, mái nhà vỡ nát, vọt lên trên không trung là Hà Gia Tập, hắn đáp xuống.

-Bọn sát thủ của Hà huynh ngu ngốc quá đấy! – Hàn Thanh cười – Cỡ chúng mà đòi đấu với tiểu đệ sao?

-Phải có những thứ đi trước để cản đường chứ, Hàn đệ!

Hà Gia Tập cầm một viên gạch vỡ của mái nhà, hắn nhìn Hàn Thanh rồi nói:

-Hết giá trị lợi dụng thì thôi, vứt nó đi. Rất đơn giản mà.

Gia Tập ném thẳng viên gạch về phía tên sát thủ đang bị trói bởi dây xích. Viên gạch đâm thủng sọ của hắn, tên sát thủ mắt lồi ra hết cỡ, máu bắn be bét lên mặt hắn.

Hàn Thanh tức giận. Cách đối xử này thực là quá bất nghĩa. Trong Hàn Thuỷ không bao giờ có chuyện thế này cả. Tên Gia Tập coi sinh mạng của những người trong bang Độc Tâm không bằng cỏ rác.

Thanh Bạch Xà Kích rời khỏi người tên sát thủ rồi trườn lên tay Hàn Thanh và cuộn tròn lại.

-Đối xử với người dưới trướng mình như vậy sao? Gia Tập?

Gia Tập cười:

-Tao đã nói rồi, bọn chúng chỉ là một lũ đi trước, chúng nó đi trước như một tấm khiên để đỡ cho chúng ta. Hết giá trị, thì giết chúng nó đi là hợp đạo rồi còn gì?

Hàn Thanh cười khẩy:

-Làm vậy, thì những kẻ khác đừng hòng bao giờ trung thành với mày, Gia Tập ạ! Chúng nó có thể phản mày bất cứ lúc nào!

Gia Tập cười sằng sặc:

https://thuviensach.vn

-Trung thành à? Đúng! Có thể chúng nó không trung thành với tao! Nhưng mày biết vì sao, mày mạnh như thế, vậy mà tao chỉ cần bảo một tiếng là có hàng chục thằng như thế này trong Độc Tâm theo tao đi giết mày không? Đơn giản thôi! Có thể tao làm cho những kẻ khác ghê sợ, chúng nó sợ rằng vào Độc Tâm, lỡ may làm cho tao bực mình thì chúng nó sẽ chết. Ừ! Thằng nào ở bên cạnh tao là sẽ có nguy hiểm, chết lúc nào không hay, nhưng mày có hiểu vì sao mà chúng nó biết như vậy mà vẫn cứ lao đầu vào không? Tiền, thằng ngu ạ! Chúng nó vào Độc Tâm, chúng nó sẽ có tiền, tiền ăn, tiền chơi đánh bạc, thỉnh thoảng vào kỹ viện để quật một con đĩ! Như vậy là đủ giải thích chưa? Hàn Thanh?

Hàn Thanh ôm mặt mà cười.

-Mày cười gì nhiều vậy? – Gia Tập hỏi – Hãy cẩn thận, cái mồm mày có thể sẽ không còn cười nổi đâu!

-Mày là một thằng ngu, Gia Tập ạ!

-Cái gì?

-Cái ngu của mày, và của cả thằng già mày nữa, thằng Hà Gia Đoàn ấy! Là đã coi tiền làm nền móng để xây dựng bang phái! Mày có tin là tao cũng sẽ chỉ cần vung tiền thôi, là một thằng ôn con đợi đêm khuya mày ngủ là nó vào chọc thủng họng mày không?

Gia Tập điên tiết. Hàn Thanh gọi cha hắn bằng " thằng ". Con chó chết! Nó dám sỉ nhục cha hắn!

-Con chó! – Gia Tập gầm lên – Mày vừa sủa những cái gì đấy? Sủa lại tao nghe!

Hàn Thanh cười:

-Tao nói mày. Rõ chưa? Và cả cái thằng già! Thằng già nhà mày! Cái thằng bố mày ấy! Là một lũ ngu! Thủng lỗ tai chưa, thằng ngu?

Gia Tập đấm vào mặt một tên sát thủ cho hả giận, một đấm thôi mà làm cho hắn vỡ nát đầu, đổ thành một đống xuống mặt đất. Những tên sát thủ còn lại biết rằng đừng có điên mà lại gần Gia Tập lúc này.

Gia Tập đứng chặn trước mặt Hàn Thanh. Bộ ngực của hắn căng phồng hết cỡ, cả cái bóng của hắn bao trùm lên khắp mọi vật, đôi mắt Gia Tập lúc này là một cục lửa to đùng.

https://thuviensach.vn

-Mày có biết cái hậu quả của những lời nói ấy không? Hàn Thanh? – Gia Tập thở phì phò như tiếng thở của một con hổ.

-Đó là sự thật. Trong Hàn Thuỷ chúng tao, cái thứ tình cảm được xây dựng bằng tiền là thứ khốn nạn nhất. Ông già tao không bao giờ lấy tình cảm và tiền ra để đong đếm với nhau. Và mày có hiểu không? Cái thứ khốn nạn giẻ rách ấy lại đang tồn tại trong chính cái bang Độc Tâm của mày! Mày gọi tao là chó, nhưng cái cách xử sự của mày đối với người khác thì không bằng một con súc vật!

Hà Gia Tập rống lên, tiếng rống của hắn vang xa khắp thành Nam Tổ Long:

-Mày thì hiểu cái gì?

Sau đó, cây chuỳ to khủng khiếp của hắn bổ xuống, Hàn Thanh nhanh chân tránh được. Lực bổ của chuỳ đâm thẳng xuống dưới, xới tung toàn bộ ngôi nhà lên.

Đằng sau ngôi nhà này là một khu vườn trồng rất nhiều những bụi tre. Từng hàng bụi tre cao vút và vươn lên. Khu vườn tre này to không kém gì khu vườn trồng trúc phía thành Đông của Trưởng lão Tổ Long Thành. Từng bụi tre xếp với nhau thành những hàng luỹ, trải dài khắp một khu thành Nam.

Hàn Thanh đáp mình lên một ngọn tre, anh cười:

-Tao định bụng là để sau này sẽ xử thằng cặn bã như mày vào một lúc thích hợp! Hôm mày gặp em bé Trúc Mai của tao, tao đã nảy ra ý định đó! Nhưng tao đã thay đổi quyết định, tao thấy cần phải bịt mồm mày ngay bây giờ!

-Mày không thể làm được đâu, Hàn Thanh ạ! Vì tao mới là người giết mày trước!

Hà Gia Tập quay sang đám sát thủ của mình:

-Lên hết cho tao! Đứa nào chùn chân tao giết không tha! Đứa nào lấy được mạng Hàn Thanh tao thưởng một ngàn viên Kim Nguyên Bảo!

Đám sát thủ lên ngay, không phải vì món tiền thưởng hấp dẫn, mà là vì chúng không muốn có kết cục bi thảm như hai tên đồng bọn.

https://thuviensach.vn

Đám sát thủ lao tới, chúng phi thân qua những cái cây tre cao nhẵng, đâm kiếm vào Hàn Thanh tới tấp.

Hàn Thanh ngửa người về phía sau, chân anh ngoắc vào một cành tre khiến nó cong oằn xuống. Hàn Thanh thả chân, cành tre bật lên, đập vỡ mặt một tên sát thủ.

Hàn Thanh đáp xuống, anh lẩn vào trong luỹ tre. Hàn Thanh đã từng sống ở đây, nên anh biết những lối ngõ nào trong rừng tre này. Còn đám sát thủ chẳng biết làm sao, chúng chỉ còn cách mò mẫm trong từng đám tre dày đặc, có tên thì đụng phải ngõ cụt, có tên thì mắc người vào trong bụi tre, không tài nào thoát ra nổi.

Một tên sát thủ dò đường, hắn nhìn quanh, cần phải hết sức cảnh giác.

Nhưng cảnh giác thì cũng bằng thừa, trong rừng tre này, mọi thứ đều đang cản hết tầm nhìn.

Một thứ trườn nhanh trên mặt đất, tiếng lá xào xạo, tên sát thủ vừa kịp quay người lại thì hắn chỉ còn thấy bóng của một con rắn lao thẳng vào mặt, tên sát thủ ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Thanh Bạch Xà Kích rút trở lại vào trong đám tre dày đặc.

Một tên sát thủ dò dẫm trong đêm tối, đám tre chết tiệt này đang cản hắn.

Có tiếng động lạ.

Tên sát thủ quay người ra phía sau.

Chẳng có gì cả.

Nhưng tên sát thủ đã lầm. Ngay trên đầu hắn, một cành tre đang cong oằn xuống, Hàn Thanh đã vít chân vào cành tre đó, từ từ hạ dần.

-Nhìn đâu vậy? – Hàn Thanh hỏi.

Tên sát thủ giật mình. Nhưng Hàn Thanh đã bổ một phát đau điếng vào gáy hắn khiến hắn ngã lăn quay xuống đất.

Hà Gia Tập thấy bọn sát thủ vào mãi trong đó mà vẫn chưa ra, hắn điên tiết lao vào khu rừng tre.

Vừa bước được một lúc, Gia Tập đã nhìn thấy bọn sát thủ nằm sóng xoài trên mặt đất. Gia Tập cúi xuống kiểm tra.

“ Chưa chết à? “.

https://thuviensach.vn

Thằng Hàn Thanh này không giết địch thủ sao? “.

Bỗng trong rừng tre vang lên giọng nói của Hàn Thanh:

-Mày có thấy rừng tre này không hả Gia Tập?

Hà Gia Tập nghe thấy giọng nói của Hàn Thanh, hắn điên cuồng chạy vào trong khu rừng tre.

Tìm mãi không thấy Hàn Thanh, lại bị tre cản trở, Gia Tập niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Song Hỏa Cuồng Long!

Hai con rồng lửa từ cây chuỳ của Gia Tập phát ra, ngọn lửa bùng cháy, xới tung mặt đất, nhưng điều kỳ lạ là lũy tre này chỉ cháy được vài ba bụi rồi ngọn lửa lại tắt ngóm.

-Mày quên rồi sao Gia Tập? – Tiếng nói của Hàn Thanh lại vang lên – Tre là thứ thực vật không sợ chân khí! Mày làm vậy chỉ như muối bỏ biển thôi! Mày không bao giờ đốt cháy hết được cả luỹ tre này đâu!

Gia Tập đảo mắt khắp nơi để tìm Hàn Thanh.

-Mày có thể bẻ một cây trúc to ngon lành, nhưng tao đố mày bẻ được cả một đám tre nhỏ đấy! – Hàn Thanh thách thức – Mày cũng chỉ như cái cây trúc mà thôi! Đứng một mình, và bị người ta bẻ ngon lành! Một cây trúc lớn chẳng bằng một đám tre nhỏ! Nếu mày cũng là một cây tre trong một rừng tre, thì mày sẽ hiểu giá trị đồng đội và tình bằng hữu hơn vạn lần tiền của mày nhiều!

Vừa dứt lời, từ trong bụi tre, thanh Bạch Xà Kích đã lao ra, Gia Tập may mắn thoát chết nhờ hụp người xuống, không thì cái mặt của hắn sẽ bị chọc thủng.

Nhưng Gia Tập nắm lấy dây xích, hắn kéo mạnh, lôi ra cả Hàn Thanh đang nấp trong bụi tre. Gia Tập vung cây chuỳ:

-Mày tới số rồi!

Hàn Thanh xoay người, leo lên cây chuỳ của Gia Tập và tống một đá vào mặt hắn.

Nhưng cú đá như trời giáng ấy của Hàn Thanh không làm Gia Tập đau đớn, hắn tóm lấy chân Hàn Thanh rồi vật xuống đất.

-Tao sẽ cho mày xem thế nào là tan xương!

https://thuviensach.vn

Gia Tập nắm chắc chân Hàn Thanh rồi quật vào những bụi tre. Những bụi tre cứng như đá làm Hàn Thanh đau đến muốn gãy lưng.

Gia Tập cầm chân Hàn Thanh, vụt vào một bụi tre to lớn. Nhưng Hàn Thanh đã nhanh tay tóm lấy một cành tre và Gia Tập không thể lôi anh đi được.

Gia Tập cười:

-Mày chỉ là một cây tre nhỏ nhoi! Còn tao là một cây trúc lớn!

Gia Tập gồng tay, hắn lôi cả Hàn Thanh lẫn một cành tre. Cây tre bị nhổ tung, bùn đất kéo theo một đám rễ lớn. Gia Tập ném Hàn Thanh đi.

Hàn Thanh xoay người, chống tay xuống đất, tay anh vẫn nắm chắc cây tre.

Gia Tập cười:

-Để xem không có Bạch Xà Kích, Trường Thương Tiểu Quỷ nhà mày làm ăn gì đây!

Gia Tập vung chuỳ bổ tới, nhưng hắn thấy một cái bóng bổ vào mặt mình, Gia Tập đưa chuỳ lên đỡ. Lực đánh rất mạnh, khiến Gia Tập văng sang một bên.

Gia Tập định thần nhìn lại, đó là ngọn tre mà Hàn Thanh đang cầm.

-Trong tay tao có thứ gì dài hơn mười gang tay thì sẽ trở thành Trường binh hết! – Hàn Thanh cười.

Hàn Thanh vẫy nhẹ tay, ngọn tre bổ xuống. Gia Tập lăn người qua một bên, ngọn tre bổ vỡ cả nền đất.

Gia Tập bật dậy, lao người về phía Hàn Thanh. Nhưng Hàn Thanh lại vẫy nhẹ thân tre, ngọn tre bổ sang Gia Tập khiến hắn bắn về một phía.

-Tre nhỏ nhoi, nhưng nó đủ sức để thắng trúc!

Vật càng dài và càng dẻo, thì chỉ cần tác động một lực nhỏ sẽ làm đầu của vật có lực rất mạnh. Hàn Thanh chỉ cần vung tay rất nhẹ vào gốc cây tre mà làm ngọn của nó có sức mạnh ngang với chuỳ phủ.

Hàn Thanh đâm cây tre tới, ngọn tre lao vào ngực Gia Tập. Gia Tập đỡ lại. Hắn đang bị một trận pháp Thương thuật của Hàn Thanh bao vây. Ngọn tre hoa lên, lúc tiến lúc lùi, lúc trái lúc phải, không biết nó đánh vào đâu.

“Đầu ngọn tre là mạnh nhất… “ – Gia Tập nghĩ.

https://thuviensach.vn

“ Thì thân tre là yếu nhất! “.

Gia Tập vung chuỳ, vừa đúng lúc ngọn tre bổ tới. Thân tre bị chuỳ đập vỡ tan thành từng khúc.

Hàn Thanh đá nốt gốc tre về phía Gia Tập. Gia Tập lấy chuỳ đập vỡ nó.

Lợi dụng trong lúc những thân tre bị vỡ che tầm nhìn của Gia Tập, Hàn Thanh niệm thuật:

-Nhân Niên Băng Thuật! Băng Sương Tiên Tử!

Hơi trong không khí bắt đầu lạnh ngắt, những giọt nước đông tụ lại thành những cột băng sắc nhọn, đâm thẳng vào Gia Tập.

Gia Tập bực mình, hắn gầm lên như mãnh hổ:

-Muốn giết tao hả?

Những cột băng đâm sầm xuống.

Hàn Thanh thở dài, anh nhặt lại thanh Bạch Xà Kích của mình rồi bước ra khỏi rừng tre.

Nhưng những cột băng vỡ tung, giọng của Gia Tập làm Hàn Thanh đứng lại:

-Đi đâu mà vội vàng thế? Tao còn chưa đập vỡ cái mặt mày kia mà!

Hàn Thanh quay đầu nhìn lại, cây chuỳ thô kệch trên tay Gia Tập vỡ ra, để lộ bên trong một đầu hổ bằng sắt.

-Hình như là Mãnh Hổ Thiết?

Cây chuỳ mang hơi thở của vùng núi hiểm trở phía Tây Vạn Hóa Thành. Nơi đó có những con hổ to lớn khổng lồ với bộ lông màu trắng vàng, răng nanh to và dài như lưỡi giáo. Tiếng gầm của chúng át đi ánh sáng mặt trời, xua tan đi màn đêm. Chúng là hiện thân của sức mạnh, của sự hung bạo, và của sự tự do. Người Thú tộc ngán ngại chúng, nhưng họ cũng coi chúng là những vị thần. Thời Đại Hỗn Loạn, những người thợ rèn tài giỏi nhất của Vạn Hoá Thành đã lấy máu của loài hổ đó để trộn với máu người Thú tộc, tạo nên cây chuỳ Mãnh Hổ Thiết. Cây chùy kinh qua bao trận mạc, giết hàng trăm địch thủ, đó là sự hung bạo của nó, nó xuất hiện làm đại quân Vạn Hoá Thành tự tin chiến đấu, đó là sức mạnh của nó, ở trên tay hàng chục vị tướng Vạn Hoá Thành, nó không ở với ai lâu, đó là sự tự do của nó.

https://thuviensach.vn

-Làm thế nào mày lại có được Mãnh Hổ Thiết? Nó là của người Thú tộc! – Hàn Thanh hỏi.

-Độc Tâm của chúng tao bắt tay quan hệ với Chu Tước, và món quà bắt tay quan hệ của Nguyên Phong – bang chủ Chu Tước là cây Mãnh Hổ Thiết này.

Hàn Thanh khinh bỉ:

-Đem niềm tự hào của dân tộc bán rẻ cho một thằng như mày, tên Hổ nhân Nguyên Phong ấy đúng là hạng rác rưởi.

Gia Tập cười:

-Trên đời này, cái gì cũng có giá của nó, thứ đem đi phải tương xứng với vật trao lại. Mày nghĩ rằng cây Mãnh Hổ Thiết này đứa nào muốn cầm là được sao?

Gia Tập xé tan chiếc áo hắn đang mặc. Những cơ bắp cuồn cuộn, và bộ ngực chằng chịt sẹo làm cho Hàn Thanh cảm thấy Gia Tập thật to lớn. Hắn như một con hổ vậy, đầy sức mạnh, và vô cùng hung bạo.

Gia Tập lao vào, cây Mãnh Hổ Thiết xoay tròn trên tay hắn:

-Hổ và rắn đấu với nhau, xem ai thắng? – Gia Tập gầm lên.

Thanh Bạch Xà Kích trên tay Hàn Thanh hoa lên, đón đầu cây Mãnh Hổ Thiết.

Tuy rằng Bạch Xà Kích bé hơn Mãnh Hổ Thiết, nhưng lực đánh của nó rất mạnh, hai bên chiến đấu ngang ngửa nhau. Mỗi khi hai binh khí chạm nhau thì không gian xung quanh lại như muốn vỡ tung, từng hàng tre lay mạnh.

Gia Tập bổ hết sức cây chuỳ xuống, Hàn Thanh buộc phải né sang một bên. Thanh Bạch Xà Kích không thể chịu nổi một cú đánh như vậy được, nó sẽ bị vỡ nát.

-Tre vốn không thắng nổi trúc đâu! Hàn Thanh ạ! – Gia Tập gầm lên.

Mãnh Hổ Thiết bổ xuống đất, mặt đất chấn động. Một luồng sét khổng lồ xuất hiện từ khe nứt trên mặt đất, chạy một mạch đến chỗ Hàn Thanh.

Hàn Thanh niệm thuật:

-Nhân Niên Băng Thuật. Băng Giáp!

https://thuviensach.vn

Một bức tường băng rất dày nổi lên, nhưng dường như uy lực của sét quá mạnh nên nó bị vỡ nát ra thành từng mảnh, đã vậy, luồng sét còn xuyên thẳng vào người Hàn Thanh. Một tiếng nổ lớn vang lên, Hàn Thanh bắn người ra từ trong đám khói.

“ Lôi thuật của Mãnh Hổ Thiết đây sao? “.

Người Nhân tộc vốn không giỏi Lôi thuật. Nhưng bản thân Mãnh Hổ Thiết đã ẩn chứa luồng cuồng lôi cực mạnh. Những người thợ rèn Thú tộc năm xưa đã phải chọn ngày mưa, đem khối thép thấm ướt máu hổ ra ngoài đồng không, và luồng sét khổng lồ từ trên trời đã đánh vào nó, khối thép nung chảy ngay tức khắc, rồi nó lại bị nước mưa làm nguội ngay tức khắc. Cây Mãnh Hổ Thiết được sinh ra từ sức mạnh của Thiên Lôi, nên chỉ cần người dùng Mãnh Hổ Thiết có chân khí đủ lớn là có thể dùng được Lôi thuật.

Hàn Thanh bò dậy, khắp người anh đau nhức vì tác dụng của Lôi thuật. Mạch máu đang nở to quá mức, chân khí đang hỗn loạn khắp cơ thể.

-Tao đã nói với mày rồi! – Gia Tập đến gần – Tre thì muôn đời vẫn là tre! Nó nhỏ bé và yếu ớt như một con kiến! Mày hãy nhìn cây trúc hiên ngang đi, nó đứng một mình, chứ không phải dựa dẫm như tre! Mày cũng thế thôi Hàn Thanh ạ! Mày yếu ớt như một con đàn bà, lũ Hàn Thuỷ chúng mày cũng vậy, yếu nhớt! Rồi chúng mày như đám tre này, dựa dẫm vào nhau mà lên mặt với người khác! Tao nói thế có đúng không, thằng đàn bà?

Hàn Thanh cười, đôi mắt của anh lạnh băng.

Gia Tập chạy tới, Mãnh Hổ Thiết vung lên, luồng lôi điện khổng lồ toé ra thành hình con mãnh hổ, đổ ùm vào Hàn Thanh. Sức mạnh của loài hổ Vạn Hoá Thành, sức mạnh của Thiên Lôi đang sập xuống anh, mặt đất dưới chân anh nứt toác do không chịu nổi sức nén của không gian.

-Xuống dưới âm phủ mà làm chó đi! Cuồng Lôi Mãnh Hổ! – Gia Tập gầm lên.

Hàn Thanh trừng mắt, đôi mắt co lại như mắt rắn:

-Tao không nghĩ là đã phải dùng tới cái này!

Đôi tay Hàn Thanh bốc hơi lạnh toát, làn hơi trắng bao trùm lấy thanh Bạch Xà Kích.

https://thuviensach.vn

Sét bổ xuống, con hổ đã lao vào đớp mồi. Luỹ tre kiên cố đằng sau Hàn Thanh nổ tung một khoảng dài. Từng đốt tre bị cắt tung thành từng mảnh và cháy sém. Những bụi tre xunh quanh vụ nổ đổ rạp hết xuống.

Nhưng Gia Tập không thể tin được là có thứ đã đỡ lấy Cuồng Lôi Mãnh Hổ.

Trước mặt con ác hổ là một thứ màu trắng, dài, và nó toả hơi lạnh kinh người, không khí xung quanh không chịu nổi nên cứ đông tụ lại thành những bông tuyết rơi xuống.

Trên tay Hàn Thanh lúc này là một cây thương bằng băng tuyết trắng xóa.

Băng Xà Kích.

Gia Tập thối lui về phía sau. Bị phản kích lúc này là điều không ổn, hắn đã tổn hao chân khí.

Thanh Băng Xà Kích xoay tròn trên tay Hàn Thanh, nó đi tới đâu, lập tức ở nơi đó có tuyết rơi xuống.

-Nếu mày đã dốc toàn lực thì tao cũng phải đền đáp cho tương xứng! – Hàn Thanh cười.

Gia Tập cười rú lên:

-Vậy thì làm đi! Tao đang chờ đây!

Hàn Thanh đưa cây kích lên, lưỡi kích là một ngọn băng sắc nhọn:

-Trúc to hơn tre …

…nhưng chắc gì trúc đã cao hơn tre…

…và chắc gì trúc đã ngoan cường bằng tre?

Hàn Thanh xông tới, Gia Tập lựa đúng tầm bổ cây Mãnh Hổ về phía trước.

Thanh Bạch Xà Kích lúc này chỉ là một khối băng. Nó chỉ có tăng thêm độ lạnh, gây rối loạn chân khí cho đối phương mà thôi. Nếu sánh về sức mạnh, thì dù Băng Xà Kích có cứng đến mấy cũng không thể chịu một đòn của Mãnh Hổ Thiết, và điều quan trọng nhất, đó là Băng Xà Kích không có độ dẻo, nó đã mất đi cái khả năng quan trọng nhất. Gia Tập đã tính kỹ như vậy nên hắn tự tin tấn công.

https://thuviensach.vn

Mãnh Hổ Thiết vung tới, lưỡi băng trắng của Băng Xà Kích vỡ nát thành từng mảnh.

“ Mày thua rồi! “ – Gia Tập mỉm cười.

Nhưng hắn không thể tin điều gì đang diễn ra.

Lưỡi băng vỡ nát, nhưng nó hóa thành một dòng nước bám lên cây Mãnh Hổ, luồng nước tới gần Gia Tập thì lại hoá thành lưỡi băng, đâm thẳng vào ngực Gia Tập.

Gia Tập phản ứng nhanh kinh hồn, hắn ngửa người về phía sau. Lưỡi băng hụt đi trong gang tấc.

Gia Tập dùng thuật Long Đằng, bật cả thân người về đằng sau một đoạn khá xa để thoát thân.

“ Tại sao lại thế? “ – Gia Tập tự hỏi.

Luồng nước chảy ồng ộc, rồi nói lại chạy lên thanh Băng Xà Kích, nó ngưng tụ lại thành lưỡi băng mới.

-Trong thế gian này, thứ mềm nhất là nước! – Hàn Thanh cười – Đây chính là độ dẻo của nó!

Gia Tập không thể tin vào mắt mình.

Đây chính là sự dẻo nhất sao?

Gia Tập bình tĩnh lại để ứng phó tình hình.

Trong Ngũ Hành, Thổ trị được Thủy. Nhưng trong Tứ Trấn gồm Huyết, Băng, Lôi, Phong thì Lôi và Phong cũng trị được Thủy.

Gia Tập đứng dậy, hắn đã tìm ra cách để trị Hàn Thanh.

Gia Tập cứ đứng nguyên đó, hắn không tiến lên.

Hàn Thanh thấy vậy nên anh chủ động tấn công trước, thanh Băng Xà Kích hoá thành nước, lao thẳng vào Gia Tập, khi tới gần, dòng nước lại hóa thành lưỡi băng sắc nhọn.

Gia Tập cúi đầu xuống, hắn vận thuật, cây chuỳ Mãnh Hổ ngập sét, hắn bổ vào dòng nước. Luồng lôi điện theo dòng nước đâm thẳng vào Hàn Thanh.

Nhưng Hàn Thanh cũng niệm thuật, dòng nước trên tay anh đông tụ lại thành một thanh băng, luồng lôi điện bị thanh băng này chán đường nên nó không thể tới được tay Hàn Thanh.

https://thuviensach.vn

-Mày đừng tưởng tao ngu! – Hàn Thanh nói – Lôi trị được Thuỷ nhưng đừng hòng trị được Băng!

Hàn Thanh niệm thuật:

-Nhân Niên Thuỷ Thuật! Thuỷ Triều Trận!

Dòng nước nhỏ bé hóa thành một cơn sóng lớn, lao vào người Gia Tập, xô hắn vào gốc tre. Hàn Thanh chưa buông tha:

-Nhân Niên Băng Thuật! Băng Sa Đạn!

Nước trong cơn sóng ngưng tụ thành hàng ngàn cột băng nhỏ bé nhỏ bé, đâm thẳng vào Gia Tập. Gia Tập quyết không thể chết như thế này, hắn niệm thuật:

-Địa Niên Lôi Thuật! Bạo Lôi Thần!

Con hổ gầm rú, sét toả ra từ Mãnh Hổ Thiết, và phát nổ, những ngọn băng bị sét làm cho tan chảy và hoá thành nước.

Thanh Băng Xà Kích trồi lên từ trong dòng nước, Hàn Thanh cầm lấy, anh lao về phía Gia Tập. Ngọn kích trắng đâm liên tục, lúc hóa thành băng cứng nhọn, lúc mềm oặt thành dòng nước, Gia Tập phải chống đỡ rất vất vả.

Gia Tập thấy đã đến lúc phải giở chiêu, hắn nhảy rất cao lên không trung, quá cả những ngọn tre cao vút, cây Mãnh Hổ Thiết tập trung lôi điện đến cực điểm và sáng chóa.

-Địa Niên Lôi Thuật! Cuồng Lôi Huỷ Giới!

Bầu trời đang lặng im bỗng có tiếng sét nổ xé, một luồng sét chói loà đâm thẳng vào Tổ Long Thành, và đâm thẳng vào người Gia Tập. Cơ thể đau đớn và bỏng rát, nhưng đây là chiêu nhanh nhất để kết thúc toàn bộ việc này. Gia Tập nghĩ.

Đầu hổ mở miệng, lôi điện tập trung thành một cục sét to bằng nắm tay trong miệng nó, sáng đến mức muốn mù mắt.

Cách đó Tổ Long Thành hàng ngàn dặm về hướng Tây.

Những con hổ to lớn trên vách núi nhìn thấy tia sét đằng xa, chúng đồng loạt gầm lên vang dội. Vạn Hoá Thành bị rung chuyển bởi hàng loạt tiếng gầm đó, đất đá trên đỉnh núi lở xuống, đè nát những thân cây bên dưới chân núi.

https://thuviensach.vn

Trước mặt Hàn Thanh lúc này là một con hổ điện khổng lồ, anh còn thấy trong nó hàng trăm bóng chiến binh Thú tộc đang ngập chìm luồng lôi điện. Hàng trăm chiến binh Thần thú đã đi theo Mãnh Hổ Thiết. Tất cả đang muốn lấy mạng Hàn Thanh.

Hàn Thanh không biết làm thế nào trong lúc này nữa, Gia Tập nói đúng. Trúc mạnh hơn tre rất nhiều.

Anh không thể chống lại ý chí của Mãnh Hổ Thiết, không thể chống lại ý chí của Vạn Hoá Thành.

Trong khoảnh khắc ấy…

Ngài Hàn đang dạy cho Hàn Thanh những điều cơ bản về Băng thuật. Hàn Thanh thích thú khi thấy những hạt băng nhỏ xíu lấp lánh đang nhảy múa trên tay Ngài Hàn.

-Con trai… – Ngài Hàn nói – …con hãy nhớ lấy, Băng thuật là ý chí của gia tộc Hàn Thuỷ. Băng thuật là thứ mà mỗi người trong Hàn Thuỷ đều phải có, nếu không có, đó không phải là người của Hàn Thủy.

Cậu bé Hàn Thanh nói:

-Nhưng mà bố à, người ta nói băng lạnh lẽo khó chịu lắm!

Ngài Hàn cười, ngài đặt tay lên ngực Hàn Thanh:

-Dòng sông Hàn Thuỷ lạnh lẽo. Ừ, nó lạnh lẽo, ta cũng vậy, là người lạnh nhạt lắm!

-Nhưng bố không phải là người như vậy!

Ngài Hàn cười:

-Sao vậy, con trai?

-Bố quan tâm đến người khác! Bố hay cho con quà khi đi xa về, bố không phải là người lạnh nhạt!

Ngài Hàn cười:

-Có biết vì sao không?

-Sao ạ?

-Vì trong mỗi người Hàn Thuỷ, đều có một trái tim nhiệt huyết, con trai ạ!

Ngài Hàn chỉ về phía bụi tre trong vườn nhà:

-Có thấy chúng không, Hàn Thanh?

https://thuviensach.vn

-Dạ có!

-Chúng sống được là vì chúng biết dựa vào nhau, biết vì nhau mà tồn tại.

Ngài Hàn quay sang Hàn Thanh:

-Con cũng là một cây tre như vậy đấy. Con hãy nhớ rằng, khi con chiến đấu, mọi người, bố, mẹ, anh em, những người đi trước trong Hàn Thuỷ luôn ở bên cạnh con. Chúng ta mang trong mình của dòng sông Hàn Thuỷ, hiểu rồi chứ?

-Vậy bố có ở bên con không?

-Có thể ta không ở bên con mãi mãi, nhưng con luôn ở trong trái tim của ta. Con là một phần của dòng sông Hàn Thuỷ. Sức mạnh của con chỉ là một phần của Hàn Thuỷ, nhưng con cũng giữ sức mạnh của cả Hàn Thuỷ.

-Vậy bố cũng là cây tre? – Hàn Thanh ngây thơ hỏi.

-Đúng! – Ngài Hàn cười – Ta cũng là một cây tre. Ta có sức mạnh là vì ta có người thân. Con người có dòng sông Hàn Thuỷ, và có cả sức mạnh của gia tộc Hàn Thuỷ!

*

* *

Hàn Thanh nhìn lên, giọng nói của Gia Tập vang vọng, hắn đang lơ lửng trên không trung:

-Mày mạnh lắm, Hàn Thanh ạ! Nhưng liệu mày có thể chống lại được cả Vạn Hoá Thành không?

Hàn Thanh nhắm mắt. Hoặc là chết, hoặc là đầu hàng.

Đôi khi anh thấy mình thật yếu đuối.

Nhưng Hàn Thanh lại nhớ tới bóng dáng của Trúc Mai…

Anh phải sống chứ! Tình yêu của anh còn đang cháy bỏng, trái tim của anh còn đang đầy nhiệt huyết!

Hàn Thanh mở mắt, anh niệm thuật:

-Nhân Niên Băng Thuật…

Nước dưới chân Hàn Thanh bắt đầu cuộn lên.

Gia Tập gầm lên:

-Mày sẽ phải chết!

Mãnh Hổ Thiết lao xuống, con hổ gầm rống.

https://thuviensach.vn

Hàn Thanh cầu nguyện:

-Con mang trong mình dòng sông Hàn Thuỷ. Con mang trong mình dòng máu Hàn Thuỷ …

…con không đơn độc một mình.

Mặt nước bốc hơi lạnh toát, cây cỏ, lá cành xung quanh đông cứng lại thành những cục băng trắng xóa. Tay Hàn Thanh cũng bị ảnh hưởng, mạch máu xanh lè nổi lên rõ, mí mắt của anh bám đầy tuyết. Chỉ có sức mạnh của một nơi mới gây ra hiện tượng này.

Nơi mà không kẻ yếu ớt nào của Uất Hận Thành dám lại gần.

Dòng sông Hàn Thuỷ.

Giọng nói của Gia Tập càng lúc càng rõ, hắn đang lao người xuống cùng Mãnh Hổ Thiết:

-Mày tưởng là có mỗi mình mày hiểu được đồng đội là như thế nào à? Tao sẽ cho mày thấy!

Lúc này, dưới chân Hàn Thanh, sức mạnh của dòng sông Hàn Thuỷ đang xuất hiện tại đây, tại chính Tổ Long Thành, một nơi không bao giờ chấp nhận Uất Hận Thành.

-Hàn Băng Xà!

Một con rắn trắng toát lao ra từ trong dòng nước, những mảnh băng vụn lao theo nó thành những mũi lao sắc nhọn.

-Tao còn phải sống để giết thằng cặn bã như mày! – Hàn Thanh gầm lên.

Con rắn từ dưới đất lao thẳng vào con hổ từ trên trời xuống.

…

Giờ Dậu. Thành Tây Tổ Long. Ngày thứ ba trước ngày cuối tuần hai canh giờ.

Bạch Cự Điểu rút chiếc vuốt sáng lóa từ trong áo ra, hắn lao về phía Trúc Mai, đôi chân nhanh đến mức khiến Trúc Mai có cảm tưởng như là đôi chân ấy không hề chạm đất vậy.

Bạch Cự Điểu vung chiếc vuốt tới, nhưng cái vuốt đã chạm phải thứ gì đó.

Chiếc ô của Trúc Mai xoè rộng, một vật dụng bất ly thân thường ngày của Trúc Mai trở thành vũ khí, những nan ô bằng sắt đã tạo thành tấm lá

https://thuviensach.vn

chắn vững chãi cho Trúc Mai khỏi cú đánh vừa rồi của Bạch Điểu.

-Ép người khác quá lắm! – Trúc Mai nói.

Trúc Mai đẩy cây ô, mũi ô bật mở phóng ra một lưỡi dao sắc, Bạch Điểu tung người lên thoát thân.

Trúc Mai niệm thuật:

-Địa Niên Hoả Thuật! Thăng Hoả Pháo!

Chiếc ô xoay tròn, lửa bốc lên ngùn ngụt trên những chiếc nan sắt, thiêu rụi vải ô. Những cục lửa lớn từ trong vòng xoáy này bắn ra khắp mọi hướng, nó tấn công cả Hắc Điểu lẫn Bạch Điểu, cục lửa chạm vào cái gì là nó làm nổ thứ ấy.

Bạch Điểu nhắc nhở:

-Cẩn thận. Cô ta mạnh về Hoả thuật lẫn Phong thuật đấy!

-Biết rồi! – Hắc Điểu trả lời.

Hắc Điểu lao xuống, Hộ Thủ Song Câu trên tay hắn xoay tít mù:

-Địa Niên Kim Thuật! Song Trảm!

Dây xích bật mở, lưỡi câu dài ra và lao vào Trúc Mai. Trúc Mai chỉ vừa kịp nhảy lui về phía sau, lưỡi câu vắt chéo nhau, chém một đường sâu hoắm xuống mặt đất.

Trúc Mai tung chiếc ô lên rồi đá mạnh vào nó, những nan ô bằng sắt bắn ra, tạo thành những mũi tên sắc nhọn, Hắc Điểu cũng nhanh không kém, đôi Hộ Thủ Song Câu trên tay hắn chém nát hết tất cả những mũi tên đó.

Bạch Điểu xoè rộng áo, lộ ra dải dao găm, dải dao găm ấy bỗng dài ra hàng trăm trượng, bao vây lấy Trúc Mai. Bạch Điểu niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật. Thiên La Địa Võng.

Dải dao găm cuốn lại xung quanh Trúc Mai thành khối cầu lớn, những lưỡi dao đặc chi chít, hướng vào phía trong. Dải dao găm co lại, những mũi dao đâm thẳng về phía Trúc Mai, đến một con ruồi cũng không thể thoát khỏi chỗ này.

Trúc Mai không bó tay chịu chết, cô rút từ trong người ra một cuộn vải và giở tung cuộn vải đó, những chiếc ô từ trong cuộn vải chui ra. Trúc Mai lấy chúng bao bọc toàn bộ người.

https://thuviensach.vn

Lưỡi dao đã bị những nan ô bằng sắt cản lại, nhưng cũng có những lưỡi dao chọc thủng lớp vải và đâm vào trong, may là nhờ nan ô bằng sắt đã cản đường sợi dây nối những chiếc dao găm nên lưỡi dao không thể tiến sâu vào trong được.

Trúc Mai niệm thuật, những chiếc ô bốc lửa, phá nát toàn bộ khối cầu đầy dao găm.

Bạch Điểu hơi chột dạ một chút, đã lâu rồi chưa có kẻ nào phá được chiêu này của hắn cả. Nhưng điều đó làm hắn thấy hứng thú hơn nhiều.

Trúc Mai đạp chân lên một chiếc ô rồi nhảy lên, niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Thăng Hoả Pháo!

Những chiếc ô xoay tròn trên không trung. Vẫn là những cục lửa bắn tứ phía, có điều là, nó nhiều hơn dày đặc hơn ban nãy. Hàng trăm cục lửa bay tán loạn về Bạch Điểu và Hắc Điểu.

Tuy vậy, Hắc Bạch Song Điểu vẫn còn chữ " nhanh ", cả hai tên luồn lách qua trận mưa lửa mà không hề có chút sây sát gì trên người.

Bạch Điểu nhảy lên, lưỡi vuốt trên tay hắn hoa lên với tốc độ kinh người.

Trúc Mai rút lấy một chiếc ô, những nan ô bằng sắt lại phóng về phía Bạch Điểu, nhưng chiếc vuốt trên tay Bạch Điểu chém đứt hết những nan ô đó.

Cán ô dài ra, đầu ô bật ra một lưỡi kiếm dài, bây giờ nó đã trở thành một cây thương.

-Phụ nữ như cô mà cầm Trường binh, hiếm có đấy! – Bạch Điểu nói.

Mũi thương của Trúc Mai đã cản lại lưỡi vuốt Bạch Điểu.

Cả hai người hạ xuống đất, Bạch Điểu xông vào tấn công ngay, tuy rằng Trúc Mai có lợi thế về khoảng cách, nhưng Bạch Điểu rất nhanh, nên đôi khi đường thương của cô bị rối. Và Trúc Mai cũng tốn sức khi dùng cây thương bằng sắt này vì phải dùng nhiều lực, nó không dẻo như thanh Bạch Xà Kích của Hàn Thanh.

Trúc Mai thấy mình không thể tiếp tục chiến đấu thế này, cô nhảy lui về phía sau.

Bạch Điểu đổ người lao theo.

https://thuviensach.vn

Cây quạt hằng ngày của Trúc Mai xoè ra, cô phi thẳng cây quạt đó về phía Bạch Điểu. Trúc Mai niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Bội Hoá Thuật!

Cây quạt hoá thành khổng lồ, nó xoay đi với tốc độ cực nhanh, lưỡi quạt thành ra sắc nhọn hơn cả đao kiếm.

Bạch Điểu nhảy lên thoát thân, cây quạt lao về phía Hắc Điểu đang đứng đằng sau.

-Để ta phải chịu trận sao, Bạch Điểu? – Hắc Điểu nói.

Song Câu trên tay vung xuống cản lại chiếc quạt, nhưng có lẽ hắn cũng nên tránh như Bạch Điểu thì tốt hơn, chiếc quạt đã mang một lượng rất lớn Phong thuật.

Hắc Điểu bị đánh tung về phía sau, tuy nhiên, hắn bật người ngay dậy, dù vai đau ê ẩm.

“ Mạnh thật! “ – Hắc Điểu thầm nghĩ.

Bạch Điểu thấy vậy nên có đôi chút tính toán.

-Trúc Mai cô nương vốn nổi tiếng trong quân đội Tổ Long Thành với tuyệt chiêu dùng quạt và ô làm vũ khí chiến đấu, tôi muốn được tận mắt chứng kiến tuyệt kỹ đó, có được không cô nương?

-Tôi chỉ là một người bình thường thích yên ổn.

-Cô nương khiêm tốn thật đấy! Cô nương đã từng là đội trưởng đội tuần tra bí mật của Tổ Long Thành, và vì cô nương yêu Trường Thương Tiểu Quỷ nên cô đã xin rút khỏi đội tuần tra đó để đi theo Tiểu Quỷ, tôi nói vậy có sai chỗ nào không? Trúc cô nương?

-Anh cũng biết đội tuần tra đó?

-Tôi biết. Đó là đội được đích thân Hạ Phong Tướng Quân tuyển chọn nhằm giữ trật tự và an ninh khắp Tổ Long Thành, nếu tôi không nhầm thì đội của cô nương đã từng ép Độc Tâm của chúng tôi một lần thì phải?

-Đúng.

Bạch Điểu giơ vuốt lên:

-Nên bây giờ là lúc trả nợ đó, Trúc cô nương ạ!

Bạch Điểu xông tới.

https://thuviensach.vn

Trúc Mai lôi từ trong người ra một cuộn vải khác, lần này thì một chiếc quạt xuất hiện, chiếc quạt to gấp mấy lần chiếc quạt bình thường. Trúc Mai xoè quạt, cánh quạt rộng và che lấy cả người cô. Chiếc vuốt sắc nhọn bị cản lại, nó không thể đâm thủng được tấm vải trên quạt.

-Tấm vải này được làm ra từ vỏ cây Thiết Tùng phải không? – Bạch Điểu hỏi. ư

-Anh cũng hiểu biết đấy!

Trúc Mai vung quạt, Bạch Điểu nhảy về phía sau.

Cây Thiết Tùng là loại cây sống nhiều ở U Lan Thôn. Vỏ cây Thiết Tùng vốn đã rất dai và cứng, đem ngâm nước cho mềm ra, rồi phơi nắng trong bảy ngày, phơi xong lại đem ngâm nước, rồi lại phơi khô. Cứ thế, ngâm và phơi trong vòng hai tháng sẽ cho ra một tấm vải mềm, nhưng rất dai, đặc biệt là kiếm thường không thể đâm thủng nó. Chính vì vậy, tấm vải Thiết Tùng được các chiến binh Tổ Long Thành sử dụng để bảo vệ những chỗ trọng yếu trên cơ thể.

Trúc Mai tấn công. Cô thấy mình có đủ khả năng để chiến đấu với Bạch Điểu.

Và đúng là như thế. Mặc dù Trúc Mai thua Bạch Điểu về tốc độ, nhưng tầm rộng của chiếc quạt đã tạo thành một tấm lá chắn vững chắc cho Trúc Mai, Bạch Điểu dù nhanh tới đâu cũng không thể xuyên thủng được tấm lá chắn đó. Hơn nữa, những nan quạt bằng sắt cũng có lực đánh rất mạnh, gây ra sự khó khăn cho Bạch Điểu.

Bạch Điểu nhảy lên, hắn đâm chiếc vuốt xuống.

Trúc Mai xoay quạt, từ đầu nan quạt bật ra những lưỡi kiếm sắc nhọn.

Bạch Điểu hơi bất ngờ trước tình huống này nên hắn phải xoay người thoát thân.

“ Cô gái này…” .

Bạch Điểu nhìn kỹ chiếc quạt.

“ Trường binh ở trong chiếc quạt sao? “.

Mỗi nan quạt là một cây thương. Muốn tấn công thì đã có nan quạt, muốn phòng thủ thì đã có tấm vải quạt.

Trúc Mai niệm thuật:

https://thuviensach.vn

-Địa Niên Phong Thuật! Cuồng Phong Trận!

Trúc Mai xòe quạt hết cỡ rồi quạt một đường rất mạnh về phía trước, một trận cuồng phong nổi lên, tấn công về phía Bạch Điểu và Hắc Điểu. Trận gió lớn cuốn nát đá và làm sập hàn cây ở phía sau. Sân gạch Tổ Long Thành bị bật lên từng miếng.

Tuy nhiên, Bạch Điểu vẫn lao ra từ trong đám khói, chiếc vuốt trắng lóa trên tay hắn:

-Hơi quá đáng rồi đấy cô nương ạ!

Bạch Điểu niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Huyết Đồ Trận!

Bạch Điểu tan đi như ảo ảnh, hắn biến mất.

Trúc Mai cảm thấy nguy hiểm, cô giơ chiếc quạt lên, rồi lấy ba chiếc quạt khác từ tấm vải. Bốn chiếc quạt chắn bốn hướng, không có khe hở.

Cái bóng của Bạch Điểu xuất hiện rồi quay vòng quanh Trúc Mai, hắn lướt quá nhanh, đến Hắc Điểu cũng không thể nhìn thấy được bước chân của hắn.

Mỗi bước chạy, dao găm từ Bạch Điểu lại phóng ra tứ phía, ban đầu những lưỡi dao bị gãy vụn, nhưng dần dần, nó xuyên thủng được tấm vải Thiết Tùng. Dao phóng ra nhiều đến mức gãy nát, ngập ngụa thành một đống rất dày dưới mặt đất. Lưỡi dao theo những vết thủng của tấm vải xuyên thẳng vào trong.

Bạch Điểu dừng lại, hắn niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Động Tâm Kiếm!

Mặt đất Tổ Long Thành rung động, những lưỡi dao vỡ, từng mảnh, từng mảnh bị hút lên không trung rồi đổ ụp xuống bốn chiếc quạt. Mặt đất bị lõm xuống tạo thành đợt sóng, đập tung toàn bộ nền đất đá Tổ Long. Bốn chiếc quạt không chịu nổi nên vỡ nát thành từng mảnh.

Nhưng Bạch Điểu nhìn kỹ lại, trong bốn chiếc quạt ấy …

Không thấy Trúc Mai đâu.

Đột nhiên Bạch Điểu thấy một chiếc quạt với những lưỡi thương lao vào người mình. Hắn quay sang, Trúc Mai đã ở bên trái hắn từ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Trúc Mai đã thoát ra từ lúc Bạch Điểu còn chưa dùng thuật, chiếc quạt rất lớn nên nó đã cản tầm nhìn của Bạch Điểu, khiến hắn không thấy Trúc Mai đã thoát thân về phía sau. Những chiếc quạt dựng lên chỉ nhằm che mắt Bạch Điểu mà thôi.

Lưỡi thương vung đến, nhưng đã bị Hộ Thủ Song Câu chặn lại.

-Còn ta nữa cơ mà!

Trúc Mai lùi về phía sau. Hắc Điểu đã ra trận.

Chợt có tiếng chạy rầm rập, đội vệ binh Tổ Long Thành đã tới.

-Có chuyện gì ở đây? – Người đội trưởng hỏi.

Trúc Mai thấy mình đã thoát khỏi vụ này, có vệ binh đến, thì mỗi người sẽ đi một ngả, chẳng ai dại mà đi dây dưa với đám vệ binh.

Bạch Điểu nói:

-Bỏ đi Hắc Điểu!

Nhưng Hắc Điểu cười, hắn nói:

-Không ai được can dự vào chuyện của ta cả!

Bạch Điểu hét lên:

-Đừng!

Dây xích bật mở, lưỡi câu móc lên vòm họng của người đội trưởng.

Hắc Điểu kéo mạnh lưỡi câu.

Da bị kéo roàn roạt với cơ thịt đứt, máu chảy lênh láng khắp sân gạch.

Đội vệ binh trông thấy vậy đều nhất loạt xông vào, tuy nhiên, lưỡi câu của Hắc Điểu đã xé rách toàn bộ cổ của họ.

Trúc Mai thấy tên Hắc Điểu này không phải là kẻ dễ xơi, hắn ra tay vô cùng tàn bạo. Đôi mắt sát thủ đằng sau tấm vải đen ấy thật khiến người ta sợ hãi.

Không cần nói nhiều, Hắc Điểu đã xông tới ngay.

Trúc Mai phóng cây quạt của mình đi. Lưỡi thương của cây quạt xẻ dọc mặt đất lao vào người Hắc Điểu.

Hắc Điểu tránh được, hắn vung cây Song Câu về phía Trúc Mai.

Trúc Mai rút ra hai chiếc quạt khác nhỏ hơn, cô niệm thuật:

-Địa Niên Phong Thuật! Khiết Thuật Phong Ca!

https://thuviensach.vn

Trúc Mai xoay người, hai chiếc quạt vung theo và tạo ra một cơn gió cực mạnh, đẩy lui Hắc Điểu.

Trúc Mai nhảy lên, xoè rộng quạt, những mũi kiếm từ trong nan quạt bắn về phía Hắc Điểu. Hắc Điểu né tránh sang một bên rồi niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Nguyệt Kiếm Đạo!

Trúc Mai thấy đôi Song Câu trên tay Hắc Điểu loé lên ánh sáng như ánh sáng của mặt trăng.

Mảnh trăng lưỡi liềm lao thành từng đợt về phía Trúc Mai, không còn cách nào khác, cô phải dùng đến những chiếc quạt lớn hơn để đỡ lại.

Quạt trên tay Trúc Mai rung lên, tấm vải quạt đã bị rách, kiếm khí xuyên qua người Trúc Mai, những vết rạch bắt đầu xuất hiện trên vai của cô, máu tươi chảy xuống, ướt hết tấm áo.

Hắc Điểu tiếp tục niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật! Lưu Nguyệt Kiếm!

Một luồng ánh sáng lớn bao vây lấy Trúc Mai, nó thu hẹp lại thành một tia sáng chiếu thẳng vào người cô, một mảnh trăng lưỡi liềm theo đường sáng đó bay xuống.

Trúc Mai không còn biết làm thế nào nữa, ánh trăng đó chứa lượng chân khí mạnh khủng khiếp, nó sẽ xé nát bất cứ thứ gì trên đường đi.

“ Em xin lỗi, Hàn Thanh. Không thể theo chàng được rồi! “.

Tiếng nổ lớn làm rung động toàn bộ Tổ Long Thành Tây, khu chợ nháo nhác một phen khi người ta không biết vụ nổ ấy từ đâu ra.

Hắc Điểu nhìn kỹ.

Chiếc quạt vẫn hiện ra trong đám khói.

Trúc Mai thấy mình vẫn còn đang đứng, cô tưởng rằng mình đã chết.

Trúc Mai mở quạt ra, thì thấy có hai người đang đứng cạnh mình. Một người nói:

-Xin lỗi vì đã đến muộn!

Người này có thân hình vừa phải, mái tóc dài tới tận gót chân, đôi tay rắn chắc của anh ta cầm theo một chiếc roi. Người còn lại thì cao hơn một chút, tóc ngắn, mang theo sau lưng một chiếc rìu lớn.

Trúc Mai hỏi:

https://thuviensach.vn

-Các anh…các anh là ai?

Người cầm roi nói:

-Tôi là Thái Dương.

Người mang rìu tiếp lời:

-Tôi là Thái Âm. Chúng tôi ở trong Cửu Diệu của Hàn Thuỷ.

Trúc Mai vỡ lẽ, thì ra họ là người của Cửu Diệu, nhóm sát thủ khét tiếng của Hàn Thuỷ. Cô tạm coi như mạng mình đã được cứu sống.

Tuy nhiên, Trúc Mai thấy thiếu một cái gì đó. Cô nhớ rằng, trong Cửu Diệu, có một đám ba người thường xuyên đi với nhau, và đó là ba anh em họ Thái, vậy còn một người nữa đâu?

Dường như biết được điều nghi vấn của Trúc Mai, nên Thái Dương nói:

-Một người nữa là Thái Bạch, cậu ta có việc riêng của mình.

Trúc Mai thấy đau nhức không thể tả, chân của cô cũng đã bị thương. Thái Âm đỡ lấy cô:

-Cô hãy đi trước! Công việc ở đây giờ là của chúng tôi!

Bất chợt, cả đám người thấy một luồng sét từ trên trời đánh vào giữa không trung, rồi một khối cầu trắng xoá xuất hiện.

Bạch Điểu nhận ra sự việc đó, hắn nói:

-Là Cuồng Lôi Mãnh Hổ của Gia Tập.

Rồi hắn nói với Trúc Mai:

-Trong lúc cô nương đang ở đây thì Gia Tập đã tới gặp Tiểu Quỷ của cô nương rồi. Hiện giờ Gia Tập đang dùng cái thứ thuật chết người đó, tôi nghĩ cô nương nên tới mà nhặt xác Tiểu Quỷ của cô nương thì hợp lý đấy!

Trúc Mai giật mình, không lẽ Hàn Thanh đang bị tập kích?

Nhìn khối cầu sáng đó, Trúc Mai rợn cả người, sức ép của nó làm cho cô khó thở.

Không lẽ…

“ Hàn Thanh, chàng không được chết! “.

Đôi chân tập tễnh, Trúc Mai hướng về phía Thành Nam.

Hắc Điểu nói:

-Ngươi không giữ cô ta lại sao?

Bạch Điểu không nói gì.

https://thuviensach.vn

Hắc Điểu định đuổi theo thì một cái bóng vọt tới, vả vào mặt hắn, Hắc Điểu cúi đầu xuống để tránh, cái bóng ấy quật vào thân cây, làm nó thủng một lỗ rất lớn.

Cây roi trên tay Thái Dương đã cản lại Hắc Điểu:

-Tập trung vào đây đi thì tốt hơn đó! – Thái Dương nói.

Bạch Điểu ngán ngẩm:

-Đang có hai còn kỳ đà cản mũi ở đây mà còn chạy đi đâu?

Hắc Điểu nói:

-Đã thế thì chơi cho xong luôn đi!

Hắc Điểu và Bạch Điểu nhất loạt xông vào.

Thái Dương nói với Thái Âm:

-Cậu chọn thằng nào?

-Thằng áo trắng. – Thái Âm xông lên, chiến đấu với Bạch Điểu.

Thái Dương vung cây roi về phía Hắc Điểu.

…

Giờ Dậu. Kiếm Tiên Thành. Ngày thứ ba, trước ngày cuối tuần hai canh giờ.

Bang Hàn Thuỷ đang phải chống đỡ rất vất vả. Người của Thái Nhật khá đông. Cảnh chém giết hỗn loạn đang tràn ngập thành Bắc. Các vị trưởng lão biết chuyện này những vẫn để yên, chẳng ai dại gì mà động vào chúng nó lúc này. Vả lại, hai đứa cắn xé nhau sẽ chỉ có lợi cho các vị, bang nào có thắng đi chẳng nữa cũng sẽ bị tổn hại, vậy nên cho dù Hàn Thuỷ được hay Thái Nhật được thì cũng hay cho Kiếm Tiên Thành cả.

Phương Thác vung đao, xẻ đôi người một tên, hắn gào lên với Tứ Cát:

-Cố gắng đừng để chúng nó vào Hàn Gia!

-Biết rồi!

Tứ Cát cũng đang điên cuồng chiến đấu. Bọn Thái Nhật đông quá thể! Không hiểu sao mà chúng lấy đâu ra lắm người thế?

Một mũi tên bay thẳng vào cánh tay Tứ Cát, hắn đau đớn rồi quỵ xuống.

Phương Thác nhìn thấy một bóng người với cây cung biến đi mất trong đêm tối.

Phương Thác chạy lại rồi đỡ lấy Tứ Cát:

https://thuviensach.vn

-Không sao chứ?

Phương Thác thấy mũi tên có rỉ ra một chất màu xanh, mũi tên đã được tẩm độc. Hắn nói:

-Mày bị trúng độc rồi! Phải về thôi!

-Không sao! Em tự lo được!

Tứ Cát niệm thuật, bàn tay của hắn đổ ánh sáng xanh lè, Tứ Cát đắp tay vào vết thương, chất độc dần được rút ra ngoài hết.

-Mày dùng được Mộc thuật à? – Phương Thác hỏi.

-Học mót được của bọn giang hồ cả. May đây chỉ là một chất độc bình thường.

Phương Thác không có thời gian để nghĩ, hắn vừa kịp đưa thanh đao lên, đỡ lại cú chém kiếm của một tên Thái Nhật. Phương Thác bẻ đao xuống, rồi đâm thẳng vào bụng tên Thái Nhật.

-Đứng dậy đi! – Phương Thác nói.

Tứ Cát vùng dậy rồi lại chiến đấu tiếp.

Phương Thác đang bị vây thì một luồng lửa lớn phá tan vòng vây đó. Hắn quay lại thì thấy Dư Nhận.

-Mày biến đi đâu vậy? – Phương Thác giận dữ.

-Thở không ra hơi ở bên kia, ông anh ạ!

Trong ánh lửa, Phương Thác có thể thấy cái vết lằn đỏ mờ mờ trên ngón tay của Dư Nhận.

“ Vì kéo cung ư? “.

Phương Thác mím môi lại.

Có phải thằng Dư Nhận vừa bắn cung không?

Tạm thời gạt chuyện đó sang một bên, Phương Thác lại chiến đấu tiếp.

Bỗng nhiên có một kẻ từ trong Thái Nhật lao ra, thanh kiếm trên tay hắn đi tới đâu là người chết đến đó. Phương Thác chạy ra cản lại.

Phương Thác thấy mái tóc trắng, chiếc mặt nạ đầy gai, xích kêu lách cách trên người. Tên đó vung kiếm, Phương Thác đỡ lại nhưng không thể chịu nổi đòn, hắn văng ra.

Dư Nhận và Tứ Cát chùn bước khi thấy tên này.

Đó là người trong Ngũ Thái.

https://thuviensach.vn

Tên sát thủ nói:

-Bọn Hàn Thuỷ yếu nhớt như vậy sao?

Phương Thác biết có thêm Dư Nhận và Tứ Cát thì cũng không phải là địch thủ của tên này, hắn quá mạnh.

Song Phương Thác cũng đã thở phào đôi chút. Lão béo An Dương với thanh đao trên vai đã bước ra, trông thấy lão, bọn Thái Nhật khiếp vía, không tên nào dám tiến lên.

-Lão già An Dương hả? – Tên đeo mặt nạ nói.

-Là tao, khoẻ chứ, Hiểu Minh?

-Vẫn khoẻ, và tôi cảm thấy đủ khoẻ để giết lão.

-Vậy sao? Mày tự tin quá đấy, Hiểu Minh ạ!

-Tất nhiên, lão nên hiểu vì sao có một mình tôi ở đây. Giờ này, Hàn Gia của các người đã bị chúng tôi chiếm rồi!

An Dương cười sằng sặc:

-Ở trong đó, đã có sự đón tiếp nồng hậu của bọn tao rồi! Mày nên lo cái mạng mày đi thì hơn!

Hiểu Minh cười:

-Tôi phải nói câu ấy mới đúng, tôi không còn là Hiểu Minh của năm năm trước nữa!

Hiểu Minh lao đến, thanh kiếm trên tay hắn bổ xuống, nhưng thanh đao của An Dương đã chặn lại:

-Năm năm trước, mày chỉ là một thằng yếu đuối …

…năm năm sau, mày vẫn là một thằng yếu đuối thôi, Hiểu Minh ạ!

An Dương niệm thuật, thanh đao của lão rực sáng, mặt đất Kiếm Tiên Thành như có động đất.

…

Khi đó, ở trong Hàn Gia.

Ba người trong Ngũ Thái dẫn đầu một nhóm Thái Nhật đi vào Hàn Gia. Suốt dọc đường, chúng không gặp bất cứ một người gia nhân nào trong Hàn Gia cả.

Một tên lùn nói:

-Hình như bọn chúng đã có sự chuẩn bị thì phải?

https://thuviensach.vn

-Có lẽ vậy. – Một người khác trong trong Ngũ Thái đáp.

Đám người đi được một lúc thì thấy hai ông già đang ngồi đợi. Một người gầy gò còm nhom, còn người kia thì mặt mũi vuông vức hết sức phong độ.

-Hai lão già này ở đây thì mệt rồi đây! – Một người trong Ngũ Thái nói.

Lăng Khê quay ra, cười với tên lùn tịt:

-Hiết Tông đấy à? Lâu lắm không gặp!

Hiết Tông đáp lời:

-Hai ông già vẫn còn thư thái nhỉ?

-Tao vẫn thế! – Lăng Khê cười – Mày coi vậy cũng lớn rồi đấy!

Hiết Tông cười:

-Lớn rồi, và trưởng thành rồi, ông già ạ!

Cả đám Thái Nhật bao vây lấy Lăng Khê và Tử Khách.

-Thời của Hàn Thuỷ hết rồi! – Hiết Tông nói.

Tử Khách cười:

-Mày nghĩ là đám trẻ ranh Ngũ Thái chúng mày đủ đấu với tao sao? Hiết Tông?

-Mấy lão già các người nên chui xuống lỗ đi là vừa! Để dành phần cho con cháu đi!

Lăng Khê rút cây Pháp Trượng ra, một vòng lửa lớn bao quanh người ông và bùng phát mạnh mẽ.

-Đám con cháu ngu lâu thì bọn tao chết làm cái gì? – Tử Khách cười.

…

Lão già Khuất Bá mở toang cửa một căn phòng.

Bên trong là một bàn thờ khá lớn. Căn phòng này là nơi Ngài Hàn thờ các vị tổ tiên trong gia tộc Hàn Thuỷ. Mỗi tháng một lần, ngài lại đến đây để thắp hương khói.

Khuất Bá nhìn rồi cười:

-Hàn Thuyên à! Ngươi sắp hết thời rồi! Hàn Thuỷ sẽ bị tiêu diệt!

Khuất Bá đi vòng quanh cái bàn thờ rồi nói:

-Dòng máu Hàn Thuỷ cái gì? Ta ghê tởm cái thứ bẩn thỉu Uất Hận Thành! Ta ghê tởm ngươi! Hàn Thuyên, ngươi được lắm! Ngươi đã hạ nhục

https://thuviensach.vn

ta! Ngươi đã cướp đi niềm hạnh phúc của ta! Có thể ngươi đánh ta, chửi mắng ta, ta cũng không quan tâm! Vì chúng ta đã là anh em! Nhưng ngươi biết không? Ta hận ngươi vì ngươi đã đánh cắp niềm hạnh phúc ấy! Ta suốt đời không bao giờ tha thứ cho ngươi!

Khuất Bá cười như điên như dại:

-Và đây sẽ là cách trả thù! Ta sẽ đập nát cái bàn thờ này! Nỗi nhục lớn nhất của một đời người là bàn thờ tổ bị phá! Ngươi có chịu được nỗi nhục này không? Hàn Thuyên?

Khuất Bá lùi ra xa, lấy Pháp Trượng, vận một quả cầu lửa.

-Dừng lại đi!

Một giọng nói vang lên, Khuất Bá quay lại đằng sau.

-Là cô? – Khuất Bá hỏi.

-Là tôi. – Người này trả lời.

Một người phụ nữ, đứng tuổi, nhưng vẫn rất đỗi xinh đẹp với bộ quần áo màu xanh.

Hàn phu nhân.

…

Khuất Bá đang đứng trước Hàn phu nhân. Hai người đối mặt nhau, đôi mắt của Khuất Bá thì nóng như lửa và bị kích động. Còn mắt của Hàn phu nhân thì lạnh băng.

-Tôi tưởng rằng cô đã đi tới Phạt Mộc Trường rồi cơ mà? – Khuất Bá hỏi.

-Đi mãi rồi cũng phải về thôi. Nhưng làm sao anh biết được chuyện đó?

Khuất Bá cười sằng sặc:

-Tất nhiên là tôi biết được chuyện đó từ một người trong Hàn Thuỷ rồi.

“ Nội gián “ – Hàn phu nhân nghĩ ngay.

-Chúng ta là những người bạn… – Hàn phu nhân từ tốn nói – …anh hãy ngừng ngay việc làm của mình lại đi. Gây chiến chẳng đem lại kết quả tốt đẹp gì cho ai cả…

Khuất Bá cắt lời:

-Khoan! Cho tôi đính chính lại một chút nhé! Đã từng là những người bạn! Phụng Dương ạ! Đã từng là bạn chứ không phải là bạn!

https://thuviensach.vn

Hàn phu nhân nói:

-Đã từng, đúng. Chúng ta đã từng là những người bạn. Vậy tại sao bây giờ chúng ta không phải là bạn?

Khuất Bá gầm lên:

-BẠN À?

Khuất Bá đi vòng quanh chiếc bàn thờ, rồi nói:

-Cái thứ Hàn Thuỷ này là đồ cặn bã! Cô hiểu không hả Phụng Dương? Hàn Thuyên đến, tôi đã giơ cánh tay của mình ra cứu hắn! Tôi đã mở lòng thu nhận hắn! Để rồi hắn đã phản bội tôi!

-Hàn Thuyên đã phản bội anh điều gì?

Khuất Bá cười giần giật, lão đến gần Hàn phu nhân:

-Cô quên rồi sao Phụng Dương? Cô có hiểu cái cảm giác bị phản bội là như thế nào không?

Hàn phu nhân nói:

-Mỗi người đều có sự lựa chọn riêng của mình, anh không thể ôm hận suốt đời chỉ vì lý do đó!

-Không thể à? – Khuất Bá quát – Cô biết vì sao tôi căm hận Hàn Thuyên như vậy không? Là vì cô! Phụng Dương! Chính cô đã làm tôi phải thống khổ!

Hàn phu nhân thở dài.

Câu chuyện của ba mươi năm trước. Bà vẫn còn nhớ nó mãi.

-Tuy nhiên… – Khuất Bá cười – …nói dông dài mãi cũng đã thành chán. Nước mắt cũng đã không chảy nữa rồi.

Khuất Bá cầm thanh pháp trượng lên, lão luyện thuật:

-Thiên Niên Thổ Thuật! Động Thổ Thiên Thu!

Mặt đất dưới chân Hàn phu nhân rung động và xuất hiện những vết nứt.

-Tôi đã đổi ý… – Khuất Bá nói – …. tôi sẽ giết cô, đó chính là cái giá mà Hàn Thuyên phải trả!

Những vết nứt lở toác ra, đất đá bắn lên không trung rồi đổ ụp xuống người Hàn phu nhân.

Nhưng đằng sau bụi mù là ánh lửa chói loà, bao quanh Hàn phu nhân lúc này là một vòng pháp chú bằng lửa bảo vệ.

https://thuviensach.vn

Khuất Bá cười:

-Lâu rồi ta không còn được xem Thánh Diệt Phụng Dương trình diễn.

Hàn phu nhân nói:

-Anh hận Hàn Thuyên như vậy sao?

-Đúng, hận đến mức tôi muốn giết kẻ mà hắn yêu thương nhất…

…và cũng là người mà tôi yêu thương hơn cả.

Khuất Bá tung cây Pháp Trượng của mình lên, đầu gây gậy là một khối sắt đúc hình đầu rồng. Toàn thân cây gậy này phủ một lớp pháp chú màu nâu.

…

Giờ Dậu. Thành Tây Tổ Long.

Vẫn như thông lệ, Hà Gia Đoàn và Thất Hiền Sứ Giả lại ngồi xem hát.

Tuy vậy, chỉ có Hà Gia Đoàn mới là người đang thực sự nghe hát, còn Thất Hiền Sứ Giả thì lo lắng không yên, cái mặt ngựa của lão xị ra trông hết sức khó coi.

Rồi như không chịu nổi cái vẻ khinh khỉnh đến đáng ghét của Hà Gia Đoàn, Thất Hiền Sứ Giả tức giận:

-Hà đệ, đệ có chắc là Khuất Bá sẽ làm nên chuyện không vậy?

Hà Gia Đoàn không để ý tới những lời đó, lão vỗ đùi:

-Hát hay lắm!

Thất Hiền Sứ Giả cảm thấy hành động đó thật là một xúc phạm đến dòng máu Hoàng Đế của lão.

Nhưng Gia Đoàn nói ngay, kẻo vị Sứ Giả sôi máu lên:

-Huynh yên tâm!

-Đệ bảo ta yên tâm sao được? Hàn Thuỷ mạnh hơn Thái Nhật nhiều, kể cả có gửi thêm người tới Kiếm Tiên Thành thì cũng vậy, sao có thể chống lại được ba lão già của Hàn Thuỷ chứ? Chẳng lẽ đệ không hiểu Hàn Thuyên và ba lão già đó đã gần như làm chủ toàn bộ thiên hạ này hay sao?

Gia Đoàn cười:

-Vậy là Võ huynh không nắm chắc về Khuất Bá rồi!

-Sao?

Gia Đoàn nói:

https://thuviensach.vn

-Người hận Hàn Thuyên nhất là Khuất Bá, mượn tay lão già đó để tiêu diệt Hàn Thuỷ là hợp lý nhất!

-Nhưng…

-Huynh đã từng tham gia quân đội chưa?

Thất Hiền Sứ Giả hơi thẹn, một người như lão, thì chỉ lo chuyện làm việc công văn mà thôi. Thời Đại Hỗn Loạn, lão vẫn còn là một tay vô danh tiểu tốt cơ mà.

-Huynh có biết Kiếm Tiên Thành tồn tại được đến ngày nay là nhờ ai không?

-Hình như…

-Nhớ ra rồi đấy! Bộ ba đó chính là ba người mạnh nhất Kiếm Tiên Thành. Hàn Thuyên Sát Thủ, Thanh Long Kiếm và Khuất Bá. Thanh Long Kiếm thì đã rời bỏ Kiếm Tiên Thành, một nhân vật khá bí ẩn, cái này không biết thì còn được, chứ chẳng lẽ huynh lại không hiểu Khuất Bá là người thế nào sao?

Thất Hiền Sứ Giả nhớ lại, quả thực là lão chỉ nghĩ tới cái tiếng xấu của Khuất Bá mà quên hẳn Khuất Bá hai mươi năm trước là người thế nào.

Gia Đoàn nói:

-Đừng nói là đệ, đến cả những vị có tiếng trên đại lục này như các vị Ẩn Giả hoặc người của Ngũ Hành Tộc cũng chưa đủ khả năng để lấn át Khuất Bá đâu. Thái Nhật đi xuống, người ta sẽ khinh bang chủ, nhưng tại sao đệ và những bang chủ khác vẫn nể Khuất Bá?

Gia Đoàn nhấp một ngụm rượu:

-Khuất Bá đã là tổng chỉ huy đạo quân Pháp Sư Kiếm Tiên Thành, đạo quân thiện chiến nhất, có đủ khả năng để đấu với đội quân chết chóc Uất Hận Thành. Không có đạo quân ấy trong Ngày Của Sự Kết Thúc, Kiếm Tiên Thành đã không còn tồn tại.

Thất Hiền Sứ Giả thở mạnh, lão nói:

-Quả thực, ta đã quên mất ông ta là người thế nào…

-Trong thiên hạ bây giờ, kẻ giết được Khuất Bá chỉ có Hàn Thuyên…

…và kẻ giết được Hàn Thuyên cũng chỉ có Khuất Bá.

Hà Gia Đoàn nốc một ly rượu để nói:

https://thuviensach.vn

-Vậy nên, Khuất Bá sau này sẽ là một con bài chủ lực của đệ. Không có ông ta, giấc mộng của đệ khó thành. Hiện tại, để Thái Nhật thắng Hàn Thuỷ là hơi khó, nhưng có lẽ sẽ có chút cơ may chăng?

-Ông ta đã có công lớn như vậy rồi, sao cuối cùng lại thành ra đổ đốn bê tha như vậy?

Hà Gia Đoàn cười:

-Câu chuyện tình yêu ba mươi năm trước. Rất đau khổ và đẹp đấy! Đệ cũng không thể cầm lòng được khi nghe câu chuyện này. Ôi, thống khổ lắm! Thống khổ lắm!

Thất Hiền Sứ Giả có thể cảm nhận được cái nét nhạo báng trong cách nói của Hà Gia Đoàn nên lão cũng chẳng nghĩ là câu chuyện tình ấy lại đẹp đẽ gì trong con mắt của Hà Gia Đoàn.

-Chuyện tình?

-Người vợ của Hàn Thuyên tên là Phụng Dương, một pháp sư nổi tiếng trong thời kỳ Đại Hỗn Loạn, cô ấy được gọi là Thánh Diệt. Khuất Bá có thể trên cơ Phụng Dương một chút, nhưng bảo Khuất Bá giết được Phụng Dương thì chắc là trời đất hỗn loạn mất.

-Vậy thì lại chuyện tình tay ba chứ gì?

Hà Gia Đoàn cười:

-Có thể nói là như vậy!

…

Khuất Bá vung cây pháp trượng và niệm thuật:

-Thiên Niên Thổ Thuật! Hoang Long Sát Thần!

Hàn Gia rung động, mặt đất đang lên cơn co giật từng hồi khiến người ta đứng không vững.

Rồi một trận lũ đất đá và cát nổi lên thành đợt sóng, bao lấy toàn bộ không gian xung quanh Hàn phu nhân, nó dồn ự lại thành đống trên không trung rồi đổ vật xuống.

Mặt đất nát nhừ sau cơn chấn động vừa rồi, thấy có lẽ còn chưa đủ, Khuất Bá niệm tiếp:

-Sát Thần!

https://thuviensach.vn

Mặt đất lại rung lên, đất đá, cát như thêm sức nặng, nó đè xuống làm mặt đất sập thành một hố rất lớn ở giữa. Mặt đất còn không chịu nổi, huống hồ là người thì tan xương nát thây.

Nhưng đất đã lại rung chuyển thêm, cái hố sập xuống ban nãy nổ tung, bật ra bên trong là những vòng pháp chú lửa đỏ rừng rực.

Hàn phu nhân vẫn bình an vô sự, có điều tay bà hơi tấy đỏ lên vì phải dồn nén chân khí chống đỡ đòn vừa rồi của Khuất Bá.

-Cô vẫn còn mạnh mẽ đấy nhỉ? Phụng Dương?

Hàn phu nhân không lấy gì làm vui vẻ lắm trước lời khen ngợi đó của Khuất Bá. Vai hơi ê ẩm một chút, nhưng Hàn phu nhân vẫn từ tốn nói:

-Chưa quá muộn để thay đổi quyết định đâu.

Khuất Bá cười sằng sặc:

-Ồ! Trước đây tôi cũng đã từng nói câu đó rồi, nhưng cô đâu có thay đổi quyết định?

Khuất Bá lầm rầm trong miệng:

" Nhâm, Mậu, Kỷ, Tân, Bính, Ất, Quý ".

-Thiên Niên Thổ Thuật! Súc Địa Thuật!

Hàn phu nhân không kịp phản ứng. Mặt đất dưới chân bà nhão ra như bùn, lôi tuột bà xuống, rồi nó lại rắn chắc như ban đầu. Bây giờ nửa thân người Hàn phu nhân bị chôn chặt trong mặt đất cứng.

-Tôi sẽ trả lại những thứ mà cô đã gây ra cho tôi! - Khuất Bá gào lên.

-Vậy anh không tự hỏi mình đã gây ra những gì cho chúng tôi?

Khuất Bá nheo mắt:

-Cái gì?

-Mấy năm trước, anh đã dồn cả gia đình tôi vào bước đường cùng. Anh còn nhớ bát cơm mà tôi đã phải quỳ xuống trước mặt anh để xin cho những đứa con của tôi chứ?

Khuất Bá cười giần giật, lão chẳng nói năng gì nữa, cây pháp trượng trên tay lão quay một vòng:

-Lưu Thạch Trận!

Những tảng đá đủ mọi kích cỡ từ dưới đất nổi dậy và hung hăng như một lũ cá mập, bắn tít lên không trung rồi đổ ụp xuống ngôi nhà thờ tổ.

https://thuviensach.vn

Ngôi nhà thờ tổ tiên của Ngài Hàn đã bị phá.

-Xem ra nói chuyện không thể giải quyết vấn đề rồi. - Hàn phu nhân nói.

Khuất Bá lại điều khiển thạch trận, những hòn đá lao như tên bắn xuống Hàn phu nhân.

Quanh người Hàn phu nhân rực lên một ánh sáng xanh dịu, những khe nứt trên mặt đất xuất hiện, trồi ra từ trong những khe nứt đó là dòng nước khổng lồ, đập nát những hòn đá đang lao xuống.

Khuất Bá cười:

-Thổ trị Thuỷ, nhưng tôi quên mất là đối với một Pháp Sư như cô thì điều đó không có ý nghĩa gì cả.

Hàn phu nhân lạnh lùng niệm thuật:

-Nhân Niên Hoả Thuật! Khai Thiên Thuật!

Một dòng lửa lớn xoay quanh cánh tay của Hàn phu nhân, nó lượn lờ vẻ như vô hình yếu ớt.

Khuất Bá trố mắt nhìn rồi thở dài:

-Ôi trời ôi...

Hàn phu nhân niệm một tràng không ngừng nghỉ:

" Ất, Giáp, Bính, Đinh, Mậu, Canh, Kỷ, Nhâm, Ất, Kỷ, Tân, Giáp, Canh, Nhâm, Mậu, Nhâm, Kỷ, Giáp, Canh, Tân, Nhâm, Ất, Kỷ, Bính, Đinh, Canh, Đinh, Bính, Mậu, Kỷ. ".

Khuất Bá toát mồ hôi:

-Tệ thật! Tệ thật! Tôi không ngờ cô lại dùng tới cái này!

Cây pháp trượng trên tay Khuất Bá chống xuống đất, mặt đất lở toác, bao quanh lấy lão già này thành tầng lớp dày, khít lại với nhau, kiên cố, đến cả một con kiến cũng không thể chui vào được.

Bầu trời trên Kiếm Tiên Thành đang đen ngòm bỗng dưng xoắn lại, những cuộn mây xoay quanh một điểm sáng chói loà màu đỏ.

...

Lão béo An Dương thở hồng hộc, thanh đao của lão kéo lê trên mặt đất, đã lâu rồi không chiến đấu nên giờ cảm thấy mệt mỏi là phải. Thằng chó con Hiểu Minh này trông vậy mà giờ cũng mạnh kinh khủng.

Hiểu Minh cũng mệt mỏi, nhưng qua cái mặt nạ sắt, hắn vẫn cười:

https://thuviensach.vn

-Thời của của các lão già đã hết rồi, chấp nhận cái chết đi!

-Bọn chảy dãi chúng mày còn non nớt lắm à!

Bỗng An Dương giật mình bởi tiếng sấm chớp nổ, lão ngước nhìn lên, một chấm sáng màu đỏ chói chang ở trên Hàn Gia.

-Ai chà! - An Dương thở dài - Thế này thì phải xây lại cái sân nhà rồi!

An Dương đã quên mất điều tối kỵ là phải tập trung khi đang có chiến trận. Và Hiểu Minh đã chớp thời cơ, hắn lao vút đi như sao băng, đâm kiếm nhằm thẳng cái bụng to khệ nệ của lão An Dương.

Tuy nhiên, trước khi tới đích chiến thắng, Hiểu Minh chỉ kịp thấy một nụ cười trên gương mặt lão béo, hắn hiểu ngay chuyện gì sẽ xảy ra.

Như đã chuẩn bị sẵn, và đợi con mồi tới, thanh đao trên tay lão An Dương rực sáng từ lúc nào. Hiểu Minh đã nhầm khi lao vào lão béo này. Rõ ràng kinh nghiệm của lão An Dương vẫn là hơn hắn. Chẳng qua lão béo này giả vờ lơ đãng, trong khi lão vận toàn lực vào thanh đại đao, và đúng như ý định của An Dương, Hiểu Minh đã ham hố tiến tới.

Thanh kiếm trên tay Hiểu Minh vỡ nát, nhưng dù sao thì trước khi trở thành phế vật nó cũng đã giúp hắn không bị tàn phế toàn thân. Hiểu Minh bị văng một đoạn, đâm sầm vào bức tường. Không biết xương cốt của Hiểu Minh có vấn đề gì không chứ nhìn cái bức tường nứt toác sau lưng hắn đã thấy hãi rồi.

An Dương chống thanh đại đao xuống đất, cười:

-Thái Nhật của bọn bay tận số rồi!

Hiểu Minh nhìn quanh, quả đúng là như vậy. Bọn Thái Nhật đã chết gần hết, đã thế, ba đứa Phương Thác, Tứ Cát, Dư Nhận đều đang bao vây lấy hắn.

-Mày cũng đừng nên nghĩ nhiều quá về thằng già Khuất Bá nữa! - An Dương cười - Mày có biết cái chấm sáng đằng kia là gì không?

An Dương chỉ tay, Hiểu Minh nhìn theo hướng đó, mặc dù khá là tò mò muốn biết cái chấm sáng ấy là gì nhưng hắn không hỏi, cũng không nói.

-Đó là Khai Thiên. - An Dương cười - Đừng nói là tao! Ngay cả ông bạn già Hàn Thuyên đáng kính của tao cũng không chịu nổi đòn đấy đâu nhóc

https://thuviensach.vn

ạ! Vậy nên, cái xác của thằng già Khuất Bá nhà mày sẽ nát nhừ đến độ phải dùng xẻng mà xúc đổ vào quan tài đấy!

Hiểu Minh thở dài.

-Kế hoạch thất bại mất rồi!

...

Trong khi đó.

Lão già Tử Khách ngước nhìn lên, cái chấm sáng đỏ choé ấy làm lão hơi rợn.

Ông già Lăng Khê thì đang mải đánh, lâu rồi không đánh nên lão hăng máu không chịu được. Tử Khách nhắc:

-Này! Khai Thiên rồi đó!

Lăng Khê cười rần, ngọn lửa trên tay lão vung đi khắp mọi nơi, bọn Thái Nhật cứ thế mà chạy dài:

-Đã quá! Đã quá! Mà cái gì cơ?

-Khai Thiên! Hiểu chưa?

-Cái gì "khai thiên"?

Tử Khách vò đầu về sự ngu lâu đột xuất của lão già Lăng Khê này:

-Khai Thiên! Muốn chết à?

Lăng Khê ngớ người ra một lúc rồi nhìn lên bầu trời, lão hốt hoảng:

-Không phải chứ? Cái nhà thờ tổ thì sao? Chẳng lẽ Hàn phu nhân nhà ta muốn phá tung cả cái thành này lên à?

Tử Khách lắc đầu:

-Chịu! Đang lúc đánh nhau thì không có mồ mả bố con gì hết! Chạy khỏi đây, hoặc là chết không có chỗ chôn!

Hiết Tông nghe hai lão già này nói chuyện với nhau, đồng thời nhìn lên cái chấm sáng đỏ choé trên bầu trời nên phần nào cũng đoán ra cơ sự.

Hiết Tông nói:

-Việc hôm nay không thể giải quyết được rồi, mấy lão già! Gặp lại sau nhé!

An Dương và Lăng Khê cũng chẳng có thời gian đâu mà đôi co với thằng ranh con này, vì không nhanh chân lên là hai lão sẽ chết không toàn thây.

https://thuviensach.vn

Trên đường chạy, một tên đi cạnh Hiết Tông hỏi

-Sao lại chạy?

Hiết Tông trả lời:

-Gặp phải thú dữ!

-Là sao?

-Cái chấm sáng ấy là đòn Khai Thiên, nếu ngươi muốn chết an lành thì hãy chạy cho nhanh lên, đừng có hỏi nhiều nữa!

...

Đã quá Giờ Dậu. Kỳ Bàn Cổ, Điện Phật, ngày thứ ba trước ngày cuối tuần hai canh giờ.

Tam Thích Đại Sư đã đổ gục xuống.

Hàn Ngọc mở to đôi mắt ra nhìn.

Kế Đô đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Hoặc là Tam Thích Đại Sư chết, hoặc là Hàn Ngọc chết. Mặc dù Tam Thích Đại Sư đã cứu Kế Đô, nhưng Hàn Ngọc quan trọng với anh hơn. Đành phải mang cái tiếng bất nghĩa vậy, đằng nào lựa chọn thì cũng chết cả.

Ở đời, không phải cái gì muốn là được.

Không ai cho ta hạnh phúc.

Mà ta phải tự đi tìm lấy, chà đạp lên những giấc mơ của ai khác để tìm tới những giấc mơ của riêng ta.

Tam Thích Đại Sư há miệng, thở hồng hộc, đại sư không trách Kế Đô. Đó là con người, có con người thì mới có giáo lý của Phật. Thế gian này ai cũng tốt cả thì không còn gọi là tốt nữa.

-Xin lỗi, đại sư! - Kế Đô nói - Tôi không còn sự lựa chọn nào khác!

-Thí chủ... - Đại Sư thở dốc - Tôi hiểu mà!

Vô Ảnh như đã thoả mãn, hắn cười sằng sặc, rồi thả Hàn Ngọc ra.

-Mày hành động đúng rồi đó, Kế Đô à!

Hàn Ngọc chạy bổ tới Tam Thích Đại Sư, việc đầu tiên cô làm là cho Kế Đô một cái tát lên mặt.

-Huynh là đồ khốn nạn! Huynh không biết chữ bất nghĩa là gì à?

Kế Đô không nói gì cả.

https://thuviensach.vn

-Cô không nên làm vậy, Hàn Ngọc ạ! - Vô Ảnh cười rủng riểng - Nếu hắn không làm vậy thì cái cổ họng xinh xinh của cô không thở được nữa đâu!

Đôi tay của Hàn Ngọc thấm ướt máu từ bụng Tam Thích Đại Sư. Cô ôm lấy Đại Sư mà khóc.

Kế Đô không có hơi đâu mà nhìn cái cảnh xúc động ấy làm gì cho mệt.

Cái mục tiêu chính là ở trước mắt kia.

-Xem chừng ra đánh nhau được rồi! - Vô Ảnh cười.

Lần này thì Vô Ảnh đã xài tới đồ chính. Thanh kiếm buộc vải trắng trên lưng hắn nện mạnh xuống đất.

-Tao muốn đấu lại một lần nữa với mày, Kế Đô ạ! Tao muốn cho mày thấy rằng, tao thật sự là mạnh hơn mày nhiều!

Kế Đô đứng dậy, anh cởi bỏ chiếc áo khoác ngoài, để lộ ra một cơ thể buộc đầy vải đen bốc mùi lá thuốc.

-Ai dà! - Vô Ảnh cười - Muốn dùng Vạn Huyết Kiếm hả? Mày muốn chơi đến cùng đấy hả?

Chẳng nói chẳng rằng, Kế Đô và Vô Ảnh cùng tiến lại gần, bước chân gấp gáp hơn, nhanh hơn, và chuyển thành bước chạy, hai đôi chân rầm rập trên nền Điện Phật lao vào nhau.

Thanh Hắc Kiếm trên tay Vô Ảnh bổ xuống, những lưỡi đao trắng lóa pha chút màu đỏ của máu bật ra từ tay Kế Đô đỡ lại.

Vô Ảnh nghiến thanh kiếm xuống, hắn ghé sát mặt lại gần Kế Đô, cái gương mặt trơ ra với mái tóc đen trắng lẫn lộn:

-Sẵn sàng để chết chưa?

Kế Đô gằn giọng:

-Tao sinh ra là để đập chết con chó cái như mày!

Vô Ảnh gật gù:

-Con chó cái... ừ... để xem nào... bố mày đây cũng thích lắm!

Vô Ảnh niệm thuật trên cánh tay còn lại, không gian xung quanh Kế Đô chuyển thành từng đợt sóng lao vào người anh.

Kế Đô lui lại về phía sau, nhưng đồng thời Vô Ảnh cũng lao tới.

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc đã nhìn rõ đòn vừa rồi. Và cô đã hiểu ra vì sao mà Vô Ảnh lại có cách giết người tàn bạo đến như vậy, nạn nhân của Vô Ảnh luôn chết không toàn thây.

Phong Thuật.

Phong là nguyên tố nằm trong Tứ Trấn gồm: Phong, Lôi, Băng, Huyết. Phong Thuật vốn là của Vũ Linh, những thiên tài về Phong thuật. Sở dĩ Phong Thuật mạnh là vì nó chuyển động nhờ Khí, mà Khí là vô hình, vậy nên nếu đối phương không cảnh giác trước những biến đổi về Khí xung quanh bản thân mình thì sẽ bị đòn Long Quyền Phong của Vũ Linh đập cho nát người. Một làn gió mỏng manh, nhưng với Vũ Linh, thì họ có thể biến ngọn gió ấy thành một lưỡi dao sắc nhọn đủ để róc nát những cái cổ đang ngập tràn máu.

Nhưng đó không phải là vấn đề, vì vấn đề ấy thì ai cũng biết. Cái vấn đề chính ở đây, Vô Ảnh là Kiếm Khách, mà Kiếm Khách thì không thể học Phong Thuật. Tố chất cơ thể của người Nhân Tộc không có khả năng để dùng Phong Thuật. Thứ nhất, muốn dùng được Phong Thuật thì phải dùng được pháp chú, mà Kiếm Khách sinh ra không phải là để dùng pháp chú. Thứ hai, Phong Thuật là của người Vũ Tộc, vì họ có đôi cánh, và đôi cánh sẽ đập trong quá trình luyện thuật để tạo ra Phong Thuật. Hơn nữa, khi luyện Phong Thuật, cơ thể phải sẽ sản sinh ra lượng Tà Khí lớn, và phản ứng phụ trong quá trình luyện thuật là thân nhiệt sẽ nóng lên. Người Vũ Tộc có thân nhiệt cơ thể cao hơn Nhân Tộc nên học có thể dùng Phong Thuật dễ dàng, còn người Nhân Tộc thì chỉ nhìn Phong Thuật với một thái độ rằng: chúng ta không cần tới thứ đó vì chúng ta đã có Ngũ Hành.

Vô Ảnh vung kiếm ngang ra, Kế Đô nhảy lên, những thanh đao từ cánh tay của anh lại bật ra, xoè rộng. Kế Đô xoay tròn thân người, những lưỡi đao xoay tít.

Vô Ảnh thuận đà, vung thanh kiếm lên, đánh bật Kế Đô ra.

-Ê này! - Vô Ảnh nói lớn - Cái mùi của mày như là phân vậy, tao thấy buồn nôn quá!

-Còn tao thì chỉ cần nhìn thấy cái mặt mày là đã buồn nôn rồi!

Vô Ảnh cười rần, hắn niệm thuật:

https://thuviensach.vn

-Địa Niên Phong Thuật! Ám Phong Thuật!

Một luồng gió màu đen từ thanh kiếm của Vô Ảnh lao ra như cơn bão, cuốn phăng những bức tượng Phật to lớn và lao về phía Kế Đô.

Tất nhiên là Kế Đô không ngu gì mà lao vào cơn bão đó. Anh tránh sang một bên, cố gắng thoát khỏi cơn bão.

Hàn Ngọc phải kéo Tam Thích Đại Sư sang một bên, nấp sau một bức tượng Phật, cơn bão đen đang hoành hành dữ dội. Từng mảnh đất đá bắn rát vào mặt Hàn Ngọc.

Bụng của Tam Thích Đại Sư đã được băng bó lại. Hàn Ngọc hỏi:

-Đại Sư ổn chứ?

-Không có gì... - Đại Sư thở dốc.

Kế Đô hỏi lớn:

-Ổn không tiểu thư?

Mặc dù là đang rất giận Kế Đô, nhưng bây giờ không phải là lúc để tình cảm xen vào, cô khẽ gật đầu ra hiệu.

-Mày nên tập trung thì tốt hơn đấy! - Giọng của Vô Ảnh.

Vô Ảnh chống thanh kiếm xuống đất. Hắn lại niệm thuật.

-Địa Niên Phong Thuật! Hắc Ám Cuồng Phong!

Những cơn gió đen ban nãy giờ xoay quanh Kế Đô, càng lúc càng nhanh hơn.

-Cái con mẹ nó! - Kế Đô chửi rủa.

Những cơn gió đen tạo thành cơn lốc, xoáy nhanh khủng khiếp, hàng trăm bức tượng bị cuốn vào trong nó và vỡ nát. Mặt nền bằng đá hoa cương của Điện Phật bị cơn lốc chọc thủng xuống, sâu hun hút.

Nhưng từ trong cơn lốc, một cơn lốc khác, nhưng lại có màu trắng xoá lao thẳng vào người Vô Ảnh.

Vô Ảnh rút thanh kiếm, Hắc Ám Cuồng Phong ngừng thi triển, những mảnh vụn tượng rơi tọt xuống Điện Phật.

Cơn lốc nho nhỏ ấy đâm thẳng vào người Vô Ảnh, cũng vừa kịp lúc Vô Ảnh kịp giơ thanh Hắc Kiếm lên. Hắn bị bắn về phía sau một đoạn rất xa, lao thẳng vào một bức tượng khiến nó đổ sụp xuống.

https://thuviensach.vn

Cơn lốc ngừng xoáy, và hiện ra nguyên hình là Kế Đô, giờ đây, khắp người Kế Đô đã bật ra hàng chục lưỡi đao trắng lóa.

Đống đổ nát vỡ tung, Vô Ảnh lồm cồm bò ra, giọng hắn lè nhè:

-Này! Thế là không công bằng! Tao nhớ lần trước mày đâu có xài tới cái này!

-Bây giờ thì dùng, hiểu chưa? Con chó cái?

Vô Ảnh niệm thuật, không gian xung quanh Kế Đô lại chuyển động, tuy nhiên, Kế Đô đã nhanh hơn rất nhiều, chỉ có bức tượng Phật là bị cắt nát mà thôi.

Hàn Ngọc vẫn đang suy nghĩ.

Tất nhiên, là Kiếm Khách không thể tạo ra Phong Thuật. Nhưng cũng có ngoại lệ. Ngài Hàn với cương vị là một người cha đáng kính không thể nào lại giấu con gái những gì mà ông biết được. Hàn Ngọc vẫn còn nhớ. Ngài Hàn có nói tới một trường hợp là Hãn Đồ. Ông ta là đội trưởng đội Vô, lớn tuổi hơn Ngài Hàn, là bạn của huyền thoại Kiếm Khách Từ Tuyên, đã từng tham gia vào chiến trận cùng với Ngài Hàn. Ông ta không biết pháp chú, nhưng ông ta đã dựa vào một đặc tính quan trọng của Khí. Đó là âm thanh. Sử dụng các loại vũ khí đặc biệt có thể tạo ra âm thanh, khi âm thanh phát ra thì Khí chuyển động, âm thanh đủ lớn, và biết điều khiển âm thanh thì sẽ biến nó thành Phong Thuật. Vừa có sức mạnh của âm thanh, lại vừa có sức mạnh của Phong Thuật, đó là sức mạnh của Hãn Đồ, không có mấy kẻ nào sống được khi đấu với Hãn Đồ, vậy không có gì khó hiểu khi hiện giờ Hãn Đồ là Đường chủ Ai Oán Đường ở Uất Hận Thành.

Nhưng cái khó hiểu ở đây, đó chính là Vô Ảnh. Hắn dùng Phong Thuật nhờ Địa, đó là kiếm của hắn, không nói chuyện làm gì cái đó. Nhưng dường như, Vô Ảnh muốn dùng Phong Thuật lúc nào cũng được. Hàn Ngọc để ý, chỉ cần một cái phẩy tay, những vị cao tăng trong Kỳ Thiên Tự đã bị phanh thây. Dường như... biết nói thế nào đây? Dường như Vô Ảnh muốn có gió là hắn sẽ tạo ra gió vậy! Không thể thế! Cơ thể của người Nhân Tộc không thể tạo ra Phong Thuật được!

Hay hắn là người Vũ Tộc?

https://thuviensach.vn

Tránh khỏi luồng gió chết người của Vô Ảnh, Kế Đô cuộn người lại một chút rồi anh xoay đi như tên bắn, những lưỡi đao xoáy nát mặt nền đá, đâm thủng những bức tượng và cắt đôi chúng ra.

Vô Ảnh không kịp thi triển thuật, hắn đành phải làm cái việc mà hắn chưa từng làm từ trước tới giờ, trốn chạy.

Nhưng điều ấy cũng không giúp Vô Ảnh nhiều lắm, cơn lốc kiếm Kế Đô lao theo hắn như hình với bóng. Những bức tượng rắn chắc không thể nào cản nổi Kế Đô, Vô Ảnh chạy đi trong cơn mưa đá và gạch vụn đang đổ xuống người hắn.

Vô Ảnh đã lỡ trớn, Kế Đô đã lao tới, những lưỡi đao trên người Kế Đô lướt qua Vô Ảnh, máu phun ra, Vô Ảnh không cầm nổi kiếm nữa.

-Chó thật! - Vô Ảnh rủa.

Kế Đô dừng lại, những thanh đao chảy thành máu, thu gọn vào trong người Kế Đô.

Bởi vì lúc này không cần tới kiếm.

Dùng một bức tượng làm đà, Kế Đô tung người mình đến Vô Ảnh, anh hạ thấp người xuống, quét chân trái xuống mặt đất. Vô Ảnh bị mất thăng bằng.

Ngay sau đó, đôi chân phải của Kế Đô tống một đá đến lên cằm Vô Ảnh, phải cỡ đến mức vỡ quai hàm. Vô Ảnh bị bắn lên không trung.

Còn chưa kịp hiểu ra vấn đề gì thì Vô Ảnh đã thấy Kế Đô xuất hiện ngay cạnh mình:

-Trả lại cho mày đấy, con chó cái!

Một cú đấm vào bụng Vô Ảnh, một cú lên gối vào lưng, một cú lên gối xuống bụng, rồi một cú tung người vào mặt, Vô Ảnh lại bị bắn lên cao hơn nữa. Những cú đánh liên hoàn của Kế Đô làm Vô Ảnh đau đớn khôn cùng, thà bị dao đâm còn hơn, chứ đánh kiểu này, xương cốt bị róc ra thành từng miếng, có chó chịu được!

" Tốc độ của nó như của thằng Quỷ Nhân vậy! " - Vô Ảnh nghĩ thầm.

Kế Đô xoay người xuống, một cú đấm như trời giáng vào bụng Vô Ảnh. Dòng máu nóng và tanh tràn lên từ miệng Vô Ảnh.

https://thuviensach.vn

Kế Đô tóm lấy chân Vô Ảnh, dùng hết sức quật xuống. Bức tượng Phật vỡ nát vì cái xác của Vô Ảnh.

Kế Đô lăn ra thở hồng hộc, để có thể đạt được tốc độ như vừa rồi, anh đã phải dùng khá nhiều chân khí cho Huyết Thuật. Máu có thể lưu chuyển cực nhanh, từ đó gia tăng tốc độ, nhưng tim thì có hạn, nó không thể co bóp nhanh bằng máu được, và nếu vượt quá giới hạn, chết là điều dễ hiểu.

Hàn Ngọc thấy trận đấu đã kết thúc. Vô Ảnh giờ không nát thây mới gọi là lạ, cô nói lớn:

-Kế Đô! Huynh không sao chứ?

Kế Đô không còn hơi sức đâu mà trả lời nữa.

Đống đổ nát lại vỡ tung ra, Vô Ảnh vẫn còn thọ chán. Mặc dù vẫn đứng dậy được, nhưng xương cốt của Vô Ảnh không phải là không có vấn đề.

-Thằng chó chết... - Vô Ảnh gầm gừ -... mày làm gãy tay bố mày rồi đấy!

Vô Ảnh lấy đôi tay còn lại của mình nắm chặt cánh tay kia rồi bẻ sang một bên. Cơn đau đớn cùng cực làm hắn thổ máu, tuy nhiên, gãy xương trên chiến trường không phải là vấn đề gì lớn lắm. Vô Ảnh đã gặp phải tình trạng tồi tệ hơn thế này nhiều.

" Giá mà có Mộng Dụ ở đây! " - Vô Ảnh nghĩ thầm.

-Thôi được rồi! - Vô Ảnh nói, hắn lầm lũi tiến đến thanh kiếm với vải trắng đã nhàu nát của mình - Tao sẽ phải cởi bỏ cái này ra!

Vô Ảnh cởi tấm vải.

Một thanh kiếm màu đen nâu, đồng thời gió đã đưa cái mùi tanh nồng nặc của nó lan ra khắp Điện Phật, Hàn Ngọc ở cách xa như vậy nhưng cũng có thể ngửi thấy cái mùi khó chịu đó.

Kế Đô gượng dậy, anh lấy từ đằng sau cái túi của mình một viên thuốc màu trắng rồi nuốt nó.

-Xài thuốc hả? - Vô Ảnh nói.

Từ người Kế Đô bật ra vô số những lưỡi đao. Có vẻ như viên thuốc đã lấy lại sức lực cho Kế Đô.

-Mày đừng tưởng là chỉ có mình mày là có trò đó! - Vô Ảnh nói.

Vô Ảnh nhăn mặt, lòng bàn tay của hắn lồi lên một chút.

https://thuviensach.vn

Và cảnh tượng trước mặt Hàn Ngọc đã lý giải vì sao Vô Ảnh có thể sử dụng Phong Thuật một cách dễ dàng như vậy.

Một thanh kiếm nhỏ đâm thủng bàn tay trái của Vô Ảnh, bàn tay phải của hắn cũng trồi ra một thanh kiếm như vậy. Lưỡi kiếm nhuốm một màu đỏ ướt át và sóng sánh.

Một loại cấm thuật đáng sợ.

Ấn Binh.

Nếu như cơ thể Kế Đô là một dạng đặc biệt, có thể chuyển hóa Kim thành một loại vũ khí có thù hình nhờ Huyết thì trường hợp của Vô Ảnh lại hoàn toàn khác. Đó là đưa vũ khí từ bên ngoài vào trong cơ thể, gọi là Ấn Binh. Hàn phu nhân đã từng nói cho Hàn Ngọc về loại cấm thuật này, theo nhiều tài liệu thì có vẻ như nguồn gốc của nó xuất phát từ Uất Hận Thành. Đầu tiên dùng pháp chú và máu phong ấn vào vũ khí cần thiết, sau đó dùng dao rạch trên cơ thể, và phong ấn một lần nữa vũ khí ấy vào vết thương. Khá tàn bạo và nguy hiểm. Bởi vì vũ khí là một dạng thù hình nên không thể phong ấn bình thường được, muốn đưa nó vào trong cơ thể thì phải có vết thương hở, và vết thương ấy phải đủ lớn và phù hợp với vũ khí muốn phong ấn. Ưu điểm tất nhiên là rất rõ ràng, người dùng cấm thuật này ngoài vũ khí cầm trên tay, thì có thể dùng hai, hoặc thậm chí là ba bốn vũ khí nữa trong cơ thể mình, ưu thế về vũ khí là rất rõ ràng. Tuy nhiên, khuyết điểm thì khá lớn. Trong quá trình phong ấn, nếu sơ sảy mà nhiễm trùng thì nên đâm đầu vào tường chết ngay cho xong nợ. Và khi đã ở trong cơ thể rồi, mặc dù các loại vũ khí đã được trộn với máu để nó cũng trở thành một bộ phận của cơ thể, tham gia hoạt động cùng với cơ thể, nhưng bản chất của nó thì vẫn không thay đổi. Dưới một góc độ nào đó thì nó đang cản trở việc vận hành của cơ thể. Đó là chưa kể đôi khi có thể sẽ đau đớn vì dùng cấm thuật Ấn Binh, gây ra những vết thương hoại tử. Thế nên Ấn Binh đã bị cấm tuyệt. Không một vị Đại Sư nào được dạy học trò của mình loại cấm thuật này. Họ có thể biết được lý thuyết, nhưng đừng hòng bao giờ họ thực hành, và cũng đừng hòng họ dạy cho ai Ấn Binh, vì đơn giản là họ đã thử bao giờ đâu mà biết? Vả lại ai mà có gan dám thử chứ?

https://thuviensach.vn

Mặc dù rất là đau đớn, nhưng Vô Ảnh vẫn không lấy gì làm phiền lòng chuyện đó cả. Hai thanh đoản kiếm cuối cùng cũng ra khỏi cánh tay hắn.

Hai thanh đoản kiếm ấy lao vào thanh Hắc Kiếm, rồi chúng từ từ lặn dần vào bên trong. Thanh Hắc Kiếm được tiếp thêm sức mạnh, nó dài ra, mùi tanh ngày càng nồng nặc hơn, và nhất là những luồng Ma Khí bốc ra liên tục từ nó khiến những bức tượng xung quanh đang từ một màu trắng thanh thoát chuyển thành một màu xỉn, trông rất khó coi.

-Bây giờ thì chúng ta nói chuyện lại nhé! - Vô Ảnh nói.

Đôi chân của Vô Ảnh như có gió đẩy đi, hắn lướt một cách nhẹ nhàng đến Kế Đô, thanh Hắc Kiếm theo đà vung lên. Kế Đô vẫn đỡ lại lưỡi kiếm đó, nhưng Vô Ảnh đã mạnh hơn rất nhiều, hắn hất tung Kế Đô lên không trung.

Vô Ảnh nhún chân xuống, rồi nhảy lên, rất cao, như có gió mạnh thổi hắn lên vậy. Thanh Hắc Kiếm bổ dọc lên, Kế Đô trong gang tấc vẫn kịp xoay người đỡ lại đòn đó.

Vô Ảnh nhẹ nhàng đáp xuống đầu một bức tượng lớn nhất trong Điện Phật.

Tượng Phật Tổ.

Bức tượng cao hàng trăm trượng, một ngón tay của bức tượng này to bằng một người lớn. Bức tượng nguy nga, kỳ vĩ nhất trong Điện Phật. Nhưng nguy nga đến đâu thì đối với Vô Ảnh cũng chỉ là thứ để hắn dẫm chân lên mà thôi.

-Mày chơi không đẹp một chút nào! - Vô Ảnh nghiêng nghiêng cái đầu - Lần trước, mày đâu có sử dụng cái chiêu thể thuật đó!

Kế Đô trả lời:

-Có cần thiết là tao phải nói với mày không?

-Có chứ!

Vô Ảnh ngửa mặt lên trời, bầu trời đen đặc, những đám mây nặng nề như những hòn đá, chỉ chực rớt xuống đầu người ta.

-Mày có biết gió là tượng trưng cho cái gì không Kế Đô?

Kế Đô không trả lời, vậy nên Vô Ảnh cho đó là câu trả lời, nghĩa là: không biết.

https://thuviensach.vn

Vô Ảnh nói tiếp:

-Đó là sức mạnh vô tận, nó có thể đem đến sự sống, ồ, đó là đối với người khác! Còn đối với tao...

... ở Uất Hận Thành, vị thần của gió được thờ phụng...

... chẳng phải là vì sự sống gì cả...

Vô Ảnh chống thanh Hắc Kiếm xuống đầu bức tượng. Bức tượng khổng lồ rung lên, những âm thanh lạo xạo điếc tai làm Kế Đô phải hết sức chú ý.

-... Phong Thần là một vị thần của Thiên Giới, à, điều này trẻ con cũng biết. - Vô Ảnh nói - Nhưng mày có biết thực sự Phong Thần là gì không?

Bức tượng Phật Tổ rung lên mạnh mẽ hơn, Hàn Ngọc từ đằng xa cũng có thể cảm thấy toàn bộ Điện Phật đang chấn động.

-... giáo phái Tuyệt Cực Địa cổ xưa thờ Phong Thần bởi một lý do duy nhất...

Bức tượng Phật Tổ khổng lồ bị xoáy nát từ bên trong, cơn gió đen cắt nát bức tượng ra hàng ngàn mảnh. Bức tượng linh thiêng nhất Điện Phật, biểu trưng nền Phật Giáo của Đại Lục đã bị phá huỷ.

Vô Ảnh nhún chân lao xuống, thanh Hắc Kiếm cuồn cuộn gió đen, xông vào Kế Đô.

-... Vì Phong Thần là biểu trưng của sự huỷ diệt!

...

Đã quá giờ Dậu. Uất Hận Thành, Ai Oán Đường.

Cánh cửa đá nặng nề mở ra. Đường chủ Hãn Đồ nhìn lên, có hai người bước vào.

Ai Oán Đường vẫn thế, ngập chìm trong bóng tối và tiếng Độc Huyền Cầm não nề.

-Diên Túc và Đạo Từ à? - Hãn Đồ hỏi.

-Vâng, thưa Đường chủ.

Diên Túc vẫn với cái mái tóc dài tới lưng như con gái, còn Đạo Từ thì tóc chổng ngược cả lên. Hai tay này nổi tiếng là hay đi với nhau, như hình với bóng, trong Uất Hận Thành, ai cũng biết tới điều đó, và cũng phải, vì hai người là Sứ Giả của Thiên Tử Uất Hận Thành.

https://thuviensach.vn

Đạo Từ kính cẩn hay tay đưa cho Đường chủ Hãn Đồ một xấp giấy, Hãn Đồ ngạc nhiên, hỏi:

-Cái gì đây?

-Là hồ sơ của các thành viên còn lại trong Bất Kiếp Viện.

Đường chủ Hãn Đồ không nói gì. Nhưng hình như Đạo Từ biết Đường chủ đang cố gắng lảng tránh điều gì đó nên anh độp vào:

-Còn Xích Vân, Vô Ảnh, Hắc Băng, và Bắc Hải thì không có. Chúng tôi đã tìm kỹ lắm rồi. Chắc chỉ dựa theo lời nói miệng của một số người mà thôi.

Đường chủ Hãn Đồ không nói gì.

Diên Túc tiếp lời:

-Xích Vân thì có lẽ không cần nữa, chúng ta biết về hắn nhiều rồi. Còn Hắc Băng thì hình như là một cô kỹ nữ ở phía Đông thành, sau một vụ thảm sát tại kỹ viện thì người ta không còn thấy cô ta nữa, theo nhiều người nói thì cô ta được một kẻ khác dắt đi. Tôi nghĩ đó là Thiên Ma. Còn Bắc Hải thì chúng tôi đành bó tay, không ai biết hắn ta là người thế nào cả, kể cả dung mạo, khuôn mặt cũng không. Đây là thành viên bí ẩn nhất trong Bất Kiếp Viện. Còn Vô Ảnh...

Đường chủ Hãn Đồ ho khan một tiếng như thể làm dấu hiệu nên dừng cuộc nói chuyện ở đây.

Nhưng Đạo Từ cố tình không hiểu điều đó, anh nói:

-Đã hai năm rồi ngài chưa gặp đứa cháu của mình phải không?

Đường chủ Hãn Đồ ngước nhìn Đạo Từ với một ánh mắt không hề dễ chịu một chút nào. Diên Túc có thể cảm nhận ánh mắt ấy chứa đầy sát khí. Có lẽ Đạo Từ đã quá trớn.

Nhưng Diên Túc lo lắng hơi thừa, Đường chủ Hãn Đồ là người điềm tĩnh, ông không thể nổi cáu vì một chuyện như vậy được:

-Cậu hay dễ làm người khác bực mình đấy, Đạo Từ! - Hãn Đồ quay đi, ông tiếp tục gảy đàn. Đối với ông, một ngày không có tiếng đàn, ngày đó là thảm hoạ.

Đạo Từ cũng sẽ không cho một ngày không có tiếng đàn là thảm hoạ, đối với anh, thảm hoạ là không có thuốc Hoàn Hồn Thảo để hút. Anh rút từ

https://thuviensach.vn

trong người ra chiếc tẩu dài, rồi lại nhét lá thuốc vào, rít một hơi thật dài, thật dài.

Đạo Từ rảo bước, anh nói:

-Ngài nên chấp nhận một chút, đó là công việc. Người thầy đôi khi cũng phải chấp nhận rằng, đứa học trò sau này của mình sẽ trở thành kẻ thù của mình. Ngài đã dạy Vô Ảnh, bây giờ hắn là kẻ thù của Uất Hận Thành, đồng nghĩa với việc hắn là kẻ thù của ngài.

Đường chủ Hãn Đồ cười khẩy, ông nói:

-Cho ta mượn cái điếu một chút được không?

Đường chủ Hãn Đồ nhận cái điếu từ tay Đạo Từ, rít lấy một hơi dài, dường như khói thuốc làm ông tỉnh táo hơn:

-Nhưng cậu đâu hiểu được, nó là cháu của tôi, cậu thử ở vị trí của tôi đi. Có người ông nào lại không đau lòng khi đứa cháu của mình đem tất cả những thứ mà người ông dạy cho nó để giết hại hàng trăm mạng người?

Đạo Từ đảo mắt, rồi lúc lắc cái đầu vẻ chán ngán:

-Ngài biết thừa, ở Uất Hận Thành, tình cảm máu mủ không quan trọng bằng sinh mạng mà.

Hãn Đồ phì cười:

-Trẻ con!

Hãn Đồ đứng dậy, ông đi vòng quanh cột sáng duy nhất trong Ai Oán Đường. Cột sáng xanh ảo, mờ mờ, thỉnh thoảng lại có chút bụi bặm từ gót giầy của Hãn Đồ.

-Thằng bé ấy giờ cũng bằng tuổi các cậu, có điều đã lâu, tôi không được gặp mặt nó rồi.

Diên Túc nói:

-Vô Ảnh là đứa con của Phong Thần, là đứa con của thần huỷ diệt. Trong Bất Kiếp Viện, hắn và Hắc Hổ là hai kẻ hung hãn nhất và tàn bạo nhất. Hai thằng này luôn dẫn đầu về khoản giết người.

Đạo Từ châm chọc:

-Phong Thần kể ra cũng có một đứa con kế thừa xứng đáng đấy chứ! À, ý tôi nói là, ngài và đứa cháu của ngài, ngài xứng đáng hơn!

https://thuviensach.vn

Diên Túc nhìn Đường chủ Hãn Đồ, Đạo Từ đã nói năng quá đáng. Dù gì thì đây cũng là Đường chủ, ăn nói cũng phải có chừng mực.

Tuy nhiên, đã quen với cái kiểu nói năng này của Đạo Từ nên Hãn Đồ cũng không lấy gì làm bực:

-Tuỳ cậu nghĩ thôi, nhưng dù sao tôi cũng là Đường chủ nên mong cậu nói năng tử tế một chút cho.

-Vâng, tôi rõ rồi.

...

Đã quá giờ Dậu, Điện Phật.

Thanh Hắc Kiếm bổ xuống, bức tượng Phật bị chẻ làm đôi, để lộ ra Kế Đô đang nấp đằng sau.

-Mày chết rồi, con chó! - Vô Ảnh hét lên.

Cơn cuồng phong màu đen lao vào Kế Đô, nhưng anh không lấy thế làm sợ hãi. Kế Đô lao thẳng vào cơn bão đó, những lưỡi đao lại bật ra khỏi người anh.

Tốc độ của Vô Ảnh đã tăng lên rất nhiều, mặc dù thanh Hắc Kiếm có dài ra thêm, nhưng không vì thế mà đường kiếm của Vô Ảnh lại bị rối. Tầm xa của thanh Hắc Kiếm đã làm cho Kế Đô không thể nào lại gần Vô Ảnh được. Cả Vô Ảnh và Kế Đô đang quần nhau trên những bức tượng lớn, dần dà, chẳng còn bức tượng nào trong Điện Phật lành lặn nữa.

Kế Đô rớt xuống đất, khắp người đau ê ẩm, nếu không có những thanh đao bảo vệ mình thì anh đã bị thanh Hắc Kiếm chẻ ra hàng chục mảnh từ nãy rồi.

Kế Đô ngước nhìn lên. Vô Ảnh đang lơ lửng trên không trung, hắn như đang bay vậy. Dễ hiểu thôi, Vô Ảnh có thể điều khiển được Phong Thuật nên chuyện bay mà không cần tới đồ Phi Hành là trò trẻ con với hắn.

Vô Ảnh niệm thuật, thanh Hắc Kiếm rời khỏi tay hắn, lơ lửng rồi xoáy tít.

-Địa Niên Phong Thuật. Vô Tức Thanh Khí.

Từng mảng tượng vỡ bắt đầu bay lên rồi lơ lửng, cứ thế, chúng đang nhăm nhe bao vây lấy Kế Đô.

Hàn Ngọc đứng quan sát trận đấu mà trong lòng không khỏi sợ hãi.

https://thuviensach.vn

" Hắn có thể dùng Phong Thuật, tức là hắn có thể dùng cả Khí. Hắn lại có thể dùng Khí mà điều khiển vạn vật vì vạn vật đang ở trong Khí..."

"... không thể thế được...".

Những mảnh tượng vỡ rung lên bần bật, Vô Ảnh mỉm cười khoái trá. Còn Kế Đô thì hết ngó ngang ngó dọc, anh không biết hướng tấn công sẽ đến từ đâu.

"... dùng Khí để điều khiển vạn vật...".

Những mảnh tượng bắt đầu di chuyển, chúng lao vào Kế Đô với một tốc độ khủng khiếp.

"... đó là sức mạnh thống trị cả thiên hạ !".

Lần này thì trò vui đang diễn ra trước mặt Vô Ảnh. Kế Đô đang bán sống bán chết thoát ra khỏi trận đồ đáng sợ này. Từng mảnh tượng vỡ theo Kế Đô như hình với bóng. Lúc thì chúng đổ xuống như cơn mưa, lúc thì cuộn tròn lên như cơn lốc, lúc thì đâm sầm vào nhau, hỗn loạn chẳng theo chiều hướng nào cả. Và cho dù có theo chiều gì thì cũng làm mạng sống của Kế Đô như chiếc đèn trước gió.

Tuy nhiên, Kế Đô không chịu bó gối. Anh vẫn hết sức bình tĩnh vượt qua đám hỗn loạn, và đang dần áp sát tới Vô Ảnh.

-Mày không đụng tới tao được đâu! - Vô Ảnh hét lên.

Thanh Hắc Kiếm cuồn cuộn gió đen, nó vung hết cỡ về phía trước và Kế Đô đã dính phải đòn, anh văng xuống dưới nền Điện Phật đến cốp một cái, cái xương sống dường như đã có vấn đề.

-Chết đi!

Đám mảnh tượng vỡ đổ xuống như mưa rào vào người Kế Đô.

-Kế huynh! - Bỏ đi mọi sự căm ghét đang tồn tại trong người mình, Hàn Ngọc chỉ kịp hét lên câu đó.

" Xong rồi " - Kế Đô thầm nghĩ.

Bóng tối phủ lên trước mắt Kế Đô.

Nền Điện Phật rung chuyển, hàng ngàn mảnh tượng vỡ thi nhau lao xuống.

Bụi cuốn mù mịt.

...

https://thuviensach.vn

Đạo Từ thở dài:

-Dù sao thì ngài cũng không cần phải suy nghĩ nhiều quá về Vô Ảnh. Tôi biết, chuyện gia đình người khác, không nên xen vào. Nhưng ngài thử nghĩ xem, điều gì đã khiến Vô Ảnh đi theo Bất Kiếp Viện chứ?

Đường chủ Hãn Đồ nhìn Diên Túc như tìm kiếm câu trả lời hộ, và thấy không có chuyển biến gì ở Diên Túc, ông nói:

-Tôi không biết.

-Ngài không biết. Cũng phải, vì ngài không phải là hắn, không phải là đứa cháu của mình. Hắn là cơn gió, muốn đi theo những thứ mà hắn cảm thấy thích thú.

Đường chủ Hãn Đồ phì cười:

-Từ bao giờ mà cậu cũng triết lý ghê vậy?

-À, vì hắn suốt ngày hút thuốc, đâm ra cái đầu hắn dạo này cũng toàn ám khói thuốc thôi, Đường chủ à! - Diên Túc nói.

Cả ba người đều cười, tiếng cười lớn vang khắp không gian buồn tẻ Ai Oán Đường.

Đường chủ Hãn Đồ thở dài:

-Cậu nói cũng đúng. Vô Ảnh là đứa con của gió, nó đi đâu, thì không ai cản được. Còn ta...

... chỉ là một cơn gió nhỏ nhoi, bó buộc.

Đạo Từ và Diên Túc nhìn nhau.

-Nhưng dù sao, ta không thể không phiền lòng về Vô Ảnh được. Dù gì nó cũng là cháu của ta. Nó đang gây ra những thứ không thể chấp nhận được.

Diên Túc hiểu cuộc nói chuyện phải dừng ở đây. Anh ra hiệu cho Đạo Từ.

Nhưng vừa ra đến cửa, chính Diên Túc lại buột mồm hỏi một câu mà chính anh cũng nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ hỏi tới:

-Vậy sau này gặp lại Vô Ảnh, ngài sẽ làm gì?

Đường chủ Hãn Đồ khẽ gẩy đàn, ông nói:

-Cậu nghĩ sao?

https://thuviensach.vn

Diên Túc biết câu trả lời, nhưng anh không tiện nói, vả lại nói ra thì thật quá là trơ trẽn. Riêng câu hỏi của anh đã đáng ăn cái vả vào mặt rồi, chứ đừng đợi câu trả lời.

-Dù sao, chết cũng là một cách tốt. Mọi thứ sẽ được bắt đầu lại. - Đường chủ Hãn Đồ nói.

-Đời người chỉ được bắt đầu một lần thôi, Đường chủ ạ. - Đạo Từ nói.

Đường chủ Hãn Đồ cười, tiếng đàn của ông ngân vang:

-Ai mà biết được đấy? Có thể có một lần nữa thì sao?

Đạo Từ thở mạnh một cái, rồi anh bước ra cùng với Diên Túc. Cánh cửa Ai Oán Đường đóng lại.

" Chết cũng là một cách hay..."

" Để được làm lại một lần nữa.".

" Nhưng...".

" Một lần nữa ấy ở đâu? ".

...

Vô Ảnh từ từ đáp xuống, hắn đi qua đi lại đống đổ nát để xem Kế Đô đã chết chưa.

-Này! Kế Đô! Mày đã ngủm chưa vậy? Ê! Thằng chó con! Mày còn sống không vậy?

Bất chợt Vô Ảnh thấy Hàn Ngọc đang đứng trước mặt mình một đoạn.

-Ồ! Cô bé! - Vô Ảnh cười - Cô định làm gì vậy?

Vô Ảnh đưa mắt nhìn xuống, và hắn thấy tay của Hàn Ngọc đang cầm một mảnh giấy nhỏ. Trong gió phấp phớ, hắn nhìn thấy một chữ " Thổ " trên tờ giấy đó.

-Chó thật! - Vô Ảnh phì hơi.

Tức thì từ trong đống đổ nát, một cái bóng lao ra, toàn thân đầy lưỡi đao sáng lóa với máu.

Kế Đô.

Trong cơn nguy cấp, Hàn Ngọc vẫn đủ bình tĩnh để dùng Thổ Thuật, tạo ra một bức tường thành kiên cố để cứu lấy cái mạng của Kế Đô. Có điều, cô không phải là Pháp Sư tinh thông Thổ Thuật, để tạo ra một bức tường đủ lớn và đủ kiên cố để chống chọi lại cơn mưa gạch vụn vừa rồi, cô đã phải

https://thuviensach.vn

dùng tới bùa Thổ, tấm bùa phòng thân lúc cấp bách nhất. Đã vậy, chân khí lại bị hao tổn rất nhiều.

-Thôi được rồi! Vậy là hai người đấu với một người hả? - Vô Ảnh nói.

-Ta sẽ bắt ngươi phải trả lại tất cả những thứ gì mà ngươi đã gây ra! Tên súc sinh! - Hàn Ngọc gầm lên.

-Thế thì làm đi!

Kế Đô lùi lại dần về phía sau, anh nói nhỏ:

-Tiểu thư! Ở đây đang rất nguy hiểm! Hãy...

-Huynh là tiểu thư hay muội là tiểu thư đây?

Kế Đô hơi bất ngờ trước câu hỏi đó nên không biết trả lời ra sao.

-Nếu huynh là một người phục vụ trung thành của muội thì huynh phải nghe muội, hiểu chứ?

-Nhưng...

-Hãy bớt nói đi một chút! Chuyện Tam Thích Đại Sư, muội sẽ xử lý huynh sau, bây giờ là lúc phải kết hợp với nhau để đánh bại tên súc sinh kia!

Kế Đô có thể thấy đôi mắt rực lửa của Hàn Ngọc. Anh gật gù cười, Hàn Ngọc hỏi:

-Huynh cười điều gì?

Kế Đô nói:

-Vậy nếu như tiểu thư đã muốn.

Những lưỡi kiếm trên người Kế Đô đỏ rực như máu, chúng bốc ra một sát khí nồng nặc mùi tanh, hướng về phía Vô Ảnh. Ngay cả Hàn Ngọc cũng phải nhăn mũi khó chịu. Đã lâu rồi Kế Đô không sử dụng tới Vạn Huyết Kiếm nữa. Đây là lần đầu tiên Hàn Ngọc thấy Kế Đô sử dụng chiêu này.

-Bài kiểm tra cuối cùng của tôi dành cho tiểu thư. Giết Vô Ảnh. Tiểu thư sẵn sàng chưa?

-Rồi! - Hàn Ngọc đáp dứt khoát.

Vừa dứt lời, Kế Đô đã dùng tốc độ xông tới Vô Ảnh.

Máu trong người Kế Đô đã chảy nhanh hơn nhiều, nên tốc độ của anh đã chuyển biến rõ rệt. Đó là sức mạnh của Vạn Huyết Kiếm. Vô Ảnh ngày càng thích thú với trận đánh này.

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc thì từ đằng sau không ngừng sử dụng Hoả Thuật tấn công Vô Ảnh. Đó là quy tắc khi chiến đấu đồng đội. Một Kiếm Khách như Kế Đô có nhiệm vụ chiến đấu tay đôi với Vô Ảnh, và để cho một Pháp Sư như Hàn Ngọc có thời gian luyện thuật. Thời gian thi triển thuật của Pháp Sư thường khá là lâu, nên họ cần phải có một đồng đội có khả năng cận chiến như Kiếm Khách đi kèm.

" Giáp, Bính, Tân, Quý, Nhâm, Kỷ, Mậu ".

-Địa Niên Hoả Thuật! Tuyệt Hoả Thuật!

Hàn Ngọc chống cây Pháp Bảo của mình xuống dưới đất, một luồng lửa tràn xuống.

Vô Ảnh chỉ vừa kịp đáp xuống đất, những luồng lửa cuồn cuộn như những con rắn trồi lên từ mặt đất tấn công hắn, buộc Vô Ảnh phải thối lui về phía sau.

Kế Đô dùng dao găm phi tới tấp về phía Vô Ảnh, dao bay như mưa khiến Vô Ảnh phải dùng thanh Hắc Kiếm để đỡ.

-Địa Niên Hoả Thuật! Hoả Xa Thuật!

Một bánh xe lửa khổng lồ đang lăn về phía Vô Ảnh. Nó nghiến nát và làm tan chảy mọi thứ trên đường đi. Bánh xe lửa đó để lại một vệt dài sâu hoắm và nóng chảy trên nền Điện Phật.

Vô Ảnh nhún chân, lao vào bánh xe lửa, thanh Hắc Kiếm xẻ ngang một đường ngọt xớt cắt đôi cái bánh xe lửa đó ra.

Nhưng nhìn thấy chiêu của mình bị phá, Hàn Ngọc không những không nao núng mà còn hết sức đắc ý.

Bánh xe lửa bị cắt làm đôi, để lộ ra bên trong nó hàng chục lá bùa vẫn còn nguyên vẹn.

-Thiên Niên Hoả Thuật! Hoả Phá!

Các lá bùa phát nổ. Vô Ảnh dính trọn cả đống lá bùa ấy. Hắn văng về phía sau một đoạn, người bốc đầy khói, quần áo rách tơi tả. Đòn vừa rồi là quá đau.

Nhưng chưa kịp định thần lại thì Kế Đô đã lao tới, những thanh đao đỏ rực máu bổ vào người Vô Ảnh.

https://thuviensach.vn

Nhưng Vô Ảnh không chịu thua, được tư thế tốt, hắn quay ra, tung một cú đạp vào giữa bụng Kế Đô. Máu phun thành vòi từ miệng Kế Đô.

" Tưởng giết tao là dễ sao? " - Vô Ảnh nghĩ thầm.

Nhưng máu từ miệng Kế Đô bắt đầu đông tụ lại...

" Không phải chứ? Thằng này dị đến mức độ thế này sao? ".

Vòi máu vừa phun khỏi miệng Kế Đô chuyển thành một thanh kiếm, Kế Đô cầm lấy cán kiếm, rút nó ra khỏi bụng mình, lựa đà, chém ngang vào người Vô Ảnh. Vô Ảnh chỉ kịp nhún chân nhảy về sau trong gang tấc, lưỡi kiếm mới sượt qua da, chậm chân chút nữa là bay nửa người.

Tất nhiên, Vô Ảnh không phải là kẻ thích lùi, trong chiến đấu, hắn không bao giờ lùi, chỉ có tiến về phía trước. Cho nên vừa mới nhường Kế Đô một bước, hắn lại lao lên, thanh Hắc Kiếm cuồn cuộn gió đen, thổi tung mọi thứ dưới mặt đất.

-Địa Niên Phong Thuật! Phong Hoa Trảm!

Thanh Hắc Kiếm bổ xuống đất, cơn gió đen cuồn cuộn xoáy như mũi khoan, xuyên thẳng tới Kế Đô.

Nhưng Kế Đô đã sử dụng tới Vạn Huyết Kiếm, sức mạnh của anh tăng vọt. Kế Đô xoay người như một cơn lốc, đâm thẳng vào Phong Hoa Trảm.

Vô Ảnh không kịp lường trước chiêu thức này của Kế Đô nên hắn không kịp trở tay, cơn lốc Kế Đô xoáy thẳng vào bụng hắn, lưỡi đao cứa nát cả hai cánh tay của Vô Ảnh.

Vô Ảnh đã tận số, trước khi bị rơi xuống đất, một quả cầu Liệt Hoả Phù còn tống hắn một lần nữa.

Vô Ảnh rớt bịch xuống, hai cánh tay gần như đã bị phế. Thanh Hắc Kiếm cũng đã rơi, cắm ngập trên nền đá.

Kế Đô đến trước mặt Vô Ảnh đang quằn quại trên đất, những lưỡi đao trên người anh đã gãy nát, Kế Đô đã liều mình cho canh bạc cuối, anh nói:

-Trò chơi đã kết thúc rồi!

-Tao... mẹ kiếp! Tao... đã thắng mày... sao bay giờ...?

Kế Đô nói:

-Vì mày chỉ có một mình, còn tao có đồng đội.

https://thuviensach.vn

Vô Ảnh ngoái nhìn về phía trước, Hàn Ngọc cũng đã quá mệt mỏi trong trận chiến này. Điện Phật giờ thì đã tan hoang, nó giống như một bãi lằng nhằng, rối bét lên như mớ bòng bong vậy.

Từ cánh tay Kế Đô xuất hiện một dòng máu rất dài, nó hoá thành cây thương.

-Tạm biệt nhé!

Nhưng Kế Đô đã phạm sai lầm.

Trong cơn điên loạn, Vô Ảnh vẫn kịp đưa hai tay ra chặn mũi thương, lưỡi thương sắc nhọn cứa rách bàn tay hắn. Vô Ảnh hướng ánh mắt hoang dại như con dã thú về phía Kế Đô:

-Tao... đã nói với mày... tao rất ghét Trường Binh...

Kế Đô biết mình đã hơi sơ suất trong tình huống này, anh cố gắng nghiến cây thương xuống.

Vô Ảnh thả một tay ra, tay kia với tới thanh Hắc Kiếm. Có điều thanh Hắc Kiếm của hắn cách hắn hàng chục bước chân.

-Mày đưa hai thanh đoản kiếm vào tay để dùng Phong Thuật. Nhưng mày quên là mày đã lấy nó ra rồi sao? - Kế Đô nói - Bây giờ mày không thể dùng Phong Thuật để điều khiển vật nữa.

-Mày nghĩ vậy sao? - Vô Ảnh cười.

Hàn Ngọc thấy tình thế đang hết sức nguy hiểm, cần phải kết thúc ngay trận đấu ở đây, cô chạy lại, hai tay niệm thuật, quả cầu lửa trên tay Hàn Ngọc xuất hiện.

-Dồn người khác vào thế bí là không tốt đâu, cô bé à! - Vô Ảnh cười.

Bỗng dưng thanh Hắc Kiếm rời khỏi nền đá, nó lao vào tay của Vô Ảnh.

-Mẹ kiếp! - Kế Đô rủa - Lùi ra Hàn Ngọc!

Kế Đô chỉ kịp nói đến thế, Hàn Ngọc cũng chỉ vừa mới kịp nghe thấy lời Kế Đô, thanh Hắc Kiếm với trận cuồng phong dữ dội lại nổi lên.

Cả hai người, Hàn Ngọc và Kế Đô bị bắn văng ra xa. Nội thương không phải nhỏ. Những dòng máu tươi đổ ra khắp miệng Hàn Ngọc.

Vô Ảnh từ từ đứng dậy, lết thanh Hắc Kiếm trên tay, hắn cười:

-Ta quên chưa nói với tụi bay... ta vẫn còn một thanh kiếm nữa...

https://thuviensach.vn

Vô Ảnh cúi người xuống, lần này, một thanh đoản kiếm khác trồi ra từ sống lưng hắn. Thanh kiếm đỏ sẫm máu.

-Tao đã nói, tao rất ghét Trường binh...

Vừa nói tới đó, trên bầu trời, hàng trăm ánh sáng xuất hiện. Đội vệ binh đã xử lý hết bọn đàn em của Vô Ảnh.

Nhưng họ không nên xuất hiện vào lúc này thì tốt hơn.

Vì trên tay mỗi người vệ binh đều đang cầm một cây thương.

-À... hay thật! - Vô Ảnh cười - Đã vây, làm một mẻ cho đã!

Thanh đoản kiếm vừa rút ra từ lưng Vô Ảnh sát nhập với thanh Hắc Kiếm. Lần này, thanh Hắc Kiếm đã không còn là kiếm nữa, lưỡi của nó to và rộng như lưỡi đao. Gió đen từ Hắc Kiếm toả ra ngùn ngụt, bao vây toàn bộ Điện Phật.

Vô Ảnh nhanh tay niệm thuật:

-Địa Niên Phong Thuật! Triệu Hồi Thuật!

Những cơn gió đen cuốn lại vào nhau, tạo thành hình một con quái vật. Đầu ba sừng uốn lượn, đứng trên hai chân như người, những bàn tay và bàn chân đầy móng vuốt, khắp người phủ một lớp cứng như vảy. Nhưng đặc biệt, là đôi cánh ngoại cỡ rộng khủng khiếp, bao trùm gần một nửa Điện Phật. Con quái vật trông hết sức khủng bố.

-Mày có bao giờ nghĩ con quái vật gớm ghiếc này chính là Phong Thần không hả Kế Đô? - Vô Ảnh cười.

Hàn Ngọc nhìn thấy rõ con quái vật này, nó thật đáng sợ. Không thể tin đây chính là Phong Thần mà nhân gian thờ phụng.

Nhưng Hàn Ngọc nhìn kỹ, con quái vật đang được tiếp thêm những luồng Ma Khí nồng nặc từ Vô Ảnh.

Phong Thần là Vô Ảnh.

Vô Ảnh đang có sức mạnh của vị thần.

Hàn Ngọc không thể tin được.

Vị thần nắm giữ gió đang ở trong người Vô Ảnh.

Không lẽ...

Vô Ảnh bây giờ chính là thần?

" Phải rồi. Sức mạnh của hắn là vô địch. ". - Hàn Ngọc nghĩ.

https://thuviensach.vn

Vô Ảnh bay lên không trung. Con quái vật Phong Thần hạ người xuống, đứng bằng bốn chân, đôi cánh vĩ đại của nó dang ra hết cỡ. Đồng thời cái miệng nó tập trung một luồng gió đen đầy đe doạ.

Thanh Hắc Kiếm trên tay Vô Ảnh chuyển sang đỏ rực màu máu, những cơn gió đen trong Điện Phật cũng chuyển màu, mùi tanh nồng nặc đến buồn nôn bốc khắp Điện Phật.

Rồi những cơn gió màu đỏ máu ấy tập trung về thanh Hắc Kiếm của Vô Ảnh, nó cuồn cuộn, nâng hết toàn bộ gạch vụn đất đá lên rồi lại rớt xuống.

Đám vệ binh trông thấy cảnh tượng hãi hùng này mà không dám làm gì, và cách tốt nhất mà họ làm được là chạy trốn. Hàng trăm thanh Phi Kiếm quay đầu, chạy khỏi Điện Phật.

Không hiểu sao, một ý nghĩ nảy lên trong đầu Hàn Ngọc:

" Bây giờ là lúc dùng tới thuật đó! ".

Hàn Ngọc nói với Kế Đô:

-Huynh còn viên thuốc nào không?

Kế Đô đang rã rời khắp người, anh yếu ớt hỏi:

-Làm gì?

-Muội cần chân khí, thật nhiều chân khí!

-Còn... nhưng tiểu thư, đừng... hãy đi khỏi đây...

-Huynh câm bớt mồm về mấy câu đó được không? - Hàn Ngọc nổi đoá - Có viên thuốc đó không, đưa cho muội!

Kế Đô đành nghe theo Hàn Ngọc vậy. Đằng nào cũng chết, thuật này của Vô Ảnh là sức mạnh của các vị thần, không thể chống đỡ được. Vả lại trước khi chết, anh muốn xem Hàn Ngọc định làm gì?

Nhận lấy viên thuốc từ tay Kế Đô, Hàn Ngọc nắm lấy tay anh:

-Gắng gượng lên! Qua được lần này, chúng ta sẽ sống!

Kế Đô là kẻ sắp chết, anh chỉ nói:

-Muội gắng sống tốt...

-Sao giờ huynh lại phun ra mấy cái câu thối ấy nhỉ? Chúng ta sẽ sống! Mà viên thuốc này có ổn không?

-Đầy chân khí ngay lập tức, nhưng chỉ trong chốc lát thôi...

-Muội chỉ cần vậy!

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc đứng thẳng lên, cô bắt đầu dùng thuật.

" Mấy ngày hôm nay, mình đã không thể thành công. Lần này nhất định phải được! ".

-Ồ, cô bé muốn đương đầu với tôi sao? - Giọng của Vô Ảnh vang khắp nơi.

Không có thời gian trả lời, Hàn Ngọc đang hết sức tập trung.

Cánh tay trái xuất hiện một dòng lửa, cánh tay trái tuôn ra một dòng nước, Hàn Ngọc nín thở.

Đây là lúc quan trọng nhất.

Hai bàn tay chắp vào nhau, lửa và nước quấn lấy nhau.

Nhưng có gì đó không ổn, những ngọn lửa đang bị nước làm tắt ngóm.

" Không, phải cố lên. ".

Lửa và nước trên tay Hàn Ngọc dường như không ăn nhập vào nhau, chúng bắt đầu lụi tàn đi.

Cấm thuật đã không thể thực hiện.

...

Cô bé Hàn Ngọc mười bốn tuổi đang luyện tập. Những đòn Hoả Thuật của cô hết sức đẹp mắt và có sức công phá rất lớn. Tất nhiên, đó là một phần công sức dạy dỗ vô cùng lớn của Hàn phu nhân. Cũng phải thôi, Hàn Ngọc được Hàn phu nhân dạy thuật từ năm lên năm tuổi, bây giờ đã là bao nhiêu? Gần chín năm rồi còn gì nữa? Chín năm ấy Hàn phu nhân đã dạy cho cô bé này không biết bao nhiêu là kiến thức về các loại thuật trong Ngũ Hành, cách trị thương, các đạo bùa. Cứ đều đặn như vậy, sáng thì học kiến thức, chiều thì luyện tập, ròng rã ngần ấy thời gian, không nên cơm cháo gì mới gọi là lạ. Hàn Ngọc thấy mình cũng may mắn. Hàn phu nhân là ai chứ? Được gọi là Thánh Diệt cơ mà, hàng trăm Pháp Sư trẻ tuổi cứ mong ngóng ngày đêm được Thánh Diệt chỉ đạo, truyền dạy cho chút ít là phúc mấy đời rồi! Thế mà có được đâu! Hàng ngày, hàng chục Pháp Sư trẻ ra vào Hàn Gia như họp chợ, rồi họ lại thất vọng ra về, vì Hàn phu nhân không nhận ai làm đệ tử cả. Ấy thế mà vài hôm sau, vẫn mấy cái bản mặt ấy lại vác đến, Hàn phu nhân bực mình bèn bảo các gia nhân đóng cổng lại, không tiếp khách nữa, thế là êm chuyện. Hàn phu nhân không muốn nhận học trò, điều

https://thuviensach.vn

đó làm bà cảm thấy mệt mỏi, đơn giản là thế. Có điều Hàn Ngọc là con gái của bà, bà không dạy cho nó thì ai dạy? Thế là Hàn phu nhân có một đứa đệ tử ruột chính tông, khỏi phải thắc mắc gì nữa nhé! Nhưng đôi khi bà cũng nói với Hàn Ngọc: " Dạy được con bé đầu đất như mi, ta cũng mệt bở hơi tai! ".

Đang thích thú với ngọn lửa bừng cháy và lơ lửng trên bàn tay mình, thì Hàn Ngọc nghe thấy tiếng gọi:

-Luyện tập tốt chứ?

Hàn Ngọc quay lại, là Hàn phu nhân đang đi tới.

-Tốt ạ! - Hàn Ngọc hớn hở đáp.

Hàn phu nhân khẽ gật gù, nói:

-Có gì hay thì cho ta xem nào!

Hàn Ngọc vui mừng đứng dậy và bắt đầu niệm thuật. Hai bàn tay bốc lửa, chúng cuộn vào nhau thành một quả cầu lửa, ngày càng lớn, lớn hơn nữa, lớn đến mức, bây giờ, nó to hơn cả người của Hàn Ngọc.

Quả cầu lửa ấy bị tắt ngóm bởi một dòng nước chảy ra từ tay của Hàn phu nhân. Hàn Ngọc bực mình:

-Mẹ! Con đang luyện thuật mà!

-Luyện thêm chút nữa là mi muốn đốt cháy cái nhà này hả?

Hàn Ngọc cười tươi rói:

-Đâu có! Con chỉ muốn cho mẹ thấy khả năng của con đến mức thế nào mà?

-Cũng được. Nhưng nên nhớ, trên chiến trường, hoặc khi chiến đấu, đối thủ không để cho mi có thời gian luyện được quả cầu lửa lớn thế này đâu. Hiểu chưa?

-Dạ, rồi ạ!

Hàn phu nhân ngồi xuống bậc thềm, bà hỏi:

-Thôi được rồi! Hôm nay ta sẽ cho con biết một ít kiến thức, có muốn học không?

-Sao không thực hành luôn đi ạ? Con thích luyện tập hơn, nghe lý thuyết suông buồn ngủ lắm!

-Lý thuyết về cấm thuật cũng không muốn nghe sao?

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc sáng mắt lên một chút. Cấm thuật là thứ không được sử dụng, không được lưu truyền. Những ai lưu truyền cấm thuật sẽ bị xử rất nặng, nhẹ thì tống tù vài chục năm, nặng thì tử hình. Đó là những luật mà Hàn Ngọc biết về cấm thuật, còn thực sự cấm thuật là gì thì Hàn Ngọc cũng chưa rõ. Nhưng có một điều mà ai phải công nhận, đó là những lý thuyết về cấm thuật bao giờ cũng gây ra cho người ta những sự tò mò và thú vị về nó. Nó hay hơn ba cái thứ lý thuyết phổ thông càm ràm nhiều lần.

-Đã hiểu cấm thuật là gì chưa? - Hàn phu nhân hỏi.

-Dạ, chưa!

-Vậy thì ta sẽ giảng giải một chút nhé! Cấm thuật, đúng như tên gọi, có thể hiểu nôm na là những thuật bị cấm sử dụng. Trong thời kỳ phát triển của võ học và pháp thuật, thì bao giờ cũng có những cấm thuật. Tại sao là gọi là cấm thuật? Khi thực hành, những người luyện tập võ học hay pháp thuật đã nghĩ ra một số loại thuật, hay một số phương pháp mới làm gia tăng hiệu quả, sức mạnh của bản thân. Nhưng những phương pháp ấy khi được nghiên cứu kỹ càng, thì người ta nhận thấy, nó vô cùng có hại tới cơ thể, mạng sống. Đó là những gì cơ bản nhất về cấm thuật. Còn tác hại của nó đến đâu thì không thể nói rõ được. Vì mỗi loại cấm thuật khác nhau thì có một cách gây hại cho cơ thể khác nhau. Ta sẽ nói tới vấn đề này sau. Như vậy là đủ căn bản để hiểu rồi chứ?

-Dạ. Vậy... mẹ có biết cấm thuật nào không?

Hàn phu nhân ngó nghiêng đứa con gái của mình một lúc rồi nói:

-Có. Thì sao?

Nói đến đó thì tiếng nói trầm của Ngài Hàn vang lên:

-Chà! Mình định dịnh con nó cấm thuật sao? Tôi không nghĩ như vậy là tốt đâu!

Hàn Ngọc quay ra, cô thấy Ngài Hàn đang tủm tỉm cười mình. Cô nói:

-Con chỉ hỏi thôi mà! Con có bảo là học nó đâu?

Hàn phu nhân cười:

-Mình nghĩ là tốt sẽ dạy nó cấm thuật?

Ngài Hàn cười:

-Có lẽ là cho con bé biết một chút thì sẽ không sao chứ?

https://thuviensach.vn

Hàn phu nhân nhìn Hàn Ngọc. Bà có thể thấy ánh mắt khao khát trong đôi mắt của Hàn Ngọc. Ánh mắt ấy lại hơi sợ hãi một tý. Cũng phải, cấm thuật thì ai cũng muốn biết, nhưng người ta sợ những ảnh hưởng của nó lên thân thể mình.

-Có muốn xem cấm thuật không? - Hàn phu nhân xoa đầu Hàn Ngọc.

-Dạ có! - Hàn Ngọc nói ngay.

-Thôi được rồi! - Hàn phu nhân nói - Ta sẽ cho con xem cấm thuật! Nhưng ta sẽ không dạy nó cho con. Được chứ?

-Sao lại thế? Mẹ cho con xem mà lại không dạy con là sao?

Hàn phu nhân ấn ngón tay vào trán cô bé:

-Bây giờ không phải là lúc.

Ngài Hàn cũng đứng im đó để xem Hàn phu nhân sử dụng cấm thuật. Đã lâu rồi, ông không còn được thấy người vợ của mình dùng thuật đó nữa. Và cũng bởi cấm thuật này mà Hàn phu nhân được gọi là Thánh Diệt.

Tay phải của Hàn phu nhân bốc ra một luồng lửa nóng bỏng, tay trái thì cuồn cuộn một dòng nước mát lạnh. Bà chắp hai tay lại với nhau, dòng nước và dòng lửa cuộn lấy, nổ lụp bụp, nước muốn áp đảo lửa mà không được, lửa muốn nước bốc hơi cũng không xong, hai bên cứ giằng co mãi, cho đến khi chúng hoà vào nhau thành một dòng khí mỏng manh yếu ớt.

Hàn Ngọc không giấu nổi sự ngạc nhiên, trong Ngũ Hành, Thuỷ và Hoả là hai thứ khắc nhau mạnh mẽ nhất. Nước có thể dập tắt được lửa, trong khi lửa cũng có thể làm nước bốc hơi. Hai thứ đố kỵ nhau ngàn đời ấy lại đang hoà thành một thứ kỳ lạ trên tay Hàn phu nhân.

-Thấy hay không? - Hàn phu nhân hỏi.

-Dạ có. - Hàn Ngọc cứ ngây người ra trước cái ánh sáng yếu ớt lung linh của đám khí trên tay Hàn phu nhân.

-Từ thuở xa xưa, thời Đại Thái Cổ, Đại Lục Hoàn Mỹ này chỉ là một vùng đất hoang vu, không có gì tồn tại. Rồi từ trong lòng đất ấy, những dòng lửa bắt đầu xuất hiện, lan tràn khắp mặt đất. Rồi cũng từ trong lòng đất ấy, lại xuất hiện những dòng nước, nước và lửa tương khắc lẫn nhau, đấu tranh với nhau hàng vạn năm, rồi chúng nhập lại làm một, và đem đến

https://thuviensach.vn

cho vùng đất hoang sơ một thứ mới, có biết là gì không? - Hàn phu nhân hỏi.

-Là... là... gì ạ?

Hàn phu nhân cười:

-Là để có một con bé đầu đất như mi chứ còn gì nữa!

-Mẹ! - Hàn Ngọc giận - Con không phải đầu đất!

Đám khí trên tay Hàn phu nhân lững lờ. Bà tiến đến một cành hoa hồng đã héo úa trong cái vườn hoa nhà mình.

-Nó mang đến sự sống, sự trưởng thành, nó đem đến mọi thứ.

Đám khí trôi vào cành hoa, bỗng nhiên cành hoa ấy thẳng lên, đoá hoa màu nâu xỉn chuyển sang một màu hồng đỏ thắm. Hàn Ngọc nhìn cảnh đó mà trong lòng không giấu nổi sự vui thích.

-Con muốn học cái đó! - Hàn Ngọc nói lớn.

Hàn phu nhân cười:

-Ta cũng chưa nói hết mà!

Hàn Ngọc lại chăm chú nghe.

-Nó đem đến tất cả, nhưng nó cũng có thể lấy đi tất cả.

Những làn khí mỏng manh ấy vẫn bao vây bông hồng vừa được hồi xuân, có điều bông hồng này dường như đang úa dần đi, rồi nó héo dần, héo dần, và cuối cùng nổ tan thành một nắm bụi

Hàn Ngọc giật mình, rồi cô hơi tiếc cho cái bông hoa đẹp như vậy mà bị phá huỷ.

-Đây là cấm thuật. - Hàn phu nhân nói - Nếu như không kiểm soát được sức mạnh của thứ hỗn tạp lửa và nước này thì cơ thể của ta sẽ nổ tan thành cát bụi.

-Tại sao lại như thế ạ?

-Thủy, Hoả vốn sinh ra là để diệt nhau, nay ta đem kết hợp chúng lại để tạo ra một thứ mới. Cơ thể của ta lúc này đang phải điều hoà giữa nóng và lạnh, giữa Tà và Chính. Chúng không ngừng đấu tranh trong cơ thể, luôn triệt tiêu lẫn nhau, nếu như chỉ cần sơ sảy một chút thôi, quá trình điều hoà hai mặt đối lập nhau trong cơ thể sẽ bị phá vỡ, và cơ thể ta sẽ trở thành tro bụi.

https://thuviensach.vn

Hàn phu nhân thu tay về, đám khí lung linh trên cánh tay bà biến mất.

-Thôi, nói đến vậy thôi! - Hàn phu nhân rảo bước.

Ngài Hàn xoa đầu con gái của mình:

-Đừng nên thích thú mấy cấm thuật làm gì, con gái ạ!

-Nhưng tại sao ạ? Chẳng phải loại cấm thuật này có thể cứu sống được người hay sao? Nếu nó có thể làm một bông hoa héo tươi tốt trở lại, thế thì ta có thể đưa một người già về thời thanh xuân được chăng?

Ngài Hàn và Hàn phu nhân nhìn nhau, rồi họ cười lớn.

-Bố mẹ cười gì vậy? - Hàn Ngọc hỏi.

-Con gái à! - Ngài Hàn nói - Không phải ai cũng có ý định tốt như con đâu. Con chưa hiểu vì sao cấm thuật lại là cấm thuật đâu. Những mục đích của cấm thuật, nếu nó luôn là tốt như con nghĩ thì nó chẳng bao giờ bị mang cái tên cấm thuật cả.

Ngài Hàn thở dài:

-Với lại... đây cũng chỉ là suy nghĩ của con lúc mười bốn tuổi. Nhưng con có chắc là sau này, hơn chục năm nữa, con có nghĩ là mình sẽ sử dụng cấm thuật này- nếu con học được - vào mục đích tốt đẹp không?

Hàn Ngọc hơi im lặng một chút. Đúng, cấm thuật thì vẫn là cấm thuật.

-Đừng nghĩ nhiều về nó quá, cô bé à! - Hàn phu nhân ôm lấy Hàn Ngọc vào lòng - Có nhiều thứ còn hay hơn cả cấm thuật kia mà con chưa biết đâu.

-Là gì ạ?

-Từ từ, rồi sẽ biết! - Hàn phu nhân đứng dậy.

Lúc Ngài Hàn và Hàn phu nhân bước ra cửa, Hàn Ngọc hỏi:

-Mẹ ơi! Cấm thuật đó có tên là gì ạ?

Hàn phu nhân cười:

-Là sự kết thúc của mọi thứ, những cũng là khởi đầu của mọi thứ. Tên của nó là Khai Thiên.

-Khai Thiên... à, Khai Thiên... thế có Lập Địa không ạ?

Hàn phu nhân phì cười, rồi bà không nói gì.

-Có không ạ? - Hàn Ngọc nài nỉ.

https://thuviensach.vn

-Mẹ con không phải là người nắm giữ Lập Địa. - Ngài Hàn trả lời - Mẹ con chỉ nắm giữ Khai Thiên, và cũng bởi vì có Khai Thiên mà mẹ con được người ta gọi là Thánh Diệt đó.

*

* *

Lửa và nước trên tay Hàn Ngọc lụi dần.

-Cô bé! - Vô Ảnh thét lớn - Ta không chờ được nữa đâu!

" Phải cứu Kế huynh, cứu đại sư ".

" Phải cứu mọi người ".

" Cứu cho bản thân mình nữa ".

Lửa và nước trên tay Hàn Ngọc bỗng nhiên bùng lên, chúng hoà quyện với nhau, tạo thành một luồng khí lung linh hư ảo.

" Thành công rồi! " - Hàn Ngọc mừng rỡ.

Và như chuẩn bị sẵn, Hàn Ngọc niệm thuật nhanh đến nỗi không kịp thở, dòng khí lung linh đó chuyển động theo từng thế niệm thuật:

-Ất, Giáp, Bính, Đinh, Mậu, Canh, Kỷ, Nhâm, Ất, Kỷ, Tân, Giáp, Canh, Nhâm, Mậu, Nhâm, Kỷ, Giáp, Canh, Tân, Nhâm, Ất, Kỷ, Bính, Đinh, Canh, Đinh, Bính, Mậu, Kỷ!

Cây Pháp Bảo trên tay Hàn Ngọc xoay mạnh, nó rực sáng lên, đồng thời trên bầu trời vần vụ mây đen xuất hiện một quả cầu màu đỏ chói mắt, nó đang hút những đám mây đen vào trong.

Vô Ảnh ngước mắt nhìn lên. Mặc dù không biết đây là loại thuật gì, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, hắn chỉ cảm thấy quá thú vị:

-Hay quá! Nào cô bé! Thiên Ma đã dặn ta là phải giữ lấy mạng sống của cô! Nhưng hôm nay ta đành trái lời hắn vậy!

Thanh Hắc Kiếm cũng đã hấp thụ toàn bộ luồng gió sẫm màu máu, nó đang rung lên bần bật, nó muốn chủ nhân ra tay huỷ diệt tất cả mọi thứ.

Hàn Ngọc niệm thuật, tiếng nói của cô vang khắp cả một vùng rộng lớn:

-Thiên Niên Đại Thái Cổ Ngũ Hành Thuật! Khai Thiên Thuật!

Cái chấm sáng đỏ choé trên bầu trời kia chiếu một chùm sáng chói loà xuống thanh Pháp Bảo của Hàn Ngọc, cột sáng ấy bao trùm Hàn Ngọc rồi

https://thuviensach.vn

nó vỡ bung, bành trướng ra khắp nơi trong Điện Phật. Toàn bộ nền Điện Phật bị lật tung lên bởi cột sáng đó.

Vô Ảnh bay vút xuống, thanh Hắc Kiếm nhằm thẳng về hướng phía dưới.

" Ta là Phong Thần..."

" Sức mạnh đã ngủ yên hàng vạn năm..."

" Nay sẽ được sống lại một lần nữa! ".

-Địa Niên Phong Thần Thuật! Phong Thần Pháo!

Thanh Hắc Kiếm cắm ngập xuống lưng con quái vật Phong Thần. Đôi cánh giang hết cỡ, nó rụt cổ lại như cổ rùa, miệng ngậm lại, những ánh sáng le lói khỏi những cái kẽ răng nanh to khủng bố của con quái vật.

Quái vật Phong Thần lao đầu về phía trước, miệng há ra, và một cơn đại cuồng phong màu đỏ chui ra từ miệng con quái vật. Trận bão làm lật tung toàn bộ nền Điện Phật, nền đá hoa cương bị cuộn lại như tấm thảm.

Cơn bão màu đỏ và cột sáng Khai Thiên chạm nhau, một tiếng nổ long trời lở đất. Bầu trời đang đặc nghịt mây đen bỗng dãn ra. Những người lính vệ binh ban nãy đang chạy trốn bị cơn bão màu đỏ cuốn phăng đi, và họ tan xác cùng những mảnh đất đã khổng lồ. Cả một vùng Điện Phật rộng lớn chấn động.

...

Hàn Ngọc thấy tay mình đang bấu víu một cái gì đó.

Cô định thần lại thì thấy mình đang bám vào một tảng đá lơ lửng giữa không trung. Điện Phật này vốn chứa đựng hàng trăm thần chú Pháp Thuật, nên chúng có thể lơ lửng được trên không trung. Có điều cái thứ mà Hàn Nọgc đang bám lấy chỉ là một phần của Điện Phật mà thôi, vì Điện Phật đã vỡ nát ra thành từng mảnh nhỏ.

Hàn Ngọc không tin mình lại có thể sống sau trận nổ khủng khiếp vừa rồi. Những gì mà cô nhớ chỉ là một cột sáng chói mắt, một trận bão màu đỏ và tất cả biến mất.

Hàn Ngọc nhìn quanh quất, cô đang tìm Kế Đô.

-Kế huynh!

Không có ai trả lời.

https://thuviensach.vn

-Kế huynh! - Hàn Ngọc gọi trong vô vọng.

Có lẽ Kế Đô đã bị sức ép của vụ nổ cuốn đi mất, cũng có thể, Kế Đô không còn tồn tại nữa.

Sống thế này thì được ích gì?

Hàn Ngọc khóc.

Người cô yêu thương đã không còn nữa. Kế Đô bây giờ đã không còn là Kế Đô của ngày xưa, nhưng đó vẫn là Kế Đô. Cô yêu thương người đó? Vì cái gì? Cô không biết được. Lý do không cần thiết. Nếu cần lý do ư? Thì chỉ vì yêu, đó là lý do đơn giản nhất.

Hàn Ngọc dần buông tay.

Có lẽ Kế Đô đang đợi cô ở một nơi nào đó, rất xa, rất xa.

-Huynh đang chờ muội phải không Kế Đô?

Hàn Ngọc buông tay, cơn gió mát lạnh xua tan đi bao buồn phiền và vướng bận, cảm giác thật tuyệt vời.

Nhưng một bàn tay khác đã nhanh tay tóm lấy tay Hàn Ngọc, cô ngước nhìn lên:

-Đang chờ ở đây chứ ở đâu dưới đấy?

Hàn Ngọc không biết lúc này là mình nên khóc hay cười nữa, Kế Đô đang chờ ở ngay đây, nếu anh không nhanh tay chút nữa là Hàn Ngọc về chầu Âm Phủ mất rồi.

Kéo được Hàn Ngọc lên, Kế Đô thở:

-Muội trông vậy mà cũng nặng gớm!

Hàn Ngọc thở hổn hển, cô quay ra thì thấy Tam Thích Đại Sư đã ngồi ở bên cạnh.

-Đại sư, ngài vẫn ổn chứ? - Hàn Ngọc hỏi.

-Đa tạ thí chủ, bần tăng vẫn ổn.

Hàn Ngọc mỉm cười:

-Dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi!

Đúng là như vậy.

Vô Ảnh đang nằm trên một tảng đá lơ lửng, khuôn mặt không còn sức sống, thanh Hắc Kiếm trên tay hắn chỏng chơ.

Khai Thiên đã đưa hắn về cõi xa xăm.

https://thuviensach.vn

Nơi của sự bắt đầu.

...

...

Cô bé Hàn Ngọc mười bốn tuổi đang luyện tập. Những đòn Hoả Thuật của cô hết sức đẹp mắt và có sức công phá rất lớn. Tất nhiên, đó là một phần công sức dạy dỗ vô cùng lớn của Hàn phu nhân. Cũng phải thôi, Hàn Ngọc được Hàn phu nhân dạy thuật từ năm lên năm tuổi, bây giờ đã là bao nhiêu? Gần chín năm rồi còn gì nữa? Chín năm ấy Hàn phu nhân đã dạy cho cô bé này không biết bao nhiêu là kiến thức về các loại thuật trong Ngũ Hành, cách trị thương, các đạo bùa. Cứ đều đặn như vậy, sáng thì học kiến thức, chiều thì luyện tập, ròng rã ngần ấy thời gian, không nên cơm cháo gì mới gọi là lạ. Hàn Ngọc thấy mình cũng may mắn. Hàn phu nhân là ai chứ? Được gọi là Thánh Diệt cơ mà, hàng trăm Pháp Sư trẻ tuổi cứ mong ngóng ngày đêm được Thánh Diệt chỉ đạo, truyền dạy cho chút ít là phúc mấy đời rồi! Thế mà có được đâu! Hàng ngày, hàng chục Pháp Sư trẻ ra vào Hàn Gia như họp chợ, rồi họ lại thất vọng ra về, vì Hàn phu nhân không nhận ai làm đệ tử cả. Ấy thế mà vài hôm sau, vẫn mấy cái bản mặt ấy lại vác đến, Hàn phu nhân bực mình bèn bảo các gia nhân đóng cổng lại, không tiếp khách nữa, thế là êm chuyện. Hàn phu nhân không muốn nhận học trò, điều đó làm bà cảm thấy mệt mỏi, đơn giản là thế. Có điều Hàn Ngọc là con gái của bà, bà không dạy cho nó thì ai dạy? Thế là Hàn phu nhân có một đứa đệ tử ruột chính tông, khỏi phải thắc mắc gì nữa nhé! Nhưng đôi khi bà cũng nói với Hàn Ngọc: " Dạy được con bé đầu đất như mi, ta cũng mệt bở hơi tai! ".

Đang thích thú với ngọn lửa bừng cháy và lơ lửng trên bàn tay mình, thì Hàn Ngọc nghe thấy tiếng gọi:

-Luyện tập tốt chứ?

Hàn Ngọc quay lại, là Hàn phu nhân đang đi tới.

-Tốt ạ! - Hàn Ngọc hớn hở đáp.

Hàn phu nhân khẽ gật gù, nói:

-Có gì hay thì cho ta xem nào!

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc vui mừng đứng dậy và bắt đầu niệm thuật. Hai bàn tay bốc lửa, chúng cuộn vào nhau thành một quả cầu lửa, ngày càng lớn, lớn hơn nữa, lớn đến mức, bây giờ, nó to hơn cả người của Hàn Ngọc.

Quả cầu lửa ấy bị tắt ngóm bởi một dòng nước chảy ra từ tay của Hàn phu nhân. Hàn Ngọc bực mình:

-Mẹ! Con đang luyện thuật mà!

-Luyện thêm chút nữa là mi muốn đốt cháy cái nhà này hả?

Hàn Ngọc cười tươi rói:

-Đâu có! Con chỉ muốn cho mẹ thấy khả năng của con đến mức thế nào mà?

-Cũng được. Nhưng nên nhớ, trên chiến trường, hoặc khi chiến đấu, đối thủ không để cho mi có thời gian luyện được quả cầu lửa lớn thế này đâu. Hiểu chưa?

-Dạ, rồi ạ!

Hàn phu nhân ngồi xuống bậc thềm, bà hỏi:

-Thôi được rồi! Hôm nay ta sẽ cho con biết một ít kiến thức, có muốn học không?

-Sao không thực hành luôn đi ạ? Con thích luyện tập hơn, nghe lý thuyết suông buồn ngủ lắm!

-Lý thuyết về cấm thuật cũng không muốn nghe sao?

Hàn Ngọc sáng mắt lên một chút. Cấm thuật là thứ không được sử dụng, không được lưu truyền. Những ai lưu truyền cấm thuật sẽ bị xử rất nặng, nhẹ thì tống tù vài chục năm, nặng thì tử hình. Đó là những luật mà Hàn Ngọc biết về cấm thuật, còn thực sự cấm thuật là gì thì Hàn Ngọc cũng chưa rõ. Nhưng có một điều mà ai phải công nhận, đó là những lý thuyết về cấm thuật bao giờ cũng gây ra cho người ta những sự tò mò và thú vị về nó. Nó hay hơn ba cái thứ lý thuyết phổ thông càm ràm nhiều lần.

-Đã hiểu cấm thuật là gì chưa? - Hàn phu nhân hỏi.

-Dạ, chưa!

-Vậy thì ta sẽ giảng giải một chút nhé! Cấm thuật, đúng như tên gọi, có thể hiểu nôm na là những thuật bị cấm sử dụng. Trong thời kỳ phát triển của võ học và pháp thuật, thì bao giờ cũng có những cấm thuật. Tại sao là

https://thuviensach.vn

gọi là cấm thuật? Khi thực hành, những người luyện tập võ học hay pháp thuật đã nghĩ ra một số loại thuật, hay một số phương pháp mới làm gia tăng hiệu quả, sức mạnh của bản thân. Nhưng những phương pháp ấy khi được nghiên cứu kỹ càng, thì người ta nhận thấy, nó vô cùng có hại tới cơ thể, mạng sống. Đó là những gì cơ bản nhất về cấm thuật. Còn tác hại của nó đến đâu thì không thể nói rõ được. Vì mỗi loại cấm thuật khác nhau thì có một cách gây hại cho cơ thể khác nhau. Ta sẽ nói tới vấn đề này sau. Như vậy là đủ căn bản để hiểu rồi chứ?

-Dạ. Vậy... mẹ có biết cấm thuật nào không?

Hàn phu nhân ngó nghiêng đứa con gái của mình một lúc rồi nói:

-Có. Thì sao?

Nói đến đó thì tiếng nói trầm của Ngài Hàn vang lên:

-Chà! Mình định dịnh con nó cấm thuật sao? Tôi không nghĩ như vậy là tốt đâu!

Hàn Ngọc quay ra, cô thấy Ngài Hàn đang tủm tỉm cười mình. Cô nói:

-Con chỉ hỏi thôi mà! Con có bảo là học nó đâu?

Hàn phu nhân cười:

-Mình nghĩ là tốt sẽ dạy nó cấm thuật?

Ngài Hàn cười:

-Có lẽ là cho con bé biết một chút thì sẽ không sao chứ?

Hàn phu nhân nhìn Hàn Ngọc. Bà có thể thấy ánh mắt khao khát trong đôi mắt của Hàn Ngọc. Ánh mắt ấy lại hơi sợ hãi một tý. Cũng phải, cấm thuật thì ai cũng muốn biết, nhưng người ta sợ những ảnh hưởng của nó lên thân thể mình.

-Có muốn xem cấm thuật không? - Hàn phu nhân xoa đầu Hàn Ngọc.

-Dạ có! - Hàn Ngọc nói ngay.

-Thôi được rồi! - Hàn phu nhân nói - Ta sẽ cho con xem cấm thuật! Nhưng ta sẽ không dạy nó cho con. Được chứ?

-Sao lại thế? Mẹ cho con xem mà lại không dạy con là sao?

Hàn phu nhân ấn ngón tay vào trán cô bé:

-Bây giờ không phải là lúc.

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn cũng đứng im đó để xem Hàn phu nhân sử dụng cấm thuật. Đã lâu rồi, ông không còn được thấy người vợ của mình dùng thuật đó nữa. Và cũng bởi cấm thuật này mà Hàn phu nhân được gọi là Thánh Diệt.

Tay phải của Hàn phu nhân bốc ra một luồng lửa nóng bỏng, tay trái thì cuồn cuộn một dòng nước mát lạnh. Bà chắp hai tay lại với nhau, dòng nước và dòng lửa cuộn lấy, nổ lụp bụp, nước muốn áp đảo lửa mà không được, lửa muốn nước bốc hơi cũng không xong, hai bên cứ giằng co mãi, cho đến khi chúng hoà vào nhau thành một dòng khí mỏng manh yếu ớt.

Hàn Ngọc không giấu nổi sự ngạc nhiên, trong Ngũ Hành, Thuỷ và Hoả là hai thứ khắc nhau mạnh mẽ nhất. Nước có thể dập tắt được lửa, trong khi lửa cũng có thể làm nước bốc hơi. Hai thứ đố kỵ nhau ngàn đời ấy lại đang hoà thành một thứ kỳ lạ trên tay Hàn phu nhân.

-Thấy hay không? - Hàn phu nhân hỏi.

-Dạ có. - Hàn Ngọc cứ ngây người ra trước cái ánh sáng yếu ớt lung linh của đám khí trên tay Hàn phu nhân.

-Từ thuở xa xưa, thời Đại Thái Cổ, Đại Lục Hoàn Mỹ này chỉ là một vùng đất hoang vu, không có gì tồn tại. Rồi từ trong lòng đất ấy, những dòng lửa bắt đầu xuất hiện, lan tràn khắp mặt đất. Rồi cũng từ trong lòng đất ấy, lại xuất hiện những dòng nước, nước và lửa tương khắc lẫn nhau, đấu tranh với nhau hàng vạn năm, rồi chúng nhập lại làm một, và đem đến cho vùng đất hoang sơ một thứ mới, có biết là gì không? - Hàn phu nhân hỏi.

-Là... là... gì ạ?

Hàn phu nhân cười:

-Là để có một con bé đầu đất như mi chứ còn gì nữa!

-Mẹ! - Hàn Ngọc giận - Con không phải đầu đất!

Đám khí trên tay Hàn phu nhân lững lờ. Bà tiến đến một cành hoa hồng đã héo úa trong cái vườn hoa nhà mình.

-Nó mang đến sự sống, sự trưởng thành, nó đem đến mọi thứ.

Đám khí trôi vào cành hoa, bỗng nhiên cành hoa ấy thẳng lên, đoá hoa màu nâu xỉn chuyển sang một màu hồng đỏ thắm. Hàn Ngọc nhìn cảnh đó mà trong lòng không giấu nổi sự vui thích.

https://thuviensach.vn

-Con muốn học cái đó! - Hàn Ngọc nói lớn.

Hàn phu nhân cười:

-Ta cũng chưa nói hết mà!

Hàn Ngọc lại chăm chú nghe.

-Nó đem đến tất cả, nhưng nó cũng có thể lấy đi tất cả.

Những làn khí mỏng manh ấy vẫn bao vây bông hồng vừa được hồi xuân, có điều bông hồng này dường như đang úa dần đi, rồi nó héo dần, héo dần, và cuối cùng nổ tan thành một nắm bụi

Hàn Ngọc giật mình, rồi cô hơi tiếc cho cái bông hoa đẹp như vậy mà bị phá huỷ.

-Đây là cấm thuật. - Hàn phu nhân nói - Nếu như không kiểm soát được sức mạnh của thứ hỗn tạp lửa và nước này thì cơ thể của ta sẽ nổ tan thành cát bụi.

-Tại sao lại như thế ạ?

-Thủy, Hoả vốn sinh ra là để diệt nhau, nay ta đem kết hợp chúng lại để tạo ra một thứ mới. Cơ thể của ta lúc này đang phải điều hoà giữa nóng và lạnh, giữa Tà và Chính. Chúng không ngừng đấu tranh trong cơ thể, luôn triệt tiêu lẫn nhau, nếu như chỉ cần sơ sảy một chút thôi, quá trình điều hoà hai mặt đối lập nhau trong cơ thể sẽ bị phá vỡ, và cơ thể ta sẽ trở thành tro bụi.

Hàn phu nhân thu tay về, đám khí lung linh trên cánh tay bà biến mất.

-Thôi, nói đến vậy thôi! - Hàn phu nhân rảo bước.

Ngài Hàn xoa đầu con gái của mình:

-Đừng nên thích thú mấy cấm thuật làm gì, con gái ạ!

-Nhưng tại sao ạ? Chẳng phải loại cấm thuật này có thể cứu sống được người hay sao? Nếu nó có thể làm một bông hoa héo tươi tốt trở lại, thế thì ta có thể đưa một người già về thời thanh xuân được chăng?

Ngài Hàn và Hàn phu nhân nhìn nhau, rồi họ cười lớn.

-Bố mẹ cười gì vậy? - Hàn Ngọc hỏi.

-Con gái à! - Ngài Hàn nói - Không phải ai cũng có ý định tốt như con đâu. Con chưa hiểu vì sao cấm thuật lại là cấm thuật đâu. Những mục đích

https://thuviensach.vn

của cấm thuật, nếu nó luôn là tốt như con nghĩ thì nó chẳng bao giờ bị mang cái tên cấm thuật cả.

Ngài Hàn thở dài:

-Với lại... đây cũng chỉ là suy nghĩ của con lúc mười bốn tuổi. Nhưng con có chắc là sau này, hơn chục năm nữa, con có nghĩ là mình sẽ sử dụng cấm thuật này- nếu con học được - vào mục đích tốt đẹp không?

Hàn Ngọc hơi im lặng một chút. Đúng, cấm thuật thì vẫn là cấm thuật.

-Đừng nghĩ nhiều về nó quá, cô bé à! - Hàn phu nhân ôm lấy Hàn Ngọc vào lòng - Có nhiều thứ còn hay hơn cả cấm thuật kia mà con chưa biết đâu.

-Là gì ạ?

-Từ từ, rồi sẽ biết! - Hàn phu nhân đứng dậy.

Lúc Ngài Hàn và Hàn phu nhân bước ra cửa, Hàn Ngọc hỏi:

-Mẹ ơi! Cấm thuật đó có tên là gì ạ?

Hàn phu nhân cười:

-Là sự kết thúc của mọi thứ, những cũng là khởi đầu của mọi thứ. Tên của nó là Khai Thiên.

-Khai Thiên... à, Khai Thiên... thế có Lập Địa không ạ?

Hàn phu nhân phì cười, rồi bà không nói gì.

-Có không ạ? - Hàn Ngọc nài nỉ.

-Mẹ con không phải là người nắm giữ Lập Địa. - Ngài Hàn trả lời - Mẹ con chỉ nắm giữ Khai Thiên, và cũng bởi vì có Khai Thiên mà mẹ con được người ta gọi là Thánh Diệt đó.

*

* *

Lửa và nước trên tay Hàn Ngọc lụi dần.

-Cô bé! - Vô Ảnh thét lớn - Ta không chờ được nữa đâu!

" Phải cứu Kế huynh, cứu đại sư ".

" Phải cứu mọi người ".

" Cứu cho bản thân mình nữa ".

Lửa và nước trên tay Hàn Ngọc bỗng nhiên bùng lên, chúng hoà quyện với nhau, tạo thành một luồng khí lung linh hư ảo.

https://thuviensach.vn

" Thành công rồi! " - Hàn Ngọc mừng rỡ.

Và như chuẩn bị sẵn, Hàn Ngọc niệm thuật nhanh đến nỗi không kịp thở, dòng khí lung linh đó chuyển động theo từng thế niệm thuật:

-Ất, Giáp, Bính, Đinh, Mậu, Canh, Kỷ, Nhâm, Ất, Kỷ, Tân, Giáp, Canh, Nhâm, Mậu, Nhâm, Kỷ, Giáp, Canh, Tân, Nhâm, Ất, Kỷ, Bính, Đinh, Canh, Đinh, Bính, Mậu, Kỷ!

Cây Pháp Bảo trên tay Hàn Ngọc xoay mạnh, nó rực sáng lên, đồng thời trên bầu trời vần vụ mây đen xuất hiện một quả cầu màu đỏ chói mắt, nó đang hút những đám mây đen vào trong.

Vô Ảnh ngước mắt nhìn lên. Mặc dù không biết đây là loại thuật gì, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, hắn chỉ cảm thấy quá thú vị:

-Hay quá! Nào cô bé! Thiên Ma đã dặn ta là phải giữ lấy mạng sống của cô! Nhưng hôm nay ta đành trái lời hắn vậy!

Thanh Hắc Kiếm cũng đã hấp thụ toàn bộ luồng gió sẫm màu máu, nó đang rung lên bần bật, nó muốn chủ nhân ra tay huỷ diệt tất cả mọi thứ.

Hàn Ngọc niệm thuật, tiếng nói của cô vang khắp cả một vùng rộng lớn:

-Thiên Niên Đại Thái Cổ Ngũ Hành Thuật! Khai Thiên Thuật!

Cái chấm sáng đỏ choé trên bầu trời kia chiếu một chùm sáng chói loà xuống thanh Pháp Bảo của Hàn Ngọc, cột sáng ấy bao trùm Hàn Ngọc rồi nó vỡ bung, bành trướng ra khắp nơi trong Điện Phật. Toàn bộ nền Điện Phật bị lật tung lên bởi cột sáng đó.

Vô Ảnh bay vút xuống, thanh Hắc Kiếm nhằm thẳng về hướng phía dưới.

" Ta là Phong Thần..."

" Sức mạnh đã ngủ yên hàng vạn năm..."

" Nay sẽ được sống lại một lần nữa! ".

-Địa Niên Phong Thần Thuật! Phong Thần Pháo!

Thanh Hắc Kiếm cắm ngập xuống lưng con quái vật Phong Thần. Đôi cánh giang hết cỡ, nó rụt cổ lại như cổ rùa, miệng ngậm lại, những ánh sáng le lói khỏi những cái kẽ răng nanh to khủng bố của con quái vật.

Quái vật Phong Thần lao đầu về phía trước, miệng há ra, và một cơn đại cuồng phong màu đỏ chui ra từ miệng con quái vật. Trận bão làm lật tung

https://thuviensach.vn

toàn bộ nền Điện Phật, nền đá hoa cương bị cuộn lại như tấm thảm.

Cơn bão màu đỏ và cột sáng Khai Thiên chạm nhau, một tiếng nổ long trời lở đất. Bầu trời đang đặc nghịt mây đen bỗng dãn ra. Những người lính vệ binh ban nãy đang chạy trốn bị cơn bão màu đỏ cuốn phăng đi, và họ tan xác cùng những mảnh đất đã khổng lồ. Cả một vùng Điện Phật rộng lớn chấn động.

...

Hàn Ngọc thấy tay mình đang bấu víu một cái gì đó.

Cô định thần lại thì thấy mình đang bám vào một tảng đá lơ lửng giữa không trung. Điện Phật này vốn chứa đựng hàng trăm thần chú Pháp Thuật, nên chúng có thể lơ lửng được trên không trung. Có điều cái thứ mà Hàn Nọgc đang bám lấy chỉ là một phần của Điện Phật mà thôi, vì Điện Phật đã vỡ nát ra thành từng mảnh nhỏ.

Hàn Ngọc không tin mình lại có thể sống sau trận nổ khủng khiếp vừa rồi. Những gì mà cô nhớ chỉ là một cột sáng chói mắt, một trận bão màu đỏ và tất cả biến mất.

Hàn Ngọc nhìn quanh quất, cô đang tìm Kế Đô.

-Kế huynh!

Không có ai trả lời.

-Kế huynh! - Hàn Ngọc gọi trong vô vọng.

Có lẽ Kế Đô đã bị sức ép của vụ nổ cuốn đi mất, cũng có thể, Kế Đô không còn tồn tại nữa.

Sống thế này thì được ích gì?

Hàn Ngọc khóc.

Người cô yêu thương đã không còn nữa. Kế Đô bây giờ đã không còn là Kế Đô của ngày xưa, nhưng đó vẫn là Kế Đô. Cô yêu thương người đó? Vì cái gì? Cô không biết được. Lý do không cần thiết. Nếu cần lý do ư? Thì chỉ vì yêu, đó là lý do đơn giản nhất.

Hàn Ngọc dần buông tay.

Có lẽ Kế Đô đang đợi cô ở một nơi nào đó, rất xa, rất xa.

-Huynh đang chờ muội phải không Kế Đô?

https://thuviensach.vn

Hàn Ngọc buông tay, cơn gió mát lạnh xua tan đi bao buồn phiền và vướng bận, cảm giác thật tuyệt vời.

Nhưng một bàn tay khác đã nhanh tay tóm lấy tay Hàn Ngọc, cô ngước nhìn lên:

-Đang chờ ở đây chứ ở đâu dưới đấy?

Hàn Ngọc không biết lúc này là mình nên khóc hay cười nữa, Kế Đô đang chờ ở ngay đây, nếu anh không nhanh tay chút nữa là Hàn Ngọc về chầu Âm Phủ mất rồi.

Kéo được Hàn Ngọc lên, Kế Đô thở:

-Muội trông vậy mà cũng nặng gớm!

Hàn Ngọc thở hổn hển, cô quay ra thì thấy Tam Thích Đại Sư đã ngồi ở bên cạnh.

-Đại sư, ngài vẫn ổn chứ? - Hàn Ngọc hỏi.

-Đa tạ thí chủ, bần tăng vẫn ổn.

Hàn Ngọc mỉm cười:

-Dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi!

Đúng là như vậy.

Vô Ảnh đang nằm trên một tảng đá lơ lửng, khuôn mặt không còn sức sống, thanh Hắc Kiếm trên tay hắn chỏng chơ.

Khai Thiên đã đưa hắn về cõi xa xăm.

Nơi của sự bắt đầu.

...

Giờ Tuất, Kính Hồ Cư. Còn cách ngày cuối tuần một canh giờ.

Hàn Phi không thích giết người.

Vì giết nhiều quá rồi.

Quen tay...

... nên hễ đụng kiếm là cái máu sát nhân lại nổi lên.

Quỷ Nhân cũng thế.

Chém nhiều quá, mỏi tay.

Sao mà cầm bát ăn cơm được?

Bóng ma từ địa ngục trở về, song dao liên hoàn chớp vụ, tấn công khắp mọi hướng. Nhưng Kiếm Hoa cũng chẳng có nể nang mà vun vút như bão

https://thuviensach.vn

giật. Đổi là ban ngày, thì còn tạm thời là nhận dạng được cái bóng, chứ ban đêm, lại mưa tầm tã thế này, thì đến cả con cú cũng đừng hòng nhìn được. Đánh nhau bằng ngoại kích đã hơn hẳn một canh giờ, sức của hai tên này đúng là trâu húc mả.

-KENGGGGGGGGGGGGGGGGG !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trường kiếm tuốt một đường toé lửa làm bốc hơi những giọt nước mưa trên đoản kiếm. Hai bên thấy chưa đủ độ để tấn công tiếp nên lập tức rời xa nhau ra.

-Vậy ra là bọn ngươi giết ta chỉ để lần mò tới cái gọi là Hắc Đế Ấn? - Hàn Phi hỏi.

Vận Quỷ thở:

-Ờ. Có thể coi là như vậy, giờ này bên kia Kính Hồ Cư đang đánh nhau tùm lum đó. Ta sẽ tiễn ngươi đi cùng với ông già của ngươi luôn thể, có được không?

Hàn Phi quệt nước mưa trên mặt cho đỡ vướng.

Quệt tay qua mắt, một hành động không - bao - giờ - được - phép - làm khi là Kiếm Khách Ám Sát.

Hàn Phi cũng mới đưa tay ra đã thấy lưỡi kiếm loang loáng của Quỷ Nhân xộc thẳng như một tia chớp vào bụng mình.

Máu phụt ra như mưa.

Rồi hóa thành những cánh hoa anh đào ướt đẫm nước.

Vốn là trong bóng đêm, Hàn Phi đã ẩn thân từ cái đời tám hoánh nào rồi, chứ hắn đâu có ngu gì mà quệt tay qua mắt một cách đơn giản như vậy?

Quỷ Nhân cũng hơi sơ suất, nên hắn cũng đã đoán được giờ này đang có một lưỡi kiếm quét ngang nhanh hơn cả chớp vào cổ mình.

Soạtttttttttttttt !!!!!!!!!!

Quỷ Nhân tất nhiên là không thích cái cổ mình bể ra mà phòi lòi những thứ nội tạng gớm ghiếc được. Hắn chỉ có cắt cổ người ta, chứ người ta sao cắt cổ hắn? Thiểm điện phải cúi lạy hắn bằng bố trong tình huống này, thoắt cái đã thấy hư vô tại chỗ Quỷ Nhân.

Quỷ Nhân vừa xoạt chân lại trên mặt đất lầy bùn lẫn nước. Tóc của hắn đã bị kiếm cắt bớt một nửa, thành ra một nửa tóc bên phải dài, còn nửa tóc

https://thuviensach.vn

bên trái lại ngắn.

Quỷ Nhân sờ tay lên mái tóc của mình. Chó thật. Tóc bị cắt mất rồi.

Cổ áo của Quỷ Nhân cũng nứt dần, rồi rớt xuống một mảng to đùng.

Quỷ Nhân bực mình, hắn lấy tay sẽ một nửa bên áo, để lộ ra cơ thể có nhiều vết sẹo của mình.

Hàn Phi nheo mắt nhìn thấy một thứ trên cổ tay Quỷ Nhân.

Chiếc dây chuyền có răng nanh sói.

-Cái đó... - Hàn Phi ngạc nhiên.

-Của Hoàng Nhữ Hài. - Quỷ Nhân đáp.

Hàn Phi đang lạnh lùng dung diện, bỗng đổi sang co giật một chút rồi hỏi:

-Sao mày có?

-Nhữ Hài tặng tao.

-Lý do?

-Vì tao là bạn của Nhữ Hài.

Hàn Phi bật cười, nước mưa theo miệng hắn chảy xuống dưới cằm.

-Mày cười gì? - Quỷ Nhân hỏi.

-Mày mà cũng có bạn?

Quỷ Nhân đáp:

-Có chứ. Mày khinh thường tao thế?

-Nghe thấy rác rưởi kiểu gì vậy.

Quỷ Nhân tức khí, hắn lao vào Hàn Phi với tốc độ nhanh như chớp. Song kiếm loang loáng, nhanh đến độ bao nước mưa trên dao trôi đi hết. Hàn Phi có nằm mơ cũng không dám nghĩ là Quỷ Nhân có thể đạt tốc độ cực hạn này.

Ai bảo Hàn Phi dám nói rằng Quỷ Nhân không có bạn làm gì?

Kiếm Hoa vừa mới kịp xồ xuống, đoản kiếm nhanh hơn lại kéo lên, thủy lực dưới chân Quỷ Nhân bỗng chốc ào ạt, bao giọt mưa từ dưới mặt đất xông thẳng lên trời.

-Thiên Niên Thủy Thuật. Âm Tà Dị Thủy.

Thủy trụ bùng lên, phát nổ như pháo, trong thủy trụ lại có cả trăm tiểu thủy trụ khác như mũi khoan lao thẳng vào Hàn Phi mà xoáy nát người hắn,

https://thuviensach.vn

bao sát khí nén lại thành dòng ám quang sắc bén ngập ngụa khắp chốn. Vốn, Quỷ Nhân không biết xài nhiều Thủy Thuật, nhưng đi lâu với Vọng Quái, nên hắn cũng có đôi chút am hiểu. Cái thứ ám quang đó chính là Kim thuật, nhờ sự luân chuyển điên cuồng của Thủy trụ mà phát tán khắp hướng. Nên gọi là Thủy thuật để lòe, chứ thực ra Kim thuật mới là thứ xé tan nát xác.

-ÙNGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGG !!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trong cái nhìn bình thường, thì chỉ là cột nước đại phát. Nhưng trong khoảnh khắc, một cái chớp mắt, thấy thủy trụ phình lớn, trong hai cái chớp mắt, thấy thủy trụ bục vỡ ám quang dị khí, trong ba cái chớp mắt, thấy một con Ám Quang Long xé nát người Hàn Phi ra từng mảnh.

Quỷ Nhân đáp người xuống đất.

Và Hàn Phi thì nằm bệt trên đất.

-Chừng ấy đã đủ để cho mày câm mõm chưa? - Quỷ Nhân hỏi.

Bảo câm miệng là còn nhẹ, trúng chiêu này, thì không ngoại thương cũng nội thương, máu chảy tung toé, mắt mở trợn trừng chứ đừng nói là còn ngoi ngóp.

Ấy thế mà thằng Bất Luật Kiếm Khách đúng là quái vật.

Áo bị xẻ một đường ngọt hơn đường suốt lưng chạy qua ngực, máu theo đó mà hòa vào nước mưa, nhỏ tí tách xuống đất. Kiếm Hoa cũng may mắn tuôn ra một chiêu Quang Hoa Trảm Kiếm, nên không đến nỗi bị đứt nửa người.

Làm Kiếm Khách Ám Sát, thì trận đấu thường diễn ra cực nhanh, có khi chưa tới hai chiêu thì đối thủ đã ngắc ngoải ra mà chết rồi.

Quỷ Nhân và Hàn Phi cũng chẳng phải ngoại lệ.

Hàn Phi ngồi dậy, thở dài, hắn hỏi:

-Điều gì khiến mày điên tiết lên khi tao nhắc tới Nhữ Hài?

-Vì mày cho rằng Nhữ Hài không yêu thương tao.

Hàn Phi hơi khó tin trước cái chuyện này. Một thằng như Quỷ Nhân mà cũng biết thế nào là thương yêu?

-Cái lý do gì mà mày yêu cô gái đó? - Hàn Phi hỏi thẳng.

https://thuviensach.vn

-Không có lý do. Thế còn mày?

Hàn Phi ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

-Cũng thế.

Quỷ Nhân xoay hai thanh đoản kiếm trên tay, nước mưa theo đó bắn ra tứ tung:

-Vậy thì không cần phải hỏi nhiều. Tao sẽ cũng giết mày, vì không có lý do.

Mặc Vạn Quyền đại xung khởi tốc độ quỷ hãi thần kinh, mặt nước mới rẽ sang hai bên cho bước chân thần tốc đó của Quỷ Nhân thì hắn đó vọt qua từ lâu lắm rồi.

Nhưng Quỷ Nhân quên mất một điều.

Hắn mà biết yêu, thì Hàn Phi còn yêu nhiều hơn cả hắn.

-Địa Niên Kim Thuật. Tiêu Tán Đoạn Hồn.

Lưỡi kiếm lưu lệ, hoa đào bất tụ, bách tán bách sát.

Quỷ Nhân vừa đâm vào Hàn Phi thì dị biến đã xảy ra, một cánh đồng rải đầy hoa đào ảo lên trong mắt hắn.

Quỷ Nhân chính thức đã rơi vào trận kiếm khủng bố nhất của Hàn Phi.

Tới nay, chưa ai thoát nổi nó.

Mưa vẫn cứ rơi, nhưng hoa đào thì vẫn đang ngày một dày lên trong mắt của Quỷ Nhân.

Ảo ảnh kiếm pháp này, vốn đã là tuyệt kỹ của Từ Tuyên - đội trưởng đội Bạch một thời. Ngài Hàn cũng chỉ biết nó sơ qua cách dụng kiếm và đem lại kiến thức đó cho Hàn Phi.

Hàn Phi lại học được.

Cái đơn giản nhất, chính là ảo ảnh.

Thực sự ra, cánh đồng hoa đào mà Quỷ Nhân nhìn thấy là do mắt của hắn tạo nên. Còn chính thực, thì đó chỉ là một cánh đồng nội lực mà Hàn Phi phát tán, bản thân Hàn Phi thì đang thần tàng bất lộ trong cánh đồng nội lực.

Gió thổi.

Cánh đào bay.

https://thuviensach.vn

Cánh đào bay đến tay của Quỷ Nhân, lập tức, một đường cắt xéo chạy dài, máu đỏ tươi chảy ra.

Nội lực đã di chuyển, Quỷ Nhân thấy biến, lập tức bỏ chạy dạt ra xa. Nhưng... ảo ảnh trong mắt hắn, khiến hắn cứ chạy quanh đi quẩn lại một chỗ, chứ từ nãy giờ, hắn chưa chạy đi đâu cả, và vẫn bị cánh đồng hoa đào sát nhân đó xé cơ thể từng chút một.

" KHông thể chết thế này được! ".

Quỷ Nhân vốn không biết từ chết áp dụng cho bản thân mình.

Với hắn, chỉ có sống.

Quỷ Nhân nhắm mắt lại, nén nỗi đau, đôi chân phong thần khởi động hết cỡ, toàn bộ cơ nhục trong người nở căng vì Mặc Vạn.

Hàn Phi đang duy trì ý thức trận pháp, thấy Quỷ Nhân chuyển chiêu, lập tức hai tay niệm thuật:

-Địa Niên Kim Thuật. Đào Phong Cuồng !!!

Vạn cánh đào hợp, vạn cánh đào xoay, xoay càng nhanh, mặt đất càng nứt mạnh, cho tới khi nó trở thành một cơn bão lốc hoa đào khổng lồ cày nát cả một vùng đất quanh Kính Hồ Cư. Với chiêu này, Hàn Phi đã từng một lần giết chết cả năm trăm người. Tai tiếng của hắn cũng từ đấy mà sinh ra.

Quỷ Nhân biết lao vào cơn bão lốc đó là chết.

Nhưng hắn còn Nhữ Hài.

Nhân ảnh nhòe đi, và tan biến hắn.

Tốc độ đã lên đến cực hạn.

Chỉ thấy cơn lốc hoa đào nổ bung bét ra thành từng ngàn mảnh, một bóng người với song đoản kiếm đôi chút loạng choạng, rồi lại chạy tiếp, lao thẳng vào Hàn Phi.

Hàn Phi cũng chưa từng bao giờ nghĩ là có kẻ dám chạy qua Đào Phong Cuồng của hắn mà có thể sống như thế này.

Căn bản, do đã tiêu hao quá nhiều chân khí cho đại thuật khủng bố này, vả lại Hàn Phi chẳng phải là kẻ có nhiều chân khí, nên hắn đã yếu sức đi rất nhiều. Trước đôi song đoản kiếm hung hãn, chỉ còn yếu ớt đưa cây Kiếm Hoa xuống chống trả.

https://thuviensach.vn

-SOẠTTTTTTTTTT !!!!!!!!!!

Đường kiếm độc địa xẻ một bên sườn của Hàn Phi, máu tươi lại phụt ra như suối chảy thác đổ.

Chưa kịp định thần lại, thì Hàn Phi đã thấy một bóng kiếm khác lao thẳng vào mình, và một nhát chém nữa đã tiếp tục.

-Soạt !!!!

-Soạt !!!!

-Soạt !!!

Hàn Phi lại là kẻ rơi vào trận kiếm của Quỷ Nhân.

Nói dông dài, thì cái trận kiếm này của Quỷ Nhân chỉ đơn giản là sự đảo người mà chém liên tục trong một không gian nhất định,, nhưng cái chiêu đơn giản thế mà đã là nỗi khiếp sợ của Bất Kiếp Viện. Có điều, để vượt qua Đào Phong Cuồng, thì người hắn cũng đã phải dính ít nhất trên dưới năm chục nhát chém, tổn thương quá nhiều.

Nhưng vì Nhữ Hài...

... Quỷ Nhân dám làm liều.

*

* *

Lại nói, mấy tuần trước ở Phạt Mộc Trường...

Lúc Hàn Phi vừa đi khỏi, Nhữ Hài vui vẻ bước vào vì có một người bạn mới, thì thấy Quỷ Nhân đã đứng đợi ở đó.

-Là anh? - Nhữ Hài cười - Anh đang dưỡng thương mà, sao ra đây làm gì?

Quỷ Nhân không đáp.

Nhữ Hài thấy vậy cũng không gặng hỏi thêm, hai người đứng lặng yên nhìn nhau trong gió tuyết. Gọi là nhìn, chứ Nhữ Hài sao nhìn được mặt Quỷ Nhân? Hắn có bao giờ cởi chiếc mặt nạ trắng ra đâu?

-Tôi đi đây. - Quỷ Nhân sau một hồi ngu ngốc cũng nặn ra được một câu.

Nhữ Hài ngạc nhiên:

-Sao vậy? Anh còn phải dưỡng thương mà?

Quỷ Nhân không giải thích gì thêm, hắn chỉ nhấm nhẳn:

https://thuviensach.vn

-Tiền phòng tôi để trên bàn.

Nói rồi đi thẳng.

Cả đời Quỷ Nhân chỉ có chơi đĩ, chứ bảo hắn yêu một người con gái thì đúng là chưa từng.

Nhữ Hài chính là người con gái khiến Quỷ Nhân ngu ngốc như vậy.

Quỷ Nhân đi một đoạn, báo hại Nhữ Hài đuổi theo vì hắn đi nhanh quá:

-Quỷ Nhân !!!

Quỷ Nhân quay lại, thì Nhữ Hài hộc tốc chạy tới, thở không ra hơi:

-Anh... có... hộc, bị sao không hả? Người... ta... chưa nói gì... hộc, đã đi rồi!

-Sao?

Nhữ Hài quệt mồ hôi trên trán rồi lôi từ trong tay áo ra một chiếc dây chuyền có răng nanh sói.

-Tặng anh này !!

Quỷ Nhân đeo mặt nạ, nên Nhữ Hài không thể thấy được hắn trố mắt như thế nào.

-Nhận đi mà! - Nhữ Hài cười tinh nghịch.

-Thế còn cái nãy?

Nhữ Hài ngẩn người rồi vỗ tay:

-A! Cái đó tôi đã tặng cho anh bạn Hàn Phi rồi. Cái dây đó y chang cái dây này!

-Cô cũng có một cái?

-Có mà!

-Thế còn chiếc răng thứ tư?

-Bà tôi giữ nó!

Quỷ Nhân cầm chiếc dây chuyền.

Dây đẹp quá.

Răng nanh sói, cũng như Nhữ Hài vậy, cứng cỏi mà sống, lại có nét đẹp khó ai có thể quên.

Quỷ Nhân xoay gót bước đi. Nhữ Hài không quên nói:

-Gặp lại anh sau nhé! Nơi này lúc nào cũng đón tiếp anh !!!

Quỷ Nhân không đáp.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn cười.

Cũng lâu rồi hắn không cười hạnh phúc như thế.

*

* *

Hàn Phi bị chơi khó.

Cũng may cho hắn, Quỷ Nhân bị Đào Phong Cuồng đả thương khắp chốn nên tốc độ ít nhiều đã giảm. Nhưng trong trời tối, lại mưa rơi tầm tã thế này, thì muốn nhìn ra Quỷ Nhân cũng khó.

Chấn thương ngày càng nhiều, đoản kiếm của Quỷ Nhân vốn đã vô tình...

... nay vì tình, lại càng vô tình hơn.

" Không thể chết! " - Hàn Phi nghĩ.

Ngó quẩn ngó quanh, Hàn Phi bỗng sực nhớ ra một điều.

Trời đang mưa.

May cho hắn là trời đang mưa.

Hàn Phi dùng chút lực tàn của mình phóng vút ra một bãi sình lầy rất lớn. Lúc này, bộ bạch phục của hắn đã lấm lem toàn bùn.

Quỷ Nhân trong ảnh ảo nhân hình, vũ phong ào ạt mà vẫn còn nhận ra rằng Hàn Phi đang lừa mình vào bẫy.

Có điều, vì tình thì mấy ai khôn?

Toàn loại ngu cả.

Quỷ Nhân cũng muốn ngu một lần.

Song cước đảo chiều, nhân hình mất dạng.

Hàn Phi chỉ còn thấy một cái bóng đoản kiếm lao tới.

" BÕM !!!!!! ".

Chân chạy nhanh đến đâu, có cớ gì mà thoát ly khỏi mặt đất?

Hàn Phi chính là muốn dùng tiếng nước mà xác định xem Quỷ Nhân từ đâu đi tới.

Kiếm Hoa nổi gió, Phong Long xuất kích, hoa đào xung khởi, ngàn vạn kiếm khí theo tay Hàn Phi vồ tới.

-Địa Niên Kim THuật. Phong Long Đào Sát.

https://thuviensach.vn

Quỷ Nhân cố nhiên là biết chiêu thức này có thể giết cùng một lúc tất cả các thành viên Bất Kiếp Viện nếu chậm chân không tránh kịp. Con rồng bằng hoa anh đào, chính là chiêu thức mạnh nhất từ trước tới giờ

Thân ảnh nhập nhòa, vì tình, Quỷ Nhân dám liều.

-Địa Niên Kim THuật. Loan Nguyệt Bách Ảnh Kiếm.

Còn nhớ, Quỷ Nhân đã từng dùng Loan Nguyệt Kiếm với mức độ Thập Ảnh. Mười bóng, hai mươi nhát dao.

Bách Ảnh...

... một trăm bóng...

... hai trăm nhát.

Tuyệt không có khe hở.

Hàn Phi cũng như Quỷ Nhân mà thôi.

Hai thằng điên vì tình.

-

BÙMMM

Vì Nhữ Hài phải là của hắn.

Bỗng nhiên, Hàn Phi khuỵu chân xuống.

Là một Kiếm Khách Ám Sát, Quỷ Nhân luôn luôn cho độc vào kiếm.

Chất độc lúc này mới phát tác.

Hàn Phi gục đầu trong nước mưa, hắn thấy Quỷ Nhân với chiếc mặt nạ đã vỡ be bét đang tiến lại gần.

Tay Quỷ Nhân vẫn còn giữ kiếm.

Chính xác là Quỷ Nhân cũng đã lựa người mà né Phong Long, nên chỉ nội ngoại trọng thương, đáng ra, hắn phải nằm bệt, liệt toàn thân. Có điều...

... QUỷ Nhân cũng điên vì tình.

-Độc... mày... - Hàn Phi thở.

Quỷ Nhân nói:

-Bất Luật Kiếm Khách, đúng là Kiếm Khách Ám Sát hạng nhất Hoàn Mỹ Đại Lục...

Chiếc mặt nạ của Quỷ Nhân răng rắc vỡ thành từng mảnh, rồi dần rơi xuống, Quỷ Nhân đưa kiếm lên:

-Nhưng hôm nay, tao sẽ là Kiếm Khách Ám Sát hạng nhất và...

... Nhữ Hài sẽ là của tao!

Mảnh mặt nạ cuối cùng đã rơi xuống.

Hàn Phi còn chưa kịp thấy mặt Quỷ Nhân thì lưỡi kiếm đã bổ xuống.

-Hự!

Lã Vân chính thực là không thích đàn bà.

Thế mà nực cười ở chỗ là bây giờ, hắn đang bị đàn bà làm khó.

Sau khi lủi như một con chuột trách khỏi Cuồng Lôi Trận, Lã Vân lại đang phải ôm đầu mà chạy trốn khỏi những đòn Lôi Liên như mưa sa bão giật của Hắc Băng. Chiêu đi đến đâu, là đất bị cày xới đến đó.

Làm thằng đàn ông như Lã Vân thì đúng là nhục thật.

Lã Vân lẩn vào trong đám cây cối rậm rạp khuất tầm nhìn, khiến Hắc Băng cũng chưa có ý manh động.

" Chết tiệt... " - Lã Vân thầm nghĩ - " Ả là Vũ Linh siêu cấp, tầm đánh xa và rộng, sức sát thương lớn, mình thì lại là thằng Pháp Sư hạng bét, đánh thế nào được? ".

https://thuviensach.vn

Hắc Băng không đánh. Cô muốn xem Lã Vân định giở trò gì để thắng cô được?

" Trừ phi, nếu ta có Bát Quái Trận Đồ, thì ả cóc phải là đối thủ! ".

" Nhưng trong tình thế này, tạo trận thế nào đây? ".

Cũng phải nói là, Bát Quái Trận Đồ muốn tạo được phải xếp đủ tám quẻ theo quy tắc, và có thời gian niệm. Mà trong thời gian đó, Lã Vân có thể bị Hắc Băng đánh cho cháy thành than bất cứ lúc nào.

Bát Quái Trận Đồ có: Càn, Khản, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài. Bát Quái Trận Đồ dùng để chiến đấu thì khác hoàn toàn so với những Bát Quái Trận Đồ dùng trong bói toán, hay phong thủy xây nhà cửa.

Càn và Khản hợp thành một bộ, gọi là " Tiền ". Bộ này, sử dụng " quẻ hung " vốn là quan trọng nhất, vì nếu không có nó, thì không thể phát động tấn công. Chính thế, nên trong Bát Quái Trận Đồ, phải dồn chân khí cấp cho bộ " Tiền " nhiều nhất.

Cấn và Chấn hợp thành bộ " Hữu ". Bộ này, vốn nắm giữ quẻ " cát ", không có bộ " Hữu " thì chân khí không thể chuyển hóa thành muôn hình vạn trạng. Nếu thiếu, hoặc hỏng mất một trong hai quẻ Cấn và Chấn thì Bát Quái Trận Đồ vẫn có thể hoạt động. Tuy nhiên, cái biến hóa của Bát Quái Trận Đồ mà không thực thi được, thì có cũng như không.

Tốn và Ly thì hợp thành bộ Tả, thứ này quái đản nắm giữ cả " hung " và " cát ". Lòng đầy sát niệm thì hung, chiêu thức uy phong mãnh liệt, lòng đầy tình niệm thì cát, chiêu thức giản đơn, nhưng phòng thủ vững vàng, nhưng chiến đấu mà tâm tình để đi đâu sẽ biến thành cả hung lẫn cát, trận đồ rối loạn, không thể điều khiển. Vậy cho nên dùng cái này thì cấm có được nghĩ chuyện quật gái.

Khôn và Đoài nắm giữ cái gọi là " sinh ", gọi lại là bộ " hậu ". Bộ này còn quan trọng hơn cả bộ " tiền " vì không có " hậu ", dù chỉ thiếu một quẻ cũng sẽ làm Bát Quái Trận Đồ không thể hoạt động. Thứ này, tuy cần ít chân khí, song lại là phần cần được bảo vệ nghiêm ngặt nhất, thế nên mới đứng ở vị trí hậu.

Khi tạo trận, thì cái đầu tiên phải tạo là bộ " hậu ", bộ này có hình thành thì mới tạo ra được các bộ khác. Nhưng đây cũng là công đoạn phức tạp

https://thuviensach.vn

nhất, vì phải niệm một tràng Thập Can cực dài. Và khi đã niệm xong rồi, lại còn phải đặt quẻ sao cho đúng hướng nữa.

Hắc Băng thì vẫn đang nhẫn nại chờ đợi.

Thiên Ma đã từng cảnh cáo nàng về Lã Vân. Đẳng thẳng ra thì nàng cũng muốn thử xem Bát Quái Trận Đồ lợi hại tới mức nào.

Nhưng phụ nữ, vốn - là đã không thích lép vế.

Từ tay Hắc Băng, một chùm ba đạo bùa Lôi, đôi tay ngọc ngà quẩn quanh lôi điện nhập nhằng trong đêm tối.

" Ất, Canh, Bính, Đinh, Kỷ, Mậu, Giáp, Tân, Ất, Giáp, Mậu, Bính, Canh, Tân ".

Tam lôi đạo bùa quấn vào nhau thành một đống lôi quang bất định, vút lên mà đẳng không rồi nổ tung thành ba hướng.

-Nhân Niên Lôi Thuật. Tam Thần Lôi Trận!

Lã Vân còn chưa biết tính toán ra làm sao để có thể tạo ra Bát Quái Trận thì đã dính phải một cục nợ chết tiệt. Lã Vân có thể nhìn thấy xung quanh mình một tấm lưới lôi quang hư ảo thanh quang nhợt nhạt.

Hắc Băng vận thuật, đôi tay nàng vươn lên như thể nữ nhân nhỏ bé dám chống cả thiên phủ, cùng lúc đó, tấm lưới lôi điện phát sinh dị biến.

Tấm lưới là " bầu trời " mới với Lã Vân.

Một đạo lôi quang nhè xuống thẳng đầu Lã Vân mà giã.

-BÙMMMMMMMMMMMMMMMMM !!!!!!!!!!!!!

Lã Vân thoát người ra từ đám khói, mảnh vụn cây theo đó mà cứa nát áo của hắn, trầy xước khá sâu vào da đến đỏ ửng lên và rỉ máu.

Vốn cái món Tam Thần Lôi Trận này, Lã Vân cũng biết xíu xiu. Nó tạo ra một khoảng không gian lôi điện tràn ngập, và người trong đó có thể chết bất cứ lúc nào vì lôi điện đánh xuống, sức mạnh tuyệt chỉ có hơn lôi điện của Thiên Lôi mà thôi. Tùy theo đẳng cấp Vũ Linh, mà Tam Thần Lôi Trận mạnh hay yếu, duy trì lâu hay ít.

Cũng chính cái này là thứ khiến Hắc Băng khiến mười một thành viên còn lại trong Bất Kiếp Viện kính nể, kể cả quái vật Hắc Hổ.

Tả thủ của Hắc Băng là phát động một đạo lôi quang nữa đánh xuống.

-BÙMMMMMMMMMM !!!!!!!!!!!!!

https://thuviensach.vn

Một khoảng đất bị quật nát. Lã Vân lui thân về phía sau phòng bị, mặc dù đạo Lôi quang này đánh cách hắn một đoạn hơi xa. Nhưng cẩn trọng vẫn là chính yếu.

Thực ra thì Hắc Băng không hề biết Lã Vân đang trốn ở cái chỗ khỉ gió nào trong khu rừng. Nhưng dựa vào kinh nghiệm chiến trường lâu năm, nàng vẫn có thể tấn công Lã Vân với xác suất chính xác rất cao. Kinh nghiệm chiến trường, đó là cái Lã Vân thiếu.

Phải đấu thế nào đây?

Lã Vân không còn cách nào khác là phải nhìn lên phía trên.

Một lôi quang khác bổ xuống, tuy cách chỗ Lã Vân đứng tầm mười bước chân, nhưng hắn cũng cảm thấy rát mặt bởi phong cuồng và bụi bặm.

Lã Vân nhận thấy, cứ mỗi lần thực hiện chiêu thức, thì có một khoảng thời gian cho lôi điện tích tụ thành một lôi cầu. Lôi cầu hình thành xong, thì có hai luồng đạo lôi khác tiến vào lôi câu đó và phát thuật.

Vậy nó có ý nghĩa gì?

Nguồn.

Phát.

Đáp án chính là nguồn và phát.

" Có lẽ Tam Thần Lôi Trận của ả cũng giống như của mình... " - Lã Vân nghĩ thâm - "... cũng có thành bộ. Nhưng hình như là mỗi đạo bùa là một bộ. Có một đạo bùa đóng vai trò bộ nguồn tích tụ chân khí Lôi thuật, còn hai bộ kia là phát, đóng vai trò kích thích lôi cầu tấn công. ".

" Vậy thì, nếu phá hủy bộ nguồn thì Tam Thần Lôi Trận cũng sẽ sập tiệm! ".

" Nhưng mà bộ nguồn đó ở đâu? ".

Hắc Băng đứng ở ben ngoài điều khiển Tam Thần Lôi Trận cũng đang đăm chiêu suy nghĩ.

" Không hiểu là hắn đang nghĩ cái khỉ gì đây? ".

Lã Vân dụng một đạo bùa Hỏa, phi vào góc, tiếng nổ lép bép vang lên. Hắc Băng vốn dựa theo cảm tính của mình nên lôi quang lại đánh xuống.

-BÙMMMMMMMMM !!!!!!!!!!!!

Sau đợt tấn công vừa rồi, Lã Vân bắt đầu suy tính.

https://thuviensach.vn

" Trước khi đạo lôi hình thành, thì có nguồn chân khí Lôi thuật xuất phát từ hướng Tây Nam, như vậy đó chính là bộ nguồn. Ước chừng khoảng cách này là trên dưới hai trăm trượng. ".

Lã Vân đánh mắt về phía trước.

Và chính thật là Hắc Băng đã dự liệu cho tình huống này.

Bên ngoài là khoảng đất trống, không gì che chắn.

Hắc Băng chính xác là người có kinh nghiệm. Cô cũng đã dự liệu được tình huống Lã Vân có thể để ý tới bộ nguồn. Nếu muốn phá bộ nguồn, thì hắn phải chạy ra khoảng đất trống. Mà chạy ra khu đất trống, với đôi mắt xuyên thấu màn đêm của Vũ tộc, Hắc Băng có thể thấy Lã Vân dễ dàng.

Thế thì phải làm thế nào đây?

" Ả Hắc Băng này, chính xác là kẻ cực thông minh! " - Lã Vân nghĩ thầm.

" Nếu mình cố tình đánh lừa ả bằng cách dùng Hỏa bùa bắt chước tiếng bước chân chạy, thì cố nhiên là ả chặng dại gì mà đánh vào đó. Ả sẽ chỉ nhăm nhăm vào khoảng đất trống mà giã cho mình nên thân thôi! ".

" Thế nên thì chơi ác con nhà người ta quá! " - Lã Vân rủa.

Phía bên kia chiến tuyến, Hắc Băng cũng đang suy tính.

" Lã Vân yếu, nhưng cái đầu hắn là con cáo già. Chắc chắn là sẽ không ngu gì mà dám chạy ra khu đất trống đó... ".

" Nhưng trong trường hợp hắn suy nghĩ rằng: ta không bao giờ để ý tới khu đất đó thì hắn lầm. Đừng có chơi bài tâm lý ở đây với ta... ".

" Nhưng hắn rốt cục định làm gì? ".

Lã Vân không phải là loại bó gối chịu chết.

Song thủ với một xấp đạo bùa Hỏa dày cồm cộp, tung ra tứ phương tám hướng, các đạo bùa rớt xuống, tiếng nổ lách tách vang lên róc rách.

Hắc Băng, căn bản vốn ở trong trời tối, nên nàng nghe tiếng động nào cũng như tiếng bước chân làm gãy cành cây khô cả.

Nhưng cô gái biết, tất cả những âm thanh đó là giả tạo.

Lã Vân hiện thời đã ra khu đất trống.

Ngay lập tức, song thủ hươ lên, đạo lôi hàng trăm dòng đánh xuống khu đất trống với tốc độ thần phong quỷ dị.

https://thuviensach.vn

-BÙMMMMM !!! BÙMMMMMM !!!! BÙMMMMMM...

Lôi quang chớp giật, rung chuyển đại địa, cả một khu vực bị xới tan nát lên thành từng miếng lồi lõm trông rất khó coi.

" Cháy thành than rồi à? " - Hắc Băng thầm nghĩ.

Bỗng nhiên một can dao từ trong rừng cây bắn ra, tuy không nhanh, nhưng căn bản Hắc Băng đang để ý tới Lã Vân nên nàng hơi giật mình.

Hắc Băng né người, lui về sau mấy chục trượng, đoạn, thay đổi hướng tấn công, đôi cánh trắng muốt bay vòng tới vị trí mới nhằm tìm kiếm Lã Vân.

Song thủ lại quơ lên một đường nữa, lôi quang bổ xuống như mưa như gió khắp khu rừng. Phàm là kẻ tầm thường, đã sớm vỡ nát mật ra mà chết vì sợ. Phải hiểu lôi đạo này Tam Thần Lôi Trận còn kinh hãi hơn cả thiên phủ giáng xuống cơ mà.

Mặt đất bị cày xới lên thành từng mảng lớn. Đá cũng phải vụn, huống chi là người?

Trong đám bụi mù...

Hắc Băng căng mắt ra nhìn.

-Cảm ơn cô nương nhé! - Trong tiếng gió, Hắc Băng có thể thấy tiếng cười của Lã Vân.

Cô gái nhìn thấy một trận đạo đồ Bát Quái xoay vòng trên mặt đất.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất.

Xung quanh Bát Quái Trận Đồ, là Ngũ Hành Trận. Một con dao làm Kim, một đạo bùa làm Hỏa, rừng cây làm Mộc, một cột nước lớn lửng lơ trong không gian làm Thủy, và đất đá vừa bị cày xới do đạo lôi ban nãy làm Thổ.

Hắc Băng chợt hiểu.

Lã Vân đích thực là con cáo già hơn cả cáo già.

Vì Hắc Băng là người cẩn trọng, nên cô đã thẳng tay mà giã đạo lôi xuống vùng đất trống, mà không hề hay biết rằng: Lã Vân đã đặt bộ quẻ Khôn và Đoài từ trước rồi, khi mà hai người còn chưa giao đấu với nhau. Lợi dụng lúc Hắc Băng còn mải nói chuyện, Lã Vân đã lén thả hai quẻ này xuống.

https://thuviensach.vn

Lại nói, muốn cho quẻ Khôn, Đoài trong bộ " hậu " hoạt động, lại cần tới một loạt niệm pháp chú cực dài, Lã Vân lại không có thời gian như vậy. Thế nên, hắn đã lợi dụng đạo lôi của Hắc Băng mà " kích thích " quẻ hậu xung khởi. Đạo lôi của Hắc Băng, tuy mạnh hơn cả lôi điện của thiên nhiên, song vẫn mang trong mình một loạt các câu niệm pháp chú. Lã Vân lại biết, Lôi thuật bao giờ cũng có Ất và Canh, vậy nên Lã Vân chỉ cần niệm một chút Thập Can, tự nhiên lại có thêm hai can nữa vào, thành ra hắn đỡ phải mệt. Quẻ tiếp nhận Ất và Canh, lập tức khai sinh ra bộ hữu gồm Cấn và Chấn, phòng thủ cường hãn vô song, đạo lôi không thể làm gì nổi. Và trong lúc Hắc Băng còn mải vỗ cánh tìm mục tiêu thì Lã Vân đã sinh ra Bát Quái Trận Đồ rồi.

Nhớ lại ban nãy, Lã Vân có phóng ra một con dao. Con dao ấy, chính là tượng trưng cho Kim và Hắc Băng đã sai lầm khi không phá hủy con dao. Hỏa đã có vì Lã Vân có cả trăm xấp bùa Hỏa, Mộc lại càng có vì hắn đang đứng trong rừng, Hắc Băng đã dùng đạo lôi đập vỡ rừng, mà Thủy vốn ở trong Mộc, Mộc từ Thủy mà ra, thành thử Thủy được dịp xung chiến, Thổ là loại vật chất nặng, cần có thứ tạo dựng, và lôi đạo của Hắc Băng đã vô tình giúp Lã Vân có được Thổ một cách dễ dàng.

Quá hoàn hảo! - Hắc Băng tự thán.

" Hắn đã tính kỹ lưỡng tâm lý của mình. Hắn biết mình sẽ không bỏ qua khu đất trống đó, mà dùng hỏa bùa đánh lừa mình để mình tưởng rằng hắn đã chạy ra khu đất trống! ".

Kể ra thì, Lã Vân cũng có cái may mắn là bộ quẻ của hắn ở đúng chỗ, tạo ra sự thuận lợi cho kế hoạch, chứ nếu không, chắc Lã Vân đã toi từ lâu.

Giờ, Lã Vân có thể chân chính đối diện với Hắc Băng.

Hắc Băng gặp phải đối thủ hay suy nghĩ thế này, cách giải quyết tốt nhất là tấn công liên tục, khiến hắn không thể suy nghĩ.

Nhưng đã rơi vào tình thế này, thì Hắc Băng không còn đường lùi, mà bắt buộc phải suy nghĩ.

" Bạch Nhật cũng có khả năng dùng Bát Quái Trận Đồ, nhưng mình cũng chưa từng nghiên cứu kỹ, giờ thì mệt rồi! ".

https://thuviensach.vn

" Bát Quái Trận Đồ vốn chỉ cần có thêm nguyên tố kích động là sẽ tấn công. Bạch Nhật thường dùng tới Hỏa, nhưng Lã Vân lại tạo ra được cả Ngũ Hành, cái nào cũng có thể tấn công được... ".

Lã Vân đích thực đang là trung tâm của trận đồ Bát Quái và Ngũ Hành Trận. Cái vòng tròn bạch quang của Bát Quái xoay đều trong ngôi sao năm cánh dị khí quang mang của Ngũ Hành Trận.

" Ả đang tính gì đây? " - Lã Vân nghĩ thầm - " Nếu ả phá được trận đồ, coi như mình tiêu tùng, vậy thì phải đập vỡ bộ nguồn đã! ".

Hắc Băng vẫn lặng yên suy tính.

" Lã Vân chắc là đang tính kế để phá bộ nguồn của mình... " - Hắc Băng đăm chiêu - "... hiện tại, chân khí của mình đang dồn cho Tam Thần Lôi Trận, để hắn phá là uổng lắm! ".

" Ngũ Hành Trận vốn dựa theo tương sinh tương khắc, chỉ cần phá một nguyên tố, bốn nguyên tố còn lại sẽ sụp đổ... ".

" Thủy vốn đại kỵ Lôi, vậy thì đánh vào Thủy !".

Nghĩ tới đó, Hắc Băng lập tức niệm thuật.

" Ất, Canh, Bính, Đinh, Mậu, Tân ".

-Nhân Niên Lôi Thuật. Lôi Vũ Tiễn!

Sự kết hợp giữa Vũ Tiễn và Lôi thuật đã khiến uy lực của Vũ Tiễn tăng lên hàng trăm lần, mũi lôi tiễn lao vun vút như gió bão.

-ÙNGGGGGGGGGGGG !!!!!!!!!!

Thủy trụ nhún mình lại tan rã, nhưng chẳng hiểu sao lại đầy lên một cách nhanh chóng, rồi xoay tròn như thể muốn trêu ngươi Hắc Băng.

Hắc Băng hiểu lý do. Vốn là trong Ngũ Hành, Kim sinh Thủy, Thủy có bị phá thì Kim tiếp tục hỗ trợ, nay lại thêm Bát Quái Trận uy lực mãnh thiên hỗ trợ như thế kia, hỏi sao Thủy Trụ bị phá cho được?

" Bát Quái Trận vốn có khả năng sản sinh nội lực từ nội lực đã có sẵn, nếu con cáo già Lã Vân chơi bài cù cưa thì mình thua là cái chắc! " - Hắc Băng nghĩ.

" Lã Vân thế nào cũng biết là mình không còn sự lựa chọn nào khác ngoài tấn công, nếu vậy thì chắc chắn là hắn cũng sẽ chơi bài phòng thủ... xem ra chuyện này thật là khó rồi đây... ".

https://thuviensach.vn

Lã Vân chính thực là cũng biết điều này.

" Ả Hắc Băng này thế nào cũng phải tấn công. Ta không mạnh bằng ả, nhưng nếu so sánh về thời gian chi trì chân khí, thì chắc chắn ta thắng ả... ".

" Hắc Băng sẽ không thể tấn công dễ dàng thế, nếu chẳng may sơ sảy mà hỏng mất trận đồ, thì coi như công mình thành thành mớ giẻ rách hết! ".

" Nếu vậy thì ta tấn công trước! ".

Lã Vân niệm thuật, Bát Quái Trận và Ngũ Hành Trận rực sáng.

" Kỷ, Ất, Bính, Tân, Canh, Mậu ".

-Ngũ Hành Trận. Thổ Động.

Niệm vừa dứt, thuật vừa sinh, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội như đại động đất trong vòng bán kính mấy dặm. Vốn, Lã Vân không bao giờ có thể tạo ra được một loại thuật bá đạo thế này, nhưng nhờ có Ngũ Hành Trận, lại có cả thiên biến vạn hóa Bát Quái Trận Đồ, nên hắn có thể làm được chuyện này mà không khó khăn gì.

Hắc Băng vỗ cánh đằng thiên lượn trên đầu Lã Vân.

" Hắn làm thế này không nhằm vào mình, mà là đang cố tình phá hoại Tam Thần Lôi Trận! ".

Chính xác là Lã Vân dùng động đất để phá hủy Tam Thần Lôi Trận, hắn không biết bộ nguồn là ở đâu, thì cứ cho động đất mạnh, hủy luôn cả trận đồ, nhanh nhất.

Hắc Băng thấy không ổn, liền phản ứng lanh lẹ, ngay lập tức, song thủ cuốn lên như gió giật.

Một đạo lôi quang lăng lệ bổ xuống Lã Vân. Ngay lập tức, tán rừng cuộn chặt vững hơn cả thành đồng che chắn cho Lã Vân.

-UỲNHHHHHHH !!!!!!!!!

Ngoài Thổ ra, Mộc cũng vốn là thứ xung khắc Lôi khá mạnh, nên Lã Vân cũng không có ngán Lôi thuật của Hắc Băng.

Lã Vân chuyển thế, cơn động đất ì ầm lập tức dồn nén chân khí sang một phía, thành ra bên thì động đất mạnh, bên thì động đất nhẹ.

" Thôi chết rồi! " - Hắc Băng giật thót mình.

Bên động đất nhẹ, nguyên do là đã dồn tụ lực động đất sang bên kia, thành ra tầm phá hoại động đất giảm, nhưng uy lực động đất lại tăng cả

https://thuviensach.vn

trăm lần. Lã Vân muốn động đất từng khu vực một, để dò xét xem nơi nào có chứa bộ nguồn.

Hắc Băng theo phản xạ bản năng, lập tức xoay người bay về bộ nguồn của mình.

Lã Vân cũng để ý theo.

Và tới khi bay gần tới bộ nguồn, Hắc Băng mới thấy mình đã quá ngu ngốc.

Thổ Động, vốn đã bị giảm tầm phá hoại xuống, nên nó chỉ tác động quanh một khu đất có bán kính hơi mười mấy trượng là nhiều. Nếu Lã Vân muốn quét hết toàn bộ khu vực Tam Thần Lôi Trân rộng tới mấy dặm này để tìm bộ nguồn, thì là bất khả, vì hắn không có đủ nội lực lớn mà chi trì như thế.

Nhưng Lã Vân làm thế, là đánh vào tâm lý và kinh nghiệm của Hắc Băng. Hắc Băng có kinh nghiệm, đó chính là điểm chí tử của Hắc Băng. Vì quá kinh nghiệm, nên Hắc Băng phản xạ theo bản năng, có biến là lập tức phòng bị ngay, vô tình đã làm Lã Vân biết được vị trí bộ nguồn. Lã Vân biết rõ là mình không thể tìm bộ nguồn ở đâu, nên hắn làm trận động đất mạnh vậy là để " dọa rồ " người ta. Hắc Băng không cẩn thận nên đã trúng quỷ kế.

Lã Vân ngay lập tức chuyển đổi chân khí niệm Thổ Động mạnh nhất.

" Hắn... quá thông minh... " - Hắc Băng nghĩ.

" Hắn biết được mình có kinh nghiệm, nên đã lợi dụng kinh nghiệm của mình mà hại chính mình! ".

-THỔ ĐỘNG !!!

-
RẦMMM

Tam Thần Lôi Trận vẫn còn nguyên đó, tuy có hơi yếu chút đỉnh, song vẫn là mối nguy hiểm bậc nhất.

" Tại sao? Rõ ràng đó chính là bộ nguồn mà! " - Lã Vân thấy khó hiểu.

Hắn đánh mắt về phía kia.

Lã Vân thấy một cột lôi đạo sáng lóa nhọn hoắt đang phát tán cuồng điện.

Đó là bộ phát.

" Không thể nào... " - Lã Vân chợn lòng.

"... chẳng lẽ ả Hắc Băng có thể thay đổi chức năng của bộ nguồn và bộ phát? ".

Đúng thế.

Tam Thần Lôi Trận có cái đặc biệt là nguồn có thể biến thành phát, và phát có thể trở thành nguồn. Tất nhiên, muốn biến đổi được, phải tốn một lượng chân khí không nhỏ, trong khoảnh khắc cuối, Hắc Băng đã kịp sửa chữa sai lầm của mình.

Vũ Linh nội lực cường hãn, song đánh nhau liên miên từ nãy tới giờ cũng làm Hắc Băng hơi mệt.

" Lã Vân giờ chắc chắn không dùng thổ thuật để tấn công nữa. Hắn cũng không có nhiều chân khí nên không dám vọng động sơ suất mà dùng Thổ thuật vốn tiêu tốn rất nhiều chân khí... " - Hắc Băng nghĩ thầm - "... nhưng mình cũng đã mệt, phải làm sao đây? ".

" Ả Hắc Băng này, đích thực là đang dồn mình vào thế bí... " - Lã Vân nghĩ - "... tất nhiên là ả cũng chưa biết cách phá vỡ trận của mình. Nhưng để lâu thì đến mình cũng sinh bất lợi! ".

Hắc Băng thấy bản thân khó mà có thể chi trì tiếp được nữa, Tam Thần Lôi Trận cũng sắp rã ra hết.

" Sự thực, thì Ngũ Hành Trận mới là thứ cần phá! " - Hắc Băng nghĩ.

" Lôi vốn trị Kim và Thủy, nhưng lại cực kỵ Mộc và Thổ ".

" Thế thì đánh vào Hỏa! ".

" Lôi và Hỏa gặp nhau không dụng, nhưng Lôi có thể tạm thời kích thích Hỏa, có Lôi, tức là cũng có thể có Hỏa. Lôi phát, thì Hỏa cũng có sinh, dù không nhiều. Nếu mình đánh vào Hỏa của Lã Vân. Thì Hỏa của hắn sẽ bội

https://thuviensach.vn

thể mà đại sinh, Hỏa lại càng sinh Mộc, Mộc vốn khắc Thổ, nay mất sự cân bằng, sẽ tự dẫn nhau mà phá hủy! ".

" ĐI THÔI! ".

Hắc Băng lao người xuống chim cắt, Tam Thần Lôi Trận theo đôi tay ngọc của nàng mà dị biến, bách lôi đạo quang giã xuống như thể muốn đập tan nát toàn bộ Nhân Giới này.

-Thủy Hỏa Liên Khởi Chi Trận !!!! - Lã Vân hét.

Thủy và Hỏa đại phát, Thủy trụ và Hỏa đạn xoắn vào nhau, trận đồ đại khai liên miên bất tận, phá huỷ mọi thứ trước mặt. Uy lực của Bát Quái Trận Đồ mới được Lã Vân khởi phát bốn phần mười, song sức mạnh thì không gì tả nổi. Nhờ có nó, Ngũ Hành Trận mới có được cái bá đạo như vậy. Có Bát Quái, Lã Vân chính xác đã trở thành một đại cao thủ.

Hắc Băng nào chịu lép thế?

Chỉ thấy một nữ nhân tuyệt đẹp như tiên giáng trần đang vượt qua Hỏa đạn như mưa như bão, xuyên thủng cả sóng thần Thủy triều cuồn cuộn như đại dương mà lao thẳng tới.

-Dị Kiếm Thời Không !!!!

Lã Vân trước uy phong của Hắc Băng, không dám khinh lờn mà thập phần nội lực xung ra hết.

-VÚT! VÚT! VÚT! VÚT !!!

Con dao tượng trưng cho Kim hóa thành vạn dao, rồi chuyển thành một con chim ưng sắt bạo phong mà lao tới Hắc Băng.

-Cuồng Lôi Dạ Chiến Ưng !!!

Lôi phong nào kém, hóa thành một con chim ưng dang sải cánh che phủ cả thiên hạ, đối chọi con chim sắt của Lã Vân.

-
BÙMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMM
!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bụi mù vừa tan, gió cũng vừa khuất, ấy thế mà nữ nhân Vũ Linh vẫn như thần thánh vượt qua trở ngại mà lao tới.

-NGỤC THỔ !!!!!!!!!!!! GIÁNG ĐẠI THỤ !!!!!!!!!!

https://thuviensach.vn

Thổ khởi, Mộc khai. Tường thành bằng đá đâm xiên lên nhằm giam giữ cánh chim đại phong, dây leo tua tủa gai mà quất xuống như muốn tàn phá dung diện của người con gái. Ấy thế mà Hắc Băng không chịu nhường.

Thiên Ma đã giao trách nhiệm cho nàng. Cớ nào lại không hoàn thành?

Đối với nàng, Thiên Ma chính là cuộc đời của nàng.

-Vạn Lôi ƯNG !!!!

Vạn chim ưng bọc sét điện lao vào tường thành như con thiêu thân, khiến tường đá bị thủng một lỗ, vừa đủ cho Hắc Băng lao vút qua. Dây leo định trói chặt thì sét đã điên cuồng giật cháy xém.

Hắc Băng vận lực lên đôi cánh của mình, đôi cánh toả sét dữ dội tác động khiến Tam Thần Lôi Trận tiêu biến, hóa thân thành một cục sét nhỏ trong lòng bàn tay của Hắc Băng.

Lôi vốn kỵ Thổ và Mộc, nên không duy trì được lâu, chỉ còn thấy Hắc Băng chìm ngập trong đá và dây leo sắc nhọn.

-LÔI CẦU MINH THIÊN CHƯỞNG !!!!!!!!!!!!

Vừa lúc, bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc chìm ngập trong dây leo ấy chạm vào Hỏa trụ.

-
BÙMMM

Đám dây leo mục nát, bỗng vỡ ra, Hắc Băng cũng vừa mới thoát nguy hiểm. Nàng tuy đã mệt, song vẫn còn sung sức mà cho Lã Vân một đòn chí tử.

-Ngươi... rất mạnh... - Hắc Băng thở - Ta không muốn giết ngươi, nhưng tại ngươi muốn thế.

Lã Vân cười.

Hắc Băng thấy khó hiểu.

Và nàng đã nhận ra.

Xung quanh cái đám dây leo ấy, vẫn có bùa Hỏa.

Vốn là lúc dây leo tung ra, đạo bùa Hỏa đã ở đó từ lâu rồi.

Lã Vân đã nhận ra ý định của Hắc Băng từ lâu.

Hắn là kẻ thông minh, và hắn biết kẻ thông minh nghĩ gì.

Lã Vân búng tay, một đạo bùa Hỏa nổ ra từ đôi tay hắn lao vút về Hắc Băng còn nhanh hơn cả thiểm điện.

Hắc Băng vẫn còn vớt vát bằng cách cố gắng luyện một đạo lôi.

Nhưng không kịp.

-ẦMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMM
!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hoả Phá nổ tung.

Lã Vân mỉm cười ngồi dựa vào gốc cây.

Dù sao thì hắn cũng không quá yếu.

Chẳng biết giờ Ngài Hàn và Hàn Vệ đang ở đâu nữa?

Lã Vân đứng dậy đi tiếp thì có tiếng nói:

-MỪng... sớm... quá... đấy...

Lã Vân giật mình quay lại.

Hắc Băng còn sống.

Mái tóc màu bạc của nàng đẫm máu, gương mặt thiên thần làm xiêu đổ bao đàn ông đó giờ hiện lên vẻ kỳ dị của màu đỏ.

" Mộng Dụ. Ta không ưa cô... vì cô tranh giành Thiên Ma với ta... ".

" Nhưng vì... Thiên Ma... ta đành nhờ tới cô một lần vậy... ".

Hắc Băng rút từ sau túi quân dụng của mình một viên thuốc, nhét vào miệng.

https://thuviensach.vn

Ngay lập tức, nội thể Hắc Băng nổ như đại pháo.

Chân khí đầy tràn.

" Loại thuốc gì thế này? Sao lại có thể lấp đầy chân khí trong khoảng thời gian ngắn đến thế? " - Lã Vân cả sợ.

Mộng Dụ, đích thực là thiên tài của dược sư. Mọi loại thuốc từ chữa bệnh, cho tới đại độc hoàn đều một mình cô ta chế ra, và phân phát cho các thành viên Bất Kiếp Viện. Viên vừa rồi, vốn là Đại Khí Chuyển Đan, có thể phục hồi chân khí trong một khoảnh khắc, duy trì khoảng một canh giờ, sau đó sẽ trở về trạng thái mệt mỏi, nặng quá sức thì hôn mê. Và... có thể chết.

Nhưng vì Thiên Ma, Hắc Băng dám làm mọi thứ.

Hắc Băng niệm thuật. Đạo lôi quang xoay như vụ trên tay.

Lã Vân thở dài.

A!

Chẳng phải hắn đã từng mơ ước được yên bình?

Không còn tham vọng nữa?

Chẳng lẽ cái chết là yên bình hay sao?

Ừ.

Có lẽ là thế.

Đời người, đành theo thiên mệnh mất rồi.

Dù sao, ta cũng không có gì phải tiếc.

-Nhân Niên Lôi THuật! Cuồng Lôi Liên!

Lôi đạo phóng về phía Lã Vân, nhanh đến chưa đầy một cái chớp mắt.

-Địa Niên Kim Thuật! Song Hành Chí Mệnh Thỷ !!!!

Hai mũi tiễn xoay như vụ lao thẳng vào đạo lôi ngăn chặn.

-BÙMMMMMMMMMMMMMMMMM !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hắc Băng lui lại về sau cả trăm trượng, đoạn đưa mắt lần tìm.

Một Vũ Mang, tay cầm cung, ngực nở đều đặn dụ hoặc nam nhân, tóc nâu, và... ánh mắt sắc, sắc hơn bất cứ thứ gì trên thế gian này.

Huyết Hồng.

-Cô... là ai? - Hắc Băng hỏi.

Huyết Hồng không đáp, mà hỏi lại:

-Cách ăn mặc này, liệu cô có phải người của Bất Kiếp Viện?

https://thuviensach.vn

Hắc Băng không đáp.

Phụ nữ, khi đã nổi giận, thì không đáp.

-Ta cũng không thích đánh nhau gì ở đây. - Huyết Hồng nói.

Hắc Băng cũng không nói gì hơn, quay gót rồi vỗ cánh bay đi. Cô gái vừa nãy, theo nhận định của nàng, tuyệt phải hàng siêu cấp cao thủ, vốn chưa có mấy ai luyện được Song Chí Mệnh Thỷ cả. Cô gái kia, thật không đơn giản.

Huyết Hồng cũng vừa mới tới Kính Hồ Cư này, thấy chiến trận, liền ra xem. Ai dè, gặp phải đúng tên Lã Vân, thôi thì cứu hắn một lần vậy. Và nàng cũng không chắc mình có thể thắng được cô gái Vũ Linh kia. Rõ ràng, Bất Kiếp Viện, là tổ chức của địa ngục.

-Đa tạ cô nương... - Lã Vân đáp yếu ớt.

Huyết Hồng nhìn thương thế của Lã Vân thì nói:

-Anh đã bị thương, nên mau chữa trị.

-Vâng, tại hạ...

Nói rồi, Lã Vân chìm vào trong bóng tối, đầu óc đã vô thức. Hắn đổ người xuống.

Tất nhiên, là Huyết Hồng vươn tay ra đỡ.

Huyết Hồng nhìn Lã Vân trong vòng tay của mình một lúc rồi bất chợt nàng mỉm cười.

Huyết Hồng vốn chưa từng bao giờ cười sau ngày gia nhập Ỷ Thiên.

Kể cả là với bang chủ.

Nàng nhìn Lã Vân rồi khẽ vuốt tóc của hắn.

" Bọn đàn ông, đúng là cố chấp... ".

...

Xích Vân và Thiên Ma là những tên điên rồ.

Tất nhiên, vì Hắc Đế Ấn, thì mấy ai có đủ trí khôn mà cưỡng lại được?

Thiên Ma và Xích Vân cùng chạm tay vào Hắc Đế Ấn, lập tức, một vùng dị không gian quang mang đại thịnh xuất hiện, kéo cả hai vào trong nó rồi biến mất như chưa từng có mặt hai người trên cõi đời này. Hắc Đế Ấn cũng tiêu tan.

https://thuviensach.vn

Xích Vân và Thiên Ma đều bị ném vào một vùng ánh sáng dìu dịu, cả hai không biết điều gì vừa mới xảy ra.

-Chuyện gì thế này? - Xích Vân hỏi, đôi tay cầm thanh Oan Nghiệt Kiếm sẵn sàng ứng phó mọi tình huống có thể xảy ra.

Bản thân Thiên Ma cũng chưa từng gặp phải loại Hắc Đế Ấn nào kỳ lạ như thế này, hắn cũng không biết trả lời ra làm sao. Song bản tính thích trêu đùa, nên Thiên Ma cợt nhả:

-Nơi này là nhà mồ chôn ngươi đó mà.

Xích Vân bực mình không đáp.

Bỗng có một luồng hơi ấm nhè nhẹ toả tới từ sau lưng, Thiên Ma và Xích Vân quay lại.

Một người.

Chính xác thì đó là người.

Người đó vận hoàng phục, kim khôi ngọc châu tuy không nhiều, nhưng toàn là thứ trân quý chưa từng có trên thế gian. Hoàng y nhân này, chính thực là thấp hơn Thiên Ma và Xích Vân, khuôn mặt còn hơn trẻ con, mới độ mười sáu.

Có điều, ánh mắt của thiếu niên này, đích thực không phải của con người.

Trang nghiêm thần thánh, uy phong kinh nhân. Cả đời Xích Vân mới chỉ biết một người có ánh mắt gần như thế, đó là Thiên Tử Uất Hận Thành.

Vị thiếu niên bất phàm này là ai?

Xích Vân mới hiện lên câu hỏi trong đầu thì người thiếu niên đó đáp:

-Ta, người canh giữ Hắc Đế Ấn.

Xích Vân nhớ lại...

" Giọt nước mắt của Thiên Đế chảy xuống thế gian... ".

Có lẽ nào là như vậy?

Đúng.

Là Thiên Đế.

Chúa tể của các vị thần.

Thiên Ma, tất nhiên là nhận ra điều này sớm hơn Xích Vân chút xíu, hắn quay sang, cười:

https://thuviensach.vn

-Chuyện này khó rồi đây, Xích Vân. Ta nghĩ, chúng ta nên hợp tác để trở về như ngày xưa, thấy thế nào?

Xích Vân biết tình huống này là đành phải như vậy.

Nhớ lại khi xưa, chỉ có mình hắn và Thiên Ma mà đánh dẹp cả đại quân đoàn quái vật đông tới hơn tám trăm vạn ở ngoài Vô Vọng Hải.

Người đồng đội tốt nhất mà Xích Vân đã từng có, đó là Thiên Ma.

-Được thôi. - Xích Vân nói - Ta cũng không chắc có thể ra khỏi đây nếu không hợp sức với ngươi.

Thiên Ma mỉm cười.

Hợp tác thôi.

Chứ có ai nói là liên kết bền vững đâu?

Nhưng...

Cái liên kết không bền vững ấy đã từng là cơn ác mộng.

...

Lại nói, lúc Xích Vân và Thiên Ma bị hút vào một dị không gian, nhất thời trận chiến cam go bên ngoài kia dừng lại đôi chút.

Huyết Tà cũng đã từng lấy Hắc Đế Ấn, có phải chiến đấu với " phách " thần Hộ Pháp Giới mạnh vào hàng bậc nhất trong thế giới các vị thần ở Anh Hùng Trủng. Nên cảm thấy ngạc nhiên vì chưa bao giờ gặp phải trường hợp quái đản thế này.

Phía bên kia chiến tuyến, Hoa Anh và Diêu Linh cũng sững người lại khi thấy Xích Vân biến mất.

Thụ Cáp là người đầu tiên thoát khỏi sự ngạc nhiên, lợi dụng Huyết Tà mất cảnh giác mà thần tốc lao tới, một rìu đoạt mạng.

-ẦMMMMMMMMMMM !!!!!!!!!

Rìu cắm ngập vào người Huyết Tà. Thân thể hắn nát ra thành từng dòng hắc thủy sánh nhớt chạy trên mặt đất, đông tụ lại thành một Huyết Tà mới.

Hoa Anh và Diêu Linh lúc này cũng mới nhập tâm lại vào trận đấu.

Huyết Tà vốn mang cơ thể kỳ dị, nên chuyện hắn hoá thành một đống máu đen thế kia, cũng không có gì lạ. Có điều, do không kịp chuyển hóa thân thể nên Huyết Tà đã bị Thụ Cáp chém cho rách tấm mũ trùm.

Và lộ mặt.

https://thuviensach.vn

Huyết Tà có khuôn mặt trắng nhợt nhạt như thiếu máu.

Và một tấm vải đen đúa băng qua ngang đôi mắt.

Huyết Tà vốn bị mù.

Gia tộc Huyết Tà, vốn là những người không bao giờ tin vào cái gì xảy ra trước mắt, nên đứa trẻ vừa mới đẻ ra, đã bị chọc mù mắt. Dần dần, với dòng máu đen đặc trưng, và sức ngoại cảm thượng thặng, nên người của gia tộc Huyết Tà, có thể tạo ra toàn bộ hình ảnh sự vật trong đầu mình. Họ không những biết dung mạo của một người, mà còn hiểu tâm tính người ấy ra sao, sức mạnh trong nội thể như thế nào, và thậm chí, có thể lục lại toàn bộ ký ức của người đó.

Huyết Tà vuốt tay qua mặt, hắn nói:

-Thụ Cáp ngươi không nên quá mạnh tay như vậy.

-Vậy thì các ngươi hãy biến khỏi đây, ta sẽ không mạnh tay nữa. Được chứ?

Huyết Tà thở phì hơi.

" Hổ nhân này... thực lực cường mãnh, một chiêu hủy sơn, nếu chân chính đối diện, ta tuyệt không phải là đối thủ của hắn. ".

Huyết Tà chuyển hướng của mình sang Diêu Linh.

" Con cáo nhỏ này đích thực là lắm chuyện. Độc lực cực mạnh, dính một nhát, thì kể cả là con quái vật Hắc Hổ cũng tiêu tùng chứ đừng nói là ta " - Huyết Tà tính toán - "... ba đánh một thế này đúng là ức hiếp người quá! ".

Huyết Tà động thân mình sang trái một chút, mà ngước đôi mắt mù của hắn lên không trung, tại đó, Hoa Anh đang vỗ cánh mà nhắm tên tới hắn.

" Ả Vũ Mang này...

" Sao lại như thế nhỉ? ".

Huyết Tà há miệng vẻ như không tin.

" Cái gì thế này? Nội lực cường hãn khủng bố quá! Hơn cả Thần Thú! Ả là Vũ Mang, thể chất vốn yếu, lấy đâu ra chân khí lớn như thế? ".

" Hình như trong máu có tần suất hoạt động của Ngũ Hành... ".

" Cải tạo dòng máu ư? ".

" Tiên sư bà nó, thế này thì chết tôi rồi! Sao tự nhiên lại mọc ra một ả có dòng máu Ngũ Hành được cải tạo chứ? ".

https://thuviensach.vn

Huyết Tà hét vống lên:

-Vọng Quái!

Khắp xung quanh là hai bức tường nước khổng lồ đang ào ào tuôn chảy. Nhưng tai của Huyết Tà cũng không đến nỗi điếc, hắn chắc chắn là chưa nghe thấy tiếng trả lời của Vọng Quái.

-VỌNG QUÁI !!!

-ÂMMMMM !!!!!!!!!!!!!

Vừa lúc đó, một cái bóng đen ngòm bay tới. Huyết Tà né thân sang một bên, cái bóng đó lao thẳng xuống đất, tạo thành lỗ sâu hoắm.

Một bàn tay với lên thành hố, mái tóc vàng hiện ra, Vọng Quái lè nhè, tưởng như cú tiếp đất " an toàn " vừa rồi không làm hắn đau lắm:

-Chuyện gì hả?

Lại nói, lúc Chấn Phương còn đang mải ì ục chống lại Thủy Sa Trận, Vọng Quái đã tống cho anh ta một đòn thấu xương, chìm xuống dưới tận đáy xã hội. Nhưng mà anh chàng này cũng hơi cứng đầu, lóp ngóp mò lên và tống cho Vọng Quái một chưởng bay từ đỉnh cao vinh quang xuống tận đáy của đáy vực, bằng chứng là cái hố này đây, đối với Vọng Quái, thực là điều rất khó chấp nhận.

-Chuyện gì hả? - Vọng Quái hỏi.

-Ta muốn chuồn. Ngươi lo hộ ta đám này nhé!

Nói chuồn là chuồn thật, Huyết Tà đang xoay gót định đi thì Vọng Quái đã túm áo hắn lại.

-Bỏ ta ra! - Huyết Tà loi choi như con vịt.

-Chó chết! - Vọng Quái rủa - Ngươi bỏ lại khó khăn cho ta thế này phỏng? Không được!

-Ta muốn về nhà!

-Về nhà cái con bà ngươi! Tí nữa ta biết ăn nói với Thiên Ma ra sao?

-Ngươi cứ bảo ta bị đau bụng gấp!

Vọng Quái hết cách với thằng này, rồi như chợt nhớ ra điều gì liền đáp:

-Này, ta bảo! Có muốn ta đãi ngươi một bữa không?

Huyết Tà chợt như điện giật, quay lại:

-Ngươi vừa nói gì? Nói lại ta nghe xem?

https://thuviensach.vn

-Ăn, ăn ấy mà! Chuyện ăn uống ấy! Để ta bảo nhé, ta đã ăn món Dã Lang hầm nhừ rồi, ngon lắm, này nhé, có nấm này, có nước sốt này, có... nói tóm lại là món đó ngon lắm. Này, lại còn món đặc sản làm từ...

Mấy người bọn Hoa Anh đang trố mắt ra trước hai tên này, không hiểu là bọn chúng đang đánh nhau hay là đang chơi đùa nữa?

-Bao giờ ăn? - Huyết Tà liếm mép vẻ thèm thuồng.

-Một lúc nào đó... - Vọng Quái mơ màng.

-Cái gì?

-À không! - Vọng Quái lấp liếm - Đại ca không phải nổi giận! Tiểu đệ sẽ mời đại ca liền, sau vài hôm nữa!

-Hả?

-Được rồi, ngay sau hôm nay, được chưa?

-Nói thế nghe còn được. - Huyết Tà tỏ vẻ đồng tình.

" Còn được cái đầu ngươi! " - Vọng Quái chửi thầm - "... thằng bần tiện! Thích ăn ngon mà chẳng bao giờ bỏ tiền ra! Toàn đi mổ chạc! Không bù cho hai thằng hoang phí Bạch Nhật và Tuyệt Sát chút nào! ".

Huyết Tà quay lại. Ái chà! Giờ thì không đùa nữa, vì mục tiêu bữa ăn ngon phía trước, đành đánh thật vậy.

Song thủ của Huyết Tà rung nổi cuồng phong, ống tay áo bay phần phật. Toàn bộ vùng đất xung quanh hắn nổi một cơn địa chấn nhỏ.

Một luồng hắc quang từ dưới mặt đất quỷ dị, uốn éo như mãng xà vươn lên, cuốn quanh người Huyết Tà. Tử sắc dìu dịu, càng tăng thêm vẻ kỳ bí.

-Ngươi lo ba hai thằng kia, ta lo hai cô nương kia nhé! - Huyết Tà nói.

-Đồ khốn! Ngươi để lại cho ta hai thằng trâu mộng đó, sao đỡ được?

-Thế ngươi muốn chiến đấu với đứa có dòng máu cải tạo Ngũ Hành không?

-Hả? Đứa nào?

-Con nhỏ Vũ Mang đó!

Vọng Quái nhìn vào Hoa Anh săm soi từ đầu đến chân khiến cô gái phát nhột.

-Ta nghe nói là cải tạo dòng máu thường cực kỳ hiếm khi có sự cộng hưởng sức mạnh giữa hai dòng máu cơ mà?

https://thuviensach.vn

Huyết Tà ngán ngẩm:

-Thế thì con nhỏ ấy lại rơi vào cái trường hợp " cực kỳ hiếm khi " đó!

Vọng Quái run người. Ái chà! Thế thì gay đó nha! Thằng Huyết Tà này đã nói là chỉ có chuẩn, làm sao mà cái " đôi mắt mù " của hắn lại " nhìn " sai được chứ?

-Thế thì nhường cho ngươi! - Vọng Quái cười giả lả.

Huyết Tà méo mặt:

-Sao nãy hăng thế? Giờ thì cụp đuôi lại?

Vọng Quái vung thanh Bá Đao lẳng nhẳng xích lên:

-Ờ thì... ai biết đấy?

Thuỷ phong điên cuồng mà lao tới cả bốn người, chỉ một chiêu đã phân tán đội hình của bọn Hoa Anh.

Hoa Anh và Diêu Linh còn chưa kịp nhận ra tình huống thì một loạt hắc huyết tiễn như sao sa rơi xuống hai người.

Diêu Linh không hoảng, trái lại, bình tĩnh lập kết giới hộ thân cho cả hai người.

-RẦM! RẦM! ...

Có điều rằng, kết giới của Diêu Linh trước thế tấn công như vũ bão của Huyết Tà cũng khó chống được lâu, cuối cùng vỡ nát ra thành từng mảnh chân khí. May là đợt tiễn đã dừng lại.

Huyết Tà nhìn thấy Diêu Linh, đặc biệt hưng phấn với cô gái này liền lao tới như bóng ma, cả thân ảnh của hắn tan thành từng đạo hắc huyết kỳ dị cùng với thứ tử sắc hắc huyết quái đản kia.

-Diêu Linh! - Hoa Anh hét lên - Cẩn thận!

Diêu Linh, tất nhiên, không phải kẻ khờ. Cô gái Tiên Thú ranh mãnh này, chính là đang chờ Huyết Tà lao tới.

Cây phá đất mà lao lên, gai phá cây mà tua tủa, độc dịch bách vạn tuôn tràn như nước mà cuộn vào Huyết Tà. Đó chính là cái bẫy mà Diêu Linh vừa mới đặt xuống xong, Huyết Tà không cẩn thận nên đã xông vào.

" Cô bé này, đúng là trí óc quái thật! " - Huyết Tà nghĩ.

Tử sắc huyết đạo lượn chạy như suối chảy lụa bay quanh Huyết Tà, tạo thành một lớp kiên giáp cứng chắc cường hãn vô song.

https://thuviensach.vn

Nhưng độc mộc cũng không phải vừa mà nghiến sâu vào lớp kiên giáp đó, trên bề mặt đen bóng đã xuất hiện những vết nứt.

Hắc huyết kiên giáp bùng nổ, độc mộc vỡ nát, một đạo hắc huyết chui ra, lao thẳng vào người Diêu Linh. Từ trong đạo hắc huyết đó, một ma trảo vươn ra, nhằm thẳng mặt cô gái.

-Liên Xạ !!!

Đợt tiễn vút nhanh trong chớp mắt phá tan ma trảo. Hoa Anh đã vừa cứu Diêu Linh một mạng sống.

Huyết Tà hiện thân từ trong đống máu, hắn vừa niệm thuật vừa nghĩ:

" Hoa Anh, cô gái đó là rất mạnh, nhưng sức mạnh của dòng máu đang ngủ yên, ta phải ra tay nhanh, không thì... ".

Hắc huyết từng sợi, từng sợi lợp thành một con quái xà, thân to vạn trượng, mình dài ngàn dặm đổ ập xuống hai cô gái.

Diêu Linh trải một cuộn vải đỏ, niệm động:

-Triệu hồi Tần Lăng!

-Hả? - Huyết Tà sững người.

-BÙMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMM
!!

Huyết Tà không tin vào tai mình. Trực giác thông thiên của hắn xuyên bụi mù mà nhìn vào nhân ảnh khổng lồ trước mắt.

Đúng là Tần Lăng.

Con quái vật ở Ngư Thôn, bốn chân to như cột đình cỡ đại, hai tay cầm trường kích khổng lồ đủ để hóa kiếp vạn người.

Sao lại như thế? - Huyết Tà tự hỏi. Vốn những con quái vật đầu lĩnh kiểu này có linh hồn vô cùng mạnh mẽ, không bao giờ chịu sự khắc chế của của Tiên Thú, hà cớ làm sao mà lại bị Diêu Linh phong ấn?

Đó là bí mật mà Diêu Linh không bao giờ nói ra.

Trừ Hoa Anh.

Cô gái này, chính thực là có dòng máu quái vật trong người. Vậy nên, có thể liền một lúc triệu hồi cả trăm con quái vật, mà đẳng cấp của chúng vượt trội Diêu Linh cả chục lần. Tiên Thú nào có dòng máu đó, tuyệt không bao giờ phí sức trong chuyện thu phục thú chiến.

https://thuviensach.vn

Kể cả là Thượng Cổ Ác Ma.

Nhưng...

... dòng máu ấy từ đâu mà có?

Đó là quá khứ mà chính Diêu Linh cũng không thể hiểu.

Nàng đang đi tìm nó.

Tần Lăng, không phải là quái vật mạnh đẳng cấp lắm, nhưng cũng có chút cân lượng không tồi. Huyết Tà nheo mắt. Cơ thể của quái vật Tần Lăng ngoài cứng rắn chịu ngoại kích điên cuồng, còn có thể tấn công trên diện rộng nhờ trường kích.

Ái chà! Huyết Tà thầm thán. Hắn không thích chơi trội, phí sức lắm! Nhưng mà đã vì bữa ăn ngon mà Vọng Quái hứa hẹn thì lên gân chút đỉnh đâu có sao?

Xài tới món này vậy.

-Dị Động!

Huyết Tà vừa niệm xong, từ sau lưng hắn mở ra một cánh cổng không gian đen ngòm.

Huyết Tà cười:

-Chào mừng hai tiểu cô nương tới " Hố Đen ".

Cái thời mà Đại Lục Hoàn Mỹ - Thiên Thượng Nhân Gian còn vừa mới khai sinh ra để cho nhân gian thoát khỏi hoạn nạn ở Hạ Giới, đã có nhiều khiếm khuyết...

Để cứu giúp con người thoát khỏi cái nạn Đại Hồng Thuỷ, chư thần đã tạo ra thế giới mới gọi là " Thiên Thượng Nhân Gian ", là bản sao chép lại gần như y hệt Nhân Giới trước kia, trở thành một Nhân Giới mới.

Tuy vậy, thứ khiếm khuyết lớn nhất thì Nhân Giới đầu tiên không bao giờ có...

Thì Thiên Thượng Nhân Gian đã phải mang thứ khiếm khuyết đó.

Thứ nghiệt chủng sinh ra từ đại chiến giữa các vị thần.

Gia tộc Huyết Tà, vốn không bao giờ tin những sự việc xảy ra trước mắt, họ đi tìm sự vĩnh hằng, khai mở tâm hồn tới một thế giới mà chưa từng ai biết bao giờ. Cuộc sống của gia tộc này, đã bị bao phủ bởi một lớp bóng đen huyền bí khó tả.

https://thuviensach.vn

Rồi, ngày nọ, kẻ tuyệt thế vĩ đại trong gia tộc Huyết Tà đã khai mở linh hồn tới với Dị Động, hay còn gọi là Hố Đen.

Linh hồn cưỡng cầu, hố đen càng hút. Linh hồn càng đắm chìm truy tung, hố đen càng kéo vào mà hạ sát thê thảm.

Vậy thì làm sao?

Tình chưa dứt, mà còn sót lại chút ít. Dục vô cầu, nhưng cũng không quá câu nệ. Vọng không truy, nhưng chẳng phải đã hết. Phàm là người, không - một - ai - bỏ được hết tình, dục, vọng. Bỏ hết, thì kẻ đó không phải là thứ đang tồn tại trong tam giới này.

Và mỗi thứ " chỉ còn lại một chút ", Hố Đen đã chấp nhận mà để người ta điều khiển nó.

-Thế nào, hai cô nương, có muốn lên không? - Huyết Tà hậm họe, hắn đang muốn ăn nên dọa nạt để nhanh nhanh chóng chóng kết thúc trận đấu.

Hoa Anh dẫu biết tới võ công phát thuật có nhiều thứ đặc dị, nhưng chưa bao giờ gặp phải thứ dị thường như thế này. Nếu quả thực đó là Hố Đen thì chiến đấu với một thứ bất định như thế, đấu sao cho được? Đừng nói là phá hủy nó, mà ngay cả chuyện chống chọi sức mạnh của Hố Đen cũng đã đủ chết rồi.

Không gian xung quanh Dị Động - Hố Đen đang rung lên từng đợt tựa như cái thứ tham lam đen ngòm ấy muốn nuốt chừng mọi thứ.

Bản thân mỗi thành viên Bất Kiếp Viện đều biết rõ, Huyết Tà đã nổi điên lên mà dùng Dị Động thì khó ai mà thoát được khỏi sức mạnh kinh khủng của nó.

Nhưng Huyết Tà đang có tâm trạng bình thường, không đến nỗi quá bức xúc, hắn đang thèm ăn, nên sử dụng Hố Đen chỉ để hù doạ hai cô gái mà kết thúc trận đấu cho nhanh mà thôi.

-Nên như thế nào đây? - Diêu Linh hỏi. Rõ ràng là cô gái có đôi chút hoang mang vì chưa từng gặp đối thủ nào quái đản như thế này.

Hoa Anh thầm suy nghĩ.

Dị Động - Hố Đen có đặc điểm là hút hết toàn bộ mọi thứ xung quanh nó, kể cả là ánh sáng và cuối cùng là phá hủy. Sức mạnh của Hố Đen, tuyệt đối có thể so sánh với sức mạnh của thiên kiếp giáng xuống nhân gian.

https://thuviensach.vn

Những học giả quan trắc thiên văn từ trước tới nay vẫn cho rằng Hố Đen đích thực là trung tâm của vũ trụ, vạn vật đang xoay chuyển từ từ quanh nó theo một quỹ đạo tròn ngày càng thu hẹp, và cuối cùng, Hố Đen sẽ tiêu diệt toàn bộ tất cả.

Vậy thì cách nào để tiêu diệt Hố Đen?

Hoa Anh lắc đầu.

Tương truyền, trong số các vị thần xưa kia, có một kẻ tên gọi Ma Thần. Vị thần này, trung thành tận tụy bảo vệ Tam Giới, là thần mạnh nhất trong các vị thần, chỉ sau Thiên Đế, nhưng vì nắm giữ sức mạnh của ma quỷ, hủy diệt, và hoang tàn, nên bị nhân gian coi rẻ, chúng thần khinh thường mà sinh lòng oán hận, tụ tập yêu thú mà đại chiến kinh thiên, Oán Linh trăm vạn, tử khí ngàn phong, đánh nhau liên miên với chư thần và triệu vạn tiên sứ thần binh suốt mười năm không biết ngừng nghỉ ở Thiên Thượng Nhan Gian. Trong trận chiến ấy, Ma Thần một mình với chư thần đọ sức chưởng lực, chẳng may chân khí đại nộ chọc thủng bầu trời và không gian mà tạo thành Dị Động, luân chuyển không ngừng nghỉ. Các tiên thần khi quay về với Tiên Giới, chân khí ngoài việc đã kiệt lực vì chiến đấu mà còn tận cạn để phong ấn cánh cổng Ma Giới giam giữ Ma Thần, nên không đủ sức mà phá hủy Dị Động, đành để thứ sức mạnh ấy lưu lạc trong thiên hà bao la.

" Thế thì dùng cách nào mà phá đây? " - Hoa Anh cắn môi.

Huyết Tà dù mắt bị " mù ", nhưng coi như cũng " chẳng phải là mù ", tên này rõ ràng có thể nhìn thấy khuôn mặt trắng mịn với làn môi hồng óng ánh như sao sa của Hoa Anh, trong lòng không khỏi thầm than: tuyệt sắc mĩ nữ! Ái chà, Dị Động Thuật là không có để tinh thần lên cao quá là học hết đại sự! Thiện tai, thiện tai! Phật Tổ Như Lai kéo con ra khỏi cái sắc dục này với, nhưng mà kéo vừa vừa thôi để con còn ngắm nàng nữa! - Huyết Tà cầu nguyện vậy.

-Trước mắt, chúng ta nên đấu thử xem Dị Động của hắn có khả năng gì, rồi mới có thể đoán xét được.

-Cứ làm như vậy đi...

Huyết Tà khoát tay:

-Nè nè! Không có được! Hai cô nương đầu hàng đi!

https://thuviensach.vn

Hoa Anh và Diêu Linh không đáp, hai cô gái cứ thế mà tiến bước lên.

-Rồi, coi như hai cô xui xẻo! - Huyết Tà bực mình.

Diêu Linh hướng pháp trượng, Tần Lăng chuyển thân mình nặng nề mà lao tới, bổ trường thương một đòn chí tử vào Huyết Tà.

" Soạttttttttt... ".

Hắc huyết thành đạo lưu uyển chuyển, cố kết thành đồng vững chắc.

-RẦMMMMMMMMMM !!!!!!!!!!!!!!

Tần Lăng tuy không quá mạnh, nhưng cũng chẳng tầm thường. Một thương nặng ngàn cân, đập tấm hắc hộ giáp của Huyết Tà thành nhiều vết nứt lớn.

Diêu Linh đang điều khiển Tần Lăng theo ý của mình. Cô gái Tiên Thú này có khả năng bẩm sinh đặc biệt là " tẩy não " những con quái vật, một ưu thế của dòng máu đang chảy trong người Diêu Linh. Nhưng, cũng phải tùy theo mức độ của chúng. Hiện giờ, Diêu Linh chỉ có thể tẩy não những con quái vật có cấp độ tầm tầm với Tần Lăng, cao hơn nữa thì chịu. Vì quá trình tẩy não tốn khá nhiều chân khí, và việc điều khiển quái vật cũng tốn chân khí không kém.

Vậy nên, Diêu Linh không phải muốn gọi Tần Lăng ra lúc nào cũng được.

Tần Lăng dậm chân, khí huyết cuồng nộ, từng dải thanh bạch hỗn sắc như dao chém bắn tung toé về phía trước, nhằm thẳng Huyết Tà, một chiêu này, Tần Lăng có thể giết rất nhiều địch thủ trong cùng khoảng thời gian.

ROẠTTTTTTTTT !!!!!

Thanh âm khó chịu vang lên.

Toàn bộ chân khí của Tần Lăng bị Dị Động hút sạch trước sự ngỡ ngàng pha chút kinh hoàng của hai cô gái.

Dị Động, chính thực nuốt chửng vạn vật.

Huyết Tà mỉm cười:

-Hai cô thua rồi, nên rời khỏi đây đi thôi!

Hoa Anh cố nhiên là không có tin, liền giương cung, lắp tên nhắm thẳng vào Huyết Tà:

-Địa Niên Kim Thuật. Chí Mệnh Thỷ !!!

https://thuviensach.vn

Tên lao xé gió, chân khí cuộn hình trôn ốc xoáy nát cả không gian, gặp thần sát thần, gặp ma sát ma, uy lực kinh thiên...

ROẠTTTTT !!!!!!!!!!

Hắc khí của Dị Động tham lam vươn ma trảo mà tóm lấy Chí Mệnh Thỷ như không. Mũi tên mạnh mẽ như thế mà cuối cùng tiêu biến sạch sẽ không còn dấu vết.

Hoa Anh sững sờ trước sức mạnh của Dị Động - Hố Đen. Đằng thẳng ra, cái Dị Động ấy chỉ là một khối cầu tử kim hắc sắc, có to hơn người Huyết Tà một tý mà lại có thể thôn phệ vạn vật, thật không thể tin nổi.

" Dị Động đó, hút cái gì cũng được... " - Diêu Linh thầm nghĩ - "... nếu Huyết Tà muốn điều khiển Dị Động về hướng này thì có lẽ là mình với Hoa Anh đã tan xác từ lâu... ".

" Sức mạnh thôn phệ vạn vật, lấy gì mà chống đây? ".

Đương lúc Diêu Linh còn mải tính xem nên dùng cách gì thì Huyết Tà đã khởi thân mà tấn công.

-Hắc Thử!

Hắc huyết đạo lưu trên tả thủ của Huyết Tà lượn xuống, tạo thành một con quái thú nho nhỏ dưới mặt đất, toàn thân đen đúa, gai mọc lởm chởm, xích nhãn dị quang láo liên nhìn hai cô gái và con quái vật Tần Lăng.

Huyết Tà phất tay:

-Đi!

Quái thú tên gọi Hắc Thử lập tức chuyển thân, Diêu Linh cũng không chút chậm trễ mà điều Tần Lăng bổ một nhát nặng nề vạn cân xuống.

-RẦMMMMMMMMM !!!!!!!!!!!!!!!

Hắc Thử dưới sự điều khiển của Huyết Tà chuyển thân lanh lẹ sang trái, đoạn, xoay người biến thân thành một bánh xe đầy răng cưa lao thẳng vào Tần Lăng.

-Soạttttttttttt !!!!

Bánh xe đầy răng cưa tưởng như huỷ diệt toàn bộ mọi thứ, nhưng trước bộ da lẫn tấm hộ giáp kiên cố của Tần Lăng thì Hắc Thử bị bật ra, có điều con Tần Lăng cũng phải lui về sau vài bước.

https://thuviensach.vn

Diêu Linh phát nộ, Tần Lăng theo đó mà phát tán thứ bạch quang chết người.

-BÙM !! BÙM !!!! BÙM !!!!!!! BÙM !!!!!

Bạch quang sát khí đâm chém mọi nơi, Hắc Thử tuy nhanh, song cũng không tránh khỏi một chiêu mà tan nát thành từng đạo hắc khí.

" Tần Lăng tuy không quá mạnh, nhưng đích thực là khó chơi! " - Huyết Tà nghĩ.

Dị Động phát hắc quang, từ trong đó, cả trăm con Hắc Thử xuất hiện dồn đánh Tần Lăng.

-Cậu hãy lo cả đám chuột nhắt này! - Hoa Anh nói - Mình sẽ tấn công Huyết Tà!

-Rõ rồi!

Tần Lăng quét một đường lăng lệ, đánh bay vài chục con Hắc Thử.

Nhưng cái đám chuột cũng không chịu lép vế, mà còn lên tiếng so bì. Đám Hắc Thử dưới sự điều khiển của Huyết Tà liền vươn tay, hắc ma trảo tấn công liên hoàn về phía Tần Lăng. Quái vật to lớn bốn chân trước sức tấn công mãnh liệt này cũng phải thoái lui.

" Không ổn! " - Diêu Linh thầm nghĩ.

" Tần Lăng phải phát huy sức mạnh càn quét, nhưng bị đánh túi bụi thế này cũng không có cửa! ".

Diêu Linh móc từ túi quân dụng sau lưng ra một viên Đại Lực Hoàn rồi nuốt nó, vị đăng đắng của Đại Lực Hoàn khiến Diêu Linh nhăn mặt hơi khó chịu một chút. Tiên Thú vốn hảo ngọt, nay cho thứ đắng đúng là khó coi.

Hoa Anh trong lúc ấy thì vẫn đang tìm cách bắn tiễn vào Huyết Tà. Căn bản, Huyết Tà có thể tạo ra một tấm kiên giáp bằng hắc huyết nên tiễn bắn là vô dụng, đàn Hắc Thử lại quá đông, khiến Hoa Anh cũng không dám tổn hao nhiều chân khí.

-Hoa Anh!

Hoa Anh quay xuống, liền lúc đó Diêu Linh ném cho nàng một viên Đại Lực Hoàn. Hoa Anh hiểu ý, liền nuốt ngay viên thuốc đó.

-Ế !!!! - Huyết Tà kêu ré lên - Như vậy là ăn gian!

-Ăn gian cái đầu mi! - Diêu Linh hét.

https://thuviensach.vn

-Đầu tôi làm sao? - Huyết Tà gân cổ.

-Đầu mi làm ta thấy không mãn nhãn, ta muốn vặt đầu mi, được chưa?

Huyết Tà nghiến răng. " Con cáo này thực là lắm chuyện hết mức! ".

Hoa Anh chuyển thân, đàn Hắc Thử chia thành một đội lao thẳng vào Hoa Anh đòi xung trận.

Hoa Anh lắp tên kéo cung, Liên Xạ phát tán như mưa sa, đâm thẳng vào cả đàn Hắc Thử.

Huyết Tà thấy hai đánh một thế này thì kiểu gì cũng bất lợi.

Tử kim hắc huyết uốn mình tách làm hai, một nửa cuốn vào Huyết Tà, nửa kia rúng động biến chuyển...

... tạo thành một Huyết Tà thứ hai.

-Hả? - Hoa Anh và Diêu Linh kinh ngạc.

Huyết Tà chính thể lao thân lên, tử kim hắc huyết cuộn vào sau lưng hắn thành một đôi cánh kéo Huyết Tà bay lên.

" Hắn bay được? " - Hoa Anh hoảng hồn - " Sức mạnh của máu đen thật đáng sợ! ".

Tử kim hắc huyết lại tách ra thành một đạo lưu dài, chuyển biến thành một thanh trường kích.

Tử Kim Huyết Kích.

Huyết Tà hay dùng Tử Kim Hắc Huyết để chiến đấu, ít khi nào chân chính động thân mặt đối mặt. Nhưng đã dùng tới chân tay, là Huyết Tà chỉ có sử dụng Tử Kim Huyết Kích. Kích dài, lưỡi kích ánh huyết, thân kích đen lại có vân màu tím, tà dị vô cùng.

Rốt cục Huyết Tà là cái thể loại chiến binh gì đây?

-Cô nương, cô nên rút lui thôi. Cả hai chúng ta đều được lợi. - Huyết Tà lên tiếng.

Hoa Anh cố nhiên là không nghe lời nói ấy. Tuy vậy, nàng vẫn hơi lo lắng, không biết khả năng dùng kích của Huyết Tà tới cỡ nào.

Hoa Anh nhìn xuống cánh tay của mình.

Vết xăm con Hạc mới có một cánh.

Còn nhớ, Vũ Tộc Ẩn Giả đã từng tạo ra vết xăm này trên cánh tay Hoa Anh. Con Hạc chính là thước đo đẳng cấp của Thánh Tiễn Tâm Pháp.

https://thuviensach.vn

Vậy làm sao để lên tầng thứ tiếp theo?

Thánh Tiễn Tâm Pháp có mười tầng, thấp nhất là Thập Phi, dần dần lên cao nhất là Nhất Phi. Hiện tại Hoa Anh là mới đang ở đẳng cấp Thập Phi.

-Cô nương, ta ra tay nè !! - Huyết Tà lớn tiếng.

Tử Kim Huyết Kích cuộn một đường bổ xuống, hắc lưu còn tàn sót lại trong không gian một ít.

Hoa Anh thất kinh, vội né thân sang một bên.

Nàng còn chưa kịp định thần lại thì Huyết Tà đã xuất hiện ngay cạnh mình.

" Cái gì? ".

" Cánh của hắn là cái gì mà sao còn nhanh hơn cả người Vũ Tộc? ".

Huyết Kích lao tới, một đường xuyên tâm.

KENG !!!!!

Vạn lần bất đắc dĩ, Hoa Anh buộc phải đưa cánh cung ra đỡ. Tuy rằng, cung của Hoa Anh vốn có cái tên là " đồ khiêu chiến ", cũng thuộc hàng không quá tồi, song chân chính đối diện với Huyết Kích thật là không ổn, cứ thế này, cung sẽ nát ra mất.

Hoa Anh cả kinh, liền vội lao thân về sau, kéo cung:

-Địa Niên Kim Thuật! Dẫn Nhi Bất Pháp!

Hoàng sắc tiễn lao xoáy gió bay vào Huyết Tà. Tiễn thuật tuy đơn giản, nhưng uy lực thì không thể chối cãi rằng nó rất mạnh.

UỲNH !!!!

Huyết Kích cản lại toàn bộ mũi tiễn, Huyết Tà cũng phải thoái thân về sau một khoảng cách lớn.

" Cô nàng này... đúng là không thể khinh thường! " - Huyết Tà nghĩ.

Huyết Tà ngay lập tức lao thân, chuyển mình áp sát vào Hoa Anh, huyết kích nhoáng lên như phong vũ khiến cô gái chỉ đỡ, chứ không thể bắn ra một phát tiễn nào.

" Tên này... ra cũng là một Thương Khách cấp cao... " - Hoa Anh nghĩ - "... nếu chẳng phải mình đang ở trên không trung, thì đã bị hắn giết từ lâu rồi. ".

https://thuviensach.vn

Thực sự, đôi cánh của Huyết Tà chỉ là một thứ đạo đồ nâng cơ thể lên khỏi mặt đất, có thể di chuyển khá nhanh, nhưng đã là đạo đồ thì sao mà có thể so sánh với đôi cánh chân chính của người Vũ Tộc? Huyết Tà cũng không quen đánh trên không trung nên từ nãy giờ vẫn chưa thể phát huy được hết sức mạnh của Tử Kim Huyết Kích.

Lúc này, trận chiến dưới mặt đất gay go ác liệt không kém. Tần Lăng dù được chút ưu thế về hình thể, nhưng chính ra lại đang khốn đốn không kể xiết. Đám Hắc Thử nhanh nhẹn, liên tục tấn công bằng ma trảo to đùng và hắc xa đầy gai sắc bén, chẳng mấy chốc đã đẩy lui Tần Lăng.

Nhưng cũng lúc này, Diêu Linh phát nộ.

Đại Lực Hoàn đã ngấm toàn bộ mười phần tác dụng vào kinh mạch của Diêu Linh, chân khí như xung phát mãnh liệt.

Diêu Linh trải mười cuộn vải, đoạn niệm thuật:

-Triệu Hồi!

Từ trong lưu ảnh, cả trăm con Dã Lang lao thân ra. Quái vật này, đích thực chỉ là một con thú yếu ớt, song, để đem chúng ra mà đối đầu với Hắc Thử cũng là " xứng đôi vừa lứa " lắm rồi.

-Grào !!!!

Đúng như Diêu Linh tính toán. Dã Lang vừa vào trận là điên cuồng săn mồi, trảo vồ, miệng đớp, tán loạn cả đàn Hắc Thử. Dã Lang yếu, nhưng cũng có chút tốc độ, triệu hồi chúng lại chẳng tốn bao nhiêu chân khí, thật là tiết kiệm công sức.

-Tên đầu to kia? Mi đã thấy chưa hả? - Diêu Linh hét.

Huyết Tà đang điều khiển đám Hắc Thử lúc này tuy chỉ mang tiếng là " bản thể " thứ hai, song cũng chính là mang theo ý niệm, tâm trí Huyết Tà, mọi việc mà bản thể này biết, Huyết Tà cũng biết.

-Đồ ranh mãnh cáo con !!! - Huyết Tà rủa.

-Dám gọi bổn cô nương là cáo con! - Diêu Linh điên tiết - Đã thế, ta sẽ cho đồ đầu to nhà mi chết không toàn thây! Lên!

Tần Lăng cũng quân đoàn Dã Lang đánh vạt cả đám Hắc Thử mà lao thẳng vào Huyết Tà.

https://thuviensach.vn

Tất nhiên, Diêu Linh phải biết rằng, đã đụng tới Bất Kiếp Viện thì không phải chuyện đùa.

SOẠTT !!! SOẠTTT !!! SOẠT !!!!!

Dị Động - Hố Đen vươn ma trảo, tử kim hắc sắc mà cuộn lấy cả đàn Dã Lang, nuốt chửng không còn một mống. Cũng may là Diêu Linh kịp khiển Tần Lăng đánh bạt đi một ma trảo của Dị Động rồi nhanh chóng thoát thân.

" Dị Động của hắn quá lợi hại! " - Diêu Linh nghĩ - "... phải xài cái gì mới thắng nổi hắn đây? ".

" Có khi đích thân ta phải ra tay rồi... ".

Diêu Linh chạy tới, toàn thân rực quang mang hóa thành một con Yêu Hồ nho nhỏ, thoăn thoắt vượt qua đám ma trảo của bọn Hắc Thử mà xông thẳng tới.

-Không được! - Huyết Tà hét lên - Con cáo con đáng ghét! Dám biến thành yêu hồ sao?

Diêu Linh đang ở trong trạng thái yêu hồ, nên không thể nói tiếng người, chỉ biết gầm gừ vài tiếng, Tiên Thú nào mà nghe thấy sẽ hiểu Diêu Linh đang nói là: " Cáo con cái đầu mi, đợi đấy ta dẫm bẹp cái đầu mi ra! ".

Yêu hồ Diêu Linh lăng thân, sử ra chiêu Phong Vĩ Chưởng, bạch quang thành tầng tầng lớp lớp đánh bạt lấy bọn Hắc Thử, song gặp phải Dị Động lại tiêu thất không còn cái gì.

Con cáo nho nhỏ thay đổi chiến thuật, lập tức lăng thân vào thẳng Huyết Tà mà cắn xé, Huyết Tà đang mải khiển Hắc Thử đấu với đàn Dã Lang lẫn Tần Lăng nên sơ hở không kịp phòng bị.

-Ai da! - Huyết Tà kêu lên - Con cáo con này! Bỏ cái miệng ngươi ra khỏi đầu ta ngay! Úi! Đau quá !!!

Dị Động dưới sự điều khiển của Huyết Tà lập tức thôn phệ, yêu hồ thấy biến, liền thoăn thoắt chuyển thân thoát khỏi sức hút và đám ma trảo của nó.

Yêu hồ Diêu Linh chạy trên mặt đất, thầm nghĩ:

" Theo truyền thuyết và sự thực, thì Dị Động - Hố Đen đích thực là thứ sức mạnh thiên nhiên khủng bố nhất trong Tam Giới. Tại sao Dị Động này lại không được như vậy nhỉ? ".

https://thuviensach.vn

" Có lẽ muốn điều khiển Dị Động phải có đẳng cấp chăng? ".

" Thế thì ta thừa sức phá hủy nó! ".

Lại nói, Huyết Tà chính thể trên kia cảm nhận được Diêu Linh đang làm cái gì, miệng không ngừng nói lớn xuống dưới:

-Con cáo con! Mi dám nhảy bổ vào người ta! Coi chừng ta thui mi lên!

Diêu Linh tất nhiên là tức không để đâu cho hết, phiền nỗi đang là yêu hồ nên không nói gì được, chỉ biết gầm gừ, tựa như là: " Dám so sánh ta với bọn cẩu hạ đẳng, tên đầu to đáng ghét, phen này, không giết mi không xong! ".

Tử Kim Huyết Kích xuất ra một đường, hắc lưu cuồn cuộn tuôn chảy.

-Hắc Huyết Long !!!

Máu đen tuôn thành một con rồng há ngoác miệng, sức mạnh tuyệt đối có thể chọc thủng đại sơn chứ đừng nói là Hoa Anh.

Hoa Anh lăng thân sang một bên, tiễn lên dây:

-Địa Niên Kim Thuật! Khốn Phược Thỷ!

Tiễn bay như chớp động, nhằm mục đích khóa chặt đối thủ, nhưng tử kim hắc huyết lao ra thành đống mãng xà che chở cho Huyết Tà.

Huyết Tà mỉm cười.

Thử một chiêu nho nhỏ với cô ả Vũ Mang này xem nào.

-Hắc Cự Quyền!

Hoa Anh còn chưa kịp định thần, thì một hắc quyền to khủng bố từ tay Huyết Tà lao tới.

RẦMMMMMMMM !!!!!!!!

Hoa Anh không còn cách nào khác là phải giương cung đỡ lại, có điều cự quyền nặng vạn cân, có lý nào lại bị dừng lại?

Hoa Anh lao xuống đất, khắp ngực dính đám hắc huyết sánh, ngửi thấy có mùi hơi lợm, song không quá khó chịu.

Một quyền phải nói là cực đau, đổi lại là kẻ khác thì đã chết từ lâu, quyền này đến cả quái vật Hắc Hổ cũng chưa chắc dám chân chính đối diện trong tình cảnh sơ hở. Hoa Anh có cái may mắn là nhục thể đã cường hãn lên rất nhiều kể từ khi được cải tạo dòng máu. Nhưng huyết cũng đã phải rỉ

https://thuviensach.vn

khắp miệng cô gái, nội thương chẳng hề nhẹ nhàng chút nào, trống ngực nổ lên liên hồi.

Huyết Tà có thể cảm nhận được máu nóng từ Hoa Anh, hắn đang tự trách mình quá nặng tay. Ái chà! Chư thần tha lỗi cho con, con thực tình không muốn thế, chỉ tại hai cô nương này ác liệt quá!

Hoa Anh trong lúc nội thương bỗng nhớ tới lời của Ẩn Giả trước kia:

" Khi Chính Khí phát động ra bên ngoài cùng với Tà Khí, cái nguyên tắc " lấp lỗ hổng " của Chính Khí thực ra là nhờ các lỗ hổng của Tà Khí mà phân chia Chính Khí. Ở đâu có lỗ hổng, Chính Khí sẽ tràn vào, và chính những lỗ hổng ấy sẽ phân chia Chính Khí thành những dòng nhỏ, trở thành Tà Khí, và nói tóm lại một câu, Tà Khí được nhân đôi, nhân ba, hoặc nhân lên cả vạn lần... ".

Tà đi với Chính.

Chính đi với Tà...

Không ai bảo tâm tính phải rũ bỏ hết thói đời. Chính Tà đan xen lẫn lộn, không điểm xuất phát, không điểm kết thúc. Mất Chính, đại cục tất loạn. Mất Tà, nhân gian hết sống. Có Chính có Tà, mới đem lại sự bình ổn cho Tam Giới.

Phàm là người, ai dám nói là mình đã rũ bỏ hết việc hồng trần?

Đem thân mà hiến nhập cho thứ cao siêu, ngày ngày mơ tưởng điều vô thực, thân thể héo tàn, cõi lòng úa nát, còn đâu mà sống? Mang đời mà tế cho thứ tà ác, suốt kiếp không có lấy giây phút thảnh thơi, lòng luôn xáo động, đêm mơ ác mộng, sống mà chẳng bằng chết.

Tùy.

Thế gian này, rốt cục cũng chỉ được xây dựng nên từ chữ " Tùy " mà thôi.

Hoa Anh giương cung lắp tiễn, chân khí đại phong cuồn cuộn như thác đổ mưa rào.

Dòng Chính Khí gặp phải Tà Khí liền phát sinh dị biến.

Những lỗ hổng trong Tà Khí chia cắt dòng Chính Khí thành nhiều sợi thanh mảnh.

https://thuviensach.vn

Những sợi Chính Khí ấy xoắn động với nhau... thành một dòng Tà Khí có sức mạnh khủng bố.

Đôi cánh của Hoa Anh phát quang, nén nội lực lên đầu mũi tiễn.

Huyết Tà vốn đã hết sức cảnh giác với chuyện Hoa Anh khởi phát sức mạnh của Ngũ Hành, nên ngay lập tức, hắn điều khiển Dị Động - Hố Đen đi lên.

-Địa Niên Kim Thuật! Bạch Phong Chí Mệnh Thỷ!

Tiễn như thiểm điện, mang theo bạt ngàn thiên phong, uy mãnh của đất trời dồn cả vào mũi tiễn này, trong khoảnh khắc, nhìn thấy vạn vật xung quanh bị xung khí của Bạch Phong Chí Mệnh Thỷ đè nén đến cực điểm như muốn nát ra. Diêu Linh ở dưới vừa mới nháng thấy có sự uy phong cực kỳ ghê gớm nào đó vừa mới khởi phát, tựa như thần linh giáng thế. Ở chiến tuyến khác, Chấn Phương và Thụ Cáp cũng cảm nhận được sức mạnh kinh hồn này, và cả Vọng Quái cũng phải mười phần thì kiêng nể tới bảy tám, tuyệt không bao giờ có ý định dám đối đầu với thứ thần uy đó. Đến cả lũ quái vật bất trị như Tần Lăng cũng khúm núm rạp người xuống, huống chi là Dã Lang với Hắc Thử?

ROẠTTTTTTTTTT !!!!!!!!

Dị Động vốn tham lam, chẳng cần biết thứ gì nên ma trảo vươn ra chực nuốt chửng Bạch Phong Chí Mệnh Thỷ.

Có điều, tham thì thâm.

Bạch Phong Chí Mệnh Thỷ là tên gọi của một chiêu cải biến từ Chí Mệnh Thỷ trong Thánh Tiễn Tâm Pháp. Nó vừa mang cái sức xuyên nộ thấu tâm của Chí Mệnh Thỷ, lại có sức mạnh của ngàn phong khắp thiên địa tích tụ, uy lực, khẳng định chính là thiên kiếp.

-ẦM !!! ẦM !!!! ẦM !!!! ẦMMMM !!!! ẦMMMMMMMMM !!!! ...

Dị Động vốn hút tất cả mọi thứ, song trước sức mạnh lớn như thế này cũng không khỏi khó khăn. Hắc khí và bạch phong điên cuồng chống phá lẫn nhau, dị năng lượng phát tán bách hướng, tạo thành kỳ cảnh độc nhất vô nhị trên không trung.

" Dị Động của Huyết Tà... phụ thuộc vào nội lực hắn xuất ra ư? " - Hoa Anh thầm đoán.

https://thuviensach.vn

" Nếu thế, sức mạnh cường đại tới một cỡ nào đó, thì sẽ khiến Dị Động nổ tung sao? ".

Rốt cục thì Dị Động cũng không hổ danh là thứ sức mạnh thôn phệ kinh hoàng nhất trong Tam Giới, Bạch Phong Chí Mệnh Thỷ đã bị nó nuốt gọn không còn sót lại cái gì. Nhưng Huyết Tà cũng không khỏi thở dốc vì phải điều khiển Dị Động.

Hoa Anh nháng đưa mắt xuống tay mình.

Con Hạc đã có hai cánh.

Đẳng cấp đã thăng tiến, giờ lên hàng Bát Phi rồi. Đôi cánh Bạch Vũ cũng đã trở nên có màu trong và đôi chút lấp lánh, chuyển thành Ngọc Vũ.

Huyết Tà phía bên kia, hoàn toàn biết là trong mắt Hoa Anh có lộ nét vui mừng.

Đôi mắt " bị mù " của Huyết Tà ngó xuống, thì thấy dấu xăm con Hạc.

" Con Hạc đó tượng trưng cho đẳng cấp của Thánh Tiễn Tâm Pháp, đạt tới mười cánh, thì lên Nhất Phi, dũng mãnh đến thần linh ma quỷ phải kinh sợ! Không gì cản nổi! ".

" Ái chà, tuyệt sắc mĩ nữ thật khiến người ta khó xử quá! Giết nàng thì không có được... ".

Huyết Tà lủng bủng trong miệng:

-Phật Tổ Như Lai chứng giám cho con nha, con chỉ muốn trêu đùa cô gái này chút thôi...

Song thủ của Huyết Tà phát nộ, tử kim hắc huyết lan rộng ra. Tử Kim Huyết Kích cũng loạn động, hoà tan vào đám hắc khí.

Vọng Quái thấy Huyết Tà sử chiêu này, thì lập tức rút lui khỏi trận chiến kinh thiên của mình, vừa chạy vừa gào:

-Thằng điên mù dở kia! Ngươi có muốn ăn đòn không hả? Hay là định giết ta hả?

Huyết Tà gào lớn:

-Chạy đi! Ta không có chịu trách nhiệm về chuyện này đâu!

Thấy biểu tình của Vọng Quái như thế, Chấn Phương cùng Thụ Cáp cũng ngay lập tức rời khỏi chiến trường đầy nước.

https://thuviensach.vn

Hoa Anh và Diêu Linh thầm than trong lòng đã đứng quá gần Huyết Tà, liền động thân thoát ly, song đã quá muộn.

-Thiên Hà Chưởng!

Tử kim hắc huyết tỏa tám hướng, úp xuống vạn vật trong bán kính hai dặm, phủ một màn đêm lấp lánh tinh tú vì sao, ngân hà luân chuyển, hành tinh xoay đều, đẹp đến lung linh huyền ảo.

Màn đêm đẹp đẽ đó lại đang đè lên Diêu Linh và Hoa Anh.

Thiên Hà Chưởng. Đem sức mạnh của cả vũ trụ mà đè bẹp hai cô gái.

Huyết Tà đích thực là kẻ không có đối thủ trong Bất Kiếp Viện.

Thế nên, Thiên Ma mới gãy lưỡi và dụ dỗ mãi để Huyết Tà đi theo hắn tới đây.

Dã Lang và Hắc Thử không thể chịu nổi sức ép này, Hắc Thử thì nát thành từng đạo hắc lưu, Dã Lang ngay lập tức tan xác thành trăm mảnh, xương cốt, cơ thịt nội tạng lòi hết cả ra ngoài, huyết tanh mù đặc đến phát lợm cả không gian. Mà đến cả xương cũng nát thành bột, nội tạng cũng bị phanh thành đám nát bét.

Quái vật Tần Lăng cũng đang đau đớn khổ sở, huyết bắt đầu chảy khắp người nó, cơ căng đến mức không chịu nổi, khẳng định là cũng sẽ sớm bị cả vũ trụ này đè nát đến không còn thây.

Hoa Anh và Diêu Linh cũng không thể ngờ tới Huyết Tà lại có khả năng này. Đem cả vũ trụ ra mà đấu, thì thật không còn kẻ nào là đối thủ của hắn nữa.

Huyết Tà nói:

-Hai cô nương chịu đầu hàng chưa hả?

Đầu hàng?

Không có đâu! - Diêu Linh thầm nghĩ.

Tiểu vũ trụ lại càng đè xuống, Hoa Anh và Diêu Linh lập tức nội thương trầm trọng, tiên huyết thổ ra thành từng đống, xương cốt kêu răng rắc muốn nát vụn.

-Có đầu hàng không? - Huyết Tà bực mình.

" Huyết Tà có lẽ là công lực hữu hạn, vậy mới đem ra một phần sức mạnh của vũ trụ để uy hiếp chúng ta, không thì khéo chừng đã tan xác từ

https://thuviensach.vn

lâu... " - Diêu Linh nghĩ - "... tên này cũng có chút nhân đạo... ".

" Nếu hắn nhân đạo, thì ta lại phải vô nhân đạo mới được! " - Diêu Linh nghĩ. Cáo thì vẫn là cáo, muôn thuở ranh mãnh, không thể chữa nổi cái tính đó.

Phía ngoài, Thụ Cáp và Chấn Phương có thể thấy một vùng không gian nghẹt thở đang đè xuống, họ chẳng biết cách gì phá nổi thứ sức mạnh này. Còn Vọng Quái thì thở phào, xém chút nữa là hắn thành ma dưới địa ngục rồi.

-Hai cô nương kiên cường lắm! Đã vậy, ta cũng không khách sáo nữa! Coi như hai cô xui xẻo!

Dị Động lại đại phát, ma trảo vươn ra túm lấy hai cô gái lẫn con quái vật Tần Lăng mà lôi vào.

Hoa Anh thật không còn biết làm gì trong tình huống này, tiểu vũ trụ đang đè xuống, thân thể vô dụng...

... tới lúc chết, Hoa Anh còn nhiều điều chưa làm được lắm...

... có điều, không hiểu sao cô lại nghĩ tới Xích Vân.

Cái tên đó chẳng hiểu ra sao rồi?

Đừng bảo là chết chứ?

Hoa Anh chết rồi...

... không biết là hắn có thấy cô đơn không?

Ma trảo kéo toàn bộ cả người lẫn quái vật vào Dị Động.

Diêu Linh thầm cười.

Nàng chính là đang chờ đợi điều này.

Lúc này, đôi tay của cô gái vẫn còn nắm rất chắc pháp trượng, liền khẽ phất lên một cái.

Quái vật Tần Lăng vốn đã bị tẩy não, nên dù có nguy hiểm thế nào, vẫn nhất nhất nghe lệnh chủ nhân, liền xung khởi toàn thân chân khí bạo phát.

Tần Lăng to lớn gấp mấy lần Dị Động, nên quả thực là nó đang làm Dị Động " nghẹt thở ".

Diêu Linh cũng chỉ làm được có thế, sức mạnh đè nén của cả tiểu vũ trụ làm cô gái bất tỉnh, xương cốt sắp chuẩn bị vỡ nát, Hoa Anh cũng không khá hơn.

https://thuviensach.vn

-Chết rồi! - Huyết Tà than - Con cáo con chết tiệt!

Dị Động lúc này đã quá tải.

Ban nãy, vì thôn phệ cả một Bạch Phong Chí Mệnh Thỷ nên Dị Động còn chưa kịp thanh lọc hết thứ " món ăn " đó, giờ phải ngốn cả con Tần Lăng đang mười phần bạo phát nội lực, thật đã bội thực.

-KHÔNG !!!! - Huyết Tà gầm lên.

Dị Động rung lắc dữ dội, tiểu vũ trụ của Thiên Hà Chưởng nứt ra thành từng miếng, để lộ bạch quang trên khe hở.

-
BÙMMM

-Đồ mù dở!

Huyết Tà vừa mới chuẩn bị ngẳng cổ lên thì một vầng hào quang chói lọi hiện ra sau lưng hắn.

Chuyện gì đây?

...

Xích Vân và Thiên Ma, tổ đội mạnh nhất của Bất Kiếp Viện, nỗi kinh hoàng của chiến trường, lửa cháy ngùn ngụt thiêu đốt vạn vật, hồn bay tứ tán đưa về cõi âm, hai kẻ này, đích thực có thể biến bất cứ nơi nào thành địa ngục nếu chúng muốn.

Nhưng trước mặt Thiên Đế - chúa tể của các vị thần, thì tất cả đều trở thành vô dụng.

Vốn đã không - hề - có - khả - năng - địch - lại.

Xích Vân và Thiên Ma tiến lên, nhưng Thiên Đế chỉ tùy tiện phất một cái tay, lập tức đẩy cả hai tên bay xa vạn trượng. Huyết phải chảy, xương phải gãy.

-Chó thật! - Xích Vân rủa.

Oan Nghiệt Kiếm xung hỏa nộ, mười phần nội lực đại phát đến đỉnh điểm.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!

Xích Vân gào lên tăng khí thế, uy phong tựa bạt sơn khuấy hải, rung chuyển càn khôn, nhân gian như sắp hứng chịu đại họa thiên kiếp, không gì cản nổi. Thiên Ma trong lòng thầm than mình may mắn vì trước kia ở Tích Vũ Thành may là chưa để Xích Vân lên cơn điên tới mức độ này.

-ÂMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMM !!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng nổ chát chúa, thanh âm lộng óc, mắt như lồi ra ngoài vì không thể chịu đựng nổi thứ âm sắc khủng bố đó.

Oan Nghiệt Kiếm đã bị chặn lại bởi một - ngón - tay.

Dị hỏa tiêu thất không còn sót chút nào, Xích Vân thật không thể tin nổi chuyện xảy ra trước mắt.

Thiên Đế vận lực ấn ngón tay, chân khí cùng kim quang bạo phát đại hủy, sức mạnh diệt tiên diệt thần, trảm ma trảm quỷ. Tưởng chừng như một

https://thuviensach.vn

chưởng này có thể nhấn chìm toàn bộ đại lục Hoàn Mỹ.

-
UỲNHHH

xiết. Mà thuật Triệu Hồi của Thiên Ma lại có tính chất âm tà, hắc khí hoàn toàn đối lập với thứ không gian này, nên Thiên Ma không thể dùng nổi thứ sức mạnh của mình.

Thế thì làm sao đây?

Nếu không thoát ra được khỏi vùng không gian này, sớm muộn cũng chết. Ra được ngoài kia, phần cơ may chiến thắng còn được " chút ít nhỏ nhoi không đáng kể ", chứ kẹt trong này, thì chỉ có nước chết.

-Xích Vân...

-Gì?

-Ngươi dùng Hỏa Ngục lúc này được không?

-Chân khí của ta đang bị tiêu tán... - Xích Vân đáp -... khó mà dùng được, nhưng sao?

-Ngươi hãy luyện Hỏa Ngục tới mức độ mạnh nhất mà ngươi có thể, ta sẽ cầm chân tên thần thối kia.

-Nhưng mà...

Xích Vân chưa kịp nói hết thì Thiên Ma đã lao về phía trước.

Dùng Hỏa Ngục ư?

Để làm gì?

Xích Vân lập tức ngồi tọa công, từng dòng chân khí chảy liên miên quanh người hắn.

Hỏa Ngục.

Lửa sinh ra từ nơi tăm tối nhất, đến Địa Ngục cũng không thể sánh bằng.

Nơi giam giữ cả vạn ngàn oan hồn không lối thoát.

Nơi không ai có thể sống sót.

Ở bên kia...

Thiên Ma đích thực thấy mình khó có thể làm gì nổi Thiên Đế.

Song Kiếm liên công, Kim thuật tạo thành chú ấn công phá khắp chốn, ấy vậy mà vị thần này chẳng chút suy suyển, như thể kiếm pháp của Thiên Ma chỉ là thứ ruồi muỗi vo ve không cần thiết.

" Khinh thường quá! " - Thiên Ma thầm nghĩ - " Nhưng đằng thẳng mà nói thì mình cũng chẳng là cái khỉ gì so với sức mạnh của Thiên Đế, kể cả nếu mình có dùng toàn phần sức mạnh của Vong Hồn Cấm Môn Quan hiệu

https://thuviensach.vn

triệu ra " nó " thì Thiên Đế cũng tuỳ tiện hắt hơi một cái là mình đã đủ chết rồi... ".

" Mong là Xích Vân làm được! ".

Thiên Đế thấy kẻ " vo ve " trước mặt mình cũng không quá tệ, liền xoay ngón tay, xuất ra một chiêu.

-Phong Quang Chỉ.

Quang chỉ như sợi tơ mỏng mảnh, ấy thế mà một chiêu đó khiến Thiên Ma hoảng hồn, cảm giác như triệu triệu sóng dồn, ngàn ngàn cuồng phong, uy lực khẳng định phải gấp mười lần đẳng cấp thăng thiên thượng thừa của các đạo giả, hay cá nhân hùng mạnh nhất đại lục.

-ÙNGGGGGGGGGGG !!!!!!!!!!!!

Thiên Ma sớm bị văng đi một đoạn, người trượt trên con đường ánh sáng, huyết thổ ra không ít. Nếu chẳng phải Song Kiếm có linh hồn ếm giữ, gia tăng kiên cố phòng thủ thì hắn đã mất mạng từ lâu. Mái tóc trắng đã bị dính huyết một khoảng không nhỏ.

Thiên Đế, đích thực là vô địch, không có đối thủ.

-Người tóc trắng... - Thiên Đế lên tiếng -... ngươi, vì lý do gì mà phải chiếm đoạt Hắc Đế Ấn?

Thiên Ma quệt máu, đáp:

-Để mở cánh cửa Địa Ngục của Uất Hận Thành.

Lần đầu tiên, Thiên Đế lộ ra thần tình không hề dễ chịu, trái ngược với vẻ ung dung ban đầu.

-Thiên mệnh đã định, cánh cửa Địa Ngục sẽ không bao giờ được mở lần nữa, nhân gian không cần, thần ma cũng chẳng muốn, đó là thiên mệnh. Đi ngược lại thiên mệnh, tức là đem thân ra mà chống chọi với cả Tam Giới, chống lại hết thảy mọi thứ? Chẳng lẽ ngươi không hiểu điều đó?

Thiên Ma cười khùng khục:

-Người Uất Hận Thành, từ trước tới nay, vốn chống lại thiên kiếp, đạp đổ cả trời đất mà tồn tại, lay chuyển bách địa vạn hải mà tính tới tồn vong, trong thâm tâm chỉ có chữ " giết ", còn ai nghĩ tới thiên mệnh?

Thiên Đế lặng tâm trước chữ " Uất Hận Thành " trong giây lát rồi nói:

-Nơi đó, không còn chỗ cho sự sống.

https://thuviensach.vn

-Thế thì ta lại càng phải mở cánh cửa Địa Ngục, để nơi nào cũng sẽ phải trở nên giống như Uất Hận Thành!

Dứt lời, Thiên Ma lại lao vào. Song Kiếm vung lên như chớp bão, thực sự thì sức mạnh này của Thiên Ma tuyệt đối thuộc hàng thượng đẳng, phàm là kẻ bình thường, đã sớm nát thây từ lâu, bậc đại cao thủ cũng không thể cản nổi. Nhưng đó là với người, còn với thần, hơn nữa lại là chúa tể của các vị thần lại là chuyện khác.

Thiên Đế lăng thân phiêu diêu trong không trung, khẽ vung bàn tay xuống dưới:

-Thiên Minh Càn Thủ!

-ẦMMM

Không gian hoàng kim bị nứt ra thành từng miếng, rồi nát vụn

Kết giới đã bị vỡ.

...

Ngay lúc Huyết Tà quay lại và nhìn thấy vầng hào quang chói lọi đó, hắn phải che mắt lại.

-BÙMMMMMMMMMM !!!!!!!!!!!

Vầng hào quang nổ tan, rớt ra hai người, Xích Vân và Thiên Ma.

Hai tên này quằn quại trên mặt đất vì nội ngoại thương tích đau đớn.

Kịch!

Thanh âm nhỏ nhoi, nhưng đủ để khiến tất cả mọi người trố mắt.

Hắc Đế Ấn.

Một cục nho nhỏ, trong đêm tối thì đen ngòm, khó nhận ra nó là cái gì.

Xích Vân và Thiên Ma nhìn nhau rồi hai tên điên cuồng lao tới.

Chẳng phải nói, thì hỗn chiến đã lại xảy ra, Chấn Phương và Thụ Cáp cũng bổ đến để giành giật Hắc Đế Ấn.

Thiên Ma mới thò tay, thì Xích Vân đã giữ lại, Xích Vân vươn người, thì Thiên Ma đã tóm lấy chân.

Vọng Quái và Huyết Tà cũng mới vươn tay đòi lấy thì Thụ Cáp và Chấn Phương xuất kích ngăn cản. Hỗn chiến đại nộ, hai bên không ai chịu nhường ai.

Bỗng nhiên, hai bức tường nước rung động mạnh, chúng dần trồi sụt xuống.

" Không xong rồi. Xuyên Tâm Hồ sắp trở về nguyên dạng cũ rồi! ".

-Hoa Anh, Diêu Linh, hai người giành lấy Hắc Đế Ấn ngay lập tức! - Xích Vân hét lên.

Xích Vân đâu có biết là cả Diêu Linh lẫn Hoa Anh phải vừa chịu một Thiên Hà Chưởng của Huyết Tà? Giờ đây hai cô gái gân cốt đã hư nhược khắp chốn, đừng nói là chạy, mà ngay cả đi lại cũng không có khả năng.

Diêu Linh giơ tay ra hiệu không thể làm gì nổi, Xích Vân thất vọng.

Thiên Ma cũng ở trong tình trạng không khá Xích Vân là mấy, bị vài chưởng của Thiên Đế đối với hắn là đủ lắm rồi.

Bỗng nhiên, có bóng ảnh một đôi cánh trong suốt lao tới.

https://thuviensach.vn

Là Hoa Anh.

Cô gái này, đích thực là kiên cường tới cùng.

Thiên Ma gào lên:

-Vọng Quái, Huyết Tà !!!! Cản nó lại !!!

Huyết Tà đang mải đấu với Thụ Cáp, thấy biến, lập tức xuất ra một đạo tử kim hắc huyết lưu chuyển thành một Huyết Tà thứ hai tấn công Thụ Cáp, còn mình thì nhảy ra ứng chiến.

Tử Kim Huyết Kích cuồng nộ phóng ra, hắc khí bao quanh, cuộn lên thành hắc lộ, trong hắc lộ, lại thấy một vì tinh tú theo đó mà lao thẳng xuống.

-Lưu Tinh Huyết Kích!

Xích Vân giật mình.

Còn nhớ năm xưa, để lôi kéo Huyết Tà vào Bất Kiếp Viện, Xích Vân đã phải động thủ với hắn...

... Lưu Tinh Huyết Kích, đã làm Xích Vân sống dở chết dở trong hai tháng liền...

... không những thế, còn suýt giết chết con quái vật Hỏa Thiên Nhẫn, kẻ bảo hộ của Ma Giới.

Hoa Anh không biết chiêu đó uy phong tới mức độ nào, chỉ biết là mình sẽ chết nếu không nhanh tay.

Bạch Phong Chí Mệnh Thỷ một lần xuất là rút chân khí không biết bao nhiêu mà kể, cùng lắm chỉ thực hiện được hai lần. Nhưng trong tình trạng thương thế lúc này, nếu Hoa Anh còn tiếp tục miễn cưỡng xuất chiêu thì chẳng khác nào tự sát.

Nam nhân vốn đã cứng đầu, nhưng không thể khẳng định là nữ nhân kém cạnh hơn.

Đôi khi, họ còn trở nên vô cùng cố chấp.

Tiễn giương, đôi cánh Ngọc Vũ đại phát chân khí bạch quang chói mắt, uy lực khủng khiếp như thánh thần giáng thế lại một lần nữa khai xuất, trong Tà có Chính, trong Chính có Tà, Chính Tà đối kháng liên miên đời đời kiếp kiếp, không gì thay đổi:

-Địa Niên Kim Thuật !!! Bạch Phong Chí Mệnh Thỷ !!!

https://thuviensach.vn

Tiễn bay vun vút như gió bão cuốn trôi vạn vật, mặt đất phía dưới không chịu nổi thứ áp khí khủng bố liền bị nghiến xuống thành một rãnh sâu cả chục trượng, kéo dài theo mũi tiễn bay.

Đôi mắt " bị mù " của Huyết Tà có thể soi rọi toàn bộ tâm hồn của người khác.

" Cô gái này... trong lòng không có chữ " tình " sao? ".

Huyết Tà mỉm cười.

Chà!

Đời người sống, cuối cùng vẫn bị cái tình đè nén.

Nhưng có tình, thì mới sống với nhau được.

Người ta có yêu nhau, thì mới có niềm vui mà sống.

" Cô gái này, chữ " tình " trong lòng đã nguội lạnh từ lâu, nhưng nếu cái tình ấy lại sống thêm lần nữa thì vì " tình " sẽ dám làm tất cả...

... ái chà, nếu mình mà giết cô ta thì chẳng phải đã phá tình của người ta rồi sao? Sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất thôi! ".

Huyết Tà cười.

Lưu Tinh Huyết Kích có uy phong của một quả thiên thạch, sức mạnh tuyệt đối thuộc hàng khó gì chống nổi. Năm xưa, Xích Vân cũng đã dám chân chính đối phó chiêu này, kết cục là bị què quặt suốt hai tháng. Bản thân Huyết Tà hôm ấy còn thảm hơn là bó bột toàn thân suốt nửa năm. Chà, nhớ lại hồi ấy đúng là có nhiều biến cố thật.

-ÙNGGG

Hoa Anh lao thân, tóm lấy Hắc Đế Ấn.

Thiên Ma nghiến răng ken két tức giận. Khổ công tìm Hắc Đế Ấn, giờ lại bị thó mất, đúng là thật dễ khiến người ta nổi khùng.

Nhưng...

... cũng tốt thôi.

Thiên Ma nở một nụ cười quái gở, có trời mới biết là hắn đang cười vì lý do gì.

Xích Vân ngạc nhiên, căn bản Lưu Tinh Huyết Kích vô cùng cường hãn, nhưng có lẽ tại Huyết Tà đã nội thương không nhỏ, nên không còn đủ sức khởi xuất mười phần sức mạnh.

Thực sự, thì cũng không thể nói Hoa Anh gặp may vì Huyết Tà đã nội thương. Lưu Tinh Huyết Kích, dù đã chỉ còn lại bảy phần sức mạnh, song nếu muốn phá hủy một góc Tổ Long Thành thì khẳng định là rất có khả năng. Hoa Anh có thể chân chính đối chiêu, mà lại trong tình trạng thương thế toàn thân như vậy, chứng tỏ tu vi đã tiến một bước khá dài.

Xích Vân ngay lập tức thoát ra khỏi Thiên Ma, có để ý thấy cái cười quái gở của Thiên Ma, song không lưu tâm lắm, chạy về phía Hoa Anh. Thụ Cáp và Chấn Phương thấy Hắc Đế Ấn đã ở trong tay Hoa Anh liền rút lui.

-Tốt quá rồi! - Xích Vân cười, đoạn nắm lấy Hắc Đế Ấn.

-Chúng ta hoàn thành nhiệm vụ rồi chứ? - Hoa Anh khẽ lộ nét vui mừng, dù nàng đã cố gắng kiềm chế, nhưng không thể.

-Chúng ta...

Chưa kịp nói hết câu thì một khối kim quang xuất hiện trong không gian, phát nổ, đánh bay Xích Vân về phía sau.

Thiên Đế lại xuất hiện.

Xích Vân không thể tin được, rõ ràng là hắn đã hạ gục được Thần, có lý nào mà Thiên Đế lại xuất hiện chứ?

Còn chưa kịp nghĩ gì thì một khối tử kim hắc huyết đã biến thành ma trảo tóm chặt Xích Vân. Xích Vân vốn đã đại thương tích, nay lại bị Huyết Tà tóm, nên không thể làm gì khác ngoài việc giãy giụa liên hồi.

-Xích Vân !!! - Hoa Anh hét lên.

https://thuviensach.vn

Xích Vân giờ mới lờ mờ đoán ra được vì sao mà Thiên Ma lại có nụ cười quái gở đến thế.

-Ta chưa nói cho ngươi về Hắc Đế Ấn đúng không? - Thiên Ma cười - Chỉ có một người được chạm vào Hắc Đế Ấn, nếu kẻ khác lại đụng tay vào đó, thì thần bảo hộ Hắc Đế Ấn sẽ lại xuất hiện, ban đầu ta cũng không biết, nên Hắc Đế Ấn đầu tiên ở Anh Hùng Trủng do Vô Ảnh và Huyết Tà đưa về đã làm ta mệt mỏi chết đi được! Về sau, lấy Hắc Đế Ấn, thì bọn tay toàn phải cầm nó thông qua một thứ gián tiếp như găng tay hoặc vải đó! Giờ thì hiểu chưa hả? Ha ha ha ha ha !!!

Xích Vân chưa từng lấy Hắc Đế Ấn bao giờ, nên không biết tới điều này.

Thiên Đế nhìn quanh, thần khí tỏa ra đến kinh người.

Thụ Cáp hỏi:

-Chẳng lẽ đụng vào lần thứ hai sẽ lại làm cho thần bảo hộ xuất hiện lần nữa mà trừng phạt bằng thiên kiếp sao?

-Có lẽ là như thế... - Chấn Phương đáp -... tôi chưa từng lấy hoặc thấy Hắc Đế Ấn bao giờ nên cũng không biết điều này. Nhưng có thể hiểu là mỗi Hắc Đế Ấn được phong ấn bởi " phách " của một vị thần nào đó, nếu chiến đấu mà vượt qua được thiên kiếp đầu tiên, hoặc vô tình mà có được Hắc Đế Ấn, bất kể là do công sức của mình hay người khác, miễn làm chạm tay vào lần đầu tiên thì sẽ sở hữu được Hắc Đế Ấn. Nhưng nếu kẻ khác dám đụng tay vào lần thứ hai, mong muốn chiếm đoạt Hắc Đế Ấn thì sẽ bị phách của thần hiển linh và trừng phạt bằng thiên kiếp, có thể hiểu nôm na là như vậy. Nhưng ngay từ đầu, Xích Vân và Thiên Ma đều có chạm vào Hắc Đế Ấn, Hoa Anh là người đầu tiên sở hữu Hắc Đế Ấn, tức là cô ấy có tư cách chiếm được Hắc Đế Ấn, nhưng Xích Vân đã vô tình chạm tay vào Hắc Đế Ấn lần thứ hai, tức là Xích Vân đã chống lại thiên mệnh, và sẽ bị trừng phạt.

-Ha ha ha ha! - Thiên Ma cười tán thưởng - Chấn Phương ngươi nói đúng đó, nhưng không hoàn toàn. Để ta chữa lại nhé, một khi linh thần đã xuất hiện, thì linh thần cũng sẽ giết cả kẻ đầu tiên có được Hắc Đế Ấn, mặc

https://thuviensach.vn

dù là hắn có thể đã vượt qua được thiên kiếp, với điều kiện là hắn có mặt ở đó. Vậy nên...

Khỏi cần nói tiếp thì mọi người cũng hiểu là Thiên Đế sẽ tiêu diệt cả Xích Vân lẫn Hoa Anh. Chỉ vì vô tình mà Xích Vân đã đẩy cả Hoa Anh lẫn hắn vào chỗ chết.

-Mẹ kiếp! - Thụ Cáp rủa - Tại sao lại có cái luật vô lý như vậy chứ? Chẳng phải là Thiên Ma cũng dám chống lại thiên kiếp sao? Có cớ gì mà hắn lại không bị hứng chịu thiên kiếp lần nữa?

Chấn Phương thở dài. Thiên Ma đúng là có chống thiên kiếp đấy, nhưng mà hắn đâu có giành giật Hắc Đế Ấn lần nữa? Quy tắc là cứ phải theo, nên Thiên Đế chẳng có lý do gì mà giết hắn.

Thực sự, Hắc Đế Ấn được phong ấn bởi những con người trên Thiên Thượng Nhân Gian, chứ không phải bởi bàn tay các vị thần. Thuở trước, một trăm tuyệt đại cao thủ trên khắp Đại Lục Hoàn Mỹ đã phải tụ họp nhau lại, bế quan suốt một năm ròng rã, nhằm dùng năng lực của bản thân để " đánh thức " và " cầu " tới sức mạnh của các vị thần đang ngủ yên nhằm chế trụ Hắc Đế Ấn. Thuật phong ấn, một khi đã phải cầu tới sức mạnh khác chứ không phải của bản thân, thì phải lập ra " quy tắc ". Hắc Đế Ấn được " phách " của các vị thần bảo hộ, khẳng định là rất mạnh. Có điều, quy tắc thì vẫn là quy tắc, quy tắc đặt ra là để cho người ta phá hoại. Quy tắc của Hắc Đế Ấn, chính thực là vô cùng chặt chẽ. Bởi thế gian này không có ai đoạt được Hắc Đế Ấn bằng cách vượt qua thiên kiếp. Lần đầu tiên, nếu ai muốn có được Hắc Đế Ấn, thì phải đối đầu với thiên kiếp, không có cách nào khác.

Nhưng nếu kẻ nào có đủ thực lực mà vượt qua thiên kiếp, tốt thôi. Cứ việc. Kẻ đầu tiên vượt qua được thiên kiếp, vậy là đã đủ tư cách cầm được Hắc Đế Ấn. Nhưng nếu kẻ khác dám cầm Hắc Đế Ấn, thì tức là tên này chưa hề vượt qua thiên kiếp, thì linh thần sẽ lại tiêu diệt kẻ đó. Thiên kiếp thứ hai, mạnh hơn thiên kiếp thứ nhất, nếu người nào vượt qua thiên kiếp thứ hai, nếu muốn sở hữu lại Hắc Đế Ấn đó phải đương đầu với thiên kiếp thứ ba. Phải hiểu, nếu người ta cứ tranh giành nhau Hắc Đế Ấn nhiều lần, càng xuất hiện nhiều thiên kiếp thì " phách " của linh thần sẽ ngày càng

https://thuviensach.vn

mạnh lên đến không tưởng. Và hậu quả khủng khiếp nhất là sẽ phải chiến đấu với một vị thần thực sự, có đủ bản thể hồn phách, khỏi phải mô tả, cũng có thể hiểu, khi ấy thiên kiếp sẽ kinh khủng tới mức nào.

Thiên Ma đưa kiếm lên cổ Xích Vân, nói với Hoa Anh:

-Cô gái, đưa Hắc Đế Ấn ra đây, hoặc là ta sẽ giết hắn!

-Cái gì? - Hoa Anh thất kinh.

Hai bên bức tường nước trong Xuyên Tâm Hồ đang ngày càng rã ra, chẳng mấy chốc hồ sẽ lại ngập nước như ban đầu.

Thiên Đế lúc này, đơn giản chỉ là một " phách " của Thiên Đế thực sự, hoạt động theo " quy tắc " đã định sẵn trong Hắc Đế Ấn từ thuở xa xưa, nên với việc xảy ra trước mắt, không hề quan tâm, cái mà vị thần này quan tâm, là Xích Vân với Hoa Anh, hai kẻ đã đụng vào Hắc Đế Ấn. Sở dĩ Thiên Đế từ nãy tới giờ chưa tấn công là bởi hai người này vẫn chưa thực chân chính dám đối diện với ông ta, đối diện với thiên kiếp. Còn nếu muốn bỏ chạy ư? Không có đâu, một là đối diện với thiên kiếp, thì nếu đủ bản lĩnh sẽ vượt qua. Còn nếu bỏ chạy, thì cũng sẽ bị thiên kiếp truy tìm khắp trời đất này. Điều đó đủ thấy cái sự phức tạp và rắc rối lung tung beng của Quy Tắc trong Hắc Đế Ấn.

Còn Thiên Ma, đích thực là đang dựa vào Quy Tắc mà phá hoại Quy Tắc.

Xích Vân, tuy đang trong tình cảnh bị bắt, nhưng cũng không thể nhận xét một câu rằng đầu óc của Thiên Ma vẫn thuộc hàng đỉnh cao, thậm chí còn hơn cả xưa.

Ban đầu, Thiên Ma cũng chưa hề biết Hắc Đế Ấn này được Thiên Đế bảo hộ. Nhưng khi đã biết là Thiên Đế bảo hộ rồi, thì ngay lúc đó, Thiên Ma đã tính là phải thoát ra khỏi kết giới hào quang kia bằng Hỏa Ngục của Xích Vân.

Và khi Hoa Anh lao tới, Thiên Ma đã ngầm ám hiệu cho Huyết Tà nhẹ tay chút đỉnh, để cho Hoa Anh cầm lấy Hắc Đế Ấn. Và Thiên Ma cũng đoán rõ là Xích Vân vốn chưa hề có kinh nghiệm trong việc lấy Hắc Đế Ấn thì thế nào cũng mó tay vào. Và Thiên Ma đã hoàn thành được ý đồ của mình.

https://thuviensach.vn

-Cô gái, hãy đưa Hắc Đế Ấn đây! - Thiên Ma nói.

Xích Vân lúc này rất muốn triệu hồi con Hỏa Thiên Nhẫn, nhưng chân khí đã quá hao tổn để luyện Hỏa Ngục đại thành nên sức lực đã gần như cạn kiệt.

-Hoa Anh, không được nghe lời hắn! - Xích Vân hét lên - Rời khỏi đây ngay !!!!

Hoa Anh, đích thực là đang tiến thoái lưỡng nan.

Giữ lại Hắc Đế Ấn, thì nhiệm vụ cũng đã gọi là tạm hoàn thành, nhưng Xích Vân sẽ chết.

Nếu giữ mạng cho Xích Vân, thì Thiên Ma sẽ lại có được chiến lợi phẩm, còn nguy hại hơn rất nhiều.

-Đồ đầu to bỉ ổi! Thả Xích Vân ra! - Diêu Linh hét lên - Đồ tiện nhân, đồ bần tiện !!!! Đồ... tiện !!!

Huyết Tà biết rất rõ là Diêu Linh đang chửi mình, liền gân cổ điếc tai, Thiên Ma và Vọng Quái thì méo mặt không hiểu cái quan hệ chết tiệt gì giữa " thằng mù dở " và con " tiểu yêu hồ " kia.

Chấn Phương và Thụ Cáp cũng cảm thấy điếc tai, liền chạy tới nói nhỏ:

-Lúc này đang rất nguy hiểm mà cô nương vẫn còn đùa được sao?

Diêu Linh giật mình vì cái tính khí ương bướng của mình đang khiến Hoa Anh khó xử.

Hoa Anh cúi xuống.

Hắc Đế Ấn chẳng nặng, cũng không nhẹ, chỉ là một mảnh màu đen đen, nham nhở như bị vỡ ra từ một thứ gì đó, trên có hoa văn đứt đoạn phát ánh sáng tà dị.

Vì thứ này, mà đã phải sinh thời Đại Hỗn Loạn sao?

Cả trăm triệu vạn người chết, chỉ vì cái gọi là Hắc Đế Ấn này sao?

-Hoa Anh, cô có muốn Xích Vân chết không hả? - Thiên Ma bực mình, rõ ràng là hắn đang vội vã. Cũng đúng, hiện tại, Thiên Ma chắc chắn rằng đám thủ hạ hạng bét đang quấy rối trong Kính Hồ Cư đang bị binh lính vây khốn, chẳng mấy chốc mà sẽ lần mò tới đây, vậy không phải là bất lợi cho hắn sao?

Hoa Anh nhìn vào Xích Vân.

https://thuviensach.vn

Tên đó thực đáng ghét.

Nếu hắn chết, mà lại được Hắc Đế Ấn, rõ ràng cân lượng hai bên quá chênh lệch.

Thế thì chọn đi còn chờ đợi gì nữa?

Nhưng mà...

... phụ nữ, lúc kiên cường đấy...

... lúc lại yếu đuối.

Thực sự, thì những người đứng ngoài cuộc như Chấn Phương và Thụ Cáp cũng không biết ra làm sao, Xích Vân hay Hắc Đế Ấn? Cái nào mới quan trọng đây?

Huyết Tà lại một lần nữa xuyên sâu vào nội tâm của Hoa Anh.

" Cô gái này, đích thực đúng là vì tình mà dám làm tất cả! ".

" Xem chừng sau này sẽ rất thú vị đây! ".

Hoa Anh đưa Hắc Đế Ấn lên, nói:

-Ta sẽ đưa ngươi Hắc Đế Ấn, ngươi thả Xích Vân ra!

-Được, ném Hắc Đế Ấn qua đây! - Thiên Ma nói.

-Thả Xích Vân ra đã! - Hoa Anh cương quyết, mặc dù tiếng là chịu đầu hàng, song nàng cũng không hề ngây thơ mà tuỳ tiện ném Hắc Đế Ấn.

-Được thôi. - Thiên Ma cười.

Ma trảo vươn lên, ném Xích Vân bay đi, Hoa Anh cũng không thể thất hứa mà không ném lại Hắc Đế Ấn. Vả lại, thất hứa với ai, chứ với Bất Kiếp Viện, thì kẻ đó đúng là đang tự đào hố chôn mình, mà Hoa Anh lại chẳng muốn thế chút nào.

Thiên Ma căng một tấm vải, đỡ lấy Hắc Đế Ấn rồi cuốn lại, nhét vào trong túi áo, không hề vi phạm " Quy Tắc ". Giờ, hắn đã có năm Hắc Đế Ấn, thật là việc hay ho chưa từng thấy, cứ đà này, thì chỉ cần lo hai cái Hắc Đế Ấn ở Thiên Giới và Ma Giới nữa thôi.

Còn nhớ trước kia, Thiên Ma đã từng nói với Hắc Băng về Thập Nhị Bát Tú, có được Thập Nhị Bát Tú, mới mở được cánh cổng dẫn tới Thiên Giới, từ giờ, công việc là nhiều lắm a!

Thiên Ma sau khi thì thầm nhỏ to cùng Huyết Tà điều gì đó thì cùng với Vọng Quái ngay lập tức biến mất trong màn đêm, bước chân phong mãnh

https://thuviensach.vn

chạy như bay trong rừng. Huyết Tà chẳng hiểu vì lý do gì mà ở lại.

Chấn Phương chạy tới, hỏi:

-Không tới mức tàn phế chứ hả anh bạn?

Xích Vân gượng gạo:

-Toi mất một số thứ rồi đó!

Chấn Phương chưa kịp phì cười thì một luồng thần khí khủng bố trấn áp.

Thiên Đế.

Từ nãy giờ anh chàng này đã quên khuấy mất sự có mặt của vị thần này.

Thiên kiếp chuẩn bị tới, mạnh mẽ hơn cả lần đầu tiên.

Hoa Anh không bao giờ dám tin là mình sẽ phải chiến đấu với thần.

Chấn Phương quay lại nói với Thụ Cáp:

-Anh hãy đưa Diêu Linh ra khỏi chỗ này, gặp nhau ở U Lan Thôn vậy.

Diêu Linh mới nghe đến đó liền đáp:

-Không được! Tôi muốn ở lại đây!

Xích Vân quay ra đằng sau, mỉm cười:

-Tôi hiểu tấm lòng của cô rồi, đừng quá lo lắng cho tôi.

-Nhưng...

-Rồi sẽ ổn mà! - Xích Vân cười.

" Nói dối " - Diêu Linh biết thừa là Xích Vân chỉ nói vậy cho nàng an tâm. Đối đầu với thần, mà lại là Thiên Đế, chúa tể của các vị thần, làm sao mà có cái từ " ổn " ở đây?

Dù sao thì Diêu Linh cũng thừa hiểu tình trạng này của mình không có chỗ cho nàng ở đây. Nếu miễn cưỡng, chỉ có vướng tay vướng chân người khác mà thôi.

Thụ Cáp chuyển thân hóa thành Bạch Hổ to lớn vô cùng, nếu so với những con hổ bình thường tuyệt đối phải gấp bốn lần. Bạch Hổ Thụ Cáp cõng Diêu Linh rồi thần tốc như cơn gió chạy mất hút.

" Xích Vân, nếu anh mà chết, thì ta biết làm gì đây? ".

Diêu Linh tự hỏi mình như thế.

Thiên Đế bắt đầu khởi lực chuẩn bị giáng thiên kiếp.

Xích Vân quay người lại, thấy Huyết Tà đang ở đó, liền hiểu ra vì sao tên này vẫn chưa đi, ngay lập tức nói liến thoắng:

https://thuviensach.vn

-Huyết Tà! Cho ta một ít máu đen của ngươi!

Huyết Tà mỉm cười.

Thiên Ma bảo hắn ở lại, chính là vì lý do này.

Huyết Tà chuyển thân thành một đám hắc huyết trôi tới Xích Vân, Huyết Tà hiện ra từ đống máu, nói:

-Chắc là muốn dùng không?

-Chắc!

-Thiên Ma cảnh báo là chớ có quá sức, không thì ta chẳng biết ăn nói với hắn thế nào đâu.

Xích Vân gật đầu chấp nhận.

Hoa Anh và Chấn Phương không hiểu Xích Vân nhờ tới máu đen của Huyết Tà là nhằm mục đích gì.

Huyết Tà cười gằn, tay của hắn ngập hắc huyết hóa thành ma trảo, thần tốc đâm ngập vào cổ Xích Vân.

-Xích Vân! - Hoa Anh và Chấn Phương hét lên.

Tiên huyết phụt ra như suối chảy, một trảo của Huyết Tà, khẳng định là đã đâm vào tử huyệt của Xích Vân, cho dù Xích Vân có mạnh thế nào đi chăng nữa cũng sẽ chết.

Chấn Phương tức điên người, lao tới, Ngũ Hành Đao đại nộ bổ thẳng vào Huyết Tà.

Huyết Tà đứt đôi người thành đám hắc lưu, phiêu diêu trong không gian, đám hắc lưu ấy cười lớn:

-HA HA HA HA HA HA HA !!!!

Chấn Phương tức anh ách, hận nỗi không thể một chiêu giết chết Huyết Tà, liền cúi người xuống lay Xích Vân. Xích Vân lúc này hai mắt mở lớn không chớp, như đã chết.

-Xích Vân !!!! - Hoa Anh gào lên, mà không để ý thấy Thiên Đế đang chuẩn bị giáng thiên kiếp xuống đầu mình.

Thần khí khủng bố chưa từng có, Chấn Phương ngước nhìn lên thì thấy tả thủ của Thiên Đế giáng xuống.

-BÙMMMMMMMMM!

https://thuviensach.vn

Thanh âm rung chuyển toàn bộ Tam Giới, khắp Xuyên Tâm Hồ như bị rung lắc mạnh một cái khiến đất nứt đá lở, phong cuốn mù mịt. Một trận bão lớn thổi tung toàn bộ hai bức tường nước lên tận thiên phủ, đất sụt xuống đến muôn trượng.

Chấn Phương cảm giác mình vẫn còn tồn tại. Anh chàng này hơi ngốc nghếch khi bắt đầu sờ loạn thân thể mình xem có mất mát bộ phận gì không.

-Xích Vân đâu rồi? - Chấn Phương ngạc nhiên, nghi ngờ phong bão đã cuốn Xích Vân đi. Nhưng Chấn Phương cũng không hiểu vì sao mà mình lại không làm sao.

Hoa Anh lúc này cũng mới thoát ra đám bụi mù, hai mắt thất thần ngơ ngác không hiểu sao mình vẫn chưa chết?

Đáp án đang ở trước mặt.

Tả thủ của Thiên Đế đang bị một bàn tay khác khống chế.

Tay của Xích Vân.

Xích Vân lúc này phong mãnh hơn bao giờ hết, mười phần nội lực như được cộng thêm cả năm phần nữa, khẳng định lúc này đã từ Viêu Ma Diệm mà đạt tới Sát Quỷ Diệm, đẳng cấp thứ hai của Diệm Ngục Chiến Quỷ Cấm Môn Quan. Oan Nghiệt Kiếm trong tay hắn trong chốc lát giải khai thứ phong ấn của Vũ Tộc Ẩn Giả trước kia mà bạo mãnh đại phát. Hỏa Ngục phát tán liên miên khiến Hoa Anh và Chấn Phương đại kinh phải thoái lui mấy bước.

Hắc huyết của Huyết Tà, đích thực là một liều thuốc đáng sợ.

Thiên Đế ngước nhìn cái kẻ đứng cao hơn mình, nói:

-Chống lại thiên mệnh, tức là chống lại tất cả.

Xích Vân cười nhạt:

-Thế thì ta sẽ chống lại cả thiên mệnh.

Hoa Anh nghe thấy thế, trong lòng không khỏi xáo động.

Xem ra, hắn dám dùng cả thứ máu đen kinh khủng ấy của Huyết Tà mà bảo vệ cô, chống lại thiên mệnh.

Ra hắn...

... cũng không đến nỗi nào.

https://thuviensach.vn

Hoa Anh thẳng người đứng dậy, nếu Xích Vân đã dám chống lại thiên mệnh, thì cớ gì mà cô lại không dám như hắn?

Chấn Phương vốn không nghĩ là hai người này lại điên khùng như thế.

Đánh nhau với thần ư?

Điên quá!

Nhưng mà cứ thử xem sao...

... biết đâu lại hay đấy?

Và Chấn Phương vác Ngũ Hành Đao lên vai, bước tới.

Ba con người...

... đem thân mình ra mà chống lại cả thiên mệnh.

...

Đã quá giờ Dậu. Ven rừng Xuyên Tâm Hồ. Cách ngày cuối tuần một canh giờ.

-Ngươi chắc là Xích Vân ổn chứ? - Vọng Quái hỏi.

Thiên Ma cười:

-Hắn mạnh lắm, chết làm sao được?

-Nhưng ngươi phải hiểu hắc huyết của Huyết Tà không phải thứ để đùa, nếu Xích Vân cố gắng quá mức, thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

-Ta biết. - Thiên Ma đáp.

Vốn dĩ, Thiên Ma chưa bao giờ có ý định giết Xích Vân.

Thiên Ma có thể đoán được Hoa Anh không phải là người vô tình mà dám giữ lại Hắc Đế Ấn để phí đi mạng sống của Xích Vân. Thiên Ma chỉ là dọa như vậy, còn nếu thực Hoa Anh cương cường không nộp Hắc Đế Ấn thật, thì Thiên Ma sẽ phải tìm cách khác, chứ cả vạn lần không bao giờ giết Xích Vân.

Xích Vân, tuyệt đối là người quan trọng với hắn.

Soạt...

Thanh âm nhè nhẹ khiến Thiên Ma dừng bước, Vọng Quái chạy đằng sau cũng dừng lại theo.

Trước mặt Thiên Ma là hai người.

Một già, một trẻ. Già thì thâm trầm băng lãnh, người thấp, mắt trũng sâu. Trẻ thì phương cường, mạnh mẽ như ác hổ xuất động, mãnh long thăng

https://thuviensach.vn

thiên, người cao lớn, cơ bắp cuộn như sóng dồn đại hải, tóc nâu hơi quăn lại.

Thiên Ma nhìn một chút rồi hỏi:

-Ai đó?

Một giọng trầm trầm vang lên:

-Đã lâu không gặp, Thiên Ma - Tổng quản Mật Nội, vẫn khỏe chứ?

Thiên Ma mới gặp người đó đôi lần, nhưng phong thái này, giọng nói này, đích thực là ông ta.

-Đường chủ Hàn Thuyên? - Thiên Ma hỏi.

-Là ta.

Ngài Hàn đã xuất trận.

...

Kế hoạch của Thiên Ma đã được tính toán vô cùng chi tiết và kỹ càng.

Chỉ có điều, người tính không bằng trời tính.

-Đường chủ Hàn Thuyên hôm nay rảnh rỗi tới đây để giáo huấn gì đám hậu bối chúng tôi đây? - Thiên Ma cất lời.

Ngài Hàn đáp:

-Ồ! Tiện đường thì ghé ngang qua đây thôi. Tuổi già như ta đi ngắm phong cảnh không được sao?

Thiên Ma nheo mắt. Tiện đường ngắm cảnh? Lý do mới nghe đã biết là không hề xác thực một tý nào.

-Vậy tôi không dám cản lối Đường chủ đi ngắm cảnh nữa, chúng tôi đi trước!

Thiên Ma chưa kịp đi thì Ngài Hàn đã nói:

-Dừng lại nào, anh bạn trẻ! Ta nghĩ giữa ta và cậu cần nói một số chuyện đấy!

Thiên Ma thở phì hơi.

" Kiểu này thì chỉ có một khả năng duy nhất là lão cáo già Hàn Thuyên đã đánh hơi được chuyện ở đây... ".

" Phen này khéo rắc rối to rồi... ".

Thiên Ma mỉm cười giả lả:

-Đường chủ quá bộ tới để dạy dỗ tôi sao? Vậy xin lắng nghe!

https://thuviensach.vn

Ngài Hàn khẽ nhếch miệng cười.

" Còn trẻ vậy mà cũng ranh mãnh chẳng kém gì mình. Xem ra, phải hỏi lại ông bạn Hạc Tú về cách dạy dỗ thằng này mới được... ".

-Ta không thích vòng vo... - Ngài Hàn nói -... thứ mà ta cần nói chuyện với cậu hôm nay là Hắc Đế Ấn.

" Rốt cục thì cũng đi thẳng vào vấn đề... " - Thiên Ma thầm nghĩ.

-Đường chủ cần gì ở Hắc Đế Ấn? Ngài nghĩ chúng tôi có sao?

UỲNHHHHHHHHHHHHHHHHHH !!!!!!!!!!!!!!

Một thanh âm khủng bố từ đằng xa vọng lại, kể như là cái tiếng động đó đã nhổ toẹt vào lời nói của Thiên Ma vậy.

Ngài Hàn nhìn về hướng phát ra âm thanh, rồi trầm ngâm:

-Có vẻ náo nhiệt nhỉ? Được thôi, ta có một đề nghị nho nhỏ với cậu, chẳng hay cậu có đáp ứng?

-Nếu trong khả năng của tôi. - Thiên Ma đáp.

-Được, vậy ta sẽ nói luôn. Cậu hãy trao cho ta Hắc Đế Ấn.

" Cái gì? " - Vọng Quái nghĩ thầm - " Trao cho ông ta Hắc Đế Ấn ư? Nếu thế công sức chúng ta thu thập thành công cốc à? ".

Thiên Ma đang tính toán.

Dù gì thì trước mặt một người tên gọi Đường chủ này, Thiên Ma muốn giấu cũng không thể giấu được.

Nếu trao cho ông ta, thì coi như công sức đổ bể.

Nhưng...

... nếu không trao Hắc Đế Ấn thì kịch chiến sẽ xảy ra ở đây. Thiên Ma vốn đang thương tích không hề nhẹ nhàng chút nào. Còn Vọng Quái thì cũng hao tổn chân khí quá nhiều khi đấu với Chấn Phương, giờ lại phải đấu với Hàn Vệ - kẻ được gọi là " Hỏa Trọng Đế " thì thật là bất lợi.

" Lão già này, đã đợi ở đây từ lâu, nhằm trai cò mổ nhau, ngư ông đắc lợi đây mà! ".

-Tại sao Đường chủ lại cần tới Hắc Đế Ấn? - Thiên Ma hỏi.

-Ta muốn giúp cậu, được chứ? - Ngài Hàn nửa hỏi, nửa trả lời.

-Giúp? Tức là thế nào? - Thiên Ma căn vặn.

Ngài Hàn cười thâm trầm:

https://thuviensach.vn

-Hiện tại, Uất Hận Thành và Ngũ Hành Tộc đã liên minh với nhau, họ đã xuất quân đi tìm Hắc Đế Ấn. Bất Kiếp Viện của cậu tuy mạnh, nhưng cậu có dám chắc là sẽ đối đầu với cả hai thế lực đó không?

Thiên Ma nghĩ ngợi.

Nếu quả thực Uất Hận Thành và Ngũ Hành Tộc liên minh với nhau, thì Bất Kiếp Viện sẽ vô cùng bất lợi. Việc truy tìm Hắc Đế Ấn, cả việc truy tìm Thập Nhị Bát Tú, và quan trọng nhất là tìm Tàn Dương sẽ đi vào bước đường khó khăn. Đó là còn chưa kể ba dân tộc phát lệnh truy nã Bất Kiếp Viện. Khỏi phải nói cũng biết tình trạng của Bất Kiếp Viện lúc ấy bực mình như thế nào.

Nhưng Thiên Ma lấy làm lạ, là Ngài Hàn tại sao lại nói thông tin này ra làm gì? Theo như hắn phán đoán, thì chắc chắn Ngài Hàn đã phải trao đổi thông tin gì đó với một số người trong Ngũ Thánh Điện của Uất Hận Thành, vậy nên ông ta mới nắm rõ tình hình như vậy. Giờ, nói lại với Thiên Ma chẳng phải là chỉ đường cho hươu chạy hay sao?

-Vậy khi ngài cầm Hắc Đế Ấn, chúng tôi sẽ được hưởng lợi gì?

" Thằng quỷ này cũng thật là ma lanh... ".

-Ta sẽ bảo hộ cho các cậu.

-Bảo hộ?

-Đúng thế. Ta có vị trí không đến nỗi nào ở Tổ Long Thành và có ảnh hưởng nhất định tới Uất Hận Thành, ta có thể lái chuyện tầm chú ý của mọi người sang hướng khác. Chẳng phải Bất Kiếp Viện muốn tìm Hắc Đế Ấn hay sao? Thế thì ta sẽ tạo điều kiện để các cậu có thời gian thực hiện kế hoạch ấy của mình. Nhưng đổi lại, cậu hay trao cho ta một cái Hắc Đế Ấn.

-Nếu chúng tôi không đồng ý thì sao?

Ngài Hàn cười:

-Thì... chà, ai biết đấy?

Vọng Quái dù đang thấm mệt, nhưng hắn là quái vật, nên khẳng định thực lực vẫn uy phong vô cùng vô tận, liền bước lên phía trước, chân khí trong người đại động.

Hàn Vệ như thể nhận được lời thách đấu cũng bước lên, hỏa nhiệt ngùn ngụt thiêu đốt trên hai tay, khiến Vọng Quái cũng không thể không có chút

https://thuviensach.vn

uý kị.

" Tên Hàn Vệ này, thực lực cường hãn không tưởng, dám đảm bảo có thể một mình chọi nhau với con quái vật Hắc Hổ dễ dàng, thảo nào người ta gọi hắn là Hỏa Trọng Đế. Nếu đánh nhau với hắn thật, e là không ổn. " - Vọng Quái nghĩ thầm.

" Nghe nói tên này từng một chiêu mà hủy diệt phách của Hỏa Thần, chém dọc cả Thiên Lệ Thành. Ta có thể thấy chân khí trong người hắn dồi dào không kể xiết, bất tận như đại hải, mặc dù đang mất sức, nhưng nếu hắn điên khùng lên thì ta cũng không có phần cơ may thắng, chỉ phí hoài công sức mà thôi! " - Hàn Vệ tính toán.

-Ai dà! - Ngài Hàn vỗ lên vai Hàn Vệ - Không việc gì phải nóng vội thế. Chúng ta đang đàm đạo với nhau cơ mà!

Hàn Vệ hiểu ý, liền lui ra sau. Vọng Quái cũng không làm gì hơn, liền cất bước.

-Thế nào? Thiên Ma? - Ngài Hàn hỏi - Cậu có chấp nhận lời đề nghị của ta không?

Thiên Ma cười:

-Đường chủ đã ra lệnh thì tôi cũng không có gì phản kháng. Nhưng tôi cũng nói cho ngài biết, là tôi không bao giờ đưa vật gì cho ai, mà lại không biết rõ nguyên nhân.

-Ý cậu là...

-Ngài cần Hắc Đế Ấn để làm gì?

Ngài Hàn mím môi lại một chút.

" Thằng nhóc này, đúng là quá ma mãnh. ".

-Ta có việc của riêng mình. Mỗi người, ai cũng có bí mật. Ta cũng chưa hề hỏi cậu xem cậu cần Hắc Đế Ấn để làm gì, thì cậu cũng không nên hỏi ta cần Hắc Đế Ấn để làm gì...

Thiên Ma cười:

-Tôi cần Hắc Đế Ấn để mở cánh cửa Địa Ngục ở Uất Hận Thành. Như vậy, tôi đã nói ra lý do của mình rồi đó. Giờ, ngài cũng nên nói cho tôi biết, vậy mới có qua có lại cho vừa lòng nhau chứ!

Ngài Hàn khẽ cười.

https://thuviensach.vn

Lâu rồi, mới gặp một đối thủ xứng tầm thế này.

Vậy phải thử thách một chút đã.

Từ Ngài Hàn, một luồng sát khí lành lạnh tỏa ra.

Luồng sát khí ấy, khẽ phảng phất như cơn gió nhẹ.

Ấy thế mà làm cho cả Thiên Ma và Vọng Quái, cùng vạn vật trong bán kính mấy trăm trượng bị bẹp xuống.

Vọng Quái và Thiên Ma bị phanh thây bởi một lưỡi đao sắc lạnh. Thân thể đóng băng, cứng đờ người, từng mảnh cơ thể nát ra, máu chảy thấm ướt trên băng.

Toàn thân nát ra thành từng mảnh, ấy thế mà vạn lưỡi đao còn chém xuống, thây nát như tương bần.

-Hộc !!!!

Thiên Ma và Vọng Quái thở dốc.

Ảo giác.

Thiên Ma và Vọng Quái vừa mới trải qua một cơn ảo giác kinh hoàng.

Hàn Vệ ở đằng sau Ngài Hàn, tuy không bị ảnh hưởng, nhưng cũng không khỏi kinh sợ trước thứ ảo ảnh đáng sợ này.

-Thế nào? Thiên Ma? Cậu đồng ý với điều kiện của ta chứ?

Vọng Quái tuy thuộc hàng Kiếm Khách thượng thừa, có thể chân chính đấu lại Ngài Hàn, song thứ ảo giác này thật quá đáng sợ. Vừa nãy, nếu Ngài Hàn muốn lấy mạng hắn và Thiên Ma, thì khẳng định là có thừa khả năng.

Thiên Ma cũng nghĩ thế.

" Đường chủ Hàn Thuyên, quả đúng như lời đồn đại... khủng bố chưa từng có. Nếu lão muốn lấy mạng ta ban nãy thì... ".

Căn bản, Thiên Ma và Vọng Quái cũng hơi sơ hở khi tiếp nhận thứ sát khí điên cuồng đó. Ảo giác khiến cả hai mất đi hoàn toàn nhận thức trong khoảnh khắc, nếu không phải tu vi của hai tên cao thâm thì đã sớm sợ vỡ mật mà chết rồi.

Vọng Quái ngước nhìn ra đằng sau.

Vạn vật xung quanh, đúng là vừa mới bị chặt nát. Kể cả gốc cây cổ thụ cũng đang lung lay vì sát khí đã đốn tận vào gốc. Những con thú thì khỏi nói, chết thành một đống máu trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Đáng sợ.

Thiên Ma nghĩ ngợi một lúc.

-Đường chủ Hàn Thuyên, tôi nghĩ là ông nên có lời giải thích rõ ràng.

" Thiên Ma sao vậy? Còn cố chọc tức lão già này ư? " - Vọng Quái lo lắng.

Ngài Hàn cười thâm trầm, sát khí băng lãnh lại trào dâng. Muôn thú trong khu rừng không chịu nổi mà đứt toàn bộ kinh mạch chết hết, chim đang bay gãy cánh mà rơi xuống, chó hoang dùi bọt mép ăng ẳng lăn ra đất, vạn vật lại bị đè xuống lần nữa.

Vọng Quái chấn kinh nhân tâm, liền lui lại về sau.

Còn Thiên Ma thì không.

-BÙMMMMMMMMMMM !!!!!!!!!!!!!

Thanh âm chấn động, luồng sát khí của Ngài Hàn bị đánh bật đi.

Thiên Ma cười:

-Đường chủ Hàn Thuyên đã gần như là vô địch thiên hạ rồi đó. Nhưng mà ngài quên mất một điều...

... tôi là người Uất Hận Thành...

... và nếu tôi muốn giết ngài, thì khả năng ấy không nhỏ chút nào đâu!

Thiên Ma đã phải triệu hồi ra " nó ".

Ban nãy trong kết giới của Thiên Đế, Thiên Ma đã nghĩ tới " nó ", song lực bất tòng tâm, không thể triệu hồi nổi.

Ngài Hàn nhìn " nó ", tất nhiên vẫn giữ khuôn mặt thanh thản nhìn về phía trước, song ngài cũng không dám nửa phần vọng động.

" Nó " là cái thứ này đây.

Một nhân hình cao lêu nghêu, lửng lơ trong không trung. Áo choàng xám tã tượi, rách rưới, bàn tay xương xẩu mang lưỡi hái, khô lâu nhìn chằm chằm vào Ngài Hàn, hốc mắt rực âm tà, đằng sau mang theo một đôi cánh xám đục, tử khí nồng nặc không sao kể xiết.

Ngài Hàn biết thứ này.

Vong Âm Thần.

Ma Giới có năm ma thú mạnh nhất. Hỏa Thiên Nhẫn, chính là kẻ bảo hộ cho Diệm Ngục Chiến Quỷ Cấm Môn Quan...

https://thuviensach.vn

... thì Vong Âm Thần, là kẻ bảo hộ cho Vong Hồn Tiêu Tán Đoạt Tâm Cấm Môn Quan.

Sức mạnh cường hoành, lưỡi hái đã đụng tới ai, thì chắc chắn hắn phải chết. Bòn rút linh hồn người khác trở về Ma Giới, tra tấn ngàn thu, đau đớn trong ác mộng. Hỏa Thiên Nhẫn tai tiếng về sự tàn bạo của mình bao nhiêu, thì Vong Âm Thần cũng chẳng kém cạnh.

Thiên Ma nói không sai, nếu muốn giết Ngài Hàn, thì hắn có đủ tư cách làm việc đó.

Ngài Hàn cười:

-Có lẽ không cần phải vọng động nữa. Ta chỉ cần kiểm chứng xem cậu có thật sự như người ta nói không thôi.

Thiên Ma nhìn Ngài Hàn một lúc.

Dù sao thì hắn cũng đang ở thế bí, vậy nên, cũng phải trao đổi.

Vong Âm Thần lửng lơ trong không trung nhìn chằm mọi thứ.

Thiên Ma bước tới, rút từ trong túi áo ra miếng vải bọc Hắc Đế Ấn.

-Đây là Hắc Đế Ấn, nhưng ngài có thể nói cho tôi biết vì sao ngài cần tới nó không?

Ngài Hàn cười.

-Nếu cậu đã có ý... thì ta cũng chẳng giấu...

-Vì cái gì?

-Vì thiên hạ.

Thiên Ma nheo mắt:

-Nghe nói Đường chủ Hàn Thuyên đã không còn đoái hoài gì tới thiên hạ nữa mà?

-Nhưng thiên hạ lại mời ta, thì ta đâu có thể từ chối?

Chà!

Đường chủ Hàn Thuyên, đúng là kẻ khiến cho ai nấy phải sợ hãi.

-Vậy ngài có trả tôi Hắc Đế Ấn không?

-Có thể, hoặc là không...

Vọng Quái từ đằng sau có hơi chút phản đối, song hắn nghĩ Thiên Ma làm vậy chắc chắn là có ý nên cũng không ngăn cản.

https://thuviensach.vn

-Hãy cầm lấy thứ này. - Thiên Ma nói - Nếu ngài chạm tay trực tiếp vào thì thiên kiếp sẽ khai mở, ngài hiểu chứ?

-Được rồi.

Ngài Hàn cầm lấy Hắc Đế Ấn, mở ra, thấy một cục đen như mảnh vỡ, trên có hoa văn. Đích thực là Hắc Đế Ấn.

-Sau này, ta sẽ cần tới cậu. - Ngài Hàn cười - Chúng ta hợp tác chứ?

Ngài Hàn giơ tay ra, Thiên Ma nhìn một lúc rồi cũng mỉm cười, đưa tay bắt lấy tay Ngài Hàn.

-Vậy xin cáo từ trước!

Thiên Ma bước đi, Vọng Quái từ đằng sau bước qua, không quên ném cho Hàn Vệ cái nhìn khiêu khích. Vong Âm Thần cũng thấy chẳng có việc gì để rút tỉa linh hồn cả nên tiêu thất vào hư vô.

Hàn Vệ nhìn ra đằng sau một lúc rồi hỏi:

-Bố thực sự muốn hợp tác với chúng?

Ngài Hàn cười:

-Khà... dĩ nhiên là không rồi. Nhưng chúng ta sẽ phải cần tới Bất Kiếp Viện. Không có Bất Kiếp Viện, thì câu chuyện sẽ hỏng hết.

-Có thật là bố sẽ bảo hộ cho chúng?

-Mày nên nhớ, chẳng có cái gì là thật cả. Lời nói gió bay mà thôi. Ta sẽ tạm thời bảo hộ cho chúng, nhưng thời gian tới, có thể ta sẽ lùa bọn chúng như lùa vịt một phen.

-Hắc Đế Ấn này thì tính sao?

Ngài Hàn nhìn Hắc Đế Ấn, cười:

-Tất nhiên, là ta không thể giữ cái vật này được rồi, phải là người khác.

-Là ai?

-Rồi mày sẽ biết. Đi nào.

...

-Ngươi thực sự muốn hợp tác với lão? - Vọng Quái hỏi.

-Ha ha! Ngươi lo vậy sao? - Thiên Ma cười.

-Tức là thế nào?

-Có thằng điên mới tin vào lão già đó. Nhưng thôi, ta cứ hợp tác với lão thử xem, vả lại, nếu lão muốn trở mặt, thì cũng chưa chắc đâu à!

https://thuviensach.vn

-Có phải ngươi muốn nói đến...

-Đúng rồi đó, con quái vật Hắc Hổ giờ này chắc là đang chuẩn bị gây đại họa cho cả cái Thiên Thượng Nhân Gian này rồi, tới lúc đó, thì lão già kia sẽ phải điên cái đầu lên mà đối phó.

-Đừng quên lão là Đường chủ.

-Ha... vậy thì ta cũng rất muốn thử xem lão có đủ khả năng xoay chuyển thiên hạ như người ta vẫn nói không...

Cái thời thần linh ngự trị thế gian đã qua đi.

Nhớ lại thuở trước ở Thiên Thượng Nhân Gian, con người chẳng biết cách nào làm ra lửa, phải nhờ tới Hỏa Thần Chúc Dung. Sau này, con người các dân tộc với trí thông minh tuyệt vời đã tự mình làm ra lửa, tạo kênh dẫn nước, ngăn chặn thiên tai. Cuộc sống vì thế cũng ngày một khá hơn.

Đối với các vị thần, đó là điều không thể được.

Linh thần vốn là để ngự trị thế gian này, chi phối mọi đời sống của con người. Nay, con người đang dần ngày càng thoát khỏi sự kìm kẹp của họ.

Các thần linh vừa mới cứu con người thoát khỏi Đại Hồng Thủy xong đấy, mà lại giáng thiên kiếp trừng phạt họ ngay đấy.

Ngày xưa, thiên kiếp giáng xuống liên miên trừng phạt các dân tộc. Ấy vậy mà cuối cùng vẫn còn tồn tại lại Nhân Tộc, Vũ Tộc, Thú Tộc. Bọn họ đều được gọi là " con người ".

" Con người " không những sống sót qua thiên kiếp, mà còn tu luyện võ đạo, pháp đạo, thăng tiến tiên đạo, đề nhập ma giáo, vươn bàn tay tới các vị thần.

Cho tới khi đại chiến giữa chư thần với Ma Thần nổ ra rồi kết thúc, tất cả đều bị chìm vào giấc ngủ, " con người " chính thức làm bá chủ Tam Giới.

Nhưng...

... đó chỉ là cách nói.

Con người mà làm bá chủ Tam Giới ư?

Chuyện đùa.

Nếu muốn làm bá chủ Tam Giới thì phải mạnh hơn thần.

https://thuviensach.vn

Tự cổ chí kim, chưa bao giờ có " con người " dám vỗ ngực mạnh hơn thần.

Song...

... lại chẳng thiếu kẻ còn muốn mạnh hơn cả thần.

Hắc Đế xưa kia đã dùng sức mạnh của mình mà đè bẹp chư thần, lên ngôi bá chủ Tam Giới. Ông ta có tham vọng về uy lực tối cao, và ông ta đã thành công.

Xích Vân đã từng là người như thế.

Hắn muốn dùng bàn tay của mình mà ép buộc các vị thần, như xưa kia Hắc Đế đã từng làm.

Trận chiến với Thiên Đế, có thể khẳng định là đang muốn thử thách cái tham vọng ấy của Xích Vân.

Xích Vân mặc dù đã không còn cái tham vọng đó, nhưng trước mặt một vị thần thế này, Xích Vân lại rất muốn thử sức.

Con người cả.

Tham vọng đã tắt, nhưng kỳ thực vẫn là một mồi lửa cháy âm ỉ mà thôi.

Xích Vân chuyển thân nhanh như chớp, Oan Nghiệt Kiếm hừng hực lửa cháy. Tuy rằng, chưa thể nói đã có thể so sánh với phách của Thiên Đế, nhưng nếu Thiên Đế mà dốc toàn lực ra để giết hắn, cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Thiên Đế khẽ khàng vận song thủ, kim quang xung phát như sóng dập.

-Thiên Minh Thần Phong!

Song thủ vươn lên, xuất chiêu mạnh mẽ, sức mạnh tuyệt đối không thể dùng chữ " khủng khiếp " mà mô tả. Nếu nhân gian còn sáng tạo ra được chữ nào hơn cả chữ khủng khiếp mười lần, thì đó chính là đang mô tả sức mạnh này của Thiên Đế.

Thần phong cuốn như lốc, vọng động toàn nhân gian nhằm thẳng Hoa Anh mà xông tới.

Lại nói, Hoa Anh từ nãy tới giờ gần như ít chiến đấu, ngoài việc bắn phụ trợ giảm bớt nguy hiểm cho Xích Vân và Chấn Phương mà thôi. Cô gái đã đại khai xuất chân khí tới hai lần cho Bạch Phong Chí Mệnh Thỷ, nên không còn sung sức như ban đầu. Vả lại, nếu thực sự Hoa Anh có khỏe

https://thuviensach.vn

hắn, thì cũng không phải là đối thủ của Thiên Đế. Thánh Tiễn Tâm Pháp đã đề thăng lên cấp độ Cửu Phi, với đôi cánh Ngọc Vũ, nhưng chừng đó là quá ít trước sức mạnh khủng bố này.

ÙNGGGGG !!!!!!

Đại cuồng phong cuốn lên trước mặt Hoa Anh.

Xích Vân đã cứu cô gái khỏi cái chết.

-Sao đứng bần thần ra đó vậy? - Xích Vân cười.

Hoa Anh ngây người ra. Toàn thân Xích Vân giờ đã nổi chú ấn màu đen quái dị của Cấm Môn Quan.

Nhớ lại lúc trước, Ẩn Giả có cảnh báo về sự nguy hiểm của Cấm Môn Quan nếu Xích Vân quá lạm dụng thứ sức mạnh này. Bản thân cơ thể Xích Vân đã phải chịu một cỗ tà khí luân chuyển khủng khiếp trong cơ thể, tuổi thọ cũng do thế mà rút ngắn lại. Và Xích Vân có thể chết bất cứ lúc nào.

Chấn Phương gào lên:

-Xích Vân, chúng ta hợp công!

-Được thôi.

Chấn Phương thần tốc lao tới, Ngũ Hành Đao trong tay phát sinh dị biến.

Ngũ Hành Đao hóa thành một thanh trường kiếm, đồng thời phát ra những dòng thủy lưu mát lạnh.

Thủy Hành Kiếm.

Chấn Phương vung kiếm, kiếm xé gió mà lao tới, mặt đất phải nổi sóng, thiên phủ phải chao đảo trước thế tấn công này.

-Thủy Diệt!

Nước tràn ra từ kiếm hóa thành cá voi, mình dài ngàn trượng, thân to phải tới gần một dặm, đổ ụp xuống Thiên Đế. Chiêu thứ bá đạo này, Chấn Phương ít khi dùng bởi sức hủy diệt của nó quá lớn.

Cá voi đổ ụp thân mình xuống, khiến toàn bộ mặt đất rung chuyển.

Thiên Đế quả không hổ danh là chúa tể của các vị thần. Mặc dù " phách " của Thiên Đế nắm giữ sức mạnh chỉ còn bằng một phần mười so với ban đầu, nhưng có thể khẳng định là tuyệt đại cao thủ.

https://thuviensach.vn

Kết giới kim quang bào vệ cho Thiên Đế mạnh mẽ vô cùng, chân chính đón nhận Thủy Diệt mà vẫn không suy suyển.

Nhưng vẫn còn Xích Vân.

-Hỏa Ngục Phi Long !!!

Một con rồng cực lớn chạy dài cả trăm trượng, đầu và thân cuộn lại với nhau thành một cục lửa lớn trên Oan Nghiệt Kiếm. Một chiêu này, suýt chút nữa đã lấy mạng của Thiên Ma khi còn ở Tích Vũ Thành. Thiên Ma có cái may mắn là được Hắc Băng tận lực cứu chữa, cùng với một đống đại bổ dược hoàn của Mộng Dụ cấp cho nên may mắn thoát nạn.

Thiên Đế vươn tay, chiêu thức chói sáng, sức mạnh đề thăng cực điểm. Chứng tỏ vị thần đã không hề đánh giá thấp chêu thức của Xích Vân.

-Thiên Kim Long Thần !!!!

Hắc long ngoác miệng điên cuồng bổ tới, kim long vươn trảo uyển chuyển tiến lên. Hai rồng, hai sức mạnh, tạo thành kỳ cảnh khiến Hoa Anh đứng ở đằng sau có lẽ không bao giờ quên được thời khắc này.

-UỲNHHHHHHHHHH !!!!!!!!!!!!!!!!

Kim quang và Hỏa Ngục, một thứ thì thánh khí, một thứ thì âm tà, đối kháng nhau suốt đời suốt kiếp. Vừa gặp mặt, đã chống phá mạnh mẽ, dị năng lượng phát sinh xoáy nát cả một vùng bán kính tới hai trăm trượng.

Dù sao, Thiên Đế vẫn có cái uy phong của thần, không thể nào để cho kẻ khác làm loạn được.

Xích Vân bị phong cuồng cuốn về phía sau, người lui gần trăm trượng. Song hắn cũng làm Thiên Đế phải thoái tới năm sáu bước.

Thiên Đế liền biến chuyển mục tiêu, song thủ lại quơ lên một đường nữa.

-Thiên Kim Long Thần!

Kim long lại khai xuất, long trảo thánh khí vùn vụt lao tới Hoa Anh đang gắng chống chọi với thương tích trong cơ thể.

UỲNHHHHHHHH !!!

Tiếng nổ vang lên đến ù tai trong chốc lát.

Lẽ dĩ nhiên, Hoa Anh sao có thể xuất chiêu đối chọi?

https://thuviensach.vn

Xích Vân vừa mới bị đẩy lui ra xa, ấy vậy mà chỉ trong nháy mắt đã động thân thần tốc như cơn bão lao thẳng tới che chắn cho Hoa Anh.

Hoa Anh nhìn vào cái bóng của Xích Vân mà trong lòng thấy yên ổn.

Hắn...

... thực sự có thể đem lại cho cô cảm giác yên ổn.

-Không sao chứ? - Xích Vân hỏi.

-Không... không có gì... - Hoa Anh khẽ đáp.

Chấn Phương thấy vậy, bất giác mỉm cười.

Không phải chứ, đang đánh nhau đến điên loạn như thế mà vẫn còn tình tứ được a?

Thủy Hành Kiếm phát biến, nước tan rã bởi một hơi nóng kinh khủng, lửa ngùn ngụt khắp chốn.

Hỏa Hành Thương.

Hoa Anh trông thấy vậy không khỏi thất kinh.

" Cái gì? Một người dùng kiếm lại có thể dùng Trường Binh sao? ".

Các dòng chiến binh, đều có một số sai khác nhất định. Ví như Trọng Kiếm Khách, chuyên sử dụng các vũ khí có trượng lượng lớn như phủ, phủ kích thì phải luyện tập cơ thể cực cường hãn, và hầu hết họ theo hướng thiên về thể lực. Còn Kiếm Khách đúng nghĩa chuyên dùng kiếm lại học tập khá nhiều về tốc độ, kỹ thuật đánh kiếm. Từ đó đủ thấy, binh khí có ảnh hưởng lớn thế nào tới dòng chiến binh, và sức mạnh của chiến binh. Giờ bảo một Trọng Kiếm Khách dùng kiếm, thì ngượng ngịu vô cùng, hay bảo một Kiếm Khách dùng kiếm quay sang xài phủ thì không thể được vì anh ta đâu có đủ sức mà nâng phủ?

Giờ, Chấn Phương lại vừa dùng kiếm, vừa dùng Trường Binh, thật khiến người ta khó hiểu.

Thiên Đế quay sang Chấn Phương, cất lời, thanh âm vang vọng:

-Người kia mang dòng máu Ngũ Hành, là con cháu của thần, điều đó là tự hào. Tại sao ngươi lại dám chống đối bổn thần?

Chấn Phương xoay cây thương lửa trên tay, tàn lửa theo đó mà cuốn lên thành từng đốm lách tách trong không khí:

https://thuviensach.vn

-Ngũ Hành Tộc, là con cháu của thần, nhưng cũng đã sớm tách khỏi thần từ lâu rồi. Các ngươi là thần, song các ngươi cũng vì những thứ ích kỷ muốn thống trị thế giới của mình mà trừng phạt thiên kiếp xuống con người chúng ta. Vậy nên, thần chẳng có gì đáng coi trọng.

Thiên Đế lúc này, dù chỉ là phách, song mang đầy đủ ý niệm, và tâm tư của một vị thần đã từng thống trị toàn Tam Giới cả trăm vạn năm về trước, nên vô cùng tức giận:

-Không biết tới thiên mệnh, ngông cuồng khinh mạn thiên mệnh, vậy bổn thần sẽ cho ngươi chịu chung thiên kiếp !!!!

Song thủ phát kim quang mãnh liệt, gió cuốn như ngàn cơn bão đổ vào Chấn Phương.

-Thiên Kim Phong Thủ!

Chưởng thủ mạnh mẽ đến điên đảo trời đất, hai bức tường nước vốn đã định hạ xuống từ nãy, song vì trận chiến mà nước đã hoặc là bốc hơi, hoặc là bị đánh bạt vào rừng, vậy nên giờ Xuyên Tâm Hồ đã gần cạn, chỉ còn là ngập tới lưng ống chân.

Thanh âm mãnh liệt, cuồng phong quật khởi. Phong có tiếng là trị Hỏa, ấy thế mà trong cơn lốc bão vẫn nhìn ra một cây thương rực lửa lao tới.

-Địa Niên Kim Thuật !!! Xuyên Thiên Hỏa Pháp!

Thương hóa thành vạn thương, hỏa biến thành triệu hỏa, uy phong mãnh liệt vô cùng, bao quanh lấy Thiên Đế:

-Thời của thần các người đã hết rồi !!!

-ÙNGGGGGG !!!!!!

Lại một tiếng nổ nữa rung chuyển Xuyên Tâm Hồ. Cái bụi bay tứ tán khắp nơi.

Thiên Đế với sự bảo hộ của lớp phòng hộ kim quang, nên vẫn không việc gì, có điều, Xuyên Thiên Hỏa Pháp uy lực chẳng phải nhỏ, đã gây tổn hại không ít tới thần khí của Thiên Đế.

Thiên Đế tuy là thần, song thần thì cũng phải tuân theo quy tắc chiến đấu từ ngàn đời nay là có được có thua, có ưu thế - thất thế.

Chính lúc này, Thiên Đế đang bị thất thế.

-Chịu chết đi !!!

https://thuviensach.vn

Thiên Đế ngẩng đầu lên, đã thấy một con quỷ lửa, miệng há ngoác, đứng trên vai nó nó là một kẻ với đôi cánh Hỏa Liệt màu đen đúa đốt cháy không gian.

Xích Vân và Hỏa Thiên Nhẫn cùng tấn công.

Chấn Phương cũng nhân theo đó mà lao vào hợp công, Hỏa Hành Thương lại biến đổi, hỏa nhiệt biến mất, thay vào đó là một lưỡi kích sáng trong vô cùng, thép cực phẩm thượng hạng cũng không thể bằng nổi cái lông của nó.

Kim Hành Kích.

Được chế tạo ra từ hỗn hợp những khoáng chất, hợp kim từ trong lòng đất, cứng rắn vô song. Kim Hành Kích, tuyệt có thể khẳng định là một tối cấp thần binh, Oan Nghiệt Kiếm mà đem chống đỡ cũng chẳng có phần ưu thế mà có khi còn ngược lại.

Hỏa Thiên Nhẫn nắm chắc cả hai tay, hoả nhiệt tuyệt đối nung chảy bất cứ thứ gì, trừ chủ nhân của nó. Hoa Anh đứng từ xa, cách Hoả Thiên Nhẫn tới gần ngàn trượng mà vẫn thấy hơi nóng khủng khiếp đang khiến đầu óc mình quay cuồng vào những cơn ác mộng.

-GRÀOOOOO !!!!

Kim Hành Kích hoá cự đại kích khí, một kích khí bổ xuống, nặng tựa như vạn cân.

-Trảm Nhật Nguyệt !!

Thiên Đế bị hợp công, cũng không hề chậm trễ, xuất ra một chiêu:

-Thiên Minh Càn Thủ !!!!!!

Bổn cũ soạn lại, nhưng uy lực tuyệt đối gấp hai lần so với lúc dùng để trị Thiên Ma.

Xích Vân giật mình.

Hắn quay lại đằng sau.

Hoa Anh đang bị Thiên Minh Càn Thủ đè xuống.

-BÙMMMMMMMM !!!!!!!!!!!!!!!

Khắp rừng cây ven Xuyên Tâm Hồ nghiêng ngả, chấn động tới trận chiến ác liệt giữa thuộc hạ của Bất Kiếp Viện với lính vệ binh và cả người của Độc Tâm. Ai nấy đều hoảng hồn kinh khủng trước sức mạnh đó. Trẻ

https://thuviensach.vn

con đang khóc cũng phải câm bặt miệng. Chó đang sủa cũng phải cắm đầu xuống đất mà run lẩy bẩy, bao con quái thú ở tận Minh Thú Chi Thành xa xôi cũng dẫm đạp lên nhau mà chạy trốn vào hang sâu ẩn nấp. Thiên Lệ Thành tít trên cao cũng bị trận rung lắc tới tận gốc rễ, xích kêu rủng roẻng như báo hiệu ngày tận thế.

...

Mây mù.

Chấn Phương gạt đám mây mù.

Thiên Minh Càn Thủ quả nhiên quá khủng bố, một chiêu, có thể đè bẹp một nửa Tổ Long Thành thành tro bụi.

Chân khí trong người Chấn Phương đã tận cạn. Thủy Hành Kiếm, Hỏa Hành Thương, Kim Hành Kích, chưa bao giờ Chấn Phương biến đổi ra nhiều như thế, hiện tại, anh không còn khả năng để biến đổi Mộc Hành và Thổ Hành nữa. Ngũ Hành Đao đã trở về nguyên dạng, cắm ngập lưỡi trên mặt đất.

Không lẽ kết thúc ở đây?

Xích Vân phía đằng xa cũng không khá hơn.

Dòng máu đen của Huyết Tà tuy có thể đẩy sức mạnh của Xích Vân tăng vọt lên tuyệt đỉnh mười lăm phần công lực, nhưng cũng chính Huyết Tà đã cảnh báo là không được vượt quá giới hạn đó.

Để triệu hồi Hỏa Thiên Nhẫn và điều khiển nó xuất ra một chiêu tối thượng Hỏa Quyền Câu Ngục, Xích Vân đã tăng vọt sức mạnh lên mười sáu phần công lực. Lớp chú ấn màu đen trên người bắt đầu phản tác dụng, quay ra tấn công hắn, đau đớn đến chết đi sống lại.

-Xích Vân!

Tiếng gọi của một cô gái.

Hoa Anh bổ người lao tới, ôm lấy hắn vào lòng mình:

-Xích Vân, anh không sao chứ? Xích Vân! Không sao chứ hả?

Xích Vân dù đang thương tích khắp người, song vẫn cố mở mắt, thở:

-A... cô vẫn ổn... tốt rồi...

Xích Vân gắng gượng đưa cánh tay lên rồi buông thõng xuống.

-Xích Vân! Xích Vân! Này, tỉnh lại đi! Xích Vân!

https://thuviensach.vn

Hoa Anh lay mạnh thế nào, Xích Vân cũng không tỉnh.

-Xích Vân! Sao lại thế này? Trả lời tôi! Sao lại thế này? Đồ điên! Đồ ngu! Tôi đâu có bảo anh phải hứng chịu cho tôi! Hả? Hả?

Ban nãy, Hỏa Thiên Nhẫn với chiêu Hỏa Quyền Câu Ngục, khẳng định, có thể tận hủy phách của Thiên Đế.

Nhưng Thiên Minh Càn Thủ có tầm đánh cực rộng, và lan sang cả Hoa Anh.

Khoảnh khắc ấy, Xích Vân có thể nhìn thấy nét đau đớn khi Hoa Anh bị cả thiên phủ ép xuống.

Và Xích Vân đã từ bỏ tất cả, Hỏa Thiên Nhẫn tiêu thất, Hỏa Quyền Câu Ngục cũng biến mất...

... hắn liều cái thân mà ôm chặt lấy Hoa Anh, để rồi tận trọn trúng Thiên Minh Càn Thủ.

-Xích Vân! Đồ ngu! Ngu như con lợn vậy! - Hoa Anh hét lên - Sao lại ngu thế hả... sao lại thế...

Nước mắt đã chảy.

Lăn trên gò má.

Từng giọt, từng giọt một.

Ngọc lệ lăn xuống bờ má mà rơi vào đôi mắt của Xích Vân.

Cũng...

... giống như...

... hắn đang khóc vậy.

Hoa Anh thầm nghĩ...

Vì nàng, mà hắn theo tới tận Tích Vũ Thành. Bao hành động điên khùng của hắn, thật làm người ta phát mệt.

Nhưng kẻ điên đó giờ đã hứng trọn một chiêu của thần...

... để cho nàng được sống.

Thế gian này...

... sao lại lắm kẻ điên vì tình như thế?

Xích Vân cứ đau đáu một điều mà hắn chưa từng nói...

... là hắn yêu Hoa Anh rất nhiều.

Từ đằng xa, một luồng kim quang xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Thiên Đế tuy vẫn còn, song một chiêu Trảm Nhật Nguyệt của Chấn Phương mà thần khí bị hủy hoại tới giờ chỉ còn bằng bốn phần mười so với ban đầu.

Hoa Anh nhìn lên.

Chính cái thứ đó!

Chính cái thứ đó đã hại Xích Vân!

Người Vũ tộc vốn sùng bái thần linh, họ coi các vị thần cũng như sinh mạng của mình.

Nhưng bây giờ Hoa Anh không nghĩ thế...

... trước mặt nàng, chẳng có thần quỷ gì cả.

Chỉ có báo thù.

Cung giương lên, bốn mũi tiễn lắp vào dây, kéo căng hết cỡ.

-Đừng! Hoa Anh cô nương! - Chấn Phương hét - Giờ cô đang trọng thương, nếu miễn cưỡng dùng Thánh Tiễn Tâm Pháp sẽ bị vong mạng đấy!

Chấn Phương cũng mới vỡ lẽ ra Hoa Anh là người có dòng máu Ngũ Hành không lâu, nên anh biết rất rõ cực hạn nếu ép buộc sử dụng Thánh Tiễn Tâm Pháp.

Hoa Anh cười:

-Cảm ơn công tử... nhưng mà... tôi cũng không còn gì nữa mà... nếu nhỡ tôi chết thật... thì mong công tử...

-Sao?

Hoa Anh nhìn xuống Xích Vân:

-Cho tôi được nằm cạnh hắn.

Thiên Đế phía bên kia cũng cảm nhận được sự nguy hiểm, liền khởi phát sức mạnh chí thượng của mình.

-Thiên Minh Long Thần !!!

Kim long khởi xuất, sức mạnh tuyệt đối có thể hủy diệt cả Xuyên Tâm Hồ này.

Bốn mũi tên trên tay Hoa Anh lóe sắc trắng như ánh thái dương phát quang cả một vùng rộng lớn, tuyệt chiêu này, cô mới chỉ xem sư phụ Ẩn Giả biểu diễn, nếu sai lầm trong việc điều khí, hậu quả chỉ có thể là cái chết.

https://thuviensach.vn

Phụ nữ...

... khi khóc, có thể vô cùng yếu đuối...

... nhưng...

... đôi lúc...

... lại vô cùng mạnh mẽ.

-Tứ Thần Phong Vạn Đoạt Mệnh Thỷ !!!

Bốn mũi tiễn lao đi xé gió, nhưng bốn đường rạch ngang toàn thiên phủ, xẻ địa ngục. Vừa lúc ấy một ánh chớp loé ngang bầu trời, đánh thẳng xuống bốn mũi tiễn.

Tứ tiễn hợp nhất, thành một mũi tiễn vạn phong xoáy tung toàn bộ mặt đất, như triệu vạn ngàn trăm người Vũ tộc cùng xuất tên. Uy phong của cả Tích Vũ Thành, sức mạnh của cả người Vũ tộc đã tập trung trên mũi tiễn này.

Tiễn xoáy thẳng vào miệng Kim long đang há ngoác, xuyên thủng thần khí, chém rồng ra làm đôi, xoáy vào Thiên Đế đứng ở đằng sau.

Thời đại của thần đã hết từ lâu rồi.

-

BÙMMM

Ngọc Vũ vỡ nát thành từng mảnh ngọc, rồi từ sau lưng Hoa Anh, một đôi cánh khác mọc ra. Cánh rực lên một màu thanh khiết, lấm tấm sao sa.

Thanh Tinh Vũ.

Hoa Anh, đã chính thức đề thăng công lực lên Bát Phi.

Chấn Phương ngây người, Hoa Anh giờ đẹp như một tiên nữ giáng trần.

Nhưng đó chưa phải là tất cả.

Thanh Tinh Vũ lại nát thành từng mảnh, sao sa cuộn vào lưng Hoa Anh, một đôi cánh rộng như cánh đại bàng khai xuất, sắc tím lung linh huyền ảo tuyệt đẹp.

Tử Tinh Vũ.

Sức mạnh, lại đề thăng lên một tầng nữa.

Giờ, Hoa Anh chính thức đã lên đẳng cấp Thất Phi, con hạc trên tay cô gái mọc tới bốn cánh.

Hoa Anh cuối cùng đã đại ngộ.

Không bao giờ có thể rũ bỏ tình.

Tình. Có thể vô cùng nguy hiểm, đưa con người ta tới cái chết.

Nhưng, có tình, thì mới có cái mà phấn đấu.

Tâm ý tràn đầy tình cảm, tới một lúc nào đó thì toàn tâm toàn ý cho thứ tình cảm mà mình theo đuổi, đó chính là cái ý niệm của đẳng cấp Bát Phi và Thất Phi hướng tới.

Vũ Tộc Ẩn Giả giờ mà ở đây, chắc chắn bà không thể tưởng tượng nổi đứa học trò của mình đã đề thăng lên cảnh giới này. Chắc chắn bà sẽ ghen tỵ vì hồi trẻ bà không được như nó, rồi bà vui mừng khôn xiết mà ôm chầm lấy đứa đệ tử này. Không những vậy, đề thăng lên một cảnh giới, sức mạnh của Hoa Anh đã đại tiến chẳng biết bao nhiêu mà kể. Tuy rằng, để vươn tới hàng ngũ tuyệt đại cao thủ là còn xa, song bước trưởng thành là không nhỏ, có thể xứng đáng thuộc hàng cao cấp, hơn thế, còn kéo Hoa Anh ra khỏi phút sinh tử vừa rồi.

Nhưng Hoa Anh không vui.

Xích Vân vẫn nằm đó, bất động.

Hoa Anh quỳ xuống, lòng nàng đang xáo động.

Tại sao hắn lại như vậy chứ?

https://thuviensach.vn

Không có lý do.

Xích Vân yêu Hoa Anh, chỉ vì hắn yêu Hoa Anh.

Có lẽ đó là lý do.

Hoa Anh cũng vừa mới nhận ra...

... tình cảm của hắn dành cho nàng...

... tuyệt đối là tình yêu.

Không chút nhiễm bụi trần.

Xích Vân đã dành thứ trong sáng duy nhất còn lại trong cuộc đời đen tối của hắn cho Hoa Anh.

Nước mắt lại rơi...

... nước mắt của sự yếu đuối...

... con người, vốn không bao giờ trân trọng những thứ mà mình đang có...

... tới lúc nó mất đi rồi mới hối tiếc.

-Không biết là ở đây có chào đón cho tôi không?

Hoa Anh và Chấn Phương quay lại, một người đàn ông vóc dáng trung bình, đi theo sau là một thanh niên cao lớn.

Ngài Hàn và Hàn Vệ.

-Các hạ là... - Chấn Phương lên tiếng.

Ngài Hàn tươi cười:

-Tôi tên là Hàn Thuyên. Khi nói chuyện với bậc bề trên, hoặc bạn làm ăn, tôi rất giữ lễ, nhưng với hai vị thì có thể tự nhiên.

Hoa Anh nheo mắt. Hàn Thuyên, cái tên này chẳng phải là quá quen thuộc sao? Bang chủ của bang Hàn Thủy, tiếng tăm vang khắp Đại Lục. Ai lại không biết? Có điều, chuyện gì đã đưa ông ta tới đây? - Hoa Anh thầm nghĩ.

Ngài Hàn có thể đọc được suy nghĩ ấy trong đôi mắt dò xét của Hoa Anh, ông chỉ khẽ mỉm cười, rồi quan sát Xích Vân.

Chà!

Thằng bé còn khóc lóc thuở nào, giờ đã lớn thế này rồi sao?

Cái tên Xích Vân, chính là ngài đặt cho nó chứ ai vào đây?

Ngài Hàn tiến tới Xích Vân, quan sát, bắt mạch tượng rất nhanh rồi đáp:

https://thuviensach.vn

-Chưa chết đâu. Nhưng rất yếu.

Hoa Anh vồn vã:

-Xích Vân chưa chết sao? Ngài nói thật không?

-Ta dám khẳng định là cậu ta chưa chết. Song, cần phải chữa trị ngay.

Ngài Hàn rút từ trong túi áo ra một lọ thuốc, nói:

-Cốt Dịch Chuyển Đoạn này có thể hồi phục tạm thời cho cậu ta.

Thứ này, khẳng định là đồ dung dịch hoàn đan cực quý hiếm, mà bất cứ một vị dược sư nào nhìn thấy cũng khao khát có được nó. Hàn Thủy vốn buôn bán xương của những con quái vật, nên Ngài Hàn đã gạn lọc, tuyển chọn những khúc xương tốt nhất của mấy chục loại quái vật khác nhau, đem tinh luyện liên tục trong vòng hai ngày hai đêm. Công hiệu thì có thể tạm đưa bệnh nhân vào trạng thái " đông cứng " toàn cơ thể trong khoảng một tuần lễ. Toàn bộ hoạt động trao đổi nội thể trì hoãn, nhằm tạo thời gian cho những bệnh nhân gặp nguy kịch mà chưa có thuốc chữa trị. Cốt Dịch Chuyển Đoạn, dù không phải là thuốc chữa bệnh, nhưng khẳng định là một đồ trân quý, không dễ gì có được. Cứ nhìn vẻ mặt của Hàn Vệ tiếc ngẩn tiếc ngơ khi Ngài Hàn đổ một ít cốt dịch vào miệng Xích Vân là biết.

Hoa Anh đã dần cảm nhận được chút sinh khí đang le lói trong người Xích Vân, nàng vui mừng không thể tả.

Ngài Hàn tiếp lời:

-Cậu ta bị Tà Khí lấn át xâm nhập quá nhiều rồi, hiện tại toàn nội thể đang bị thứ Tà Khí ấy phá hoại, theo ta, hai người nên về Tổ Long Thành, gặp các vị dược sư nổi tiếng chữa trị thì mới có hiệu quả.

Hoa Anh và Chấn Phương gật đầu.

Tuy nhiên, với con mắt dò xét của mình, Hoa Anh hỏi ngay:

-Bang chủ Hàn Thuyên đến đây là có việc gì?

Ngài Hàn cười:

-Tất nhiên là ta có việc.

Nói xong, bèn rút cái bọc vải đen đưa cho Hoa Anh:

-Hãy giữ nó cho cẩn thận.

Hoa Anh ban đầu không đoán ra được đó là vật gì, nhưng nhìn vào sự ram ráp xù xì, màu đen đặc cùng ánh hoa văn kỳ dị của nó, cô đoán ra đây

https://thuviensach.vn

là Hắc Đế Ấn.

-Hắc Đế Ấn! Làm sao mà ngài lại có được nó? - Hoa Anh hỏi.

Ngài Hàn không giấu giếm, nói thẳng:

-Hắc Đế Ấn này, ta lấy lại từ tay Thiên Ma.

-Vì điều gì? - Chấn Phương hỏi - Vì điều gì mà ngài lại giúp chúng tôi? Phải chăng là có điều kiện? Và làm thế nào ngài lấy lại được Hắc Đế Ấn từ tay hắn?

Ngài Hàn nhìn sơ qua nét mặt và dung mạo của Chấn Phương, trong lòng không khỏi thầm than: " Người Ngũ Hành Tộc, tư chất tuyệt đỉnh, thông minh đĩnh ngộ, kỳ tài hiếm có ".

-Hắn đang bị trọng thương, ta và con trai... - Đoạn, Ngài Hàn chỉ tay vào Hàn Vệ đứng đằng sau -... đã chiến đấu với chúng một trận kịch liệt. Cuối cùng, Thiên Ma cũng phải bỏ lại Hắc Đế Ấn.

Hoa Anh nghĩ lý do này thật không còn có sơ hở nào để nạy nọc. Có điều, cô cũng có cảm giác có chút gì giả dối trong lời nói này, nhưng điều ấy vô cùng mơ hồ, bản thân Hoa Anh rất khó có thể nhận ra.

Chấn Phương cũng chưa từng gặp Ngài Hàn bao giờ, có điều, cái danh của ông ta thì anh đã nghe rất nhiều từ Hộ Vương Lão Bà. Người này, nguyên là Đường chủ Uất Hận Thành, vì chán nản mà ra ngoài thế giới mới, thành lập ra bang Hàn Thủy, chỉ trong nháy mắt đã thu phục cả trăm bang phái trên khắp Đại Lục, dựa vào thủ đoạn mà thiếu chút nữa đã trở thành Vô Chân Vương, chuyện này nếu xảy ra, sẽ là một thiên thiên đại kỳ sự của Đại Lục. Nhưng không hiểu vì lý do gì, mà ông ta lại từ bỏ vào những giây phút cuối cùng.

Một con người khó hiểu...

... và khó đoán.

-Nhưng vì lý do gì mà ngài lại biết nơi này lưu trữ Hắc Đế Ấn? - Hoa Anh hỏi.

-Thủ lĩnh Ngũ Thánh Điện của Uất Hận Thành là Tần Mạnh Uy, ông bạn già của ta đã nhờ ta giúp sức vào việc truy tìm Hắc Đế Ấn, dù ta đã rời bỏ Uất Hận Thành từ lâu, nhưng vẫn còn có cái tình, chẳng lẽ ta không thể giúp người bạn của ta sao?

https://thuviensach.vn

Hoa Anh cũng đã nghe phong phanh lời đồn của thiên hạ rằng Ngài Hàn xuất thân từ Uất Hận Thành, và lời đồn ấy đã được chính Ngài Hàn xác nhận là thực. Nếu thế, thì chuyện ông ta xuất hiện ở đây cũng không có gì lạ, Thủ lĩnh Ngũ Thánh Điện là người thế nào, Hoa Anh biết rõ. Một người có vị trí khủng bố như vậy trong Uất Hận Thành không ngờ lại nhờ tới sự giúp đỡ của Ngài Hàn, thì phải hiểu con người tên gọi Sát Thủ một thời này ghê gớm tới mức nào.

Hoa Anh tin chắc rằng cảnh giới kiếm pháp, võ thuật của Ngài Hàn đã đạt tới mức khó ai tưởng tượng nổi, có điều vài chục năm nay ông ta sống ẩn mình, không còn khuấy động giang hồ nữa, còn nếu không, thì chuyện ông ta muốn có huyết phong tử vũ trên đại lục là chuyện quá bình thường.

-Vậy ngài có điều kiện gì với chúng tôi? - Chấn Phương hỏi tiếp.

Ngài Hàn cười thâm trầm:

-Anh bạn trẻ, cậu thông minh lắm. Đúng, cái luật trên đời này là có qua thì phải có lại. Ta trao lại cho ba người Hắc Đế Ấn, thì các cậu cũng phải giúp cho ta.

-Giúp như thế nào? - Hoa Anh hỏi.

-Ta cần hai người đảm bảo mạng sống của Xích Vân.

-Tôi... tôi không hiểu lắm... - Hoa Anh ngạc nhiên.

-Thứ võ thuật mà Xích Vân mang trong người là Diệm Ngục Chiến Quỷ Cấm Môn Quan, thứ này, khẳng định là cực cường hãn, mạnh mẽ điên đảo tam giới, có điều, nếu Xích Vân quá lạm dụng vào nó, thì hậu quả sẽ rất là nghiêm trọng. Vậy nên, hai người cần có trách nhiệm trong việc kiềm chế sức mạnh của Xích Vân. Và...

Ngài Hàn thong thả một lúc như muốn thử thách sự kiên nhẫn của Hoa Anh và Chấn Phương.

-Và còn gì nữa? - Rốt cục thì Hoa Anh cũng chưa bao giờ là người biết đợi chờ.

Ngài Hàn trầm ngâm:

-Và các cậu sẽ phải làm một chuyến tới Hoàng Hôn Thánh Điện.

-Vì sao?

https://thuviensach.vn

-Một Hắc Đế Ấn đang ở đó, không lẽ các cậu muốn nó rơi vào tay Thiên Ma?

Dĩ nhiên là không. Hoa Anh nghĩ. Có điều, dường như cô cảm giác con người lặng lẽ khó đoán kia đang lợi dụng mình.

-Tại sao ngài lại biết?

Ngài Hàn dò xét Hoa Anh một lúc rồi nói:

-Có một luật mà hai người nên biết. Đó là chỉ Thiên Tử của Uất Hận Thành và Vô Chân Vương của Ngũ Hành Tộc là biết đích xác các Hắc Đế Ấn đang ở đâu. Nhưng nguyên tắc ấy, và quy định ấy, không phải bao giờ cũng đúng và càng không đúng khi có những thứ khiến nó không thể đúng. Thiên Tử và Vô Chân Vương đã phải tế một lượng máu không hề nhỏ của bản thân trước lời thề năm xưa mà nói ra địa điểm cất giữ Hắc Đế Ấn cho các thuộc hạ cấp dưới của mình.

-Vậy tại sao lại phải nhờ chúng tôi? - Hoa Anh hỏi tiếp - Ở Uất Hận Thành và Ngũ Hành Tộc, cao thủ như mây, họ dư sức có được Hắc Đế Ấn!

Ngài Hàn mỉm cười:

-Vấn đề này... cả ta và anh bạn đều hiểu, đúng không? Vậy hãy giải thích cho cô gái này đi.

Hoa Anh quay sang Chấn Phương, Chấn Phương thầm nghĩ một lúc rồi nói:

-Có một lời nguyền rằng: chỉ có những ai đã rời bỏ nơi sinh ra mình mới có tư cách tìm Hắc Đế Ấn. Và Hắc Đế Ấn cũng chỉ chấp nhận những người như thế.

Lời nguyền đó, đích thực vô cùng đơn giản, nhưng là đơn giản với Hoa Anh, hay với Diêu Linh, hoặc Thụ Cáp. Chứ với Ngài Hàn và với Chấn Phương, thậm chí là cả Xích Vân thì thực khó khăn. Nên nhớ, người Uất Hận Thành và người Ngũ Hành Tộc chưa bao giờ đặt chân ra ngoài lãnh địa của mình. Một bên thì đắm chìm trong tội ác, một bên thì ngập trong lớp hào quang gia tộc, nên những gì bên ngoài đối với họ không đáng quan tâm. Xích Vân, hay Ngài Hàn, hoặc là Chấn Phương đã ra đi khỏi Uất Hận Thành và Ngũ Hành Tộc, nhưng cái tâm của họ vẫn chưa tuyệt tình với những nơi mình đã sống, đã từng lớn lên. Thế nên, khi Xích Vân chạm vào

https://thuviensach.vn

Hắc Đế Ấn lần thứ hai, thì ngoài chuyện đó là thiên kiếp khủng bố theo Quy Tắc giáng xuống, còn một phần quan trọng hơn là bởi vì Xích Vân vẫn còn cái tình với Uất Hận Thành, và thiên kiếp cũng mạnh hơn theo cấp số nhân.

Người ta tin lời nguyền ấy là do Thiên Tử và Vô Chân Vương sắp đặt với nhau trước, và ếm lên Hắc Đế Ấn, nhằm tránh chuyện những kẻ trong Uất Hận Thành và Ngũ Hành Tộc nổi lòng tham mà rắp tâm đoạt Hắc Đế Ấn. Điều oái ăm trong lời nguyền là ở chỗ: chỉ những người thuộc Ngũ Hành Tộc hoặc Uất Hận Thành mới có đủ tư cách có Hắc Đế Ấn, nhưng những người đó phải từ bỏ và tuyệt tình nơi mình đã sinh ra. Tất nhiên, là trong suốt mấy ngàn năm qua, cũng có những người vì sức hấp dẫn bí ẩn của Hắc Đế Ấn mà rời bỏ, điển hình như tổ chức Bất Kiếp Viện của Uất Hận Thành đã tồn tại từ rất lâu rồi. Song, những người như thế, thực sự là rất ít, chưa tới hai chục người. Và những người đó cũng không hề may mắn, vì suốt cuộc đời, họ chưa bao giờ từng biết nơi nào cất giữ Hắc Đế Ấn chứ đừng nói là đụng chạm vào nó để hứng chịu thiên kiếp.

-Vậy, cô hiểu rồi chứ, cô gái? - Ngài Hàn nói.

-Tôi đã hiểu.

-Vậy thì... còn chờ điều gì nữa? Việc đầu tiên mà hai người cần làm là đưa Xích Vân đi chữa trị ngay, nếu không, cậu ta sẽ chẳng ổn một chút nào đâu. Hãy nhớ, tới Hoàng Hôn Thánh Điện để tìm Hắc Đế Ấn.

Chấn Phương và Hoa Anh nhìn nhau, rồi một người tung cánh bay lên cao, người kia ngự phi kiếm, đồng thời mang Xích Vân đi theo.

Hàn Vệ nhìn bóng ảnh mất hút dần trong màn đêm rồi hỏi:

-Cha thấy những người đó có đủ tin cậy mà giao Xích Vân cho họ không?

Ngài Hàn khẽ cười trong miệng:

-Ha! Nếu như bọn họ chẳng đủ thực lực thì ta đã giết họ từ lâu rồi. Song, hai người này thực chẳng phải bình thường đâu. Nhất là cô gái Vũ Tộc đó, trong tương lai, sẽ dần trở thành một nhân vật không hề kém cạnh ta chút nào đâu.

Hàn Vệ ngẫm nghĩ một chút rồi như sực nhớ ra điều gì, nói tía lia:

https://thuviensach.vn

-Thôi chết! Thằng Phi sao chưa thấy đến? Chẳng phải chúng ta đã đánh thư gửi cho nó là tới ngay đây rồi sao?

Ngài Hàn cũng động tâm. Phải nói là ngài đã quên khuấy mất chuyện này.

-Khéo chừng... - Ngài Hàn thở dài -... nó bị vồ rồi cũng nên.

-Cha đừng nói vậy chứ! - Hàn Vệ kinh ngạc.

-Hàn Phi tuy lười nhác, song nó không bao giờ dám trễ hẹn, nhất là khi bố nó hẹn. Nay đến chậm thế này, thì chỉ có một khả năng duy nhất là nó bị vồ.

Vừa lúc ấy, một tiếng chim kêu.

Và lại một tiếng chim kêu nữa.

Ngài Hàn ngạc nhiên, chẳng phải đó là tiếng kêu của Thiên Bạch Thần Ưng sao?

Nếu không phải việc quan trọng thì Thiên Bạch Thần Ưng không bao giờ cất cánh.

Hai con Thiên Bạch Thần Ưng lao xuống, chân có gắn những cuộn thư nho nhỏ. Hàn Vệ gỡ từng cuộn ra, và mặt hắn bắt đầu xám xịt lại, xám hơn cả bóng đêm đang ngự trị.

Bức thư thứ nhất có ghi:

Hàn Thanh đã bị úp.

Bức thư thứ hai:

Thái Nhật khởi quân ở Kiếm Tiên Thành.

Ngài Hàn cũng đọc lá thư, dù có hơi chút chấn động, nhưng vẻ mặt băng giá của ngài lại hiện hữu, trái ngược hẳn với cái mặt nhăn nhúm như tấm giẻ nhàu của Hàn Vệ.

-Bọn Thái Nhật khốn nạn! - Hàn Vệ rủa - Chúng nó ăn phải phân chó của thằng Gia Đoàn rồi! Thế nên mới đánh úp chúng ta! Thằng Hàn Thanh bị vồ mất rồi!

Ngài Hàn lặng yên suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

-Chẳng biết là ba anh em họ Thái có hỗ trợ được Hàn Thanh điều gì không nữa?

https://thuviensach.vn

Ba anh em họ Thái, vốn được giao trách nhiệm tới Phạt Mộc Lĩnh điều tra Bất Kiếp Viện, sau là đưa thư cho Hàn Phi, và cuối cùng là tới Tổ Long Thành, đề phòng có biến xảy ra với Hàn Thanh. Kế hoạch này là do Ngài Hàn soạn ra, và thật không thừa một chút nào.

-Bố! Hàn Thanh...

-Im nào! Mày đừng cuống cuồng lên như vậy! Theo tao thì Hàn Thanh sẽ ổn thôi?

-Sao cha lại nghĩ thế?

Ngài Hàn lặng lẽ cười:

-Yên tâm. Dự cảm của ta không sai chút nào đâu. Thằng lỏi con ấy còn dai lắm, hơn cả bố của nó kia.

-Cha chắc chắn?

-Chắc. Giờ, chúng ta cần đưa Hàn Thanh đi một nơi khác thôi.

-Đi nơi khác?

-Thằng Hà Gia Đoàn chơi bài này, tức là nó ép Hàn Thanh phải động thủ, và đằng nào thì Hàn Thanh cũng sẽ bị truy lùng thôi. Gia Đoàn đã chuẩn bị sẵn chuyện này để vây bắt Hàn Thanh.

-Con không hiểu lắm.

-Đơn giản thôi. Mày cứ tưởng tượng xem, nếu thằng khác vác gạch đập vào mặt mày thì mày sẽ làm gì?

-Con sẽ vặt chết nó. - Hàn Vệ đáp.

-Đó. Hàn Thanh đang bị bọn Độc Tâm vác đá đập vào mặt, và nếu không muốn sưng mồm thì Hàn Thanh phải giết bọn Độc Tâm. Và thằng Gia Đoàn sẽ lợi dụng cái lý do này mà gây chiến với chúng ta, tựa như vừa ăn cướp vừa la làng đó.

-Thằng chó đẻ!

-Giờ mày rủa cũng không ích gì. Than vãn kêu ca chẳng bằng ra tay hành động. Giờ chúng ta sẽ viết một bức thư cho Trưởng lão Tổ Long, ông già ấy cũng đã ăn vàng bạc của tao nhiều quá rồi, bụng ních mỡ, giờ phải cho lão hoạt động chút.

-Cha muốn ông ta cứu Hàn Thanh?

https://thuviensach.vn

-Đúng. Ông ta sẽ đưa Hàn Thanh ra ngoài Doanh Trại Liên Quân, ở đó có bến thuyền của ta, thằng Hàn Thanh sẽ lênh đênh trên biển một thời gian, đợi tai qua nạn khỏi rồi tính tiếp.

-Vậy còn chuyện ở Kiếm Tiên Thành?

-Chẳng có gì phải lo cả. - Ngài Hàn cười - Có ba ông bạn già và đặc biệt là có mẹ mày ở đó, lẽ nào thằng già Khuất Bá dễ bề hành động thế?

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 26

Hai canh giờ trước.

Trúc Mai lần theo con đường đi vào khu rừng tre.

Sau một hồi tìm kiếm, nàng nhìn thấy cả bãi chiến trường ngổn ngang băng tuyết, nước, và cả những dòng lôi điện nổ nhấp nháy chưa dứt.

-Hàn Thanh! - Trúc Mai gào lớn.

Không có tiếng trả lời.

-Hàn Thanh!

-Hàn Thanh! Chàng ở đâu?

-Hàn Thanh!

-Hàn Thanh!

Trúc Mai sau một hồi lâu gọi khản cả cổ thì ngồi thụp xuống, nước lạnh ngắt bắn tung toé.

Đương lúc nước mắt ràn rụa khắp khuôn mặt Trúc Mai, thì một bàn tay ấm áp che mắt cô:

-Đoán xem ta là ai nào?

Trúc Mai thảng thốt quay lại về phía sau.

Hàn Thanh còn sống.

Trúc Mai vui quá đỗi, rồi nàng chuyển sang giận hờn, tay đấm liên tục vào ngực Hàn Thanh:

-Đồ điên! Chàng là đồ điên!

Đấm xong, thì gục đầu vào ngực Hàn Thanh mà khó tức tưởi. Phụ nữ là thế, yêu, rồi lại giận, rồi lại yêu, thành quy luật cả rồi.

Hàn Thanh khẽ vuốt tay vào mái tóc của Trúc Mai, rồi cười.

https://thuviensach.vn

Những con hổ của Vạn Hóa Thành đã khiến Hàn Thanh trải qua nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất cuộc đời.

Nhưng con rắn thì lại là thứ máu lạnh.

Nó biết nguy hiểm ập tới, nhưng tốc độ đã giúp nó thoát khỏi cái chết.

Suy cho cùng, thì Hàn Thanh đã bị yếu thế từ lâu, khi mà Gia Tập đã sử dụng tới Mãnh Hổ Thiết, nhưng có cái là tốc độ của Mãnh Hổ Thiết thì không thể bằng cây Băng Xà Kích được. Con rắn nhanh hơn đã uốn người tránh lôi điện, làm một cú đớp chí tử. Bằng vào sự may mắn, và chút liều lĩnh, mà cuối cùng, Hàn Thanh đã chiến thắng.

Nhưng cái giá mà Hàn Thanh phải trả cũng không nhỏ, vài cái xương sườn đã gãy, nội thương khắp cơ thể.

-Em sẽ đưa chàng ra khỏi Tổ Long Thành! Chúng ta sẽ nhờ Thái Âm và Thái Dương đưa đi!

-A... hai anh chàng đó đến rồi sao?

-Chúng ta đi thôi!

-Khoan đã! - Hàn Thanh cười - Chiến thắng thì phải có chút lợi phẩm chứ!

Hàn Thanh chỉ tay, Gia Tập đang trôi nổi lềnh phềnh trong làn nước lạnh buốt:

-Em ra đó, tìm lấy cây Mãnh Hổ Thiết!

Trúc Mai theo lời Hàn Thanh, nàng có hơi rợn trước xác của Gia Tập, nhỡ đâu hắn tỉnh dậy thì sao?

Vã mồ hôi, và sau một lúc khoắng tay xuống làn nước ngập tuyết và băng lạnh giá, Trúc Mai đã tìm thấy chiếc chùy Mãnh Hổ Thiết. Cô gái có vẻ hơi nặng nhọc khi cầm lấy chiếc chùy này.

Hàn Thanh mỉm cười, anh lôi từ trong người ra một cuộn vải, làm vài động tác niệm thuật:

-Phong Ấn!

Mãnh Hổ Thiết hóa thành đạo lôi quang sáng loé lao vào cuộn vải. Hàn Thanh buộc lại cuộn phong ấn rồi cùng Trúc Mai rời khỏi hiện trường. Sau khi hai người vừa mới đi, thì các lính vệ binh Tổ Long Thành cũng mới tới

https://thuviensach.vn

nơi. Chuyện như cơm bữa, các lính vệ binh luôn luôn là người có mặt muộn nhất.

-Chúng ta đi đâu đây? - Trúc Mai vừa chạy, vừa khoác vai Hàn Thanh vừa hỏi.

Hàn Thanh nghĩ thế nào cũng có người đánh thư cho Ngài Hàn về việc anh bị bọn Độc Tâm vồ. Thế nên, Ngài Hàn sẽ có cách xử lý hữu hiệu, cùng lắm là phải mai danh ẩn tích một thời gian.

-Em có muốn đi cùng với ta không? - Hàn Thanh hỏi.

-Đi đâu mới được chứ?

-Bất cứ đâu. - Hàn Thanh cười.

Trúc Mai đỏ mặt, khoé miệng khẽ mím lại:

-Em là người của chàng rồi, nên chàng đi đâu là em theo đó thôi.

Hàn Thanh cười.

Bản thân ta có sống được...

... là vì ta có người thân.

Những con người sẽ theo ta tới cuối đời.

...

Thái Âm và Thái Dương đang áp đảo Hắc Bạch Song Điểu. Một phần, là vì hai người này quá mạnh. Phần nữa, là do Song Điểu cũng đã lâu chưa từng gặp hai đối thủ nào xứng tầm như thế này.

Thái Âm vung roi:

-Địa Niên Kim Thuật! Cửu Tiên Trận!

Roi hóa thành cửu ảnh, nhập nhòa vô định trong gió, lao vun vút khiến Hắc Điểu không khỏi hoa mắt một phen.

-Địa Niên Kim Thuật! Nguyệt Kiếm Đạo!

Mảnh trăng lưỡi liềm sáng ánh lao thành từng đợt chống phá Cửu Tiên Trận. Hai bên công kích dữ dội, roi vung như ảo ảnh, kiếm khí nhanh điên cuồng, chẳng mấy chốc mà đã xới tung toàn bộ nền gạch xám dưới chân. Các vị Trưởng lão Tổ Long chắc chắn sẽ ca thán một hồi về cái chuyện công trình công cộng bị hủy hoại cho mà xem.

Thái Âm với cây đại phủ của mình đang áp đảo Bạch Điểu. Thực sự thì Bạch Điểu đang mải dò xét Thái Âm, hắn là kẻ có kinh nghiệm trên giang

https://thuviensach.vn

hồ, nên không dám vọng động nhiều, chỉ muốn Thái Âm lộ ra toàn bộ thực lực của mình. Nhưng Thái Âm cũng chẳng phải là kẻ để Bạch Điểu dễ dàng lỡm mặt như thế, anh ta cũng chưa thể hiện hết một nửa sức mạnh của mình, chỉ có điều là một nhát phủ bổ xuống là mỗi lần một phần Tổ Long Thành rung nhẹ lên một cái.

Hai bên đang đại chiến hết sức căng thẳng thì những tiếng bước chân dồn dập đến ngày càng rõ hơn. Khéo chừng, có cả ngàn lính vệ binh sắp đổ xô đến đây, mà chuyện này thật chẳng hay ho chút nào, nhất là đối với Hắc Bạch Song Điểu.

Bạch Điểu lui thân về phía sau, hét lên:

-Đi thôi Hắc Diệu! Không thể ở đây lâu đâu!

Hắc Diệu Điểu thực sự là kẻ điên cuồng khát máu chiến đấu, song lệnh của Hà Gia Đoàn chỉ là đánh vừa tới mức, thấy được thì rút nên hắn cũng phải rời khỏi trận chiến.

Hai nhân ảnh một đen một trắng mất hút vào trong màn đêm cao vời vợi.

Thái Âm vác phủ lên vai, nói:

-Đi thôi, Thái Dương! Chúng ta còn phải tìm tam thiếu gia nữa!

Tam thiếu gia là cái mỹ từ mà mọi người trong Cửu Diệu thường hay gọi Hàn Thanh. Chứ với Ngài Hàn là chỉ có thằng quỷ con mà thôi.

Thái Âm và Thái Dương cũng nhanh chóng rút khỏi trận chiến. Trên đường đi, Thái Âm nói:

-Chẳng hiểu là thằng cha Thái Bạch làm ăn thế nào nữa?

-Yên tâm. Hắn mà đã ra tay thì đừng hòng ai sống được.

Gần nửa canh giờ trước, gia viên của Hà Gia Đoàn.

Thất Hiền Sứ Giả lo ngại.

Một người toan tính như lão, thì không thể không lo ngại.

Song cũng không thể không vui.

Độc Tâm đã chính thức khai chiến với Hàn Thủy. Hà Gia Đoàn quả thực là kẻ chịu chơi nhất mà Thất Hiền Sứ Giả từng biết. Bao thằng Nguyên Phong của Chu Tước, hay Minh Chí Bảo của Bát Đỉnh Điện, cũng không bằng nổi thằng Gia Đoàn này - lão cười thầm.

https://thuviensach.vn

Hàn Thủy nắm giữ rất nhiều các khu thương đàn, khu vực buôn bán, khu đóng thuế, xung quanh lại có vây cánh hùng mạnh như bang Long Hổ, Cuồng Sư, hay Anh Hùng Hội. Ấy thế mà Gia Đoàn dám cho đàn em tới đập thẳng vào mặt Hàn Thanh, lại còn xồ quân ở Kiếm Tiên Thành - đại bản doanh của Hàn Thủy. Kế hoạch của Gia Đoàn cũng thật là căn cơ kỹ tính. Hắn đã liên hệ và móc ngoặc với rất nhiều các vị trưởng lão Tổ Long. Muốn nhờ được mấy lão già này thì phải cần tiền. Mà tiền chẳng phải là vấn đề với Gia Đoàn. Gia Đoàn đã biến vụ đột kích của Độc Tâm trở thành một vụ " đả thương và gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới tính mạng co người và an ninh Tổ Long Thành ". Một bản tội trạng rất mỹ miều cho Hàn Thanh. Hàn Thanh có trách thì chỉ biết trách ông trời. Nếu hắn không đánh trả, thì sẽ bị Gia Tập giết, như vậy lại càng tốt cho Độc Tâm quá! Còn nếu Hàn Thanh phản kháng, mà chắc chắn là thằng này sẽ phản kháng, thì sẽ bị gán cái tội " gây thương tích, có hành vi nguy hiểm tới xã hội ". Cái tội này, đã đủ để tống Hàn Thanh vào nhà lao, mọt gông cả đời cũng chẳng ra được. Thằng khỉ Hàn Thuyên đúng là có thế lực lớn thật đấy, nhưng mà dẫu hắn có ra tay thì cũng muộn rồi. Bộ sậu thi hành án ở Tổ Long Thành đã ngập ngụa trong vàng bạc của Độc Tâm, nên chẳng dễ gì mà mấy con lợn già kia chịu nghe theo Hàn Thuyên. Vì một lẽ, Hàn Thuyên dẫu có hứa hẹn, thì cũng ở mãi tận Kiếm Tiên Thành, " thổ " của Hàn Thủy ở Tổ Long sao mà bằng " thổ " của Độc Tâm? Hà Gia Đoàn đã chịu để cho các lão già ngồi không hưởng sái lộc hàng năm. Mỗi người được một phần. Vậy là quá thơm tho rồi còn chi? Hoặc giả dụ, nếu Hàn Thanh có trốn ra khỏi Tổ Long hôm nay, thì " thổ " của Hàn Thủy ở Tổ Long cũng sẽ bị dẹp tiệm sớm. Đằng nào cũng chết cả. Không què chân này thì cũng cụt tay kia. Thằng Gia Đoàn đúng là khiến người ta sợ mà! - Thất Hiền Sứ Giả cảm thán.

Còn ở Kiếm Tiên Thành, thì bản thân Gia Đoàn cũng chẳng mong là sẽ lật đổ được Hàn Thủy dựa vào binh lực của Khuất Bá và bọn Ngũ Thái. Khuất Bá và Ngũ Thái thì đúng là những con quái vật thực đấy, nhưng nên nhớ, Hàn Thuỷ còn có ba con cáo già Lăng Khê, An Dương và Tử Khách, thậm chí, có cả Thánh Diệt Phụng Dương thì Thái Nhật còn lâu mới có cửa thắng. Tuy vậy, cái mục đích chính ở đây là giáng một đòn mạnh vào Hàn

https://thuviensach.vn

Thủy. Một trận chiến kinh thiên như vậy, thì làm sao các vị trưởng lão điều hành Kiếm Tiên có thể ngồi yên? Chẳng ai muốn mua rắc rối vào mình. Và để rắc rối không dây vào mình, người ta sẽ phải ra tay trước, đẩy cái rắc rối ấy đi. Hàn Thuỷ chính là cái rắc rối đó. Niềm tin của họ sẽ bị lung lay trước một bang phái vừa trải qua trận đánh nhau. Hơn nữa, chẳng thiếu những người trong bụng ấm ức Hàn Thuyên. Vậy nên, cho dù Hàn Thuyên có cả sự trợ giúp đắc lực từ phía Không Không Đạo Nhân thì hắn cũng chẳng thể làm gì hơn. Công nhận là Không Không trưởng lão có thân thiết và chí tình đấy, song cái Kiếm Tiên Thành không phải là do một mình ông ta quản lý, những người khác để đi đâu? Làm sao mà vứt họ vào sọt rác được? Có nó đào mả! Một ý kiến của Không Không, sao chống lại bao ý kiến của những thằng thích ý kiến vì đã lâu chúng nó chẳng được có ý kiến?

Thất Hiền Sứ Giả nghĩ vậy, nên lão hơi lo ngại. Cái lo ngại của lão cũng chính đáng, không có hổ thẹn với lương tâm chút nào, mặc dù là lão chẳng có cái lương tâm chết mẹ gì cả. Số là lão quan hệ với Hàn Thủy, lẫn cả Độc Tâm. Nay Độc Tâm gây hấn, thì lão cũng phải có trách nhiệm. Nên nhớ, là Hàn Thuyên đã từng nhờ lão tới nói khó với Gia Đoàn về chuyện mở " thổ " trên Kính Hồ Cư, lão đã nhận lời giúp, tức là, lão có cái mà phải suy nghĩ về mối quan hệ. Con cáo già Hàn Thuyên thế nào cũng sẽ vời lão can dự chuyện này, đến lúc ấy, thì lão cũng chưa biết là nên vừa lòng ai? Vừa lòng Độc Tâm, thì người ta chửi lão tráo trở, thằng già chó cắn. Vừa lòng Hàn Thủy thì lão đã khai tử chính mình, thằng Hà Gia Đoàn muốn giết con cáo già Hàn Thuyên còn được, chứ lão là cái khỉ gì mà nó không dám xử? Là con cháu của Hoàng Đế, cái mạng và cái danh, đằng nào cũng quan trọng, đem cân lên thì cũng không biết cái nào nặng hơn? Khổ vậy.

Nhưng cũng vui thôi. Chà! Đằng nào thì cũng khó xử như nhau. Thế thì kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Hàn Thuỷ giờ lâm vào khó khăn rồi. Ai cũng đẩy ra, ai cũng nghi ngại. Thì cớ sao lão phải theo mấy cái luật lệ vớ vẩn trên giang hồ? Độc Tâm thực sự là món lợi béo bở mà lão cần nhắm tới. Cứ nhìn vào khoản thu nhập của Độc Tâm từ thành Tây là khiến người ta phải ứa nước miếng. Có lý nào thằng Gia Đoàn lại ngồi một chỗ mà đớp ngon như thế chứ? Ít ra lão cũng là Sứ Giả, là đại diện của Nhân Tộc, thì nó

https://thuviensach.vn

cũng phải chia chác cho lão gọi là giữ cái lễ chứ? Vả lại, thông qua Gia Đoàn, lão có thể vươn tay lên cao hơn, xâm nhập vào bộ máy chính trị Tổ Long Thành. Còn chuyện tai tiếng ư? Kệ mẹ nó! Chúng nó chửi thì cứ chửi, để xem cái mồm chúng nó có dai hơn được mõm chó không? Lợi ta thì cứ lợi thôi, việc chi còn phải quan tâm tới cái tình? Trong cái thế giới này, thằng nào không thì thằng ấy sống, có vậy thôi.

Nghĩ đến đó, Thất Hiền Sứ Giả vui vẻ cười. Lão ngả lưng xuống cái giường có nệm êm cho sướng. Chà! Cứ nằm xuống lại đăm chiêu tới chuyện quật gái. Nghĩ thế nào lại léo sang thằng già Khuất Bá. Thằng bợm đó nghe nói đâu là nổi tiếng với khoản thích xài những con bé chanh cốm lắm. Lão cũng chưa từng xài thử mấy con này như thế nào, hay là gọi thử một đứa xem sao? Gia Đoàn đâu có tiếc lão cái khoản này. Thích thì cả mấy chục con cũng có. Nhưng mà cứ từ từ, tuổi cũng chẳng còn trẻ trung gì, nhỡ đâu đụng phải đứa hăng tiết gợi tình, mình chẳng làm tốt " chức trách ", nó lại chửi: " Tiên sư cái thằng già, có mỗi cái thứ ấy mà cũng phải khoe, suốt cả tối chẳng bõ gì cả! " thì đúng là ê mặt lão lắm. Cái này gọi là trên bảo dưới lúc nghe lúc không đây mà. Hôm thì mạnh mẽ đến rung động cả phòng ốc, hôm thì xìu như gà bị cắt tiết. Kiểu này thật khiến cho lão ấm ức lắm!

Cái dòng máu của Hoàng Đế, mãi chẳng thấy có. Lão cần một thằng con trai, chứ con đĩ Doãn Ái chẳng thể nào làm lão hài lòng nổi. Mà chẳng biết con đó giờ đang làm cái gì nữa?

Ngẫm nghĩ chán chê, Thất Hiền Sứ Giả xỏ chân vào giày và định đi gặp Gia Đoàn. Đúng là tối nay lão cảm thấy hưng phấn quá! Các bé con nào khát tình thì cứ việc tới đây, lão sẽ cho nó thoả mãn cả đêm luôn.

Thất Hiền Sứ Giả vui vẻ bước chân, thì một con bọ bằng con gián màu xanh chẳng biết từ đâu bay ra đậu trên tay lão cắn một phát. Thất Hiền Sứ Giả phủi tay:

-Ái dà! Con gì thế nhỉ? Cắn đau ghê!

Thất Hiền Sứ Giả bước thêm bước nữa thì cảm thấy trời đất chao đảo quay cuồng như thể lão vừa nốc một vò rượu lớn xong. Lão ngã lăn ra đất.

-A... độc... độc... - Thất Hiền Sứ Giả kêu vài tiếng yếu ớt.

https://thuviensach.vn

Từ trong bóng tối ở góc phòng, một đám bọ như đàn ruồi vo ve bay đến tụ lại thành một khối và cuối cùng là một người xuất hiện trong khối bọ đó.

Người này có khuôn mặt trắng bệch như thể máu không có ở dưới lớp da mặt hắn, nó trơ một chiếc mặt nạ. Đôi mắt đục màu xám nhờ nhờ rất khó coi, mái tóc đen bóng tương phản hoàn toàn với dung diện kia, những ngón tay dài và thanh mảnh như tay phụ nữ.

Ít ai biết người này.

-Ngươi... ngươi... - Thất Hiền Sứ Giả kêu lên những tiếng nho nhỏ. Chất độc khiến lão không thể la lớn, toàn thân bất toại.

Người lạ mặt cười:

-Tiểu Thanh Trùng là một con vật ký sinh, nó sống ở trên bất cứ con vật nào có nhiều lông lá. Con Tiểu Thanh đó là con trùng đã sống tới hơn năm mươi năm, độc lực khá mạnh, có thể gây tê liệt bất cứ con quái thú cỡ lớn nào chứ đừng nói là người. Nó vừa mới chích lão một chút mà thôi.

Thất Hiền Sứ Giả gắng lê xác nhưng không thể, độc lực quá mạnh.

-À... - Người lạ mặt tiếp lời -... quên chưa tự giới thiệu! Tôi tên là Thái Bạch, thành viên của Cửu Diệu.

Thất Hiền Sứ Giả giật thót mình. Lẽ nào... lẽ nào chính là thành viên của Cửu Diệu? Nếu thế thì cái mạng lão hôm nay khó toàn rồi!

Thất Hiền Sứ Giả gượng gạo nói, dù sao thì trước khi chết cũng không thể làm con ma ngu được:

-Ngươi... ngươi... sao lại... tới giết... ta... ta?

Thái Bạch bước chân đến, nói:

-Theo lệnh của Ngài Hàn, tôi được giao nhiệm vụ là tới đây để xử lý ông.

Thất Hiền Sứ Giả thầm than, và lão cảm thấy khó hiểu. Giờ này, Hàn Thuyên đang ở tận Kính Hồ Cư, có lẽ là vừa mới nhận được thư cấp báo về tình hình ở Kiếm Tiên lẫn ở Tổ Long Thành, làm sao mà hắn có thể hạ lệnh cho người tới hạ sát lão ngay được? Bọn Thiên Bạch Thần Ưng của Hàn Gia đúng là bay quá nhanh, nhưng chúng nó không thể nhanh tới mức độ ấy được. Hay là...

https://thuviensach.vn

Thái Bạch đoán ra sự khó hiểu trong đôi mắt của Thất Hiền Sứ Giả, hắn cười:

-Chuyện Hàn Thủy và tam thiếu gia bị xử, Ngài Hàn cũng mới biết thôi. Chính tôi là người gửi thư về chuyện của tam thiếu gia cho ngài ấy mà!

-Vậy... ngươi... ngươi...

-Thực ra, chuyện tôi tới đây, và chuyện ở ngoài kia, chẳng liên quan gì tới nhau. Chẳng qua là do trùng hợp mà thôi.

-Tức là... tức là...

Thái Bạch cười:

-Ô! Ngài đoán đúng đó! Ngài Hàn đã có được " thổ " ở Kính Hồ Cư rồi, giấy chuyện nhượng, giấy cấp phép cho mở thương đàn, có cả chữ ký của Gia Đoàn cơ mà! Vậy nên... ngài đã hết giá trị lợi dụng, hiểu chứ? Thất Hiền Sứ Giả về sau chẳng còn hữu dụng trong bất cứ việc gì nữa. Ngài Hàn đoán ra rằng, sớm muộn gì thì Độc Tâm cũng gây hấn với Hàn Thủy, có điều là Ngài Hàn cũng bất ngờ là chuyện ấy lại xảy ra sớm như vậy. Đến lúc đó thì sao? Ồ! Đơn giản thôi. Ai mà chẳng biết Thất Hiền Sứ Giả hám danh, và chắc chắn là ngài Sứ Giả đáng kính đây sẽ theo Độc Tâm để len lỏi vào Tổ Long Thành thôi. Ngài sẽ vô giá trị với Ngài Hàn, nhưng lại có giá trị với Gia Đoàn, mà Ngài Hàn lại chẳng thích những gì có giá trị với người khác mà lại gây hại cho mình. Thế nên...

Thái Bạch bỏ lửng câu nói, nở một nụ cười.

Thất Hiền Sứ Giả cóng người. Lão không thể ngờ rằng Hàn Thuyên đã ra tay trước một bước. Hàn Thuyên đã có ý định giết lão từ lâu rồi, từ cái lúc hắn tới nhà nhờ vả lão kia! Hắn đoán được hết ý định của lão.

Con cáo già.

Thái Bạch rút từ trong người ra một chiếc dây chuyền vàng, có chạm khắc mặt rồng nho nhỏ. Thất Hiền Sứ Giả kêu lên:

-Cái đó... cái đó... của... Doãn Ái...

Chiếc dây chuyền mặt rồng là vật định thân của mọi người trong gia tộc Hoàng Đế - Võ Thái từ bao đời nay. Trên cổ lão cũng có một chiếc, Hạ Phong tướng quân cũng có một chiếc. Dây chuyền này, là vật bất ly thân,

https://thuviensach.vn

thể hiện và chứng minh dòng máu của Hoàng Đế đang chảy trong người mình.

Thái Bạch cười:

-Doãn Ái đã nhờ tôi đưa chiếc dây chuyền tới để nói với ông đôi điều.

-Ngươi... ngươi...

-Doãn Ái cô nương nhắn lại rằng: cô ấy sẽ không còn là con ông nữa.

-Cái gì... ?

-Kể từ hôm nay, cô ấy sẽ không có người cha như ông. Ông chết, cô gái ấy sẽ không tang ma, không đưa đám, không khóc lóc, không bài vị, không cúng lễ bốc mộ cho ông.

-Đồ... đồ... chó má...

Thì ra con đĩ đó biết được bố nó sẽ chết! Ấy thế mà nó không nói gì cả! Con đĩ khốn kiếp! Tao làm quỷ cũng sẽ bóp chết mày!

Thái Bạch phì mũi, lộ nét khinh bỉ:

-Đừng oán trách Doãn Ái. Cô ấy trở nên sa đọa, trở thành một con đĩ để bao thằng đàn ông sử dụng, tất cả điều đó là do ông.

Thái Bạch cúi xuống, ghé mặt gần vào khuôn mặt run run của Thất Hiền Sứ Giả:

-Cái dòng máu Hoàng Đế đã khiến ông điên khùng. Ông không chỉ suốt ngày tìm một con đĩ để mong muốn có thằng con trai đâu.

-Mày... mày...

-Ông đã cưỡng hiếp chính đứa con gái của mình. Tôi nói vậy có đúng không? Doãn Ái lên mười ba tuổi, ông đã bắt cô ấy phải làm cái chuyện đồi bại đó, để mong rằng có một đứa con trai nối dõi dòng máu Hoàng Đế.

Thất Hiền Sứ Giả căng mặt ra, lão không thể chịu đựng nổi.

Vì dòng máu Hoàng Đế, lão đã làm cái chuyện hoan ái đó với đứa con gái của mình.

Doãn Ái từ sau đó đã trở nên nhục nhã, và lao vào con đường sa đọa.

Tội trạng là của lão.

Thái Bạch đứng dậy, thở:

-Con cái có niềm vui lớn nhất là có cha mẹ...

... nhưng một người cha như ông...

https://thuviensach.vn

... thì không phải là cha...

... mà đó gọi là súc vật.

Từ ống tay áo của Thái Bạch, một con rắn chui ra nhanh như gió, lao thẳng vào miệng của Thất Hiền Sứ Giả đang há hốc vì tức giận.

Thất Hiền Sứ Giả nghẹn họng, rồi lão nuốt hết cả con rắn.

Con rắn vào bên trong, cắn nát ruột và hủy hoại toàn bộ cơ thể của lão. Người của Thất Hiền Sứ Giả rung lên co quắp đau đớn, mạch máu nổ từng tiếng lóc tóc, chẳng mấy chốc mà người của lão ta bị co rút lại, máu chảy lênh láng khắp sàn nhà.

Thái Bạch nhìn sự việc xảy ra không chớp mắt. Đối với hắn, đối thủ phải chết hoàn toàn thì hắn mới yên tâm.

Thất Hiền Sứ Giả đã chết.

Con rắn bên trong bụng lão đâm thủng bụng Sứ Giả ngúc ngoắc đầu chui ra ngoài, toàn người nó bầy nhầy một đống máu lẫn nội tạng be bét.

Thái Bạch cười:

-Có đồ ăn cho bọn bay rồi đó.

Những con bọ màu đen xồ lên cái xác của Sứ Giả mà đánh chén, chẳng mấy chốc đã thành đống xương vụn, còn con rắn kia cũng bị chúng xử lý nốt, vì con rắn đã ăn nhiều rồi, béo tốt, thực là đồ ăn hấp dẫn cho lũ bọ.

Thái Bạch quay người đi vào bóng tối.

Rốt cục thì có những thứ chỉ là món đồ lợi dụng cho nhau mà thôi.

Đó cái giá của sự không chân thành.

Không chân thành...

... tức là đã lợi dụng.

Con rắn được hưởng bữa ăn, và chính nó trở thành món ăn cho lũ bọ.

Đó là cái luật...

... ở trong một thế giới vô luật.

Thế giới của những kẻ mạnh.

Gần nửa canh giờ trước. Kiếm Tiên Thành.

Sự trống vắng.

Trống vắng nghĩa là gì?

Về mặt tình cảm chăng? Hay là " không có gì cả "?

https://thuviensach.vn

Ở Kiếm Tiên Thành, đích xác là không có gì cả.

Đòn Khai Thiên vốn là tuyệt chiêu thượng thừa tối thần cấp của Hàn phu nhân. Bà là người nắm giữ Khai Thiên trong " Khai Thiên Lập Địa ". Sức mạnh của Khai Thiên có thể nói là mạnh ngang với thiên kiếp, tức là sánh bằng với các vị thần. Ngày xưa, Kiếm Tiên Thành đã từng có một Pháp Sư tài năng, ông ta ngửa mặt lên trời, thì ông ta là trời, ông ta cúi mặt xuống đất, thì ông ta là đế vương trên vạn người. Đích thực, ông ta không hề có đối thủ, ngoại trừ hai người, đó là Vô Chân Vương Ngũ Hành Tộc và Thiên Tử Uất Hận Thành. Người ta không biết tên ông ta, nên gọi ông ta bằng tối cấp tuyệt chiêu mà ông ta có: " Khai Thiên Lập Địa Thần Bảo ". Thần Bảo đó có hai người học trò. Và Thánh Diệt Phụng Dương chính là một trong hai học trò đó. Bà là người thông minh, tài năng hiếm có, nên đủ tư chất lĩnh ngộ Khai Thiên.

Khai Thiên là đưa mọi thứ trở nên tốt đẹp nhưng cũng có thể biến mọi thứ thành hoang tàn.

Toàn bộ khuôn viên Hàn Gia đã trở thành một đống vụn, không còn bất cứ một thứ gì sót lại.

Hàn phu nhân lặng lẽ đứng một mình trong gió.

Trước mặt bà là Khuất Bá.

Khuất Bá chống lại được thiên kiếp ư?

Không biết.

Chỉ biết là lão đang run run người. Là một chiến binh dày dạn lâu năm, lão tất nhiên là không ngán ngại chuyện sinh tử, nhưng cái chết ập đến, rồi lại lướt qua, thì đó thực sự là nỗi sợ hãi mà lão cảm thấy ớn lạnh nhất. Chết không đáng sợ bằng chờ chết.

Khuất Bá nhìn Phụng Dương một lúc rồi thở khẽ, lão không dám thở mạnh trước người phụ nữ này.

Suy cho cùng ra, từ bao năm nay lão căm hận Hàn Thuỷ và Hàn Thuyên cũng bởi vì chính Hàn phu nhân.

Gần ba mươi năm trước, Khuất Bá vẫn còn là Tổng chỉ huy quân đoàn Pháp Sư hùng mạnh nhất Nhân Tộc và Kiếm Tiên Thành. Khuất Bá khi ấy không phải là một lão già móm mém, da nhăn nheo sùi vỏ cây và cặp mắt

https://thuviensach.vn

vô hồn như bây giờ. Khuất Bá của ba mươi năm trước là anh hùng khôi ngô tuấn tú như thần thánh, là tướng quân bách chiến bách thắng trên khắp các trận địa, là niềm say mê của hàng trăm nữ nhân. Chàng trai trẻ đó đã mang lòng yêu với một cô gái Pháp Sư tên gọi Phụng Dương. Nhưng một người tên là Hàn Thuyên tới. Khuất Bá đã dang tay mà đón nhận con người bí ẩn này. Hai người kết nghĩa anh em, tình cảm sâu sắc như anh em ruột.

Nhưng tình yêu thì không phải là thứ có thể khiến người ta có lý trí.

Và Khuất Bá đã không có được người con gái mình mong muốn.

Khuất Bá ôm hận, và thề rằng phải làm nhục nhã Hàn Thuyên. Và Khuất Bá đã đào tạo Ngũ Thái, lập ra bang Thái Nhật năm này qua năm khác đối đầu kình địch với Hàn Thủy.

Hàn phu nhân của ba năm trước tất nhiên sao không hiểu tình cảm mà Khuất Bá dành cho mình? Bà cũng đã từng thầm yêu con người này, vị anh hùng này, nhưng thời gian là lưỡi dao, là ngọn lửa đem đốt cháy và cạo rách đến tước máu trái tim của con người. Từ ngày đó, bà đã không còn một chút nhớ nhung gì con người đó nữa.

Vậy mà hôm nay, Hàn phu nhân đã mềm lòng.

Khai Thiên của Hàn phu nhân cực mạnh. Song Khuất Bá cũng là một Pháp Sư tuyệt cao thâm, lão hoàn toàn có thể đỡ lại chiêu này, nhưng cái giá phải trả cũng không hề nhỏ. Lão sẽ bị tổn hại nội thể, tổn hại sức lực và cũng sẽ trở thành một lão già què quặt vô dụng.

Hàn phu nhân không thể cạn tình như thế.

Khuất Bá sau cũng đã bình tĩnh, lão hỏi:

-Tại sao cô không tận tay với ta?

Hàn phu nhân ngửa mặt lên trời, đáp:

-Chúng ta đã từng là bạn, không, là huynh muội đúng không?

Khuất Bá không đáp.

-Muội tin huynh vẫn còn mang trong mình những phẩm chất của một người anh hùng xưa kia. Muội tin rằng huynh sẽ tỉnh ngộ mà nhận ra rằng Hà Gia Đoàn đang lợi dụng huynh để mưu đồ cho việc của hắn.

Dĩ nhiên là Khuất Bá biết, lão thừa biết điều đó.

Nhưng...

https://thuviensach.vn

... lại phải nhắc lại rằng...

... vì tình...

... mấy ai đủ lý trí?

-Huynh hãy đi đi. Muội sẽ chờ ngày huynh quay trở lại, với tư cách là một người bạn.

Khuất Bá lặng yên.

Lão tưởng người phụ nữ này đã tuyệt tình, không còn nghĩ gì tới lão.

Nhưng lão đã sai.

Lão không hề biết rằng, người phụ nữ nhớ rất rõ những gì mà mình đã từng yêu thích.

Không lẽ...

... ta đã sai?

Vừa lúc ấy, một bóng người vọt đến cạnh Khuất Bá. Tên lùn này chính là Hiết Tông. Hắn cảm thấy chủ nhân mình không được an toàn nên đã tức tốc quay lại.

-Hiết Tông hả? - Khuất Bá hỏi.

-Bang chủ... chuyện này... có cần tôi xử lý bà ta không?

-Xử lý hả? Mày muốn tao vặt đầu mày không nhóc? - Một giọng nói khác vang lên.

Từ đằng sau Hàn phu nhân, ba người khác tiến tới. Chẳng phải ai xa lạ, chính là ba lão bạn già của Ngài Hàn.

An Dương vẫn khệ nệ bụng to tổ bố, tay vác đao, có điều, lão bị thương một vết không nhẹ ở vai trái. Với lão già này, thì như thế cũng chẳng có gì khiến lão phiền lòng, nhưng lão không ngờ là thằng Hiểu Minh của Ngũ Thái đã tiến bộ quá nhiều như vậy.

Khuất Bá thấy thế cũng không muốn động thủ. Vả lại, lão cũng đã không có ý định gây chiến kể từ lúc Hàn phu nhân tha cho lão kia.

-Chúng ta đi! - Khuất Bá cất lời.

Thoáng một cái, thấy người của Khuất Bá chìm xuống lòng cát rồi biến mất. Còn Hiết Tông nhìn cả đám người Hàn phu nhân một lúc rồi cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lão già Tử Khách cất tiếng:

https://thuviensach.vn

-Hàn phu nhân vẫn ổn chứ?

Hàn phu nhân quay lại, khẽ cúi đầu:

-Đa tạ Tử lão. Tôi vẫn ổn. Mọi người trong gia viên vẫn an toàn phải không?

-Không có gì. Chúng tôi đã sắp xếp đâu vào đấy.

-Thật phiền cho ba vị quá.

Hàn phu nhân nói được một lúc rồi bà chợt cảm thấy có chút nóng nóng trong miệng, tức thì nhổ ra một dòng máu.

-Kìa Hàn phu nhân! - Lăng Khê hốt hoảng - Bà không sao chứ?

-Không sao. - Hàn phu nhân xua tay - Có lẽ là do tôi đã quá sức trong đòn Khai Thiên, cần nghỉ ngơi vài ngày.

-Vậy, để tôi đưa phu nhân về nghỉ ngơi.

-Đa tạ.

Dứt lời, Lăng Khê chuyển thân lên một thanh Phi Kiếm hiện ra từ hư không, đoạn, quay lại về phía sau:

-Tôi sẽ đưa Hàn phu nhân về trước, còn hai ông nhớ là mình phải làm gì rồi chứ.

-Nhớ rồi. - An Dương đáp.

Hàn phu nhân ngồi tọa thiền trên cây Phi Kiếm còn Lăng Khê thì điều khiển nó quay theo hướng Nam mà nhằm tới. Toàn bộ gia nhân trong Hàn gia đã được chuyển xuống Hiệp Ẩn Thôn. Giờ Lăng Khê sẽ tạm đưa Hàn phu nhân về đó rồi tính lại chuyện tái xây dựng bang phái sau.

Lão già An Dương nhìn bóng phi kiếm rồi lão đi đi lại lại quanh khu vực bình địa, thở ra một câu:

-Thế này có khổ không? Cái gia viên đẹp như vậy mà toi hết.

Tử Khách cười:

-Đối với chúng ta, tiền có phải là vấn đề không ông bạn?

An Dương cười:

-Thế lão không nghĩ là sau này chúng có còn được dư dả không hả?

Tử Khách cố nhiên là hiểu điều đó. Sau hôm nay, địa vị của Hàn Thủy sẽ bị lung lay nghiêm trọng. Bao mối làm ăn sẽ đổ bể. Vây cánh thì vẫn còn đầy, song cái chính là uy thế bị sụt xuống, cái này còn quan trọng hơn

https://thuviensach.vn

nhiều. Nhưng Tử Khách cũng chẳng lo. Hà! Một người đã từng làm quân sư mấy chục năm cho Ngài Hàn như lão, chẳng lẽ lại không có cách để lấy lại vị trí của Hàn Thủy trong thời gian ngắn hay sao?

Tử Khách thở dài:

-Bây giờ đã đến lúc vở kịch kết thúc rồi đấy.

-Vở kịch? - An Dương ngạc nhiên - Vở kịch gì?

-Tôi đã từng nói với ông, trong nội bộ Hàn Thủy có một đứa phản bội, vậy nên giờ chúng ta cần xử nó để vở kịch kết thúc có hậu chút nhỉ?

...

Giờ Tuất. Ven Kính Hồ Cư.

Ta đang ở đâu đây?

Địa Ngục chăng?

Không phải.

Ta nhìn thấy ánh sáng.

Đúng. Ta vừa mới nhìn thấy ánh sáng!

Hàn Phi mở choàng mắt, thở hổn hển. Hắn thấy mình đang ở trong một ngôi nhà hoang.

Hắn vẫn chưa chết.

-Nằm yên đó đi, không thì chất độc sẽ biến ngươi thành một con chó chết vì ăn phải bả đấy.

Hàn Phi quay sang, một người với chiếc mặt nạ trắng đang ngồi nhóm lửa.

Quỷ Nhân.

Hàn Phi thấy vai phải của mình nhói đau, ngoảnh xuống thì thấy đã được băng bó cẩn thận. Không lẽ thằng Quỷ Nhân này tính phải để cho hắn lành lặn mới xử lý sao? Tính khí gì kỳ quái vậy? Nếu hắn nhớ không nhầm, thì trước khi bất tỉnh, Quỷ Nhân đã hạ một nhát dao xuống mà?

Hàn Phi định hỏi, nhưng miệng hắn ríu cả lại không nói được gì, cuối cùng mới lên tiếng được một câu chẳng ăn nhập quái gì:

-Ta tưởng cái mặt nạ của ngươi vỡ rồi cơ mà?

Quỷ Nhân quay sang, có lẽ là hắn đang đoán xem cái thằng khỉ gió tên gọi Bất Luật Kiếm Khách có phải điên không?

https://thuviensach.vn

-Ta có cả chục chiếc mặt nạ, thiếu gì? - Quỷ Nhân xoè ra cái mấy chiếc mặt nạ màu trắng trên tay.

Hàn Phi ngẩn người. Rồi hắn bắt đầu suy nghĩ mông lung.

Quỷ Nhân vừa cời lửa, vừa đáp:

-Cái vết thương trên vai ấy là do ta chém vào đó, định giết ngươi, nhưng ta lại không muốn giết nữa, thành ra vết thương ấy lại tốt. Chất độc đang dồn tụ, muốn sống thì cần một lối thoát ra ngoài. Vậy nên ngươi chịu khó đi lại nhẹ nhàng vậy, còn không chất độc sẽ biến ngươi thành cái xác chết ngay đấy.

Hàn Phi ngó quanh một lúc rồi hỏi:

-Tại sao lại đưa ta về đây?

Quỷ Nhân cười:

-Tức là muốn hỏi vì sao ta tha mạng cho ngươi hả?

-Đúng thế.

-Vì có người đã cầu xin ta tha mạng cho ngươi.

Hàn Phi ngạc nhiên, sao lại có người nào tới xin tha mạng cho hắn chứ?

-Ai vậy? - Hàn Phi hỏi.

Quỷ Nhân trầm ngâm:

-Ta không thích, cũng chẳng khoái gì đàn bà, cùng lắm là chỉ chơi đĩ. Có điều, ta không thể tưởng tượng được thê tử tương lai của ngươi lại đẹp đến thế.

Hàn Phi giật mình. Thê tử tương lai? Chẳng phải đó chính là Doãn Ái sao? Sao ả ta lại xuất hiện ở đây? Con khốn đó đúng là quá đẹp, nhưng tại sao nó lại đẹp đến mức cả thằng Quỷ Nhân cũng phải khen chứ?

-Cô ta đã cầu xin ta tha mạng cho ngươi. Thôi thì... cũng được...

-Ả đàn bà mà ngươi nói... có phải đánh phấn bôi son chòe choẹt không?

Quỷ Nhân nói:

-Không. Chẳng có son phấn chết mẹ gì cả. Đó thực là tuyệt đại mĩ nhân, người con gái hoàn mỹ nhất mà ta từng gặp. Thật là ghen tỵ với ngươi đó.

Hàn Phi thấy rộn lòng.

*

* *

https://thuviensach.vn

Trong phút cuối, Hàn Phi đã bị một nhát dao chém vào giữa vai, cộng thêm chất độc đang phát tán khắp cơ thể nên đổ gục xuống, bất tỉnh.

Quỷ Nhân là Kiếm Khách Ám Sát, mỗi khi ra tay hắn thường một chiêu mà kết liễu cuộc đời đối thủ.

Nhưng với Hàn Phi thì lại khác.

Quỷ Nhân muốn Hàn Phi phải bị phanh thây thịt nát, phải dùng lưỡi kiếm này chém cái xác của hắn đến khi người ta không còn phân biệt được đó là người nữa thì thôi.

-Thằng khốn! - Quỷ Nhân rủa - Hôm nay, tao phải băm cái xác mày ra trăm mảnh mới hả giận!

Kiếm vung xuống.

-Đừng !!!!

Quỷ Nhân quay về phía sau, một âm giọng thất thanh làm mũi kiếm của hắn dừng lại trước khuôn mặt của Hàn Phi.

Bóng người ướt lướt thướt chạy trong mưa, tuy mưa rơi tầm tã, ấy vậy mà vẫn không ngăn nổi một mùi hương nồng nàn cuốn đến. Quỷ Nhân ngửi thấy, cũng có cảm giác mình đang được ngửi một vườn hoa đầy quyến rũ.

Bóng người lao đến, ôm chầm lấy Hàn Phi đang nằm bất động dưới đất:

-Hàn Phi! Chàng không sao chứ? Tỉnh lại đi! Hàn Phi! Tỉnh lại đi!

Quỷ Nhân nghe được tiếng khóc của người này. Hắn không thích sự mùi mẫn nên cất tiếng:

-Ngươi là ai?

Bóng người ấy quay lại.

Chậc! - Quỷ Nhân tặc lưỡi.

Đàn bà là thứ mà Quỷ Nhân không ưa, cũng không ghét. Nói tóm lại là bình thường.

Ấy vậy mà lại có thứ đàn bà khiến hắn phải ưa ngay từ cái nhìn.

Đó là người con gái mà Quỷ Nhân cảm giác là hoàn mỹ nhất thế gian này. Đôi mắt màu tím kia thật khiến người ta phải phiền lòng điên đảo, khuôn mặt kia, trời đất ơi, đó không phải là của con người. Đó là của tiên nữ! Có lẽ đó chính là tiên nữ!

https://thuviensach.vn

Người con gái này, đích thực có thể gây ra đại họa vì sự xinh đẹp hoàn mỹ của mình.

Quỷ Nhân tuy là kẻ máu lạnh, song hắn cũng là đàn ông. Hắn không thể kìm lòng trước một nữ nhân xinh đẹp như thế. Người, chứ có phải gỗ đá đâu?

-Cô... là ai? - Quỷ Nhân hỏi.

-Tiểu nữ tên là Doãn Ái, là thê tử tương lai của Hàn Phi!

Thê tử tương lai ư? - Quỷ Nhân nghĩ.

Trước khi hành động, Quỷ Nhân bao giờ cũng tìm hiểu khá rõ về đối phương. Hắn được biết Hàn Phi sắp làm lễ cưới với con gái của Thất Hiền Sứ Giả. Hắn cũng biết rằng cô con gái Thất Hiền Sứ Giả đó là một con đĩ lăng loàn, lăng nhăng hết thằng nọ với thằng kia, đến nỗi người dân Kiếm Tiên Thành không ai không biết tiếng.

Chẳng lẽ con quỷ cái đó lại là nữ nhân tuyệt thế này ư?

Quỷ Nhân không có tin.

Doãn Ái nước mắt nhạt nhòa trong mưa, cô không thể thấy được khuôn mặt của Quỷ Nhân đang ẩn ẩn hiện hiện trong bóng tối, ngoại trừ ánh tóc màu hung đỏ. Doãn Ái nói:

-Tiểu nữ cầu xin vị đại hiệp hãy tha mạng cho Hàn Phi! Tiểu nữ cầu xin ngài đấy! Chàng là thê tử của tiểu nữ! Tiểu nữ có thể chết, nhưng chàng không thể chết được!

Quỷ Nhân lặng yên nhìn Doãn Ái.

Đàn bà...

... rốt cục là thế nào đây?

Chẳng lẽ chính là thứ khiến người ta điên vì họ và chính bản thân họ cũng điên vì tình?

Mệt mỏi quá.

Quỷ Nhân suy nghĩ một lát.

Thằng Hàn Phi này tốt số thật. Hắn có được một mĩ nữ tuyệt sắc thế này, tại sao lại còn chán chường mà bỏ chạy theo Như Hài?

Thật khó hiểu.

Nhưng mà thôi.

https://thuviensach.vn

Kể ra cũng nên tha cái mạng hắn.

-Thôi được. - Quỷ Nhân nói.

-Tiểu nữ tạ ơn đại hiệp! Tiểu nữ đại hiệp! - Doãn Ái quỳ xuống khấu đầu trước Quỷ Nhân đến cả chục lần.

Doãn Ái toan khoác vai Hàn Phi đưa đi, nhưng nghĩ bụng sao lại nói:

-Đại hiệp... tiểu nữ có thể cầu xin ngài một điều nữa không?

-Chuyện gì? - Quỷ Nhân hỏi.

-Đại hiệp có thể... có thể chăm sóc Hàn Phi được không?

-Cái gì cơ? - Quỷ Nhân giật giọng, tựa như không tin nổi vào tai mình.

Mẹ kiếp! - Quỷ Nhân rủa. Hắn cũng đang bị thương khắp mình mẩy, thằng Hàn Phi chết tiệt lại là kẻ thù của hắn, giờ bảo hắn chăm sóc cho cái thằng đó liệu có phải là điên không?

Nhưng Quỷ Nhân chưa kịp thốt ra câu gì thì Doãn Ái đã lại quỳ xuống cầu xin:

-Tiểu nữ cầu xin đại hiệp! Giờ tiểu nữ không thể gặp chàng được! Mong đại hiệp hãy mở lòng từ bi...

Nói xong, khấu đầu lạy liên tục.

Quỷ Nhân cảm thấy khó xử. Chưa bao giờ một cô gái lại quỳ xuống lạy hắn như thế này. Thực là khó chịu, Quỷ Nhân quát:

-NGỪNG LẠI NGAY!

Doãn Ái giật mình, rồi quỳ nguyên ở đó.

Quỷ Nhân thật không hiểu nổi cô gái này làm thế là vì mục đích gì. Tới đây quỳ trước mặt hắn để xin tha cho cái mạng Hàn Phi, rồi lại nói là không thể gặp được, như vậy là thế nào chứ?

-Tại sao cô lại không thể gặp hắn?

-Vì tiểu nữ... chưa đủ tư cách...

Quỷ Nhân ngạc nhiên:

-Cái gì mà chưa đủ tư cách?

-Đó là câu chuyện dài, mong đại hiệp hãy rộng lượng mà cứu lấy mạng Hàn Phi! Nếu đại hiệp cần tiểu nữ làm gì, tiểu nữ sẽ làm cho ngài! Kể cả làm trâu làm ngựa!

Bực mình quá! - Quỷ Nhân thầm nghĩ.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đi nghĩ lại, nếu nhận lời, thì Quỷ Nhân khẳng định đây là chuyện điên rồ nhất mà mình đã từng làm.

-Thôi được. - Quỷ Nhân nói.

-Đa tạ đại hiệp! Tiểu nữ sẽ không bao giờ quên ơn ngài!

Nói xong, liền chạy mất hút trong mưa gió.

Quỷ Nhân nhìn theo.

Cô gái đó...

... đích thực có thể đem lại sự hỗn loạn...

... nhưng...

... cũng có thể mang lại sự bình yên...

... mà chưa ai từng có.

*

* *

Thông qua Lã Vân, Doãn Ái biết được Hàn Phi sẽ không về Hàn Gia mà làm một cuộc hành trình thẳng tiến tới Kính Hồ Cư. Vậy nên cô gái đã bí mật bám theo Hàn Phi và cuối cùng đã bắt kịp được hắn. Có điều, Doãn Ái không ngờ lại có kẻ tên Quỷ Nhân cũng bám theo Hàn Phi để chờ cơ hội giết hắn. Khi trận chiến xảy ra, Doãn Ái không có cách nào ngăn được chuyện này, đành cầu trời mong cho Hàn Phi được bình yên.

" Cô ta đã cứu mạng mình sao? ".

Quỷ Nhân ngoảnh mặt nhìn Hàn Phi một lúc rồi nói:

-Đừng nghĩ là ta cứu ngươi. Ta cứu ngươi để sau này ta sẽ lại giết ngươi.

-Cái gì?

-Đằng thẳng mà nói, thì ngươi đã thắng ta, nhưng ta đã dùng độc nên ngươi lại thất thế. Bản thân ta muốn chứng tỏ với thằng đồng cô Thiên Ma rằng: ta là Kiếm Khách Ám Sát mạnh nhất Đại Lục Hoàn Mỹ, thì ta phải đường đường chính chính thắng ngươi bằng tuyệt học Mặc Vạn Huyễn. Thế nên... ngươi nên chuẩn bị tinh thần đi thì hơn. Và điều quan trọng nhất, ta giết ngươi là để...

Quỷ Nhân bỏ lửng câu nói đó, Hàn Phi cũng hiểu là hắn đang ám chỉ điều gì.

Nhữ Hài.

https://thuviensach.vn

Hàn Phi tức lên tận cổ, song trong tình trạng thương thế như vậy thì hắn cũng không thể làm gì hơn, hắn không ngại chết, nhưng nếu hắn gân cổ mà chửi nhau với nó, nhỡ đâu nó nổi khủng giết chết hắn ở đây thì thật lãng nhách lắm.

Rồi như sực nhớ ra điều gì, Hàn Phi hỏi:

-Tại sao ngươi lại tới Ngư Thôn tấn công vào đúng hôm mừng thọ cha ta?

Quỷ Nhân lật đống củi cháy, nói:

-Tìm Hắc Đế Ấn.

-Tại sao Hắc Đế Ấn lại ở đó?

-Không phải Hắc Đế Ấn " ở " đó, mà là nó " được mang " đến đó.

-Được mang đến đó? Sao lại như thế? Ta tưởng chỉ có mỗi các ngươi biết được Hắc Đế Ấn ở đâu thôi chứ?

Quỷ Nhân phì hơi:

-Chuyện này, đến cả thằng đồng cô Thiên Ma cũng không biết là vì sao. Chúng ta chỉ biết rằng, thằng trưởng thôn đã nhận được một món đồ " rất đáng khả nghi " từ tay một người tên gọi là Lỗ Quân ở Tổ Long Thành.

Lỗ Quân? Hàn Phi ngẫm nghĩ. Cái tên này... sao thấy quen quen... hình như là hắn đã từng nghe nó ở đâu rồi...

À!

Lỗ Quân, đó chẳng phải tên của cái thằng đã bị chết ở Thiên Lệ Thành, nó giữ vị trí Hương Chủ trong Độc Tâm, và cái chết của nó chính là cái cớ để Hà Gia Đoàn vời Ngài Hàn về Tổ Long định bắt chẹt ngài trước mặt bàn dân thiên hạ. Cái thằng này chính là thằng mà Hàn Thanh ghét nhất, đến độ hôm về nhà dự lễ mừng thọ Ngài Hàn, Hàn Thanh đã phải gọi Lã Vân nhờ xử lý thằng ranh đó hay sao? Nhưng chuyện này là thế nào đây? Tại sao Lỗ Quân lại có Hắc Đế Ấn?

Quỷ Nhân nghe Hàn Phi cạp cạp một hồi rồi nói:

-Ta cũng không hiểu được chuyện ấy là như thế nào. Tuy nhiên, chúng ta khẳng định chắc chắn là Hắc Đế Ấn đã từng ở trong tay Lỗ Quân, rồi nó lại được chuyển sang cho thằng cha trưởng thôn Ngư Thôn. Và thế là ta tới đấy để xử lý thôi.

https://thuviensach.vn

Hàn Phi nghĩ thầm. Hắc Đế Ấn không thể vứt bừa bãi lung tung như vậy được. Đến một thằng con nít mồm hôi sữa mẹ cũng hiểu rằng, thằng Lỗ Quân có tư cách quái gì mà có được Hắc Đế Ấn? Nó mà chống nổi thiên kiếp sao?

Đáp án duy nhất chỉ có một: Hà Gia Đoàn.

Chắc chắn là Hà Gia Đoàn đã có Hắc Đế Ấn, rồi Hắc Đế Ấn được chuyển qua cho Lỗ Quân.

Nhưng làm sao Hà Gia Đoàn lại có được Hắc Đế Ấn?

Câu chuyện càng ngày càng rối lung tung beng, thật khiến người ta đau đầu.

Quỷ Nhân đứng dậy, đoạn vứt từ trong người ra một bịch thuốc:

-Về mà đun cái này lên, đem sắc, uống mỗi ngày một bát là chất độc tự tiêu hết.

Hàn Phi nhìn gói thuốc một lúc rồi nói:

-Ngươi đi đâu?

Quỷ Nhân dừng lại một chút.

Ừ nhỉ?

Đi đâu bây giờ?

Cuộc hành trình của những kẻ bị nguyền rủa vốn không có điểm đến.

-Đi đâu đó... - Quỷ Nhân nói -... ta cũng không biết. Nhưng chắc là về nơi tập hợp các thành viên Bất Kiếp Viện.

Nói xong, Quỷ Nhân bước ra ngoài trời mưa như trút nước.

Hàn Phi bỗng nhớ ra điều gì, hắn sờ tay lên cái cổ.

Chiếc dây chuyền nanh sói vẫn còn nguyên.

Hàn Phi thực tình lúc này cũng không thể hiểu được là mình đang nghĩ gì nữa.

Tại sao Doãn Ái lại cứu hắn?

Cùng lúc đó tại Tổ Long Thành.

Gia Nhạ điên cuồng chạy vào trong khu rừng tre, lính vệ binh đang đứng đầy ra ở đó, cả đám thiên hạ hiếu kỳ cũng lần mò tới, song không một ai biết được chuyện gì đang xảy ra ở trong khu rừng mà lính vệ binh lại phải tới đây.

https://thuviensach.vn

Anh thực tình không hề biết sự vụ này sẽ xảy ra. Mặc dù Gia Nhạ hiểu là mối quan hệ giữa Độc Tâm và Hàn Thủy đã trở nên không an lành, song anh không nghĩ mọi chuyện lại như thế này.

-Tập ca! Huynh ở đâu! - Gia Nhạ gọi lớn - Tập ca !!!

-Nhị thiếu gia! Đại thiếu gia đang ở đây!

Gia Nhạ xoay chân, lội bì bõm trên mặt nước lạnh ngắt.

Gia Tập đang nổi lềnh phềnh trên mặt nước, khuôn mặt cứng đờ, không chút biểu cảm.

Gia Nhạ lao tới, lắc mạnh cái xác của Gia Tập:

-Tập ca! Tập ca! Huynh tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi! Này, tỉnh lại đi!

Mặc cho Gia Nhạ lớn tiếng gọi, Gia Tập vẫn nằm đờ người ra đó.

-Thiếu gia... - Một người nói -... đại thiếu gia... chết... chết mất rồi...

-CÁI GÌ HẢ?

Gia Nhạ gầm lên, đoạn sấn bước tới, xách cổ người vừa nói:

-Ngươi nói cái gì? Ngươi muốn ta đập chết ngươi không hả? HẢ?

Gia Nhạ lúc này lên cơn chẳng khác nào một kẻ sắp sửa chuẩn bị tàn sát mọi người ở đây. Khuôn mặt anh dãn ra, như một bạo chúa.

-Gia Nhạ thiếu gia, xin đừng quá đau buồn!

Một giọng nói vang lên khiến Gia Nhạ quay lại. Hắc Bạch Song Điểu đã tới.

-Thiếu gia xin đừng quá xúc động.

Gia Nhạ thẫn thờ ngồi xuống cạnh Gia Tập, nước mắt theo đó mà chảy xuống.

Đàn ông...

... vốn không bao giờ khóc...

... nếu đã phải khóc...

... thì đó là một điều tồi tệ.

-Tập huynh! Huynh đã hứa với đệ thế nào? Huynh đã hứa là chúng ta sẽ về Tầm Mộng Cảng một chuyến để câu cá cơ mà? Huynh như thế này, không phải là thất hứa hay sao?

Gia Nhạ ngửa mặt lên trời, gầm một tiếng rất lớn, rồi anh đấm tay xuống mặt nước:

https://thuviensach.vn

-Trường Thương Tiểu Quỷ! Tao thề là sẽ phải lấy mạng mày !!!

Hắc Bạch Song Điểu nhìn nhau.

Rốt cục thì sự cố gắng của Gia Nhạ về một cuộc sống yên bình đã tan thành mây khói.

Kể từ nay, anh chính thức bị cuốn vào vòng xoáy của bang phái.

Hắc Điểu cúi xuống, lật cái xác của Gia Tập lên, trong ánh mắt của hắn có lộ ra nét khó hiểu, nhưng hắn cũng không có động tĩnh gì rồi nói:

-Các người hãy đưa đại thiếu gia về!

-Vâng!

Đám người Độc Tâm xúm lại, đưa Gia Tập về, Gia Nhạ thất thểu bước theo sau.

Hắc Điểu quay lại, nói với Bạch Điểu:

-Có nhìn ra chuyện gì không?

-Không, chuyện gì? - Bạch Điểu đáp.

-Ta vừa nhìn thấy trên cổ của đại thiếu gia có một vết bầm lớn, xương cột sống bị gãy nát hết, chứng tỏ là do vết đánh của trảo thủ.

-Trảo thủ? Hàn Thanh đã dùng trảo thủ kết thúc mạng của đại thiếu gia sao?

-Ta không nghĩ vậy. Trước đây, ta từng giao đấu với Hàn Thanh, nên có để ý, tay của hắn có các ngón tay yếu, chứng tỏ hắn chỉ luyện thương pháp, chứ chưa bao giờ dùng trảo thủ để chiến đấu cả.

-Vậy ngươi nghĩ không phải Hàn Thanh đã giết Gia Tập?

-Đúng thế.

Bạch Điểu nheo mắt khó hiểu. Vậy thì ai đã giết Gia Tập.

-Nếu như ta không nhầm... - Bạch Điểu nói -... Cửu Diệu có bộ anh em họ Thái là Thái Dương, Thái Âm và Thái Bạch. Lúc nãy giao đấu chỉ có Thái Dương và Thái Âm, có lẽ Thái Bạch đã tới đây. Tên này nghe nói là kẻ có khả năng điều khiển các loài động vật mang kịch độc, sức chiến đấu mạnh mẽ khủng khiếp, ai nấy đều phải sợ, kể cả quái vật Thiết Thủ của Hàn Thuyên cũng không bao giờ có ý đấu với người này. Liệu có phải chính Thái Bạch đã tới đây giết Gia Tập không?

-Có lẽ là vậy. - Hắc Điểu nói.

https://thuviensach.vn

Vừa lúc đó thì một người trong bang Độc Tâm chạy tới:

-Hắc Bạch Song Điểu đại nhân?

Bạch Điểu quay lại, nói:

-Ồ, anh bạn, từ từ nào! Có chuyện gì mà chạy hớt hải vậy?

-Bang chủ có lệnh hai đại nhân phải về ngay!

-Có chuyện gì?

-Thất Hiền Sứ Giả bị giết rồi! - Người đó thì thào.

-Hả?

Cả Bạch Điểu và Hắc Điểu chấn động. Chuyện này, thực là khiến Độc Tâm rơi vào tình cảnh không thể bi đát hơn. Thất Hiền Sứ Giả là con cháu của dòng dõi Hoàng Đế, nay Độc Tâm đón tiếp ông ta, lưu giữ ông ta ở trong gia viên mà để ông ta chết, thì thật đúng là rắc rối không để đâu cho hết.

-Có bắt được hung thủ không? - Bạch Điểu hỏi.

-Không. Người ta tới nơi thì thấy Thất Hiền Sứ Giả đã bị một đống bọ màu đen ăn thịt mất rồi.

Bọ màu đen?

Chẳng phải đó Hắc Tiểu Trùng sao? Đó là những con bọ ăn khỏe kinh khủng, chúng có thể đánh chén bất cứ thứ gì, kể cả con người, hơn nữa, những con bọ này đều có mang chút độc lực, nếu cả đàn bu vào cắn sẽ khiến nạn nhân tê liệt. Trị được bọn này, chỉ có các con quái vật Trư Yêu, vì Hắc Tiểu Trùng là thức ăn khoái khẩu của bọn chúng.

Hắc Tiểu Trùng tự nhiên xuất hiện trong Hàn Gia ư?

Không lẽ...

-Thế này thì ngươi nghĩ sao? Hắc Điểu?

-Xem chừng Thái Bạch đã ra tay với Sứ Giả. Còn Gia Tập...

Không lẽ có kẻ thứ ba muốn khuấy động thế giới bang phái sao?

Mục đích rất rõ ràng. Hàn Thanh chưa giết Gia Tập, song có kẻ muốn Hàn Thủy và Độc Tâm ngày càng căm thù nhau hơn, có thể chúng sẽ được hưởng lợi cái gì đó từ sự xích mích này, vậy là chúng đã ra tay hạ sát Gia Tập.

Vậy kẻ đó là ai chứ?

https://thuviensach.vn

Bạch Điểu phóng tầm mắt ra ngoài, bàn dân thiên hạ đang bu đầy ra đấy như ruồi bu mỡ. Sớm muộn gì thì người ta cũng sẽ biết được cái chết của Gia Tập. Các bang phái sẽ lại một lần nữa lao vào vòng xoáy luẩn quẩn chém giết lẫn nhau.

-Mọi chuyện ngày càng rắc rối hơn đó, ta nghĩ chúng ta sẽ ngày càng phải lộ mặt với thiên hạ hơn rồi.

Hắc Diệu Điểu lặng yên không đáp, hắn vén tay cởi bỏ lớp vải đen che mặt.

Đôi mắt xanh dương, lông mi cong vút, làn môi hồng có đính một chiếc khuyên bạc.

Hắc Diệu Điểu là một nữ nhân.

Chẳng ai biết được bí mật này, ngoại trừ Hà Gia Đoàn và Bạch Điểu.

Hắc Diệu Điểu nói:

-Đằng nào thì cũng phải giết cả thôi.

...

Gần nửa canh giờ trước. Điện Phật.

Một bóng hình gạt làn mây mù bay đến.

Có một người mặc áo đen đang cưỡi trên một con Hắc Ưng to lớn, sải cánh của Hắc Ưng rộng tới ba chục trượng, vỗ phần phật trong gió.

Điện Phật sau khi dính phải đòn Khai Thiên thì đã biến thành một đống đổ nát trôi nổi lững lờ trên không trung. Từng mảnh vụn lửng lơ, thật khiến những người tạo ra công trình này phải đội mồ sống dậy mà đòi cái mạng của Hàn Ngọc mất.

Hắc Ưng bay tới đậu trên một mảnh vỡ, nhân ảnh vận hắc phục cũng nhảy xuống, bước từ từ tới cái xác đang nằm vật ở chỗ kia.

Vô Ảnh.

Cái xác nằm trên mặt đất là Vô Ảnh.

Quái vật - Phong Thần tuy mạnh, song không thể chịu nổi một chiêu Khai Thiên khủng bố như vậy. Vô Ảnh chính xác là đã phải hứng chịu trọn vẹn.

Chết. Là sự khởi đầu.

Hắc y nhân cúi xuống cái xác của Vô Ảnh, đoạn cười:

https://thuviensach.vn

-Đồ mặt dày!

Hắc y nhân lấy hai tay ra bẹo vào má của Vô Ảnh, đoạn kéo ngang kéo dọc thành đủ dạng hình thù:

-Tên điên nhà ngươi suốt ngày chỉ có giết chóc, Thiên Ma thật là đúng khi không bao giờ để ngươi đi chung với Hắc Hổ! Ây da, cả công trình đẹp đẽ như thế này bị phá hoại !!!

Đoạn, hắc y nhân lấy từ trong người ra một con dao nhỏ:

-Lần này, lại phải nhờ đến ta rồi, này, nhớ trả cho ta mấy ngàn ngân lượng nhé! Ây da, dạo này ta cũng đang túng thiếu lắm!

Hắc y nhân xé bỏ bộ áo ngoài của Vô Ảnh, rồi dùng lưỡi dao rạch một đường trên ngực hắn, máu theo đó chảy ra thấm ướt ngực của Vô Ảnh.

Hắc y nhân rải một đống hạt giống xuống nền đá rồi niệm thuật, dây leo theo đó mọc lên, những ngạnh sắc của nó mở rộng lồng ngực của Vô Ảnh ra.

Tim của Vô Ảnh còn chút động đậy.

Thực sự, hắn vẫn chưa chết hẳn, nhưng cũng coi như là đã chết.

Nếu không có người này ở đây.

-Bực mình với ngươi quá! - Hắc y nhân lôi ra một đống dao, kéo rồi phàn nàn - Đây là quả tim thứ ba rồi đó, có biết không hả? Đồ mặt dày!

Hắc y nhân dùng dao kéo cắt đứt toàn bộ mạch máu nối với tim của Vô Ảnh, đoạn đặt lên một cuộn vải đã được trải sẵn:

-Trái tim này cũng còn có chút sử dụng được, đề phòng vậy. Phong Ấn!

Trái tim biến mất, hóa thành chữ " Tâm " trên cuộn vải.

Hắc y nhân niệm thuật, một ngọn lửa màu xanh lục nén vào chỗ trái tim vừa bị lấy ra của Vô Ảnh, ngọn lửa này, có tác dụng như một trái tim tạm thời duy trì hoạt động sống của cơ thể Vô Ảnh trong vài chục phút.

Hắc y nhân lại niệm một tràng thuật khác:

-Giải Ấn!

Một chữ " Tâm " khác trên cuộn vải bốc một ngọn lửa màu xanh nhạt, ngọn lửa tiêu biến, để lại một quả tim mới, còn nóng đỏ.

Hắc y nhân đưa quả tim mới đó vào lồng ngực Vô Ảnh rồi bắt đầu thao tác nối lại mạch máu cho hắn.

https://thuviensach.vn

-Đồ mặt dày! - Hắc y nhân phàn nàn - Ngươi tưởng làm thế này là nhanh hả? Nối mạch máu phức tạp lắm chứ có đơn giản đâu! Lại còn phải dẫn máu về tim nữa chứ! Ta thề là ta phải moi bằng hết ngân lượng của ngươi!

Sau một hồi dùng dao và kéo, đôi tay của hắc y nhân đã thấm đẫm máu, hắn khâu lại ngực Vô Ảnh bằng một sợi tơ mảnh mai.

-Lại còn cái này nữa! - Hắc y nhân phàn nàn - Dệt bằng tơ nhện chứ có phải đùa đâu, vậy mà ngươi lại xài của ta những ba lần! Đồ mặt dày! Lần này ta sẽ bảo Thiên Ma vét sạch tiền của ngươi trong tháng tới!

Chỉ bằng tơ nhện đã được khâu xong, hắc y nhân niệm thuật một lần nữa rồi đặt tay lên ngực Vô Ảnh:

-Cải Mệnh!

Luồng thanh quang từ đôi tay của hắc y nhân lan xuống ngực của Vô Ảnh.

Trái tim mới trong ngực hắn bắt đầu hoạt động.

Vô Ảnh mờ bừng mắt.

Hắn đã được sống thêm một lần nữa.

Hắc y nhân đang rửa tay bằng một thứ nước diệt trùng đặc biệt. Vô Ảnh quay sang nhìn một lúc rồi ngáp miệng:

-Đến trễ quá vậy?

-Đến trễ cái đầu ngươi! - Hắc y nhân kêu lên, đoạn chạy ra kéo thật mạnh hai bên má của Vô Ảnh - Đồ mặt dày! Ngươi trả ta ngân lượng đây!

-Trả?

-Đúng thế!

-Ta làm quái có tiền. - Vô Ảnh đáp.

Hắc y nhân bần thần một lúc rồi chạy tới cái áo của Vô Ảnh rồi lục tung cả lên, đúng thật là hắn không có tiền.

-Tiền đâu? Tiền đâu rồi?

Vô Ảnh nằm xuống nền đá, gác đầu lên hai tay rồi mơ màng:

-Tiêu hết rồi. Đợi ta vòi của Thiên Ma một ít vậy.

Hắc y nhân bực tức đến xì khói ra đầu, cởi mũ trùm.

Đôi tai cáo màu trắng, đôi mắt to màu nâu, mái tóc màu đen bóng trên khuôn mặt xinh đẹp đang nghiến răng nghiến lợi. Cô gái Tiên Thú này, thật

https://thuviensach.vn

sự rất đáng yêu và có thể gọi là mỹ nhân, ít ai nghĩ lại là thành viên của Bất Kiếp Viện.

Mộng Dụ, thành viên của Bất Kiếp Viện, một Tiên Thú.

Một thành viên cực kỳ quan trọng, với khả năng cứu vớt những kẻ đang cơn hấp hối trở về với cuộc sống.

Mộng Dụ hét ầm lên:

-Đồ mặt dày! Hai lần trước, ngươi cũng không trả ta tiền! Ta cần tiền!

-Cần tiền làm gì?

Mộng Dụ ngẩn người một hồi rồi nói:

-Thì cứ tích trữ dần, sau này có việc!

Vô Ảnh phẩy tay:

-Sau này ta sẽ trả sau.

-Không được! Một trái tim ấy tính ra là phải ba trăm lẻ một Kim Nguyên Bảo, trả đây !!!

Mộng Dụ xoè tay ra trước mặt Vô Ảnh. Vô Ảnh vẫn bình thản:

-Sau này sẽ trả sau. Ta không ăn quỵt của ngươi đâu mà sợ.

Mộng Dụ tức đến bốc khói ra hai lỗ tai. Nhưng dù sao thì cô gái cũng chẳng biết tiêu tiền vào việc gì. Đợi sau này đòi luôn một thể cũng được vậy.

Vô Ảnh đã từng suýt chết hai lần. Một lần là khi đó hắn đánh nhau với Xích Vân khi Xích Vân muốn hắn gia nhập Bất Kiếp Viện. Trận chiến hôm ấy đã làm Xích Vân què mất một bên tay phải, Vô Ảnh thì thoi thóp gần chết. Nhưng nhờ có Mộng Dụ mà hai tên vẫn được yên lành tới giờ. Lần thứ hai là khi Vô Ảnh một mình chống chọi với tám trăm con Minh Thú Chi Vương ở Bích Đào Lâm cách đây hai năm, khi đó, hắn mải mê chém giết nên sơ ý bị đánh lén. Và Mộng Dụ lại phải ra tay cứu hắn một lần nữa. Tính thêm hôm nay là Vô Ảnh đã suýt chết tới ba lần.

Mộng Dụ với cái đuôi cái trắng muốt chạy lăng xăng tới trước mặt Vô Ảnh, hỏi:

-Ây! Ngươi đang mơ màng cái gì vậy?

Vô Ảnh đích thực là đang mơ màng.

https://thuviensach.vn

Hắn nhớ lại lúc ấy, Hàn Ngọc trông như một nữ thần với đòn Khai Thiên.

Một cô gái thú vị đấy chứ.

Nếu chẳng hải vì công việc thì Vô Ảnh có thể đi dạo cùng cô gái này tới bất cứ đâu cũng được.

-Ê! ĐỒ MẶT DÀY!

Vô Ảnh giật mình trước tiếng hét ở bên tai, hắn phì hơi:

-Con cáo chết tiệt! Ngươi lặng yên không được sao?

-Ta không lặng yên đấy, ngươi làm gì được ta nào?

-Có thật là như vậy không đấy? - Vô Ảnh cười, vớ lấy thanh Hắc Kiếm.

Mộng Dụ thấy vậy xuýt xoa:

-Ây da! Đùa một chút thôi mà! Ai chẳng biết ngươi gần như là kẻ mạnh nhất trong Bất Kiếp Viện chứ? Ta đấu ngươi sao lại? Nhưng mà ta bảo, để ta bực bội mà hóa thành hồ ly là không có được đâu đấy!

Vô Ảnh thở dài. Mộng Dụ mà biến thành hồ ly thì đúng là đáng sợ. Chưa ai dám trêu vào cô nàng ngỗ ngược tai quái này cả.

Mộng Dụ chạy ra đằng sau, kéo hai má của Vô Ảnh ra, nói:

-Ê, mặt dày! Ta bảo này, ngươi biết Thiên Ma hiện tại đang ở đâu không?

-Đang đi cùng với Hắc Băng.

-Hả? - Mộng Dụ hét lên - Thế sao hắn dám nói với ta là đi một mình?

Vô Ảnh thở dài:

-Ai biết đấy? Mà ngươi phức tạp quá đi, Thiên Ma đã nói rõ là hắn khoái cả ngươi lẫn Hắc Băng. Hai ngươi cũng chấp nhận như vậy rồi sao còn lắm chuyện thế?

-Cái đồ mặt dày ngu lậu nhà ngươi sao hiểu được tình yêu là gì hả?

Lần này thì quá đáng rồi đó! - Vô Ảnh trừng mắt nhìn Mộng Dụ.

Mộng Dụ biết là mình nói hơi quá. Vô Ảnh mà điên lên thật thì đến cả ông trời còn phải sợ hắn, chứ ngại quái gì nàng? Cẩn thận không là mất mạng. Sức mạnh của Vô Ảnh đến đâu, Mộng Dụ hiểu rõ, tên này với Hắc Hổ là vô phương cứu chữa về khoản đồ sát. Trên đường tới khu Điện Phật

https://thuviensach.vn

này, Mộng Dụ đã thoáng ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc khắp nơi, chắc chắn là do Vô Ảnh giết.

Mộng Dụ cười:

-Ây da! Ta nói đùa chút thôi mà! Đừng nóng, mà ai bảo ngươi đụng đến chuyện đó làm gì? Ngươi biết là ta kỵ Hắc Băng lắm mà!

Vô Ảnh vớ lấy bộ áo khoác, khoác Hắc Kiếm vào vai rồi bảo:

-Ngươi đưa ta đi.

-Cái gì thế? - Mộng Dụ bĩu môi - Hắc Ưng của ta sao chở được một tên to xác như ngươi chứ?

Vô Ảnh cau mày, đôi mắt hắn lóe lên tia sát khí:

-Có chở đi không?

-À có! - Mộng Dụ cười, đoạn kéo tay Vô Ảnh - Ảnh huynh lên đây nào, tiểu muội sẽ đưa huynh đi!

Hắc Ưng bay được nửa đường thì Mộng Dụ hỏi:

-Thiên Ma ở đâu?

Vô Ảnh không đáp cứ lặng yên ngồi trên con Hắc Ưng mà lặng yên suy nghĩ.

-Đồ mặt dày! Ta nói ngươi không nghe thấy gì hả?

Vô Ảnh không đáp. Tính hắn vốn không thích nói nhiều nếu không phải là công việc quan trọng.

Mộng Dụ kéo hai bên má của Vô Ảnh, giờ mặt hắn trông giống y chang cái bánh vuông:

-Ta đang hỏi ngươi đó! Đồ mặt dày! Ngươi không nghe thấy gì hả? HẢ?

Vô Ảnh chẳng muốn nói với con hồ ly lắm chuyện này nên cứ phớt lờ, để mặc Mộng Dụ lải nhải than vãn suốt dọc đường.

Vô Ảnh vốn đã thích sự yên lặng.

Yên lặng để suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 27

Sắp tới giờ Tý. Một nơi trên Vô Vọng Hải.

Đi mà không biết mình đi đâu, nhìn khắp nơi chỉ toàn thấy nước mênh mông. Đi mãi, đi mãi, đi đến khi râu tóc bạc trắng, đi tới khi cõi lòng đã nguội lạnh với chuyện trần thế, đi tới khi mà tâm hồn không còn chịu đựng nổi bởi sự cô đơn lạnh lẽo. Không điểm xuất phát, không điểm kết thúc. Những con người lạc vào đây đã từng trải qua như thế. Họ cũng không còn sống mà kể cho người ta nghe về những trải nghiệm mà họ đã phải hứng chịu. Tất cả họ đã trở thành mồi cho cá dưới biển cả vĩ đại kia. Thời gian như một con chó sói hung tợn, chúng cắn, chúng dùng cái miệng mà dứt, mà day từng miếng thịt của người ta ra đến khi máu phải chảy như suối. Thời gian cũng có thể là con kiến, chúng đốt ta một cái, chúng ta thấy hơi đau, nhưng càng đốt, lại càng đau, đau đến khi người ta phát cuồng mà chết, người ta điên loạn, điên đến mức không có thuốc chữa nổi. Người ta sẽ quay ra ăn thịt lẫn nhau vì sự sinh tồn, và thậm chí còn ăn thịt cả chính mình. Nơi đây, sự dũng cảm hóa thành yếu đuối, sự anh hùng hóa thành tiểu nhân, sự tình nghĩa hóa thành bỉ ổi, sự trượng nghĩa hóa thành khốn nạn. Người ta không còn biết cái gì đã tồn tại, không còn biết thứ gì đang tồn tại, và không biết cả thứ gì chưa từng tồn tại. Trong mắt người ta, cuộc sống như một điều gì xa xôi lắm, đánh đổi cả một ngọn đại sơn làm bằng Kim Nguyên Bảo cao như ngọn núi Thiên Linh Sơn - nơi ngự trị của Ngũ Hành Tộc - cũng không thể mua nổi. Người ta tiếc cho những điều mà người ta chưa làm được, nhớ nhung những thứ mà thường ngày người ta rẻ rúng.

https://thuviensach.vn

Nơi đây, không tồn tại cho tương lai.

Không tồn tại cho tình thương.

Và không tồn tại cho những khát khao.

Vô Vọng Hải.

Khắp mặt biển bao phủ một lớp sương mờ, không quá dày, chỉ là một lớp mỏng manh, nhưng đủ làm người ta ớn lạnh. Vô Vọng Hải chính là biển cả chết chóc. Quái vật dưới biển tuy hung dữ, song chúng cũng không bao giờ tấn công những chiếc thuyền nào lạc vào hải phận này, trừ phi người ta đụng vào chúng. Kể cả là một con thuyền độc mộc.

Vì chúng cũng vô vọng.

Vô Vọng Hải, nếu đi trong hải phận cách chừng tám mươi dặm thì không làm sao, nhưng vượt qua đó, thì sẽ không - bao - giờ - về - được. Lớp sương mỏng mảnh kia chính là một mê cung đáng sợ nhất, nó khiến người ta mất phương hướng, và những người xấu số đã bị lớp sương mù đó giam hãm, họ không bao giờ ra được khỏi vùng biển quái quỷ này.

Nhưng đó là những người không biết - đường - mà - đi.

Chính xác, trên Vô Vọng Hải có một cách đi mà những người lỡ sa chân vào đây đã không hề biết tới.

Mắt chính là thứ lừa người. Nó nhìn theo một phương vị định sẵn, nhưng cái phương vị ấy trên Vô Vọng Hải luôn luôn di động, vì chúng là đám sương mù mỏng, trong khi người ta lại cứ tưởng là mình đang đi đúng hướng. Và thế là cái phương vị ảo đó dẫn người ta đi suốt đời trong Vô Vọng Hải mà không cách nào thoát ra được.

Chỉ có nhắm mắt.

Nhắm mắt lại, tay cứ chèo thuyền, đó là cách để đi trên Vô Vọng Hải.

Nhưng cả Đại Lục này, gần như không có một người nào biết phương pháp đó.

Ngoại trừ một số người.

Nhắm mắt, chèo thuyền từ bờ biển, cứ mặc đó cho thuyền xuôi dần về hướng Đông Nam, là một hòn đảo.

Ở chính giữa hòn đảo có một cánh cửa bằng đá vô cùng lớn, xung quanh nó là một trận kết giới màu bàng bạc.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều...

... quanh đảo ngập mùi máu.

Nước biển nhuộm đỏ, hơi tanh đầy trời, xác người chất núi.

-Tha cho tôi !!!

Âm thanh thảm thiết.

Một người mặc áo giáp, anh ta là lính vệ binh đang lồm cồm bò dưới mặt đất, đôi mắt sợ hãi nhìn về thứ đang tiến đến mình.

Con quái vật này, đích thực khủng khiếp hơn tất cả những con quái vật mà anh ta đã từng gặp.

Hắn là " con người ".

Một Thần Thú mặc áo khoác đen, lông màu xám, vằn đen, trên mặt có lốt sẹo do kiếm chém chạy từ trán bên phải tới cằm bên trái, răng nanh lòi ra khỏi miệng gần chục đốt ngón tay.

Đôi tay của Thần Thú thấm đẫm máu.

Hắc Hổ.

Con quái vật mà không ai trong Bất Kiếp Viện dám dây vào.

-Tha cho tôi! Tha cho tôi! Xin ngài! Tha cho tôi !!

Cái chết dần đến.

Đáng sợ.

Không lối thoát.

Hắc Hổ cười gằn, đoạn nhanh như chớp, tóm lấy gáy của người lính vệ binh.

-Tha sao? - Hắc Hổ nói - Đối với người Uất Hận Thành, tha thứ là điều xa xỉ!

-Tôi... tôi... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!

Tay của Hắc Hổ nghiến mạnh, năm ngón ngập sâu trong cổ của người lính vệ binh. Máu tươi phụt ra, chảy khắp cánh tay hắn.

SOẠT !!!!

Hắc Hổ kéo tay, lôi cả đoạn xương sống lẫn hộp sọ còn dính nội tạng ra ngoài lớp da bao bọc.

Hắc Hổ ném cái xác xuống đất, đoạn quệt đôi tay đầy máu qua mép, nói:

https://thuviensach.vn

-Ba ngàn bảy trăm lẻ bảy. Vậy mà ta cứ tưởng chúng nó đông hơn nữa kia!

Đằng sau Hắc Hổ là đống người chết, thân thể đứt đoạn, hoặc là bị nát thây, hoặc là thân thể đã trở thành đống vụn thịt xay.

Với con quái vật này, giết người là một nghệ thuật, nếu đơn giản chỉ đánh chết thì không còn cái thi vị và hứng khởi nữa.

Hắc Hổ luôn muốn những cái chết hay ho nhất.

Nhưng hôm nay, hắn bận.

Trước mặt là cánh cổng.

Hắc Hổ lôi từ trong người ra một viên minh châu phát ra luồng ánh sáng tim tím quái lạ.

Đây là món đồ tạo ra từ Tử Kim Hắc Huyết mà Huyết Tà đã chuẩn bị cho Hắc Hổ. Chỉ có thứ âm tà này mới phá hủy nổi thứ kết giới thánh khí kia.

Giờ Tý đã tới rồi. Không sai một khắc.

Hắc Hổ nắm viên minh châu, nói:

-Ta tới đây để giải thoát cho các ngươi một lần nữa !!!

Hắc Hổ nhảy lên cao, viên minh châu cuộn lại thứ hắc khí trên tay hắn, sức mạnh tuyệt đối thuộc hàng khủng bố thao thiên.

Hắc Hổ đấm thẳng vào kết giới đó.

Một âm thanh như chừng muốn xé nát toàn bộ Tam Giới ra thành từng mảnh. Kết giới gặp phải âm tà của viên minh châu lập tức đối chọi nhau dữ dội.

Kết giới cuối cùng đã bị nổ mất một khoảng nhỏ.

" Thứ kết giới của thần linh, đúng là mạnh mẽ vô song. Viên minh châu này đã chứa đựng mười phần nội lực của Huyết Tà, ấy thế mà cũng không phá nổi! ".

" Có lẽ, nếu muốn chúng xâm nhập hắn ra thế giới này thì phải cần thời gian, không thể một sớm một chiều mà thoát hết được. ".

" Nhưng mà cũng tốt. ".

Cánh cửa đá bị hé mở một chút ít nho nhỏ, khiến một luồng ánh sáng đỏ lâu ngày bị giam cầm ở bên trong thoát ra.

https://thuviensach.vn

Từ khe hở đó, một bàn tay đen đúa, lở lói bốc mùi đến phát buồn nôn thòi ra.

Hắc Hổ cười:

-Chào mừng các người đã quay trở lại thế giới này một lần nữa.

Có một quân đoàn quái vật đã từng theo Ma Thần xưa kia, chúng điên cuồng háo chiến khát máu, chỉ có một suy nghĩ là đánh giết, chúng không chỉ là nỗi kinh hoàng của con người, mà các vị thần cũng phải sợ chúng. Hàng ngày, từ nơi đây, những luồng tử khí từ cánh cửa bị phong ấn nơi đây vẫn len lỏi thoát một ít ra khỏi Kết Giới, lan vào Đại Lục, khiến những con quái vật nào ngửi thấy lập tức trở thành như chúng.

Oán Linh.

Ngày trở về của Oán Linh đã tới.

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 28

Một tuần sau...

Sự kiện Hàn Thủy bị tấn công trở thành vấn đề nổi cộm toàn Đại Lục Hoàn Mỹ - tất nhiên là ngoại trừ cái nơi Uất Hận Thành ra. Chỉ trong một đêm, mà các cơ sở của Hàn Thủy ở Tổ Long Thành đã bị " một thế lực không rõ danh tính " phá hoại. Tất nhiên, cái mỹ từ đó thì ai cũng biết là để ám chỉ Độc Tâm. Nhưng người ta không có đủ bằng chứng là vì một phần, còn phần kia là do các vị trưởng lão trong ban Đối Nội đã bị Hà Gia Đoàn tống đầy tiền vào mồm rồi. Nghiêm trọng hơn, là ngay tại đại bản doanh của Hàn Thủy là Kiếm Tiên Thành và Tứ Phương Trại cũng bị " thế lực không rõ danh tính " đó xử lý. Cùng ngày, người ta phát hiện toàn bộ gia viên lẫn người của bang Thái Nhật đã rời khỏi Kiếm Tiên, vậy nên, tất cả mối nghi ngờ và tội trạng đều đổ lên đầu Thái Nhật và Bang chủ Khuất Bá hết. Cố nhiên, là hiện giờ Khuất Bá đang ăn ngon ngủ kỹ ở một nơi nào đó mà Gia Đoàn đã sắp xếp từ trước.

Vấn đề khiến mọi chuyện trở nên nát bét như tương bần là cái chết của Hà Gia Tập, con trai Hà Gia Đoàn. Chính bởi điều này, mà Ngài Hàn lại phải hỏa tốc về Tổ Long Thành cùng với Lã Vân và Hàn Vệ mà đối chất với con cáo già Hà Gia Đoàn.

Cuộc họp như thường lệ vẫn diễn ra tại Long Mệnh Đường, tòa nhà " di sản văn hóa " để cho thành phần tội ác thế giới ngầm phát ngôn ra những câu vô văn hóa. Và như thông lệ, hai bên lại phân tách rõ rệt, phe của Ngài Hàn và phe của Gia Đoàn, đương sự là thiếu Khuất Bá, và như thông lệ là Bang Chủ Tam Thuận của Ỷ Thiên vẫn đứng ở vị trí trung lập. Tuy nhiên,

https://thuviensach.vn

lần này, Ngài Hàn thực sự dính phải cục nợ vì theo phe của Gia Đoàn còn có các vị trưởng lão mồm bị Gia Đoàn nhét đầy tiền. Hàn Thanh đã bị dính vào tội " gây nguy hại tới an ninh Tổ Long ", và " giết người vô căn cứ ", chiếu theo điều luật, Hàn Thanh sẽ bị lĩnh án tù sáu mươi năm, vì nể tình anh đã có công trong thời gian phục vụ quân đội Tổ Long Thành. Tất nhiên, trong thế giới của bang phái, thì khi Hàn Thanh đã vào tù, thì chỉ có một con đường chết. Buổi sáng vào đại lao, buổi trưa đã có đứa tới xử. Căn cứ vào hiện trường, một số nhân chứng, và minh chứng rõ ràng nhất là cái xác Gia Tập ở đó, thì Ngài Hàn có là thánh thần giáng thế cũng bó tay, vì ngài không thể cãi rằng con ngài không giết Gia Tập. Nhưng Ngài Hàn có cái lý nào mà để thằng con trai chết được chứ? Và thế là ngài vặn lại với lý do: con trai tôi không giết người, nếu không - có - thằng - chó - con nào tới tìm để giết nó. Thực sự là Gia Đoàn không phải là không tính đến cái lý luận đơn giản này, nhưng lão có tiền, và đồng tiền đủ để bẻ cái thứ thẳng đuột kia thành "gãy" chứ không thèm "cong". Và mặc cho Ngài Hàn nói lý, thì các vị trưởng lão vẫn sẽ khép tội trạng cho Hàn Thanh, song giảm án từ sáu mươi năm xuống còn bốn mươi năm cộng thêm hai tháng và một ngày nữa. Nhưng chính điều này là thứ mà Ngài Hàn cần. Bọn trưởng lão xưa nay cái đầu đặc mỡ, tiền, thức ăn và gái đã bị Ngài Hàn thoi cho một quả vào mặt. Lý do là ở chỗ, các vị giảm án cho Hàn Thanh vì Hàn Thanh bị Gia Tập tới " xử lý " trước, vậy thì câu hỏi là ở chỗ: tại sao thằng Gia Tập lại mò đến đó? Hà Gia Đoàn thì đúng là há miệng mắc quai, song mặt lão và mặt những vị trưởng lão vẫn đủ dày để đánh bật cái ý kiến ấy của Ngài Hàn. Tuy vậy, do sự phản kháng và kiến nghị của đại hội đồng các bang chủ bang phái, nên Hà Gia Đoàn cũng không thể quá phô và lộ liễu muốn xài thủ đoạn như vậy được. Thế nên, giờ, người ta cần tới sự xuất hiện của Hàn Thanh.

Nhưng khổ nỗi, Gia Đoàn lại thắng thế. Vì Ngài Hàn đã nhờ tới trưởng lão Tổ Long đưa anh ra ngoài Liên Quân Doanh Địa rồi. Lại nói, Hàn Thanh cùng với Trúc Mai dưới sự bảo hộ của trưởng lão Tổ Long đã đến bến thuyền, và kẻ cận vệ Thiết Thủ đã chờ ở đó và đưa hai người đi lánh nạn một thời gian. Hàn Thanh bỏ trốn, tức là bỏ trốn khỏi luật pháp, bỏ trốn

https://thuviensach.vn

trước tội trạng của mình, vậy nên, Ngài Hàn lại dính vào rắc rối. Tuy vậy, đó là sự lựa chọn duy nhất của ngài, bởi lẽ, nếu Hàn Thanh còn lảng vảng ở nơi này, hoặc bất cứ chỗ nào được gọi là đất liền, thì sẽ bị Hà Gia Đoàn xử ngay. Cái luật pháp và luật rừng khác nhau nhiều lắm. Hà Gia Đoàn cùng đám tay chân có thể ngang nhiên vây khốn Hàn Thanh và diệt anh, với lý do là mối thù " của con trai bị giết ", đến lúc ấy Hàn Thanh sẽ còn thảm hơn. Thà để cho nó trốn đi với cái tội " trốn tránh trách nhiệm luật pháp " còn hơn là " chịu trách nhiệm luật rừng ".

Nhưng trước khi giết chó, thì còn phải xem con chó có hung không mà giết. Huống hồ là con người, mà con người ở đây là Ngài Hàn. Hà Gia Đoàn muốn dây vào ngài thì tức là hắn thích đâm vào địa ngục. Ngài Hàn tuy đúng là đã chậm chân so với Gia Đoàn một bước rồi đấy, nhưng ngài vẫn còn những chỗ dựa vững chắc ở Tổ Long, điển hình là Hạ Phong Tướng Quân và trưởng lão Tổ Long, chưa kể cả trăm người và vây cánh khác. Trên cái bàn đấu khẩu này, thì người ta ngây ngô về một " thế lực không rõ danh tính " gây chiến với Hàn Thủy, nhưng trong thâm tâm ai mà chẳng biết là Gia Đoàn đã liên minh với Khuất Bá để gây sự vụ? Có điều, trong thế giới bang phái, sự im lặng là điều cần thiết. Nếu không im lặng, mà cái mồm cứ đòi sủa thì sẽ tự tìm đến cái chết cho mình. Ngài Hàn tuy biết rõ là thằng chó Gia Đoàn chơi ngài, nhưng không những ngài, mà cả ông bạn lâu năm Thạc Lữ - bang chủ Long Hổ, Ứng Chính Bình - bang chủ Cuồng Sư, và Diệm Tư Thống - bang chủ Anh Hùng Hội cũng không lên tiếng. Bởi lẽ, nếu lên tiếng, tức là đã công khai gây chiến với nhau, mà cái thời này, gây chiến giữa các bang phái là chuyện chẳng tốt đẹp gì. Ngay cả Gia Đoàn làm thế này cũng là để bắt chẹt và gây khó, giảm uy thế của Hàn Thủy mà thôi, chứ nếu đánh thật với quy mô toàn bang phái trên Đại Lục như vậy thì chiến tranh còn nguy hiểm hơn cả thời kỳ Đại Hỗn Loạn, tiền của, công sức, nhân lực sẽ lại đổ sông đổ bể, huống hồ thời kỳ Đại Hỗn Loạn mới qua được có hơn hai mươi năm.

Vậy nên, Hà Gia Đoàn cũng không thể làm gì hơn, ngoài việc Hàn Thủy phải bồi thường cho lão một khoản không nhỏ về kinh tế lẫn " thổ ". Ngài Hàn đã suy tính kỹ rồi, và có chút tham khảo ý kiến của Lã Vân và Hàn Vệ,

https://thuviensach.vn

đã quyết định dùng tiền bạc bồi thường cho êm chuyện. Hàn Thanh rốt cục thì cũng chỉ bị gắn cái tội " trốn tránh luật pháp " mà thôi, và sẽ hưởng mức án năm năm tù giam, tất nhiên là ai cũng hiểu: cái mức án năm năm sẽ trở thành chẳng có năm chó nào cả, bảo là hai mươi năm, ba mươi năm, năm mươi năm mới ghê kia, chứ năm năm thì chỉ cần chút tiền là xong tất. Vả lại, chuyện bồi thường cũng đã nằm trong suy tính của Ngài Hàn. Số tiền bồi thường là tám trăm vạn viên Kim Nguyên Bảo, và một phần ba " thổ " của Hàn Thủy trên Tổ Long Thành. Tám trăm vạn viên Kim Nguyên Bảo chẳng phải là cái con kiến gì với Ngài Hàn, tuy nhiên cái " thổ " mới là quan trọng. Lúc này, Ngài Hàn mới thầm khen thằng Lã Vân thông minh khi đầu tư vào kỹ viện và đánh bạc ở khu ăn chơi Vạn Xà Đảo, còn chỗ dựa ở đó, thì còn sống ngon lành. Với cả Lã Vân cũng đang ngày càng mở rộng " thổ " trên Vạn Xà Đảo ra, cạnh tranh gay gắt với Độc Tâm. Vậy nên, giờ mất " thổ " ở Tổ Long cũng không đáng lo, tất nhiên là vẫn phải tìm cách lấy lại.

Nhưng vấn đề nổi cộm nhất là cái chết của Thất Hiền Sứ Giả. Khỏi phải nói người ta khóc lóc điên dại thế nào trong Nhân Tộc về một vị sứ giả đáng kính, và hết mực lễ nghi như vậy. Hạ Phong Tướng Quân thì sụt sùi cả ngày như con mèo hen, Ngài Hàn cũng không ngần ngại mà đưa khăn cho ngài tướng quân xì mũi và lau mắt một cách lịch thiệp và trang nhã nhất mà ngài có thể làm để " bày tỏ niềm tiếc thương vô hạn " và chia sẻ với tướng quân Hạ Phong. Cái chết của Sứ Giả, thực sự là cơn đại địa chấn, lễ tang cũng sẽ được cử hành vào tuần tới. Nghe đâu, cả trăm vị chức sắc tiếng tăm khắp Đại Lục như Vũ Tộc Ẩn Giả hay Nhân Tộc Ẩn Giả cũng sẽ tới, thậm chí là cả người Ngũ Hành Tộc.

Cái chết của Sứ Giả, cũng là điều tất yếu đối với Ngài Hàn. Lão già đó thực sự là một tên hám lợi nhất mà Ngài Hàn từng thấy, chưa kể với cái tính cách háo tham vọng và dâm loạn của lão ta, thì chẳng hiểu sau này sẽ có chuyện gì xảy ra nếu lão Sứ Giả quay về với Gia Đoàn. Còn Gia Đoàn, dựa vào Sứ Giả có thể len lỏi sâu hơn nữa vào bộ máy Tổ Long nhờ cái danh của lão ta. Hai con rận chó chết này hút máu của nhau vì mưu đồ riêng, mà máu của chúng thì lại dồi dào kinh khủng, con nào con nấy cũng

https://thuviensach.vn

sẽ trở nên mập mạp béo ú, Ngài Hàn không thể để chúng nó phì nộn ra được, và thế là ngài sai Thái Bạch tới xử lý Thất Hiền Sứ Giả.

Có điều, Doãn Ái không thể thực hiện lời hứa của mình khi cô nhắn gửi cho Thái Bạch. Sau tối hôm đó, thì Lã Vân đã tới và khuyên nhủ cô nên giữ trọn cái đạo hiếu với người cha vô đạo đó thì tốt hơn. Đằng nào, thì Doãn Ái cũng là người được biết đến là người cuối cùng mang dòng máu của Hoàng Đế Võ Thái Lang xưa kia, nên không thể trốn đi như vậy được.

Có một chuyện khác, cũng quan trọng, đó là sự rối bét ở Kính Hồ Cư và sự lanh tanh bành ở Điện Phật. Ở Kính Hồ Cư thì đơn giản là lính vệ binh đã phát mệt và oải với cái bọn mặc áo đen - thuộc hạ của Bất Kiếp Viện. Ngài Hàn cũng hiểu Thiên Ma làm thế, là để lính vệ binh không thể tới Xuyên Tâm Hồ cho hắn rảnh tay làm việc. Trận chiến ấy đã làm toàn Kính Hồ Cư một phen bát nháo như kiến vỡ tổ. Tuy vậy, người ta không thể biết được chuyện gì đã thực sự xảy ra ở nơi đó. Nếu họ biết trận chiến Kính Hồ Cư là để tìm Hắc Đế Ấn thì họ sẽ chẳng coi đó là một " vụ náo loạn của đạo tặc " đâu. Còn ở Kỳ Bàn Cốc mới là đáng nói kia. Đầu tiên là vụ thảm sát các nhà sư trong Kỳ Thiên Tự khiến người người oán giận, và chẳng hiểu sao nó lại liên quan tới cô tiểu thư Hàn Ngọc của Ngài Hàn, tất nhiên, là ngài đã cho phong tỏa những cái tin ấy lại, tránh rắc rối không cần thiết. Tiếp theo là Viên Giác Đại Sư bị " tra tấn và khủng bố tinh thần " tới thậm tệ, và quan trọng nhất, ghê gớm nhất là chuyện toàn bộ công trình Điện Phật bị phá hủy khiến người ta sầu não không thôi. Các vị trưởng lão trong thành phần lãnh đạo Tổ Long đau hơn cả, không phải vì họ tiếc cho cái công trình kiến trúc hoành tráng ấy đâu, mà vì họ sẽ không còn moi được tiền từ ngân quỹ cho mỗi lần hành hương về đó để tổ chức lễ Thái Dương nữa.

Kế Đô và Hàn Ngọc sau khi đưa Viên Giác Đại Sư về an toàn thì cũng quay lại Kiếm Tiên Thành, việc đầu tiên là họ cảm thấy kinh hoàng trước chuyện toàn bộ Hàn Gia bị xóa sổ, song Phương Thác đã tới và giải thích mọi chuyện, hiện tại, hai người đang ở tạm trong Ngư Thôn.

Thằng con Hàn Phi thì cũng đã thất thểu đi về Ngư Thôn, và Ngài Hàn cũng đã được biết Hàn Phi đã phải làm một trận tơi bời hoa lá với thằng

https://thuviensach.vn

Quỷ Nhân của Bất Kiếp Viện thông qua bức thư mà con Thiên Bạch Thần Ưng mang tới. Ngài Hàn cũng chẳng lấy làm vui vẻ gì khi biết Hàn phu nhân đã phải xài tới đòn Khai Thiên dành cho Khuất Bá, vì ngài biết là một đòn ấy sẽ hủy diệt toàn bộ Hàn Gia. Nhưng mà thôi, vợ con bạn bè ổn là ngài yên tâm rồi, còn nhà thì muốn xây kiểu gì cũng được, ngài đang dự định xây cái gia viên to đẹp hơn nữa kia.

Và ngài cũng đang lặng yên, mà chờ đợi những tin tức tốt lành của đám người Xích Vân, và chờ đợi những lá thư đến từ Uất Hận Thành.

Nói tóm lại, thì vị thế của Hàn Thủy không thể nói là còn uy mãnh như trước đây, song với Ngài Hàn, chuyện ấy cũng chẳng quan trọng lắm. Vừa mới một tuần thôi, bọn trưởng giả ở Kiếm Tiên còn nghi ngại và một số kẻ còn ra mặt chống đối Ngài Hàn vì nghĩ là số của Hàn Thủy đã mạt vận thì mọi chuyện lại đâu vào đấy hết. Ông già Tử Khách dùng tiền, dọa dẫm đòi cắt đầu, đập nát óc một số thằng khiến chúng nó sợ mà không thể không tiếp tục ủng hộ về mặt tinh thần lẫn tài chính cho Hàn Thủy, còn những đứa cứng đầu thì hiện đang ăn ngon ngủ kỹ trong quan tài hết rồi.

Nghĩ quanh, nghĩ quẩn, vậy mà đã đến chiều.

Hiện tại, Ngài Hàn đang tới dự lễ tang của Hà Gia Tập. Tuần sau lại phải về Kiếm Tiên mà dự lễ tang của Thất Hiền Sứ Giả nữa kia. Cái chết của Thất Hiền Sứ Giả thực sự là niềm vui vô bờ bến của các ông chủ quán trọ, vì người người sẽ nườm nượp đổ về đó mà dâng hương lên cúng lão già đó. Chậc! Chẳng kém lễ Thanh Lâm là mấy đâu.

Hàng người khách quan xếp hàng dài đi qua quan tài nhìn dung diện người chết lần cuối đứng ở giữa hai hàng người của Độc Tâm mặc đồ tang trắng. Hà Gia Đoàn và Hà Gia Nhạ cũng mặc đồ tang, đứng cạnh quan tài mà cúi đầu đáp lễ những người tới viếng. Và ở ngoài, còn có Hắc Bạch Song Điểu đứng canh chừng, riêng Hắc Điểu hôm nay quấn thêm khăn trắng lên đầu để làm lễ.

Ngài Hàn bước lên, và ngài có thể nhận ra ánh mắt căm thù của Gia Nhạ nhìn vào mình. Ngài có thể đoán tư chất của người này không hề tầm thường, và trong tương lai sẽ trở thành một nhân vật cực kỳ nguy hiểm cho ngài.

https://thuviensach.vn

Nếu nó thực sự nguy hiểm thì phải giết.

Ngài Hàn ngó vào quan tài, qua lớp kính trong suốt, ngài có thể nhìn thấy khuôn mặt không có sinh khí, và xanh ngắt của Gia Tập.

Bỗng...

... ngài để ý thấy vết bầm đỏ trên cổ Gia Tập.

" Trảo thủ ư? ".

" Hình như một cú trảo thủ này có thể làm vỡ nát toàn bộ xương sống... ".

Ngài Hàn mỉm cười.

" Mày được đấy, Gia Đoàn... " - Ngài Hàn tự nhủ.

" Dám giết đứa con trai cả của mình để thúc ép thằng con trai thứ hai vào vòng xoáy của bang phái sao? ".

" Ngoại trừ Thiết Thủ ra, thì không ai có khả năng dùng trảo thủ ở mức độ như thế này, trừ các Thần Thú. Mà chỉ có mày mới là người duy nhất biết được Gia Tập đang ở đâu vào tối hôm đó... ".

" Mày cáo già, và cũng khốn nạn hơn cả tao cơ đấy! Chơi bài này thì tao phục mày rồi! " - Ngài Hàn cười.

Hà Gia Đoàn cũng nhận ra được cái nhếch mép cười của Ngài Hàn.

Và lão cũng đoán ra Ngài Hàn đang nghĩ gì.

Đúng, chính Gia Đoàn đã giết đứa con trai của mình.

Khi đón tiếp Thất Hiền Sứ Giả xong, Gia Đoàn ngay lập tức tới thẳng trận chiến của Gia Tập và Hàn Thanh. Thực sự thì lão mong cho Gia Tập chiến thắng, nhưng khi lão tới nơi thì Hàn Thanh đã không cánh mà bay, Gia Tập lại còn thoi thóp. Ngay lúc ấy, lão nảy ra ý định, nếu giết Gia Tập thì sẽ khiến Gia Nhạ phải lao vào vòng xoáy bang phái để trả thù gia tộc họ Hàn. Và lão làm thật. Một đòn trảo thủ vào gáy Gia Tập, mọi chuyện êm xuôi.

Gia Đoàn cũng không thể không vô tình trước hành động đó của mình. Lão cũng biết làm thế là vô đạo, là khốn nạn, là không bằng con chó.

Nhưng cái nghiệp lớn thì chờ ai?

Muốn thống trị, muốn nên nghiệp, thì phải gạt bỏ đau thương.

Sự hy sinh là điều cần thiết.

https://thuviensach.vn

Lão đã tự hứa sẽ phải xới tung toàn bộ Hàn Thủy để đền bù cho cái chết của đứa con trai.

Cái chết mà chính lão gây ra.

Gia Nhạ có đủ chất thông minh, có đủ sự bình tĩnh, và có cái lạnh, nhưng anh không muốn gia nhập bang phái.

Và Gia Đoàn đã thúc ép anh.

Ngài Hàn về chỗ của mình, nói nhỏ với Lã Vân và Hàn Vệ đủ để không ai nghe thấy:

-Hai thằng bọn bay nghe kỹ đây, cấm la hét, thằng Gia Đoàn đó giết con mình...

-Hả?

Mặc dù Ngài Hàn đã dặn trước, song hai tên vẫn không thể tránh được chuyện trố mắt ngạc nhiên. Ngài Hàn phải giải thích những suy nghĩ trong đầu của mình cho hai thằng này nghe.

Lã Vân thì thầm:

-Bác Hàn! Cháu... nghĩ là bác đã sai, làm gì có chuyện ấy?

Ngài Hàn cười:

-Không có lý nào mà trật được đâu.

-Thằng khốn nạn! -Hàn Vệ cay cú - Thế thì chúng ta phải nói cho Gia Nhạ biết! Con biết nó là người phải trái rõ ràng...

-Không được đâu... - Ngài Hàn tiếp lời -... mày nói thế, liệu nó có tin mày không? Nên nhớ, chúng ta bây giờ là kẻ thù của nó.

Lã Vân dường như vẫn chấn động trước việc này, hắn nói:

-Chẳng lẽ cứ để Gia Nhạ bị lừa gạt như vậy sao?

Ngài Hàn cười:

-Yên tâm đi, những loại người như Gia Đoàn, sớm muộn gì cũng sẽ phải trả giá thôi. Có điều, tao cũng không thể nghĩ được rằng, nó lại dám chơi bài này.

Thiên hạ đúng là rộng lớn thật đấy.

Nhưng nếu không có mái ấm, thì thiên hạ làm gì?

Đối với Ngài Hàn, thì thiên hạ thật là một bàn cờ thú vị, chơi mãi không biết chán.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi gặp Hàn phu nhân, ngài đã hiểu...

... có được một gia đình...

... đó mới là điều hạnh phúc nhất.

-Cứ tạm biết như vậy đã... - Ngài Hàn nói -... giờ chúng ta tới gặp lão già Diệp Công để hỏi về Hắc Đế Ấn.

-Hình như bác cũng đã tới gặp ông ta một lần để hỏi về vấn đề này phải không? - Lã Vân tiếp lời.

-Chính xác.

Còn nhớ, trong lần tới Tổ Long Thành trước đây, khi Lã Vân tìm quán trọ thuê phòng, thì Ngài Hàn cùng với Lăng Khê đã tới gặp ông già Diệp Công để hỏi về Hắc Đế Ấn. Hồi đó, mặc dù Ngài Hàn chưa đoán ra được mục đích của Bất Kiếp Viện, song ngài cũng lờ mờ về chuyện phách của Hỏa Thần Chúc Dung tái hiện trên Thiên Lệ Thành, vậy nên tiện đường, ngài đã tới hỏi Diệp Công. Tất nhiên, là cũng phải hàn huyên chè chén mãi mới moi móc được một ít kiến thức về Hắc Đế Ấn từ lão già này.

Khi Ngài Hàn cùng Hàn Vệ với Lã Vân bước ra khỏi cửa gia viên của Độc Tâm thì có một ông già đã đợi ở đó, cười:

-Ngài vẫn còn tấm lòng với thiên hạ sao?

Ngài Hàn hơi ngạc nhiên, rồi ngài nhận ra đây chính là ông già chèo thuyền trên Xuyên Tâm Hồ đã đối thoại với mình tuần trước.

Chính là người canh giữ Hắc Đế Ấn mà Xích Vân đã từng sấn sổ định cho ông ta một trận.

Ngài Hàn nói:

-Ồ! Tiền bối! Ngài tới đây để dạy bảo kẻ hậu sinh này điều gì sao?

-Không... - Ông lão cười -... Đường chủ Hàn Thuyên là người mà không ai có đủ tư cách để so sánh, ngoại trừ Thiên Tử và Vô Chân Vương. Nhưng ta chỉ muốn nhắc nhở ngài một điều thôi.

-Điều gì?

-Thiên hạ rộng lớn lắm.

Ngài Hàn mỉm cười.

Đúng, thiên hạ thật là rộng lớn.

Ngài Hàn đáp:

https://thuviensach.vn

-Nhưng trái tim còn rộng lớn hơn cả thiên hạ thì sao?

-Ngài tự tin như vậy? - Ông già khẽ cười.

-Trái tim không tan vỡ, trái tim kiên định, trái tim chan chứa máu nóng, đầy ắp bầu nhiệt huyết, không phai nhạt đi theo năm tháng, liệu có đủ tư cách mà chơi bàn cờ thiên hạ?

Ông già cười:

-Những người như thế, thường là kẻ thất bại.

Ngài Hàn khẽ cười, lắc đầu. Còn Lã Vân và Hàn Vệ thực sự thì như vịt nghe sấm trước lời đối thoại của hai người này.

-Nhưng... - Ông già nói tiếp -... thiên hạ cần những kẻ thất bại như vậy. Có những kẻ thất bại đó, thiên hạ mới là thiên hạ. Không có những kẻ thất bại, không có những người đem trái tim của mình cho thiên hạ, thì thiên hạ sẽ lụi tàn, đó là cái quy luật của cõi đời này vậy. Nhưng ta chỉ muốn nói với ngài rằng...

-Xin tiền bối cứ nói. - Ngài Hàn tiếp lời.

-Hãy để trái tim ôm mộng thiên hạ của ngài có một khoảng trống.

-Tôi hiểu. - Ngài Hàn cười.

Ông già cười, xoay gót bước đi trong gió.

" Đường chủ Hàn Thuyên, ngài đích thực là con người sinh ra để xoay chuyển cả Tam Giới này, ta dám khẳng định điều đó, thế gian này sẽ đại họa hay yên bình, tất cả sẽ là do ngài quyết định...

... cũng giống như chàng trai trẻ đó xưa kia vậy, tự tin vào bản thân mà luân chuyển thiên hạ, bắt thần phải cúi đầu trước mình...

... trò chơi thiên hạ, không bao giờ có kẻ thắng, bởi nếu thắng, sẽ không còn là thiên hạ nữa...

... ta đã đi tìm suốt cả ngàn năm qua, mới gặp được ngài, kể cũng là cái phúc vậy...

... giấc mơ thiên hạ sẽ tiếp tục chảy mãi...

... như dòng sông...

... không bao giờ hết...

... không bao giờ cạn. ".

Ông già cười một mình.

https://thuviensach.vn

Ông đã dành cả ngàn năm cho những giấc mơ thiên hạ.

Chỉ có điều...

... những giấc mơ đó có khi lại phải trả bằng cái giá không hề nhỏ.

Giống như trận chiến ở Phạt Mộc Trường xưa kia vậy.

Ông đã chứng kiến trận đánh đó.

Nơi mang theo toàn bộ những giấc mơ thiên hạ.

Ông già vừa đi trong dòng người đông đúc, vừa nói lên khe khẽ:

-Xin Thượng Đế hãy cứu rỗi linh hồn chúng con.

Trời như trái cầu để ta tung

Ngạo nghễ tiến bước, mặt đất rung

Miệng cười tư lự, danh Thiên Đế

Dịch xê thiên hạ, xưng bá hùng.

Bờ sông Thặng Thủy.

Phương Thác vốn không phải là người thích chờ đợi. Từ thuở sinh ra hắn đã có cái tật ấy. Nhớ lại khi còn là thằng bé trộm cắp, hắn chưa bao giờ biết kiên nhẫn để thừa cơ ăn trộm, vậy nên bị ăn đòn là chuyện thường.

Và bây giờ, rõ ràng là Phương Thác đã cực bực mình với sự chẫm trễ của thằng Dư Nhận.

Cũng phải thôi.

Thằng phản bội.

Tứ Cát đứng kế bên cũng sốt ruột không kém, hắn hỏi:

-Còn phải chờ bao lâu nữa đây, đại ca?

Phương Thác thở:

-Cứ chờ đi.

Và khi sự bực mình của Phương Thác đã lên tới độ không chịu đựng được nữa, thì Dư Nhận đã lò dò tới.

Phương Thác ngồi trên bờ sông, nói:

-Đến sớm nhỉ?

-Như mọi khi. - Dư Nhận đáp.

Tứ Cát khẽ lộ nét cười trên khoé miệng.

Thằng phản bội thì phải có kết cục như thế nào, hắn biết rõ.

Và Dư Nhận sẽ phải hứng chịu hậu quả.

https://thuviensach.vn

-Mày có biết cái giá của sự phản bội là gì không Nhận?

Dư Nhân không lộ cảm xúc, mặt hắn lạnh tanh, đáp:

-Nằm yên trong quan tài.

-Đúng. Vậy thì tại sao biết mà vẫn làm?

-Vì tiền.

Phương Thác cười phớ lớ một tràng, hắn thở:

-Ông già Tử Khách giao cho tao nhiệm vụ là hôm nay phải xử lý thằng phản bội. Mày biết rõ điều ấy chứ?

-Biết.

-Hà! Vậy thì cùng xử lý, mày nghĩ thế nào Tứ Cát?

Tứ Cát mỉm cười:

-Cứ theo ý đại ca.

Phương Thác gật gù:

-Được thôi. Vậy thì tao cho mày đặc ân, tự xử mình đi, Tứ Cát ạ.

Tứ Cát không hiểu.

Đích xác là hắn không hiểu.

Hắn không hiểu Phương Thác vừa mới nói gì.

-Đại ca... - Tứ Cát trố mặt -... đại ca vừa nói gì?

-Mày không hiểu sao? - Phương Thác cười - Mày, Tứ Cát, chính mày là kẻ phản bội.

Tứ Cát há hốc miệng.

Hắn không thể nghĩ là như vậy.

Bởi lẽ, không ai biết hắn là kẻ - phản - bội.

-Mày thấy khó hiểu phải không, Tứ Cát? - Dư Nhận đứng đằng sau tiếp lời - Để tao giải thích cho mày nghe...

Dư Nhận lôi từ trong người ra một xấp giấy, ném toẹt xuống dưới đất. Những xấp giấy này là ngân phiếu trị giá hai mươi ngàn viên Kim Nguyên Bảo, người trả có cái tên " Hà Gia Đoàn " mà Dư Nhận có lần đã từng đem ra ngắm nghía, dưới tờ ngân phiếu là gần một chục lá thư có cái tên của " Thiên Ma ". Những bức thư và ngân phiếu này, Dư Nhận vô tình mò được trong phòng của Tứ Cát. Những bức thư này thì Tứ Cát chưa kịp tiêu hủy, còn ngân phiếu thì hắn cất dưới giường.

https://thuviensach.vn

Tứ Cát đích thực là gián điệp của Hà Gia Đoàn, và hắn cũng là một thuộc hạ của Bất Kiếp Viện.

Cách đây một năm, khi Tứ Cát trên đường chuyển hàng tới Vạn Hóa Thành, đã gặp phải Thiên Ma. Thiên Ma lúc đó đang cần tìm Tàn Dương và Hắc Đế Ấn, hắn có nghe đồn Hàn Thủy thường có những món đồ " rất không bình thường ", thế nên Thiên Ma đã tấn công chuyến chở hàng đó, Thiên Ma đã dùng tới mê hương của Mộng Dụ mà khiến cho toàn bộ đám hộ tống lăn đùng ra ngủ hết, riêng Tứ Cát có chút kinh nghiệm nên thoát được và đấu với Thiên Ma một trận, tất nhiên, chỉ bằng một vài tuyệt chiêu, Tứ Cát đã bị hạ đo ván. Nhưng Tứ Cát không muốn chết, và hắn đã phải lạy lục Thiên Ma. Tất nhiên là Thiên Ma chẳng tìm thấy cái khỉ gì trong đống chở hàng, và hắn cũng không phải là loại háo sát, vậy nên, hắn tha mạng cho Tứ Cát, với một điều kiện là Tứ Cát phải làm việc cho hắn. Những bức thư từ gần đây, đều là Thiên Ma hỏi hắn về tình hình của Hàn Thủy, cũng như động tĩnh của Ngài Hàn. Không những thế, chính Tứ Cát là người đã từng gửi thư cho Quỷ Nhân thông báo về việc Hàn Phi đã tới Phạt Mộc Trường. Bức thư với nét chữ thô mà Quỷ Nhân đã từng đọc chính là nét chữ của Tứ Cát.

Còn về phần Hà Gia Đoàn, thì Tứ Cát đã bị Khuất Bá mua chuộc. Chính hắn là kẻ mặc bộ đồ xám và đội mũ rơm thần bí đã gặp Khuất Bá trong quán rượu vào sáng ngày hôm nay. Chuyện tiền nong thì Hà Gia Đoàn đã gửi cho hắn để hắn làm việc cho tốt. Cũng chính Tứ Cát đã gửi thư cho Gia Đoàn rằng nên điều thêm quân tới đây để gây khó dễ cho Hàn Thủy.

Tứ Cát chính là kẻ phản bội xuyên suốt từ đầu tới giờ. Hắn chính là mấu chốt quan trọng nhất mà Lã Vân, Dư Nhận, và ông già Tử Khách đã lờ mờ đoán ra. Do hồi ấy, họ chưa đủ bằng chứng, nên cứ để yên xem Tứ Cát định làm cái trò gì nữa.

Và chính xác là Phương Thác với Dư Nhận ở đây ngày hôm nay là để xử hắn.

Dư Nhận tiếp lời. Hắn bị nhiễm tính của Lã Vân, nên rất lắm mồm, nhưng hắn thích đè nén kẻ khác phải tâm phục khẩu phục:

https://thuviensach.vn

-Tao còn nhớ trước đây, mày đã từng lãnh trách nhiệm chở chuyến hàng tới Tật Phong bộ lạc, và chuyến hàng ấy đã bị chậm trễ vài ngày. Thật trùng hợp là hôm mày phải đi chở hàng, Hàn Vệ đã phát hiện ra thằng ôn con nấp trên gác nhằm nghe lén chuyện Hàn Phi tới Phạt Mộc Trường. Và tao đã nghĩ kẻ đó chính là mày, vì rằng mày đã tốn mấy đêm để nghe lén chuyện, thế nên không đủ sức khỏe mà bắt đầu cuộc hành trình đúng giờ là đương nhiên. Cũng đúng ở chỗ, kể từ hôm gặp lại đại ca Phương Thác, mày bị chứng ho dữ dội, phải nhờ tới ông già dược sư An Thiệu Bình kê đơn chữa trị. Và cái gác xép bẩn vì bám bụi rất lâu như vậy, chính xác là có bịt mõm lại cỡ nào cũng sẽ hen, và mày cũng chẳng phải ngoại lệ. Tiếp theo, trong cái đêm đó, Hàn Vệ suýt chút nữa đã dính phải độc châm của Mộc Thuật. Tao nghi ngờ điều này, và chính cái đêm đánh nhau với bọn Độc Tâm, tao là người đã bắn mũi tên độc vào vai mày, và không ngoài dự đoán của tao, mày biết dùng Mộc Thuật để chữa trị vết thương. Mày không cảm thấy lạ khi chất độc trên mũi tên lại rất nhẹ sao? Đó chính là cách mà tao thử xem mày có biết dùng Mộc Thuật hay không. Tất nhiên, những suy nghĩ ấy, thì tao, Lã Vân và ông già Tử Khách đã đoán ra là mày từ lâu, song tao cũng nghĩ đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, vì người biết dùng Mộc Thuật đâu có thiếu? Nhỡ đâu mày ốm thật không kịp chở hàng? Và nhỡ đâu mày bị bệnh thật? Cho tới khi tao tìm ra mấy cái thứ này trong phòng của mày.

Tứ Cát không đủ sức để nghe nữa.

Cái giá của kẻ phản bội không hề tốt đẹp.

Nhất là phản bội Ngài Hàn.

Phương Thác thở dài:

-Tao cũng không tin, Dư Nhận, Lã Vân và ông già Tử Khách cũng không tin, nhưng đó lại là sự thật.

Tứ Cát run lẩy bẩy thân người.

-Mày quên rằng Ngài Hàn đã từng nói gì sao? Chúng ta là một gia đình.

Mày phản bội lại cái gia đình ấy...

... để chạy theo những thứ vô vị sao?

Tứ Cát quỳ xuống đất, tóm lấy chân Phương Thác, gào lên:

https://thuviensach.vn

-Đại ca! Hãy bảo với bang chủ tha cho tiểu đệ! Hãy nói hộ với bang chủ tiểu đệ đã biết lỗi, đại ca !!!

Tứ Cát gào toáng lên, nước mắt cứ chảy dài trên mặt hắn. Hắn không ngờ là người ta đã biết hắn làm việc ám muội từ lâu, nếu biết thế, hắn đã chạy trước, nếu biết có ngày này, hắn sẽ không làm thế.

Nhưng...

... nếu cuộc đời này có cái " nếu biết trước "...

... thì sẽ chẳng còn gì để nói nữa.

Phương Thác rút từ trong túi áo ra một con dao, ném xuống đất:

-Tao chịu thôi. Đó là luật. Ngài Hàn đối đãi mày không tệ, nhưng mày lại quá hám tiền và danh vọng. Nể tình là anh em lâu năm, mày hãy tự xử đi thì hơn.

Phương Thác rút chân ra, rồi cùng với Dư Nhận xoay gót đi thẳng.

Tứ Cát cầm lưỡi dao mà run run.

" Không, ta không muốn chết !!! ".

" KHÔNG !!!! ".

" TA KHÔNG MUỐN CHẾT !!! ".

Tứ Cát vùng dậy, tóm lấy tờ ngân phiếu, chạy qua cây cầu Thặng Thủy Kiều, trước mắt hắn là cả một tương lai mới, đầy xán lạn. Phải rồi, sao phải theo mấy cái quy tắc của thằng già Hàn Thuyên đó chứ?

Dư Nhận quay lại đằng sau rồi thở dài:

-Tiền bạc, thật đáng sợ.

-Mày có ham tiền không? - Phương Thác hỏi.

-Ai cũng ham tiền, nhưng mạng sống không đáng để đổi ngần ấy tiền.

Tương lai của Tứ Cát đang hết sức đẹp đẽ.

Đột nhiên, trước mặt hắn là một lưỡi kiếm bằng nước xả tới, chém tung đầu Tứ Cát, lưỡi kiếm hóa thành trăm thủy kiếm, chém Tứ Cát ra thành chục mảnh. Từng mảnh vụn cơ thể Tứ Cát rơi lịch phịch trên Thặng Thủy Kiều.

Một người đứng trên mặt nước vừa mới ra chiêu đó, áo khoác màu xanh, tóc dài đến ngực ôm lấy một khuôn mặt rất điển tuấn, tay cầm một cây sáo. Anh ta lắc đầu:

https://thuviensach.vn

-Đối với người Uất Hận Thành, tha thứ là một điều xa xỉ.

Thủy Diệu, thành viên của Cửu Diệu.

Dư Nhận nhìn cái chết của Tứ Cát mà thấy tiếc.

Những kẻ như thế, sớm muộn gì cũng tìm lấy cái chết.

Thủy Diệu đứng trên mặt nước thổi khúc " Ai Oán Đường " mà Ngài Hàn đã từng dạy cho anh.

Chết...

Thân xác mục nát...

Linh hồn không siêu thoát...

Mãi ôm hận...

Như máu chảy mãi...

Như sông nước mắt...

Lã Vân cảm thấy không khỏe lắm, từ hôm về Kiếm Tiên Thành tới nay, hắn lúc nào cũng khoái nằm trên giường hơn là đi lại. Hàn Gia đã bị hủy hoại mất, vậy nên giờ Lã Vân đang gác chân thoải mái trong một căn nhà ở Hiệp Ẩn Thôn. Đa số mọi người trong Hàn Gia đều tề tựu về đây cả.

Tất nhiên, Lã Vân chẳng phải thằng ẻo lả ốm yếu, song đối với hắn mà nói, thì trải qua cả đống chuyện như vậy, thì không mệt mới là lạ.

Hiện tại, Lã Vân đang suy nghĩ xem làm thế nào để lấy lại được " thổ " ở Tổ Long Thành. Đẳng thẳng mà nói, thì cái " thổ " cũng khá quan trọng, nay mất thì phiền phức là không ít. Ngài Hàn có muốn quan hệ, muốn có " chân rết " trong nội bộ lãnh đạo Tổ Long Thành thì phải có " thổ " ở Tổ Long, một mặt là để buôn bán, mặt khác, là còn đem là quà biếu chia chác cho các vị trưởng lão. Đời người không ai nói suông, phải hành động, và cái " thổ " ở Tổ Long chính là hành động thiết thực nhất. Khu chợ thành Tây quả là món lợi béo bở, nhưng giờ đây, vì cái chết của Hà Gia Tập, mà Hàn Thủy đã phải nhượng lại gần như toàn bộ " thổ " ở Tổ Long cho Độc Tâm, phần còn lại không đáng là bao. Cũng không thể phủ nhận rằng cái " thổ " ở Tổ Long không quan trọng với Hàn Thủy, nói thật, " thổ " của Hàn Thuỷ chỉ kém mỗi thằng chủ nhà Độc Tâm, còn nếu như Hàn Thủy ở Tổ Long Thành thật thì ai mà biết chuyện gì xảy ra đấy? Nhưng giờ, cái mớ rắc rối bòng bong mà Ngài Hàn dính phải thật không có lối thoát. Ngài Hàn

https://thuviensach.vn

đúng là trí tuệ tuyệt đỉnh đấy, nhưng ngài cùng lắm cũng chỉ đoán ra rằng Độc Tâm sớm muộn cũng sẽ gây chiến với Hàn Thủy, song ngài đâu tính đến chuyện thằng chó đẻ Hà Gia Đoàn dám giết đứa con trai cả của mình để mưu đồ nghiệp riêng chứ? Lã Vân kinh tởm bao nhiêu cái thủ đoạn ấy, nhưng hắn cũng phải phục bấy nhiêu Hà Gia Đoàn. Mặc dù, hành động của Gia Đoàn là trái đạo lý, là đáng để người ta phỉ nhổ và khinh bỉ, sớm muộn cũng sẽ bị chuốc lấy hậu quả. Nhưng xét về những mặt khác, lại có lợi chẳng biết bao nhiêu. Độc Tâm đã moi được " thổ " của Hàn Thuỷ, lại có thể khiến " con rồng đang ngủ yên " Hà Gia Nhạ lao vào thế giới bang phái. Có lẽ là Hà Gia Đoàn nhắm đến mục đích thứ hai nhiều hơn - Lã Vân nghĩ. Gia Nhạ là đứa hiền lành, song một khi đứa hiền lành đã nổi cơn điên thì còn kinh khủng hơn cả những tên bạo tàn nhất. Và còn chuyện Hàn Thanh, nếu nhỡ sau này Độc Tâm có gặp lại Hàn Thanh, thì chúng nó cũng đường đường chính chính giết Hàn Thanh giữa thanh thiên bạch nhật, kể cả ông trời xuống ngăn cản thì cũng mặc, vì chúng nó giết là để " báo thù " chứ làm gì? Về mặt luật pháp, như thế là sai, nhưng về mặt luật rừng trong bang phái, thì như vậy là đúng. Chẳng cần biết bố tao ác hay tốt, bố tao đụng mày trước hay mày đụng bố tao trước, nhưng nếu mày giết bố tao, thì tao sẽ giết mày, đó là luật. Vậy nên, cái bài của Hà Gia Đoàn quả thực quá hiểm, khiến Ngài Hàn không kịp trở tay. Vậy nên, Lã Vân đang suy nghĩ để tìm cách lấy lại cái món lợi vừa bị cướp mất kia. Nếu dùng thủ đoạn kinh tế thì hơi lâu, vì bây giờ Hàn Thủy phải củng cố lại địa vị tại bản doanh Kiếm Tiên Thành đã, sau đó điều phối lại hoạt động kinh doanh ở các " thổ " khắp Đại Lục Hoàn Mỹ, thậm chí là phải tìm những " thổ " mới, lấy chỗ đó làm bàn đạp, rồi sau này quay trở lại tấn công Tổ Long Thành. Còn nếu xài thủ đoạn vũ lực, thì cũng nhanh thôi, đem toàn bộ Cửu Diệu đi là có thể khiến Độc Tâm què cụt không ít bộ phận trên cơ thể, còn nếu mà để Ngài Hàn làm căng thật, thì đến cái manh áo Độc Tâm cũng chẳng còn. Nhưng cái khó là ở chỗ, nếu gây ra một cuộc chiến tranh bang phái, sẽ vô cùng hỗn loạn, Hàn Thủy muốn xử Độc Tâm thì cũng phải có lý do mới xử được, giờ đương dưng vác gậy đến nhà nó đánh nhau thì còn đâu thể diện của một bang phái lớn nhất Đại Lục nữa? Thời kỳ Đại Hỗn Loạn cũng mới kết thúc

https://thuviensach.vn

cách đây hai mươi năm, kinh tế cũng đang trên đà phục hồi, giờ bao thành quả lao động bị đổ sông đổ bể thì nói chuyện làm chi? Chính các bang phái đã tạo ra việc làm, khu kinh doanh cho dân chúng có cơ hội làm ăn, nay bang phái đánh nhau, thì dân biết chạy đâu? Vậy nên, bao suy nghĩ như vậy khiến Lã Vân thực quá đau đầu.

Nguyên nhân chính gây ra toàn bộ sự chó chết này là bọn Bất Kiếp Viện. Thông qua lời kể của Hàn Phi, thì Lã Vân được biết, thằng cha trưởng thông của Ngư Thôn trước đây đã từng nhận Hắc Đế Ấn, và đó chính là lý do mà Quỷ Nhân tới chỗ Ngư Thôn để thảm sát. Có một việc mà Lã Vân khó chịu nhất chính là thằng Lỗ Quân, thằng ôn tưởng như là rác rưởi trong toàn bộ câu chuyện. Cứ ngỡ thằng khỉ gió đó chết chỉ là cái cớ để Gia Đoàn bắt chẹt Ngài Hàn, ai biết đâu chính nó đã - từng - có - Hắc Đế Ấn. Và cũng chính Lỗ Quân là người chuyển giao lại Hắc Đế Ấn cho thằng cha trưởng thôn. Vậy chỉ có một khả năng là như thế này: Hà Gia Đoàn đã gián tiếp gửi Hắc Đế Ấn tới trưởng thôn thông qua Lỗ Quân, và có lẽ Hà Gia Đoàn đã cố tình để lộ thông tin cho Bất Kiếp Viện biết rằng có Hắc Đế Ấn ở Ngư Thôn, Bất Kiếp Viện sai Quỷ Nhân tới, và chính Quỷ Nhân đã vô tình gây ra một cuộc náo loạn trong thế giới bang phái. Mặc dù là còn quá sớm để khẳng định điều này, nhưng Lã Vân là kẻ theo học thuyết âm mưu, vậy nên cũng không thể loại trừ. Mặc khác, tại sao lại có sự trùng hợp đến như vậy về cái chết của Lỗ Quân? Tại sao trong cái ngày Vọng Quái tới Thiên Lệ Thành tìm Hắc Đế Ấn, thằng Lỗ Quân lại có mặt ở đó, mà lại là ở ngay chỗ của trưởng lão? Thực sự thì cái mối nghi ngờ này cũng chẳng giải quyết được cái khỉ gì, chỉ càng làm vấn đề thêm rắc rối, song Lã Vân lờ mờ có chút gì đấy sắp đặt bởi bàn tay của Hà Gia Đoàn. Nhưng đầu mối khó hiểu tiếp theo lại nảy sinh: vậy thì làm cách nào mà Hà Gia Đoàn có được Hắc Đế Ấn? Nên nhớ, chỉ có Vô Chân Vương và Thiên Tử là biết Hắc Đế Ấn ở đâu. Thế thì làm sao mà Hà Gia Đoàn biết được?

Những sự khó hiểu như thế, thì không thể hiểu ngay được. Lã Vân thở dài. Lại nghĩ về Hắc Đế Ấn. Hắn cũng vừa mới biết sự xuất hiện của một người tên gọi Xích Vân, chính là anh chàng đã va phải Ngài Hàn lúc ở Kiếm Tiên Thành trước đây khi Lã Vân cùng Ngài Hàn và Lăng Khê tới Tổ

https://thuviensach.vn

Long Thành. Vẻ ngoài của anh ta làm Lã Vân hơi bất ngờ khi biết đó chính là thủ lĩnh của Bất Kiếp Viện một thời. Ngài Hàn cũng cho biết Xích Vân chính là đệ tử của Thiên Tử Uất Hận Thành đương nhiệm. Nghĩ mà rét, chẳng ngờ cái tên đó lại là kẻ ghê gớm như vậy. Không những thế, đi cùng với anh ta còn có một người rất mạnh của Ngũ Hành Tộc, một người từng là Đội trưởng đội vệ binh Tích Vũ Thành. Lã Vân vẫn chưa hiểu lắm vì sao ba người tưởng như chẳng liên quan gì này tại sao lại ở trong cùng một đội?

Lã Vân quỷ quyệt và cáo già, song hắn vẫn không thể hiểu được Ngài Hàn tại sao lại trao lại Hắc Đế Ấn cho hội của Xích Vân. Ngài Hàn cần gì ở những người này? Tại sao ngài lại nói cho họ địa điểm tiếp theo cất giữ Hắc Đế Ấn là Hoàng Hôn Thánh Điện?

Không lẽ...

... giấc mơ thiên hạ của gần mười năm trước nay đang sống lại?

Không biết.

Lã Vân đã chơi trò chơi bang phái nhiều rồi, nhưng hắn chưa - từng - một - lần chơi bàn cờ thiên hạ.

Chẳng lẽ bàn cờ ấy thú vị như vậy sao?

Không nghĩ nữa, chuyển sang chuyện khác. Lã Vân tự nạt mình. Chà! Lại chuyện của thằng Tứ Cát. Phải nói là Lã Vân ngay từ khi để ý tới Tứ Cát, hắn đã có dự cảm không hề tốt đẹp gì về thằng này. Song, Lã Vân vẫn cho rằng, Tứ Cát được Ngài Hàn đối đãi khá hậu, vả chăng hắn cũng có một vị trí không hề nhỏ trong Hàn Thủy. Nhưng vì tiền và danh vọng, Tứ Cát đã phản bội. Hắn đã trao đổi thư từ cho cả Bất Kiếp Viện và cả Hà Gia Đoàn, một kẻ muốn trục lợi từ cả hai đối tượng, cuối cùng đã phải chết. Cũng may là Hàn phu nhân về kịp mà giải nguy cho Hàn Thuỷ. Nhưng làm sao mà Hàn phu nhân biết Hàn Thủy đang xảy ra biến cố mà về? Cái này thì phải lục lại trí nhớ à! Còn nhớ, Dư Nhận trước đây đã từng viết một bức thư với nội dung: Tứ Phương Trại đã bỏ ngỏ. Tất cả phải chuẩn bị ngay. Bức thư này nếu nhìn vào nội dung thì rất dễ gây hiểu lầm rằng Dư Nhận có ý đồ không tốt, song thực ra, Dư Nhận gửi thư cho Hàn phu nhân bằng Thiên Bạch Thần Ưng. Và cũng trùng hợp là ngày hôm đó, Tứ Cát cũng

https://thuviensach.vn

gửi thư cho Khuất Bá, vậy nên có tới hai con Thiên Bạch Thần Ưng thoát ra khỏi Hàn Gia. Chuyện của Tứ Cát, Lã Vân chẳng tiếc mấy, có điều, hắn cũng không thể nghĩ rằng một kẻ theo Ngài Hàn lâu năm như vậy lại có thể phản bội. Song, cũng phải nói là chính Lã Vân nghi ngờ nên hắn đã bí mật dặn dò Dư Nhận theo dõi thằng Tứ Cát, không ngờ mọi mối nghi ngờ đều đúng cả. Hàn phu nhân trước khi chiến với Khuất Bá đã giao đấu với một kẻ trong Ngũ Thái khi thằng đó đang quậy Tứ Phương Trại tơi bời.

Anh em họ Hàn cũng thật khiến người ta mệt mỏi. Đầu tiên là chuyện của Hàn Thanh. Hiện tại, chính Lã Vân và Ngài Hàn cũng chẳng biết là cái thằng Tiểu Quỷ đó đang ở cái chỗ khỉ ho cò gáy nào ngoài biển nữa, mong là thằng thuyền trưởng đừng có lên cơn rửng mỡ mà lái thuyền đi vào Vô Vọng Hải. Hiện tại, Thiết Thủ, con quái vật của Hàn Thuỷ, sức chiến đấu kinh khủng nhất của Hàn Thuỷ đang đi theo bảo vệ Hàn Thanh, có Thiết Thủ bên cạnh, Ngài Hàn cũng đỡ lo hơn. Với lại, chắc chỉ cần một năm, hoặc nhanh thì có thể vài ba tháng nữa, chờ mọi chuyện lắng xuống là Hàn Thanh có thể trở về. Nhưng mà giờ thằng quỷ đó chắc đang hú hí với cô gái tên là Trúc Mai bên cạnh, đi trên biển, lãng mạn thế còn chi? Lã Vân bật cười trước cái suy nghĩ khỉ gió ấy của mình.

Hàn Phi tuy mạng đã an toàn ở đây, nhưng lại rắc rối chết đi được. Hiện tại thì hắn đang nằm dưỡng thương. Song cái chuyện hôn nhân của hắn với Doãn Ái coi như đổ bể, vì Doãn Ái đang phải chịu lễ tang của ông già Thất Hiền Sứ Giả. Hiện tại thì Hàn Phi đang hết sức hỗn loạn về chuyện tình cảm. Chậc! Nói về tình cảm thì Lã Vân đúng là thuộc loại đầu đất. Song hắn cũng có thể nắm được đại khái là Hàn Phi đang hết sức khó xử với Doãn Ái. Doãn Ái trước đây thì đúng là con đĩ thật, nhưng giờ Doãn Ái lại chẳng phải con đĩ nữa đâu ạ, mà là thánh nữ tiên tử hắn hoi kia. Ngài Hàn trước đây cực có thành kiến với Doãn Ái, thề rằng sẽ đắp chăn trùm đầu trong nhà mấy năm liền nếu Hàn Phi lấy Doãn Ái, song khi biết chuyện của Doãn Ái, thì ngài mới hiểu căn nguyên cội nguồn tính cách đĩ thoã kia sinh ra từ sự bệnh hoạn của Thất Hiền Sứ Giả. Tiếp xúc với Doãn Ái, Lã Vân mới biết cô gái đó có những nỗi khổ tâm mà người thường khó ai chịu đựng được. Con người, ai cũng có lúc sai lầm và sa vào sai lầm, song nếu

https://thuviensach.vn

biết sửa chữa thì chẳng phải điều hay sao? Có điều, ở trong tình cảnh của Hàn Phi thì thực hơi khó xử. Chính Doãn Ái đã cứu Hàn Phi khỏi tay Quỷ Nhân, điều đó khiến Hàn Phi lẫn lộn toàn bộ cảm xúc của mình. Nói thế nào nhỉ? Khỉ thật, đối với vấn đề này, Lã Vân thực không có kinh nghiệm quái gì cả! Bảo hắn nghĩ cách nào để con lạc đà hóa thành con rồng còn được, chứ bảo chuyện tình cảm thì chịu chết.

Đương lúc đó, thì có tiếng gõ cửa, Lã Vân lè nhè:

-Mời vào!

Ánh nắng của một ngày đẹp ùa vào căn nhà làm căn phòng u ám như nghĩa địa của Lã Vân trở nên có chút sinh khí, và rất mừng là được trở thành một cái nhà mồ, dù sao thì nhà mồ cũng tốt hơn nghĩa địa.

Hai người vừa mới vào là Hàn Ngọc và Kế Đô. Chậc! Nhắc đến hai người này, Lã Vân lại thêm phen đau đầu. Hiện tại, dù muốn hay không, nhưng Ngài Hàn đã bắt đầu nhận ra cô con gái đáng yêu của mình đang thích thằng nào, và thực sự là cái hàm răng dưới của ngài cách hàm răng trên tới gần vài chục gang tay khi biết người trong mộng của Hàn Ngọc là Kế Đô. Không phải ngài cho rằng Kế Đô không xứng tầm với Hàn Ngọc. Kể cả Hàn Ngọc có lấy phải ăn mày, chỉ cần chúng nó hợp và yêu thương nhau, có chí tu rèn lập nghiệp thì ngài ủng hộ tất. Có điều, Kế Đô thực sự nằm ngoài cái suy nghĩ ấy của Ngài Hàn. Bao năm xây dựng Cửu Diệu, cớ sao Ngài Hàn không biết Kế Đô đã từng hạ sát bao nhiêu người, và là kẻ như thế nào trong chốn nhiễu nhương bang phái? Cuộc đời của Kế Đô chém giết đã quá lâu, và Ngài Hàn đã bắt đầu hơi ân hận khi dạy Kế Đô trở thành một kẻ máu lạnh. Chẳng hiểu là sau này, Kế Đô có mang nguy hiểm tới cho Hàn Ngọc không nữa? Là ông bố, thì ai mà chẳng lo nghĩ cho con cái? Song, nếu Kế Đô trở thành đức lang quân của Hàn Ngọc thì cũng không có gì phải phàn nàn, Kế Đô chính là người mà Hàn Ngọc có thể đem trọn niềm tin gửi gắm, chứ không thì làm sao hai người có thể vượt qua được Vô Ảnh của Bất Kiếp Viện?

-Chà! - Lã Vân tặc lưỡi - Hai người trông thân thiết quá!

Kế Đô sượng, không nói, hơi chút đỏ mặt. Trong khi Hàn Ngọc thì vui tươi:

https://thuviensach.vn

-Người ta có đôi có lứa thì sao? Còn hơn anh!

Lã Vân lắc đầu chịu thua cô tiểu thư này rồi hỏi:

-Có chuyện gì mà hai người tới tìm tôi vậy?

Lúc này, Kế Đô mới lên tiếng:

-Ngài Hàn bảo anh cùng với ngài vào Kiếm Tiên Thành, hiện tại bang chủ Thạc Lữ đang đợi ở đó để bàn chút chuyện.

-Hiểu rồi... - Lã Vân ngáp ngái ngủ -... tôi sẽ đi ngay.

-Chỉ có vậy thôi, vậy chúng tôi đi trước.

Kế Đô và Hàn Ngọc đang định đi ra thì Lã Vân nói:

-Kế Đô, anh nói chuyện với tôi một lát được không?

Kế Đô và Hàn Ngọc nhìn nhau một chút, Kế Đô nói:

-Tiểu thư ra ngoài đợi tôi một lát!

-Đã nói bao nhiêu lần rồi? - Hàn Ngọc ngúng nguẩy - Không có tiểu thư gì ở đây cả! Gọi là Ngọc muội!

-Ừ thì... tiểu... à không, Ngọc muội ra ngoài trước...

Hàn Ngọc nhíu mày mà đi ra ngoài, thói quen rồi, thật khiến cho người ta khó từ bỏ.

Kế Đô quay lại:

-Có chuyện gì?

Lã Vân nhếch mép:

-Anh yêu thương Hàn Ngọc chứ?

Kế Đô suy nghĩ, chừng như không hiểu, rồi trả lời:

-Có.

-Hà! Vậy thì anh hãy cố gắng sống cho tốt, tôi sẽ cho anh một và chỉ một cơ hội nữa.

Kế Đô nheo mắt:

-Anh nói vậy là có ý gì?

-Thực ra, trong Hàn Thủy có tới hai kẻ phản bội, một là Tứ Cát, và hai là anh, tôi nói không sai chứ?

Kế Đô hơi bần thần một lúc, anh biết Lã Vân cáo già, song không ngờ hắn lại quái tới mức này, im lặng một hồi rồi hỏi:

-Làm sao anh biết được chuyện đó?

https://thuviensach.vn

-Vậy để tôi nói anh nghe. Hàn Thanh đã từng nghi ngờ về việc tại sao thằng Quỷ Nhân lại mò tới Ngư Thôn đúng hôm mừng thọ Ngài Hàn, trong khi anh và Thủy Diệu là người có trách nhiệm bảo vệ nơi đó. Anh biết đấy, Ngài Hàn đã gọi anh và Thủy Diệu về để trông nom bí mật lễ mừng thọ. Thực ra, ngày hôm đó, không ít người nghe thấy lời nói này của Ngài Hàn, song những người ấy ngoại trừ tôi, Hàn Vệ, mấy ông già thì có đám gia nhân. Anh đâu có lạ gì các gia nhân trong Hàn Gia? Họ tuy chỉ là những người bình thường, song họ đều đã được Ngài Hàn cứu sống khỏi chốn sinh tử, và họ kính phục ngài bao nhiêu, thì họ cũng sợ ngài bấy nhiêu. Họ sợ cái giá là mạng sống của họ, họ không như thằng Tứ Cát, họ không dám mạo hiểm mạng sống của mình, nếu có kẻ bức ép họ khai, thì họ cũng thà chết chứ không khai, vì họ biết sớm muộn gì cũng phải chết, mà chết cực thảm, như thằng Tứ Cát hôm qua là ví dụ, trong thâm tâm họ chưa bao giờ có chút ý định phản bội, đời người có mạng sống là quan trong, nhưng khi đã gắn cuộc sống ấy cho Ngài Hàn, nó vừa quan trọng, lại vừa không quan trọng. Vậy thì sao? Mối nghi ngờ, không còn cách nào khác là tập trung vào anh và Thủy Diệu thôi. Chỉ có một trong hai người cung cấp thông tin cho Bất Kiếp Viện, thì thằng Quỷ Nhân mới lựa đúng cái ngày người ta đang ăn uống để tấn công. Anh đừng tưởng tôi không biết cái chuyện gì đã xảy ra ở Điện Phật và ngôi chùa Kỳ Thiên Tự. Hàn Ngọc tuy đã lấp liếm và bao che cho anh, nhưng anh và Hàn Ngọc không thể giải thích được vì sao Vô Ảnh lại giết cả chục mạng nhà sư trong Kỳ Thiên Tự. Theo những nguồn thông tin mà tôi biết, thì Vô Ảnh đã từng đem các nhà sư ra để ép Hàn Ngọc phải lộ diện, và chính anh là người đã tống cho Hàn Ngọc một nhát không tệ chút nào vào gáy tiểu thư.

Kế Đô thở dài. Lã Vân đúng là kẻ cách xa chục dặm, mà hiểu được chuyện ngàn dặm, thật khiến cho người ta thấy ớn vì con người này.

-Nhưng anh yên tâm... - Lã Vân cười -... tôi đã cho phong tỏa toàn bộ những nguồn thông tin ấy rồi. Từ giờ, anh có thể làm lại một lần nữa. Nhưng... anh có thể nói cho tôi biết vì sao anh lại phục vụ cho Bất Kiếp Viện không?

https://thuviensach.vn

Kế Đô kể lại chuyện trước đây mình đã từng gặp phải Vô Ảnh. Lã Vân nghe xong chỉ biết chặc lưỡi, bọn Bất Kiếp Viện cứ cái kiểu " dọa rồ " người ta như thế, thì ai mà không sợ chúng mới là lạ. Giờ thì hắn cũng không thể trách thằng Tứ Cát xưa kia phải cúi đầu trước Thiên Ma được.

-Ngài Hàn... có biết chuyện này không? - Kế Đô hỏi.

-Anh nghĩ sao? - Lã Vân cười.

Kế Đô thực sự là bực mình với cái thằng Lã Vân lắm mồm này. Tuy nhiên, đó là tật của hắn rồi, không sửa được.

-Tôi không biết... - Lã Vân đáp -... bác Hàn cũng chưa nói đến chuyện này. Có thể là bác ấy không biết, hoặc là - biết - nhưng - cố - tình - phớt - lờ. Anh hiểu chứ? Đến một thằng ranh con như tôi còn đoán ra được chuyện gì, thì cớ sao bác Hàn lại không biết?

-Vậy...

-Vậy nên, bác Hàn đã cho anh một cơ hội nữa. Nên nhớ, sự tha thứ đối với người Uất Hận Thành là một điều cực xa xỉ, nhưng bác Hàn đã trao sự xa xỉ ấy cho anh mà không phải là cho Tứ Cát. Hãy biết trân trọng nó.

Kế Đô thở dài, anh thực sự không biết là Ngài Hàn có biết chuyện này không? Nhưng nếu thực sự ngài biết thì vì sao ngài vẫn chấp nhận anh qua lại với Hàn Ngọc?

Sự tha thứ...

... là điều xa xỉ.

Nhưng...

... sự xa xỉ đôi khi cũng trở nên cần thiết.

-Thôi, tôi chỉ nói vậy thôi... - Lã Vân cười -... cô nàng tiểu thư của chúng ta đang chờ anh ở bên ngoài đó!

Kế Đô bước ra khỏi cửa mà trong lòng không yên.

Có thật là Ngài Hàn đã tha thứ cho anh không?

-À! Chào Kế huynh!

Kế Đô ngước lên, một thằng nhóc con mới độ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, tóc dài đuôi ngựa.

Dư Nhận.

-À, ừ! - Kế Đô đáp - Có chuyện gì không?

https://thuviensach.vn

-Ông anh Lã Vân của tôi có ở trong đó chứ?

-À.. có. Cậu vào đi.

Dư Nhận đẩy cửa vào, và hắn không lấy gì làm thích thú trước cái chuyện Lã Vân đang nằm ngật ngưỡng trên giường.

-Làm một chuyến công tác vui chứ?

Lã Vân phì hơi:

-Vui cái con khỉ! Bị đánh suýt chết, thì vui cái gì?

-Nghe đâu là được một vị cô nương xinh đẹp cứu phải không?

Lã Vân nheo mắt. Thằng chó con này đang có ý gì đây, hắn hỏi:

-Chuyện gì?

-Cô nàng đó có mời mọc anh điều gì không?

Lã Vân chợt hiểu.

Thằng Dư Nhận này...

... đúng là thằng đệ tử của hắn.

*

* *

Hơn một tuần trước...

Lã Vân sau vài ngày nằm bẹp trên giường vì nội thương khi giao đấu với Hắc Băng cuối cùng cũng phải trở dậy. Nhận được tin Ngài Hàn phải về Tổ Long Thành ngay, hắn cũng phải lên đường. Song mấy ngày vừa rồi, hắn chưa có dịp cảm ơn cô nương Huyết Hồng đó.

Sau khi nói rõ với Ngài Hàn về việc của mình làn cần phải đáp lễ Huyết Hồng, Lã Vân thẳng tiến đi tới một quán trọ trong Kính Hồ Cư.

Quán trọ nhỏ, và đôi chút bình lặng, trái ngược hoàn toàn so với sự hỗn loạn mấy hôm vừa rồi. Lã Vân có thể để ý là lính vệ binh đi lại ngày càng dày đặc.

Sau khi được tiểu nhị dẫn lên phòng, Lã Vân gõ cửa. Một giọng nói từ trong phát ra:

-Là Lã công tử sao? Mời vào!

Lã Vân đẩy cửa bước vào. Đầu tiên là cái mũi của hắn hoạt động, mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng mà nồng nàn dễ sợ. Tiếp theo là mắt của hắn hoạt động. Huyết Hồng đang mặc một bộ áo màu đỏ, chính là bộ áo mà

https://thuviensach.vn

cô gái đã từng mời Lã Vân đi tới gặp bang chủ Tam Thuận khi còn ở Tổ Long Thành trước đây. Áo bó eo, làm nảy nở những phần hấp dẫn mê dụ lòng người, chẳng phải hở hang mà là kín đáo, ấy thế mà trong cái kín đáo là có nét quyến rũ khiến Lã Vân không thể không động lòng. Đôi môi không tô mà đỏ son. Nếu so với tuyệt đỉnh mĩ nhân Doãn Ái, thì Huyết Hồng có lẽ còn kém nửa bậc. Song cái nửa bậc ấy dường như bị xóa nhòa bởi đôi mắt sắc, sắc như lưỡi dao lưỡi kiếm, một cái nhìn thấu tâm can, một cái nhìn khiến người khác vừa nảy sinh tình cảm, vừa nảy sinh sự thận trọng. Lã Vân biết Huyết Hồng không phải là con người đơn giản, song hắn cũng tạm gạt điều đó sang một bên mà ngắm nhìn cho thích cái đã.

-Công tử ngồi xuống đi. - Huyết Hồng cười.

Lã Vân ngồi đối diện với Huyết Hồng. Hắn ấp úng một chút rồi nói:

-Tại hạ... tới đây là... là muốn cảm ơn cô nương.

Huyết Hồng khẽ cười, đáp:

-Công tử có phải người giữ lễ không? Nếu không, thì chúng ta hãy nói chuyện một cách thoải mái tiếng của người Nhân Tộc cũng được.

Lã Vân hít một hơi. Chà! Bảo hắn đánh nhau với Hắc Băng lần nữa còn thông, chứ nói chuyện với Huyết Hồng thì đúng là cực nhọc:

-Vâng. Vậy tôi rất cảm ơn cô về việc lần trước cô đã cứu tôi. Vậy cô nương có yêu cầu gì xin cứ nói, nếu có khả năng, tôi sẽ dốc sức giúp đỡ.

Huyết Hồng nhoẻn miệng, ánh mắt chém một vết dài trên gương mặt Lã Vân, đáp:

-Anh có quá quy tắc như vậy không? Cứu giúp là chuyện thường tình, liệu có cần phải trả ơn?

-Tôi là người thường hay phá các quy tắc, nhưng đối với cô nương Huyết... à không, đối với cô... thì có lẽ là nên có chút lòng thành...

Huyết Hồng bật cười:

-Khí chất của một vị quân sư nhìn một thấu mười, biến vạn thành trăm, biến trăm thành không có - đâu mất rồi?

Lã Vân tất nhiên là hiểu mình nhất. Quả thực, hắn không thể nào tự nhiên trước cô gái này được. Cô gái quá sắc sảo, đến mức người đối diện có chút sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Song Lã Vân lại có một cảm giác khác.

Hắn là kẻ thích vòng vo, lắm mồm. Song đôi khi hắn cũng thẳng đuột như ruột ngựa vậy.

Hay là hắn đang có tình cảm với vị cô nương này?

Có thể.

Hắn là kẻ thích suy nghĩ, thích toan tính, vì thế hắn hợp với những âm mưu. Cô gái Huyết Hồng chính thực cũng là một dạng người như hắn vậy.

Chơi mà không cẩn thận thì như con dao hai lưỡi.

Nhưng mà chơi dao cũng có hay của nó.

Có thể dùng dao giết người, cũng có thể dùng dao để tạo ra những cảm giác buốt buốt đôi chút.

Nhưng khi cần...

... cũng có thể ném dao đi, nếu cần thiết.

-Nếu Lã Vân có thành ý như vậy, thì tôi cũng muốn có điều kiện, chỉ sợ Lã Vân không đồng ý.

-Cô cứ nói.

-Anh còn nhớ lời đề nghị của bang chủ chúng tôi trước đây chứ?

Tất nhiên là Lã Vân nhớ, cuộc gặp với bang chủ Tam Thuận mới xảy ra có được gần một tháng, sao lại quên?

Bang chủ Tam Thuận muốn Lã Vân làm quân sư cho Ỷ Thiên.

Mục đích của Huyết Hồng có thể nói là khá rõ ràng.

-Công tử có thể làm được chăng?

Chậc!

Lã Vân suy nghĩ.

Đúng là ở trong Hàn Thuỷ, hắn vẫn chưa gây nên một vụ chấn động nào cho tiếng tăm của mình cả.

Huyết Hồng đứng dậy, bước đi nhẹ nhàng tới gần Lã Vân. Lã Vân có thể ngửi được mùi hương thơm ngày càng tiến gần tới mình.

Và cuối cùng là mùi hương ấy đang ở trong lòng của Lã Vân.

Huyết Hồng ngồi trên đùi Lã Vân, tựa đôi vai vào ngực hắn. Con cáo già Lã Vân phút chốc biến thành con mèo con không hơn không kém, toàn thân hắn phát sốt, lưng ướt đầm.

https://thuviensach.vn

-Lã Vân thấy tôi thế nào?

Khỉ! - Lã Vân rủa.

Hỏi câu đấy thì biết trả lời thế nào? Giờ đây Lã Vân đang cạp cạp thốt lên vài từ mà chính hắn cũng chẳng hiểu là vừa nói gì.

Huyết Hồng khẽ cười. Cô gái đưa bàn tay ngọc, có chút chai sạn ở đốt ngón tay vì phải kéo dây cung - lên khuôn mặt của Lã Vân. Mồ hôi còn vừa mới dầm dề, vậy mà Lã Vân cảm thấy lạnh ngắt khi tay Huyết Hồng đang vuốt qua đôi lông mày của mình.

-Lã Vân trong thế giới bang phái đang nổi lên là kẻ thông minh tuyệt đỉnh, hoàn toàn là một cánh tay đắc lực của Ngài Hàn. Ngài Hàn trước có Tử Khách, nay lại thêm Lã Vân như hổ thêm cánh, như rồng thêm chân. Nhưng có bao giờ Lã Vân để ý là mình đang bị cái bóng của Tử Khách đè lên không?

Lã Vân biết rõ điều ấy, hắn biết mình vẫn chưa có danh tiếng lớn lao, uổng công hắn là người kế thừa còn sót lại của dòng họ Pháp Sư thuần chủng Kiếm Tiên Thành.

Hắn muốn chơi bàn cờ bang phái.

Và thậm chí là bàn cờ thiên hạ.

Hắn luôn biết mình thông minh.

Và chính bởi vì hắn biết mình thông minh nên hắn biết mình chưa đạt tới cái mức của Ngài Hàn.

Hắn muốn chơi cờ với người đó.

Có thể sau này hắn sẽ là kẻ bên kia chiến tuyến của Ngài Hàn chăng?

Phản bội Ngài Hàn là điều ngu xuẩn nhất trên thế gian.

Nhưng hắn thực sự muốn đấu cờ với Ngài Hàn.

Biết rõ ràng vì danh vọng, người ta sẽ đưa đến những kết cục bi thảm.

Nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu, những kẻ bên ngoài sao mà thấu, chúng chỉ biết chõ mõm vào mà phê phán, trong khi nếu chúng rơi vào hoàn cảnh như vậy, chúng sẽ làm thế nào?

Huyết Hồng mỉm cười. Nàng khẽ rướn người mà đặt một nụ hôn lên má của Lã Vân.

https://thuviensach.vn

Lã Vân tất nhiên là sướng rơn người. Hắn đếch phải loại quân tử rởm, song hắn cũng không thể mà sỗ sàng đáp lại cô gái sắc sảo này được. Chuyện gì cũng phải tính cho kỹ, nếu không thảm họa sẽ ập xuống đầu hắn. Mặc dù là Lã Vân đang rất muốn ôm lấy cô gái này mà cắn xé cho thoải mái.

-Lã Vân thấy thế nào?

Thực là mệt à! Lã Vân nghĩ. Huyết Hồng đang cố tình chơi khó hắn. Cô ta hỏi: thấy thế nào? Một là hỏi hắn " thấy thế nào " về lời đề nghị của Tam Thuận trước đây. Và hai là hỏi " thấy thế nào " trước nụ hôn của cô gái.

Lã Vân đáp:

-Rất tuyệt, song tôi cần suy nghĩ.

Huyết Hồng khẽ mỉm cười. Nàng không bao giờ cười lớn. Mỉm cười, đó là thói quen của Huyết Hồng.

Tiễn Lã Vân ra cửa, Huyết Hồng nói:

-Lã Vân hãy suy nghĩ kỹ lời của tôi, được chứ?

-Tôi sẽ ghi nhớ.

Huyết Hồng cười, khẽ nhún chân mà đặt lên môi Lã Vân một cái hôn nữa.

Lã Vân sau chút mềm nhũn người cũng đáp:

-Tạm... tạm biệt...

Huyết Hồng đáp:

-Lã Vân đúng là mẫu người mà tôi rất thích.

Lã Vân đỏ bừng mặt quay đi.

Có thật là thích không đấy?

Hay chỉ là diễn kịch?

Lã Vân rất thông minh, hắn biết thừa là Huyết Hồng đang lợi dụng hắn.

Song cũng phải nói rằng, Lã Vân chưa hề - hiểu - một - chút - gì về Huyết Hồng, nên hắn đa nghi cũng đúng.

Ánh mắt của Huyết Hồng khoét thẳng vào Lã Vân mà thầm nghĩ.

" Tôi thật sự là rất thích anh đấy...

... có điều, trong thế giới bang phái, thì chẳng biết tôi có còn đủ tình cảm mà trao cho anh không nữa...

https://thuviensach.vn

... mặc cuộc đời xoay vần vậy... ".

*

* *

Dư Nhận đang thử sức của Lã Vân.

Lã Vân là con cáo già, nên hắn không thể không nhìn thấy ánh mắt của Dư Nhận. Ánh mắt toan tính, và còn nhẫn tâm hơn cả ánh mắt của Ngài Hàn.

-Có. - Lã Vân đáp.

-Chuyện gì?

Lã Vân nghiêng nghiêng cái đầu, ánh mắt của hai kẻ tàn bạo xoáy thẳng vào nhau.

Những kẻ thông minh, chính là những kẻ đáng sợ nhất.

-Có cần thiết tao phải nói cho mày không?

Dư Nhận nhếch mép, điệu bộ chẳng khác Lã Vân là mấy:

-Nên. Là anh em với nhau, nên nói...

Lã Vân gật gù.

-Chuyện có liên quan tới sự sống và cái chết, chừng ấy đã đủ cho mày chưa?

Dư Nhận gật đầu, đáp:

-Tôi tuy không phải là thằng tử tế và tốt đẹp gì, nhưng tôi cũng chỉ muốn nói với anh một câu.

-Nói đi...

-Đối với người Uất Hận Thành, sự tha thứ là một điều xa xỉ.

Câu nói đã phát chán.

Nhưng là câu nói không bao giờ cũ.

Dư Nhận bước ra khỏi phòng, để lại ánh mắt đang dò xét của Lã Vân.

Cuộc đời này đâu có chờ ai? - Lã Vân thầm nghĩ.

Thời thế sinh anh hùng đã quá nhàm.

Anh hùng sinh thời thế thì chẳng mấy ai.

Vậy thì Lã Vân muốn trở thành anh hùng sinh thời thế chăng?

Thời gian sẽ có câu trả lời...

... đối với những ai biết chờ đợi.

https://thuviensach.vn

...

Hàn Phi không bao giờ nghĩ là mình sẽ tự thân đi gặp Doãn Ái.

Trước đây chỉ có Doãn Ái lả lơi chạy tới hắn để moi tiền.

Nhưng bây giờ lại hoàn toàn khác.

Di cốt của Thất Hiền Sứ Giả nghe đâu còn đúng cái bàn tay. Nhưng thiên hạ đồn là không thể đem chôn cái bàn tay, nên nhà đòn đã nghiền thành bột tất, đựng trong lọ mà đem hỏa táng. Cái chết của Thất Hiền Sứ Giả thực sự đã gây ra một cơn địa chấn chẳng kém chuyện Phật Tổ giáng thế chút nào. Từ mấy ngày nay, người qua, người tới nườm nượp trong phủ của Sứ Giả thắp nén nhang tỏ lòng thương tiếc vô hạn cao ngập ngụa cho người đã khuất. Vì Doãn Ái phận nữ, không thể cáng đáng nổi mọi thứ nên Hạ Phong tướng quân cùng gia đình đã thân chinh tới Tổ Long Thành chịu tang. Cũng chẳng lấy gì làm trang trọng lắm, vì ngoài việc tới viếng ông già Sứ Giả, người ta còn tranh thủ moi chút tình cảm và lợi lộc từ tay Hạ Phong tướng quân. Chuyện bình thường thôi. Vì cuộc sống và công việc làm ăn nên phải tranh thủ mọi lúc mọi nơi mà. Còn đến ngày kia đưa tang mới thật sự là rầm rộ à!

Hàn Phi bước vào phủ, hắn tránh không để cho Hạ Phong tướng quân nhìn thấy. Hắn ngại Hạ Phong tướng quân sẽ gọi hắn vào mà nói về chuyện của Hàn Thủy mất. Tất nhiên, là Hàn Phi cũng nhanh chân tới thắp một nén nhang trên bài vị ông Sứ Giả.

Hàn Phi hỏi một gia nhân trong phủ Sứ Giả, thì được biết hiện Doãn Ái đang ở sân sau.

Hàn Phi rảo bước, và hắn đã thấy Doãn Ái.

-Doãn Ái... - Hàn Phi khẽ gọi.

Doãn Ái quay ra, người mặc đồ tang, song dù mặc quần áo gì cũng - không - bao - giờ dấu nổi nét đẹp của mình.

Hàn Phi thực tình chưa từng bao giờ thấy Doãn Ái không son phấn.

Đến lúc này, hắn mới biết cái "con đĩ thõa" một thời kia thực sự là một tuyệt đỉnh mĩ nhân.

Son phấn vào thì người người đổ rạp, người quỵ lụy mong chiếm hữu.

Không son phấn thì sao?

https://thuviensach.vn

Là thứ vô cùng xa vời, không ai có thể với tới nổi.

Hàn Phi cũng không dám mơ cô gái của mình lại đẹp đến thế.

-A! Là chàng...

Doãn Ái bước đến, khẽ cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mặt Hàn Phi, các ngón tay đan vào nhau, nói nhỏ:

-Vết thương của chàng đã đỡ hơn chưa?

Hàn Phi không đáp.

Doãn Ái thấy Hàn Phi không nói gì thì cũng không hỏi thêm, bèn nói:

-Cảm ơn chàng đã tới, em còn phải ra ngoài kia...

Doãn Ái định bước đi, thì Hàn Phi đã nắm tay cô lại.

-Tại sao lần trước em lại bỏ đi? - Hàn Phi hỏi.

Doãn Ái không đáp.

Có quá nhiều lý do.

Hàn Phi khẽ nói:

-Lần sau mà cứu ta như vậy thì đừng cứu nữa. Để cái mạng ta cho thằng Quỷ Nhân đó, lỡ nó nổi khùng thì mà phang ta một nhát thì sao?

Doãn Ái run người bật khóc. Hàn Phi nói:

-Nhưng... hôm nay ta đến đây là để cảm ơn em.

-Hàn Phi, chàng...

-Đừng nói nữa, ta hiểu mọi chuyện rồi. Ta biết người cha của em đã khiến em phải khổ sở như thế nào rồi.

Doãn Ái khóc, người nàng run một hồi rồi quỵ xuống, Hàn Phi theo bản năng ôm chặt lấy Doãn Ái vào lòng.

-Em... xin lỗi...

-Đừng nói nữa, ta hiểu mà.

Hàn Phi khẽ vuốt tóc Doãn Ái, bỗng nhiên hắn thấy chiếc dây chuyền nanh sói chạm vào người.

Nghĩ quẩn lại sang chuyện của Nhữ Hài.

Không lẽ hắn là thằng đa tình, thích lang chạ khắp chốn?

Chịu thôi.

Nhưng hắn thực sự yêu mến những thứ trong sáng thuần chất nhất.

Suy nghĩ của Hàn Phi lẫn lộn, vừa có Nhữ Hài, lại vừa có Doãn Ái.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà sau một thoáng...

... thì trong tâm trí của Hàn Phi chỉ có Doãn Ái.

Hàn Phi khẽ nâng cằm Doãn Ái lên. Đúng là Doãn Ái nhìn kiểu gì cũng đẹp, khi vui khi buồn. Lã Vân bảo Doãn Ái là tuyệt đỉnh mĩ nhân trong thiên hạ cũng không có sai.

Hàn Phi lau nước mắt trên mặt Doãn Ái mà không khỏi cảm thán một câu:

-Em đẹp quá!

Doãn Ái mỉm cười.

Đã lâu rồi cô không còn được nghe một lời nhận xét đầy tình cảm như thế nữa.

-Ta đã từng hứa là sẽ đưa em đi một nơi thật xa phải không?

-Đúng, nhưng mà...

-Hãy đi cho khuây khỏa, được chứ?

Hàn Phi ôm Doãn Ái vào trong lòng rồi tận hưởng dư vị ngọt ngào từ bờ má nóng ấm của Doãn Ái. Tình yêu của hắn lại được sống lại như thuở nào.

Trong cái thế giới điên rồ này...

... vẫn còn những điều tốt đẹp.

Bích Đào Lâm.

Bất Kiếp Viện một lần nữa lại phải tụ họp.

Hiện tại, Bất Kiếp Viện còn thiếu ba người là Hắc Hổ, Dạ Nhãn và Bắc Hải.

Trong khi các thành viên khác của Bất Kiếp Viện đi tìm Hắc Đế Ấn, thì Hắc Hổ được Thiên Ma giao nhiệm vụ tới hòn đảo ở Vô Vọng Hải với mục đích là phá vỡ Kết Giới của thần linh gần vạn năm về trước để giải thoát cho Oán Linh.

Giải thoát cho Oán Linh đối với Thiên Ma là chuyện không hề dễ chịu chút nào. Điểm chung duy nhất mà những con người ở Đại Lục Hoàn Mỹ và người ở Uất Hận Thành có là họ đều sợ Oán Linh. Những con quái vật ấy thỉnh thoảng vẫn thường xuất hiện ở Đại Lục bởi ma khí thất thoát ra từ cánh cửa bị phong ấn khiến bọn quái vật trên Đại Lục ngửi phải mất hết lý trí, trong thâm tâm chỉ còn điên cuồng chém giết.

https://thuviensach.vn

Vậy thì vì sao Thiên Ma biết được nơi phong ấn Oán Linh? Và tại sao hắn lại giải thoát Oán Linh?

Mật Nội có tổng cộng mười ba gian sách. Mỗi gian sách dài cả thảy hai mươi tư dặm có lẻ thêm vài trăm trượng, cao gần một dặm chia làm mười ba tầng, có bề ngang là sáu trăm sáu mươi sáu trượng, chứa được cả thảy là mười ba vạn cuốn sách. Trong gian sách thứ tư, tầng thứ tám, có một quyển sách vô cùng cũ kỹ, long cả gáy, các trang sách qua thời gian bị mục đi ít nhiều. Quyển sách là bản chép tay của một kẻ vô danh nào đó sống thời kỳ Ngũ Đế có ghi chép về một hòn đảo bí mật ngoài Vô Vọng Hải. Khi xưa, các vị thần ngoài việc phong ấn Ma Thần vào Ma Giới xong, họ còn gom tất cả Oán Linh ném vào một " cánh cổng " rồi phong ấn lại. Bọn Oán Linh này, xét cho cùng ra còn nguy hiểm hơn cả Ma Thần, vì vậy, các vị thần đã đem phong ấn tại một hòn đảo bí mật ngoài Vô Vọng Hải, với ý định là không bao giờ để ai biết về vị trí cánh cổng này, và ngăn chặn những dã tâm nguy hiểm. Song, Kết Giới có đặc điểm là càng qua nhiều thời gian, thì sức mạnh càng giảm, vậy nên, cần có những người tiếp tục công việc phong ấn của các vị thần. Các vị thần trước khi ra đi đã trao lại trọng trách nặng nề này cho con người. Và công việc phong ấn bí mật được thực hiện suốt từ bao vạn năm nay. Những người được tuyển chọn để tiếp tục phong ấn, và canh giữ cánh cổng đều được huấn luyện vô cùng nghiêm ngặt về tính kỷ luật, và tính bí mật để đảm bảo không một ai được biết nơi đáng sợ này.

Quyển sách mà Thiên Ma vô tình tìm thấy được này quả là một thứ mà ông trời đã bất cẩn trao cho hắn. Quyển sách thực ra chỉ là một cuốn nhật ký. Thiên Ma tất nhiên không bao giờ biết được tác giả là ai, song hắn cũng có thể hiểu được thân phận và câu chuyện của người này. Tác giả là một người lính vệ binh, đã phục vụ trong công tác bí mật ngót gần bốn mươi năm, đến khi xuất ngũ trở về nhà, ông ta trở nên buồn chán và viết lại những gì mà mình đã trải qua. Căn cứ vào thời điểm người này sống, và đất nước mà người này phục vụ, thì Thiên Ma có thể khẳng định người viết quyển sách nhật ký đã từng phục vụ cho đất nước Quang Hoa Quốc, đất nước do Hoàng Đế Võ Thái Lang trị vì. Có vẻ đến gần cuối đời, chiến tranh

https://thuviensach.vn

nổ ra giữa Ngũ Đế, người lính này lại phải nhập ngũ lần nữa, và anh ta đã chết trên chiến trường, bằng chứng là vết máu loang lổ màu nâu xỉn gần nửa quyển sách. Có lẽ, những kẻ cầm được quyển sách không hề biết chữ, cũng đúng vì thời đó, chỉ có đẳng cấp quý tộc mới được học chữ. Vậy nên cuốn nhật ký có thể quăng quật về tận Uất Hận Thành cũng không lạ.

Quyển nhật ký có nói vào đúng giờ Tý ngày mùng một tháng tám hàng năm, ma khí tại cánh cổng này phát ra mãnh liệt, và các Pháp Sư chịu trách nhiệm phong ấn cánh cổng phải làm việc khá vất vả. Thiên Ma nghĩ rằng khi ma khí ở cánh cổng mạnh nhất, cũng là lúc Kết Giới trở nên yếu, vì vậy, hắn đã cử Hắc Hổ chèo thuyền trên Vô Vọng Hải tới hòn đảo này để khai mở cánh cửa phong ấn vào đúng ngày mồng một tháng tám, chính là " ngày cuối tuần " của hơn một tuần trước. Tất nhiên, Hắc Hổ đã thất bại, hắn tuy mạnh, song chưa đủ sức để đập vỡ toàn bộ kết giới được phong ấn bởi cả trăm vị thần từ thời Thượng Cổ như vậy.

Tuy nhiên, Kết Giới cũng đã khai mở một khoảng không nhỏ, Oán Linh sẽ dần từ từ thoát ra. Trong thời gian tới, việc tìm Hắc Đế Ấn sẽ vô cùng vất vả, và nguy hiểm, để tránh sự chú ý tập trung vào Bất Kiếp Viện, Thiên Ma đã tiến hành khai mở cánh cổng giam giữ Oán Linh.

Còn lại Bắc Hải thì chẳng ai biết hắn ở chỗ khỉ gió nào nên cũng không tiện hỏi Thiên Ma. Dạ Nhãn thì đang trên đường trở về.

-Ta đã nói rồi... - Giọng của Thiên Ma cất lên -... chúng ta sẽ tạm thời nghỉ ngơi khoảng hai tháng để giảm bớt sự chú ý của thiên hạ, và khi vấn đề Oán Linh nổi cộm, thì cũng là lúc chúng ta hành động. Ta ước chừng khi chúng ta ăn xong cái Tết Thái Dương năm sau, thì sẽ bắt đầu công việc. Mục tiêu là Nhị Thập Bát Tú để mở cánh cổng dẫn tới Thiên Giới để tìm Hắc Đế Ấn đang bị chôn vùi ở đó.

-Nhị Thập Bát Tú ở đâu? - Quỷ Nhân hỏi.

-Được cất giữ bởi Tứ Tộc Hộ Vệ: Hữu Hộ Vệ Thiên Vương Bạch Hổ hiện đang sống ở Vạn Hóa Thành, Tả Hộ Vệ Thiên Vương Thanh Long hiện đang ở đảo Thái Cực Nham, Tiền Hộ Vệ Thiên Vương Chu Tước hiện sống mãi tít dưới Sa Mạc Hải, và Hậu Hộ Vệ Thiên Vương Huyền Vũ hiện

https://thuviensach.vn

đang ở Vạn Lưu Thành. Riêng gia tộc Huyền Vũ, đích thân ta sẽ tới cày nát chỗ đó lẫn Vạn Lưu Thành, có ai còn ý kiến gì không?

Mộng Dụ hỏi:

-Thế tiền tiêu tháng của chúng ta đâu?

Mặt Thiên Ma cùng những người khác dài ra như cái bơm trước yêu cầu của Mộng Dụ. Riêng Hắc Băng thì có chút gì như khinh khỉnh nên phì hơi một cái, tất nhiên là chuyện ấy không qua được khỏi mắt Mộng Dụ.

-Có ý kiến gì sao, Hắc Băng? - Mộng Dụ mỉa mai.

-Không... - Hắc Băng nói -... chỉ là ta không thể nào ưa được một số người cứ nhìn vật gì sáng lóa là mắt lại nhảy lên...

-Nói vậy là muốn gì đây hả? - Mộng Dụ lừ mắt.

-Ta nói thế nào đó là việc của ta, những người khác muốn hiểu thế nào thì tự hiểu, chỉ có những người thích xuyên tạc thì nói này nói nọ. Cô muốn đánh nhau với ta chắc?

-Xem ra cô chưa hề bị dạy dỗ lần nào nên mới ngông nghênh như vậy phải không?

Thiên Ma và những người khác lắc đầu trước tình trạng căng thẳng. Mộng Dụ và Hắc Băng vốn cãi nhau thường xuyên nên chẳng có gì lạ. Thiên Ma cười hề hề:

-Thôi nào, hai người đừng nên như vậy chứ hả? Hắc Băng, ngươi thông cảm cho Mộng Dụ đi, không có tiền thì ai mà sống được?

Rồi hắn tươi cười quay sang Mộng Dụ:

-Cứ từ từ... - Thiên Ma đáp -... ta sẽ có đủ tiền cung ứng cho ngươi, được chứ?

Người ta vẫn thường hỏi Thiên Ma làm sao mà đào đâu được lắm tiền như thế?

Nên nhớ, ngoài những bang phái lớn trên Đại Lục, còn có gần một ngàn bang phái nhỏ hơn.

Thiên Ma chính là kẻ đầu lĩnh của hơn hai phần ba số đó, dựa vào sức mạnh, hắn đã bắt các bang chủ phải quy phục hắn, và hàng tháng cống cho hắn một số tiền vừa đủ. Ngần ấy bang phái cộng lại, lo gì thiếu tiền? Tất

https://thuviensach.vn

nhiên, ngoài các bang chủ này ra, thì không ai dưới quyền biết được Thiên Ma mới là ông chủ thực sự của họ.

Vậy nên, Thiên Ma mới có cả đống bọn lâu la thuộc hạ khi đánh nhau ở Kính Hồ Cư và làm chó săn cho Vô Ảnh đấy chứ?

Có thể nói, Thiên Ma chính là đang có trong tay một bang phái lớn nhất, vượt xa cả Hàn Thủy lẫn Độc Tâm gộp lại.

-Này Thiên Ma! - Bạch Nhật lên tiếng - Ta không hiểu tại sao ngươi trả cho Xích Vân thanh Oan Nghiệt Kiếm?

-Thế ngươi nghĩ là vì sao? - Thiên Ma cười.

-Ta nghĩ ngươi là thằng dở hơi và đầu óc ngu lậu nhất mà ta từng thấy! - Tuyệt Sát cất tiếng - Ném lại cho Xích Vân cái đó thì ai là đối thủ của hắn?

Thiên Ma gật gù:

-Chính xác thì ta đang cần tới Xích Vân, ta nghĩ hắn không thể không có Oan Nghiệt Kiếm. Và ta tin sau này hắn sẽ cùng chúng ta đi tìm Hắc Đế Ấn.

Vô Ảnh im lặng từ nãy tới giờ cất lời:

-Công việc của chúng ta nặng nề quá. Hắc Đế Ấn rồi lại Tàn Dương, chẳng lẽ không giảm bớt đi được cái nào sao?

-Không, và không. - Thiên Ma nở một nụ cười cực thỏa mãn như thể bắt Vô Ảnh vận động là một việc khiến hắn thú vị lắm vậy.

Vừa lúc ấy, tiếng vỗ cánh phành phạch vang lên, mọi người trong Bất Kiếp Viện hướng ánh mắt vào trong màn đêm phía trên những tán cây cao kia.

Dạ Nhãn đã trở về, và khuôn mặt của hắn chẳng thể nào có chút việc gọi là vui mừng, trái lại như vừa bị nện thẳng cái gì đó vào giữa mũi.

-A! - Mộng Dụ reo lên - Con quạ đen thối tha về rồi! Ngươi đi đâu xa vậy, có mang quà gì cho ta không?

Dạ Nhãn nhếch mép cười khổ trước cô nàng hồ ly lắm chuyện này rồi quay sang Thiên Ma:

-Rắc rồi to rồi...

-Có chuyện gì?

-Hắc Đế Ấn ở Nghĩa Địa Kiếm đã bị lấy mất!

https://thuviensach.vn

Mọi người trong Bất Kiếp Viện đều hơi bần thần trước thông tin này. Mặc dù biết là sẽ có người của Ngũ Hành Tộc hoặc Uất Hận Thành lấy, song không ngờ lại lấy sớm như thế. Bản thân Thiên Ma cũng chưa giải được đáp án rằng Hắc Đế Ấn được niêm phong trong điện thờ Nghĩa Địa Kiếm.

-Xem ra... - Thiên Ma thở -... Uất Hận Thành và Ngũ Hành Tộc đang là vấn đề lớn...

-Không phải hai cái đó! - Dạ Nhãn lắc đầu - Mà là kẻ khác!

Thiên Ma nheo mắt:

-Ngươi nói cái khỉ gì đó? Kẻ khác là thế nào?

-Ta có tra hỏi và đào bới một số thông tin từ Lan Nhược Tự, thấy người ta bảo rằng cách đây gần một tháng, có một người cùng đi với Tam Thích Đại Sư ra Nghĩa Địa Kiếm, đã xảy ra một cuộc chiến đấu ở đó.

-Linh thần à?

-Cái khó hiểu là ở đó. Chẳng có cái linh thần chết mẹ gì cả! Chỉ có bọn quái vật bị đánh động giấc ngủ ban đêm là tràn ra mà thôi.

Thiên Ma mặc dù là kẻ máu lạnh, song trước việc này, hắn không thể không suy nghĩ.

Quy Tắc đã nói rằng, muốn chiếm hữu được Hắc Đế Ấn thì phải vượt qua thiên kiếp do vị thần canh giữ Hắc Đế Ấn tạo ra. Nay chẳng có linh thần nào, vậy thì như thế là sao chứ? Không lẽ Quy Tắc có điều sơ hở?

Không thể nào, trước khi chiếm được Hắc Đế Ấn, thì phải vượt qua thiên kiếp!

Vọng Quái đứng bên hỏi:

-Hay là ngươi không tìm hiểu kỹ hả Thiên Ma? Ngươi bỏ sót chỉ tiết nào trong Quy Tắc tìm Hắc Đế Ấn chăng? Có thật là có cách lấy được Hắc Đế Ấn mà không phải vượt qua thiên kiếp sao?

-Ta không nghĩ là đã sót điều gì... - Thiên Ma đáp -... có thể chúng ta chưa khám phá được điều gì mới chăng?

Thiên Ma hỏi:

-Cái tên lấy Hắc Đế Ấn đó là ai?

https://thuviensach.vn

-Hắn không có tên thật, chỉ biết Tam Thích Đại Sư gọi hắn là Hắc đại nhân.

-Hắc đại nhân?

Thiên Ma nhíu lông mày nghĩ, không lẽ có những người cũng như Bất Kiếp Viện.

-Và còn điều này nữa... - Dạ Nhãn nói -... nghe đồn đâu bọn Lục Đại Ác Nhân sắp sửa quay trở lại.

Thiên Ma không ngán vấn đề đó. Lục Đại Ác Nhân chẳng là cái khỉ gì cả. Chúng nó chỉ có sáu người, còn Bất Kiếp Viện có hắn mười hai mạng, chẳng lẽ dùng chiêu lấy thịt đè người không xong? Song, khúc mắc là ở chỗ, bọn này không hiểu quay trở lại với mục đích gì, và sự quay trở lại này có mang lại điều gì? Hay là Lục Đại Ác Nhân có sức mạnh mới?

Và thứ khiến Thiên Ma khó hiểu là kẻ tên gọi Hắc đại nhân.

Sau một hồi lâu tính toán Thiên Ma khoát tay:

-Kế hoạch vẫn giữ nguyên như cũ. Nhưng mục đích sẽ thay đổi.

-Tức là thế nào? - Huyết Tà hỏi.

-Chúng ta vẫn sẽ tạm nghỉ ngơi cho qua năm mới. Nhưng các ngươi hãy nghe cho kỹ, việc đầu tiên là xử lý gấp Tứ Tộc Hộ Vệ, ra tay càng gọn càng tốt, ta cấm Hắc Hổ và Vô Ảnh cuồng sát, hai ngươi có hiểu không?

Vô Ảnh và Hắc Hổ nhìn nhau rồi chẳng ai nói gì.

-Hai ngươi có hiểu không hả?

-Cái đó thì tuỳ thôi. Nếu ngươi thấy không an tâm thì cứ giao cho người khác, ta không bảo đảm cái gia tộc ấy an lành đâu. - Vô Ảnh đáp.

Thiên Ma phì hơi, nhưng sau rốt thì hắn cũng gật gù:

-Thôi được, tuỳ các ngươi, thích giết kiểu gì thì giết, muốn tàn sát thế nào thì tùy, nhưng nhớ là phải vác cho được " Thất Tinh " của gia tộc Bạch Hổ về đây.

-Hà hà! - Hắc Hổ cười gằn, răng nanh cọ vào nhau rào rạo - Thế mới hay chứ!

-Và ta sẽ cho các ngươi một đặc ân... - Thiên Ma tiếp lời -... hai ngươi, Hắc Hổ và Vô Ảnh có thể đi cùng nhau.

https://thuviensach.vn

Vọng Quái đứng kế bên khó hiểu. Bảo hai thằng này đi với nhau thì khéo chúng nó đập nát cả Vạn Hóa Thành mất. Trước đi chung với Vô Ảnh thì có Huyết Tà, với Hắc Hổ thì có Mộng Dụ hoặc Bắc Hải để kiềm chế bớt tính hiếu sát của hai tên này. Riêng cái vụ Vô Ảnh giết chết gần ba trăm mạng người ở Điện Phật, và Hắc Hổ xử lý hơn ba ngàn người ở hòn đảo phong ấn Oán Linh đã là quá đủ. Hai tên này chẳng phải bạn bè thân thiết gì ráo, nhưng trên chiến trường, chúng là những kẻ sinh tử sống chết đồng đội keo sơn tới dễ sợ! Vô Ảnh đánh bên đông, Hắc Hổ chém bên tây, một trận giết cả ngàn mạng người, khát máu đến điên cuồng không điểm dừng. Đó là lý do vì sao mà ai nấy trong Bất Kiếp Viện đều ngán hai tên này kinh khủng.

-Hai ngươi cứ đi chơi đâu đó trong vài tháng này, ăn cái Tết Thái Dương cho vui vẻ, rồi tới tháng hai, về Vạn Hóa Thành đợi chỉ thị mới của ta.

-Biết rồi. - Vô Ảnh cười.

-Còn các thành viên khác cứ việc đi chơi đâu đó nếu các ngươi muốn, có gì Dạ Nhãn sẽ thông báo cho các ngươi sau. Còn Dạ Nhãn, ngươi đi gọi ngay Bắc Hải về đây, không có hắn, chúng ta không thể làm việc được.

Mọi người đều lẳng lặng bước đi hết, riêng Dạ Nhãn thì không vừa lòng chút nào, thân hắn bay đi bay lại, thật là tổn hại cho cơ thể hắn lắm. Vả lại, hắn đang muốn tán gái, mà lại chẳng có thời gian. Thằng Thiên Ma thật khiến hắn muốn băm vằm nó quá! Nó đi chơi với Hắc Băng thì được, mà hắn lại không đi chơi được!

Bạch Nhật và Tuyệt Sát sau khi nhấm nháy nhau liền xòe tay trước mặt Thiên Ma. Thiên Ma hỏi:

-Lại xin tiền đánh bạc hả?

Bạch Nhật gãi đầu:

-Cho ta một ít gọi là tiền thưởng công lấy được Hắc Đế Ấn ở Vạn Kiếp Thành đi!

Thiên Ma bật cười:

-Thôi được.

Hắn rút từ trong túi áo ra một xấp giấy, trên có ghi mệnh giá là " Tám ngàn viên Kim Nguyên Bảo ".

https://thuviensach.vn

Bạch Nhật và Tuyệt Sát như muốn rớt con mắt xuống tờ giấy. Mẹ kiếp! Trước nay xin mấy trăm đồng vàng cũng khó, nay lại có tới tám ngàn Kim Nguyên Bảo là sao chớ? Thế này thì đúng là thăng tiên thật rồi!

-Yên tâm đi, đây không phải là cho vay. Với lại có cho hai ngươi vay thì các ngươi cũng không bao giờ trả ta cả.

Bạch Nhật và Tuyệt Sát sau phút trố mắt nhìn nhau thì rốt rít:

-Ấy dà! Ấy dà! Thế thì bọn ta cảm ơn! Hé hé!

Nói xong, chuồn thẳng.

Mộng Dụ đứng bên phì hơi:

-Đúng là lũ hám tiền trơ trẽn! Không có lấy một câu cảm ơn!

Hắc Băng suýt nữa là không thể nén nổi một tiếng cười khẩy trước câu nói hay nhất trong ngày này của Mộng Dụ.

Thiên Ma vươn vai:

-Ái chà! Mệt quá! Giờ thì chúng ta đi đâu chơi đây, hai vị cô nương?

Mộng Dụ và Hắc Băng không hiểu.

Bảo cả hai người đi cùng với Thiên Ma thì thật là khó chịu hết chỗ nói.

Thiên Ma khoác vai Hắc Băng và Mộng Dụ:

-Chúng ta về Tầm Mộng Cảng chơi một chuyến nhé!

Chẳng ai bảo ai mà cả Hắc Băng lẫn Mộng Dụ đều bỏ tay Thiên Ma ra, mỗi người nhìn một hướng như không thể chấp nhận chuyện này.

Thiên Ma bật cười.

Hai cô gái này tốt với hắn...

... mà lại chẳng ưa gì nhau.

Thiên Ma tiến bước, cười:

-Thế thì ta đi một mình vậy!

-Không được! - Hắc Băng và Mộng Dụ đều thốt lên.

-Ái chà! Thế thì sao đây? Vậy ta cứ đi nhé!

Thiên Ma cứ bước, còn hai cô gái cứ sải chân theo hắn.

Ít ra thì họ cũng có điểm chung.

...

Hoa Anh ngồi trên đám cỏ mà thở dài.

https://thuviensach.vn

Nhưng ít ra bầu trời đêm nay cũng đẹp, sao chấm từng chấm sáng nho nhỏ, ánh trăng làm rực lên cả những áng mây đang lững lờ trôi.

Xích Vân từ hơn một tuần nay đều mê man, lúc tỉnh lúc ngủ, thật khiến nàng khó chịu.

Tà khí trong cơ thể Xích Vân đã xâm nhập quá nhiều, tàn phá nội thể hắn, khiến võ thuật của Xích Vân đã bị ảnh hưởng. Xích Vân vẫn mang trong mình sức mạnh khủng bố đó của Diệm Ngục Chiến Quỷ Cấm Môn Quan, nhưng nếu hắn miễn cưỡng vận thuật quá sức, thì hậu quả thật khôn lường.

Cũng chỉ vì Hoa Anh, hắn thành ra mới như vậy.

Hoa Anh lại nhớ cái đêm ở Kiếm Tiên Hồ trước đây và cả đêm tình Tích Vũ Thành nữa.

Thật là khó quên.

-Cô nương đang nghĩ gì vậy?

Chấn Phương bước tới, ngồi cạnh Hoa Anh. Hoa Anh khẽ đáp:

-À... không có gì...

-Đang nghĩ về anh bạn Xích Vân phải không?

Hoa Anh ậm ừ không đáp.

-Anh chàng đó tốt lắm đấy. Tuy có hơi lắm chuyện một chút, nhưng thực sự anh ta là người tốt.

Hoa Anh cũng nghĩ Xích Vân là người tốt. Vậy mà thật khó tin rằng cách đây một năm Xích Vân lại là một kẻ khát máu không điểm dừng.

Con người thật khó hiểu.

-Long thiếu gia...

Long Chấn Phương giật mình quay về phía sau, là hai người Ngũ Hành Tộc: Thiên Vũ và Tiên Hoa Tự.

-Là hai người sao? Tôi đã bảo là đừng tới nữa mà! - Chấn Phương ngao ngán.

Thiên Vũ đáp:

-Không, Hộ Vương Lão Bà nói cậu nên ở lại cùng với Xích Vân để truy tung Hắc Đế Ấn, có điều, mong cậu hãy về một chuyến vào cuối năm nay,

https://thuviensach.vn

trước Tết Thái Dương để thảo luận về việc chọn người kế nhiệm Vô Chân Vương.

-Chưa tìm được người đó sao? - Chấn Phương hỏi.

-Thưa, chưa! - Thiên Vũ tiếp lời.

Long Chấn Phương gật gù một lúc rồi hỏi:

-Còn gì nữa không?

Thiên Vũ nhìn Tiên Hoa Tự một lúc, hai người này vẻ như không muốn nói, khiến Chấn Phương sốt ruột:

-Ô hay! Có chuyện gì thế này?

Thiên Vũ thở hắt ra, rồi đáp:

-Thật là chuyện không hay, nhưng tôi phải nói. Cánh cửa phong ấn Oán Linh hình như đã bị ai đó phá hoại rồi.

-Hả? - Chấn Phương ngạc nhiên - Làm sao lại có chuyện như vậy được? Có ai biết được đường ra ngoài hòn đảo đó đâu?

-Khó hiểu là ở chỗ đó. Các vị trưởng lão đang nghi ngờ Bất Kiếp Viện đang làm việc này. Tuy nhiên, các vị trưởng lão đã nhắn gửi toàn bộ các vị trưởng giả khắp Đại Lục đừng nên công khai sự việc kẻo gây sự hỗn loạn trong dân tình.

-Vậy các vị trưởng lão tính sao với Bất Kiếp Viện?

-Cách đây một tháng, thủ lĩnh Ngũ Thánh Điện là Tần Mạnh Uy đã tới, đưa ra đề nghị về việc hợp tác. Và các vị trưởng lão đã đồng ý để cho một đội quân của Uất Hận Thành trấn giữ dưới chân đỉnh Thiên Linh Sơn. Các vị trưởng lão cũng đã triệu tập những người có trách nhiệm bảo vệ Hắc Đế Ấn quay về Thiên Linh Sơn để khảo vấn, và họ đều xác nhận Bất Kiếp Viện đã cướp đi các Hắc Đế Ấn. Tuy nhiên, có hai việc khó hiểu là một Hắc Đế Ấn không hiểu làm sao lại bị thất lạc tới tận Ngư Thôn, còn Hắc Đế Ấn kia ở Nghĩa Địa Kiếm thì không phải do Bất Kiếp Viện lấy.

-Không phải Bất Kiếp Viện, thế là ai?

-Tam Thích Đại Sư đã khai nhận rằng có một người gọi là Hắc đại nhân đã lấy đi.

Chấn Phương thở dài. Sự việc càng lúc càng phức tạp rồi đây. Ngoài Bất Kiếp Viện, không lẽ vẫn còn người thứ ba đi tìm Hắc Đế Ấn?

https://thuviensach.vn

-Đó là những gì sơ qua vậy thôi. - Thiên Vũ nói - Giờ xin phép thiếu gia, chúng tôi phải tiếp tục công việc.

-Vậy không giữ hai người nữa.

Thoáng một cái, hai bóng áo trắng của Thiên Vũ và Tiên Hoa Tự lướt đi.

Hoa Anh ngồi cạnh, nghe toàn bộ câu chuyện thì thấp thỏm không yên. Cánh cửa phong ấn Oán Linh đã bị khai mở rồi sao? Nếu vậy thì một thời kỳ chiến tranh mới lại bắt đầu?

Chấn Phương nói:

-Không sao đâu. Hoa Anh cô nương đừng lo lắng nhiều về việc đó. Có lẽ Ngũ Hành Tộc sẽ có cách giải quyết thôi, nhiệm vụ tiếp theo của chúng ta Hoàng Hôn Thánh Điện mà.

-Tôi biết rồi.

Chấn Phương cười:

-Yên tâm, chúng ta là bạn bè mà! Có gì khó khăn sẽ phải vượt qua chứ!

-Tôi hiểu.

-Giờ thì đi uống rượu! Này, khi nào Xích Vân tỉnh, cô nương nhớ bảo hắn qua làm với tôi vài vò nhé!

Hoa Anh hơi rợn. Hình như anh chàng Chấn Phương kia không thích uống rượu một cách thông thường thì phải?

Cuộc đời chiến binh lại chinh chiến khắp chốn. Lúc này, Hoa Anh lại nghĩ về Vũ Tộc Ẩn Giả. Không biết sư phụ hiện tại đang làm gì nữa. Chắc là về dự lễ tang của Thất Hiền Sứ Giả, cái chết của Thất Hiền Sứ Giả vang khắp ngóc ngách Đại Lục, nên Hoa Anh biết cũng không có gì lạ.

-Hoa Anh...

Hoa Anh quay ngoắt về phía sau, tiếng nói yếu ớt nhưng rất thân quen.

Xích Vân đang cố gắng bước từng bước một, hắn quả thực lúc này khá yếu, và gần như là kẻ vô dụng, có lẽ phải qua một thời gian nữa Xích Vân mới bình phục.

-Tại sao lại ra đây thế này? - Hoa Anh chạy lại đỡ Xích Vân - Anh tỉnh từ lúc nào vậy? Người đang yếu, đừng cố gắng quá sức!

Xích Vân mặc dù là rất mệt. Nhưng hắn cố tình lê cái xác của hắn ra đây là để Hoa Anh đỡ. Hắn biết thế nào Hoa Anh cũng phải nắm tay, ôm lấy cái

https://thuviensach.vn

thân xác " què quặt " và khốn khổ của mình. Kể ra hắn cũng có láu cá thật. Chuyện! Sống ở con phố nghèo Kiếm Tiên Thành mà không gian giảo chút đỉnh thì có đâm đầu xuống đất.

Hoa Anh đỡ Xích Vân ngồi xuống thảm cỏ. Nàng khẽ vuốt mái tóc hắn sang một bên:

-Mới có hơn một tuần mà trông anh khó coi quá!

Xích Vân dù mệt, nhưng mà hắn cũng nhanh tay tóm lấy tay của Hoa Anh, Hoa Anh hơi bất ngờ, cố gắng rút tay ra, nhưng Xích Vân giữ chặt quá nên cô không làm gì được.

-Xích Vân... đừng như thế này... tôi...

Xích Vân cười rồi nói:

-Tôi không phải kẻ thích vòng vo. Tôi hỏi một câu nhé: tôi có xứng đáng với Hoa Anh không?

Hoa Anh thật không biết trả lời ra sao.

Xích Vân đã cứu mạng Hoa Anh tới hai lần, mặc dù... Hoa Anh trước không có ấn tượng tốt về hắn lắm.

Nhưng ít ai được như Xích Vân.

Dám đem mạng sống mình ra để đặt cược với tử thần.

Xích Vân chỉ tay:

-Hoa Anh có nhìn thấy gì kia không?

Hoa Anh nhìn theo hướng Xích Vân chỉ, thấy một bông hồng đang dần tàn, phía dưới là một hòn đá.

-Hoa hồng đẹp, nhưng rồi nhạt phai, đá tuy xấu, nhưng khó lòng thay đổi.

Xích Vân bước tới, cầm hòn đá, vận ít lực để bóp nát nó ra. Trước sự ngỡ ngàng của Hoa Anh, bên trong hòn đá có một viên ngọc trắng nằm gọn trong lòng bàn tay.

-Làm sao anh biết được trong đá ấy có ngọc?

-Học mót lại từ mấy người thợ đá thôi mà. Họ giỏi về vấn đề này lắm. -Xích Vân cười.

Xích Vân đưa viên ngọc màu trắng ra trước mặt Hoa Anh, tuy xù xì vì chưa đẽo gọt, nhưng lại đang phát ra những tia sáng lấp lánh dưới ánh

https://thuviensach.vn

trăng.

-Hoa Anh có thể chấp nhận tôi không?

Một câu hỏi.

Có phải trả lời không.

-Vậy tại sao? - Hoa Anh hỏi lại.

-Vì không có lý do. Lý do duy nhất mà tôi biết là tôi yêu Hoa Anh.

Hoa Anh mở lớn đôi mắt.

Lời nói ấy...

... quen quá.

" Không cần lý do, ta chỉ biết là ta yêu em thôi, đó là lý do! ".

Lời nói của Mệnh Trị năm xưa lại tràn về.

Con người ta, không ai có thể sống trong quá khứ mãi.

" Mệnh Trị, chàng có nghe thấy người này nói gì không? ".

" Anh ấy... giống như chàng vậy... ".

" Ngốc nghếch hết biết... ".

Hoa Anh mỉm cười, bàn tay của cô đưa ra nhận lấy viên ngọc.

Dù không đẹp.

Nhưng không tàn.

Xích Vân ngồi xuống, khẽ hỏi:

-Hoa Anh, em có yêu ta không?

Hoa Anh đỏ bừng mặt không đáp. Nàng đã từng yêu một lần, vậy mà giờ lại ngượng ngập như buổi ban đầu.

-Hoa Anh, em có yêu ta không? - Xích Vân hỏi lại.

Hoa Anh đan ngón tay vào nhau, bóp chặt lấy viên ngọc đến đỏ cả tay.

-Hoa Anh, em có...

-Chàng hỏi thế sao người ta trả lời được! - Hoa Anh gắt.

Xích Vân sáng rực đôi mắt, rồi lại đần mặt ra, hỏi tiếp:

-Tức là thế nào?

" Ngốc quá! Người ta nói thế mà không hiểu! " - Hoa Anh bực.

Xích Vân thực sự là chưa từng thích cô gái nào bao giờ, nên quả thực vấn đề này thật khiến hắn đau đầu.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà hắn cũng chẳng ngố đến mức độ điên. Lát sau, thấy khuôn mặt hồng hồng của Hoa Anh, Xích Vân sướng rơn người.

Như vậy là thành công rồi!

Bao công sức đeo đuổi, thật khiến người ta hạnh phúc! Giờ thì Xích Vân có thể hể hả mà khoe với thằng Hoài Tử và Tôn Dương. Nhìn xem ta mới chiến thắng cái gì đây!

Xích Vân khẽ ôm lấy vai Hoa Anh. Hoa Anh lúc đầu còn muốn đẩy ra, nhưng sau thì mặc cho đôi tay của Xích Vân điều khiển.

-Ta chịu không biết thề thốt kiểu gì... - Xích Vân nói -... nhưng ta là người Uất Hận Thành. Người Uất Hận Thành coi trọng lời hứa hơn bất cứ thứ gì.

-Chàng... định hứa điều gì? - Hoa Anh khẽ nói.

-Ta sẽ yêu em cho tới lúc nào đấy mà thần thời gian cũng không biết. Còn nếu em không yêu ta, thì ta sẽ đợi...

-Đợi? Chàng muốn đợi đến bao giờ?

Xích Vân ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp:

-Sẽ đợi đến khi nào em đổi ý...

... cho dù đó là mãi mãi.

Hoa Anh khẽ run người.

Mãi mãi ư?

Không.

Hoa Anh vốn không thích sự chờ đợi.

Và nàng cũng không muốn người mình thương yêu phải chờ đợi.

Xích Vân khẽ kéo vai Hoa Anh lại, hai người sắp bước vào chuỗi khoảnh khắc mộng mị.

Xích Vân có thể ngửi được hương thơm từ đôi môi của Hoa Anh tiến sát tới mình. Mùi hương khiến hắn nhắm mắt lại hưởng thụ.

Hoa Anh thì khác.

Nàng ngửi thấy mùi máu.

Không lẽ con người này thực sự đã từng là kẻ đáng sợ như vậy sao?

Nàng không quan tâm tới điều đó.

Xích Vân là ai, nàng cũng mặc.

https://thuviensach.vn

Nàng chỉ biết, Xích Vân là người mà nàng yêu.

Hai đôi môi chưa chạm vào nhau thì một tiếng kêu thất thanh:

-XÍCH VÂN !!!!!!!!

Hai người giật mình, trong bóng tối, Xích Vân có thể nhìn thấy cái dáng của cô nàng Diêu Linh đang đi tìm hắn. Lại nói lúc Diêu Linh mang thuốc vào phòng, không thấy Xích Vân đâu liền chạy đi ngay.

Xích Vân và Hoa Anh rời tay nhau ra, Diêu Linh tất nhiên là không có nhìn thấy chuyện lãng mãn vừa rồi vì cô gái không đến kịp, Diêu Linh sấn sổ xộc tới, kéo tai Xích Vân lên:

-Đang ốm yếu mà chạy đâu hả? Ra ngoài nhỡ trúng gió thì sao hả?

-Đau quá! Cô bỏ tay ra đi!

-Về ngay lập tức! Đi khẩn trương lên!

Diêu Linh kéo tai Xích Vân đi về. Hoa Anh đứng đằng sau mà không khỏi buồn cười trước tình cảnh khốn khổ của hắn.

Tình yêu lại được thắp lên một lần nữa.

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 29

Hoài Tử là không có cảm thấy khó chịu chút nào trước tiết trời nóng như đổ lửa tháng tám. Rất đơn giản là hắn đang hưởng thụ những cơn gió mát ở trên đỉnh tháp canh Kiếm Tiên Thành. Hoài Tử là kẻ thường trú chỗ này, nên các lính vệ binh cũng chẳng làm khó hắn.

Chà! Đã hơn một tháng chẳng gặp lại Xích Vân! Chán quá đi. Hoài Tử thở dài. Chẳng hiểu giờ tên đó đang làm gì nữa?

Mấy ngày qua, Hoài Tử đã trở thành một thằng tay sai cho Hàn Thủy. Cũng phải nói là tuần trước, hắn nhanh chóng lủi đi chỗ khác trước tình hình chiến sự giữa Hàn Thủy và Độc Tâm. Hắn thực chẳng khoái đánh nhau chút nào.

Nhưng hiện tại, Hoài Tử đã là người của Hàn Thủy, hiện hắn đang làm một chân bảo kê cho các quán trọ thuộc Hàn Thuỷ, công việc cũng chỉ là phơi mặt ra ngoài đường và ngáp ruồi, thấy thằng nào có biểu hiện tới gây sự hoặc ăn xong không trả tiền thì phải cho nó một trận. Đến tối, Hoài Tử lại bắt đầu chiến dịch móc túi của mình, vừa mới ban nãy đã thó ngay được của một mẹ già rủng roẻng tiền bạc, thật khiến người ta vui quá mà!

Nằm mãi cũng chán, Hoài Tử phi thân xuống, giờ này hắn đang cần gặp Tôn Dương, hai thằng đi bù khú chỗ nào đó thì hay nhỉ? Nghĩ vậy, Hoài Tử vui vẻ cất bước.

-Đi đâu mà vui vẻ vậy?

Hoài Tử quay người lại để xác định tiếng nói ấy là từ đâu ra.

Một ông già, râu tóc lông mày bạc trắng, người mặc một bộ áo xam xám cũ kỹ, hông bên trái dắt theo một thanh kiếm, vỏ kiếm xỉn màu tróc từng

https://thuviensach.vn

mảng, hông phải vác theo một bầu rượu lớn và cũng hết sức cũ, trông có vẻ tầm thường vậy song lại toát ra thần thái uy phong tới kinh người, vạn vật phải dừng hoạt động trước lão nhân này. Hoài Tử khẳng định ông ta chắc chắn không phải kẻ tầm thường.

-Bậc tiền bối là ai?

Ông già cười:

-Người đời gọi ta là Tửu Kiếm Tiên.

Hoài Tử trố mắt. Nghe danh người này oai phong uy vọng một thời, tới giờ được coi là thánh kiếm của Đại Lục, nên Hoài Tử không thể không biết ông ta.

-À, là tiền bối. Có việc gì mà ngài lại tới gặp tôi vậy...

Tửu Kiếm Tiên dốc bầu rượu vào miệng, nói:

-Cậu có biệt danh là Thanh Long Kiếm, thủ lĩnh một thời của tổ chức ám sát Tứ Thần Trấn Thiên?

Hoài Tử nhíu mày:

-Sao ông biết?

-Có một người tên là Dạ Nhãn đã nói với ta.

Tửu Kiếm Tiên sau hôm gặp Dạ Nhãn, đã hạ sơn đi tìm Hoài Tử, và ông đã xác định được hắn đang ở trong Kiếm Tiên Thành này.

-Trên cánh tay của cậu có một vết xăm rồng xanh phải không? - Tửu Kiếm Tiên hỏi.

Hoài Tử đáp:

-Đúng là có chuyện đó, nhưng rồi sao?

-Vậy cậu có quan hệ gì với Thanh Long?

Hoài Tử nheo mắt nhìn ông già, hắn cảm thấy khó hiểu, nhưng rồi cũng nói:

-Thanh Long là sư phụ của tôi.

Tửu Kiếm Tiên tu rượu xong, cười hà hà:

-Năm xưa, thời kỳ Đại Hỗn Loạn, Kiếm Tiên Thành có ba đại cao thủ là Hàn Thuyên Sát Thủ, Sa Đế Khuất Bá, và Thanh Long Tuyệt Kiếm...

... người tên gọi Thanh Long Tuyệt Kiếm ấy là con trai của ta.

Hoài Tử hỏi:

https://thuviensach.vn

-Đúng, người thầy của tôi là Thanh Long Tuyệt Kiếm đã rời bỏ Kiếm Tiên Thành hơn hai mươi năm rồi. Nhưng tại sao ông lại hỏi tôi vấn đề đó?

Tửu Kiếm Tiên nốc rượu tiếp, nói:

-Ta và con trai ta là người của gia tộc Tả Hộ Vệ Thiên Vương Thanh Long. Gia tộc có quy định, không phải người của gia tộc, không được xăm hình rồng xanh trên cánh tay.

Tửu Kiếm Tiên vạch ống tay áo mình lên, một con rồng xanh đang cuộn mình múa vuốt.

-Ta tới đây, để hỏi cậu một câu.

-Ông muốn hỏi gì?

-Cậu có phải là con trai của Thanh Long Tuyệt Kiếm không? Và có phải cậu chính là đứa cháu nội đích tôn của ta không?

...

Tôn Dương cho toàn bộ đám bát đĩa vào rổ, hắn chùi tay vào quần rồi đon đả nhận lấy tiền của chủ quán trọ:

-Tiền lương của ba tháng cộng lại đấy! Làm việc tốt đấy! - Ông chủ nói - Cứ phát huy! Ta sẽ thưởng thêm cho cậu!

Tôn Dương nhận tiền, không quên cúi người:

-Dạ! Cảm ơn ông chủ!

Tôn Dương lau khô tay, rồi bước ra ngoài quán trọ. Làm công việc rửa bát này thật là hơi mệt vì phải thức khuya, nhưng làm được đồng tiền thật là khiến hắn thú vị a!

Giờ thì phải tính thế nào đã, ở đây có tám đồng bạc, giờ thì phải tiết kiệm lại bốn đồng, còn bốn đồng để ăn chơi bù khú với thằng Hoài Tử, với cả sau này còn phải dành tiền để đi chơi với Xích Vân nữa, ba thằng lâu rồi chưa đi đâu cho hay ho một chút cả! Tôn Dương cả tháng nay cũng lo lắng cho Xích Vân, sợ thằng khỉ đó có chuyện gì thì thật là tai họa lắm. Ba người mà còn hai thì cuộc sống đâu còn ý nghĩa.

Tới lúc ấy thì phải giết tất cả.

Ái chà! Nghĩ bậy thôi! Làm gì có chuyện Xích Vân toi đời chứ?

-Úi!

https://thuviensach.vn

Tôn Dương bị đẩy lại, ngã về phía sau, hắn vừa va phải một vị cô nương tộc Vũ xinh đẹp, tuổi mới khoảng mười chín đôi mươi. Ái chà! Xinh quá!

Tôn Dương mở lớn mắt, cô gái Vũ Tộc trước mặt hắn đúng là xinh thật! Xinh không có chỗ chê! Tôn Dương chưa từng thấy một nữ nhân nào xinh đẹp như thế! Chắc là chỉ thua tuyệt đỉnh mĩ nhân Doãn Ái, vợ chưa cưới của Hàn Phi một chút tý ty thôi à!

Cô gái Vũ Tộc cũng nhìn vào cái bộ dạng kỳ cục của Tôn Dương, người hơi gầy, tóc ngắn, và tai đeo loảng xoảng đầy khuyên.

Tôn Dương sau phút ngắm nhìn cũng biết đây là một cô gái danh giá, cỡ như hắn sao dám đũa mốc mà chòi mâm son? Tôn Dương đứng dậy, nói:

-Xin lỗi cô nương!

Cô gái Vũ tộc đó cảm thấy khó hiểu rồi gọi:

-Trông anh quen quen...

-Ô! Trông tôi quen quen sao? Cô nương thấy vậy thật sao?

Cô gái Vũ tộc nhìn Tôn Dương một chút rồi như ngỡ ngàng điều gì, liền nói:

-Anh là người Ngũ Hành Tộc?

Tôn Dương sầm mặt.

Hắn không ngờ lại có người biết hắn xuất thân Ngũ Hành Tộc.

-Cô nhầm rồi... tôi...

-Cảm giác của ta không bao giờ sai. Những người cùng chung dòng máu luôn có cách để nhận ra nhau, ta là Vũ Tộc Ẩn Giả của Vũ Tộc.

Hàm dưới của Tôn Dương chực rớt ra ngoài, hắn không ngờ đây chính là Ẩn Giả danh tiếng một thời của Ngũ Hành Tộc, hắn cũng biết Vũ Tộc Ẩn Giả dù hơn trăm tuổi nhưng vẫn mang hình hài của một thiếu nữ mười chín, song hắn không nghĩ mình lại gặp Ẩn Giả ở đây.

Vũ Tộc Ẩn Giả đã từ Tích Vũ Thành tới Kiếm Tiên này để dự lễ tang của Thất Hiền Sứ Giả, tối nay, bà muốn đi dạo một chút, và đã gặp Tôn Dương ở đây.

Tôn Dương búng tay vào đám khuyên tai của mình:

-Ài! Tôi chẳng thích Ngũ Hành Tộc chút nào nữa cả! Ẩn Giả đừng nhắc tới điều đó được không?

https://thuviensach.vn

Trong lúc Tôn Dương vươn vai, hắn có để lộ ra hình ngôi sao năm cánh của Ngũ Hành Tộc ở dưới cổ một đoạn chừng ba đốt ngón tay.

Ngôi sao màu đen.

Không phải có màu xanh dương như của Ẩn Giả, càng không phải là màu đỏ au giống như dòng máu được cải tạo của Hoa Anh.

Ẩn Giả thấy vậy, liền nheo mắt, hỏi:

-Cậu... tên là Tôn Dương?

Tôn Dương ngạc nhiên:

-Hả? Sao Ẩn Giả biết tên tôi?

Vũ Tộc Ẩn Giả đặt tay lên trái tim mình, cúi người xuống.

Ẩn Giả chưa từng bao giờ cúi người người trước ai.

-Ấy ấy! - Tôn Dương la lên - Bà làm gì vậy?

-Tôi, Vũ Tộc Ẩn Giả, thay mặt Vũ tộc tham kiến Thái Tử!

Tôn Dương thở dài.

Hắn không thích cái từ Thái Tử một chút nào.

Hắn là con trai của Vô Chân Vương.

Và cũng là kẻ sẽ thừa kế ngôi vị Vô Chân Vương.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Vũ Tộc Ẩn Giả từng nói với Hoa Anh về một đứa trẻ của Ngũ Hành Tộc đã bị coi là nghiệt chủng vì có mang theo một dòng máu khác.

Đứa trẻ ấy chính là Tôn Dương.

Chương 30

Đỉnh Ma Thiên Nhai.

Một bóng người đội nón rơm, cao lớn, đôi chân hổ bước đi lầm lũi.

Người đó dừng lại một chút, nhìn quanh quất, rồi gọi:

-Có ai ở đây không đó?

-Ta đây.

Một người khác xuất hiện, người mặc áo đen, tấm mũ trùm và chiếc nón đã che khuất đi khuôn mặt.

-Hắc đại nhân hả? Ông đến sớm vậy?

Hắc đại nhân không lấy gì làm vui vẻ trước câu nói này, đáp:

https://thuviensach.vn

-Cũng như ngươi thôi, ngươi cũng thích đến sớm, có đúng không, Lâm Kiệt?

Bóng người cao lớn cười hề hề rồi cởi nón, lông hổ màu trắng, răng nanh dài, một bên mắt bị chột.

Hổ nhân Lâm Kiệt.

-Ta cũng thích đến sớm! Hà! Mà mấy người khác cũng đến rồi đó!

Từ trong đêm tối, có thêm bảy người nữa xuất hiện, sau cùng là một nhân ảnh xuất hiện từ trong không gian, mặc bộ quần áo lụng thụng, quanh người có những sợi dây mảnh mai cuốn lấy. Bảy người còn lại cùng với Lâm Kiệt và Hắc đại nhân đều cúi đầu chào:

-Hội chủ!

Kẻ được gọi là Hội chủ cũng cúi đầu đáp lễ, nói:

-Chào các vị! Đã gần ba năm nay chúng ta mới gặp nhau đông đủ thế này.

Ai nấy đều lặng im, Hội chủ cất tiếng:

-Gia Đoàn. Ông làm việc tốt lắm, ta rất khen ngợi.

Trong bảy người mới đến, một người bước ra, cởi bỏ chiếc nón. Khuôn mặt dữ tợn với đôi mắt diều hâu, tóc chải ngược ra đằng sau, râu quai nón dài tới ngực.

Hà Gia Đoàn.

-Tôi xin nhận lời khen... - Gia Đoàn nói.

Hội chủ bước quanh, rồi lên tiếng:

-Hiện tại, các bang phái đang trong thời kỳ hỗn loạn. Chúng ta mới sở hữu được một Hắc Đế Ấn từ tay của Hắc đại nhân đây. Một Hắc Đế Ấn chúng ta đã phải hy sinh cho Bất Kiếp Viện để gây náo loạn bang phái. Quỷ Nhân ra tay cũng rất tốt, chuyện này lại phải cảm ơn Hà Gia Đoàn lần nữa.

Gia Đoàn không vui vẻ gì lắm trước lời khen ngợi này.

Hội chủ nói tiếp:

-Kế hoạch của Lâm Kiệt đã thất bại. Chúng ta vốn định mượn tay Thiên Ma để giết Xích Vân, hoặc Xích Vân giết Thiên Ma, nhưng cuối cùng lại chẳng ai chết, mà tồi tệ hơn là Xích Vân đã lấy lại được Oan Nghiệt Kiếm.

-Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì? - Lâm Kiệt hỏi.

https://thuviensach.vn

Hội chủ tiếp lời:

-Chúng ta đã tạo ra được một trận bão táp mới trong thế giới bang phái. Giờ, mối lo ngại lớn nhất là Hàn Thuyên, chuyện này phải nhờ Hà Gia Đoàn giúp sức. Vấn đề tiếp theo là Bất Kiếp Viện. Dù không hài lòng và không vừa ý, nhưng tôi cũng phải nói thẳng là Tuyệt Cực Địa giáo phái chúng ta chưa phải là đối thủ của chúng.

Một người trong số đó lên tiếng:

-Hội chủ đề cao chúng quá! Bất Kiếp Viện là cái khỉ gì? Tôi sẽ giết sạch chúng!

Hội chủ cười:

-Ngài đã quá tự tin rồi đấy! Nếu thực sự có thể giết chúng, thì ta đã không phải nhờ tới Lâm Kiệt viết thư cho Thiên Ma để Thiên Ma tới xử Xích Vân. Không phải ta không tin vào thực lực của các vị, song sức mạnh của Bất Kiếp Viện thực sự rất khủng khiếp, hơn nữa, chúng lại có đám lâu la đông cả vạn người, chúng ta vẫn chưa có sức mạnh lớn như vậy, nên tạm thời đành nằm yên chờ đợi thời cơ.

-Nghe nói Lục Đại Ác Nhân đang quay trở lại? - Gia Đoàn nói.

-Đúng vậy. - Hội chủ đáp - Nhưng chẳng hiểu chúng quay lại để làm cái gì nữa?

Lâm Kiệt nhìn quanh ngó quẩn một lúc rồi tiếp lời:

-Vậy mục tiêu tiếp theo là gì?

-Tiếp theo, chúng ta hãy nhằm vào Xích Vân, nên tập trung vào hắn nhiều hơn, chứ đâm đầu vào Bất Kiếp Viện sẽ chẳng giải quyết được gì cả. Cũng hay là bọn Bất Kiếp Viện đã tiến hành phá hủy cánh cổng phong ấn Oán Linh, nên nhiệm vụ của chúng ta sắp tới là phải lan truyền tin tức này để náo loạn toàn Đại Lục, tới lúc ấy, chúng ta có thời gian hành động nhiều hơn. Công việc có lẽ chỉ có vậy thôi, ta triệu tập mọi người tới cũng vì mấy việc này. Giờ mọi người có thể giải tán.

Còn lại Lâm Kiệt, Gia Đoàn và Hắc đại nhân. Gia Đoàn định đi thì Hắc đại nhân nói:

-Có thật là con trai ông chết bởi tay Hàn Thanh không?

Gia Đoàn đứng lại, gằn mắt:

https://thuviensach.vn

-Ông hỏi thế là có ý gì?

-Ta không biết thực hư mọi chuyện là thế nào. Nhưng ta chỉ muốn ông biết rằng, bất chấp tất cả, có lúc sẽ bị báo ứng đấy.

-Ông không cần phải lên mặt dạy ta! - Gia Đoàn phất tay áo, chìm vào trong màn đêm.

Lâm Kiệt đứng cạnh, nói:

-Lão già đó, không đơn giản chút nào đâu, dám giết con trai mình để mưu đồ nghiệp lớn.

Hắc đại nhân thở dài:

-Tham vọng, tất cả chỉ vì tham vọng.

Lâm Kiệt bật cười, hắn vừa bước đi, vừa nói:

-Nếu ông biết tham vọng phải trả giá, vậy sao còn gia nhập Tuyệt Cực Địa giáo phái?

Hắc đại nhân không đáp.

Một mình ông đứng trong gió buốt lạnh lẽo của đỉnh Ma Thiên Nhai.

Giờ này...

... hoa trên mộ của đội trưởng còn không ?

https://thuviensach.vn

THIÊN ĐẾ KIẾM

Get Backer

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30

Chương Kết

Uất Hận Thành.

Đó là một ngày đặc biệt.

Thiên Tử cất bước, theo sau là những người của Ngũ Thánh Điện, Đường chủ Hãn Đồ, các đội trưởng đội bảo vệ Ai Oán Đường, Sầu Lệ Điện, và có cả Thất Đỉnh Ma.

Bên cạnh Thiên Tử là Diên Túc và Đạo Tử, hai Sứ Giả của Thiên Tử.

Diên Túc nói nhỏ:

-Cánh cửa phong ấn Oán Linh đã vỡ? Mong Thiên Tử sớm có quyết định.

Thiên Tử trầm ngâm nghĩ ngợi.

Hội đồng trưởng lão của Ngũ Hành Tộc đã gửi thư tới cho Thiên Tử thông báo tình hình, họ cũng thuật lại toàn bộ những gì mà họ khảo vấn được về những người canh giữ Hắc Đế Ấn. Thiên Tử đã lờ mờ đoán ra ngoài Bất Kiếp Viện, vẫn còn một tổ chức nữa đang nhúng tay vào cái mớ bòng bong này. Trăm mối ngổn ngang, ngàn việc lo nghĩ khiến con người ta kiệt quệ.

Đi sau Thiên Tử là Ngũ Thánh Điện.

Hạc Tú và Diệp Thu nói với nhau:

-Ông có để ý Mạnh Uy dạo này không được ổn chứ? - Diệp Thu hỏi.

-Có lẽ ông ta cảm thấy tiếc cho những đứa trẻ phải chết.

-Đành vậy thôi, chúng nó với tình trạng như vậy ở Uất Hận Thành sớm muộn cũng phải chết.

https://thuviensach.vn

Thủ lĩnh Tần Mạnh Uy sau ngày hôm đó trở nên trầm lắng rất nhiều.

Ông không muốn những đứa trẻ ấy phải chết.

Mọi người dừng lại. Thiên Tử đang đứng trên một mỏm đá. Phía dưới là thung lũng, gần tám ngàn đứa trẻ đang đứng thành hàng.

Mạnh Uy có thể nhận ra thằng nhóc mà mình từng khuyên giải nó ra khỏi cuộc thi Sinh Tử trước đây. Nếu hồi đầu, ánh mắt của nó cố tỏ vẻ tàn nhẫn, thì nay ánh mắt ấy thực sự là rất lạnh, không còn chút tính người nào.
s

Nó đã phải trải qua những thứ khủng khiếp nhất trong cuộc đời.

Thiên Tử nhìn quanh, tiếng nói vang lên khắp thung lũng:

-Các ngươi không có gì phải hối tiếc chứ?

-Không! - Tám ngàn đứa trẻ đáp.

Đường chủ Hãn Đồ nhìn đám trẻ mà trong lòng không khỏi quặn thắt. Chưa bao giờ bọn trẻ tham dự đông đến như vậy ở vòng thi này, quá đông, đông gấp cả trăm lần những kỳ thi trước. Đến cả Thiên Tử cũng đã từng triệu tập hội nghị có nên tiến hành thi hay không.

Người Uất Hận Thành là như vậy.

Thiên Tử cất tiếng:

-Hãy uống thuốc vào !!!

Đám trẻ, mỗi đứa rút ra một lọ thuốc đã được chuẩn bị trước, chúng uống hết lọ thuốc đó.

Thuốc độc

Thiên Tử chỉ tay:

-Một lọ thuốc giải được giấu trong khu rừng kia. Nhiệm vụ của các ngươi rất đơn giản, sinh tồn, giết nhau tranh giành lọ thuốc, cho tới khi người cuối cùng sống sót.

Đám trẻ không chút biểu cảm nghe rõ từng lời của Thiên Tử.

Thiên Tử lắc đầu thở dài rồi hét lên:

-Nhân danh Thiên Tử Uất Hận Thành, ta tuyên bố: vòng bốn cuộc thi Sinh Tử, kỳ thi Thập Tứ bắt đầu!

Dứt lời, đám trẻ chạy vào khu rừng, chẳng bao lâu sau, những tiếng kiếm chém và la hét vang lên.

https://thuviensach.vn

Nước mắt và máu vẫn chảy.

Này hỡi người con của Uất Hận Thành

Hãy rời vòng tay mẹ, ra ngoài kia, trong màn đêm giá lạnh

Con đừng bao giờ nghĩ tới những thảm cỏ mướt xanh

Vì ở điều đó ở nơi đây không có

Trên đường đi chỉ có mùi máu tanh

Dòng sông cuồn cuộn cuốn trôi người lữ khách

Để lại mình ta và Uất Hận Thành.

o0o

Chân thành cảm ơn mọi sự đóng góp cũng như ủng hộ của các bạn độc giả trong thời gian qua. Thiên Đế Kiếm đã khép lại, hẹn ngày tái ngộ với phần hai: Bạch Tâm Kiếm.

https://thuviensach.vn